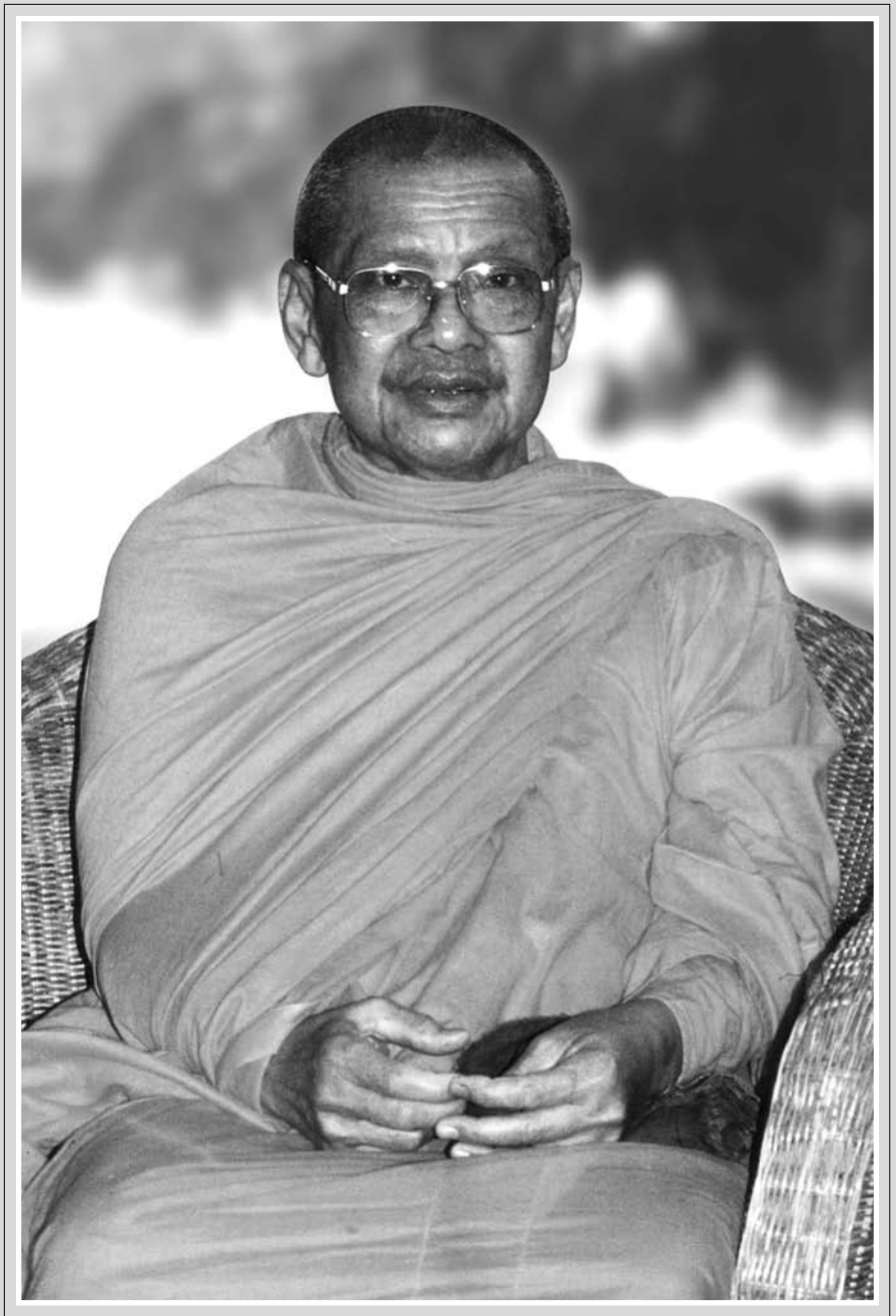

กระโถนข้าวจรกรรมาสน์

รวมเล่มฉบับที่ (๒๑-๔๐)

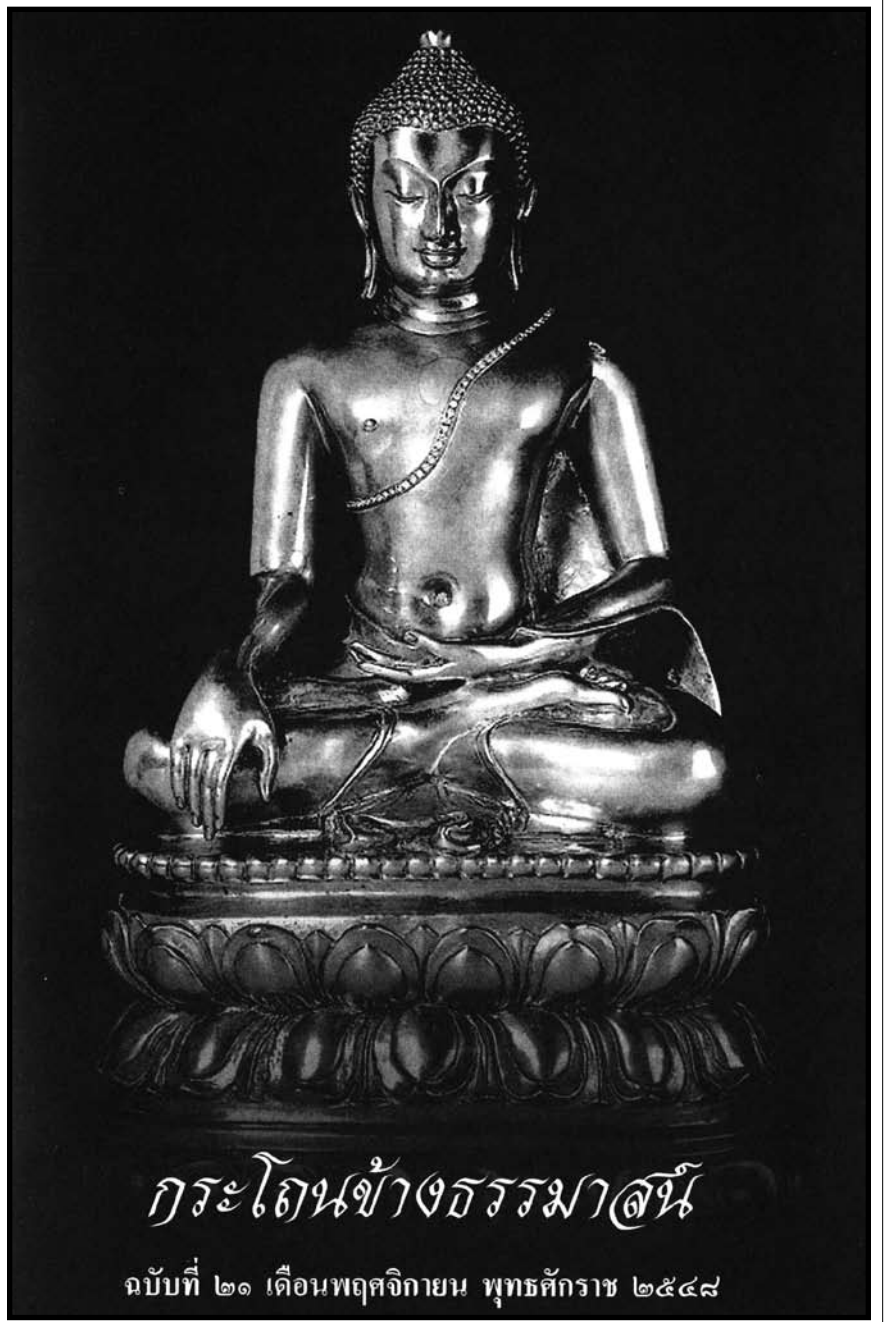
๙ กระโถนข้าวจรรยาสิทธิ์ ๙
รวมเล่มฉบับที่ (๒๑ - ๔๐)

❧ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน ❧
(พระมหาวิระ ถาวโร)
(วัดจันทาราม (ท่าซุง) ต.น้ำซึม จ.อุทัยธานี)

❧ สารบัญ ❧

• ฉบับที่ ๒๑	เดือนพฤศจิกายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๕
• ฉบับที่ ๒๒	เดือนธันวาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๔๐
• ฉบับที่ ๒๓	เดือนมกราคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๗๖
• ฉบับที่ ๒๔	เดือนกุมภาพันธ์	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๑๑๒
• ฉบับที่ ๒๕	เดือนมีนาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๑๔๗
• ฉบับที่ ๒๖	เดือนเมษายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๑๘๒
• ฉบับที่ ๒๗	เดือนพฤษภาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๒๑๔
• ฉบับที่ ๒๘	เดือนมิถุนายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๒๔๖
• ฉบับที่ ๒๙	เดือนกรกฎาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๒๗๘
• ฉบับที่ ๓๐	เดือนสิงหาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๓๑๕
• ฉบับที่ ๓๑	เดือนกันยายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๓๕๓
• ฉบับที่ ๓๒	เดือนตุลาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๓๙๑
• ฉบับที่ ๓๓	เดือนพฤศจิกายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๔๒๘
• ฉบับที่ ๓๔	เดือนธันวาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๔๖๕
• ฉบับที่ ๓๕	เดือนมกราคม	พุทธศักราช ๒๕๕๐	๕๐๒
• ฉบับที่ ๓๖	เดือนกุมภาพันธ์	พุทธศักราช ๒๕๕๐	๕๓๙
• ฉบับที่ ๓๗	เดือนมีนาคม	พุทธศักราช ๒๕๕๐	๕๗๖
• ฉบับที่ ๓๘	เดือนเมษายน	พุทธศักราช ๒๕๕๐	๖๑๑
• ฉบับที่ ๓๙	เดือนพฤษภาคม	พุทธศักราช ๒๕๕๐	๖๔๗
• ฉบับที่ ๔๐	เดือนมิถุนายน	พุทธศักราช ๒๕๕๐	๖๘๔

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๑ เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุภมฺมปญฺโญ เดือนธันวาคม ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : มันไม่โกรธไม่อะไร แต่ว่ามันเข้าใจว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์แล้วนั่งคอยความตาย เอ๊ะ วันแรกก็ยังไม่ตาย วันที่สองก็ยังไม่ตาย ก็นั่ง...มันจะแบบไม่โกรธ ไม่นึกอยากได้ ไม่อะไร ไม่มีอะไรอะไรกับใครเลย คิดว่าสงสัย เอ๊ย เราได้แล้ว ก็ไปนั่งรอความตาย เอ๊ะ ปกติวันหนึ่งต้องตาย ก็ไม่ตาย วันที่สอง พอวันที่สาม บิ๊ป อารมณ์ตก ?

ตอบ : มันตก มันก็คืนกลับสภาพเดิมของมัน ลักษณะนั้นโทษโยมไม่ได้นะ พระสมัยก่อนที่พระพุทธเจ้าอยู่ ท่านก็คิดว่าท่านสำเร็จอรหันต์แล้ว ท่านก็พยากรณ์ว่าตัวท่านเองเป็นพระอรหันต์แล้ว พระพุทธเจ้าถึงได้ไปเตือนว่ายังไม่ใช่ สังเกตอารมณ์จะเห็นว่ายังต้องใช้การกดมันอยู่ ไม่ใช่ได้แบบปล่อยวาง ถ้าหากว่าปัญญาถึงมันจะปล่อยไปเลย ฉะนั้นพออารมณ์คลายตัวลง ท่านก็ตกใจว่า เอ๊ะ เราโดนอาบัติปาราชิก คือ ขาดความเป็นพระชะแล้วมั้ง ? พระพุทธเจ้าท่านตัดสินใจว่าไม่โดน เพราะพยากรณ์โดยความสำคัญผิดที่อวดอุตริมนุสสรธรรมเพื่อต้องการลาภ ยศ ชื่อเสียง ต้องการให้คนเขาสรรเสริญยินยอเรา อะไรเหล่านั้นถึงจะเป็นต้องอาบัติปาราชิกขาดความเป็นพระ เพราะอวดในสิ่งที่ตัวเองไม่มี แต่อันนี้ตัวเองเข้าใจผิดไป ดังนั้นไม่ได้มีเจตนาที่จะอวดเพื่อผลประโยชน์ใดๆ ดังนั้นก็ไม่ถือว่าเป็นอาบัติปาราชิก อันนั้นอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งเกิดกับตัวอวดมาเองเหมือนกัน มีอยู่วันหนึ่งป็นนี้รู้สึกนอนในเรือทั้งปีเลยตอนที่ติดกับชาวบ้านเขาเรื่องเรือหาปลา นอนในเรือทั้งปีเลย ก็ภาวนาไปเรื่อย กลางคืนไม่คอยได้นอนหรือเพราะว่าต้องคอยออกตรวจอยู่ทุกๆ ครั้งชั่วโมงกว่าได้ เพราะฉะนั้นนอนคืนหนึ่งไม่เกินสองชั่วโมงเท่านั้นแหละ พายเรือทั้งคืน อันนี้ก็มันทำได้ มันอยู่ได้เพราะว่าอารมณ์ใจมันทรงตัวภาวนาอยู่ วันนั้นอารมณ์มันดีเป็นพิเศษ มันรู้สึก...มันปล่อยวาง มันวาง ไม่เอาอะไรกับใครไม่ยินดี ไม่ยินร้ายกับใครเลย เอ๊ะ นี่เราถ้าจะไปชะแล้วมั้ง ? ใช่มัย ? ก็ถึงนั้นก็อย่างนั้นอยู่เหมือนกัน คราวนี้หลวงพ่อบอกเคยให้เอาไว้ว่า ทุกวันตอนเช้าให้เรายกจิตขึ้นเปรียบกับสังโยชน์อยู่ตลอดเวลา ว่าสังโยชน์ทั้ง ๑๐ ข้อ มีข้อไหนที่เรายังติดอยู่บ้าง ก็ไม่ต้องรอเช้า เราก็กวาดมันตอนนั้นแหละ เผื่อถ้าหากว่ามันหลุดจริงๆ เราจะได้สบายใจซะทีหนึ่ง ว่า เออ...ตอนนี้เราเป็นพระอริยเจ้าแล้วใช่มัย ? ไล่ไปไล่มาติดครบ ๑๐ ข้อเลย การไล่สังโยชน์นี้เราต้องไม่เข้าข้างตัวเองนะ ถึงได้ต้องบอกว่า เราต้องหาจุดผิดหาจุดตำหนิต่อนตัวเองให้ได้ ที่เมื่อครู่นี้ที่มีรายหนึ่งเขาบอกว่าเขาไม่ผิด บอกว่าเอ็งผิดตั้งแต่เกิดมาแล้ว ต้องหาข้อผิดให้ได้ นั่นแหละไล่ไปไล่มาติดครบ ๑๐ ตัวเลย เราเข้าใจผิด อารมณ์มันยังแบกอยู่ เพราะว่ามันใช้กำลังสมาธิกดมันอยู่เพียงแต่ว่าวันนั้นมันนิ่งสนิทจริงๆ เราก็เลยเข้าใจผิดคิดว่าใช่ แต่ความจริงมันไม่ใช่

ถาม : แล้วตอนนี้ ๑๐ ข้อนี้ ติดครบมั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็ยังครบ ๑๐ เหมือนเดิม

ถาม : (หัวเราะ)

ตอบ : สามารถเขียนให้โยมอ่านได้ทุกข้อเลย (หัวเราะ) อย่าไปจับปลาไหลเลยเสียเวลาเปล่า

ถาม : ท่านยังไม่เปลอ ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้เปลอไม่ได้หรอก สติมันต้องมากกว่าคนทั่วๆ ไปซะด้วยซ้ำ โอกาสเปลอมันมี แต่จะเปลอเรื่องอื่น เรื่องนี้ห้ามเปลอ มีคนมากระทุ้งจะเอาเรื่องห่วยบ่วย บอกไม่ได้กินหรอก ถ้าหลวงพ่อสั่งห้ามก็คือห้าม เขาจะรอเราเปลอ ไช้มั๊ย ?

ถาม : อธิบายให้เข้าใจอีกนิดหนึ่ง กลัวแต่ว่าจะเป็นการว่าเพื่อเจ้าค่ะ บางครั้งฝันถึงใจคิดถึงหลวงพ่อก็ คิดถึงหลวงพ่อก็ คิดถึงหลวงพ่อก็จะขาด แต่เวลาคิดถึง แต่ช่วงหลังนี้ไม่ได้เป็นนะ ช่วงก่อนนี้ ประมาณเมื่อ ๒ ปีก่อน เวลาคิดถึง ...คิดถึงท่านแล้วเหมือนใจจะขาด แบบพูดไม่ออกเหมือนกัน คิดถึงสุดๆ ?

ตอบ : ไม่ต้องพูดใจ คำพูดอธิบายไม่ได้ เพราะว่าอารมณ์ใจมันเป็น บัจฉิตตัง รู้เอง คราวนี้ต่อไป มันข้องใจตรงไหน

ถาม : ที่นี้ก็มาคิดว่า ปกติถ้าเราคิดถึงหลวงพ่อก็ คือ เราเห็นหลวงพ่อก็เป็นเรื่องปกติ ไช้มั๊ย ?...

ตอบ : ไม่หรอก เราควรจะคิดอย่างนั้นทุกๆ วัน คิดอยู่เสมอสม่ำเสมอซะด้วยซ้ำไป เพราะเป็นสังฆานุสสติ โดยเฉพาะตอนนี้หลวงพ่อยุ่บนพระนิพพาน ต่อท้ายไปนิดหนึ่งว่าถ้าตายตอนนี้เราขอไปอยู่กับหลวงพ่อกี้แล้วกัน ได้ประโยชน์มหาศาล คนที่เคยทันหลวงพ่อก็ได้เปรียบคนอื่นเขา หลวงพ่อก็คืออยู่กับเราอย่างไร ? หัวเราอย่างไร ? เป่ายานต์ถ้อยอย่างไร ? สัจน้ำมูกอย่างไร ? เรานึกภาพออกหมด ชัดเจนมาก สังฆานุสสติ อย่างไรเสียถ้าหากว่าเราใช้ฉาน ๔ ควบกลืนเข้าไปด้วย มันก็จะต้องอาศัยภาพโยงมาภาวนาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานสมควร แต่เนื่องจากว่าเรารู้สึกกับหลวงพ่อดีมาตลอด ภาพหลวงพ่อยุ่ในจิตอยู่ในใจของเราตลอดแล้ว พวกคล่องกลืนขนาดไหนก็เห็นไม่ชัดเท่าเราหรอก เพราะฉะนั้นวันนี้เป็นสังฆานุสสติเต็มระดับ แล้วก็ถ้าหากเราจับเอาไว้อยู่ตลอดเวลาใจของเราจะอยู่กับบุญอยู่กับกุศลตลอดโดยเฉพาะตั้งใจว่าหลวงพ่อยุ่บนพระนิพพาน ถ้าตาย เราขอไปอยู่กับท่าน เราขออยู่บนพระนิพพานด้วย ดัดบิณฑบาตไปเลย ยิ่งจับภาพท่านอยู่นานเท่าไร ยิ่งดีเท่านั้น

ถาม : ตอนนี้มีความรู้สึก เมื่อนึกถึงภาพหลวงพ่อก็จะเห็นภาพหลวงพ่อกี่อยู่ ๑๐๐ ร้อยเมตร คือ เป็นภาพหลวงพ่อกี่เป็นฉากศพ แล้วจะรู้สึกว่าจะเห็นภาพนั้นตลอด ต้องแก้หรือไม่คะ ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้ คือ ลักษณะของพุทธานุสสติก็ดี สังฆานุสสติก็ดี ถ้าเรานึกถึงแล้วท่านมาในลักษณะอื่น อย่างเช่นว่า เราตั้งใจว่าจะเอาภาพตอนท่านนั่ง เห็นท่านนอนแทน

อันนี้จับเอาไว้ได้เลย เพราะว่าเป็นตรงตามกองกรรมฐานนั้น แต่หากถ้าอย่างเช่นว่า เราฝึกภาพกสิณ แล้วภาพอื่นมาปรากฏแทน อันนั้นต้องทิ้งไป เพื่อหันมาจับภาพกสิณใหม่ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นที่จะไปแก้ เราก็นึกต่อเลยว่า ผู้ที่ประเสริฐสุดอย่างหลวงพ่อก็คงยังไม่สามารถพ้นความตายไปได้ ตอนนี้ศพของหลวงพ่อก็อยู่เป็นหลักฐานยืนยันว่าทุกอย่างมันไม่เที่ยงจริง ถ้าเราไปยึดถือมันหมายไม่ว่าจะท่านหรือว่าเรา เราก็ดึงทุกข์ เพราะฉะนั้นสุดท้ายมันไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้ ตัวเราก็ดึงเสื่อมสลายตายพังไป เช่นเดียวกับหลวงพ่อก็เพราะฉะนั้น เราควรจะไปอยู่ที่ไหนก็เอาตรงจุดนั้นส่งต่อไปเลย ตอนนี้หลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ท่านไปอยู่บนพระนิพพาน เราก็ดึงไปอยู่กับท่านด้วย เอาภาพนั้นเป็นอนุสสติต่อไปเลย สิ่งที่มาในนิมิตนี้ ถ้าหากว่าเราจับมันจะชัดเจกว่าใคร

ถาม :

ตอบ : จับไว้บ่อยๆ นึกถึงเสมอๆ ไว้ ยิ่งเห็นภาพนั้นชัดเท่าไร ถ้าเราจะใช้ทิพจักขุญาณ เราก็ดึงชัดเจนนึกภาพที่เราเห็น ถ้าทำเป็นนี้ทุกอย่างมีประโยชน์หมด

ถาม : จะเป็นคนที่...มันจะหลงทางอยู่เรื่อย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร หลงไม่ไกลหรอก อย่างพวกเราเนี่ย ออกนอกทางหน่อยมันจะรู้ตัว เพียงแต่ว่ารู้ตัว แล้วจะยอมกลั้วมีย ? เท่านั้นเอง

ถาม : อย่างลมหายใจจะ ตอนนี้อย่างไม่ค่อยมั่นใจ ใ้แก็กมันจะลมหายใจไม่เหมือน เพราะปกติเราก็กวามหายใจเข้าหายใจออกก็ตามปกติณะคะ ๓ ฐาน แต่พอเป็นใ้แก็กเนี่ย มันจะอีกเรื่องหนึ่ง ?

ตอบ : บอกแล้วไงว่าอาดมากก็เจอปัญหาหน้ามาก่อน คราวนี้มันไม่ใช่อีกเรื่องหนึ่งหรอกมันเรื่องเดียวกัน ถ้าเราทำถึงจริงๆ จะรู้ตัวเลยว่าทุกส่วนสัดของร่างกายของเราสามารถใช้หายใจแทนจมูกได้ทั้งหมด อาดตามีอยู่ระยะหนึ่ง เลิกใช้จมูกหายใจอยู่หลายปีเลย คือมันสนุกนะ เอาส่วนอื่นหายใจแทน มันดี ลองทำดู ถ้าทำถึง แล้วมันทำได้จริงๆ อันนี้ไม่ได้พูดเล่นนะ เราจะใช้ส่วนไหนของร่างกายหายใจก็ได้ รุชมขนมตามผิวหนังทุกส่วนใช้ได้หมด เพราะฉะนั้นเราเจอปัญหาลมหายใจแค่นี้มันเรื่องเล็ก มันจะหายใจยังไงก็ได้ ขอให้ใจเรา มันอยู่กับที่แล้วก็อย่างเช่นว่าเราจับภาพพระอยู่ก็จับไป แบ่งความรูสึกส่วนหนึ่ง มันอยากจะทำอะไรทำไหนตามที่มันเคยทำมาก็ทำไป แต่ส่วนหนึ่งซัก ๒๐ - ๓๐ เปอร์เซ็นต์จับภาพพระ จับภาพพระนิพพานเอาไว้เป็นปกติของมัน

ถาม : ช่วงที่เราไม่ได้เล่น เราไม่ได้รำ เราก็ดึง...เวลาเราหายใจเข้ามันก็จะ...?

ตอบ : มันเลย มันแทนที่จะอยู่แค่ศูนย์กลางกาย มันเลยลงไป เพราะว่าตามการฝึกกำลังภายในเขาจะเอาจุดใต้สะดือลงไปเป็นหลัก

ถาม : เขาจะแค่ดึงสะดือลงไป ?

ตอบ : มันมากเลย ตอนบังคับให้หยุดนี้ ถ้าหากว่าเราไปฟังชานกันมัน มันนาน

ก่อนหน้านี้ก็ไปบังคับให้มันหยุด บังคับอยู่ตั้งหลายปีว่ามันจะหยุดอยู่ได้ แต่พอมาฝึก มโนเมธิทีไรเสร็จถึงได้เข้าใจว่าจริงๆ แล้ว จะให้มันอยู่ส่วนไหนของร่างกายก็ได้ สนุกดี

ถาม : ไม่เข้าใจค่ะ ถ้าบอกว่า ถ้าเราดึงให้มันสุดไปข้างล่างเนี่ยเราต้องการจับฐานอยู่ ?

ตอบ : ไม่ต้องไปจับฐาน รู้ตามไปเฉยๆ ก็ได้ คือว่าถ้าตามวิสุทธิมรรคเขาจะมีแบบที่ว่า ผุสนา คือ จับการกระทบของมัน จะเป็นแบบฐานเดียว สามฐาน เจ็ดฐานแล้วแต่เรา ผุสนาไม่จำเป็นต้องจับการกระทบก็ได้ เรารู้ลมตลอดไปเลย เพราะฉะนั้นอันนี้ของเรา ไม่ต้องไปจับจุดกระทบมันแล้วรู้ยาวตลอดไปเลย มันไปถึงไหน ก็รู้ตามไป มันเคลื่อนไปทั่วร่างกายก็เคลื่อนตามมันไป

ถาม : ถ้าอย่างนั้นมันก็ไม่นิ่งนะสิคะ ?

ตอบ : จริงๆ ตัวมโนเมธิที่มันเป็นส่วนส่งออกอยู่แล้ว แต่เพียงแต่ว่าลักษณะของการ ส่งออก เราส่งอย่างมีสติด้วยการที่ว่าเรายึดจุดใดจุดหนึ่ง คือ แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่ง เอาไว้เสมอ อย่างเช่นว่า แบ่งความรู้สึกเกาะนิพพาน แบ่งความรู้สึกเกาะภาพพระไว้ ส่วนลมมันจะไปตรงไหนก็ดูตามมันไปเฉยๆ

ถาม : เอ๊ะ อย่างนี้จิตเราไม่นิ่ง เดี่ยวเราก็จิตเกาะพระ แล้วจิตเราเกาะลมหายใจด้วย ?

ตอบ : แบ่ง จะ แบ่ง แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเกาะพระเอาไว้เป็นปกติ อีกส่วนหนึ่ง ก็ตามดูไป บางทีมันไปทุกส่วนของร่างกายเลย เส้นเลือดเล็กๆ มันก็เห็นยังกะอูโมงค์ใหญ่ เบื่อเรอขนาดรถไฟลัดได้เดินสบายเลย

ถาม : ที่นี้ มันจะเป็นอย่างนั้นค่ะ ส่วนหนึ่งก็รู้ลมหายใจ ส่วนหนึ่ง...อีกส่วนหนึ่งมันจับแสง อยู่ตรงนี้เอง ?

ตอบ : จับไปเถอะ แบ่งออกมากเท่าไรก็ได้ แต่ว่าความรู้สึกสุดท้ายของเราอย่าให้ หลุดจากพระแล้วกัน ยังไงๆ ก็ต้องคิดอยู่เสมอว่าภาพนี่คือองค์สมเด็จพระสัมมา สัมพุทธเจ้า ท่านไม่อยู่ไหน นอกจากพระนิพพาน เราเห็นท่านก็คืออยู่กับท่าน คือเรา อยู่บนพระนิพพาน ความรู้สึกนี้ อย่าคล้ายมันซะอย่าง อยากจะจับอะไร จับไปเถอะ

ถาม : แต่ไม่ใช่ฟัง ฟังไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ มันสามารถแยกจิต แยกกาย ทำอะไรหลายๆ อย่างพร้อมกันได้

ถาม : ก็เข้าใจว่าตัวเองฟัง ?

ตอบ : ฟังแบบนี้ฟังไว้บ่อยๆ หละดี จะสังเกตว่าฟังแบบนี้มีนิรอรณ์ ๕ มันเข้าไม่ได้

ถาม : โง่...ฉลาดน้อยไปหน่อย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร ไม่มีใครฉลาดตั้งแต่ในท้องแม่หรอก

ถาม : ทำไมจิตเราไม่รวมเป็นหนึ่ง ?

ตอบ : เขาเองเขาฝึกกันแทบตายกว่าจะแยกมันได้ อันนี้มันแยกได้แล้วยังจะไปดึงมัน กลับอีก

ถาม :

ตอบ : ต่อไปเราจะทำงานหลายๆ อย่างพร้อมๆ กันได้ มันคิดทีหนึ่ง ๓ เรื่อง ๔ เรื่อง ก็ได้

ถาม : ทุกที่ทำงานพร้อมกันสบาย ชายลูกขึ้นค่ะ คนมาสั่งถ้วยเตี๋ยวก็ คิดอยู่... คิดสตางค์เสร็จก็คิดจะนับลูกขึ้น นับไปคุยไป ลูกค้าเก่าๆ ก็เชื่อใจ มีอยู่วันหนึ่งลูกค้าใหม่มาถึง อู๋ย นับอย่างนั้นฉันไม่เอารอก ก็จะไม่เอาละมันงบบอก ถ้าเกินแม่แต่ลูกหนึ่งขาดแม่แต่ลูก ลูกนี้เอาไปเลย มันเป็นอย่างนั้น ที่นี้ก็เลยคิดว่า เราเนี่ย คือเวลามันนั่งมันต้องรวมจิตให้เป็นหนึ่ง

ตอบ : แรกๆ มันก็จำเป็น พอเสร็จแล้ว พอมันคงแล้ว เราก็หัดมันในระยะแรก มันเป็นการฝึก ระยะหลังนี้มันเป็นการใช้งานเคยได้ยินหลวงพ่อบุบอๆ มีย่ามานใช้งานคือลักษณะนี้ คือมันทรงมานอยู่ด้วย ขณะเดียวกันก็ทำอะไร ทุกอย่างไปพร้อมกันได้ด้วย กว่าที่จะถึงบางอ้อ อ้าว ผ่านตาไปไม่รู้เท่าไรแล้ว นั่นแหละ คำว่ามานใช้งานเขาเป็น อย่างนั้น สังเกตมีย่าที่หลวงพ่อบานแล้วให้ฟังในประวัติหลวงปู่ปาน หลวงปู่ปานก็นั่งหัวเราะอยู่ คุยกับโยมเขาไป ไม่ได้ทำอะไรหรอก บอกว่า รดเข้าไปลูก รดให้หนักเข้าไป เราเป็นต่อแล้ว รดน้ำมันรดเข้าไป หลวงพ่อก็รดไปเรื่อย ไม่เห็นหลวงปู่ปานนั่งเสกคาถา เข้าซ่งเข้ามานะอะไรเลย ทำไมยังต้องไปนั่งอีก ก็ทำยังใจอารมณ์ใจมันก็ทรงตัวเป็นปกติ อย่างเช่นว่า เราคุยอยู่ตรงนี้ เราคุยไปเราคิดตามไปด้วยอะไรไปด้วยลงจบัอารมณ์ข้างในเราสิ มันก็หนึ่งของมันอยู่อย่างนั้นแหละ ในเมื่อมันหนึ่งของมันอยู่อย่างนั้น อาการภายนอกมันเป็นน้ำปากบ่อ คือ มันกระเพื่อมไปตามกระแสภายนอกได้ แต่น้ำก้นบ่อมันจะนิ่งอยู่ตลอดรักษาใจตัวนี้เอาไว้ให้ได้ ถ้าหากว่ากำลังใจเราอยู่อย่างนี้ได้ ตัวนิรโรคินเรายากเต็มที

ถาม :

ตอบ : อ้อ...ใกล้ตายแล้วจะ รับรองได้ ไม่เกิน ๑๐๐ ปีเสร็จแน่ๆ

ถาม : สอง สามวันก็ฝันเห็นคนตายคะ ?

ตอบ : ฝันเห็นคนตายนี้เลข ๔ จะ เสียตายมันไม่ยอมเล่น ไม่มันรวยไปแล้ว

ถาม : สงสัยว่า ถ้าเกิดเขามาขอบุญ เราสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลไปเขาไม่ได้หรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอก นักปฏิบัติอย่างเรา พอเห็นมันต้องพิจารณาแล้วว่าต่อไปเราก็เป็น อย่างนั้น ในเมื่อต่อไปเราก็เป็นอย่างนั้น เราพร้อมจะตายหรือยัง ? ถ้าหากว่าพร้อม แล้วเราตายแล้ว เราจะไปไหน ? พอดตอบคำถามสุดท้ายตัวเองได้เสร็จ ก็เอาใจเกาะตรงจุดนั้นไว้ไม่ต้องปล่อยเลย แล้วก็รักษาอารมณ์นั้นให้อยู่กับเราให้นานที่สุด ต่อไปมันก็จะเคยชินกับการอยู่ที่นั่น ถึงเวลามันไม่ต้องเสียเวลา อาจจะไปก่อนก็ได้ แล้วปล่อยร่างกายมันปะแห้งๆ ซักพักหนึ่ง กว่ามันจะตาย เหมือนยังกระด เครื่องมันยังติดอยู่ เพราะน้ำมันมันยังมี แต่คนขับไปนานแล้ว

ถาม :

ตอบ : ลักษณะของการพิจารณาร่างกายให้เห็นสภาพความเป็นจริง ๔ อย่าง คือว่า มัน

ประกอบด้วยดิน ด้วยน้ำ ด้วยลม ด้วยไฟ เป็นปกติของมันอย่างนั้น ส่วนที่แข็งเป็นแท่ง เป็นก้อน เป็นชิ้น เป็นอัน จับได้ต้องได้ คือ ธาตุดิน มีผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก เส้นเอ็น ตับ ไต ไล่ ปอด อวัยวะภายในใหญ่น้อยทั้งหลายทั้งปวงพวกนั้นนะ ส่วนที่เหลวไป ไหลมา เรียกว่าธาตุน้ำ คือ เลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมัน เหลว บัสดาวะ เหล่านี้เป็นต้น ส่วนที่พัดไปมาในร่างกายก็คือ ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมที่ตกค้างในท้องในไส้ ที่เรียกว่าแก๊ส ลมที่พัดขึ้นเบื้องสูง พัดลงเบื้องต่ำ พัดไปทั่ว ร่างกาย ที่เรียกว่าความดันโลหิต ส่วนที่ให้ความอบอุ่นในร่างกาย เรียกว่าธาตุไฟ ได้แก่ ไฟธาตุที่ช่วยสันดาปย่อยอาหาร ไฟธาตุที่กระตุ้นร่างกายให้เจริญเติบโต ไฟธาตุที่เผาผลาญ ร่างกายของเราให้ทรุดโทรมลง พอลักษณะ ๔ อย่างนี้ แยกออกมา ต่างคนต่างอยู่ กองนี้เป็นดิน กองนี้เป็นน้ำ กองนี้เป็นลม กองนี้เป็นไฟ เราจะเห็นชัดเลยว่าไม่มีส่วนไหน เป็นเรา เป็นของเราเลย แต่ถ้าเอา ๔ ส่วนนี้รวมกันเข้าไปใหม่ขยำๆ บั่นขึ้นมาสับหัวหู หน้าตาลงไป พอจิตคือตัวเราเข้าไปจับจับ เราก็ไปยึดว่ามันเป็นเรา เป็นของเรา เพราะฉะนั้น สภาพแท้จริง ๔ อย่างของมันมีดังนี้ว่า มันเป็นปกติ ดิน น้ำ ไฟ ลม เราอาศัย มันอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ถึงเวลามันก็เสื่อมสลาย ตาย พังไป ถ้าเราอยู่กับมัน วัตถุทั้งหลายเหล่านี้เรายืมโลกมาใช้ มารยาทของการยืม ก็ดูแลรักษาเขาให้ดี เขาวิภิกษาให้ให้กิน เขากะหายก็ทำให้เขาเต็ม เขาร้อนก็หาเครื่องบรรเทาให้มัน เขาหนาวก็หาผ้าให้มันห่ม เขาเจ็บไข้ได้ป่วยก็รักษาพยาบาลเขา เพื่อถึงเวลาจะได้คืนเขาไปในสภาพที่ดีที่สุดเท่าที่จะพึงมีพึงเป็น แต่ถ้าหากว่ามันพังลงไปเมื่อไร เราก็พร้อมที่จะไปพระนิพพานของเรา อยู่กับมันอย่างมีสติ รู้อยู่เสมอ มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันเหมือนกับรถยนต์คันหนึ่งที่เราเป็นคนขับขับมันไปเรื่อย พอถึงเวลาเราก็ทิ้งรถคันนั้นไปเพื่อเปลี่ยนรถคันใหม่ ถ้าทำความดี ก็ได้รถยนต์คันใหม่ ใหม่ๆ อย่างเช่นเทวดา เป็นพรหม หรือดีที่สุกก็เข้าพระนิพพานไปเลย ถ้าทำสิ่งที่ไม่ดีได้ไว้มากก็ได้รถไปเก พังๆ ฝุงๆ ก็อย่างเช่น เป็นสัตว์นรกเปรต อสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นต้น ต้องมีสติรู้อยู่ตลอดเวลาว่าสภาพแท้จริงของร่างกาย ลักษณะแท้จริงของร่างกายมันเป็นแบบนี้ แล้วเสร็จแล้วก็ถามตัวเองว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยความทุกข์เช่นนี้ ไม่มีอะไรจริงยั่งยืนอย่างนี้ มีแต่สภาพเป็นแท่งเป็นก้อนเป็นชิ้นเป็นอันอย่างนี้ เรายังอยากได้มันมัย เรายังรัก ยังปรารถนามันมัย ถ้าตัวเรา เราไม่รักไม่ปรารถนามันแล้ว จะไปต้องการคนอื่นไว้ทำอะไร ในเมื่อต่างคนก็ต่างเกิด ต่างคนก็ต่างเจ็บ ต่างคนก็ต่างตาย ถึงเวลาก็ต่างคนต่างไป ดังนั้น เราก็ควรที่จะยึดเกาะในสิ่งที่ดีที่สุก สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่จะพึงมีพึงได้ตามที่พระพุทธเจ้าสอน ก็คือพระนิพพานไว้แทน ร่างกายนี้ เราอาศัยมันอยู่เท่านั้น เพื่อประกอบความดี ถึงเวลาถ้ามันตายเราขอไปนิพพาน ก็ตั้งใจไว้ อย่างนี้ พยายามพิจารณาดูบ่อยๆ แรกๆ เราบอกร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันพูดยาก พิจารณายาก ไม่ค่อยยอมรับ แต่ถ้าเราแยกมันออกเป็นส่วนๆ อย่างนี้ แยกเข้า แยกออก แยกออก แยกเข้าอยู่บ่อยๆ จนกระทั่งเห็นชัดเจน มันจะยอมรับเองว่า

ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา แรกๆ ต้องใส่รายละเอียดให้มากที่สุด ค่อยๆ ดูไปทีละส่วนๆ หลังจากที่ดูจนจิตเรามั่นยอมรับแล้ว เรบอกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรามั่นยอมรับเลยโดยมันไม่เถียงอีกโดยไม่ต้ออีก ก็เป็นอันว่าใช้ได้ ก็พยายามทบทวนรักษาอารมณ์นั้นไว้เรื่อยๆ ยากไปมัย ? ไม่ยากกรรมฐาน ๔๐ ปล้ำกันแทบตาย สมัยก่อนทำได้ก็วิ่งวอดหลวงพ่อกี้ ทำได้ก็วิ่งไปวอดหลวงพ่อกี้ มีวงดหนึ่งหลังจากที่ข้ามอนุสสติ ๑๐ จนคล่องปรือแล้ว ไปถึงก็กราบเรียนท่านว่า หลวงพ่อครับ ตอนนี้อनुสสติ ๑๐ ของผมสามารถโล่อารมณ์เต็มได้ภายในครึ่งชั่วโมง หลวงพ่อบอกใช้ไม่ได้ลูก สมัยที่พ่อทำอยู่กรรมฐาน ๔๐ กองนี้ ถ้าต้องใช้เวลถึง ๒ นาทีนี่แหม่มากแล้ว โอ้ย...เราแค่ ๑๐ เดียว ถ้า ๔๐ นะ ไอ้ ๑๐ เดียวของเราที่ ๓๐ นาที ไอ้ ๔๐ ท่านบอก ๒ นาทีนี่แหม่มากแล้ว มาตอนหลังพอไล่ไปโล่มา อ้อ ที่แท้จริงๆ เพราะว่าถ้าเราต้องการจะทำให้ลักษณะที่หลวงพ่อบอกว่าจริงๆ ตั้งอารมณ์ขึ้นมาให้ทรงฌานสูงสุดที่เราทำได้ เสร็จแล้วก็แค่เปลี่ยนกองเปลี่ยนวิธีคิดแป็บเดียวเองอารมณ์ใจมันเต็มอยู่แล้ว ฉะนั้น ๒ นาทีนี่คิด ๔๐ อย่างเนี่ย มันข้ามมากเลย

ถาม :

ตอบ : ข้อเดียวจะข้อเดียว ทำเยอะเกินไปก็เหนื่อย ข้อไหนๆ ถ้าตั้งใจทำจริงๆ ก็ไปนิพพานได้เหมือนกัน บางคนเขาถามว่าถ้าหากว่าเราเป็นพระโสดาบันตายไปเป็นเทวดาลงมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่ จะรู้ตัวมัยว่าเราเป็นพระโสดาบัน ไม่รู้หรือก จนกว่าจะมีคนบอก ว่า คุณสมบัติของพระโสดาบันเป็นอย่างนี้ๆ นะ ท่านก็จะ...ไอ้ ที่แท้เราทำได้ตั้งนานแล้ว แต่ก็ยังไม่มั่นใจหรือกว่าตัวเองเป็นพระโสดาบัน เพราะว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นมีปัญญาฉลาดมาก จะไม่มีความประมาท จะไม่คิดว่าตัวเองเป็นพระอริยเจ้า แต่ว่ากฏความเป็นพระอริยเจ้ามีอะไรท่านรักษาครบถ้วน

ถาม : ปกติถ้าเกิดจะเล่นอะไร จะทำอะไรเนี่ย จะสำเร็จ ถ้าตัวเองตั้งอะไรไว้ ต้องได้ ?

ตอบ : พวกนั้นนิสัยเสีย เคยต่อว่าท่านยาทีหนึ่ง ท่านยาครับ ผมไปแอบดูตัวท่านบารมีเก่าที่ผมทำเอาไว้ ให้ผมเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิยังไม่สมบูรณ์เลย แล้วชาตินี้ทำไมให้ผมแค่เนี่ย ท่านบอก ไอ้หน้าอย่างเอ็งถ้ารวยก็แล้ว เสร็จแล้วยากก็บอกว่า ลองคิดดูสิลูกว่า ตั้งแต่เกิดมาจนปานนี้อะไรที่อยากได้แล้วไม่ได้ มีมัย ? ก็ทบทวนอยู่พักหนึ่ง ก็บอกว่า ไม่มีครับยา ถ้าผมต้องการจริงๆ สิ่งนั้นไม่ช้า ก็เร็ว ผมต้องได้ ท่านบอกว่า แล้วยังไม่พอหรือ ท่านบอกว่าเป็นนิสัยของพวกเรามันหนักไปทางหนึ่ง พวกปรมัตถบารมีกำลังใจมันไปด้านเดียว ถ้าตีมันก็ตีที่สุดๆไปเลย แต่ถ้าหากว่าเลวมันเลวกระชูดไปเลย คราวนี้ธรรมชาติของจิตคนมันมักจะลงต่ำได้ง่ายกว่า ถ้าหากว่าให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์พร้อม เราเองมันห่างไกลความเป็นพระอริยเจ้ามาก มันก็จะไปหลงอยู่กับลาภ ยศ สรรเสริญ สุข สนุกอยู่นั้นแหละ ลืม ลืมไปว่าตัวเองควรจะทำอะไร เพราะฉะนั้น ท่านถึงได้ตรากหน้าไว้ชัดๆ เลยว่าถ้ารวยก็แล้ว ถ้าอยากได้ต้องรีบเป็นพระอริยเจ้า มันถึงจะบุญเก่าคืนมา

ถาม : พอมาตอนหลังเนี่ย มีความรู้สึกว่ามันไม่ใช่ค่ะ แต่ช่วงก่อนถ้าหากว่าตั้งเป้าหมาย

ต้องทะเลาะภายในหรือว่าก่อนที่กำหนดไว้ด้วยซ้ำ พอได้ซั๊กพักหนึ่งก็จะขยายเป็นรูปบริษัท หลวงพ่อบอกว่าถ้างานนี้ขยายใหญ่จะไปนิพพานซ้ำ พอได้ยินปุ๊บอย่างนี้ก็ตัดสินใจขาย ตอนนั้นรายได้เดือนหนึ่งกำไรคิดแล้วแสนเศษๆ คือ ตัดสินใจทันที พอหลวงพ่อบุญอย่างนี้ ก็ตัดสินใจเลยขาย แปลก...ภายใน ๗ วัน มีผู้หญิงคนหนึ่งมายื่นหน้าบ้าน ดูโทรศัพท์ ก็คุยกันๆ ตอนนั้น ตกลงอีกประมาณไม่ถึงเดือนเขาว่างเงิน ประมาณเดือนเศษโอนกิจการยกให้เขา จากตอนนั้นมาตอนนี้ก็ยังไม่เท่าไร ระยะเวลาเล่น ไปเล่น ตอนนั้นก็เริ่มออกกำลังกาย ก็ไปเล่นตอนที่จะเล่นให้เก็กเนีย พอลงมือปั๊บ จะเป็นที่ยึดมั่นของผู้อื่นเขาตลอดอย่างนี้ แต่มาตรงนั้น เล่นอะไรได้เล่นมาตั้งประมาณเกือบ ๑๐ อย่าง ก็คือผ่านหมด ตรงจุดนี้ พอจะเริ่มเล่นอะไรปั๊บเนี่ย มันท้อ ?

ตอบ : มันเริ่มรู้สึกว่ามันแล้วไง ปีก่อนหน้านี้ กำลังใจที่เราทำมาในลักษณะของปรมาตถบารมี มันมีแต่จะมุ่งมั่นให้สำเร็จ คือกำลังใจของคนที่จะไปนิพพานมันไม่ยึดเยื้อ เรือวิ่งเหมือนคนอื่นเขา รอบข้างจะสนใจน้อย จะมุ่งเอาเฉพาะหน้า เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเรามุ่งงานเฉพาะหน้า งานจะสำเร็จลงในระยะเวลาไม่นาน มันไม่เหมือนกับคนอื่นเขา ความพยายามก็มากกว่าคนอื่น มันเหมือนกับขยันกว่าเขา เขาเลยหมั่นใส้เอา แต่ว่าตอนช่วงระยะนี้มันจะเริ่มรู้สึกว่ามัน ถ้าตัวพอเข้ามามันก็เหมือนกับที่นั่นแหละ คือมันไม่ยอมได้ใครต่ออะไรแล้วตอนนี้ พอมันไม่ยอมได้ใครต่ออะไรแล้ว เราก็ดูสิ ตอนนี้อย่างทุกอย่างมันก็พอแล้ว แล้วเราควรจะทำอะไรเพื่ออะไรอีก มันก็เหลืออยู่จุดสุดท้ายที่ควร จะเหมาะกับเรา ก็คือเกาะนิพพานไว้ เท่านั้นเอง

ถาม : ตรงจุดนี้เจ้าคะ มันเป็นการทำลายกำลังใจมัย อย่างอาแปะ ๘๐ กว่า แก่แก่มาก แข็งแรง แก่มีลูกศิษย์เยอะ แต่แกไม่สอนด้วยตัวเองนี้ พอเข้าไปเล่นให้เก็ก เขาเห็นเล่นอยู่ เขาก็มาชวนให้เล่นกับเขา เกรงใจรักษากำลังใจ พอเข้าไปเล่นปั๊บ เขาจะเข้ามาสอนด้วยตัวเอง มันกดดันเรามาก คือเรา ถ้าเขาสอนด้วยตนเองเราต้องตั้งใจเพื่อรักษากำลังใจเขา แล้วลูกศิษย์หลายคนเขาก็ลุกกันขึ้นมา เขายก ก็เข้ามาถามเขาบอกทำไม เข้ามาวันแรก ทำไมขึ้นมาสอน เพราะว่าเรียนตั้งสองปีมาแล้วไม่เคยขึ้นมาจับมือสอนเลย คือมันก็เลย อึดอัด มันอึดอัด คือเราก็ไม่ใช่ว่าจะเต็มใจเล่น เราเล่นเพื่อรักษากำลังใจคนแก่ ตรงจุดนี้ก็ ตอนหลังก็เลยเล่นได้ครั้งเดียว ก็ออกมา มันเป็นการขาดเมตตาหรือเปล่า ?

ตอบ : จริงๆ จะเรียกว่าขาดเมตตาก็ไม่ได้ เพราะพรหมวิหาร ๔ มีอุเบกขา พอรู้ว่าไม่ไหว ก็เบรคขา เบรคมือ โดยเฉพาะเบรคปากเอาไว้ไม่อย่างนั้นแล้วเราต้องไปรับอารมณ์คนอื่นเป็นจำนวนมาก ถ้าหากเราปล่อยไม่เป็น เราเองก็จะทุกข์มาก เพราะฉะนั้นวิธีที่ดีที่สุดคือถอยออกมาชะตีกว่า หลวงปู่หล้า วัดภูจ้อก้อ ท่านบอกแล้วว่า “หัดเป็นนักหลบข้างอย่าเป็นนักรบอย่างเดียว” รบอย่างเดียวบางสถานการณ์เราสู้ไม่ได้แล้วยังรบ มันจะตายฟรี เพราะฉะนั้นต้องเป็นนักหลบด้วย หลบให้เป็น

ถาม : ก็เลยมีความไม่ค่อยสบายใจ เขามุ่งมั่นกับเรามาก แล้วเราทำลายน้ำใจ ?

ตอบ : ความตั้งใจเป็นได้ ความพยายามเป็นของคน ความสำเร็จเป็นของฟ้า (หัวเราะ)
สำนวนนี้ คຸ້ນໆ ມື້ ບອກແລ້ວວ່າອາຕາມ້າມ້າກ່ອນ ທອນນີ້ກໍຍັງບ້າເປັນປັດ

ถาม : อย่างนี้ถ้าเจอกันแล้วทำยังไง ?

ตอบ : ก็ไม่มีอะไร เคยอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น ท่านก็เป็นครูเป็นอาจารย์
ของเราคนหนึ่ง ถ้าหากว่า เขาถามว่าเป็นอะไรก็บอกว่าเวลานั้นน้อยลง จะมาเล่นได้เต็มที่
เหมือนก่อนมันไม่มี ถ้าหากว่าอาแปะจะเมตตาสอนอะไร ถ้ามีเวลาก็พร้อมที่จะรับ พูดให้ตี
มันก็พูดได้ อันนี้ไม่ได้โกหกนะ จริงๆ การโกหก หลวงพ่อท่านยืนยันว่า การโกหกมีโทษ
เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ คือหลอกลวงเขาแล้วผลประโยชน์จากการหลอกลวงนั้นตกแก่เรา
เอง นั่นเจตนาเต็มที่แล้ว แต่ว่าถ้าหากว่าเรื่องอื่นๆ มันก็เขาไปตามส่วน

ถาม : ปกติเป็นคนที่ไม่ได้เจอเด็กก็ชอบเรื่องคาดเดาเชือก ก็ไม่ได้เคยเจอที่ไหนมาสอน ก็
มาเรียนสะเปะสะปะ มวยให้แก๊ง มวยอะไร อย่างเนี้ยคะ พอมาเจอ โอโห...เจอเอาตอนที่
เราหมดแรง ?

ตอบ : (หัวเราะ) โบราณเขาว่า “พบไม้งามเมื่อยามขวานหิน” ขวานมันบิ่นซะแล้ว
จะฟันต้นไม้ก็ลำบากแล้ว

ถาม : จะคอยถาม เมื่อไหร่จะมา มีความรู้สึกที่ พอมองไปแล้วมันอยากจั่งเลยคะ ?

ตอบ : จริงๆ มันไม่ยาก พวกเรื่องเหล่านี้ ของเราเองมันเคยชิน ในอดีตมันมีมาแล้ว
บางทีแสงชัยเขาไปรำฟลองรำอะไรกัน เสร็จแล้วเขาก็ถามว่าเป็นยังไง ก็บอกเขาไป เขา
เองเขาก็แปลกใจ ว่า เอ๊ะ เราไม่เคยเรียนมาทำไมมันเป็น ก็เลยคว่ำพลงขึ้นมารำให้เขาดู
ของเก่ามันมี ถึงเวลามันเป็นไปเอง หลวงพ่อท่านเคยเล่าให้ฟังท่านบอกว่า สมัยเด็กๆ
ท่านแม่ให้ไปตัดหัวปลีในสวน มีสวนกล้วยอยู่ ไม่เคยใช้ตะขอกเหมือนคนอื่นเขาหรอก
พวกมดเล็กทำควัวไปหลายๆ เล่ม ข้างตัดขั้วเอาสิ่งได้เลย แบบว่าจะให้ปลายตี จะข้างตี จะ
ให้ตามตี จะให้คมพัน หรืออะไรได้ทั้งนั้น ถามหลวงพ่อบอกว่า ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับ
ท่านบอก ของเก่ามันตามมา พอจับมันก็นึกได้เลยว่าต้องใช้ยังไง ก็บอกกับท่านบอกว่า
สิ่งเหล่านี้มันข้ามชาติข้ามภพได้ ท่านก็ไม่ค่อยเชื่อ ก็หยิบใบมดขึ้นมาใบหนึ่ง ใบมดจริงๆ
ลูกศิษย์อาตมาประหยัดมาก มดตามหักมันยังใช้อยู่เลย ก็บอกเนี่ยถ้าจะขว้างก็ขว้างได้ เขา
ก็ไม่เชื่อก็ขว้างให้เขาดู มันก็ได้ คือถ้าหากว่ามันเป็นชะอย่าง มันขังน้ำหนักถูก ยังไงๆ มัน
ก็ใช้ได้ เพราะฉะนั้นของเก่ามันเคยมีแล้วมันไม่ยาก แต่ว่าเรื่องของมวย สมัยก่อนที่ท่าน
อาจารย์เขต ศรียาภัย ครูเขตท่านสอนไว้เนี่ย เฉพาะอย่างสามชুমอย่างเดียว ท่านให้เวลา
หกเดือนเต็มๆ หกเดือนเต็มๆ จนกว่าจะเป็นธรรมชาติของเราเลย ถ้ามันเป็นธรรมชาติแล้ว
มันจะออกซ้าย ออกขวา จะขึ้นหน้า ถอยหลังอย่างไร มันอยู่ในลักษณะที่ทรงตัวได้ตลอด
มันเหมือนกับท่ามานั่งของไท่เก๊กนะ นึกออกมั๊ย ท่านั่งบนหลังม้า ถ้าหากว่าท่านั้นให้คน
เตะขา เราก็ไม่ล้ม หรือไม่ก็ท่าสายน้ำที่ประเภทที่ว่า จะหน้าหนัก หลังเบา หน้าเบา หลัง
หนัก หรือหน้าคั่นศร หลังเกาทัณฑ์ อะไรอย่างนั้น จะประเภทหน้าพิบซา หลังเหยียดตรง

หรือหลังพับ หน้าเหยียด แล้วแต่เรามันจะเป็นไปได้ทุกท่า คราวนี้ก็หัดอยู่มาท่านบอกว่า สมัยก่อนถ้าหากว่าลูกศิษย์อายุไม่ถึง ๒๕ ครูบาอาจารย์จะไม่ปล่อยออกจากสำนักไป เพราะว่าถ้าแพ้เขาที่มันเสียชื่อครูบาอาจารย์ด้วย มาถึงสมัยนี้เด็กหัวเท่ากำปั้นมันขึ้นเวที ต่อยกันอูตูลดแล้ว ฉะนั้น เรื่องอย่างนี้จริงๆ แล้วมันฝึกไม่ยาก มันเคยชิน

ถาม : ขยาตอยู่ วาจะไป จะไป ก็ขยาตอยู่ ไม่กล้าไป ?

ตอบ : ลองดู ไม่ยากหรอก แต่ว่าอาจารย์ดำ แกยังอายุน้อยอยู่ แกใจร้อน สมัยก่อนกว่า จะประเภทเข้าทำปั้นหมัด ปั้นมือ อะไรนี้ โหนะอย่างสามชুমชะก่อนหกเดือน สมัยนี้ สามวันท่านก็สอนข้ามขั้นไปแล้ว อาจารย์ใจร้อน ลูกศิษย์เลยได้ประโยชน์เยอะ เพียงแต่ต้อง ขยันทบทวนนะ ถ้าไม่ขยันทบทวนมันจะไม่เป็นธรรมชาติ

ถาม : อย่างสามชุมนี้ เดินอย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : มันจะเดินลักษณะรูปสามเหลี่ยม ไม่ว่าจะเดินสามเหลี่ยมตรง สามเหลี่ยมกลับหัว ยังไง เราจะเดินลักษณะวงอย่างนั้น ถ้าหากว่าเป็นลักษณะท่าเท้าของจีนจะเป็นพวก แปรดทิศ เท้าประสาธ คือมันจะมีจุดที่เราจะต้องเดิน จะต้องย้ายน้ำหนัก จะต้องถ่ายน้ำหนัก มันจะลงตัวของมันหมด

ถาม : ลักษณะสามเหลี่ยมอย่างนี้ ?

ตอบ : ลักษณะเป็นสามเหลี่ยม ถ้าหากว่าเราก้าวขึ้นหน้าเท้าหนึ่ง อีกเท้าหนึ่งถ้าเราก้าว มันจะต้องออกข้าง แต่ถ้าเราชักถอยหลังมันจะต้องออกด้านนี้ มันจะสลับไปสลับมา ลักษณะสามเหลี่ยม มันจะเป็นสามเหลี่ยมประมาณสองคู่ พลิกกลับหัวกลับหาง ตลบไป ตลบมา อยู่อย่างนั้น ฟังดูแล้วก็ไม่ยากหรอก เดี่ยวลองดูสิ

ถาม : ฟังดูไม่ยาก ทำยาก ?

ตอบ : รับรองว่าไม่ยาก อาตมาเล่นมาเยอะแล้ว ให้แก ๒๒๕ ท่า มันยังยากกว่าตั้งเยอะ

ถาม : ๒๒๕ ท่านี้ เล่นจบเลยหรือเจ้าคะ โอ้โฮ ?

ตอบ : (หัวเราะ)

ถาม : ยังจำตำราได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : จำได้จะ ถ่ายทอดให้ได้ด้วย เพียงแต่ว่าเลิกมานานแล้ว ไม่เอาแล้วจะ มันแก่แล้ว

ถาม : อย่างนี้ ก็เขียนได้สิคะ ?

ตอบ : ได้จะ

ถาม : โอ้อย่างนี้ก็ขอได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : จริงๆ ตำราให้แก ตอนหลังนี่คนเขาเขียนอยู่เยอะเลยนะ

ถาม : ๒๒๐ กว่าท่าน...?

ตอบ : ๒๒๕ ท่า มันครบชุดไป

ถาม : มันสูญหายแล้วหรือคะ ?

ตอบ : ยังมี เพียงแต่ว่าของเราเองมันเรียนไม่จบ ไม่ครูดายชะก่อน ก็เราเลิกชะก่อนนะ

ถาม : ตอนนี้เขาก็กินพายามเหลือ ๙๕ ท่า ๒๐๐ กว่า ก็เหลือ ๑๐๐ กว่า ตอนนี้นำเหลือ ๙๐ กว่า ตอนนี เหลือ ๘๐ กว่า ?

ตอบ : แสดงว่าสัญญาและบัญญัติธรรมลงจริง ๆ พระพุทธเจ้าตรัสอะไรไม่มีผิดเลย

ถาม : เสียตาย ทราบแต่ว่า ๒๒๕ ท่าเนี่ย...แต่ว่าหากคนสอนไม่ได้แล้ว ?

ตอบ : จริง ๆ ถ้าเวลาว่างมีนาสอนเหมือนกันนะ มันช่วยในการปฏิบัติได้เหมือนกัน แต่ว่ามันจะมีปัญหาอย่างที่ว่านั้นแหละ พอเราเดินพลังไปทั่วตัว ถึงเวลาจะมากาวนาให้จิตสงบ แบบประเภทจับเฉพาะฐานแรกๆ นี่ปล้ำกันเหงื่อหยดเลย มันไม่เอาด้วย มันจะไหลไปตามจังหวะของมันท่าเดียว ตอนนีสำหรับอาตมา มันก็เป็นของเด็กเล่นนะ ตอนนั้นมันคันต้องใช้ค้ำมันคัน คือ มันอยากจะทำ มันต้องทำให้ได้ มันเหมือนกับคนคัน แล้วมันต้องเกา ถ้าไม่เกาเมื่อไหร่มันก็คันอยู่อย่างนั้นแหละ

ถาม :

ตอบ : จำไว้หลวงปู่มหาอำพัน ท่านเขียนติดหัวเตี๋ยเลย “วิชาโลกเรียนเท่าไรไม่รู้จบ พันพิภพกลมกว้างใหญ่ลึกไพศาล วิชาธรรมเรียนและทำงานชำนาญ ย่อมพบพานจุดจบ สุขสุขเฮย” ฉะนั้น วิชาโลกตามมันไปหะ เจออย่าง ก็มีอีกอย่าง เจออย่าง ก็มีอีกอย่าง ไปเรื่อยๆ มันเหมือนอย่างกับจากต้นน้ำออกทะเล มันมีแต่กว้างขึ้นๆ วิชาพระพุทธเจ้านี้ จากทะเลย้อนกลับต้น ถึงเวลามันจบ

ถาม : จำเป็นต้องเชิญญาติโยมไปร่วมงาน ญาติพี่น้องไปที่วัดหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไปก็เกะกะเปล่าๆ

ถาม : กระว่าชวนคุณพ่อคุณแม่กับพี่น้อง ?

ตอบ : แล้วแต่เราเห็นสมควร ให้เขาไปด้วยก็ดี เขาจะได้ไปพลอยโมทนายินดี แต่อย่าให้มันประเภทเลี้ยงเหล้ากันเมาว่าไม่รู้จักเลิกตอนไหนค ถ้าเป็นที่อาตมาจัดบวชจะไม่ฝักพวกนี้เลย เดินวนรอบโบสถ์สามรอบก็เข้าโบสถ์บวชเลย แต่ว่าให้เขาไปด้วยเพื่อให้เขาพลอยโมทนาบุญกับเราด้วยก็ดี แต่อย่าให้เขาไปเลี้ยงพวกสุรา อาหาร ชนิดมากมายจนเกินไป มีบางราย เข้าโบสถ์นี้หน้าคหัวทิ่มเข้าไปเลย มันจับกรอกชะเรี๋ยบร้อย ถือว่าส่งท้าย อุบัติฉาย

ถาม “กุฎฐัง คันโท” มันตอบ “แม่โขง ภัณฑะ” มีบางรายอุบัติฉายท่านเข้มงวดมากๆ ท่านก็ประเภทคว่ำย่ามกลับวัดเลย ญาติโยมร้องให้ร้องห่มขอร้องให้บวชต่อท่านก็ไม่บวช มันขาดสติสัมปชัญญะอย่างนั้น บวชมันจะเป็นพระได้ไง ท่านไม่ยอม ท่านไปเลย บอกหายเมาเมื่อไหร่แล้วค่อยมาบวชใหม่ ส่วนใหญ่แล้วมันจะทิ้งท้ายกัน เอามั่งมี้ย แม่โขง ภัณฑะ เขามีแต่ “อามะ ภัณฑะ นัตถิ ภัณฑะ” มัน “แม่โขง ภัณฑะ”

ถาม : แล้ววัดนี้จำเป็นไหมชะ เราต้องเลือกวัดไหน หรือว่าแล้วแต่ใกล้บ้าน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าดูสิ่งแวดล้อมมันไม่เป็นพิษกับเรามากนักก็เอา คือบางวัดนี้ท่านไม่ได้เป็นพระเลย สักแต่ว่าผ้าเหลืองห่มเข้าไปเท่านั้นเอง ประเภทชกต๋อยตีรันฟันแทงเป็นเรื่องปกติเลย ประเภทขายยาบ้ายิ่งหนักเข้าไปใหญ่ ระวังเอาไว้ อย่าไปเจอประเภทนั้น ไม่อย่าง

นั้นแล้วอยู่ จะมีคนเขาไปทำดีทำต่อคุณเข้า เขาหมั่นใส่ เขาก็ทำต่อเลย ไม่รู้มันจะ
บวชไปทำไม

ถาม : แล้ววันที่เราบวชสิบวันเนี่ย ถือว่าน้อยเกินไปหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : การทำความดีไม่ถือว่าน้อยนะ หลวงพ่อท่านเคยเปรียบเอาไว้ว่า บวชน้อยแต่
ทำความดีก็เหมือนกับเพชร ถึงเม็ดเล็กก็มีค่าสูง บวชมากถ้าทำแต่ความชั่ว ก็เหมือน
กับขี้ ยิ่งกองใหญ่ก็ยิ่งเหม็นมาก เพราะฉะนั้นมันสำคัญอยู่ที่การปฏิบัติ ถ้านับอานิสงส์
แล้ววันที่ที่ ญัตติ พ่อเขาบอกว่า อุปสัมบันโน สังฆะนะ บัดนี้ได้รับการอุปสมบทเป็นสงฆ์
แล้ว ในวินาทีนั้นอานิสงส์ ๖๐ กัปป์เป็นของคุณแน่นอน หลังจากนั้นแล้วอยู่ต่อ มันจะ
เพิ่มขึ้นหรือลดลงอยู่ที่การปฏิบัติของเรา ถ้าทำความดีก็บวกเพิ่มขึ้นไป ถ้าทำความชั่วก็
ขาดทุนไปเรื่อย เพราะฉะนั้นคุณบวชเสร็จปั๊บ จะสึกเดี๋ยวนั้นเลยก็ได้ อานิสงส์ได้เต็มแล้ว

ถาม : แล้วถ้าช่วงที่เราบวช อาจจะต้องมีกรงาน ธุระการงานเกี่ยวข้อง ?

ตอบ : ก็ได้ ถือว่าของเราเองมันยังไม่ทิ้งโดยตรง ไข่ม้อย ? ก็ติดต่อการงานไปตาม
ระเบียบเขา แต่ว่าบางอันมันเกี่ยวข้องกับศีลพระ อย่ายให้ศีลพระมันพลาดไปก็แล้วกัน
ประเภทถ้าติดต่อกับเลขาฯ อย่าเผลอไปจีบเลขาฯ เข้า ให้นางมันเป็นงานให้หมดเรื่องไป
เสร็จแล้วก็เอาแต่ตรงนั้นแหละ พอเสร็จ เราก็มายอยู่ในทาน ศีล ภาวนา ของเราต่อ ยิ่งบวช
น้อย ต้องยิ่งรักษาใจให้ดี พุดง่าย ๆ ก็คือว่า เวลายิ่งน้อยเรากยิ่งต้องกอบโกยความดีของเรา
ให้มากที่สุด นวโกวาท เวลาคุณอ่าน อนุญาตให้เลียนแบบได้ อาตมาเคยทำอย่างนี้
ข้อไหนที่มีโอกาสผิดพลาดได้ง่าย วงแดงแจ้ไว้เลย หรือไม่ก็กาลงไปเลย สี่ดาว ห้าดาว ก็ได้
ข้อไหนที่ผิดพลาดยากหน่อยก็ลดจำนวนลงมา ที่โอกาสพลาดไม่มีเลยก็ว่ามันอีกสี่หนึ่งไปเลย
อย่างนั้นนะ ปัจจุบันนี้ มีศีลอยู่จำนวนมากด้วยกันที่เราได้กำไรไว้เฉยๆ เพราะว่ามันจำเป็น
ต่อรักษาก็ไม่มีโอกาสที่จะล่วงศีล อย่างเช่นว่า ศีลเกี่ยวกับนางภิกษุณี ภิกษุณีไม่มีแล้ว
อย่างนี้ ศีลเกี่ยวกับการที่เราทำของใช้ส่วนตัว สร้างอาคารที่อยู่อะไรเหล่านี้เป็นต้น เพราะ
สมัยนี้ของใช้ทุกอย่างส่วนใหญ่ก็คือโยมซื้อถวายไม่ได้ทำเอง ที่อยู่อาศัยก็ส่วนใหญ่ก็สร้าง
เป็นส่วนกลางอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น ศีลเราตอนนี้จะประเภทที่ว่าเข้าไปก็ทำอะไรเพียบเลย
อันไหนที่โอกาสพลาดไม่มีเราก็ว่าอีกสี่หนึ่ง อย่างสมัยก่อนก็จะวงสี่น้ำเงินไว้ อันนี้ได้
กำไรแน่นอนแล้ว อันไหนที่มีโอกาสพลาดได้นิดหน่อยก็ประเภทที่เรียกว่ากาสี่แดงซั๊กตัว
หนึ่ง อันไหนพลาดเยอะละอ้อมันสามสี่ตัวไปเลย แล้วก็ทวนมันทุกวัน เปิดดูทุกวัน เข้าครั้ง
เย็นครั้ง ทบทวนให้มันขึ้นใจให้ได้ มันจะได้ไม่ไปพลาด

ถาม : ปกติในชีวิตประจำวันของผมแต่ละวัน เราจะมีเวลาฝึกนั่งภาวนา นั่งสมาธิ
กลางคืนหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : เพียบเลย ถ้าหากว่าตอนเช้าออกบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้ว ส่วนใหญ่แต่ละวัดเข
มักจะทำวัตรเช้า ก่อนออกบิณฑบาต เพราะฉะนั้น ถ้าคุณฉันเสร็จแล้วคุณมีเวลายันเพลเลย
ถ้าหากว่าเขาไม่ได้มีการอบรมอะไรเกี่ยวกับพระใหม่ ตอนนั้นก็จะเป็นเวลาส่วนตัวของเรา

ถ้าหากว่าฉันเพลเสร็จ เวลาที่เหลือจนกว่าจะทำวัตรเย็นก็เป็นของคุณ ยกเว้นว่าเราจะ มีหน้าที่การงานอะไรที่ขอให้พระใหม่ไปช่วยทำได้อะไรได้ก็เอา มันจะว่างจนเกินไปซะด้วย ซ้ำไป เห็นมีใครเขาทำอะไร “ฉันเข้าแล้วเอน ฉันเพลแล้วนอน ตอนบ่ายพักผ่อน ตอนค่ำ จำวัตร” ตกลงมันนอนเข้าน้ำ

ถาม : ถ้าเข้าไปแล้วทำอย่างนั้น จะถือว่าบปมัยครับ

ตอบ : ก็คิดว่าตัวเองมันทำอะไรหรือขาดทุนละ ก็จะเจียะอย่างเดียว สร้างความดีเอาไว้ บ้าง สมัยที่อยู่ หลวงน้ามีชัย ตอนนี้นำน้าไปแล้ว ลี้กตอนอายุ ๗๒ ตั้งใจลี้กไปแต่งงาน อันนี้ไม่ว่ากัน แต่ตอนท่านอยู่ท่านทำดี ท่านเตือนเอาไว้ว่า คุณ ก่อนจะออกบิณฑบาต ภวนารักษาอารมณ์ใจให้มันดีที่สุดนะ ไม่งั้นเราขาดทุน ถามว่า ขาดทุนตรงไหนครับ ท่าน บอกเหมือนกับคนหาเงินนะคุณ ถ้าเกิดคุณหาเงินได้ยี่สิบ แต่ว่าของมีนาราคาร้อยหนึ่ง คุณ ขาดทุนไปแปดสิบ แปลว่า ถ้าหากว่าเรารักษาอารมณ์ได้น้อย แต่ไปถึงโยมเขาตั้งความหวัง เขาทำบุญกับเรา เขาหวังไว้เลยว่ามันจะเป็นสิ่งมหานานได้ทำบุญกับพระอธิการเจ้าละ บรรลีย์ ท่านเตือนเอาไว้ว่าอย่างนั้น ซึ่งมันก็เป็นสิ่งที่ดี เพราะว่าเท่ากับว่าคอยกระตุ้นเราให้ทำความดี รักษาอารมณ์ใจสูงสุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อได้เป็นประโยชน์กับคนที่เขาใส่บาตรทำบุญกับเรา เราเป็นเพื่อนแล้ว ตอนนี้อย่าจะหว่านข้าวลงมาแล้ว อย่าให้น้ำท่วมตายหรืออย่าให้มันแห้ง ตาย อย่างน้อยๆ ก็ขอให้มันมีดอกมีผลออกมาตอบแทนเขาบ้าง ไม่ใช่เอาแต่กินแล้วนอน

ถาม : แล้วช่วงที่เตรียมงานเนี่ยครับ คุณพ่อ คุณแม่เรา รู้สึกว่าเหนื่อยกับการเตรียมงาน นี้ ไม่ควรใช้มัยครับ ?

ตอบ : ไม่ควร หากคนที่เป็นแม่งานมาจัดงานแทนดีกว่า ว่าใครที่สามารถรับผิดชอบงาน นั้นได้ ตัวเจ้าภาพให้อยู่อย่างสบายใจที่สุด ไม่งั้นถ้าหากว่าจิตใจชุ่มมัวชะ กุศลมันจะ ลดน้อยลง

ถาม : ควรจะอยู่ที่วัดล่วงหน้าซึกกี่วัน ?

ตอบ : แล้วแต่ไปคุยกับท่าน ถ้าท่านต้องการกี่วัน ถ้าเป็นอย่างอาตมาสองวันก็พอ พอ รับประทานหลวงพ่อก็จะบวชก็มาท่องคำขานนาค ตอนนั้นวัดท่าซุงเป็นมหานิกาย ก็ล่อ อุกาสะ ไซ่มัย ? ท่องอุกาสะเสร็จไปอยู่วัด ปรากฏว่าเขาบอกว่าวัดเราใช้ เอสาหัง เข้าไป ท่องคำขอบรรพชาว่า เอสาหัง เสร็จเรียบร้อย สองวันได้อยู่แล้วไซ่มัย วันแรกมันได้แล้ว แต่วันที่สองซ้อมให้คล่อง พอวันที่สาม บอกว่าของคุณอุปสมบทหมู่ ต้องใช้ เอเต มะยัง ภัณฑะ ตกลงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจะบวชวิธีไหน อาตมาได้หมด จนกระทั่งทุกวันนี้เขาขังใจ กันมากเลย บางทีอยู่ๆ เข้าโบสถ์ไปก็แนะนำขึ้นตอนให้พระใหม่เขาหมดเลย โดยที่เขาไม่รู้ ว่าเราเองก็โดนมาขนาดไหน ฉะนั้นถ้าหลวงพ่หรือท่านเจ้าอาวาสว่าควรจะมาอยู่วัด ก่อนที่วัน เพราะว่าผมทำงานอยู่เวลาก็น้อย สมัยโบราณเรียกว่าอยู่ติดถิยปริวาส คือการ อยู่จำกัดเขตแบบคนนอก หัดให้เคยชินกับระเบียบวินัยของพระ อย่างสมัยนี้ก็จะมีย่าง ของสายหลวงปู่มั่นอย่างนี้ ถ้าหากว่าคุณจะบวชต้องไปเป็นตาผ้าขาวหัดถือศีล ๒๒๗ ข้อ

สองปีเต็มๆ ถ้าหากว่าเห็นสมควร อาจารย์อนุญาตให้ถึงได้บวช หรือไม่ก็อย่างสาย หลวงพ่อสนอง วัดสังฆทานอย่างนี้ ต้องไปเป็นตาผ้าขาวฝึกหัดเหมือนกัน แต่ไม่ทราบเหมือนกันว่าของท่านต้องหัดนานเท่าไร คราวนี้ติดถียปริวาส ตามที่พระพุทธเจ้าท่านกำหนดเอาไว้ คือให้อยู่สามเดือน หมายถึงว่าจะบวชแน่นอน ไม่ใช่อย่างของเราประเภท บวชๆ ลีๆ อยู่สามเดือน ฝึกระเบียบพระ ถ้าหากสามเดือนไม่ได้ เพิ่มให้อีกสามเป็นหกเดือน ถ้าไม่ได้เพิ่มให้อีกสามเป็นเก้าเดือน ถ้าเก้าเดือนยังไม่เอาไหนไม่ต้องบวช ถือว่าเซ็นไม่ไป หัดอยู่เก้าเดือนนะ หัดไม่ได้ อยู่กันจนรากงอกแล้ว นั่นแหละติดถียปริวาส ไปอยู่ฝึกหัด นี่คราวนี้เก้าเดือน ทางสายหลวงปู่มั่นท่านเข้มข้มมาก เดียวมันจะเอาดียาก ล้อมันสองปี ซึ่งแต่ละคนก็รู้สึกเต็มใจมาก เพราะอย่างน้อยๆ ได้หัดระเบียบได้ฝึกปรีโอในลักษณะของฆราวาสก่อนถึงผิดก็ไม่มีโทษ เสร็จแล้วพอเคยชินเข้ามันอยู่ตัวแล้วบวชไปก็สบายเลย มันก็เท่ากับแค่เปลี่ยนชุดเฉยๆ เพราะกิจวัตรทุกอย่างทำแบบพระอยู่แล้ว นโยบายนี้ดีมี๊ ? เอาซักสองปีก่อนแล้วค่อยบวชนะ ขาดใจตายไปเลย มีอะไรว่ามา เพราะว่าบางที่ครูบาอาจารย์สมัยนี้ท่านก็บวชให้เฉยๆ ไม่มีเวลาที่จะไปบอกไปกล่าว ไปสั่งไปสอนอะไรมาก อาตมาเองก็เพิ่งถูกจับยึดเป็นคู่สวดงานบวชของพระเอที่เพิ่งผ่านมานี่เอง ก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้คิดจะเป็นหรือ ท่านเจ้าคุณไปถึง ปรากฏว่าพามหาสันติไปรูปเดียว มหาทองดีไม่ไปด้วย มองทั้งวัดไม่เหลือใครแล้วนี่ ท่านสมพงษ์เจ้าอาวาสที่เป็นคู่สวดได้ท่านก็ติดงาน วันนั้นไปตรวจข้อสอบที่วัดไร่ขิง ทั้งวัดก็เหลืออาตมาคนเดียวที่เป็นงาน ก็ต้องว่าไปเลย เพราะฉะนั้นพระรุ่นนั้นถ้าไม่เก่งที่สุดก็ช่วยที่สุด มันเจอคู่สวดตกกะไตพลอยใจน ไม่ได้เจตนาเป็นก็ตั้งเป็น

ถาม : ของที่ให้ท่านยามวิกาล นี่คือ...?

ตอบ : ยามวิกาลนี้ท่านอนุญาต อย่างเช่นว่า สับปี นวนี่ตั้ง เตลิ่ง มธุ ผาถินตั้ง แปล เป็นไทยก็คือ เนยใส เนยข้น น้ำมัน น้ำผึ้ง น้ำอ้อย น้ำอ้อยสมัยนี้ก็คือสารพัดของที่เป็นน้ำตาล ให้ระมัดระวังพวกบรรดาน้ำผลไม้ต่างๆ อันที่เป็นมหาผล คือเขาประมาณการว่า โตกว่ากำปั้น คือโตกว่าลูกมะตูมเขาห้ามไว้ อย่างเช่น พวกแดงโม ส้มโอ มะพร้าว สับปะรดอะไรพวกนี้ ผลอจ ไปเจอหน้าสับปะรด จ้าก เข้าไปอีก โยมเขาไม่รู้เขาถวายมา เราก็อย่าไปไม่รู้ด้วยแล้วกัน ระวังไว้คิดว่าเขาปรับเท่ากับกินข้าวเลย ตอนแรกก็สงสัยว่าทำไมพระพุทธเจ้าท่านปรับแรงขนาดนั้น ตอนหลังฝรั่งมันตามทันเอาหลังจากสองพันกว่าปีมาแล้ว เขาไปศึกษาและวิจัยเสร็จเรียบร้อย เขาบอกว่าพวกมหาผลประกอบไปด้วย ฮอร์โมนสูงมาก พระหนุ่มๆ ผาดฮอร์โมนเข้าไปเยอะอยู่ได้ตอก กระเจาย สมัยก่อนเขาห้ามคนท้องกินน้ำมะพร้าว ไซ้มี๊ ? สมัยนี้หมอบอก กินไปเยอะๆ มีฮอร์โมนที่เป็นประโยชน์แก่เด็กเยอะมากเลย

ถาม : พวกโอวัลติน ?

ตอบ : โอวัลติน จริงๆ ถ้าเป็นธรรมชาติเขาไม่มัน ถือว่ามีส่วนผสมของข้าวมอลต์ซึ่งเป็นอาหาร พวกข้าว พวกถั่ว พวกงา อะไรนี่เขาก็เป็นอาหารหมด น้ำเต้าหู้เขาก็ถือว่าเป็น

พวกถั่ว จัดเป็นอาหาร เขาไม่ฉันกัน แต่ว่าถ้าหากว่าเป็นมหานิกายส่วนใหญ่ไม่ถือ คือว่าเราอยู่ว่าเราฉันเพื่อยังอัฏฐกาพร่างกายนี้เท่านั้น บำบัดความหิวลักษณะที่เรียกว่ายาปนมัตถ์ คือ แค่อาศัยบรรเทาความเวทนาของร่างกายเท่านั้น ไม่ใช่ประเภทฟาดจนลุก ครึ่งชั่วโมง แก้วหนึ่ง มันก็กินไป แล้วมันมีตัวอย่างเคยทำมาแล้ว เขาตัดโอวัลตินใส่ไปครึ่งถ้วย นมข้นตามอีกครั้งหนึ่ง กวนซะจนเป็นประเภทที่เรียกว่าเหนียวเป็นกาวเลย แล้วก็ทิ้งไว้ซักวัน เราก็ดู แหม มันกินข้าวซะก็หมดเรื่อง มันน่าเกลียดน้อยกว่า เคยมีตัวอย่าง แล้วก็อย่าไปเชื่อรุ่นพี่นะ รุ่นพี่ทำผิดๆ มาณะเยอะ เรายืดตำราไว้ก่อน แต่อย่าไปเถียงท่าน เถียงท่านเดี๋ยวทะเลาะกัน บางทีเขาออกไปปรีวาส เจอพวกปั้นน้ำปากทองอย่างนี้ น้ำมันเทศอย่างนี้นั้นมันขาวขี้ๆ เลย พักทองต้มเสร็จ ปั้นไข่ม้อย ? เกือบๆ จะเป็นคาราเมลอยู่แล้ว นั้นมันจะกินของมันมันก็อ้างว่า กินได้ ประเภทที่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าทำให้พระสัทธรรมเทศนาของท่านเสื่อมไป สิ่งที่ไม่ได้บัญญัติไว้ ก็อ้างว่าบัญญัติ สิ่งที่ได้บัญญัติไว้ ถ้าไม่สมควรแก่ตัวก็ลบล้างว่าไม่มี อย่างนี้ แบบเดียวกับทิตแจ๊ค ทิตแจ๊ค ไปบวชหนึ่งเดือนอดข้าวได้เจ็ดวัน อีกยี่สิบเอ็ดวัน ฟาดตลอดเพราะว่าเขากินกันทั้งวัด กินเสร็จแล้วเขาไปปลงอาบัติ เขาถือว่าการกินข้าวเป็นแค่อาบัติน้ำใจดีดี ปลงได้ มันก็หน้าด้านปลงกันทุกวัน กินเสร็จแล้วมันก็ไปปลง กินเสร็จแล้วมันก็ไปปลง เจริญมัยละ ?

ถาม : แล้วผลของการกระทำนั้นก็คืออะไร ?

ตอบ : ลงนรกแน่นอน เจตนาล่วงละเมิดในสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านห้าม เพราะฉะนั้นครูบาอาจารย์บางสายนี้ ต้องใช้คำว่าตัวเองไม่ได้รับการอบรมมา ก็เลยพลอยลากลูกศิษย์เพี้ยนไปด้วย มันถือว่าการปฏิบัติ ปลงได้ให้กินข้าวเย็นเฉยเลย หลวงพ่อเองท่านก็เจอมา ท่านบอกไปวัดๆ หนึ่งทางภาคอีสาน อยากรู้เลยนะว่าวัดชื่ออะไร ขึ้นไปถึงตอนบ่ายเจอเจ้าถิ่นนั่งอยู่ ๓ - ๔ รูป เจ้าอาวาสด้วย เขาล้อมวงกันอยู่ มีธาดายูตรงกลาง มีอะไรบ้าง อ้อยควั่นอยู่ครึ่งหนึ่งแล้วก็ถั่วต้มอีกครั้งหนึ่ง กำลังนั่งใจกันอยู่ พอหลวงพ่อก็นั่งไปถึงก็ตืออกใจ โอ้โห ต้องรับปฏิสังขารดี โอภาปราศรัยนำคอบหามาก ถ้ามัวจะค้างมัย ? พอบอกค้างปั๊บบอกเด็กวัดให้เข็ดไก่อ๊ เดี่ยวจะเลี้ยงพระอาคันตุกะ หลวงพ่อบอก ผ่นแทบไม่ทัน ขึ้นอยู่ไก่อ๊ตายเพิ่มอย่างน้อยตัวหนึ่ง คือ การปฏิสังขารต้อนรับแขกของท่านนี่เหมือนอย่างกับชมราวาสต้อนรับกันเลย อบอุ่นน่าอยู่มาก ถึงขนาดให้ลูกศิษย์วัดไล่จับไก่อ๊จะมาเชือด จะเลี้ยงตอนเย็น จริงๆ อ้อยควั่นนั้นฉันได้ มันน้ำอ้อย แต่ว่าอย่าไปทำเลย เพราะญาติโยมบางทีเขาไม่เข้าใจ ภาษาบาลีเขาว่า ขาหนีง วา โภชนีง วา แปลเป็นไทย เขาว่า ของเคี้ยวของฉัน คนก็เลยไปตีความว่า ถ้าไม่เคี้ยวก็กินได้ เดี่ยวมันซดโจ๊กกันเฉยเท่านั้นแหละจริงๆ แล้วไม่ใช่ พวกของเคี้ยวของฉันก็คือ บรรดาอาหารที่กินกันอย่างเป็นกิจลักษณะ เล่นตีความว่าถ้าไม่เคี้ยวก็กินได้ใช่มัย ? สมัยนั้นนอร์คัพโจ๊กชงน้ำสามนาที่ ได้กิน เดี่ยวมันใช้หลอดดูดเอา มันอ้างว่าไม่ได้เคี้ยวอีก

ถาม : แล้วอย่างผลไม่ละครับ ผลไม่อะไรฉันได้ ?

ตอบ : ก็มีอย่างที่ท่านอนุญาต อย่างพวกสมอ พวกตีป्ली พวกมะขามป้อม พวกอะไรนี้ เพราะว่ามันเป็นยาช่วยรักษาท้องช่วยให้ถ่ายได้

ถาม : จะขอรบกวนถามเรื่องสมาธิ เคยนั่งสมาธิครั้งหนึ่ง แล้วรู้สึกจิตสงบดี...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : แล้วหลังจากนั้นเข้าถึงตรงจุดนั้นได้อีกหรือไม่ ?

ถาม : ได้ครั้งเดียว พยายามหลายครั้งแล้วเข้าไม่ได้ ?

ตอบ : นั่นแหละ เพราะว่าคุณพยายาม มันก็เลยไม่ได้ จำเอาไว้ว่าถ้าอยาก...ไม่ได้หรอก ถ้าสังเกตดูจะเห็นว่าอารมณ์มานทุกระดับมันจะมีตัวสุดท้ายคือเอกัคคตารมณ์ ถ้าหากว่าเป็นผู้ที่จิตละเอียดมากอย่างพระโพธิสัตว์บารมีสูงๆ ท่านจะแยกออกได้ว่า เอกัคคตารมณ์นี้จะประกอบไปด้วยเอกัคคตากับอุเบกขา คือความปล่อยวาง จำไว้เลยว่าถ้าเราอยาก มันจะเข้าไม่ถึงตัวอุเบกขานั้น เราต้องปล่อยลักษณะว่า เรามีหน้าที่ภาวนา มันจะได้หรือไม่ได้ก็ช่างมัน ถ้าถึงเวลา ถึงวาระที่สมควร มันก็จะลงลือคของมันเอง ถ้าเราสามารถปล่อยกำลังใจได้ว่า มันจะเป็นหรือไม่เป็นก็ช่างมัน มันจะได้เร็วมาก ทรายใดที่ยังอยากอยู่มันจะไปไม่ถึงตรงจุดนั้น ทำเมื่อไรก็ไปนั่งจ้องมัน อาตมาติดอยู่สามปีเต็มๆ ถ้าเป็นคนอื่นเลิกไปนานแล้ว แต่ของเราว่ายังไง ก็ต้องเอาให้ได้ เลือดข่ามันเย็นะ หนาว ทำเท่าไรไม่ได้สักทีเพราะไปจ้องชั้นตอนมัน คราวที่แล้วมันเป็นอย่างนี้ ขนลุกซ่าง หนาว พอมาถึงตรงนี้ต่อไปอีกหน่อยมันจะเป็นอย่างนี้ ไปตามจิตดูมันอยู่ มันอาย มันไม่โผล่มาหรอก จนกระทั่งวันหนึ่งมันเหนื่อยใจเต็มที่ มันจะได้หรือไม่ได้ก็ช่างหัวมัน เรามีหน้าที่ภาวนาก็ภาวนาไป ปีกเดียวลงลือคเลย คือมันกลายเป็นกำลังที่ปล่อยวางลักษณะอุเบกขาพอดี บังเอิญได้ แล้วหลังจากนั้นก็เลิกไป ใจอยู่สามปีถ้วนๆ ใจนี้หมายถึงเลิกเรื่องเดียวนะ เรื่องอื่นยังคงใจต่อไป

ถาม : เวลาภาวนาไปถึงจุดๆ หนึ่ง มันหยุดไปเลยครับ ไม่มีภาวนาไม่มีอะไร ?

ตอบ : ตอนนั้นให้กำหนดใจรู้้อย่างเดียว มันภาวนาก็ให้รู้ว่ามันภาวนา มันหยุดก็ให้รู้ว่ามันหยุด มันนิ่งก็ให้รู้ว่ามันนิ่ง มันเงิบก็ให้รู้ว่ามันเงิบ ตามรู้้อย่างเดียว พอถึงเวลาถ้าเต็มทีของมัน มันจะถอนของมันเอง หรือไม่ถ้าหากว่ากำลังพอ มันจะก้าวผ่านไปอีกขั้นหนึ่ง ที่เขาบอกว่า ทำตัวให้เป็นผู้ดูอย่าเป็นผู้เล่น เพราะเราเล่นโดยการไปบังคับมันให้เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ มันไม่เป็น แต่ถ้าหากว่าคอยดูระมัดระวังมันอยู่เฉยๆ เท่านั้นเอง รับรู้ว่าการของมันเป็นอย่างไร ลักษณะที่บางสำนักท่านใช้คำว่ารู้หนอรู้หนอ ถ้าหากว่ามันเต็มทีของมันได้แค่นั้นมันก็จะถอยออกมา ถ้าถึงเวลากำลังมันพอ มันจะก้าวผ่านไปตัวเอง

ถาม : คือถ้าอารมณ์ช่วงนั้นได้ มันก็จะติดอยู่แบบนั้น ?

ตอบ : ใช้วิธีแบบของหลวงพ่อดีกว่า คือพอมันเต็มทีถึงตรงจุดนั้น เราคลายออกมาสู่อารมณ์ปกติแล้วพิจารณาไปเลย จะดูตามแบบไตรลักษณ์ คือ ดูอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็ได้

ดูตามแบบวิปัสสนาญาณ ๙ ดูการเกิดการดับของมัน จนกระทั่งไปถึงสังขจามูลิกมิก्यान ย้อนไปย้อนมาก็ได้ หรือไม่ก็ดูตามแนว อริยสัจ จับทุกชีวิตเดียวกันได้

ถาม :

ตอบ : รอฟังอย่างเดียว ตอนนั้นคู่ศีกไม่มาชวนทะเลาะหลายเดือนแล้ว มัวแต่ติดงานอยู่ ลักษณะนั้นเดี่ยวแยะ ติดงานลักษณะที่ว่ามีความสามารถพิเศษแล้ว ลาก ยศ สรรเสริญ สุข เข้ามาโดยไม่รู้ คนไหนขอให้ช่วย คนนี้ขอให้ช่วยก็เมตตาเขาไป แล้วขณะเดียวกันก็รับเอา ยาพิษเข้ามาโดยไม่รู้ตัว คือบรรดาคำสรรเสริญอะไรต่างๆ มันพอใจนะ ทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่สมควร แต่มันพอใจ พอมันพอใจแล้วครั้งต่อไปพอไปปฏิบัติงานนี้ชักจะไม่ใช้ตัวเมตตาแล้ว แต่อยากให้เราชมว่าเก่ง มันจะมีแทรกอยู่ ทีละนิดๆ โดยไม่รู้ตัว เดียวก็เจ็งถ้ามันเป็นอย่างนั้น มันต้องคนที่ทำได้อย่างนั้นมานั่งถาม แล้วมันจะสนุก เพราะมันเป็นของจริง ต่อของจริงด้วยกัน เป็นประสบการณ์ที่พบมาด้วยตัวเอง บางทีรุ่นพี่ท่านมานั่งถกกันใน ลักษณะสนทนาธรรม เรารุ่นน้องเพิ่งเข้าไปใหม่ๆ นั่งอ้าปากหวิว เรื่องของทางจิตมันมหัศจรรย์พลิกผันไปได้ขนาดนั้นเขยวนะ คอยนั่งฟังมันทุกวันแหละ ฟังเพลิน เพลินจนกระทั่งลืมทำ (หัวเราะ) มัวแต่ฟังอย่างเดียว

ถาม : (ถามเรื่องคุณพ่อเจ้าโทสะ) บางครั้งก็อยากจะหนี แต่ไม่รู้จะหนีไปไหน ?

ตอบ : หนีไปไหนก็ไม่พ้นหรอก ความทุกข์อยู่กับตัวเรา จำไว้พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า จะหนีไปอยู่ที่ใดเม็ดทราย หนีไปกันมหาสมุทร หนีไปอยู่ในชอกเหวลึก จะหนีไปอยู่ในกลีบเมฆก็ดี ความทุกข์ก็ยังคงอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นก็อยู่อย่างยอมรับความเป็นจริง คือยอมรับว่าในเมื่อท่านเองเป็นอย่างนี้ เราพยายามทำอย่างดีที่สุดแล้วในหน้าที่ของความเป็นลูก ถ้าไม่สามารถจะช่วยเหลือได้มากกว่านี้ ก็ต้องยอมรับว่าท่านมีกรรมของท่านอยู่ ของเราเองเราทำความดีให้เต็มทีไป ให้ตั้งใจว่า ถ้าหากว่าวาระที่สมควรมาถึงก็ขอให้พ่อแม่หันกลับเข้ามาทางด้านธรรมะด้วยเถิด ตั้งใจไป แล้วอีกอย่างหนึ่งอันสังสของการบวชสำหรับผู้ชาย คนเป็นพ่อเป็นแม่จะได้รับทันทีเลย ต่อให้ไม่โมทนาก็ได้ เป็นบุญพิเศษ ถ้าหากว่าเราเป็นลูกหมึง เราก็พยายามทำดีให้ถึงพระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป เพื่อคุณจะได้ส่งให้พ่อแม่ได้ด้วย มีงานให้ทำอีกเยอะ เรื่องของพ่อแม่นี้ ถ้าคิดมากๆ ก็เปลืองสมอง ตั้งหน้าตั้งตาทำของเราไป มีโอกาสเมื่อไรก็ค่อยไปหยอดให้ท่านสักนิดหนึ่ง เปิดเทปเผื่อท่านสักหน่อยหนึ่ง ทั้งหนังสือให้ท่านสักเล่มหนึ่งอย่างนี้ เดี่ยวเกิดท่านคว้านขึ้นมาอ่านสนุกดีจิตใจ หาเล่มใหม่ไป ประวัติหลวงปู่ปานก็ได้ แกล้งๆ ลืมไว้ อ่านประวัติหลวงปู่ปานนี้มันกว่ากำลังภายในเยอะเลย

ถาม : ถ้าเกิดว่าทำอะไรไปแล้วไม่รู้สึกรู้ตัว อย่างเช่นยืนอยู่กลางถนนแล้ว อย่างนี้สารเคมีในสมองมันไม่สมดุลหรือเปล่านั้น หรือว่าแค่วิญญานที่...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ไม่ต้อง ตัวสมาธินั้นแหละสำคัญที่สุด อย่างนั้นแสดงว่าตัวสติสัมปชัญญะมันขาดไป ในเมื่อขาดสติสัมปชัญญะที่ดีที่สุดก็คืออานาปานสติ คือการนึกถึงลมหายใจ

เข้าออก คือตัวภาวนานั้นแหละ ถ้าหากว่าเราสามารถทำได้จนจิตทรงตัวในระดับประเภทที่ว่า จะหลับหรือตื่นอารมณ์ใจทรงตัวได้เท่ากัน คราวนี้มันรู้ตลอด จะหลับมันก็ยิ่งรู้เลย จะตื่นมันก็รู้ว่าตื่น เพราะฉะนั้นแค่เดินบนถนนมันรู้อยู่แล้ว

ถาม : พระจีนท่านบอกว่าไม่ให้นั่งสมาธิตามบ้าน เพราะว่าสะสมสติไม่ได้ อธิบายได้ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องอธิบายจะ เพราะท่านเข้าใจผิด จริงๆ แล้วลักษณะของการภาวนา คือการสร้างสมาธิ การคุมไม่ได้อย่างที่คิดก็แค่เรื่องอื่นไปเรื่อยเปื่อย เรียกว่าฟุ้งซ่าน คือตัวอุทกจะเราเองพอรู้ตัวก็ดึงมันกลับมา ดึงมันกลับมา เดี่ยวมันก็ดีเอง ถ้าไม่คิดจะทำเลยแล้วเมื่อไรมันจะดีละ อย่าไปเถียงกับท่านนะ นั่นคือทิวติ คือ ความเห็นของท่าน ของเราเห็นว่าอย่างนี้ ถูกก็ทำของเราไป

ถาม : ทำไมบางทีเราต้องเจอปัญหาเดิม ซ้ำๆ ซากๆ แก่ไม่ได้ ทั้งๆ ที่เราก็อพยายามทำดีแล้ว บางทีผ่านไปแล้วสองสามปี ก็กลับมาเจอปัญหาเดิมอีก ?

ตอบ : นั่นเป็นความคิดของเรา ที่ว่าดีแล้วต้องถามว่าดีแค่ไหน ? ถ้ามันดีจริงปัญหามันต้องหมดซีไซ้ไหมละ ? ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของพ่อของแม่แบบเดียวกับที่ว่ามา ให้เราตั้งหน้าตั้งตาทำความดีของเราไป ถ้าหากว่าเราทำความดีจนมันคง มีการเปลี่ยนแปลงให้ท่านเห็นจนชัดเตี๋ยวท่านก็ค่อยตามมาเอง อาตมาสมัยก่อนตอนช่วงวัยรุ่นนี้มาถือศีลภาวนา คนรอบข้างไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่พี่น้องเพื่อนฝูงรอบข้างว่าเราบ้าหมด แต่หลังจากที่เราตั้งหน้าตั้งตาทำไปเรื่อย เขาจะว่าอย่างไรก็ไม่สนใจในสิ่งที่เขาว่า ตั้งหน้าปฏิบัติของเราไปเรื่อยๆ มาตอนหลังความประพฤติที่เราเคยเป็น เช่นว่าใจร้อน ขอบตึกกับชาวบ้าน เขา หรือว่าอะไรเขา เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด เขาก็เริ่ม เออ ! ที่แท้ทำแล้วมันก็ดีขึ้น หว่า เขาก็ค่อยค่อยตามมาแล้วก็ตามมาทำด้วย จะกลายเป็นว่าพอถึงเวลาแล้วสิ่งที่เราทำ กระแสที่เราสร้างขึ้นพอมากขึ้นๆ มันจะมีพลังพอ ก็จะสามารถเปลี่ยนให้เขาค่อยตามเรามาได้เอง จะสามารถชักจูงเขาให้ค่อยตามมาได้เอง เพราะฉะนั้นต้องอยู่ที่เราแล้วอย่าเพิ่งไปน้อยใจว่าอุตสาห์ทำดีมาตั้งเยอะตั้งแยะ จริงๆ แล้วยังไม่พอ ถ้าพอแล้วบ้านนี้ การเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีต้องมีแล้วละ ตั้งหน้าทำต่อไป ยิ่งไง ก็ไม่เก็นชาตินี้แน่

ถาม : แล้วทำอย่างไรถึงจะเรียกว่าดี ?

ตอบ : ดูว่าตัวเราเป็นลูก เราทำหน้าที่ของความเป็นลูกได้เหมาะสมไหม ? ตัวเราเป็นพี่ เราทำความดีของความเป็นพี่ได้เหมาะสมไหม ? ตัวเราเป็นน้อง เราทำหน้าที่ของความเป็นน้องได้เหมาะสมไหม ? พิจารณาแบบไม่เข้าข้างตัวเอง ถ้าหากว่าไม่เข้าข้างตัวเองแล้ว เราทำได้เต็มที่ตามที่ตัวเองต้องการ ทุกสิ่งทุกอย่างมันต้องดีขึ้น คำว่าหน้าที่มันพูดยาก เพราะหน้าที่หลายตำแหน่งเหลือเกิน เป็นพ่อเป็นแม่ทำหน้าที่ของพ่อแม่ เป็นพี่เป็นน้องทำหน้าที่ของพี่ของน้อง เป็นลูกเป็นหลานทำหน้าที่ของลูกหลาน แต่ทำหน้าที่ของตัวเองให้เหมาะให้ควรเท่านั้นเอง ฟังแล้วเป็นไง มันง่าย แต่ทำมันยาก ทำไปเยอะ ผิดบ้างถูกบ้างเป็นมวยวัดไป เตี๋ยวมันก็ถูกเข้าสักทีแหละนะ

ถาม : พอดีกระผมจะบวช ขอโอวาทด้วยครับ ?

ตอบ : บวชน้อยก็ต้องตั้งใจทำให้ดีที่สุดเท่าที่ฟังดีได้ ระวังเอาไว้ว่าอาบัติหนักอย่างปาราชิก ๔ ข้อ สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อ อย่าให้มันโดนเป็นอันขาด เพราะว่าโดนแล้ว อย่างปาราชิก ๔ ข้อขาดความเป็นพระไปเลย คือบวชใหม่ก็ไม่เป็นพระ หมั่นเหลืออยู่ก็ไม่เป็นพระ สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อ โดนแล้วแก้ไขได้ยาก ก็จะขาดความเป็นพระไปชั่วคราวจนกว่าจะได้รับโทษคืออยู่ ปรีวาสตามกำหนดที่เขาตั้งเอาไว้ แล้วก็รอให้พระอีก ๒๐ รูป สวดคินความเป็นพระให้ มันจะลำบาก อาบัติข้ออื่นๆ นั้นมันจำนวนมากด้วยกัน โอกาสพลาดมีอยู่ในเมื่อโอกาสพลาดมันมีอยู่ก็อย่าให้มันข้ามคิน ถึงเวลาถ้าโดนก็รีบแสดงคิน คือสารภาพเสียโดยไว ของวัดท่าซุงเขาที่อยู่อย่างหนึ่งคือเขาใช้ภาษาไทย อย่างเช่นว่า ข้าแต่สงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าต้องอาบัติปาจิตตีย์ ด้วยได้โทษคนอื่นเขา ข้าพเจ้าตอนนี้ทราบถึงความชั่วหยาบของอาบัตินี้แล้ว ต่อไปนี้จะไม่คิดอย่างนี้อีก ไม่พูดอย่างนี้อีก ไม่ทำอย่างนี้อีก ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบด้วยเถิด เขาจะได้ช่วยกันให้เราด้วย ขึ้นทำข้าเขาจะได้โทษเอา มันอายเขา จะได้ไม่กล้าทำ จะได้รู้ชัดๆ ว่าเราทำอะไรผิด คราวนี้ว่าเราบวชน้อยก็ให้ตั้งใจไว้ว่า กุศลทั้งหมดที่เราทำนั้นเราปรารถนาอะไร ? ทาน ศีล ภavanaของเราในช่วงนั้นมีเท่าไรก็ทำให้เต็มที่ไปเลย อย่างเช่นว่า ออกบิณฑบาตก็ตั้งใจเลยว่ อาหารที่เราบิณฑบาตวันนี้ขอถวายเป็นสังฆทานเลี้ยงพระไปทั้งหมดเลย เราเองก็ด้วย ถึงเวลาเทก็แบ่งกัน ทั้งหมดมีเท่าไร เราก็ได้ส่วนกุศลนั้นด้วย ง่ายออก ถ้าหากว่าในเรื่องของศีลก็พยายามทบทวนอยู่ทุกวัน นวโกวาทติดมือไว้ เย็นๆ ก็เปิดทวนทุกวันๆ ให้มันขึ้นใจ เรื่องของภavana เรื่องอื่นๆ วางให้หมด ไม่ต้องมากมายอะไร เอาใจเกาะนิพพานอย่างเดียว พยายามให้อยู่กับพระบนนิพพานให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ถ้ากำลังใจมันเคยชินเมื่อไร บิบบิบบันไปเลย แค่นั้นแหละ จำคร่าวๆ ก็พอ ต้องใช้คำว่าทำเอา วัดท่าซุงนะเหมาะสมที่สุด เพราะว่ากระแสความดีรวมจุดตรงนั้นสูงมาก ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดมาจนถึงปัจจุบัน เอาแค่ว่าสมัย หลวงพ่อเล่ง, หลวงพ่อไล้ ถ้าหากว่าคนอายุมากหน่อยยังทัน มีพระอรหันต์ต่อเนื่องกันมาตั้ง ๗๒ องค์ ที่ใดที่พระอรหันต์อยู่ ความดีที่ท่านทำกระแสนั้นที่กำลังใจของท่านส่งออกมา มันจะคงตัวอยู่ในบริเวณนั้น สิ่งที่ท่านใช้ ถ้าหากว่ายังมีสภาพอยู่ เทวดาต้องรักษาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นของเราอยู่ในกระแสความดีขนาดนั้น ถ้าตั้งใจทำอยู่ในทาน ศีล ภavana อารมณ์นี้จะทรงตัวแล้วทำได้ง่ายมาก เพราะฉะนั้นมีโอกาสต้องกอบโกยมันเข้าไปเยอะไว้ เพราะว่าอยู่ที่อื่นมันอาจไม่เหมาะสมอย่างนั้น ถ้าภาษาพระต้องเรียกว่าสถานที่ที่เป็นสัปปายะ คือเหมาะสมมาก เอาแค่สมัยหลวงพ่อเล่ง หลวงพ่อไล้เนะ ๗๒ องค์นี้ นี่ยังไม่นับสมัยหลวงพ่อเรา (หัวเราะ) นี่ยังน้อย ถ้าเป็นเพียงที่พระนาคนเสนาท่านบรรลุมรรคผล ในที่ที่ท่านทำไว้สำหรับนั่งภาวนา คนที่ไปนั่งภาวนาชำระรอยท่านบรรลุมรรคผลต่อมาเป็นพันเลย เพราะฉะนั้นอยู่ในสถานที่ดีที่สุดต้องพยายามทำตัวให้สมกับสถานที่ด้วย ตัวมโนมยทธิไม่ต้องมาก เทียวเปื้อแล้วเกาะพระนิพพานอย่างเดียวพอ

ถาม : (ลางานไปร่วมงานธุรกิจ) โทหกที่ทำงานว่าแม่ไม่สบายต้องไปอยู่เป็นเพื่อนแม่ จะผิดไหม ?

ตอบ : ไปเถอะ ไม่เป็นไรหรอก เพราะว่าสิ่งที่เราทำเป็นความดีสูงมาก ที่เราโทहनั้น มันน้อย พอหักกลบลบล้างแล้วกำไรเยอะ พอลงทุนได้จะ (หัวเราะ) ไม่ใช่ไม่ผิดนะ ผิด แต่พอลงทุนได้ แบบเดียวกับพระ พระเขาห้ามพรากของเขี้ยว คือห้ามทำพวกบรรดาพืช ผักอะไรต่างๆ ที่เป็นสีเขี้ยวให้หลุดออกจากที่ แต่ถ้าหากว่าวัดมันรกดูแล้วไม่เป็นที่เจริญตา เจริญใจทำให้ชาวบ้านเสื่อมศรัทธาเราก็ลงทุนได้ อย่างน้อยๆ ทำให้วัดวาอารามดีขึ้นมา ชาวบ้านเขาเห็นว่าพระไม่เอาแต่กินแล้วนอนเฉยๆ ไซ้ไหม ? ทำให้วัดวาอารามเจริญ สะอาดเรียบร้อยขึ้นมากถึงได้ ว่าไปเลย สมัยอยู่วัดทำซุงพูดกันเล่นๆ ว่าถ้าพรากของเขี้ยวไม่ถึงหนึ่งไร่ไม่ถือว่าโดนอาบัติ (หัวเราะ) ก็ที่มันเป็นร้อยไร่ บางที่ซึบรดโกดันลุยเข้าไป ฐูหลือมขาดเป็นท่อนไปเลย มันหนีไม่ทัน เราเองก็ไม่ทันระวัง ตำรานี้อย่าไปใช้วัดอื่น วัดที่ท่านเคร่งจริงๆ ท่านเห็นแล้วจะช็อคตาย พรากของเขี้ยวไม่ถึงไร่ไม่ถือว่าเป็นอาบัติ

ถาม : เอาใจตั้งยังงี้คะ ในขณะที่เรารู้ว่า...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ให้อยู่ข้างใน เอาใจให้เหมือนกับบ่อน้ำลึก เพราะว่ากระแสโลกภายนอกนี้ มันจะ ดิ่ง จะนุก จะรั้ง จะเบียดเรา เป็นปกติอยู่แล้ว ทำให้ให้เหมือนบ่อน้ำลึก คือว่าเปลือกนอกของเรา เหมือนกับน้ำปากบ่อ กระเพื่อมไปตามแรงลมแรงอะไรของมัน แต่ว่าก้นบ่อให้ นิ่งอยู่เสมอ ถ้าทำได้อย่างนั้นแล้วจะสบาย สังเกตดูซิท่านที่ทำได้ ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถ ไหน ท่านจะมีสติอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเรื่องอะไรเข้ามา ท่านจะสามารถแยกแยะออกอย่าง สะดวกและกึ่งง่าย ในเมื่อหนึ่งก็สามารถสะท้อนได้อย่างแจ่มชัด เหมือนกับน้ำจริง

ถาม : กระเพื่อมชนิดกับกระเพื่อมแรง มันต่างกัน ?

ตอบ : กระเพื่อมแรงมันอาจถึงก้นบ่อได้ เพราะฉะนั้นเอาแค่ปากบ่อก็พอ ต้องคอยสังเกตร ้วยบ่อยๆ

ถาม : แล้ววิธีวางกำลังใจที่เราชัดๆ แล้วว่านี่คือเจ้ากรรมนายเวร ?

ตอบ : ต้องอยู่ในลักษณะที่ว่าเราเป็นผู้ผิดเราทำก่อน ในเมื่อเราเป็นผู้ผิดเราทำเขาไว้ก็ จำเป็นจะต้องได้รับการตอบแทนในลักษณะที่ต้องชดใช้เขา เท่ากับว่าเราเป็นลูกหนี้ ไม่มีสิทธิที่จะขอร้อง ต่อรองอะไรกับเจ้าหนี้ได้มากมายนัก มีหน้าที่อย่างเดียวคือ ก้มหน้าก้มตาใช้ไป ขณะเดียวก็อย่าไปสร้างหนี้ใหม่ ถ้าหากว่าเราไม่ไปสร้างหนี้ใหม่ ก้มหน้าก้มตาใช้หนี้เก่า ไม่นานมันก็พ้น เป็นลูกหนี้ที่อกกับเจ้าหนี้ไม่ได้

ถาม : ผมสงสัยว่าการสร้างวัดสร้างวาหนี่เป็นการจำลองวิมานทิพย์มาใช้ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่แน่ การสร้างวัดสร้างวาอันดับแรกก็เพื่อการอยู่อาศัย ส่วนการสร้างนั้นเขาจะ เอาแบบมาจากไหนนั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง อาจเป็นวิศวกรออกแบบมาหรือว่าอาจเป็นท่านที่ พบเห็นสภาพข้างบนเขาเป็นอย่างไร แล้วลอกแบบมา มันก็จะเป็นที่เรียกว่าแตกต่างกันไป ตามแต่สภาพและสถานที่ ตลอดจนจนถึงตัวบุคคล เคยมีคนญี่ปุ่นคนหนึ่งมาวัดทำซุง

เขาถามว่าวัดวาอารามในเมืองไทยที่สวยงาม มีมาก เอาแค่วัดโพธิ์หรือวัดพระแก้วก็สวยกว่า วัดท่าซุงเยอะแยะแล้ว แต่เขาเห็นแล้วเขาไม่ติดใจ วัดท่าซุงไม่ใช่วัดที่สวยงาม แต่ทำไมเขาเห็นแล้วติดใจมาก ก็บอกกับเขาไปว่าวัดท่าซุงอาคารการก่อสร้างบางส่วนหลวงพ่อก่านจำลองแบบมาจากข้างบน เราเองอาจเคยอยู่ข้างบนบ่อย มันก็เลยเคยชินกับสภาพอย่างนี้ มาเห็นเข้าก็เลยรู้สึกติดใจ

ถาม : แล้วข้างบนเกิดรูปร่างขึ้นมาได้อย่างไร ?

ตอบ : ตามบุญที่ตัวเองสร้างมา

ถาม : แล้วลวดลาย อย่างหน้าบันหรือเสาอะไร ?

ตอบ : ที่อยู่ในโลกมนุษย์นี้ไม่ได้หนึ่งในล้านของจริงหรอก ข้างบนละเอียดกว่ามหาศาลเลย เปรียบไม่ได้เลย

ถาม : ตามกำลังบุญที่ได้สร้างกันมาใช่ไหมครับ ?

ตอบ : อันนั้นเรียกว่าบุญทำกรรมแต่ง พูดได้เต็มปากเต็มคำเลย คราวนี้มันก็มีบางอย่างที่เป็นความชอบส่วนตัว บางอย่างก็เป็นไปตามกระแสบุญที่ตัวเองทำ อย่างเช่น วิมานของลาชะเทวธิดา ท่านถวายข้าวตอกกับพระมหากัสสปหนึ่งขัน แล้วโดนงูเห่ากัดตายไปเกิดเป็นเทพธิดา คราวนี้เครื่องประดับของท่านก็ลักษณะที่ห้อยระย้าลงมา แล้วมีข้าวตอกทองคำอยู่ด้วย เป็นขันทองคำ ข้าวตอกทองคำ นี่เป็นไปตามบุญที่ตัวเองทำ แต่ขณะเดียวกันที่บางท่านทำไปเป็นความชอบส่วนตัว เช่น แม่ค้าท่านหนึ่ง เป็นแม่ค้าขายปูทะเล ท่านเองติดใจเมณฑปแก้วที่วัดท่าซุงมาก ไปทำสังฆทานเสร็จแล้วก็ไปนั่งสบายใจที่ตรงนั้น ใจเคยชินอยู่ตรงนั้น จิตเกาะอยู่ตรงนั้น พอตายแล้วท่านก็มีวิมานเป็นเพชรทั้งหลาย คือมันเป็นไปตามลักษณะบุญบารมีอย่างหนึ่ง แล้วบางอย่างมันก็มีความชอบส่วนตัวเข้าไปด้วย

ถาม : พอดีเอาอันนี้มาเจ้าคะ ไม่ทราบว่าจะใช้ในการช่วยฝึกกสิณได้ไหมเจ้าคะ ? (แก้วผลึก)

ตอบ : ได้จะได้ อันนี้ก็โอโลกสิณ ส่วนอันนี้เราสามารถเล่นพลังงานบางอย่างได้อย่างสนุกสนานมากเลย

ถาม : จะเล่นยังไงเจ้าคะ จะได้นำไปใช้คะ ?

ตอบ : การส่งผ่านนี้ ทั้งส่งออกและการดึงเข้า ไปหาเคล็ดลับเอาเอง อาตมาชี้เก็ยจสอนแล้ว หรือไม่ก็ไปหาพวกที่เขาสอนเกี่ยวกับการใช้พลังจากแก้วคริสตัลเกี่ยวกับการรักษาโรค เขาจะบอกวิธีให้ได้

ถาม : ใช้จักรที่เราฝึกมาได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้เหมือนกัน ลองส่งผ่านมันไป ถ้าหากว่าด้านนี้มันจะกระจายกว้างออกไป ด้านนี้มันจะกระจายแคบ อย่างนี้เป็นต้น แล้วแต่สภาพของการรวมการขยายของมันลักษณะของวิทยาศาสตร์ขั้นต้นเอง พื้นฐานของการหักเหของแสง ทำนองนั้น

ถาม : แต่เราใช้พลังงาน ?

ตอบ : จะ เราใช้พลังงานนั้นแทน พอถึงเวลาด้านนี้มันแคบไป สองมันทั้งตัวเลย รักษาคนสนุกดี

ถาม : ใช้สำหรับรักษาโรคได้เลยหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : คือมันเหมือนกับแว่นขยายใจ เพิ่มความเข้มได้

ถาม : ถ้าอย่างนี้เราเอาไป แล้วเราพุ่งกำลังภายในของเราไปในนี้ ก็จะช่วยรักษาความปวดของคนป่วยได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : เขาใช้กันเป็นปกติเลย

ถาม : ปีหน้าจะเป็นไปบ้างคะ ปฏิทินของโลกคะ ?

ตอบ : ปฏิทินของโลกเหมือนกราฟหัวใจ นึกออกไหม ? เคยเห็นหรือเปล่า ? มันเป็นอย่างนั้นตลอด ไม่ได้อยู่นิ่ง ตอนที่คิดว่าดี อยู่ๆ ก็พัง ตอนที่คิดว่าพัง อยู่ๆ ก็ดี ขึ้นๆ ลงๆ ผันผวนมากเป็นพิเศษตั้งแต่ไตรมาสที่สองเป็นต้นไป ภาวะสงครามมันขยายตัวขึ้น ปลายๆ ปี ก็พัดกันมั่วเรื่องนี้เรื่องโกหก ห้ามเชื่อจะ ปากเสียบอกเรื่องโกหกอยู่เรื่อยๆ นี่ไม่ถ่อยดี

ถาม : อ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องธรรมะเจ้าคะ ที่นี้มีความว่าเทวดาที่เป็นมิจฉาทิฐิ แล้วก็เทวดาที่เป็นสัมมาทิฐิ ?

ตอบ : คนเขียนนี่ต้องเป็นมิจฉาทิฐิแน่เลย เทวดาที่เป็นมิจฉาทิฐิไม่มี แต่ว่าจริงๆ แล้วก็คือว่าไม่ว่าใครก็ตามที่ยังไม่เข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้าจะเรียกว่าเป็นมิจฉาทิฐิก็ได้ทั้งหมด ส่วนท่านที่เป็นมิจฉาทิฐิจริงๆ เขาจัดเป็นอีกพวกหนึ่ง เรียกว่ามาร มารนี้อยู่เทวดาชั้นสูงสุดเสียด้วยซ้ำ คืออยู่ที่ชั้น ๖ เขาเป็นผู้ที่มีมิจฉาทิฐิ แต่บังเอิญได้ทำบุญใหญ่ในเมื่อได้ทำบุญใหญ่มากำลังบุญสูงมาก ส่งให้เขาขึ้นไปถึงขนาดนั้น แต่ว่าความที่เป็นมิจฉาทิฐิ ทำให้ท่านสนุกสนานที่ได้ขวางคนอื่นเขา เอาเป็นว่าถ้าหากว่าบุคคลที่เข้าไม่ถึงความเป็นพระอรียเจ้า มีโอกาสที่จะคิดผิด พุดผิด ทำผิดได้เสมอ ลักษณะของการพุดผิด คิดผิดทำผิด ไปจากสิ่งที่พระพุทธรเจ้าท่านสอน เรียกว่าเป็นมิจฉาทิฐิได้ แต่ว่าเทวดาท่านเป็นผู้ที่ทรงความดีสูงมากโอกาสที่ท่านจะพลาดยาวเลยนั้นน้อย พอถึงเวลามีโอกาสท่านก็สามารถจะพลิกกลับมาได้ ขณะเดียวกันพวกเราทั้งหมดก็เหมือนกัน สามารถเปลี่ยนจากร้ายเป็นดีได้ ขณะเดียวกัน ดีๆ ก็อาจเปลี่ยนเป็นร้ายได้ เพราะฉะนั้นถึงเวลาท่านประเภทเทวดาที่เป็นสัมมาทิฐิให้ไมหน่าได้ เทวดาที่เป็นมิจฉาทิฐิไม่ได้ดีเยวท่านก็อดหมดหรอก เพราะเทวดาที่ท่านเป็นพระอรียเจ้าน้อยกว่าท่านที่ยังไม่ได้เป็น

ถาม : เคยเห็นทรงบางที่เจ้าคะ มีความรู้สึกว่ามีท่านลงจริงๆ ลองถามเกี่ยวกับเรื่องของธรรมะแล้วท่านตอบได้เหมือนกับหลวงพ่อกเคยสอนไว้ ?

ตอบ : อันนั้นต้องขึ้นอยู่กับภูมิธรรมของท่านด้วยว่าท่านทำถึงระดับไหน ถ้าเราถามปัญหาที่สูงเกินกว่าความสามารถของท่านบางที่ท่านก็ต้องดำน้าเอา คราวนี้ดำแล้วจะไหลหรือไม่ไหลนั้นอีกเรื่องหนึ่ง

ถาม : เปรต อสุรกาย นี่ถือว่าเป็นภูมิทั่วยุ...?

ตอบ : อสุรกายนี้จะสูงกว่าเปรตอีกระดับหนึ่ง จัดอยู่ในอบายภูมิเหมือนกัน ถ้าจัดอยู่ในกาลัญญิกอสุรกาย พวกนี้จะมีฤทธิ์มาก ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้ที่ทรงฌานทรงสมาบัติได้ แต่ว่าใช้ไปในทางมิชฌาคิทธิ อย่างเช่น พวกฟ่อมต หมอผี เป็นต้น พอได้รับโทษในนรกแล้ว เป็นเปรต แล้วก็ไปเกิดเป็นอสุรกายพวกนี้ ตูถูกเขาไม่ได้นะพวกนี้ บางทีเขาจะตั้งตัวเป็นเจ้าของพ่อเจ้าแม่เจ้าป่าเจ้าเขา เทวดาที่มีศักดิ์านุภาพน้อยๆ ยังต้องหลบเขา สมมติว่าคุณเป็นตำรวจแต่บังเอิญว่ายศคุณแค่พลตำรวจ หรือนายสิบเท่านั้น ไปเจอเจ้าพ่อซลบุรีเข้าก็ขาสั่น ไซ้ใหม่ ? แบบเดียวกัน

ถาม : มีคนที่เขาเคยเป็นร่างทรง แล้วทีนี้เขาประพุดิตัวไม่เหมาะสมเจ้าคะ จากที่เคยทรงเจ้าก็กลายเป็นคนอื่นไป ไม่ทราบว่าจะตรงจุดนี้มันเกิดขึ้นได้เพราะเหตุใด ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วจากตัวโลกธรรมที่เข้ามาแทรก แรกๆ ทำด้วยเจตนาหวังสงเคราะห์ แต่ว่าพอลาก ยศ สรรเสริญ สุข เข้ามาก็ไปหลงยึดติดตรงนั้น เมื่อไปยึดติดตรงนั้นผิดจุดประสงค์ของท่านที่ลงมาเพื่อสงเคราะห์ท่านก็ถอนออกไป คราวนี้ว่าเมื่อเวลานึกถึงตัวจริงไม่มาตัวอาสาแทนมันเพียบอยู่แล้ว เลยกลายเป็นว่าจากที่ดี ๆ ก็กลายเป็นไม่ดีไปก็ได้

ถาม : แล้วทีนี้คนที่เขาทรงเขาจะรู้ตัวไหมคะ ?

ตอบ : บางรายก็รู้ แต่อย่างไรละ ? ตัวเองก็พลอยยินดีไปด้วยเสียแล้ว เลยปล่อยไปเลยตามเลย บางรายก็ไม่รู้เพราะว่าเขาอาจอ้างว่าตัวเขาเป็นอย่างนั้นตัวเองก็รับต่อไป เพียงแต่ว่าถ้าเขาอ้างสังเกตความประพฤติมันจะเปลี่ยนไป จากที่ไม่เคยเรียกร้องผลประโยชน์ก็เรียกร้องขึ้นมา

ถาม : หนูเคยเจอทำทำเหมือนจะดีเจ้าคะ บอกว่าท่านเป็นกรมหลวงชุมพรฯ ลงมา แต่พอถามท้าวมหาราชทั้ง ๔ แล้วท่านไม่รู้จัก ก็เลยจบเลย ไม่ต้องพูดกันเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ท่านที่ลงมาที่นี่มักจะตั้งอ้างของสูงเพื่อเป็นที่น่าเชื่อถือ แล้วถึงเวลาจะเรียกร้องอะไรมักจะได้รับการตอบสนองง่าย เลยกลายเป็นว่าอ้างของสูงแต่ตัวเองไม่รู้จริง

ถาม : มีไหมครับตอนที่เห็นเทวดาเป็นนางฟ้า แต่เวลาลงมาเกิดในร่างของผู้ชาย ?

ตอบ : มีนางฟ้าอาจเกิดเป็นผู้ชายก็ได้ เทวดาอาจเกิดเป็นผู้หญิงก็ได้

ถาม : แล้วนิสัยใจคอจะเป็นไปแบบไหนครับ ?

ตอบ : แล้วแต่บารมีที่ตัวเองสร้างมา ถ้าหากว่าบารมียังน้อยอยู่ นิสัยใจคอจะออกไปทางผู้หญิง ถ้าหากว่ามากจะไปทางผู้ชาย เรื่องของการเรียกร้องสิทธิสตรีใช้ที่นี่ไม่ได้ เพราะว่าการสร้างบารมีนี้ ส่วนใหญ่ผู้หญิงจะบารมีน้อยกว่า ถ้าเป็นอุปบารมีขึ้นปลายก็จะค่อยๆ เป็นผู้ชายขึ้นมา

ถาม : เมื่อเดือนที่แล้วเพื่อนหนูผู้ชายเพิ่งเสียชีวิตเจ้าคะ แต่พอเขาออกจากร่างไปหนูเห็นเป็นนางฟ้าเทวดาเจ้าคะ ?

ตอบ : ในระหว่างที่เขาค่อยๆ เปลี่ยนมาจากผู้หญิงมาเป็นผู้ชาย ความเป็นผู้หญิงก็ยัง

ติดอยู่ ขณะเดียวกันขณะที่เขาใกล้จะเป็นผู้ชาย ความเป็นผู้ชายก็จะติดอยู่ เราก็มองไปตราหน้าว่าเขาเป็นทอมบ้างเป็นตุ๊ดบ้าง แต่จริงๆ แล้วมันเป็นเรื่องปกติธรรมดา ถ้าศึกษาในเรื่องยถากัมมตาญาณจะเห็นว่า เป็นเรื่องปกติเลย เพียงแต่ว่าระยะนี้คนทั้งหลายเหล่านี้เขาเกิดมากขึ้นๆ เพราะอาจเป็นวาระหรือเวลาของเขา เราก็มองไปคิดว่า เอ๊ะ ! ทำไมมันมากจัง

ถาม : พอจะไปอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องมงคลชีวิต ๓๘ ประการ ที่นี้เขาแบ่งออกเป็น ๑๐ หมวด แล้วในช่วงต้นๆ นี้เจ้าคะ จะเป็นส่วนที่ปฏิบัติได้พียง แต่พอช่วงหมวดที่ ๘ หมวดที่ ๑๐ นี้จะเป็นเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติในระดับสูง ก็เลยไม่แน่ใจว่าคนธรรมดาเนี่ย จะปฏิบัติได้ครบไหม ?

ตอบ : ถ้าทำครบได้เป็นพระอรหันต์จะ อย่าลืมนะว่าอริยะสังฆานะ ทัสสนัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง การทำพระอริยะสังฆให้แจ้งเป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง คนแจ้งในพระอริยะสังฆนี้พระอรหันต์นะจะ แล้วหลังจากนั้นก็ มุญจัสสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสสะนะกัมปะติ จิตที่กระทบโลกธรรมแล้วไม่หวั่นไหว อโสกัง เป็นผู้ไม่เศร้าโศก วิระชัง ปราศจากซึ่งอุลี เขมมัง เป็นผู้เกษมอยู่ตลอดเวลา

ถาม : แล้วเราจะแบ่งระดับชั้นอย่างไร ว่าเราควรจะปฏิบัติถึงหมวดไหน ?

ตอบ : ได้ทั้งหมดยิ่งดี สมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะทำตามนั้น อย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้าท่านเทศน์อะไรก็ตามท่านหวังมรรคผล สิ่งที่ท่านสอนทุกอย่าง ถ้าเราปฏิบัติตามนั้นหวังผลได้ถึงจุดสุดท้ายคือพระนิพพานเลย ดังนั้นมังคละสูตร เป็นหนึ่งสูตรจำนวนนับไม่ถ้วนที่พระองค์ท่านเทศน์มา นับถ้วนได้แต่นับยากหน่อย สามารถส่งผลให้เข้าถึงนิพพานได้ ตะโปจะ การบำเพ็ญตบะ พรหมจรรย์า จะ การรักษาพรหมจรรย์ มันก็ค่อยๆ ก้าวเข้าไปแล้วนี่ พรหมจรรย์ก็ต่ออนาคามีใช้ใหม่ อริยะสังฆา นะทัสสนัง การทำอริยะสังฆให้แจ้งอย่างนี้ ยิ่งไต่ก็ยิ่งสูงนะ

ถาม : เทวดาที่มีวิมานอยู่บนต้นไม้ ต้นไม้สูงเพียงหนึ่งคืบก็มีวิมานได้แล้ว แล้วพอดีต้นไม้ที่มันแคระแกร็นนี้ไม่ทราบว่ามันจะอยู่ไหม ?

ตอบ : ก็ถ้าท่านอยู่ที่เตือตร้อนล่ะจะ

ถาม : แล้ววิมานท่านอยู่จะไม่ติดดินเลยหรือครับ ?

ตอบ : เขาสามารถจะใหญ่หรือเล็กได้ตามความต้องการของตัว ถ้าทำให้เล็กลง อรรถคาถาท่านเคยบอกว่า หัวเข็มหมุดเดียวอยู่ได้ ๘ - ๑๐ องศ์ ต้นไม้สูงตั้งคืบ

ถาม : อยู่กันยังไงคะ ?

ตอบ : คอนโดมั้ง ? พุดเล่นนะจะ ท่านย่อตัวได้เล็กกว่าปรมาณูอีก ขยายก็ได้

ถาม : คือว่าตั้งแต่ได้กรรมฐานแล้วก็เอาไปช่วยคน ช่วยยกกรรม ที่นี้เมื่อวันก่อนนั่งสมาธิ พระพุทธองค์ท่านมาบอกว่าวิถีทางช่วยของเราที่ทำอยู่นี้เป็นการช่วยแค่ชั่วคราว ไม่สามารถช่วยคนให้หลุดพ้นได้จริงแค่แก้กรรมไปได้แต่ละครั้งๆ ท่านก็บอกว่าจะต้องใช้หลัก

ธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธศาสนาเข้าช่วยในการแก้กรรมด้วย ทีนี้ก็ถามพระพุทธองค์ว่า จะชี้แจงใจเจ้าคะ ท่านก็บอกว่าให้มาถามท่านเจ้าคะ ?

ตอบ : งานนี้เลี้ยงไม่ได้ พ่อใหญ่เลี้ยงนี้เลี้ยงไม่ได้เลยใช่ไหม ? ก็แนะนำเขาในทาน ศีล ภาวนา เพราะว่าบุคคลที่มั่นคงในทาน ศีล ภาวนา ผลกรรมถึงแรงขนาดไหนก็ตาม จะตามสนองได้ไม่ถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เต็มที่ได้ไม่เกินนั้น

ถาม : แนะนำอะไรนะเจ้าคะ ?

ตอบ : ให้เขาปฏิบัติอยู่ในทาน ในศีล ในการภาวนา ให้มันอยู่ในกรอบของสามอย่างนี้ มันจะได้ไม่หลุดออกไปเป็นมิฉชาติวิ

ถาม : แล้วเขาบอกทำไมไม่เป็นละเจ้าคะ ?

ตอบ : ค่อยๆ แจกแจงรายละเอียดให้เขาสิว่า ให้ทานไม่ใช่ให้ทีหนึ่งเป็นแสนเป็นล้าน ให้ที่บาทสองบาทก็ได้แบบนี้ หรือถ้าหากว่าเสียตายทรัพย์สินขึ้นมา เปลี่ยนเป็นรักษาศีลก็ได้ ค่อยๆ ว่าไป เตี่ยวชำนาญขึ้นก็จ้อได้ตลอดเอง

ถาม : ก็เลยสงสัยเจ้าคะ ว่าจะต้องไปนั่งศึกษาพระธรรมคำสั่งสอนในโรงเรียน ?

ตอบ : สมควรจะสมควร เพราะว่าถ้าหากว่าจะไปเป็นครูบาอาจารย์เขา เรียนรู้ให้แม่นยำ ตำราไว้ โอกาสที่จะได้เปรียบเขามีเยอะ เป็นที่พึ่งของคนอื่นเขา ถ้าทรงศีล ทรงธรรมได้ จะมีประโยชน์มากมาย ตรงที่ว่าเราสามารถจะแนะนำเขาได้

ถาม : แล้วต้องศึกษาทางด้านไหนก่อนเจ้าคะ ?

ตอบ : ด้านไหนก่อน ? ก็เอาด้านทาน ศีล ภาวนานี้แหละ ทางที่ดีก็เอาคำสั่งสอนหลวงพ่อก็คือเป็นหลัก กรรมฐาน ๔๐, คู่มือการปฏิบัติ หรือจะเอาปฏิบัติที่ท่านผู้เฒ่า อะไรก็ได้ ว่าให้มันเข้าไปเลยอันไหนที่เราทำได้มันใจว่ามันไม่ผิดแน่นอนก็แนะนำเขาไป

ถาม : กำลังสงสัยเลยเจ้าคะ อย่างคนที่หนูเคยฆ่าตัดศีรษะเขาในชาติก่อน ชาตินี้เขาเอาคืน ทำไม่ไม่เอาชีวิตเสียเลย ?

ตอบ : ต้นทุนเราใช้เขาแล้ว ดีไม่ดีก็ลงนรกมาแล้ว ตรงนี้มันมีแค่เศษเท่านั้น เพราะฉะนั้นเศษๆ มันเล็กน้อยเท่านั้น จะให้เขาฆ่าเราเลยก็ไม่ได้ แต่ว่าเราสามารถทวงเราให้เจ็บไข้ได้ป่วยบ้าง ให้พบอุบัติเหตุอันตรายใดๆ บ้างอย่างนี้เป็นต้น

ถาม : คนที่เคยรู้จักเขาบอกว่าเวลาเขานอนหรือเขาอยู่คนเดียว เขาจะเกิดอาการกลัวผีมาก แล้วจะแนะนำเขาอย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : ให้เขาแต่งงานซะ (หัวเราะ) ตรงไปตรงมาดีไหม ? อยู่คนเดียวแล้วกลัวนี่ หาแฟนให้จะได้หายกลัวไปเลย สอนให้เขารู้จักภาวนา ถ้ากำลังใจทรงตัวมันจะเริ่มรู้จักว่าผีจริงๆ แล้วคืออะไร ? ความจริงแล้วผีน่าสงสารมาก ไม่ได้น่ากลัวหรอก พอเขารู้ความเป็นจริงเขาก็เลิกกลัวไปเอง

ถาม : คนที่มีปัญญามากๆ นี้ อย่างคนที่จบปริญญา อย่างอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ อย่างนี้ทำไมเกิดมาไม่เจอพระพุทธศาสนาบ้างเลย แต่สร้างระเบิดนิวเคลียร์เอาไปบอมบ์คนตาย

เป็นแสนๆ คน ?

ตอบ : เตี่ยวๆ ใจเย็นหนู ไอส์ไตน์เอาไปบอมบ์เองเหอะ ?

ถาม : ไม่ใช่ครับ

ตอบ : เออ ! มันก็แค่นั้นแหละ แล้วที่เขาเอาไประเบิดหินระเบิดตึกที่มันจำเป็นต้องสร้างใหม่ ไม่มีประโยชน์บ้างเลยหรือไง ? เขาสร้างมาโดยเจตนาดี แต่คนเอาไปใช้มันระยำเอง เหล็กเอามาทำเป็นคราด เป็นจอบ เป็นเสียม มันก็ช่วยในการเกษตรได้ดี แต่เอาไปทำเป็นอาวุธฆ่ากัน มันก็แยใช่ไหม ?

ถาม : แล้วอย่างคนที่เขาจบสูง จบเมืองนอกนี่ ถือว่ามีบุญไหมครับ ?

ตอบ : มีอยู่ แต่ขณะเดียวกันเขาเองอาจไม่ได้ปฏิบัติในพุทธศาสนาสติ เลยไปเกิดนอกเขตพระพุทธศาสนา

ถาม : เวลาคนที่จะสื่อจิตถึงกัน สภาวะของผู้ที่จะสื่อจิตไปและของผู้ที่ได้รับ สภาวะจิตนั้นจะต้องทำอย่างไรถึงจะสื่อกันได้ ?

ตอบ : อย่างน้อยๆ ต้องมีพื้นฐานของเจโตปริยญาณอยู่บ้าง ถ้าหากว่าฝึกให้คล่องตัวได้ยิ่งดี ไม่อย่างนั้นแล้วถ้าเครื่องรับรับได้แต่เครื่องส่งส่งไม่เป็น หรือว่าเครื่องส่งส่งได้แต่ว่าเครื่องรับรับไม่เป็น มันก็แย เครื่องรับรับได้แต่เครื่องส่งส่งไม่เป็นพอกล้ากลืนมันไปได้ แต่ว่าเครื่องส่งส่งเป็นเครื่องรับรับไม่ได้นี่ เจิงเลย ไม่รู้จะสื่อกันอย่างไร เพราะฉะนั้นอย่างน้อยๆ ต้องให้เขาฝึกพื้นฐานของทิพจักขุญาณ โดยเฉพาะเน้นเจโตปริยญาณให้ได้ ถ้ามีพื้นฐานตรงจุดนี้แล้วต่อไปสบายมาก มีถือไม่ต้องพก

ถาม : แล้ววิธีที่เคยลองว่าเวลาโทรศัพท์มาเราจะรู้ว่าใครโทรมา ?

ตอบ : ใช้ได้เลย เพราะว่าตัวนั้นมันจะพิสูจน์ได้ในระยะสั้นๆ ว่าเราตั้งอารมณ์ถูกหรือผิด ถ้าตั้งอารมณ์ถูกมันก็แม่นทุกครั้ง บางคนเขาก็แปลกใจว่าเอาตมาฟังเสียงเขาแล้วจำได้เหอะ ? จะบอกว่าเห็นหน้าเลยก็เกรงใจ

ถาม : มีอยู่คืนหนึ่งเจ้าคะ นอนอยู่ดีๆ ตื่นขึ้นมาตอนตีสอง กิ่งเจ้าคะว่าตื่นขึ้นมาทำไมไม่จ้วงเจียดด้วยนะเจ้าคะ พอตื่นขึ้นมาก็ตั้งหน้าตั้งตาทำสมาธิ ก็ไม่รู้ว่าทำไมต้องทำ พอทำได้ประมาณตีสี่ ลงมาเห็นคุณพ่อคุณแม่ท่านก็ทำด้วย ก็เลยสงสัยว่าเราตื่นขึ้นมาเพราะท่านหรือเปล่าคะ อย่างนี้...?

ตอบ : บางทีก็ใช่ บางทีก็ไม่ใช่ ให้ดูเหตุปัจจัยรอบๆ ด้วย ของเอาตมาเองนี่สมัยเป็นฆราวาสเคยบอกพระภูมิเจ้าที่ไว้ว่าถ้าหากว่ามีอันตรายอะไรที่จะเกิดขึ้นก็ขอให้ท่านปลุกก่อนท่านาที่ ขอให้มีส่วนดีสัมปชัญญะสมบูรณ์เพื่อที่จะได้แก้ไขเหตุการณ์ได้ด้วย คินไหนที่อยู่ๆ ลูกพรวดพราดขึ้นมาตาสว่างแจ้ว ระวังไว้เลย เจอแน่ คราวนี้ว่าบางทีก็อาจเป็นการที่พระท่านสงเคราะห์ให้ก็ได้หรือเทวดาท่านสงเคราะห์ให้ก็ได้ เนื่องจากว่ากระแสของพ่อแม่ลูกส่วนใหญ่ผูกพันกัน พอถึงเวลาท่านทำเราทำ มันก็หนุนเสริมไปทางเดียวกัน จิตมันก็จะทรงตัวได้ง่ายกว่า

ถาม : เพิ่งย้ายบ้านใหม่ จะบูชาพระภูมิใหม่ ถ้ายังไม่ตั้งศาลมีวิธีบูชาอย่างไรบ้างครับ ?
ตอบ : ตั้งใจจุดธูปบอกท่านด้วยความเคารพไปก่อน ถ้ามีโอกาสก็ทำศาลให้ท่านไป สมัยโบราณเขาไปอยู่ที่ไหน เขาจะใช้ประเภทพาน ตั้งพวกหมากพลูหรืออะไรนั้น แล้วก็ สดางค์หนึ่งบาท จะจุดธูปบอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทางว่าขออาศัยสถานที่นี้ เงินจำนวนนี้เป็นค่า เข้าที่ด้วย ลักษณะนั้น แล้วก็เอาเงินจำนวนนั้นไปทำบุญ ถ้าอย่างนั้นอยู่สบายทุกราย แต่ว่า ถ้าสามารถตั้งศาลให้ท่านได้โดยไม่ลำบากมากนัก ทำไป เพราะว่าเป็นการแสดงออก ซึ่งความเคารพ ถ้ามีอะไรที่ไม่เกินวิสัยท่านจะสงเคราะห์ให้เรา

ถาม : พอดีเคยพบคนที่เห็นบุคคลที่หนึ่งมาจากนรกเจ้าคะ เราก็บอกให้ทำบุญทำกุศล แล้วเขาก็ไม่ทำ แล้วก็เห็นยมทูตเขามาเจอตัว อีกไม่นานเขาก็ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไป ทีนี้ก็เลยสงสัยว่าทำไมวิญญาณเหล่านี้จึงสามารถจำทางหลบหนีมาได้เจ้าคะ ?

ตอบ : คือถ้าหากว่าเขาโดนลงโทษอยู่ในขุม ไม่สามารถจะหนีมาได้ คาดว่าจะอยู่ใน ระหว่างการตัดสิน ในระหว่างการตัดสินนี้ถ้าหากว่าตรงกับวันสำคัญ พังให้ตีจ ะจะมีวัน สำคัญอยู่สี่วัน ก็คือวันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา วันเข้าพรรษา วันออกพรรษา จะเป็นวันที่ ชาวบ้านเขาทำบุญกันมาก พระยายมท่านจะปล่อยบรรดาผู้ที่ไปรอรับการตัดสินนี้ ให้ไป โมหทนาบุญก่อน บรรดาผู้ที่โทษหนักรู้ว่าถ้าหากตัดสินแล้วยังแน่ ก็เผ่นเลย แต่ว่าส่วนใหญ่ แล้วเขามักไปรอการตัดสิน เพราะว่าพระยายมท่านพยายามช่วยทุกวิถีทางเพื่อที่จะให้เขา หลุดพ้นไปได้ จะได้ไม่ต้องรับโทษ จำให้แม่นยำ ว่าพระยายมไม่มีหน้าที่พาใครลงนรก แต่ ท่านพยายามกันไว้ไม่ให้ลงนรก พวกที่กลัวไม่เข้าเรื่องเขาราว มันก็เผ่นเสียก่อน อย่าง นั้นเขาก็ไปตามคืน

ถาม : แล้วต้องใช้เวลานานไหมครับ ?

ตอบ : เวลาของเขามันนิดเดียว อย่่าลืมนะที่ตำหนักพระยายมนี้วันหนึ่งเท่ากับห้าสิบปี มนุษย์ เวลาของเขานิดเดียว ทางนี้ไต่เป็นหนุ่มเป็นสาวแล้วก็ มี นี้พวกเราใช้แรงงานพรหม เกินขนาดนะนี้ ท่านหยุดงานปีละสี่ครั้งแค่นั้นเอง แล้วก็ครั้งละสามวัน คือว่าขึ้นสิบสี่ค่ำ ขึ้นสิบห้าค่ำ แล้วก็แรมหนึ่งค่ำ แล้วขณะเดียวกัน เวลางานมากก็หยุดแต่ตัวจริง บางที ก็แรมติดตัวเอาไว้ทำงานแทนต่อ

ถาม : พูดถึงหนีนรกแล้ว ประเภทที่หนีจากสวรรค์มีไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นไม่มี มีแต่ตะเกียกตะกายลงมา ส่วนใหญ่พยายามจะขึ้นไป หนีหนีหรือก มีแต่ประเภทที่ว่าถ้าหากว่าตกลงมาเกิด บางประเภทก็ทำสิ่งที่ไม่ดีไว้เยอะ ถ้ารอให้หมดบุญ ที่เดียวอาจต้องไปรับกรรมในอบายภูมิเลย ก็ขออนุญาตลงมาเกิดก่อน บางพวกเห็นว่า ถ้าตนเองลงมาเกิดในวาระนั้น เวลานั้นจะสามารถสร้างบุญสร้างบารมีทำให้ตัวเองได้ดี มากกว่าเดิมอีก ก็ขออนุญาตลงมาเกิด ซึ่งทั้งสองกรณีนี้ต้องมีเทวดาผู้ใหญ่เป็นผู้รับรอง

ถาม : แสดงว่าเรื่องการลงมาจุดนี้ เราเลือกเองได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จะ เราเลือกเองได้

ถาม : พวกเราที่ลงตามหลวงพ่อลงมานี้ ก็ต้องมีเทวดาผู้ใหญ่รับรอง ?

ตอบ : จะ ท่านย่ำรับรองไปกราบขอบพระคุณท่านเสียไม่ค่อยจะนึกถึงท่านเลย

ถาม : ไม่รับรองนี่ ไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : ไม่รับรองเป็นไปไม่ได้จะ เพราะว่าไม่รับรองนี่ปล่อยลงมาไม่มีผู้คุมก็เพลิน ส่วนใหญ่แล้วพวกเรากำลังใจมันไปด้านเดียว ถ้าดีก็ดีไปเลย ถ้าหากว่าเลิกเป็กระชูดไปเลย ก็จะต้องมีประเภทไม้เรียวคอยหวดไว้ สังเกตไหม เวลาจะชั่วที่โรมันทำไม่ค่อยได้ มีความรู้สึกอะไรบางอย่างคอยเตือนคอยบังคับอยู่เรื่อย ต่อไปถ้าหากว่าเตือนแล้วไม่ทำอาจมีเท้าใหญ่ๆ ยื่นออกมาด้วย

ถาม : ก็เคยโดนเหมือนกันละ ไปหาหลวงปู่ปานโดยไม่ได้รับอนุญาต โดนถีบตกลงมาแล้วคนที่เขานั่งสมาธิด้วยกันเขาเห็นเหมือนกัน พอออกมาเขาก็นั่งหัวเราะกัน (หัวเราะ) อายเขา ?

ตอบ : นั่นฐานกรรณาแล้วจะ แค่งสงเบาๆ ถ้ารักมากจะหนักกว่านั้นอีก ยิ่งดีที่ไม่รักเท่าไร

ถาม : พอดีมีที่อยู่คนหนึ่ง บังเอิญวันนั้นเราพูดมากไปหน่อย เขาบอกว่าน้องๆ พูดมากไปแล้ว หยุดพูดได้แล้ว เราก็เลยหยุด พอเช้าวันรุ่งขึ้นที่คนนั้นเขาก็พูดไม่ได้ แล้วมีอีกคนหนึ่ง หน้าเราเป็นสิ่ว เราก็รักษาสิว น้องเขาก็บอกว่าหน้าสกรปรกถึงได้เป็นสิ่ว พอวันรุ่งขึ้นหน้าเขาก็สิ่วเต็มเลยเจ้าคะ ไม่ทราบสาเหตุการณ์มันเกิดมาได้อย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : บางคนที่ตั้งใจทำความดีมีลักษณะเหมือนกับกระแสไฟฟ้า คุณอนันต์ ก็โทษมหันต์ ถ้าใครไปแตะต้องผิดจังหวะโทษก็เกิดแก่กับตัวเอง บางที่เราเองไม่ได้คิดจะเอาผิดเอาโทษใคร แต่บรรดาผู้ที่เขาดูแลรักษาเราอยู่เขาเกิดไม่ชอบใจแกล้งเอาเสียบ้างก็เป็นไปได้ แล้วถ้าหากว่ายิ่งบริสุทธิ์แบบพระอริยเจ้า เช่น พระอรหันต์นี่ ถ้าเป็นฆราวาสต้องตัดให้ตายไปเลย เพราะถ้าอยู่แล้วจะเป็นโทษแก่คนอื่นเขามาก คล้ายๆ กับแบบนี้แหละ

ถาม : ไม่แน่ใจว่าเขาคิดถูกหรือคิดผิดนะเจ้าคะ เขาบอกว่าเขาสามารถมีภรรยาได้หลายคน ถ้าภรรยายินยอม อาจไม่ได้พูด อาจพูดด้วยปาก แต่ใจไม่ได้บอกว่ายินยอม ?

ตอบ : อันนั้นใจจะยอมไม่ยอม ถ้าพูดด้วยปาก ก็เสร็จเขาแล้ว

ถาม : เรียกร้อยเลยหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : จำ รับรองได้มันตีกิน มีเป็นฝูงเลย

ถาม : แล้วเขาถือว่าเขาไม่ผิดศีลได้หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ผิดจะ ก็แบบเดียวกับว่า คนที่เคยเป็นเจ้ากรรมนายเวร เราเคยกระทำสิ่งที่ไม่ดีต่อเขา ถ้าหากว่าเขาเอ่ยปากขอโทษกรรมให้กับเรา จะเพราะโดนเราหลอกหรืออะไรก็ตามก็เป็นอันว่าจบกัน

ถาม : ถ้าหากว่าเจ้ากรรมนายเวรเราบอกเขาให้ขอโทษกรรมเป็นอันจบเลยหรือเจ้าคะ ถ้า นั่นต้องหลอกล่อเก่งๆ ?

ตอบ : ลองทำดูก็ได้ ถ้าเขาเก่งกว่าเราก็ก็น่าเหมือนกัน

ถาม : ตรงใจมากเลยเจ้าคะ ของหนูนี้เขาเคยบอกไว้ว่าต้องกราบเท้าเขาก่อนเขาจะ
อภัยให้ ทีนี้ชาตินี้จะให้ก็มกราบไม่มีปัญหาหรือเจ้าคะ แต่กลัวเขาจะงงที่ว่าตัวเขาก็ไม่ได้
เข้าวัดทำบุญอะไร ?

ตอบ : บอกเขาก่อนสิ อาตมาเคยทำมาแล้ว เจอหน้าคนบางคนรู้เลยว่าถ้าหากขึ้นปล่อย
ให้เขาเป็นไปตามวาระกรรมตามกาลเวลาของมัน เราที่บวชพระอยู่จะบวชไม่ได้ บอกว่า
สิ่งที่พูดต่อไปนี้จะว่าอาตมาบ้าอาตมาก็ยินดีรับว่าบ้า แต่ว่ากรรมอะไรทั้งหมดที่เคยล่วงเกิน
มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ขอให้มันเป็นโอสถกรรมต่อกันได้ไหม เขารู้เดี๋ยวนี้เลย เขาบอก
ว่าได้ แล้วสิ่งที่เขาเคยล่วงเกินก็ขอโอสถกรรมด้วยก็จบกันเลย คือว่าถ้าหากว่ากระแส
กรรมนี้มันเนื่องมานี้ ถ้าหากว่าเราเอ่ยขึ้นมาเขาจะนึกออก

ถาม : พอดีสงสัยเกี่ยวกับเรื่องของการให้ทานและผลของการให้ทาน มีอยู่ข้อหนึ่ง ไม่
ทราบว่าเขาใจถูกหรือเปล่าเจ้าคะ ก็คือว่า ที่ผู้ให้ทานมีจิตอนุเคราะห์ในการให้ทาน การให้
ทานนั้นจะก่อให้เกิด ผู้นั้นมีจิตโน้มไปในทาง...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ลักษณะนั้นเราต้องเข้าใจว่าผลของการให้ทานนี้ยังเป็นกามาวจร คือว่ายังเป็นไป
อยู่ในแวดวงของกรรม จะเกิดหมายถึงว่ายังเป็นประเภทที่จากสัตว์เดรัจฉานเป็นมนุษย์
เป็นเทวดาอย่างนี้ ทีนี้อานิสงส์นี้ยังเป็นของเขาอยู่อย่างนั้น พูดตรงๆ อย่างนั้นเลยก็ได้
ขณะเดียวกันว่า ทานบารมี ผู้ที่ตั้งใจทำจนสูงสุดแล้วก็เข้านิพพานได้เหมือนกัน แล้วถ้า
หากว่าเราพ้นจากตรงจุดนั้นไปถึงความเป็นพระอรหันต์แล้ว กระแสกรรมมันก็จะลดลง ขณะ
เดียวกันว่า อย่างไฟไข่มุก เราใช้ให้เป็นคุณก็ได้ ใช้ให้เป็นโทษก็ได้ เราจะรู้จักเลือกใช้อย่าง

ถาม : วิธีในการตัด รัก โลภ โกรธ หลง ตัดอย่างไร ให้ขาดเร็วที่สุด ?

ตอบ : ต้องเอากรรมฐานคู่ศึกของเขา ในเรื่องของกามราคะคือความรักนี้ ต้องใช้
กรรมฐานคู่ศึกของเขา อย่างเช่นว่า เอามรณานุสติกรรมฐานก็ได้ หรือใช้ อสุภกรรมฐาน
หรือ กายคตานุสติที่เป็นคู่ศึกโดยตรงของเขาก็ได้ ตัวโลก ก็ ทานบารมี กับ จาคานุสติ
ตัวโกรธ ก็ใช้เมตตาบารมี หรือว่าจะใช้กสิณสี่ ก็ได้ ถ้าตัวหลง นี้สารพัดเลย โดยเฉพาะ
ตัวอานาปานุสตินี้ จำเป็นต้องเจริญให้มากเข้าไว้ ไม่นั้นเดี่ยวเปลอสติเมื่อไร โอกาส
ที่จะหลงไปยึดติดอยู่กับ โลภะ โทสะ โมหะ มันก็จะมีอีก ตราบใดที่ยังรัก ยังโลภ ยังโกรธ
อยู่ หลงแน่ๆ จะ เพราะฉะนั้นตัวหลงตัดยากที่สุด แต่ขณะเดียวกันมันเหมือนกับมันนั่ง
สี่ขา ถ้าหากว่าเราตัดขาใดขาหนึ่งได้ ทีเหลือก็ไม่แข็งแรงแล้วละ

ถาม : การนั่งกรรมฐานนี้ตัดกรรมได้จริงไหมครับ ?

ตอบ : ตัดได้จริง แต่ไม่ใช่ว่ากระแสมันนั้นขาด มันเกิดจากที่เราได้สร้างสิ่งที่เป็น
บุญกุศลอย่างแรงกล้าขึ้นมาทำให้เราวิ่งห่างจากกรรมนั้น ถึงเวลาถ้าหากว่าตัวบุญนั้น
มันขาดช่วงลง กรรมมันก็ตามทันอีก ถ้าจะตัดจริงๆ ก็ต้องต่อเนื่องไม่ยอมหยุด

ถาม : บุคคลที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรกันนี้ แล้วมาเกิดร่วมภพร่วมชาติกัน อาจเกิดเป็นที่
เป็นน้อง เป็นพ่อ เป็นแม่กัน อย่างนี้มีไหมครับ ?

ตอบ : มีร้อยเปอร์เซ็นต์

ถาม : แล้วอย่างนี้ไม่เป็นการจองเวรจองกรรมกันตลอดไปหรือครับ ?

ตอบ : มันตลอดไป จนกว่าจะเลิกกันไปฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง คือ ได้รับความโศกกรรมต่อกัน หรือไม่อีกฝ่ายหนึ่งเป็นพระอรหันต์ไปก็ตามจองไม่ได้ การเป็นพระอรหันต์นี้จะเป็นการอโศกกรรมโดยอัตโนมัติเพราะความดีที่ท่านสูง

ถาม : คือว่า อยากจะได้อายุอายุวัฒนะเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็ศีลห้าข้อเป็นอย่างน้อย ถ้าหากว่าชาตินี้สามารถรักษาศีลได้บริสุทธิ์อย่างชนิดที่ว่าไม่บกพร่องเลย เกิดต่อไปอายุจะยืนมาก อยู่จนลี้มเลย

ถาม : อายุยืนแล้วขอให้สุขภาพแข็งแรงด้วยเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้น อานิสงส์ของการไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตก็จะได้ด้วยเพราะว่าการเจ็บไข้ได้ป่วยนี้ จะเป็นเศษกรรมของปานาติบาตเขา

ถาม : แล้วยากินละเจ้าคะ ?

ตอบ : มันมีตัวยางบางอย่าง แล้ววิธีการบางอย่าง แต่ผู้ปฏิบัติส่วนใหญ่เขาไม่ใช้กัน เพราะลักษณะของผู้ที่ชำนาญในกสิณสิบสามารถอิชฐานปรับธาตุของตัวเองได้ แต่ผู้ปฏิบัติเขาไม่ใช้กันหรือก มันนำเบื้อหน้าจะตายไป

ถาม : พอดีมีญาติเจ้าคะ เขามาฝึกมโนมยิทธิที่บ้าน คุณพ่อกับแม่จะสอนฝึกสมาธิ แล้วเขากลับไปฝึกมโนมยิทธิที่บ้านเองสักประมาณเดือนหรือสองเดือน พอกลับมาเขามีอาการเพ้อเจ้อ ก็เลยไม่ทราบสาเหตุการณแบบนี้จะไม่เกิดกับคนอื่นที่เขาฝึกกัน ?

ตอบ : อันดับแรกเดือนเขาเลย ว่า สิ่งที่เราู้เห็นจริงๆ แต่เรื่องที่เราู้เห็นไม่แน่ว่าจะเป็นจริงตามนั้น เพราะว่ายิ่งเรารู้เห็นชัดเจนเท่าไร การทดสอบก็ยิ่งแรงขึ้นเท่านั้น ในเมื่อเป็นการทดสอบ ถ้าหากว่าสติสัมปชัญญะของเรานั้นไม่สมบูรณ์ รู้อะไรพูดเท่านั้น มันจะออกอาการเพ้อเจ้อ

ถาม : ป้องกันได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : วิธีป้องกันก็คือว่าพยายามท่องคำว่าไม่เชื่อไว้ก่อน สมัยก่อนที่ยังอยู่ วัดท่าซุง พอมาไล่อารมณ์กันว่าที่เขาได้เท่าไร น้องเขาได้เท่าไร มันสรุปมาตอนท้ายๆ คล้ายๆ กันว่า ลูกศิษย์หลวงพ่อกที่เป็นพระเหลือคาถาช่วยตัวเองไว้ตอนสุดท้ายว่าไม่เชื่อ เรื่องที่เราู้มา เรื่องที่หนึ่งรู้แล้วถูกต้อง เรื่องที่สองถูก เรื่องที่สามก็อย่าเพิ่งเชื่อ เดือนตัวเองไว้อย่างนี้ตลอด ไม่อย่างนั้นแล้วโอกาสพลาดมีสูง ท่องคาถาไว้ระอย่าเรื่องง่าย

ถาม : ทำอย่างไรถึงเป็นคนความจำดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ตัวนี้ใช้คาถาท่านปู่พระอินทร์ช่วยได้ คาถาสหัสสะเนตโต เคยได้ยินไหม ? ใช้คาถาบทนั้น เวลาตั้งใจจะจำอะไร ใช้คาถาสหัสสะเนตโต นึกถึงท่านปู่พระอินทร์ให้ช่วยเดือนความจำให้ด้วย รับรองว่าท่านปู่ไม่พลาดหรอก ตั้งกำลังใจไว้วันหนึ่งว่าเรื่องนี้ถึงเวลาแล้วเราจะทำ

ถาม : ใช้คาถานี้กับการอ่านหนังสือได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : หนังสือนี้เป็นเรื่องถนัดเลยละ เพราะว่าหลวงพ่อบานเนาะนำให้นักเรียนที่สอบใช้คาถานี้แทบทุกคน

ถาม :(เรื่องเจ้ากรรมนายเวร).....?

ตอบ : มีรายการจองเวรที่สนุกมากเลย ก็คือสมัยที่พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายกุสราฐ จองเวรที่สะกั๊ตตัวเอง ตอนนั้นท่านยังติดนิสัยขี่โมโหอยู่ พระปัจเจกพุทธเจ้ามาบิณฑบาต ที่สะกั๊ตก็...เขาใช้คำว่าแบ่งทอด สมัยนั้นน่าจะเป็นโรตินะ ทำเอาไว้สำหรับส่วนของตัวเอง ส่วนของสามีและส่วนของน้องสามมีด้วย เอาส่วนตัวเองใส่บาตรแล้วรู้สึกไม่สมกับใจที่อยากจะทำ ก็เอาส่วนของสามีใส่ไปด้วย พอใส่ไปแล้วก็รู้สึกว่าย่างไม่สมกับที่อยากจะทำ ก็เอาส่วนของน้องสามมีใส่ไปด้วย เสร็จแล้วรีบไปทำใหม่ ยังไม่ทันจะเสร็จสองคนหัวโชนกลับมา มาถึงถามหาปรากฏว่าใส่บาตรไปแล้ว น้องสามมีก็ตาเซ็ดเลย คราวนี้ท่านเองท่านโกรธ แต่ว่าพอทำเสร็จก็แบ่งให้แต่ละคนแล้วเอาของตัวเองไปใส่บาตรเพิ่ม แล้วอธิษฐานว่าอย่าให้เจอหน้าน้องสามมีคนนี้อีกเลย รายไหนพอได้ยินก็โมโหไฟแลบอีกเหมือนเดิม เอาไปใส่บาตรก็อธิษฐานว่าเกิดชาติไหนก็ขอให้ได้ผู้หญิงคนนี้เป็นเมีย ระวังเขาจะจองแบบนี้ล่ะจะ

ถาม : แล้วคราวนี้จะอยู่กับดีหรือเปล่า ?

ตอบ : พยายามให้มีทาน มีศีล มีปัญญาเสมอกัน อยู่กันได้ แต่ถ้าหากว่ามันไม่เท่ากันขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไป ก็อยู่กับลำบากนิดหนึ่ง

ถาม : ถ้าเกิดวาระสักชาติได้ว่าคนที่เราไปพบนี้เขาเคยเกิดเป็นบิณฑบาตมา ควรที่จะให้ความสำคัญบุคคลนั้นเทียบเท่าบิณฑบาตเราหรือแค่รับทราบว่าเขาเคยเป็นบิณฑบาตมา ?

ตอบ : จริงๆ คือรับรู้ไว้ด้วยความเคารพ แต่เราต้องเข้าใจว่านั่นเป็นสถานภาพในอดีต ปัจจุบันนี้มันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ถ้าหากว่าสามารถที่จะแสดงออกใน อนาคตนัย คือ นอบน้อมถ่อมตนต่อท่านได้ก็ให้แสดงออกลักษณะที่ว่าท่านเป็นบิณฑบาต สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่ผ่านไปแล้วนี้ มันเหมือนกับเงาในสายน้ำ เราจะไปงมมันเท่าไรก็ไม่มึประโยชน์อันใด มีแต่จะเหนื่อยเอง เพราะเรื่องมันผ่านมาแล้ว เราจะเป็นผู้หลุดพ้นได้ต่อเมื่อเราปล่อยวาง ถ้าหากว่าเราไปแบกรับเอาสิ่งเก่าๆ ที่ผ่านไปแล้วกลับคืนมาอีก แทนที่จะปล่อยวางได้กลายเป็นว่ายิ่งแบกหนักกว่าเดิม

ถาม : ถ้าอย่างนั้นก็แค่รับรู้ แล้วปล่อยวาง ?

ตอบ : จะ...รับรู้รับทราบแล้วปล่อยวางได้จะดีที่สุด

ถาม : แต่ว่า ถ้าทางเขาไม่ปล่อยวางเจ้าคะ

ตอบ : ก็นั่นแหละ พวกฝักมโนมยถินี่จะมีจำนวนมากที่เขาไปฟื้นความหลัง เสร็จแล้วแทนที่จะจดจำว่าแต่ละชาติที่เกิดมามีกันทุกข์พอแล้ว กลายเป็นว่าไปฟื้นความหลังเข้ากลายเป็นกอดคอตายกันทั้งพวงเลย คือต่างคนต่างยังขึ้นฝั่งไม่ได้ แทนที่จะละกลับไปยึด

ถาม : ถ้าในอดีตเราเคยทำกรรมไม่ดีไว้ ถ้าเราไประลึกตรงจุดนั้นแล้วผลกรรมจะให้ผล

คืนมาทันทีเลยหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตายตอนนั้นก็สบายมากเลย รับรองว่ามีเท่าไรก็รับไปทั้งต้นทั้งดอก พระพุทธเจ้าท่านถึงได้สรุปหลักการปฏิบัติว่า **ละเว้นความชั่วทั้งปวง ทำความดีให้ถึงพร้อม ทำจิตให้แจ่มใสอยู่เสมอ การที่ระลึกถึงความชั่วในอดีต ทำให้จิตใจเศร้าหมอง**

ถาม : พอดีมีน้องคนหนึ่งเจ้าคะ เขาจะมีจิตที่ผวาอยู่เป็นประจำพอกำหนดจิตดูอดีตชาติ แล้วนี่เขาเป็นผู้ที่เคยถูกลอบฆ่าในขณะที่หลับเจ้าคะ แล้วสภาวะจิตที่เขาตกใจก่อนตาย ทำให้สภาวะของเขาไม่ว่าจะนั่งกรรมฐานหรือนอนจะผวาตื่นเป็นระยะๆ ไม่ทราบว่าจะช่วยแก้ปัญหานั้นอย่างไรได้เจ้าคะ ?

ตอบ : ให้เขาใช้ความพยายามในการฝึกสมาธิต่อไปนะ ไม่ต้องมากหรอก **เอาแค่ปฐมฌานก็แก้ได้แล้ว** บอกเขาว่าเป้าหมายแค่ปฐมฌานพอ มันผวาก็ให้ผวาไป พยายามเข้าหน่อยหนึ่ง พอสภาพจิตมันเคยชินเดี๋ยวมันผ่านตรงจุดนั้นได้เอง

ถาม : เขาไม่แน่ใจว่าเขาจะไปได้ ?

ตอบ : ช่วยกระตุ้นเขาหน่อย ถึบๆ ส่งไปหน่อย ไปอยู่กับเขาขนาดนั้นแล้วก็เอาเสียหน่อยสิ

ถาม : ถามเคล็ดลับเจ้าคะ ทำไมผู้ที่ปฏิบัติธรรมเป็นปกติท่านไม่ค่อยจะแก่เลยเจ้าคะ เป็นเพราะอานิสงสอะไร ?

ตอบ : โดยเฉพาะถ้าหากว่าภาวนา **ตัวภาวนานี้จะทำให้กำลังใจเยือกเย็น มันไม่เครียด ในเมื่อไม่เครียด ร่างกายมันก็ทรุดโทรมช้า** นี่หมายถึงทำคุณะ ถ้าทำผิด ทำมากเกินไป ก็อาจแก่เร็วได้เหมือนกัน

ถาม : อันนี้ปฏิบัติธรรมเพื่อลดอายุได้หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ลดอายุ หลอกเขาได้ อายุมันเท่าเดิม อายุมันก็เป็นปกติของมัน เพียงแต่ว่าร่างกายมันทรุดโทรมช้า

ถาม : พอดีช่วงนี้ก็แปลกเจ้าคะ ตัวเองก็จะมีเวลาสี่มของหรือว่าต้องเอาของอะไรไป จะมีเสียงเตือนเป็นระยะๆ ว่าต้องเอาอะไรไป ต้องเตรียมอะไรไปล่วงหน้า ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นคาถา**ท่านปู่พระอินทร์**ไม่ต้องใช้แล้วจะ ใช้ท่านที่เตือนมาเลย

ถาม : ไม่ทราบว่าจะเสียงมาได้อย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : อย่าลืมนะว่าของเราเองนี่จะมีเทวดาประจำตัวรักษาอยู่ บรรดาเทวดาประจำตัวก็คือพ่อแม่ครูบาอาจารย์หรือว่ามีตรัสหลายสนิทาในอดีตเคยคบหากันมาเคยมีความสำคัญกันมา ท่านตายไปแล้วท่านก็ยังจำเราได้อยู่ ในเมื่อเห็นเราตั้งใจทำความดีก็ช่วยส่งเสริมความดีของเราชนิดหนึ่ง มันไม่เกินวิสัยที่จะสงเคราะห์ได้ก็เอาสักหน่อยหนึ่ง ถ้าเป็นคนอื่นที่ไม่มี**ทิพจักขุญาณ**ตรงนี้ ถึงเตือนแทบตายมันก็ไม่รู้สึกทีหนึ่ง ท่านก็คงไม่เตือนให้เสียเวลาเหมือนกัน

ถาม : เพื่อนเขาอยากได้มั่งเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็ทำอย่างไรสิ

ถาม : เราก็คงไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรถึงได้ ?

ตอบ : บอกเขาว่าเกิดบ่อยๆ เดี๋ยวก็ได้เอง (หัวเราะ) มันต้องขยันเกิดหน่อย แต่ละชาติก็ต้องสร้างสมไป เดี๋ยวพอถึงวาระถึงเวลามันก็ได้เอง

ถาม : ไม่ทราบว่าคุณมีที่เขายู่สิงตามบ้านเขาจะอยู่ในลักษณะยังไงเจ้าคะ ถึงจะเข้าถึงคนได้ ?

ตอบ : เรื่องเข้าถึงคน ต้องทำความเข้าใจว่า ถ้าไม่มีกรรมอันเนื่องกันมา แล้วจังหวะเวลาเหมือนเปิดให้เข้าสิงยากมากเลย เราเองอาจคิดว่าง่ายๆ แต่ความจริงเราอาจหวังบางทีอาจรอเป็นร้อยๆ ปีหรือรอกันข้ามชาติข้ามภพกว่าจะได้จังหวะของมันนะ สภาพของเขาก็นำเสนอมาก คล้ายกับว่าของเขาเองโดนจำกัดเขตด้วยกรรมที่เขาทำมาต้องอาศัยอยู่ที่ใดที่หนึ่งโดยเฉพาะอย่างนั้นเป็นต้น เพราะฉะนั้นเขาลำบากมาแล้ว นำเสนอมาก สภาพเขาบุญไม่พอ เลยโดนบังคับให้มีที่อยู่ได้แค่นั้น เทวดาเขามีวิมานสวยเขียว แต่ที่ชาวบ้านเขามีแค่นั้นก็อยู่ได้แค่นั้น เสร็จแล้วถ้าหากว่าวาระและเวลามันเปิดให้ก็อาศัยสื่อผ่านร่างของคนหนึ่งบ่งบอกถึงความต้องการของเขาว่าต้องการอะไร ? จริงๆ แล้วไม่ใช่ว่าสิงใครง่ายๆ นะ ยากมากเลย แบบเดียวกับคนเกิดใหม่ ? เราเห็นว่าเดี๋ยวคนนั้นท้อง เดี๋ยวคนนั้นท้อง แต่จริงแล้วเขาบอกว่าเอาเต้าตาดอตัวหนึ่งโยนไว้ในทะเลที่เต็มไปด้วยคลื่นลม แล้วก็มุดไม่คอยจะเจอ เต้าตาดออีกต่างหาก เพราะฉะนั้นสภาพที่เราเห็นเราคิดว่าง่าย แต่สำหรับเขาแล้วยากมาก

ถาม : แล้วที่สิงเข้าไปแล้ว ต้องการชีวิตนี้...?

ตอบ : มันขูไปอย่างนั้นเองแหละ ทำให้ตายจริงไม่ได้หรอก เท่าที่เจอมาก็สามารถคุยกับเขาได้ ถ้าประเภทที่จะเอาชีวิตอย่างเดี๋ยวก็ตองไล่แล้วละ อาจเคยอาฆาตแค้นกันมาก่อนไปทำอะไรให้เขาบาดเจ็บล้มตายนั่นมา ถึงเวลาเขาจะเอาคืนบ้าง ความสามารถมันไม่พอหรอก ถ้ามันพอ มันเอาตายไปแล้ว ไม่มาสิงหรอก เพราะฉะนั้นไม่ต้องกลัวมาก พวกนี้ขูเราไว้ก่อน แบบเดียวกับอดีตไร มาถึงตรงนี้ ลั่นมาเขียว กุญแจใหญ่ที่สุดโลกนี้ไม่มีใครใหญ่กว่ากุญแจแล้ว ก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นขอเชิญผู้ยิ่งใหญ่ นั่ง ถ้ำขึ้นยืนคำหว่าระโดนพระตะเสียก่อน มันขูได้แต่คนกลัวมัน อันนั้นโทษใครไม่ได้หรอก เขาไปจุดธูปเชิญเอง มันรอจังหวะมานานแล้ว ในเมื่อเชิญเขาเข้าก็ลงเลย แทนที่จะลงกระดาน ลงตัวเลย ไปเปิดช่องให้เขาเอง ถึงเวลาภาวนากันไว้ก่อน ถ้าภาวนาไว้ลงไม่ได้ เคยทำมาแล้ว สมัยเด็กๆ เพื่อนเล่นผีด้วยแล้ว เราก็ก๊ว เราก็อูโธ มันเชิญเท่าไรผีก็ไม่มาสักทีมันยัวะใหญ่ เชิญก็ทักก็ได้ทำไมเราไปทักไรเชิญไม่ได้สักที เรากลับผีก็ภาวนาพุทโธไว้ แล้วผีที่ไหนมันจะมาล่ะ ?

ถาม : แล้วพวกที่ทรงเจ้า ทำไม่ถึงได้ ?

ตอบ : พวกนั้นส่วนใหญ่ประเภทมีกรรมเนื่องกันมา แล้วถ้าหากว่าเจ้าของร่างปฏิเสธก็ลงทรงไม่ได้ ยกเว้นจะกลั่นแกล้งให้ได้รับความลำบากบางอย่าง เช่น ให้เจ็บไข้ได้ป่วย

ให้ฐานะทรุดตัวลง จนยอมรับเขาจนได้

ถาม : ถ้าเราจะไม่ยอมจริงก็ได้ ?

ตอบ : ได้ ก็รับเอาแบบอดิศรอย่างนั้นแหละ เขาทำอะไรไม่ได้แต่มันทำให้ตัวเองต้องอับอายขายหน้าเขาเวลาได้สติขึ้นมา มันอาละวาดไปเยอะแล้ว

ถาม : (ถามเรื่องหิน ทำไมถึงสร้างพลังในการทำสมาธิ) ?

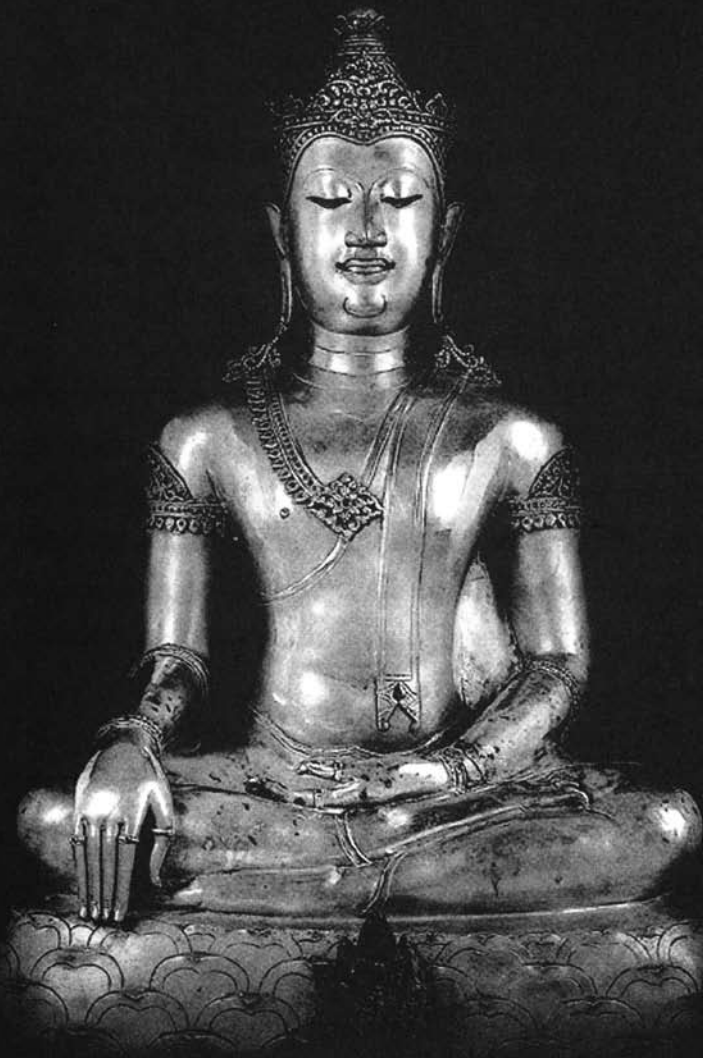
ตอบ : จริงๆ แล้วทุกอย่าง อย่าลืมนึกว่าเราเองเราอยู่มานานเป็นล้านๆ ปี พลังของดินน้ำลมไฟมันย่อมอาศัยอยู่ได้ แล้วขณะเดียวกันบางอย่างนี่อยู่ในลักษณะที่เก็บพลังได้มากเป็นพิเศษ คนที่รู้ในเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ก็สามารถอาศัยพลังงานนั้นไปใช้ในด้านต่างๆ ได้ อย่างเช่น แร่ยูเรเนียมใช่ไหม ? ทำให้แกนกลางมันแตกตัวเมื่อไหร่ก็บรลัยเท่านั้น เพราะฉะนั้นทุกอย่างมีพลังงานอยู่แล้ว ไอส์ไตน์ว่าอะไรนะ ? แกนกลางของสสารทุกชนิดก็คือพลังงานใช่ไหม ? เพราะฉะนั้นไม่ต้องเถียงเขาหรอก

ถาม : ส่วนใหญ่ทุกคนเคยผ่านมาหลายภพหลายชาติแล้วและก็เคยมีเนื้อคู่มาหลายภพหลายชาติแล้ว ทีนี้ชาตินี้เรามีคู่แล้ว แล้วเราไปเจอเนื้อคู่ในอดีตแล้วรู้สึกชอบเขา อย่างนี้จะผิดศีลไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นแค่ความคิดไม่เป็นไร แต่อย่าให้เป็นการกระทำ ความคิดเป็นมโนกรรม ส่วนของธรรมชาติมันมองแต่ว่าศีลไม่ขาด แต่ลักษณะของการเป็นเนื้อคู่ก็อย่างที่ว่ามีมา เราเกิดมาเยอะก็ย่อมต้องเจอคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง ถ้าหากว่าคนไหนเกิดร่วมกับเรามากลักษณะบุพเพสันนิวาสเจอหน้าก็จะรักชอบเลย คนไหนที่เกิดร่วมกันน้อย โอกาสที่จะเกิดความรู้สึกเหล่านั้นก็จะเบาบางลงไปตามลำดับ ถ้าหากว่าเราสังเกตตัวเราจะเห็นว่าบางที่เราเจอคนๆ นี้เราก็นึกชอบเขา แต่ถ้าถึงเวลาผ่านไปผ่านพ้น ตรงช่วงวาระกรรมนั้นมันแล้วคลาดกันไปเราไปเจอคนอื่น อ้าว ! เจออีกแล้ว ถ้าข้ามโนเมทิธิดิก็จะรู้ว่าแต่ละคนล้วนแล้วแต่เป็นคู่เรา เพียงแต่จังหวะเวลาของกรรมส่งผลให้เขามาก่อนมาหลังต่างกันไป เพราะฉะนั้นตัวเราจะต้องมีสติสัมปชัญญะอยู่ในตรงจุดที่ว่าศีลของเราต้องไม่บกพร่อง ถ้าหากว่ายอมให้ศีลบกพร่องเมื่อไรโอกาสที่จะลงอบายภูมิมีสูงมาก เพราะฉะนั้นทุกอย่างทำตามทำนองคลองธรรม ชอบใจคนๆ หนึ่ง คือลุ่มปาน ตอนนี้มีเมียมาคนที่เก่าแล้ว เขาตั้งเป้าไว้ว่าจะมีให้ครบสิบสองคน แต่ตอนนี้เขี้ยวซึกไม่เหลือ ตอนนีเห็นรุ่งแล้ว หกสิบกว่าลุ่มปานนี้แกชอบออกป่านอนในป่ามากกว่านอนบ้าน เมียเบือขึ้นมาก็ทิ้งแกไป พอทิ้งแกไปแล้วก็แสวงหาคนใหม่เรียกว่ามารยาดี ถ้าหากว่าเลิกร้างกันไปแล้วคอยหาคนใหม่อย่างนี้ไม่ผิดศีล มีลูกอยู่ห้าคนไม่ได้มีแม่เดียวกันเลย ต่างคนต่างแม่หมด คือต้องอยู่ในลักษณะนั้น ต้องมีสติสัมปชัญญะพอ ไม่ใช่ว่าเห็นแล้วชอบก็กวาดไว้ในฮาเร็ม อันนั้นใช้ไม่ได้จะถ้าจะต้องให้เจ้าของเก่านุญญาตก่อน

ถาม : อย่างที่บอกว่าการรยาอนุญาดิแล้ว ?

ตอบ : นั่นแหละจะ แล้วแต่ฝีมือ (หัวเราะ)

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๒ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมฺพญโญ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ทุกวันนี้ยังมีดวงจิตที่เกิดขึ้นใหม่ไหมครับ ?

ตอบ : มีจะ เมื่อเวลาถึงวาระที่เหมาะสม สามารถมีเกิดขึ้นมาได้อีกเรื่อยๆ แต่ว่า เทวดาทั้งหมดรวมกันยังไม่เท่ากับนรกขุมเดียว ข้างล่างนี้หรือขึ้นมามีเยอะเหลือเกิน น่าตกใจไหม ? เยอะขนาดนั้น สวรรค์แต่ละชั้นนี้ไม่ใช่เล็กๆ นะ เขาโลกมนุษย์หย่อนลงไป ในสวรรค์ชั้นหนึ่งคงเหมือนเม็ดถั่วเม็ดหนึ่งในเชิงเบ้อเรอเลย แต่เทวดาที่เยอะขนาดนั้น แล้ว รวมกันทุกชั้นแล้ว ยังไม่เท่ากับที่อยู่ในอบายภูมิขุมเดียว

ถาม : เขามีที่บรรจหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เกิดจากการกระทำ ถ้าไม่มีคนทำดีทำชั่ว นรก สวรรค์ พรหม นิพพาน ไม่ต้องมีก็ได้ แต่คราวนี้เมื่อมีการกระทำขึ้นมา สิ่งเหล่านี้ก็เกิดมารองรับการกระทำอันนั้น ผลการกระทำของเราจะดีจะชั่ว จะต้องการไม่ต้องการให้เป็นไปก็ตาม ผลการกระทำของเรานั้นก็เกิดขึ้นแน่ ในเมื่อเกิดขึ้นนั้นก็ต้องมีสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มา

ถาม : แล้วดวงจิตของคนเราเกิดขึ้นมาอย่างไร ?

ตอบ : อันนี้พระพุทธเจ้ายังไม่ตอบเลย เขาเป็นอันว่าในจักรวาลของเราประกอบไปด้วย วัตถุประสงค์จำนวนประมาณไม่ได้หลายต่อหลายอย่างเมื่อวนไปวนมา ชนกันเข้าก็เกิดเป็นแร่ธาตุต่างๆ ขึ้นมา สภาพของจิตที่เกิดขึ้นก็จะมีสภาพคล้ายๆ กัน มันต้องรอระยะ รอเวลา รอจำนวนสสารต่างๆ ที่เหมาะสม เมื่อรวมกันเข้าด้วยจังหวะที่พอดีของมันก็จะเกิดขึ้นมาเอง อธิบายอย่างหยาบๆ เข้าใจง่ายกว่านะ อธิบายละเอียดนี่บ้ากันไปข้างหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านถึงได้บอกว่า **จินไตย** ใจ ผู้ที่คิดพึงมีส่วนของความเป็นบ้า... โกลั๊ว แล้ว

ถาม : แล้วจิตที่เกิดขึ้นใหม่สามารถเกิดเป็นมนุษย์ได้เลยหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ไม่แน่เหมือนกัน อาจเวียนว่ายอยู่ระยะหนึ่งจนกว่าจะหาจุดที่เหมาะสมได้ เพราะว่า การเกิดของมนุษย์ระยะแรกๆ ก่อนที่จะมีกายทิพย์ก็ต้องรอเหมือนกันใช่ไหม ? ก่อนที่จะมีมนุษย์คู่แรกมันก็ต้องรอวาระรอเวลาเหมือนกัน จนกว่าดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ วิญญาณ มาผสมกันในอัตราส่วนที่เหมาะสม ถึงจะเป็นร่างที่อาศัยได้ เพราะฉะนั้นเขาเองก็อาจต้องรอคิวยาวกว่าจะได้เกิด ถึงได้บอกว่าห้าร้อยปีเตาตาบอดโผล่มาที่หนึ่ง ถ้าหัวสวมห่วงได้ เมื่อไรก็มีโอกาสเกิด มันจะก็ครั้งละ ห่วงก็ด้นลอยอยู่ในทะเลที่มีแต่คลื่น

ถาม : ลักษณะเช่นนี้ จิตวิญญาณดวงนั้นมีโอกาสแตกสลายได้ ?

ตอบ : อันนั้นไม่ทราบจะ มองไม่ถึง อาจเป็นว่าแรงบุญแรงกรรมคอยรักษาเขาเอาไว้ก็ได้

ถาม : ... (คุยเรื่องหิน) ... ?

ตอบ : อย่างนี้เอาไปแลกที่ดวงดาวสิบปั้งได้ ที่นั่นหินจะมีค่ามากเลย มันมีแต่เพชร
เอาไปแลกมันสักกระสอบหนึ่ง ไปถึงก็โง่ๆ ไป ไม่มีใครว่าหрок มันมีเต็มไปหมด
ถึงขนาดเอามาประดับโต๊ะประดับเก้าอี้กัน

ถาม : ที่ไหนคะ ?

ตอบ : ดาวดวงหนึ่งจะ ชื่อภาษาบาลีเขาเรียกว่าสิบปั้ง สิบปั้งนี่ก็คือ ศิลปะ พวกนี้เขาจะ
ช่างแต่งตัวประดับกันที่หนึ่งเป็นกुरुส

ถาม : แล้วอยู่ในสุริยะจักรวาลหรือเปล่า ?

ตอบ : อยู่กันคนละจักรวาลกัน แต่ว่ายังใกล้เคียง ? พอไปไหวถ้าหากว่าเครื่องไม้เครื่องมือ
ของเราเหมือนเขา เพราะว่าดวงดาวอื่นๆ นี่เขาเจริญกว่าเราเยอะ

ถาม : ในจักรวาลอื่นๆ นี่ มีพระอรหันต์หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ดูก่อน เพราะว่าถ้าหากว่าที่ไหนก็ตามที่ธรรมะของพระพุทธเจ้าคงอยู่และมีผู้
ปฏิบัติตาม ที่นั่นก็มีพระอรหันต์ สภานที่เหล่านั้นบางที่พระพุทธเจ้าก็เสด็จไปโปรด
บางที่พระอรหันต์ก็เสด็จไปโปรดเหมือนกัน เพียงแต่ว่าของเขาเป็นลำบากอยู่ตรงจุดที่ว่า
เขามันสบายเกินไป บอกว่าอนิจจังไม่เที่ยง ก็เขาอยู่กันเป็นหมื่นๆ ปี บอกว่าทุกขัง เป็น
ทุกข์ มันก็สบายอยู่ด้วยบุญฤทธิ์เสียด้วยซ้ำไป บางดวงดาว อย่างดาวพุธของเราอย่างนี้
เวลาจะไปไหนก็ล่องไป จะกินข้าวก็...ข้าวมันก็ไม่ต้องมีเลือกเสียด้วยนะ รูดมาก็ใส่หม้อ
ได้เลยอย่างนี้ ถ้ายิ่งเป็นของอุดรกรูทวีป เช่น ดาวพลูโต รูดมาถึงก็ตั้งบนแก้วมณี ดีกว่า
ไม้ใครเวฟอีก สุกพอดีไม่เคยไหม้เลย อยากได้กับข้าวก็กินเอา อยู่สบายจนกระทั่งบอกว่า
ทุกข์ยังไม่รู้เลยว่าเป็นอย่างไร ก็เลยเข้าถึงธรรมได้ยากหน่อย

ถาม : แล้วเวลาเขาตายแล้วเขาไปที่ไหนกัน ?

ตอบ : ที่เดียวกันจะ นรกเดียวกัน สวรรค์เดียวกัน พรหม นิพพาน เหมือนกัน จักรวาล
ไหนๆ ก็ยังจัดอยู่ในพวกของมนุษย์โลกอยู่ มีดวงดาวน้อยมากที่มีสัตว์ อย่างสุริยะจักรวาล
ของเรา ดวงดาวที่คล้ายคลึงกับเรามากที่สุดคือดาวศุกร์ เพราะว่าเขามีสัตว์ด้วย ดาวอื่นๆ
มีแต่มนุษย์ที่สบาย

ถาม : สัตว์เยอะแบบโลกเราไหมครับ ?

ตอบ : คล้ายๆ กัน เพียงแต่ว่าของเขาอยู่ได้แค่ตรงบริเวณช่วงกลางเท่านั้น มันหมุน
เข้าหาดวงอาทิตย์ด้านเดียว ด้านที่หมุนเข้าหาดวงอาทิตย์ก็ร้อนอยู่ไม่ได้ ด้านที่หันตรงข้าม
กับดวงอาทิตย์ก็หนาวอยู่ไม่ได้ อยู่ได้แค่เขตกลางๆ เท่านั้น คราวนี้อยู่ได้แค่เขตเงามัวของ
มัน ฝรั่งมันส่องกล้องที่ไรก็เล่นแต่ด้านสว่าง ไม่เจออะไร

ถาม : แล้วดาวพุธนี่อยู่ไม่ได้ใหญ่เลย ?

ตอบ : ลักษณะเดียวกัน คือ ด้านที่หันออกมันก็อยู่ได้

ถาม :

ตอบ : เห็นส่วนใดส่วนหนึ่งก็ได้ การเห็นพระพุทธเจ้าไม่จำเป็นจะต้องเต็มองค์ บางที่

สมาธิไม่ดี อย่างอาดมาเวลาป่วยมากๆ บางทีเห็นแค่ปลายเกศนิดเดียว แต่ขอให้เรามั่นใจว่าพระองค์ท่านอยู่ตรงหน้าเราเป็นอันใช้ได้ สำคัญตรงความมั่นใจ

ถาม : แล้วจำเป็นมัยยะ อย่างสอนลูกสาวอายุ ๕ ขวบนี้ จำเป็นมัยยะที่เราให้เขาทำตามที่ครูฝึกสอน หรือเราให้ทำตามเราสอนและพยายามบอกด้วยตัวเอง ก็ว่าทำให้ถูกและดีที่สุด ?

ตอบ : ถ้าเรามั่นใจว่าเราสอนถูกก็ได้ แต่ถ้าไม่มั่นใจให้ครูฝึกเขาสอนหน่อย แต่ว่าสำหรับคนอื่นแล้วมันไม่คุ้นเคย บางทีเด็กเขาอาจไม่ทำตาม ฉะนั้นพ่อแม่จะดีกว่า

ถาม : เขาเคยนั่งแล้วเขาเห็นคุณปู่ที่เสียไปแล้ว แล้วเขาบอกแทนที่จะเห็นเป็นคุณปู่ เขาบอกว่า เห็นเป็นนางฟ้าแต่งชุดเหมือนนางสาวไทย ?

ตอบ : เด็กอธิบายไม่ถูก เขาบอกเหมือนนางสาวไทยก็รับว่าเก่งมากแล้วนะ เขาอาจจะเห็นนางสาวไทยแต่งชุดไทย ไม่ใช่แต่งชุดว่ายน้ำ

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าก่อนจะนอน เราแนะนำให้สวดมนต์ นะโม ๓ จบ กับให้เขา พุทโธ ๓ ครั้ง ?

ตอบ : บอกให้พุทโธ นึกถึงภาพพระไว้ คิดว่าถ้าหากว่าเราตายเราจะไปอยู่กับพระพุทธเจ้า แล้วก็ให้เขาหลับไปเลย

ถาม : แล้วถ้าหากบอกว่าให้เขาไปอยู่กับหลวงตาฤษีนี้ ?

ตอบ : ก็ได้เหมือนกัน

ถาม : เขาคงจะไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรหรอกคะ บอกให้เขาอธิษฐานให้ไปอยู่กับพระ ?

ตอบ : ถ้า ๕ ขวบนี้มีพื้นฐานขนาดนี้ โตขึ้นนี่คนอื่นไล่ทันยาก

ถาม : ตัดความห่วงนี้มันยากกว่า...?

ตอบ : มีใครเขาตัดได้ละ ? พระพุทธเจ้ายังตัดไม่ได้เลย อาดมาพูดนี้ไม่ได้ลบหลู่พระพุทธเจ้านะ ความห่วงใยในครอบครัวเป็นเรื่องปกติ พระพุทธเจ้าท่านก็ห่วงเหมือนกับพวกเรา เพราะว่าถึงเวลาท่านก็เสด็จไปโปรดพระพุทธมารดา เสด็จไปโปรดพระประยูรญาติ เสด็จไปโปรดพระนางพิมพา พระราหุล ถ้าไม่ห่วงจะไปทำเกลืออะไรเพียงแต่ความห่วงของท่านนะท่านทำแค่นี้ที่ ปุตตะทาสสะสังคะโห สงเคราะห์บุตร ภรรยาและหมู่ญาติเหล่านี้ คราวนี้ถ้าท่านสงเคราะห์แล้วเกิดไม่ได้ผลขึ้นมา ท่านก็จะไม่ไปกังวลกับมัน แต่พวกเราถ้าสงเคราะห์แล้วไม่ได้ผลเราจะกังวล มันต่างกันตรงนี้เอง พระสารีบุตรจนกระทั่งวาระสุดท้ายแล้ว ถ่ายเป็นเลือดจะมรณภาพอยู่แล้ว รู้ว่าแม่เป็นมิถิลาทูลีก็อุตสาห์กลับไปโปรด ท่านก็ทำตามหน้าที่ของลูกที่ดีไม่มีอะไร ? สงเคราะห์แม่ได้เท่าไรก็แค่นั้น

ถาม : หน้าที่นี้ อะไรคือขอบเขตของหน้าที่ของเราที่เราคิดว่าไม่ออกตัญญูแล้ว ดีที่สุดแล้ว เหมือนกับว่าเราออกตัญญูเกินไป เออ...ทั้งพ่อเถอะ พ่อจะคิดยังไง ?

ตอบ : ถ้าหากว่าสงเคราะห์ได้ให้การสงเคราะห์ ถ้ายังสงเคราะห์ไม่ได้ปล่อยวางไว้แต่ตั้งจิตหวังไว้ว่า ถ้ามีโอกาสเราจะสงเคราะห์ท่านอีก

ถาม : แล้วเวลาพ่อว่าพระอริยะ แล้วเราโกรธ เราจะทำอย่างไรไม่ให้โกรธ ?

ตอบ : แล้วจะไปโกรธทำไมล่ะ ?

ถาม : กลัวเขาลงนรกคะ ?

ตอบ : เห็นพ่อลงแล้วเราก็คอดตามไข่ม้อย ? แหม ! ไอ้โกรธนะ เราคอดตามไปด้วยแล้ว

ถาม : ก็เฉยๆ เหลอคะ ?

ตอบ : ก็วางอุเบกขา ถือว่ากรรมของเขา กัมมัง สัตเตวิภชชะติ กรรมย่อมเป็นเครื่องจำแนกสัตว์ ใครทำใครได้ แต่ถ้าเราจะสงเคราะห์เพื่อให้พ่อได้รู้ได้เข้าใจว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เป็นอย่างไร นานๆ ก็หายไบน้อย ถ้าเห็นว่าท่านยังรับไม่ไหว เราก็ถอยลงมาอีก การปฏิบัติของเราจะมีตัวทดสอบอารมณ์อยู่ตลอดเวลา ทุกวินาทีที่สามารถมาได้ตลอด สติสัมปชัญญะต้องสมบูรณ์จริงๆ ไม่อย่างนั้นเราจะแพ้เขา ขอบอบมาใน ๔ แห่ง รัก โลก โกรธ หลง แค่นี้ แต่มันออกมาได้เป็นแสนเป็นล้านข้อ อย่าคิดว่ามาแค่นี้เรารู้ทันแล้วเขาจะมากอีก เขาไม่มาอีกหรือ เขาไปอีกแห่งหนึ่ง ถ้าเราตั้งหลักไม่ทันก็เสร็จเขาเป็นไงล่ะ ลองนึกถึงวันนั้นสอบแล้วเป็นไง ตกระหนระนาดเลยไข่ม้อย ?

ถาม : ที่ผ่านมามีตัวผมเองเคยสวดมนต์นั่งสมาธิตอนกลางคืน ทีนี้เราตั้งขอบเขตเกินไปว่าเราจะต้องทำ ทีนี้ร่างกายเรา...(ไม่ชัด)...ก็เลยคิดว่าการที่เราอาจจะไม่ได้สวดมนต์นึกพระพุทธรูปหรือหลวงพ่อนี้ให้ตลอดวันดีกว่า น่าจะทำได้ ?

ตอบ : ดีกว่าเยอะเลย คือการที่จะทำอะไรเป็นแบบเป็นแผน มาทำตอนตื่นนอน เพราะร่างกายเราพักมาเต็มที่แล้ว หนึ่งอย่ามาทั้งวันมันเพลียมาก บางทีร่างกายมันไม่เอาด้วย หลวงพ่อท่านบอกว่า ให้ตั้งใจว่าตอนนี้เราจะนอนแล้ว คนนอนลงเหยียดยาวมันก็เหมือนกับคนตาย ขอไปอยู่กับพระพุทธรูปบาฬิมิพุทธา ภาวนาแล้วหลับไปเลย อย่างนี้ง่ายกว่า

ถาม : การที่เราไม่ได้สวดมนต์นี้เป็นอะไรกับเราหรือเปล่า ?

ตอบ : สวดมนต์มันยาก ภาวนามันยาก อันไหนได้ผลเร็วกว่ากัน เดี่ยวเจอยาผิดหนักกว่านั้นอีก พอร่างกายมันดีแล้ว พอเข้ามีดตื่นขึ้นมาแล้วเรามาว่ากันใหม่ จะมีโอกาสปฏิบัติเต็มที่ ได้ หลวงพ่อท่านไปช่วยสร้างโบสถ์ทางสมุทรสาคร งานมันเลิกตึกเพราะเขาจัดงานกัน ๗ วัน ๗ คืน หลวงพ่อท่านก็พายเรือกลับทั้งกลางคืนเพราะว่าท่านบอกว่าเดินทางกลางคืนเรือแจวมั่นสบายดี ไม่งั้นแดดมันร้อน ปรากฏว่าผ่านบ้านทวาย ทายกประจำวัดนี้เขาสวดมนต์เก่ง เขาเล่นมหาสมัย เจ้าประคุณเถระ เขาบรรยายถึงสมัยที่พระพุทธรูปท่านแสดงธรรมแล้ว เทวดาก็เผลอมาฟัง เขาออกชื่อทีละองค์ ทีละเหล่า เล่าเรื่องกันยาวเหยียด คนสวดเก่งๆ ยังเป็นขี้โม่ง แต่ทายกเขาขึ้น เอว้ม เม สุตตัง เอกัง สมยัง พอได้สติขึ้นมาก็ เอว้ม เม สุตตัง คือใจมันอยากจะภาวนา แต่กายมันไม่ไหว เอมันอยู่นั้นแหละ จะตี ๒ อยู่แล้วยังเอไม่จบชะที หลวงพ่อท่านพายเรือผ่านไปพอตี เอพายกระทุ้งข้างฝา เข้าบัง เฮ้ย ! สวดมนต์นั้นยาก ภาวนามันยาก พุทโธก็พอ หลับได้แล้ว ไม่อย่างนั้นคืนนั้นไม่ได้หลับหรือ นึกก็คือไปติดสัจจะ เคยทำทุกวัน ไม่ได้ทำไม่สบายใจ ไม่ได้รู้ว่

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำได้ต้องตั้งใจ ถ้าตั้งใจจะสวดมนต์หรือภาวนามันทรงสมาธิได้เหมือนกัน ถ้าร่างกายมันไม่ไหว มันหิวมากๆ เหนื่อยมากๆ มันเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างนี้สมาธิมันจะไม่ทรงตัว จะไปภาวนาหรือสวดมนต์มันไม่ไหว ก็ใช้วิธีรวบรัด จะนึกถึงภาพพระหรือว่า นึกภาวนาอะไรก็ได้ อาตมาเองระยะหลังๆ หากินเอาง่ายๆ ไม่ค่อยภาวนาแล้ว นึกถึงภาพพระอย่างเดียวพอ

ถาม : การที่เราไปเสี่ยงทายดูว่าเราจะถึงนิพพานในชาตินี้มั๊ย ?

ตอบ : นั่นกำลังใจมันต้องแน่นมากเลย ไม่งั้นเดี๋ยง

ถาม : อย่างนั้นผลมีความเป็นไปได้มากน้อยแค่ไหนครับ ?

ตอบ : เป็นไปตามเฉพาะหน้า เหมือนอย่างคุณขับรถความเร็ว ๑๒๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ๓ ชั่วโมงครึ่งจะถึงทองผาภูมิ ถ้าหากว่าเราลดความเร็วลงมันจะเกิน ๓ ชั่วโมงครึ่ง แต่ถ้าเราเพิ่มความเร็วขึ้นมันจะไม่ถึง ๓ ชั่วโมงครึ่ง คำพยากรณ์ทุกอย่างจะเป็นไปตามกำลังใจเฉพาะหน้าตอนนั้น พอถึงเวลาถ้าหากว่าเราสร้างความดีเพิ่มขึ้นหรือความดีลดลง คำพยากรณ์นั้นก็เปลี่ยนแปลงไป อย่าไปทำอย่างนั้น ถ้ากำลังใจของเราไม่มั่นคงนี่โอกาสที่กำลังใจตกมันจะมีเยอะมาก อาตมาเองเข้าไปในสถานที่หนึ่ง มันคล้ายๆ กับเมืองลับแล คือมันเป็นพื้นที่ๆ ทางอำเภอเขาบอกว่าไม่มี ทางจังหวัดเขาก็บอกว่าไม่มี แต่เราเข้าไปตรงนั้นมันมี แล้วก็มิชวบ้านอยู่เยอะ ไปคลุกคลีตีโมงอยู่กับเขาระยะหนึ่ง เขาเห็นว่าเราบ้าจริงเขาก็เลยเล่าโน่นเล่านี้ให้เราฟัง วันหนึ่งเขาก็เล่าว่าบนเขาในป่ามีรอยเท้ายักษ์อยู่ เราพอได้ยินก็เข้าใจเลยว่าเป็นรอยพระพุทธรูป ก็ตั้งใจอธิษฐานเลยว่า ถ้าเราจะเข้าถึงพระนิพพานในชาตินี้จริง ขอขึ้นไปแล้วก็ทำให้พบด้วย จะลองมั๊ยละ ? ก็แสนไรก็ไม่รู้ถ้าบ้าพอก็เอา แต่อาตมาขึ้นไปแล้วหาเจอ อาศัยฝีมือดีถามเจ้าที่ที่ค่อนข้าง เด็ดดุๆ ไปเลย ถามไปเรื่อยถามถึงหรือยัง ง่ายนิดเดียวเนอะ ถ้าเป็นเราแกล้งเป็นแสนๆ ไร หากเป็นดงๆ

ถาม : เรื่องของศัตรูคนที่มาอาศัยบ้านของเราเขาจะเข้ามาครอบครองปรับภักซ์ อาศัยอยู่มาเป็น ๑๐ ปี แล้วก็ไมยอมออก ก็อธิษฐานว่าถ้าเขาจะออกไปปีนี้ ก็ขอนึกถึงอะไรสักอย่าง ก็เป็นรอยพระบาทคู่ เขาจะต้องออกไปปีนี้ เขาออกพรุ่งนี้นะคะ คือไม่เคยจะออกเลยอยู่ก็ออก แล้วสามเษ...คือของหนูนะสำเร็จแล้วในเรื่องของคนออกไป แต่ว่ามีเรื่องใหญ่กว่าเยอะ เขาก็เลย...?

ตอบ : ชักลึงเลใช่มั๊ย ? อ้อ ตอนนี่ที่ศาลหลักเมืองไม่รู้จักอยู่หรือเปล่า ? ศาลหลักเมืองจะมีพระพุทธรูปอยู่องค์หนึ่ง ไม่ทราบว่าจะทำด้วยโลหะอะไร ไม่ทราบว่าเป็นเงินหรือตะกั่ว หน้าตักคงประมาณ ๙ นิ้ว เขาบอกว่าถ้าหากอธิษฐานเรื่องอะไร ถ้าสำเร็จจะยกพระขึ้น ถ้าไม่สำเร็จจะยกไม้ขึ้น ไ้อ้เราเอง เฮ้ย องค์แค่นั้นเอง แรงเราขึ้นอยู่แล้วก็เลยตั้งใจอธิษฐาน ถึงเรื่องมันจะสำเร็จไม่สำเร็จยกขึ้นอยู่แล้ว ก็จัดเต็มทีเลย เกือบหงายท้อง มันหยั่งกับกระต๊าก ไม่มีน้ำหนักเลย เราก็จะเต็มทีเลย ว่า พระโลหะหน้าตัก ๙ นิ้วน้ำหนักคงเท่านี้ ไ้อ้เราก็อ้วซะเต็มทีของเราเลย แล้วเราลองดูว่าของที่เราน้ำหนักเท่านี้แล้วมันไม่มีน้ำหนักแล้วอะไร

มันจะเกิดขึ้น แรงของเราเองมันจะจัดเราหายไปเอง อีกที่หนึ่งก็คือพระพุทธรบาท
สระบุรี ที่นั่นเขาจะมีข้างทองเหลืองหล่ออยู่ตัวหนึ่ง แล้วก็มีส่วนอยู่ ถ้าเป็นผู้ชายเขาใช้
นิ้วก้อยเกี่ยว แต่ถ้าเป็นผู้หญิงเขาใช้นิ้วชี้ แต่ถ้าผู้ชายต้องนั่งคุกเข่าราบ ถ้าผู้หญิงคุกเข่า
ชันเท้าได้ เราก็เข้าไปถึงเห็นรูปหล่ออยู่ตรงหน้าผู้ที่ เป็นแม่กองบูรณะพระพุทธรบาทคือ
สมเด็จพระพุฒาจารย์ อดุลยวิมล หลวงปู่เราเอง กำลังใจมันเหลือเฟือ เกี่ยวขลุ่ยขึ้นมา
เลย มันไม่หนักเลยนี่ ก็วาง ตอนวางนี่มันไม่ลงที่เพราะพื้นมันเป็นพรหม รอยบุบมันมีอยู่วาง
ลงเสร็จ ๒ มือผลึกไม่ไป มันหนักขนาดนั้นนะ เพราะฉะนั้นมันขึ้นอยู่กับกำลังใจ ถ้า
หากว่ากำลังใจดี เรื่องบางอย่างมันก็สำเร็จลงง่าย แต่ขนาดบางอย่างกำลังใจดีแต่ว่า
บุญมีกรรมมาบัง ก็ไม่สำเร็จได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นของเรามันมาถึงระดับนี้มันหน้า
ด้านชะแล้ว สำเร็จไม่สำเร็จข้าก็จะทำ ก่อนหน้านี้ ๙๐% เราถึงจะทำตอนนี้ ๑ : ๙๙ ก็เอา
เพราะฉะนั้นมันขึ้นอยู่กับกำลังใจของเรา ถ้าไม่มั่นใจตัวเองอย่าเพิ่งไปเสี่ยงในลักษณะนั้น
มันจะพาตัวเองฝ่อไปนาน เรื่องแปลกๆ มันมีเยอะ ตั้งแต่อธิษฐานมายังไม่เจอเรื่องไหน
ที่ไม่สำเร็จเลย

ถาม : แล้วมีอะไรที่จะแนะนำส่วนตัวมั๊ยครับ ?

ตอบ : ไม่มี จำเอาไว้ว่าถ้าจะปฏิบัติต้องทำจริงๆ เท่านั้นเอง ส่วนใหญ่ที่ทำมันยังทำ
ไม่จริง เจออุปสรรคเจอเรื่องอะไรลำบากนิดหน่อยก็เลิกกันหมด มันไม่มีอะไรได้มา
ง่ายๆ หรือทุกอย่างต้องลำบาก เห็นคนอื่นเขาได้มาง่ายๆ นะ มันง่ายแค่ที่เราเห็น
แล้วชาติก่อนๆ ที่เขาสร้างสมมามันเหน็ดเหนื่อยกันขนาดไหน เราไม่ได้เห็นตอนนั้น
ก็ไปคิดว่าเขาได้มาง่ายๆ กว่าจะได้แต่ละอย่างเลือดตาแทบกระเด็น

ถาม : การที่เราซื้อรถใหม่จำเป็นมั๊ยคะที่เราจะต้องให้พระเจิม ?

ตอบ : ถ้าหากว่าท่านทำพิธีถูกต้อง มีเทวดารักษาปกป้องภัยอันตราย แต่อย่าไปให้หลวง
พ่อล่ำไย วัดทุ่งลาดหญ้าเนาะ ชาวบ้านเขาถือว่ามีรถให้เอาไปให้พระเล็กเจิมนะ อย่าเอาไปให้
หลวงพ่อล่ำไยเจิม ถามทำไมล่ะ ? หลวงพ่อล่ำไยเจิมคันไหนคันนั้น รถหลวงพ่อเองยัง
ชนเลย บอกพวกเอ็งมันไม่รู้เคล็ดลับ ออกมาแล้วก็หาชนอะไรที่มันทำให้รถไม่เสีย ฟุ่มไม่
โบพญาอะไรสักฟุ่มหนึ่ง ชนโครมมันเข้าไปแล้วก็โวยวายว่า รถชนแล้วมันก็เลิกกัน ไม่รู้
เคล็ดมันก็ชนเอาจริงๆ นะซี

ถาม : บอกว่าไปหาหลวงพี่เล็กที่วัดท่าขนุน ที่เมืองกาญจน์ บอกทำไมไม่ไปหาพระอะไร
นั่นที่มีศรัทธา เขาบอกคนกรุงเทพฯ ขึ้นกันมากเลย ?

ตอบ : วัดไหนคะ ? มีอาจารย์วัชร วัดถ้ำแฝด อยู่อำเภอไหน ? มีหลายวัด อย่างหลวง
พ่อมิตชูโอะ เป็นสายหลวงพ่อชาววัดหนองป่าพง พระศิโยน ญาณโฆสิต ญาณโฆสิต ญาณโฆสิต
คืออาตมาหรือก ไม่รู้เหมือนกันว่าใครจัด เรื่องของพระปฏิบัติหลอกเขาได้เยอะ อันดับแรก
ก็ผสมสัน เห็นว่าผสมสันก็เป็นเด็กไว้ก่อน อันดับที่สองกำลังใจดีหลอกเขาได้เยอะแก่เท่าไรก็
ไม่ยอมแก่กับเขา อารมณ์ดีทั้งวัน

ถาม : การถวายของ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มันสำคัญอยู่ตรงกำลังใจของเรา ถ้ากำลังใจของเราคิดว่ามันก็ดี ถ้ากำลังใจของเราคิดไม่ดีก็เท่ากับว่าเราแข่งตัวเอง พระพุทธเจ้าท่านบอกวามโนเสฏฐา มโนมยา สูงสุดที่ใจ สำเร็จที่ใจ มันก็เลยอยู่ที่ใจ ถ้าใจของเราว่าดี มันก็ดี คนเขาจะต้องเอาของดีๆ ไปถวายพระใช่ไหม? ที่ชื่อดีๆ อย่างนี้ต่อไปเราจะหา ละมุด มะไฟ หามังคุดที่ซื้อห่วยแตก มันอร่อยทั้งนั้นไปถวายท่าน

ถาม : (ถามเกี่ยวกับการฝึกมโน)

ตอบ : เคล็ดลับก็คือ นึกเป็นก็ฝึกได้ทุกคน แต่มีความสำคัญอยู่ที่ **อันดับแรกต้องไม่กลัว** บางคนถ้ากลัวโดยเฉพาะถ้าจะฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลังมันจะไม่ได้ **อันดับที่ ๒ ต้องไม่ อายากๆ มากเกินไป** มันยื่นคอเลยช่องมันมองอะไรไม่เห็นหรอก ส่วนใหญ่ของเรามันจะมาติดอีกตรงนี้ **อันดับที่ ๓ อย่าทำตัวเป็นคนขี้สงสัย** เพราะว่าสิ่งที่เรารับฟังมากับสิ่งที่เราพบเห็นบางทีคนละเรื่องกัน อาตมาขึ้น **บัณฑิตกัมพลศิลาอาสน์** ครั้งแรก เจอลูกก้านอันอัน พุงปลิ้นเลย นุ่งกางเกงขาสวมสามส่วน มีผ้าขาวม้าคาดอยู่ผืนเดียว เราก็ไปนั่งเกาะ**บัณฑิตกัมพลศิลาอาสน์** มองๆ นี่เหรอพระอินทร์ ท่านลุกขึ้นนั่งถาม เอ็งอยากเห็นแบบไหน...?

ถาม :

ตอบ : การรับยันต์เกราะเพชร ถ้าท้องแรก นะดี ถ้าคลอตออกมาเป็นผู้ชายยันต์จะติดตัวประมาณ ๗ วัน ถึงจะเข้ากระดูกหมด มันจะเห็นชัดๆ ถ้าเป็นผู้หญิงจะเข้าหมดเลย ตายเผาแล้วจึงจะเห็น ยันต์มันจะติดอยู่ตรงกระดูก ถ้าใครรับยันต์เกราะเพชรไปแล้วรักษาไว้ได้ ยันต์จะติดอยู่ที่กระดูกทุกคน เกือบกระดูกก็เห็น แต่ถ้าอยากพิสูจน์ระยะสั้นๆ ก็หาคนท้องแรกไป หาไปหลายๆ คนหน่อย ถ้าคนไหนเป็นผู้ชายก็ได้เห็นเลย แสดงว่าผู้ชายสู้อันผู้หญิงไม่ได้

ถาม :

ตอบ : การภาวนาคาถา**สัมปฏิจจามิ** สัมปฏิจจามิ แปลว่า**สำเร็จทุกอย่าง** ใช้ได้กับเรื่องที่ต้องการความสำเร็จ ให้อะไรไปเลยได้ทั้งนั้น เรื่องของการทำไสยศาสตร์จริงๆ ไม่น่ากลัวนะ เหตุที่ไม่น่ากลัวก็เพราะกำลังใจของเขามันตั้งใจจะเบียดเบียนคนอื่น ในเมื่อตั้งใจเบียดเบียนคนอื่นมันจะไม่เข้าถึงจุดสุดท้ายของตัวสมาธิเพราะว่าจุดสุดท้ายของตัวสมาธิมันจะมีตัวอุเบกขาอยู่ ถ้าตั้งใจเบียดเบียนคนอื่นกำลังใจไม่เป็นอุเบกขา ถ้าหากว่าเราตั้งใจภาวนาอยู่เป็นปกติ อารมณ์ใจแค่เกินอุปจารสมาธิไปนิดจะไม่มีไสยศาสตร์อะไรทำอันตรายเราได้เลย ต้องไม่เผลอ ทีนี้ถ้าหากกักกันตามสาย ของหลวงพ่อกันปลุกยันต์เกราะเพชรขึ้นมามันจะสะท้อนกลับหมด อีกอย่างหนึ่งท่านให้นึกถึงพระพุทธเจ้า มีพระนามว่า **เรวัตตะ** สมัยของท่านจะมีพวกทำไสยศาสตร์เหมือนกัน หนักอยู่เหมือนกัน บางทีคนพึ่งเทศน์อยู่มันทำดินพราดๆ กลางศาลาเลยก็มี เพราะฉะนั้นพระองค์ท่านจะมีความชำนาญในด้านนี้อยู่มาก ท่านแนะนำว่าให้นึกถึงพระพุทธเจ้ามีนามว่า **เรวัตตะ** แล้ว

ตั้งใจภาวนาว่า **สัมปจิตตานิ** ใครกลั่นแก่งเราก็จะมือนเป็นไปเอง อย่าไปเสียเวลาไปทำอะไรเขาเลย เพราะฉะนั้นถ้าเจอวิธีนี้เข้าก็คงเข็ดไปอีกนาน ทำเมื่อไหร่ตัวเองโดน **สมเด็จพระพุทธเจ้าเรวัตตะทศพลสัมมาสัมพุทธเจ้า เรวัตโต รัตวิฑมโน** พระพุทธเจ้านามว่า **เรวัตตะผู้มีราตรีอันเจริญ คือมีสติอยู่เสมอ** ราตรีเจริญ ก็คือว่าทำสมาธิกันทั้งวันทั้งคืน พวกบรรดาสำนักร่างๆ ที่เขาแก้หนี้ไม่ค่อยไวใจเขา เพราะว่าเขาเอาออกได้ เขาก็ใส่คืนได้บางทีมันจะอยู่ในลักษณะที่ว่าให้เราหาประโยชน์ให้เขาตลอด

ถาม : อย่างนี้แล้วเราอยากทราบว่ามีใครทำได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ต้องถามเขา เพราะโดยมารยาทแล้วเขาก็บอกไม่ได้ โดยมารยาทแล้วเขายอมช่วยเรานี้ถือว่าเต็มที่แล้ว ของพระเราต้องยอมรับกฎของกรรมใหม่มี ? ทางด้านโน้นเขายอมช่วยเราเขาก็เสี่ยงมากแล้วถึงขนาดไปเปิดเผยตัวนี้ถือว่าเป็นการประกาศศัตรูโดยตรงทีเดียวลำบาก มีอยู่ที่ยาวหนึ่งไปหาพระที่วัดเขาอ้อจะเอามาทำน้ำมนต์แก้พวกนี้ พวกไสยศาสตร์นี้เขามีความสามารถสูงจริงๆ เลยถึงเวลาเราไปช่วยเขา ครั้ง, สองครั้งนี่เขาจะรู้เลยว่านี่เป็นเรา แล้วต่อไปมันจะทำให้เราแล้วละ ?

ถาม : โดยที่เราไม่ได้ทำคืนเขาจะทราบเลย ?

ตอบ : จำเขาจะรู้เลย ที่นี้พอเขาทำไม่ได้เพราะเราอยู่ ที่นี้เขาก็มีวิธีคือ **ทำเราแทน** ประเภทที่ว่าเบี่ยงประเด็น เอาพระของวัดอื่นมาทำน้ำมนต์ กระแสมันเป็นของสำนักนั้น ถึงเวลาเขาจับได้ก็ไปถล่มสำนักนั้นไม่เกี่ยวกับเรา แต่อันนั้นมันซับซ้อนหน่อย ตั้งแต่เอาพระของสำนักเขาอ้อมมานี่ยังไม่เคยใช้เลย เพราะว่ามันยังพอไหว

ถาม : การปฏิบัติจะทำแบบไหนดี มีหลายแนวๆ ไหนถึงจะดี ?

ตอบ : จะยังงี้ดี แนวไหนมันก็ได้ผลดี พระพุทธเจ้าท่านสอนแต่ของจริง ถ้าทำได้จริงสำคัญอยู่ที่ว่าเราจริงหรือเปล่า ? ตรงนั้นสำคัญที่สุด แล้วคิดจะเอาแนวไหนดี สำคัญตรงที่เราทำ แนวไหนก็ได้ว่าไปเถอะ ไม่ถูกใจเปลี่ยนก็ได้ ยังกั้น แนวการปฏิบัติมันเป็นไปตามวิสัย ความชอบของแต่ละคน มี**สุขขวิปัสสโก** ประเภทไปเรื่อยๆ ง่ายๆ ใครว่ายังงี้ก็โอเค **เดวิชโซ** ก็ซึ้งสยหน้อยๆ **ฉภิญโญ** อันนี้ไม่ซึ้งสยหน้อยหรือ รื้อเลย ส่วน**ปฏิสัมภิทัปปโต** นี่ไม่รื้อเลยๆ หรือก แยกเลย ทำวิจัยอีกต่างหาก ก็นึกเออว่านิสัยเราชอบแบบไหนก็เอาอันนั้นละ ?

ถาม : แล้วแบบชอบลองเล่นโน่นเล่นนี่ ?

ตอบ : อย่างนี้วิสัยของอภิญญาแล้ว ปฏิสัมภิทาญาณนั้นความสามารถพิเศษ ครอบอภิญญาไปด้วย

ถาม : สมมติว่าปฏิบัติธรรมดาแล้วเวลาได้ผลนี้ ผลที่ได้มันจะมีผลแบบนั้นไปด้วยมั๊ยครับ ?

ตอบ : ถ้าพื้นฐานเดิมในอดีตมีมา อดีตนี้ไม่ใช่ชาตินี้นะ ชาติที่แล้วๆ มา ถ้าพื้นฐานในอดีตมีมาแบบไหนผลจะเป็นแบบนั้น พวกนี้จริงๆ แล้วเรียกว่าของแถมดีกว่า เพราะว่า

หลักการปฏิบัติจริงๆ พระพุทธเจ้าท่านสอนเราก็คือให้อยู่สุขในปัจจุบัน ปัจจุบันถ้ากำลังใจ
ทรงตัวสมาธิมีเราเองก็จะเป็นผู้มีสติ อยู่ในท่ามกลางความวุ่นวายอย่างสงบ มีความสุขใน
ปัจจุบันนี้ และถ้าหากว่าทรงความดีเอาไว้ เมื่อตายไปเป็น พรหม เทวดา หรือเข้านิพพาน
ไปนั่นคือความสุขในอนาคต อันนี้คือหลักการจริงๆ ว่าเพื่อความสุขในปัจจุบันและความ
สุขในอนาคต แต่ว่าความสามารถพิเศษต่างๆ มันเป็นของแถม ซ็อรถต้องมีล้อ ถึงเวลา
เราต้องการรถไม่ได้ต้องการล้อ มันก็ให้ล้อมา มันเป็นอย่างนั้น เพราะอย่างนั้นของแถม
พวกนี้เวลามันเกิดขึ้นมาแล้ว มันแปลก สิ่งเกิดมียอะไรที่มีของแถมคนชอบซื้อ ของแถมนี้
ก็เหมือนกันมันเกิดขึ้นก็ไปสนุกอยู่กับมัน ใ้ไปสนุกอยู่กับมันนั่นมันเป็นหลงผิดทาง เขาจะ
ล้อเราเหมือนกับล้อเด็ก เอาของไปให้เล่นก็เจียบไม่ชน เราต้องการจะไปตรงโน้นแล้ว
เขาล้อเราให้ติดอยู่ตรงนี้ก็ผิดจุดมุ่งหมายไปเพราะฉะนั้นก็อย่าเพลินไปติดของแถมมัน
มากนัก

ถาม : อย่างนี้ผู้ปฏิบัติต่างๆ จะสบายกว่าใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ยากกว่า เพราะว่าสิ่งล่อใจมันไม่มี มันเหมือนกับคนเราเข้าร้านก๋วยเตี๋ยวเขาส่ง
มาให้ ลองไม่เติมอะไรดูสิ เจอไม่มีที่ก็แข็งแล้วใช่ไหม ? เพราะฉะนั้น สุขขวิปัสสโก จริงๆ
แล้วทำยากที่สุด เพราะสิ่งล่อใจอื่นๆ ทำให้เราสนใจตื่นตื่นมันไม่ค่อยมี

ถาม : เคยอ่านตำราว่าระบบมานนี้จะได้ผลดี เพราะว่าจะมีอารมณ์จิต ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมานนี่เป็นการเพาะกำลัง สำคัญตรงปัญญาที่เอามานไปใช้
ถ้าปัญญาไม่ถึงใช้ไม่เป็นก็เท่านั้นละ มันเหมือนกับเพาะกายมาชะล่ำบีก ตัวใหญ่ยังกับ
นักมวยปล้ำฝรั่งแต่ว่าเอาแรงมาใช้ไม่เป็นก็เท่านั้นละ มานเป็นการเพาะกำลังเอาไว้ ถ้า
ปัญญาเพียงพอ ใช้เป็นก็จะได้ผลเร็ว แต่ถ้าหากว่าเราไม่สามารถจะเอาไปใช้ได้ก็เหมือนกับ
ว่าเป็นคนมีแต่แรงเฉยๆ ก็จะไปติดอยู่ในระดับนั้นก็ถือว่า กลายเป็นติดอยู่ในรูปมาน อย่าง
เก่งก็เกิดเป็นรูปพรหม เป็นพรหมไม่ใช่ดีนะ ดีมากเลย แต่มันหนักซุกซี้ได้ชั่วคราวไม่ช้า
ไม่นานก็กลับมาเดือดร้อนกับมันใหม่

ถาม : มันมีแบบสุขวิปัสสโก มันจะได้มานพร้อมกับภาวนานั้นเลยใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าได้เป็นพระโสดาบันตอนนั้นก็ทรงปฐมมรรคได้ ตัดกิเลส สุขข
วิปัสสโกนี้มีกำลังของมานสมาบัติ ๘ เหมือนกัน แต่ว่ากำลังอันนั้นมันไม่ได้ทรูหาฟูฟ่า
แบบประเภทมือทิฎฐิแบบคนอื่นเขา แต่มีกำลังจากการที่พิจารณาจนกำลังทรงตัวเป็น
มานไปเอง พอทรงตัวเป็นมานไปเอง กำลังนั้นก็เพียงพอจะตัดกิเลสได้ทุกระดับชั้น
ต้องมีกำลังมานเป็นเครื่องช่วย แต่สุขวิปัสสโกนี่เป็นการบรรลุเขาเรียกว่า บรรลุแบบ
ปัญญาวิมุตติ ปัญญาวิมุตติคือใช้ปัญญาพิจารณาธรรม การพิจารณามันได้เปรียบตรงที่ว่า
พิจารณาไปเรื่อยๆ แล้วกำลังของการพิจารณามันจะทรงตัว สมาธิมันดิ่งลึกเข้าไปเป็น
มานโดยไม่รู้ตัว

ถาม : พอเรากำหนดจนจิตตั้งแล้วเรากระดูกกระดูกตัวไม่ได้เลยคะ ?

ตอบ : ตอนนั้นจิตกับประสาทร่างกายมันเริ่มแยกเป็นคนละส่วนกันบังคับมันยากแล้ว

ถาม : แล้วพอมันดึงบีบสภาพจิตกับกายมันแยกกันทันที ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร ?

ตอบ : อันนั้นเราเริ่มคล่องในจุดนี้ แต่ถ้าเราต้องการความคล่องตัวมากกว่านี้เราต้องใช้ในลักษณะฌานใช้งาน คือบังคับร่างกายให้ทำงานได้ด้วย ในช่วงชีวิตที่ผ่านมาที่อัศจรรย์ที่สุดต้องนับหลวงปู่ชุ่ม วัดวังมุย หรือวัดชัยมงคลที่ลำพูน ปกติแล้วพระระดับหลวงปู่ท่านถ้าหากว่าเข้านิโรธสมาบัติ เท่าที่เคยปรากฏแล้วมีอริยาบถเดียว ไม่นั่งก็จะนอน หลวงปู่ชุ่มเข้าได้ ๔ อริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอนได้หมดที่นั่นนี้ นั่ง นอนเราไม่แปลกใจมันอยู่กับที่ แต่ในสภาพที่จิตกับประสาทแยกจากกันท่านบังคับสภาพร่างกายให้ยืนกับเดินได้อย่างไร ของเรานั้นทำไม่ถึงจุดนั้น มันจะเป็นการใช้กำลังอภิญญาอภิสฐานทับไว้ก่อนหรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะหลวงปู่มรณภาพไปแล้วไม่ได้ตามไปถาม แต่ท่านทำได้จริงๆ

ถาม : แล้วการที่ท่ายูตอนนี้ ภาวะร่างกายมันไม่ได้...?

ตอบ : หัดใหม่จำหัดใหม่ ต่อไปหัดเดินจงกรมแล้วทรงอารมณ์ก่อน ถ้าจับลม ๓ ฐานแล้วก้าวเดินได้ต่อไปจะสอนต่อให้ สมัยที่อยู่วัดท่าซุงสอนน้องๆ แล้วมันโวยวายกันขรมเลย เพราะจับลม ๓ ฐานปีบนี้ จิตกับประสาทมันแยกออกจากกัน เดินๆ ไปมันค้างเติ่ง ก้าวต่อไม่ได้ เดินให้คล่องก่อนแล้วเดี๋ยวจะบอกให้ มันจะหยุดเองโดยอัตโนมัติเพราะเรายังไม่ชิน ตอนแรกเขาก็แปลกใจว่าทำไมเราทำอะไรหลายๆ อย่างได้พร้อมกัน ก็เริ่มต้นอย่างนี้ ถึงเวลาคุณภาวนาแล้วจับลม ๓ ฐานก่อน ถ้าหากว่าคุณทำได้เดี๋ยวผมจะสอนต่อให้ พอเขาทำเสร็จมาโวยวายว่าเราหลอกเขา ความจริงเราไม่ได้หลอก เราทำแบบนี้มาาก่อนจริงๆ

ถาม : เรื่องปัญญาณะครับ ปัญญาทางโลกกับทางธรรมต่างกันอย่างไร

ตอบ : คนละเรื่องกันเลย ปัญญาทางโลกที่ภาษาฝรั่งเรียกว่าไอคิว มันเป็นหน่วยความจำเฉยๆ ส่วน ปัญญาทางธรรมมันเป็นการรู้แจ้งเห็นจริงตามสภาพความเป็นจริง

ถาม : ถึงเวลาแล้วก็ได้ผลทางวัตถุใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ผลทางวัตถุมากกว่า

ถาม : จะมีในแง่เดียว แน่ใจหรืออย่างเดียวเลย หรือว่าจะมีอันอื่นหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เยอะ ไตรลักษณ์นั้นมันเป็นแค่ส่วนเดียวเท่านั้น มันมีนัยตามของ วิปัสสนาญาณ ๙ อย่าง ตามนัยของอริยสัจ วิปัสสนาญาณ ๙ อย่างก็อ้อมแล้ว

ถาม : แต่ว่าพอเราจับจุดหนึ่งได้ จุดอื่นจะมาเองใช่ไหมครับ ?

ตอบ : คือว่าหากว่ามันได้ชะจุดหนึ่ง จุดอื่นจะง่ายขึ้น

ถาม : แต่ว่าไม่ใช่มาเอง ?

ตอบ : ถ้าเราไม่ตะกายไปหา มันไม่มาหรอก เรื่องของปัญญาเป็นสิ่งที่ละเอียด เราต้องตั้งใจค้นคว้าเข้าไปจริงๆ

ถาม : จะพิจารณาอยู่แค่ระบบเดียวใช่ไหมครับ ?

ตอบ : อันนี้มันเกิดอยู่ที่ว่าครูบาอาจารย์ เขาสอนอย่างไรลูกศิษย์ก็ทำอย่างนั้น แต่ถ้า

หากว่าลูกศิษย์ใช้ความสามารถสูง พอมั่นใจว่าตัวเองชำนาญในสิ่งนั้นแล้วก็ขยับหาสิ่งอื่นต่อไป อย่างหลวงพ่อกำลังเล่นชะเงี้ยวเลย กรรมฐาน ๔๐ กอง มหาสติปัฏฐานสูตรว่าทุกบรรพ ปัพพะโตพมะสูตร อีกอันหนึ่งศิริมานนทสูตรก็คล้ายๆ กับวิวิสสนาญาณ ๙

ถาม : เราเข้าใจอะไรดีมากขึ้น ?

ตอบ : เป็นเหมือนกัน ปัญญาอันมีทุกระดับชั้น ปัญญาของปุถุชนคือคนทั่วไปที่เลือกกลัวกับกิเลส ปัญญาของผู้ทรงฌาน ปัญญาของพระอรหันต์แต่ละระดับไม่เท่ากัน ความหยาบละเอียดต่างกัน พอเราทำถึงจุดๆ หนึ่งเราจะคิดว่าเออดีแล้ว ถูกแล้ว แต่ความจริงมันไม่ใช่ของมันมันดีแค่นั้น มันถูกแค่นั้น พอเรามีปัญญามากขึ้น พิจารณาได้ลึกซึ้งกว่านั้น มันจะมีข้อที่ถูกกว่านั้น ดีกว่านั้นขึ้นมา พอเรามองย้อนไปที่เราเคยว่าถูกแล้วดีแล้วมันก็ผิดไป ดังนั้นถึงได้บอกว่า มันเป็นสมมติ ผิดถูกมันคือสมมติ สิ่งที่เราทำนะ ถ้าหากว่าในส่วนที่พระพุทธเจ้าท่านบัญญัติขึ้นมาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ถ้าหากว่าเป็นทิวทัศน์ความเห็นของเราโอกาสผิดมันมีเยอะ

ถาม : อย่างที่คนเขาคิดแบบนี้ แต่ว่าเราทำแบบนี้ เราคิดแบบนี้ คือถ้าเราไปมองว่าเขาคิดแบบนี้แล้วเขาคิดถูก มั่นใจแล้วถึงทำ ?

ตอบ : ก็ไม่แน่ การยึดหลักปฏิบัติของตัวเองมากเกินไปก็เป็นอุปาทานได้ เขาเรียกว่า สิลัพพัตตูปาทาน ยึดมั่นในศีลพรตของตนมันไม่ว่าจะถูกต้อง เพราะว่าส่วนใหญ่ที่เราทำไม่แน่นว่าถึงที่สุดมันอดไม่ได้ที่จะมีทิฐิคือความเชื่อเฉพาะตนแฝงอยู่ จะกลายเป็นทิฐิเอาความเห็นส่วนตัว ความเชื่อส่วนตัวของตนไปปนกับธรรมะพระพุทธเจ้า พอเราก้าวไปถึงปฐมฌานก็ ฮือ...พระพุทธเจ้าท่านสอนที่แท้จริงมันเป็นอย่างนี้เอง แต่ความจริงมันไม่ใช่ ทีละเอียดยกกว่านั้นมันมี พอเราก้าวขึ้นไปอีกขั้นหนึ่งก็เอาแล้ว ธรรมะของพระพุทธเจ้าที่แท้เป็นอย่างนี้ มันไม่ใช่จะก้าวล่วงลึกลงไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงที่สุด เพราะฉะนั้นที่เราสรุปมา เห็นคนอื่นทำแล้วคิดว่าผิดแล้วเราทำถูกหรือว่าคนอื่นทำถูกเราทำผิด มันใช่ไม่ได้ทั้งนั้น เพราะว่ามันเป็นกำลังใจของเราปัจจุบันตอนนั้น ถึงเวลาพอมีการก้าวล่วงเข้าไปอีก สิ่งที่ดีกว่าถูกกว่ามันมี

ถาม : วิธีที่ช่วยลดปัญหาได้มีมั๊ยครับ ?

ตอบ : ง่ายที่สุด ทำตามแบบพระพุทธเจ้าท่าน คือ อยู่ในกรอบของศีล ๕ เป็นอย่างน้อย ถ้าหากว่าเรามีศีลเป็นเครื่องป้องกันแล้ว มันเท่ากับว่าปิดบายภูมิโดยปริยาย ไม่ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานอีก มีแต่จะก้าวหน้าขึ้นอย่างเดียว มันจะง่ายที่สุด ถ้าหากจะให้เราค้นหาเองจริงๆ แล้วนี้สมัยโบราณเขาเก่งนะ เขาหาได้มากต่อมากด้วยกัน เพียงแต่ว่า ส่วนที่จะทำแล้วดีเพียงส่วนเดียวแบบที่พระพุทธเจ้าท่านสอน คนอื่นเขาหาได้ไม่ครบ ศาสดานอกพระศาสนาเยอะต่อเยอะด้วยกัน อย่างอารกะ ศาสตรา อันนี้จะอยู่ในอังคุตตรนิกาย เขาเรียกว่าอารกสูตร อารกะเขาสอนลูกศิษย์ของเขาว่า ชีวิตเหมือนตอมน้ำ ก็คือฟองน้ำที่ผุดขึ้นมาแล้วก็แตกไปเ็นไป เหมือนกับลัทธิที่ไหล

จากภูเขา พรวดผ่านมาแล้วก็เลยไป เหมือนรอยไม้ที่ซัดลงในน้ำวูปเดียวแล้วก็หายไป เหมือนโคที่เขานำไปฆ่า ตายแหงๆ เหมือนชิ้นเนื้อเผาไฟ คือ รังแต่จะไหมในเวลาอันรวดเร็ว นั่นนอกศาสนาเขาสอนได้ขนาดนั้น สิ่งที่เขาสอนนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่พระพุทธเจ้า ท่านสอนเรา แต่ว่าอันนั้นเขาเห็นอนิจจัง ความไม่เที่ยงของมันเท่านั้นเองใช่ไหม ? ตัวทุกข์ เป็นทุกข์ กับอนัตตาไม่มีอะไรมันหมายได้ เขาจับตรงนี้ไม่ติด เพราะฉะนั้นดูถูกกันไม่ได้

ถาม :

ตอบ : จริงๆ ทุกอย่างมันอยู่ที่เรา ถ้าตั้งใจจริง ทำจริงๆ มันง่าย แต่ถ้าหากไม่ตั้งใจจริง ไม่ทำจริงๆ เจออุปสรรคนิดหน่อยก็ถอย มันยากหมด

ถาม : ผมเคยอ่านของท่านกฤษณะ แล้วผมสงสัย ?

ตอบ : อ่านมาเยอะแล้วพวกนั้น ไม่ต้องเสียเวลาไปสงสัยหรอก มันแค่เงาในน้ำ กฤษณะ มูรติ กิติ คาริล ยิบราน เฮอริมาน เฮสเสะ มันแค่เงาในน้ำ เขาเห็นอะไรบางอย่างแต่เขาจับต้องไม่ได้ เคยไปนั่งวิเคราะห์เขาอย่างละเอียดเลย มันเหมือนกับเขาเดินวนๆ ไปจนจะถึงประตูแล้วเขาก็ออกมา เดินวนๆ ไปจนจะถึงประตูแล้วก็ออกมา ไม่เชื่อลองไปอ่านดูก็ได้ มันเหมือนเข้าใจลึกลับจุดหมายแล้ว แต่เสร็จแล้วเขาจับไม่ได้ว่าจุดหมายอยู่ตรงไหน แล้วก็วนหาอีก ส่วนใหญ่มันจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับปรัชญาเยอะแยะไปหมด มันเหมือนกับเงาในน้ำแหละ เขามองเห็นแล้ว พอเอื้อมมือไปมันก็แตกกระจาย จับไม่ติด

ถาม : เท่าที่ผมอ่านดูจะเป็นลักษณะที่ว่าจะเชื่อในสิ่งที่เห็นเท่านั้น อย่างพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เนี่ย อาจจะไม่ใช่เชื่อเลย อย่างนี้มันจะถือว่าเป็นอวิชชาหรือเปล่า ?

ตอบ : ก็เรียกได้เต็มๆ เลย

ถาม : เพราะว่าความจริงมันเป็นแบบนี้ แต่เขาพิสูจน์ด้วยตัวเองเลยว่า สิ่งที่เห็นนั้นมันไม่ใช่ ?

ตอบ : ก็อย่างนั้นละ เขาเรียกทฤษฎีปาทาน ยึดถือความคิดตัวเองเป็นใหญ่ เห็นคนเขาไล่ยิงกันมา เราก็อโห่แฉ้ง ๑๙๑ ก็โดนตำรวจเตะซี เขากำลังถ่ายหนังกัน นั่นนะสิ่งที่ตัวเองกำลังเห็น เขากำลังถ่ายหนังกัน

ถาม : นั้นความคิดจะเอามาใช้ไม่ได้ ?

ตอบ : ใช้ไม่ได้ อันนี้มันความจริง ของเขามันเป็นปรัชญา คือ เทียบเทียบกับของจริง แต่ว่าศาสนาพุทธเป็นอริยสัจ คือความจริงแท้มันต่างตรงนี้ ฉะนั้นใครเริ่มต้นเอาพุทธศาสนาเป็นปรัชญามันเข้าไปไปครึ่งตัวแล้ว เหลืออยู่อีกครึ่งหนึ่งจะรอดมั๊ย ? พุทธศาสนาไม่ใช่ปรัชญา ไม่ต้องเสียเวลาตีความ เป็นอริยสัจ คือ ความจริงแท้ ตั้งหน้าตั้งตาทำตามก็พอแล้ว

ถาม : แสดงว่ามันเชื่อว่า มีที่ไหนมันก็ไปที่นั่น ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ตะเกียกตะกายไปแล้วก็ไปผิด จิตเต็มแท้จริงๆ ก็กำลังแต่อาภัสราพรหมใช่ไหม ? ในเมื่ออาภัสราพรหมเป็นกำลังของมาน ๒ เท่านั้นเอง ในเมื่อมาโดน

ย่อมด้วยกิเลส ตัณหา อุปาทาน กิเลสต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทำให้รัก โลภ โกรธ หลงมันทับถมจิตใจ จิตเดิมแท้ก็เลยหมองมัวลงไป ก็ต้องขัดเกลาเริ่มขึ้นมาใหม่ เพราะฉะนั้นย้อนกลับไปถึงจุดเดิมแท้ของมันจริงๆ ก็ยังใช้ไม่ได้ มันต้องไปให้มากกว่านั้น

ถาม : วันหนึ่งพอไปกำหนดมรณานุสสติจะ พอกำหนดไปร่างกายมันก็ปล่อยวาง พอปล่อยวาง พอจิตวางแล้วมันวางหมดเลยละ หนังสือหนังสือหาที่วางละ ทำยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : แรกๆ จะเป็นอย่างนั้น เพราะว่าพอกำลังทรงตัวเป็นฌานมันมีอุเบกขาอยู่ อย่างลืมน่าตัวเอ็กคตตารมณีนั่นก็คืออารมณ์เป็นหนึ่ง จะต้องประกอบไปด้วยตัวอุเบกขา เราต้องซ้อมบ่อยๆ ให้เคยชิน ทีนี้เรากระจายออกเสร็จแล้วมันต้องเอาเข้าด้วย มันรวมเข้าย้อนกลับมาตรงจุดที่ว่าตอนนี่เรายังมีชีวิตอยู่ใน เมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ สิ่งที่เราควรจะทำก็คือทำปัจจุบันของเราให้ดีที่สุด ถึงเวลามันจะตายเมื่อไหร่เราก็จะไปนิพพานของเรา เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าคนที่ทำปัจจุบันให้ดีที่สุดนี่ ทุกสิ่งทุกอย่างมันกลับทำมันเหมือนกับคนที่มิเวลาตรงหน้าเท่านั้นเอง อย่างไปพามาไปนั่งรออยู่ที่เรือ รอจนแดดเผาหัวแดงพวกนั้นมันก็ย้อยอยู่นั่นแหละ จะไปไม่ไป เราก็นั่งหัวเราะ คนอื่นเขาก็สงสัยไอนั้นมันบ้าหรือเปล่าตากแดดหัวเราะ ความจริงไม่ใช่หรอก คือคนจะเกิดอีกนานเวลามันเยอะ ของเรามันไม่มีเวลาแล้วรีบลงเรือไปก่อน ก็เลยต้องไปนั่งตากแดดรอคนมีเวลา แล้วเราก็นั่งหัวเราะอยู่คนเดียว คนอื่นเขาสงสัยว่าพระองค์นี้บ้าหรือเปล่าตากแดดแล้วก็หัวเราะ ก็ใกล้เคียงบ้านะ

ถาม : เมื่อสองอาทิตย์ก่อนที่ผ่านมาท่านชิวโกมารภักจ้ท่านมาแล้วบอกว่าให้มาเป็นลูกศิษย์ท่าน ท่านจะทำให้สามารถช่วยไปรักษาคนเพื่อจะได้รักษาโรคให้คนได้ เราได้รับปากกับท่านว่าจะไปครอบครัว แล้วหลังจากนั้นผ่านมาเกือบเดือนแล้วก็ยังเฉยอยู่ พอเฉยเข้าก็เลยป่วยเลย ป่วยไปป่วยมากก็เลยเสียงไม่มี พูดไม่ได้ เสียงเป็นเบ็ดเลย ?

ตอบ : พวกเดียวกัน อาตมาอาทิตย์ก่อนก็ไม่มีเสียงเหมือนกัน แยกว่าเบ็ดเยอะ แต่ไม่ได้ติดกับท่านนะ คนที่ท่านจะให้รักษามันคือ เราก็เลยแยะไปด้วย

ถาม : ท่านเล่นงานหนักเจ้าคะ ขนาดหายใจไม่ได้หายใจไม่ถึงท้องกำลังจะแยะเลยละ ?

ตอบ : อาการนั้นใกล้จะตาย จำไว้คนใกล้จะตายมันหายใจไม่ถึงท้อง

ถาม : ท่านเล่นจะตายเลยละ จนต้องบอกกับท่านว่า ยอมแล้ว แล้วอาการเสียงที่เป็นเบ็ดคือเพื่อนเขาว่าเป็นกะเทยควายเลยละ น่าเกลียดมากๆ เลย เวลาเดินไปไหนแล้วพูดนี้เสียงเหมือนกะเทยเลย แต่พอรับปากท่านบิ๊บ เวลาไม่กี่นาทีนี่เสียงเปลี่ยนมาเป็นปกติเลย ?

ตอบ : นั้นยังดีนะ ยังดีที่ท่านไม่ให้ไปกินอะไรก่อน อาตมาเจอเทวดาหลอกมาแล้ว

ถาม : เสียงเปลี่ยนทันทีจนเพื่อนเขาบอกว่าเราเล่นละครหรือ เมื่อกี้นี้เสียงยังเป็นกะเทยควายอยู่เลย ?

ตอบ : อาตมาก็เจอมา อันนั้นเทวดาเขาแกล้ง เป็นปอดอักเสบมาลักษณะอย่างนี้ ขยับตัวก็ไอ ไปถึงตอนนั้นเทวดาผู้หญิงชั้นจาตุมาหาราชด้วย ผู้หญิงที่อยู่ชั้นจาตุมาหาราชนี่หายาก ไม่น่าจริงอยู่ไม่ได้ เขาบอกว่าอยากหายมียะ ? อยากหายๆ อาบน้ำเย็นชี่ ไอ้โหเชื่อ

ดีมี๊ยะ ? คนปอดอักเสบขนาดขยับตัวแล้วไอแบบนี้บอกให้อาบน้ำเย็นแล้วหาย มันจะบ้าหรือเปล่า พอเข้าห้องน้ำเขาตามเข้ามาอีก แหม ! ยายนี้อัจฉิง ปิดประตูแล้วยังตามมาอีก ไปบอกว่าอาบน้ำเย็นแล้วจะหาย เราก็นึกได้ว่า เออ...เทวดาเขาไม่โกหก ในเมื่อเขาไม่โกหกนี้ อาบน้ำเย็นมันคงหาย ก็ราดโครมลงไปเลย ไอตัวมันออกชนิดควั่นกลบทั้งห้องเลย แล้วหายเดี๋ยวนั้นเลย นึกขึ้นมาได้มันหลอกเรานี่ หนาวจะตายซักอากาศแค่ ๗ - ๘ องศา หลอกให้เราอาบน้ำเย็น ความจริงถ้าเขาจะช่วย แค่นึกให้เราหายเราก็อบายแล้ว เป็นไงโดนชะเต็มๆ ต้อนรับน้องใหม่ ดันหลงเข้าไปในถิ่นเขาโดนต้มชะเป็ย

ถาม : เลยสงสัยว่าท่านทำได้อย่างไร ?

ตอบ : ยิงดีไม่ให้ไปกินมัสดาร์ตชะกำหนึ่ง ถ้าให้กินชะก่อนแล้วค่อยหายจะซอกซำกว่านี้ แสดงว่าของท่านยังมีรยบายรณอยู่ เจ้าแม่แกล่เล่นหมตจรรยาบรณเลย หลอกให้เราอาบน้ำเย็น

ถาม : พอเวลาเราจะเข้าไปร้องเพลงคาราโอเกะ พออย่างเท้าเข้าไปเสียงหายเสียงเป็นเบ็ดเหมือนเดิม พอก้าวเท้าออกไปเสียงดีเหมือนเดิม ?

ตอบ : ถ้าไม่ทำอย่างนั้นเดี๋ยวมันเสียเวลาเยอะ แทนที่จะเอาเวลามานั่งศึกษาเรื่องช่วยคนดันไปร้องคาราโอเกะ ถ้าหากว่าเรื่องของพระเรื่องของเทวดาเราขัดความประสงค์ของ ท่านไม่ได้หรอก

ถาม : ทำไมท่านคอนโทรลเราได้ขนาดนี้เลยหรือคะ ?

ตอบ : จริงๆ ไม่ได้คอนโทรลหรอก เป็นเรื่องที่ควรจะทำ ในเมื่อเราเหลวไหลท่านก็เอาชะหน่อย ของเราเองมันอย่างกับตุ๊กตาที่เขาใช้ชักโยเอา ขนาดเดียวกับหุ่นกระบอก ท่านจะบงการให้เราทำอะไรที่ไหน เมื่อไหร่ก็ได้ เพียงแต่ว่าส่วนใหญ่ท่านจะยอมรับในกฎของกรรม เวรกรรมของใครของมัน ทำกันไปเถอะ ถ้าไม่มีอะไรเกี่ยวเนื่องกันมาจริงๆ ท่านไม่ยุ่งกับเราหรอก

ถาม : ท่านบอกว่าเราไปรับปากท่าน แล้วไม่ทำตามที่สัญญา ?

ตอบ : อันนั้นเราผิดสัจจะเอง โดนแค่นั้นก็บุญมากแล้ว

ถาม : ก็รีบรับวันรุ่งขึ้นเลยละะ ที่นี้ไม่ทราบว่าจะต้องอยู่ในคอนโทรลท่านอีกนานมี๊ยะคะ ?

ตอบ : ก็จนกว่าเราจะชำนาญแบบท่านนะ ๑ โยชน์รอบบ้าน ถ้ามีสิ่งที่ทำยาไม่ได้ท่านจะปล่อยเรา

ถาม : ท่านบอกให้ไปเรียนสมุนไพรรที่กระทรวงสาธารณสุข เรียนเวชกรรมละ ?

ตอบ : โน่นไปศึกษาที่พื้มุกตาโน่น ตำราเป็นกระตัก ไม่รู้ว่าจะสอบปีนี้หรือปีหน้า นั่นเรียนเวชกรรมเหมือนกัน

ถาม : ท่านบอกมาให้เรียนจนกว่าจะได้ใบรับรองแพทย์ ?

ตอบ : ท่านต้องการในจุดที่ว่าถ้ากฎหมายมันจะเล่นงานเรามันจะทำอะไรเราไม่ได้ เพราะว่าของเรามันผ่านมาจริงๆ ถึงเวลาเมื่อลืทธิจ่ายยาได้ ไม่อย่างนั้นจะโดนแบบหมอน้อย

อันนั้นจ่ายยารักษาโรคเอดส์ ปรากฏว่าไม่มีใบประกอบโรคศิลป์ เสร็จ แกงกฎหมายเขาเอา
คุณผิดเต็มๆ อยู่แล้ว

ถาม : เหมือนโดนควบคุมตัวยังไงไม่รู้ค่ะ มันแปลกๆ ค่ะ ท่านดูจริงๆ เลยค่ะ พุดคำไหน
คำนั้น ?

ตอบ : ไม่แปลกหรอก คนจริง ไม่ใช่ดู โดยเฉพาะท่าน**หมอซึก** ท่านเป็นพระอรหันต์
ไม่ใช่เทวดาธรรมดา พอพระพุทธเจ้าปรินิพพาน ? ท่านก็คิดว่าหน้าที่ๆ ท่านคิดจะทำมันก็
ไม่มีแล้ว คนไม่มีหน้าที่แล้วนี่กลัวมียี้ ? มีแต่พระอรหันต์นะที่ไม่มีหน้าที่แล้ว ใจท่าน
ปล่อยวางได้ขนาดนั้น เดินเข้าป่าไปเลย เจอถ้ำๆ หนึ่งก็นอนซนตายมันตรงนี้แหละ อยู่ไป
ก็ไร้ประโยชน์ เสร็จแล้วร่างกายมันก็แย่งๆ มันไม่ได้กินอะไรนี่ นอนอย่างเดียว แล้วอยู่ๆ ก็
ได้ยินเหมือนกับฟ้าผ่าลงมาพร้อมกับพระพุทธเจ้าท่านถามในลักษณะที่ว่าห่วงร่างกายมียี้ ?
ท่านบอกท่านไม่ห่วงแล้ว พร้อมทั้งจะตาย มันก็ไปที่เดียวคือ พระนิพพานตรงนี้ไม่มีในตำรา
ไม่ต้องไปค้นหาประวัติท่านหรอก ยกเว้นว่าพวกเราจะเอาคำพูดเอาตมาไปเขียนต่อ

ถาม : ปัญญาทางโลกที่ต้องทบทวนเพื่อที่จะหาเหตุผล กับที่รู้ข้างในต่างกันอย่างไรร
เมื่อก่อนผมต้องคิดใคร่ครวญ แล้วตอนนี้มันเกิดขึ้นเอง แล้วตรงนี้มันต่างกันอย่างไร ?

ตอบ : ต่างกันลิบโลกเลย ปัญญาที่เกิดจากการสั่งสมบารมีในทาน ศีล กาวานมา ถ้า
เกิดขึ้นจะรู้แจ้งเห็นจริงตลอดไปหมด แล้วจิตก็จะยอมรับด้วย แต่ว่าปัญญาทางโลกมัน
เป็นแค่ความจำของเราเอง ถ้าหากว่ามันผิดไปจากที่เคยชินของเรา เช่น เขาบอกว่า ๒
บวก ๒ เป็น ๔ ถ้าเขาบอกว่า ๓ บวก ๑ เราเริ่มค้านแล้ว เพราะฉะนั้นมันต่างกันอยู่ตรงนี้

ถาม : แสดงว่ามันเป็นปัญญา เป็นด้านไหน ?

ตอบ : มันเป็นอย่างนี้ แต่ที่นี้ว่ามันเป็นปัญญาทางด้านไหนล่ะ มัน**เป็นโลกียปัญญาหรือ**
โลกุตรปัญญา ที่พูดมานี้ คำว่า ปัญญานี้ควรจะเป็นโลกุตระ ก็คือว่ารู้ในทางที่จะหลุดพ้น
ถ้าอย่างนั้นเขา จะยอมรับสภาพความเป็นจริงที่รู้อยู่ แล้วก็ปล่อยวาง รับแล้วไม่แบกเอาไว้
มันเหนื่อย คราวนี้ของเราที่พูดมาบางที่มันอาจจะปนๆ ทั้ง ๒ อย่าง เพราะไปปล่อยให้รู้
เองไง สิ่งนี้รู้เองนี้ถ้ามันเกิดจากการสั่งสมบารมีมา มันอาจจะเป็นตัวปัญญาในทางธรรมก็
ได้จริงๆ แล้วเรามาเสียเวลาในการคลำ มันมีแต่มาอย่างเช่นว่า นี่เขาเรียกว่าอะไร ถ้าหากว่า
มีอยู่ตรงหน้าแล้วคุณใช้มันได้ก็ใช้ไปเถอะ ไม่ต้องมีเสียเวลาไปถามหรือว่ามันเรียกว่าอะไร

ถาม : เวลาเรากำหนดดูสิ่งที่เราได้มา พอได้มาเราก็กำหนดดู เรารู้เลยว่าสิ่งที่เราได้มานี้
ต้องทำอะไร อันนี้เป็นปัญญาอะไรคะ ?

ตอบ : อันนี้เขาเรียกว่า**ความเป็นทิพย์ของจิต** นี่ส่วนใหญ่จะเป็นปัญญาในทางธรรม แต่
ว่าขณะเดียวกัน **ความเป็นทิพย์ของจิตนี้ไม่ว่าทางโลกทางธรรมจะอยู่ในลักษณะที่ว่า**
สมบูรณ์พร้อม คือ พอมันรู้ขึ้นนี้ความรู้สึกจะเกิดอาจจะไม่ถึงนาที แต่ถ้าให้อธิบายนี้หลาย
หน้ากระดาษ มันจะรู้พร้อมสมบูรณ์หมด เห็นภาพขึ้นมาจะรู้เลยว่ามันจะต้องจัดการอย่างไร
ตั้งแต่ต้นยันปลาย ความเป็นทิพย์นี้ใช้ได้ทั้งทางโลกและทางธรรม ถ้าหากว่าทางโลกเกิด

เหตุการณ์อย่างนี้จะทำอย่างไร ทางธรรมเกิดเหตุนี้ จะจัดการอย่างไรจะบอกไว้หมด ตัวนี้ ภาษาพระเรียกว่า ญาณ คือเครื่องรู้มันเกิด ในเมื่อเครื่องรู้มันเกิดถ้าหากว่าเรายึดติดอยู่ตรงนั้นมันจะเป็นอุปกิเลส แต่ถ้าเราไม่ยึดติดแต่อาศัยเครื่องรู้นี้เสริมเพื่อความก้าวหน้าขึ้นไป จำได้มั้ย อุปกิเลส ๑๐ อย่างมีอะไรบ้าง โอภาส นั้นมันแสงสว่างอย่างเดียว ปิด ความอึดใจไข่ม้อย บัสสัทธา ความสงบ คิดว่าบรรลุแล้วทั้งนั้นล่ะ ไปถึงท้ายๆ ยิ่งหนักเลย นิกกันติ ความใคร่น้อยลง อารมณ์ทางเพศเหมือนกับไม่มี คิดว่าบรรลุแล้ว ความจริงมันเต็มๆ เลย มันโดนกดไว้ชั่วคราว อุปภูฐาน จัดตั้งมันเหมือนกับเสาที่ไม่เคลื่อน เหมือนก้อนหินใหญ่กลางน้ำ น้ำซัดมายังไงก็ไม่หวั่นไหว คิดว่าตัวเองบรรลุแล้ว คิดว่าก้าวไปถึงจุดที่จิตไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรม ความจริงไม่ใช่ มันเป็นกำลังฉานล้วนๆ

ถาม : แล้วปัญญาจริงๆ แล้วพอถึงสำเร็จแล้วจะเป็นการเข้าใจทุกอย่าง ?

ตอบ : ทุกอย่างที่เราเข้าใจนั้นเอาเฉพาะที่หมดกิเลสอย่างเดียว อย่างอื่นถือเป็นข้อรุ้งริง เขาจะตัดหมด มันจะเหลือเฉพาะหน้า งานเฉพาะหน้าเท่านั้นอย่างอื่นจะไม่เอาเลย ต้องการรู้อะไรมันรู้แต่ว่าความต้องการไม่มีซะแล้ว สนใจขึ้นมาก็แวบไปหน่อยหนึ่งแต่ก็แวบไป ด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างสูง มันเหมือนกับนักมวยเปิดการ์ดเมื่อไหร่ คู่ต่อสู้ชกวิ่ง ต้องตั้งการ์ดแน่นก่อนแล้วค่อยไปสนใจเขา

ถาม : อธิบายเรื่องพละ ๕ กับอินทรีย์ ๕ น้อยซิคครับ ?

ตอบ : อินทรีย์ ๕ กับพละ ๕ มันอันเดียวกัน อินทรีย์ ๕ มันเป็นการสะสม พละ ๕ มันเป็นการใช้งานแค่นั้น ฟังรู้เรื่องมั้ย ? ไม่มีพื้นฐานมันตายเลย วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา อะไรเหล่านั้นมัน ๒ อย่าง มันเหมือนกันเป๊ะเลย มีอยู่ ๕ อย่างเหมือนกันเขาเรียกอินทรีย์ คือความเป็นใหญ่อย่างหนึ่ง พละก็คือพลังอีกอย่างหนึ่ง แต่จริงๆ แล้ว ๒ อย่างนี้มันเป็นตัวเดียวกัน เพียงแต่ว่าตัวหนึ่งมันอยู่ในระหว่างสะสมกำลังของมันเขาเรียกว่า อินทรีย์ คือค่อยๆ เพิ่ม อย่างวิริยะ ความเพียรของมัน ส่วนพละที่มันเป็นวิริยะ คือ ใช้ความเพียรในการตัดกิเลส เพราะฉะนั้นมันต่างกันอยู่นิดเดียวเท่านั้น อันหนึ่งเป็นการสะสมกำลัง อันหนึ่งใช้ผลของการสะสมไปเท่านั้นเอง

ถาม : แล้วกับบารมีล่ะครับ ?

ตอบ : ลักษณะมันก็คล้ายกัน วิริยะในบารมี ๑๐ นี้เขาคลุมหมด วิริยะในอิทธิบาทก็ตี วิริยะในพละ ๕ อินทรีย์ ๕ ก็ตีมันตัวเดียวกัน แต่ถ้าหากว่าในบารมี ๑๐ นี้ตัววิริยะบารมีนี้คลุมหมดตั้งแต่ต้นยันปลายเลย ตัวอื่นอาจจะเฉพาะหน้าก็ได้ อาจจะเป็นต้น เป็นกลาง เป็นปลายก็ได้ แต่วิริยะในบารมี ๑๐ นี้เขาคลุมไว้หมด เหมือนกับพระพุทธเจ้า ท่านบอก รอยเท้าช้างไข่ม้อย ? รอยเท้าสัตว์ทั้งป่าจะมีมากเท่าไรเหยียบลงในรอยเท้าช้างก็ไม่ใหญ่เกินไปกว่านั้น

ถาม : อย่างนี้ก็หมายความว่า ในเรื่องของบารมีก็วิริยะในบารมีต่างๆ กำลัง ๕ ตัวนี้ก็มี ส่วนที่จะเสริมกำลัง ?

ตอบ : ก็เป็นอันนั้นจริงๆ แล้วที่พระพุทธเจ้าท่านเทศน์บทใดบทหนึ่ง สูตรใดสูตรหนึ่ง บรรพใดบรรพหนึ่งถ้าตั้งใจทำตามมันได้ทั้งนั้น เข้าถึงมรรคผลทั้งนั้น แต่เพียงแต่ที่ว่าท่านต้องเทศน์เอาไว้เยอะต่อเยอะด้วยกัน ก็เพราะว่าจริตนิสัยของแต่ละคนไม่เสมอกัน คนหนึ่งพูดอย่างหนึ่งถึงจะเข้าใจ อีกคนหนึ่งต้องพูดอีกอย่างหนึ่งถึงจะเข้าใจ อย่างนี้เป็นต้น ท่านก็เลยต้องเอาไว้ถึง ๘๔,๐๐๐ แบบด้วยกัน แต่ว่า ๘๔,๐๐๐ แบบพระพุทธเจ้าท่านว่าไว้ก็ไม่ค้ำกันเลย มันสอดคล้องกันไปหมด

ถาม :

ตอบ : ทุกอย่างมันทำได้ ทางโลกกับทางธรรมมันไปด้วยกันได้ คนที่มีธรรมะอยู่เป็นปกติอยู่แล้วนี้ ถ้าหากไปปฏิบัติอยู่ในทางโลกคนเขาจะสบายใจกว่าด้วยซ้ำไป เพราะว่าของเราจะประเภทตรงไปตรงมา เพียงแต่ว่าเราเองจะรักษากำลังใจของเราให้ทรงตัวได้มีขั้นตอนที่ไปเจอประเภทแรงกดดันกระทบกระทั่งจากคนกิเลสมากๆ เราไม่คิดจะทำอย่างนั้น แต่เขาคิดแทนเรา แล้วถึงเวลาในเมื่อเขาคิดว่าเราจะทำ เขาก็จัดการบีบเราบ้างอะไรบ้าง จะเกิดปัญหาขึ้นมาอีก สำคัญอยู่ตรงที่ว่าเราสามารถรักษากำลังใจได้มีัย ถ้ารักษาได้ ลุยไปเถอะ ไม่มีใครว่าหรอก

ถาม : เนกขัมมะนี่เป็นกำลังใหญ่มีัยครับ ?

ตอบ : สำคัญมากเลย เพราะว่าถ้าหากว่าตราบใดที่จิตของเรายังผูกพันกับกามฉันทะนี้ โอกาสจะหลุดพ้นมันยาก มันเป็นวังวนใหญ่ที่จะดึงดูดเราให้หลุดพ้นได้ยากที่สุด พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ชัดเลยว่า เรื่องของการเสพกามอย่างหนึ่ง เรื่องของการอยู่ในอำนาจอย่างหนึ่ง เรื่องของการนอนอย่างหนึ่ง เรื่องของการกินอย่างหนึ่ง ทำอย่างไรคนก็ไม่เบื่อ เดียวมันก็หวนกลับไปอีกอยากอีก มีอีกเป็นอีก หลักการของต่างๆ ของมันฟังดูดีอยู่นะ เคยได้ยินมีัย ๕ ม. ของมันนะมี มังสะกินเนื้อ มีทะสะกินเหล้า มีนตรามีการท่องเที่ยว มุทรามีการร้ายรำ เมถุนมีการเสพกาม เขาบอกว่าถ้าหากว่าทำงานถึงที่สุดมันจะเบื่อไปเอง เป็นไปไม่ได้ ถ้าหากไม่ไขว่คว้าที่เห็นภัยในวิญญูะสงสารจริงๆ จะไม่มีวันที่จะปลื้มตัวออกจากกาม มีแต่จะขลุกอยู่กับมัน

ถาม : ยกเว้นว่าต้องมีของเก่าช่วยจริงๆ ถึงจะออกมาได้ ?

ตอบ : ไม่งั้นรอดยาก ตำราของตันตระเขาบัญญัติขึ้นมาเลย แต่ว่าจะทำอย่างไรกับบรรลุไม่ได้ แต่ว่าคนมันชอบ ในเมื่อเป็นสิ่งที่คนชอบมันก็เอา ถึงเวลาก็สมัครเป็นลูกศิษย์กันเป็นแถว

ถาม : กิเลสมันก็จะมากขึ้นเรื่อยๆ ?

ตอบ : ก็คนกินเหล้าจะหลุดพ้นได้อย่างไร สติสัมปชัญญะมันไม่มี โอกาสของมันมีอยู่อย่างเดียว ตัวมันตราการท่องบ่นภาวนา ที่นี้พอมันเลิกท่องบ่นภาวนาไปขลุกอยู่กับ ๔ ตัวมันก็เจ๊งแล้ว ก็ยังตีมันมีความดีขึ้นมาเป็นพักๆ

ถาม : แล้วอย่างท่องบ่นภาวนานี้ ยิ่งท่องมันก็ยิ่งคล่องมันก็ดีขึ้นเรื่อยๆ ?

ตอบ : ตัวสมาริมันมีนะ เมื่อสมาริทรงตัวขึ้น ปัญญามันก็มี กูไม่น่าจะต้องมาเหนื่อยอยู่อย่างนี้เลย มันน่าจะมึนหัวที่ง่ายกว่านี้

ถาม : จริงๆ กามก็มีประโยชน์เหมือนกันใช่ไหมครับ ?

ตอบ : มีอยู่ ทุกอย่างถ้ามันพอดีมีประโยชน์ แต่คนเรามันไม่ค่อยพอดีหรอก มันไม่ขาดก็เกิน

ถาม : อย่างบางครั้งเราต้องอาศัยเสียงเพลงเพื่อคลายเครียดบ้าง อะไรบ้าง ?

ตอบ : ใช่ แต่คราวนี้มันก็ต้องระวังสุดขีด เผลอไม่ได้เผลอเมื่อไหร่ก็จะไหลตามเพลง อาตมาโดนตีบลองน้ำทั้งๆ ที่เป็นพระก็เพราะไหลตามเพลง เข้าไปที่เมืองลับแล เข้าไปใหม่ๆ ก็ไม่มั่นใจว่าจะมีอันตรายหรือเปล่า ใจมันทรงตัวเป๊ะเลย อยู่นั่นตลอด ๕ วันไม่มีคลายเลย แม้แต่ชนิดเดียว ที่นี่ตอนเดินทางกลับพอผ่านป่าใหญ่มาถึงจุดๆ หนึ่งจำได้ว่า หลังจากตรงนี้ไปไม่นานจะมีหมู่บ้าน ใจมันก็คลาย สบายใจแล้วอีกชนิดหนึ่งก็จะถึงบ้านคนยังโง่รอดแน่ มันแทนที่จะภาวนามันก็ดูฟ้าดูดินเห็นบรรยากาศใจก็ไหลเป็นเพลงตามที่เคยได้ยินมา ไม่รู้ใครเมตตาดึงโครมเดียวหัวที่มลงหัวไปเลย หน้าหนาวด้วยเปียกหัวถึงดินเลย สั่นเหงื่อๆ สมน้ำหน้า

ถาม : อย่างนี้ก็เลยไม่แน่ใจว่าดีมัย ถ้าเผลอไหลไปตามเพลงนี้ช่วยได้มัย ?

ตอบ : ก็มีการผ่อนสั้นผ่อนยาวไว้ ลักษณะของพระมีการเปลี่ยนอิริยาบถ ยืน เดิน นั่ง นอน เอาทำเดียนานๆ ไม่ไหวร่างกายมันแย่ ถึงเวลาก็ไปเดินดูฟ้าดูดินบ้าง แทนที่เราจะไปประเภทนั่งภาวนาอย่างเดียว อาจจะปรตหน้าต้นไม้บ้าง อาจจะไปกวาดลานวัดบ้าง จับอิริยาบถต่อไป พอถึงเวลามันคลายขึ้นมาบ้าง หายเครียดก็ไปนั่งภาวนาของเราต่อ เดินจงกรมของเราต่อ

ถาม : ให้เราเข้ามาได้ทุกสภาวะ แล้วเวลาเดินแล้วมันค้างเราจะทำอย่างไรคะ ?

ตอบ : ก็ถ้าหากว่ามันค้างก็ลดลงมาเหลือแค่ ๒ หรือ ๑ มันก็เดินต่อได้แล้ว

ถาม : คลายออกใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ถอยมันลงมาหน่อยแล้วก็เดินต่อไป เสร็จแล้วก็ตั้งทำย้อกับมันหน่อย ดูซิจะไปได้มัย ? เหมือนกับเข้าเกียร์รถไปแล้วลองพยายามขึ้นดู ปกติรถเข้าเกียร์อยู่ ถ้าเครื่องมันติดมันไปไต่ใช่ไหม ? ที่นี้เราจะเซ็นให้มันไปเครื่องมันติดนะซี

ถาม : ที่นี้เซ็นไปแล้วก็จอดใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ก็เซ็นไปนี่เครื่องมันติดเลยจริงๆ แล้วไม่ต้องมาต่อก็ได้ มันเป็นเองแล้ว ต่อไปมันจะรู้วิธีแล้วว่าแคไหนพอดี มีอยู่ช่วงที่ฝึกใหม่ๆ ยังทำอยู่ เดินจงกรมทั้งวัน ภาวนาทั้งวัน นับลูกประคำทั้งวันหรือประเภทหนึ่งๆ นอนๆ ทั้งวัน ประเภทใครเห็นต้องว่าบ้าแน่ๆ นั่งลงไปแล้วก็นอนๆ อยู่แค่นั้น แต่ความจริงแล้วเราก็ตรงสมาธิตามลำดับของมัน พอเราอนกัเต็มทีของมันเลย เวลาคลายก็เต็มทีของมัน โอ๊ะ...สนุกมากเลยช่วงนั้น แต่คนเห็นว่าเราบ้าๆ ทุกคน นั่งๆ นอนๆ

ถาม : เหมือนคุณพ่อเลยคะ หนึ่งๆ นอนๆ เหมือนคนบ้า จะพาไปโรงพยาบาล คุณพ่อบอกไม่ต้องไม่เป็นไร ไม่ต้องพาไปก็ไม่มีใครเชื่อ ?

ตอบ : ไม่มีใครเชื่อหรอก เพราะคนบ้าบอกตัวเองไม่บ้าสักราย

ถาม : คนเราเกิดมาจะมีกรรมไข่ม้อยครับ คือคนแวดล้อมที่จะทำกับเราจะเกิดกับเราในลักษณะนี้ ไม่รู้ว่าเกิดจากอะไร ?

ตอบ : เกิดจากเราทำเอาไว้อเอง ทุกอย่างที่เราทำ...เล็กเกิด...เป็นวิธีกัที่ง่ายที่สุด ถ้าเล็กเกิดก็ไม่มีปัญหาอะไร ทุกสิ่งที่เราทำไว้อไม่ว่าดีหรือชั่ว ถึงเวลาผลจะเกิดกับเรามันจะส่งผลกระทบมารอบด้านเลย

ถาม : จะมีทางบรรเทาไข่ม้อยในกรณีไม่ดี ?

ตอบ : ถ้ามันดีจะบรรเทาทำไม่ ในกรณีไม่ดีก็โดยการสร้างบุญใหญ่ขึ้นมาแทน ในเมื่อเราสร้างบุญใหญ่ขึ้นมาแทนกำลังบุญมันสูง มันก็จะห่างกรรมไปชั่วระยะหนึ่ง ถึงเวลากำลังบุญมันต่ำลงกรรมมันก็ตามทันอีก ก็ต้องทำใหม่ ที่เขาเรียกว่าสะเดาะเคราะห์จริงๆ คือหลอกให้เราทำบุญใหญ่ บุญทั้งหมดก็อยู่ที่ทาน ศีล ภาวนานั่นแหละ บุญกิริยาวัตถุคือ สิ่งที่เราทำมี ๑๐ อย่างด้วยกันสำคัญที่สุดตรง ๓ ข้อแรก คือ ทาน ศีล ภาวนา เพราะเป็นบุญใหญ่ โดยเฉพาะทานนี่เขาจะเน้นในวิหารทาน ธรรมทาน

ถาม : แล้วต้องแผ่เมตตาด้วยไข่ม้อยครับ ?

ตอบ : ทำด้วยก็ดี

ถาม : ถ้าใช้ปัญญาทางโลกในการวิเคราะห์และแก้ปัญหาไปเรื่อยๆ นี่ก็ไม้อู้จบ ?

ตอบ : ก็ไม้อู้จบ วิชาโลกเรียนเท่าไรไม้อู้จบ

ถาม : คือกรรมมันก็จะสนองอยู่อย่างนั้น แก้ไปก็ไม่จบ ?

ตอบ : ตราบใดที่เรายังมีการกระทำอยู่ ตราบนั้นมันก็จะให้ผลไปเรื่อยๆ เหมือนกับว่าที่เราไปนั่งหมุนกงล้อ ถ้ายังหมุนอยู่กงล้อมันก็วนไปเรื่อยๆ เลิกเมื่อไรมันก็หยุด

ถาม : ขอยกเหตุการณ์จริงๆ นะครับ สมมติถ้าเราพูดในแนวที่ว่าใช้ความรู้มาก ซึ่งคนบางคนอาจจะไม่ชอบ แล้วถ้าเรารู้ว่าจุดนี้คือจุดปัญหา แล้วเราแก้ได้อย่างนี้จะตัดปัญหาได้มั๊ยครับ นี่เราใช้ปัญญาทางโลก ?

ตอบ : ไม่ได้แล้ว สมมติว่ามีคนฟังอยู่ ๑๐ คน แล้วคนไหนไม่ชอบพูด อีก ๙ คนตะคุณ เพราะมันจะฟัง มันมีแต่ปัญหาไปเรื่อยๆ ไม้อู้จบ

ถาม : ในเมื่อถูกหรือผิดก็เป็นสิ่งสมมตินี้แล้วเราจะยึดหลักอะไร ?

ตอบ : ก็ยึดตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน สิ่งที่ท่านว่ามาเป็นสิ่งที่ตรงและง่ายที่สุด สันที่สุดในการตัดกระแสกรรมให้มันน้อยลง

ถาม : ในการที่ต้องอยู่ในทางโลกละครับ ?

ตอบ : ก็ศีลเป็นเครื่องวัด เราเอากรอบแคศีลไป อย่าให้มันล้นกรอบ

ถาม : เวลาเราต้องตัดสินใจทำในหน้าที่การงาน ?

ตอบ : ก็ต้องไม่ประกอบด้วยอคติ ๔ ต้องตรงไปตรงมาจริงๆ อคติ ๔ ก็ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะโกรธ ลำเอียงเพราะกลัว ลำเอียงเพราะหลง มันจะอดไม่ได้หรือก
อาตมานี้ลำเอียงไม่มีหรือ สมัยเป็นฆราวาสฝึกสมาธิ หลวงพ่อท่านสอนไว้เยอะ พอถึง
เวลาวันเกิดคนมันเยอะ ฝ้าประตูกั้นเอาไว้ โอ๊ย...สารพัดเลย คนโน้นก็เส้นใหญ่ คนนั้นก็เส้น
โต พอมาถึงก็ประกาศตนฉันเป็นคนนั้น ฉันเป็นคนนี้ต้องเข้าหาหลวงพ่อดี บอกหันไปดู
ข้างหลังโน้นนะ แม่ผมเองผมยังไม่ให้เข้าเลย ยังไม่ถึงคิว ขนาดแม่ตัวเองยังไม่ให้เข้า
คนอื่นไม่ต้องอ้างเลย ฝึกเอาไว้ดีเรื่องอคติไม่ค่อยมี

ถาม : ฝึกยังไงล่ะครับ ?

ตอบ : จริงๆ มันก็คือ ตัวสติ สมาธิมันต้องทัน ถ้าหากไม่ทันปั๊บ มันก็อดไม่ได้ ระหว่าง
สมมติว่าผู้หญิง ๒ คนนั่งอยู่ตรงหน้าเราอย่างนี้ คนหนึ่งสวยคนหนึ่งไม่สวย นี่เจิงแล้วอย่าง
นี้ใจเราจะเริ่มลำเอียงแล้ว ตัวนี้เขาเรียกฉันทาคติ ลำเอียงเพราะรักก็จะไปลำเอียงว่าคิดว่า
คนนี้ดีกว่าดีแน่ กว่าจะรู้ตัวว่าแม่เจ้าประคุณไม่ดีก็หลงเมตตาสงเคราะห์ไปชะบานแล้ว

ถาม : ต้องประกอบไปด้วยสติหรือครับ ?

ตอบ : สติปัญญาไปพร้อมๆ กัน มีสติอย่างเดียวปัญญาไม่พอก็ไม่กล้าทำอะไร จดๆ
จ้องๆ อยู่นั่นแหละ กลัวผิดกลัวพลาด มีปัญญามากไป สติไม่พอก็โง่งมงาย เตียวก็
หกล้มหัวแตก ๒ อย่างมันต้องไปพร้อมกันมันถึงจะเกิดประโยชน์

ถาม : ถ้าขาดทั้ง ๒ อย่างล่ะครับ ?

ตอบ : ขาดทั้ง ๒ อย่างก็เกิดอีกนาน

ถาม : พระแต่ละองค์นี้เลือกวัดอย่างไรครับว่าจะอยู่วัดไหน ?

ตอบ : อันนั้นไม่ต้องเลือกหรือก ถ้าหากว่าเราเป็นฆราวาส แล้วเราชอบวัดไหนก็บวชวัดนั้น
ก็อยู่วัดนั้นแหละ ยกเว้นถ้าถึงเวลาไม่ชอบก็มีเหมือนกัน ทำเรื่องโยกย้ายได้อยู่เหมือนกัน
แต่มันลำบากหน่อย ถ้าหากว่าตามหนังสือสุทธิพระนี่คุณมีสิทธิย้ายได้ถึง ๑๐ ครั้ง ครั้งที่
๑๑ มันย้ายไม่ได้แล้ว ช่องที่จะให้กรอกมันหมด คนเรากล้ามันย้ายได้ถึง ๑๐ ครั้งนี่มัน
คบยากแล้วนะ

ถาม : เคล็ดลับในการซ่อนความจำที่ไม่รู้ลืม ?

ตอบ : โอ้โห...จริงๆ แล้วมันต้องลืมนะ ถ้าหากว่าไม่รู้ลืมนี่กำลังสมองมันไม่พอที่จะเก็บ
เอาไว้ ถ้าหากว่าสมาธิของเราดีนี่ความจำจะแม่นยำ ถึงเวลามันจะจัดหมวดหมู่เก็บของ
มันเองแต่ละไฟล์ของมันจะเก็บซุกเงิบไม่รู้ที่อยู่ตรงไหน พอถึงเวลาปั๊บ มันจะโผล่ขึ้น
มาเอง บางคนเขาจะแปลกใจว่าคนมาที่นี่ไม่รู้จักเท่าไร ต่อเท่าไร แต่ทำไมเราจำเขาได้
ทุกคน ถึงเวลาทำบุญไม่ต้องไปถามชื่อถามเสียงใหม่ จดได้ถูกต้องจริงๆ แล้วเราจำคน
เดียวคือ คนที่มาใหม่ที่เหลือมันจำได้แล้วนี่ เพราะฉะนั้นพอจำคนเดียวมันจำง่าย แต่
พอบอกคนอื่นเขาหาว่าบ้าจ๋าคนเดียวจริงมีเยอะ ? จำคนเดียว คนมาใหม่

ถาม : จำคนมาใหม่แต่คนเก่าก็ยังต้องอยู่นี่คะ ?

ตอบ : ก็มันจำแล้วไง

ถาม : เคล็ดลับตรงจำคนที่อยู่นี่คะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าสมาธิดี พระพุทธเจ้าท่านกล่าวเอาไว้ว่า บุคคลที่มีสติตั้งมั่น บุคคลที่มีใจตั้งมั่นท่านใช้คำว่าระลึกถึงเรื่องที่ทำมานานแล้วได้ ระลึกถึงเรื่องที่พูดมานานแล้วได้ ถ้าหากว่ากำลังใจตั้งมั่นแล้ว ตัวความจำนั้นก็จะได้ตามไปด้วย หรือถ้าหากว่าอยากจะทำอะไรจริงๆ ก็ชาตินี้ถวายพระไตรปิฎกสักตู้หนึ่ง พอถึงเวลาเกิดใหม่ชาติใหม่ ที่นี้เรียนต็อกเตอร์ ๓ ไบก็ยังไม่หายมันเลย อย่างอื่นมันง่ายไปหมด

ถาม : หาแนวร่วมได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ได้จ้าได้ ถึงเวลาถ้ากำลังเราไม่พอ คนอื่นให้เขามีสวนด้วย ถ้าไปฉลาดพร้อมๆ กัน แล้วจะไปหลอกเขาอย่างไรละ มันต้องฉลาดคนเดียวสิ

ถาม : ต้องถวายฉบับไหนครับ ฉบับประชาชน ?

ตอบ : เลือกเอาจริงๆ แล้วหนังสือทุกประเภทถือเป็นธรรมทานหมด เพียงแต่ว่าประโยชน์มันมากน้อยต่างกันทำให้อานิสงสัมมนามากน้อยต่างกันไปด้วย ถ้าจะเอาให้ชั่วร้ายเลยก็พระไตรปิฎกนั่นแหละ เพราะเป็นการปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้นจริงๆ

ถาม : ต้องเป็นภาษาบาลีมั๊ยครับ ?

ตอบ : บาลีมันทำให้ต้องลำบาก ต้องแปลอีก ภาษาไทยก็ได้ ฉบับของ ส.ธรรมภักดี สยามรัฐ อะไรก็ได้

ถาม : คน ๒ คนที่มีกรรมกันแล้วทะเลาะกันโกรธกัน สมมติว่าอีกคนยอมปรับตัว แต่ว่ายังมีกรรมกันอยู่นี้จะเกิดอะไรขึ้นครับหรือว่าจะมีเรื่องใหม่อีก ?

ตอบ : ถึงเวลาผลมันก็จะสนองไปอีก ถ้าหากว่าพูดถึงในปัจจุบัน ถ้าฝ่ายหนึ่งยอมปรับตัว อีกฝ่ายหนึ่งยอมรับได้มันก็ดีขึ้นได้ แต่ว่าสิ่งที่ทำไปแล้วมันก็ส่งผล มันไม่ได้ส่งผลในปัจจุบัน แต่มันส่งผลในอนาคต สิ่งที่เราทำในปัจจุบันจะเป็นผลในอนาคต ถ้าไม่ได้เอ่ยขอให้อุสิกรรมต่อกัน ผลอันนั้นก็จะเป็นไปในอนาคตอีก

ถาม : เกิดเป็นคนอื่นหรือเป็นคนเดิม ?

ตอบ : อาจจะเป็นคนเดิมหรือคนอื่นอาจจะสร้างผลอันนี้ให้กับเรา ในลักษณะเดียวกันในแบบเดียวกันต้องรับแน่ๆ จริงๆ ถ้าขอให้อุสิกรรมได้ตรงที่สุดจะใช้วิธีไหนก็ได้ว่าสิ่งทั้งหมดที่เราได้ล่วงเกินเธอมาทั้งหมด ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบันขอให้เป็นอโสิกรรมได้มั๊ย ? ถ้าเขาโอเครับได้ก็จบเลย เพราะฉะนั้นไปหาทางหลอกให้เขาพูดให้ได้ก็แล้วกัน จะเต็มใจหรือไม่เต็มใจถ้าคุณหลุดปากออกมาก็เจ๊งแล้ว ไม่เต็มใจจะให้แต่ผลไปเซนต์แล้วผลตามกฎหมายมันมีแล้วนี่

ถาม : คิดว่าเราไม่รู้จักกับเขาเลย ไม่อยากผูกกรรมกับเขา ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราไม่ต้องการผูกกรรม กำลังใจเราคลายฝ่ายเดียวก็โดนเขาตีฝ่ายเดียว เราเองจะทนไปได้ก็ชาติก็ไม่รู้ ให้เขาอโสิกรรมนี้มันเป็นการแก้ไขโดยตรง หรือไม่

อีกทีหนึ่งก็เป็นพระอรหันต์เสีย ถ้าเป็นพระอรหันต์นี้ท่านบริสุทธิ์เสียจนกระทั่งกรรมต่างๆ มันจะตามไม่ทัน มันจะเป็นการอโหสิกรรมโดยอัตโนมัติ แต่ว่าตราบไต่ที่ท่านยังมีร่างกาย อยู่กระแสนกรรมมันก็เศษกรรมมันจะทวงได้ แต่ว่ากรรมใหญ่ที่ทำให้จะจบลงหมดเกลี้ยง

ถาม : แล้วอย่างที่ท่านเสียชีวิตไปแล้วเราไปขออโหสิกรรมนี้ เป็นการขออโหสิกรรมของเรา ?

ตอบ : อันนี้เราฝ่ายเดียวแน่ๆ ยกเว้นว่าเขาจะโผล่หน้าออกมาบอก เออ ยกโทษให้ แล้วเราก็ออก (พูดถึงการใช้มนโณยิทธิ) ความจริงก็น่าภูมิโจนะต่อหน้าครูเก่งเป็นบ้าเลย ลับหลังครูไปไม่เป็น มันก็สไตร์เดียวกันนั่นละ เคล็ดลับมันมีอยู่แค่นั้น แล้วอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าสภาพของจิตเราไม่มีอะไรขวางได้ อย่างเช่นเรานึกถึงบ้านตอนนี้ ถ้าคนที่ได้อภิญญา หรือทิพจักขุญาณจะเห็นตัวเราไปยืนอยู่ที่บ้านเลย แค่นึกก็ถึงแล้ว ไม่ต้องเปิดประตู ไม่ต้องลงบันได ไม่ต้องขับรถ ไม่ต้องขึ้นรถเมล์ ไม่ต้องนั่งรถแท็กซี่ แสงว่าเดินทางด้วยความเร็ว ๑๘๖,๐๐๐ ไมล์ต่อนาที่ แต่ว่าจิตมันเร็วกว่านั้น เรานึกถึงดวงอาทิตย์ นึกถึงแค่นั้นมันถึงแล้ว แสงมันใช้เวลา ๘ นาทีกว่าๆ เพราะฉะนั้น มันไม่มีอะไรจะมาขวางความเร็วของจิตได้ แค่นึกก็ถึงแล้ว เมื่อครูฝึกเขาบอกว่าให้ยกจิตขึ้นสู่สุภามณีเจดีย์สถาน ให้นึกเดี๋ยวนี้เลย ให้เราหยุดตรงหน้าสุภามณี ถ้าเขาถามว่าสุภามณีมีสภาพอย่างไร ความรู้สึกแรกบอกว่าย่างใจให้บอกตามนั้นเลย ไม่จำเป็นจะต้องเหมือนคนอื่นเขา โดยเฉพาะถ้าฝึกร่วมกันนี่ถึงเวลาคนหนึ่งเขาตอบอย่างนี้แล้ว เอ๊ะ...เรารู้สึกไม่เหมือนเขาแล้วไปตอบอีกอย่างหนึ่งแจ๋เลย คนที่มันจะรู้สึกเหมือนกันตอบเหมือนกันมันต้องลงที่เดียวกัน สมมติว่าเรามาจากกรุงเทพฯ มาลงบางแค อีกคนไปลาดพร้าว อีกคนไปพระโขนงโน่น มาจากกรุงเทพฯ เหมือนกันใช่มียะ ? แล้วมันจะเห็นเหมือนกัน มียะ ? โลกของเราทั้งโลกหย่อนลงไปสวรรค์ชั้นหนึ่งมันเท่ากับส้มใบเล็กๆ ในเชิงเท่านั้นเอง สวรรค์มันใหญ่กว่านั้นเยอะ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าตอบไปคนละทิศคนละทางคนละเรื่องคนละโลกกับเขาก็ไม่ต้องสงสัย เพราะว่ามันคือที่ๆ เราไป ขณะที่เขาตอบคือที่ๆ เขาไป เราต้องมั่นใจในตัวของเราเอง เอาความรู้สึกแรกเป็นหลัก แรกๆ มันจะมองไม่เห็นเพราะว่าส่วนใหญ่แล้วสมาธิมันไม่ตี การตัดกิเลสมันก็ไม่คล่องตัว ก็เหมือนกับค้ำของในที่มีเต เขาส่งของให้เราชิ้นหนึ่ง เราก็ต้องหลับตา ไม่หลับตาก็มองไม่เห็น คลำไปคลำมาซັกซັกหนึ่งก็ตอบได้ สมมติว่าสมมุติเล่มนี้พอถึงเวลา ก็บอกได้ว่าสมมุติ ถ้าคลำบ่อยๆ จับบ่อยๆ ก็บอกได้เลยว่าสมมุติ ความคล่องตัวมันจะมีมากขึ้นเรื่อยๆ คราวนี้ก็จะมีสูงขึ้นตอนที่ลำบาก เพราะว่าถึงเวลานั้นกำลังใจของเราจะมั่นคง เมื่อกำลังใจของเรามั่นคง สมาธิเริ่มทรงตัวภาพจะปรากฏ มันลำบากตรงไหน มันลำบากตรงความเคยชินของเรา เราเห็นภาพด้วยตาจนเคย พอถึงเวลาภาพปรากฏขึ้น อดยากจะให้ชัดมากกว่านั้นโดยที่ไม่ได้นึกถึงข้อจำกัด ข้อจำกัดก็คือว่ามีพระพุทธรูปเจ้านั้นที่มองเห็นอะไรชัดโดยตลอดไม่มีอะไรปิดบังเหมือนอย่างกับยามเที่ยง พระปัจเจกพุทธเจ้าเห็นได้อย่างกับคืนวันเพ็ญ มันก็ยังมีที่หลบมุมได้บ้างอะไรได้บ้างใช่มี ? พระอัครสาวกนี่เหมือน

กับคอบไฟดวงใหญ่ ถึงสว่างอย่างไรรอบข้างมันก็มีตึดยะ พระอริยเจ้าทั่วๆ ไป เหมือนแสงเทียนดวงน้อย ของเรานี้ถ้าได้มโนมยิทธิจริงๆ ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้าคือทรงฌานโลกีย์ มันเหมือนกับพระอาทิตย์โพล้เพลย์ยามค่ำ ทีนี้โพล้เพลย์ยามค่ำบางที่มันเหมือนค่ำสนิทจริงๆ เราไม่นึกถึงข้อจำกัดตรงนี้ ก็จะใช้สายตาเพ่งเพื่อให้มันชัด เราต้องไปถึงสถานที่นั้น เราถึงเห็นภาพได้ การใช้สายตามันต้องนึกถึงตา นึกถึงตาคือนึกถึงตัว เท่ากับเราตั้งใจย้อนกลับ ภาพมันจะหายไป ทีนี้เราก็มานั่งกลุ่มซิ ทำไมถึงหายไปนะ ยิ่งฟังชานก็ยิ่งหภาพไม่เจอ พอใจสงบภาพมาปรากฏอีกเพ่งอีก ชั้นตอนนี้เป็นชั้นตอนที่นักปฏิบัติติดกันมาก อาตมาเองก็ติดอยู่เป็นปีๆ จนกว่าเราจะเข้าใจได้ว่า ก่อนหน้านี้ ความรู้สึกของเรา ก็ถูกต้องแม่นยำดีอยู่แล้ว ภาพนี้ปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ช่างเถอะ เราพอใจแค่นี้ล่ะ เห็นก็เอาไม่เห็นก็เอา ถ้าอย่างนั้นภาพจะปรากฏแล้วทรงตัวได้นาน คราวนี้ก็ออกมัยยี่ว่าของเราผิดพลาดตรงไหนมันถึงไม่ได้ชะที่ ออย่าบอกนะว่าทุกชั้นตอน จำไว้ระว่าอย่าอยากถาม : เราตั้งใจมากเกินไป ?

ตอบ : ตัวตั้งใจมากเกินไปมันเป็นตัวอุทข์จะ มันฟังชาน ตัวทรงฌานนี่ลำบาก ถ้าหากว่าเราไม่สามารถทรงฌานได้คล่องตัวชนิดเข้าฌานไหนก็ได้เมื่อนั้นนะ มันก็จะเป็นตัวถ่วงทิพจักขุญาณ เพราะทิพจักขุญาณจะเกิดเมื่อ

๑. อยู่ในอุปจารสมาธิ อีกอันก็คือฌาน ๔ เต็มกำลัง คราวนี้อาจจะเปรียบว่า มันเหมือนกับห้อง ๒ ห้อง ชั้นล่างกับชั้นบน ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกันหมดแล้วมีบันไดอยู่ระหว่างกลางจากชั้นล่างไปชั้นบน ถ้าเราอยู่อุปจารสมาธิ คือ อยู่ชั้นล่าง ถ้าฌาน ๔ อยู่ชั้นบนเห็นได้เหมือนกัน ทุกอย่างเหมือนกันหมด ถ้าหากเราอยู่ระหว่างฌาน ๑ ๒ ๓ เจ้ง ถึงอยู่ ฌาน ๔ ถ้าเป็นฌาน ๔ หยาบก็ยังไม่ถึงจุดของมัน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเรามีพื้นฐานการภาวนามาก่อนแล้ว ลดกำลังใจมาอุปจารสมาธิไม่เป็นหรือสงกกำลังใจขึ้นฌาน ๔ ละเอียดไม่เป็น ทำทิพจักขุญาณไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ว่าบุคคลผู้เห็นภัยในวิภูฏะสงสาร ตั้งใจปฏิบัติภาวนาทรงสมาธิได้ สร้างฌานสมบัติให้เกิด บุคคลเป็นแสนคนจะทรงฌานได้สักคนก็แสนยาก บุคคลผู้ทรงฌานเป็นแสนคนจะทรงฌาน ๔ ได้สักคนก็แสนยาก บุคคลผู้ทรงฌาน ๔ เป็นแสนคนจะได้ทิพจักขุญาณสักคนก็แสนยาก ล่อไปก็แสนแล้วละ เพราะฉะนั้นเรื่องที่เราทำไม่ได้บางที่มันเป็นที่ว่าครุฝึกใช้คำพูดไม่ถูกต้องก็มี ขณะเดียวกันบางที่เราเองก็วางกำลังใจสูงเกินไป ลดกำลังใจต่ำเกินไปไม่ตรงช่องของมันก็มี ถ้ามันตรงของมันทีเดียวมันจะจำได้ลำบากครั้งแรกครั้งเดียว อาตมาเองตอนฝึกใหม่ๆ ครุฝึกเขากถามเห็นอะไรมัย ? ไม่เห็นครับ สว่างมัย ? มีตครับ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย เพราะครุฝึกเขาใช้คำพูดผิด ไปได้อีกที่ตอนที่ครุฝึกเขาหมดอารมณ์ไปนอนตีฟุ้งที่ไหนไม่รู้ เราก็คือภาวนาของเราต่อ ปรากฏว่าครุฝึกข้างหลังเขากถามลูกศิษย์ของเขาว่า สามารถนึกถึงพระพุทธรูปได้มัย องคี่ไดองค์หนึ่งที่เรารักเราชอบมากที่สุด โอ้ย...หวานหมูเลย ก็จับภาพพระเป็นกลืนได้ ๓ ปีเต็มๆ อธิบายได้ทุกเส้นขนกันทั่วได้ ก็อธิบายไปครุฝึกข้างหลังเขาก็ดี เขาเห็นว่าเราบอกได้

ก็ตั้งเราเข้าร่วมวงไป ก็ว่าไปเรื่อย แค้ใช้คำพูดผิดนิดเดียวเราก็ไม่สามารถจะทำได้ ส่วนอีกทีหนึ่งพายุแม่ไปฝึก เรื่องของคนครอบครัวเดียวกันนี้โดยเฉพาะผู้อาวุโสกว่านี้ มันจะเป็นเวรเป็นกรรมอยู่อย่างหนึ่งว่าเราสอนเขายาก เครดิตไม่พอ เป็นแม่ก็เป็นแม่เราใช่ไหม ? เลี้ยงเรามากับมือ เราจะเอาอะไรไปสอนท่านก็ต้องไปให้คนอื่นเขาสอน ก็ไปให้ครูสอนพอหายเข้าไปในห้องสักครึ่งชั่วโมง ครูก็เดินหัวเราะออกมา บอกท่านเล็กสอนแม่อย่างไร ถามว่าเกิดมาทุกข์มั๊ย แม่บอกว่าไม่ทุกข์ บอกว่าครูถามผิด กลับไปถามแม่ใหม่ว่า เกิดมาลำบากมั๊ย รับประทาน ๓ ชั่วโมงแกอธิบายไม่หมดหรือกว่าลำบากอย่างไรนั้นนะ ครูฝึกใช้คำพูดผิดนิดเดียว ทำให้เกิดผลเสียกับลูกศิษย์ขนาดนั้น เพราะฉะนั้นมันก็หลายอย่างรวมกัน อาจจะเป็นได้เพราะครูฝึกไม่ชำนาญพอ และเราเองก็ทำกำลังใจไม่ตรงร่อง ใช้ความพยายามต่อไป อาตมาเองตอนที่พยายามทรงฌาน ปล้ำปลุมฌานอย่างเดียวใช้เวลา ๓ ปีเต็มๆ คิดว่ามีไต่บ่าที่ไหนมันอึดขนาดนั้นหรือ มันทำไม่ได้ผล ของเรา ๓ เดือนมันก็ทั้งกันหมดแล้วเชื่อเถอะ ภาวนาไปก็ไปไล่ขึ้นตอน ตอนนี่วิตกนะ เราก็นี้ก็อยู่นะว่าจะภาวนา ตอนนี่วิจารณ์นะ ลมหายใจยาว-สั้น เข้าออกแรง-เบา คำภาวนาอย่างไรอยู่ ตอนนีंपิดนะ ขนมันซักจะลุกซ่างๆ แล้ว มันก็หายจ้อยไปหมด เราตามจ้ออาการมันมากจนเกินไป เรื่องของกรรมฐานมันเหมือนกับคนชื้อาย ไปจี้จ้องกับมันมากเกินไป มันเป็นตัวอารมณ์อุทัจจะคือฟุ้งซ่าน เพราะฉะนั้นมันจะทรงเป็นฌานไม่ได้ เดือนก็แล้ว ปีก็แล้วไล่ไปเรื่อยๆ มันก็ไม่ก้าวหน้าสักที มันก็ติดแข็งอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งวันหนึ่งถึงวาระถึงเวลามันแล้วละ มันเบือเต็มทีแล้ว ข้าจะภาวนาแล้วละ วันนี้มันจะเป็นฌานหรือไม่เป็นฌานก็ช่างหัวมันเถอะ ปือกเดียวได้เลย คือกำลังใจมันปล่อยวางแล้ว ตรงจุดนี้ละ ถ้าเราอยากเกินไปมันจะไม่ได้แล้วมาถามอีกที่ว่าไม่อยากแล้วมันจะไปปฏิบัติทำไม คือให้ตั้งกำลังใจเราไว้ว่า เราปฏิบัติครั้งนี้เราต้องการอะไร แล้วถึงเวลาภาวนาให้ลืมความตั้งใจนั้นเสียให้ใจจดจ่ออยู่กับ การภาวนาอย่างเดียว พอครูฝึกบอกอย่างไรให้ทำอย่างนั้น พอเขาบอกว่าคลายอารมณ์ออกมานะ ทำตัวสบายๆ เหมือนกับเรานั่งคุยกันหลับตาเบาๆ สบายๆ เขาบอกอย่างไรทำอย่างนั้น เขาถามอย่างไรตอบไปตามความรู้สึกนั้นจะได้ง่าย ถ้าหากว่าเราเองกำลังเสียศายกำลังภาวนาอารมณ์ทรงตัวเลย เขาถามไม่ตอบคือว่าไม่ลดกำลังใจลงมา เราเสียผลเองอันนี้เราโทษครูฝึกไม่ได้

ถาม : แล้วจากพรหมตัดเข้านิพพานเลยหรือครับ ?

ตอบ : จากพรหมตัดเข้านิพพานไปเลย ส่วนใหญ่สุทธาวาสพรหม ๕ ชั้นของท่านนี่จะเป็นพระอนาคามีขึ้นไป จะเริ่มตั้งแต่อันตราปรินิพพายีขึ้นไปจนถึงอุทังโสโตกอนิภูฏคามิ แต่ละชั้นตอนจะดำรงอยู่เป็นเวลาระยะเท่าไรๆ ท่านจะบอกรายละเอียดไว้หมดของอนุญาตไม่อธิบายนะ เพราะว่าว่ามันจะฟุ้งซ่านเกินไป เคยได้ยินมั๊ย อันตราปรินิพพายีสสังขารปรินิพพายี อสังขารปรินิพพายี ไล่ขึ้นไปเรื่อย พวกนี้ปล่อยให้คนแมนตำราปล่อยเขาว่าไปเถอะ เราไม่จำเป็นต้องไปสอนใคร กองเอาไว้ทรงนั้นแหละ อุปบหัจจปรินิพพายี

อัคราปริณิพายี สสังขารปริณิพายี อสังขารปริณิพายี อุทรังโสโตกนิฏฐคามี เขาเรียก
สุทธาวาสพรหม ๕ ชั้น

ถาม :

ตอบ : แบ่งเส้นถ้าเราไม่ได้ใช้มันก็ไม่มีผลใช้มีย ก็ทำเส้นให้เอาดีกว่า หลวงพ่อท่าน
สอนวิธีทำเส้นให้มา ท่านบอกว่าพระพุทธเจ้าท่านสอนมาอีกทีหนึ่ง ท่านบอกว่าถ้าใครทำ
ตามมีเส้นให้ทุกคน ท่านบอกว่า

๑. ต้องมีทาน คือการให้ ผู้ให้ยอมเป็นที่รัก
๒. ปิยวาจา พูดดีๆ กับเขา
๓. อุตถจริยา ทำประโยชน์ให้กับเขา ช่วยงานเขา

๔. สมานัตตตา ทำตัวเสมอดัน เสมอปลาย ท่านบอกว่าถ้าทำได้ ๔ ข้อนี้รับรอง
ได้ติดหนึบทุกคนนะ พระพุทธเจ้าสอนทำเส้นให้ (หัวเราะ) คนได้ยินตอนแรกช็อคตาตั้งเลย
หลวงพ่อบอกคาถาท่านทุกบทให้หมด บอกขอคาถาทำให้ผู้หญิงรัก ท่านบอกข้าไม่มี ถามว่า
ทำไม ท่านบอกว่าสมัยก่อนเจอที่ไหนขย้างที่นั่น ท่านบอกว่าถ้าหากว่าเราตั้งใจทำดีกับ
เขาๆ รักเอง แล้วจะเสียเวลาไปใช้คาถา คาถา คือเท่านั้นที่ครองโลก สมัยนี้โรคเอดส์มัน
เยอะ

ถาม : ท่านเคยบอกผมว่า คนที่ได้อภิญญาณี...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : พระได้เยอะ แต่ว่าของหลวงพ่อบอกมาเน้นที่ฆราวาส อยู่ในลักษณะที่ว่า
พุทธศาสนาจะรุ่งเรื่องขึ้นพุทธบริษัท ๔ จะต้องมาก คราวนี้ว่าถ้าเรื่องของการปฏิบัติ
อุบาสก อุบาสิกาที่ว่ามาเน้นที่คนคลุกอยู่กับโลก คือเป็นโลกียะอยู่ ถ้าหากว่าจะมาเน้นการ
ปฏิบัติให้ได้ผลจริงๆ มันยาก เพราะฉะนั้นถ้าจะเอาพุทธศาสนารุ่งเรื่องขึ้นมา พุทธบริษัท
๔ มันจะต้องครบ แต่ของเราตอนนี้ภิกษุณีไม่มี ดีเสียว่าแม่ชี พอจะเป็นตัวแทนได้ เพราะ
ฉะนั้นต้องมาเน้นที่อุบาสก อุบาสิกา หลวงพ่อบอกท่านก็สร้างพื้นฐานมาอยู่ในจำนวนมากพอ
เป็นที่น่าพอใจหลายต่อหลายท่านสิ้นชีวิตไป ร่างกายก็ไม่เน่าไม่เปื่อยทิ้งๆ ที่เป็นฆราวาส
ใจเป็นพระไปนานแล้ว

ถาม : ตระกูลคอมมันตร์ เจอที่อเมริกาเนี่ย เจ็บป่วยที่ไรก็...?

ตอบ : ตระกูลคอมมันตร์นี่ สงเคราะห์หลวงพ่อดังแต่แรกๆ แล้วตั้งแต่สมัยยุค ดร.เดือน
คุณหญิงเยาว์มาลัย มายุคหลังนี้ที่พี่ต้อยเดือนฉาย คุณแม่รัฎฐดา ไส้มาเรื่อยๆ เขาเหนียว
แน่นดี เพราะว่าพระประธานในโบสถ์ สมเด็จพระพุทธพรหมมงคลที่วัดท่าซุงนี่ครอบครวั
บุรุษนาศสร้างถวาย แล้วก็กระดุกของคุณหญิงเยาว์มาลัยกับดร. ก็อยู่ที่ฐานพระ ข้าอะไรไม่ข้า
ข้าพี่ต้อย พี่ต้อยไปวัด พระโหม่งๆ ไม่รู้จัก ท่านก็ไปยืนรื้อ รอย อยู่หน้าโบสถ์ พระท่านก็
ถาม จะทำอะไรจะโยม ? พี่ก็บอกว่าขออนุญาตเข้าไปในโบสถ์หน่อยได้มั๊ย ? พระก็บอกว่า
ปกติโบสถ์นี่เขาจะไม่เปิดให้โยมเข้า ท่านก็บอกว่า โยมแค่อยากเข้าไปไหว้กระดุกพ่อแม่ที่
ฐานพระเท่านั้น พระท่านได้ยินก็รีบเปิดให้ ข้าตรงที่ท่านเป็นผู้ใหญ่ ท่านไม่ไปเบ่งกับเด็ก

ขณะเดียวกันเด็กก็ไม่รู้เรื่องจริงๆ ก็ทำตามระเบียบ กว่าจ้ะรู้ว่าเป็นขาใหญ่วัดท่าซุงก็ประเภทหน้าแตกไปแล้ว

ถาม : พุดถึงหลวงพ่อดำนี้ ท่านขึ้นไปทำหลังคาบนยอดโบสถ์หลวงพ่อดำวัดท่าซุงโทรศัพท์ไป ท่านรู้ปีนลงมาเลย ท่านบอกคนที่ถวยตัว คนใหม่คนเก่าไม่รู้ แล้วหลวงอาเวกวัดดาวดึงส์นี่...?

ตอบ : อันนั้นน้องชายหลวงพ่อดำ หลวงอาเวกเป็นน้องชาย น้องแท้ๆ เลย **พระครูพิศาล วุฒิธรรม** ก็ของท่านๆ เอาทางเรียน หลวงพ่อดำเองพ่อดำเรียนจบเปรียญ ๔ เสร็จท่านก็ไม่รู้จะเรียนต่อทำไม ยิ่งเรียนมันก็ยิ่งไกล ก็คือ ไกลจากเป้าหมายที่ต้องการ ท่านก็เลิก แต่ว่าหลวงอาท่านก็ว่าของท่านไปเรื่อย แต่ว่าหลวงอาท่านไปอยู่วัดเล็ก วัดดาวดึงส์ วัดมันเล็ก พ่อดำมันเล็ก ยศตำแหน่งมันก็ไม่ไปเสียที ได้พระครูชั้นเอกมานี้ถือว่าดีมากแล้ว เขาถึงได้พยายามวิ่งเต้นไปวัดใหญ่ๆ กันเพราะว่า ยศตำแหน่งมันไปได้ง่าย ตอนที่จบนักธรรมเอกหลวงพ่อดำถามว่าแกจะเรียนต่อมั๊ย ถ้าแกจะเรียนต่อข้าจะส่งมากรุงเทพฯ ให้พรรคพวกเส้นสายใหญ่ๆ มันยังพอมืออยู่ บอกไม่ไหวแล้วครับพ่อดำ ถ้าห่างพ่อดำผมเลยแหงๆ เตี้ยวก็ไปแย่งยศแย่งตำแหน่งกับเขา ท่านบอกเออก็ตามใจแก

ถาม : (ถามเกี่ยวกับการเดินทางไปอเมริกา)

ตอบ : ท่านพระครูปลัด ท่านก็ยังไม่ไปปกตินี้ ของอาตมาเองเกรงใจโยมเขา เพราะว่าระยะหลังนี้ทางกรมศาสนาโดยเฉพาะมหาเถรสมาคมออกกฎหมายว่า บุคคลที่จะไปจะต้องประกอบไปด้วยคุณสมบัติอะไรบ้าง มันมีกฎอยู่ข้อหนึ่งคือว่า ค่าใช้จ่ายทั้งหมดญาติโยมทางฝ่ายโน้นต้องจ่าย คือช่วงเศรษฐกิจตก ท่านไม่อยากให้เอาเงินไปถมเมืองนอก ถ้ามันอยากได้จริงๆ ให้มันจ่าย อาตมาก็เลยเกรงใจโยมว่า ถ้าหากว่าไปแล้วละที่นี้ไม่คุ้มค่าเครื่องบินเขา โยมลองนึกดูว่า ๑,๐๐๐ ดอลลาร์ของเขาเนาะ มันเป็นเงินเรามันล่อไปตั้งครึ่งแสนแล้ว ของเขา มันแค่พันเดียว แล้วมันจะไม่คุ้มค่าเครื่องบินเขา

ถาม : แต่หลวงพ่อดำบอกว่าคณะหมอนั้นตีมาก ?

ตอบ : คณะหมอสุนทรที่ซีกาโก คณะหมอสันต์ก็มาบวชแล้ว หมอสันต์บวชอยู่วัดท่าซุง ก็คงเห็นว่าเป็นเวลาที่สมควรแล้ว คนเก่าๆ ล้มหายตายจากไปก็มี ประเภทเรียกว่าเปื้อโลก เก็บตัวปฏิบัติภาวนาไปเฉยๆ ก็มี คนใหม่ๆ ก็ขึ้นมาแทนมาเรื่อยๆ บางทีไม่รู้จักหน้าไม่รู้จักตาหรอก แต่ถ้าหากว่าคนเก่าสมัยหลวงพ่อดำยังอยู่รู้จัก เห็นหน้ายังรู้จักอย่างน้อยๆ จำหน้าได้

ถาม : รู้จัก วัดหลวงปู่อินทร์อยู่แถวบุรีรัมย์ ที่ท่านบอกว่าเคยเห็นหลวงพ่อดำลิงเล็กบ้าง หลวงพ่อดำลิงขาวบ้าง...(ไม่ชัด)...ผมอยากจะถามว่ายังมีหลวงปู่อินทร์นี้อายุ ๑๑๖ ปี ?

ตอบ : อันนี้ไม่รู้จัก ระยะหลังๆ ครูบาอาจารย์โดนชุดกรูออกมาเยอะ สงสารจึงเลยแต่ละองค์ออกมาเป็นร้อยปีทั้งนั้น อีกองค์หนึ่งก็หลวงปู่ตู้ หลวงปู่ตู้นี้พุดชัดเลยไปถึงเห็นท่านหมอบ พูบหลับอยู่กับพื้น หลับอยู่หน้าประตู ไปถึงก็กราบๆ ท่านลืมนามมาถึงหลวงปู่ยังไหว

มัย ? หลวงปู่ลีมตามอกเออให้มันตายอยู่ตรงนี่ละ ตอนหนุ่มๆ มันอยากดั่งนั๊ก อีต่อนี่มัน
ดั่งแล้วนี่ให้มันดั่งชะให้เซ็ด หลวงพ่อท่านก็เหมือนกัน หลวงพ่อท่านบอก อีต่อนเราหนุ่มๆ
ยังพอมิเรียวมีแรงมันไม่ใช่ อีต่อนแก่ๆ นี่มันใช้จ้งเลย เรื่องอย่างนี้ มันเป็นเรื่องตลกที่
ข้าไม่ออกกะ ยิ่งแก่มันก็ยิ่งขลังนะในสายตาศาฎาติโยม ยิ่งแก่มันก็ยิ่งขลัง

ถาม : มีหลวงพี่ที่วัดสะแก ที่โดนระเบิดลงหัวนะ ?

ตอบ : พี่สุทินนะเก็บตกชีวิตมาได้จรงๆ เพราะว่าตอนที่แกออกรบนั้น ปืนใหญ่มันลง
แล้วตัวเองโดนปืนใหญ่ ก็อย่างที่ว่านะ ไหลก็โดน หัวก็โดน เลือดเต็มเลย พวกก็นึกว่าตาย
ทั้งเลยละ ชนิดว่าเนาหนอนขึ้น แล้วแกสลบไป ๒ วัน ฟันขึ้นมากลับไปค่ายไปเรียก
พวกตกใจนึกว่าผีหลอก ก็คนที่คิดว่าตาย มันเดินเลือดท่วมผ้าขาดกระรุ่งกระรัง ใครมันก็
นึกว่าผีหลอกใช่มัย ? กว่าจะอธิบายกันรู้เรื่องพวกแหบจะวิ่งหนีกันค่ายถล่ม แล้วจะทำยังไง
ได้ เขาจำหน่ายตายไปแล้ว ก็เลยตกลงว่าทางองค์การทหารผ่านศึกเลื่อนยศให้เป็นพันตรี
แล้วก็ไปรับบำนาญ จรงๆ แล้ว ท่านยศจ่าสิบเอก ไปรับบำนาญเพราะจะทำยังไงได้
จ่าสิบเอกสุทินตายไปแล้ว เหลือแต่พันตรีสุทินไปรับบำนาญอยู่ ท่านก็เลยไปขอชอยู่กับ
หลวงปู่ดู กลายเป็นพระสุทิน อายุวัฒ๓โก แหมอายุวัฒ๓โกจรงๆ ไม่อย่างนั้นตายไป
นานแล้ว ถ้าหากว่าสายหลวงปู่ดูจะเอาดีได้ก็องค์นั้นแหละ เพราะว่าท่านไปหาหลวงพ่อ
เป็นประจำ

ถาม : หลวงพ่อสุทินท่านแจกคำสอนของหลวงพ่อกฤษีตลอดเวลา...(ไม่ขัด)...?

ตอบ : หลวงปู่วัดพลับยังอยู่ใช่มัย ? โอโห...ดีจ้งเลยปานนี้ไม่ป่าเข้าไป ๘๐ แล้วหรือ
พระครูวิจิตร นั้นก็ของแท้ยังมีโอกาสไปได้เลย อาตมาเองไม่ได้ติดตอตั้งแต่ออกจากวัดมา
๑๐ กว่าปีแล้วก็เลยนึกว่าท่านมรณภาพไปแล้ว

ถาม :

ตอบ : วิสาขะเป็นวันที่อาตมาต้องแจกทุนนักเรียนทุกปีไปไหนไม่ได้ ยังนึกถึงท่านเลย
หลับตาลงเมื่อไหร่เห็นอ้วนๆ ชาวๆ ยิ้มดีจรงๆ รู้สึกว่าท่านรับสงเคราะห์คนด้วยนะ ถ้า
หากว่าร่างกายไหวใครให้ท่านดูหมอม ท่านรับดูหมอด ท่านสงเคราะห์ให้ ดีใจว่าองค์นั้นของ
แท้แน่นอน ก็ดีใจจรงๆ ที่ได้ข่าวว่าท่านยังอยู่นึกว่าไปแล้ว ก็ไม่นึกว่าท่านจะอายุยืนได้
ขนาดนี้

ถาม : ปกติหลวงปู่ท่านเมตตาครับ ท่านอายุมากแล้วแต่ความจำยังดีครับ หลวงปู่
วัดประยุรท่าน ?

ตอบ : ไปวัดท่าซุงที่ไร พวกเราวิ่งตื่นพลิก ท่านชอบจอตรดไว้ไกลๆ แล้วเดินปนมา
กับคน โอโห...เราหนีไปเห็นวิ่งแหบตายทุกทีเลย พระผู้ใหญ่ขนาดนั้นท่านไม่ถือเนื้อ
ถือตัวอะไรเลย ปกติของคนอื่นเขาจะขับรถลุยเข้ามาที่ ๑๒ ไร่เลย ของท่านให้คนขับรถไป
ทิ้งไว้ที่ไหนไม่รู้แล้วท่านเดินปนเข้ามากับคนเลย แล้วก็สมเด็จพะพุทธโฆษาจารย์วัด
สุวรรณารามอีกองค์หนึ่ง นั่นแหละลักษณะนั้นงานหลวงพ่อเมื่อไหร่ก็มา ถ้าเกิดวันงานติด

ก็จะไปก่อนวันงานวันหนึ่ง เป็นอย่างไรก็ต้องไปเพราะรักนับถือหลวงพ่อกันมาตั้งแต่สมัย
เทศน์คู่กันมา

ถาม :

ตอบ : พระผู้ใหญ่ที่ไม่ถือตัวนี้น่ากลัวมาก เพราะว่าการไม่ถือตัวถือตน การไม่มีมานะนี้
มันน่าคิด หลวงพ่อวัดสุวรรณารามก็ร่วม ๑๐๐ แล้วปีนี้ ๙๗ หรือ ๙๘ ก็ไม่รู้ ถ้าว่างแล้ว
จะไป แต่ถ้าอยู่ที่นี้แล้วไปไม่ได้เพราะประกาศแล้วว่าจะอยู่ ถ้าญาติโยมเข้ามาแล้วไม่เจอ
เขาจะเสียกำลังใจ

ถาม : หลวงพ่อสพคุณของท่านจะเทศน์เรื่องหลอสมเด็จจอมปฐม ท่านให้มนต์หลวงพี่ไปด้วย ?

ตอบ : ถ้างานมันไม่กระชั้นกันจริงๆ เต็มใจไปให้ เพราะว่างานใหญ่ โดยเฉพาะงานที่
หลอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ถ้าไปได้ยากจะไปทุกงาน

ถาม : หลวงพ่อสิงห์ ท่านอยากจะมาแต่ที่ท่านติดงาน ?

ตอบ : หลวงพ่อสิงห์ ปีนี้ก็ ๖๓ - ๖๔ แล้วนั้นนะ ที่คนแรกที่ออกจากวัดเลย ลูกๆ พ่อ
ออกไปเยอะเหมือนกันนะ รุ่นแรกๆ อย่างหลวงพี่สิงห์ หลวงพี่ประดิษฐ์ ตอนนี้อยู่เกาะสีชัง
มัง ? หลวงพี่มานะอยู่โนน วัดทุ่งจันทร์ดำ อำเภอมะขาม จันทบุรี ถามหลวงพ่อ
สพคุณที่ท่านรู้จักดี พี่มานะนี้ออกจากวัดไปนานเต็มทีแล้ว อีกองค์ก็หลวงพี่วิชา นี่ไม่ทราบ
ว่าไปอยู่ที่ไหน ช่วงคอมมิวนิสต์นี่หลวงพี่วิชาจะดังมาก มีคาถายูบหนึ่ง หยิบอะไรขึ้นมา
เสกก็ยังไม่ออกหมด ท่านเคยบอกเอาไว้ว่า อยากจะได้ให้ทำบายศรีไป ก็ไม่ได้ทำชะที่
ล่าสุดท่านไปอยู่วัดป่าหิมพานต์ที่ลานสัก แล้วก็โยกย้ายไปก็ไม่ได้ติดตามไม่ทราบว่าไปถึง
ไหน

ถาม : ที่หลวงพ่อบอกท่านบอกว่าให้ดูระหว่างพระศรีอริยมะตตริย์กับหลวงพ่อบานนี่
หมายความว่าอย่างไร ?

ตอบ : เปรียบเทียบให้ดูว่าเนื้อท่านใกล้เคียงกันนะ เพราะว่าพระศรีอริยมะตตริย์กับ
หลวงปู่ปานก็เป็นพระโฬีสัตว์บารมีเต็มเหมือนกัน ให้ดูว่าความสวยใกล้เคียงกันแบบนั้น
แหละ คือตอนที่หลอรูปนี้ หลวงพ่อก็กราบอัญเชิญพระศรีอริยมะตตริย์มาเป็นแบบเลย
เสร็จแล้วจะได้จำไปบอกช่างเขา ท่านเองท่านก็ทำให้ดูแบบนี้ๆ จนกระทั่งมาแย้อีตรงที่ว่า
เนื้อแก้วนี้จะให้ทำอย่างไร ท่านก็บอกให้ปิดเงินซี

ถาม : มีคนทักผมว่าผมมีเจ้ากรรมนายเวรทำให้ผมทำอะไรทุกอย่างติดๆ ขัดๆ ?

ตอบ : คนทุกคนมีหมด ไม่มีใครหรอกที่ไม่เคยทำความชั่วมา เพราะฉะนั้นมันก็เป็น
ทุกคนละ

ถาม : แล้วจะทำอย่างไรให้มันบางเบาลงได้ ?

ตอบ : อุทิศไปบ่อยๆ ตี้อเท่านั้นที่จะครองโลก ถึงเวลาเขาทนไม่ได้ก็โอโหสิให้เอง
พยายามทำบุญใหญ่ บุญใหญ่ไม่จำเป็นต้องใช้เงินเยอะ บุญในสังฆทาน วิหารทาน สร้าง
พระชำระหนี้สงฆ์อย่างนี้เป็นต้น มีโอกาสสร่วมกับเขาบุญใหญ่พวกนี้ก็เหมือนประเภทข้าว

ของราคาสูง ต่อให้คุณตงฉินขนาดไหนยื่นให้บ่อยๆ เดียวมันเปลืองตัวเอง เพราะเจ้ากรรมนายเวรมันกลัวลูกคือ ให้บ่อยๆ มันใจอ่อน

ถาม : มีตรัสรู้ในจักรวาลอื่นมั๊ยครับ ?

ตอบ : จักรวาลอื่นต้องใช้ว่า ส่วนมากนะคนจะมีความสุข ไปบอกเขาว่าโลกนี้มีความสุข เขาไม่รู้เรื่องหรืออก บางโลกเขาอายุเป็นหมื่นๆ ปี ดูหน้าแล้วแก่น้อยกว่าเราตั้งเยอะ บอกว่าไม่เที่ยงก็ไม่วู้ก็หมื่นกว่าปีมาตูก็ยังอยู่อย่างนี้ จะทำให้การเข้าถึงธรรมลำบาก การเผยแผ่ธรรมลำบาก ในเมื่อเผยแผ่ไปแล้วมีผลน้อยได้ประโยชน์กับคนน้อย แทนที่จะได้เยอะๆ ก็ไปเกิดในที่ๆ มันสมควรมากกว่า

ถาม : แล้วเวลาที่พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์นี้ ที่ตรัสรู้นี้ไม่ทราบว่าเป็นจักรวาลนี้มีพระพุทธเจ้าเกิดซ้อนกันหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่มี มีที่ที่เดียว เขาจึงเรียก มงคลจักรวาล คือมีที่ชมพูทวีปที่เดียว แต่ถึงเวลาเมื่อตรัสรู้แล้ว เวลาพระองค์จะทรงเสด็จไปโปรดที่อื่นเป็นเรื่องง่าย ของที่อื่นที่เขามีคนหมู่มากก็มี แต่บุคคลที่เขาเข้าถึงธรรมได้ง่ายแล้วโอกาสมันน้อย ก็เลยเอาคนหมู่มากเป็นหลักก่อน แล้วที่เหลือคนอื่นก็ค่อยไปส่งเคราะห์เขา พวกมนุษย์ตามจักรวาลต่างๆ ก็เกิดสลับกันไป สลับกันมา ไปนรกไปสวรรค์ ไปนิพพานได้เหมือนของเรานั้นแหละ

ถาม : มีคนเขาบอกว่า การสวดอาถรรพ์วิภูฏสูตรเป็นการเร่งเจ้ากรรมนายเวรจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : อันนี้ไม่ทราบเหมือนกันนะ เรื่องของเจ้ากรรมนายเวรนี้ โอกาสที่คุณจะไปเร่งรัดไปอะไรมันไม่มีทั้งนั้น เรื่องของกรรมมันแบ่งออกเป็น ๓ หมวด ๑๒ ประเภท ให้ผลตามวาระ ให้ผลตามลักษณะ ให้ผลตามเวลา จะแบ่งกันออกไปเป็นระยะๆ อันนี้มาอันไหนไปอะไรอย่างนี้ของเขาก็จะจัดลำดับกันตามหนักเบาของเขาตัวเอง คุณไม่มีสิทธิ์จะไปนั่งเร่งเขาหรือก ยกเว้นอย่างเดียวเร่งความดี เพื่อหนีให้เยอะๆ ถ้ามีบทสวดประเภท ชุมมูมเจ้ากรรมนายเวรได้ก็ดีนะ ว่าอะไรนะ อาถรรพ์วิภูฏสูตรใช่มั๊ย ? ถ้าเป็นไปได้ก็ดี จะได้ตกลงกันไปเสียทีเดียวเลย แน่จริงก็ทวงไปซีให้มันตายๆ ไป จะได้หมดเรื่องไม่ต้องเสียเวลามาทนอยู่ เขาว่าพยายามเอาธรรมะของพระพุทธเจ้าหรือของหลวงพ่อก้าวเข้าไปจับซี สิ่งต่างๆ ที่อยู่ตามพระไตรปิฎกนั้นก็คือหลักเลย ตามหลักการนั้นแต่ว่าส่วนใหญ่พวกเรามันซีเกียจค้นคว้าใช่มั๊ย ? มันก็เดือดร้อนพระวิภูฏธรรมเวทนียกรรม ให้ผลในปัจจุบัน แบ่งออกเป็น ๓ ๔ ๕ มั่นใจไปเรื่อย จนทำๆ อโหสิกรรมเลิกแล้วต่อกัน ฉะนั้นวาระเวลาของการให้ผลมันมีอยู่ จะไปเร่งรัดอะไรของเขาไม่ได้ทั้งนั้น ต้องเป็นไปตามหนักเบาของการกระทำ แต่อัจฉริยะอยู่อย่างหนึ่ง กรรมที่เรา รู้สึกว่าหนัก ให้ผลแล้วๆ กัน แต่กรรมที่เรา รู้สึกว่าเบา ให้ผลแล้วๆ ให้ไปเรื่อย ตลกดี แต่ว่าสมมติว่ากรรมฝ่ายกุศลเราได้ถวายทานกับพระที่ออกนโรธสมาบัติเราจะรววยวันนั้นเลย

แต่ว่าได้ตอนนั้นที่เดียวได้แล้วเลิกกันเลยไม่มีผลต่อเนื่อง แต่ในขณะที่เดียวกันถ้าหากว่า คุณถวายสังฆทานมันไม่หนักเท่ามัน แต่ว่าชาตินี้คุณรวย ชาติต่อไปคุณรวย เป็นพระเจ้า มหาจักรพรรดิ เป็นมหาจักรพรรดิ เป็นมหาเศรษฐีตามหลังยาวไปเรื่อย กลายเป็นว่าของหนัก ให้ผลครั้งเดียว ถ้าเปรียบว่าเหมือนกับพวกพืชผัก ให้ผลเร็วมากแต่เก็บทีเดียวหมด แต่ ขณะเดียวกันถ้าเจอผลไม้ยืนต้นนี่มันให้ผลซ้ำ อาจจะมีชาติที่ ๒ ๓ ๔ ๕ แต่ถ้าให้ผลมันให้ ยาวไปเรื่อยๆ เหมือนกับผลไม้ยืนต้น ผลของกรรมที่ต้องศึกษาถ้ามุมตฤณญาณให้ดี แล้ว ถึงเวลาแล้วจะรู้ว่ามันน่ากลัวขนาดไหน ประมาทไม่ได้แม้แต่ทีเดียว เราจะไปคิดว่าความ ชั่วมันนิดเดียวแล้วทำ พลัดเมื่อไหร่เดียงเมื่อนั้น ขนาดความดีความชั่วเล็กๆ น้อยๆ ที่เรียกว่า กตัตตกรรมคือกรรมที่ทำโดยไม่เจตนา ขนาดพระพุทธเจ้ามันยังสนองเลย วาระสุดท้าย หลังจากปลงอายุสังขารแล้ว พระองค์เดินจากป่าवालเจตีย์ไปยังกุสินารา ระหว่างทางเกิดเห็นตื้นเหยือกกระหายน้ำขึ้นมา ก็บอกพระอานนท์ให้ไปหาหาน้ำมาให้ดื่มแล้ว ไปตักน้ำมา พระอานนท์ก็เพิ่งเดินผ่านลำธารไปอยู่ที่รัฐ อยู่น้ำใกล้แค่หนึ่งองก็ย้อนกลับไป ตัก ปรากฏว่าเกี่ยว ๕๐๐ เล่มเพิ่งจะลุล่วงผ่านไป ชุณคลักเลยกรองยังงี้ก็ไม่มีเส เดินกลับ มารายงานพระพุทธเจ้าว่า ไม่มีน้ำเพราะเกี่ยวเพ็งจะลุล่วงผ่านไป พระพุทธเจ้าบอกกลับไป เถอะ ตถาคตกระหายน้ำๆ นั่นมีอยู่ พระอานนท์สงสัย แต่ว่าด้วยความเชื่อมั่นก็ย้อนกลับไป อีกที่ปรากฏว่าน้ำใส เกิดจากกรรมนิดเดียวว่า ในสมัยชาติหนึ่งท่านเกิดเป็นเด็กชวานา ถึง เวลาปลดตัวออกจากโลกก็รีบเอาไปกินน้ำ วัณหิวมาทั้งวันนี้ ถึงเวลาก็พรวดพราดไปกินน้ำ มันไม่ได้สังเกต แต่ว่าพระพุทธเจ้าชาตินั้นท่านสังเกตเห็นแล้วว่า วัณหิวจะกินน้ำชุนก็ สงสารมันว่าน้ำมันชุนอย่ากินเลย ก็ดึงมันมาย้ายมากินน้ำใส ใกล้กันอยู่นิดเดียวนั้น กรรมที่ ทำโดยเจตนาดี แล้วก็ไม่ได้มีเจตนาจะกลั่นแกล้งอะไรแท้ๆ วาระสุดท้ายยังตามมาสนอง ขนาดพระพุทธเจ้ายังเล่นขนาดนั้น ของเรานั้นรอดยาก ยิ่งศึกษาไปจะยิ่งเห็นความน่ากลัว ของมัน トラบไตที่ยังมีกรรมคือการกระทำトラบนั้นการเวียนตายเวียนเกิดยังมีอยู่ จนกว่าเราจะหยุดการกระทำนั้นลงได้อย่างสิ้นเชิง เป็นอรหันต์ถึงจะหยุดการเวียนตาย เวียนเกิดได้ กรรมมันน่ากลัว พระพุทธเจ้าท่านถึงได้บอกว่า อย่าประมาทว่าเห็นความ ชั่วเพียงเล็กน้อยแล้วทำ แล้วอย่าประมาทว่าเห็นความดีเพียงเล็กน้อยแล้วไม่ทำ ทุก อย่างที่ทำให้ผลทั้งนั้น ต้องการหรือไม่ต้องการ ผลนั้นก็เกิด เราลงมือเมื่อไหร่ได้เรื่อง เมื่อนั้น ฉะนั้นเราก็ต้องหยุดให้ได้ ของพระอรหันต์จะเห็นได้ว่าท่านก็มีการกระทำ แล้ว กระแสกรรมมันขาดอย่างไร ? ชักมีเรื่องไกล ท่านเป็นการกระทำที่เหลือเพียงกิริยา เท่านั้น ตัวมายาไม่มี ขนาดศีลของพระ พระพุทธเจ้าท่านยังให้สติวินัยกับพระอรหันต์ว่า เป็นปาปมุตติ คือพ้นจากบาปแล้ว เจตนาที่จะล่วงศีลใหญ่ของท่านไม่มี แต่จริยาเล็กๆ น้อยๆ ด้วยความเคยชินเดิมของท่านมีอยู่ ก็เลยต้องให้สังฆสวดประกาศกับผู้เป็นอรหันต์ ว่า ให้เป็นผู้ทรงสติวินัย จะได้ไม่ต้องให้ใครไปโจทก์ว่าท่านต้องอาบัติ ทำโดยกิริยาเฉยๆ ตัว จิตที่จะปรุงแต่งให้เบื่อบุคคลเป็นโทษเป็นบุญเป็นบาปมันไม่มีแล้ว มันเหนือบุญเหนือบาปไป

แล้ว ฟังดูเหมือนเข้าใจมัย ? ถึงเวลาไปค้นหาเองหาไม่เจอหรอก

(เล่าเรื่องไปพม่า)...สำหรับคนอื่นอย่างไรไม่รู้ แต่สำหรับเราแล้วมันสนุก สนุกอยู่ตรงว่า เราได้พิสูจน์กำลังใจของเราอยู่ตลอด ดูอยู่ตลอดเวลา ข้ามไปทางฝั่งนั้นต้องอาศัยพระท่านตลอดเวลาเพราะเราเข้าไปในลักษณะเหมือนกับหลบหนีเข้าเมือง ถึงเวลาจะผ่านไปก็ผ่านไม่ได้ต้องถามท่านก่อน ถ้าท่านบอกผ่านได้ลุยเข้าไปเถอะ ไม่มีปัญหาอะไรหรอก ตอนที่สำคัญที่สุดก็ไปติดด่านใหญ่ที่ข้ามแม่น้ำสาละวินตรงเมืองพะอาง เมืองหลวงของรัฐกะเหรี่ยงเขา จีนฮ่อมันขึ้นรถมาทั้งฝูงเลย เขาก็เลยต้องตรวจค้นเป็นพิเศษหน่อย ก็พวกนี้มันทำยาเสพติดขายนี่ ค้นไปค้นมาก็มาถึงเราไม่รู้จะทำยังไง นึกขึ้นมาได้หลวงพ่อบอกบอกไว้ คาถานารายณ์แปลงรูป ก็เลยตั้งใจนึกภาวนาคาถานี้ถึงหน้าหลวงปู่องค์หนึ่งในเมืองมုံต่งของรัฐมอญเขา ขอบใจตรงที่ท่านเป็นพระปฏิบัติปฏิบัติชอบ ยืมหน้าท่านมาใช้ พอ ยืมหน้าท่านมาใช้ ข้าก็ข้ามมันสัมผัสภาษาของท่านนาวิน มันถามว่าพูดพม่าได้มัย ? ท่านนาวินนึกว่าถามเรา ก็บอกได้นิดหน่อย ถามว่ามาทำอะไร มาธุระอะไร จนท่านนาวินนึกได้ว่า เอ๊ย...นี่มันถามคุณนี่หว่า ก็เลยบอกไปเลยว่าเป็นพระที่นี่เอง เป็นเจ้าอาวาสด้วยมันถึงได้เลิกถาม ตัวเราเองต่างชาติแท้ๆ เลยมันเห็นเป็นพวกของมันๆ ไม่ถามสักคำ คนพม่าแท้ๆ โดนสอบชะแทบตาย อยู่ในคฤหาสน์ใต้เกราะเพชรนั้นนะ ยันต์เกราะเพชรมี ๘ บท เขาเรียกอิติปิโส ๘ ทิศ จะมี กระฐี ๗ แยกฝนแสนห่า นารายณ์เคลื่อนสมุทร นารายณ์ถอดจักร นารายณ์ขว้างจักร ตรึงไตรภพ ตวาดป่าหิมพานต์ นารายณ์พลิกแผ่นดิน แล้วก็ นารายณ์แปลงรูป แต่ละบทจะมีการใช้แตกต่างกันไป แต่จริงๆ ก็อยู่ในบทอิติปิโส ไปเที่ยวนี้เจอพม่าคนหนึ่งเป็นอิสลามมาบวช นำสนใจมัย เขามีอดีตเป็นนักกอล์ฟทีมชาติพม่า ที่นี้ตัวเองเป็นอิสลามดันเก่งขึ้นมา มันก็หลุดไปอยู่กลางวงพุทธ ทางรัฐบาลก็เลยบังคับให้เปลี่ยนศาสนา เจ้าพระคุณก็เลยแหกค่ายแผ่นแนบไปทางตะนาวศรีไปถึงเมืองเย ที่นี้มันต่างบ้านต่างเมืองไม่รู้จักใคร ถึงจะเป็นอิสลามมันก็ต้องหาที่พักก่อน ก็เข้าวัด ปรากฏไปเจอความอัศจรรย์ของเทวดา พอปฏิบัติเข้ารุ่งขาวห่มขาวกลับอย่างกึ่ง มาบอกเจ้านายช่วยบวชให้หน่อยได้มัย ? เจ้านายก็ชอบรับประทาน ครั้งแรกบอกให้เปลี่ยนศาสนาเลยคราวนี้มาขอบวชก็เลยบวชชื่อท่านเตชะ ทางด้านพม่านี้ถ้าบวชเขาไม่เรียกชื่อ เขาใช้ฉายา เตชะนี่ ถ้าภาษาไทยก็เตโช...

กิจการของพระศาสนา งานที่เขาช่วยก็คือว่า ถ้าหากว่าเจอพระหรือว่าเจดีย์เก่าที่ไหนเขาก็จะบูรณะให้ใหม่ขึ้นมา เขาก็ทำมาเรื่อยๆจนปีนี้ ๘ พรรษาของเขา ๘ พรรษาเต็มขึ้นปีที่ ๙ มาถึงวัดกำมะไซ วัดกำมะไซนี้จะอยู่ห่างจากหนองบัวประมาณ ๔ ไมล์ ปรากฏว่า เจอเจดีย์โบราณปรักหักพัง อยู่ก็เลยบูรณะ ทำยังไงก็ไม่สำเร็จจนท้อเลย ปกติทำอะไรมันก็จะสำเร็จทุกอย่าง มีคนสนับสนุนเยอะด้วย เพราะเห็นว่าท่านเป็นอิสลามอุตสาห์มาบวชก็เลยศรัทธา คราวนี้ท่านทำเท่าไรก็ไม่สำเร็จเลยท้อ ก็นั่งทำกรรมฐานของท่านตามแบบเทวดาท่านมาบอกให้ไปหาคนไทยคนหนึ่ง ถ้าคนไทยคนนั้นมาเหยียบพื้นที่เมื่อไหร่งานมัน

จะสำเร็จลุล่วงไปเลย ที่นี้พอได้ยินว่าคนไทยก็เลยแวะมาทางหนองบัว จะเอ่อกันเข้าพอดี เจอหน้าเขาถามเลยว่า ท่านอาจารย์เป็นพระไทยหรือเปล่า ? บอกว่าใช่ เขาก็เลยกราบ ขอร้องว่าช่วยไปเหยียบพื้นที่ให้เขาหน่อยเถอะ ไม่ต้องช่วยเหลืออะไรทั้งนั้น เดินไปเหยียบ อย่างเดียวเท่านั้นก็พอ ก็เลยตกลงไปเหยียบให้เขาหน่อย ไปถึงเห็นก็เออ สถานที่มันดี มันน่าจะบูรณะก็เลยช่วย ถวายเงินท่านไป ๓ หมื่นให้ไปบูรณะเจดีย์ แล้วบรรดาญาติโยมที่ ตามไปก็ทำกันอีกเยอะ เทวดาลาดรู้อยู่แล้วว่าถ้าเราไปนี้ได้ตั้งคั่น ไขว้จริงๆ ต่อไปถ้า ตามหาว่าให้ไปเหยียบที่นั่น ไปเหยียบที่นี้ ตายเลยเห็น้อยตาย ไปถึงก็ไปอธิษฐาน พระธาตุ เสด็จนี้สว่างโรลย ขนาดพระอาทิตย์กำลังเที่ยงๆ นี่นะสักประมาณ ๑๑ โมงครึ่ง นั่นนะ พระธาตุเสด็จ สว่างกว่าดวงอาทิตย์อีก แสงอาทิตย์กลายเป็นไม่ร้อนเลย เราก็นั่งสวดมนต์ สบายใจ คนอื่นเขาคงจะแปลกใจ มานั่งตากแดดทำไมวะ คือตอนนั้นมันไม่รู้สิรู้สาอะไร แล้ว มันไม่ร้อนไม่อะไรทั้งนั้นแหละ เสร็จแล้วก็เลยขออารมภ์พระว่าขอให้ท่านเทศะทำงาน ได้สำเร็จด้วยเพราะว่า ท่านซักท้อ ประเภทไม่เคยเจออุปสรรค พอมาเจอเข้าหน่อยหมด กำลังใจ ท่านปรารภว่า พวกคุณยังดี ยังมีพ่อแม่พี่น้องคอยหนุนหลังอยู่ ของผมนี้เขา ตัดขาดเลย เขาถือว่าคนทรยศ เป็นอิสลามแล้ววช

ถาม : (เรื่องการฝึกกสิณ)

ตอบ : การฝึกกสิณนี้มันจะมีนิมิตคำว่า นิมิตก็คือ ภาพที่ปรากฏอยู่นะมันจะเริ่มตั้งแต่ อุกคหนิมิต นิมิตเริ่มติดตา ถ้าหากว่าฝึกอะไรมันก็จะเห็นตามภาพนั้น จนกระทั่งว่า นิมิต นั้นทรงตัวอยู่ไม่ว่าเราจะหลับ จะตื่น จะยืน จะนั่งอย่างไร ต้องรักษาสภาพนิมิตนั้นไว้ให้ได้ แล้วมันจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ ถึงปฏิภาคนิมิต นี่จากสติเดิมของมันจะเปลี่ยน เป็นสีขาวสดใส้จ้าสว่างไสวให้ใหญ่ได้ ให้เล็กได้ ให้มาได้ ให้หายไปเลยได้ ปรากฏขึ้นใหม่ ก็ได้

ถาม : ที่ผมเห็นนี้ยังไม่เป็นภาพพระพุทธรูปนี่เป็นแค่อากาศเฉยๆ ?

ตอบ : ก็ตั้งใจเอาใหม่ จับอันไหนก็ให้เอาอันนั้น เรื่องของกสิณนี้สำคัญ

ถาม : มีส่วนได้บ้างหรือยังครับ ?

ตอบ : ถ้าทราบใดที่เรายังไม่ประเภทที่ว่า นึกขึ้นเมื่อไหร่เห็นได้เมื่อนั้นก็อย่าไปหวังผล ไม่มีทางเลย กสิณนี้เห็นว่าหมุกก็หมู่น้อย เพราะว่ามันเป็นของหายาบ แต่ถ้าว่าเป็นหมุกก็ หมูเขี้ยวตัน เขี้ยวยาวเป็นน้ำเลย...

ถาม : เรื่องทิพจักขุญาณนี้ ผมกำหนดอะไรมันก็จะรู้ขึ้นมากก่อนล่วงหน้า ?

ตอบ : อันนั้นพื้นฐานเดิมของเราอาจจะมีอยู่

ถาม : ตอนที่ผมมีเวลาอยู่ที่บ้านควรฝึกอะไรครับ ?

ตอบ : ขอบอันไหนก็ทำอันนั้น สิ่งที่เราชอบถ้าเราทำมันจะได้ผลง่าย

ถาม : อยู่ที่ใจอย่างเดียวใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่อยู่ที่ใจอย่างเดียว อิทธิบาท ๔ ต้องมีครบ ฉันทะ พอใจอย่างเดียวมันไม่ได้

มันต้องมีวิริยะ พากเพียรในการทำ มีจิตตะมิจิตใจปักแน่วแน่มั่นในการทำ วิมังสา หมั่นไตร่ตรองทบทวนผลมันอยู่เสมอ

ถาม : พระพุทธรูปนี้ครับ ที่มีไฟส่องอยู่ข้างหลัง มีแก้วใส ?

ตอบ : ดูว่าเราจับอะไร ถ้าเป็นแก้วใสก็เป็นอโกลโลกสิน ถ้าเราไปจับแสงไฟมันก็เป็นเตโชกลสิน

ถาม : ถ้าแสงไฟนี้ พอหลับตานี้แสงไฟมันจะติดตามมาด้วย ?

ตอบ : ลักษณะนั้นมันก็เป็นแค่อกุศลหิมิตธรรมตา ถ้าหากว่าเราผลอหนอยมันก็หายไป นิमितที่จะใช้ได้นี้มันต้องเป็นปฏิภาคนิมิตเต็มที มันจะเปลี่ยนสีจากสีปกติเป็นสีขาวใสเจิดจ้าเลย เหมือนกับมองดวงอาทิตย์ก็ไม่ปานอย่างนั้น จะให้ใหญ่ก็ใหญ่ได้ จะให้เล็กก็เล็กได้ จะให้มากก็ได้จะให้ไปก็ได้ แล้วแต่เราสั่ง ถ้าเราบังคับได้อย่างนั้นก็เริ่มใช้ผลมันได้ ถ้ามันไม่สามารถจะทำได้ สั่งก็ไม่ได้ ไม่ต้องไปใช้ผลมันหรือ เสียเวลาเปล่าเพราะว่าผลมันยังไม่เกิดเต็มที

ถาม :

ตอบ : ขี้เกียจเหยียบ พระเขาไม่เหยียบผ้าขาวหาเรื่องให้พระโดนอาบัตินะซี เขาไม่ให้เหยียบผ้าขาวจำเอาไว้ ที่ใครเหยียบนะ เขาอนุโลมให้เราแต่สีลาท่านขาดไปแล้ว มันเกิดจากพระโพธิราชกุมาร ปูผ้าขาวไว้แล้วอธิษฐานว่า ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้าเหยียบแล้วเขาจะมีลูกได้ แต่เขาเองเขามีไม่ได้เพราะทำกรรมหนักเอาไว้ พระพุทธเจ้าสั่งรื้อผ้าขาวหมด แล้วสั่งห้ามพระภิกษุเหยียบผ้าขาวที่เขาปูลาดเอาไว้

ถาม : ถ้าผมสอบแล้วผมจะอธิษฐาน ถ้าได้แล้วผมจะขอช่วยพระศาสนาเต็มทีนี้จะได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : รอให้เรียนจบก่อน พอเราเรียนจบแล้วมีเวลาก็ค่อยมาท่อมเทกันค่อยๆ ทำค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไป ใจเย็นๆ เวลามันอีกเยอะ สำหรับพวกเรานะ ชีวิตฆราวาสนี่มันต้องคิดเสมอว่ามันไม่ตาย แต่ถ้าปฏิบัติทางธรรมนี่มันต้องคิดเสมอว่าเราต้องตาย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าชีวิตฆราวาสแล้วของเรานั้นอีกเยอะ แต่ถ้าหากว่านันททางธรรมแล้วมันก็น้อยไปทุกที เอาทางโลกมันให้สำเร็จก่อนคนมันจะได้ไม่ว่า พอเราได้ประสบความสำเร็จทางโลกแล้วเลี้ยวมาทางธรรมมันเรื่องเล็ก

(เรื่องอุตุคค์)...การเดินทางจริงๆ ในป่า มันไม่ต้องถ่ายถอดหรือที่เรารู้จักเป็นต้องถ่ายถอดกันจริงๆ คือประสบการณ์ในป่า แล้วก็ระยะทางไกลไกลที่ควรจะมีไว้ อาจารย์เป่าแกไม่รู้ว่า **ทุ่งใหญ่** ระยะทาง ๙๓ กิโลเมตร มันมีบ้านหัวท้ายกับตรงกลางกิโลเมตรที่ ๔๕ โนน คราวนี้คนไม่รู้เวลากะออกเดินทางมันก็ผิดนะซี ผ่านไปช่วงที่บิณฑบาตไม่ได้ แล้วก็อดไป ก็เดินไปอีก ๔๐ กว่ากิโลอย่างนี้ แกเองก็เดียงนะซี เราเดินผ่านไปพอดี เจอแกปักกลดอยู่ไปสอบถามอะไรเสร็จเรียบร้อยก็แบ่งเสบียงให้ หลังจากนั้นอีก ๑๐ กว่าปีไปเจอท่านอยู่ที่ไกรเกรียง เป็นเจ้าอาวาสไปแล้ว ก็ไปฟื้นความหลังให้ท่านว่า เราไปเจอกันที่นั่น

เวลานั้นจำได้มัย ท่านเองก็บอกนึกไม่ออก ก็ถามว่า พระปืดอยู่มัย ก็บอกอ้อ...พระปืดสึกไปแล้วไปทำงานอยู่ภูเก็ต แล้วท่านก็บ่นๆ ผมว่าความจำแม่นแล้วนะ เจอท่านนี้ผมกลัวเลย จำแม่นอะไรขนาดนั้น ๑๐ กว่าปีเจอครั้งเดียว จำได้อีกหนึ่งคงไม่รู้ว่าจะวันก่อนนายคิมเขามา มั่นรอชะปีที่ ๑๗ ให้หลังแล้วมันถึงมา ปรากฏว่าเราก็กมันตั้งแต่แรกที่เขามา ตอนนั้นมัน อ้วนขึ้นเยอะ แต่ก่อนเขาผอม ๑๐ กว่าปีค่อยมาเจอกันแล้วจำได้นี้มันน่ากลัว ทีนี้อาจารย์ เป้าแกไปก็เลยเข้าไปทางเดียวกัน ปรากฏว่าอาจารย์เป้าแกประเภทที่ว่าดวงแกเฮงนะ คว้าป้ามั่นนอนอยู่แกไม่เห็น บุกๆ เข้าไปถึงโนนก็พรวดเข้าไป มันชีวิตอาจารย์เป้า กระเด็นจมหายไปใต้วงงูเลย โชคดีของแกที่จมหายไปใต้วงงูไฟงั้นมันฆ่าตายแน่ ปรากฏว่ามันชีวิตโดนแขน แขนหักไปข้างหนึ่ง ก็ลองนึกดู ถ้ามันโดนตัวก็คงกลวงไปเลย

ถาม :

ตอบ : คนเรากว่าจะถึงตรงนั้นมันผ่านเวียนตาย เวียนเกิดมานับไม่ถ้วน สิ่งที่เราทำมา ทั้งหมดเรียกว่ากรรม กรรมจะดีจะชั่วก็ตามมันเป็นกรรมทั้งนั้น ถ้ากรรมดีเรียก กุศลกรรม ถ้าหากว่ากรรมชั่วเรียกอกุศลกรรม แต่ส่วนใหญ่แล้วของเรา กรรมดีเขาเรียกว่า บุญ ถ้าหากกรรมชั่วเรียกว่า กรรม ไม่ต้องห่วงหรือกลัวมาเยอะ แต่คราวนี้ในเมื่อเรามาเกิดเป็นคนได้เพราะต้นทุนความดีของเราต้องพออย่างน้อยๆ เราต้องมีศีล ๕ บริสุทธิเราถึงได้เกิดมาเป็นคน คราวนี้ในเมื่อต้นทุนของเราเพียงพอแล้ว เมื่อสำคัญว่าเราสามารถต่อทุนได้มัย ? จะสามารถที่จะต่อยอดแตกดอกแตกผลของมันออกไปมากกว่านี้มัย หรือจะอยู่อย่างขาดทุนลงนรกไป เลือกลงนรกไป

ถาม : ทีนี้เมื่อก็บอกว่า อุทิศส่วนกุศลให้กับคนเป็น ผมอ่านในหนังสือหลวงพ่อบุญเหมือนอย่างคนที่เป็นศัตรูกับเรา เราก็ไม่ถูกกันอยู่ตลอดเวลา เราก็อุทิศส่วนกุศลให้เขา แล้วเขาก็จะดี ทีนี้เขาก็ไม่ได้มาโมทนาแล้ว ?

ตอบ : ลักษณะนั้นเขาเรียกว่าแม่เมตตา แม่เมตตากับอุทิศส่วนกุศลมันคนละอย่างกัน อุทิศส่วนกุศลคือ เราทำอะไรเราตั้งใจให้เขามีส่วนด้วย ส่วนการแม่เมตตาคือ การส่งกำลังใจที่ประกอบด้วยความดีถึงเขาอยู่ตลอดเวลา ขอให้อย่าได้มีเวรมีกรรมและเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ลักษณะนี้มันเหมือนอย่างกับว่า เขาของเย็นไปดับของร้อนดับไปเรื่อยๆ ถ้าหากว่าของเย็นมีกำลังสูงของร้อนมันก็จะเย็นลงเอง เขาก็กลับมาดีกับเรา มันคนละอย่างกัน อุทิศส่วนกุศลคือทำอะไรแล้วอยากให้เขาได้ด้วย ส่วนแม่เมตตาคือ ตั้งจิตที่ประกอบด้วยกรรมดีให้กับเขาไป

ถาม : พุดออกไปเลยใช้มัยคะ ว่าเราขอแม่เมตตา ?

ตอบ : ไม่ใช่ พุดมันแค่คล่องๆ ปาก มันต้องจากความรู้สึที่แท้จริงจากใจของเรา นึกด้วยความหวังดี ปรารถนาดี ขอให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข อย่าได้มีความทุกข์เลย อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข ที่เขาต้องปาวๆ ผลมันน้อยเพราะบางทีใจมันไม่คิด เรื่องของการแม่เมตตาเป็นสิ่งที่เกิดจากกำลังใจที่แท้จริง

ตอบ : จำ ตัวนั้นแหละ

ถาม : (ถามเรื่องการอุทิศส่วนกุศลให้พวกที่ตายโหง)

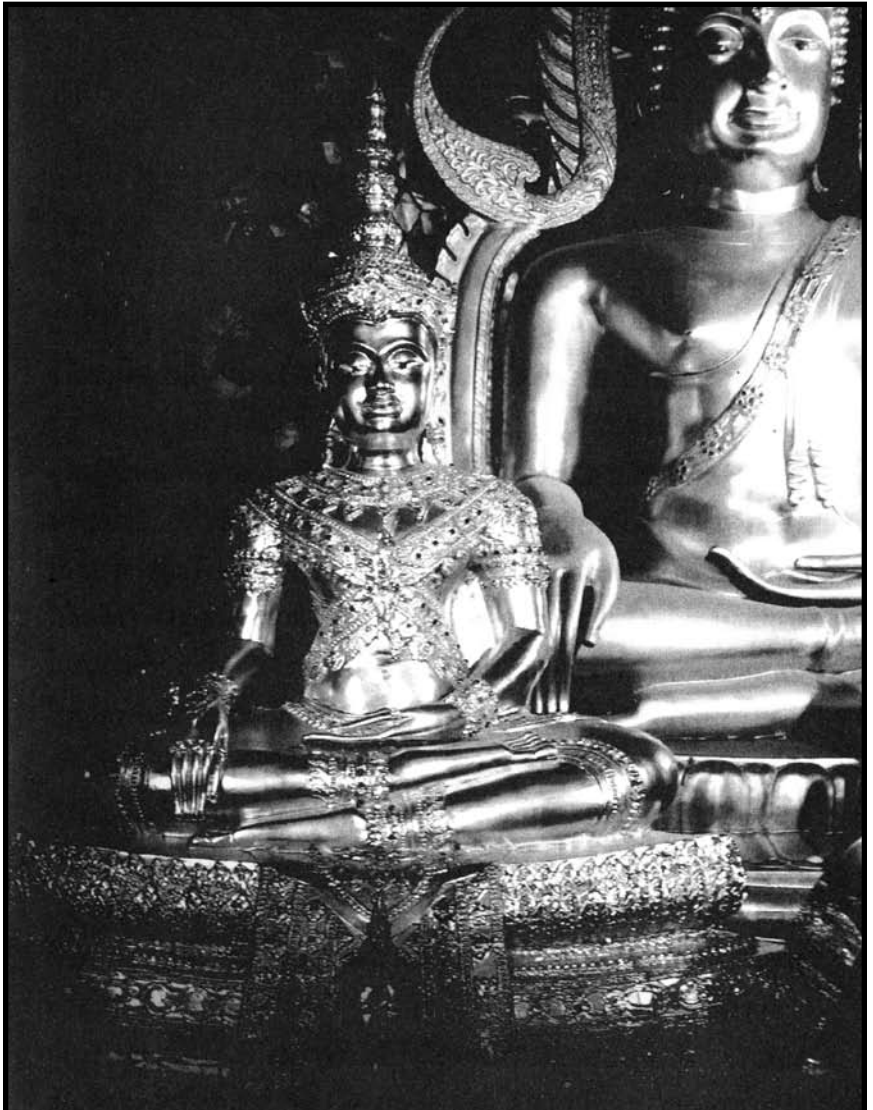
ตอบ : พวกตายโหงนี้ยังไม่ได้รับการตัดสินหรือกนะ เพราะว่ายังไม่ถึงอายุขัยของเขา เขาก็รับบุญรับบาปอะไรในลักษณะที่ว่า การตัดสินไม่ได้จนกว่าจะรอถึงครบอายุขัยของเขา ก่อน คราวนี้อายุขัยในการเป็นมนุษย์เปรียบกับสัมภเวสี ของสัมภเวสีแบ็บเดียว สมมติว่า เขาจะอายุ ๕๐ ปี แต่เขาตายตั้งแต่อายุ ๒๐ เขาก็รอที่โน่นประมาณครึ่งวันแค่นั้นเอง แต่ ช่วงที่รออยู่ไม่มีอะไรทำอย่างที่เขาว่านะ ก็เร่ร่อนไปเรื่อย ถ้าเราทำบุญให้เขาๆ ได้รับความ สุขสบายเขาก็สบาย ไม่งั้นก็อดอยากหิวโหยเร่ร่อนไปก็โดนหมอผีเรียกไปใช้บ้างอะไรบ้าง

ถาม : เขาจะได้ตลอดไปเลย ?

ตอบ : เราทำความดีสูงแค่ไหน เขาก็จะได้เท่านั้น ถ้าเราเป็นผู้ทรงฌาน ตั้งใจอุทิศส่วน บุญส่วนกุศลจากกรรมฐานให้เขา บางทีเขาจะไปเกิดเป็นพรหมเลย หลวงพ่อบอกมีหลาย รายไปนั่งรอไปนิพพานเลย เพราะมันดันมาขอช้าไว้ อย่างนี้ว่าเขาไม่ได้นะ เพราะว่าของ เขาต้องมีบุญเนื่องกันมาจริงๆ เพราะโอกาสที่จะพบหลวงพ่อนี้ไม่มีหรือ

พระพุทธรูปมหานาค วัดไตรมิตรวิทยาราม

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๓ เดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุปญโญ เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : สมัยที่หลวงพ่อกำหนดอาพาธอยู่ที่ศิริราช มีอยู่คนหนึ่งเขาไปหาหลวงพ่อกัน ?

ตอบ : พวกที่ตายโหงนี่ บางรายก็เป็นพวกที่หมดอายุ แต่ส่วนใหญ่ ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์นี้ ยังไม่หมดอายุ ถ้าหมดอายุแล้วก็ไปรับบุญรับบาปได้ทันที อีกอย่างคือว่าถ้ากำลังบุญมากก็ไปรับส่วนดีเลย ทำบาปมากสูงมากก็ลงไปรับกรรมเลย ไม่ผ่านการตัดสิน พวกผ่านการตัดสินนี้มันกระด้างจะด่าก็ไม่ด่า จะขวาก็ไม่ขว แต่ว่าพวกผ่านการตัดสินนี้ยังโชคดีนะ โอกาสรอด ๘๐% เพราะว่าพระยายมท่านจะถามละเอียดจริงๆ ถามนิดถามหน่อยถามล้วงไปเรื่อยมันจะต้องทำดีซะอย่างหนึ่งละ แล้วท่านก็จะส่งไปรับความดีก่อน ทีนี้ถ้าทำดีเล็กน้อยมากอย่าง**สุปติภูริตเทพบุตร** อย่างนี้มันัวแต่ไปเพลินกับความดีอยู่ หมดบุญที่นี้ละ โดนเต็มๆ

ถาม : อย่างเวลาเช้าๆ เราแผ่เมตตาตามแบบหลวงพ่อนี้มีอาานิสงส์อย่างไรบ้างคะ ?

ตอบ : อันดับแรกของเรา จะได้**ปัตติทานมัย** เป็นการทำบุญประเภทหนึ่ง การทำบุญมี ๑๐ ประเภท สุดท้ายนี่จะเป็นของกำไรโดยตรง เขาเรียก**ทัญจุกัมม** มีความเห็นถูกว่า พระพุทธเจ้าสอนดี เราจะทำตามอันนี้ได้กำไรแน่ๆ นอกนั้นก็**มีทานมัย** บุญเกิดจากการให้ทาน **ศีลมัย** บุญเกิดจากการรักษาศีล **ภาวนามัย** บุญเกิดจากการทำสมาธิภาวนา ๓ อย่างนี้จะเป็นบุญที่ใหญ่ที่สุด แล้วหลังจากนั้นจะมีบุญเล็กๆ ซึ่งจะเรียกว่าเล็กก็ไม่ได้ เพราะว่าถ้าหากว่าเล็กของข้างมันก็ใหญ่ของมันนะ บุญเล็กๆ ก็ยังมี**อปายนมัย** อ่อนน้อมถ่อมตนกับคนอื่น คนที่อ่อนน้อมถ่อมตนมา เราเห็นก็เอ็นดูเอ็นใจเกิดความรักความเมตตาเขา ไช้มัย ? ตัวนี้มันก็ทำให้คนอ่อนน้อมถ่อมตนเขาได้บุญ ต่อมาก็**ปัตติทานมัย** ทำบุญแล้วตั้งใจอ่อนน้อมให้คนอื่นเขา ตัวเราจะทำได้สำเร็จก็ยากแล้ว อุตส่าห์แบ่งปันให้คนอื่น ถ้าจิตไม่ได้ประกอบด้วยความรักความเมตตาจริงๆ มันก็จะให้เขาไม่ได้ ในเมื่อให้เขาได้ผลบุญของเรามันก็จะเพิ่มขึ้น **ปัตตานุโมทนา** พลอยยินดีในความดีที่คนอื่นทำ ปกติมันคอยจะอิจฉาเขา แต่อันนี้มันคอยยินดีจริงๆ ได้บุญจริงๆ ไช้มัย ? **ธัมมัสสวนมัย** นำไปปฏิบัติ **ธัมมเทศนามัย** ได้ผลแล้วกลับไปสอนเขาต่อ พวกนี้เขาเรียก **บุญกิริยาวัตถุ** สิ่งที่ทำให้เกิดบุญ ทำแล้วเป็นบุญเป็นกุศล ทีนี้ของเราที่ว่าตั้งใจอุทิศให้คนอื่นเขา มันก็จะเป็น**ปัตติทานมัย** ก็คือว่า บุญที่ได้จากการตั้งใจทำความดี แล้วแบ่งให้คนอื่นเขาไป

ถาม : ทำตามหลวงพ่อก่อนเช้าๆ หลวงพ่อก่อนจะนำแผ่เราก็พยายามทำตาม ?

ตอบ : มันเป็นวิธีการที่จะได้บุญ อย่างของเรา นั่งอยู่คนเดียวเขาถวายสังฆทานเราก็สาธุ มันก็ได้ไปด้วยไช้มัย ? มันเป็นวิธีการทำบุญที่ง่าย แต่ในขณะที่เดียวกันที่คนที่ทำไม่ได้ กำลัง

ใจไม่ถึงมันจะทำอะไรกันนักหนาอะ เดี่ยวทำๆ ถ้าอย่างนั้นไม่ได้แล้วกำลังใจยังเศร้าหมอง
ไปด้วย

ถาม : มีพระองค์เล็กๆ อยู่หลายองค์ไม่รู้จะทำอย่างไร ?

ตอบ : แค่ว่าเล็กน้อยเนี่ยเราก็เจ๊งแล้ว ถ้าหากว่าเป็นรูปพระพุทธรูปเจ้าคำว่าเล็กน้อย
ไม่มีสำคัญสุดๆ ทั้งนั้นเลย ถ้ามีมากเกินไปดูแล้วไม่ทั่วถึง ควรจะทำอย่างไร ? หากลองหา
อะไรใส่รวมๆ กันเอาไว้ให้ดีให้เหมาะสม แล้วเอาขึ้นบูชา ต่อไปอย่าใช้คำว่าเล็กน้อยกับพระ
นะ เดี่ยวเจอข้อหาปราชญ์พระรัตนตรัย สมัยหลวงปู่ปาน ท่านสร้างพระคำข้าวองค์หนึ่ง
หน้าตัก ๕ นิ้ว ตั้งโต๊ะบวงสรวงชุดใหญ่เลย ทำพิธีบวงสรวง หลวงพ่อก็บอกว่าทำไมแค่พระ
องค์เล็กๆ แค่นี้ต้องตั้งเครื่องบวงสรวงเต็มพิธีชุดใหญ่ขนาดนี้ด้วย หลวงปู่ปานบอกว่า คำว่า
พระพุทธรูปเจ้ามีเล็กหรือ ? หลวงพ่อบอกได้ยินแล้วตกใจ แสดงว่าจิตเราหยาบไปหน่อย
ใช้มัย ? เห็นพระพุทธรูปเจ้าเล็กน้อย จำไว้ละคำว่าเล็กน้อยไม่มี พุทโธ อัมปมาโน
ธัมโม อัมปมาโน สังโฆ อัมปมาโน คุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ไม่สามารถจะ
ประมาณได้ มีลูกศิษย์หลวงพ่อดัดปากน้ำได้พระสมเด็จของขวัญไปองค์กระจุยหนึ่ง
นั่งมองๆ มันไม่ถูกใจนะ องค์กระจุยหนึ่ง องค์แค่นี้จะคุ้มครองเราได้หรือ ปรากฏกลางคืน
นอนหลับไปฝันเห็นพระสมเด็จวัดปากน้ำองค์ของขวัญนั้นแหละลอยมาโตขึ้นๆ จนใหญ่
จนเต็มจักรวาลเลย แล้วถามว่าแค่นี้พอมัย ? (หัวเราะ) สะใจมัยละ ? พุทโธ อัมปมาโน จำไว้
คุณพระพุทธรูปเจ้าประมาณมิได้

ถาม : การถวายสังฆทาน ถ้าเราเอาพระองค์ขนาดที่ไม่ใหญ่มากนัก คุณภาพจะเหมือน
กันมัยครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าจะเอาอันสีงส์กันจริงๆ พระที่ถวายสังฆทานหน้าตักไม่ควรต่ำกว่า
๕ นิ้ว แต่ถ้าหากว่าเราตั้งใจถวายแล้วเป็นองค์น้อย อันนั้นเราจะได้อานิสงส์เป็นพุท
บุชา คือเราได้สร้างพระขึ้นมาองค์หนึ่ง หลวงพ่อขอมวัดไม้โรงัว ท่านสร้างพระสร้าง
เอาๆ องค์เล็กองค์ใหญ่เต็มไปหมด ท่านบอกว่าอานิสงส์ของการสร้างพระพุทธรูปไม่ว่า
องค์โตเท่าภูเขาหรือองค์เล็กเท่าใบหญ้าคา เกิดมากี่ชาติก็จะเป็นผู้ที่ประกอบไปด้วย
เดชอำนาจไม่รู้จักจบจักสิ้น พุทธบูชามหาเดชะวันโต เพราะฉะนั้นจะองค์เล็กองค์ใหญ่
ก็แล้วแต่ ขอให้เป็นพระพุทธรูปเจ้าเถอะ อานุภาพไม่สิ้นสุดหรอก

ถาม : อย่างบางที่มันซี้เกียจที่นี้เราพยายามแล้วนะคะ...?

ตอบ : ก็เลิกซี้เกียจ สังเกตดูว่าธรรมชาติบางส่วน เราพยายาม วันก็แล้ว เดือนก็แล้ว
ปีก็แล้วมันก้าวพ้นไม่ได้ อันนั้นห้ามซี้เกียจจะนะ ต้องทบทวนแล้ว ทบทวนอีก ย้ำแล้วย้ำอีก
ย้ายอยู่กับที่เดิมให้มันชำนาญไปเลย อันนั้นแสดงว่าสติปัญญาของเรามันยังไม่เพียงพอ
ถ้าหากว่าสติ สมภาวิ ปัญญา มันเพียงพอ เราจะก้าวพ้นตรงจุดนั้นได้ เราต้องหาความ
ชำนาญไปเรื่อยๆ จนกว่ามันจะพอ ถ้าภาษานักปฏิบัติเขาจะบอกว่า วาระมันยังไม่มา
มันเหมือนกับต้นไม้ เราปลูกมันแล้วมันยังไม่ออกดอกออกผลซักที เราจะซี้เกียจไม่ดูแลมัน

จะไม่ได้ ต้นไม้มันจะตาย เราต้องดูแลมันต่อไป ถึงวาระ ถึงเวลาที่สมควรดอกผลมันจะออกมาเอง เพราะฉะนั้นยิ่งไม่ได้ยิ่งต้องขยัน

ถาม : อย่างเราปฏิบัติแล้วเราไม่รู้ว่าจะควรจะทำแบบไหนจึงจะตรงกับจิตของเรา ?

ตอบ : แบบไหนจะตรงกับจิตของเรานี้หาว่ามีปฏิบัติกรรมฐานของหลวงพ่อกมา อ่านแล้วชอบตรงไหนก็ทำตรงนั้นเลย ทำกองนั้นกองเดียว หัวข้อนั้นหัวข้อเดียว เอาให้มันได้จริงๆ ไปเลยอย่าไปเปลี่ยนใหม่ ถ้าหากว่าเราทำๆ ไปแล้วมันยังไม่ได้ เราไปท้อแล้วไปเปลี่ยนใหม่ทำๆ ไปยังไม่ได้ ท้อแล้วเปลี่ยนใหม่ อาตมาเปรียบว่ามันเหมือนยังกับว่าชูดบ่อแล้วไม่ได้น้ำ ชูดลงไป ๓ เมตร ๕ เมตร ถ้าเกิดน้ำมันอยู่ ๒๐ เมตรอย่างนี้ เรารู้สึกเหนียวรู้สึกท้อแล้วไปเปลี่ยนใหม่ ไปชูดอันนั้น ๓ เมตร ๕ เมตรแล้วเมื่อไหร่มันจะได้ล่ะ เพราะฉะนั้นมันจะต้องประเภทต้องตั้งหน้าตั้งตาทำไป ได้สักหัวข้อหนึ่งแล้วอันอื่นมันจะง่าย เพราะว่ากำลังมันเท่ากัน มันแค่เปลี่ยนวิธีการเท่านั้นเอง เมื่อวานนี้พี่ชายเขามา พี่ชายคนนี้ก็ก่อนหน้าที่เขาปฏิบัติธรรมะแข่งขันมาก ตั้งใจอย่างเดียวว่าจะไปนิพพาน ครอบครัวยังไม่มีแล้ว อีต่อนี้ก็สี่เมีย ๑ มีลูก ๓ เรียบร้อยไปแล้ว เขามาถามว่าเขาปฏิบัติแล้วไม่ก้าวหน้าจะอย่างไร ? ก็บอกว่าพี่ก็ทำอย่างที่เราเคยทำนั่นแหละ สมัยก่อนพี่ว่าอาตมาบ่าอย่างไรก็บ่าอย่างนั้นล่ะ แล้วมันก็จะได้อเอง พุดมันง่ายนะ แต่ตอนทำมันเหนียวก็ท้อเหมือนกัน เปรียบให้ฟัง ถ้ากลัวว่าจะผิดเอาศีลเป็นกรอบ ศีล ๕ ก็ได้ ศีล ๘ ก็ได้ ถ้าหากว่ายังอยู่ในกรอบของศีล การปฏิบัติมันไม่ผิดหรือว่าผิดก็ผิดน้อยเต็มที ในเมื่อมีศีลแล้วพยายามกวาดศีลของเราให้บริสุทธิ์อย่าละเมิดศีลด้วยตัวเอง อย่ายุ่งส่งเสริมให้คนอื่นทำ อย่ายินดีเมื่อคนอื่นล่วงให้ศีลนั้นขาดลง ในเมื่อเราทำละเอียดยุติได้ถึงขั้นนี้ ศีลมันทรงตัวสมาธิก็จะตั้งมั่นได้ง่าย ปัญญา ก็จะเกิด เพราะวาจิตของเราถ้านิ่งมันเหมือนน้ำที่นิ่งมันจะมองเห็นได้ เวลาชะงักไปก็เห็นหน้าตัวเอง คราวนี้พอจิตมันนิ่งปั๊บ ปัญญา มันก็จะเกิด พอปัญญา มันเกิดจะใช้ไปคุมศีลอีกทีหนึ่ง ในเมื่อยิ่งคุมศีลให้ละเอียดยุติ สมาธิก็จะตั้งมั่นได้ง่าย สมายิ่งตั้งมั่น ปัญญา ก็ยิ่งเกิด มันจะไล่กวาดไปเรื่อยๆ จนถึงจุดสุดท้ายของมัน เราก็จะก้าวข้ามในจุดที่เราต้องการได้

ถาม : ถ้าใจเราอยากทำกสิณนี้ทำได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ได้ทุกคน ถ้าใจรักอยากจะทำอดีตเคยทำมาแล้ว ที่นี้เราเอา กสิณ ๑๐ กองนี้เอาคู่มือปฏิบัติกรรมฐานของหลวงพ่อกมา ตั้งใจจุดธูปบูชาหน้าพระรัตนตรัยต่อหน้าหิ้งพระของเรา กราบพระขอขมา มีท่านสงเคราะห์ อธิษฐานว่า กสิณกองใดที่เราเคยทำได้แล้วในอดีตแล้ว ถ้าหากว่าทำในปัจจุบันนี้จะได้ผลเร็วที่สุดขอให้เราอ่านแล้วชอบกองนั้นมากที่สุดแล้วก็ไล่ไปเลย อาโลกสิณ อากาศกสิณ ปรวูกสิณ เตโชกสิณ อาโปกสิณ วาโยกสิณ โลหิตกสิณ ปีตกสิณ นีลกสิณ โอทาทกสิณ พอครบ ๑๐ กองเสร็จแล้วชอบอันไหนมากที่สุดก็หาอุปกรณ์มาแล้วก็ทำ คราวนี้การทำกสิณนี้มันสำคัญอยู่ที่ย่ำคิดย่ำทำ ยิ่งกว่าพวกโรคจิตอีก ก็คือว่ามันลืมหืมตามอง หลับตาลงนึกถึงมันจะนึกได้แบบหนึ่ง พอภาพหายก็ลืมหืมตามอง

ใหม่ พร้อมคำภาวนาอยู่ตลอด คราวนี้พอเลิกจากตรงนั้นไปห้ามลืมนะ ต้องนึกถึงภาพนั้น
อยู่เรื่อยๆ นึกไปพร้อมกับคำภาวนาอยู่เรื่อยๆ แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งให้เขา อาจจะมีซัก ๓๐
- ๔๐% นึกถึงภาพนั้นพร้อมคำภาวนาตลอด ส่วนความรู้สึกอีก ๖๐ - ๗๐% ก็ทำหน้าที่การ
งานของเราไป

ถาม : ต้องแบ่งอย่างไรคะ ?

ตอบ : ตลอดเวลาจนกว่าภาพนั้นเราจะลืมตาก็เห็น หลับตาก็เห็น คราวนี้ก็คอยประคับ
ประคองเอาไว้ให้ดี ถ้ามันหายไปรีบนึกขึ้นมาใหม่ หายไปรีบนึกขึ้นมาใหม่ไปเรื่อยๆ สมาธิก็
จะทรงตัว ตั้งมั่นขึ้นเรื่อยๆ ภาพนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากสีเดิมก็จะจางลงๆ เป็น
สีขาว จากสีขาวก็กลายเป็นขาวทึบ จากขาวทึบก็กลายเป็นขาวใส จนกระทั่งสว่างเจิดจ้า
เหมือนกับเรามองดวงอาทิตย์ คราวนี้ลองอธิษฐานดูให้หายไปได้ ให้มากก็ได้ หรือจะให้
ใหญ่ก็ได้ ให้เล็กก็ได้ คราวนี้อธิษฐานดูว่ามันจะมีผลตามนั้นมัย ? ถ้าเป็นอาโลกิณ ก็
สามารถทำที่มืดให้สว่างได้ สามารถเห็นนรกเห็นสวรรค์ได้ ถ้าเป็นโอทาทกิณ ก็สามารถ
เปลี่ยนสีอื่นเป็นสีขาวได้ สามารถเห็นนรก เห็นสวรรค์ได้ เป็นปีตกิณ ก็สามารถเปลี่ยน
สีอื่นเป็นสีเหลืองได้ สามารถทำของอื่นให้เป็นทองได้ โลหิตกิณ ก็สามารถเปลี่ยนสีอื่น
เป็นสีแดงได้ นิลกิณ ก็สามารถที่จะเปลี่ยนสีอื่นเป็นสีเขียวเป็นสีดำได้ หายตัวได้เหล่านี้
เป็นต้น พอทำได้เต็มที่แล้วเราก็อยก้าวข้ามกองใหม่ก่อนจะจับกองใหม่ก็ข้อมกองเดิมให้
เต็มทีก่อน มันจับเดียวเท่านั้นเองนะ ถ้ามันได้คล่องตัวแล้วมันจับเดียวไม่ถึงวินาที สอง
วินาทีก็เต็ม แล้วเราก็จับกองอื่นต่อ

ถาม : แล้วคำภาวนาจำเป็นมัยคะ ?

ตอบ : จำเป็นเพราะว่าคำภาวนาพร้อมกับลมหายใจเข้าออกสำคัญที่สุด ถ้าไม่มี
อานาปานีกรรมฐานทุกกองได้ประมาณแค่อุปจารสมาธิเท่านั้นละ ทรงฌานไม่ได้

ถาม :

ตอบ : ถ้ามันเต็มที่ของฌานมันก็จะได้ฌาน ๔

ถาม : ความรู้สึกมันได้ขนาดไหน ?

ตอบ : ถ้าภาพกสิณนั้นสว่างเจิดจ้าเหมือนกับเรามองกระจกสะท้อนแสงอาทิตย์นั่นคือ
ฌาน ๔ แล้ว ส่วนเรื่อง ๓ ฐาน ๗ ฐานอะไรนั้นไม่ต้องไปคิดถึง เพราะว่าถึงเวลาบางที่คำ
ภาวนามันหายไปเฉยๆ เราก็แค่กำหนดรู้ตามภาพมันเท่านั้นว่า ตอนนี้นั้นเป็นอย่างนี้ ตอน
นี้มันเป็นอย่างนี้

ถาม : จำเป็นต้องทำอานาปาด้วยหรือคะ ?

ตอบ : จำเป็นต้องใช้เลย กรรมฐานทุกกองอีก ๓๙ กอง ถ้าไม่ได้อานาปานสติควบด้วย
อย่างเก่งก็ได้แค่อุปจารสมาธิ ขอบทำกสิณก็ดีเพราะว่ากสิณเป็นพื้นฐานของฤทธิ์ พอได้
กสิณคล่องแล้ว ต่อไปเป็นสมาบัติ ๘ สมาบัติ ๘ นี้เรายกกสิณขึ้นมากองหนึ่ง แล้วเพิก
ภาพกสิณเสีย ทำรูปฌานให้เกิด

ถาม : ทำมาตอนนีตัวมันโยกไปมาแล้วสงสัยว่าทำไมมันถึงติดอยู่แบบนี้ ?

ตอบ : ต่อไปลืมนั่นไปเลย ไม่ต้องไปสนใจมัน ตามรู้มันอย่างเดียว มันโยกก็ให้มันโยก จะเป็นจะตายหัวโขกพื้นนี่ทำไหนหกดคะเมนตีลังกาก็ช่าง อาตมาเองเฉพาะโยกนี่เดือนกว่า แต่ว่าน้ำตาไหลนี้เข้านเย็นเช็ดหน้าจนแทบไปหมด เพราะมันดันผ้าไปไหลที่สายลมพอดี ผู้ชายตัวเท่าควายนั่งร้องให้ตรงหน้าพระ จะกลั้นมันไว้พอคิดจะกลั้นมันหยุดเลยนะ แต่หลวงพ่อบอกว่าไม่ได้นะลูกต้องปล่อยให้เต็มทีไปเลย เพราะถ้าไปกลั้นมันเอาไว้พออารมณ์ใจมันถึงที่ตรงนี้ น้ำตามันจะไหลอีกก็เลยปล่อยมันเต็มทีก็เช็ดไปเรื่อย คนโน้นมาก็ทึชชู้ คนนี้มาก็ทึชชู้ เช็ดไปเช็ดมาหน้าแทบหมด กว่าจะเลิกก็ ๕ - ๖ โมงเย็นโน้น ตอนนั้นหลวงพ่อบอกเล่าเรื่องพระนางเรือล่ม เสร็จแล้วมันเห็นภาพพอดี เพราะตอนที่เรือพระประเทียบล่มลงนะ ท่านว่ายน้ำออกมาแล้วหันกลับไปเห็นลูกไม่ได้มาร้องคำเดียวว่าลูก แล้วว่ายกลับมาไปความไปหาอีกทำไหนไม่รู้ จมลงไปด้วย มันก็เลยน้ำตาไหลจึก เห็นชัดๆ ว่าความรักของแม่ขนาดไหน ตัวเองตายก็ไม่ว่า ตั้งใจกลับไปเพื่อช่วยลูกอย่างเดียว เลยนั่งร้องให้ น้ำตาไหลจึก ตอนนั้นปีติมันเกิดขึ้นพอดี มันจ้องจิ่งหระมานานแล้วละ มันจะเล่นจิ่งหระไหน มันเล่นจิ่งหระนั้นพอดี แหม...มันเล่นไหลได้ไหลดี พอเล็กร้องให้หัวน้ำเป็นบ้าเลย (หัวเราะ) ตั้งใจจะกลั้นละ ทีนี้หลวงพ่อบอกให้ปล่อย เราเชื่อพอชะจนชินปล่อยก็ปล่อยก็ฟาดมันซะเต็มทีไปเลย แต่ตอนพรรณาปีตินี้มันบวม มันลอย ปีตินี้มันลอยมันร่วงมันระเบิด นี่มันเป็นบ้าเลย ที่บางคนบอกว่าฉานระเบิดมันไม่ใช่หรอก ตัวมันพองขึ้นใหญ่ขึ้นจนรับไม่ไหวระเบิดกลายเป็นจุลไปอย่างนั้นละ หรือบางทีตัวมันก็รั่วเป็นรู มีอะไรไหลซู่ซ่าจากข้างในเต็มไปหมด ไม่รู้อะไรต่อมิอะไรมันไหลเต็มไปหมด ถ้ามันชินชะอย่างอันอื่นๆ ก็ไม่ต้องไปกลัวมันแล้ว

ถาม :

ตอบ : เหตุผลนั้นสำคัญที่สุด หลวงพ่อบอกลาพุทธภูมิเพราะว่า ตอนช่วงนั้นท่านทำหน้าที่เป็นปลัดเหมือนกับเลขานุการส่วนตัวของสมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดอนงคาราม ตอนนั้นมันเกิดเหตุว่าเจ้าคณะจังหวัดท่านหนึ่งเบียดเบียนพระในจังหวัด วัดไหนมีพระเก่า วัดอุโบราณไปยึดของเขามา ถ้าเขาไม่ให้ก็จับเจ้าอาวาสสึกชะบ้าง ถอดชะบ้าง พอท่านทราบเรื่องท่านก็รายงานไปตามระดับชั้นของทางคณะสงฆ์ พอเรื่องขึ้นไปถึงข้างบนก็เจียบรายนั้นแทนที่จะโดนถอดหรือว่าโดนลงโทษ รายงานที่โรมันได้ตำแหน่งเพิ่มขึ้นทุกที่ๆ หลวงพ่อบอกท่านสืบไปสืบมาจนในที่สุดก็เจอว่า ตัวเป็งเลยเป็นตัวหนูน ท่านก็เลยเกิดสลดใจขึ้นมา โดยวิสัยของพุทธภูมิถ้าเพื่อความสุขส่วนรวม แม้กระทั่งลงนรกก็ยอมทำ ท่านบอกว่าถ้าหากว่าท่านไม่ลาพุทธภูมิเพื่อเป็นพระอริยเจ้าด้วยกำลังใจแบบนี้แล้วท่านต้องฆ่ามันแน่ นี่แหละสาเหตุใหญ่ที่สุด

ถาม : ผมจำได้ว่า ถ้าใครฆ่ากันแล้วก็ต้องฆ่ากันทุกๆ ชาติ ในเมื่อหลวงพ่อบรรณาพุทธภูมิแล้ว คนที่บรรณาพุทธภูมินี้ในรกปิดประตูแล้ว ทำไม่...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ไม่ใช่ พุทธภูมินี้ต่อให้ปฏิบัติขนาดไหนก็ตามอารมณ์จะไม่ติดเป็นพระอริยเจ้า เป็นได้แค่เทียบเท่าเท่านั้น คือทำได้เหมือนแต่มันไม่ใช่ ที่นี้เนื่องจากว่าของท่านทำมา ด้วยการบำเพ็ญบารมีด้วยการสละตัวเองเพื่อความสุขส่วนรวมอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นถ้า มันมีอะไรบางอย่างจำเป็นต้องละเมิดศีลเพื่อความสุขส่วนรวม พุทธภูมิเขาขอมไม่ใช้ว่า พุทธภูมิไม่ลงนรก พุทธภูมิเขาไม่กลัวนรก เต็มใจลง

ถาม :

ตอบ : อันนั้นเขาพุทธภูมิแท้เลย เขาเสี่ยงต้องใช้ว่าเอาดอกบัวอ่อนเลยนะ เสี่ยงอธิษฐานเลย ว่า ถ้าหากว่าความปรารถนาในพระโพธิญาณเขาจะสำเร็จจริงก็ขอให้ดอกบัวนี้บาน แล้วของท่านบานจริงๆ ดอกบัวตูมๆ เพิ่งจะเก็บไม่น่าจะบานได้ เลยตั้งใจเอาตัวเองเป็นพุทธบูชา ชาวบ้านผ่านไปผ่านมาทราบเจตนาที่ช่วยกันเผาคือขออนุญาตด้วย คนผ่านไปผ่านมา ถอดเสื้อผ้าบ้างมีข้าวมีของอะไรก็โยนไปเผาพร้อมกัน กำลังใจระดับนั้นหายาก ถ้าหากว่าไม่ใช่ทรงสมมติจริงๆ เขาเผาขนาดนั้นก็ตื่นพราดเท่านั้น แต่ว่าท่านนั่งขัดสมาธิ นั่งสมาธิให้เขาเผาก็องค์หนึ่งก็พระเจ้าอโศกมหาราช เมื่อสร้างพระเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุเป็นพุทธบูชาแล้ว ยังไม่เต็มกำลังใจท่านเอาตัวเองเป็นไส้เทียน ใช้ผ้าสาส์นพันตัวเองแล้วชุบน้ำมันตั้งใจว่าเราจะจุดไฟนี้เพื่อเป็นพุทธบูชา แล้วก็ให้คนจุดไฟ ตัวเองตั้งสมาธิฟังมองเจดีย์ ตั้งใจว่าสิ่งที่เราทำที่ตั้งใจจะกลายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ไฟไหม้อยู่ ๗ วันกว่าจะ熄จะหมดแต่ไม่เป็นอะไร เพราะว่ากำลังใจที่เกาะพุทธานภาพก็เลยรักษาได้ มีเหมือนกันจะลองมัย จะช่วยเผารายนี้เขาพวกพุทธภูมิเหมือนกัน เขาไม่ยอมลาอาตมาเบียดทิ้งเขากลางอากาศ (หัวเราะ) พุทธภูมินี้เขาถือว่าเป็นเพื่อนกันหมด เพราะความปรารถนาอย่างเดียวกันเดินตามรอยกันสมัยครั้งแรกที่เจอหลวงปู่เจ้าคุณพระราชนิเวศน์ วัดโสมนัส หลวงปู่อาจารย์ครั้งแรกเลยเคาะประตูกุฏิ ท่านโผล่ออกมาถึงท่านถาม เป็นยังไง เพื่อนจำกันได้มัย ? นั่นพระโพธิสัตว์จะถือว่าทุกคนเป็นเพื่อนกันหมดก็เลยกราบเรียนท่านไปว่า ผมจำหลวงปู่ไม่ได้หรอกครับ แต่ว่าหลวงปู่ต้องจำผมได้แน่เลย (หัวเราะ) เอาเปรียบคนแก่ หลวงปู่่า ตอนแรกท่านก็ไม่ทราบที่ท่านปรารถนาโพธิญาณ นั่นก็ยึดโพธิสัตว์ เพราะท่านเป็นช่างपालิไลยกะ ตรัสรู้เป็นองค์สุดท้ายของภัทรกัปนี้ ที่นี้ท่านก็บอกวารู้แต่ว่า ตอนเรียนบาลีไปถึงตอนที่ช่างपालิไลยกะออกมาส่งพระพุทธเจ้าๆ ตรัสว่า ปาลิไลยกะ ตรงนี้เป็นเขตแดนของมนุษย์แล้วเธออย่าตามตลาคตไปเลย อันตรายจะเกิดขึ้นกับเธอ ขอให้กลับไปเถอะ ช่างपालิไลยกะเสียใจจนอกแตกตาย สมัยนี้คงประเภทหัวโง่สลายท่านบอกว่า อ่านมาถึงตรงนี้ที่ไร้ร่องให้น้ำหูน้ำตาไหลทุกทีเลย ไม่รู้ว่าทำไมต้องร้อง ที่นี้เวลาที่มันจะรู้มันก็รู้เอาง่ายๆ ตอนเย็นกำลังนั่งอยู่บนม้าหินอ่อนสบายๆ มองตะวันตกดินอยู่ มองเพลินๆ ท่านบอกรออยู่ มันมีอีกตัวหนึ่งมันหลุดเดินดุ่มๆ ขึ้นฟ้าไปเลยคือ จิตท่านเป็นสมาธิโดยไม่รู้ตัวเพราะมองตะวันตกอยู่ ภายในมันก็เลยออกไปเลย พอขึ้นไปข้างบนก็เห็นดอกบัวดอกหนึ่งมีโพหาร ก้านบัวใหญ่กว่าเสาอีก ท่านว่าอย่างนั้น อยู่สูงลิบเลยเห็นว่ามีสารพัดสีแล้ว

ดอกบัวก็ตกลงมา เห็นพระโพธิสัตว์นั่งอยู่ข้างบนนั้น ถามว่าจำได้มัย ? ท่านก็บอกว่า จำไม่ได้เป็นใคร ท่านก็บอกว่าท่านคือพระศรีอารียเมตตรัย เสร็จแล้วก็เล่าให้หลวงปู่ฟังว่า เคยตั้งความหวังว่าสมัยนั้นอย่างนั้น

ถาม : จะทำนามบัตรมัยคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องไปแจกใคร ใครอยากรู้ให้เขาชวนชวายมาเอง กลัวดังปรากฏว่ามันจับยึด จนตั้ง หลบๆ ซ่อนๆ ตัวเองมาหลายปี อันนั้นก็ไม่ว่าใครเขาทำให้ ขณะเดียวกันก็ทดสอบ กำลังใจของเราด้วย ในเมื่อโดนส่งขึ้นไปในจุดนั้นมันเป็นเรื่องของลาก ยศ สรรเสริญ สุข โดยตรงแล้ว ขณะเดียวกันฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยก็อาจมีนินทาพาให้ทุกข์ เพราะโลกธรรมต่างๆ ในจิตใจของคนเรานั้นยังพุ้งฟูอยู่หรือเปล่า ? ได้ลาภ ได้ยศ ได้สรรเสริญ ได้สุข จิตใจ มันยังพุ้งอยู่หรือเปล่า เสื่อมลาภ เสื่อมยศ โดนนินทาได้ทุกข์ จิตใจของเรานั้นพบบล หรือเปล่า ? ถ้าหากว่าจิตใจของเรานั้นมันคงไม่หวั่นไหวไปตามโลกธรรมได้ก็ถือว่า สามารถรักษาตัวรอดได้ แต่ถ้าหากว่าโดนส่งขึ้นไปถึงจุดนั้นแล้วยังหวั่นไหวยังคงคล้อยตาม ไปอะไรไปเดียวเดียวมันก็เจ็จ มันตีเหมือนกัน มันเหมือนอย่างกับทอง ถ้าทองแท้เผาเท่า ไหร่มันก็ยังเป็นทอง ถ้าทองปลอมเผามันเข้าไปเนื้อในมันก็ไหลเป็นเหล็ก ฉะนั้นค่อยๆ พิสูจน์กันไป เราต้องรู้ตัว เราต้องพิจารณาตัวเราเองว่ากำลังใจของเราเป็นอย่างไร เพราะเรารู้ยู่ที่เราไม่ตีเท่าที่เขาว่ามา ในเมื่อมันไม่ตีเท่าที่เขาว่ามามีอย่างเดียวกันก็ต้อง พยายามที่จะเร่งรัดตัวเองให้มันตีได้อย่างนั้น หรือไม่ต้องพยายามเร่งรัดตัวเองไม่ให้ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มันมาครอบงำเราได้ เรื่องของมาร ก็เลสมารเขามีความสามารถสูงมาก เขารู้ว่าบุรุษหน้าๆ ไปต้องการลาภ ยศ สรรเสริญสุขไข่มัย ? ยินดีในลาภ อยากเด่น อยากดัง อยากมีบริวารมากๆ มีคนรู้จักเยอะๆ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมันตีทั้งนั้น ญาติโยมจำเอาไว้ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเรามีส่วนตีทั้งนั้น ถ้าหากว่าเราสามารถผ่านพ้นไปได้เราทำได้ถ้า ถ้า เราผ่านพ้นไม่ได้ลักษณะเหมือนกับสออบตก เราได้บทเรียน ตกลงว่าเราได้ทั้งขึ้นทั้งลง ไม่มีอะไรเสีย ทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเรามีประโยชน์ทั้งนั้น เราต้องหาประโยชน์จากมัน ให้ได้ไม่ว่าพระหรือฆราวาสก็ตาม

ถาม : ไปฝั่งเข็มตีมัย ?

ตอบ : ตอนนี่การรักษาอะไรทุกอย่างที่วาทิ โยมเขาจัดการให้หมด โรคบางอย่างมันเป็น โรคเวรโรคกรรม ขนาดเครื่องมือตีๆ ก็ตรวจไม่เจอ อาตมาที่เป็นแค่ที่เห็นนี่จริงๆ มันอย่าง ที่เห็นของโยมมันนิดเดียว ปรากฏว่าตั้งแต่เป็นมาครั้งก่อนเดือนนี้ไม่เคยกินยาเยอะอย่างนี้ มาก่อนเลย แต่มันไม่หาย บางทีไปให้หมอตตรวจนี้ สุขภาพดีกว่าคนตีๆ ทั่วๆ ไป แต่จริงๆ ตอนนั้นกำลังแย่ที่สุด หมอเขาก็เห็นอยู่คือ จับตัวเราแล้วตัวเราร้อนฉ่ำเลย แต่วัดปรอทมัน แล้วมันต่ำกว่าคนปกติ ความดันขึ้นหน้าแดงเหมือนกวนอูเลย ปรากฏว่ามันแค่ ๑๑๐/๗๐, ๑๑๐/๘๐ ทั่วๆ ที่ปกติของเรานั้น ๑๒๐, ๑๓๐ มันขึ้นมากกว่านั้นซะอีกแล้ววัดแล้วมันน้อย เพราะฉะนั้นบางอย่างกรรมมันบัง หลวงปู่ธรรมชัยท่านเคยบอกไว้ว่า โรคบางอย่างรักษา

หรือไม่รักษาก็หาย โรคบางอย่างต้องรักษาถึงจะหายถ้าไม่รักษาแล้วจะตาย แต่ว่าโรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็ตาย เพราะมันฝืนกฎของกรรมไม่ได้ อาตมาเองไม่ใช่ไม่รักตัวเองนะ ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา ยืมโลกเขามาใช้ก็จริง แต่ว่ามารยาทของการยืมก็คือ ต้องดูแลรักษาของเขาให้ดีที่สุด แต่นี่ยายามแล้ว เป็นเด็กดีมากเลย กำลังภายในให้เขาจัดการหมดแล้วหมอเหนื่อย...หมอบอกว่าถ้าจะห้อยคอตึงจะร้องชะเออะก็ไม่มี เห็นเขอบอกว่าถูกจุดมันจะเจ็บมากเลย เราก็รู้สึกว่ามันได้ก็เฉยๆ ทำไปทำมาหมอบอกว่าหมดอารมณ์ (หัวเราะ) หมอรักษาแล้วคนไข้นอนเงียบกับตายเขาไม่รู้จะทำยังไงได้ บางทีเขากดจุดตรงนั้นตรงตรงนี้แล้วเขอบอกว่า ถ้ามันมีโรคอยู่ตรงบริเวณนั้นมันจะเจ็บ เราก็รู้สึกว่ามันหน้อยหนึ่งทนได้ก็เลยเฉยๆ ตรงโน้นก็หน้อยหนึ่งทนได้ ตรงนี้ก็หน้อยหนึ่งทนได้ หมอบอกว่าสรุปเรียบร้อยเลยว่าจะไม่มีโรค ทั้งๆ ที่เราเป็นปะแห้งๆ จะตาย มันก็เลยอาจจะเกิดมาปากหนัก ร้องไม่ค่อยจะเป็น น้องชายไปโดนหน้อยเดียวร้องเอ็ดตะโรกลับบ้าน (หัวเราะ) ประเภทนั้นหมอบอกว่าชอบรักษามันดี เห็นคนไข้ร้องแล้วรู้สึกมันสะใจ ของเรามันร้องไม่เป็น พระเขอบอกว่า อาจารย์ไม่มีฟอร์ม ไ้คนไม่มีฟอร์มมันเลยร้องไม่เป็น มันกลัวเสียฟอร์มมันไม่ให้เสีย ส่วนเขาเองเขามีฟอร์มขายเป็นสวนเลย เสียเท่าไรก็ได้เขาไม่กลัวเลยแหกปากลั่น

เทศน์ที่วัดท่าขนุน

เนื่องในวันมาฆบูชาซึ่งเป็นวันสำคัญวันหนึ่งของพระพุทธศาสนาเป็นวันที่ประกอบไปด้วยจตุรงคสันนิบาตคือ มีสิ่งอัศจรรย์ ๔ อย่างมาพร้อมเพียงกัน วันนั้นคือต้องประกอบด้วย

๑. มีพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ รูป มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย

๒. ท่านทั้งหลายเหล่านั้นเป็นพระชินาสวะผู้หมดกิเลสแล้วทั้งสิ้น

๓. ท่านทั้งหลายเหล่านั้นเป็นผู้ที่พระพุทธเจ้าของเราประทานการบวชให้โดยพระองค์เองและ

๔. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้นได้ประทานโอวาทสำคัญในพระพุทธศาสนาเรียกว่า โอวาทปาติโมกข์

เนื่องจากว่าในสมัยพุทธกาลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราออกประกาศพระศาสนาใหม่ๆ นั้น พระพุทธศาสนาของเรายังไม่ได้ประกาศหลักการต่างๆ เกี่ยวกับคำสอนให้เป็นหมวดเป็นหมู่ ดังนั้นเนื่องในวาระอันสำคัญคือ วันมาฆบูชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็นว่ามีพระอริยสาวกทั้งหลายมาประชุมรวมกันถึง ๑,๒๕๐ รูป จึงได้ประกาศหัวใจของพระศาสนาว่า เมื่อเธอทั้งหลายออกไปประกาศพระศาสนา คำสอนทั้งหลายทั้งปวง ให้เธอกล่าวคำสอนไปในทางเดียวกันว่า

๑. สัพพะ ปาปัสสะ อะกะระณัง คือแนะนำญาติโยมทั้งหลายให้ละเสียซึ่งความชั่วทั้งปวง

๒. **กุสะลัสสุปะสัมปะทา** ให้แนะนำคนทั้งหลายเหล่านั้นทำแต่ความดีจนถึงพร้อม
๓. **สะจิตตะปะริโยทะปะนัง** แนะนำพวกเขาทั้งหลายเหล่านั้นทำกำลังใจของตนให้
ผ่องใสอยู่เสมอ

เอตังพุทธานะสาสะนัง พระองค์ท่านยืนยันว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทุกๆ พระองค์ล้วนแล้วแต่ตรัสสอนอย่างนี้ สิบๆ กันมา ซึ่งหลักการเหล่านี้แล้วความจริง
แล้วเป็นหลักที่ประกาศเพื่อให้พระภิกษุสงฆ์ได้กล่าวคำสั่งสอนเป็นไปในแนวทางเดียวกันจะ
ได้ไม่ขัดกันในกายภาคหน้า แล้วพระองค์ยังตรัสต่อไปว่า **ขันตี ประระมัง ตะโป ตีติกขา**
ความอดทนนั้นเป็นตะบะ คือเครื่องปฏิบัติอย่างยิ่งหมายความว่า การดำเนินชีวิตอยู่ไม่ว่าจะ
เป็นนักบวชหรือว่าจะเป็นฆราวาส ญาติโยมก็ตามทั้งหลายทั้งปวงย่อมต้องกระทบกับ
อารมณ์ต่างๆ อยู่เสมอ ให้ใช้ขันตีคือ ความอดทน อดกลั้นให้มากเข้าไว้ อดทนต่อกิเลส
ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรมต่างๆ ที่จะเข้ามาช่วยๆ ให้เรากระทำในสิ่งที่ไม่ดี ให้
พยายามอดกลั้นตั้งใจบำเพ็ญตนอยู่ใน ทาน ศีล ภาวนา ประกอบกิจกรรมทำความดีอยู่เสมอ
นิพพานังปรมมังวะระขันตีพุทธา พระองค์ตรัสว่า พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ล้วนสอน
พระนิพพานเป็นที่สุดท้ายอันว่าสถานที่ๆ พวกเราปรารถนานั้น จำเป็นจะต้องเป็นสุดดี
คือมีที่ไปอันดีแล้วซึ่งจะประกอบไปด้วย เทวดา พรหม และพระนิพพาน องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ายืนยันถึงพระนิพพานเป็นที่สุดท้าย **ขันตี ประระมัง ตะโป ตีติกขา**
นิพพานัง ประระมัง วะระขันตี พุทธา นะหิ บัพพะชิตโต ประรูปะ ฆาตี ทรงกล่าวเอาไว้ว่า ถ้า
ฆ่าผู้อื่นไม่ขึ้นชื่อว่า **บรพชิต** หมายความว่าเมื่อคนเราตั้งใจปฏิบัติความดีแล้ว พระองค์
ท่านเรียกว่า **บรพชิต** คือผู้ชนะมาตั้งแต่ต้นหมายถึงว่า ได้ชนะใจของตนโดยเฉพาะ
ฆราวาสญาติโยมที่ตั้งใจถือศีลปฏิบัติธรรมและที่สูงสุดคือ ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา
ท่านทั้งหลายเหล่านั้น เมื่อตั้งใจดวงไว้ในศีลทั้งหลายแล้ว ถ้าหากว่าพบกับมดแดง
แมลงน้อยหรือว่าพวกสัตว์ต่างๆ ก็ตามเกิดไปทำร้ายหรือไปฆ่าเข้าท่านกล่าวเอาไว้ว่า **นะหิ**
บัพพะชิตโต ประรูปะ ฆาตี คือถ้าหากยังฆ่าผู้อื่น ไม่ได้ชื่อว่าเป็นบรพชิต คือไม่สามารถที่จะ
เรียกได้ว่า ท่านเหล่านั้นประพฤติปฏิบัติอยู่ในความดี **สะมะโณ โหติ ประรัง วิหระะ ยันโต**
ถ้ายังเบียดเบียนผู้อื่นก็ไม่ชื่อว่า **สมณะ** การเบียดเบียนก็คือ การที่เราเบียดเบียนผู้อื่นด้วย
กายคือ การกระทำด้วยร่างกาย ด้วยวาจาคือ คำพูด ด้วยใจคือ ความคิด ถ้าหากว่าความ
คิดของเราก็ดี คำพูดของเราก็ดี การกระทำทางกายของเราก็ดี ถ้ายังเบียดเบียนคนอื่น
เขาอยู่ ยังเป็นทุกข์เป็นโทษกับคนอื่นเขาอยู่ไม่เรียกว่า **สมณะ** คือผู้ที่พ้นจากบาปแล้ว
เรายังคงต้องเกลือกกลั้วกับบาปนั้นต่อไป พระองค์ยังทรงตรัสต่อไปว่า **อนุปะวาโท** เราต้อง
เป็นผู้ไม่ว่าร้ายใคร หมายความว่าเมื่อตัวของท่านตั้งใจเป็นผู้ถือศีล ปฏิบัติธรรมแล้วก็ให้
เป็นผู้ที่มีกาย วาจา ใจอันสงบ ไม่ว่าจะกระทบกระทั่งด้วยเหตุประการใดก็ตาม ให้พยายาม
อดทน อดกลั้น อย่าได้ว่าร้าย อย่าได้กล่าวร้าย อย่าได้เสียดสีผู้อื่น **อะนุปะฆาโต** ไม่ให้
ทำร้ายผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นคน เป็นสัตว์ จะเล็กจะใหญ่ขนาดไหนก็ตาม ล้วนแล้วแต่เป็นเพื่อน

ร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เขาก็ชีวิตหนึ่ง เราก็คือชีวิตหนึ่ง ถ้าหากว่าเรา
เกรงว่าเขาจะฆ่าเรา เราก็คงไม่ควรจะฆ่าเขา ไม่ควรจะทำร้ายเขา **ปาติโมกข** จะ **สังฆะโร**
ท่านกล่าวว่าให้สำรวจในศีลของตนๆ เอาไว้ เป็นฆราวาสก็ให้สำรวจอยู่ในศีล ๕ ศีล ๘
เป็นพระเป็นเณรก็ให้สำรวจอยู่ในศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ถ้าหากว่าเราอยู่สงบในศีลของตนๆ
กาย วาจา ใจ ก็เรียบร้อยไม่เป็นทุกข์เป็นโทษกับผู้อื่น **มัตตัญญูตา** จะ **ภัตตัสสมิง** ให้
หาอาหารมาเพื่อพอบเป็นเครื่องยังชีพเท่านั้น ไม่ใช่กินเอาอ้วน กินเอาสวย กินเอาร่างกาย
แข็งแรง กินเพื่อให้อิ่มคึกคักนอง ท่านเหล่านั้นไม่ใช่หนักปฏิบัติที่ดี **ปัญญัตถุจะสละนาสนะ**นัง
พระองค์ตรัสว่าให้อยู่ในที่ที่นอนอันสงบ ไม่เคลื่อนกล่นไปด้วยหมู่ชน อันนี้เหมาะสำหรับ
ผู้ปฏิบัติใหม่ๆ ถ้าหากว่าพบกับแรงกระทบกระทั่งรอบข้างมากๆ ไม่อาจจะดำรงอยู่ในการ
ปฏิบัติของตนได้ ก็ให้หลีกเลี่ยงจากหมู่เสียไปอยู่ในที่สงบ แต่ถ้าหากว่าบุคคลนั้นๆ ได้รับความ
ฝึกมาดีแล้ว อยู่ในที่ไหนก็ตาม ก็เป็นผู้สงบด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ถ้าหากอยู่ใน
ลักษณะนั้นแล้ว ท่านจะอยู่ที่ไหนก็เป็นที่ตั้งสงบสงัดของท่านนั่นเอง **อะริจิตเต** จะ **อาโยโค**
ให้พยายามรักษากำลังใจของตนให้ตั้งมั่นคือ ให้ทรงสมาธิอยู่เสมอ การที่จิตของเรา
ประกอบด้วยสมาธิ ไม่ว่าจะอยู่ในที่ใด ไม่ว่าจะประกอบกิจการงานใดๆ ก็ตาม ก็จะอยู่อย่าง
สงบก็จะเป็นผู้มีปัญญา ก็จะมีจิตอันมุ่งมั่น ประกอบกิจการงานนั้นให้ลุล่วงไปด้วยดี **เอตัง**
พุทธานะสาสนะนัง พระองค์ยืนยันว่าพระพุทธเจ้าทุกองค์สอนดังนี้ ดังนั้นจึงขอทบทวนให้
แก่ทุกท่านได้รับฟังกันไว้อีกว่า ถ้าหากว่าท่านนำคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าไปสอนผู้อื่น พระองค์ทรงตรัสไว้ว่า **สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง** สอนให้เขาละเว้นจาก
ความชั่วทั้งปวง **กุสลัสสุปะสัมปะทา** สอนให้เขาทำความดีในทาน ศีล ภาวนาทุกอย่างให้
ถึงพร้อม **สะจิตตะปริโยทะปะนัง** สอนให้เขาทำกำลังใจของตนให้ตั้งมั่นเฝ้าใสอยู่เสมอ
แล้วหลังจากนั้นก็ตรัสในสิ่งที่เหมาะสมแก่ทุกผู้คนที่เป็นนักปฏิบัติว่า **ขันตี ประระมัง ตะโป**
ดีติกา ความอดทนเป็นสิ่งที่สมควรปฏิบัติยึดมั่นอย่างยิ่ง **นิพพานังประมัจจะทันตีพุทธา**
พระพุทธเจ้าทุกพระองค์สอนถึงพระนิพพานเป็นที่สุดท้ายทั้งสิ้น **นะหิ ปัพพะชิตโต ประรูปะชาติ**
ถ้าหากยังฆ่าผู้อื่นอยู่ไม่ถึงว่าเป็นบรรพชิต **สะมะโณ โหติ ประรังวิหระะ** **ยันโต** ผู้ที่
เบียดเบียนคนอื่น ยังไม่ชื่อว่าสมณะ **อะนุปะวาโท** ต้องไม่ว่าร้ายใคร **อะนุปะฆาโต** ต้อง
ไม่ทำร้ายใคร **ปาติโมกข** จะ **สังฆะโร** ให้เป็นที่สำรวจในศีลของตนเอาไว้ **มัตตัญญูตา**
จะ **ภัตตัสสมิง** รับประทานอาหารแต่พอสมควรกับธาตุขันธ์ของตน **ปัญญัตถุจะ** **สละนาสนะ**
นัง ให้อยู่อาศัยในที่อันสงัดเท่านั้น **อะริจิตเต** จะ **อาโยโค** ทำกำลังใจของตนให้ตั้งมั่นทรง
สมาธิอยู่เสมอ เหล่านี้คือสิ่งที่พระองค์ท่านตรัสในวันมาฆบูชา ดังนั้นว่าวันมาฆบูชา ส่วนที่
สำคัญที่สุดคือส่วนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราได้แสดงโอวาทปาติโมกข์ไป
และบัดนี้ได้ล่วงเลยมาแล้ว ๒,๐๐๐ กว่าปีนี้ญาติโยมทั้งหลายก็พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล
เนื่องในวันมาฆบูชา ซึ่งเป็นปีนี้เป็นปีอธิกสุรทิน คือ ปีที่มี ๘ สองหน คือ เดือน ๘ ปรากฏมี
ทั้ง ๘ หน้าและ ๘ หลัง ถ้าปีไหนเป็น อธิกมาส เดือน ๗ ก็มีมีแรม ๑๕ ค่ำเดือน ๗ ด้วย

แต่ว่าปีนี้เป็นปกติมาสอิทิกสุทินนั้นก็จะเดือน ๘ สองหน ทำให้วันมาฆบูชาซึ่งปกติจะตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๓ แต่ปีนี้จำต้องเลื่อนมาเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำเดือน ๔ เมื่อญาติโยมทั้งหลายพร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลนั้น หลักการบำเพ็ญกุศล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเราว่า การจะให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนา ให้เราควบคุมกาย วาจา ใจ ของเราให้เรียบร้อยและสำคัญที่สุด อย่านำให้เดือดร้อนแก่ตนเองและคนรอบข้าง ถ้าหากท่านทั้งหลายเป็นผู้ตั้งใจให้ท่านก็ขอให้เรามีเจตนาอันบริสุทธิ์ คือ ตั้งใจมาให้ท่านเพราะต้องการจะสละตัดออกซึ่งความโลภในจิตใจจริงๆ ไม่ใช่ให้ท่านเพื่อจะให้คนอื่นเขาชมว่าเราเป็นคนดี ไม่ใช่ให้ท่านเพราะต้องการจะมุงมั้น เอนั้นเอานี้ อันดับที่ ๒ วัตถุประสงค์อันดับที่ ๒ วัดอุทยานนั้นบริสุทธิ์ คือ หามาได้ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม อันดับที่ ๓ ผู้ให้คือตัวเราเองขณะนี้เป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ อันดับสุดท้าย ปฏิภาณ คือผู้รับ ได้แก่พระภิกษุสามเณรนั้นให้มีศีลบริสุทธิ์ ถ้าหากว่าเจตนาของเราบริสุทธิ์ วัดอุทยานที่เราให้นั้นบริสุทธิ์ ผู้ให้ คือตัวเราขณะนั้นมีศีลบริสุทธิ์ ผู้รับคือพระภิกษุสามเณรขณะนั้นมีศีลบริสุทธิ์ อันนี้ผลทานที่เราให้นั้นจะเต็ม ๑๐๐% ถ้าหากญาติโยมทั้งหลายตั้งใจเป็นผู้รักษาศีลก็ขอให้งดเว้นด้วยตนเอง เมื่อตนเองงดเว้นได้ครบถ้วนสมบูรณ์แล้วก็อย่ายุ้งให้คนอื่นเขาทำศีลขาด เป็นต้นว่า เราตั้งใจว่าเราจะเป็นผู้มีศีล วันนี้สัตว์เล็กสัตว์น้อยเท่าไรเราจะไม่ฆ่าละ เมื่อมดขึ้นบ้านเราก็พยายามวางเฉย แต่ว่าโนเมื่อตัวเราไม่ฆ่าก็อาจจะบอกร้องบอกนุง บอกลูกบอกหลานว่า ไปเอายามาฉีดมันทีซี ถ้าอย่างนี้ก็ได้อธิว่าศีลขาด ศีลต่าง ศีลทะลุ เพราะว่าเราเป็นผู้ที่ยุงให้คนอื่นทำ แต่เมื่อเราทราบว่าถ้าเราทำเองศีลขาด ยุ้งให้คนอื่นทำก็ไม่ถูกต้อง เราก็พยายามอดกลั้นเอาไว้ อดทั้งกาย อดทั้งวาจาไม่พยายามที่จะไปคิดไปพูดถึงแต่พอเห็นลูกหลานญาติโยมของเราคว้ายาฉีดเข้าไป เอ้อตี...มันน่าจะเท่านั้นแล้ว ถ้าหากว่าอย่างนี้ก็ชื่อว่าศีลของท่านบกพร่องเช่นกัน ดังนั้นถ้าหากว่าท่านเป็นผู้รักษาศีลก็ขอให้รักษาด้วยตนเองให้ศีลนั้นบริสุทธิ์ ไม่บกพร่อง ขอให้ท่านทั้งหลายอย่าได้ยุ้งให้คนอื่นเขาทำ เมื่อเห็นคนอื่นเขาทำเราก็ต้องไม่ยินดีด้วย ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายตั้งใจเจริญสมาธิภาวนา ก็ขอให้ท่านพยายามรักษาอารมณ์อยู่กับลมหายใจเข้าออกของตนเพื่อจิตจะได้ไม่ฟุ้งซ่านไปอารมณ์อื่นๆ เมื่อรักษารมณ์ของตนให้ตั้งมั่นได้แล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุด ก็คือประคับประคองอารมณ์นั้นให้อยู่กับเราให้นานที่สุด ให้ทรงตัวให้นานที่สุดเท่าที่จะพึงทำได้ เพื่อที่สภาพจิตของเราได้มั่นคง เยือกเย็น มีความสุข ไม่ใช่ว่าขณะนี้เราภาวนาพอเลิกจากทำสมาธิภาวนาเราก็หาเรื่องค่าคนอื่น ถ้าอย่างนี้ยังไม่ชื่อนักปฏิบัติภาวนาที่แท้จริง นักปฏิบัติภาวนาที่แท้จริง ต้องประคับประคองสมาธิให้ทรงตัวให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ พยายามอดอมนอมกาย วาจา ใจ ให้อยู่ในขอบเขตของศีล ไม่ว่าจะคนอื่นจะชักจะชวนอย่างไรก็ตามเราไปกับเขาได้ทุกรูปแบบ แต่ไปแค่รอบของศีลเท่านั้น ถ้าหากว่าล่องกรอบของศีลไปแล้วเราไม่ไปด้วย ถ้าท่านทำได้ตั้งนี้ก็ชื่อว่าท่านปฏิบัติอยู่ในทาน ศีล ภาวนาถูกต้องตามที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของ

เราต้องการ อาตมาภาพรับหน้าที่วิสัยชนามาในธรรมคณาเนื่องในวันมาฆบูชาที่พอสมควร
แก่เวลา ท้ายสุดแห่งพระธรรมเทศนา อาตมาภาพขอตั้งสัตยาธิฐานอังกุณพระรัตนตรัย
มีพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ พระสังฆะรัตนะ เป็นประธาน ขอได้โปรดอภิบาลรักษา
ญาติโยมพุทธบริษัท อุบาสก อุบาสิกาตลอดจนภิกษุสามเณรทั้งหลายให้เป็นผู้ที่เจริญ
พร้อมทั้งในทางโลกและในทางธรรม เป็นผู้ที่มีความปรารถนาอันสมหวังทุกๆ ประการ
รับประทานวิสัยชนามากี่พอสมควรแก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้...(สาธุ)

สนทนาเดือนมีนาคม ๒๕๔๕

ถาม :

ตอบ : มันมีคาถายู่บทหนึ่งแค่ ๔ คำเท่านั้นนะ คาถาบทนี้ถ้าภาวนาไป ภาวนาไปมัน
จะเห็นได้

ถาม : เห็นผีได้หรือคะ ?

ตอบ : จะ...เพียงแต่ว่าเห็นแล้วมันจะประเภทกลัวจนสติแตกหรือเปล่าเท่านั้นเอง คาถา
บทนี้ชื่อว่า “สุ ปิ นา นัง” แค่ ๔ คำให้เขาภาวนาไปเรื่อยๆ

ถาม : เห็นอย่างเดียวใช่ไหมครับ แต่ว่าไม่ทำอะไร ?

ตอบ : คือทำอะไรเขาไม่ได้ แต่จะเห็นเขาเดินไปเดินมาทำอะไรตามแบบของเขาอยู่
คราวนี้มันจะกลัวหรือเปล่า ? บอกเขาบอกภาวนาไปเรื่อยๆ ถ้ากำลังใจตรงตัวเมื่อไหร่
มันจะเห็นเอง

ถาม : แล้วต้องพาเข้าไปในป่าช้าไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอกจะ ผีมันทั่วไปอยู่แล้ว (หัวเราะ)

ถาม : เอาที่แบบว่า ภาวนาไม่นานนะเจ้าคะ ให้เห็นเลย ?

ตอบ : ถ้ากำลังใจเขาตรงตัวได้ง่าย มันก็ใช้เวลาไม่นาน แบบเดียว แต่ถ้าเขาไม่เคย
ภาวนามาเลยก็ต้องอาศัยเวลาหน่อย

ถาม : มันต้องถึงอุปจารสมาธิเปล่าครับ ถึงจะได้ผล ?

ตอบ : เกินอุปจารก็ได้ (หัวเราะ) ง่ายดีเหมือนกันนะ แต่พวกนี้ถ้าเห็นที่มันจะเชื่อมาก
กว่าใคร แรกๆ ไม่ค่อยเชื่อหรอก

ถาม : ถ้าเขาเกิดสมาธิไม่พอ ภาวนายังไงก็ไม่เห็นจะทำยังไงดีคะ ?

ตอบ : ทำใจดี...วิธีมันง่ายหน่อย จดรูปเชิญเขามา

ถาม : จดรูปเชิญหรือคะ ?

ตอบ : ขอให้ช่วยมาหลอกที่เหอะ (หัวเราะ)

ถาม : (หัวเราะ) จะต้องให้ระบุชื่อใหม่เจ้าคะ หรือว่าผีตัวไหนก็ได้หรือยังก็ได้ ?

ตอบ : ถึงได้บอกมันอันตรายใจล่ะ เพราะบางตัวมันจ้องหาโอกาสอยู่แล้วอย่างนี้ มันก็

เท่ากับเราไปเปิดโอกาสให้เขา ถ้าอย่างนั้นมันอันตรายเหมือนกันนะ เพราะมีบางรายนี้มาแล้วมันเกาะเลยไม่ยอมไปไถ่ยุ่งกันตายซัก เพราะฉะนั้นเอาแค่ภาวนาอย่างเดียวก็พอ ถ้าเขาทำไม่ได้ก็บอกว่ามีมือเขาช่วยเอง

ถาม : (หัวเราะ) เราไม่ต้องเชิญนะคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องล่ะจะ เชิญนี้อันตรายเตี๋ยมาแล้วไม่ไปจะยุ่งกันใหญ่ ประเภทโอม...จิงมาจิงมาก็ไม่เป็นชะด้วย

ถาม : แล้วอย่างนี้ ถ้าเราเชิญเทวดานี้ ท่านจะมาไหมครับ ?

ตอบ : เทวดาถ้าหากว่าท่านมานะ ถ้าคนมันเจตนาในลักษณะอย่างนี้ดีไม่ได้ที่ท่านก็มาแบบดู ดีไม่ได้จะทำน่าเกลียดกว่าผีซะอีกนะสิ ริงกันดับแลบจับใช้หัวโกร๋นไม่ต้องไปโทษใครเลย

ถาม : (หัวเราะ) ให้เขาภาวนา แล้วที่เขาสมิทธิพิศวงในโทรทัศน์ เขาบอกว่าให้เอาถั่วกระดุกของคนี่เสียชีวิตไปแล้วไว้ที่เปลือกตา ไม่ทราบ่วาวิธีนี้ได้ผลจริงไหมคะ ?

ตอบ : มันก็ยังไม่ล่ะ...ต้องดูว่าคนตายมันอยู่ในลักษณะไหน ส่วนใหญ่เขาจะนิยมพวกตายวันเสาร์เฝ้าวันอังคาร เขาถือว่าแรงใจ วันเสาร์กับวันอังคาร เขาถือว่ามันเป็นวันแรงวันแข็ง ถ้าหากว่าเช้าว่าตายวันเสาร์ เฝ้าวันอังคารก็อาจจะมึลลิตี

ถาม : อ้อ...ดูจาก...(ไม่ชัด)...

ตอบ : เขาบอกให้ก้มลอดหว่างขามันไม่่ง่ายกว่าเรอะ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วมันได้ผลจริงหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : เอาได้ตอนเขาแห่ศพนะ แต่ว่าดูให้ดีๆ นะโบสถ์อยู่แถวไหน เพราะว่าพวกนี้พอเห็นมันแล้วบางทีมันโกรธมันจะไล่ตาม ต้องหนีเข้าไปอยู่ในโบสถ์ถึงจะรอดได้ ไม่ใช่ว่าอยู่ไกลก็วิ่งกันดับแลบ แต่ว่าวิธีนี้ไม่เคยลองเลยจะ ก้มมองลอดหว่างขา

ถาม : เห็นคนที่เขาออกในโทรทัศน์เขาบอกว่า จากการเอาถั่วกระดุกของคนี่เสียชีวิตต้องเป็นคนี่ตายวันเสาร์เฝ้าวันอังคารด้วย ?

ตอบ : คือ...ตายวันเสาร์เฝ้าวันอังคาร เขาถือว่ามันแรงกว่าปกติ แต่อีคราวนี้ไปเล่นกับของพวกนี้มันไม่ค่อยดีหรอก บางทีไปเอาของเขามาเขาตามมาทางคืน แล้วชี้เจ้าเงาะไปหาคืนมันอีทำไหนเล่า ?

ถาม : มันก็ติดอยู่ที่เปลือกตา ?

ตอบ : (หัวเราะ) เตี๋ยมันก็ดึงลูกกะตาไปหรอก

ถาม : มันน่ากลัวใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : คือ...มันไม่ควรเสี่ยงนะ ใ้หนักกลัวจริง ๆ มันก็ไม่น่ากลัวหรอก ถ้ากำลังใจของเราดี แต่คราวนี้มันไม่ควรเสี่ยงเพราะว่า พวกผีเขาไม่ต้องพักผ่อนหลับนอนแบบของเรา ของเรามันต้องพักต้องผ่อน ต้องหลับต้องนอน ต้องกิน ตอนช่วงระยะนั้นนะ ถ้าผลอกก็เสร็จเขา

ถาม : เสร็จเขาเหอะคะ...?

ตอบ : ใช่...แต่ของเราเองมันผลอกนี้กำลังเคลิ้มๆ จะหลับ กำลังใจมันคลายตัว อย่างนี้

เกราะป้องกันตัวหลุดก็เดี๋ยง (หัวเราะ) คือคนที่ไม่ค่อยเต็มเต็งอย่างนี้น่าจะปล่อยมันนะ
อย่าไปยุ่งกับมันดีกว่า ให้เจอเองแล้วมันถึงจะเข็ด

ถาม : เดียวถามต่อนะเจ้าคะ คือว่า...วันนี้เจ้าคะ ไปช่วยคนที่เขาไข้เจ้าคะ แล้วที่นี้เขาก็
ไม่ได้บอกอาการ...เขาก็บอกว่าลองสัมผัสที่มือเขาซิ เราก็จับ พอเราจับปุ๊บเนี่ย เราเห็น
ภาพอวัยวะของเขาที่ผิดปกติขึ้นมาเลยเจ้าคะ แล้วเราก็บอกเขา บอกเขาไปหลายอย่างนะ
เจ้าคะ พอบอกเสร็จเขาก็บอกว่าที่เรอบอกนะ เขากำลังเป็นอยู่รักษาไม่หายซักที แล้วเราก็
ไม่รู้จะช่วยยังไงเจ้าคะ เราเห็นว่าเขาเป็นแต่ว่าเราไม่รู้จะช่วยยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : โธ...ยัยบ๊อง มันนาเชกกบาล แล้วมีท่านปู่หมอชิวกข เอาไว้ทำเกลืออะไรเล่า ถึง
เวลาที่ตั้งใจนึกถึงท่านปู่หมอชิวกข บอกคนป่วยคนไหนสามารถช่วยได้ไหม ถ้าช่วยได้ช่วยได้
วิธีไหนอย่างนี้

ถาม : อ้อ...เธอเจ้าคะ (หัวเราะ)?

ตอบ : บัดโธเอ๊ยให้ตายเถอะ ท่านอุตสาห์วิ่งมาบอกตั้งแต่คราวที่แล้ว แล้วไม่ใช่เธอ ?

ถาม : ใช่เจ้าคะ แต่ว่ายังไม่เจอคนป่วยตัวจริงนะเจ้าคะ คราวนี้ไปเจอตัวจริงกึ่งงนะ
เจ้าคะว่าทำยังไงดีว่าเอ๊ะ...เขาก็ป่วยบอกเขาวานี่ปวดที่กระดูก ระบบเลือดผิดปกติ ระบบ
หัวใจ ระบบปอดมีปัญหา เขาก็บอกเขารักษาอยู่แต่เขารักษาไม่หาย เราเห็นอย่างนั้นแต่ก็
ไม่รู้จะทำยังไง ?

ตอบ : ไอ...นั่นต้นตระกูลบรมครูของหมอเลย...กำหนดใจนึกถึงท่านถามท่านว่าบุคคลนี้
รักษาได้ไหม ? ถ้าหากว่าจะรักษาให้หายไข้ยาแบบไหน ? ท่านจะบอกมาเองแหละ

ถาม : อ้อ...กำหนดจิตใจถึงท่านเลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จ๊ะ...ท่านเต็มใจจะสงเคราะห์เราอยู่แล้ว อุตสาห์จะไล่ให้เราไปเป็นหมอ บัดโธ
(หัวเราะ) ต้นตระกูลหมอมาเองถ้ารักษาไม่ได้ก็ไม่รู้จะว่ายังไง

ถาม : ท่านก็ลอยมาข้างหน้าเจ้าคะ แต่ไม่รู้จะทำยังไง ?

ตอบ : จ๊ะ (หัวเราะ) ถามสิว๊วย (หัวเราะ) ที่พระมันถามเอาๆ ที่หมอจริงๆ มันไม่ถาม

ถาม : ต้องกลับไปหาเขาใหม่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอกจ๊ะ นึกถึงท่านถามท่านเตี๋ยวนี่ก็ได้ เสร็จแล้วเราก็อามีเบอร์โทรมีอะไร
ก็โทรไปบอกคนป่วย ถ้าไม่มีก็ไปหาเขาชะหน่อย สงเคราะห์เขา...เดี่ยวเอาไว้ว่างๆ คินนี้
ค่อยทำ อาบน้ำอาบท่า เจริญกรรมฐาน สบายใจเสร็จก็เชิญท่าน...ขอน้อมเชิญท่านปู่บรม
ครูหมอชิวกโกมารภัจจ์ วันนี้หนูไปพบคนป่วยคนหนึ่งอยู่ที่นั่นๆ ลักษณะการเจ็บป่วยเป็น
อย่างนั้นๆ ถ้าหากว่าสามารถสงเคราะห์รักษาเขาหายได้ ด้วยวิธีไหนก็โปรดเมตตา
สงเคราะห์ด้วย เตรียมปากกาเอาไว้จดได้เลย

ถาม : เจ้าคะ ก็คิดว่าเห็นท่านปู่บอกว่ให้ไปเรียนสมุทไทยก่อนแล้วค่อย...?

ตอบ : จริงๆ นะ นั่นมันเรียนก่อนก็คือว่าเราเป็นหมอเองเลย อันนี้ยังอาศัยท่านอยู่
ให้คนป่วยมันดีนรเองบ้าง เราก็ก่อนกว่ารักษาด้วยวิธีไหน คืออย่างน้อยๆ ให้เขามิ

หนทางบ้าง บางที่อาจจะเป็นบุญของเขาที่อาจจะหายสักทีก็ได้เพราะทรมาณมานานแล้ว เขาเรียกว่ามีอาวุธอยู่ในมือแล้วใช้ไม่เป็น

ถาม : งงเจ้าคะ ทำอะไรไม่ถูกเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ลักษณะนี้ถ้าเป็นกรรมฐานนี้ ก็เลสมันตีตายคาที่ไปแล้ว พอเจอเข้าทั้งๆ ที่รู้ว่า กรรมฐานอย่างนี้ใช้สู้กับกิเลสอย่างนี้ แต่คว่ำขึ้นมาไม่ทัน (หัวเราะ) ไม่เป็นไรจะเอาใหม่

ถาม : มีอีกเรื่องหนึ่งยังแก้ปัญหามาไม่ตกนะเจ้าคะ คือเพื่อนเขาพาไปดูรถนะเจ้าคะ พอพาไปดูรถ พอเราเจอรถที่เขาจะซื้อนะเจ้าคะ ฝัดตายโหงมันเกาะอยู่มุมซ้ายของรถ เราก็บอก เอ้ามายังไงนี่ เขาก็บอกว่าจะช่วยเขาที่ แล้วก็หันไปดูในรถ ฝัดตายโหงก็เติมอีกเราก็บอกมายังไง เขาก็บอกไอ้เจ้าฝัดที่มันเกาะอยู่หน้ารถนะ รถจอดอยู่ที่ไหนมันก็ชวนเพื่อนมันเข้ามา อยู่ในรถเต็มไปหมดเจ้าคะ แล้วเจ้าของเขาก็บอกว่าไอ้รถคันนี้ขับแล้วก็เจออุบัติเหตุตลอดเลย แล้วก็เลิกก็ได้แต่มองนะเจ้าคะ ?

ตอบ : บัดโธ... ถ้าตั้งใจช่วยเขาจริงๆ ก็คิดว่ากุศลทั้งหมดที่เราตั้งใจทำมาตั้งแต่ต้น จนบัดนี้ใช้ใหม่... จะมีส่วนต่อเราเพียงใดก็ขอให้เธอโมทนา

ถาม : เขาบอกว่า ขอให้พระมายืนสวดบังสุกุลให้เขาหน่อยนะคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นก็ไม่ได้ ไม่เห็นยากเลย ก็ลองนิมนต์พระไปดูสิคะ

ถาม : ที่นี้มันไม่ใช่รถเรานะเจ้าคะ เรากี่เลย...?

ตอบ : ถามเขาบอกแล้วฉันบังสุกุลเองจะเอาใหม่ ลองถามเขาดู พอถามเขาเสร็จ เราก็ตั้งใจอาราธนาพระสักองค์หนึ่งหลวงปู่หรือหลวงพ่อก็ได้ครอบเราลงมาแล้วก็ อนิจจาจะตะสังขารา ให้มันไปเลย

ถาม : ได้หรือเจ้าคะ ท่านไม่ว่าหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ได้จะ โห...สบายมากเลย ท่านเต็มใจช่วยอยู่แล้ว เป็นลูกเป็นหลานเป็นญาติเป็นโยมท่าน ท่านไม่ช่วยแล้วจะไปช่วยใครที่ไหนเล่า

ถาม : ใช้ไม่เป็นอีกใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...จริงๆ แล้ววิธีมันมีอยู่ แต่เรานึกไม่ออก พลิกแพลงไม่เป็น มันเป็นแต่ไปตรงๆ ไปตรงๆ เกรตรงเตี้ยก็ชนต้นไม้

ถาม : แล้วทำยังไงถึงจะพลิกแพลงเก่งล่ะเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่รู้เหมือนกัน ของพรรคนี้มันต้องเกิดบ่อยๆ มั้ง ? (หัวเราะ) ถ้าเกิดบ่อยเดียวฉลาดเยอะขึ้น

ถาม : หรือเจ้าคะ ตอนนี้เพื่อนคนนั้นเลยไม่กล้าซื้อรถคันนั้นเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่ายังแก้ไขไม่ได้ก็ไม่ควรเสี่ยงหรอกนะ

ถาม : แล้วพอเขาบอกว่าจะทดลองขับ เจ้าฝัดตายโหงก็บอกว่าอย่า อย่าขับเดียวจะเกิดอุบัติเหตุ ?

ตอบ : อืม...มันยังอุตสาห์เมตตาทบออกให้

ถาม : มันก็เจตนาจะเจ้าคะ บอกว่าเนี่ยที่มันติดเนื่องจากว่าคนขับเนี่ยชนเขา ชนเขาอย่างแรงแล้วเขาเนี่ยนอนรอความตายข้างๆ รถ แต่เจ้าของรถเนี่ยมามองเขาเหมือนเขาเป็นไร มากรีเปล่า เสร็จแล้วก็ขับรถไป จิตเขาก่อนจะตายเนี่ยเกาะติดอยู่กับรถนะเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...อาการนั้นแหละ อันดับแรกลองอุทิศส่วนกุศลให้เขาก่อน ถ้าหากว่าเขาทำได้ เขาโมทนาได้ บางทีเขาเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิ เปลี่ยนสภาพไปเลยเป็นอันว่าพ้นไป แต่ถ้าหากว่าอันไหนที่รับไม่ได้ ต้องถามเขาตรงๆ ว่าเขาต้องการอะไร ถ้าไม่เกินวิสัยเราก็คงทำให้เขาตามนั้น

ถาม : แล้วก็มีคนทีไปช่วยเขามาอีกนะเจ้าคะ เขาบอกว่าเขาจะมีอาการเป็นเหมือนกับอะไรที่มันเป็นเนื้องอกออกมาจากโพรงจมูก แล้วพอสักพักมันก็ยุบ อีกสักพักพอถึงระยะเวลาช่วงหนึ่งมันก็บวมออกมาอีก พอเขาถามปู่เราก็ดูเห็นว่าเขาจูงจมูกควายแบบ... กระชากจมูกควายอย่างรุนแรง ทีนี้เขาบอกว่าจะให้เขาไปอะไรอย่างพวกโลงศพนี่พอจะช่วยให้มันเจ้คะ ?

ตอบ : เรื่องแก้กรรมกันนี่จริงๆ เราต้องมีความรู้โดยตรงเพราะบางทีสิ่งที่เราให้เขาทำมันอาจจะไปคนละเรื่องกันก็ได้ แต่ว่าในเมื่อลองแนะนำไปแล้วก็ลองให้เขาทำดู ถ้ามันมีผลก็จะได้จำไว้ คราวหน้าจะได้ใช้วิธีนี้ต่อ

ถาม : แล้วจะทำยังไงคะ เจ้ากรรมนายเวรเขายังรออนุญจวนเวียนอยู่รอบตัวเขา ?

ตอบ : ก็ถามตัวเจ้ากรรมนายเวรมันนั่นแหละ ว่าทำยังไงถึงจะยอม

ถาม : ไม่ยอมคุยเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นต้องปล่อยเขา เพราะเขาตั้งใจจริงจริงๆ อันนั้นยุ่งกับเขาไม่ได้ เรื่องกฎของกรรมเราฝืนไม่ได้ ยกเว้นว่าเขายอมคุยด้วยว่าตกลงกันจะอย่างไร ถ้าหากว่าไม่เกินกำลังเขา เขาทำได้ก็แนะนำเขาไป

ถาม : คือเขาไม่ยอมคุยด้วย พอบอกว่าเขาจะเอายังไงเขาก็เมินหน้าไป ?

ตอบ : ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะว่าทำเขาเอาไว้เยอะนี่ พวกนี้มันต้องตีให้เขาทำบุญบ่อยๆ ทำบุญแล้วอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร ขอให้เขาอโหสิกรรม พวกนี้เขาทนลูกตีไม่ค่อยได้หรอก ให้ไปบ่อยๆ เต็มมันใจอ่อนเอง

ถาม : เต็มใจจะได้ออกเขาหน้าเจ้าคะ เพราะว่าเขาเป็นแฟนอยู่กับคนที่ปวดคนนี้นะคะ เขาป่วยกันทั้งบ้านเลย ?

ตอบ : (หัวเราะ) สงสัยมันจูงกันทั้งบ้านเลย (หัวเราะ)

ถาม : พอตีได้ยินได้ฟังมาจากเพื่อนนะเจ้าคะว่า ครอบครัวนี้เนี่ย เขาไปเอาโฉนดที่ดินของพวกที่เวลากู้เงินเขาจะมีการวางโฉนดที่ดิน แล้วก็ไปยึดที่ดินของเขามา แล้วขายอีกทีหนึ่งนะเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนี้ถ้าเฉลอละยุ่งเลย

ถาม : เราอย่าไปยุ่งกับครอบครัวนี้หรือว่าเราจะยังงดีเจ้าคะ ? ไม่กล้าช่วยบอกอะไรเขา

ซักอย่างเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่...ไม่ใช่...คือถ้าหากว่าเรารู้จริงบอกวิธีแก้ไขก็ได้ ที่ว่ายุ่งเมื่อไหร่หมายความว่าความพวกนี้ถ้าหากว่าตาย มันจะมีเศษกรรมอยู่อันหนึ่ง ทำให้เป็นคนไม่มีที่จะอยู่ ลักษณะในหนังสือพระมาลัยเขาว่า เปรตหนึ่งนั้นไซ้ร มีอณตะใหญ่เต็บเท่าตุ่มหมาม ไปไหนต้องแบกไป เวลาจะนั่งก็นั่งทับเพราะว่าไปแย่งที่ดินเขา ตัวเองก็เลยไม่มีที่จะอยู่ น่าสงสารมาก

ถาม : ในการขบรณณะคะ บางทีสุนัขขึงชนตัดหน้าโดยที่เราเบรกไม่อยู่ แล้วเราไม่ได้เจตนาที่จะขบรณชนเขาเลย ?

ตอบ : จริงๆ ถ้าหากว่าเจตนาไม่มี กรรมอันนั้นก็ไม่เรียกว่าเป็นกรรม แต่ว่ามันเป็นเพราะว่าในอดีตอาจจะเคยมีกรรมผูกพันกันมา ทำให้เขาจะต้องมาตายลงด้วยน้ำมือเราทั้งๆ ที่เราไม่ได้เจตนาเลย ตัวกรรมที่ผูกพันกันมามันส่งผลให้เขาเป็นเช่นนั้น เราเองก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเลย เคยเจอหลายที่บางที่มีมันนอนตายข้างถนน อุทิศส่วนกุศลให้มันๆ มันจะตามมา บอกเอ็งไม่ต้องตามเลย อยู่ตรงนั้นแหละ ถ้าหากว่าไปที่ดีๆ ใต้ก็ไปซะ

ถาม : แล้วสุนัขที่เสียชีวิตเนี่ยนะคะ วิญญาณมันยังออกไปอยู่ในรูปสุนัขหรือว่าเปลี่ยนสภาพไป ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็คือคนดีๆ นี่เอง เพราะว่ารูปร่างสุนัขนี่เป็นแค่เปลือกนอกที่เห็น อภิสมาณกายของจะคล้ายกันหมด ตามความดี ความชั่ว แต่ว่าสัตว์เดรัจฉานนี้ถ้าหากว่าตาย...กำลังใจเกาะคนจะเกิดเป็นคน กำลังใจเกาะพระจะเกิดเป็นเทวดา อย่างเก่งของเขาก็จะเกิดเป็นเดรัจฉานอย่างเดิม โอกาสที่จะลงอบายภูมิต่ำกว่านั้นมันน้อยมาก...เพราะฉะนั้นพวกนี้จะได้เปรียบเราเยอะ เกาะอะไรได้อันนั้นเลย

ถาม : ทำไมจิตของพวกสุนัขถึงไม่ตกต่ำมากกว่าที่มนุษย์เราเป็นอยู่ ?

ตอบ : เพราะว่าความหยาบของจิตของเขา ทำให้เขาต้องจำกั้อยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉาน ก็เป็นการลงโทษมามากพอแล้ว อีกอย่างหนึ่งโอกาสที่เขาจะทำผิดในลักษณะที่เรียกว่า ละเมิดสิ่งที่เป็นการใหญ่เป็นอะไรมันน้อย โอกาสจะลงอบายภูมิก็ยาก แต่ว่ามีเหมือนกันนะ ประเภทอย่างที่ว่าโตไทยพราหมณ์ สมัยที่เป็นลูกสุนัขไปขวางทางพระพุทธรูปเจ้าปานนี้ยังอยู่เวรเจ็อยู่เลย

ถาม : แค่วางทางนี้เหอครับ ?

ตอบ : ใช่...คือตั้งใจขับไล่พระพุทธรูปเจ้าไม่ให้เข้ามาในเขตของตัวเอง เพราะกลัวว่าพระพุทธรูปเจ้าสอนเอาสาวกของตัวเองไปหมด โตไทยพราหมณ์ท่านตั้งใจจะเป็นพระพุทธรูปเจ้า...(หัวเราะ)

ถาม : หมานี่คิดได้อย่างงี้เลยเหอครับ ?

ตอบ : ตอนเป็นคนก็คิดอย่างนั้น พอเป็นหมาจำได้ก็เอาแบบเดิม

ถาม : โห...น่ากลัวมากเลยนะเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...เรื่องของกรรมมันน่ากลัวมาก แต่ว่าคนเราส่วนใหญ่มองไม่เห็นต้น ไม่เห็นปลายก็เลยไม่กลัว

ถาม : แล้วทำไมหมาจนถึงมีลักษณะแบบว่า จงรักภักดีต่อเจ้านาย ?

ตอบ : พวกนี้โดยธรรมชาติของเขาว่า ใครเลี้ยงเขาเขาจะดีด้วย

ถาม : คือคล้ายๆ ว่าคนที่มีจิตตัตถุญหรือเปล่าครับ มาเกิดเป็นหมา ?

ตอบ : ลักษณะแบบเดียวกัน แต่ว่ามันเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งว่า ถ้าหากว่าเขาทำให้เจ้านายพอใจ ส่วนที่เขาได้ตอบแทนก็คือได้ที่กิน ได้ที่อยู่ เขาก็เลยจำเป็นต้องทำอย่างนั้น มันเป็นสัญชาตญาณของเขาอย่างหนึ่งที่จะเอาตัวรอดได้

ถาม : มีคนเขาเกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นนะเจ้าคะ มีญาติของเขาอยู่คนหนึ่งอยู่ติดๆ ตอนสี่ทุ่มนี้ยังคุยกันแบบคนปกติ ทีนี้พอเริ่มห้าทุ่ม ห้าทุ่มนี้ศีรษะเขาเกิดอาการมึนงง แล้วก็อาการพูดจาเพื่อจ้อพูดอะไรไม่รู้เรื่องเลย ทางบ้านบอกดูอาการแล้วไม่ไหว แล้วก็เลยพาส่งโรงพยาบาล พอพามาที่โรงพยาบาลหมอเช็คสมอง มีน้ำบวมอยู่ในสมอง แล้วหมอบอกว่า คนนี้เยาะอยู่ได้ไม่ถึงเจ็ดวันนะค่ะ ทีนี้พอญาติของเขาพาไปหา ไม่ทราบว่าเขาไปหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กราบไหว้เนี่ยนะเจ้าคะ หลังจากนั้น ๓ วันสมองที่บวมอยู่ที่หมอบอกว่า คนนั้นจะเสียชีวิต มันยุบลงแล้วหมอก็กลับบอกว่าการกลับบ้านได้แล้ว ไม่ต้องอยู่ไม่เสียชีวิตแล้ว ทีนี้ไม่ทราบว่าจะปลงอะไรที่มันไปมีผลให้เป็นอย่างนั้นได้เจ้าคะ ?

ตอบ : ของลักษณะนั้น มันอาจจะอยู่ในลักษณะที่ไปโดนไสยศาสตร์ที่ที่โบราณเขาเรียกว่า ลมเพลมพัด ลักษณะของการโดนลมเพลมพัด มันก็จะทำให้เกิดอาการเจ็บป่วย พิลึกพิลั่นเกิดขึ้นกับร่างกาย หมอต่างๆ ไป เขาตรวจเขาจะหาสาเหตุไม่ออก หรือว่าสาเหตุของเขาก็รักษาไม่ได้ คราวนี้พอไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ หรือหลวงปู่หลวงพ่อที่ท่านมีความสามารถก็ คือ ของพวกนี้มันไม่สามารถต้านอำนาจได้ มันสลายตัวไปก็เท่ากับว่าหายเป็นปกติ

ถาม : ได้ใช่ไหมเจ้าคะ พวกนี้เสื่อมลงไปได้ ?

ตอบ : ได้จะ ถ้าหากว่าเจอของที่มีอำนาจสูงกว่าเข้มเขาก็ก็นั่นแหละ อย่างที่งานเป้ายันต์เกราะเพชรที่ผ่านมามีพวกที่โดนของไปก็หายไปหลายคน

ถาม : ที่ไปที่วัดถ้าอาชญาของนะครีบ หลวงพ่อครูบาท่านบอกว่าท่านโดนของแบบว่าโดนประจำเลยอย่างเนี่ย ท่านบอกว่าถ้าเกิดเวลาเพลอสติปัฏของนี้จะเข้าตัวทันที ทำไมถึงเข้าได้ล่ะครับ เพราะว่าท่านเป้ายันต์เกราะเพชรเหมือนกัน ?

ตอบ : เรื่องของยันต์เกราะเพชร มันสำคัญตรงที่ว่าได้อารธนาหรือเปล่า ? หลวงพ่อท่านถึงได้ย้ายนัยน์หน้าว่าตอนเช้าต้องภาวนาอิติปิโสฯ ให้อารมณ์ใจทรงตัวแล้วตั้งใจนึกถึงพระ กลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง จะคลุมได้ทั้งวัน

ถาม : ในเรื่องการของการอโหสิกรรมนะเจ้าคะ เวลาเราอโหสิกรรมแล้วมีการจุดรูปเทียน แล้วมีดอกไม้ธูปเทียนให้อโหสิกรรมกัน กับการอโหสิกรรมด้วยการพูดปากเปล่าเหมือนกันไหมเจ้าคะ แล้ววิธิผลของการอโหสิกรรมด้วยปากเปล่า ?

ตอบ : คือถ้าหากว่าโจทก์กับจำเลยอยู่ต่อหน้ากัน แล้วต่างเอ่ยปากยอมความ
อโหสิกรรมกันมันจะมีผลทันทีเดี๋ยวนั้นเลย แต่พวกเขาไปจุดธูปจุดเทียนขอ
อโหสิกรรม ถ้าอีกฝ่ายไม่ยอมก็เท่านั้นละจะ แล้วถ้าถามว่ามันมีผลเหมือนกันไหม ไม่
เหมือนหรือเพราะเรื่องอโหสิกรรมนี้โจทก์จำเลยมันต้องมาอยู่ต่อหน้ากัน ต่างคนต่าง
ออกปากยกโทษให้อีกฝ่ายหนึ่งก็จบเลย ประเภทที่ว่าเขาไม่รู้เรื่องอะไรเลยเราไปจุดธูปจุด
เทียนขออโหสิกรรมอยู่ฝ่ายเดียวก็อาจจะไม่ได้อะไรเลย นอกจากเปลืองรูปเปลืองเทียนไป
หรือว่าเราเองขออโหสิกรรมรายอมอยู่ฝ่ายเดียว ของเขาๆ จงไปเราเองก็เลิกจง เราเอง
ก็เจ็บตัวอยู่ฝ่ายเดียว

ถาม : แล้วเขาสามารถจองเวรเราข้ามภพข้ามชาติได้เลยใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ได้จะได้ เพราะว่าเป็นพรหมลิขิตถ้าเขาไม่เลิกมันก็ตามไปเรื่อยแหละ

ถาม : โห...อย่างนี้ก็ถ้าเกิดเราอโหสิกรรมฝ่ายเดียวเขาจองเรา เราก็กี่เสียเปรียบสิเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าคิดอย่างนั้นก็อีกยาว (หัวเราะ) มันจะจองหรือไม่จองเรื่องของเขา ของเรา
เองถึงเวลาถึงวาระเราก็กี่ตั้งใจอโหสิกรรมให้เขาเสีย เราถอนจิตของเราออกมาจากหล่ม
อันนั้นซะ มันก็เป็นอันว่าจบกันไป ส่วนเขาเองจะจองยังไรเรื่องของเขาเถอะ เราไม่ว่า
กันอยู่แล้ว

ถาม : ถามต่อนะเจ้าคะ สงสัยเรื่องเวลาจะนำศพขึ้นเมรุเผาศพนะเจ้าคะ จะต้องมาเวียน
ศพทางด้านซ้าย การเวียนศพทางด้านซ้ายกับทางด้านขวาที่เวลาบวชพระ ต้องเวียนขวา
เวียนซ้ายกับเวียนขวานั้นมันต่างกันยังไงคะ ?

ตอบ : นั่นมันเป็นการยึดถือของคน เขาก็ถือว่าเวียนขวาเป็นมงคล เวียนซ้ายเป็นอวมงคล
ในเมื่อเขายึดถือมาอย่างนั้นเขาก็ทำกันอย่างนั้น

ถาม : มันมีผลอะไรที่จะต้องมาเวียนศพก่อนเผาไหม้เจ้าคะ ?

ตอบ : มีจะ...เหนื่อยต้อยต้อยๆ ใต้วงตั้ง ๓ รอบ

ถาม : นี่กว่าจะให้ปลงอนิจจังก่อนที่จะเผา ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือให้ตั้งใจอย่างนั้น รอบแรกก็คืออนิจจัง รอบสองคือทุกขัง รอบสาม
ก็คืออนัตตา ให้เห็นความไม่เที่ยง ความเป็นทุกข์ไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้ แต่คน
ส่วนใหญ่เดินก็สักแต่ว่าเดินตามๆ กันไป แล้วระยะหลังเห็นอะไรแปลกๆ เยอะเลย ปกติ
จุ่งศพก็คือพระหรือเณรใช่ไหม ส่วนชาวบ้านนะเขาส่งศพ แต่สมัยนี้เห็นมันแย่งกันจุ่งอุตุลุด
เคยเห็นไหม ? เออ...นั่นแหละ คราวหน้าจำไว้จะเดินตามโลง เราไปส่งศพ จุ่งศพนะมัน
หน้าที่ของพระของเณรเขา สมัยนี้มันแย่งพระแย่งเณรทำกันเยอะเลย สบายดีเหมือนกันนะ

ถาม : ตอนไปเวียนศพต่างจังหวัดเห็นเขาเกาะกันเป็นพรวนเลยเจ้าคะ อันนี้เขาทำไป
ทำไมเจ้าคะ แตะศพนะคะแตะโลงแล้วก็อีกคนหนึ่งก็ต่ออีกคนหนึ่งก็ต่อ ?

ตอบ : อันนั้นน่าจะถามเขาดู เห็นเขาแล้วก็ถามเขาเลยก็หมดเรื่อง

ถาม : ไม่เข้าใจว่าเขาทำไปเพื่ออะไรนะเจ้าคะ ?

ตอบ : คงลักษณะเดียวกับประเภททำบุญแล้วก็จับส่งกันมั้งหือ...วันก่อนสามิภรรยาคนหนึ่ง ภายสังฆทาน สามิถวายข้างหน้า ภรรยาจับหลังสามิ บอกเออ...ประเคนผ้าแล้วห้ามเอา คินนะ (หัวเราะ) ก็จับผ้าส่งมาข้างหน้านี้หว่า (หัวเราะ) พระรับแล้วห้ามเอาคินนะ มันนั่งงอ อยู่พักหนึ่ง ก็ลักษณะเดียวกันนั้นแหละ

ถาม : เอ่อ...แล้วที่มีคนเขาบอกว่าถ้าไปเวียนเทียนกับศพเดี่ยวจะต้องไปเจอคนตายอีก บางคนเขาบอกว่าฉันไม่อยากเจอ ฉันไม่เวียนด้วย เขาจะไม่เจอตามที่เขาต้องการไหมคะ ?

ตอบ : โอ๊ย...ไม่จริงหรอกจ้ะ ตัวเองมันยังตายเลย นั่นมันเป็นแค่ความเชื่อที่เขายึดถือ ถ้าหากว่ามันถึงวาระ ถึงเวลาเสร็จทั้งนั้นแหละจ้ะ

ถาม : ศักดิ์สิทธิ์จริงเลยเจ้าคะ ? (พูดถึงพระองค์ที่ ๑๑)

ตอบ : ศักดิ์สิทธิ์จริงเลยเจ้าคะ ไม่ต้องชมหรือจ้ะ เป็นปกติอยู่แล้ว (หัวเราะ) คนที่สามารถรับได้เขาก็รู้ คนที่รับไม่ได้ก็มาชื่นชมเออ...สวยจังเลย เรื่องของพุทธรักษาเกษนะ ให้ มีเทวดาหรือพรหม หรือพระอรหันต์ซัดกองค์หนึ่งถือวายุอดเยี่ยมแล้ว แต่ว่าถ้าพระพุทธรเจ้า ท่านเสด็จเองก็ยิ่งมหาศาลกันเข้าไปใหญ่ สมัยก่อนส่วนใหญ่ใช้กำลังของตัวเอง ถึงเวลาก็อธิษฐานภาวนากัน ใช้กำลังสมาธิสมาบัติของตัวเอง ภายหลังที่หลวงปู่ปานสอน หลวงพ่อเล็ก ท่านบอกว่าถ้าทำเองแล้วถึงเวลามันเสื่อมได้ แต่ถ้าขอพระมีพระ หรือ บารมีพรหมเทวดาท่านช่วยสงเคราะห์นี่มันจะยาวนานกว่า เพราะว่าอายุของท่านเยอะ กว่ามนุษย์มากเหลือเกิน มาตอนหลังสายหลวงพ่อก็ใช้วิธีเชิญพระ เชิญเทวดากัน อย่างเตียวตั้งเครื่องบวงสรวงแล้วแต่ท่านจะสงเคราะห์

ถาม : พอดีมีคำถามของเพื่อนคนหนึ่งนะเจ้าคะ เขาต้องการทราบวิธีการตัดความผูกพัน ที่จิตเขาไปผูกพัน โดยที่เขาบอกว่ามันไม่ได้เกิดจากความรักมาก่อน แต่อยู่ ที่ไปผูกพัน กับเขา แล้วเขาก็มีความรู้สึกว่าตัวของเขาเนี่ยผูกพันมากกว่าคนที่เขาไปผูกพันด้วย เขาก็เลยบอกว่าเขาพยายามจะตัด แต่เขาตัดไม่ได้สักที ?

ตอบ : บอกเขาบอกว่า ต่ำสุดต้องทรงฌานให้ได้ แล้วก็อย่าผล่อหลุดๆ เมื่อไหร่มันไป ผูกใหม่ หรือไม่อันดับต่อไปก็ต้องให้เห็นความเป็นจริงว่าการเกิดมาคนเดียวมันก็ทุกข์ พออยู่แล้ว สองคนมันก็ยิ่งทุกข์มากขึ้น แล้วถ้าหากว่ายังมีสามมีสี่ก็ยิ่งทุกข์หนักขึ้น ความทุกข์อย่างนี้เรายังต้องการมันอีกไหม ? เพราะฉะนั้นอย่างต่ำๆ ต้องทรงฌานให้ได้ ถ้าทรงฌานได้นี้ตัวรัก โลก โกรธ หลง จะระงับลงชั่วคราวความผูกพันต่างๆ มันก็จะหยุดลงชั่วคราว ถ้าผล่อคลายออกเมื่อไหร่มันเอาอีกหรือไม่ก็พิจารณาให้เห็นความเป็นจริง พอจิตยอมรับสภาพมันก็เลิกไปเอง

ถาม : ฌานนี้ฌานระดับไหนเจ้าคะ ?

ตอบ : ปรุฌานก็พอ

ถาม : ที่นี้ก็ไปตั้งจิตตัดเหมือนกับที่บอกนะเจ้าคะ พอตัดเสร็จมันกลายเป็นว่ามันไม่ได้ ตัดเฉพาะคนนั้น มันตัดรอบตัวเลย ?

ตอบ : (หัวเราะ) ดีแล้วไม่ใช่หรือ ?

ถาม : มันเลย คนที่เคยเกลียดมันก็หยุดเกลียด คนที่เคยรักก็หยุดรัก มองสภาพเขาว่า
อ้อ...เขาเป็นอย่างนั้น สิ่งที่เราที่เราเกลียดมันเป็นความปรุ้งแต่งจากจิตตัวเองพอนั่งบิ๊ป
มันเลย...?

ตอบ : สาธุ...ความจริงตัวนี้นี้ยากมากเลยนะ **ไม่รักในฐานะที่ควรรัก ไม่เกลียดในฐานะที่
ควรเกลียด อันนี้หลวงพ่อบอกไว้ว่าอารมณ์พระอรหันต์เลย รักษาให้อยู่จริงๆ** นะ

ถาม : รักษาไว้หรือเจ้าคะ นึกว่าตัวเองผิดปกติจะมาถาม ?

ตอบ : ไม่ผิดปกติจ้า...หายากมาก ทำได้ยากที่สุดเลย พยายามประคับประคองเอาไว้อีก
ไม่นานได้ตายแน่ (หัวเราะ) อ้าว...ขรवासเป็นพระอรหันต์ไม่ได้อยู่เกิน ๗ วันนะจ๊ะ เพียง
แต่ตอนนี้ของมันมันเห็นได้แบบเดียว พยายามประคับประคองให้มันเป็นของเราจริงๆ

ถาม : ตอนแรกจะมาถามว่าผิดปกติจะแก้ไขยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้จ๊ะ ธิบาย ทำให้มันได้มากๆ เข้าไว้ ให้กำลังใจมันทรงตัวอยู่ในลักษณะนี้
ไปเลย

ถาม : คือไปนั่งสมาธิ ทำอยู่หน้าของพระพุทธรองค์ท่านนะเจ้าคะ แล้วพอนั่ง พอจิตอยู่
ในสภาพนั้นเจ้าคะ กายของตัวเองเริ่มมีความรู้สึกเปลี่ยนเป็นกายที่ใสๆ แล้วเปลี่ยนเป็น
องค์พระนะเจ้าคะ แล้วสักพักนึงมันก็มีแสงเป็นสีรุ้งรอบๆ นะเจ้าคะ ก็เลยสงสัยมันเกิด
อะไรขึ้นไม่เข้าใจ ?

ตอบ : ไม่เกิดอะไรขึ้น อย่าลืมนะว่าพระพุทธรเจ้าไม่อยู่ที่ไหนนอกจากพระนิพพานการที่
เราส่งกำลังใจขึ้นพระนิพพานเป็นการตัดกิเลสที่อัตโนมัติที่สุดและง่ายตายที่สุด เพราะ
ว่าตัวรัก โลก โกรธ หลง ต่างๆ มันเป็นสมบัติของร่างกาย ถ้าไม่มีใจซึ่งเป็นตัวคอย
ปรุ้งแต่งเพิ่มเติมไป คอยที่จะกระตุ้นเร้ามันอยู่ พวกมันมันก็ต้องดับลงของมันเอง
ธรรมชาติของมัน ไม่ยั่งยืน มันอยู่นานไม่ได้ หลวงพ่อบอกสอนมโนมยิทธิให้พวกเรา
เพื่อให้เรารู้จักพระนิพพานขึ้นพระนิพพานได้ง่าย มันเป็นการตัดกิเลสที่ง่ายที่สุด ไม่มี
วิธีไหนง่ายกว่านี้อีกแล้ว ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า มีระยะหนึ่งที่มีพระสำเร็จอรหันต์ ๗ องค์
พร้อมๆ กัน เสร็จแล้วปรากฏว่ามาศึกษามโนมยิทธิไปจากวัดท่าซุงแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตา
จับพระอย่างเดียว แล้วเสร็จแล้วถามท่านบอก เป็นพระอรหันต์ได้ไง ท่านบอกก็เฝ้าอยู่
มันก็เป็นเอง คือลักษณะอย่างนี้ เพราะว่าการที่เราเอาจิตเกาะนิพพาน สภาพจิตมัน
จะแจ่มใส กิเลสมันกินไม่ได้พอนานไป ความเคยชินมันเกิด กิเลสมันก็จะหมดไปเอง
โดยอัตโนมัติ ตัวมโนมยิทธิจุดนี้แหละที่สำคัญที่สุดที่หลวงพ่อบอกต้องการให้พวกเรา
ท่านไม่ได้ให้เราเอาไปฟื้นความสัมพันธ์กับคนอื่นนะ ท่านสอนให้เราละจ๊ะ แต่ส่วนใหญ่
มันเอาไปยึด ธิบาย ทำเข้าตอนนั้นมาตรงทางแล้ววิธีนี้แหละทำบ่อยๆ เข้าอีกไม่นานจะได้
เผากันแน่

ถาม : เอ่อ...พอทำถึงตรงนั้นเจ้าคะ มีความรู้สึกตอนนั้นเฝ้าเรามีชีวิตอยู่เพื่อหน้าที่ๆ เรา

จะต้องทำ แล้วทำตามหน้าที่ๆ ควรจะทำ แล้วมันก็ไม่มีความหวังที่จะอยากได้อะไรหรือ เป็นอะไรมันๆ ...มันดูมันว่่างๆ ยังไงมันไม่เข้าใจว่า...?

ตอบ : (หัวเราะ) เข้าใจจะ ไม่ต้องอธิบายจะ ตอนนี้ถ้าหากว่ารักษาอารมณ์ใจนั้นได้มัน จะอยู่เหนือบุญเหนือบาปแล้ว รู้ว่าอันนี้ดีก็ทำ รู้ว่าอันนี้ชั่วก็ละ มันไม่เกาะกั๊งดีทั้งชั่ว ไม่กลัวตาย ไม่อยากตาย แต่พร้อมที่จะตายได้ทุกเวลา ถ้าหากว่างานตัวเองหมดไปทันทีจะ

ถาม : เหนอเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...เพราะฉะนั้นรีบหางานให้เยอะๆ ไว้ (หัวเราะ) กำลังใจของคนที่ทำถึงจุดนี้ ถ้ากำลังใจมันตั้งตรงจุดจริงๆ ไม่มีใครเขาอยากอยู่หรอก

ถาม : เลยเข้าใจว่าพระอรหันต์หรือพระพุทธองค์ท่านไม่ยอมมากูยงแล้ว พอตอนนั้นเราก็เลย...?

ตอบ : แต่ว่าท่านก็ทำตามหน้าที่ของท่าน อันไหนที่ยังพอสงเคราะห์คนได้ตาม พรหมวิหารก็สงเคราะห์ไป แต่จริงๆ ท่านไม่ได้เกาะตรงจุดนั้นแล้ว

ถาม : แล้วจิตเราสลายดีนะเจ้าคะ ?

ตอบ : บ๊ยะ ! ไม่สลายใครเขาจะทำกันเล่า

ถาม : เหนอเจ้าคะ ทำต่อเหนอเจ้าคะ ?

ตอบ : ทำต่อจะ ตอนนี้เราจะเข้าใจชัดเจนว่า จริงๆ แล้วนิพพานไม่เห็นต้องยึดติดอง เกาะอะไรมันเต็มอยู่ในใจของเราเอง ตายเมื่อไหร่เรารู้ว่าเราไปแน่ พูดให้คนอื่นฟังมา เยอะแล้ว เขาคล้าตรงนี้ไม่ค่อยถูกกันนะ...แรกๆ มันเกาะต้องอาศัยเกาะก่อน อย่างที่เคย เปรียบเทียบให้ฟังว่าเหมือนเกาะบันไดขึ้นมาเดินขึ้นบันไดเกาะราวบันไดเพื่อความมั่นคง แต่พอถึงห้องข้างบนแล้วไม่จำเป็นต้องแบกราวบันไดไปด้วย เพราะเราถึงชะแล้วนะ... เพราะฉะนั้นอารมณ์พระนิพพานมันจะเต็มอยู่ในใจของเราเอง ในเมื่อมันเต็มอยู่ในใจของเราเอง เราก็คงเกิดความมั่นใจขึ้นมาว่าตายตอนนี้เราก็นิพพานตอนนี้ ไม่เห็นต้องไปยึดไปเกาะอะไรอีกแล้ว

ถาม : มีคนมาขึ้นด่านะเจ้าคะ เราก็งงแล้วก็เหมือนกับว่าไอ้คำพูดเนี่ยมันผ่านไปๆ พอเขาด่าเสร็จเราก็เลย อ้อ...ด่าเสร็จแล้วๆ เราก็ดูดีแล้วมันรู้สึกเฉยๆ ไปเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ...ระดับประคองให้ได้แล้วกัน ตัวนั้นแหละคือตัวปล่อยวางจริงๆ เห็นก็ สักแต่ว่าเห็น ได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน คือมันไม่รับเอามาปรุงไม่รับมาแต่งอีกแล้ว

ถาม : ก็กลัวว่าตัวเองจะผิดปกตินะเจ้าคะ ?

ตอบ : ผิดจำ ผิดปกตินมาก ไม่เหมือนกับชาวบ้านเขาจะจำ เริ่มใกล้ๆ จะเป็นพระแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : คือมีความรู้สึกว่าคุณกับใครก็ไม่ค่อยอยากจะทำอะไร จะอยู่นิ่งๆ รักษาจิตนิ่งๆ อย่างนั้นอะคะ ?

ตอบ : จำ อีตานิต้องระวังให้หนัก เพราะว่าอารมณ์ใจอย่างนี้ ถ้าทรงตัวก็ตีไป ถ้าไม่ทรงตัวถ้าหลุดนี้ก็จะคล้ำเจืออีกนานเลย เพราะฉะนั้นต้องพยายามรักษากำลังใจให้อยู่ตรงจุดนี้ให้ดีที่สุด อย่าเผลอสติหลุดไปเห็นว่าโลกมันตีอีกล่ะ

ถาม : เจ้าคะ ตอนนั้นมองตัวเองเหมือนศพเคลื่อนที่เจ้าคะ มันเกิดการปล่อยางหมด ?

ตอบ : คืออารมณ์ใจของมันจะเห็นชัดเจนหมดว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา มันเป็นแต่ตัวที่พาทุกข์พาโทษมาให้เรา มันก็เลยพร้อมที่จะไปจากมันทุกเวลา ขณะที่อยู่ที่ดูแลรักษาไปตามหน้าที่เท่านั้น ร่างกายมันเป็นสมบัติที่เรายืมโลกมันมาใช้ โดยมารยาทของการยืมก็ต้องดูแลมันให้ดีหน่อย ไม่งั้นเดี๋ยวจะคืนเขาในสภาพละๆ เทะๆ คนเขาจะตำเอา เพราะฉะนั้นตอนนี้เราก็รักษาไปตามหน้าที่ของเราซึ่งงานไปตามหน้าที่ของเราหมดธุระเมื่อไหร่ก็เลิกกัน

ถาม : ทำต่อไปนะเจ้าคะ ?

ตอบ : จำ...ทำต่อไปจำ ไปรออยู่ข้างบนนะ แล้วจะตามไปที่หลังอนุญาติให้แข่งก่อน

ถาม : ไม่รู้จะทำอะไรต่อไปคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำ เอาแค่เดิมพอแล้วทำมากไปเดี๋ยวมันเกิน นี่ฟังเจอบนรายแรกแล้ว เขาชมมาด้วย นานๆ จะมีคนถวายสังฆทานให้ตรงๆ ซักทีถวายให้พระ พระเครื่องที่ตัวเองใช้อยู่ นานๆ จะมีอย่างนี้ซักที แล้วทำได้ดีถูกจุดด้วย อันนี้พระท่านชมมาเองนะ ไม่เกี่ยวกับอาตมา

ถาม : ในบางครั้งที่เราไม่พร้อม แล้วเราเกิดสภาวะจิตที่อ่อนล้า และอ่อนเพลียมาก เขาก็ยังมาขอความช่วยเหลือและเราก็ไม่กล้าที่จะปฏิเสธ เราจะมึนงงเจ้าคะที่เราไม่ต้องไปช่วย ?

ตอบ : ช่วย แต่ว่าขณะเดียวกันทำให้มีเวลาเฉพาะของตัวเองด้วย อย่างที่ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบันนี้ของอาตมาเองจะมีเวลาส่วนตัวว่าเมื่อถึงเวลา อย่างเช่นเดือนมกราคมทั้งเดือนจะไม่รับกิจนิมนต์ที่ไหน จะตั้งหน้าตั้งตาใช้เวลาที่เหลือนี้ มันเหมือนกับอย่างเช่นชาร์จแบตเตอรี่ตัวเอง เพราะว่าถ้าเราไม่ทำในลักษณะนี้แล้ว ช่วยเขามากๆ กำลังของตัวเองมันน้อยลงมันแ่ยอยู่เหมือนกัน แล้วอีกทีถ้ากำลังใจมันซบมกึเลสได้ เผลอไปฟังชานกับคนอื่นหลายๆ ก็เลสมันตีกลับอีก เพราะฉะนั้นเราประมาทไม่ได้ ต้องมีเวลาเฉพาะของตนเอง อย่างเช่นว่าเราตั้งใจว่าครั้งแรกนี้จะช่วยแล้ว ครั้งวันหลังนี้ฉันจะเอาเฉพาะเรื่องของตัวเอง ครั้งวันหลังนี้ใครมาก็เรื่องของตัวเอง ไม่เกี่ยวข้องกันแต่ต้องมีเวลาเฉพาะของตนเองเพื่อรักษาใจเราให้ได้

ถาม : ต้องกำหนดเวลาไว้ด้วยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : กำหนดเวลาไว้ด้วย ไม่ใช่ช่วยเขาเรื่อยไปอย่างนั้นเรามันจะแ่ย

ถาม : ก็ไม่กล้าปฏิเสธคนที่เขามาขอความช่วยเหลือ ?

ตอบ : อาตมาเองไม่ปฏิเสธหรอกจำ ถึงเวลาลือคประตุเลย

ถาม : อ้อ ต้องป้องกันตัวเองใช่ไหมเจ้าคะ มีมือถือก็ปิดมือถือใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : จ้า ของเราเองเราต้องป้องกันตัวเอง โดยเฉพาะป้องกันจากกิเลส เผลอเมื่อไหร่ มันกินเราเมื่อนั้น เผลอได้ที่ไหนล่ะ ?

ถาม : เราต้องคอยระวังจิตตลอดเวลาใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จ้า นั่นแหละคำนี้แหละที่สมควรที่ทุกคนจะทราบไว้ได้เลย ส่วนใหญ่มันก็รู้แล้วล่ะ แต่มันคำไม่ถูกจุด ต้องระวังใจตัวเองไว้ตลอดเวลาอย่าให้เผลอได้ เผลอเมื่อไหร่กิเลส มันพัตตาย แรกๆ ก็ปิดมือถือซะก่อน พอต่อๆ เขาถามก็บอกมีเวลาส่วนตัวช่วงนี้ๆ ไม่ต้องโทรถึงเวลานั้นปิดแน่นอน

ถาม : คาถาที่ภาวนาแล้วเห็นผีนี้ แล้วจะคุยกับเขาได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่มันจะเห็นเฉยๆ แต่คราวนี้พวกได้มโนเมธิทศุย์ได้อยู่แล้วนี่ อันนี้สำหรับคนที่เขาไม่รู้จักผีเลย อยากจะเห็นอย่างนี้ภาวนาแล้วจะเห็น แต่ตอนที่ภาวนาอยู่อยาก มากเกินไป มันจะไม่เห็นจะไปเห็นตอนหลับ คราวนี้วิ่งกันเหนื่อย

ถาม : เขาเข้าฝันยังงี้เจ้าคะ ?

ตอบ : มันไม่ใช่เข้าฝันหรอก ของผีนั้นอาจจะเป็นการอำนาจของพระหรือของเจ้าของ คาถาเขาช่วยทำให้ ลักษณะของการเข้าฝันนั้น เขาจูนคลื่นให้ตรงเท่านั้นเอง ที่รับไม่ได้ เพราะตั้งคลื่นผิด อยากมากเกินไป พออยากมากเกินไปมันไม่ได้ ถึงเวลาเขาแอบจูนคลื่น ตรงกัน พอช่องเดียวกันก็รับกันได้แล้วเขาอยู่คนละความถี่กับเรา

ถาม : แล้วแสงออกจากกายเทพ เทวดาแต่ละระดับนี้แสงเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : กำลังความดีใจ กำลังความดีพอสะสมเข้ามาๆ ความสว่างไสวของจิตมันก็ มากขึ้นยิ่งมากเท่าไรก็ยังมีศักดิ์านภาพมากขึ้นเท่านั้น คือบุญที่ตัวเองสร้างสะสมโดย เฉพาะที่ใครสร้างพระพุทธรูป แหม...สว่างดีแท้เลย พุทธบูชา มหาเดชะวันโต นี่ถึงได้ ว่าเวลาถวายสังฆทานให้มีพระพุทธรูปด้วย ที่เมื่อก็บอกหนุ่ยว่ายิ่งองค์ใหญ่ยิ่งดี เผลอไปเป็น นางฟ้าอีก คราวนี้สวยกว่าคนอื่นเขาบุญเยอะเท่าไรก็สวยมากเท่านั้น

ถาม : แล้วทำบุญอะไรเจ้าคะ พุดแล้วถึงจะมีพาวเวอร์มีพลังเป็นผู้นำได้ ?

ตอบ : ห้ามผิดศีลข้อ ๓ ถ้าเราไม่ผิดศีลข้อที่ ๓ เราจะเป็นบุคคลที่มีอำนาจปกครองใคร เขาก็เชื่อฟังหมด ถ้าไปละเมิดคนได้ปกครองของคนอื่นเขา ก็ปกครองคนอื่นไม่ได้

ถาม : แล้วพุดยังงี้ถึงจะให้คนรักเจ้าคะ ?

ตอบ : พุดยังงี้ถึงจะให้คนรัก ปิยะวาจา พระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ชัดแล้วใช่ไหม ? พุด แต่วาจาอันเป็นที่รักที่ขอบใจของคนอื่นเขา รู้ว่าเขาชอบยังงี้ก็พูดอย่างนั้น แต่ไม่ใช่ว่าเขา ชอบฟังเรื่องโกหก แล้วไปโกหกให้เขานะ อันไหนที่มันละเมิดศีลละเมิดธรรมเราก็หลบซะ บ้าตามเขาไปแค่กรอบของศีลเท่านั้น

ถาม : แล้วพวกที่ชอบพุดส่อเสียดนี้กรรมของเขาจะเป็นยังงี้เจ้าคะ ?

ตอบ : กรรมเป็นยังงี้ ? อย่างนางปีสุณาวาที ครอบครวนี้คงเป็นประเภทที่พ่อแม่

สร้างกรรมไว้สาหัสสากรรจ์เลย ลูกแต่ละคนไม่เหมือนกันสักอย่าง นางปิศุนาวาที่ขอบุคนให้แตกต่างกัน เห็นใครที่ไหนเขาทะเลาะกันด้วยความสามารถตัวเองจะมีความสุขมากทีเดียว อีกคนหนึ่งก็ชอบลักขอบขโมย มีอะไรก็หยิบฉวยมันไปเรื่อย อีกคนหนึ่งที่กินสารพัดจะกิน เจออะไรพาตกระຈายหมด จนกระทั่งพ่อแม่แทนไม่ไหวแต่ว่าด้วยความรักลูกก็ยังเลี้ยงอยู่แต่คนร่วมหมู่บ้านเขาทนไม่ไหวด้วย เขาเล่นจับลอบแฝงทะเลไป ก็ยังบุญดีไปเจอเรือโจรสลัดเข้ารับขึ้นเรือมา นายโจรเขาเห็นผู้หญิงสวย สงสัยว่าทำไมถึงโดนลอบแฝงมา พอสอบถามเรื่องราวเข้าก็คิดว่า เออ...นิสัยคนเรามันต้องแก้ไขกันได้ นายโจรเขามีความสามารถปกครองพวกลูกน้องตั้งเยอะตั้งแยะก็ลองแก้ไขดู คนช่างกินก็ให้ไปเป็นแม่ครัว เคยเห็นแม่ครัวช่างกินมั๊ยละ ? ทำไปทำมามันหมดอารมณ์ไปเองนะมั๊ย ? เออ...รอดไปรายหนึ่งคนช่างขโมยยกกุญแจคล้องสมบัดให้มันเลย ให้มันเฝ้าคลังเอาไว้อะไรๆ ก็เป็นของตัวเองแล้วไม่รู้อะไรมันก็เลยเลิกนิสัยขโมยได้ ที่นี้มาปิศุนาวาที่แก้ไขไม่ได้ ไปเที่ยวลูกเรือคนไหนๆคนไหนทะเลาะเบาะแว้งกันยุ่งไปหมดทั้งเรือ เขาจะตีกันตาย นายโจรเขาทนไม่ไหว เขาเลยจับใส่เปลลอยต้อไป ลอยห่างตั้งไปคนเดียว พอลอยต้อไป เออ...บุญแกก็ยังดีอยู่ไปเจอนกอินทรีใหญ่ ๒ ตัวผิวเมียบินมาหากินในทะเลหรือว่าจะบินกลับฝั่งก็ไม่รู้ เห็นเข้าสงสารก็เลยตั้งใจจะช่วย มันก็แปลกอยู่ตอนนั้นคนกับสัตว์พูดภาษาเดียวกันได้ ตั้งใจจะช่วยก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นอินทรี ๒ ตัวเมื่อกี้เกาะเอาไว้แพมาอันหนึ่งแล้วก็ให้นางปิศุนาวาที่เกาะอยู่ตรงกลางแล้วก็จะพาเข้าฝั่งก็ตกลง ระหว่างที่อินทรีใช้กรงเล็บขยุ้มไม้อยู่แม่นางนี้เกาะตรงกลางก็พาไป ยายที่เห็นปากคั้นไม่ไหวใดๆ ไปตรงอินทรีที่เป็นผู้ทำการระชิบระขาบไปอยู่พักหนึ่ง ชักพักหนึ่งก็ไปทางเมียบอกว่าผิวแคะเจ้าชู้เหลือเกินนะ เผลอแป็บเดียวก็ย้วยฉฉแล้ว นางเมื่อกี้ย้วยขึ้นมา แทนที่จะหิ้วนางปิศุนาวาที่ก็เลิกหันไปตีผิวแทน ผัวก็จำเป็นจะต้องป้องกันตัวก็ปล่อย ยายนั่นเลยตกน้ำตายแหงแก๊ ยังๆ ไม่หมดฤทธิ์ สฟโดนขัดลอยไปติดที่ชายฝั่งอยู่ที่โน่น ที่หน้าวัดพอดี พระเห็นเข้าก็เวทนาอ้อ สัตว์โลกตายก็เอามาเผาไหม้ ? พอเผาเสร็จเรียบร้อย ปรากฏว่าซากศพพอลอยอยู่ในวัดพระทั้งวัดก็ทะเลาะเบาะแว้งกัน ที่นี้คิดไปคิดมาก็อะไรมันจะฤทธิ์เยอะขนาดนี้ พอสำรวจได้ว่าคงจะเป็นศพนี้แน่ก็เลยเอาไปทิ้งที่ป่าช้า เพราะว่าเผาจนเหลือแต่เศษกระดูกเศษกะโหลกหนอยเดียว พอไปทิ้งอยู่ในป่าช้าพวกนกเงือกก็ไปตมเหล้ากินกันในป่า หาดินมาทำเชิงตะกอนหาได้ไม่ครบคว้าได้กะโหลกมาก็ยัดเข้าไป ปรากฏว่า ทุกวันกินเหล้ามันก็ไม่มื่อะไรอย่างเก่งก็เมาคลานกลับบ้านไปหลับ วันนั้นตีกันหัวร้างข้างแตกหมด แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาใครกินเหล้าออกอาการเดี๋ยวกัน เพราะฉะนั้นโทษของการกล่าววาจาต่อเสียด ก็ลองนึกแล้วกันว่ามันรุนแรงขนาดไหน ขนาดตายเหลือแต่หัวกะโหลกมันยังมีฤทธิ์นะ ใจ...ไปเจอใครเขาต่อเสียดมาหรือเปล่า ? ต่อเสียดจริงๆ ความหมายคือ ยุคนอื่นให้เขาแตกกันนะ ปิศุนาวาที่เขาแปลว่าวาจาต่อเสียดผู้อื่น มันจะมี มุสาวาทา โกหก ผรุสวาทา กล่าวคำหยาบ สัมปลัปพรวาทา พูดเพื่อเจ้า แล้วก็ ปิศุนาวาทา ต่อเสียดชาวบ้าน แหม...ข้อเขบอกตรงเลยนะ อะไรก็แก้

ได้สันดานพูดส่อเสียดนี้แก้ไม่ได้ จับลอยแพต้อไป

ถาม : ไม่ทราบว่าจะต้องทำยังไงในหน้าเจ้าคะ มีกะเทยแถวบ้านหน้าเจ้าคะ มายืนต่าอยู่ตลอดเวลา เราก้ยืนดูเขาต่าเสร็จเราก้ไป แล้วพอเขาเห็นเรา เขาก้ต่ามาอีกก้ไม่รู้จะช่วยเขาอย่างไรดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ก้ไม่ต้องช่วยจ้ะ พอเขาต่าจบเราก้ให้วังนางมาๆ ขอบคุณคะ แล้วก้เข้าบ้านเรา เจอเข้าหลายๆ ยกเดี๋ยวมันก้เซ่อไปเอง

ถาม : เราไม่ต้องทำอะไรหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำอะไร ตอบแทนความไม่ดีด้วยความดี อสารุง สาธุนาซิเน ฟังชนะความไม่ดีด้วยความดี

ถาม : พระที่เข้าพิธี พอตีไปเจอองค์หนึ่งเจ้าคะ พอได้มาปุ้บรถเมลวิ่งเข้ามาหาเลย เจ้าคะ แล้วเราก้รอดมาแบบหวุดหวิด ท่านต้องการแสดงอะไรให้เรารู้เจ้าคะ ?

ตอบ : แสดงให้เรารู้ว่าเราลมมาราชรถเข้ามาเกย พอตีราชรถมันคันใหญ่ไปหน่อยคือบางทีเราอาจจะประเภทนี้ก็จะอะไรไม่ดีเกี่ยวกับท่านก้ได้ อย่างเช่นนี้ว่าจะมีอานุภาพจริงหรือหรือว่าจะไร ท่านก้เลยแสดงให้เห็นซึ่งๆ หน้า อย่างเดียวกับว่าสมัยก่อนที่หลวงพ่อดต แจกพระของขวัญองค์นี้คนเดียว เท่านิวมีอย่างนี้แล้วเสร็จแล้วก้บอกว้าไอ้โ...องค์นี้ดีอย่างเดียวอย่างนี้จะคุ้มครองไต่ยังงัย กลางคืนพระท่านมาโตเต็มจักรวาลเลยถามคนนั้นบอกว่าพอหรือยังใหญ่แค่นี้ เอาให้เซ็ด

ถาม : ก้จริงเจ้าคะ พอรับมาก้ดูว่าไม่น่าจะศักดิ์สิทธิ์เลย ?

ตอบ : ก้เลยทำให้เห็นซึ่งหน้าว่าศักดิ์สิทธิ์

ถาม : ตั้งแต่วันนั้นมาไม่กล้าพกติดตัวเลย ?

ตอบ : (หัวเราะ) รีบๆ ไปพกติดตัวได้แล้วจ้ะ ขอขมาท่านก่อนแล้วกัน บอกว่าไม่ได้เจตนาจะดูถูกดูแคลนอะไรหรอกเจ้าคะ

ถาม : ไม่กล้าพกแล้วคะ รถเมลวิ่งอยู่ ๒ ชั่วโมงแล้วเรายู่ตรงกลางเจ้าคะ แล้วรอดมาแบบหวุดหวิด แล้วทุกคนเขาก้ยืนดูว่ารอดมาได้ยังงัย ?

ตอบ : ไม่น่ารอดเลยใช่ไหม ?

ถาม : พระพุทธรูปแต่ละองค์นี้ พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ท่านคุ้มครองหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ พระพุทธรูปนี้จะมีเทวารักษา แล้วเทวดาแต่ละองค์อานุภาพท่านไม่เท่ากัน องค์ไหนที่บารมีมากก้สามารถส่งเคราะห์คนได้มาก คนก้จะนับถือมาก อย่างบ้านเราเมืองเราพระพุทธรูปมีเป็นแสนเป็นล้านแล้วทำไมมีที่ชาวบ้านเขาเลื่อมใสจริงๆ อยู่นับองค์ได้

ถาม : แล้วก้ต้องพุทธานิเชกก่อนซิคครับ ?

ตอบ : ถึงไม่พุทธานิเชก เทวดาท่านก้รักษาอยู่แล้ว ถ้าเป็นพระพุทธรูป แต่ว่าการพุทธานิเชกจะเป็นลักษณะว่า จับตัววางตาย ว่าองค์ไหนมีหน้าที่รักษา เพราะว่าถึงเวลาพุทธานิเชกพระท่านมากก้จะให้ท้าวสหมบดีพรหมกับพระอินทร์รับผิดชอบว่าจะจัดเทวดา

องค์ไหนรักษา แต่ถ้าหากว่าทำวสหมบตีหรือพระอินทร์ทำนมาเองท่านก็จัดการเอง
ถาม : แล้วของที่อยู่ในพิธีด้วยหรือครับ ?

ตอบ : เหมือนกัน ลักษณะเดียวกัน ถึงเวลาแล้วก็จะมีการเจาะจงว่าคุณรักษาชั้นนี้ ของ
คุณรักษาชั้นนี้ ไม่ต้องห่วงหรือขอให้ทำมา ๑๐ ล้านชั้นเทวดายังได้ไม่ถึงครึ่งชั้นเลย

ถาม : แล้วพระพุทธรูปนี้มีที่ทุกองค์เลยหรือคะ เทวดานะ ?

ตอบ : ถ้าเป็นพระพุทธรูปเทวดาเขารักษาอยู่แล้ว ถ้าหากว่าเป็นพวกพระเครื่องพวก
อะไรติดตัวนี้ต้องทำพิธีต่างหาก เพราะว่าพระพุทธรูปถ้าหากว่าบูชาไว้อยู่กับบ้าน
อานุภาพของการคุ้มครองปกป้องรักษาจะอยู่เฉพาะแค่นั้น แต่ถ้าหากว่าเรื่องของพระ
เครื่องติดตัวนี้จะเป็นการตัดเคราะห์กรรมให้ด้วย เพราะจากเคราะห์หนักก็จะเป็นเบา
จากเคราะห์เบาก็จะหาย มันต้องมีพิธีกรรมต่างหากออกไป

ถาม : ถ้าหากว่ามีเทวดารักษาแล้วทำไมผมถึงโดนตัด...(ไม่ชัด)...ละครับ ?

ตอบ : เทวดาเขามีหน้าที่รักษาพระนี่หว่า ไม่ได้มีหน้าที่ห้ามไม่ให้คนตัด คือถ้าหากว่า
มันไม่เกินวิสัยจริงๆ ท่านก็จะช่วย

ถาม : ที่จริงก็น่าจะสงเคราะห์นะครับ ?

ตอบ : ก็ขอไม่ถูกนี้ ขอไม่ถูกจะไปให้ทำไมเล่า

ถาม : แต่ว่าคนเขาเดือดร้อนอยู่ไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : การสงเคราะห์มันก็มีการจำกัดเขตเหมือนกัน อย่างเช่นว่าถ้าหากว่าบุคคลที่มี
บารมีอยู่ มีการหนุนเสริมกันอะไรกัน ก็พอจะช่วยลดกระแสกรรมของเขา เพิ่มความสุข
ของเขาได้ คราวนี้บุคคลที่ประกอบไปด้วยบารมีอย่างหลงพ้อออกไปจากสถานที่นั้น
ซะแล้ว ก็เป็นอันว่าเลิกช่วย

ถาม : นั่นหมายถึงว่าในการที่เราขอบารมีของท่านช่วยสงเคราะห์ นี่จริงๆ แล้วบุคคลที่
ขอต้องมี...?

ตอบ : ต้องมีทุนเดิมอยู่พอ เพราะอย่างนี้เปรียบเทียบให้ฟังเมื่อครูนีว่า ถ้าหากว่ามี
น้ำอยู่แค่นี้ช่วยไม่ไหวแล้ว แต่ถ้าขาดอยู่แค่นี้เติมนิดเดียวเต็มพอก็ช่วยสงเคราะห์กันได้
เป็นพระเป็นเจ้ามันลำบาก ไม่ใช่ว่ารับของอะไรส่งเดชไปอย่างเดียวกันมันต้องให้แน่นอนก่อน
บางคนเขาเอาของไปทิ้งไว้ในกุฏิมันก็กองอยู่ตรงนั้นแหละ เพราะว่าเขาไม่ได้บอกว่าจะให้
ต้องมาเล่าว่าคนไหนเป็นเจ้าของ แล้วไปถามเขาว่าเอามากองไว้ทำไม มันไปหยิบของ
เขาส่งเดชก็ไม่ได้ถ้าเกิดเขาไม่ได้ให้ เราตั้งใจเอาก็ช่วยเลยนะซิ

ถาม : วิสาสะก็ไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : เขามีไว้ว่า

๑. ต้องรู้จักกันมา

๒. เคยเห็นกันมา

๓. เคยพูดกันมา

ข้อที่ ๔ หนักหนอย รู้ว่าถ้าเราเอาแล้วเขาไม่ว่าอะไร ข้อสุดท้ายนี้แหละที่จะพาเราขาดความเป็นพระหรือเปล่า ? แต่ว่าหลวงพ่อดำรงไม่ไหวสาละ ท่านบอกทำอย่างนั้นแล้วเกินไปโอกาสพลาดมันมี ไปวิสาสะเอาของที่เขาไม่เต็มใจให้ก็เรียบร้อยแล้วขาดความเป็นพระไปเลย

ถาม : แต่ถ้าเราอนุญาตให้แล้วแต่ว่าจะเอาอันไหนยังงี้ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จะได้อะไร แต่ยังงี้ก็ควรจะให้บอกกันต้องดูตัวอย่างสมเด็จพระวันรัตน์ วัดเทพศิรินทร์ สมัยท่านเป็นเจ้าของพระศาสนโสภณ มารับสังฆทานแต่ละที่ พอโยมประเคนเสร็จ ให้แนะนะ ? (หัวเราะ) แนนเจ้าคะ ไม่เอาคีนะ ? ไม่ละเจ้าคะ ให้แล้วจริงๆ ใช่มั้ย ? ใช่เจ้าคะ เออ...แล้วค่อยเอา ท่านต้องย้ำแล้วย้ำอีกเพื่อความมั่นใจ เพราะถ้าเปลี่ยนใจเมื่อไหร่ ท่านพร้อมที่จะคืนนั้นแหละ น่ารักมากเลยองค์นั้นนะ แต่ว่าใครไปอยู่ใกล้ชิดอะไรเอาให้ดีๆ นะ ถ้าคิดผิดจังหวะนี้ท่านใส่หางยอทองเลย คิดอะไรรู้หมดท่านรู้อะไรขององค์นั้นนะ ตอนนี้อายุมากแล้วไม่ค่อยสบายอยู่เรื่อย ในจำนวนพระสมเด็จพระราชาคณะที่เป็นธรรมยุติ สมัยก่อนก็จะสนิทสนมกับหลวงพ่อดำรงสมเด็จพระมหาวิรวงศ์ วัดราชผาติการาม เคยอยู่ใกล้รับใช้ท่านบ้าง แล้วก็มาสนิทกับท่านเจ้าคุณพระศาสนโสภณ ตอนนั้นขึ้นเป็นสมเด็จพระวันรัตน์ บางทีก็บอกกับคนบอกว่า สมเด็จ ๘ องค์ ถ้าเว้นสมเด็จพระสังฆราชนี้ นิมนต์ได้ ๕ องค์ คนเขายังงงๆ ว่าสมเด็จจะมีฝ่ายละ ๔ องค์ เราเป็นมหานิกายน่าจะนิมนต์ได้เฉพาะพระมหานิกายใช่ไหม ? แต่เปล่าหรืออาศัยความสนิทสนมส่วนตัวนี่นิมนต์ได้ ๕ องค์ คือเกินไปอีก ๑ คือที่สนิทชิดเชื้อกับท่านนี่ท่านเป็นธรรมยุติ

ถาม : ทำไมการขโมยของนี่ถึงมีโทษมากครับ ?

ตอบ : อันนี้เกิดจากเดี่ยวใครหว่า...จำไม่ได้แล้วจะเป็นพระโลฎทายหรือเปล่าไม่ทราบเหมือนกัน คือว่าท่านจะสร้างกุฏิขึ้นก็ยกไปตัดไม้ ขึ้นก็ยกไปหาหญ้า ก็ไปที่ท้องพระคลังหลวง แล้วบอกว่าขอไม้ขอหญ้าไปสร้างกุฏิ เจ้าหน้าที่คลังก็บอกว่าให้ไม่ได้เพราะพระเจ้าแผ่นดินไม่ได้อนุญาต ท่านก็บอกว่าอนุญาตแล้ว ในเมื่ออนุญาตแล้วเขาก็ยกให้ไปคราวนี้พอจะใช้งานจริงๆ ของมันก็ขาด พระเจ้าแผ่นดินสอบสวนเสร็จทราบว่าเป็นพระท่านเอาไป ท่านก็แปลกใจบอกว่าในเมื่อไม่ได้อนุญาตแล้วพระท่านเอาไปได้อย่างไร ท่านบอกว่าพระบอกว่าอนุญาตแล้ว ท่านเองท่านก็ตื่นอดสำหรับเรียกตัวมาสอบสวนบอกว่า โยมเป็นคนที่มีพระราชภารกิจมากอาจจะอนุญาตแล้วลืมนิดไป ช่วยบอกหน่อยเถอะว่า อนุญาตเมื่อไหร่ ? พระไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นพระโลฎทายหรือเปล่า บอกว่ามหาพิตรจำได้มีอยู่วันที่ขึ้นครองราชย์พระองค์ตรัสเอาไว้ว่า ไม้ หญ้า น้ำ หรือว่าผ้าผ่อนสบโอบอะไรก็ตามที่เป็นสมบัติของพระองค์ พระองค์ท่านมอบให้เป็นสมบัติของนักบวชที่มาจากทิศทั้ง ๔ ผู้ใดต้องการก็ให้ถือเอา พระราชาท่านก็นึกขึ้นมาได้ว่า เออ จริงเคยบอกเอาไว้อย่างนั้น ท่านก็บอกว่าอันนั้นที่ท่านกล่าวหมายถึงผู้ที่**เป็นลัทธิ**ก็มีความละเอียดอยู่ในใจ ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นต้องการก็ต้องมาบอกโยมก่อน แล้วโยมก็จะมอบให้ ไม่ใช่ฉวยเอาตัวเอง อย่างของท่าน

ถ้าหากว่าอย่างของท่านถ้าหากว่าเป็นคนทั่วๆ ไปโยมก็ประหารชีวิตไปแล้ว แต่ว่าบังเอิญ เป็นพระก็จะยกให้สักครั้งหนึ่ง แต่ว่าต่อไปอย่าทำอีก เสร็จแล้วเรื่องนี้พอโจทย์ไปถึง พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสถามกับพระเจ้าปเสนทิโกศลหรือว่าพระเจ้าพิมพิสารก็ ไม่ทราบ จำเรื่องไม่ถนัด ถามว่าโทษทางโลกที่พระองค์ท่านสั่งประหารชีวิตของพวกขโมยนี้ เขาจะขโมยทรัพย์สินมีราคาเท่าไร ? พระเจ้าแผ่นดินท่านก็บอกว่าถ้าหากว่าทรัพย์ตั้งแต่ ๕ มาสกเขาจะประหารชีวิต ๕ มาสกนี้มันล็กลั่นกัน สมัยนี้เขาบอกว่าบาทหนึ่งใช้มัย ? แต่ ของพมานี้เขาเปรียบเท่ากับทองสลึงหนึ่ง ฉะนั้นพระพมาขโมยได้เยอะกว่าพระไทย (หัวเราะ) คือว่ามาตราโบราณเขาบอกว่า ๔ เมล็ดข้าวเปลือก เท่ากับ ๑ กุณฐา ๒ กุณฐา เท่ากับ ๑ มาสก เพราะฉะนั้น ๑ มาสก จะเท่ากับ ๘ เมล็ดข้าวเปลือก ๕ มาสกเท่ากับ ๔๐ เมล็ดข้าวเปลือก ทางพมาเขาคงเอาข้าวเปลือก ๔๐ เมล็ดมาชั่งแล้วก็เป็นราคา ทองคำ แต่ของไทยเราเล่นตรงไปตรงมาว่ากันเป็นตัวเงินเลยก็ประมาณบาทหนึ่ง เพราะ ฉะนั้นของไทยเราขาดความเป็นพระง่ายกว่า ในเมื่อกำหนดอย่างนั้นเสร็จพระพุทธเจ้าท่าน ก็เลยประกาศให้พระทั้งหลายทราบว่ายโมยของตั้งแต่ ๕ มาสกขึ้นไปจะต้องปาราชิก ขาด ความเป็นพระไปเลย ก็มีพวกหัวหมอตะแบงข้างไปอีกเล่นที่ละมาสก พระพุทธเจ้าท่านก็ ต้องมาบัญญัติใหม่ว่า ถ้าหากว่ายโมยของครั้งละมาสกถึงจะคนละวาระกัน แต่ถ้ารวมกันได้ ๕ มาสกก็ขาดจากความเป็นพระอย่างนี้ พอบัญญัติเสร็จประเภทที่เรียกว่า...ถือว่าเออขโมย ของในบ้าน ท่านก็ไปขโมยของชาวบ้านพวกที่อยู่ในป่านะ พระพุทธเจ้าท่านก็ต้องบัญญัติ ว่าห้ามขโมยในบ้าน ห้ามขโมยในป่า พวกก็ไปเอาในลานตากผ้า ลานตากผ้าชิ้นใหญ่เขา ก็ต้องเป็นที่กว้างมากใช้มัย อยู่ในบ้านก็ลำบากเกะกะเขาเดี๋ยวสัตว์หรืออะไรไปทำให้ผ้าเสียหายก็ต้องเข้าไปในพื้นที่ป่าแล้วกันถางให้มันเป็นที่กว้างใหญ่เพื่อให้ได้รับแสงแดด เขา ถือว่าไม่ใช่ทั้งบ้าน ไม่ใช่ทั้งป่า เพราะว่ามันพ้นบ้านไปแล้ว แต่ขณะเดียวกันไม่ใช่ป่าด้วย เพราะถางราบไปแล้ว โอ้โห...สมัยก่อนร้ายกาจจริงๆ เขาถึงบอกเจอบอกกับแขกให้ตีแขกก่อน (หัวเราะ) เขาไปของเขาได้เรื่อยละ บางข้อนี้ พอตั้งมูลบัญญัติคือ ข้อแรกหัวข้อแรกขึ้นมา แล้วมันตะแบงข้างไป ๒๐๐ กว่าอย่างนะ โห...อ่า... เสร็จหนึ่งหัวเราะเลยบอกจริงๆ

ถาม : อย่างนี้ก็ปาราชิกเลยใช่มีัยครับ ?

ตอบ : เรียกว่าถ้าหากว่าโดนก็โดนปาราชิก เสร็จแล้วก็อะไรนะ ขโมยของที่ไม่มีชีวิตเขาก็ไปเอาของที่มีชีวิต ไปไล่ต้อนวัวชาวบ้านเขา พระพุทธเจ้าท่านก็ต้องมาบัญญัติว่า ถ้าหากว่าเป็นสัตว์เลี้ยงไล่ต้อนไปก้าวเท้าออกจากที่ ๑ เท้า ต้องอาบัติทุกกฏ ก้าว ๒ เท้าขึ้นไปต้องถูกลัจฉัย ถ้า ๔ เท้าพ้นจากที่ต้องปาราชิก อย่างนี้ มันต้องในปากก็ไม่ได้ ในบ้านก็ไม่ได้ สัตว์เลี้ยงก็ไม่ได้ ไปเจอของเขายูในเรือก็เข็นเรือไป (หัวเราะ) โอ้โห...มันไปของมัน เรื่อย (หัวเราะ) นั่นนะอย่าลืมนั้นนักบวชนะ เอาถิ่นขนาดนั้น มานึกถึงท่านทั้งหลาย เหล่านั้น ท่านมีคุณมหาศาลจริงๆ เลย ทำให้เกิดบัญญัติศีลขึ้นมาชนิดที่เรียกว่ารอบคอบ มาก แต่ว่ามันมีคนประเภทหนึ่งว่า เขาบอกว่าพระพุทธเจ้าเป็นสัพพัญญูไม่ใช่หรือ ? รู้อยู่

แล้วว่า เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ต้องเกิดขึ้น ทำไมไม่บัญญัติกันไว้ก่อน ต้องให้เรื่องเกิดแล้ว มาบัญญัติทีละข้อๆ เสียเวลาเปล่า ถ้าพระพุทธเจ้าบัญญัติขึ้นมาก่อนจะไม่มีใครเชื่อว่าคนมันตะบี้ตะบันนอกคอกไปได้เยอะขนาดนั้น ถึงได้มาตามแก้ไปที่ละจุดๆ ถ้าเกิดเรวบอกไว้ก่อนกันอย่างน้อย คนที่ไม่คิดจะทำมันก็นั่งหัวเราะขำขี้มึน ? แต่คนที่คิดจะทำมันทำได้ขนาดนั้นจริงๆ

ถาม : แล้วคนที่ออกนอกแนวอย่างนี้...?

ตอบ : ถ้าเป็นอาทิภัมมิกะ คือผู้ที่ทำเป็นคนแรกอย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านยกให้ถือว่าไม่มีโทษ แต่ถ้าหลังจากประกาศออกไปแล้วนี่คนที่ทำถือว่า ขาดจากความเป็นพระ

ถาม : แล้วจริงๆ แล้วเป็นเรื่องของพุทธวาจา ?

ตอบ : อยู่ในลักษณะที่เรียกว่า ถ้ายังไม่ประมวลขึ้นมาเป็นข้อห้าม ถือว่ายังไม่ผิด แต่ถ้าห้ามปุ๊บทำก็ถือว่าเสร็จเรียบร้อยตรงนั้นแหละ

ถาม : พวกที่โดนปาราชิกนี้อยู่ถึงอเวจี ?

ตอบ : ปาราชิกนี่จริงๆ คือขาดความเป็นพระไปเลย ถึงห่มผ้าอยู่ก็ไม่เป็นพระ บวชใหม่ก็ไม่เป็นพระ สำหรับของทางด้านศาสนานั้นเหมือนกับตาลยอดด้วน มันไม่สามารถงอกงามต่อได้แล้ว เขาเรียกว่า อสังวาส หาสังวาสไม่ได้ คืออยู่ร่วมกับคนอื่นไม่ได้แล้ว

ถาม : ถ้ารู้ตัวแล้วสึกออกไปนี้...?

ตอบ : สึกออกไปมันแก้ไม่ได้ แต่ว่ามันเป็นหน้าที่ว่า ห้ามมรรคผล แต่ไม่ได้ห้ามสวรรค์ ลักษณะที่ว่าห้ามมรรคผลคือ คุณเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ เพราะละเมิดในสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้าม ในเมื่อละเมิดสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้ามก็ถือว่า คุณไม่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คนที่ไม่เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่แค่นี้สถาบันต้นก็เป็นไม่ได้แล้ว เพราะขาดคุณสมบัติข้อนี้ไป แต่ว่าเขาใช้คำว่า ห้ามมรรคผลแต่ไม่ได้ห้ามสวรรค์ คือหมายความว่า ถ้าหากคุณสามารถรักษากำลังใจทรงกำลังใจได้ดีตลอดก็ยังมีสुकตเป็นที่ยังได้

ถาม : ไม่ใช่หมายความว่าพอเราสิ้นแล้วเราต้องลงอเวจีขำขี้มึนครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ คือถ้ากำลังใจเกาะความดีอยู่สามารถไปปรับความดีได้ แต่ขณะเดียวกันคนที่ประเภทตะแบงข้างไปได้ถึงขนาดนั้นจิตต้องหยาบมาก โอกาสที่จะเกาะความดีให้ทรงตัวได้มันลำบากมาก เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ก็เลยลงอเวจีไป

ถาม : การลงอเวจินี้ลงไปด้วยพุทธวาจาหรือว่า...?

ตอบ : ไม่ใช่ คือความคิดที่ตัวเองทำมันรุนแรงถึงขนาดนั้นจริงๆ เพราะว่าหลายอย่างเอาแค่ว่า กินเหล้าอย่างนี้ กินเหล้านี่จริงๆ โทษทางพระเขาปาจิตตีย์ เขาปลงอาบัติได้แสดงคืนได้แต่ว่า โทษทางธรรมก็คือว่า อันดับแรก คือคุณละเมิดพระวินัย อันดับที ๒ ถ้าหากว่าปรับอีกก็คือ ไม่เอื้อเพื่อพระวินัยศีลขาดอีกข้อหนึ่ง อันดับที ๓ คือว่าไม่เคารพครูบาอาจารย์ของตัวเองคือไม่เคารพพระพุทธเจ้า อย่างนี้ผิดเข้าไปอีกมันผิดซ้ำผิดซ้อน

ผิดไปเรื่อย มาเจอหลายๆ ข้อ รวมกันกำลังใจของตนเองหยาบถึงขนาดนั้นก็เลยโทษหนัก
ไปด้วย สรุปว่า โทษที่ทางพระเจ้าปรับไว้ชนิดเดียวแต่ถ้าเวลาตายลงอวลีเหมือนกัน

ถาม : แล้วอย่างที่พม่าเขาคิดว่าเป็นทอง ๑ สิ่งแต่ของเราเป็นเงินบาท แล้วพม่า
ถ้าหากว่าขโมยเงินเท่ากับราคา ?

ตอบ : คือคนเราถ้าหากว่าตั้งใจจะขโมยมันไม่ใช่พระแล้วละ ทางพม่ามีศีลหลายข้อที่
ลักลั่นกับไทยเรา ดีความไม่เหมือนกัน ข้อนี้ข้อหนึ่งที่เขาตีความเท่ากับทองสิ่งหนึ่ง คง
เอาข้าวเปลือก ๔๐ เม็ดไปซั่งกันเลย แล้วก็ศีลอีกข้อที่ว่าห้ามเข้าในบ้านเวลารีกาล โดย
ไม่ได้บอกกาล ทางไทยเรารีกาลหมายถึงตะวันตกดินไป พม่าก็ตะวันตกดินเหมือนกัน อีก
ข้อหนึ่งก็คือห้ามฉันอาหารเวลารีกาล ของเราตีเอาหลังเที่ยงไปแล้ว แต่พม่าเขาถือรีกาล
ตัวเดียวกันก็คือตะวันตกดินไปแล้ว เพราะฉะนั้นบ่อยๆ ถ้าเห็นเขานั่งร้านอาหารไช้อาหาร
กันอยู่นี่ว่าเขาไม่ได้นะ เขาตีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ขณะเดียวกันของเราไป
ตีความผิดหรือเปล่านั้นไม่รู้ แต่ที่นี้มันกลายเป็นนิยม ในเมื่อกลายเป็นนิยมว่าถ้าหากว่าหลัง
เที่ยงไปแล้วฉันถือว่าผิด ถ้าเราทำก็จะโดนคนตำหนิติเตียนเรียกว่า **โลกะวัชชะ** คือโลก
ติเตียนก็จะเกิดโทษขึ้น แต่ว่าอีกอันหนึ่งเขาเรียกว่า **ปณัตติกวัชชะ** ก็คือผิดเพราะ
บัญญัติ คือพระพุทธเจ้าห้ามเอาไว้ยังทำอันนั้นถือว่าผิด แล้วยังมีอีกข้อหนึ่งผิดเพราะโลก
ติเตียน อย่างเช่นว่า ภิกษุตัดต้นไม้ ภิกษุขุดดิน อย่างนั้นคนนี่รู้แล้วว่าต้นไม้เป็นของเขียวมัน
มีชีวิตอยู่ ภิกษุไปตัดต้นไม้ถือว่าไม่เมตตาอย่างนี้ ภิกษุไปขุดดิน ดินมันมีสัตว์เล็กๆ มันอาจ
จะลำบาก อาจจะเดือดร้อน อาจจะโดนขุดตายไปเลยก็มี พระพุทธเจ้าก็ต้องบัญญัติตาม
คนในยุคนั้นไป เพื่อว่าศาสนาสัมพันธ์มันมีการแข่งขันกันมาก ถ้าหากคนเขาเห็นว่าของเรา
มันไม่เคร่งครัด มันหย่อนยาน เขาอาจจะไม่สนใจที่จะมา เรียกว่าง่าย ๆ ว่า หันเข้ามาปฏิบัติ
ตามหลักของศาสนาจะทำให้เสียประโยชน์กับเขาไป **พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้หวัง
ประโยชน์ตน แต่หวังประโยชน์คนอื่นเป็นใหญ่** บุคคลที่ควรจะได้มรรคผลถ้าหากเห็นว่า
ข้อปฏิบัติมันหลวมแล้วเขาเองไม่สนใจที่จะเข้ามามันทำให้เขาเสียผล ท่านเองท่านเคร่ง
ตรงนั้นก็เอาบัญญัติตามเอาใจชาวโลกเขาหน่อยหนึ่ง เพราะฉะนั้นอย่างที่ว่าหลวงปู่พุทธ
ท่านบอกว่าเป็นฆราวาสรักษาศีล ๕ ศีล ๘ หรือว่าถ้าหากว่าเป็นพระเป็นเณรรักษาศีล ๑๐
เราเองก็เอ๊ะ ! พระศีลตั้งสองร้อยกว่าข้อยังไม่ทันจะถามเลย ท่านบอกว่านั้นศีลเอาใจชาว
โลกเขา เณรมีศีลแค่ ๑๐ ข้อเป็นพระอรหันต์ตั้งเยอะแยะไป เราก็ก็นึกใจไม่อย่างนั้น
สามเณรจะเป็นอรหันต์ได้ยังไงถ้าหากว่าต้องรักษาตั้ง ๒๒๗ เท่ากับพระ เพราะเณรมีแค่
๑๐ ข้อเท่านั้นเอง อันอื่นเอาใจชาวบ้านซะตั้งเยอะ

ถาม : อย่างนี้ถ้าพระเจ้าขโมยต่ำกว่าทอง ๑ สิ่งก็ไม่เป็นไรใช่ไหม ?

ตอบ : ลักษณะเดียวกันว่า ถ้าหากว่าขโมยจะมีกำหนดว่าแค่นี้โดนทุกกฎ แค่นี้โดน
ถูกล้างจ้ย แค่นี้โดนปาราชิก มันจะมีโทษหนัก โทษเบาต่างกัน

ถาม : แต่เขาจะไม่ถือว่าเป็นปาราชิก ?

ตอบ : ถ้าหากว่าของเขา ไม่ถือ แต่ถ้าหากว่าเรารู้ที่เรารู้ว่าไม่ให้ร่วมสังฆกรรมกับเราแน่นอน ของเรา ถือมันไม่เหมือนกัน ตอนนั้นที่ทางวัดท่าขนุน พวกขโมยหายไป แล้ว เพราะว่าประชุมพระครั้งก่อนบอกเขาเลยบอกว่าถ้าใครขโมยอนุญาตให้อัดให้ท่วมไปเลย ถ้าหากว่าจะมีโทษทางกฎหมายทางอะไรจะไปประกันตัวให้ บอกเอาให้ท่วมไปเลย ล่อให้ฆ่าเลย เสร็จแล้วจะเอาไปส่งตำรวจเอง มันจะฟ้องร้องข้อหาทำร้ายร่างกายยังงี้ก็จะไปประกันตัวให้ คือคนเราส่วนใหญ่ที่ปล่อยๆ ไว้ที่มันและเทะก็เพราะว่ามันไม่มีใครรับรองให้ทำไปอันดับแรกไม่รู้เหมือนกันว่าจะเป็นที่ชอบใจใครหรือเปล่า ดีไม่ติดตนเองไปทำร้ายคนอื่นเขาจะถูกไล่ออกจากวัดด้วยซ้ำอย่างนี้ อันดับที ๒ ถ้าทำไปอย่างนั้นแล้วมันมีผลมีโทษผิดกฎหมายขึ้นมาใครจะช่วยกู อย่างนี้เขาก็เลยไม่กล้าแตะ ไม่กล้าต้อง ไปอยู่ที่นั่น ๓๔ เดือน สักพระไปจะ ๒๐ องค์แล้วละ บางองค์ไม่ได้ผิดแต่มันมีแว่วว่าจะผิดก็ขอให้ท่านสีกไป อย่างบางองค์มันจะมีประวัติยาเสพติดมาอย่างนี้ เข้ามาบวชท่านก็ไม่ได้เสพไม่ได้อะไร แต่พวกเก่ามันเวียนมาหา ในเมื่อพวกเก่ามันเวียนมาหาเดียวไม่นานก็เสร็จเขา ในเมื่อมันเป็นแบบนี้คุณอยู่ไปก็ทำให้คนอื่นเขาเสียหายเปล่าๆ ก็ดีนะเขาก็ยอม

ถาม : มีพระวินัยที่บอกว่าห้ามเสพยาเสพติดด้วยหรือครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วที่ท่านบอกอาระตี วิระตี ปาปา มัชชมะปานา จะสังฆญะโม บอกเอาไว้ชัดแล้วนี่อาจจะไม่ได้ห้ามเอาไว้ชัดเจนเลย แต่ว่าอย่างศีลอย่างนี้ สุราเมระยะมัชชปะมา อย่างนี้ สุรา สิ่งที่ต้องกลั่นขึ้นมาประกอบด้วยแอลกอฮอล์ เมรัย สิ่งที่หมักต้องประกอบด้วยแอลกอฮอล์ มัชชะ ของที่เสพเข้าไปแล้วทำให้ขาดสติสัมปชัญญะ มันเยอะเลยนะ แต่คราวนี้คนเรานั้นยึดแต่สุราคำเดียวนะซิ อีก ๒ คำมันไม่แปล

ถาม : ไวน์กินได้อะไรประมาณนี้ครับ ?

ตอบ : มันก็ล่อชะอ่วมไป พระสาตตะเถระ ึงเป็นผู้ที่เลิศในฉนสมมาบัติ ก็คือเก่งทางเตโชกสิณ มีพญานาคอยู่ตัวหนึ่งหวงทำน้ำมากเลย ไครลงไปใช้น้ำนั้นอาละวาดกระเจาย พระสาตตะก็ไปปราบเข้าเตโชกสิณเผาชะพญานาคกระเจิดเจิงอยู่ไม่ได้ใช้มัย ? ชาวบ้านเขาก็สรรเสริญความสามารถของท่าน ก็เที่ยวไปสอบถามลูกศิษย์ของท่านว่าพระเถระท่านชอบอะไร ? ลูกศิษย์ก็แนะนำเลย สุรารสอ่อนที่สีเหมือนทำนบกพิราบ ไวน์แดงแห้งๆ เลย คราวนี้ออกบิณฑบาตก็คนโน้นแก้วหนึ่ง คนนี้แก้วหนึ่ง ท่านก็ว่าของท่านไปเรื่อย ทีนี้เดินกลับไม่ถึงกุฏิหรอก หมอบอยู่กลางทางนั้นแหละ พระพุทธเจ้าเสด็จผ่านมาพอเห็นเข้า ก็ถามว่านั่นใคร พระอานนท์เข้าไปตอบว่าพระสาตตะเถระพระพุทธเจ้าข้า ก็อ้อ ผู้ที่ปราบพญานาคได้ทีถือว่ามีความสามารถมากเลยใช่มี ? ตอนหนึ่งนอยตัวหนึ่งปราบได้หรือเปล่า ? บอกไม่ได้พระเจ้าข้า ท่านก็เลยตรัสให้รู้ว่าโทษของสุราเป็นยังงี้แล้วกับบัญญัติห้ามไม่อย่างงั้นนี่ก็ยกินเหล้าได้อยู่นะ ได้พระสาตตะมาเริ่มต้นให้ ลูกศิษย์ก็เหลือเกินนะ อันนี้ยังดีลูกศิษย์เห็นว่าไม่ผิดใช่มี ? ถ้าอย่างพระอุทายีนัน ผู้หญิงเขาถามว่าถวายอะไรกับพระแล้วได้บุญมากที่สุด พระอุทายีหลอกเขาบอกว่าต้องบำเรอด้วยกามอย่างนี้ เสร็จแล้วผู้

หญิงก็โอเค บอกอยากทำบุญด้วย พระอุทายาก็ประเภทไปแสดงอาการเหยียดหยามดูถูกเขาอีก เขาโกรธไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็เลยบัญญัติว่าถ้าภิกษุหลอกล่อหญิงว่าต้องบำเรอตนด้วยกามต้องอาบัติสังฆาทิเสส อันนี้ขาดความเป็นพระชั่วคราว ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะแค่พูดบอกเขาเท่านั้นเอง ปรับขาดความเป็นพระชั่วคราวเลย สังฆาทิเสสนี้หนักรองจากปาราชิก ถ้าปาราชิกถูกประหาร สังฆาทิเสสก็จำคุกตลอดชีวิต เพราะว่าสังฆาทิเสสนี้ขาดความเป็นพระ พอขาดความเป็นพระเสร็จต้องอยู่กรรมชดใช้ก่อน เพราะว่าสังฆาทิเสสนี้ขาดความเป็นพระ ก็ต้องใช้หนี้เหมือนกับติดคุกที่เรียกว่าอยู่ปริวาส คืออยู่จำกัดเขตถ้าหากว่าโดนขังแล้วไม่ปกปิดคือ ธิบบอกเลยก็อยู่ใช้หนี้ ๖ วันกับ ๖ คืน แล้วก็ให้พระสงฆ์ ๒๐ องค์ สวดคืนความเป็นพระให้ถึงจะกลับเป็นพระอีกครั้งหนึ่ง แต่ว่าของปาราชิกนี้ขาดความเป็นพระ ขาดแล้วขาดเลย บวชใหม่ไม่เป็นพระ อยู่ไปก็ไม่เป็นพระ ดังนั้นว่าอันหนึ่งจะขาดความเป็นพระเลยแก้ไขไม่ได้ อีกอันหนึ่งแก้ไขได้แต่ยาก ถึงได้ว่าหลวงพ่อกำนัยบอกว่า ครุกาบัตติ คืออาบัติหนัก อาบัติหนัก คือการที่ศีลต้องขาดไปอาบัติหนัก ปาราชิก ๔ ข้อ สังฆาทิเสส ๑๓ ข้อ รวมแล้ว ๑๗ ข้อ อย่าให้มันโดนมันโดนแล้วมันแก้ไขไม่ได้กับมันแก้ไขยาก อันอื่นมันโดนบ้างเป็นเรื่องปกติก็ให้รับแสดงคืนซะ ที่เขาเรียกปลงอาบัติ คือสารภาพผิด พอสารภาพเสร็จแล้วก็ให้ระมัดระวังเอาไว้ตอนนี้มีพยานแล้ว เพราะเราไปยืนยันแล้วว่า เราจะไม่พูดอีกไม่คิดไม่ทำอย่างนี้อีก

ถาม : พระที่ปาราชิกนี้ไปบวชที่อื่นเขาก็ไม่รู้ ?

ตอบ : สมัยก่อนเขามีที่อยู่อย่าง คือ เขาโดนสักหน้าใครโดนปาราชิกนี้ เขาสักตัว ป.ปลาตัวบ่อเรือไว้บนหน้าผาก สมัยนี้มันไม่มีนี่ ไปแอบบวชที่อื่น ถ้าหากว่าพระอุปัชฌาย์ไม่มีความคล่องตัวในด้านทิพจักขุญาณก็เรียบบร้อยเลย ไปบวชให้เขาใหม่เขาไม่ใช่พระไปกินกับพระ ร่วมนอนกับพระ สังฆกรรมกับพระ มันนอกจากจะเกิดโทษกับตัวเองแล้วสังฆกรรมนั้นยังเสียด้วยเพราะเรียกว่า เป็นอนุปสัมบัน คือมีศีลไม่เท่าเขา อุปสัมบันคือมีศีลเสมอกัน สังฆกรรมนั้นจึงจะสมบูรณ์ สังฆกรรมมีอะไรละ ลงปาติโมกข์ บวชพระ สวดกฐิน สวดอัฏฐกาณ อะไรเหล่านี้ เข้าไปรวมอยู่แต่องค์เดียว สังฆกรรมเขาจึงไม่เป็นทำมันไม่สมบูรณ์

ตะกรุดโสฬสมหามงคล

ประกอบด้วยยันต์ ๔ ชั้น

๑. ยันต์เทพาวุธ สำหรับขับไล่ภูตผีปีศาจ ทำลายไสยเวทย์อาคม วัตถุอาถรรพ์
ทุกชนิด

คาถากำกับยันต์เทพาวุธ

สักกัสสะ วัชราวุธ	ยะมัสสะ นะยะนาวุธ
อาฬวะระกัสสะ ทุสราวุธ	เวสสุวัณณัสสะ คะทาวุธ
จัตตารโ เต อาวุธา	สัพพะศัตรุ วินาสสันติ

๒. ยันต์โสฬส ป้องกันอุปัทวันตรายทั้งปวง กันฟ้า กันไฟ กันโจรภัย กันภูตผี
ปีศาจ กันคุณผีคุณคนทุกชนิด

คาถากำกับยันต์โสฬส

โสฬสะมังคะลัญเจวะ	นะวะโลกุตตะระธัมมา
จัตตารโ จะ มะหาทีปา	ปัญจะพุทฺธามะหามุนี
ตรีปิฎะกะธัมมกัซันธา	จะกะมาวะจะราตะธา
ปัญจะทะสะปะเวสัจจัง	ทะสะมังสีละเมวะจะ
เตระสะรุตังคาจะ	ปาฎิหาริยะจะทะวาทะสะ
เอกะเมรุ จะ สุราอัฏฐะ	ทะเวจันทั้งสุริยังสัคคา
สัตตะสัมโพชฌังคาจะวะ	จุฑะสะจักกะวัตติจะ
เอกาทะสะวิษะณุราชา	สัพเพทเวาสะมาคะตา
เอเตนะมังคะละเตเชนะ	สัพพะโสถถิภาวันตุเม

๓. ยันต์ตรีนิสิงเห ป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ กันโรคระบาด กันภูตผีรบกวน
ทำน้ามนต์คลอดบุตรง่าย กันคุณไสยลมเพลมพัด บ้านหรือที่ใดร้ายอยู่ยาก ให้อิษฐาน
ฝังดินแก้ไขกลับร้ายเป็นดี

คาถากำกับยันต์ตรีนิสิงเห

มะอะอุ ตรีนิสิงเห	สะระวิปีปะสะอุ สัตตะนาเค
อาปามะจุปะ	ปัญจะเพชรฉลุักญะจะ

นะมะพะทะ จะตุเทวา	อิสวาสุ สุตวาอิ ฉะวัจฉะราชา
ทึมะสังอังขุ	ปัญจะอินทรานะเมวะจะ
มิ เอกะยักขา	อะสังวิสุโลปุสะพะกะ นะวะเทวา
สะหะชะภูะตรี	ปัญจะพริหมาสะหัมปะติ
พุทโธ ทะเวราชา	เสพุเสวะเสตะอะเส อัญญะอะระหันตา
นะโมพุททายะ	ปัญจะพุทธานะมามิหัง

๔. ยันต์จตุโรบังเกิดทรัพย์ เรียกเงินเรียกทอง ค้าขายดี รักษาทรัพย์สมบัติให้
เยือกเย็นทรงตัว ร่ำรวยยิ่งๆ ขึ้นไป

คาถากำกับยันต์จตุโรบังเกิดทรัพย์

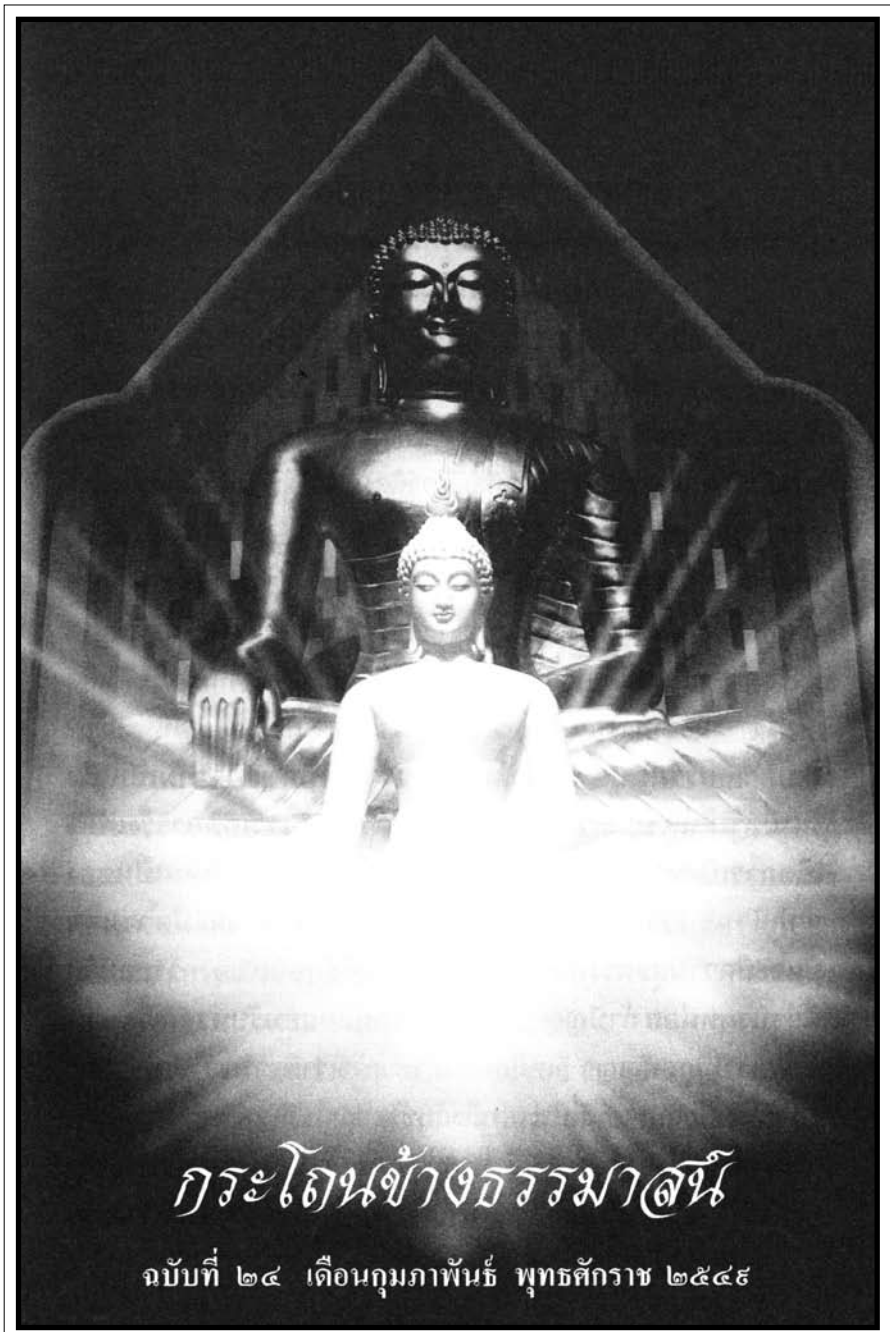
จะตุโร	นะวะโม	ทะเวโซ
ตรีนิ	ปัญจะ	สัตตะ
อัญญะ	เอโก	ฉะวัจฉะราชา

เวลาเสกให้ว่าคาถาทั้งหมด ๑๐๘ จบ เมื่อจะอาราธนาติดตัวให้ใช้คาถา “อิทธิฤทธิ
พุทธะนิมิตตัง ขอเดชะเดชัง ขอเดชะเดชะ จงมาเป็นที่พึ่งแก่มะอะอุณีเกิด”

ด้วยความปรารถนาดี
พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญโญ
๑๑ มิถุนายน ๒๕๔๘

พระพุทธรูปปางสมาธิ พระวิหารน้ำน้อย จังหวัดสงขลา

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๔ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ เดือนมีนาคม ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : อย่างนี้ที่น้ำหนักล้วยเจ้าคะ คนที่เขาไปทำกลิ่น ทำผ้าป่าไม่รู้แล้วเราก็กะยี้เจ้าคะ ?

ตอบ : ก็ถ้าหากว่าเราตั้งใจทำนั้นอนานิสงส์เราได้เต็มนะ แต่คราวนี้ว่าสังฆกรรมของพระมันไม่สมบูรณ์

ถาม : กรรมฐานที่ต้องพิจารณานะครับ พิจารณาแล้วเกิดการเบื่อหน่าย อย่างเช่นแนวสัญญาอะไรต่างๆ นะครับจริงๆ แล้วกรรมฐานนี้จริง ๆ กรรมฐานนี้คือทำแล้วเพื่อให้เกิดความสุข ที่นี้พอเริ่มต้นคิดก็ไม่รู้ว่าจะมีมีความสุขอย่างไร เพราะจิตไม่มีความสุขอะไรอย่างนี้นะครับ ?

ตอบ : กรรมฐานจริงๆ จะมีลักษณะว่า รู้เห็นตามความเป็นจริง ในเมื่อรู้เห็นตามความเป็นจริง ระยะแรกนี้จะเกิดการรังเกียจ เกิดการเบื่อหน่าย เห็นเป็นทุกข์เป็นภัย เห็นเป็นโทษ เห็นเป็นของน่ากลัวนะ เราต้องก้าวล่วงตรงจุดนั้นไปได้มันถึงจะมีความสุข มันจะมีมีความสุขตรงที่ว่าเรายอมรับมันได้ ลักษณะของการยอมรับนี้ลำบากหน่อย ถ้าปัญญาไม่ถึงมันไม่ค่อยยอมรับหรือเรื่องของอาหารปฏิกุศลสัญญา ก็เหมือนกัน ถ้าหากว่าเราพิจารณาไป พิจารณาไป มันรังเกียจบางคนนี่ประเภทถึงกับข้าวปลาไม่กินเอาเลย คราวนี้มันกระจายออกถึงขนาดนั้น แล้วพระท่านเคยบอกไว้ หลวงพ่อท่านเคยบอกไว้ว่า มันต้องรวมกลับเข้ามา พิจารณาให้เห็นว่าในเมื่อร่างกายมันยังคงอยู่ตามสภาพร่างกายมันต้องอาศัยอาหารเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง ก็ผืนงู กินเข้าไปหน่อย ท่านใช้คำพูดลักษณะที่ว่าเหมือนกับกินเนื้อของบุตรสุดที่รักของตนเอง ให้ความรู้สึกเป็นอย่างนั้นนะ

ถาม : หมายความว่าจิตของผู้ฝึกกรรมฐานอย่างนี้จะมีความสุขอยู่ที่จิตหรือครับ ?

ตอบ : ยอมรับแล้ว ยอมรับความเป็นจริง ถ้าไม่ยอมรับความเป็นจริงแรกๆ ก็ต้องข่มไว้ ข่มไว้ก็ต้องอาศัยกำลังของฌานสมาบัติ ถ้าหากว่าข่มไม่อยู่ก็ กระบะแตก (หัวเราะ) ไม่ได้ใช้แม่คัลยาเนอ์

ถาม : พระที่ท่านรุดงค์ในป่านี้วันอุโบสถนี้ไม่มี...?

ตอบ : วันอุโบสถนี้ ถ้าหากว่าอยู่ร่วมกันตั้งแต่ ๕ องค์ขึ้นไปก็สวดปาติโมกข์ สวดปาติโมกข์อย่าคิดว่าต้องใช้โบสถ์เสมอไปนะ พระพุทธเจ้าไม่ได้กำหนดอย่างนั้น ท่านกำหนดแค่ว่าเขตในทิศทั้ง ๘ นั้นมีอะไรเป็นนิมิตเป็นเครื่องหมาย แล้วเสร็จแล้วพอประกาศเสร็จเรียบร้อยก็ยืนยันว่าบริเวณนั้นเป็นเขตอุโบสถสังฆกรรมแล้ว องค์ที่สวดปาติโมกข์ได้ก็สวดไป ถ้าหากว่าต่ำลงมาไม่ครบองค์สงฆ์อย่างเช่นว่า ๓ องค์ขึ้นไปก็ให้ประกาศอุโบสถแล้วให้ตั้งในอธิษฐานว่าวันนี้เป็นวันอุโบสถของตน เขาจะมีวิธีการของเขายู่

ถาม : ไม่มีพระสวดปาติโมกข์ได้หรือครับ ?

ตอบ : ไม่มีสวดปาติโมกข์ได้ ก็อย่าพยายามอยู่รวมกันให้ครบองค์สงฆ์แยกๆ กันไปซะ พอถึงเวลาเลยวันก็ค่อยกลับมา (หัวเราะ) นี่ประเภทเลี้ยงบาลีนะ จริงๆ มันน่าจะได้ชักของค์หนึ่ง

ถาม : แต่ว่ายาวมากเหมือนกันนะครับ ?

ตอบ : ๒๒๗ ข้อจะว่ายาวมันก็ไม่ยาวนะแต่ว่าต้องใช้ความพยายามเอาเรื่องเหมือนกัน

ถาม : องค์สงฆ์นี้ ๕ องค์ขึ้นไปหรือครับ ?

ตอบ : ๔ องค์ขึ้นไปถือว่าเป็นองค์สงฆ์ แต่ที่นี้ว่าส่วนใหญ่แล้วมันต้องสวดองค์หนึ่ง เขาก็เลยมักจะนิยม ๕ องค์แต่จริง ๔ องค์นี้เขาต้องสวดแล้ว

ถาม : มีวัดที่แบบว่ามีพระที่สวดปาติโมกข์ไม่ได้บ้างมั๊ยครับ ?

ตอบ : อันนั้นเขาต้องเชิญจากวัดอื่นมา มีอยู่ วัดที่ไม่ได้อย่างปัจจุบันนี้เขาจะมีตำแหน่ง **วินัยธร** วินัยธรแปลว่าผู้ทรงวินัย คนสวดปาติโมกข์ได้ อย่างของเมืองกาญจน์นี้ทางจังหวัดเขาจะทำการสอบบางทีก็ทะเลาะกลางปล้องขึ้นมาตรงกลางอย่างนี้ ยกตัวอย่างขึ้นมาข้อหนึ่ง **สัมปะชามุสา วาเท ปาจิตตีย์** ข้อต่อไปอะไรอย่างนี้แล้วเสร็จแล้วก็จะมีการบอกอุโบสถ ก็อุโบสถแล้วเหลือก็อุโบสถ ฤดูกาลที่เท่าไรแล้วอะไรอย่างนี้ ขึ้นหัวขึ้นกลางขึ้นท้ายทดสอบว่าเราได้แล้วแน่นอนก็โอเค เขาจะออกหนังสือรับรองให้ที่นี้พอออกหนังสือรับรองให้ ก็มี การตระเวนสวดคือวัดไหนถ้าหากว่านิมนต์ก็เอา แต่มันเสียอยู่อย่างเดียวคือระยะหลังนี้เขานิมนต์แล้วว่าสวดมนต์ทำวัตรเฉพาะเข้าพรรษาหรือไม่ก็สวดปาติโมกข์เฉพาะตอนเข้าพรรษา ตอนนี้วัดทำขุมนี่ไปปรับปรุงว่าสวดมนต์เข้าเย็นทุกวันแล้วปาติโมกข์ทุกกึ่งเดือนตามพุทธบัญญัติเลย ก็จะมีพระเวียนๆ กันมาสวดเพราะว่าเราบอกแล้วว่านิมนต์มา ก็ไม่นิมนต์เปล้าหรอกมีคารลให้กลับแน่ ก็เลยแย่งกัน เราให้เยอะ

ถาม : กลายเป็นอาชีพไปเลยครับ ?

ตอบ : กลายเป็นอาชีพไป แต่ว่าของเราไม่ได้คิดตรงจุดนั้น มีหลายองค์อย่าง **อาจารย์ เตชะ** สวดเป็นการสงเคราะห์จริงๆ ถึงถวายท่านๆ ก็ถวายคืนมาให้เป็นส่วนหนึ่งของสงฆ์ไป แต่ว่าอย่างอาจารย์มานี้ถ้าไม่ถึงคิดตัวเองก็แย่งเขาสวด อันนั้นเราไม่ว่า เราเอาเฉพาะตรงที่ว่าอันนี้สงฆ์ของการทบทวนอาบัติแต่ละข้อ ถ้าหากว่าฟังออกนี้เหวี่ยงแตกกันจริงๆ นะ เพราะว่า เขาจะขึ้นกันทีละอุเทศ อุเทศหนึ่งก็คือตอนหนึ่ง อย่างเช่นปราชิกุเทศก็คือ ตอนหนึ่งของปราชิกุ สังฆาติเสสุเทศ คือตอนของสังฆาติเสสุอย่างนี้ ตอนท้ายนี้เขาจะบอกไว้ **ตตถา ยัสสะมันเต ปุจฉามิ กัจจิตถะ ประริสุทธา ?** เราขอถามว่าท่านทั้งหลายปริสฺสุทฺธิในสิกขาบทนี้แล้วหรือ ? **ทุติยัมปิ ปุจฉามิ กัจจิตถะ ประริสุทธา ?** ขอถามท่านเป็นครั้งที่ ๒ ว่าปริสฺสุทฺธิแล้วแน่หรือ ? **ตติยัมปิ ปุจฉามิ กัจจิตถะ ประริสุทธา ?** ขอถามเป็นครั้งที่ ๓ ว่าปริสฺสุทฺธิแล้วแน่หรือ ? ถ้าฟังออกนี้เหวี่ยงหยดตั้งเลย (หัวเราะ) ถ้าประเภทนั้นย้ำกันทีละชุดเลย ถ้าหากว่าไม่ปริสฺสุทฺธิซ้ำมัย ต้องอาบัติหนักอย่างเช่นว่า ปราชิกุหรือสังฆาติเสสุออก

ไปเลย ถ้าคุณขึ้นอยู่กับสังกรรมเขาเสียเขาตั้งทำสวดกันใหม่ แต่ถ้าหากว่าเป็นอันหลังๆ
นี่ถึงเวลาที่ถ้ารู้ตัวว่าไม่บริสุทธิ์ รับประทานอาหารก็แสดงอาบัติกัน แต่ปัจจุบันนี้เขาใช้ในลักษณะ
ว่า ก่อนทำการปาติโมกข์ก็แสดงอาบัติกันก่อนก็ถือว่าโอเคบริสุทธิ์เสมอกันไป

ถาม : จะได้นั่งฟังอย่างเดียว ?

ตอบ : อ้อ...นั่งฟังอย่างเดียวไม่ต้องนั่งเสียเวลาฟังไปแสดงไป แต่จริงๆ ถ้าเป็นแบบของ
หลวงพ่อดีตรงไหนเขาให้เจาะเอาเฉพาะตรงนั้น สมัยนี้เขาเล่นใช้ สัมปะทูลา
นานาวัดฤๅโย มันรวมกันไม่รู้กี่ข้ออาจจะ ๒๒๗ ก็ได้แบบนี้ ถ้าหากว่าสมัยยังอยู่
วัดเทพศิรินทร์นี่ละเอียดหน่อยโดนอันไหนปลงเฉพาะอันนั้น อย่างเช่นว่า โดนอาบัติ
ถูกลัจฉัยก็ใช้ ถูกลัจฉัยโย โดนอาบัติปาจิตติยก็ ปาจิตติยาโย โดนอาบัติทุกกฏก็ ทุกกฏาโย
อย่างนี้เอาเฉพาะจุด แต่ถ้าเป็นวัดท่าซุง นี่ผิดข้อไหนปลงข้อนั้นเลยเล่นภาษาไทยด้วย
ข้าแต่สงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ ข้าพเจ้าต้องอาบัติปาจิตติย เนื่องจากโกหกผู้อื่นเขา ขอให้
สงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบอาการชั่วหยาบที่ข้าพเจ้าได้ล่วงสิกขาบทไปแล้วด้วย ต่อไป
นี้ข้าพเจ้าจะไม่คิดเช่นนี้อีก ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่พูดเช่นนี้อีก ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่ทำ
เช่นนี้อีก ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบด้วยเถิด อันนี้เป็นสไตร์วัดท่าซุงเล่นภาษาไทย
ด้วยให้มันรู้ๆ กันไปเลยว่า ถ้าต่อไปผิดอีกจะไปสารภาพอีกเข้า...มันตอแหลอีกแล้ว พวกก็
จะชี้หน้าว่าเอา มันก็เลยจะมีการควบคุมกันได้

ถาม : แต่ว่าที่พระสวดปาติโมกข์ไปเรื่อยๆ ก็จะเป็นบาลีไปเรื่อยๆ ใช่มั๊ยครับ ?

ตอบ : ก็จะเป็นบาลีไปเรื่อยๆ แต่ว่าจะทวนกันไปถ้าใครฟังออกก็จะรู้เรื่อง

ถาม : แล้วถ้าฟังไม่ออกล่ะครับ ?

ตอบ : ถ้าฟังไม่ออกก็ตั้งใจให้เป็นสมาธิ นึกถึงพระไปเลย ของเราบางที่ก็เหม...มันมี
ความสุขใจซึมเข้าสมาธิก็ถึงภาพพระ จับภาพพระไปอะไรไป ไปๆ มาๆ สวดกันก็ตันสวด
ผิดคนตรวจก็บอกผิด เราก็เลยต้องคลายสมาธิออกมาๆ เตือนมันบ้าง บางทีมันผิดนิด
ผิดหน่อยมันไม่ได้ เพราะว่าของเขาเอง เขาระบุนะเอาไว้ชัดเลยว่า อักขระทุกตัวต้องชัดเจน
มันพลาดไม่ได้ซึมัย อย่างอาจารย์สังเวียงนี่แกสวดนี่ ตัวสุดท้ายของแกนี่ ดิณะวัตถา
ระโกติ ของแกเองแกจะเป็นกะไร ประจำเลยของเราที่ต้องคอยเตือนแกอยู่เรื่อย ไอ้คนอื่น
มันฟังพริตเดียวมันผ่านไป มันจะจับจุดตรงนี้ได้ มันจะเป็นระโกติหรือกะโรติกันแน่
อย่างนี้ มันพรตเดียวผ่านไปแล้ว เพราะสวดมันต้องเร็ว

ถาม : แล้วท่านสวดปาติโมกข์ได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ไม่ได้สวดเพราะตั้งแต่แรกบวชเลยเพราะว่าบวช ๘ คำ พอ ๑๕ คำ ลงโบสถ์
แล้วละ ก็ประมาณแค่ ๖ วัน แล้ววันที่ ๗ ก็ลงโบสถ์แล้วเห็นพี่เขาสวดแล้วไอ้โฮ...เหนื่อย
แทบขาดใจตั้งแต่นั้นมาไม่เคยคิดอยู่ในหัวเลยว่าจะสวด แต่คราวนี้มันอาศัยความจำดี มัน
ฟังแล้วมันจำได้ไง พอเขาผิดตรงไหน เราจำแล้วมันแมนยาเราก็ทักท้วงเขาได้ ระยะเวลาหลังๆ
นี่เวลาเปลี่ยนอุโบสถหรือว่าจำนวนสงฆ์มีเท่าไรนี่ เราต้องคอยบอกเขา เพราะคนอื่นไม่

ค่อยแม่นยำ บาลี พอไม่แม่นยำจำนวนพระสงฆ์เท่าไรก็ต้องไปเปิดดู ตัวเลขนี้ภาษาบาลี เขาว่าอะไร ระยะเวลามันเลิกเปิดแล้วหันมาถามเท่าไรครับอาจารย์ เราก็ต้องบอกเพราะว่าจะมีอยู่ตอนหนึ่งที่เขาวัดจำนวนพระมีอยู่เท่าไร อย่างเช่นว่า มี ๒๐ องค์ก็ วิสติภิกขุ สันนิ ปาติตา สันนิบาตนี้ประกอบด้วยภิกษุ ๒๐ องค์ก็ว่าไป ที่นี้ภาษาบาลีจำยากก็ต้องไปเปิดตำราเอา ที่นี้ไอ้ของเรามันหลงพ้อท่านๆ คล้ายๆ กับว่าสอนเทศน์ คือลักษณะคล้ายๆ หลวงพ้อท่านทำให้เป็นตัวอย่าง จะมีบอกศักราช มีการบอกวัน บอกเดือน บอกปี เป็นภาษาบาลี ซึ่งมันเปลี่ยนไปเรื่อยๆ พอมันเปลี่ยนไปเรื่อย ของเรามันก็ต้องจำเอา พอมันจำได้แล้ว เรื่องตัวเลขมันก็ง่ายแล้ว บอกศักราชก็จะให้ขึ้น อิทานิตัสสะ ภาวะะวะโต ภาวะะวะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ปรีนิพานะโตปฏิญญาเย พระพุทธเจ้าของเราปรีนิพานมาแล้วขณะนี้ล่วงเลยมาเป็นเวลาเท่าไร วันนี้ เดือนนี้ ปีนี้ ตรงกับอะไรแล้วก็จะสรุปได้ว่าอะไรละจะใช้ว่า เอวังตัสสะ ภาวะะวะโต ปรีนิพานาสาสะนาเยกาละคะณะนา สัลลิกเขตต์พพาทิ จะว่าอายุของพระศาสนาที่ล่วงเลยมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าท่านปรีนิพานแล้วสามารถกำหนดนับได้ด้วยประการฉะนี้ นี่ยังตีสมันนี่มันย่อแล้ว สมัยก่อนเขายังประเภทที่เรียกว่า วันนี้ เดือนนี้ ปีนี้ผ่านมาเท่าไร แล้วก็ยิ่งเหลือก็วัน ก็เดือน ก็ปีก็ว่าจะครบ ๕,๐๐๐ ปีอย่างนี้ ตอนนี่ตัดไปตั้งครึ่งแล้วนะ ไม่งั้นเล่นเอาเตียง ปัจจุบันนี้รู้สึกว่าจะแถมเมืองกาญจน์ฯ ทองผาภูมิมีอาตมาคนเดียวละมั้งที่เทศน์แล้วยังบอกศักราชอยู่ คนอื่นเขาไม่แล้ว เขาเล่น นะโม เลยอะไรที่แบบโบราณมีอยู่หน้าจะรักษาไว้ไม่งั้นมันสูญไปเรื่อย พอดีที่จะทำได้โดยที่ไม่หนักมากนักก็เอาเถอะ

ถาม : ต้องทำบุญอะไรคะถึงจะฉลาด ?

ตอบ : ฉลาดมันต้องในเรื่องของธรรมทาน และอีกตัวหนึ่งก็คือตัวภาวนา ตัวภาวนานี้เป็นตัวสร้างปัญญาโดยเฉพาะ สมมุติว่าถ้าหากว่าชาตินี้เรากวาวจนสามารถทางฆานทรงสมบัติได้ เกิดชาติใหม่ฉลาดแน่นอน แต่ขณะเดียวกันถ้ามีผลทางด้านธรรมทาน อย่างเช่นว่า ถวายพระไตรปิฎก ไว้ หรือว่า ข้อธรรมอันใดที่เรามั่นใจว่าปฏิบัติได้แล้วนำไปสั่งสอนคนอื่นต่อ อันนั้นก็จะเป็นตัวที่สร้างความฉลาดให้โดยตรง การบริจาคหนังสือทุกประเภท ถือเป็นธรรมทานแต่ ถ้าหากว่าได้พระไตรปิฎกนี้ เป็นธรรมทานโดยตรง อาณิสสก็จะมีมากกว่าอันอื่นเขา เอามีย่เกิดก็ยกดี ?

ถาม : როსწყყნაოყუყყყ ?

ตอบ : როსწყყნაოყუყყყ...จริงๆ ไม่ต้องก็ได้ ฉบบัษยามรัฐ ดี มันผิดอยู่ค่าเดียว มันไม่ได้ผิดหรือมันเพี้ยนกันระหว่าง ชะโน กับ ชะนัง มันก็ชนहु่มมากเหมือนกัน ต่างกันอยู่นิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : พระไตรปิฎกนี้จริงๆ ไม่มีอรรถถาเลยใช่ไหมครับ ?

ตอบ : พระไตรปิฎกนี้จริงๆ ไม่มี อรรถถาประเภทที่เรียกว่าเห็นว่ากระดุกเยอะไป เติมน้ำให้หน่อยอะไรอย่างนี้ ไม่งั้นเดี๋ยวจะทะไม่ออกแล้วเสร็จแล้วก็ไปฎีกา ก็อธิบาย

อรรถกถา อนุฎีกา อธิบายฎีกาไข่ม้อย ? เสร็จแล้วก็ยังมีเกจิอาจารย์ อธิบายอนุฎีกาอีกอันนี้ อีก ยิ่งมาต่อปีกต่อหางยิ่งยาวไปเรื่อย อย่างเช่นว่า ถ้าหากว่ากล่าวถึงพระพุทธเจ้า พระไตรปิฎกก็จะว่าพระพุทธเจ้าเกิดในตระกูลศากยะอย่างนี้ เสด็จออกบวชเมื่ออายุ ๒๙ ปี ต่อมาอรรถกถาก็ พระพุทธเจ้าเกิดในตระกูลศากยะไข่ม้อย ? มีบิดาชื่อนั้น มีมารดาชื่อนั้น แต่งงานเมื่อนั้น มีบุตรเมื่อนั้น เสด็จออกบวชเมื่อนั้นอย่างนี้ พอใบฎีกาเขาจะต่อปีกต่อหางไปอีก มีภรรยาชื่อนั้น พี่น้องชื่อนั้นอะไรอย่างนี้ มันก็จะเยอะขึ้นๆ ไปเรื่อย ถ้าหากว่าอรรถกถานี้ยังเชื่อได้เพราะว่า อรรถกถาเป็นปฎิสัมพันธ์มาตามแล้วหลังจากนั้นเขาก็จะอธิบายเฟือมากขึ้น เพราะว่ามันจะอยู่ลักษณะที่เรียกว่าเหมือนจะพยายามเอาความเก่งของตัวเองมากลบความเก่งของคนเก่า ในเมื่อในลักษณะนั้นมันก็จะจิตมันก็จะประกอบไปด้วยกิเลสด้วยอะไรด้วยมันก็จะอธิบายเข้าป่าเข้าดงไปก็เยอะ

ถาม : อย่างพระสูตรนี้ พระพุทธเจ้าท่านจะดูตามเฉพาะบทบาทอย่างเดียวหรือครับ แนวเรื่องมันไม่ได้ต่อกันเลย ?

ตอบ : เขาเอามาจัดอยู่เป็นหมวดหมู่เดียวกัน เพราะว่าจะเป็นเนื้อหาในลักษณะที่สอนคนประเภทเดียวกัน อย่างเช่นว่า พระสูตรแต่ละสูตรนี้จะสอนคนในลักษณะอย่างนี้ๆ ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งปลายแล้วจบลงในลักษณะอย่างนี้ ท่านจะขึ้นหัวแล้วสรุปท้ายตั้งแต่ **เอวัมเมสุตัง** ข้าพเจ้าได้สดับมาดังนี้ **เอกังสมะยังภะคะวา** สมัยหนึ่งองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า...ไปเรื่อยแล้วก็มาสรุปลงท้าย **อิทมะโว จะภะคะวา** **ปัญจัตติยาภิกขุภะคะวะโตภาสิตัง** พระปัญจวัคคีย์พอได้ฟังภาษิตก็คือ คำเทศน์ของพระพุทธเจ้าแล้วอย่างนี้ ก็จะโล่งใจไปว่าผลเป็นอย่างไร ขึ้นต้นอย่างไร เนื้อหาอย่างไร สรุปอย่างไร ละเอียดมาก มาสมัยหลังๆ ดัดออกเยอะ ยิ่งถ้าหากว่าเกี่ยวกับชาดกต่างๆ ซึ่งเราเห็นเป็นนิทานไปเลย อย่างนี้ เขาจะตัดหัวตัดท้ายหมดเหลือแต่เนื้อหาที่มาๆ อย่างไรไม่บอก ผลลัพธ์รับอย่างไรก็ไม่บอก มันจะทำให้เสียผลถ้าหากว่าคนที่ไม่ใช่ประเภท อุกคตัตถัญญ คือประกอบไปด้วยปัญญาอย่างยิ่งฟังแค่เนื้อหาแทงตลอดเลย ก็จะเสียผลไปเลย เพราะส่วนใหญ่ชาดกแต่ละเรื่องจะเริ่มจากว่ามีสาเหตุมาจากอะไร อย่างเช่นว่าทำไม**พระโลสุทาทายี** นิสัยเสียขนาดนี้ ทำอะไรก็จับจดโลเลแม้แต่สิ่งผิดพลาดอยู่ตลอด พอคนเขากล่าวนิทานขึ้นมา พระพุทธเจ้าเสด็จไปถึงถามว่าภิกษุทั้งหลายเธอพูดกันด้วยเรื่องอะไร พอพูดกันถึงเรื่องนี้เสร็จแล้วท่านก็อธิบายว่า **โลสุทาทายี** ไม่ได้เป็นชาตินี้ชาติเดียว อดีตชาติเขาเป็นมาอย่างนี้ๆ ท่านเกิดเป็นคนนี้ๆ ว่าไปเรื่อยๆ แล้วก็สรุปว่า อะหังเอวะ ตัวตถาคตเองก็เกิดเป็นอย่างนี้ ท่าน**โลสุทาทายี** เป็นผู้นี้ ท่านผู้นี้เกิดเป็นอะไรอย่างนี้ พอสรุปเสร็จเรียบร้อยคนฟังก็บรรลุธรรมผลเป็นแถว ของเราเองยังไม่ได้อะไรเลย เพราะว่าไม่ได้ตรงตามในปัญญาในเนื้อหาตามที่ท่านว่ามา เพราะว่าคนมีปัญญาเขาตรงตามเออ...ขนาดพระพุทธเจ้าเองท่านก็ยังเวียนตาย เวียนเกิดไม่รู้จบเนาะ กว่าจะมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ท่านเองก็ต้องทุกข์ต้องยากมาอย่างนี้ แต่ละท่านแต่ละองค์ก็ต้องเป็นอย่างนี้ๆ แรงกรรมมันหนุนส่งเป็นอย่างนี้ ถ้าเกิดอีกมันก็จะทุกข์

อีก เป็นแบบนี้เราอย่าเกิดอีกดีกว่า จะมีการสรุปทำอะไรรด้วย ลักษณะท่านตรงตามด้วย ปัญญา ดังนั้นว่า ทุกสิ่งที่พระพุทธรเจ้าท่านเทศน์ท่านเน้นเอามรรคผลทั้งนั้น เพียงแต่สมัยนี้ หลวงพ่อท่านบอกว่าสัญญาและปัญญาของคนมันทรามลงไม่ได้คิดถึงตรงจุดนี้ ฟังเอามัน อย่างเดียวก็มี หรือไม่ก็อยากรู้ว่าเรื่องราวมันเป็นยังไงแค่นั้นเอง

ถาม : แล้วเรื่องที่ต้องเป็นอย่างนี้เราก็คงจะพบอยู่ในอรรถกถา ?

ตอบ : จะมีอรรถกถาที่ท่านอธิบายอยู่แต่ว่าเนื้อหายังไม่ละเอียดอย่างที่บอกแล้วว่า ส่วนใหญ่ก็ประเภทเนื้อล้นๆ อย่างนี้ถ้าใส่น้ำลงไปหน่อยค่อยคล่องคอขึ้น

ถาม : เลยมีความรู้สึกที่ว่า เอ...พระพุทธรเจ้าเวลาท่านเล่าเรื่องท่านตรัสเป็นบทๆ อย่างนี้ หรือเปล่า หรือท่านเล่าเป็นเรื่องกันแน่ ?

ตอบ : จะเป็นเรื่องไป แต่ว่าแต่ละเรื่องแต่ละตอนไม่ได้ต่อเนื่องกันเพียงแต่ว่าพอถึงเวลาสังคายนาเขาจะมาจัดเป็นหมวดหมู่เข้า พอจัดหมวดหมู่เข้า อันที่เป็นพระวินัยก็เป็นพระวินัย ท่านอาจจะประเภทวันนี้เทศน์พระสูตรไปซักครึ่งวันอย่างนี้ อยู่ๆ มันมีเรื่องราวเกี่ยวกับพระวินัยขึ้นมา ก็ต้องเรียกสงฆ์มาประชุมกัน ตรัสถามว่าเธอทำอย่างนี้จริงมั๊ย ? เสรีแล้วก็โทษของการที่ทำอย่างนี้เป็นอย่างไร ? ประโยชน์ของการละเว้นเป็นอย่างไร ? แล้วก็บัญญัติเป็นข้อห้ามขึ้นต่อสงฆ์ทั้งหลาย ก็อาจจะเห็นว่า วันนี้อย่างนี้ วันนี้อย่างนี้สลับกันไปกันมา แต่ว่าพระอานนท์ ท่านจำได้ทั้งหมด ท่านก็เอามาจัดหมวดหมู่ตอนสังคายนา พระไตรปิฎก เนื้อหามันก็เลยเหมือนอย่างกับว่าบางที่มีนกระโดดไม่ได้ต่อเนื่องกันไม่ได้ ะไรกัน

ถาม : อ่านตามบทแปลของบาลีอย่างเดียวกันนี้ไม่ต่อเนื่องกันเลยครับ ?

ตอบ : ไปคนละทิศคนละทาง ยังดีว่าท่านมาแยกหมวดแยกหมู่ที่พวกเราสบายกันเยอะ ไม่งั้นมันต้องคล้ำกันทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ กว่าจะเจอส่วนที่ตัวเองชอบ

ถาม : ฉบับสยามรัฐนี่ผิดตัวเดียวเท่านั้นหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ได้ผิดหรอก เพี้ยน (หัวเราะ) ไม่ได้ถือว่าผิด คำเดียวเท่านั้น

ถาม : แล้วฉบับภาษาไทยล่ะครับ ?

ตอบ : ยังไม่ได้อ่านรายละเอียดของเขา แต่ส่วนใหญ่แล้วมันก็จะ เป็นไทยที่ต้องแปล เป็นไทยอีกทีพอเป็นไทยที่ต้องแปลเป็นไทยอีกที คนอ่านถ้าไม่คุ้นกับภาษาไทยโบราณก็ เรียกร้อยเลย เจิงสนิท สมัยก่อนเขาว่าอะไรนะ ปลุกเรื่อนใกล้ท่าไม่มีน้ำจะกิน ช่างปั้น หม้อดินไม่มีหม้อจะใช้ เลี้ยงไก่ไว้ไม่มีไก่จะขัน อยากขึ้นสวรรค์ให้ไปแก้ผ้าในวัด ปลุก เรือนใกล้ท่าไม่มีน้ำจะกิน บ้านอยู่ริมน้ำไม่มีน้ำจะกินนะ ลูกบ้านนั้นชี้เกี้ยวบรรลัยเลย ดักน้ำขึ้นบ้านแค่นั้นมันยังไม่ดัก ช่างปั้นหม้อดินไม่มีหม้อจะใช้ ก็ใส่ใสเดียวกัน เลี้ยงไก่ ไว้ไม่มีไก่จะขัน อันนี้เขาหมายถึงว่าประเภทที่ว่าถึงเวลาชาวบ้านใส่บาตรเลี้ยงพระไปเรื่อย บทจะเอาจริงขึ้นมาพระเอาแต่ชี้เกี้ยว กินแล้วนอนสวดมนต์ไหว้พระอะไรไม่เป็นสักอย่าง ถึงเวลาจะจัดพิธีสงฆ์อะไรก็ทำไม่ได้ เลี้ยงไก่ไว้ไม่มีไก่จะขัน อยากไปสวรรค์ให้ไปแก้ผ้าใน

วัด สมัยก่อนส่วนใหญ่จะเป็นโบสถ์หรือไม่กี่กระดาดสาอะไรที่เป็นพับๆ ถึงเวลาจาริกเป็น
คำสอนเป็นพระสูตร เป็นพระวินัย พระอภิธรรมเสร็จก็จะห่อผ้าเก็บไว้ อยากรไปสวรรค์ต้อง
ไปแก้ผ้าในวัด ไปแกะอ่านเอาเอง

ถาม : นึกว่าให้ไปแก้ผ้าจริงๆ ?

ตอบ : ยายบ๊อง ขึ้นไปแก้ผ้าจริงๆ พระ เณรแตกตื่นหมด

มีอยู่ครั้งหนึ่งมางานศพหลวงปู่ธรรมชัย ที่วัดเทพศิรินทร์ หลวงปู่มรณภาพวันที่
๕ ธันวาคม ๒๕๓๐ มรณภาพก่อนหลวงปู่มหาอำพัน ๒ ปีคราวนี้พระผู้ใหญ่ท่านก็มา
กราบศพหลวงปู่ธรรมชัยกันมาก สมเด็จพระญาณสังวร ตอนนั้นยังไม่ได้เป็นสมเด็จพระ
พระสังฆราชก็มา สมเด็จพระญาณฯ นี้ร่างกายท่านไม่ค่อยแข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เวลา
เดินท่านลากเท้าไปกับพื้นนะ ลากแบบถูๆ ไปกับพื้น ถ้าหากว่าใครใส่รองเท้าในลักษณะนั้น
ก็คือพังเร็ว คราวนี้ศาลากวีเนรมิตร ที่ตั้งศพหลวงปู่ครูบาธรรมชัยจะมียกชั้นขึ้นมา
ประมาณสักฝ่ามือหนึ่ง แล้วก็จะเป็นพื้นศาลาข้างบน เราก็ตายล่ะวาพระผู้ใหญ่เป็นสิบเป็น
ร้อยยืนให้สมเด็จพระญาณสังวรกันหมด ไม่มีใครไปเตือนท่านสักองค์หนึ่งว่า ตรงนั้นนะ
ถ้าลากเท้าต่อในลักษณะนั้นนะหน้าทิ่มแน่เลย เราก็เลยพรวดเดียวเข้าไปถึงจับแขนท่าน
บอกพระเดชพระคุณขอรับ มันเป็นขั้นอยู่นะครับ ยกเท้าขึ้นนิดหนึ่ง ท่านก็ เออ... เออ...
ขอบใจนะ แล้วท่านก็ยกเท้าแล้วก็เดินไป เราก็ประคองท่านเข้าไปจนกระทั่งท่านกราบหลวง
ปู่เสร็จเรียบร้อย ประคองท่านนั่งกราบท่านเสร็จแล้วเราก็กลับที่เดิม พระข้างหลังเขาซุบซิบ
กันว่า พระองค์นั้นมาจากไหนทำไมไม่กลัวสมเด็จพระญาณฯ ท่านเลย เราก็ได้แต่นึกในใจว่า
อยู่กับดวงอาทิตย์มาทั้งดวงไปกลัวอะไร (หัวเราะ) โอ้โห...อยู่กับหลวงพ่อนี่อกสันชั้วญแขวน
นะ ไม่มีใครอยู่กับหลวงพ่อดี้อีกกว่าอาตมาอยู่แล้ว นี่กล้ายืนยันเลย เพราะว่า ๖ ปีสุดท้าย
เฝ้าหน้าห้องให้หลวงพ่อดำตลอดโดนเข้ากระเจิงหมด เวลาหลวงพ่อดำแล้วเขาอยู่ไม่ได้
เขารู้สึกมัน...ไอ้ที่เรียกว่าจะขาดใจตายนะ ขอแฟนก่อน ไม่กล้าสูหน้าหลวงพ่อดำของเรา
นะ...มันคิดอยู่อย่างเดียวว่า หลวงพ่อดำเพราะอยากให้เราได้ดี ถ้าเราแก้ไขในสิ่งที่
เป็นความผิดต่อไปมันจะไม่ผิดอีก แล้วส่วนใหญ่หลวงพ่อดำท่านจะด่ากลางคนหมู่มาก
ด่าให้จำมันจะได้เช็ด เคยโดน...รู้สึกเลยว่าหัวหมุนร้อนนวบวาบไปหมด แต่ว่าแล้วเราจะ
จำนานมันจะไม่ผิดอีก ตัวอย่างคนอื่นเขาโดนด่าแล้วมันเช็ด เอาใครดีล่ะ... พี่บัญชา
สึกไปแล้ว ตอนนั้นประมาณปี ๒๕๒๘ หลวงพ่อดำท่านจัดการสะเดาะเคราะห์มันจะมึงงาน
ลอยกระทง มีคนเขาไปดูดวงมา พวกพี่เบ๊ยกนี่แหละ พี่เบ๊ยกสมพร บุญยเกียรติ เปลี่ยน
ชื่อเป็น คณิตพร ไปแล้วมั้ง ? นั่นล่ะ พี่เบ๊ยกแกลเป็นक्रमโหนดด้วย ก็ขอบดูหมอดด้วยก็ดูราหู
จะเข้าทำอย่างไรหลวงพ่อก็นะนำวิธีรับให้ต้องทำกระทง หลวงพ่อก็นะนำวิธีรับให้ต้องทำ
กระทงก็กระทง ดอกไม้ก็กระทง รูปเทียนธงอะไรเท่าไรแล้วเสร็จแล้วก็เอาไปลอย
ลักษณะเป็นการบูชาพระเคราะห์ วันแรกมา ๔ กระทง ลูกศิษย์หลวงพ่อดำทำอะไรมันห่อ
ตามกัน วันที่สอง ๑๑ กระทง วันที่สาม ศาลานวราช ไม่มีที่พอให้วางกระทง ขวามันเร็ว

ขนาดนั้นนะ คราวนี้ในช่วงก่อนที่จะไปลอยกระทงสะเดาะเคราะห์ หลวงพ่อท่านจะชุมนุมเทวดา เสร็จแล้วก็ถามท่านท้าวมหาราช ท่านว่าใครมีเคราะห์กรรมอะไรที่ต้องแก้ไขเป็นพิเศษบ้าง จะได้ส่งเคราะห์เขาเป็นรายตัวไป ท้าวมหาราชท่านก็จะบอกหลวงพ่อกับท่านก็จะบอกเออ...หมายเลขนั้นนะชื่อนั้นชื่อนั้นต้องทำอย่างนั้นๆ พิเศษกว่าเขา คราวนี้อ่านไปๆ ไปไปถึงหมายเลข ๑๑ ใครหว่า ? โศครแม่มันลายมือยังกะไส้เดือน ใครจะไปอ่านของแม่ มันออกกะ ? พี่บัญชาเขาคนเขียน คนมันมาเป็นร้อยๆ นะ แล้วเวลาหลวงพ่อกำลังจะลงรับแขกก็ต้องรีบเขียนให้เสร็จใช้ไหม ? พี่ท่านก็คงจะไม่ได้เจตนาให้หลวงพ่อก่อนยกหรือยกพอโดนด่าเต็มๆ ท่านนั่งหน้าเขี้ยวอยู่ตรงนั้น ทำอะไรไม่ถูกเลยนะจะตายเอานะ โดนแค้นนั้นนะไม่ได้โดนด่าแบบเราชนิดจิกหัวด่า หลวงพ่อกันพูดลอยๆ นะ แก่งทำอะไรไม่ถูกอยู่ตรงนั้น จนกระทั่งทำพิธีเสร็จ ๔ โมงเย็นหลวงพ่อเล็กจะรับแขกใช้ไหม เห็นว่าขึ้นปล่อยอยู่ตรงนั้นนี่ คือนั่งมันขาดใจตายแน่เลย เดินผ่านว่า เออ...เป็นไปบัญชา วันนี้ชายของได้เท่าไรหว่า ? ชายดีไหมลูก ? ชายดีครับพ่อ เออ...คอยหน้ามีสี่เลือดขึ้นมาหน่อย ถ้าขึ้นโดนซ้ำอีกที ตายอยู่ตรงนั้นนะ ไม่ต้องไปไหนหรอก นั้นนะลักษณะนั้นนะ แล้วจะกลัวหลวงพ่อกันมากเป็นพิเศษ ถึงว่าถ้าไปได้ถามประวัติวัดทำซุงนะจะเห็นสังโฆอัปมาโนคุณของพระสงฆ์ประมาณไม่ได้ยังไง มีโยมบางคนเขามาปรารถน หลวงพี่เจ้าขาไม่ทราบว่ามีคุณคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณเป็นอย่างไรหรือเจ้าคะ พยายามพิจารณาถึงก็พิจารณาไม่ออก เราเองนั่งอยู่หน้าห้องยามหลวงพ่อ เออโยม เคยเดินรอบวัดหรือยังละ ยังเจ้าคะ เออไปเดินนะโยมนะ เดินให้รอบวัดเดี๋ยวก็เห็นเอง เสร็จแล้วโยมเขาไปเดินหายไปสัก ๒ ชั่วโมง กลับมาเหงื่อหยดตั้งเลย เป็นใจจะโยม เห็นบ้างหรือยัง ? ยังเจ้าคะ เออ...มันไม่มันนำเดินอีกรอบหนึ่งนะ บอกโยมลองคิดดูสิว่านี่คือศรัทธาที่ชาวบ้านเขาถวายมาสำหรับพระองค์หนึ่งพระแก้ว องค์หนึ่งเลยนะ ถ้าหากว่าท่านไม่ได้สร้างบารมีมาถึงขนาดนี้ใครเขาจะให้ วัดทำซุงตอนนั้นการก่อสร้าง ๓๐๐ ล้านกว่าๆ เกือบๆ ๔๐๐ ล้านนะ แต่ว่าทางพวกวิเศษเขาไปตีราคาเขาบอกว่าประมาณ ๔ พันล้านบาทเป็นอย่างน้อย ๔ พันล้านนี่ถ้าเป็นงบประมาณของกรมอะไรสักกรมหนึ่งมันก็ไม่มาก ถ้ายังของกระทรวงยิ่งน้อยใหญ่เลย แต่ลองนึกถึงหลวงตาแก้ว องค์หนึ่งอยู่วัดบ้านนอกด้วย มีคนเอาเงินไปถมวัดให้ ๔ พันล้านมันเป็นยังไงละ ? คราวนี้เห็นสังฆคุณบ้างหรือยัง ? ถ้ายังไม่เห็นไปเดินอีกรอบหนึ่ง เอาให้เข็ด หลวงพ่อกันขึ้นพระโอง พระชำระหนี้สงฆ์หน้าดัก ๔ สอก ตอนแรกก็อยู่ข้างศาลา ๒ ไร่ ๒๘ ไร่ ๒๘ ไร่ เสร็จแล้วก็มาใหม่ขึ้นที่ที่ของโยมมา ๑๒๐ ไร่ แล้วก็มาขึ้นที่ศาลา ๑๒ ไร่ ๒๐๙ ไร่ แล้วก็ไปขึ้นที่หน้าวิหาร ๑๐๐ เมตร ๖๘ ไร่ แล้วก็ตอนนี้ที่รอบที่อุตุตต์ ๑๐๐ ไร่ กับที่ห้องกรรมฐาน ๒๕ ไร่ มีป่าเข้าไป ๓ - ๔๐๐ ไร่หรือ ? ลองคิดๆ ดูว่าพระประธานหน้าดัก ๔ สอกนะ เป็นพันองค์แล้วนะ หลายวัดในประเทศไทยยังหาพระประธานขนาดนั้นยังไม่ได้เลย อาตมาไปทำเป็นพระประธานไว้ที่ ศูนย์ปฏิบัติธรรมเกาะพระฤๅษี เขาบอกพระประธานที่ใหญ่ที่สุดของอำเภอทองผาภูมิ ไม่มีใครใหญ่กว่านี้อีกแล้ว ของวัดทำซุง

เขา ๓๐ นิ้ว แล้วคิดว่าทั้งชีวิตเขาสร้างกันไม่ได้แต่หลวงพ่อก็จะหลายร้อยองค์ อันนี้ต้องถามช่างประเสริฐกับช่างจำเนียร อยู่วัดตั้งแต่เพิ่งจะแต่งงานกันใหม่ๆ จนกระทั่งวันนี้ หลานโต แล้วงานยังไม่หมดเลย คราวนี้รู้หรือยังว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆ อัปมาโณเป็นยังไง ? ไม่นั้นจะไล่มันไปเดินเอาให้เข็ด วิหาร ๑๐๐ เมตร โคมไฟทั้งหมดถ้าจำไม่ผิดรู้ลี้กว่า ๑๓๗ ซ่อมมั้ง ซ่อมหนึ่งแสนสี่หมื่นกว่าบาท บริษัทเขาต้องส่งคนของเขามาทำความสะอาดฟรีให้ทุกปี เขาบอกว่าหลวงพ่อสั่งซื้อเขาที่เขาไม่ต้องสั่งนำเข้าไป ๕ ปีก็ได้ ภายใน ๕ ปีมันจะขายได้ไหม ร้อยสามสิบกว่าช่อเนี่ย ? เขาขอมลตให้หลวงพ่อดั่ง ๓๐ - ๔๐% เพราะสั่งเขามาก

(เรื่องเป้ายันต์เกราะเพชร)

ท่านสังเวียน ท่านจะมาสวดภาติโมกข์ให้ประจำวัดท่านขุน เขาไม่รู้หรือว่ามีพิธี แต่เขาบอกว่าเขาฝันเห็นคืนนั้น ว่าเข้ามาในวัดท่านขุนนะดันโพธิ์ใบมันกลายเป็นธรรมจักรหมดเลย แล้วพระทูกองค์ในวัดเหมือนยังกับปิดทองเหลืองอร่ามไปหมด พระสงฆ์นะไม่ใช่พระพุทธแล้วเสร็จแล้วก็เลยบอกเขาว่าเออ...มันน่าจะปิดทองอยู่หรือเพราะว่าเพิ่งเป้ายันต์ไปนะ เพียงแต่ว่ามันจะรักษาทองไว้ได้นานเท่าไรเท่านั้นเอง ส่วนพ่อเจ้าอ้อย คนอื่นเขาโดนผีหลอก พ่ออ้อยโดนพระหลอก รายนี้ก็เมาเข้าเมายันต์ค่าเหมือนกัน เมฆชนิดที่ว่าเราโทรไป เขาวิ่งไปตามแม่เจ้าอ้อย บอกหลวงพ่อกูโทรมา แม่เจ้าอ้อยถามว่าจะเมอหรือเปล่า ? (หัวเราะ) มันเมาซะจนคนเขาไม่เชื่อเนาะ คราวนี้วันนั้นเขาอยู่คนเดียวเนี่ย แม่เจ้าอ้อยกับนำเขามาเป้ายันต์ที่วัด เขาได้ยินพระสวดมนต์ที่หิ้งพระ ไอ้เราเคยให้พระไปแกไม่สนใจหรอก แกก็วางกองไว้บนหิ้งนั่นแหละ คราวนี้แกได้ยินพระสวดมนต์แกก็ไปหยิบมาฟังทีละองค์ องค์ไหนสวดคะ ? (หัวเราะ) มันฟังซะหมดทั้งหิ้งแล้วสรุปไม่ได้ว่าองค์ไหนสวด (หัวเราะ) บอกเป็นเรื่องที่ตลกมากเลย คนอื่นเขาโดนผีหลอก **อิต้าอัมพร** โดนพระหลอก (หัวเราะ) ดีไม่ตีงานหน้าเขาอาจจะนึกอยากมาเป้ายันต์ก็ได้ แต่อย่างของผู้หมวดมนต์นั้นนี่ของเขา อัครจารย์จริงๆ เพราะว่ากินเหล้ามาตลอดชีวิตเลย แล้วกินหนักขนาดต้องกู้เงินเขามาซื้อกินประเภท ๒ วัน เบียร์ ๒ ลัง ไม่พอกิน...เลิกซะเฉยๆ จังล่ะ แต่ว่าแกอธิษฐานเป็นจริงนะ แกเล่นทำใครไม่ทำ...ทำพระเลย เออ...ถ้ายันต์เกราะเพชรแน่จริงต้องทำให้แกไม่อยากเหล้า ถ้าแกไม่อยากเหล้าแกจะไม่กิน เลิกเอาตั้งอยู่ เล่นเอาคนเขาแตกตื่นกันทั้งอำเภอ ตอนนั้นกำลังรอ รอเด็กมันคลอด เพราะว่าม่มีอยู่ ๒ รายที่ไปเข้าพิธี

ถาม : คลอดเมื่อไหร่คะ ?

ตอบ : ยังไม่รู้เลย ไม่ได้ถาม เตี้ยวคลอดเมื่อไหร่ถ้าเป็นผู้ชายเขาก็จะส่งข่าวมาเองแหละ ว่าลายใหม่เดียวกลับไปจะดูแมวว่าแมวลายหรือเปล่า เพราะไอ้ตัวที่มันเดินแกงอยู่ในพิธี มันคลอดแล้ว ๔ ตัว ตามที่อาตมาบอกเป๊ะเลย

ถาม : แล้วมันท้องแรกหรือคะ ?

ตอบ : ไม่รู้เหมือนกัน คลอดแล้ว...หลังงาน ๔ วัน

ถาม : ลีอะไรบ้างคะ ?

ตอบ : ยังไม่ได้ไปดูเลย ท่านพงศ์เขาเข้าไปดูคนเดียว เพราะว่าแหม่นถ้าไปกวนเขา
หลายๆ เตี้ยมันคาบลูกหนี แผลกเหมือนกัน เพื่อเป็นทองแรกแล้วมีตัวผู้จะดูว่ามียืนต์ติด
หรือเปล่า ไม่เคยมีในตำราละ เขามีแต่คนไข้ใหม่ ? ถ้าเกิดเป็นผู้ชายจะมียืนต์ติดตัว ไ้หนี
แหม่น ตอนทำพิธีมันเดินไปเดินมาอยู่นะ มันหาที่คลอด มันเลยไปเข้าพิธีโดยอัตโนมัติ

เรื่องพระต้องถามยายเจ๊ียบ เมื่อก่อนนี่ เขามานั่งถามๆ ปัญหาตรงนี้ ก็ส่งให้
เทพฤทธิ์เขา ยัยนั่นก็มือไวคว่ำหมับไปดูเสร็จ...โอ้โฮ...พระศกัคคิสิทธิ์จึ้งเลย ก็ยังสงสัยว่า
อะไรมันขนลุกทั้งตัวลูบเท่าไ้หรือก็ลูบไม่ลง รายนั้นสมาธิเขาดีทรงอารมณ์วิปัสสนาญาณ
ได้เป็นปกติเลย เขาได้อยู่ในระดับที่ว่าอยู่ก็ได้ตายก็ตื่นะ พร้อมทั้งจะไปแล้ว

ถาม : ทรงผานหรือคะ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นวิปัสสนาญาณจะ

ถาม : ต่างกับทรงผานยังไง ?

ตอบ : ผานอย่างเตี้ยวนะมันบื้อ ถ้าวิปัสสนาญาณบัญญัติมันมี

ถาม : อย่างงั้นก็ต้องยากกว่าใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ง่ายกว่า ทรงผานต้องเสียเวลาไปนั่งภาวนา วิปัสสนาญาณเราก็พิจารณาไปเลย

ถาม : แล้วทำยังไงถึงจะทำแบบเขาได้ ?

ตอบ : ทำแบบเขา...(หัวเราะ) ก็ทำแบบเขา กำปั้นทุบดินตีมัย ? เขาเอาใจขึ้นไปกราบ
พระพุทธรเจ้าเป็นปกติ แล้วเสร็จแล้วก็พิจารณาอยู่ตรงนั้นจนกระทั่งใสเป็นแก้วทั้งองค์
แล้วก็ค่อยกราบลาพระลงมา แล้วก็ประคองรักษาอารมณ์นั้นเอาไว้ ตัวนี้แหละคือการ
ใช้มนโหมยสิทธิ์ที่ถูกต้องตามที่หลวงพ่อดองการ คนอื่นที่เอาไปดูอดีต ไปดูปัจจุบัน ดูอนาคต
ถ้าดูแล้วไปยึดล่ะเจ็งหมด ทุกรายแหละ แต่ว่ารายนี้เขาทำตรงพอดี เขาจะขึ้นไปกราบพระ
ข้างบนพิจารณาจนกระทั่งใจของเขาใสสว่างสะอาดหมดทั้งดวง แล้วก็ประคองรักษา
อารมณ์นั้นเอาไว้ เขาก็เลยสงสัยตอนนี่เขาผิดปกติหรือใจ อะไ้ก็เคย คนเขาค่าก็ยิ้มเคย
พอมันดำเสร็จแล้วก็ไป ฟังเขาค่าได้ตลอดโดยที่ไม่คิดอะไ้เลยนะ มันได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน
ได้เห็นสักแต่ว่าได้เห็น ไปแล้วรายนี้ถ้าไม่ยั้งไว้อีกไม่นานตายเพราะว่ามันใกล้จุดสุดท้าย
เต็มทีแล้ว

ถาม : ยังเอาไว้ให้ช่วยกัน...?

ตอบ : เขาบอกว่า ตอนนี่ความรู้สึกผูกพันระหว่างครอบครัวมันไม่มี ที่เคยรักก็เคยๆ
ที่เคยเกลียดก็เคยๆ มันไม่รักไม่เกลียดไปแล้ว ถ้าใครฟังปฏิบัติทำท่านผู้เฒ่าบ่อยๆ จะจำได้
ตรงจุดนี้จะเป็นสุดท้ายของอารมณ์ที่หลวงพ่อบอก ไม่รักในฐานะที่ควรรัก ไม่เกลียด
ในฐานะที่ควรเกลียด ไม่ช้ดเคืองในฐานะที่ควรช้ดเคือง อันนั้นขนาดคนข้างบ้านด่าก็ยืน
ฟังเขาด่าจนตลอด ประเภทให้กำลังใจมันหนอยมันดำแล้ว พอฟังเสร็จเรียบร้อยเขาด่าจบ
แล้วก็ไป เคยๆ ไม่ได้ตีตู่มาช้กจะคำเดียวเลย ของพวกเราอย่างน้อยๆ ก็เก็บมาคิด ของ
เขานี่ตัวความคิดปรุงแต่งมันไม่มีแล้ว มันจบแล้ว ใครเอาอะไรมา ก็กองอยู่ตรงนั้นแหละ

ถาม : แล้วไปยืนฟังเขาทำไมล่ะคะ ?

ตอบ : ให้กำลังใจมันหน่อย มันอุตสาหามาต่ำแล้ว ถ้าไม่ยืนฟังเดี๋ยวมันไม่มีอารมณ์จะด่า สงสารมันนะ นึกออกมั๊ย ? ที่พูดมาพวกเราก็อทำได้ แต่ว่าทำแล้วมันไม่ทรงตัวอย่างเขามันได้แป๊บเดียว มันได้ตอนที่มันสติ พอขาดสติไปไหลตามตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อไหร่มันก็ขาดไปด้วย ของเขานี้เขาควบคุมมันได้ เห็นสักแต่ว่าเห็น ได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน ได้กลิ่นสักแต่ว่าได้กลิ่น ได้รสสักแต่ว่าได้รส สัมผัสสักแต่ว่าสัมผัส บังคับกันไม่ให้มันเข้ามาในใจ แรกๆ ต้องระวังป้องกันมันอยู่ พอนานไปๆ ไม่ต้องระวังแล้วเพราะไม่เก็บเอาไว้เลย ฟังดูง่าย...ง่าย เนอะ

ถาม : แล้วอย่างนี้เวลาเขาก็ทำงานปกติก็เป็นคนประหลาดสิคะ ?

ตอบ : ก็ประหลาดไปถึงได้บอกเขาบอกว่า คิดว่าเราทำหน้าที่รอเวลาตายเท่านั้น เพราะฉะนั้นงานของเรา ก็ทำให้มันดีที่สุดในหลังจากนั้นแล้วมันจะเป็นยังไงก็เรื่องของมันเราก้ไปนิพพานของเรา เมื่อวานลองไล่อารมณ์ให้เขาดูหลายอย่างมันตรงกันหมด ถ้าตรงกันหมดนี้เราก้โอเค ไม่ใช่ว่าโอเคอะไรหรอก โอเคว่าที่เราทำมา เออ...มันก็คล้ายๆ เขา นี้ก็พัฒนาการอย่างหนึ่ง คล้ายๆ พัฒนาการทางจิตนะ อ่านแล้วแค่ว่าประโยชน์ของมัน

ถาม : คนที่ทำแบบนี้ได้แล้วเขาต้องทำอะไรตามมาเยอะ ?

ตอบ : เยอะหรือไม่เยอะรายนี้เขาอยู่ ก็ได้ทิพจักขุญาณขึ้นมาเองแล้วก้ไปเที่ยวไล่ช่วยชาวบ้านเขา แล้วเขาก็ช่วยแบบประเภทที่เรียกว่าไม่รู้อะไรเลยอย่างนี้ อย่างเมื่อวานนี้เล่าให้ฟังว่าเขาไปเจอโยมคนหนึ่งไม่สบาย เสร็จแล้วมาถึงก็บอกว่าเธอได้ตานิไม่ใช่หรือ ? ดูให้ฉันทีสิฉันเป็นอะไร ? เขาไม่ยอมเล่าอาการให้ฟัง รายนี้พอจับมือเขาเสร็จก็บอกว่าอันนั้นไม่ดี อวัยวะส่วนนั้นบวมพอง ส่วนนี้บวมพอง รายโน้นเขาก็บอกว่าจริง เขาเป็นอยู่ตามที่ว่ามา แล้วหมอก็รักษาไม่หายด้วย รายนี้เขาก็ถามว่าแล้วเขาจะทำยังไงดีบอกแหม...มันน่าเขกกะบาล คือตัวเขาเองนะ หมอชิวโกมารภักน์ท่านมาบอกว่าให้เรียกนิชา หมอแล้วท่านจะช่วย แหม...บรมครูหมอมาขนาดนั้นแล้วนะนะ มันก็แค่กำหนดใจถามหมอเขาก็หมดเรื่องแล้วนะ คือเขาเองเขาได้แบบซื่อๆ อย่างที่หลวงพ่อบอกจริงๆ (เพื่อนพาไปดูรูป) ไข่ฝิตายโหงมันก็บอกให้ยัยนี้รีบห้ามไว้อย่าขับไปเลย เพราะว่ามันอยู่เดียวจะเกิดอุบัติเหตุ ฝีมันก็ตื่นมันอุตสาหะบอกนะ เสร็จแล้วถามว่าจะทำยังไง ฝีบอกว่าหาพระมาบังสกุลมันจะได้ไปเกิด เพราะว่ารถคันนี้ไปชนมันตาย แล้วเจ้าของมันลงมายืนดูเหมือนอย่างกับเขาเองนะเป็นตัวอะไรตัวหนึ่งก็ไม่รู้ แล้วก็ขับรถหนีไปเฉยๆ ไม่ช่วยอะไรเขาเลย ใจเขามันผูกโกรธมันก็เลยเกาะติดรถคันนั้นมาด้วย เสร็จแล้วก็บอกว่าทำไมไม่บังสกุลให้เขาไป เขาบอกว่าไม่ต้องใช้พระทำหรือ ? บอกถ้าต้องใช้พระทำก็นึกถึงหลวงพ่อบอกเอ็งลงมา แล้วก็ อนิจจา วุต สังขารา ไปมันก็หมดเรื่องแล้ว คือของเขานะมันสักแต่ว่าได้จริงๆ มันพลิกแพลงใช้ไม่เป็น ซื่อดี ซื่อจนเชื่อเลย (หัวเราะ) รู้แล้วแก้ไขไม่ได้ บางทีก็เอามาแบกไว้ (หัวเราะ) อยากจะช่วยเขาแต่ช่วยไม่เป็น

ถาม : แล้วที่เขาได้นี้ตกลงว่าเพราะศึกษารรณะของหลวงพ่หรือเปล่า ?

ตอบ : ก็...ไม่รู้เหมือนกัน อยู่ๆ มันเป็นเอง แล้วแกไปสลายมณีโดนเขาไล่กระเด็นออกมา เพราะทำทางไม่เหมือนเขาอะ ไอ้คนที่มันเป็นมันจริงๆ มันได้จริงๆ มันเฉื่อย มันรักษาด้วยอารมณ์ใจตัวเอง มันไม่ร้อนไม่หนาวอะไรกับใคร คนอื่นเขาประเภทเห็นเข้าพวกกับเขาไม่ได้ก็ตีตีมันออกมา อาการอย่างนี้ยังมีอีกเยอะนะ พวกผ้าตีตะโกลมมันยังเยอะ เข้าใกล้มันๆ ตีต้อออกมาหมดนะ (หัวเราะ) คนเรานี้ก็แปลกนะแทนที่จะดูใจเขากลับไปดูตัว พอไปดูตัวความประพฤติไม่เหมือนกันเหมาว่าเป็น คนละพวกกันไป

เมื่ออยู่สมัยหนึ่งที่หลวงพ่เอยถึงพระอรหันต์ ๗ องค์ พระอรหันต์ ๗ องค์ที่มีไปฝึกมโนเมยทธิที่วัดท่าซุงมี ๕ หรือ ๖ องค์นะ เสร็จแล้วก็ใช้สโตลนี่แหละ เห็นว่าวันๆ หนึ่งก็ใช้มโนขึ้นนิพพานไปเกาะอยู่หน้าพระอย่างเดียวแล้วอยู่ๆ ก็หมดกิเลสเอง ถามว่าหมดกิเลสยังงี้ก็ไม่รู้ เพราะว่ากิเลส ตัณหา อุปาทาน อกุศลกรรมอะไรต่างๆ โดยเฉพาะรัก โลภ โกรธ หลง นี่มันกินได้แต่ร่างกาย ใจมันเป็นคนละส่วนกัน พอใจมันเป็นคนละส่วนกัน ถึงเวลาแล้วรู้ว่าราคาจะเกิด วิ่งไปกราบพระบนนิพพาน โทสะจะเกิด วิ่งไปกราบพระบนนิพพาน โมหะจะเกิด วิ่งไปกราบพระบนนิพพาน พอไม่มีใจอยู่คอยปรุงคอยแต่งให้พวกกิเลสต่างๆ ก็เกิดไม่ได้ มันก็ดับเองอัตโนมัติ มันเป็นวิวิตติกิเลสที่สิ้นที่สุดแล้วก็ง่ายที่สุดที่หลวงพ่ท่านต้องการ แต่ว่าส่วนใหญ่พอได้แล้วมันไปดูโน่นดูนี่ซะ แล้วดูแล้วแทนที่จะรู้เพื่อละก็รู้แล้วไปยึด คนโน้นเป็นอย่างนั้นกับเรา คนนี้เป็นอย่างนั้นกับเรา แทนที่จะหลุดพ้นได้ ก็กลายเป็นมัดกันเป็นพวงอยู่ตรงนั้นแหละไม่ต้องไปไหนมาไหนหรอก เพราะฉะนั้นที่เขาทำนะเขาทำถูกโดยบังเอิญ จะเรียกว่าบังเอิญก็ไม่ใช่นะ คนอื่นทำไม่ไม่บังเอิญอย่างนั้นมั้ง

ถาม : จะถามเรื่องศาลาถยานระยะทาง เราจะใช้ภาวนาคาถาเงินล้านหรือว่าภาวนาพุทโธนี่ถือเป็นการย่นระยะทางได้หรือเปล่านั้น ?

ตอบ : จริงๆ การย่นระยะทางมันต้องเป็นพื้นฐานของวาโยกสิณ แล้วโดยเฉพาะมันไม่ใช่วาโยกสิณตัวเดียว ลักษณะของการย่นระยะทางเป็นของผู้ชำนาญในกสิณ ๑๐ พอตั้งใจใช้กำลังของอภิญญา กำลังของกสิณอธิษฐานแล้วมันจะเป็นไป แต่ว่าเท่าที่เคยใช้ได้ผลนะ สัมปจิตจามิ อาตมาเดินนะเขาควมมอเตอร์ไซด์ไล่ไม่ทัน เราไม่รู้หรอก เราารู้สึกว่าเราเดินปกติ สมัยที่ไปอยู่ของพญาภูมิใหม่ๆ แล้วเดินบิณฑบาตไป ๕ กิโลเมตร กลับ ๕ กิโลเมตรกว่ารวมแล้ว ๑๐ กิโลเมตรๆ นะ คราวนี้มันก็ขึ้นเขาขึ้นเนินตั้งหลายลูก พอไปบิณฑบาตได้พวกข้าวของมาเยอะ พอได้ข้าวของมาเยอะ ชาวบ้านเขาก็ถือมาส่ง ชาวบ้านส่วนใหญ่ก็เป็นพวกมอญพวกทวายที่ทำงานอยู่กับหน่วยป่าไม้ นั่นละ ไปอยู่กันแค่มปีข้างบน เขาก็ถือของมาส่ง วันแรกวันสองวันสามก็มาส่ง พอท้ายๆ มันหายกันหมด พอหายกันหมด ไอ้เราก็ไม่รู้ พอจนกระทั่งวันหนึ่งหัวหน้าคนงานเขาบอกว่าหลวงพี่เดินเร็วจริงๆ ครับ ถามว่าทำไมวะ ? เขาบอกปกติพวกคนงานมันเดิน ผมต้องวิ่งไล่ตาม แต่หลวงพี่เดินนะคนงานมัน

ต่อง่วงโล่ มันก็เลยไล่กันไม่ไหว...มันเหนื่อยเขาวางัน เสร็จแล้วผมก็สงสัยหลวงพี่เดินยังไง ผมเอามอเตอร์ไซด์ไล่ตามดูไล่ไม่ทันจริงๆ ครับ มันวางัน เราไม่รู้เรื่องอะไรเลย รู้้อยู่อย่างเดียวว่าเราเดินปกติ

ถาม : ภาพนาอะไรคะ ?

ตอบ : **สัมปจิตตานิ** เพราะว่าหลวงพ่อบอกท่านสั่งไว้ตั้งแต่บวชพรรษาแรกบอกมาให้ภาวนา บทนี้ให้เป็นปกติ เพราะว่าบทนี้จะเป็นคาถาสำหรับสร้างอภิญญา ถ้าใครทำทรงตัวจะเหมือนกับได้กสิณ ๑๐ ท่านบอกว่านานไปข้างหน้าบรรดาเดียรถีย์จะโจมตีศาสนาพุทธมาก โดยเฉพาะเรื่องของอภิญญาสมาบัติเขาจะกล่าวว่าเป็นเรื่องหลอกลวงกัน เมื่อถึงเวลานั้นแล้วพวกแกจะต้องไปแสดงให้เขาดูว่าเรื่องของอภิญญาเป็นเรื่องจริง ท่านสั่งให้ทำตั้งแต่พรรษาแรกเลย แล้วอีกครั้งหนึ่งก็เดินทางไปเยี่ยมสถานีวิจัยลุ่มน้ำแม่กลอง ก็เดินขึ้นไปดูพื้นที่การจัดการลุ่มน้ำของเขาเนะ เดินไปเรื่อยๆ มันก็ ๑๑ โมงครึ่งแล้ว ๑๑ โมงครึ่ง ห่างจากสถานีประมาณ ๔ กิโลเมตรเศษ หัวหน้าเขาบอกว่านิมนต์ฉันเพลด้วยครับ เพราะว่าสั่งเขาจัดของไว้แล้ว เราก็มองนาฬิกาตายห่า ! ๔ กิโลเมตรครึ่งชั่วโมง...ยังไงก็ไม่ทันอยู่แล้วใช่ไหม ? ก็เลยต้องใช้วิธีนี้ บอกเออ...ถ้าอย่างนั้นขอเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้วกันนะ พวกโยมตามมาทีหลังก็แล้วกัน แล้วก็เดินของเรา ตั้งใจเสร็จเดินมา มาถึงข้างสถานีรถมันออกมาบอกว่ากำลังจะไปรับพอดีเออ...ไปรับหัวหน้ากับคนอื่นเขามาก็แล้วกัน ไอ้ของฉันแค่นี้มาถึงแล้ว ก็...ลงไปนั่งฉันดูนาฬิกามันเพิ่งจะ ๑๑ โมง ๔๐ นาทีเท่านั้น ปรากฏว่าเขาตามมาถึงก็โน่นนะ แม่จิบเขาบอกว่าท่านเดินยังไงเร็วขนาดนั้น จิบมันวิ่งตามชะจนเลือดดำเตาไหลไล่ไม่ทัน บอกไม่รู้เหมือนกัน เราเดินปกตินี้แหละ รู้สึกวาระยะทางมันไกลเท่าเดิม แต่ว่ามันถึงเร็วเท่าที่ใช้ตุ๊กกี้อีกครึ่งนี้แหละ แต่ว่าถ้าหากว่าอย่างหลวงปู่จางพาหลวงพ่อบุญไปสุวรรณวิหารอย่างนี้ อันนั้นเป็นอำนาจของกสิณ ๑๐ ไม่ใช่ประเภทคางคากาอย่างนี้หรือ

ถาม : แล้วเวลาถ้าเราจะบวงสรวงแบบชุดใหญ่นะคะ เราจะทำในบ้านได้ไหมคะ ไม่ต้องทำกลางแจ้ง ?

ตอบ : ต้องดูว่าเรามุ่งหมายเรื่องอะไร ถ้าหากว่าเป็นการไหว้พระบูชาพระในร่มก็ได้ แต่ถ้าหากว่าต้องการสังเวทเขาเนี่ยมกลางแจ้งก็ต้องการกลางแจ้ง

ถาม : ทำวันเกิดของเราคะ ?

ตอบ : วันเกิดของเราต้องการเวทดาช่วยไหมละ (หัวเราะ) งานของหลวงพ่อบอกวันเกิดเมื่อไหร่ที่ท่านเชิญพรหม เชิญเทวดามาหมดนะนะ เพราะว่าส่วนใหญ่แล้วก็เป็นผู้มีคุณให้การสงเคราะห์มาโดยตลอด ของเราเองถ้าเราจะทำก็เอากลางแจ้งดีกว่า ถ้าคนอื่นมาสงสัยก็บอกไปเลยบนเอาไว้ แก่บนนะ...หมดเรื่อง

ถาม : คือ...ไม่อยากจะบ้านอื่นเขาเข้าใจผิดนะคะ ?

ตอบ : จะ ก็ลักษณะนั้นแหละ ถึงได้บอกไงถ้าเขาสงสัยบอกว่าแก่บนจะ บนไว้รางวัลที่ ๑ ถูกสองตัวเท่านั้นแหละ (หัวเราะ)

ถาม : คุณยายเพื่อนนะเขาให้ผีด้วยคะ ?

ตอบ : ก็ไม่มีผีอะไรนี่ เลี้ยงผีด้วยก็ได้อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าอย่าเอาแบบแม่ชีกายสิทธิ์ ยายผีองค์ศรีแล้วกัน ยัยนั้นไปไหนผีตามไปเป็นกองทัพเลย เพราะว่าเขานอกจากให้กินด้วยแล้ว ยังอนุญาตให้ตามด้วย ยัยนั้นไปไหนที่ คนอื่นจะเดือดร้อนกันไปหมดนะ เพราะถ้าคุณไม่อยู่นี่มันเอาจริงๆ ใครที่ดวงตก คือช่วงจังหวะออกศกกรรมเข้า เจ้าพวกนี้มันจะช่วยข้า

ถาม : เอาลูกน้องเกร็ดติดตัวไปด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ก็...เกรไม่เกรเขาไม่รู้ เขาเองเขาตั้งใจสงเคราะห์อย่างเดียว แล้วอนุญาตให้ตามได้ด้วย ถึงเวลากินเรียกกินด้วย

ถาม : เวลาเราบวงสรวงที่บ้านเรากลางแจ้งเสร็จแล้วนี่นะคะ เราต้องจัดของอีกชุดหนึ่งนะ ไปไหว้ที่พระพรหมประจำหมู่บ้าน แต่ไม่ได้เปิดเทปบวงสรวง ตอนที่เราไปบูชาท่านอย่างนี้...?

ตอบ : เอาอย่างนี้สิ ตั้งให้เสร็จพร้อมกัน พอตั้งให้เสร็จพร้อมกันแล้วเราก็ก็นำเปิดเทปในบ้านเรา ตั้งใจนึกถึงท่านด้วย ถ้าหากว่าเราตั้งในบ้านเรา เปิดเทปบวงสรวงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปตั้งที่โน่น อันโน้นผลมันจะน้อยไปหน่อย เพราะมันตั้งพร้อมกันไปเลย เพราะของพรรคนี้บางทีทำผลมันกระทบกับคนรอบข้างมันมี เลี้ยวๆ เขาได้ก็ดี

ถาม : เหมือนกันทั้ง ๒ ชุดเลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จ๊ะ

ถาม : ของที่เราใช้เวลาพิธีบวงสรวงแล้วนี่ เป็นแก้วเขียว งา ข้าวตอก ดอกไม้ ดอกไม้ที่ในขามบายศรี เก็บไว้จนแห้งแล้วเราไม่ทิ้งนี่ เวลาจะตั้งเมื่อคืนแล้วไปไหว้ได้ถูกนี้...?

ตอบ : ได้จะได้อ

ถาม : ไม่บาปใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราเจตนาบรรจุอะไรไปในลักษณะนั้นได้

ถาม : ที่เกาะๆ ให้ใครดูล่ะคะ ?

ตอบ : มีพระลูกศิษย์อยู่ ตอนนี้มีแต่จะแย่งกันจะอยู่ ไอ้ที่ๆ มันตีทำไว้เรียบร้อยแล้ว มันแย่งกันไป ที่ไหนลำบาก มันปล่อยให้เสร็จก่อนเดี๋ยวมันถึงจะตามไป

ถาม : ยังสงสัยนิดหนึ่งคะ ที่บอกว่าภาวนาคาถาสัมปจิตตานิเนี่ย เรานั่งรถคนอื่นขับให้เราเนี่ย แล้วเรากาถาคาถานี้ จะช่วยทั้งคันเลยใช่ไหมคะ หมายถึงว่าไปถึงเร็ว ?

ตอบ : ช่วยได้ แต่ว่า...ถ้ารู้สึกว่ามันเร็วกว่าปกตินะ ตอนนั้นเราอย่าเพิ่งพูด เราปล่อยมันไปก่อน คนอื่นนะถ้าหากว่าอำนาจของคาถามันแสดงผลนะ เขาจะไม่รู้สึกถึงความผิดปกติ จะไปรู้อีกที เอ๊ะ ! ทำไมมัน ถึงเร็วแต่ว่าตัวเราถ้าตั้งใจบอญู่บางทีระยะทางมันสั้นไปเฉยๆ สมัยก่อนไปทองผาภูมิ พอรู้สึกก็บอกให้คนอื่นเขาช่วยเป็นพยาน เอ้า ดูสิ ตอนนั้นมันหลักกิโลเมตรที่เท่าไรแล้ว บอกเขาเขียนอีก ๒๐ กิโลเมตรทองผาภูมิ บอกจ้องไว้เลยนะว่าหลักกิโลต่อไปเป็นหลักกิโลที่เท่าไร ทั้งๆ ที่จ้อง นั่นแหละ กิโลเมตรต่อไปคือ ๘ กิโลเมตร

ทองผาภูมิ หายไป ๑๒ กิโล...วืบเดียว

ถาม : คาถากันหมากัดนี้ คือ...พวกหนูนะค่ะ โดนหมากัดไปแล้ว เราใช้คาถานี้ก่อนที่จะโดนหมากัดหรือภาวนาให้เป็นประจำคะ ?

ตอบ : ภาวนาให้อารมณ์ใจตรงตัว เพราะว่าถ้าหากว่าสมาธิไม่ตรงตัว...ให้มันขึ้นเต็มทีไปสักครึ่งหนึ่งก่อน ได้ตามอารมณ์ของสมาธิสูงสุดครึ่งหนึ่งก่อน อย่างที่เขาเรียกว่าทำให้คาถามันขึ้น แล้วหลังจากนั้นก็ภาวนาเป็นปกติ เช่น ถึงเวลาก็นึกถึงบ้าง หรือว่าแบ่งเวลาไปเลยว่าภาวนาคาถานี้กี่นาทีโน้นกี่นาทีไล่ไปเลย หรือว่าภาวนาคาถานี้ก็จบคาถาโน้นก็จบ ซ้อมเอาไว้ไม่ขึ้นสนิมมันจะกิน ไม่ใช่ว่าถึงเวลาบีบหมาวิ่งมาค่อยไปภาวนา ตอนตกใจกลัวเข้าสมาธิหายเกลี้ยงเลย เตียวก็โดนจับกระจายอยู่ตรงนั้น นี่...ตรงตำราดูนี่จะมีหมาดำๆ อยู่ ๒ ตัว ลองเดินไปดูสิ มันกัดเอาจริงๆ นะนั่นนะ นี่เดินไป ๒ วันแล้วมันวิ่งมาเอาปากไล่ชน...นั่งหัวเราะมันอยู่

ถาม : ภาวนาอะไรคะ ?

ตอบ : ไม่ได้ภาวนาอะไรหรอก จับภาพพระเป็นปกติอยู่เท่านั้นเอง ถึงเวลาจะชนก็ให้มันชนไป เราก็ดินแเออะระเหยลอยหายของเราไปเรื่อย มันคงอยากจะทำแต่มันอ้าปากไม่ได้ มันก็เลยชนเอา ลองไปดูหะะ ดูสิว่าคนอื่นไปมันจะชนหรือมันจะกัด มันหวงที่มัน...เดินผ่านที่มันๆ ไล่ชนเอา ตัวดำๆ ๒ ตัวนะจ้อนเจอบ้างไหม ?

ถาม : เจอครับ ?

ตอบ : นั่นละ ลองดู ว่ามันจะมาชนบ้างไหม ? แต่อย่าลืมจับภาพพระให้ดีกว่าก่อนนะ ถ้าจับไม่อยู่ก็นองแหง อยู่ๆ หมาเอาปากไล่ชนแปลกใหม่ละ ? มันอยากจะทำแต่มันอ้าปากไม่ขึ้น (หัวเราะ) สำคัญที่สุดตรงสมาธิอย่าไปตกแล้วกัน...เวลาตกใจ ไปพม่ามาคราวที่แล้ว พวกกะเหรี่ยงคริสต์มันบังคับให้รทหยุด ซ้อมคนขับซะเกือบตาย เสร็จแล้วมันก็ยังด้วย เราเองก็เฉยๆ กำลังใจไม่ได้ลดไม่ได้สะทกสะท้าน มันยิ่งโกรธใหญ่ ครูปาน้อยเขาบอกอีตอนมันหันป็นมาทางอาจารย์นั่นนะมันเห็นยาวไกลแล้วนะครับ แต่มันไม่ลั่นบอกไม่รู้เหมือนกัน ผมรออยู่อย่างเดียวว่าถ้ามันตีคุณด้วยปืนนะผมจะอัดมัน คราวนี้พอมันที่มลงดินมันลั่นดินกระจายเต็มเท้าเลย เวลาคุณเดินกำลังใจสำคัญมาก อย่าไปสมาธิตก หลวงพ่อท่านเคยสอนว่า...ประเภทที่ว้าวิ่งอยู่ก็ต้องเข้าสมาธิได้ทันที จะทรงฌานไหนต้องทรงได้ กำลังเหนื่อยๆ อยู่หนึ่งบีบลงจะเอาฌานไหนต้องได้เลย สมัยของท่านก็...หอบน้ำ กว่าจะเหนื่อยน้อย หอบน้ำวิ่งรอบป่าช้า แต่ขีดเส้นไว้นะ มาถึงเส้นนี้บีบฉันจะเข้าฌานนี้ ถึงเส้นนี้บีบจะเข้าฌานนี้ ท่านซ้อมกันถึงขนาดนั้นนะ ๓ - ๔ องค์นั้นนะ แล้วเสร็จแล้วตากำหนดภาวนานบนงมโค ตานี้กินสะบัดเลย มันไม่ได้กินอะไรหรอก กำหนดภาวนะกินข้าวแกง ข้าวกาละมังนึ่งกินหมด หลวงปู่ปานเรียกไอ้เถากระเพาะยาง กระเพาะคงจะยึดได้ละ กำหนดภาวนาไปฟื่องหลวงปู่ปาน หลวงพ่อครับๆ พระของหลวงพ่อไม่มีความสรวมเลยวังกันใหญ่เลย ครับ หลวงปู่ปานถามเขาวังกัณฑ์ไหนละ ? ในป่าช้าครับ เออ...เขาอุตสาห์ไปหลบในป่าช้า

แล้วมึงตามไปดูทำไม ? (หัวเราะ) จ๋อยไปเลย...(หัวเราะ) คนมันจะหาเรื่องซะอย่างงี้ใหม่ ? เขาอุตส่าห์ไปหลบในป่าช้าแล้วยังอุตส่าห์ตามฟ้องอีกเอากับมันสิ ไม่รู้หรือกว่าเขาวิ่งทำอะไรกันนะ เล่นหยาบน้ำ...คือว่าร่างกายมันเหนื่อยมากๆ หิวมากๆ ร้อนมากๆ เหงาหลายๆ เจ็บไข้ได้ป่วยขนาดไหนต้องทรงฌานได้ เอากันขนาดนั้น...ถึงได้ว่าพระสมัยก่อนทำไมถึงได้ดี ? ท่านฝึกกันชนิดว่าเอาชีวิตเข้าแลก รุนของเราอีกอีแหละซะละซะ ทำบ้างไม่ทำบ้าง ไปๆ มาๆ ฟังๆ ดูไอรุ่นหลังๆ ของเรามันยิ่งและหนักเข้าไปอีก เออ...รุ่นหนึ่งมันก็เสื่อมลงไปหน่อยหนึ่ง (หัวเราะ)

ถาม : อยู่นี่เวลาเข้าห้องน้ำต้องถอดไหมครับ ?

ตอบ : ไม่จำเป็นจ๊ะ ยิ่งเข้าห้องน้ำยิ่งต้องใส่ไว้ จำไว้ว่าเวลาเราจะเปลื้องนั่นก็คือตอนกินข้าว ตอนเข้าห้องน้ำ ตอนใกล้จะหลับ เพราะฉะนั้นยิ่งอยู่ในห้องน้ำยิ่งต้องอาศัยพระหนักเข้าไปอีก

ถาม : แล้วใส่เข้าสถานเริงรมย์อย่างนี้บาปไหมครับ ?

ตอบ : บาปไหม ? ...ก็อย่าชวนพระเที่ยวก็แล้วกัน (หัวเราะ) ขอให้ท่านช่วยคุ้มครองจะอยู่ในสถานที่ไหนก็ได้ แหม...ถ้าไปนรกเอาพระไปได้อาดตมายังอยากจะทำไปเลย

ถาม : อานุภาพของพระกริ่งที่ทำเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : เจตนาจริงๆ ก็คือท่านทำไว้ทุกด้าน แต่ว่าจะเป็นการป้องกันอันตรายโดยเฉพาะ เพราะว่าคำว่าพิชัยสงครามก็คือชนะในสงคราม แต่อย่าเอาไปตีกับใครนะ

ถาม : เพื่อนผมที่บูชาไปเขาเอาไปให้อาจารย์ที่วัดแห่งหนึ่งจับบอกว่าแรงจริงๆ

ตอบ : บอกเขาว่าระวังจะตายเอา (หัวเราะ)

ถาม : เขาบอกว่าพุ่งปรืดเลย พุทธคุณดีทางไหนครับ ?

ตอบ : ถ้าชื่อว่าสมเด็จพระสังฆราชแล้วในทุกที่ ภาวนาดีทางไหนตอบไม่ถูก

ถาม : เข้าสงครามได้ไหมครับ ?

ตอบ : ลองดูสิ ไม่ยาก อนุญาตให้ลอง

ถาม : กันรังสีปรมาณูได้ไหมครับ ?

ตอบ : ต้องถามท่าน (หัวเราะ) เรื่องของพุทธคุณ ถ้าหากว่าจิตใจดีมันจริงๆ ไม่ต้องมีพระเครื่องก็ได้ โดยเฉพาะพวกได้มโนเมธิ อารานาท่านคลุมตัวไปเลย

ถาม : ไปลงมาที่วัดทำขุ่นเจ้าคะ รอบแรก ?

ตอบ : รอบแรกไม่ค่อยสนุกเลย รอบสองเขาตื่นกันมัน

ถาม : รอบแรกรู้สึกว่ามีคน ๒ คนคะ ?

ตอบ : รอบสองเยอะเลย

ถาม : เป้ายันต์เกราะเพชรแล้วบูชาอย่างไร ?

ตอบ : ให้ตั้งใจสวดอิติปิโสตอนเช้าๆ ๓ จบ ทุกวัน ถ้าหากว่าเป็นพระกริ่งพิชัยสงคราม เขามีคากำกับ ถ้าอารานาปกติทั่วๆ ไปก็ใช้ อิทธิฤทธิ์ พุทธนิมิตตั้ง ขอเดชเดชะ

ขอเดชะเดชะ จงมาเป็นที่พึ่งแก่มะอะอุ๋นเกิด แต่ถ้าหากว่า ประเภทที่ว่า จะใช้งานเฉพาะด้าน สมมติว่าไปตกอยู่กลางศึกกลางสงคราม อย่างนี้ ให้ใช้คาถาว่า มหาวิษชะโยโทอิ อะสัง วาโส สัมปะติจนามิ ถ้าเขามีปืนมีระเบิดหนักที่สุด ทางด้านไหนก็ออกไปทางด้านนั้นแหละ อันนี้เป็นเรื่องแปลกมาก ตำราหลวงพ่อนี้เขาห้ามกลัวจริงๆ นะ สมัยก่อนที่ไช้ธงมหาพิชัย สงคราม ท่านก็บอก บอกพอลวงกำลังใจตั้งมั่นแล้วเสียงปืนทางด้านไหน แน่นที่สุดให้ออกด้านนั้นแหละ แต่ว่าอย่าไปทำอันตรายเขา เขาจะเหมือนกับว่ามองเราไม่เห็นไปเฉยๆ อันนี้ต้องถามผู้กองอรรถนพ ผู้กองอรรถนพตอนนี้รู้สึกว่าจะเป็นผู้กองตรวจคนเข้าเมือง อยู่มั้ง ? ตอนนั้นแกเป็นแค่ร้อยตำรวจโท ต.ช.ด. ไปโดนเขาล้อมยิงแล้วใช้วิธีนั้นแหละออกมาได้ สมัยก่อนตอนหลวงพ่อกำลังทำธงมหาพิชัยสงคราม ท่านหวงมาก แจกเฉพาะทหาร และจะต้องอยู่ชายแดนเท่านั้น ถ้าไม่ได้อยู่แนวหน้าไม่ให้ มีมาตอนหลังทำพิธีใหญ่ที่วัดบวร ได้มาคัทรถหนึ่งอันนั้นแหละถึงให้ทั่วไป ไม่อย่างนั้นนี่ธงมหาพิชัยสงคราม จะได้ก็แต่ทหารที่อยู่แนวหน้าเท่านั้น อาตมาบังเอิญอยู่หน้าแนวชะ...ก็เลยได้ (หัวเราะ)

ถาม : มีประสบการณ์ใหม่ครับ (พระกริ่งมหาพิชัยสงคราม) ?

ตอบ : บอกไม่ถูก เขารายงานมาเยอะจนเรงงๆ คนก็ไปไม่มารอบหนึ่งประมาณ ๒,๐๐๐ คนเท่านั้น ทำไมรายงานประสบการณ์มาเยอะกันจัง เจตนาเอาไปลองกันหรือเปล่า ก็ไม่รู้

ถาม : สอบมันติดขัดนะค่ะ ?

ตอบ : สอบยังงี้ละ ? เราทำอะไรติดขัดตรงไหนต้องถาม

ถาม : มันไม่ทรงตัวค่ะ ?

ตอบ : ไม่ทรงตัวต้องขยันทำ แล้วก็ประคองประคองรักษาอารมณ์เอาไว้ให้หนักที่สุดเท่าที่จะนานได้ ส่วนใหญ่แล้วนักปฏิบัติจะมีจุดบกพร่องตรงที่ว่าทำเสร็จลูกแล้วก็เลิกเลย ถ้าเลิกเลยนี้ใช้ไม่ได้ เรายักษาอารมณ์ตอนนั้นได้ดีเท่าไร พอลูกจากตรงนั้นแล้วพยายามประคองไว้ให้อยู่กับเราให้นานที่สุด แรกๆ ก็อาจจะได้สักครึ่งชั่วโมง ได้สักชั่วโมงหนึ่ง นานไปก็ ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ครึ่งวัน วันหนึ่ง สองวัน สามวัน ห้าวัน เจ็ดวัน สิบวัน จะมากขึ้นไปเรื่อย พอจิตเคยชินกับลักษณะนั้นมันจะเกาะจนกระทั่งสภาวะจิตมันคง ต่อไปก็จะยาวไปเรื่อย

ถาม : ลักษณะจิตที่เราทำนะค่ะ เราใช้...?

ตอบ : แบ่งความรู้สึก ใช้ความรู้สึกส่วนหนึ่ง แบ่งความรู้สึกสัก ๒๐ หรือ ๓๐ เปอร์เซนต์ก็ได้ ไม่ต้องมาก นึกถึงภาพพระไว้ตลอดเวลา รักษาอารมณ์ไว้ตลอดเวลา ส่วนที่เหลืออีก ๗๐ - ๘๐ เปอร์เซนต์ บังคับร่างกายให้ทำงานตามหน้าที่ของมันต่อไป ถ้าเรารักษา กำลังใจลักษณะนี้ไปเรื่อยมันจะเคยชิน แล้วต่อไปก็สบาย แต่ถ้าหากว่าทำๆ ทิ้งๆ เหมือนกับเราว่าเหนื่อยหน้ำๆ พอว่าๆ ไปจนกระทั่งเต็มทีของเราแล้วก็ปล่อยลอยตามน้ำไป พอถึงเวลาก็มาว่าเหนื่อยใหม่ พอเสร็จแล้วก็ปล่อยตามน้ำไปเรื่อย จะสนุกมากเพราะได้แต่งงาน

ผลงานไม่มีเพิ่มขึ้นเลย นึกออกไหม ? มันไปแล้วนี่ พอกลับมาแล้วอย่างตึกก็แคเดิม ชยัน
จริงๆ แต่เป็นการขยันในทางที่ผิด เพราะฉะนั้นสำคัญที่สุดคือประทับพระองค์รักษาอารมณ์
นั้นไว้ให้อยู่กับเราให้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ถาม : เรื่องขอขบารมี ขออภิญาทั้ง ๖ ช่วยด้วยหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ถ้าอภิญา ๖ ก็ลำบากนิดหนึ่ง เอาแค่ ๕ ก็พอ อภิญา ๖ เป็นเรื่องของ
พระอริยเจ้า เพราะว่าตัวอัสวักขยญาณตัวที่ ๖ จะมีอยู่ แต่ถ้าเป็นคนอื่นๆ นี้แค่ ๕ ก่อนจะ

ถาม :

ตอบ : คำอธิษฐานของหลวงพ่อบุญก่อนก็มี พวกเราทันกันไหมละ ? ขอได้โปรด
ยกจิตของข้าพเจ้าขึ้นสู่ภาวะแห่งเมฆจิต แล้วพอดอนท้ายๆ ก็จะมี ญาณอันใดที่เป็นผล
ของสมถภาวนา ญาณเหล่านั้นซึ่งมี...ไปเลย อดิตั้งสมาธิ อนาคตังสมาธิ ปัจจุบัน
นั่งสมาธิ จตุปปาตสมาธิ ยถากัมมุตตมาสมาธิ ปุพเพนิวาสานุสสติสมาธิ เจโตปริยสมาธิ
อธิษฐานขอหมดแหละ มาตอนหลังๆ มันยุ่ง ยาวไป ก็เลยตัดลงเหลือหน่อยหนึ่ง

ถาม : ถ้าทำทุกอิริยาบถนี้แล้วกลับมาหนึ่งเฉยๆ ได้ไหมคะ ถือว่าผิดไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ผิด เพราะว่ายืน เดิน นั่ง นอน ทำอิริยาบถไหนก็ได้ ยิ่งสามารถทำตาม
อิริยาบถปกติ ก็คือเคลื่อนไหวทำอะไรก็ได้ แต่กำลังใจตรงตัวอยู่ อันนี้ต้องคอยพิจารณา
อารมณ์ใจของเราให้ดี ลักษณะจะเหมือนกับน้ำในบ่อ เวลาลมพัดมาน้ำปากบ่อมัน
จะเคลื่อนไหวกระเพื่อมไป แต่ว่าข้างล่างมันจะนิ่งสนิท ลักษณะของจิตก็จะนิ่งในลักษณะ
อย่างนั้น แต่ว่ากายอาการภายนอกก็จะปฏิบัติหน้าที่ไปตามปกติ ถ้าทำอย่างนี้ได้
เก่งกว่า นั่งเฉยๆ นะ ยังไม่แน่ เพราะนั่งเฉยๆ แล้วพอลุก สมาธิอาจจะเคลื่อนหลุดได้
แต่ถ้าเราทำในลักษณะเคลื่อนไหวจนชินมันจะหลุดยาก

ถาม : กลับไปนั่งสมาธิไม่ได้เลยคะ ?

ตอบ : เราไปชินกับอิริยาบถอื่นแล้ว ถ้าหากว่าต้องการจะให้ได้ลักษณะนั้นใหม่ ต้องกลับ
ไปนั่งแล้วจับลมหายใจเข้า-ออกอย่างจริงๆ จังๆ ใหม่ เอาสติกำหนดจดจ่ออยู่กับลมหายใจ
เข้า-ออกคือเอาอานาปานสติอย่างเดียว ถ้าหากไม่ทำอย่างนั้นก็ยุ่งยากเพราะว่ามันชิน
กับอันอื่นซะแล้ว คนเคยวิ่งแล้วไม่อยากจะนั่งหรือ

ถาม : แล้วการเดินจงกรมนี้ได้มากกว่า...?

ตอบ : ลักษณะเดียวกัน อานิสงส์ของการเดินจงกรมมีอยู่ข้อหนึ่งบอกชัดเลยว่า
ธรรมะที่ได้ในระหว่างที่เดินจงกรมจะเสื่อมยาก เพราะว่าได้ในลักษณะที่ร่างกาย
เคลื่อนไหวอยู่ ทำให้เป็นผู้เดินได้ทนเดินได้นาน ทำให้เป็นผู้มีโรคน้อยทำให้อาหารย่อย
ได้สะดวก พระพุทธเจ้าท่านกล่าวถึงอานิสงส์ไว้เยอะ

ถาม : อย่างนี้ถ้าได้แล้วจะไม่มีเสื่อมเลยหรือคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ไม่มี โอกาสเสื่อมนั้นมี แต่ยากหน่อย แล้วถ้าหากว่าเราผลอสติหรือทิ้งไป
นานจริงๆ ก็ฟังเหมือนกัน แต่เพียงว่าเราได้ในขณะที่เคลื่อนไหว พอเราเคลื่อนไหวใน

ลักษณะอื่นในอิริยาบถอื่นๆ จิตจะไม่เคลื่อนออกจากการภาวนา เพราะว่าทรงตัวได้ มันเดินจนชินซะแล้ว (มีคนถวายรูปหลวงปู่ดูลย์)

...ไอ้โฮ...งามจัง สาธุ...อยากได้มานานแล้ว ไม่ใช่ว่าไม่มี ที่มีโดนเขาฉีกไปหมด (หัวเราะ) นี่ยอดพระเลย จำไว้ หลวงปู่ดูลย์ อดโล สมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ลูกศิษย์สายหลวงปู่มั่นแทบทั้งหมด จะต้องเคยฝากฝังตัวเป็นศิษย์หลวงปู่ดูลย์มาแล้วทั้งนั้น คำว่า อดโล แปลว่าไม่มีใครเปรียบได้

...ลักษณะของพระที่เข้าถึงตรงจุดนั้นแล้วจะอยู่ที่เฉพาะมีงานเท่านั้น ถ้าไม่มีงานก็ไปเลย สมัยที่หลวงพ่อวัดท่าซุงยังอยู่ ก่อนมรณภาพสักปีหรือสองปี มีพระหนุ่มๆ องค์หนึ่งจากราชบุรี อายุแค่ ๓๗ ปี ไปกราบลาหลวงพ่อบอกขออนุญาตไปพระนิพพาน เพราะว่าพิจารณาแล้วว่าตัวเองเกิดมาหน้าที่ๆ สำคัญที่สุดก็คือทำตัวเองให้หมดกิเลสหมดแล้วหมดเลยไม่มีงานอื่นแล้วไปเลย โห...น่าอัศจรรย์มากอายุแค่ ๓๗ เอง ถ้าหากพระที่ท่านหมดกิเลสแล้วท่านไม่มีงานประจำ ไม่มีใครอยากอยู่กับหรือก ถ้ายังมีงานต้องทำก็ทนต่อไป ทนจนกระทั่งร่างกายมันไม่ไหวก็พึ่งไปด้วยกัน

ถาม : ถ้าอารมณ์จิตจะชอบตรงสวตมมัตถ์ภาวนาจะพอไหมคะ ?

ตอบ : เหลือเฟือเลย สวตมมัตถ์ภาวนาถ้าสวดเป็น ไปนิพพานง่ายที่สุดเลยตั้งใจยกจิตขึ้นไปกราบพระบนพระนิพพาน อธิษฐานสวตมมัตถ์ถวายเป็นพุทธบูชา ถ้ายังไม่จบเราจะไม่ลง ถ้ามีงานให้ทำใจจะเกาะอยู่ตรงนั้นนาน พวกที่ได้มโนมยิทธิลองสังเกตดูว่าอารมณ์พระนิพพานจริงๆ มันยังไม่ใช่อารมณ์ใจที่แท้จริงของเรา เพราะฉะนั้นเรายังเกาะได้น้อย เกาะได้ไม่นาน ปิอบแป็บๆ บางทีไม่ทันรู้ตัว ลงมาแล้วตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แล้วก็ขึ้นไปใหม่ แต่ถ้าหากว่ามีงานทำอยู่ พอจิตมีงานทำมีอะไรให้เกาะก็ทรงตัวอยู่ตรงนั้น เพราะเราไปตั้งใจว่าถ้ายังสวตมมัตถ์ไม่จบเราจะไม่ลง ทำลักษณะนั้นบ่อยๆ แล้วขยายเวลายาวขึ้นไปเรื่อยๆ หาเรื่องสวดให้มากๆ บทไหนพออยู่นานเข้ามันจะชินอารมณ์พระนิพพาน พอชินๆ นานไปก็เกาะได้นาน ไม่ใช่พอขึ้นไปวินาทีหนึ่งยังไม่ทันได้มองเห็นหน้าพระเลยหล่นแปะลงมาแล้ว พอไหมสวตมมัตถ์อย่างเดียว ? ทำเป็นนะพอ ถ้าอยากจะทำลักษณะทิพจักขุญาณ เวลาสวตมมัตถ์นึกถึงตัวหนังสือไปด้วย อิติปิโส ภควา ให้เห็นเป็นคำๆ ไปเลย ถ้าหากเห็นได้ชัดเจนเท่าไรเวลาเราดูผีดูเทวดาเราก็เห็นได้เท่านั้น เลยกกลายเป็นว่าทำเป็นไหม ? ทำเป็นได้ทุกคน ได้ทุกอย่าง อย่าลืมนิกรรมฐาน ๔๐ อารมณ์ทรงตัวจริงๆ มีอยู่ก็คืออาภาปานสติ กสิณ ๑๐ อารมณ์อื่นจะเป็นอารมณ์พิจารณาบ้าง อารมณ์แค่อุปจารสมาธิบ้าง อารมณ์แค่ปฐมฌานบ้าง แต่ว่าหลวงพ่อบอกพวกเรา ท่านจับยึดเป็นฌาน ๔ หมด ออกสมาบัติ ๘ ไปเลยซะด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นมันอยู่ที่ทำเป็นไหม ? ถ้าทำเป็น สามารถดัดแปลงใช้งานได้ทั้งหมด

ถาม :

ตอบ : ตัวไหนก็ได้ ใช้ได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าหากว่าเราจับตัวเดียว แล้วทำให้ถึงสมาบัติ ๘

ไปเลย สมบัติ ๘ จริงๆ กำลังแค่มาน ๔ เพราะฉะนั้นมันจะมี ๔ ที่ห้า ๔ ที่หก ๔ ที่เจ็ด ๔ ที่แปด (หัวเราะ) กำลังของมันเท่ากัน ถ้าทำได้อันหนึ่งแล้วอันอื่นมันไม่ยาก

ถาม : ที่เราปฏิบัติอยู่มันยังพร้อมอยู่ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : พร้อมแหงๆ ถ้าไม่พร้อมไปกันหมดแล้ว หลวงพ่อท่านสอนอยู่เสมอๆ ว่าให้พิจารณาในสังโยชน์ ๑๐ ต้องละให้ได้ บารมี ๑๐ ต้องทำให้เต็ม ท่านเขียนสังโยชน์ ๑๐ กับบารมี ๑๐ ติดหัวนอนไว้เลย ตื่นนอนขึ้นมาพิจารณาดูเลย สังโยชน์ ๑๐ ของเราๆ ตัดข้อไหนได้บ้าง เราละข้อไหนได้บ้าง ถ้ายังไม่ได้ก็ตั้งหน้าตั้งตาดละไป บารมี ๑๐ ของเราตัวไหนยังพร้อมบ้าง ถ้าพร้อมก็เน้นตัวนั้นให้หนักเข้าไว้ ตัวอื่นๆ ก็อย่าลืมชะ ถ้าทำอย่างนั้นทุกวันๆ แล้วมันจะชิน จะเข้าถึงได้เร็วที่สุด เพราะว่าสนามรปสนามสุดท้ายนี้มันเป็นส่วนหนึ่งของสังโยชน์ ๑๐ กับบารมี ๑๐ เท่านั้นแหละ อย่างอื่นไม่มีอะไร

ถาม :

ตอบ : จะเอาอะไรหนักหนาละ ทุกวันนี้ที่เรื่องมากที่สุดก็เพราะมันผูกไม่ยอมปล่อย ถ้าปล่อยชะอย่างมันก็ปล่อยหมดแหละ ไม่ต้องไปตามเขา ของเขานั่นอย่างนั้นเขาก็ตัดตัวนั้น

ถาม : เห็นเคลสใกล้กันก็เลยปรึกษากัน ?

ตอบ : ใกล้กันที่ไหน อ้วนกว่ากันตั้งเยอะ (หัวเราะ)

ตอบ : น่ายินดีแทนเขา อย่าลืมนะ ๑๗๕,๓๐๐ คนใหม่ ? หายไปแล้ว ๑ ตำแหน่งเป็นอย่างน้อย ถ้าขึ้นเข้าอยู่เดี่ยวแสนกว่าตำแหน่งคนอื่นเขาแย่งหมด (หัวเราะ) เคยได้ยินคำพยากรณ์หลวงปู่ไขไหม ? บุคคลที่นำธรรมะของท่านไปปฏิบัติอย่างจริงๆ จังๆ จะเข้านิพพานในชาตินี้ ๑๗๕,๓๐๐ คน ที่เหลือหลังจากปี ๓๔ เป็นต้นมา ส่วนใหญ่แล้วอภิฏญญาเยอะ จะไปเพลินอยู่ตรงจุดนั้น เลยจะเหลือแค่พระอนาคามี ๓๖ องค์ พระสกิทาคามี ๑๔๗ องค์ พระโสดาบันประมาณ ๓,๐๐๐ มากี่ล้านก็ได้แค่นั้นแหละ เพราะฉะนั้นตอนนี้อย่างน้อยๆ หายไปตำแหน่งหนึ่งๆ แล้วจริงๆ แล้วพี่ ป้า น้า อา นี่เขาหายกันไปเยอะแล้วนะ

ถาม : ที่พยากรณ์นี้รวมพระภิกษุสงฆ์ด้วยหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : รวมด้วยสิ ลูกศิษย์ท่านนะ จะไปเสียท่าพระหรือเปล่า ? พระเสียท่าโยม ถนนของพระหลุมมันเยอะ ๒๒๗ หลุม ของโยมแค่ ๕ หลุม หลบไปหลบมาพันมัย ?

เราอยู่ตรงจุดนี้จริงๆ มันสบายใจแล้วใช่ไหม ? ประคับประคองตัวสบายใจให้อยู่กับเราให้นานที่สุด เสร็จแล้วถ้าหากว่าพ้นจากตรงจุดนี้ไป เราก็ลองมานั่งนึกดูว่าที่เราสบายใจเพราะอะไร ? หนึ่งเราได้เห็นพระสงฆ์ สองเราได้ฟังสิ่งที่ท่านพูด สามขณะที่ท่านพูดเราคิดตามไป คิดตามแต่ในด้านที่ดี พูดถึงนิพพานคิดถึงนิพพาน พูดถึงพรหม คิดถึงพรหม พูดถึงเทวดา คิดถึงเทวดา ต่อไปเราก็สร้างสิ่งแวดล้อมทางใจของเราให้อยู่ในลักษณะอย่างนี้ เราตั้งใจกราบพระบูชาพระรัตนตรัยเสร็จนึกถึงตรงจุดนี้ได้ มันจะเป็นอดีตสัญญาคือการย้อนอดีตสร้างความคล่องตัวให้กับใจเราด้วย ขณะเดียวกันใจก็จะมีส่วน

ทำจะไม่พุ่งชนไปอารมณ์อื่น เราจะสามารถรักษาอารมณ์ที่สงบเย็นใจอย่างนี้ได้อีก ถ้าหากว่าหมั่นทำบ่อยๆ ก็จะรักษาได้ยาวนานขึ้นเรื่อยๆ ส่วนใหญ่พวกเรามันดีแต่กินผลไม่รู้สาเหตุมันเป็นยังไง ในเมื่อไม่รู้สาเหตุมันเป็นยังไงมันไปถูกเข้า บังเอิญได้ผลขึ้นมากินจนเกลี้ยงแล้วก็ไปเดือดเนื้อร้อนใจอีก ทำเหตุที่ตัวเองสบายใจต่อไปไม่เป็น ก็เชิญกลุ่มต่อไปเลยจะ มาอยู่ตรงนี้ก็อยู่อย่างหนึ่ง...ไม่หวังวิชา พ่อไม่เคยสอนให้หวังวิชา พยายามบอกให้ครบทุกอย่าง คนยิ่งรู้มากเท่าไรก็ยิ่งแบ่งเบามารณะของท่านได้มากเท่านั้น ของเรามาถึงตรงจุดนี้ก็เหมือนกัน เมื่อมาถึงตรงจุดนี้แล้ว รื้ออะไรต้องรีบบอกให้หมด พอเขาทำได้เองแล้วเราเองก็ไม่เหนื่อยมาก ไม่งั้นอาศัยเกาะอย่างเดียว เกาะไม่เกาะเปล่าดูตลกอีกต่างหาก ถึงเวลาเขาจะไปซาร์จพลัง เล่นเอาเราเดี้ยงไปเลย แหม...ซาร์จอย่างเดียวเดียวเราดูตลกคินมั่ง พอจะเอาคินก็ไม่มีให้ชะด้วย (หัวเราะ)

สมัยบวชใหม่ๆ หลวงพ่อท่านตั้งฉายาว่า**สุภมมปญโญ** ท่านบอกว่าพระตั้งให้โดยตรงเลยนะจุดนี้...ใครมีลักษณะจริตนิสัยการปฏิบัติอย่างไรท่านบอกหมด แล้วท่านแปลให้ฟังว่า **เป็นผู้มีปัญญาในการปฏิบัติธรรม** เราก็ เอ...มันจะมียังไง...มันเฮงชวยอยู่ทุกวัน แต่พอก้าวเข้ามาถึงตรงนี้เสร็จเรียบร้อยแล้วว่า สิ่งที่เราคิดว่าเราทำได้น้อยไม่มีวันที่จะเทียบพ่อได้แม้แต่หนึ่งในล้าน กลายเป็นพวกเราไล่ไม่ทันเหมือนกันว่า เออ...ยอมรับว่ามีปัญญาเหมือนกัน เป็นหัวหมาจะ หางราชสีห์ไม่ได้เป็นหрок ไล่พ่อไม่ทัน เลยมาเป็นหัวหมาอยู่ตรงนี้ (หัวเราะ)

การปฏิบัติจริงๆ ไม่ใช่ นั่งภาวนาอย่างเดียวนะ ลักษณะอย่างนี้คือการปฏิบัติ นั่งอยู่ต่อหน้าพระเห็นพระสงฆ์ พระพูดถึงธรรมะเป็นธรรมานุสติ เห็นพระพุทธรูปเป็นพุทธานุสติ พุดถึงนิพพานเป็นอุปสมมานุสติ ตอนนีเรากำลังปฏิบัติในอนุสติเหล่านี้ อยู่ในลักษณะที่เรียกว่าเต็มกำลังด้วย เป็นฉานก็เป็นฉานใช้งานด้วย ที่เป็นฉานใช้งานคือไม่ได้นั่งภาวนาเฉยๆ หากแต่ว่าในขณะที่เราทรงอารมณ์ปกติ อย่างเช่นว่าตอนนี้เราสามารถนึกถึงได้อย่างชัดเจนทุกชั้นตอน ลองดูสิว่าเรมานั่งอยู่ตรงนี้ประมาณครึ่งชั่วโมงให้เราภาวนาเอง ครึ่งชั่วโมง มันเกาะความดีได้อย่างนี้มั้ยะ ? หายไปยันไหนแล้วก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้น คราวหน้าก็หาเรื่องหลอกพระให้คุยไปเรื่อยๆ เราเองก็ เกาะตาม (หัวเราะ) ภาวนา แปลว่าทำให้เจริญ วิธีไหนก็ได้ที่หัวใจของเราอยู่กับความดีถือเป็นการภาวนาทั้งหมด

ถาม : ถ้ามีคนมาถามเราว่าการปฏิบัติที่มีจุดเด่นอย่างไร เราบอกว่านิพพานโดยตรงเลยจะได้ไหมคะ ?

ตอบ : เขาถามมีจุดเด่นยังไง บอกว่า...จุดเด่นก็คือนั่งรับสตาบค้อย่างเดียว (หัวเราะ) มันอธิบายยาก บอกเขาแล้วกัน บอกว่าท่านสอนในเรื่องของท่าน คือ ภาวนา เราทำได้แค่ไหนก็แค่นั้นละ ง่ายดี ยิ่งไงก็เอามวยหลักไว้ก่อน ส่วนใหญ่ไปเจอบางที่ตอบไม่ถูก เขาถามอะไรละ...ปฏิบัติสายไหน ? ฟังดูแล้วมันๆ สายไหนก็มาจากพระพุทธรเจ้าทั้งนั้น ๘๔,๐๐๐

พระธรรมชั้นนี้ อย่างน้อยๆ ต้องมีผู้คน ๘๔,๐๐๐ แบบ เพราะว่าแต่ละคนจะรักจะชอบ ไม่เหมือนกัน ในเมื่อ ๘๔,๐๐๐ แบบ ครูบาอาจารย์ท่านถนัดตรงจุดไหน หรือว่าได้รับการสอนสิ่งมาอย่างไร ท่านก็ถือเอาแบบแผนนั้นๆ สอนสิ่งต่อๆ กันมา เขาเลยไปแยกออกเป็น สายโน้นนี่นั่น เป็นสายนี้มันงั้นจริงๆ แล้วก็คือศากยบุตรพุทธชินโรส ลูกพระพุทธเจ้าเหมือนกัน คิดธรรมะเองได้เสียเมื่อไหร่เล่า พระพุทธเจ้ารู้มาแล้วทั้งนั้นแหละ

ถาม : สมัยอดีตกาลตอนพระพุทธเจ้าออกบวช ในโลกนี้มีศาสนาเดียวหรือหลายศาสนา ครับ ?

ตอบ : มีหลายศาสนาเหมือนกัน มีการยึดถือกันไปต่างๆ เหมือนกัน แต่ว่าท้ายที่สุด ศาสนาพุทธที่ประกาศอริยสัจ คือความจริงอันเจริญ จะมีลักษณะที่ว่าสามารถรอใจคนได้ จนกระทั่งเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา เพราะว่าเป็นของจริงของแท้ที่สุดที่ได้ทุกเวลา จำไว้นะว่า ศาสนาพุทธเป็นอริยสัจ คือความจริงอันเจริญทำตามอย่างเดียว ไม่ต้องไปเสียเวลา วิเคราะห์วิจจัย สมัยนี้พวกเรียนหนังสือมันเรียนมากไป เล่นเอาปรัชญาจากพุทธศาสนา ปรัชญามันเป็นการเทียบเคียง มันไม่ใช่ความจริง พุทธศาสนาเป็นอริยสัจ ไม่ต้องเสียเวลา ไปค้นคว้า พระพุทธเจ้าท่านค้นคว้าแทนเราแล้ว เรามีหน้าที่อย่างเดียวคือทำตามแล้วผลจะเกิดเอง ท่านกล่าวเอาไว้ในคำสรรเสริญว่า เกวลปริปฺพณัง ปริสุทฺธัง บริสุทฺธิบริบูรณํโดยสิ้นเชิงแล้ว ตัดออกก็ขาด เติมเข้าก็เกิน ไม่ต้องไปยุ่งหรือ ทำตามอย่างเดียวพอ สมัยนี้ คนเก่งมันเยอะ วิเคราะห์พระไตรปิฎกกัน (หัวเราะ) แค่นี้เราสู้เขาไม่ได้แล้ว ลักษณะนี้นอกจากจะเป็นวิจิจกฉนาแล้ว ยังเป็นปรัมปาสพระรัตนตรัยด้วยไปวิเคราะห์พระไตรปิฎก อันนี้คนทุกคนทำได้..เชื่อ อันนี้ทำได้บ้าง ทำไม่ได้บ้าง...ละไว้ก่อน ถ้าหากว่าอันนี้คนโดยทั่วไปไม่สามารรถจะทำได้...มันไม่เชื่อเอาเลย บอกว่าพระไตรปิฎกเขียนขึ้นสมัยหลัง วิสัยของศิษย์ยอมสรรเสริญครูบาอาจารย์จนเกินจริงเป็นธรรมดา น่าทึ่งไหม ? คนเก่งมันมากขึ้นทุกทีๆ

ถาม : อย่างพระเยซูนี้ถือว่าเป็นพระโพธิสัตว์หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เป็น พระเยซูนี้พระโพธิสัตว์แท้เลย เพียงแต่ว่าในระหว่างที่บำเพ็ญบารมีไป สิ่งที่ท่านบัญญัติขึ้นมาเพื่อความดีของคนนี้ พอระยะหลังๆ ก็เพี้ยน เพี้ยนตรงที่ว่าจุดที่ล้างบาปได้ จริงๆ แล้วท่านสอนให้สารภาพบาปแบบเดียวกับพระปลงอาบัติ ถึงเวลาพระทำผิดก็จะไปปลงอาบัติว่าข้าพเจ้าทำผิดอย่างนั้น ทำผิดอย่างนี้ ต่อไปนี้จะไม่ผิดอย่างนี้ อีก จะไม่พูดอย่างนี้อีก จะไม่ทำอย่างนี้อีก ท่านสอนให้สารภาพบาปแบบนั้น คราวนี้การสารภาพบาปแบบนั้นคนมันอายุกัน มารยะยะหลังบรรดาพวกผู้นำของเขา ก็เลยใช้ปรับเปลี่ยนไปว่าล้างบาปได้ ในเมื่อล้างบาปได้ใครทำอะไรมาก็ตาม มาทำพิธีรับศีลลุ่มที่หนึ่ง ก็เป็นอันว่าจบกันไปเลย ก็สบายนะสิ ศาสนาไหนคล้อยตามกิเลสคน ศาสนานั้นคนก็ถือเยอะหน่อย อย่างของศาสนาอิสลาม เขาว่าการฆ่าคือการปลดปล่อยเขาไปสวรรค์ โดยเฉพาะสัตว์ต้องฆ่าเองถึงจะกินได้ ถ้าให้คนอื่นฆ่าให้ ศาสนาอื่นฆ่าให้กินไม่ได้ เออะอะก็จะ

ปลดปล่อยเขาไปสวรรค์ พอเขาจะปลดปล่อยมันไปสวรรค์มันงัดหนังเหนียว ก็เป็นชะอย่างนี้ ไม่ได้ดูความเป็นจริง สมัยก่อนที่ได้มโนเมธิใหม่ๆ ชอบมากเลยตะลุนกร ตะลุนสวรรค์ โดยเฉพาะโลกกันตร์ที่ชอบที่สุด เพราะไม่เคยไป ชุ่มอื่นๆ ไปมาชะชินแล้ว...ลงบ่อย จำได้ไม่สงสัย สงสัยว่าโลกกันตร์มันเป็นอย่างนี้ ลงโทษด้วยความเย็นเลยไปดูบ่อย แล้วก็ขึ้นสวรรค์ ไปดูว่าศาสนาไหนมีใครบ้าง ศาสนาไหนมีใครบ้าง ปรากฏว่าอิสลามนี่หายากหาเย็นจริงๆ อิสลามที่ได้ขึ้นสวรรค์ เหมือนกับเราเพิ่งมาทราบมากระสอบหนึ่ง แล้วหาข้าวเปลือกให้เจอ ส่วนใหญ่ที่ไปนี่ไม่ได้ไปเพราะหลักการปฏิบัติตามศาสนาของเขาเนะ กลายเป็นว่าพวกที่ไปคือพวกที่ตายก่อนหมดอายุขัย แล้วมีโอกาสไปโมทนาบุญที่ศาสนาอื่นเขาทำความดีกันหายากหาเย็นดีแท้

ถาม : อย่างหลวงปู่ปานที่ทำการมีครบแล้ว ถ้ามาเกิดเป็นพระเวสสันดรอย่างนี้ ท่านเกิดมาหรือยังครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าบารมีเต็มก็รอตรัสรู้ที่เกิดมาครบแล้ว

ถาม : ครบแล้วหรือครับ ?

ตอบ : ครบแล้ว แต่ไม่ใช่ว่าเกิดเป็นพระเวสสันดรนะ อาจจะเป็นผู้ใดก็ได้ที่มีโอกาสได้ถวายทานลักษณะ**ประมัตถบารมี** ถึงวาระสุดท้าย แล้วให้ลูกเป็นทาน ให้เมียเป็นทาน สมัยนั้นเขาทักท้วงแล้ว พระเวสสันดรละเมตติธิเสรีภาพของสุภาพสตรี จริงๆ อันนั้นเขาอธิษฐานตามกันมาไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติแล้ว แล้วก็รับรู้แล้วด้วยว่า อธิษฐานมาเพื่อจะให้ท่านถวายเป็นทาน ในคำอธิษฐานจะมีลักษณะว่าอยากจะเป็นสำเภาทองรองรับพระองค์ท่านให้ข้ามวิภวภูฏสงสารเพื่อบรรลुซึ่งพระสัมมาสัมโพธิญาณ เขาตั้งใจกันมาอยู่แล้ว แต่ว่าลักษณะของบุดูชน เมื่อถึงเวลาต้องพลัดพรากจากกัน ก็จะต้องเดือดเนื้อร้อนใจเศร้าโศกอาลัยเป็นปกติ พวกแกฯ หน้อยเรียนกันทันหรือเปล่าหว่า ? ตรง ม.ศ. ๕ เขาจะมีเหมือนเทศน์มหาชาติ เกี่ยวกับเรื่องพระเวสสันดรกันทุกุมาร โส โภธิสัตว์ตั้ง สมัยนี้ตัดออกเกลี้ยงเลยไม่ได้เรียนกัน ไหวมัย ? ตัดแขน ตัดขา ควักหัวใจ เชือดเนื้อตัวเอง สละเลือดตัวเอง ตัดศรีษะตัวเองเป็นทาน ได้ยินก็สยองแล้ว สมัยนี้บริจาคนเลือดก็ถือว่าสละเลือดเป็นทาน ๓ เดือนบริจาคนได้ทีหนึ่ง สมัยก่อนนวิทยาการไม่ก้าวหน้า อย่างอสุรกายไล่ตามกวางทองมา พระโพนสีตัวอยู่บริเวณนั้นก็ไปกินเอาไว้ อสุรกายเกรงอำนาจของพระโพนสีตัวไม่กล้าที่จะทำร้ายกวาง แต่ก็ต่อว่าท่านว่าเมตตาแต่กวางเท่านั้น ไม่เมตตาตัวเขาผู้หิวโหยเลย ท่านเลยต้องสละเลือดตัวเองให้กิน กินซะจนตายไปเลย หรือไม่ก็เหยี่ยวไล่กพิราบมา ท่านเองท่านไปช่วยนกเอาไว้ เหยี่ยวโวยวายว่าท่านช่วยแต่นกพิราบเท่านั้นแหละ ตัวของเขาเองหิวจะตายลูกเมียเขาจะหิวตายอยู่แล้ว ทำไม่ไม่คิดห้วงเขาบ้าง ท่านก็ต้องเชือดเนื้อตัวเองให้เขา เชือดเนื้อให้เท่ากับน้ำหนักนกตัวนั้น นกก็หนักเหลือเกินกว่าจะเชือดครบตายก่อนอีก สงสัยนกพิราบสมัยก่อนตัวเท่าตึก

ถาม : แล้วอย่างนี้หลวงปู่ท่านอยู่บนสวรรค์กี่อรอนานล้านๆ ปี เลยสิครับ

ตอบ : จะไปเดือดร้อนอะไรละ ? ตายแล้วนี่ รอนานเท่าไรก็รอด คนที่ยังต้องเกิดก็ต้องเดือดร้อน ของท่านๆ ลงมาครั้งเดียวก็จบแล้ว

ถาม : พระพุทธเจ้าปัญญาธิกะ กับวิริยาธิกะ มีความสามารถต่างกันอย่างไรครับ ?

ตอบ : ต่างกัน อย่างปัญญาธิกะบำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป บริวารของท่านก็มีดี มีชีวิต มีรวย มีเงิน มีสวยงาม มีอัปลักษณ์ ปะปนกัน ถ้าหากว่าศรัทธาธิกะ ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป บริวารของท่านจะดี รวย สวย เสมอกันหมด เขตที่ท่านประกาศศาสนาคนชั่วจะเข้าไม่ได้ แต่ถ้าเป็นพระพุทธเจ้าวิริยาธิกะ ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัป นอกจากบริวารจะดี รวย สวย เสมอกันหมดแล้ว โลกยุคนั้นคนชั่วไม่ได้เกิด ตกลงที่ท่านต้องเหนื่อยกว่าคนอื่นเขาเป็นเท่าตัวไป เหนื่อยเพื่อบริวารของตัวเอง แต่ว่าสิ่งที่ท่านทำก็จะทำให้บุญญาบารมีของท่านมากกว่าองค์อื่นที่ท่านมาน้อยกว่า ถ้าหากว่าอยู่ข้างบน พระวรกายของท่านจะใหญ่โตกว่าเขา

ถาม : การที่เราพูดตรง สิ่งที่เรารู้มาการพูดตรงของเรามัน...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มันต้องดูกาลเทศะด้วย ขาดสัปปริยธรรม ๗ ประการ คือธรรมะ ๗ ประการที่เหมาะสมสำหรับนักปฏิบัติหรือฆราวาสทั่วๆ ไป จะมีตั้งแต่ ธัมมัญญตา-รู้เหตุ, อัตถัญญตา-รู้ผล, อัตตัญญตา-รู้ตน, มัตตัญญตา-รู้ประมาณ, กาลัญญตา-รู้กาล (เวลา), ปริสัจญตา-รู้ชุมชน (หมู่คน), ปุคคัลโปปปริญญตา-รู้บุคคล แต่ปุคคัลโปปปริญญตาที่รู้เฉพาะคน กาลัญญตาจะกาลไหนเหมาะ กาลไหนควรกับอะไร จำเป็นต้องรู้ ถ้าไม่รู้นี่เอาดียาก ไปพูดต่าหนักตีเขินการกินเหล้ากลางวงเหล้าก็เจ๊งเลยใช่ไหม ? นั่นละ ไม่รู้กาล ไม่รู้บุคคล เรื่องนี้อาตมาเจอมาแล้ว สมัยออกจากวัดท่าซุงไปอยู่ทองผาภูมิใหม่ๆ ตรงจุดที่อยู่เป็นสำนักงานป่าไม้เขาจะมีพวกครูบาอาจารย์เอาพวกลูกเสือมาเข้าค่ายกันที่หนึ่ง ๒๐๐ - ๓๐๐ คน อาจารย์กินเหล้าไปคุยกับพระไป กินไปกินมาสักพักหนึ่งทนไม่ได้มันถาม ถามจริงๆ เอะอาจารย์ ใจคอจะไม่ห้ามผมเลยหรือ ? กินเองจะให้เรากิน เลยกินเงินของเอ็งเข้าไม่ได้เสียอะไรด้วยสักอย่างจะห้ามทำไมละ ? นานๆ จะเจอพระแบบนี้สักที่หนึ่ง เขาบอกส่วนใหญ่แล้วเขาเจอพระ เพียงแต่รู้ว่าเขากินเหล้าก็โอโห...สารพัดจะบรรยายเลย ของเราเองทั้งๆ ที่กินต่อหน้าปล่อยมันไปเรื่อย แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องแปลกกว่า ถ้าหากว่าเขาไม่เลิกด้วยตัวเอง คนอื่นว่าให้ตายไม่รู้ตัวหรือก บทจะเลิกก็เลิกได้ดื้อๆ เเยะ อย่างสมัยหลวงพ่อกำหนดหนังสือประวัติหลวงปู่ปานมานี้ คนอ่านแล้วเลิกเหล้าไปตั้งเยอะ คนได้ยืมชาก็เอาไป ภรรยาอุตสาห์เมตตาคือไปให้สามีอ่าน จะให้เลิกเหล้า โดนสามีด่ากลับมาอีกว่า ชื่อหนังสืออะไร มาไม่รู้อ่านไม่รู้เรื่อง ของพรรคนีมันขึ้นอยู่กับวาระอยู่กับเวลา จังหวะของบุญของกรรมเหมือนกัน บทมันจะเลิกมันเลิกเอาดื้อๆ ก็มี

ถาม : พ่อผมท่านก็ทานเหล้าบ่อยนะครับ ท่านเป็นประจำเหมือนกัน แต่ว่าตอนเย็นพอกินนั่งสมาธิบ้าง ใหัวพระสวดมนต์บ้าง กินเบียร์ตอนเช้าบ้าง ผมงกลัว...?

ตอบ : ทำดีส่วนทำดี ทำชั่วส่วนทำชั่ว มันหักกลบลบล้างกันไม่ได้ แต่ถ้าอำนาจของ

ความดีมีสูงกว่า มันสามารถจะหนีความชั่วได้ อย่างพระองค์สิมมาล พระองค์สิมมาลนี้ถ้าหากว่าคนไหนคิดว่าตัวเองชั่วต้องถามว่าขนาดพระองค์สิมมาลหรือเปล่า ? ฆ่าคนมาเป็นพันเสร็จแล้วพอท่านตั้งหน้าตั้งตาทำเพื่อความเป็นพระอรหันต์ กลายเป็นพระอรหันต์ไปได้ บรรดาพระอรหันต์ก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ดี ที่เข้าพระนิพพานไปแล้ว ไม่มีใครใช้กรรมเก่าหมัด ส่วนใหญ่ความดีของท่านมากกว่าจนหลุดพ้นไปนิพพานทั้งนั้น เพราะฉะนั้นความดีส่วนความดี ความชั่วส่วนความชั่ว

ถาม :

ตอบ : เพราะว่าส่วนใหญ่แล้ว เรื่องของญาติพี่น้องไม่เหมือนอาตมา พอหลวงพ่อบอก หลวงพ่อว่าจะให้ผมไปอยู่วัดเมื่อไหร่คือตอบรับตกลงท่านแล้ว ท่านบอกไปเดี๋ยวนี้เลย บอกไปเดี๋ยวนี้เลยก็โดดขึ้นรถไปเลย เรามั่นตัวคนเดียวอยู่แล้ว อยู่ไหนก็ได้ใช่ไหม ? ปรากฏว่าสมัยก่อนเวลาวัดมีงานจะไปก่อนงาน ๒ วัน ไปเพื่อไปเตรียมงานช่วยงานวัด แล้วหลังจากงานไปแล้ว เก็บงานวันหนึ่งเพราะฉะนั้นไปก่อนงาน ๒ วัน กลับหลังงานวันหนึ่งยังงี้ก็ไม่เกิน ๕ วัน งวดนั้นพอวันที่ ๗ แม็กก็หอบผ้าไตรหอบอะไรไปเทียบเลย รู้ใจลูกไม่มีใครเกินแม่หรือกลองว่าไปอยู่วัดเกิน ๕ วันนี่มันตั้งใจบวชแน่แล้ว แก่หอบไปให้เลย พอไปถึงเอาไปถวายหลวงพ่อบอกว่าตั้งใจจะบวชพระลูกชาย หลวงพ่อบอกว่าให้เปลี่ยนความตั้งใจใหม่ ให้ตั้งใจว่าหลวงพ่อบวชพระก็องค์เอาหมัด ถ้าบวชลูกชายได้องค์เดี๋ยวนี้ ตกลงงวดนั้นแม่ได้บวช ๓๖ องค์ ๓ โหล เหลืออยู่องค์เดียว

ถาม : ตั้งใจ ๗ วัน ?

ตอบ : ตั้งใจ ๗ วันจริงๆ แต่ว่าช่วงนั้นบังเอิญว่าครูบาอาจารย์ท่านสงเคราะห์ โดยเฉพาะหลวงปู่ชนมจิ้น รู้จักหลวงปู่ชนมจิ้นมัย ? หลวงปู่ชนมจิ้นเป็นเจ้าของาวาสองค์ที่ ๒ ถัดจากหลวงปู่ใหญ่ ไปกวณหลวงปู่ชนมจิ้นท่านเข้า ท่านแจ้งชะเกือบตาย เรามั่นก็คนหน้าด้านพอรู้ตัวว่าเป็นผีมือหลวงปู่ ก็เอาพานรูปเทียนแพไปขอขมา บอกว่าหลวงปู่ครับ...ฟังให้ดีๆ นะ คนหน้าด้านเขาทำยังไง...บอกหลวงปู่ครับ หลวงปู่แฉ่งผมก่อนเป็นคนแรก ผมถือว่าผมเป็นลูกคนโต ขอความเมตตาหลวงปู่ด้วยครับ ผมอยากจริงจังๆ ว่าพระที่ท่านปฏิบัติถึงจริงๆ อารมณ์ใจเป็นอย่างไร ? ถ้าหลวงปู่สามารถสงเคราะห์ให้ผมรู้ได้ ต่อไปถ้าผมทำถึงตรงจุดนั้น ผมจะได้รู้ว่าผมถึงแล้ว ในเมื่อเราทำท่านก็รับด้วย ท่านบอกเอ็งจะเอานานเท่าไรล่ะ ? บอกว่าถ้าหลวงปู่ให้ได้ ๓ เดือนผมจะบวชเอาพรธรรมาเลย ท่านบอกตกลง โอ้โหพื้นที่ที่ท่านตกลงพอเย็นนั้นทำการภาวนาคิดว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์จริงๆ อารมณ์ใจมันละเอียดมากละเอียดจนบอกไม่ถูก รู้แต่ว่าจะหลับจะตื่นจะยืนจะนั่งจิตมันรู้ตลอด อารมณ์มันทรงตัวตลอด ก็เลสมันจะเข้ามาตอนหลับตอนตื่นมันกันทันหมด มันรู้ตั้งแต่สาเหตุมันเลย สมมุติเราหยิบปากกาขึ้นมาอันหนึ่งอย่างนี้ เออ...มองเองรู้แค่ปากกาทองไว้ตรงนั้นแหละ มันรู้หมดเลยว่าถ้าคิดต่อมันจะเป็นยังไง เอ้านี่ปากกาเขียนหนังสือนี่หว่า อ้าว...ไอ้นั้นมันเคยว่าเรา เขียนไปด่ามันดีกว่า ออกไปโธษแล้วใช่ไหม ? เออ...ปากกาเราเคยเขียนจดหมายไป

จีบสาวนี่หว่า เออ...คนนั้นเขาก็สวยดีตอนนี้เขาเป็นยังงี้น้อ ? อ้าว...หนักเข้าไปอีกแล้ว มันคิดต่อหน่อยเดียว แต่ว่าอารมณ์ใจตอนนั้นท่านจะตัดตั้งแต่ต้นเหตุเลย ในเมื่อตัดเหตุผล มันก็ไม่เกิด ความฟุ้งซ่านต่างๆ จะไม่มีกับใจนี้กว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์แล้ว ๓ เดือนนั้น นะ พอวันที่ ๙๑ ร่วงลงมาเป็นหมาตามเดิม

ถาม : ถ้าตายตอนนั้นไปนิพพาน ?

ตอบ : สงสัยจะไปเหมือนกัน เพราะว่ากำลังใจมันเกาะหนับเลย ทำให้มันใจว่าเรื่องของ มรรคผลนิพพานมีจริงแน่นอน ที่เราไขว่คว้ามาตั้ง ๑๐ กว่าปีนั้น เพราะว่าเรายังทำไม่จริง ทำไม่ถึง เอ้า บวชต่อก็บวชต่อ เลยลุยกันมายาวตลอด จนกระทั่งทุกวันนี้ท่านยังตาม สงเคราะห์อยู่ อย่คิดว่าจะออกนอกวัดท่าซุงแล้วท่านไม่ช่วยนะ นี่ถึงท่านเมื่อไหร่ ท่านก็ ช่วยเมื่อนั้นแหละ

ถาม : แปลว่าได้มโนก่อนที่จะบวช ?

ตอบ : อาตมาได้ตั้งแต่ก่อนอายุครบ ๒๐ บวชเอา ๒๘ แล้ว

ถาม : แล้วหลวงปู่ชนมจิ้นท่าน...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : จริงๆ ท่านชื่อหลวงปู่สี้ง แต่ว่าถ้าเรียกตามนั้น มันเสียมารยาท เหมือนกับไป จิกหัวเรียกผู้ใหญ่ คราวนี้ท่านชอบชนมจิ้นจริงๆ จะเป็นชนมจิ้นน้ำพริก ชนมจิ้นน้ำยา ชนมจิ้นชวาน้ำเอาทั้งนั้นแหละ ให้เป็นชนมจิ้นเถอะ พวกเราก็เลยเรียกหลวงปู่ชนมจิ้นกัน เป็นปกติไป น่าลองมัย ? ถ้าเจออย่างนี้เข้า น่าลองรีเปล่า ? ถึงได้บอกคนหน้าด่านทำความดี มันต้องหน้าด่านเหมือนกัน ถ้าหน้าไม่ด้านพอ มันทำไม่ทน ทำไม่นานหรอก เอามั้ย อนุญาตให้เลียนแบบได้

ถาม : แล้วหลังจากบวชพระมา หายไปซักระยะสามปียังจำอารมณ์นี้ได้ ?

ตอบ : จำได้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็จำได้ ถึงได้จะพยายามตะเกียกตะกายไปให้ถึง

ถาม : จำได้เป็นเพราะว่าอยู่นั้น ๓ เดือน ?

ตอบ : มันมีเลาๆ อยู่แล้ว อะไรที่มันเคยได้นั้นมันมั่นใจแล้วว่าไม่ยาก พยายามทำไป พยายามค่อยๆ ตัดค่อยๆ ละไป ของเราตอนนี้มาพิจารณาดูเราบกพร่องตรงไหนแก้ไข ตรงจุดนั้น อันไหนที่มันติดอยู่แล้วทำให้มันติดยั้งๆ ขึ้นไป มันก็เท่ากับว่าเราค่อยๆ สลัด สิ่งที่ไม่ดีออกไปทีละน้อยๆ ตัวมันจะเบาขึ้นใจมันก็จะเบาขึ้นไปเรื่อย

ถาม : พระโสดา พระสกิทาคาเขาจะมีความสุข...(ไม่ชัด)...ความสุขจะมีตลอดเลย ?

ตอบ : ตลอดเพราะว่า ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป ท่านเป็นพระอริยเจ้าแล้วมีแต่เจริญ ขึ้นไม่มีต่ำลง อริยะคือเจริญขึ้นโดยฝ่ายเดียว คราวนี้ท่านเปรียบเอาไว้ว่า ความสุขของ พระเจ้าจักรพรรดิที่อยู่สุขอยู่เย็น มั่นใจว่าโลกนี้ไม่มีใครเป็นศัตรูของท่านได้ มีความสุข เท่าไรไม่ได้เศษหนึ่งส่วนสิบหกของพระโสดาบัน พระเจ้าจักรพรรดิท่านเป็นหนึ่งในสี่ ประเภทที่กลัวอะไรไม่เป็นจำได้มัย ? สี่ประเภท หนึ่งข้างศึก สองม้าอาชาไนย สาม พระเจ้าจักรพรรดิ สี่พระอรหันต์ สี่ประเภทนี้กลัวอะไรไม่เป็น พระอรหันต์ท่านกลัวอะไร

ไม่เป็น เพราะท่านไม่เป็นทุกข์เป็นโทษกับใครอยู่แล้ว ใครจะเป็นทุกข์เป็นโทษกับท่านง ก็
ไม่สนใจ เพราะมันเบียดเบียนได้แค่ร่างกาย เบียดเบียนจิตใจท่านไม่ได้ ส่วนพระเจ้า
จักรพรรดิท่านปราบได้ในทวีปทั้งสี่ไม่มีใครเป็นศัตรูกับท่านได้ คนที่มีหัวใจได้ขนาดนั้นจะไป
กลัวอะไร เรื่องของช้างศึกกับม้าอาชาไนยเขาผ่านการฝึกฝนมาดี ผ่านการเคี้ยวกรำมา
อย่างสาหัสสากรรจ์จนกลัวอะไรไม่เป็น เสียดังแค่ไหนก็บุกไปข้างหน้า อวูรขนาดไหนก็
บุกไปข้างหน้า เจ็บแคไหนก็บุกไปข้างหน้า

ถาม : ท่านเคยลองฝึกกสิณ ?

ตอบ : ฝึกกสิณรึยัง ? พาดมาตั้งแต่อายุยังไม่ทันจะครบยี่สิบไม่ได้ลอง เอาจริงๆ เลย

ถาม : ทำให้น้ำแข็ง ?

ตอบ : สะใจมากเลย อ้อ ! น้ำแข็งสมัยนี้เหรอห่าบาทก็ได้แล้ว ถูงเข็วเรือ ไปมันเรื่อย
เขาว่าพอไปถึงท้ายๆ แล้ว เหมือนปลาไหลแช่น้ำ มันจับไม่ค่อยติดหอก (หัวเราะ)

ถาม : การไปจุดดั่งนี้จะได้อภิญญาเร็วขึ้นมั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าอภิญญาก็ได้เร็วขึ้น ได้เร็วขึ้นตรงที่กำลังใจเข้มแข็งขึ้น พอกำลังใจเข้มแข็ง
ขึ้นการปฏิบัติมันก็ง่ายขึ้น

ถาม : หลวงพ่อฤๅษีลิงดำท่านจะมาสอนอยู่ประจำ ถามตรงได้เลยไหมยัยเจ้าคะ ให้แต่
กำลังใจให้ทำได้เต็มที่ ?

ตอบ : อย่างนั้นมันน่าจะโดนไม้เท้า ของอย่างนี้ถ้าหากมีโอกาสต้องทำจริงๆ เพราะว่า
เรื่องของบุญเรื่องของการกระทำเราไม่ได้ทำอย่างเดียวกัน เราทำสลับกันไปสลับกันมา ผลบุญ
ผลบาปมันจะให้ผลสลับกันไป ช่วงระยะเวลาที่กุศลกรรมเข้า ส่งผลให้ต้องรีบยกโยย
ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่อย่างนั้นพอจังหวะเลยไป อุกุศลกรรมเข้ามาเราอาจจะ
ฟุ้งซ่านไม่เป็นท่าเลย เพราะฉะนั้นตอนช่วงที่ความดีเข้านี้ต้องตนเองไว้ให้เยอะที่สุด จะได้
เพียงพอที่ไปจะล้นตอนที่ความดีมันถอยไป เรื่องของพระนี่เขาห้ามประมาท ถ้าซี้เกียจ
แปลว่าประมาทมาก

ถาม : การที่ต้องนั่งสมาธิ...(ไม่ชัด)....?

ตอบ : ท่านบอกอย่างไรให้ทำอย่างนั้น เพราะว่าเวลาของพระของเทวดาเขาแน่นอน ถึง
เวลาท่านจะมาสังเคราะห์ช่วงไหนก็ช่วงนั้นเลย ทำงานทำการอะไรก่อนให้ว่างให้หมด ถ้า
รู้ว่าตัวเราเป็นคนขี้ง่วงนอน เรานอนตั้งแต่หกโมงเย็นแล้วตั้งนาฬิกาปลุกไว้ที่ยังตื่น พอถึง
เวลาที่ที่ยังตื่นขึ้นมาล้างหน้าล้างตาเสร็จจุดธูปเทียนบูชาพระ ตั้งใจอาราธนาบารมีพระบารมี
หลวงพ่อบานช่วยสงเคราะห์

ถาม : ส่วนใหญ่ท่านจะไม่ให้หลับเลย ?

ตอบ : ถึงได้ว่าถ้าหากว่าของเราเองคิดว่ามันอาจจะง่วงนอน ตอนนั้นก็นอนตุนไว้ก่อน
น้อยคนนะที่พอจะไปนอนอย่างนั้น ของอาตมาเองยังต้องมาตามเก็บอยู่เลย สมัยที่ไป
สร้างศูนย์ปฏิบัติธรรมเกาะพระฤๅษีใหม่ๆ พวกช่างกินเหล้าเมาหัวราน้ำทุกวัน พอเรา

กรุงเทพฯ หลวงพ่อไปคุมงานโผล่ให้มันเห็นเป็นตั่วๆ เลย เราก็มานั่งน้อยใจ ของเรากว่าจะเจอหลวงพ่อก็ได้ปล้ำกันแทบเป็นแทบตาย ใช้มะงะมะโนให้ยุ่งไปหมด พวกนี้มันกินเหล้าทุกวันหลวงพ่อก็โผล่มาให้มันเห็น อันนั้นมันประเภทไม่เข้าเรื่อง น้อยใจครูบาอาจารย์

ถาม : (ถามเรื่องเรียน) ?

ตอบ : ต้องเลือกอันที่เราชอบ เราจะถนัดอันนั้นมากที่สุด ทำในสิ่งที่ตัวเองรักสิ่งที่ตัวเองชอบจะทำให้ผลดีกว่าเขา ถ้าชอบหลายอย่างก็ต้องดูความสามารถในปัจจุบันของเรา อย่างเช่นว่าคะแนนของเราถ้าเอ็นท์รอบที่แล้วได้ประมาณเท่าไร ก็เลือกเอาให้ใกล้เคียงคณะไหน คณะหนึ่งที่เราชอบ

ถาม : ไปอ่านเจอเขาบอกว่าให้ใช้พวกมโนไปถามได้...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ถ้าหากว่าในลักษณะอย่างนั้น ของเราเองขาดความคล่องตัวใช้อาจจะผลน้อยหน่อย มีคาถาบทหนึ่ง **คาถาสหัสเสนโต** เคยได้ยินมั๊ยละ ? นั่นละใช้บทนั้นสอบเท่าไรก็ได้ เรียงหน้าเข้ามาเถอะ ขอให้ใจเป็นสมาธิเท่านั้นแหละ อันนี้ก็ถ้ายืนยันเพราะทำมาด้วยตัวเอง ได้ผลเกินร้อย ข้อสอบพระไม่เหมือนข้อสอบฆราวาส ข้อสอบพระไม่มีข้อให้เลือกมืออยู่อย่างเดียวก็คือ จงอธิบาย ขนาดจงอธิบายเล่นกันที่สามหน้าห้าหน้า นี้ว่ากันชนิดตรงทุกตัวอักษร ถ้าถึงขนาดนั้นเขาจับว่าเราลอกข้อสอบนี่เสร็จเลย ไม่ลอกแล้วเขียนเหมือนได้ยังไง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าทู่เทหน้อยคือภาวนาใช้คาถาสหัสเสนโตนี้เป็นกรรมฐานไปเลย ทำทุกวัน กะชะว่าวันหนึ่งครั้งชั่วโมงหรือชั่วโมงหนึ่งอะไรก็ว่าไป ทำจนอารมณ์ใจทรงตัวถึงเวลาก็ขอารมีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดาทั้งหมด ให้ช่วยสงเคราะห์ โดยเฉพาะ**ท่านปู่พระอินทร์** ขอให้เราทำข้อสอบได้ถูกต้อง และก็ถูกใจคนตรวจด้วย

ถาม : เป็นเมียน้อยบาปมั๊ย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเมียหลวงไม่ยินยอมเราไปปรากฏเขาออกมา ก็คือเรื่องของเมียหลวง เมียน้อย ผัวหลวง ผัวน้อย ต้องดูเจ้าของเขาเต็มใจมั๊ย ? ถ้าเจ้าของเขาไม่เต็มใจแต่เราดันไปยุ่งเราก็แยเอง ถามว่าบาปมั๊ยต้องถามว่าเจ้าของเขาอนุญาตมั๊ย ? ถ้าเจ้าของเขาอนุญาตเป็นเมียน้อยซั๊กก็คนมันก็ไม่บาปหรอก ตัวเราเองถ้าตั้งใจไปปรากฏเขามันก็ยุ่ง เสียชีวิตชาติใหม่ไม่มีน้ำจะกิน

ถาม : ก็ตั้งใจว่าจะ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : (หัวเราะ) เอาให้ได้นะ ถ้าไม่ได้เดี่ยวจะกลายเป็นสองตายายซุดบ่อเท่าไรไม่มีน้ำ เคยจำประวัติ**พระเจ้าปเสนทิโกศล**มั๊ย ? พระกาลบอกว่าอีกเจ็ดวันจะตาย พระเจ้าปเสนทิโกศลก็เร่งระดมเงินจากท้องพระคลังเอามาตัดถนนสร้างสะพาน สร้างที่พัก ให้เป็นสาธารณประโยชน์ ครบเจ็ดวันแล้วไม่ตายก็ยัวะ พระกาลที่ไหนจะมาหลอกกันได้ หากคนไปติดต่อกับพระกาล ปรากฏว่าพอคนติดต่อกันก็เจอสิ่งแปลกๆ หลายอย่าง มีอย่างหนึ่งก็คือ ตายายสองคนซุดบ่อเท่าไรไม่มีน้ำ อย่างน้ำแทบเป็นแทบตายซุดเข้าไปเท่าไรก็หาน้ำไม่ได้ ปรากฏว่าพอถามพระกาลท่าน พระกาลท่านบอกว่าชาติก่อนหลวง

ลูกสาว (หัวเราะ) ถ้าหากว่าขึ้นเกิดใหม่ของเราเนี่ยเดี๋ยวก็นี่ไม่มีน้ำจะกินหรือก ปล่อยให้เขาหิว
เด็กโตๆ ด้วยกันแล้วมันรู้จักคิดของมัน

ถาม : คนนี้มันมาอย่างเงอ ?

ตอบ : ของพรรคนี้บางทีก็อยู่ที่เรา ถ้าเราอคติ พอสิ่งที่เขาทำดีมันก็กลายเป็นไม่ดีไป
เพราะฉะนั้นเขาของเราเองไม่ชอบเขาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ในเมื่อไม่ชอบเขาเป็นทุนเดิมเรา
เองอาจจะมองเขาในแง่ไม่ดีก็ได้ อคติอย่าให้เกิดขึ้นในใจ เกิดขึ้นเมื่อไหร่มันเสีย **ฉันทาคติ**
ลำเอียงด้วยรัก **โทสาคติ** ลำเอียงด้วยโกรธ **ภยาคติ** ลำเอียงเพราะกลัว **โมหาคติ** ลำเอียง
เพราะหลง อันใดอันหนึ่งเกิดขึ้นความยุติธรรมจะหายไป

ถาม :

ตอบ : การคิดที่ผิดๆ เป็นความคิดที่ผิดพลาดอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าสอนว่า
อตตาทิ อตโนนาโถ ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน ขนาดพระองค์ท่านยังไม่สามารถจะตั้งอยู่ได้
แล้วใครจะอยู่ให้เราพึ่งได้ อตตาทิ สุตันเตนะ นาถังลภติ ทูลลภัง ถ้าหากว่าตัวของเรารู้
ดีแล้ว จะเป็นสิ่งที่พึ่งที่ไม่มีใครพึ่งได้มากยิ่งขึ้นไปอีกแล้ว ถ้าจะเกาะพระให้เกาะในความดี
ของท่านที่เป็นสังฆานุสสติ ไม่ใช่ไปเกาะองค์ท่าน เกาะร่างของท่าน พระพุทธเจ้าก็
ปรีณิพพานให้เห็นแล้ว พระอรหันต์ทุกๆ องค์ก็ไปให้เห็นแล้ว หลวงปู่หลวงพ่อก็เป็นให้เห็น
แล้ว ถ้ายังขึ้นเกาะต่อไปก็เตรียมพลาดหวังต่อไปอีก ให้เกาะในส่วนของความดีพยายาม
พึ่งตนเองยืนหยัดด้วยตนเองให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อย่าทำตัวเป็นภาระของใคร
ให้เป็นภาระของตัวก็พอ จะอาศัยชะง่อนไม้ให้เกาะเลยหนะ...ไหลไปโดนอะไรมา ?

ถาม : เป็นโรคเจ้าคะ เห็นหมอบอกว่าเป็นโรคสะเก็ดเงินเจ้าคะ ?

ตอบ : อ้อ...ดีสิ ให้เป็นสะเก็ดทองได้รวยกัน สังขารัง โรคนี้ทั้ง สังขารเป็นรังของโรค
ปลงคุณัง เน่าเปื่อยเป็นธรรมชาติ ยังไม่ทันจะตายเลยเปื่อยซะแล้ว (หัวเราะ) ข้างหลัง
ยังมีอีก โห...เวรกรรม ไปห่างๆ เลยไป เดี่ยวจะพาไปติดคนอื่นเขาด้วย

ถาม : ไม่ติดต่อเจ้าคะ ?

ตอบ : เอาสิลองดูนะ เอาเปลือกดินแค ถ้าหมาซั๊กสีห้าแผ่น แซกับน้ำข้าวข้าว ทิ้งไว้
สองคืน กำลังบูดได้ที่เลย แล้วเอามาทาดู เพราะว่าหมาซั๊กสีร้อนเขาทาหาย เพราะฉะนั้น
คนซั๊กสีร้อนหน้าจะหาย อย่าไปเอาน้ำมันซั๊กสีทาคนอื่นเขาทาหมา แล้วหมอบอกว่าไว้วิธีรักษา

ถาม : ก็ดูแลตัวเองอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : ฉิตยา กินยาไม่มีเลย ?

ถาม : มีแต่สเตรียรอยซึ่งทาแล้ววันสองวันก็เป็นอีกเจ้าคะ ?

ตอบ : ยาที่พวกเขากำมะถันมันจะช่วยได้มัย ? โน่นเลยไปทองผาภูมิอยู่มันซั๊กเดือน
หนึ่ง มันสีบ่อน้ำร้อนอยู่แช่มันทุกวัน แชให้เปื่อยกันไปข้างหนึ่งเลย เคยไปมัยพุ่น้ำร้อน
หินดาตมันจะถึงก่อนวัดเก่าซั๊กสีก็โล แต่ถ้าวัดใหม่นี้ก็ยี่สิบกว่าโลแล้ว

ถาม : เตรียมไปเลยหรือคะ ?

ตอบ : เอาให้ชั่วคราว เลยแหม่นทุกวัน แหม่นวันละสามรอบเลยก็ได้ เตียวไปฝากอาจารย์ เค็งไว้ให้ วัตอาจารย์เค็งอยู่ใกล้ๆ หน้าร้อน มันจะหายมัย ติวมียาอะไรบ้างรีเปล่า ? สะเก็ดเงินเนี่ยะ

ถาม : มีแป้งหลวงปู่ดาคที่บ้าน ?

ตอบ : อ้อ...แป้งหลวงปู่ดาค อย่าไปเอาอะไรกับยายนี้เลย เขาเป็นพยาบาลจ๊ะ แต่ถ้าหากว่าคนไข้มา เขารักษาด้วยน้ำมันดักกับน้ำมัน

ถาม : ยังมีฟ้าทะลายโจรอีกอย่าง ?

ตอบ : สรุปลแล้วไม่รู้มันเรียนพยาบาลมาทำไม น่าสนใจมัย ? เรียนหมอเรียนพยาบาลมาถึงเวลารักษาด้วยน้ำมันดักกับน้ำมัน เสียสถาบันเขาหมด ตอนแรกก็นึกว่าไปสักไปอะไรมาแหลม...เห็นลายมันคล้ายๆ ดอกไม้ คิดว่าจับกับเค้ามั่งที่ไหนได้ เป็นโรคก็ไม่บอก แล้วมันมีสาเหตุมาจากอะไร ? ชกมก ?

ถาม : เลือดเป็นพิษนะเจ้าคะ ?

ตอบ : อ้อ...เลือดเป็นพิษ

ถาม : เขาบอกเลือดมันแบ่งเซลล์ผิดปกติ ?

ตอบ : ถ้าเลือดเป็นพิษมันต้องขึ้นหน้า แล้วเมื่อไหร่มันจะขึ้นหน้าซะทีละ

ถาม : ขึ้นนะคะ แต่ว่าหนูก็พยายามทายา ?

ตอบ : ถ้าเลือดเป็นพิษมันจะขึ้นหน้าพิษสูงนี้ได้ง่ายที่สุดเลย อ้อ...แสดงว่าเอาหน้าสวยไว้ก่อนที่อื่นข้างมันใช่มัย ?

ถาม :

ตอบ : อ้อ...สมควร สมัยอยุธยาต้องเคยไปเฝ้าพระลอกทองมาแน่ เลยเจอสะเก็ดเงิน ถ้าเจอทองจะหนักกว่านี้อีก สมัยอยุธยาพวกทหารพม่าลอกเอาทอง เอาไฟสุ่มทองมันไหลลงมากี่รวมกันสิ เพราะว่าทองยังใงก็เป็นทองไม่รวมกับโลหะธาตุอื่น ใช้วิธีอย่างนั้นลอกพระไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร พวกนี้เกิดมาถ้าเศษกรรมจะทำให้มันเป็นโรคเรื้อน อันนี้ของเราคงลอกไม่มากหรอก แต่ถึงเวลาไปแคะๆ มาใช้หน่อยหนึ่งใช่มัย ? แล้วลองถามอาจารย์ตาดูรีเปล่าว่า มียาอะไรที่มันล้างพิษล้างอะไรมั่ง ?

ถาม : ยายังกินยิ่งเป็นมากจนทนไม่ไหวเจ้าคะ ?

ตอบ : อาตมาก็ยังแปลกใจเลยว่ายิ่งกินก็ยิ่งเป็นมากเนี่ยจะเลิกตีมัย ? หลวงปู่ธรรมชัย แน่นนอนที่สุด ท่านบอกว่โรคบางอย่างต้องรักษาถึงจะหายถ้าไม่รักษาจะตาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็หาย ส่วนโรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็ตายแหง (หัวเราะ) ขึ้นอยู่กับกรรมที่เราทำมา ถ้าเราทำเอาไว้ก็ยอมรับชะเหอะ ประเภทที่เรียกว่าอยากกินของพิสดารใช่มัย มันจะกินอะไร มันจะกินแลนนะสิ ไข่ตัวหางยาวๆ คนภาคกลางเค้าเรียกตัวเงินตัวทอง ถ้าเขาจับได้เขาจะจับมันไขว้หางมัดคอเอาไว้ มันไปไหนไม่ได้ เสร็จแล้วผูกเอาโยนเข้ากองไฟ เค้าแล้วก็ขุดหนึ่งมันให้ชาวเขี้ยว สับ แกง พวกนี้เกิดชาติใหม่

หนังเว่อหมด

ถาม : หนูจะได้ทำใจกับเขา ?

ตอบ : ทำใจได้เลย ปล่อยให้มันเป็นเยอะๆ ไปทั้งตัวแล้วก็พิจารณามัน อะยมิโซ กาโย ร่างกายนี้หนอ เอวัง รัมโม เป็นอย่างนี้ ธรรมดา เอวัง ภาวี ภาวะของมันคือสภาพของมันเป็นอย่างนี้แน่ๆ เอวัง อะนะ ตีโต ไม่อาจจะล่วงพ้นไปได้ ปุตินิ เน่าเปื่อยเป็นธรรมดา จุนณะกะ ซาตานิ เตี้ยวกี่กลายเป็นมุยเป็นผง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นผลจากการกระทำของเราทั้งนั้น ในเมื่อเราทำเอาไว้เราก็ยอมรับมันหน้าขึ้นตาบานไปเถอะ เป็นไงมองแล้วสยดสยองมัย ? แหม...เห็นสาวหน้าตาดีๆ แถเข้าไปจะสืบชะหน้าอยู่เลยทั้งตัวเขียว หนุ่มคนไหนถ้ามองอย่างนี้แล้วมองทะลุข้างในได้จะสยองกว่านั้นอีก ทีผีมันแหกอกให้ดูก็ แหม...ตกใจชั่มมัย ? ถ้ามองทะลุเข้าไปเห็นข้างในเครื่องในแต่นี้อึลดับดับไปหมดนี่ช็อค

ถาม : สวดมนต์ที่วัดพระแก้ว...(ไม่ชัด)...ให้ศีลแปดอย่างเนี่ยครับ ?

ตอบ : ได้...ทำไม่ละ ศีลแปดอานุภาพสูงกว่าศีลห้าเยอะ ในเมื่ออานุภาพของศีลสูงกว่าเยอะ ถึงปฏิบัติเพียงชั่วครึ่งชั่วคราว แค่วังโหมงครึ่งวังโหมง นาที่สองนาที่ก็ได้อยู่ที่เรา ของเราจะขาดตอกินข้าวเย็นเท่านั้นละมั้งชั่มมัย ในเมื่อเป็นอย่างนั้นก็ไปตั้งก่อนวัน เทวดาคนใช้ของอนาถบิณฑิกเศรษฐีรักษาศีลแปดแค่ครึ่งวัน แต่ตัวเองไม่ได้กินข้าวมาก่อนเป็นลมตายกลายเป็นเทวดา นั่นนะศีลแปดครึ่งวัน เพราะฉะนั้นของเรามีโอกาสรักษาไปเถอะจะมากจะน้อยให้มันได้ไวก่อน

ถาม :

ตอบ : พวกนี้มันตัดความดีเราซะแล้ว อย่าไปเชื่อ จะมากจะน้อยให้มันได้เข้าไว้ นาที่สองนาที่ก็เป็นปัจจัยเพราะเสริมความดีของเราไปในกายภาคหน้า

ถาม : ตามที่ว่าการบวชขนาดนี้...?

ตอบ : อันนั้นเป็นเรื่องจริง คือเขาเองเกิดศรัทธาอยากบวชก็แปลงร่างเป็นมนุษย์ขึ้นมา แต่ตอนหลังขาดสติก็เลยคลายฤทธิ์ลงโดยไม่รู้ตัวกลายเป็นงูใหญ่ พวกเห็นก็วิ่งกันดับแลบ พระพุทธเจ้าท่านก็เลยต้องสั่งระงับไป ก็ถึงได้อันตรายิกกรรมสิ่งที่คู่สวด เขาจะถามพระก่อนบวชมีข้อหนึ่งว่าเป็นพยานาคหรือเปล่า ? ต้องตอบว่า นัตถิ ภันเต คือไม่ได้เป็นครับ ถ้าตอบว่า อามะ ภันเต เป็นครับก็ไม่ได้บวชเลย

ถาม : ทุกวันนี่ยังใช้คำนี้ ?

ตอบ : ยังใช้อยู่เป็นปกติจะ มนุสโสสิ เป็นคนมัย ? ปุริโสสิ ผู้ชายหรือเปล่า ? ภุชชิสโสสิ เป็นนาคหรือเปล่า ? อะณะโนสิ เป็นหนี้หรือเปล่า ? อย่างนี้ นะสิราชะกะโฏ เป็นคนของทางการมัย ? คือเป็นข้าราชการของพระเจ้าแผ่นดินหรือเปล่า ? เตี้ยวะจะกลายเป็นเลี้ยงงานหนีมาบวช แล้วก็ อนุญญาโตสิมาตาปีตฺติ พ่อแม่อนุญาตแล้วหรือยัง ? ปริปฺปนณะวีสะติวัสโสสิ อายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์แล้วหรือยัง ? ปริปฺปนันเตปัตตะจีวะรัง มีบาตรมีจีวรพร้อมแล้วหรือยัง ? จะเป็นสิ่งที่ถาม ถ้าตอบผิดก็ไม่ได้บวช แต่ส่วนใหญ่สมัย

นี้จะสอนกันถึงเวลาทำท่าตอบ ไม่ได้กระซิบบอก แรกๆ เป็นโรคภูฏาล้างคอตโตเป็นพวกโรคเรื้อนเป็นพวกกลากเกลื้อนอันนี้เกิดจากท่านปู่หมอชีวโกโกมารภักจ์ท่านขอเอาไว้ เพราะว่าปู่หมอโกมารภักจ์ท่านเป็นยอดบรมครูของแพทย์จริงๆ ไม่มีโรคอะไรที่ท่านรักษาไม่ได้ ขอให้ถึงมือท่านต้องรักษาหาย คราวนี้พอท่านปวารณาเป็นแพทย์ประจำพระองค์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว รักษาแต่พระพุทธเจ้าแล้วก็บรรดาภิกษุท่านนั้นไม่รักษาคนทั่วไป คนป่วยอยากจะหายใช้วิธีบวชเข้ามาให้ท่านรักษา พอหายแล้วก็สึกไปไปๆ มาๆ มีแต่คนป่วยเต็มวัด ท่านทนไม่ได้ท่านเลยขอเอาไว้ ขอเอาไว้ว่าถ้ายังงี้เสียพวกที่เจ็บไข้ได้ป่วยอย่าให้บวชเลยเพราะว่างานของท่านมากอยู่แล้ว มีการถามกันว่าเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคอะไรบ้างห้าหกอย่าง สมัยนี้ต้องถามว่าเป็นเอดส์หรือเปล่า ? เรื่องทุกอย่างในพระพุทธศาสนา มีสาเหตุมาจากทั้งนั้นค้นคว้าไปบางทีสนุกนำดูเลย รู้หรือเปล่าว่าคนเราถ้าอยู่ได้ถึงอายุห้าหกสิบปี เสียเวลาคาล่าผมไปห้าปี ผมอย่างเดี๋ยวนอนนี้ไปเกือบครึ่งหนึ่ง มีกินมีนอน มีแต่งตัว มีอะไรไปเขาแยกแยะเวลาออกมาชัด อ่างๆ ดูแล้วฆ่าพวกทำวิจัยมันอุตส่าห์ไปเจาะหามา

ถาม : เวลาจิตจะสงบต้องสะดุ้ง...?

ตอบ : จริงๆ แล้วเขาไม่ให้สนใจข้างนอก ให้ใจเราอยู่กับลมหายใจเข้าออกเท่านั้น อากาศสะดุ้งอากาศตกใจ คือจิตเราส่งออกไปที่อื่นพอเกิดอะไรขึ้นกระทบตา หู จมูก ลิ้น กายก็ดีจิตจะรีบวิ่งกลับมาเพื่อที่จะรับอาการนั้น อาการที่มีมันวิ่งกลับมาเร็วเกินไปเป็นอาการที่เราเรียกว่าตกใจ เพราะฉะนั้นถ้าใจจดจ่ออยู่กับลมหายใจเข้าออกไม่ไปไหน ต่อให้ฟ้าผ่ามาข้างหูก็ไม่ตกใจหรอก แสดงว่าเราส่งใจออกไปโดยไม่รู้ตัว ส่วนอีกอย่างหนึ่งมันจะมีอาการหวิวเหมือนกับตกจากที่สูง อาการนั้นเราเริ่มจะเป็นฌานอย่างหยาบแล้ว จิตเกาะไม่ติดพลัดหล่นลงมา มันเป็นอาการที่พลัดจากฌานจะวูบเหมือนมันจะตกจากที่สูง อันนั้นใกล้จะได้ดีแล้วตั้งหน้าทำใหม่อีกสักพักก็จะเป็นฌานไปเลย

ถาม :

ตอบ : อันนั้นเราทำอาการรับรู้ไว้เฉยๆ ไม่ต้องไปสนใจว่าเป็นอะไร รู้ว่ามันเป็นอย่างนั้น ตอนนีถ้ามหายใจเข้าออกยังมีให้จับลมหายใจเข้าออก ถ้าคำภาวนายังมีให้จดจ่อกับคำภาวนา ถ้าไม่มีลมหายใจ ไม่มีคำภาวนาก็รับรู้ไว้เฉยๆ ว่าตอนนี้อาการเป็นอย่างนั้น ถ้าเราไปสนใจมันมาก มันจะไม่ก้าวหน้า แต่ถ้าเรารับรู้ไว้เฉยๆ แค่ว่าเป็นอะไร รับรู้ไว้เฉยๆ เดี๋ยวจะก้าวหน้าไปเอง

ถาม : พระจันทร์สวยมียามมองใกล้ๆ ?

ตอบ : พระจันทร์น่าเกลียดมากเลยมีแต่หลุมๆ ไม่มีอะไรหรอก ที่เห็นเป็นแสงสะท้อนได้เพราะแร่ทองคำเยอะ มันเลยสะท้อนออกมาเป็นแสงสีเหลือง แต่ว่าถ้าของโลกเรานี้ น้ำเยอะ ถ้าเราขึ้นไปทีดวงจันทร์จะเห็นโลกเป็นสีฟ้าขาว โลกสวยกว่าเยอะ พระจันทร์แห้งแล้วมีแต่หลุมแต่บ่อหุบเหว ลองไปมัย ?

ถาม : แล้วบนสวรรค์สวยมากมี่ยะ ?

ตอบ : บนสวรรค์สวยมากมี่ยี่ ? สวยน้อยกว่าพรหม พรหมสวยน้อยกว่านิพพาน แต่ถ้า
นับโลกมนุษย์แล้ว นางงามจักรวาลของเราไม่ได้ปลายแถวของนางฟ้าเขา ก่อนหน้านี้เห็น
สาวที่โหนชอบไปหมด ตอนนั้นเห็นแล้วชกแข็งๆ คือมันประเภทผ่านมหาสมุทรแล้วเห็นน้ำ
ไร้ความหมายไปแล้ว คือนางฟ้าเขาสวยจริงๆ สวยงามสมบูรณ์พร้อมทั้งลักษณะท่าทางทั้ง
กิริยามารยาททั้งบุญญาบารมี บอกไม่ถูก มันเห็นแล้วมันอึ้งตามองไปเลย พอเห็นคน
ทั่วๆ ไปกลายเป็นประเภทปลายๆ แถวไป เลยไม่รู้จะสนใจไปทำอะไรเพราะเห็นที่ดีกว่ามา
แล้ว นางฟ้าปลายแถวรู้จักมี่ย นางฟ้าปลายแถวนี้เคยเจอรุกขเทวดา เป็นนางฟ้าที่อยู่
ประจำตามต้นไม้เขามาใส่บาตร ตอนเช้าๆ ตั้งใจกำหนดใช้ทิพจักขุญาณดู วันไหนใครจะใส่
บาตรเราเป็นคนแรก พอเดินไปถึงจะได้รู้ว่าที่เรากำหนดใจรู้นั้นรู้ถูกหรือรู้ผิด เห็นว่าเป็น
ลักษณะผู้หญิงอายุเท่านั้นหน้าตาอย่างนั้น ใส่เสื้อผ้าอย่างนั้น พอไปถึงเป็นอย่างนั้นจริงๆ
ก็ตั้งใจสำรวจมัจฉิมงคลเปิดบาตรแล้วอธิษฐานจิตให้โยมมีความสุขความเจริญ ตอนก็มลง
ความลับแตก เราไปแผลงเห็นชะว่าผ้าข้างในไม่เหมือนข้างนอกเลยปิดฝาอย่าเพิ่งใส่เป็น
ใครบอกมาชะดีย์ เขาเลยเปลี่ยนเป็นรุกขเทวดาคือเป็นนางฟ้า หรือนางไม้ที่อยู่กับต้นไม้
สวยแข็งเขียว แต่ว่าที่รู้ว่าเขาบุญน้อยเพราะว่าเนื้อเขาทึบ เทวดายังบุญมากเท่าไหนเนื้อ
จะใส่มากเท่านั้น ยิ่งใส่มากยิ่งเป็นประกายมากเท่าไรก็บุญเยอะเท่านั้น คราวนี้เนื้อเขา
ทึบ เขาบอกว่าเขาอยากจะทำบุญบ้างด้วยความสงสารเขาก็บอกเอานะ บุญทั้งหมดที่เราทำ
มาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ขอให้เธอโมทนา เราจะได้รับประโยชน์รับความสุขเท่าใดขอให้เธอได้รับ
ด้วย เขาก็โมทนาสาธุเป็นนางฟ้าสวยแข็งแล้วไปเลย อดรับประทานลิลา รู้งี้ให้ใส่บาตรก่อน
ก็ตั้งใจไปหน่อย ครั้งหน้าจะไม่ผลแล้ว เขาก่อนถ้าไม่ได้เต็มบาตรไม่ให้หรอก แต่นางฟ้า
เทวดาเขาใส่บาตรไม่เคยเต็มบาตรนะ ใส่เยอะเท่าไรก็ตามบางทีมา ๔๐ คน ๕๐ คน
ใส่คนละทัพพีสองทัพพีจะได้ประมาณครึ่งบาตรไม่ถึงครึ่งบาตรแค่พอดี เรากิน กินหมด
แล้วหมดเลย

ถาม :

ตอบ : กำลังใจโยมจำไว้ว่าอย่าเกาะตัวบุคคล หลวงพ่อไม่เคยสอนให้เกาะองค์ท่านเลย
ท่านสอนให้เกาะพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ส่วนที่เป็นนามธรรมคือความดีเท่านั้น แล้ว
ก็ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีนั้น ให้เกิดขึ้นแก่ตัวเรา ถ้าไปเกาะตัวบุคคล เดียวก็ตาย เกาะได้
ไม่นานหรอก

ถาม :

ตอบ : อันไหนก็ได้ที่เราถนัด พุทโธก็ง่ายเพราะว่าคำภาวนามันสั้นดี ถ้าหากว่าคนที่
เคยชินแล้วคำภาวนายาวสั้นแคไหนมันก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้าหากว่าใหม่นี้ควรจะใช้สั้นๆ
หน่อยมันจะได้สะดวก

ถาม : (ถามเรื่องวัตถุมงคล)

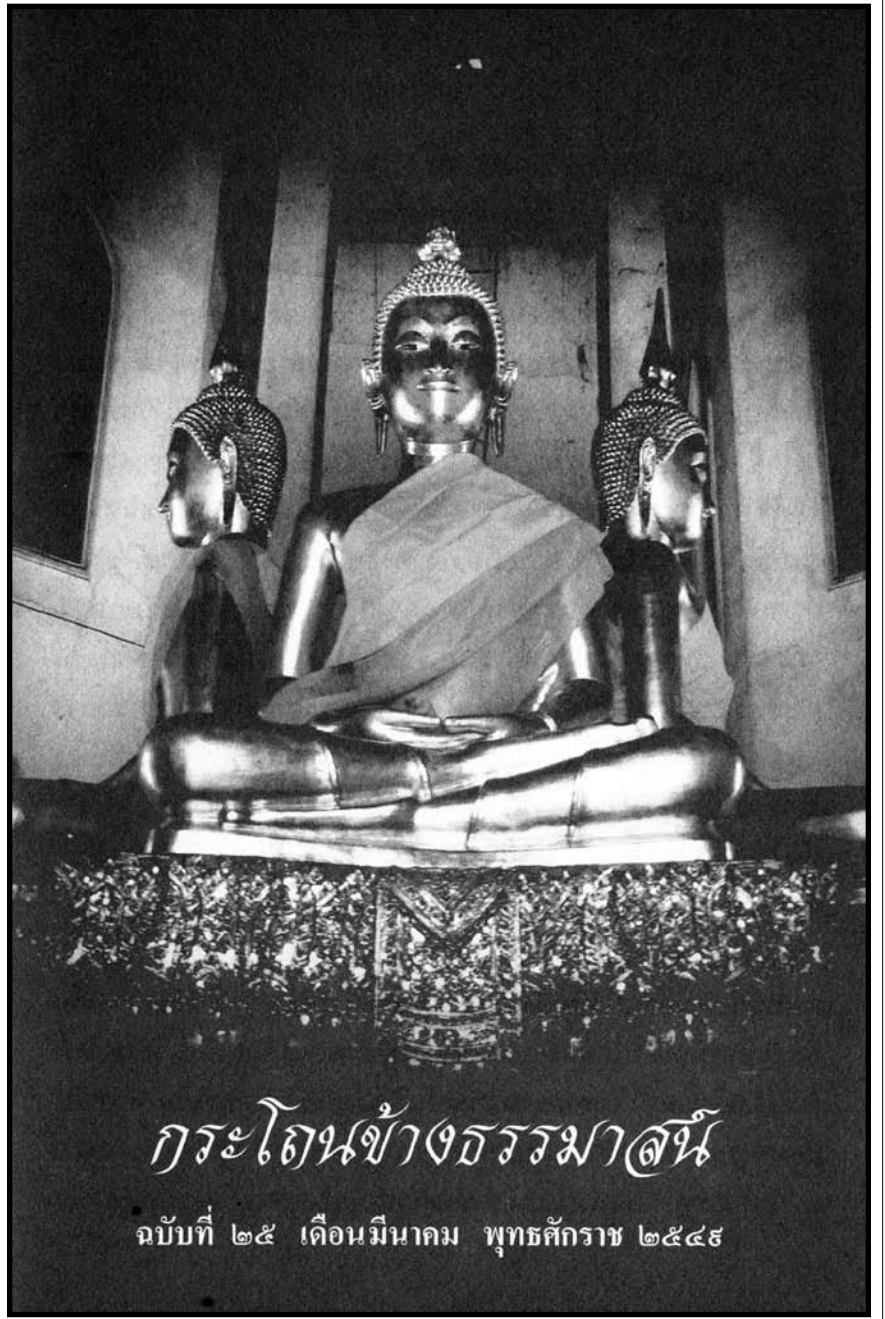
ตอบ : คือเห็นแล้วชอบได้ติดได้ เพราะถือว่าเป็นวัตถุมงคล ถ้าไปติดวัตถุอัปมงคล แล้วมันแยะ คือตอนแรกต้องมีที่เกาะก่อน พอเกาะไปๆ ระยะเวลาสุดท้ายก็จะเลิกเกาะ เคยยกตัวอย่างหลายครั้งว่าเราขึ้นบันไดเพื่อความมั่นคงแน่นอนให้เกาะราวบันไดไว้ก่อน แต่พอเราเข้ามาถึงในห้องนี้เราไม่ได้แบกราวบันไดมาหรอก แรกๆ ของการปฏิบัติก็เหมือนกันต้องเกาะพระนิพพานเกาะพระพุทธรูปเจ้าจนชิน แต่ทำไปทำมา พอกำลังของพระนิพพานเข้าสู่ใจเป็นปกติแล้ว ไม่ต้องเกาะอะไร เพราะความรู้สึกมันจะบอกเลยว่า ตอนนี้ถ้าเราตายเราไปนิพพานแน่ ไม่ต้องเสียเวลาเกาะแล้ว ถึงตอนนั้นรู้ว่าดีก็ทำ รู้ว่าชั่วก็ละไม่ติดทั้งดีทั้งชั่วแล้ว เพราะว่าหลายคนพอติดดี โบราณเขาเรียกว่า อูปาทาน อย่างเช่นว่า ยึดว่าสิ่งที่ตัวเองทำดี คนอื่นทำไม่ดีทั้งหมดอย่างนั้นมันก็จะมิโทษ ทำให้ไม่สามารถจะหลุดพ้นไปได้ ทำๆ ไปถึงจังหวัดสุดท้ายจะเหลือว่ารู้ว่าดีก็ทำรู้ว่าชั่วก็ละ กำลังใจมันปลดวงชะแล้ว ไม่เกาะทั้งดีทั้งชั่ว ถ้าอย่างนั้นถึงจะหลุดพ้นได้ ไม่งั้นจะติดอยู่ข้างใดข้างหนึ่งมันไม่อยู่ตรงกลาง ถ้าหากว่าอยู่ตรงกลางได้เมื่อไหร่ก็พ้นเมื่อนั้น อันนี้ฟังดูมันยาก แต่ว่าถ้าทำจริง ก็สามรถทำได้ไม่เกินวิสัยของพวกเราหรอก ไม่น่าเชื่อะติดดีก็ไม่ได้ แรกๆ ต้องติดก่อน ถ้าหากว่าเราไม่ติดเราไม่เกาะมันจะไม่มีอะไรให้เราปล่อย มันต้องติดก่อนเกาะก่อน พอเกาะดีไปจนชินจนกระทั่งประเภทที่เรียกว่ามันคงแน่นอนมันเต็มชะแล้ว คราวนี้พอเต็มไปแล้วมันต้องไปเกาะอะไรอีกละ มีครบแล้วคราวนี้ก็ปล่อย ของเราลงसार เพราะว่าตัวเองเคยเสียเวลามาเยอะ พอเราก้าวพ้นจุดนั้นไปแล้ว เราก็บอกคนอื่นเขาไปมันจะง่ายกว่า เขาไม่ต้องเสียเวลานาน จะอาศัยกุศลตรงที่ช่วยบอกเขาเนี่ย เพื่อยังไงเสียเราจะได้สบายมั่ง

ถาม : ให้ธรรมะเป็นกำลังใจ ?

ตอบ : สัจจะจริงใจต่อกัน ธรรมะรู้จักขมกลั่นเอาไว้ ชันติดทนต่อสภาพทุกอย่าง เบื้องหน้า จาคะต้องรู้จักเสียสละแบ่งปันต่อกันโดยเฉพาะเสียสละความสุข ไม่ใช่ความทุกข์ ๔ ข้อเท่านั้น ใครทำได้จะสามารถดำรงสภาพครอบครัวอยู่ได้อย่างมีความสุข จริงจังต่อกัน จริงใจต่อกันไม่ละเมิดสิทธิของกันและกัน ธรรมะอันนี้ต้องรู้จักขมกลั่นใจอารมณ์ทุกอย่างมันเกิดขึ้นได้ทั้งนั้น รัก โลก โกรธ หลง มันเกิดขึ้นได้เป็นธรรมดา แต่ต้องรู้จักเก็บมันไว้ข้างใน ที่โบราณบอกว่าไฟในอย่านำออกแล้วก็ไฟนอกอย่านำเข้า เรื่องเดือดร้อนข้างนอกรับรู้แล้วก็กองไว้ตรงที่ทำงานนั้น ไม่ต้องเอาเข้ามา แล้วเสร็จแล้วก็ชันติ อันนี้อดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น การดำรงชีวิตอาจจะทุกข์ยากลำบากบ้าง มีครอบครัวไม่ได้นอนเต็มตา เพราะต้องคอยไปเลี้ยงลูกมันต้องอดทนอดกลั้น จาคะตัวเสียสละนี้ สำคัญที่สุดโดยเฉพาะเสียสละความสุขส่วนตัวของเราเพื่ออีกคนหนึ่ง

ถาม : พระเวลาเข้าสมาบัติ...(ไม่ชัด)...พระฉันอะไรได้รีเปลาครับ ?

ตอบ : อนุญาตให้ฉันน้ำอย่างเดียว ตามระเบียบ เขายอมให้ฉันน้ำสะอาดได้อย่างเดียว ต้องเป็นน้ำกรองด้วยนะ

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๕ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ เดือนมีนาคม ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : (ถามเรื่องการใช้กริช) ?

ตอบ : พวกนี้ใช้ลักษณะของมีดหมอ ถ้าตามสายหลวงพ่อก็ใช้มีดหมอที่ถ้ารักษาโรคใช้คาถา ทุกขา ทุกขัง ปติภูลิตัง สัมปฏิจฉามิ ถ้าหากว่าใช้ไล่ผีให้ใช้ว่า นะโมพุทธายะ แต่จริงๆ ถ้าพอมีดหมอของหลวงพ่อก็ไม่ต้องเสียเวลาไล่หรือ เดินเหยียบบ้านมันก็เปิดแล้วไม่อยู่หรือ วันก่อนไม่ได้ตั้งใจแก้งายเขี้ยวเขาหรือ กายเขี้ยวแกเป็นผีที่น่ารักมากเลย อายุ ๙๔ ปีถึงจะตาย พอตายเสร็จเขาเผาก็มาบอกห่วยลูกหลาน แต่คราวนี้แกล่นประเภทว่าวนเวียนอยู่ไม่ไปไหน ลูกหลานกลัวเลยเอากระดูกไปฝากไว้ที่วัด เขาก็เอากระดูกไปวางไว้บนชั้นวางของ วันนั้นจะออกไปกิจนิมนต์ก็ไม่ได้เจตนา กำลังจะไปกิจนิมนต์ไปเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อยก่อน ตัวเองสะพายย่ามอยู่คว้าย่ามได้ก็ยัดเข้าไปชั้นล่างกายเขี้ยวแผ่นกระเจิง เราลืมนึกไปว่าในย่ามมันมีมีดหมอ เล่นเอาผีเดือดร้อนโดยไม่รู้ตัว

ถาม :

ตอบ : มีอย่างไรก็แล้วแต่ๆ ว่าคาถากำกับในการใช้มันอย่างนั้น คือว่ามีดหมอที่ในสมัยก่อนเขาใช้ในทางหมอจริงๆ คือ รักษาโรค โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากไสยศาสตร์ เป็นโรคที่หาสาเหตุไม่ได้ ถ้าไปบ่อยๆ หมอเขาจะว่าเป็นอุปาทานเพราะเขาตรวจหาไม่เจอ เคยเจอมากับตัวเอง ตอนแรกเป็นอยู่ที่บริเวณห้อง พอเอ็กซ์เรย์ที่ท้องมันเลื่อนไปที่หัวเข่า เลื่อนให้เราารู้ๆ เลยละ แล้วเราไปบอกหมอเขาว่าเอาแน่ๆ เลยต้องทำไม่รู้ไม่ชี้ ถึงเวลาเราก็ต้องมารักษาตนเอง สมัยก่อนเขาใช้เป็นหมอจริงๆ พอมาถึงยุคของหลวงพ่อดีม วันหนองโพธิ์ หลวงพ่อดีมเป็นครูบาอาจารย์ร่วมสมัยกับหลวงปู่ปาน ท่านคงได้รับพรจากพระหรือจากเทวดา ท่านเลยทำมีดหมอลักษณะเล่มเล็กๆ เอาไว้ติดตัวได้ ติดตัวเป็นมหาอำนาจป้องกันคุณไสยได้ทุกอย่าง นั่นละโดยเฉพาะสมัยนั้นพวกโจรเป็นเสือปล้นเขาจะหนังเหนียว เจอมีดหมอหลวงพ่อดีมนี่สอง เหนียวแค่ไหนก็เข้า ทุกขา ทุกขัง ปติภูลิตัง สัมปฏิจฉามิ ตัวนี้เขาแปลว่าสำเร็จทุกประการ ไม่ต้องไปแปลหรือ คาถาแปลแล้วไม่ซึ้ง

ถาม :

ตอบ : ทุกวันนี้เวลาอยู่ที่วัด เวลาทดสอบกับพวกพระ เขาเอาของมาถวายในหีบในห่อนี้ จะถามเขาว่าอะไร เขาจะตอบกันไม่ได้ บอกรู้มียทำไม่คุณตอบไม่ได้ คุณกลัวเสียฟอร์ม คุณกลัวว่าตอบผิดแล้วจะขายหน้า จำไว้เลยว่าจะผิดหรือถูกเราผิดได้ไม่มีเสีย ตอบถูกได้กำไรกำลังใจมันมี ตอบผิดได้บทเรียน เราจะได้ว่าเราตั้งกำลังถูกหรือผิดยังไปเสร็จแล้วก็บอกให้เขาว่ามันมีอะไร แล้วแกะออกมาก็จะตรง บอกว่าถึงผมตอบผิดผมก็ไม่

เสียกำลังใจ ผมถือว่าผมเองช่วยเหลือตัวเองที่รู้ผิด มันจะเป็นอย่างนั้น ส่วนใหญ่จะไปกลัวผิดกลัวเสียฟอร์ม

ถาม : อย่างสมัยนี้มีอินเทอร์เน็ตเข้ามาแล้ว เราเข้าไปดูในเว็บไซต์นั้น เป็นข้อความกิติหรือเป็นรูปภาพแล้วเราไปดูรูปหรือข้อความในนั้นแล้วถูกใจ ผมก็ไปก๊อปปี่ของเขามา โดยที่ผมไม่ทราบเจตนาเขาว่าเขาจะให้หรือไม่ให้ จะถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ๒ มัยครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาไม่ได้ระบุชัดเจนว่าต้องเป็นสมาชิก ต้องเสียค่าสมาชิก ก็ไม่เป็นไร ถ้าเขาระบุชัดเจนว่าต้องเสียค่าสมาชิกจะมีระบบป้องกันเราอยู่แล้ว ถ้าเขาไม่ให้รหัสผ่านมา เราเจาะเข้าไปไม่ได้หรอก ได้แต่ดูแล้วก็น้ำลายยี่ตอยู่นั่นละ

ถาม : ไม่ได้ตั้งใจไม่ผิดใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ลองกินยาพิษดูไม่ตั้งใจ ตายมัยล่ะ ? ประเภทเดียวกัน

ถาม : ที่หนูฝึกมนต์มันไม่ชัดเลยคะ ?

ตอบ : มันไม่จำเป็นต้องชัด จำไว้ว่ามนต์มยิทธิจริง มีแบบเดียวก็คือ ชัดเจนแจ่มใสเหมือนอาทิตย์ยามเที่ยง เพราะว่าเราขอขนามีพระพุทธเจ้าท่าน ถ้าหากว่าเป็นพระปัจเจกพระพุทธเจ้า ท่านจะชัดเจนแบบพระจันทร์วันเพ็ญ คือจะมีเงามืดอยู่บ้าง เงามัวอยู่บ้าง แต่ว่าก็สว่างสดใส ถ้าเป็นพระอัครสาวกเหมือนคนไฟดวงใหญ่ ถ้าหากว่าเป็นพระอรหันตสาวกทั่วๆ ไปเป็นเหมือนอย่างกับเทียนดวงน้อย ถ้าเป็นผู้ที่ทรงผจญโลกียอย่างพวกที่ได้ อภิญาได้สมาธิเหมือนกับยามโพล้เพล้ใกล้ค่ำ คราวนี้เราขอขนามีพระสงเคราะห์มันจะชัดอย่างนั้น แต่เนื่องจากว่ากำลังใจของเราก่อนที่จะเราจะใช้มนต์มยิทธินี้ ครูฝึกเขาจะสอนให้เรา ตัดร่างกายเสียก่อน ตัดความเกาะในโลก ตัดความอยากในร่างกายเพื่อให้จิตมันโปร่งใส ทีนี้ถ้าเรายังตัดไม่ได้จริงๆ นี่มันไม่ค่อยโปร่งใสไม่ค่อยชัดเจน ขอให้เรามั่นใจว่าตรงหน้าเราใช้ ถ้าความรู้สึกลบกว่าตรงหน้าเราคือพระพุทธเจ้าถึงไม่เห็นเลยก็ขอให้เรามั่นใจกราบลงไป อาตมาเองบางวันป่วยหนักๆ ร่างกายมันแย่ เรื่องของมานสมาบัตินี้ถ้าร่างกายเจ็บป่วย หิว กระจายมากๆ เหนื่อยมากๆ มันไม่เอากับเราเลย บางวันป่วยหนักๆ นี้ตั้งใจกำหนดเต็มที่ เห็นยอดเทศแหลมๆ นิดเดียวเอง นิดเดียวก็นิดเดียวถือว่าพระพุทธเจ้าอยู่ตรงนั้น เราก็โน้มใจกราบลงไป คราวนี้ความรู้สึกแรกๆ เหมือนกับหลับตาล้าของ เขาส่งของมาชิ้นหนึ่ง เขาถามว่าเป็นอย่างไร ? เราก็บอกตามสภาพว่า ลักษณะอย่างนี้ อันนี้มันน่าจะเป็น ปากกา หรือไม่ก็อาจจะเป็นเศษไม้อันหนึ่ง ตอบไปตามความมั่นใจของเรา ถ้าครูฝึกเขายืนยันๆ ความมั่นใจมันเพิ่มขึ้นๆ จิตมันจะนิ่ง แหม ! แรกๆ ใจเต้นตึกตักๆ จะถูกหรือเปล่า ? พอตตอบไปตอบมา เออ...เราเก่งนี่ แม่เนเหมือนกัน ใจมันซึกจะนิ่ง พอซึกจะนิ่ง ตอนนั้นภาพจะเกิด เพราะจิตนิ่งแล้วมันเหมือนกับน้ำที่นิ่ง พอไม่กระเพื่อมเราชะงักเห็นหน้าตัวเองชัดมัย ? ภาพเกิดปุ๊บเราก็ตั้งใจมองให้ชัดปั๊บก็หายปั๊บ เพราะว่าจิตต้องไปถึงสถานที่นั้น ตอนนั้นเรานึกถึงบ้าน คนที่ได้อภิญาสมาบัติคนที่ได้มนต์มยิทธิจะเห็นเราอยู่ที่บ้านแล้ว เราต้องไปที่บ้านเราถึงเห็นบ้านนั้น แต่ที่เราเห็นบ้านนั้นเพราะความเคยชินของ

เรา จึงนึกออก บอกได้มี๊ยะว่าเราเห็นด้วยตา ไม่ใช่หรือแต่ทำไมมันชัดละ นั่นละคือตัวมโนมยิทธิ คราวนี้เมื่อเราไปถึงตรงนั้นเราถึงเห็น พอเราเห็นภาพปั๊บเราต้องเพ่ง พอเราเพ่งปั๊บเราใช้อะไร ? สายตากล้ามเนื้อตาใช้มี๊ยะ ? ก็คือเรานึกถึงตัวก็ตั้งจิตกับ เราดึงออกมาจากตรงนั้นแล้วเราจะเห็นอะไรละ ? มันก็หายวับไป ในเมื่อมันหายวับไป เราเอาใหม่ตั้งท่าใหม่ พอไปถึงเห็นอีก เพ่งอีก หายอีก บางคนติดอยู่ตรงนี้เป็น ๑๐ ปีก็มี ขอให้เราทำความเข้าใจว่า ก่อนหน้านั้นแค่เราคลำๆ ไม่เห็นแต่ความรู้สึกอย่างเดียวกันแหม่นแล้ว รถมาสื่อะไรบอกได้หมด คนหนึ่งมากี่คนบอกได้หมด เห็นไม่เห็นช่างหัวมันอะไรเราพอใจของเราแค่นี้ ถ้าทำใจสบายๆ อย่างนี้ได้ภาพจะอยู่ได้นานเท่าที่เราต้องการ สำคัญอยู่ตรงจุดนี้เอง เพราะฉะนั้นแรกๆ มันเหมือนกับเราหลับตาลำของ ตอนแรกก็ก๊งไม้ ผิดนี้หว่าคลำไปคลำมา มีหัวงอยู่หน้าหนึ่งมีที่กตอยู่นิด ปากกานี้ พอครุฝึกเขายืนยันว่าใช่ ต่อไปคลำใหม่ปากกา คลำอีกครั้งก็ปากกา ต่อไปคลำปั๊บก็ปากกา มันจะยิ่งแหม่นยิ่งคล่องขึ้นเรื่อยๆ ในเมื่อเราไม่เห็นมันคล่องแล้ว ไม่จำเป็นต้องเห็นก็ได้ ถ้าเราวางกำลังใจอย่างนี้ ภาพก็จะเริ่มปรากฏ

ถาม : โยมนี่หลับตาจะมีตๆ ลืมตาจะเห็นชัดคะ ?

ตอบ : มโนมยิทธินี้ จะลืมตาหรือหลับตามีผลเหมือนกัน เพียงแต่ว่าที่เข้าไปให้หลับตา เพราะว่าบางคนติดประสาทตาที่รับภาพอื่นออกไม่ได้ อย่างเช่นว่า เห็นคนนั่งอยู่ เห็นคนเดินอยู่ เห็นรถวิ่งไปวิ่งมา ไม่สามารถจะตัดออกจากภาพที่ตัวเองต้องการได้ ยิ่งภาพพระนิพพานนี้ถ้าหากว่าใช้สายตาแบบลืมตาดูนี้ มันเหมือนกับเห็นลมเป็นตัว อธิบายยากมาก บอกไม่ถูกหรือ เหมือนกับเห็นลมเป็นตัว รู้สึกว่าอยู่ตรงหน้าเราเนี่ยสว่างเจิดจ้าสดใสมากเลย ลักษณะวิมานเป็นยังไร้รู้หมด พระพุทธเจ้าอยู่ยังไร้รู้หมด แต่ว่าจริงๆ แล้วยังคือไม่ได้เห็นอะไรเลยทั้งๆ ที่เราลืมตาใส่อยู่ อยู่ในห้วงความนึกที่เรียกว่า มโนเท่านั้น แต่ว่าเราสามารถอธิบายได้ถูกหมดว่าเป็นอย่างไร คราวนี้เมื่อคนที่ชำนาญอย่างนี้ไม่ถือว่าผิดปกติ เก่งชะด้วยเข้าไป แต่ถ้าคนทั่วๆ ไปแล้ว ถ้าลืมตามันไม่มีความคล่องตัวเขาติดประสาทตาไม่ได้เห็นภาพอะไรจะไปสนใจ ภาพที่เราต้องการจะหายไป เขาถึงได้บอกว่าให้หลับตาซะก่อน ถ้าคล่องตัวแล้วค่อยลืมตา พอลืมตาขึ้นมาต่อไปคล่องๆ ตัวมากลิมตาหลับตาอารมณ์ใจมันเท่ากัน

ถาม : คือว่าที่แรกๆ พอฝึกๆ ไปแล้วจะวิบสสนารู้สึกเหมือนว่าตรงนั้นมัน...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ไม่จำเป็นหรือกชั้นไปกราบพระบนนิพพานแล้วอยู่บนนั้นให้ได้นานที่สุด เป็นวิบสสนาชัดเลย

ถาม : คือตอนนี้นั้นไปกราบพระอย่างเดียวแล้วก็ลงมาดูใจตัวเองข้างล่าง ?

ตอบ : อันนั้นพอแล้ว ดูใจก็ไม่ต้องลงมาดูข้างล่างดูต่อหน้าพระข้างบนนั่นละถ้ามีสิ่งที่ไม่ดีอยู่กับขี้ไต้มันออกไป เอ็งไม่ต้องเข้ามาอีกขี้ไต้ไม่ต้องการแล้ว ถ้ามีสิ่งที่ดีๆ อยู่พยายามสร้างให้มันดียิ่งๆ ขึ้นไป เราอยู่กับพระเป็นการตรัสรัก โลก โกรธ หลง ไปใน

ตัวอยู่แล้ว ไม่ต้องเสียเวลาไปคิด ไปพิจารณาอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่หาวิธีให้อยู่ตรงนั้น ให้นานที่สุด คราวนี้เมื่อเราทำอย่างนี้บ่อยๆ พอจิตมันเคยชินมันจะอยู่ได้นานขึ้น ใหม่ๆ นี้ไม่ชินกับพระนิพพานยังไม่ทันรู้ตัวเลย เพิ่งรู้ว่าเราจะกราบพระ อ้าว...ลงมาอยู่ข้างล่าง แล้ว พวกเราส่วนใหญ่จะมีประสบการณ์อย่างนี้ สมัยก่อนที่ฝึกใหม่ๆ อาศัยว่าสวดมนต์ ได้เยอะ ในเมื่อสวดมนต์ได้เยอะก็หาวิธีการทำอย่างไร เราจะล็อกกำลังใจของเราให้อยู่กับ พระให้นานที่สุด ก็ตั้งใจว่าเราจะสวดมนต์ถวายเป็นพุทธบูชา ถ้าไม่ลงช้าไม่ลงละ คราวนี้ ในเมื่อมีงานให้ก็เท่ากับว่ามีที่ให้เกาะ มันก็อยู่ได้แม้จะหยาบไปหน่อยแต่ก็สามารถจะ เกาะพระนิพพานได้นาน อารมณ์เคยชินจะมากขึ้นๆ ต่อไปอยู่ได้นานเท่าที่เราต้องการ

ถาม : ถ้าเรารู้สึกว่าเราขึ้นไปนี้อยู่ที่อารมณ์แล้วเราจะให้รู้สึกนี้ ให้เชื่อว่าเราอยู่ตรงนั้น จริงๆ ?

ตอบ : ไม่ต้องให้เชื่อ มันอยู่ตรงนั้นจริงๆ ทำอย่างไรจะให้เราอยู่ตรงนั้นให้นานที่สุด ให้ เรายุบพระนิพพานไม่ต้องไปไหนหรอก น้อมเชิญพระพุทธรูปเจ้าเข้ามาอยู่ในวิมานของเรา ด้วยตั้งใจนึกถึงท่านตลอดเวลาตั้งใจว่าถ้าเราหลับก็ขอให้หลับในลักษณะนี้แหละ กำหนดใจ นึกถึงภาพของท่านสว่างไสวเฉพาะหน้าของเรา จะองค์ใหญ่องค์เล็กแค่ไหนแล้วแต่เรา ชอบใจ ตัวเราข้างบนจะนอนท่าไหนแล้วแต่เขาชอบใจ ส่วนข้างล่างปล่อยมันหลับไป

ถาม : ถ้าไปให้ไปนิพพานทีเดียวที่อื่นต้องไปหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ไม่ต้องไปหรอก ให้ไปนิพพานทีเดียวก็พอแล้ว เพราะว่าส่วนใหญ่ถ้าหากว่าไป ที่อื่นกำลังจะเกาะจุดนั้นๆ ถ้าเราตายตอนนั้น ดีไม่ดีก็เป็นได้แค่พรหม เพราะว่าไปด้วย กำลังของสมาธิสมบัติ แต่ถ้าหากว่าเราไปนิพพานนี้มันได้แน่นอนว่า ถ้าตายก็อยู่ตรง นั้น ไม่จำเป็นต้องเก่ง คนอื่นเขาเก่งปล่อยเขาเที่ยวไปเถอะ เตียวมันหลงทางไปเองแหละ เตียวมากๆ หลง

ถาม : ส่วนใหญ่จะไปได้...?

ตอบ : อันนั้นไปได้ อาตมาทำอะไรตรงร่องอยู่เสมอ มันเหมือนกับโบราณที่ว่า ชีตตรงร่อง สมัยก่อนจะเป็นบ้านใต้ถุนสูง เขาจะมีร่องกระดานอยู่ กลางค้ำกลางคั่นลงไปข้างล่างไม่ได้ หรอก พวกสัตว์ร้ายมันมีเขาก็เอาโองเภาโหว่ไว้ข้างล่างถ่ายอุจจาระปัสสาวะลงไป เพราะ ฉะนั้นกลางคั่นคล้ายๆ ไปคล้ายๆ มาบังเอิญถ่ายตรงร่องได้ ก็จะไม่เลอะข้างบน อาตมาเอง สมัยใหม่ๆ ทำอะไรหลายอย่างตรงร่อง อย่างเช่นว่าเราชอบนิพพานอย่างเดียวที่อื่นไม่ค่อย อยากไป ชีก็เกิดขึ้นมาก็ใช้วิธีอาราธนาขออารมณีพระ ขอให้พรหม เทวดาผู้มีพระคุณของเรา ทั้งหมดขึ้นมานิพพาน แล้วเราก็กกราบท่านที่เดียวพร้อมกับพระพุทธรูปเจ้า พระปัจเจก พุทธรูปเจ้า พระอรหันต์ทั้งหมด ทำไปทำมาเสร็จก็บูชาหรือเปล่านั้นทำไม่ทำอย่างนี้ได้ ? พอมา ตอนท้ายๆ ก่อนหลวงพ่อมรณภาพไม่นาน ท่านบอกว่าท่านพาพรหม พาเทวดาไปนิพพาน หมดเลย นั่นก็คือชีตตรงร่อง ส่วนอีกยกหนึ่งก็คือว่า เรื่องของคาถาเงินล้าน เคยท่องคาถา สัมปจิตฉามิ กับ สัมปภูจิตฉามิ ต่อเนื่องกันมาตลอด พอมาเจอคาถาเงินล้านมี สัมปภูจิตฉามิ

มันก็สัมผัสจิตตามีไปด้วย ๒ อย่างรวมกันไปเลย มาตอนหลังก่อนหลวงพ่อมรณะไม่นาน ท่านก็บอกให้เอาสัมผัสจิตตามีใส่ลงไปด้วย ของเราใส่ไปหลายปีแล้ว เลยกลายเป็นว่าทำอะไรพลุกๆ ถูกเข้าพอดี อันนี้ถือว่าบังเอิญโชคดี

ถาม : การเดินทางขึ้นรถขึ้นอะไรก็แล้วแต่เราจะเอาจิตไปเกาะ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : อตตมาจะยกจิตขึ้นไปกราบพระ ตั้งใจว่าถ้ามันเกิดอุบัติเหตุอันตรายอะไรถึงแก่ชีวิตขออยู่กับท่านที่นั่น แล้วอีกอย่างหนึ่งเวลามีอะไรตอนนั้นจะกราบทูลถามท่านเลย มีอยู่เที่ยวหนึ่งภาวนายกจิตขึ้นไปกราบเห็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งมาอ้วนสวยเลย ไม่เคยเห็นมาก่อนเหลืออร่ามอย่างกับทอง กราบทูลถามว่าเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใด ท่านตอบว่าจำสมเด็จพระพ่อของเธอไม่ได้หรือ ? คำว่าสมเด็จพระพ่อก็คือหมายถึงพระพุทธกัสสป เพราะว่าเคยเกิดเป็นพ่อเป็นลูกกันมา บอกว่าตามที่ตกลงกันมา ถ้าสมเด็จพระพ่อมาต้องมาในลักษณะพระพุทธรูปปางลีลา แล้วทำไมถึงมาในลักษณะอย่างนี้ ท่านบอกว่าให้เธอจำไว้นะ ถ้าหากว่าพ่อมาในลักษณะนี้เธอจะมีลาภมาก งวดนั้นรวยจริงๆ

ถาม : ทำถูกต้องใช้มั๊ยคะ ?

ตอบ : คือว่าอย่างไรก็อย่าประมาท แต่ว่าอีกเที่ยวหนึ่งนั่นประเภทที่เรียกว่าตั้งหลักไม่ทัน เพราะว่าหัวหน้าป่าไม้ไปกับเขาๆ ไปส่งก็ชวนคุยถามเรื่องโน้นเรื่องนี้ จนกระทั่งเรื่องงานเรื่องการโยกย้ายของเขาไปเรื่อย เพราะว่าเวลาชวนคุยบางทีเขาก็เผลอหลุดให้เขาเหมือนกัน เขาก็ได้ประโยชน์ของเขาอยู่ คุยไปคุยมาจนกระทั่งหมดเรื่อง เราก็จึงพินึกกลับตานั้นถึงพระของเรา พอนึกบ๊ีบเห็นภาพพระเหมือนนักกับพระแตกลายงาร้าวทั้งองค์เลยก็เลยเอ๊ะวันนี้พระเป็นอะไร พอเราฟังจะเอ๊ะเท่านั้นเสียงดังเปรี้ยะ กระจกหน้าหมดเกลี้ยงเลย ร้าวลักษณะที่เราเห็นชัดๆ เลยตั้งหลักไม่ทันเลย ยังไม่ทันได้ถามพระเลยว่าเป็นเพราะอะไร วิ่งตามรถอื่นหรือไงไม่รู้ มันติดหินใส่หรือไงไม่รู้ อันนั้นตั้งหลักไม่ทันแล้วแต่คุยอยู่สมน้ำหน้าหมดไป ๒,๕๐๐ (หัวเราะ)

ถาม : เวลาใส่บาตรเราไม่ได้ใส่บาตรเองนะคะ เราให้แม่ใส่เราจะได้บุญมั๊ยคะ ?

ตอบ : เราได้ ๒ ต่อ อันดับแรกถ้าหากว่าเราทำด้วยตัวเอง เสียเงินเสียทองด้วยตัวเอง อันนี้เป็นทานบารมีของเรา ถ้าหากว่าให้แม่ใส่จะได้ตัวปัตตานโมทนาบุญ ผลอยยินดีในบุญของคนอื่นด้วย แล้วก็ตัวเวทย์วิัจจมั๊ย คือช่วยงานบุญคนอื่นเขาให้สำเร็จด้วย คือแม่เขาจะทำได้อย่างนั้นเพราะเรา ได้เพิ่มขึ้นอีกเยอะ ดีกว่าใส่เองมั๊ย ?

ถาม : เราไม่ได้ใส่เองนี่คะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไร ขอให้สิ่งนั้นเป็นของเราเท่านั้น แล้วอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าถึงไม่ใช้ของเราแม่หามาเอง แม่ใส่เองเราก็อธิบายผลอยยินดีไปด้วย เป็นปัตตานโมทนาบุญไป ได้บุญเหมือนกัน ปัตตานโมทนาบุญนี้ถ้าหากว่าออกจากจิตของเราจริงๆ ๘๐% ของคนทำเลย เพียงแต่ว่าถ้าหากว่าจะได้รับผลอันนั้นจะรับผลช้ากว่าคนที่เขาทำเองหนึ่ง ต้องให้คนที่ทำเองได้รับผลอันนั้นแล้ว ตัวปัตตานโมทนาบุญนี้เป็นกำลังใจที่ยินดีที่คนอื่นเขาได้บุญที่เราไม่ได้

ทำ มันเป็นมุกที่ตลกที่ออกจากกำลังจิตกำลังใจจริงๆ ตอนนั้นเห็นว่าคนทั้งสัตว์ทั่วโลก มันล้วนแต่น่ารัก น่าสงเคราะห์ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ทีนี้เราไม่สามารถจะทำได้แต่มีคนอื่นเขาทำมันนำยินดีจริงหนอ มันจะอยู่ในลักษณะอย่างนั้น แต่ปัจจุบันพวกเราเห็นเขาทำแล้วสาธุ สาธุของเรามันแฝงความหมายว่า **กูเอาด้วย** ตรงนี้ตั้งกำลังใจผิดไปนิดหนึ่ง ให้เปลี่ยนกำลังใจนิดหนึ่งจะเป็นปัตตานูโมทนาหมัที่แท้จริง อย่างนั้นไม่ใช่ว่าไม่ดีนะ ดี เพราะถือว่ากำลังใจของเราเกาะด้านดีอยู่ แต่ว่ามันประกอบไปด้วยตัวความอยากได้อยู่หน่อยๆ

ถาม : ผู้เป็นลูกปฏิบัติ แต่เป็นผู้หญิง ปฏิบัติได้ถึงที่สุดแล้ว พ่อแม่จะได้ด้วยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ได้ พ่อแม่ได้ด้วยเพราะว่าเรื่องของบวช ถึงคุณบวชเข้าไปก็เถอะ ถ้าไม่เป็นพระชะอย่างก็ແ່เลย แต่ว่าเราเป็นลูกผู้หญิงไม่จำเป็นต้องบวชเองก็ได้ เห็นคนอื่นบวชเรา ร่วมเป็นเจ้าของภาพ คนที่บวชเองได้ผลบุญ ๖๐ กัป ตัวคนเป็นเจ้าภาพพอไปชะ ๑๕ กัป พ่อแม่ได้ ๓๐ กัป คนเป็นเจ้าภาพได้ ๑๕ คนช่วยงานบวชได้ ๖ เราได้ ๑๕ ก็บวชชะ ๑๐ องค์ เป็นโง่ ละไปชะ ๑๕๐ เยอะกว่า ๖๐ ของเขาตั้งเยอะ หรือไม่ก็ทำตัวเองให้เป็นพระ อริยเจ้า จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียอกเสียใจ พอเราทำตัวเป็นพระอริยเจ้าตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้ พ่อแม่สบายบอกแล้วว่า ถ้าหากว่าทำได้เท่าไร คนที่ได้เขาได้ด้วยอย่างน้อยๆ ก็ ๘๐% ในเมื่อเขาโมทนา ถ้าถึงที่สุดเขาไปนิพพานด้วย หลวงพ่อบอกว่าเจอหลายคน เขาไปคอย อยู่ข้างบน บอก เฮ้ย...มาได้ยังไง ก็โมทนาบุญของท่านใครรับหลวงพ่อ บอก แหม... เสียทำ เราปล้ำอยู่เป็น ๑๐ ปีแปปเดียวมันเอาไปชะแล้ว

ถาม : มีโมฆิทธิปีที่แล้วเหมือนมีพระพุทธรูปเจ้ามาที่วิมานหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อก็กราบ ท่านเหมือนว่าจะประกาศให้เทวดาทิ้งหมดรู้ว่าลูกคนนี้จะได้ไปนิพพาน เทวดาก็โมทนาแต่ โยมทำไม่ไม่รู้สึกลึใจ ?

ตอบ : ตอนนั้นอารมณ์ใจมันปล่อยหมดแล้วนี่ ดีชั่วมันไม่เกาะแล้ว มันต้องประกอบด้วยสังขารุเบกขาญาณอย่างสูงสุด ทีนี้มันไม่ปรุง ไม่แต่งอะไรแล้ว ไปรู้สึกดีใจอะไรก็เฉยไปเฉยๆ

ถาม :

ตอบ : แต่ถ้าเรื่องมันผิดไม่ถูกต้องตามนั้นก็ขอขอบคุณท่านด้วยว่า ขอขอบคุณที่อุตส่าห์มาทดสอบกำลังใจ ถ้าหากว่ารู้พร้อมๆ กัน ๓ เรื่อง ๔ เรื่อง ที่ ๑ ถูก ที่ ๒ ถูก ที่ ๓ ถูกอย่าเพิ่งเชื่อเรื่องที่ ๔ เพราะว่าการทดสอบกำลังใจกันเขามาทุกเวลาและทุกโอกาส **ยังได้ทิพจักขุญาณชัดเจนแจ่มใสเท่าไร ยิ่งทดสอบเรานักเท่านั้น** เพราะฉะนั้นในช่วงที่อยู่วัดทำชุงมาด้วยกัน สมัยนั้นจะขยัน โดยเฉพาะเพื่อนพระรุ่นเดียวกัน ๑๒ - ๑๓ คนนี่จะมีการซุ่มกันอยู่ทุกวัน เสรีแล้วจะมาสนทนารวมกัน ก่อนที่จะจำวัด สอบถามไปเถอะ พอเหลือระยะสุดท้ายทุกคนก็เหลือคาถาเหมือนกันอยู่บทยุบก็คือ **กูไม่เชื่อ** คือเชื่อเมื่อไหร่ มันตัมเราเมื่อนั้นแหละ ทั้งๆ ที่เรื่องสุดท้ายถูกแจ่มๆ เลย พอขยับมาอีกเรื่องหนึ่งเราเชื่อชะก่อนนี่ แจ่มเลย เพราะฉะนั้น**รับรู้ไว้เฉยๆ** ถ้าเป็นไปตามนั้นเราก็น้อมจิตด้วยความ

ขอบคุณว่า อุตส่าห์ที่่มาบอก ต้องเหนื่อยต้องยากมาบอกเราล่วงหน้าก็ขอบคุณ เป็นอย่างยิ่ง แต่ถ้ามันผิดเราช่วยเองช่างหัวมันเถอะ เพราะฉะนั้นบอกได้คำเดียว ไม่ต้องเชื่อ มันจะจริงไม่จริงช่างมัน เรื่องของมันไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของเราหน้าที่ เฉพาะหน้าที่คือ ทำอย่างไรที่่ให้ชำระจิตใจให้ผ่องใสปราศจากกิเลสให้มากที่สุดเท่าที่่ จะมากได้ เรื่องอื่นทั้งหมดล้วนแล้วแต่เป็นเครื่องถ่วงทั้งนั้น

ถาม : แล้วถ้าอย่างเพื่อนชอบทายว่าพรุ่งนี้เช้าจะเจออะไรแต่เราไม่ได้สนใจอย่างนี้... (ไม่ชัด)...?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาทาย เราก็นึกถึงพระ ถ้ายังจับภาพพระเป็นปกติก็นึกถึงว่าพระองค์ ท่าน พร้อมกับวิมานอยู่เหนือเศียรเรานิดเดียวเท่านั้น ถึงเวลาก็นึกถึงท่าน นิพพานอยู่แค่นี้ ไม่ได้อยู่ไกลเลย

ถาม : เขาพยายามจะไข่มโนอย่างนี้จะเป็นอะไรมัย ? เราเองคิดว่าช่างหัวมัน ?

ตอบ : เป็นการข้อมบอยๆ มันก็คล่องตัวดี คือว่าเรารู้แต่ว่ารู้เท่านั้น รู้อย่างไรตอบไป อย่างนั้นไม่ต้องกลัวผิดหลับลูบลับตาตอบผิดมันก็ถือว่าปกติ แต่ถ้าถูกเราเก่ง เรารู้จัก ให้กำลังใจตัวเองบ้าง

ถาม : ถ้าเราไม่สนใจล่ะคะ ?

ตอบ : ถ้าไม่สนใจก็ถือว่าเราทำถูก มีอะไรก็กินไปอย่างนั้น แต่ถ้าเขาต้องการรู้ว่ามันคืออะไร เราสามารถตอบได้ก็ตอบไป

ถาม : ทำไมเวลานั่งขัดสมาธินั่งสมาธิมันถึงเจ็บขา ?

ตอบ : ธรรมดา ขัดอยู่มันจะไม่เจ็บได้ยังไง

ถาม : มันเจ็บแรงมากเลย ?

ตอบ : เขาเรียก **ขันธมาร** เขาพยายามทดสอบกำลังใจของเรา พระสายหลวงปู่มั่น เรียกว่า **นั่งทับทุกข์** คือให้มันมันใจไปเลยว่า ร่างกายนี้มันทุกข์จริงๆ แล้วเขาจะพิจารณา ต่อไปเลย ถ้าหากว่าในลักษณะนั้นอาตมาเคยทำมาแล้ว นั่งที่หนึ่ง ๓ ชั่วโมง ๕ ชั่วโมง โอ้โฮ...เจ้าพระคุณแห่งมันไหลอย่างกับงูเลื้อยเลย คือใจของเรานั้นยังไม่นิ่ง พอไม่นิ่งจะไป กังวลกับอาการเวทนานั้น กว่าจะแยกออกกว่า เวทนา นั้นเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นมันใช่เรา หรือเปล่า ? หรือว่ามันเป็นเรื่องของร่างกาย ? กว่าจะแยกตรงนั้นออกได้ก็เหนื่อยทะลุ รู้สึกว่ากันมันบางลงๆ กระดูกเกือบทะลุออกมาแล้วจริงๆ สายหลวงปู่ไม่ได้ให้ปฏิบัติ อย่างนั้น ที่สายหลวงปู่มั่นจำเป็นต้องปฏิบัติอย่างนั้น เพราะส่วนใหญ่จะอยู่ภาคอีสาน ภาคอีสานจะลำบากเรื่องการทำมาหากิน ลำบากด้วยดินฟ้าอากาศ คนต้องต่อสู้ดิ้นรน มาตั้งแต่เล็ก ๆ กำลังใจจะเข้มแข็งกว่าคนอื่น พุดง่าย ๆ ก็คือภาษาพระจะเรียกว่า **ดีอกว่า คนอื่นเขา** ถ้าไม่เจอการทดสอบลักษณะว่าให้อวดอาหารบ้าง นั่งกันข้ามวันข้ามคืนบ้าง จิตมันจะไม่ยอมสงบ ไม่ยอมลงง่าย ๆ ก็เลยต้องทรมานกันลักษณะนั้น พระพุทธเจ้าท่าน บอกว่า หลักการปฏิบัติมี ๔ อย่างคือ

สุขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ปฏิบัติง่าย ๆ แล้วบรรลุเร็ว อย่างสายของหลวงพ่อย่างนี้

ทุกขาปฏิบัติ ขิปปาภิญญา ปฏิบัติลำบากแต่บรรลุเร็ว อย่างสายของหลวงปู่มั่น

สุขาปฏิบัติ ทนธาภิญญา ปฏิบัติสบายแต่บรรลุยาก

อันสุดท้าย ทุกขาปฏิบัติ ทนธาภิญญา ปฏิบัติก็ลำบาก บรรลุก็ยาก เพราะฉะนั้นในเมื่อมันมีแนวปฏิบัติถึง ๔ แนวอย่างนี้ เราก็รู้อยู่แล้วว่าเราอยู่แนวไหนก็จับแนวนั้นไป หลวงพ่อไม่เคยสอนให้ลำบาก ท่านบอกให้นอนสบายๆ ด้วยซ้ำ อาตมาเองหากินทางนอนจนเตียงเป็นร่องไปแล้ว

ถาม : อย่างเรื่องสัญญาที่เราจำได้ อย่างเราเหนื่อยใจใครซักคนนี่เรารู้ว่าทำไม แต่ทำไมเราตัดไม่ได้คะ ?

ตอบ : เพราะวาสติและปัญญายังมีกำลังไม่เพียงพอ จำเป็นที่จะต้องสร้างความเข้มแข็งให้กับจิตให้มากกว่านี้ด้วยการภาวนา การภาวนาจะสร้างสติของเราให้มั่นคง ทำให้กำลังใจของเราเข้มแข็ง พอถึงเวลาถึงวาระเราต้องรู้จักพิจารณาดูว่า เราน้อยใจเขา มันได้ประโยชน์อะไร เขาก็ตายเราก็ตายในที่สุด ก็ต่างคนต่างตาย ระหว่างที่มีชีวิตอยู่ เขาก็ทุกข์เราก็อทุกข์ เราเองเราน้อยใจเขาเราโกรธเขา เราคิดมากอยู่คนเดียวเขาอนสบาย เราหาเรื่องทุกข์ใส่ตัวหรือเปล่า ? พอปัญญาเกิดมันจะค่อยๆ ละ ค่อยๆ ตัดไปเรื่อย แล้วในที่สุดพอเจอหน้ามันก็รู้สึกเฉยๆ ไม่กระเทือนอีก แม่เมตตาให้เขาบ่อยๆ แรกๆ ก็ให้คนที่เรารักก่อน ถ้าไปให้คนที่เราเกลียดมากๆ มันจะต่อต้าน แรกๆ ให้คนที่เรารักก่อน แล้วหลังจากนั้นพอกำลังใจมันคงก็ให้คนที่เราไม่รักเราไม่เกลียดคือบรรดา คนที่เกิด แก่ เจ็บ ตาย จะเป็นคนก็ดี เป็นสัตว์ก็ดี จะเป็นภพใดภูมิใดก็ตาม แล้วหลังจากนั้นให้คนที่เราเกลียดน้อยแล้วค่อยให้คนที่เราเกลียดมากๆ ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วไปให้คนที่เกลียดมากที่สุดแล้วมันดีกลับ แรงเขาเยอะกว่าดึงกลับ ยังมีใครยังขึ้นน้อยใจอีก พิจารณาดูนะ แหม...ไปเจ้าคิดเจ้าแค้นน้อยใจเขา อदनอนข้ามวันข้ามคืนไอ้มันหลับครอกไม่รู้เรื่องปล่อยให้เราฉลาดอยู่คนเดียว จะว่าคิดมากก็ไม่ได้ มันคิดอยู่คนเดียว คิดคนเดียวมันจะคิดมากได้ยังไง ?

ถาม :

ตอบ : ยกให้มันไปเถอะ จำไว้เลยว่า เรื่องของกำลังใจสำคัญที่สุด สมัยของหลวงพ่ไปอเมริกา คณะที่ติดตามไป ๔๒ คนค่าเครื่องบินอย่างเดียวล้านกว่า กราบเรียนหลวงพ่ว่า หลวงพ่ครับ ค่าเครื่องบินเยอะขนาดนี้มันจะคุ้มกับที่ไปหรือครับ ? ท่านบอกว่า แก่เห็นแต่ตัวเงินแกก็ว่าไม่คุ้มแต่จำไว้เลยว่า ถ้ามีเงินสามารถยกจิตขึ้นนิพพานสักคนเดียวเงินล้านซื้อนิพพานไม่ได้ นั่นคือความเมตตาของหลวงพ่ ท่านสงเคราะห์ให้ถึงขนาดนั้น อาตมาถึงเดี๋ยวนี้ก็ไม่ยอมไปต่างประเทศเสียตายเป็นตั้ง ๔ หมื่น ๕ หมื่นลองคิดดูพันเดียวของอเมริกาแล้วตอนนี้ล่อไปเท่าไรแล้ว ๔ หมื่นกว่า ไปกลับก็เกือบแสน เจริญมั๊ยละ ? แล้วลองคิดดูซิว่า ไปกลับเกือบแสนแล้วตีชีว่า ๔๒ คนมันล่อเข้าไปเท่าไร ๔ ล้านกว่า

ที่นั่นมันไม่ถึงแสนนะซีมัน ๘ หมื่นกว่า ๘ x ๔ = ๓๒ สามล้านกว่าบาทแล้ว ๓ ล้านกว่าซื้อ นิพพานได้มัย ? ไม่ได้หรอก อ้าว...นั่งรักษาอารมณ์อย่าไปฟุ้งซ่านปล่อยไปไกลอีกแล้ว ดึง ให้อยู่แต่ตรงนี้ อยู่แต่ลมหายใจเข้าออกตรงนี้ ทุกอย่างที่เราคิด ถ้าไม่อดีตก็อนาคต เท่านั้น อดีตทำให้เราไปนิพพานไม่ได้หรอก ถ้าไปได้มันไม่มานั่งทุกข์อยู่ตรงนี้หรอก อนาคตยังมาไม่ถึง รถที่มาได้ถึงเราขึ้นมันได้มัย ? มันไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องอยู่กับ ปัจจุบัน คือตอนนี้เดี๋ยวนี้เป็นกรจำกัดทุกข์ให้อยู่เฉพาะหน้า มันก็จะเหลือแค่นี้พหุ ทุกข์ คือ ทุกข์เนื่องนี้ที่เกิตขึ้นกับเราอย่างเช่นว่า เจ็บ ป่วย หนาว ร้อน หิวกระหาย ปวด อุจจาระ ปวดปัสสาวะ แต่ถ้าหากว่าเราคิดเมื่อไหร่มันจะเพิ่มทุกข์ให้ทันที แรกๆ หยุด ความคิด คือควบคุมขอบเขตของมันให้ได้ก่อน แล้วหลังจากนั้นแล้วค่อยวางความคิด ตอนนี้เอาแค่หยุดมันให้ได้ก่อน ไม่ยาก เดี่ยวจะไล่กวาดให้ไปนิพพานให้หมด รู้ตัวว่าใกล้ ตายแล้วไม่ค่อยปิดไม่ค่อยบังหรอก มีความสามารถเท่าให้รังดอกมหาหมด แล้วยั้งป็นเจ้า พระคุณเถอะ ทั้งในทั้งนอกและทะเลไม่เป็นท่า อาตมาเอาก็แย่ ตอนนั้นเมื่เริ่มมันกินออกข้าง นอกแล้ว แข่งขาและทะเล ๔ แผล ๕ แผลปล่อยมันๆ กินได้แต่รถตุ๊ก คันนี้แหละ กินคน ขับรถไม่ได้หรอก เดี่ยวคนขับรถลงโน้นนั่งปอร์เช่ไป ถ้าขึ้นทำไม่ตีไปเจอจักรยานไปเก็ชขึ้น หน้าเสือกถอยหลังอีกล่ะยุ่งเลย (หัวเราะ)

(เล่าเรื่องหลวงปู่) หลวงปู่มหาอำพัน อายุ ๘๐ กว่าแล้ว ลูกศิษย์มาก็คน สอบถามถึงพ่อถึงแม่ถึงลูกถึงหลานถึงเหลนได้หมด แต่ละคนชื่ออะไรนี่ก็ออกหมด นั่นแหละผู้ที่มีจิตตั้งมั่น ผู้ที่มีสติตั้งมั่นพูดถึงเรื่องที่ผ่านมาแล้วนานๆ เรื่องที่พูดผ่านมาแล้ว นานๆ ก็จำได้ เพราะว่าจิตมันมีสภาพจำ แต่ว่าไม่ได้จำในลักษณะสับสนุ่นววย จะเก็บชุก เอาไว้มุมใดมุมหนึ่งของมัน พอต้องการแล้วมันจะดึงของมันขึ้นมาเอง

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องของอารมณ์และการรับรู้)

ตอบ : ใช้คำว่า สักแต่ว่ารู้ สักแต่ว่ารู้เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา จำไว้ว่าเราไม่สามารถจะแก้ไขคนรอบข้างได้ เพราะนั่นเป็นเรื่องของโลก เราแก้ไขได้เฉพาะเรื่องของเรา เพราะฉะนั้นอย่าไปเอาเรื่องของโลกมาเป็นเรื่องของเรา กองๆ ไว้ตรงนั้นแหละ รู้ก็ สักแต่ว่ารู้ไม่ต้องรับเข้ามาเลย ตัวนี้มันเป็นกิเลสของมารอย่างหนึ่ง ให้เราารู้ว่ากิเลสแท้จริงของมารเป็นอย่างไร รู้แล้วพูดไม่ได้ของมันจะแตกตาย คันปากยิบๆ อยากจะบอกเขา โดยเฉพาะเรื่องหลายเรื่องนี้คนพูดต่อหน้าเรามันพูดอย่างหนึ่งแต่สิ่งที่เขาทำเขาทำอย่างหนึ่ง รู้ๆ อยู่ว่าโกหกแต่ต้องนั่งยิ้มๆ ฟังมันพูด เพราะฉะนั้นถึงรู้เราก็รับรู้ไว้เฉยๆ อะไรระเกิดขึ้น ก็ช่างมัน เรื่องของมันไม่ใช่เรื่องของเรา

ถาม :

ตอบ : ดูใจของเราเองว่าตอนนี้มีกิเลสมัย ? มีรีบๆ ไล่ออกไป ระวังไว้ออย่าให้มันเข้ามา ตอนนี้มีความดีมัย ? ถ้าไม่มีให้รีบๆ สร้างมันขึ้นมาเมื่ออยู่แล้วทำให้มันดีอื่นๆ ขึ้น ย้อนกลับมาดูที่ตัวเอง คุณคนอื่นมีแต่เสมอตัวกับขาดทุน ดูตัวเองมีแต่เสมอตัวกับกำไร

ถาม : นั่งดู ตัวของเราเหมือนเป็นแก้วๆ ค่ะ ?

ตอบ : นั่งสมาธิขบกำลัใจของเราให้่องใสเต็มทั้งดวง เต็มทั้งดวงไม่ต้องมีแสงก็ได้ เอาขาวเฉยๆ ก็ได้ แล้วจับความว่างสบายตรงนั้น ทำตัวเหมือนกับบ้านโล่งๆ แล้วนั่งอยู่ท้ายสุดของบ้านเลย แล้วมีประตูอยู่บานหนึ่งที่เปิดอยู่หน้าบ้านเรา ระวังเอาไว้ว่ากิเลสตัวไหนจะเข้ามาแล้วเราจะเห็นมันทัน เราจะรู้มันทัน ก่อนที่จะทำให้กราบพระตั้งใจอยู่ตรงหน้าพระ ขบกำลัใจของเราให้่องใสที่สุดก่อนแล้วก็เอากำลัตัวนั้นแหละมาสร้างสติ สร้างปัญญาในการระมัดระวังป้องกันตัวเอง ค่อยๆ ทำเดี๋ยวมันจะชินไปเอง แรกๆ ยังต้องกดมันอยู่เหมือนอย่างกับเราแบกอะไรไว้ หนักเหลือเกินแต่พอนานไป จะวางไปเองแล้วมันจะสบาย

ถาม : รู้สึกว่าเพื่อนที่มาด้วยกันเขามาทำให้...(ไม่ชัด)...แล้วเราเป็นทุกข์ ?

ตอบ : อย่าไปบอกเขาสิ ขึ้นไปบอกเขาเดี่ยวเขาตาเอา แหม...มาด้วยกันแท้ๆ ไม่เอาเพื่อนเอาฝูงอะไรเลยหนีไปซะแล้ว อย่าไปกังวลมาก เรื่องของการปฏิบัติพระพุทเจ้าท่านบอกชัดแล้ว เอกายโน เป็นเรื่องของคนๆ เดียว คนอื่นรอบข้างไม่ว่าจะเป็นครอบครัวเดียวกัน สามเณร ภรรยา พ่อ แม่ บุตร หลานอะไรก็แล้วแต่ เป็นเรื่องรุ่งรังมากมความทั้งนั้น เอกายโน อะยัง ภิกขเว ภิกขุทั้งหลายนี้เป็นเรื่องของคนๆ เดียว มัคโคสัตตาทันวิสุทฐิยา เป็นหนทางที่นำพาสัตว์เข้าสู่ความบริสุทธิ์สิ้นเชิง โสกะปริเทวานัง สมะติกะมาเย ทำให้ความโศกเศร้ารำไรต่างๆ ตกล่วงไปได้ ทุกชะโหมะนัสสานัง อัดถังคะมาเย ความทุกข์โหมะนัสเสียใจน้อยใจต่างๆ ก็ระดับไป ญายัสสะอะธิกะมาเย ธรรมทั้งหลายก็จะเจริญขึ้น นิพพานัสสะ สัจฉิกริยาเย ทำนิพพานให้แจ้งได้ เพราะฉะนั้น อยู่คนเดียวเปลี่ยวกายแสนสบายแต่ไม่สนุก ถ้าอยู่สองครองทุกข์ถึงสนุกก็ไม่สบาย ทำกำลัใจให้ได้แบบนี้รู้ว่าไม่สติไปเลย แต่ว่าคนที่จะเด็ดขาดเข้มแข็งอย่างนี้ มันต้องเป็นระดับปรมัตถการมีเท่านั้น ระดับอื่นๆ โอ๊ย...แหม...กว่าจะจากกันได้แต่ละทีแทบจะขาดใจตาย

ถาม : คนเขาว่าโยมใจดำ ?

ตอบ : ลองดูใจตัวเองซะว่ามันดำหรือเปล่า ? นั่นมันคำพูดของเขา จำไว้ว่าถ้าหากว่าเราใจดี ใจสบาย คนรอบข้างของเราจะดีไปด้วย มันจะช่วยเขาซะด้วยซ้ำไป เดี่ยวกลายเป็นว่าของเรามาตกระกำลำบากอยู่กับวัด ของเขาเองทำมาหากินมีความสุขความเจริญ ร่ำรวยกันใหญ่โต ร่ำรวยกันไปเลย แล้วเขาก็จะมาตำเรออีกยกหนึ่ง โดนทดสอบทั้งขึ้นทั้งล่อง เพราะฉะนั้นทำใจของเราให้ดี คนรอบข้างเขาจะได้ดีไปด้วย เราเองพอถึงเวลาถึงวาระก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้แก่เขาไปด้วย ผลบุญทั้งหมดที่เราทำในครั้งนีขอให้มีส่วนของเขาด้วย ตั้งใจทำอย่างนี้ทุกวันแล้วเราจะเจริญขึ้นเอง

ถาม : รู้สึกว่า...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ไม่ต้องห่วง อย่าไปหวังความปราณีจากมาร ครูบาอาจารย์คนนี้โหดจริงๆ ทดสอบทุกวินาทีที่เราเผลอ ข้อสอบมีแค่ ๔ หัวข้อคือ รัก โลภ โกรธ หลง แต่เขาออก

มาได้เป็นล้านๆ ข้อเลย เผลอหน่อยเดียวเสียบเข้ามาแล้ว ขาดสติเมื่อไหร่สอบตก

ถาม : การที่บุคคลคนหนึ่งเขาบอกว่า จิตเขาไปถึงไหนแล้วรู้มัย ก็เลยถามว่าศีล ๕ ข้อนี้รักษาได้มัย เขาตอบว่าไม่ได้ ?

ตอบ : อย่างนั้นก็เป็พวกโลกียฆาน ไม่ต้องตำหนิกัน คนเราจริงๆ ไม่มีดีไม่มีชั่ว ทุกคนล้วนแล้วแต่กำลังเป็นไปตามกรรมทั้งสิ้น ดีชั่วเป็นสมมุติที่เราแยกออกเอง ถ้าหากว่าประกอบในด้านกุศลบุญก็จะตกอยู่ในกระแสสีขาวพาไหลขึ้นตลอด แต่ถ้าหากว่าทำบาปอกุศลก็จะตกในกระแสสีดำไหลลงตลอด จนกว่าเราจะหลุดพ้นจากกระแสทั้ง ๒ สายนั้นถึงเข้านิพพานได้ เพราะฉะนั้นไม่มีใครดี ไม่มีใครชั่ว มีแต่คนกำลังเป็นไปตามกรรม เรามาถึงตรงจุดนี้แล้วเห็นใครทำในสิ่งที่ไม่ดี อย่าไปตราหน้าว่าเขาชั่ว สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเราต้องเคยทำมาแล้ว ในเมื่อเราเคยทำมาแล้ว ตอนนี้เขามาทำต่อ เขาก็คือผู้ที่เป็นทายาทมารับผลงานที่เราทำเอาไว้ ในเมื่อเราเป็นทายาทเขาคือลูก คือหลาน คือญาติ คือโยมของเราต้องไปรังเกียจเขาทำ มีโอกาสสามารถช่วยเขาได้ก็ช่วยๆ ไม่ได้ก็วางเฉย ยอมรับว่ามันเป็นกฎของกรรม แต่ว่าไม่ได้วางเฉยธรรมดาๆ ตัวอุเบกขาตัวนี้ก็ยังมีเมตตา มีกรุณาแฝงอยู่ คือ ถ้าพร้อมเมื่อไหร่เราพร้อมที่จะช่วยเขาอีก ให้วางกำลังใจอยู่ในลักษณะอย่างนี้ คนไม่มีดีไม่มีชั่วหรอก แต่มันมีสมมติทั้งนั้น ต่างคนต่างทำเขาคิดว่าสิ่งที่เขาทำนะดีแล้วเขาถึงทำ แต่ว่าเขาเข้าใจผิดด้วยอกุศลมันชักพาไป ในเมื่อเขาคิดว่าดีแล้วเขาทำ มีโอกาสก็แนะนำในสิ่งที่ดีให้เขา

ถาม : แนะนำไม่ได้เลยคะ ?

ตอบ : แนะนำไม่ได้ก็ปล่อยวาง เมตตา กรุณา มุทิตาก็แล้ว ไม่ได้ก็อุเบกขา อุเบกขาไม่อยู่ก็เบรกรมือเบรกรปากไว้ก่อน

ถาม : คือเราเอาคำสอนของหลวงพ่อกไปพูดให้ฟังแล้ว พูดๆ ไปเขาก็ยิ้นซึ้นหน้าตาเป็นชั่วโงมเลยคะ ?

ตอบ : ลักษณะนั้นก็ไม่ต้องสอนเขา หลวงปู่หลวงพ่อกหลายต่อหลายองค์ไม่เคยสอนท่านทำตัวท่านเองให้เป็นตัวอย่างเท่านั้น เราเองเราก็ทำเป็นตัวอย่างในลักษณะอย่างนั้น ให้มันดีเท่าดี ดีถูกดีแล้วถึงเวลาถึงวาระเขาเห็นเอง ในเมื่อเขาเห็นเองกุศลกรรมมันเข้าเมื่อไหร่เขาจะทำตาม แต่ถ้าอกุศลกรรมยังครองใจเขาอยู่เราก็เห็น้อยเปล่า เพราะฉะนั้นทำตัวเราเองดีกว่า จะได้ไม่ต้องไปปากเปียกปากแฉะกับเขา

ถาม : อยากจะถามเกี่ยวกับการรักษากำลังใจคะ อยากทราบว่าคุณนี่เราจะรู้ได้ยังไงคะว่าเขาดีหรือไม่ดี ?

ตอบ : ดีหรือไม่ดีมี ๒ อย่าง คุณกันไประยะหนึ่ง คือระยะยาวนานพอถ้ากำลังใจเขาไม่อดทนทางมันก็จะไหลเอง อีกอย่างหนึ่งก็คือ ฝึกใจโตปริยญาณให้ได้ ถึงเวลาขอบารมีพระท่านสงเคราะห์ จะรู้ได้เลยมางเไหนมีลวดลายยังไง หลอกเราไม่ได้ทั้งนั้นแหละ

ถาม : อย่างกรณีหนึ่งนะคะว่าคนนั้นมันไม่ดี แม้กระทั่งพระก็ชี้หน้าเราแล้วว่าไม่ดี แต่เราก็

ยังมองเขาดีอีก แต่บางครั้งเราก็มองเขาไม่ดีขึ้น มีบางอารมณ์มันมองเขาดีเหมือนให้โอกาสเขา เราจะแก้ไขกับกำลังใจยังไงกับตรงนี้ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเป็นกำลังใจที่ดีตรงนี้ แต่ถ้ามันพาเราทุกข์มันก็น่าจะเข็ดบ้าง ให้มองต่อไปข้างหน้าดีกว่า เรื่องมันเกิดขึ้นแบบเก่าอีกแล้วเราจะลำบากอีกมั๊ย ? ถ้าเห็นทุกข์แล้วมันก็จะท้อไปเองหรือต้องตีทะเลี่ยก่อน ถ้าไม่เห็นทุกข์ก็ยังไม่กลัวหรอก เห็นทุกข์แล้วมันจะท้อ

ถาม : เราจะทราบได้ยังไงว่าเราต้องฝึกกรรมฐานแบบไหนถึงจะตรงกับเรามากที่สุด ?

ตอบ : เอาคู่มือปฏิบัติกรรมฐานบูชาหน้าหิ้งพระเลย จุดธูปอธิษฐานขออันไหนเอาอันนั้น ถ้าชอบเยอะก็เอาอันที่ชอบที่สุด เพราะอันที่ชอบที่สุดก็คือ เราเคยทำมามากที่สุดแล้วก็เริ่มลุยเลย

ถาม : ตอนนี่ที่ทำอยู่ก็คือวโยกสิน ?

ตอบ : วโยกสินก็ง่ายดีจับลมหายใจเข้าออกของตัวเอง เพียงแต่เน็ทภาพให้เห็นเท่านั้น

ถาม : แล้วภาพนี้ต้องเป็นภาพเดียวกันตลอดมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่จำเป็น เพราะว่ามันอยู่กับกำลังใจของเรา บางทีมันก็ชัดเจน บางทีมันก็ไม่ชัด บางทีก็มืด บางทีก็ใส ตอนไหนกำลังใจก็เลสเกาะเยอะ มัวๆ ก็ข้างมัน เรามิหน้าที่ประทับประคองไว้ มันจะมัวก็เอาทั้งมัวๆ นั้นแหละ พอกำลังใจตรงตัวมันก็ดีขึ้นเอง

เรื่องของกสิณเรื่องเป็นเรื่องของคนที่ฝึกแรกเริ่ม มโนมยิทธิข้ามมาถึงตรงจุดนี้ใช้ผลของกสิณแล้ว กสิณทั้งหมดมันก็กลายเป็นของเด็กเล่นไปคือ เราชู้จักนิพพานแล้วมันก็ผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ไม่ต้องไปเล่นของเด็กๆ เกาะนิพพานเอาไว้ดีกว่า

ถาม : จะไปฝึกเขาบอกว่าไม่ต้องฝึก ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอก อาตมาก็ยืนยันว่าไม่ต้อง ถ้าหากว่าเราทำกำลังใจของเราในด้านมโนมยิทธิไปเรื่อย เกาะพระไปเรื่อยๆ เดี่ยวพอเวลากำลังใจมันตรงตัวของเก่ามันมาทั้งหมดเอง ตอนนี่ที่เราไม่สามารถจะใช้อภิญญาเต็มที่ได้ทั้งๆ ที่อดีตเราเคยทำมาแล้ว เพราะว่า เรายังไม่ยอมรับกฎของกรรมอย่างจริงจัง อภิญญาเนี่ยถ้าเต็มสภาพเต็มกำลังของมันนี่มันฝึกกฎของกรรมได้ เห็นคนเจ็บไข้ได้ป่วยมาคิดให้เขาหายเขาก็หาย เห็นคนเป็นง่อยมา แขนขาดขาขาด คิดให้เขามีแขนมีขาให้มันหายง่อยมันหายเดี๋ยวนั้นเลย เพราะเป็นการอธิษฐานอำนาจของกสิณโดยเฉพาะธาตุ ๔ คราวนี้พวกเราถ้าไม่ยอมรับกฎของกรรม เห็นบิณฑบาตช่วยเขา จะทำเอากฎของกรรมลวงไปหมด เพราะว่าเรากลืมดูไปว่าเขาเป็นอย่างนั้น เพราะอดีตทำอะไรมา เขาก็มีกรรมที่จำเป็นที่เขาจะต้องรับ ดังนั้นถ้าทราบใดที่เรายังไม่ยอมรับกฎของกรรมอย่างจริงจังนี้ โอกาสจะใช้อำนาจอภิญญาได้เต็มที่อยู่อภิญญาใหญ่นั้นอย่าหวังเลย โดนลือคหมต จะได้โล่งใจซะที ไม่งั้นมันจะคิดอยู่นั่นละ เอ๊ะ...ทำได้นานได้อภิญญาไม่เกิดซะที เกิดเมื่อไหร่บรรลีย์เมื่อนั้นละ โดยเฉพาะพวกเรา พวกเรามันเชื่อสายพุทธภูมิเก่า พุทธภูมิคือผู้ที่ตั้งใจจะเป็นพระพุทธเจ้า คนที่ตั้งใจ

จะเป็นพระพุทธเจ้านี้ คนอื่นลำบากแคไหนตัวเองก็ยอมช่วยเขา ช่วยเขาโดยไม่เห็นแก่ความลำบากของตัวเอง ในเมื่อทำในลักษณะนั้นมันจะผลออกไปฝืนกฎของกรรม ลองดูซิพอได้แล้วลองไปช่วยใครเข้าชักยกหนึ่งซี้เดี๋ยวมันก็เสื่อม นี่ไม่ใช่กำลังใจเราเสียเอง บางทีท่านตัดผลมันไปตั้ง ต่อให้จับภาพภักศินได้ชัดแจ่มใสโตเต็มฟ้าเลย ขยายให้ใหญ่ก็ได้ ให้เล็กก็ได้ ให้มาเมื่อไหร่ก็ได้ ให้หายไปเมื่อไหร่ก็ได้ ใช้อะไรไม่ได้หรอก ถ้าหากไปฝืนกฎของกรรม

ถาม : หมายความว่าต้องมีกำลังใจมั่นคงใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ถ้ากำลังใจไม่มั่นคงนี้ไม่ได้รับประทานหรอก ถ้ายัง**ปฏิสัมภิทาญาณ**ที่ยิ่งหนักเลย เพราะว่าอำนาจของปฏิสัมภิทาญาณนี้ สามารถคุมได้ทั้ง**สุขขวิบัสสโก** คือผู้ที่ปฏิบัติเรียบร้อย แล้วบรรลุมรรคผลไป **เดวิชโซ** คือผู้ที่ปฏิบัติแล้วมีความสามารถพิเศษ ๓ อย่าง **ฉภิญโญ** คือผู้ที่ปฏิบัติแล้วได้อภิญญา ๖ ปฏิสัมภิทาญาณจะคลุมได้หมด ความสามารถเหมือนเขาหมด เก่งกว่าเขาด้วย แล้วมีความสามารถเหนือขึ้นไปอีก ๔ อย่างคือ **ธัมมาปฏิบัติสัมภิตา** คือรู้เหตุทุกอย่าง **อรรถปฏิสัมภิตารัฐ**ผลทุกอย่าง แล้วก็ **ปฏิภาณปฏิสัมภิตา**มีปฏิภาณว่องไวมากไม่ว่าใครเขาจะไล่ต้อนจะถามทำไหนไม่เคยจนแต่ **นริครติปฏิสัมภิตา** รู้ทุกภาษาทั้งในโลกนี้และโลกอื่น

เพราะฉะนั้นว่ายิ่งมากยิ่งขึ้นๆ นะ แต่ถ้าเรารู้จักควบคุมกำลังใจของเราให้ยอมรับกฎของกรรมมันก็จะใช้ได้บ้างไม่มาก สมัยที่**อุยวตทำซุง** ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรียเจ้าโดยเฉพาะพระอรหันต์วัดทำซุงนี้ตั้งแต่ตั้งวัดมาสมัยหลวงปู่ใหญ่จนกระทั่งถึงปัจจุบัน สมัยหลวงพ่อเล่ง หลวงพ่อไล้ ยังไม่นับหลวงพ่อของเรามีพระอรหันต์ต่อเนื่องกันมา ๗๒ องค์ด้วยกัน ระยะเวลา ๒๐๐ กว่าปีมีพระอรหันต์ต่อเนื่องกันมา ๗๒ องค์ไม่เคยขาดเลย ในเมื่อเป็นในลักษณะดังนี้เวลาพระปฏิบัติก็จะมีท่านทั้งหลายเหล่านั้นมาช่วยอย่างของอาตมานี้ **หลวงปู่ขมนจีน** ท่านคุมแจเลย เพราะว่าโดนท่านเฝ้าก่อนถือว่าเป็นลูกคนโต ท่านเลยตามเขียนตามตีตลอด เมื่อฝึกมโนเมยวิธิกิติ ฝึกกรรมฐานอื่นๆ กิติ เสรีจ แล้วเราจะไปคุยผลกัน มีอยู่วันหนึ่งของใจกันว่า ในขอบเขตของความเป็นพระ เราจะใช้อภิญญาได้เท่าไร ปรากฏว่าเมื่อถึงตอนกลางคืนก็มีหลวงปู่องค์หนึ่ง มรณภาพตอนอายุ ๙๐ กว่า ท่านมาปรากฏตัวให้ บอกว่าลูกอยากรู้เรื่องนี้หรือ พระก็กราบ เรียนท่านว่าใช่ครับ ท่านก็บอกว่าลูกคอยดูนะ แล้วท่านก็เดินข้ามถนนให้ดู คนแก่อายุ ๙๐ กว่าตัวก็สั้นหลังก็โก่งถือไม้เท้าก้อกๆ เดินข้ามถนนสะดุดขาตัวเองล้ม ปากแตก ข้ามไปฝั่งโน้นหันกลับมาให้ดู นี่แหละลูก เราเป็นพระเราต้องยอมรับกฎของกรรม แต่ถ้าเรื่องมันจำเป็น พ่อจะทำอย่างนี้ ท่านพูดจบก็มีายีนจุมกชนกับเราเลย มาตอนไหนไม่รู้ นั่นแหละเสร็จแล้วท่านก็ทำภาพให้ดูว่า มีบ้านที่เขาจัดงานนิมนต์พระไปฉันเช้าฉันเพลก็นิมนต์หลวงปู่ด้วย มันสายแล้วหลวงปู่อายุมากแล้วต้องพักมากหน่อย ก็สายไปนิดหนึ่งยังไม่ถึงเวลาของเขาหรอก แต่มันก็สายแล้วละ ญาติโยมเขาก็เริ่มบ่นกัน หลวงปู่เป็นอะไรไปหรือเปล่าหนอ อายุปานนั้น

แล้ว เป็นลมเป็นแล้งไปหรือเปล่า ? ป่านนี้ยังไม่มาซักที ท่านคว่าไม่เท่าเดินก็อกๆ ๑ ก็อกที่ ๓ โผล่อยู่ตีนบันได ดูไม่ทันด้วยว่าไปตอนไหน คนคิดว่าท่านมาแล้ว ก็ยืนอยู่ตรงนั้นโดยที่ก๊อ ล้างเท้าให้ คนนั้นก็ประคองขึ้นไปข้างบน เป็นโง่หลงงู ทำไม่ถึงมาช้านักละครับ ท่านก็ บอกเออ...คนแก่มันก็เดินช้าหน่อยล่ะลูก นั่นนะเดินช้านะ ไม่ถึง ๓ วินาทีเดินถึงนะ แล้ว ท่านก็บอกนี่แหละลูก ถ้าหากว่าเพื่อกำลังใจของคนหมู่มาก โดยเฉพาะในลักษณะของบุญ กุศล ถ้ากำลังใจเขาซุ่มมัว เพราะมีวิตกมีกังวลอะไร ทำให้กระแสนบุญเขาลดลง เราก็ใช้ได้ แต่ถ้าหากว่าโดยทั่วๆ ไป เจ้าต้องยอมรับกฎของกรรม อะไรก็ตามที่สภาพร่างกายมัน สามารถใช้ได้ตามปกติ ก็ตะเกียกตะกายเหนื่อยยากไป เพราะว่าถ้าเราไม่ยอมรับกฎของ กรรมจะเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ไม่ได้ ก็เลยสรุปว่า **อภิญญาถ้าพระได้หรือไม่ได้ก็ เหมือนกัน เขาไม่ให้ใช้ พระพุทธเจ้าปรับเอาไว้ชัดเลย ผู้ใดใช้ฤทธิ์ใช้อภิญญาท่านปรับ เป็นโทษแล้วไม่ได้บอกว่าด้วยปรับขั้นไหน ของพระนี่ปรับโทษ ๗ ขั้นด้วยกัน ขั้นแรก เรียกว่า ปาราชิก ปรับขาดจากพระไปเลย ถือว่าเหมือนกับโทษประหารของทางโลก ขั้นที่ ๒ นี่เรียกสังฆาติเสส อันนี้ขาดความเป็นพระชั่วคราวจนกว่าจะยอมไปอยู่จำกัตเขต จำกัต บริเวณประพตติมานัตตามแบบแล้วออกมาให้สงฆ์ ๒๐ รูปขึ้นไปสวดคืนความเป็นพระให้ ถึงจะกลับเป็นพระอีกครั้ง หลังจากนั้นมากก็มีถูลัจฉัย มีปาจิตติย มีปาฏิเทสนียะ มีทุกกฏ มีทุกกษิต รวมแล้ว ๗ อย่าง โทษมันก็ลดหลั่นกันลงไป แต่เรื่องการปรับผู้ใช้อภิญญา พระพุทธเจ้าท่านละเอาไว้เฉยๆ ไม่บอกว่าปรับระดับไหน เพียงแต่บอกว่าถ้าใครใช้ปรับโทษ บรรลัยเลย ก็รออยู่อย่างเดียว พอบวชใหม่ๆ หลวงพ่อท่านก็ให้ ภาวนาสัมปจิตตคามิ บอกว่าสร้างกำลังใจให้มันคุ้นเคยกับสภาพของอภิญญาไว้ นานไปข้างหน้าในแวดวง ของพระภิกษุสงฆ์จะมีเดียดริยเกิดขึ้นมาก พวกคนเหล่านี้จำบังพระพุทธรศาสนา ถึง กับกล่าวว่า อภิญญาสมบัติเป็นของปลอม เป็นของหลอกลวงกัน ถ้าหากว่าถึงเวลา นั้นแล้วพวกแกต้องไปแสดงให้เขาดู ก็กราบเรียนหลวงพ่อกว่า แล้วจะไปแสดงให้เขาดูได้ หรือครับ ? หลวงพ่อท่านบอกว่า ถ้าพระท่านสั่งก็ทำได้นะ เจ้าของกฎหมายตัวเองใช้มี ? ถ้าเจ้าของกฎหมายตัวเองก็ทำได้**

ถาม : ถ้าพูดให้จับใจคนเยอะๆ นี่ต้องใช้คาถาแบบไหน ?

ตอบ : ใช้ จิตตะ มหาจิตตัง ปิยัง มะมะ คาถานี้มันจะดึงความสนใจของเขามาที่เรา ทั้งหมด ภาวนาให้กำลังใจทรงตัวซักครึ่งชั่วโมงก่อนจะไป เสร็จแล้วก่อนขึ้นพูดก็ว่า สหัสส เนตโตช ไปเลย รับรองได้ว่าสิ้น อันนี้สำหรับพระนักเทศน์เขาใช้กัน บางทีคนฟังมันมัวแต่ จะคุยกันแล้วใช้คาถาบทนี้แล้วนั่งฟังกันเงียบเลย แล้วถ้าอยากสนุกพูดอะไรแล้วให้คนฮา ตลอดนี้ อันนี้หลวงพ่อบอกว่า ให้ใช้ อิติปิโสถอยหลังทั้งบท แล้วเวลาว่าให้เอามือขวาอุบ หน้าข้างข้างซ้าย เวลาเราพูดอะไรมันจะกลายเป็นเรื่องสนุกทั้งหมด อาตมาไม่เคยใช้ หรือ เพราะตัวเองตะแบงข้างแก่งอยู่แล้ว ขึ้นไปใช้ เดี่ยวชาวบ้านชากรรไกรค้ำกันพอดี อิติปิโสถอยหลังนี้จัดเป็นชุดๆ มันจะได้ท่องง่ายว่า ติวาคะกะ โธพุทธังสาธุสมะวะเท

ถาัสถัระ สามะทัมสะ ฐิโประ นุอะทฐิ กะโลไตคะ สุนโพนัสม ณะระชะชา วิชโฑพท สัมมาสัมพัระ อะวาคะกะ โสปีติอ จัฒเป็นชุตฺตฺย อย่างนี้มันจะทอ้งง่าย ถ้าไม่จัฒเป็นชุตฺตฺมันจะ ทอ้งยาก ทอ้งแบบนี้แล้วพูดอะไรคนจะซาได้ตลอด ฐัรบอ้งว่าอาจารย์จตุพลก็สู้ไม่ได้หรือก สมัยก่อนนี้นักเทศน์จะมีการหักกันจะใช้คาถาข่มกัน ใช้กำลังใจข่มกัน ส่วนใหญ่พวกคาถา จะเป็นพวกทวารปาหิมพานต์ หรือหัวโจราชสีห์อะไอย่างนี้ เวลาหลวงพ่อท่านจะเทศน์ ท่านก็จะเจอพวกคู่แข่งจะข่มกันด้วยคาถา หักกันด้วยคาถา ปรากฏว่าวันนั้นท่านเทศน์คู่กับ คุณมหาคนหนึ่งปรากฏว่าคุณมหาเหงื่อแตกพลักเลย ตอบอะไรก็ไม่ค่อยได้ ผิดจฺ ถูกจฺ ชนิดที่เรียกว่า ถ้าหากตัดสินผลแพ้ชนะก็คือแพ้ราบไปเลย พอเทศน์เสร็จคุณมหากราบ หลวงพ่อบว่า ท่านมหาครับ คือหลวงพ่อก็เป็นมหาเหมือนกันว่า ท่านมหาครับผมได้คาถา หัวโจราชสีห์มา เวลาผมเทศน์คู่กับใครผมจะว่าคาถานี้ก่อน แล้วทุกคนจะตกประห่าเทศน์ คู่กับผมก็ผิดจฺ ถูกจฺ ไม่สามารถทำอะไรได้แต่กับคุณมหา ผมกับใช้ไม่ได้ โดยเฉพาะว่าผม เองผมก็มีอาการอย่างนั้นซะเอง คุณมหาไม้คาถาอะไรตีครับ ? หลวงพ่อบอกของผมก็ หัวโจราชสีห์ครับ ท่านมหาอ้งคิดนั้นท่านก็ถามบอกว่า แล้วท่านมหาใช้อย่างไรละครับ ? ผม ว่าตอนขึ้นธรรมาสน์ตามครูบาอาจารย์สั่ง หลวงพ่อบว่าครูบาอาจารย์ผมก็สั่งให้ว่า ตอนขึ้นธรรมาสน์ แต่ว่าผมเล่นมาซะตั้งแต่ตอนอยู่ในห้องแล้ว เอก่อนได้เป็รียบ เพราะ ฉะนั้นว่าก่อนได้เป็รียบ กำลังใจก็ฝ่ายโดนควบคุมไปเป็รียบร้อยแล้ว แต่ว่าถ้าเป็นทางใต้นี้ น่ากลัวมาก ทางใต้เขาจะใช้คุณผีคุณคน คุณผีเขาจะใช้ผีทำ คุณคนเขาจะใช้คนทำ มีหลวงพ่อบอะไรจำไม่ได้ท่านไปเทศน์ เสร็จแล้วก็ได้กลิ่นธูปเหมือนศพแล้วก็หน้ามืด หมดสติไป แล้วหลังจากที่พื้นขึ้นมาจากก็บวมแดงแล้วก็เฝ้าลามไปเรื่อยจนจมูกแหว่ง เลย แล้วออยู่ วันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังจะฉันเข้า ท่านก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรงบ๊ิบบ๊ิบซิงซิงกลายเป็นอีกคนหนึ่งไปเลย บอกว่าลูกบุญยแค้นนี้พวกมึงรักษาไม่ได้หรือ คนเขาก็กแปลกใจ แต่ คนแฉวนั้นเขาเชื่อเรื่องอย่างนี้อยู่แล้ว ก็ถามว่าท่านเป็นใคร ท่านก็บอกว่ากูเป็นพระอินทร์ ลูกไปโดนเขาทำมา มันใช้น้ำเหลืองผีตายโหงผสมกับผงธูปปั้นเป็นธูปแล้วจุดในพิธี เพราะฉะนั้นใครเทศน์อยู่โดนผีมันคุมหมด แล้วนั้นมันไม่อย่างเดียวก ใครหายใจเข้าไปจมูก เฝ้าไปด้วย ก็ถามบอกว่าในเมื่อรักษาไม่ได้แล้ว พ่อบจะรักษาอย่างไร ท่านบอกไปเฝ้าหน้ามา เดียวเสกน้ำมนต์ให้ พอท่านเสกน้ำมนต์ให้จฺ ทั้งกินทั้งอาบก็หายแต่จมูกยังแหว่งอยู่ ทางใต้ นี้เล่นกันหนัก ยิ่งทางอีสานออกไปทางด้านเขมรต่ำอย่างพวกสระแก้ว บุรีรัมย์นั้นยิ่งสาหัส เลยสมัยหลังจฺ นี้อาตมาไปยังโดนเลย

ถาม : สระแก้วนี้เฮอร์อะ ?

ตอบ : โดยเฉพาะตาพระยา พื้นที่ของสระแก้วทางด้านตาพระยาอรัญประเทศ นี้พื้นที่ จะติดเขมรเฮอร์ บุรีรัมย์ก็เหมือนกันแฉวะหลานทรายเล่นพวกนี้มหาศาลเลย พวกนี้จะสู้ คุณพระไม้ได้ถ้าหากว่าเรากาวานาถึงพระเป็นปกติจนอารมณ์ใจตรงตัว ไสยศาสตร์ ทุกอย่างทำอะไรไม้ได้ ในเมื่อไสยศาสตร์ทุกอย่างทำอะไรเราไม้ได้ มันมีข้อแม้้อย่าง

หนึ่งคือว่าเราห้ามเปลว ถ้าเราเปลวสติเมื่อไหร่ เขาจะทำเอาได้ ช่วงที่เปลวก็คือ ช่วงที่เคลิ้มใกล้จะหลับอย่างหนึ่ง ตอนกำลังกินอย่างหนึ่ง ตอนกำลังเข้าส้วมอย่างหนึ่ง ถ้าหากว่าเปลวสติหลุดเมื่อไหร่บางที่มันจ้องอยู่มันจะเล่นเราได้ ดังนั้นหลวงพ่อบอกท่านถึงได้บอกว่าให้หาพระเครื่องที่เรามั่นใจของครูบาอาจารย์อาราธนาพระไว้ทุกวันจะป้องกันได้ โดยเฉพาะยันต์เกราะเพชรอย่างนี้ เป็นคู่ปรับของไสยศาสตร์โดยตรง วันก่อนที่เป้ายันต์เกราะเพชรมืออยู่รายหนึ่งมันคือ โคนไสยศาสตร์มา รายนี้ช่วยจริงๆ ไปมีศัตรูเป็นหมอไสยศาสตร์ ปกติมีศัตรูแล้วศัตรูไปจ้างหมอไสยศาสตร์ นี่ดันมีศัตรูเป็นหมอไสยศาสตร์รับและอยู่คนเดียว มาตรงนี้ก็บอกเขาบอกว่าช่วยเต็มที่ไม่ได้นะ ช่วยได้แค่ทำให้หายกลับบ้านได้เท่านั้น เขาบอกครับไม่เป็นไร แล้วผมจะหายยังไง ก็บอกเขาว่าต้องไปงานเป้ายันต์เกราะเพชร พอดีเราจะทำพอดี มาตอนกำลังจะมึนงานพอดีแสดงว่าคนจะหมดกรรม วันงานเขาก็ไป ที่นี้เขาอยู่รอบ ๒ รอบแรกมาไม่กล้ากระดิกกระเดี้ยเพราะเป็นงานใหญ่ที่สุดในชีวิตกลัวผิดพลาด ก็ต้องเอาใจจับพระแล้วก็ทำตามพระท่านบอก พอผ่านไปรอบหนึ่ง รอบ ๒ นี้ชักจะเคยชิน เราก็มืดดูฟ้าดูดิน เห็นว่าเวลาที่बारมีพระท่านคลุ้มคลั่งมาลักษณะเป็นพุทธนิมิต ลักษณะคลุ้มคลั่งมา สิ่งที่ไม่ดีต่างๆ ที่เป็นสีด่ามันกระจายออกรอบข้าง เหมือนกับที่เราโยนถ่านที่ร้อนๆ ออกไปกลางฝูงมดนะ แล้วเจ้าพวกนั้นก็ทั้งเดินทั้งร้อง เขาร้องว่าไม่รู้มียบอกูไม่ไปง้อ อย่าเอากูไป คือว่าก่อนที่จะทำพิธีจะมีการอาราธนาबारมีพระ โดยเฉพาะถึงท้าวมหาราชและบริวารเป็นที่สุด ถ้าหากว่ามีสิ่งไม่ดีให้ขับไล่ออกไป นี่มันคือจนกระทั่งเทวดาท่านต้องหิ้วคอไป เมื่อวานนี้คุณวิฑูรย์มาแล้วหัวเราะกันแทบตาย เราเล่าเรื่องนี้ให้ฟังเขาบอกครับ นั่งอยู่ข้างผม ผมเองกลัวก็กลัวไม่มีสมาธิเลย สงสัยจะไม่ได้รับยันต์ (หัวเราะ) บอกว่าถ้าตั้งใจมันได้อยู่แล้ว เพียงแต่สมาธิเราไม่ดีมันถึงไม่เกิดอาการ

ถาม : ทำให้เห็นเลยหรือ ?

ตอบ : อาตมาเห็น เห็น แต่ว่าคนอื่นจะเห็นแค่เขาดินแล้วร้อง แต่ว่าเวลาที่พระมา ถ้าเราใช้ทิพจักขุญาณกำหนดตามจะเห็นเป็นปกติอยู่แล้ว

ถาม : อย่างนี้เขาถูกอาจารย์คนที่เป็หมอนั้นใช้เขาให้คนนี้มาหรือ ?

ตอบ : แต่ว่าตั้งแต่บัดนี้ไปถ้าเขาตั้งใจภาวนา อิติปิโส สวากขาโต สุปฏิปันโน ทุกวันพอกำลังใจตั้งมั่นแล้วกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง อธิษฐานขอให้बारมีพระช่วยคลุ้มเอาไว้ คนทำช่วยแน่ๆ เลยเพราะว่ายันต์เกราะเพชรนี่มันจะสะท้อนกลับไสยศาสตร์ทุกประเภท ถ้ารับยันต์ไปให้ปลุกด้วยอิติปิโส แต่ว่าของเรานี้ถ้าหากไม่ใช่อย่างนั้นก็ถึงภาพพระให้คลุ้มตัวเราลงมาเลย แล้วก็ภาวนาอิติปิโส ให้กำลังใจทรงตัวกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง เอาแบบเดียวกันเลย เราไม่ได้รับยันต์เราก็อาศัยภาพพระเป็นหลักไปเลย เรื่องของยันต์เกราะเพชรเป็นปฏิบัติกับไสยศาสตร์โดยตรง ใครทำมาเท่าไรมันคืนไปเท่านั้น รอบแรกมีแค่ ๒ คน รอบหลังนี้เยอะหน่อย นัดกันมาสงสัยเทวดาท่านเบื่อดีต้องไปไล่มันหลายรอบ ก็เลยเอามันมาไว้รอบเดียวกัน

ถาม : ถ้าเราสวดอิติปิโสเนี่ยทำอะไรเราไม่ได้ ?

ตอบ : ตั้งใจเอาพระคุณมารวมมาเนี่ยง่าย ๆ เนี่ยสบาย ๆ ขอพระองค์ให้เนี่ยก็ถึงภาพพระองค์นั้นโตๆ หน่อยคุณตัวเราลงมาแล้วก็อธิษฐานขอให้ท่านคุ้มครองทั้งวัน

ถาม : เห็นทุกซึกก็คือว่าเห็นธรรมคู่กันเลยนะคะ ?

ตอบ : ใช่ โย ธัมมังบัสสะติ โสมังบัสสะติ พระพุทธเจ้าบอกผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ธรรมะคือ ตัวทุกซึกนั่นแหละ สมัยก่อนก็คิดเหมือนกันคิดว่า เป็นพระอนาคามีแล้ว ค่อยบวชถึงจะสบาย ปล่อยอยู่ ๑๑ ปีเต็มๆ แม้แต่คำก็ไม่คา มีก็ไม่มี หมดเกลี้ยง เพราะฉะนั้นตอนหลวงพ่อบวชบวชก็ไปบวช ปรากฏว่าสิ่งที่อยากได้ตอนเป็นฆราวาสทำแทบเป็นแทบตายก็ไม่ได้ ไปได้มากตอนที่บวชแล้ว หลวงปู่ฝั้นท่านบอกว่าท่านมีคาถามหาละรอย คนก็ชอบซี เมตตามหานิยม มหาละรอยใช่มี๊ ? ท่านบอกว่าไม่ใช่ ละ แล้วจะ รวย (หัวเราะ)

หลวงปู่มหาอำพัน ท่านก็บอกว่า คนไม่พอพจนเป็นคนเข็ญ พอแล้วเป็นเศรษฐี มหาศาล คนเราถ้าพอซ่อย่างมีอะไรมันก็แบ่งปันคนอื่นได้ก็เหมือนกับคนรวยนี้เอง จนทั้งนอก จนทั้งใน ไม่ได้การต้องคิดอ่านแก่จนเป็นคนพอ ถ้าไม่พออย่างงี้ มันก็ไม่รวยหรอก มีหมื่นล้านมันก็จะเอาแสนล้าน

ถาม : คนแข่งง ?

ตอบ : แข่งงไม่ได้ ถ้าหากถูกต้องตามทำนองครองธรรม เขาถือเป็นสัมมาอาชีพะ ตัวอย่างก็อย่าง อนาคตบัณฑิตเศรษฐี อย่างนางวิสาขามหาอุบาสิกา ยิงนางวิสาขตระกูลของคุณท่านนี้รวยจนนับเงินไม่ถูก ใช้เกวียนตวงเอาถึงจะรู้ว่าตัวเองมีเท่าไร แล้วนับไม่ไหวด้วย นั่นนะรวยขนาดนั้น แต่ยังทำมาค้าขายด้วยเป็นปกติ ถือเป็นสัมมาอาชีพ สมัยก่อนเขาถึงได้มีคำอธิษฐานว่า ขอให้รวยเหมือนนางวิสาขา ขอให้มีปัญหาเหมือนพระมหอสถ ขอให้หมื่นน้ำใจตเหมือนพระเตมีย์ ขอให้เป็นเศรษฐีเหมือนเจ้ากรุงสมุทัย ขอให้ศรีทราเลื่อมใสเหมือนพระเวสสันดร เจ้ากรุงสมุทัยนี้พอพระเวสสันดร พระเวสสันดร จะเอาเงินไปทำบุญเท่าไรมีให้เท่านั้น รวยขนาดนั้น ขอให้ศรีทราในพระบวรพุทธศาสนาเหมือนพระเวสสันดร ใครขออะไรให้หมด

ถาม : ระยะเวลาหนึ่งพอนั่งแล้วหลับตาเบ้าหนึ่ง จะมีเหมือนแสงพุ่งขึ้นมาแล้วจะเป็นรูปเหมือนกับเม็ดข้าวสารใหญ่ๆ ปะทะหน้าผาก บางทีก็จะสะตุงเหมือนกับจะหงายหลังเลย หรือบางทีก็ไม่หงายหลัง คือเรารู้แล้วเราก็จะเฉยแล้ว แต่มันเหมือนกับแสงที่เราจุดไม้ขีดแล้วพุ่งใส่หน้า ทีนี้ไปเรียนถามคนที่นั่งกรรมฐานแล้วเขาบอกว่าไม่ตี หนูก็เลยใจไม่ตีคะ ?

ตอบ : ใครบอกว่าไม่ตี คือลักษณะของแสงที่เราอธิบายมา เป็นไปได้ ๒ อย่างๆ หนึ่ง เขาเรียกว่า โสภาส มันจะเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่จิตของเราจะเข้าอุปจารสมาธิ ส่วนอีกอย่างหนึ่งเป็นกำลังของอภิญญา กำลังของอภิญญาถ้าเราเปลี่ยนมากาวนาว่า สัมปจิตตภาม หรือว่า สัตตตะภิญญา ถ้าเห็นแสงสว่างลักษณะแบบนี้ ให้ตั้งเข้ามารวมกัน

อยู่ในอกของเรา พอมันรวมขึ้นๆ กลายเป็นวงกลมโตสีทองเจิดจ้าอยู่ในอกของเรา ตัวเราจะเริ่มลอยได้ พอเริ่มลอยได้ตอนนี้ต้องพยายามระมัดระวังคุมสติชนิดหนึ่ง เพราะมันอาจจะฟู คือป๊อขึ้นมา หรือไม่ก็อาจจะประเภทสนุกลอยพรวดพราดไปเลย ค่อยๆ นึกว่าเราจะไปตรงไหนวนรอบห้องก่อนก็ได้ จนชำนาญคล่องตัวนึกเมื่อไหร่ก็ลอยได้ ทีนี้เราค่อยขยับพื้นที่ออกไปอย่าไกลนัก เอาสักกิโลหนึ่งเมื่อหล่นตู่บ๊อบไปเรายังได้เดินกลับทัน ไม่งั้นถ้าไปไกลๆ เตียวเดินอานเลย

ถาม : ตอนประมาณตี ๓ มีเสียงผู้ชายมาที่หูข้างซ้ายมาปลุกให้ไปจดคาถา ให้มา ๓ คำ เราก็งงไม่สนใจ ท่านก็ดูแล้วก็ตีตู่เรา บอกให้ลุกขึ้นมา บอกให้ไปจดเดี๋ยวนี้เลย ?

ตอบ : มันน่าเขกบาลด้วย เรื่องของพระหรือเทวดาที่ให้มา ถ้าท่านสั่งมันจะมีผลเฉพาะตน ถ้าเราทำตามนั้นมันจะมีผลเร็วมาก แล้วต้องรีบจดด้วยเพราะว่าถ้าทิ้งไว้ให้สว่างเมื่อไหร่ มันจะลึ้มหมด ลึ้มชนิดที่ว่าไม่เคยนึกได้เลย อาตมาเคยเจอมากับตัวเอง หลวงพ่อท่านถึงได้เตือนไว้ว่า นักปฏิบัติที่ดี กระต่ายกับปากกาจะต้องอยู่ในใกล้มือเสมอ ถึงเวลาพระหรือเทวดาท่านบอกเรื่องสำคัญอะไรให้รีบจดไว้

ถาม : จดในที่มืดๆ หลับหูหลับตาอย่างนั้นหรือคะ ?

ตอบ : นั่นล่ะ เชี่ยวให้มันมีเสียง อาตมาก็ทำอย่างนั้นแหละ พลิกตัวได้เอากระต่ายมาเชียวๆ ไว้ก่อน

ถาม : มันง่วงมากเลยคะ ก็เลยเชียว ?

ตอบ : นั่นแหละ พอตอนเช้าจะได้มีเค้าเอาไว้ดูว่าอะไรเป็นอะไร

ถาม : ทีนี้ตรงที่ว่าคาถานี้เราจะใช้ยังไง ?

ตอบ : ก็ไม่ถามท่านล่ะ ?

ถาม : ท่านไม่ได้บอก ?

ตอบ : จุฑฐูปบอกท่านด้วยบอกว่ามาบอกทั้งที่ว่าใช้ยังไงมาบอกด้วย บอกใหม่อีกที ลึ้มถามไปว่านี่

ถาม : จุฑก็ตอกคะ ?

ตอบ : เอาชักกำใหญ่ๆ ก็ได้หมดเยอะดี กลับไปจุฑฐูปบอกท่านใหม่ นึกถึงท่านเจ้าของเสียงที่เห็นคาถาว่าคาถาที่ท่านเมตตาให้นั่น ตอนนี้นึกไม่ออกจริงๆ ว่าจะใช้อย่างไร ? ช่วยมาบอกใหม่อีกที มาบอกอีกตอนสติดีๆ หน่อยอย่ามาตอนง่วงนอนมากๆ เตียวลึ้ม

ถาม : แล้วถ้าเราอยากรู้ล่ะคะว่าท่านเป็นใคร ?

ตอบ : ก็ถามได้เลย แหม ! มาขนาดตีตู่เราเล่นแล้วน่าจะถามก็ไม่ถาม แล้วมาถามอาตมา ไม่ได้มาหาอาตมานี่หว่า

ถาม : พอตีแล้วเราดกใจ มองหาไม่มีคน เลยเปิดไฟในห้อง ?

ตอบ : ถ้าเป็นหลวงพ่อก็ดีกับท่าน ไม้เท้าลงหัวนี่ดาวกระจายว่อนเลย โยมอาจจะเห็นว่าหัวอาตมาเป็นสั้นๆ อยู่หน่อยนึง โคนประจำโคนตีจะชนหัวแหลม

ถาม : อย่างเวลาเรานั่งสมาธิแล้วเราต้องอัญเชิญท่าน เราจะอัญเชิญท่านอย่างไรคะ ?

ตอบ : เปิดเทพหลวงพ่อ เทพบวงสรวงให้ตั้งใจว่าสิ่งที่เราทำนี่เป็นความดีทั้งหมด ขอให้เทวดา พรหม ตลอดพระบดินิพพานกิติหรือเหล่าสัมภเวสี เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ใดๆ กิติ ถ้าท่านมาโมทนาคุณนี้ได้ก็ขอให้มาโมทนา ถ้าหากว่ามีสิ่งใดที่จะไม่ตีเข้ามาในระยะนั้น ก็ขอให้ขัดขวางป้องกันให้ด้วย อธิษฐานตอนที่หลวงพ่อกำลังขึ้น ปุริมีญจะทิสังราชา

ถาม : ตอนที่นั่งระยะหลังนี้นอกจากแสงแล้วนะคะ เป็นบางครั้งมันเหมือนกับกระสือจะถอดร่างอย่างนั้นนะ เหมือนกับมีอะไรอยู่บริเวณนี้มันจะหลุดอย่างนั้นนะคะ ตรงบริเวณนี้ ?

ตอบ : อาการนี้จะเป็นปิติของอาการตัวที่ ๕ เรียกภรณ์ปิติ บางทีรู้สึกตัวพองตัวใหญ่ บางทีรู้สึกเหมือนอะไรในตัวเองจะลอยออกไป บางทีเหมือนกับมีแต่หน้าตัวเอง บางทีรู้สึกว่ามันระเบิดตาม ตามกลายเป็นผงไปเลยเหล่านี้เป็นต้น อันนั้นเป็นอาการของปิติ แต่ไม่ต้องไปสนใจ การภาวนาเขาไม่ให้ใส่ใจกับร่างกายอยู่แล้ว เขาแกล้งให้เราไปสนใจกับร่างกายแล้วเราไปสนใจผลการภาวนาก็เสีย ไม่ต้องกลัว ถ้าเราหลุดออกไปเราจะกินอะไรเราก็ลอยไปเลย (หัวเราะ)

ถาม : ขอบพระคุณมากคะ ?

ตอบ : แหม ! อยู่ๆ ไปได้ไม่ต้องเอาตัวไปสบายออกนะ เขามียมีแต่หัวลอยออกไปอีตอนนั้นสวยแคไหนก็วิ่งดับแลบเลย แต่อย่าผลอไปผ่านร้านตือฮวนนะรับรองได้มันจับสับลงหม้อแฉเลย ด้วยความเคยชินเห็นไส้เมื่อไหร่จับสับลงหม้อไว้ก่อน (หัวเราะ) ทำอารมณ์โจสบายๆ ทำเหมือนกับไม่มีอะไร อาการอย่างนี้มันเป็น ๒ อย่างๆ หนึ่งเป็นสังขารเบกขาญาณ อีกอย่างหนึ่งเป็นอรูปรมาณ ทำตัวสบายๆ ลักษณะอย่างนี้อะไรเกิดขึ้นมันก็ไม่รับในเมื่อเราไม่รับ คนถ้าหากว่าทำอะไรเรามันกลับไปหาเขาเอง ลำบากเขาเอง

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่าลักษณะของภาพพระถ้าเราทำในลักษณะของพุทธานุสสติภาพพระอะไรเกิดขึ้นเอาทั้งนั้น ยังถือว่าอยู่ในขอบเขตของพุทธานุสสติอยู่ แต่ถ้าหากว่าสมมติว่าเรารู้จักสณดินแล้วภาพพระปรากฏขึ้นก็ต้องเพิกภาพพระไปซะก่อน เอาแต่กสณดินเท่านั้น อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าอยู่ในลักษณะที่ว่าเราเคารพองค์นี้ แต่ว่าอีกองค์หนึ่งมาจับได้ง่ายเหลือเกิน ก็เอาที่ง่ายไว้ก่อน พอที่ง่ายทรงตัวแล้ว เราย้อนไปที่องค์ที่เราเคารพมันก็ง่ายไปด้วย

ถาม : แล้วเวลาฝึกนี้จะรู้สึกปวดๆ รู้สึกหนักๆ ตาหนักหัวไปหมดเลย แล้วรู้สึกเครียดคะ ?

ตอบ : อันนั้นอาจเป็นเพราะว่าเราผลอไปใช้สายตาแทน พอไม่ชัดเราไปเอาตาเพ่งเข้า เพ่งมากๆ มันก็เครียด ปวดหัวบ้าง ตึงขมับบ้าง ตอไปอย่าใช้ตา มโนมยทมิไม่เกี่ยวกับตาเลย เป็นความรู้สึกทางใจล้วนๆ เรานึกถึงบ้านตอนนี้ภาพบ้านปรากฏชัดเจนนตาเห็นหรือเปล่า ? ไม่ได้เห็นหรือก ถามว่าอะไรเห็น ? ใจเห็น ถามว่าทำไมถึงชัดเจนน ?

คุณเคยอยู่ที่นั่นมาคุณจำได้ แต่ถ้าหากว่าเรื่องของสวรรค์ พรหม นิพพานเราไม่เคยชิน ทำความรู้จักในลักษณะนั้นนี่ ความรู้สึกบอกว่าจะอย่างไรความรู้สึกถามให้อธิบายไปตามนั้น ถ้าเราเชื่อความรู้สึกแรกจะแม่น แต่ถ้าเอ๊ะ ! ควรจะเป็นอย่างนั้นมั่ง ? เอ๊ะ ! ควรจะเป็นอย่างนั้นมั่ง ? ก็เตรียมใจได้เลย อุปาทานจะกินเอา โดยเฉพาะบรรดาท่านที่เมื่อถึงเวลาก็ไปยึดเอาของเก่า ที่เขาเล่าให้ฟังว่าพระอินทร์ต้องเป็นอย่างนั้น เทวดาต้องเป็นอย่างนี้ นางฟ้าไม่มีเสื้อใส่อะไรอย่างนี้ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็โดนท่านหลอก อาตมาเองขึ้นไปบัดซุกบัณฑลศาลาอาสน์ ครั้งแรกไม่ได้เห็นพระอินทร์หรอก เห็นแต่ลูกกำนันแก่ๆ นุ่งกางเกงสามส่วนผ้าขาวม้าพาดไหล่ สือบบุหรีมวนเบ้อเริ่ม กรบๆ เสรีจ๊ก เอ๊ะ ! นี่นะเหอพระอินทร์ ? ท่านก็ลุกขึ้นนั่งตัวตรง ถามว่าเอ็งจะดูแบบไหนล่ะ ไม่ถึงวินาที ท่านเปลี่ยนให้ดูเป็นร้อยๆ แบบ ในที่สุดแบบสุดท้ายก็เป็นแบบเขียวๆ ที่เราต้องการ เพราะฉะนั้นเราต้องเชื่อความรู้สึกแรกไม่อย่างนั้นโดนหลอกแน่เลย

ถาม : รู้สึกว่าไม่อยากคุยกับใคร เพราะรู้สึกว่าเรารักชาติ ๕ ได้ไม่ครบทุกวันเลย มันก็เลยไม่อยากพูดกับใคร ?

ตอบ : ตอนฝึกตรงนั้นศีลมันไม่ขาด เรานั่งอยู่ตรงนั้นจะไปหาใคร นั่งอยู่ตรงนั้นเราจะไปขโมยใคร นั่งอยู่ตรงนั้นจะไปแย่งคนรักของใคร นั่งอยู่ตรงนั้นจะไปโกหกใคร นั่งอยู่ตรงนั้นจะไปกินเหล้าได้อย่างไร ตอนช่วงนั้นเวลานั้นเราเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์ อย่างลืมน่ามโนมยิทธิสำหรับพวกเราคือ โลกียอภิญา ถ้าเรารวบรวมความมั่นใจได้เมื่อไหร่มันก็ได้เมื่อนั้น มันก็ได้ตอนนั้น มันก็ได้เดี๋ยวนั้น แต่ในขณะที่เดียวกันถ้าศีลบกพร่องเมื่อไหร่มันก็เสื่อม มันก็คลายตัวไป เรามั่นใจใหม่เมื่อไหร่มันก็ได้อีกเมื่อนั้น เรื่องของอภิญาโลกีย มันก็เป็นอย่างนี้ ถามว่าในเมื่อเป็นอภิญาโลกีย ทำไมถึงไปนิพพานได้ เพราะว่าตอนช่วงนั้นครูฝึกจะสอนให้เราตดกิเลสให้วางกำลังใจเราเทียบเคียงพระโสดาบัน พระโสดาบันแปลว่า ผู้เข้าถึงกระแสพระนิพพาน เราก็เลยไปนิพพานได้ แต่ของเราไปได้แค่ชั่วคราวถึงเวลาเขาโลกกลับ เขาไม่ให้อยู่หรอก เพราะฉะนั้น ทำเอาไว้เถอะ เพราะถ้าหากว่าเราทำมโนมยิทธิได้แล้วให้เกาะพระนิพพานโดยตรง ให้เกาะพระพุทธเจ้าบนนิพพานโดยตรง อันนั้นเป็นวิธิตตกิเลสโดยอัตโนมัติที่สุด รู้สึกว่าจะโกรธใครวิ่งเข้าไปกราบพระบนนิพพาน รู้สึกว่าเราจะเกิดก็วิ่งไปกราบพระบนนิพพาน ถ้าหากว่าเราจะ โลกะ โทสะ โมหะ ขึ้นอยู่กับตัวของเรานี้ไม่มีจิตไปปรุงแต่ง มันเจริญออกมาไม่ได้ มันจะเฉาตายไปในเวลาอันรวดเร็วไม่เกินนาที สองนาที ถ้าเราทำอย่างนี้บ่อยๆ จะเป็นการตดกิเลสอัตโนมัติ ถ้ามันเคยชินจะเป็นพระอรหันต์ไปเลย มโนมยิทธิที่หลวงพ่อสอน จุดสำคัญที่สุดมันอยู่ตรงจุดหนึ่ง อย่าไปไขผิดจุด ส่วนใหญ่ที่เขาคูดัด ระลึกชาติเสร็จแล้ว ก็ไปฟื้นความหลัง เขาให้ดูแล้วใช้ปัญญาว่าเข็ดหรือยัง แต่ละชาติที่เกิดขึ้นมา มันทุกข์ทั้งนั้น ถ้าเกิดอีกก็ทุกข์อีก ปัจจุบันที่ทุกข์อยู่ในเมื่อถ้าหากว่าเป็นอย่างนั้นแล้ว เราก็จะเกาะนิพพานเอาไว้ อย่างเดียว หมดกิเลสเอาเฉยๆ ของที่หลวงพ่อสอนให้เน้นราคามหาศาล เอาไปใช้แค่

บาทหนึ่ง สลึงหนึ่งยังไม่พอ ยังเอาไปใช้ผิดอีกต่างหาก จำไว้ว่าอย่างทิ้ง ขอยืนยันว่าตั้ง แต่ทำมาไม่มีกรรมฐานที่ไหนหรือของใคร สอนได้ง่ายกว่านี้อีกแล้ว อาตมาตั้งแต่เด็กมา ช่างคันคว่ำ ครูบาอาจารย์สายไหนก็ตาม บอกว่าดีล้วยไป ไปขลุกอยู่กับครูบาอาจารย์สาย หลวงปู่มั่นตั้งหลายปีนะ หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่เทสก์ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ ประเภทเรียกใช้สอยมาทั้งนั้น เพราะว่าของเราเป็นเด็กๆ มันวังคล่อง ตอนนั้นที่วัด ธรรมมงคล ขอยปุ่นวิถึ สุขุมวิท ๑๐๑ หลวงพ่อวิริยังค์ ท่านจะสร้างพระเจดีย์ไข่ม้อย ? ที่บ้านเป็นกรรมการร่วมสร้างกับท่านทุกคน พอถึงเวลาเดือนมกราทุกปีก็จะมีการประชุม หม่อม ครูบาอาจารย์ สายหลวงปู่มั่นของเราก็จะไปวิ่งรับใช้ท่านอยู่ เพราะว่าเป็นเด็กๆ วังคล่องตัว ท่านก็บอกว่าอยากได้ความดีก็ทำเอานะ ภาวนาเอานะ แต่ท่านไม่ได้บอกว่าจะทำอย่างไร ภาวนาอย่างไร ไม่เหมือนหลวงพ่อบอกของเรา บอกรายละเอียดเอาไว้ครบหมด แล้วอันไหนนี้ ทำกันประเภท ต้องทุ่มเททั้งชีวิตจริงๆ แลกกันไปเลย ตายเป็นตายขอให้ได้ธรรมะก็แล้วกัน อาจจะมีอดข้าวทีหนึ่ง ๗ วัน ๑๕ วัน หรือไม่กี่วันละคำ สองคำ แล้วก็เดินจงกรม ภาวนา มันทั้งวันตั้งแต่วันยันค่ำยันรุ่ง นิ่งมันตั้งแต่หัวค่ำยันสว่างอย่างนี้ ของเรากำลังใจของเรา มันสู้ท่านไม่ได้ แต่ว่าก็มันใจว่า ถ้าทุกคนทำถึงแล้ว สภาพจิตของมันจะเข้าถึงธรรมเหมือนกันหมด อย่างหลวงปู่ขาว ใครๆ ก็ว่าท่านดู ใครๆ ก็ว่าท่านเด็ดขาด เคยขอหอยท่านมาแล้ว ท่านให้แล้วก็ออกตามันด้วย คือท่านรู้ว่าไอ้เด็กตัวกระเป๋ากนี่มันของใจว่า พระที่ปฏิบัติ ตามสายบริสุทธิ์คือ วิสุทธิมรรคแบบนั้น ถึงเวลาแล้วจะมีฤทธิ์ มีเดช มีตาทิพย์ หูทิพย์อะไร มיים ? ก็ปรากฏว่าก็มีจริงตามนั้น อีกอย่างหนึ่งคือ เป็นคนไม่ชอบเล่นการพนัน ท่านก็เลย ให้ สมัยนี้ลองไปของท่าน ดูซิหวัจะแตกมัย ? ท่านรู้ว่าเราขอเพื่อต้องการพิสูจน์ ท่านก็ให้ พิสูจน์ของจริงเขาไม่กลัวการพิสูจน์ แต่ขณะเดียวกันว่าคนที่ขอแล้วเอาไปเล่นผลอเมื่อไหร่ บอกคนอื่น พวกนั้นไม่ได้รับประทานหรอก

ถาม :

ตอบ : โห...ไม่ต้องห่วง พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าบุคคลที่ได้มาน ๔ เป็นแสนคนจะทรง ทิพจักขุญาณสักคนก็แสนยาก บุคคลที่ได้ทิพจักขุญาณเป็นแสนคนจะทรงอภิญญา สักคนก็แสนยาก ไม่ใช่พัน...มโนเมยทธิเป็นการพินของเก่าล้วนๆ ถ้าไม่มีพื้นฐานเก่าใน ชาติก่อน ในด้านทิพจักขุญาณไม่ได้รับประทาน

ถาม : ในขณะที่บางทีเวลานอนนี่ถ้า ๑. นอนเต็มอิ่มแล้วตื่นขึ้นมาตอนกลางวัน ๒. ไม่ได้ เป็นการหลับเพื่อหลับตอนกลางวัน ๓. ไม่ได้ป่วยเป็นอะไร ถ้ากรณีอย่างนี้คือว่า พอหลับปุ๊บ มันก็จะตื่นขึ้นมาคล้ายๆ กับว่าตัวมันจะแยกออกมันจะมีความรู้สึกคล้ายๆ ตัวจะแยกออก ตัวมันจะเจ็บเหมือนกับมันจะแตกออก พอตัวมันจะแตกออก ทำไมบางทีถ้ากำหนดเข้าไป มากๆ มันยิ่งเจ็บ เหมือนกับว่าเราก็อุทโท เพื่อให้จิตมันแยกจากความเจ็บมันก็ยิ่งเจ็บ ?

ตอบ : ลักษณะอย่างนี้ มันเป็นการทดสอบเราว่า เราแท้จริงหรือเปล่า ? อาจารย์ตัวที่ สำคัญที่สุดของนักปฏิบัติมี ๓ ตัวคือ ๑. สติ ๒. ปัญญา ๓. ความทุกข์ อาจารย์

๓ องค์นี้สำคัญที่สุดจะสอนเราอยู่ตลอดเวลาถึงเวลาทำนก็จะทดสอบเรา พอเจ็บปุ๊บก็ไปโอดครวญอยู่กับมัน อันนั้นผิดแล้ว เขาให้รับรู้อยู่เฉยๆ แล้วพิจารณาแยกแยะออกให้ได้ว่าอาการเวทนาจากความเจ็บปวดนี้เป็นของเราหรือเป็นของร่างกาย ถ้ามันเป็นของร่างกายก็เรื่องของมันเถอะ เราไม่ใส่ใจกับมัน เราก็อยู่กับการภาวนา ถ้าสามารถแยกแยะออก ลักษณะนี้ จิตจะรวมตัวเร็วมาก ให้ก้าวข้ามขั้นนั้นไปเลย แต่ถ้าหากว่าเราไปภาวนาเพื่อระงับกายสังขารลักษณะเหมือนกับยิ่งไปสู่มัน มันยิ่งเอาหนัก บางคนนี่เหวี่ยงไหลท่วมตัวอาตมาเจอมาแล้ว อย่างกับงูเลื้อยไปตามตัวเลยเหวี่ยงไหลพลั่งๆ ออกมา คือเจ็บชนิดที่เรียกว่า ถ้าเป็นคนทั่วๆ ไปก็ไม่สามารถจะทนได้ แต่ว่าเนื่องจากว่าเราตั้งใจอยู่แล้ว ว่าสิ่งที่เราทำอยู่นี้เป็นสิ่งที่ดีเรารำลึกใจในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าจะตายตอนนั้นเราก็ขอไปอยู่กับท่าน ให้มันตายไป ถ้าเราตั้งกำลังใจอย่างนี้ได้มันก็จะทดสอบเราอย่างชนิดว่าถึงใจเหมือนกัน พอถึงเวลาก้าวข้ามตรงจุดนั้นไปแล้วจะไม่มีอีก

ถาม : ข้อที่ ๒ นี้พอนอนบางทีตัวเหมือนจะแตกแล้วบางทีพอขยับมือแล้วมันก็ขึ้นมาครึ่งตัว...(ไม่ชัด)...บางทีมันจะง... (ไม่ชัด)...ไม่รู้ว่าจะอยู่ที่สภาพอากาศหรือเปล่า...(ไม่ชัด)...และบางทีมันจะเจ็บ แล้วพอเดินก้าวออกมาก้าวหนึ่งปุ๊บมันเหมือนกับมีกระแสมาท่ตัว แล้วตัวมันเหมือนจะลอยเราต้องเกาะข้างฝาไว้ แล้วกระแสนี้คืออะไร ?

ตอบ : จริงๆ ลักษณะนั้นเหมือนกับมโนยทิติเต็มกำลัง มันสามารถที่จะแยกจิตกับกายออกเป็นคนละส่วนได้แล้ว แต่บังเอิญว่าถ้าหนักแล้วลึกลง ใจของเรายังกลัวอยู่ในเมื่อลึกลงแล้วกำลังใจของเรายังกลัวอยู่เราจะต้องตัดตัวความกลัวนี้ให้ได้ โดยเฉพาะก่อนที่จะนอนให้พิจารณาวิปัสสนาญาณให้ชัดเจนก่อน อันนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรายังไง ? แยกเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟออกเป็นส่วนๆ แล้วประกอบมันเข้าไปใหม่ ประกอบเข้าไปแล้วก็แยกมันใหม่ เอาจนกระทั่งยืนยันกับตัวเองอย่างแนบแน่นเลย ว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่ของเรา จิตจะได้ไม่ต้องห่วง ถึงเวลามันจะออกไปได้อย่างชัดเจน แจ่มใส ส่วนที่ว่า มีกระแสะอะไรบางอย่างดึงเราไป นั่นเป็นความตั้งใจเดิมของเรา เราตั้งใจไว้ว่าเราจะไปไหน ถึงเวลามันจะไปที่นั่น แล้วส่วนใหญ่ก็จะกลัว ถ้าเป็นไปตามที่หลวงพ่อบอกท่านทำ ท่านให้อารธนาพระพุทธรูปเจ้า นึกถึงว่าจะไปไหนก็ขอขมาพระท่านสงเคราะห์ให้ไปที่นั่น

ถาม : บางทีสังเกตดูเวลาออกมาบรรยากาศมันจะไม่เหมือนกัน ?

ตอบ : ขึ้นอยู่กับตัวเรา บอกแล้วว่ากำลังใจของเราตอนนั้นมันเป็นยังไง ถ้าเราพิจารณาวิปัสสนาญาณได้ชัดเจนแจ่มใส บรรยากาศทุกอย่างก็จะโปร่งโล่งสบาย แต่ถ้าหากว่าขาดการพิจารณาบางทีมันก็มีต มันก็มีว มันก็ตึง แล้วตัวที่ชัดเจนที่สุดอีกตัวหนึ่งก็คือว่า ถ้าหากว่าเราออกในลักษณะมโนเต็มกำลัง สัมผัสทุกอย่างเหมือนกับตัวนี้เองเลย ลมพัดกระทบตัวก็รู้สึกว่ามันกระทบตัว ถ้าหากว่าเดินไปบนถนนรถวิ่งมาก็เปลอกระโดดหลบมันชัดเหมือนกับเอาตัวนี้ไปจริงๆ ให้สังเกตตรงจุดนี้ไว้

ถาม : แต่ที่สงสัยคือว่าเดิมที่ผมมีความเข้าใจว่า ถ้าสมมุติว่าเวลาเราหลับนี้ ถ้าอยู่ๆ

จะออกมามันสามารถจะออกมาได้มั้ย ?

ตอบ : กำลังของมันพอแล้ว เพียงแต่ว่าเวลาที่เรากำลังจะไปนั้นจิตเรามุ่งมันจนเกินไป พอมุ่งมันเกินไป กำลังมันเกิน มันไปไม่ได้ แต่ว่าตอนที่เรานอนลงนั้น จิตมันผ่อนคลายก็ไปได้ ถ้าหากดูประวัติ พระอานนท์ พระอานนท์เร่งเดินจงกรมคืนวันรุ่งเลย เพื่อที่จะให้บรรลุมรรคผลจะได้ทันสังคายนาพระไตรปิฎก เพราะว่าพระที่ร่วมสังคายนาพระไตรปิฎก ๔๙๙ องค์ท่านเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณล้วนๆ กำลังรอท่านอยู่องค์เดียว เดินจนกระทั่งจวนสว่างก็ไม่ได้มรรคไม่ได้ผลซะที ก็เออ...ข้างมันเกาะนอนดีกว่า พอเอนตัวลงครึ่งนั่งครึ่งนอนยกเท้าพ่นพ่นขึ้นข้างหนึ่งก็ได้ตอนนั้นเลย เพราะจิตมันคลายออกมันตรงรองพอดี ถ้าหากว่าดูประวัติหลวงปู่ จันทา ถาวโร วัดป่าเขาน้อย อำเภอวังทรายพูน พิจิตรนั้น ของท่านก็เหมือนกันนั่งสู้กับมันวันยันคืนยันรุ่งนั่งไปจนกระทั่งกันจะทะลุตัวจะแตกเป็นชิ้นๆ มันก็ไม่ได้ซะที เบื่อขึ้นมาถึงนั่งค้างคาง พอค้างคางบิ๊บได้เลย...

ถาม : ที่นี้มีเรื่องจะเรียนถาม พอมันออกมาบิ๊บสภาพ...(ไม่ชัด)...แต่พอนี้จะไปสวรรค์ตัวนั้นมันก็จะพุ่งไป แต่พอไปถึงสว่างมันก็จะหยุด...(ไม่ชัด)...อยากจรรู้ว่าตัวมันเป็นอะไร...(ไม่ชัด)...

ตอบ : เป็นสภาพจิตใจที่แท้จริงของเรา คนเราจริงๆ ที่บอกว่าไม่กลัวๆ อาตมาเจอกับตัวเองมาแล้ว ไม่กลัวผีหรอก ผีมาคุยกับมันได้ด้วย ตัวไหนมาไม่ติดกับมันได้ด้วย แต่ขณะเดียวกันรู้สึกสันหลังเย็นวาวๆ ขนลุกเกรียวเป็นปกติ เวลาไปรูดงก็อยู่ในถ้ำใหญ่มาตัวซึกประมาณแค่นี้ได้มั้ง ? พอมันโอบรัดรอบตัวเองนี่แข็งทื่อเป็นหินไปเลย หลับตาตัวเย็นเฉียบ ไล่ตามดูอารมณ์จิตตอนนั้นก็รู้เลยว่า ในใจเรายังกลัวอยู่แต่มันกลัวแบบมีสติกลัวไม่หนี กลัวพร้อมที่จะแก้ไขเหตุการณ์ถ้าแก้ได้ ถ้าแก้ไม่ได้ก็ยอมรับมันไปเลย ไม่ใช่ไม่กลัวนะ トラบใดที่ยังไม่ใช่พระอรหันต์ก็ยังคงกลัวอยู่ ลองไล่ดูเถอะ ไล่ไปไล่มาจะลงตรงกลัวตายทั้งนั้น เข้าไปอยู่ในป่ากลัวเสือกัด กัดเป็นอย่างไร ? ตาย ผีหลอกๆ มันทำยังไง ? แลบลิ้น แหกอก บีบคอ มันบีบคอแล้ว เป็นยังไงละ ? ตาย กลัวงูกัด กลัวจิ้งจอก งูกัดเป็นยังไง ? งูรัดเป็นยังไง ตาย ไล่ไปไล่มาจะลงตัวตายหมด トラบใดที่เรายังคงกลัวตายอยู่ トラบนั้นความกลัวนั้นจะฝังลึกอยู่ข้างใน ในเมื่อฝังลึกอยู่ข้างในพอถึงเวลามันจะเป็นตัวยับยั้งของมันเป็นเอง คนที่ฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลังจะติดอยู่ที่ส่วนนี้เยอะมากเลย มันเด่นบ๊บบๆ พร้อมที่จะไปแล้ว แต่ใจกลัวก็เลยรั้งเอาไว้ ยิ่งรั้งไว้ก็ยิ่งตื่นใหญ่เพราะกำลังมันพอแล้วนี่ กำลังมันพอแล้วจะไปแล้วลึกลง มันกลัว ก็ซึกคะเย่กันไปซึกคะเย่กันมา บางคนหกล้มตีลังกา ๓ - ๔ ตลบก็มี ดูแล้วสงสัยไม่รู้จะช่วยยังไง คำสอนของครูบาอาจารย์ที่บอกว่าสู้แต่ตาย สู้แต่ตายนั้นลงดูเถอะ ตายจริงๆ ตายฟรีด้วย เพราะว่าตอนนั้นขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของปัญญาตัวเองจริงๆ ถ้าปัญญาไม่พอยังกลัวอยู่มันไม่เอาด้วยหรอก ไปเมื่อไหร่ก็แดงกลับ ไปเมื่อไหร่ก็แดงกลับ บางคนออกไปไม่ได้พิจารณา ออกไปลักษณะที่คิดว่านี่แหละออกไปมีดีดีดีดีเลย ประเภทที่เหมือนอย่างกับหลับตาอยู่ยื่นมือออกไปไม่เห็นนั้น

ทั้ง ๕ เลย วนไปวนมาอยู่พักหนึ่งไปไหนไม่ถูกก็วัดกลับตัวตามเดิม มันจะเป็นอยู่ลักษณะนี้
ถาม : แล้วถ้าสมมุติเราออกมาจะช่วงสว่างหรือไม่สว่างนี่จะ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ตั้งใจนึกถึงพระ ขอบารมีพระจะไป ถ้านึกขอบารมีพระบิพนี้มันจะสว่างขึ้นเดียว
นั้นเลย บางทีก็เหมือนกับท่านทดสอบ อย่างเช่นว่าตั้งใจจะไปพระจุฬามณี ทั้งๆ ที่ยืนอยู่
เชิงบันไดจุฬามณีแล้วนะ ตัวมันพุ่งไปอย่างกับเอฟ ๑๖ นะ แต่...แหม ! มันผ่านบันไดไป
ไม่รู้จักหมดเสียที คือสภาพจุฬามณีจริงๆ ใหญ่โตมหิหารขนาดไหนล่ะ ? เทวดาทัวร์ ไป
อติภาพออย่างน้อยสามคาจุด ไ้สามคาจุดนี้ ๑๒ กิโลนะ อย่างเล็กๆ ของเขาอะ แล้วเราตัว
น้อยหนึ่งจะไปเปรียบกับเขาได้อย่างไรละ เลยวิ่งเท่าไรไม่รู้จักรถึงชะที่ บางทีเมื่อกลับมา
เลย แต่ถ้าหากว่าเรานึกถึงว่าจะไปหาพระในจุฬามณีบางที่วิบเดียวถึงเลย พอคล่องตัวขึ้น
มากก็จะไม่มีอาการอย่างนั้น แต่บางคนไม่คล่องตัวนี่วิ่งฝ่าอากาศของมันไปเรื่อย บางที
ไอ้โห...เร็วจริงๆ รู้สึกหลังเหมือนมันแสบไปหมด เนื้อมันจะไหม้เอาเร็วขนาดนั้นนะ แต่ว่า
ขณะเดียวกัน ความรู้สึกกลัวลึกๆ ก็ยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นต้องเกาะพระให้มั่งคง นึกว่า
อย่างน้อยเราก็ไปนิพพานแล้ว ไปอยู่กับพระพุทธเจ้าแล้วตัดสิ้นใจได้ด้วยปัญญา
ขนาดนั้นก็จะไปได้ถึงที่ๆ เราต้องการ ถ้าปัญญาไม่พอตัดสิ้นใจไม่ได้มันก็ชักจะเย่อกันไป
เข้าๆ ออกๆ อยู่อย่างนั้นแหละ

ถาม : แล้วอย่างนี้ระยะเวลาที่ออกไปแล้วไม่มีวิญญาณในตัวแล้ว...?

ตอบ : วิญญาณ (ประสาทความรู้สึก) มันอยู่กับตัว จิตมันไม่อยู่ หลวงพ่อท่านสอน
ให้ทำน้ามนต์ด้วยอิติปิโสทั้งบท แล้วก็พรหมเอาไว้ก่อนเพื่อเป็นการกัน แต่ว่าถ้าอย่างของเรา
เองทำไม่เป็น ก่อนไปก็อาราธนาบารมีท่านท้าวมหาราชให้ช่วยสงเคราะห์ ถ้าหากว่ามีผี
มีอะไรจะมายืมร่างนี้ใช้ก็ขอให้ช่วยกันให้ด้วย

ถาม : อย่างนี้มันก็สามารถเข้ามาได้ ?

ตอบ : เข้าได้ทันทีเลย ถ้าหากว่าดวงเรากันมันยืมร่างของเราไปใช้เลย ตัวเราก็ลอย
เทิงเต้งไปซิ หาดตัวเข้าไม่ได้

ถาม : พอดีมีอยู่ครั้งหนึ่ง เป็นตอนกลางคืนพอออกมาบิพเราก็ไม่ได้ดูตัวเองว่าเป็นอะไร
แล้วมีความรู้สึกเหมือนมีผู้ชายคนหนึ่งแล้วเขาก็บอกว่าจะไปไหน แล้วก็บอกว่าเดี่ยวรอ
แป็บหนึ่ง เดี่ยวเราจะมาแล้ว มันเหมือนกับไม่ใช่ตัวเราที่พูดออกมา มันพูดเหมือนกับว่ามัน
รู้ว่าจะไปไหน มันมีความรู้สึกนึกคิดแล้วมันก็ไป แล้วพอแป็บเดียวก็กลับมา แล้วมันก็
เหมือนกับว่าผู้ชายคนนั้นมาทับร่างอยู่แล้วมันก็บอกว่าท่านมาทับร่างเราทำไมไม่ขึ้นมา
พูดเหมือนกับว่าไม่มีตัวแต่ตอนนั้น...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : คือตอนนั้นเรากออกไปด้วยกำลังของฌานสมาบัติ กำลังของฌานสมาบัติกำลังเรา
จะเท่ากับพรหม มันกลัวคนอื่นยาก แต่ว่าเคยลองดูแล้ว ถึงเวลาขึ้นไปพระนิพพานขอเห็น
ตามสภาพความเป็นจริง กำลังบุญของเราที่ว่าออกด้วยกำลังของฌาน ๔ น้อย่างเก่งก็สูง
แค่ครึ่งแข้งพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นของเราเองมันยึดกับคนอื่นได้หมดแหละ แต่อย่าไป

ยึดกับพระบนนิพพาน ไม่สำเร็จหรอก ตั้งแต่สุทธาวาสพรหมขึ้นไป พรหมอนาคามีขึ้นไป
บารมีท่านสูงกว่าเราเยอะ ส่วนเทวดาจะมีบรรดาท่านที่เป็นพระโพธิสัตว์ ท่านที่เป็นพระ
อริยเจ้า ลักษณะอย่างของเราอยู่ในฐานะที่ว่าออกไปด้วยกำลังของฌานกำลังของเราเท่ากับ
พรหม เราก็ไม่ต้องไปกลัวใคร ดีไม่ดีก็ลากคอมมาตีเข้าเซซุดหนึ่งก่อน

ถาม : เวลาถ้าทำสมาธิบิณฑามันจะได้ มันจะเข้าไปจนทุกอย่างเงิบไปหมด แล้วมัน
เหมือนกับว่า มันตกปล่องมันก็เลื่อนลงมาแล้วพอถึงจุดๆ หนึ่ง มันก็เหมือนกับว่ามันไม่รู้
จะไปตรงไหนต่อ เราจะคิดให้มันหยุด มันก็หยุดได้ จะให้มันไปมันก็ไม่รู้ว่าจะไปไหนอยากรู้
วิธีแก้ไขต้องแก้ยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้ไข กำหนดใจให้รู้ไว้เฉยๆ ลักษณะที่บางสำนักให้ภาวนาว่า รู้หนอๆ
ถ้าตอนนั้นยังมีลมหายใจอยู่ให้จับลมหายใจเป็นปกติ ถ้าตอนนั้นยังมีค้ำภาวนาอยู่ ให้จับ
ค้ำภาวนาอยู่ ถ้าลมหายใจขาดค้ำภาวนาขาดให้กำหนดจิตรู้ตามไปเรื่อยๆ อย่างเดียว จะไป
ถึงไหน อย่างไรเรื่องของมันเรากำลังทำความดีอยู่ ถ้าตายตอนนั้นเราก็คงไปดีอยู่แล้ว
ถ้ากำหนดใจตามไปลักษณะอย่างนี้เดี๋ยวมันก็จะไปถึงที่สุดของมันเอง

ถาม : แต่มันจะมีปัญหาอยู่จุดหนึ่งคือ ถ้าเราต้องการอยากจะเลิกแล้วแต่ว่ามันเลิกไม่ได้ ?

ตอบ : ถ้ากำลังใจของมันดิ่งลึกจริงๆ นี่บางทีมันสลัดไม่หลุด อาตมาเองเคยหลับๆ
แล้ววิ่งไปรับโทรศัพท์ หลับสมาธิลึกมากเลย แต่คราวนี้เฝ้าใช้หลวงปู่มหาอำนาจอยู่
ลูกศิษย์...ยายตายตอนตี ๒ มันก็โทรมารายงานพระแก่ตอนตี ๒ พอโทรศัพท์กริ่ง ความ
เคยชินของเราก็คงพรุดอกไปรับไว้ก่อน ไม่งั้นเดี๋ยวหลวงปู่ตื่น พรุดไปถึงค้ำหูขึ้นมาอ้าว
นี่ก็ยังหลับอยู่นี่หว่า หลับลึกมากด้วย มันรู้ตัวเองอยู่ตลอดยังหลับอยู่หลับลึกมากด้วย แงะ
ยังงี้ก็แงะไม่ออก งัดยั้งงัดงัดไม่ขึ้น ไอ้นั่นก็ฮัลโหลๆ ๑ มันอยู่นั่นแหละ ไอ้เราก็คงพยายาม
ขยับแล้วขยับอีก ดิ้นแล้วดิ้นอีก จนกระทั่งกำลังใจหลุดออกมาอุปจารสมาธิได้ก็ถามว่า
อะไร มันก็บรรยายว่าตอนที่ยายของมันมองเต่งแล้วไปไหน ไม่เตะเอาภิณูแล้ว ลักษณะ
เดียวกันว่าถ้าสมาธิลึกจริงๆ มันจะดำเนินงานตามหน้าที่ของมันเอง เราจะบังคับก็บังคับ
ยากแล้ว

ถาม : ตอนนี้อยู่ถึงวิธีที่เราจะบังคับมันล่ะครับ ?

ตอบ : ต้องหัดเข้าฌานแบบชนิดที่เรียกว่า สลับฌานให้คล่องตัว สมัยที่ทำอยู่จะใช้
นั่งๆ นอนๆ เป็นไอ้บ๊าย้อย่างนั้น พอลุกพรุดขึ้นมา สมาธิก็คลายพริบออกมา พอหนึ่งตัว
ตรงก็เป็นอุปจารสมาธิ พอนอนลงก็ ๑,๒,๓,๔,๕,๖,๗,๘ แล้วแต่ว่าทำได้อันไหน สลับกันไป
สลับกันมาสนุกอยู่คนเดียว แต่ถ้าคนอื่นเห็นเขาก็ว่าเราบ้า ลูกๆ นั่งๆ นอนๆ อยู่คนเดียว
นั่นแหละ ต้องใช้ลักษณะนั้นจนกระทั่งคล่องตัวทีเดียว พอคล่องตัวแล้ว เราต้องการอยู่
ในอารมณ์ไหน อยู่ในลักษณะไหนก็สามารถทำได้ทันที จะถอนออกจากจุดนั้นเมื่อไหร่ก็ได้
จะเข้าไปเมื่อไหร่ก็ได้ จะข้ามขั้นก็ได้ จะสลับขั้นก็ได้

ถาม : กลืนนี่ถ้า...(ไม่ชัด)...ได้แต่พอจะจับจริงๆ มันก็หลุดจับไม่ได้แบบนี้ก็แสดงว่ามัน

น่าจะได้หมดแล้ว ปัญหาก็คือว่าเราจะ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มี ๒ อย่าง อย่างแรกใช้คาถารวมของหลวงพ่อมันมีอยู่ ๒ บท คือ **สัมปจิตตสมาธิ** กับ **ไสตตตะภิกขุญา** ถ้าใช้**สัมปจิตตสมาธิ** ให้ตั้งนะโม ๓ จบ พุทธรังสรณ์คันทนสมาธิ พุติยัมปิ ตะติยัมปิ แล้วก็ท่องบทสรรเสริญพระพุทธร พระธรรม พระสงฆ์ (สวดอิติปิโส สวากขาโต สุปุณฺณินโน) แล้วก็น้อมจิตตั้งใจภาวนา สัมปจิตตสมาธิไป อีกบทหนึ่งก็คือ **ไสตตตะภิกขุญา** ถ้าหากว่าภาวนา ๒ บทนี้จะพังกำลังของกสิณ ๑๐ ทั้งหมดคืนมา ถ้าทำได้คล่องตัว เมื่อไหร่ก็จะใช้กำลังเดิมได้ทั้งหมด แต่ว่าตามที่เคยทดสอบมาแล้ว ไสตตตะภิกขุญา จะส่งผลที่เข้มแข็งมากกว่า แน่นมากกว่า ถึงเวลากำลังใจรวมตัวกันมันรวมแน่นเปรี๊ยะ แบบสตั๊ดไม่ออกเลย แต่ว่ามีข้อแม้อยู่นิดหนึ่งว่า ถึงเวลาภาวนาไป ภาวนาไปเคล็ดลับตรง นี้คนไม่ค่อยรู้ ภาวนาไปจะเห็นแสงสว่างก่อน บางทีมาเป็นริ้วๆ เหมือนกับคลื่น บางทีก็ วิ่ง มาเป็นเส้นเป็นสาย บางทีมาเป็นแผ่นเป็นผืน บางทีก็สว่างโรมาเลย ให้กำหนดเอาแสง สว่างนั้นเข้ามารวมกันในอกของเรา พอมารวมกันอยู่ในอกจนกระทั่งสว่างสดใสดีแล้ว ตัวเราจะลอยขึ้น ขึ้นตอนนี้ต้องใช้สติควบคุมด้วยความระมัดระวัง ค่อยๆ ลอยอยู่ในห้อง ก่อน ขยับตรงนี้ ขยับตรงโน้นให้มันชินก่อน ขึ้นสูง ลงต่ำ หมุนไปรอบๆ ก่อนอะไรก็ได้ พอมันชินมันคล่องตัวแล้วค่อยออกไปที่อื่นแต่อย่าไกลนักละ ไม่งั้นเดี๋ยวสมาธิคลายขึ้นมา เดินอานเลย เพราะมันไปไกลเกินไป ทำจนกระทั่งคล่องตัวอย่างนี้ทำได้อย่างนี้แล้วจะ เริ่มเหาะได้ เราก็อธิษฐานใช้ผลอย่างอื่นได้ตามแบบของกสิณ ส่วนอีกวิธีหนึ่ง ก็เริ่มต้น จับกสิณใหม่ไปหานิมิตกสิณ ของที่เราเคยได้แล้วมันจะจับเป็นปฏิภาคนิมิตเร็วมาก อุกุหนิมิตนี้บางทีแค่มองปุ๊บมันจำได้เลย เพราะเวลาปกติเราก็นึกติดตาได้แล้วใช่ไหม ทีนี้ พอถึงเวลาปฏิภาคนิมิตเสร็จของเรานี้ก็พยายามจับภาพให้มันสว่างสดใสเจิดจ้าให้ได้ เมื่อ สว่างใสเจิดจ้าเต็มที่แล้วก็อธิษฐานให้เล็กทำให้ใหญ่ก็ได้ หายไปก็ได้ มาเมื่อไหร่ก็ได้อะไร อย่างนี้ ถ้าอย่างนี้ก็เริ่มอธิษฐานใช้ผลกสิณเป็นกองๆ ไป ก่อนที่จะทำกองต่อไปก็พื้นของ เก้าให้เต็มที่แล้วก็จับกองใหม่ ถ้าได้ ๒ กอง ก็พื้น ๒ กองเก้า เต็มที่แล้วจับกองที่ ๓ ต่อไป ให้ทำลักษณะนี้ แต่ถ้าใช้คาถารูสึกว่าง่ายกว่าเยอะ ไม่ต้องไปเสียเวลาจับภาพภาวนามาก ของเราเองอาจจะเคยชินกับการภาวนา พอหลวงพ่อบอกวันนั้น ภาวนาปุ๊บมันมันเป็นกระแส สีสทองเหมือนกับคลื่นกระเพื่อมเต็มทั้งห้องเลย เราก็ยังโง่ปล่อยให้มันกระเพื่อมอยู่อย่างนั้น แหละ ลักษณะเหมือนกับมันกดเราติดพื้นแน่นเปรี๊ยะเลย แล้วตื่นอย่างไรก็ตื่นไม่หลุด มาทีหลังหลวงพ่อก็เห็นว่าเราโง่มากแล้ว ท่านเลยบอกอธิษฐานดิ่งมันเข้ามาในอกซิ พอมัน รวมกันในอกแล้วตัวมันจะลอย ลองทำตามมันลอยจริงๆ แต่ว่าตอนลอยมันเร็วไปหน่อยมัน ลอยพริ้วขึ้นไปทั้งตัว เรานอนอยู่นี่มันไปอัดแบนแต่แต่อยู่บนพาดาน มันหายใจไม่ออก จมูกมันบีบ...(หัวเราะ) ต้องค่อยๆ บังคับให้ลอยไปรอบๆ ห้องก่อน ถ้าลักษณะอย่างนั้น ไม่ ต้องเปิดประตูไม่ต้องเปิดหน้าต่างนี่ก็จะออกไปข้างนอกมันออกไปทั้งตัวเลย ไม่รู้มันออกไปทางไหนด้วย คราวนี้**โยมสุภาภรณ์** ไ้อ้โห...แสนรู้เลยนั่นนะ พระทำอะไรระวังให้ดิฉัน แก

รู้หมดจริงๆ ด้วย พอเราทำลักษณะนั้นเสร็จ แกมาเตือนหลวงพี่ระวังนะคะ ถ้าตอนที่มันกำลังออกไปชะครั่งตัวแล้วจิตมันคลายมันก็ติดแต่อยู่ตรงนั้นแหละแหม... ดันมาชู้เราซะได้ ยังไม่เคยเป็นเลย แล้วก็มึลुकศิษย์หลวงพ่อคนหนึ่ง อันนั้น หนักกว่าเขากาวนาเสร็จแล้วมันลอยขึ้น ไม่ลอยแต่ตัวลอยไปทั้งเตียงเลย เสร็จแล้วมันก็ไปๆ ป่า ไปดง ไปเรื่อยเลย กลับมาถึงถ้าหมเปียกโชกเลย เพราะมันตึกแล้วนี่ น้ำค้างลง เป็นไงสนุกมั๊ยละ ?

ถาม : รบกวนถามเรื่องคนทรง คือ มีญาติอยู่คนหนึ่งเดิมที่เขาไม่ได้จะทรง แต่อยู่ๆ เขาก็มีลางสังหรณ์อะไรพิเศษ...(ไม่ชัด)...จนสุดท้ายเขาก็พยายามไม่ยอมรับ ไม่ใช่แน จนมาสุดท้ายอยู่ๆ ก็มีอะไรเข้ามาจนเชื่อ ?

ตอบ : พวกนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกของพระ ของพรหม ของเทวดา แล้วก็สำคัญที่สุด การจะทรงใครนั้นต้องมีกรรมเนื่องกันมา ถ้าไม่เคยมีกรรมเนื่องกันมาก่อนนี่ทรงเขาไม่ได้ ถึงมีกรรมเนื่องกันมาก็ตาม กฎของกรรมมันจะบังคับ คุณไม่ได้อยู่ในภพนี้ในภพนี้ คุณจะไปยุ่งกับเขาไม่ได้ ถ้าเจ้าของร่างไม่ยอม ทำให้ตายก็ไปบังคับเขาไม่ได้ แต่ว่าเขาอาจจะใช้วิธีบังคับว่าทำให้เจ็บปะหังๆ อยู่ ถ้ายอมรับเป็นร่างทรงเมื่อไหร่หายทันที หรืออาจจะทำให้ฐานะทางบ้านเรือนเดือดร้อนไปหมด ถ้ายอมรับเป็นร่างทรงเมื่อไหร่หายทันทีอย่างนี้ เคยต่อรองให้เขามาแล้ว ต่อรองในลักษณะที่ว่า จะให้รับเป็นร่างทรงก็ได้แต่

ข้อที่ ๑ อย่าให้มีอาการอะไรผิดปกติจนทำให้เขาและครอบครัวของเขาต้อง อับอายขายหน้าคนอื่น เขาก็รับปาก โอเค

ข้อที่ ๒ สิ่งที่คุณบอกเขาว่าช่วยได้ขอให้มีผลตามนั้น อย่าหลอกกันนะ เขาก็โอเค รับปากเรื่องของผี ของเทวดานี้เขาไม่โกหกกันบอกว่ารับปากคือรับปาก

ข้อที่ ๓ ถ้าคุณจะใช้เขาชนิดหัวไม่ว่าง หางไม่วันจนเขาทำงานไม่ได้ คุณต้องทำให้เขารวยก่อน ชะงักไปหน่อยแล้วก็ โอเค รับปาก เอ้า...สบาย อย่าลืมนะ เทวดาเขาไม่โกหก ต้องต่อรองให้เป็น ต่อรองเป็นสบายเลย ใช้วิธีนี้แหละอนุญาตให้เขาไปใช้ได้ แต่ถ้าเขาไล่เตะก็ตัวใครตัวมันละ

ถาม : เราไม่รู้วัตถุประสงค์การมาของเขา ?

ตอบ : ถามเขา เขามาอย่างนี้เราถามได้ อย่างรายนั้นก็เหมือนกัน มาถึงก็มาเอะอะ โวยวายอยู่ตรงนี้คู่งใหญ่ที่สุดในโลก ไม่มีใครใหญ่กว่าคู่อีกแล้ว บอก เออ นั่งลงเถอะถ้าขึ้น ยืนใหญ่อยู่ตรงนั้นเดี๋ยวจะโดนพระเตะเอา ก็เลยยอมนั่งลง คนอื่นนี่กระจายหมดแล้ว ถ้าอาตมาไม่อยู่วันนั้นตรงนั้นไม่มีคนเหลือหรือก พอดีคนกำลังแน่นเลย เสร็จแล้วก็ถามเขาว่า มาเพราะอะไร ? ต้องการอะไร ? แล้วก็ต่อรอง

ถาม : แล้วถ้าเขาพูดไม่ได้ พูดไม่ออกละคะ ?

ตอบ : พูดไม่ได้ ถ้าหากว่าเราถามเขา เขาก็ต้องจะสื่อสารเราได้ บอกกับเขาว่าถ้าไม่ยอมสื่อสารกับเรา เป็นตายอย่างไร เราก็คงไม่ยอมให้ใช้ร่างนี้ ดีไม่ดีก็ไปหาพระไปหา หมอผีที่มีความสามารถพิเศษมาขับไล่กันเลยละ แต่ถ้าต้องการอะไรให้บอก มีอยู่รายหนึ่ง

อยู่ที่ปักธงชัย นครราชสีมา อยู่นั้นอยู่ ก็นั่งนิ่งไปเฉยๆ ๒ วันกว่าพอวันที่ ๓ หลวงพี่
บรรจงไปถึง พอญาติโยมรู้ว่ามิลูกศิษย์สายหลวงพ่อวัดท่าซุงไป เขาเห็นเป็นผู้พิเศษ
ลูกศิษย์หลวงพ่อนะ ไปถึงก็นิมนต์ให้ช่วยไล่ผีให้ด้วยเจ้าข้า หลวงพี่จึงก็ไปบอกผู้สักตະหิจิตๆ
ตั้งแต่ไปแล้ว จะใช่ผีรึ ? ว่าอย่างนั้นไปถึงเดินเข้าไปในบ้านมันก็นั่งอยู่มองตาขวาง บอก
ท่านไม่ต้องยุ่ง หลวงพี่ก็ชะงัก ก็จะไม่ยอมให้ ? โยมก็ประเภทจับให้ขึ้นหน้า แก้ก้อ้อมมือ
จับมิดหมอนในยาม พอจับมิดหมอนปั๊บมันก็บอกท่านไม่ต้องยุ่ง หลวงพี่จึงบอกว่าไม่ใช่แล้วละ
ลักษณะอย่างนี้ ถ้าหากเป็นผีเข้าจริงๆ นะ คนที่พกดมิดหมอนหลวงพ่อ ถ้าอาธรรมาเป็นปกตินี้
พอเหยียบหัวกระไดบ้านผีแผ่นดินเลยไม่อยู่หรือก ปรเภทที่แตะมิดหมอนเมื่อไหร่แล้วมัน
รู้แล้ว แต่มบอกไม่ต้องยุ่งนี้ไม่เสี่ยงด้วยตีกว่า ปรากฏว่าเขาเองเขาก็บอกว่าเขาไม่ใช่ผี
หรือก เป็นรุกเขวดา ไอนั้นมันไม่เคารพนับถือไม่ว่า ไปเยี่ยวรดต้นไม้เขาด้วย มันเมา
เหล้าแล้วเดินไปเยี่ยวรดต้นไม้เขาด้วย จะตัดสันดานมันหน่อยทรมาณมันซัก ๓ วันเท่านั้น
แหละ เตี่ยวพอถึงเวลาเย็นก็เบีนอันว่าเล็กกัน ตกลงพอครบเย็นเขาก็เล็กไป ปล่อยให้
อดข้าวชะะ ๓ วันหัวโตไปเลย ของอาดมาเองก็เจอ ราชนี้เมาแล้วซ่าไปฟังศาล ไปฟังศาลก็
เจอในลักษณะนี้แหละ ถึงเวลาก็นั่งบ้ออยู่ พอเอาข้าวไปให้กิน บอกขอช้อนเท่านั้นคันเท่านั้น
คัน บอกพวกมาเยอะต้องให้ เสร็จแล้วพวกป่าไม้ก็ลากมาหา ปรากฏว่าอยู่ในลักษณะนั้นมา
๔ วัน ๕ วันแล้ว พอรู้ว่าจะไปหาพระ ลูกขึ้นอาบน้ำแต่งตัว โจนหนด หวีผมอย่างดีเลย
กินข้าวกินปลาเรียบริ้อย เดินยิ้มแย้มแจ่มใสมาบอกรู้แล้วว่าต้องมาหาพระ แล้วถามว่า
ทำไมล่ะ ? เขาบอกว่ามันเมาแล้วมันไปฟังศาลผมครบ แล้วจะแก้งใจล่ะ ? ก็บอกว่าให้ตัว
เขาหรือญาติพี่น้องของเขาสร้างศาลคืนมา แล้วก็ให้ทำบายศรีขอขมาด้วยเขาถึงจะยอม
แหม ! ไอนั้นแสนรู้จริงๆ ตัวอยู่บางปลาแม่น้ำนั้น มันรู้ว่าทางนี้มาหาพระ พอญาติมาถึงขึ้นรถ
มาแต่โดยดี ลักษณะของผีเข้าอย่างหนึ่ง ลักษณะของการทรงอย่างหนึ่ง ถ้าเรารู้สึกว่าคน
ตึງ อยู่ๆ ผิดปกติไปนี่ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ อยาไปขับอย่าไปไล่เขา ถ้าตอรองกันได้ ให้ตอรอง
กันก่อน ถ้าไม่เกินวิสัยจริงๆ ทำอะไรให้เขาๆ ก็จะไป เพราะว่าพวกผีเขาไม่โกหก แต่ว่าราย
ที่ว่านี่บอกเขาบอกว่าพุงนี้ต้องให้เขาหายนะก็รับปาก ปรากฏว่ารุ่งขึ้น ตอนเช้าพวกปล้า
กันอะอะไววายมากกันอีกแล้ว เราก็อะไรอะผีไม่เคยโกหกทำไมมันมาอีก เลยรดน้ำมนต์ให้
มันๆ ก็นั่ง ให้มันนอนอยู่บนเตียงนั้นนั่นะ มันนอนไปๆ เราก็รับสั่งขทานไปเรื่อย สักบาย
๒ มานั่งฟังตรงคุณหนึ่งนะ ฟิงเสร็จมันก็นั่งอยู่ มันก็นั่งมองไปมองมาซักครึ่งชั่วโมงก็ลุกขึ้น
กราบ หลวงพี่ครับผมไม่ได้ฝันใช่มี๊ยะ ? บอกเออ ตอนนีเื้องอยู่ตามสภาพความเป็นจริง มัน
บอกว่าตอรองก่อนหน้านี้เ็นผมรู้สึกเหมือนกับฝัน ฝันร้ายมากด้วย ใม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรต่อ
อะไรไปบ้างแล้ว อยู่ๆ ก็หายเอาดี้อๆ ผมตื่นขึ้นมาเหมือนเพิ่งตื่นลุกขึ้นมารู้สึกตัวเต็มที
เหมือนกับผมยังฝันอยู่ เห็นหลวงพี่ก็เหมือนก็ยังมีอยู่ในฝัน ผมก็เลยนั่งมองดูก่อน เห็นรับ
สั่งขทานเห็นพูดเห็นอะไรลักษณะนี้ไม่ใช่ฝันก็เลยถามดู แล้วคุณรู้มี๊ยะละว่าคุณเป็นอะไร ?
เขาบอกว่า เขาไปเชิญผีด้วยแก้ว แต่ปรากฏว่า ไปเจอประเภทที่มีเวรมีกรรมผูกพันกันมา

ก่อน แทนที่จะลงแก้ว มันลงตัวเลย แล้วมันรับปาก มันก็รับปากจริงๆ บอกพรุ่งนี้จะปล่อยให้ เป็นปกติ เราลืมบอกว่าเวลาไหน มันล่อชะบาย ๓ ท่อ...? น่ารักม๊าย ผีเขาไม่โกหกจริงๆ แต่ถ้าเราไม่รอบคอบมันเอา เมื่อวันเป่ายันต์เกราะเพชรบอกยายเขียว ยังไง ต้องหาเงิน ให้ได้ล้านหนึ่งนะ ยายผีก็รับปากบอกได้เจ้าคะ จริงๆ เขาบอกเรื่องหาเงิน เรื่องของพระไม่เกี่ยวกับฉัน บอกแกมาอยู่กุฏิฉันอยู่เฉยๆ ไม่ได้ต้องทำประโยชน์ให้ด้วยก็โอเค รับปาก ปรากฏว่าในงานมันได้ ๕๐๐,๐๐๐ กว่า บอกอะไรจะผีไม่เคยโกหก บอกว่าได้ล้านหนึ่งบอก ได้สิ แต่ปรากฏว่าพอตัดยอดบัญชีได้ล้านกว่า เอายอดทางกรุงเทพมหานครรวมด้วย เราไม่ รอบคอบเอง ยายเขียวแถมเป็นผีน่ารักมากเลย อายุ ๙๔ แล้วตาย พอเสร็จแล้วไปให้ห่วย ลูกหลานตัวเอง ลูกหลานเอาแต่ห่วยแต่มันกลัว เพราะว่าแกไปวนๆ เวียนๆ อยู่ให้เขาเห็น ง่ายๆ ด้วย เลยเอามาฝากพระไว้ เราเองเคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อนเลยรับไว้ เอากระดูกแก วางไว้บนชั้นวางของนั่น ที่นี้แกอยู่ชั้นกลาง ชั้นบนคือพระ วันนั้นรีบๆ ร้อนๆ จะเข้าห้องน้ำ จะไปกิจนิมนต์นี้จะเข้าห้องน้ำก่อน ขึ้นไปบ้านโยมจะเข้าห้องน้ำลำบาก จะสละพายยามเช้า ส้วมก็ลำบากเลยขัดยามไว้ข้างล่างเปียกเดียว ยายเขียวร้องจ๊ากแผ่นดินแปไปเลย เราก็ลืมไป นึกขึ้นมาได้ มีดหมออยู่ในยามไปยึดอยู่ใต้กระดูก เราก็บอกเรื่องอะไรอยู่ มาเล่นสนุก อะไรอีก

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเทพที่มานึกอยากจะมีมา) อย่างนี้ถ้าหากว่าเขาคิดจะมีมา ก็มา อย่างนี้ถือเป็นการผิดมัยศรีครับ ?

ตอบ : บอกแล้วว่ามันต้องมีกรรมหนึ่งกันมา ถ้าไม่มีกรรมหนึ่งกันมาให้ตายเขาก็ทำ อะไรเราไม่ได้ ผิดมัยศรี ? เขามีสิทธินี้ ถ้าไม่มีสิทธิเขาก็ผิด ถ้ามีกรรมหนึ่งกันมาเขาก็ มีสิทธิที่จะทำอย่างนั้นได้

ถาม : อย่างนี้วิธีต่อรองคือเจ้าตัวเอง ?

ตอบ : คือของเขาเองตอนนั้นส่วนใหญ่จะขาดสติ ของเราที่ต้องรักษาสติเอาไว้ แล้ว ต่อรองแทนที่เจอมา ๒ ราย ๓ ราย ล้วนแล้วแต่ ไม่มีสติเป็นตัวนั้นล้วนๆ เลย เจอมา ตอนนั้นอีกรายหนึ่งเก่งมาก เป็นหมอผีของมอญสืบทอดกันมาตามตระกูลเลย พอแล้ว ถึงเวลาผีเข้ามันเอง ไล่ไม่ออก ปล้ำอยู่ทั้งคืนยันสว่าง พอมันปล้ำอยู่ทั้งคืนยันสว่างเขาก็ หามกันมา ยายนี้มันมีสติอยู่เกินครึ่งนะรู้ว่าผีเข้ามันด้วย แก่ไขยังไ้ก็แก่แล้วด้วยแต่แก ไม่ตก แสดงว่ากำลังใจกำลังสมาธิเขาดีจริงๆ มาถึงก็ยกพานครูตั้งโอบูชาพระขอให้ส่งเคราะห์ ด้วย พอเสร็จเรียบร้อยก็ถามเขาว่าลักษณะเป็นอย่างไร มันเป็นอย่างนี้ๆ ละ กินน้ำมนต์ แล้วก็ไม่อ้วก ที่นี้ พวกนี้มันจะเป็นอย่างนี้แหละ ถ้าจะอ้วกๆ ออกมาเป็นแต่ลมกับน้ำมนต์ ลักษณะอาการอ้วกก็คือ ผีมันออกไข่ม้อยละ ? นั่นรู้อจริงๆ แสดงว่าศึกษามาอย่างซ้ำของ แต่ โดนเข้าซะเอง ก็เลยถามเขาว่าเอาอย่างนี้มัย ? อยากไปเกิดหรือเปล่า ? บอกว่า ถ้าอย่างนั้น ให้ตั้งใจว่า นะโม ๓ จบ รับผิดชอบต่อคนมัน ก็ว่านะโมให้เขาตาม พอว่าพุทธัง สรรณังตัจจามิ เขาบอกเห็นแสงสว่างแล้ว เห็นแสงสว่างแล้ว บอกไปตามแสงสว่างนั้นแหละ พวกเราฝึก

มโนนี้ไ่กว่าผีนะ เห็นแสงสว่างแล้วไม่ค่อยยอมไปหรอก บอกให้เขาไปตามนั้นพรมน้ำมนต์ให้ ไม้แตะหัวว่า คาถาลวงพอ แล้วตีหัวบ๊องหนึ่ง มันส่งเสียงร้องไห้อึนะ ได้ยินเสียงเบานิตเดียว ไปที่สำนักงานป่าไม้ห่างกัน ๔ - ๕๐๐ เมตรวิ่งมาตุกันทั้งสำนักงานเลย เขาบอกเสียงร้องสนั่นยิ่งกว่าอากล้าโง่อีก อยู่ต่อหน้าเราได้ยินนิตเดียว รายนี่เก่งมาก เป็นหมอผีเจอมผีเข้าเองแก่ไม่ตก แต่ว่ารายนี้ตีสติเขาเกินครึ่ง เขาสู้ได้แก่ไขได้แต่ปล้ำไม่ไหวจริงๆ คึนหนึ่งเต็มๆ แล้วผีมันไม่ต้องนอนไม่ต้องกินนี้ ตัวเองไม่ได้กินไม่ได้นอนมาคึนหนึ่งก็เจิงนะซี รู้ว่าสู้ไม่ไหวถึงต้องยอมพึ่งพระ เพราะว่า พวกที่เป็นหมอผีส่วนใหญจะมีพวกของอาถรรพ์ของเขาอยู่ กลัวว่าถ้าเข้ามาในวัดเดี๋ยวมันจะล้อมหมด เห็นทำขันมาขอขมาตั้งแต่ปากทางเข้าวัดตรงหัวสะพาน ขอแล้วขออีก เป็นยังไ่ววันนี้กลายเป็นเรื่องผีไปซะแล้ว

ถาม : ผมไปเจอคนอยู่คนหนึ่งดูแล้วแก่ไปได้ลึกลงไปได้ไกล...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มันก็น่าจะมีส่วน แต่ทีนี้ถ้าเป็นผู้ที่หลุดพ้นแล้ววิบากตัวนี้ท่านไม่ได้ แต่ว่าขณะเดียวกันเราเองก็ต้องมีสติอยู่ว่านั่นเป็นสมบัติของมหาเศรษฐีเขา เราขมสมบัติเศรษฐีเสร็จแล้วอยากรวยแบบเศรษฐีมั่งราก็ต้องทำตามแบบนั้น ไม่ใช่เราขมสมบัติเศรษฐีเสร็จเราก็นั่งชมอยู่แต่ของเขา ไม่สร้างของเราให้มีชะที่หนึ่ง

ถาม : อย่างนี้ถ้าเราทำแบบนั้นแล้วคนที่ไปชื่นชมตัวเขาจะไม่วิบากจากตรงนี้ไปตรงอื่น ?

ตอบ : อันนั้นมันเป็นความผิดของเราเองถ้าเราไปเกาะตรงนั้น แต่ถ้าตัวของเขาๆ ทำไปโดยเจตนาคืออยู่แล้ว คือต้องการจะช่วยให้เราพ้นทุกข์อย่างนี้

ถาม : วิบากเขาก็จะไม่ได้...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ของเขาเองต้องดูเจตนา พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้แล้วว่า เจตนาหังภิกขเว กัมมังวทามิ เจตนาเท่านั้นที่จะเป็นกรรม คราวนี้ของเขาย เจตนาดีต้องการจะช่วยเหลือสงเคราะห์ เราเองไปตีต้นต้นกับข้อธรรมะที่เขาได้แล้วไปยึดไปเกาะ กลายเป็นไปเกาะตัวบุคคล เกาะผิดที่ ในเมื่อไปเกาะตัวบุคคลแทนที่จะไปเกาะธรรมะแล้วปฏิบัติตาม ถือเป็นการผิดของเราเองมากกว่า

ถาม : ผมได้ไปสถานที่หนึ่ง สุดท้ายได้ไปฟังธรรมะของคนง นี้ คือผมก็อยากได้เหมือนกัน พอไปฟังท่านแล้วก็รู้สึกว่ามันผิด คือมันเป็นลักษณะที่เป็นของเขาเอง ?

ตอบ : อันนี้เป็นลักษณะอาการเคลื่อนของจิต เขาเองเขาจะสามารถกำหนดให้เป็นในลักษณะนี้ๆ ของจีนก็มี ของอินเดียก็มี พวกโยคีเขาจะทำในลักษณะนี้

ถาม : ของเขาเป็นลักษณะที่เขาคิดขึ้นมาเอง ?

ตอบ : ในลักษณะนั้นๆ จริงๆ แล้วก็ไม่พ้นจากที่พระพุทธเจ้าท่านรู้หรือก เพียงแต่ว่าอันไหนที่รู้แล้วจะทำให้ช้า พระพุทธเจ้าท่านไม่สอน ท่านบอกแล้วให้ลวงวางในธรรมอันนั้นช้า เพราะฉะนั้นสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านสอนจะเป็นทางที่มุ่งตรงอย่างเดียว ไม่ใช่พระพุทธเจ้าท่านไม่รู้ เพราะท่านบอกอยู่แล้วว่าความรู้ของท่านเท่ากับไปไม่ในก้ามมือเดียว

๘๘,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

ถาม : อย่างที่เขาปฏิบัติกับคนอื่นนี่ขอให้พิจารณาไปละไปที่เดียวเลย แล้วลักษณะอย่างนี้นั้นมันไล่ไปที่ละจุดๆ ?

ตอบ : อย่างสมาธิหมุนั้น เคยลองมั้ยละ ? ลักษณะเดียวกัน ที่นั่นนั้นมันเป็นลักษณะวิสัยเฉพาะของคนใดคนหนึ่งเขา อาจจะต้องได้ในลักษณะอย่างนั้น ทำในลักษณะอย่างนั้นมันถึงจะตรงจริต ตรงกำลังใจเขาแต่ว่าคนที่ร่วมบุญกับเขามันก็มี ถ้าไม่ใช่คนที่ร่วมบุญกันมาจะฟังเขาไม่เข้าใจ

ถาม : สมาธิหมุนคืออะไรครับ ?

ตอบ : สมาธิหมุนนี้เป็นของพระอาจารย์รัตน์ รตัญญาโณ สำนักปฏิบัติธรรมรัตนประทีปจังหวัดแม่ฮ่องสอน สมาธิหมุน จะเป็นการกำหนดจิตของตัวเองหมุนวนอยู่ให้เหวี่ยงตัวรัก โลภ โกรธ หลง ให้กระเด็นออกไป แล้วพอสามารถเหวี่ยงตัวรัก โลภ โกรธ หลงกระเด็นออกไป สามารถที่จะคลายตัวราคะ โลภะ โทสะ โมหะออกไปจากใจตัวเองได้จริงๆ ก็คือการใช้สมาธิกดมันนั้นแหละ เป็นตัวเจตวิมุติ แต่ที่นี้เขามั่นใจว่าเขาสลัดลักษณะนั้นทำให้หลุดได้ อาตมาก็เจอคนๆ หนึ่ง ลูกสาวฉันเองละไปฝึกสมาธิหมุนมาจนกระทั่งเขามั่นใจว่าเขาเป็นพระอรหันต์แล้วๆ ยืนยันว่าเป็นพระอรหันต์ไม่เห็นจำเป็นต้องตายเลยเป็นอย่างของเขา ก็ได้ ที่พระพุทธเจ้าหรือที่หลวงพ่อบอกว่าถ้าเป็นพระอรหันต์แล้ว ภายใน ๗ วันจะต้องตายมันไม่ใช่ ตอนนี่ลูก ๑ คนแล้ว กำลังคนที่ ๒ เป็นพระอรหันต์แล้วลูกโผล่มาจากไหนก็ไมรู้ เพราะฉะนั้นคนเราเวลาทำไปถึงระดับหนึ่งแล้วทรงสมาธิโดยเฉพาะฌาน ๔ รัก โลภ โกรธ หลง มันโดนกดเจียบจริงๆ ทำให้พระหลายองค์เข้าใจผิดคิดว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์

ถาม : จริงๆ แล้วมันก็เป็นหินทับหม้อ ?

ตอบ : มันเป็นหินทับหม้ออยู่ถ้าหากว่าหินขยับเมื่อไหร่ หม้อมันก็งอกแล้วหม้อมันงอกในลักษณะเกือบกดด้วยโดนทับมานาน ถึงเวลางอกงามเป็นพิเศษ

ถาม : อาจารย์คนนี่ที่เขาว่าตรงนี้มาก็จะย้ำตรงนี้อยู่เสมอๆ ที่นี้วิธีที่ปฏิบัติของเขาก็คือ... ?

ตอบ : มันจะดำเนินจิตต่อเนื่องกันอยู่ไม่ยอมคลายเพราะถ้าคลายเดียวมันย้อนกลับ

ถาม : มันเหมือนกับทะลุทะลวงเข้าไปหรือเปล่า ?

ตอบ : ลักษณะคล้ายๆ อย่างนั้นก็ถือว่าทรงฌานอยู่ตลอดเวลา ที่นี้ยาหนุนี้เขาทำได้ถึงขนาดนี้แล้วรัก โลภ โกรธ หลงมันหายเจียบไป เขาก็คิดว่าเขาบรรลุมรรคผลแล้ว ซึ่งมันไม่ใช่ความผิดเพราะว่าตัวของเขาเองเขาคิดอย่างนั้น ขณะเดียวกันพระในยุครพระพุทธเจ้าท่านก็คิดอย่างนั้น ถึงขนาดพยากรณ์ว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์แล้ว แต่พอกำลังใจลดลงก็เลสติกกลับขึ้นมาตกใจ เราพยากรณ์มรรคผลที่ไม่มีจริงสงสัยต้องอาบัติปราชิกแล้วไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสว่า ในเมื่อเธอเข้าไปด้วยความเข้าใจผิดโดยไม่ได

มีเจตนาจะไต่อดกับคนอื่นเขา ก็ไม่ถือว่าเป็นอาบัติปาราชิก

ถาม : การขุดหาพระเครื่องในบริเวณวัดแล้วเอาพระไปขาย บาบหรือไม่แล้วมีโทษอย่างไร ?

ตอบ : ลงอเวจีมหานรกเพราะฉกเอาของสงฆ์ไป เป็นของที่เขาดังใจจะบูชาพระรัตนตรัย ด้วย สิ่งที่ถวายบูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วยังเป็นของสงฆ์ด้วยโทษยิ่งหนัก

ถาม : เกี่ยวกับสี่ตามวัน

ตอบ : ลองดูมัยละที่โบราณเขาว่า...

วิธีทธีด้วย

อาภรณ์

แดงพิจิตรลงกรณ์

ก่องแก้ว

ทรงแสงธนูศร

ลีลาศ

เสด็จสู่สงคามแล้ว

ผ่องพัน ไพร

ระวิก็วันอาทิตย์ใส่สีแดง ต้องใช้ธนูด้วยนะถนัดไม่ถนัดก็ต้องใช้

จันทร์วารภูษณพื้น

ไข่มพัสตร์

กรกลิ้งดาบขัด

เพริดแพรว

เสด็จจรกำจัดศีล

กรราช

โดยพิชัยฤกษ์แล้ว

ลุ่มล้าง ศัตรู

วันจันทร์ใช้สีขาวนวล ผ้าพื้น แล้วก็ใช้ดาบเป็นอาวุธ

ภุมวารวิศิษฐ์ด้วย

ชมพู่

ทรงพระแสงกรชู

ดาบตั้ง

เนกองค์มฤตยู

ยุรยาตรา

มवलอรินทร์ต่อตั้ง

แตกด้วย เดชา

ถ้าเป็นวันอังคารใช้สีชมพู ภุมวารคือ วันอังคาร แล้วก็ใช้ดาบกับตั้งๆ ก็คือ โล่

เล็ก โล่แคบๆ ยาวๆ

พุทธวารสารสวัสดิ์สร้อย

สินิล

เขี้ยวคู่องค์อมรินทร์

รุ่งฟ้า

ทรงดาบพิชัยยุทธลิน

ลาลาศ

ยกพยุหะจากกล้า

วากกว้าง ชิงชัย

พุทธใช้สินิลสีเขี้ยวแล้วก็ใช้ดาบ

พฤษพิพัฒน์ภาคพื้น

ภุษา

สีม่วงเมฆยาตรา

รุกเร้า

ทรงแสงศกดิ์เดชา

ไชยยศ

คลายคลี่พิริยะพลเด้า

ต่อต้าน รณรงค์

วันพฤหัสบดีใช้สีม่วง

สุกโรวโรฤทธิ์เรือง	อาภรณ์
เหลืองเลื่อมลายอลงกรณ์	ก่องแก้ว
ทรงแสงธนูรอน	อริราช
เสด็จปราบสงครามแผ้ว	ผ่องพื้น ปรุพี

แปลก...วันศุกร์ใช้สีเหลืองเลื่อม

เสาโรจุฉ้วน	ดำดี
ทรงสรรพาวุธลี	ลาศเต้า

วันเสาร์ใช้ชุดสีดำอาวูอะไรก็ได้ สรรพวุธแล้วแต่ไข่ม้อย เขาว่า...

ทรงสรรพาวุธลี	ลาศเต้า
ออกแย้งยุทธไพรี	รณภาพ
ทวยเทพอวยชัยเข้า	คำให้ สสภาพ

แล้วก็สรุปท้ายว่า...

เสด็จสรรพเสาวภาคย์เบื่อง	เบาราม
ตามลัทธิอาจารย์	กล่าวไว้
สำหรับปิ่นจุฑาธาร	ทรงสู่ ศีกนา
ชาวพ่ออุตุสำหรัได้	เร่งรู้ เรียนจำ

ศึกษาไว้แล้วบอกเจ้านายด้วย สำหรับปิ่นจุฑาธารสำหรับพระเจ้าแผ่นดิน วันเสาร์ สีดำนะ ถ้าหากของสูงทรงภูก็คล้ายๆ กันไข่ม้อย ? แต่ว่าอีกตำราหรือเปล่าก็ไม่รู้ เขาว่า

อันนี้ภาษาทรงณรงค์รบ
ควรมีครบเครื่องเสร็จทั้งเจ็ดสี
วันอาทิตย์สิทธิโชคโฉลกดี
เอาเครื่องสีแดงทรงเป็นมงคล
เครื่องวันจันทร์นั้นควรสีนวลขาว
จะยืนยาวชนชาติสถาผล

อันนี้ตรงกันนะ

อังคารช่วงม่วงงามสีครามปน

เป็นมงคลอดิเรกอุดมดี

อันนี้มันเพี้ยนกันเพราะอันนั้นอังคารเขาใช้ชมพู

เครื่องวันพุธสุดจะดีด้วยสีแดง

กับเหลืองแปดปนระดับสลบสี

อันนี้ของเขา เล่นสีแดงไปเลย มันไม่ใช่สีเขียวไข่ม้อย ?

พฤหัสบดีทรงเครื่องเขียวเหลืองดี

วันศุกร์สี่เมฆหมอกออกสงคราม

พฤษ์สี่สี่เขียวเหลือง สีเหลืองเปลือกมะนาว วันศุกร์สี่เมฆหมอก สีเมฆหมอก
ไม่ใช่สีดำนะสีขาวจ๊ะ ขาวขุ่น

วันเสาร์ทรงเครื่องดำจิ้งล้าเลิศ

แสนประเสริฐเสียนศึกจะนึกขาม

อีกพาสีที่ซึ่ซึ่ประดับงาม

ให้ต้องตามสีสิ้นจิ้งก้นภัย

ฆ่าต้องเอาสี่เดียวกับเครื่องทรงด้วย ตายซั๊กแล้ว เตียวไปเจอมาสี่ชมพูนี้ยุ่งเลย
ยอมสี่กันใหญ่ ตำราโบราณศึกษาไว้บ้าง พวกนี้เจเนจบพิชัยยุทธเสียเปล่าๆ ลืมหมดเลย
สมัยก่อนต้องศึกษาไว้ ตำราพิชัยสงคราม ตำราอะไรต้องรู้ ถูกฆ่าล้าง ถูกจับบน รู้กัน รู้แก่
ศึกษาพฤษ์แบบนี้แก้ด้วยอย่างนี้ เข้าห้อมหมอดแล้วนึกไม่ออก ของอาตมาขังอยู่ปากห้อม
เปิดล้วงเอาเมื่อไหร่ก็ได้

ถาม : หนูไม่สบายหมอดตรวจ ๖ - ๗ คนไม่มีทางรักษา ?

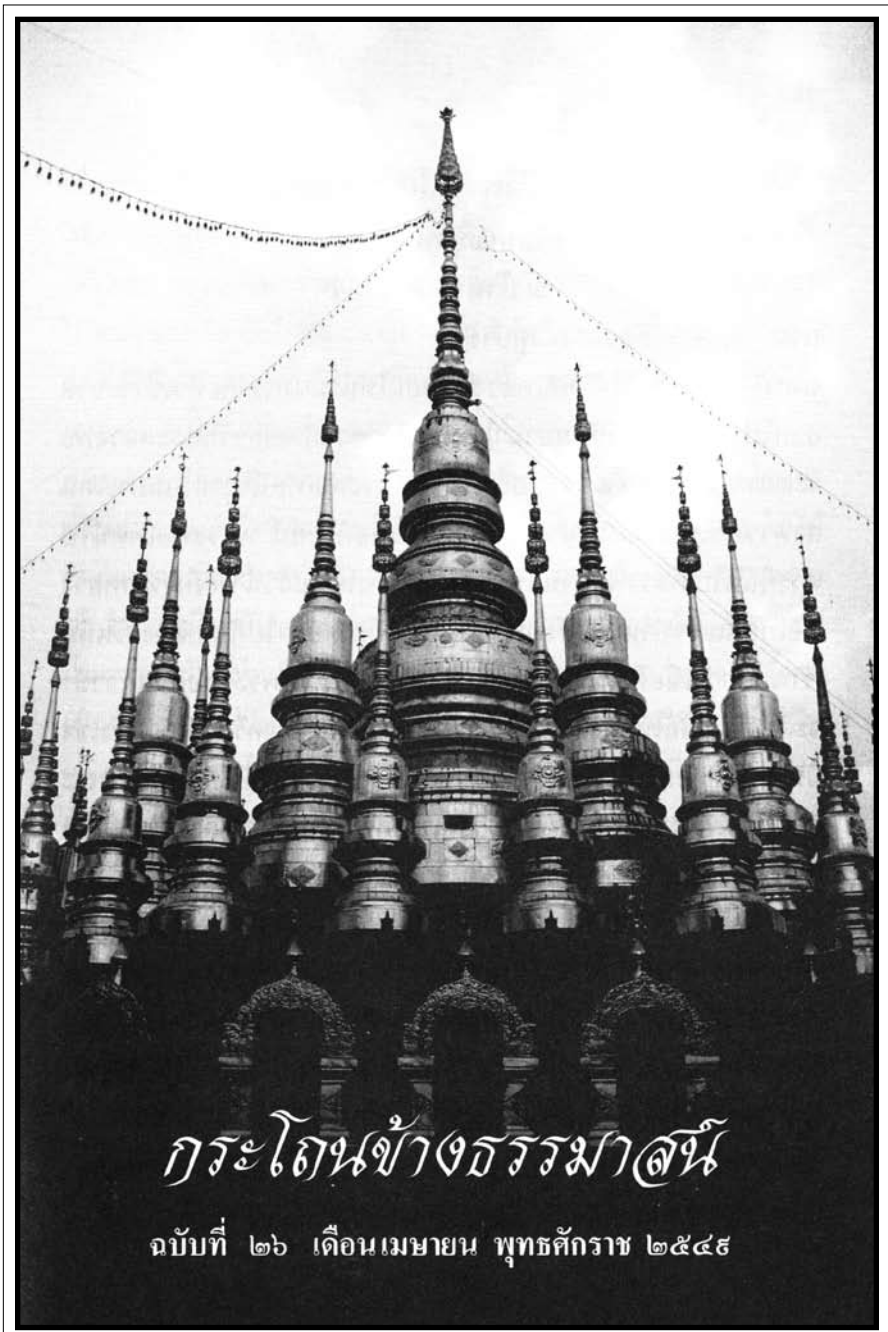
ตอบ : โรคบางอย่างกรรมมันบัง ตรวจอาการยังงี้ก็ไม่เจอ มันก็เล่นของมันไปเรื่อย
อาตมาก็เจอมาหลายยกแล้ว บางทีปวดท้องใจจะขาดอย่างกับใครเอามีดมาเสียบคาพุง ไป
ให้หมอเอ็กเซอร์ย์ ปรากฏว่ามันวิ่งจืดไปที่หัวเข่า เราขึ้นไปบอกหมอดตอนนี้มันอยู่ที่หัวเข่า
แล้ว เขาว่าเราบ้าแน่ๆ เพราะอย่างนั้นทำไม่รู้ไม่ชี้ทนเจ็บไปคนเดียว

ถาม : แล้วบางครั้งมีบ้างมียเจ้าคะ ที่เราเจอทุกขเวทนาแล้วไม่ไหว เราต้องหลบ ใช้วิธี
หลบได้มัย ?

ตอบ : จริงๆ มันก็หลบเป็นปกติอยู่แล้ว ใครที่ทรงอานาปานสติได้ ส่วนใหญ่ก็ใช้
อานาปานสติเป็นที่อาศัยเขาเรียก บัณฑิตมยะยัง ภาวะสัง ขารัง ระวังกายสังขารของตนคือ
ถ้าหากไม่ระงับไว้ มันก็เจ็ง

หลวงพ่อดำไร่ชิง อ.สามพราน จ.นครปฐม

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๖ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ เดือนเมษายน ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : คินนี้ต้องลองนั่งดูบ้าง ?

ตอบ : ลองดูก็ได้ ตอนหลวงพ่อสอนให้นั่งมันทรมาณ หัวเข่าจะขาดออกไป ใครจะนึกว่าต้องเอามาใช้ เพราะว่าช่วงนั้นเวลาวันพระหลวงพ่ोजะลงเทศน์ที่ศาลา ๒ ไร่ เมื่อถึงเวลาที่หลวงพ่อเทศน์ ญาติโยมประเคนอาหารพระฉัน หลังจากสวดแล้วหลวงพ่อก็จเทศน์ หลวงพ่อเทศน์ไปพระก็ฉันไป หลวงพ่อตานฉันข้าวต้มมาต่างหากแล้วนี่ พอถึงเวลาหลวงพ่อเทศน์เสร็จท่านก็รับสั่งมหานต่อ พระก็กราบลาไปกันเกลี้ยง วันนั้นท่านบอกว่าเมื่อถึงเวลาฉันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้พระนั่งอยู่จนกว่าข้าจะสั่งให้ลุก โอโห...ตั้งแต่เจ็ดโมงครึ่งล่อชะบายสี่โมงครึ่ง รู้สึกว่าหัวเข่ามันจะหลุดออกไปนะ หลังจากนั้นท่านบอกทุกงานให้ นั่งอยู่ ลักษณะอย่างนี้ เพราะว่าญาติโยมเขามาวัดเขาเห็นพระมากๆ แล้วเขาสบายใจ เขาชื่นใจ นั่งอยู่ให้เขาดูหน่อย เราก็ออยู่...หลังจะขาด ข้าจะหลุดแล้ว หลวงพ่อตานนั่งคุยกับโยมทั้งวันโยกหน้า โยกหลังทั้งวัน แจกของโยมไปด้วย ท่านแยกว่าเราเท่าไร ? หลังจากนั้นมาแต่ละคนก็อ้างว่ามีงานไม่ลงศาลา เราอ้างไม่ได้เพราะงานของเราก็คือเฝ้าหน้าห้องหลวงพ่อ หลวงพ่ออยู่ในห้องต้องอยู่นั้น ก็เตียงคนเดียว จะมีหลวงตาแก่ๆ อย่างหลวงปู่ทองเทศ หลวงตาเจริญแล้วก็หลวงตาสมชาย อย่างนี้อยู่ด้วยกัน สงสารคนแก่จริงๆ ต้องมากลุ่มกับพระลูกพระหลาน ของเราเองบางทีก็ยกมือขอเวลานอกขอไปสั้วมหน่อยมันอันนั้นไม่อยู่จริงๆ เลยตอนนั้น มันรู้สึกทรมาณเหมือนใจจะขาด ไม่รู้ว่าหลวงพ่อจะให้นั่งไปทำไม หลังจากทีออกจากวัดไปแล้วต้องมานั่งตรงนี้ ๑๐ ปีผ่านไปรู้อแล้วว่าทำไมถึงต้องหัดนั่งตอนนั้น (หัวเราะ) ทุกอย่างหลวงพ่อตานสายตายาวไกล ท่านเห็นแจ้งแทงตลอดไปหมด เรามันเห็นไม่ถึง นี่แค่เฉพาะหน้าก็รบกับกิเลสไม่ไหวแล้ว เลยต้องใช้วิธีประเภทที่ว่าถึงเวลา ก็แล้วแต่หลวงพ่อจะสงเคราะห์เกิด

ถาม : ันนี้ก็แปลว่าต้องมาสายพุทธภูมิก่อน ?

ตอบ : ถ้าใครตามหลวงพ่อมานั่งเป็นพุทธภูมิ ตกกระไดพลอยโจนมาทั้งนั้นแหละ ที่คำว่าตกกระไดพลอยโจนก็คือว่ากำลังใจจริงๆ ไม่ได้คิดอยากจะเป็นพระพุทเจ้า อธิษฐานตามหลวงพ่อมา หลวงพ่อตานฟ้าดชะ ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัป พวกตามระยะแรกๆ ล่อไป ๑๐ กว่าทั้งนั้นแหละ ถ้าตั้งใจเป็นพระพุทเจ้าเองเลยไปได้ ๒ รอบแล้วอยากเป็นปัญญาธิกะเลยตั้งตั้งแต่ ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป อยากเป็นศรัทธาธิกะเลยไปตั้งตั้งแต่ ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป นี้ประเภทตามอย่างเดียวไปไหนไปด้วยล่อชะ ๑๐ กว่า ตอนขึ้น

ไปกราบลาพระท่านขอลาพุทธภูมิ ท่านอนุญาตให้ลาได้ แต่ท่านบอกว่าจะงานเก่าให้ทำไปก่อน คือเรื่องของการสงเคราะห์คน งานเก่าก็ต้องทำไปก่อนนะ มันก็เลยกลายเป็นว่าอยู่ในลักษณะ อนุญาตให้ลาได้ถ้าแข็งแน่จริงก็เข้านิพพานไป ถ้าไม่แน่จริงต้องหม่าต่อเพราะท่านบอกว่าจะงานเก่าทำไปก่อนนะ พยายามหนีสุดชีวิตเลยร่างกายมันแย่ เขาเรียกว่าพุทธภูมิแบบตกกระไดพลอยโจนไม่ได้เจตนาจะเป็นเลย เขาถีบเอาไปเป็นพระเอกเอง ที่มีเรื่องที่เขาเล่ากันที่เด็กตกน้ำ เสียงร้องช่วยด้วยๆ เด็กตกน้ำ แล้วมีชายคนหนึ่งพุ่งหลาวลงไปช่วยเด็กขึ้นมา นักข่าวตากล้องก็วิ่งกันมาเต็มไปหมดขอสัมภาษณ์หน่อยครับว่า ท่านคิดยังไงมีอะไรจะพูดกับผู้ชมทางบ้านบ้าง เขาว่าถามหน่อยซิว่าใครถีบกลองไปวะ ? (หัวเราะ) ไม่ได้เจตนาเขาถีบไปเป็นพระเอกจนได้ โหนง ลงไปแล้วเลยช่วยเด็กขึ้นมาด้วย มันต้องเจอลักษณะอย่างนั้น การปรารถนาพระโพธิญาณนี่จะบอกว่าเป็นข้อเก่าฝังอยู่ในใจของพวกเราทุกคน เพราะว่าพระพุทเจ้าท่านตรัสรู้มามากเหลือเกิน ขนาดในบทสวดสัมพุทธะบอกว่า สัมพุทธะ อเนกะ สะตะโกฏยะ เป็นร้อยโกฏิจนไม่สามารถจะนับได้ พระพุทเจ้าแต่ละองค์ เมื่อตรัสรู้แล้วก็ต้องเสด็จขึ้นไปโปรดพระมารดา อันนี้เขาเรียกว่าเป็นพุทธธรรมนิยม เป็นประเพณี ที่พระพุทเจ้าท่านต้องปฏิบัติอยู่แล้ว เป็นการสงเคราะห์พ่อแม่หรือญาติ หรือที่เรียกว่า ญาตะกานัญจะ สังคะโห สงเคราะห์ญาติของตน ตอนที่ท่านเสด็จลงจากดาวดึงส์หลังจากโปรดพระพุทพระมารดา แล้วก็เปิดโลกทั้งหมดตั้งแต่นิพพาน ลงไปยืนอเวจีให้เห็นถึงกันหมด ตอนนั้น สรรพสัตว์ทุกหมู่ ทุกเหล่า ทุกภพ ทุกภูมิ ทุกจักรวาลก็จะเห็นว่ันี่แหละ ผู้ที่เลิศประเสริฐที่สุดไม่มีใครยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว นอกจากจะขึ้นขมยินดีแล้ว มันยังมีใจลึกๆ ว่า เออ...ถ้าเป็นเราบ้างก็ดี ตัวนี้แหละมันเพาะเชื้ออยู่ในใจเรา เพราะฉะนั้นต่อให้มดดำ มดแดงอะไร ตอนนั้นอยากจะทำอะไรที่ตั้งใจอย่างนั้นเหมือนกัน เพียงแต่ว่าตัวเองทำไปได้ไกลเท่าไร ท่านที่กำลังใจเข้มแข็งมันคงจริง ๆ ก็ทำงานกระทั่งสำเร็จไป ท่านที่ไม่เข้มแข็งไม่มันคงหนักๆ เข้า ไปเจอธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเข้า เห็นว่าเออ...ทำอย่างนี้สบายใจกว่าก็เลี้ยวเว็บหายไ้ อย่างสมัยพุทธกาลพระมหากัจจายนะ ท่านบำเพ็ญพุทธภูมิบารมีมาทางด้านพระโพธิญาณมา จนกระทั่งมีมหาปुरुสัลักษณะคล้ายพระพุทเจ้าพรหมณ์พาวรี ที่เป็นอาจารย์ของมานพ ๑๖ องค์ที่ตอนหลังเป็นพระอรหันต์หมด ท่านมีแค่ ๓ อย่าง แต่ว่าพระมหากัจจายนะนี่ คล้ายพระพุทเจ้าเลย แล้วพระอาณนทีที่เป็นน้อง (ลูกอา) ก็คล้าย พระนันทะที่เป็นน้องต่างแม่ก็คล้าย ถึงเวลาออกบิณฑบาตไปทางด้านเดียวกัน พระพุทเจ้าเสด็จ พอถึงยามว่างจากภารกิจ พระอาณนทีเสด็จ เดียวก็พระนันทะไป พระมหากัจจายนะไป คนเขาก็เลยว่่า เอ๊ะสมณผู้นี้ทำไมถึงมักมากแท้มาแล้วมาอีกอย่างนี้ พระมหากัจจายนะท่านเลยอธิษฐานให้ร่างกายท่านอ้วน คนอื่นจะได้จำได้เป็นคนละคนกัน แต่จริงๆ แล้วท่านเองนี่มีมหาปुरुสัลักษณะเสียด้วยซ้ำไป แล้วเป็นพระเถระ

องค์เดียวที่มีความสามารถพิเศษในการขยายหัวข้อ ที่พระพุทธเจ้าย่อไว้ให้เป็นของพิสดารคือ จากของยากให้เป็นของง่ายของละเอียดได้ ก็เลยเป็นพระเถระองค์เดียวที่มีพระสูตรบันทึกอยู่ในพระไตรปิฎก เพราะว่าพระอนันท์ทูลถามพระพุทธเจ้าว่า พระมหากัจจายนะแก่ในข้ออรธ ข้อธรรมมาในลักษณะอย่างนี้ พระพุทธเจ้าประทานสาธุการบอกสาธุฯ ถ้าเป็นตถาคตก็แก้อย่างนี้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นพระมหากัจจายนะ เป็นพระอรหันต์องค์เดียวที่มีพระสูตรที่ท่านกล่าวถึงอยู่ในพระไตรปิฎก นอกนั้นจะเป็นคำเทศน์ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น เขาเรียกภัทเทกัตตสูตร สูตรของผู้มีราตรีอันเจริญ ทำอย่างไรจะเป็นผู้มีสติอยู่ทั้งหลับทั้งตื่น นั่นแหละพระพุทธเจ้าท่านเทศน์เอาไว้นั้น พระมหากัจจายนะขยายขยายยัด แล้วเสร็จแล้วต้องดูลีลาครูบาอาจารย์ ลีลาของพระสมัณนั้น พระมหากัจจายนะนี่บ้านของท่านอยู่แคว้นอวันตี ถ้าเป็นสมัณนี้ก็บ้านนอกสุดกู่คือสุโขทัยไกลเลย ถึงเวลากลับไปแต่ละทีมีผู้ศรัทธาเลื่อมใสตามมาบวชทีหนึ่ง ๑๐๐, ๒๐๐, ๕๐๐ พามากราบพระพุทธเจ้า ท่านก็ประทานสาธุการ สาธุ...กัจจายนะเธอทำดีแล้วๆ ...รายงานว่าปฏิบัติอย่างไรบ้างๆ เทศน์อย่างไรบ้าง สอนอย่างไรบ้าง พอเห็นลูกต้องสมบูรณท่านประทานสาธุการให้ ลองครูบาอาจารย์สมัณนี้ดูบ้างซิเอาแค่ทองผาภูมิก็พอ อาจารย์สมจิตร พระครูสุจิน บัญญาญจน เจ้าคณะตำบลท่าขนุน เขต ๓ บวชพระมาตั้งแต่ ๒๕๓๖ จนปานนี้เจ้าคณะอำเภอยังไม่ยอมออกใบสุทธิให้สักรูป เพราะกลัวว่าถ้าลูกศิษย์ของอาจารย์จิตรมาๆ เดี่ยวจะไปแข่งบุญกับตัวเอง เอากับพ่อซิ แล้วพ่อท่านประกาศไว้เลยว่า เขตของอำเภอทองผาภูมิห้ามคนอื่นนั่งอุปัชฌาย์ ต้องเป็นท่านถึงนั่งได้ องค์เดียว อาตมาไปถึงครั้งแรกก็กัดกันเขี้ยวบิ่นเลย เพราะว่าเด็กมอญจะบวช ๔ คนก็ไปติดต่อกันเป็นอุปัชฌาย์ ท่านกำหนดมาเลยว่าคุณั่งอุปัชฌาย์ท่าน อย่างตำรูปละสามพัน ๔ รูปล่อไปหมื่นกว่าก็เลยเช่ารถพาทั้ง ๔ รูปไปบวชกับหลวงพ่อดูตะมะไม่เสียเลยซักตั้งค์แล้วแต่โยมจะถวาย พระดีทำอย่างหนึ่ง พระดีมากๆ ทำอีกอย่างหนึ่งนั่นนะเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถ้าหากเราดูในพระไตรปิฎก ดูอย่างไรเสียก็จะเห็นตัวมุกิตาจิตอย่างชัดเจนเลย โดยเฉพาะพระผู้ใหญ่มีมุกิตาจิตกับผู้น้อย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามุกิตาจิตต่อกันทุกสามเณรตลอดถึงญาติโยมทั้งหมด สมัณนี้มันดีแต่ขัดคอกัน หลวงวิจิตรวาทการท่านว่า อันที่จริงคนเขาอยากเห็นเราดี แต่ถ้าเด่นขึ้นทุกทีเขาหมั่นไส้ จงทำดีแต่อย่าเด่นจะเป็นภัย ไม่มีใครเขาอยากเห็นเราเด่นเกิน ขาดตัวมุกิตาจิต ตอนฝึกพรหมวิหาร ๔ ใหม่ๆ นี่สนุกมากเลย พรหมวิหาร ๔ มัน เมตตารักเขาเสมอตัวเอง กรุณา สงสารอยากให้เขาพ้นทุกข์ มุกิตา พลอยยินดีเมื่อเขาอยู่ดีมีสุข อุเบกขาว่างเฉย ถ้าหากว่าเป็นกฎของกรรมไม่สามารถจะแก้ไขได้ ที่ปล้ำๆ มาในกรรมฐาน ๔๐ นี่ยอมรับว่า อรูปฌาน ๔ กับพรหมวิหาร ๔ นี่ส่ำที่สุด เพราะว่านี่เป็นเรื่องที่ทำยากจริงๆ ทำไปๆ ถึงตัวมุกิตาจิตมันบอกไม่ถูก อธิบายให้เป็นคำพูดมันยากจริงๆ เอาแค่เป็นเลาๆ ก็

แล้วกัน เดินบิดตบตาอยู่เสียงรถแล่นพรีตมา ไอ้หนอ เขาทำบุญมาดีจริงๆ เหนะ เกิดมาชาตินี้เขาร่ำๆ รวยๆ มีรถขี่นายินดีจังเอนะ มันไปโน่นนะ มันยินดีกับเขาไปหมด เห็นหมูหมากาไก่อี้กับเขาไปหมด ถึงเวลาเสียงโกะขึ้นว่า เออหนอขอให้เธอเป็นผู้ที่พ้นจากความทุกข์มีแต่ความสุข ขอให้หากินอ้อมปากอ้อมท้องทุกวันนะ ใจมันไปโน่นนะ มันไปของมันเรื่อยเปื่อย ตอนที่ฝึกขอข้าวเทวดากิน หลวงพ่อท่านก็ให้ ทรงพรหมวิหาร ๔ ให้เต็มที โดยเฉพาะตัวเมตตาดูต้องเป็นปกติ ทรงได้ทั้งวันต้องไม่ให้พร่อง ถ้าหากว่าพร่องแม้แต่วินาทีเดียวอด หลวงพ่อท่านก็เลยสอนให้ขอในวัดก่อน ของเราน่ากฤตดินมะม่วงบ่อเรื่อยเลย เออ...เอาตรงนี้แหละ ถ้าหากว่าอดขึ้นมากี่โนน โยมเอี่ยมจ๋า ขอข้าวกินหน่อย โรงครัวเรามีไม่ต้องไปกลัวเสียฟอร์ม ก็มันขอไม่ได้นี่หว่า (หัวเราะ) แต่ว่าหลวงพ่อสพฺพคุณของท่านไม่อย่างนั้นนะซี พอท่านรู้ว่าเราวิธีขอข้าวเทวดา ขออะไรขึ้นมาท่านก็ขอเรียนบ้าง แต่ที่ท่านผ่านไปปึงลับแลเลย แล้วก็อธิษฐานผิดด้วย ท่านอธิษฐานว่าถ้าไม่ใช่ข้าวที่ตกลงปากบาตรที่คนอื่นใส่มาจริงๆ จะไม่ฉันอะไรเลย ไอ้โห...เราทั้งนม ทั้งกาแฟ ทั้งน้ำหวานไว้ท่านไม่ฉันเลยจริงๆ จิตใจเด็ดเดี่ยวมาก ตายเป็นตาย ท่านบอกอีก ๑๕ วันนะน้องแล้วค่อยมาดูที่ ...เข้าไปเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกปะแจ็บๆ ไม่มีแรงจะหายใจ เราบังเอิญมียาโต๊ปติของจีน สกัดมาจากโปรตีนของพืช ลักษณะของพวกถั่วฉันไป ๔ เม็ด ๑๕ นาที ลูกขึ้นมาสะบัดแข่งสะบัดขาได้ เอาล่ะที่คงรอดตายแล้วล่ะ อีก ๗ วัน ๑๐ วันค่อยมาดูใหม่เอาใหม่อีกเหมือนเดิม ลักษณะนั้นโทษเขาไม่ได้นะ การขอข้าวเทวดากินมี ๒ วิธี ๑ แรกนี้เรากำหนดเจาะจงลงไปเลย ว่าเราจะขอกับต้นไม้ต้นนี้ ต้นไม้ที่มีรุกขเทวดา จะเป็นต้นไม้ ที่มีแก่นสูงตั้งแต่ ๑ ศอกขึ้นไป โบราณว่าสูง ๑ คืบ คืบหนึ่งก็คือฟุตหนึ่ง คราวนี้เราก็ก็นั่งใจแผ่เมตตาอยู่ตรงนั้น ผาบาตรไม่ต้องเปิด ปิดไว้อย่างนั้น เทวดาใส่เขาไม่ห่วงเปิดผาหรือก ถึงเวลาใส่ทะลุลงไปเลย ถึงเวลาหลับตาแผ่เมตตาอย่างเดียว ถ้าหากว่าซัก ๑๐ นาที ๑๕ นาที ถ้าใส่บาตรเสร็จเขาจะเคาะผาบาตรเสียงดังตุบ เราก็ก็นั่งบาตรมาได้ เปิดดูข้างในจะมีข้าวเทวดาอยู่สีเหลืองอ่อนๆ แล้วมีดอกไม้มาดอกหนึ่ง ส่วนใหญ่จะเป็นดอกไม้แปลกๆ มีกลิ่นหอมมาก หอมชนิดที่แห้งแล้วกลิ่นหอมยังติดจมูกอยู่เลย อีกวิธีหนึ่งก็คือ กำหนดระยะเวลา คือจากต้นไม้ต้นนี้ ถึงต้นไม้ต้นนั้นเราจะเดิน ถ้าหากว่ามีผู้ใดใส่บาตรเราจะยอมรับ ถ้าไม่มีผู้ใดใส่บาตรเราจะยอมอด ถ้าหากว่าทำลักษณะนี้ถ้าหากว่าเขาตั้งใจสงเคราะห์จะออกมาใส่บาตรให้ออกมาเป็นตัวๆ นี้อ้อ อย่างนี้แหละ

ถาม : ตาจันทร์แกอดีตมัททนายัดๆ หนึ่ง พระครูวิชาญไชยคุณท่านได้เล่าว่า แกเอาเงินวัดไปปล่อยกู้ดอกออก หลังจากนั้นเมียและลูก ๔ คนก็ค่อยๆ ตายทีละคน และสุดท้ายเมียก็ตาย แล้วตอนหลังมาแก่ก็หันมากินอุจจาระตัวเอง แกบอกว่าจะต้องประหยัดและตอนกลางคืนก็ร้องว่า อย่าทำฉันเลยฉันกลัวแล้ว ด้วยความเจ็บปวด หลังจากนั้นประมาณ ๗

วัน แกกั๋ตาย อยากรเรียนถามท่านว่า การที่ลูกและเมียแกตายเพราะกรรมของบุคคลนั้น หรือว่ากรรมที่เอาเงินวัดไปปล่อยกู้และทำไมแกต้องกินอุจจาระแทนข้าว กลางคืนทำไมต้องร้องเจ็บปวด พระครูวิชาญไชยคุณท่านเป็นใคร ... (ไม่ชัด)...?

ตอบ : เสียตายนะตาจันทร์แกน่าจะอยู่จะได้ถามแกเอง เรื่องของตาจันทร์ ลูกเมียของแกที่ตายไม่เกี่ยวกับแกหรอก เรื่องของกรรมใคร ใครทำใครได้ มันทำแทนกันไม่ได้ คนเราถ้าหากว่าหมดอายุขัยหรืออุปฆาตกรรมเข้ามาก็ต้องตายไปตามเวรตามกรรมที่ตัวเองทำมา แต่ที่ว่าที่ตาจันทร์แกเอาเงินสงฆ์ไปใช้จะเกิดโทษหนักมาก ที่นี้โทษหนักพอถึงเวลาใกล้ตายสติสัมปชัญญะไม่ตีมันก็มีอาการเพ้อคลั่ง แสดงอะไรออกมาหลายอย่าง ตามกรรมที่ตัวเองทำมา อาการหนึ่งที่ตาจันทร์แกเป็นก็คือ แกจะร้องเอะอะโวยวายว่า เหมือนอย่างกับมีใครมาทำร้ายแก จำไว้ให้แม่นเลยคนเราก่อนตาย ๓ วัน ๗ วันนี่ส่วนใหญ่จะเห็นว่าตัวเองจะตาย ตัวเองจะไปไหน ในเมื่อเห็นว่าตัวเองจะตาย ตัวเองจะไปไหน สภาพของตนเองเป็นอย่างไร ตัวเองในเมื่อเอาเงินสงฆ์ของสงฆ์ไปใช้ โทษจะต้องลงเวจิมหากรก จะต้องทุกข์ทรมานโดนเขาลงโทษตามแบบที่ตัวเองเห็นก็เลยร้องขึ้นมาด้วยความตกใจตามแบบที่ตัวเองเห็น เพราะคิดว่าอันนั้นคือตัวของตัวเองแล้ว แต่จริงๆ ตัวเองยังไม่ตาย ภาพที่เห็นล่องหน้าไปภายในระยะเวลาอันสั้นก่อนที่จะสิ้นชีวิตเท่านั้น ประมาณ ๓ วันหรือ ๗ วัน ส่วนใหญ่จะรู้วาระของตัวเอง ถ้าหากว่ายังปฏิบัติในอาณาปานสติจนตรงตัว มีความคล่องตัวนี้สามารถบอกล่วงหน้าได้เป็นปีว่าจะตายเมื่อไหร่

ถาม : แล้วท่านพอจะทราบมั๊ยครับว่าพระครูวิชาญไชยคุณท่านเป็นใคร ?

ตอบ : พระครูวิชาญไชยคุณ ปัจจุบันท่านคือเจ้าคุณพระมงคลชัยสิทธิ์ วัดปากคลองมะขามเฒ่า อำเภอดงสิงห์ จังหวัดชัยนาท ก่อนหน้านั้นเคยเป็นคู่เทศน์กับหลวงพ่อดอนนี้ยังอยู่ ๘๐ กว่าใกล้จะ ๙๐ แล้ว เริ่มได้ยินคนเขาบอกว่าท่านเริ่มหลงแล้วเหมือนกัน อายุมากแล้วนี่ ก็ต้องมีลืมโน่นลืมนี้บ้าง

ถาม : การใช้อารมณ์กรรมฐานที่คนมองเห็นภาพพระพุทธรูปหรือ พระพุทธรูปอย่างนั้นเป็นอารมณ์ที่คิดเอง หรือเป็นเพราะสมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านทรงโปรดเสด็จมาครับ ?

ตอบ : มี ๒ อย่างๆ หนึ่งท่านแปลงฉัพพรรณรังสีมาโปรดเฉพาะหน้าเหมือนกับท่านเสด็จมาเอง อีกอย่างหนึ่งก็คือ จิตของเราเกาะภาพพระเป็นปกติเขาเรียกว่า พุทธนิมิต ลักษณะเหมือนอย่างกับกลิ่น เป็นไปได้ทั้ง ๒ อย่างถ้าหากว่าท่านตั้งใจจะสังเคราะห์ ก็จะปรากฏขึ้นเฉพาะหน้าเรา เหมือนกับองค์ท่านเองทุกอย่าง แล้วอีกอย่างหนึ่งเราจับภาพพระเป็นปกติ ภาพนั้นก็ปรากฏขึ้นได้ตามที่เราต้องการ

ถาม : แล้วเรื่องพระเตมีย์บีฑ์ที่ท่านเห็นบิดาตัดสินใจโทษประหารชีวิตบุคคลอื่นและตนเองต้องยอมเป็นเบี้ยเพราะมองเห็นว่า ในอดีตตัวเองเคยตกอยู่ในนรกมาแล้ว อยากรเรียนถามว่าการที่ผู้พิพากษาตัดสินคดีคนมีความผิดและต้องรู้ถึงผลการตัดสิน แล้วจะต้องได้รับ

ผลเช่นเดียวกันนี้หรือไม่ ?

ตอบ : ต้องดูว่ากำลังใจท่านเกาะอะไร ถ้าหากว่ากำลังใจท่านเกาะในทาน ศีล ภาวนา การตัดสินทุกอย่างกันไปโดยยุติธรรม ตามด้วยบทกฎหมายไม่ได้คิดจะกลับแก้งใคร ไม่ได้คิดจะลงโทษใครโดยความไม่ชอบมาพากลเฉพาะตัวอย่างนี้ สิ่งที่ท่านทำ ท่านทำเพื่อรักษาความสงบสุขของคนส่วนใหญ่ ถ้ากำลังใจท่านเกาะในส่วนดีก็ไปได้ แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วถ้าหากว่าเป็นอย่างที่เราเคยมีท่านว่ามานั้น สมัยนั้นคงจะตัดสินกันด้วยอารมณ์ ตัดสินกันด้วยโทสะ ประเภทแหม ! มันฆ่าคนมา มันลักทรัพย์สินสิ่งของเขามา ทำให้เขาต้องเดือดร้อนวุ่นวาย ทำให้ญาติต้องเดือดร้อนไปด้วย ในเมื่อตัวเองตัดสินในลักษณะนั้นเสร็จแล้ว เวลาก่อนตายกำลังใจเกาะในด้านที่ไม่ดีก็ไปยาวเลย ต้องดูว่าก่อนตายกำลังใจเขาเกาะอะไร แล้วสิ่งที่เขาทำๆ ตามหน้าที่โดยสุจริตหรือเปล่า ?

ถาม : การใส่แหวนพระจริงๆ แล้วสมควรหรือไม่ เพราะว่าการใส่แหวนพระบางที่ท่านก็ไปอยู่ในที่ๆ ไม่เหมาะสมไม่บังควรเช่น ห้องน้ำ หรือการใช้มือหยิบจับสิ่งต่างๆ หรือล้างจานเป็นต้น ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเราต้องดูว่า เราใส่เพื่ออะไร ถ้าเราใส่เป็นอนุสติมันก็สมควรอยู่แล้ว ขณะเดียวกัน แหวนเขาทำมาลักษณะนั้นมันอยู่กับมือ ต้องทำหน้าที่การงานล้างจาน ซักผ้าถูบ้านหรือว่าหยิบจับสิ่งที่ไม่สะอาดก็เป็นเรื่องปกติ แล้วถึงเวลาเรารีบล้างให้สะอาดก็แล้วกัน ขอให้กำลังใจของเราเกาะพระเป็นปกติใช้ได้ แต่ว่าถ้าหากว่าเราใส่ลักษณะนั้นแล้วๆ มัวแต่ไปคิดไปหวาดไประแวงอยู่ทำให้ตัวเองไม่มีความสุขก็เปลี่ยนเป็นวิธีอื่นแทน จะแขวนพระหรือจะใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อแทนก็ได้ ไม่อย่างนั้นมันมัวแต่ระแวงอยู่หาความสุขไม่ได้

ถาม : ตอนนี้ผมก็ใส่อยู่ครับ แต่ก็คอยระแวงอยู่ แล้วมีผลอย่างอื่นอีกมั๊ยครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่ากำลังใจของเราไม่ดี มันก็มีผล เพราะว่าจิตใจตัวเองไม่ดีแล้วมัวแต่ระวังอยู่ตรงนั้นว่าเป็นโทษแล้ว ใจก็จะเศร้าหมอง

ถาม :

ตอบ : อันนี้ยืนยันนะ เพราะว่าการศึกษาทุกอย่างเป็นไปอย่างนี้ ตามสายครูบาอาจารย์ ท่านสอนมาไม่เคยสอนให้เสกเองเลย เพราะฉะนั้นทุกครั้งจะเป็นเรื่องของการอาราธนา บารมีพระ ส่วนท่านจะให้ใครมาให้อีกเรื่องหนึ่ง อย่างน้อยๆ จะมีพระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่งได้รับบัญชาให้มา แต่ถ้าหากว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะสงเคราะห์ต่อคนหมู่มาก หรือว่าเรื่องที่ท่านสั่งเองสมเด็จท่านจะเสด็จเอง

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องการสร้างพระองค์ที่ ๑๑)

ตอบ : อันนี้มันเป็นไฟฟ้กับดับคือไม่ได้เจตนาสร้างพระองค์ที่ ๑๑ เป็นความคิดของคนหลายๆ คน เราเองไม่อยากจะให้ทำเพราะว่าคนที่ไม่รู้จักแล้วไปปรามาสท่านโทษมันเยอะ

อันนี้คณะของแสงชัยเขาก็ดี ทำขึ้นมา เมื่อต้องทำขึ้นมาตอนพุทธาภิเษกนี่เห็งอหดเลย
ซี พระองค์ไหนท่านก็ไม่รับทั้งนั้น ใครจะไปเสกรูปพระองค์ที่ ๑๑ ได้ละ ก็ต้องของท่าน
เองไอ้พวกหอกหลุนนั้นก็ไม่ใช่เชิญเองซะด้วย โดนเข้าเองเลยซี พอท่านเสด็จมามันก็ซึก
แห้งๆ อยู่ตรงนั้นแหละทำอะไรไม่ถูก ถ้าไม่ลากออกมามันตายไปแล้ว ยังไม่รู้ว่าจะพระองค์
ที่ ๑๑ หรือสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ บารมีท่านขนาดไหน เวลาท่านคุมหลวงพ่อนี้ พระวัดท่าซุง
ก้มหน้าดูดินหมด ถ้าเห็นหลวงพ่อดำปี่ขึ้นมาเมื่อไหร่ตัวใครตัวมันเถอะ ไม่รู้ว่าจะโดน
อะไรบ้าง ?

ถาม : ของผมนี่รู้สึกที่ท่านใจดีครับ เวลาให้ว่าพระสวดมนต์ เวลาจุตูปัจจุบันมอง
ท่านที่ไรนี่เหมือนท่านยิ้มสุดชีวิต ?

ตอบ : ใจดีของคุณนี่ไม่มีเรื่องให้ระแวงนี่ ของพระนี่เดี่ยวศีลพร่องมั่ง เดี่ยวอะไรมั่ง มัน
เยอะ...สู้กิเลสไม่ได้ขายซีหน้าขึ้นไปท่านสับหัวหลุดเลย

ถาม : เวลาผมขับรถผ่านศาลที่ชาวบ้านตั้งไว้ บางทีมันรู้สึกแปลกๆ ครับ ผมรู้สึก
เหมือนกับเขานั่งไหว้ผม แล้วเหมือนกับมาคอยส่งคอยรับผม ทำให้ผมถึงรู้สึกอย่างนั้นละ
ครับ ผมก็เอ้อ! ทำไมผมรู้สึกอย่างนั้นนะ เราก็ยังรู้สึกว่าเรายังไม่มีความดีสู้เขาได้เลย ?

ตอบ : บางทีของที่ชาวบ้านทำกันเองเขาจะเชิญผีมา พวกผีประเภทสัมภเวสี เปรด
อสุรกายอย่างนี้ ถ้าหากว่าตัวเรานั้นคงอยู่ในท่าน ศีล ภาวนาเป็นปกติแล้ว ภายใตของเรา
ไม่กายเวทดาภิเษกพรหมอยู่แล้วนี่ ในเมื่อกายเวทดา ภายพรหมก็สูงกว่าเขาเยอะ เขา
ไหว้มันไม่แปลกหรอก ที่แปลกที่สุดก็คือ มีศาลอยู่ศาลหนึ่ง ศาลเจ้าพ่อเขาสามชั้น ตรง
ทางไปวัด เจ้าพ่อเขาสามชั้นจะอยู่ตรงช่วงที่เป็นภูเขาขึ้น-ลง แต่เราไม่เคยรู้สึกหรือ
ศาลนั้นเจอที่ไรเราผลจะยกมือไหว้ทุกที มารู้อีกทีที่ท่านเป็นพระอริยเจ้า ดูถูกเจ้าที่ไม่
ได้นะ เราก็ว่าเจอว่าเจอศาลที่ไหนก็ไม่เคยรู้สึกอย่างนี้ มาเจออันนี้เข้าจะยกมือไหว้ทุกที

ถาม : ผมทำบุญที่ไรก็จะอุทิศให้กับสิ่งรอบๆ ตัวเลยนะ เขาก็ไปเป็นเทวดาชั้นสูงกัน
หมดแล้ว ?

ตอบ : อย่างของหลวงพ่อกัน ขึ้นไปบนนิพพานไปเจอบอกเอ็งมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะ ?
บอกอ้าวก็หลวงพ่อบอกให้โมทนาบุญไม่ใช่หรือ ไม่ต้องเสียเวลาของมันเลย โมทนาบุญ
พระอรหันต์เป็นพระอรหันต์เฉยเลย พวกดวงเฮงอย่างนี้ก็มิด้วย

ถาม : มีอยู่เรื่องหนึ่งครับ เมื่อเดือนที่แล้วผมไปที่ท่านปู่ท่านย่า ผมก็เอ๊ะ...ทำไม
อารมณ์ใจของผมนั้นคิดแต่เรื่องตายอยู่เรื่อยๆ ขึ้นไปก็ถาม...(ไม่ชัด)...(เล่าเกี่ยวกับว่าไป
ถามเรื่องนางฟ้าเทวดากับท่านปู่ ท่านย่าว่าทำไมท่านฟังเทศน์จากพระพุทธรูปแล้วทำไม
ไม่ไปนิพพาน) ?

ตอบ : กำลังใจยังเข้าไม่ถึง ไปได้ก็ตีชี่ ลักษณะของเทวดาจะเป็นอย่างนั้น แต่ว่ามีบาง
พวกที่ท่านจะจุติมาเพื่อจะสร้างบารมีต่อ แล้วมีหลายคนที่ยากได้ลูกแล้วทำพิธีขอ ตั้ง

เครื่องบวงสรวงแล้วขอกับท่าน**ปู่พระอินทร์** เทวดาองค์ไหนที่ตั้งใจจะลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีก็ขอให้มาเกิดกับเรา คราวนี้พอได้มาแล้วก็รักษาให้ดีนะ (หัวเราะ)

ถาม : ตอนตรุษจีนมีอยู่วันหนึ่ง หนึ่งๆ อยู่ก็คิดว่าลองตามไปดูซิว่า สัตว์พวกนี้จะเป็นยังไงบ้าง ก็เลยลองดูไปหาท่านพระยายมราช ถามท่านว่าพวกนี้จะไปไหนกันครับ ? ท่านก็เลยชี้ให้ดูเป็นที่แห่งหนึ่ง เห็นหมูโดนเขาแทงคอตาย พอตายบิบบมุนั้นตายแล้ว ไ้หมูตัวผู้นั้นเป็นผู้ชายหายแว็บไป พอเป็นตัวเมียก็เป็นผู้หญิงหายแว็บไป เสร็จแล้วท่านก็บอกว่า นันกรรม ๕๐๐ ชาดิกี่โผล่มาแล้วหายนั้น ๒๐๐ ชาดิกี่เต็มๆ แล้ว ท่านก็บอกว่าคนสั่งการก็ดี คนฆ่าก็ดีก็ไปที่ไหนก็หายแว็บไปเลย เสร็จแล้วก็ไปหาท่านนายบัญชีไปขอดูบัญชีท่านก็เปิดให้ดู รายการของผมนี่ยาวเหยียดเลยเป็นแถว เข้าอ่อนเลย ท่านถามว่ากลัวมีย ? บอกกลัวครับ ท่านก็ชี้ให้ดูท่านก็บอกว่ามันมีบาปอยู่ตัวนะ บาปตัวนี้บัญชีเขาไม่บันทึกนะ ถ้าเธอคิดว่ามันเป็นบาปเธอก็ลงนรก ตามไปดู ผมก็เลยกลับมา ไม่เอาแล้ว ?

ตอบ : เรื่องตรุษจีนนี้มีอยู่ปีหนึ่งก็อยากรู้เหมือนกันว่าพวกสัตว์ต้องตายตอนตรุษจีนนี้จะมีเท่าไร โห! เจ้าประคุณเถอะ กี่ล้านก็ไมรู้ ที่แปลกก็คือมันมีตัวเยอะ เรายกัเอ๊ะ ! คนจีนมันกินวัวด้วยหรือ ? บอกว่าไม่ มันเอาจริงๆ

ถาม : คนจีนไม่เคยกินเนื้อเลยนะ ?

ตอบ : ประเทศเราไม่มี ประเทศจีนมี**แคว้นซินเกียง** ใหญ่กว่าประเทศไทยอีก อิสลามเกือบทั้งนั้นเลย ตอนแรกยังทิ้งมากเลย อะไรคนจีนไม่กินเนื้ออยู่แล้ว อิสลามเขาก็กินเนื้อแพะกินแกะ ตอนแรกมีนึกว่ามีแค่หมู เห็ด เบ็ด ไก่ ที่ไหนได้วัวเอาด้วยบานเลย เพราะท่านทำภาพให้ดู เอ้อเหอ ! ปีๆ มันตายเยอะขนาดนี้เขี้ยวหรือ

ถาม : ผมยังติดๆ เลยนะครับว่าที่เราเลี้ยงๆ กันไว้เนี่ย ทำไมมันพอให้เราบันทึกไม่รู้นะครับ คิดแล้วไม่น่าจะพอกินเลยนะครับ แต่ละคนกินกันเยอะ ?

ตอบ : นั่นยังไม่มาคิดเท่าไรหรืออก แต่ที่ตายเท่าไรนี่น่าสยดสยองกว่าเยอะ อะไรคนเรามันจะกินเพื่อนร่วมโลกได้เยอะขนาดนั้น ?

ถาม : ผมยังจำได้เลยครับไปดูโรงเชือดนะครับ ผมยังรู้สึกเสียใจอยู่เลยไปดูเสร็จแล้วมันก็แบบ อี้...เนื้อมันตายใหม่ๆ มันต้องอ่อยแน่เลย แล้วเพื่อนมันก็เพื่อนมาให้กิน พอเอามากินก็ โห...อ่อยจริงๆ แล้วก็แบบเฮ้ย ! ทำไมอารมณ์เราไปอย่างนั้นได้ มันเพื่อนมาให้กินเราก็กิน ?

ตอบ : ตอนนั้นเขาเรียกว่า **อกุศลกรรมมันบันดาล** ในเมื่ออกุศลกรรมชักนำไปก็เป็นอย่างนั้นแล เอาเถอะตอนนี้รู้แล้วว่าอย่าไปอ่อยอีกก็แล้วกัน ลักษณะที่ทำให้ประโยชน์ตรงที่ว่าพอถึงเวลาแล้วจะได้ละอายชั่วกลัวบาป เห็นๆ อยู่แล้วว่าโดนอะไรบ้าง ตอนนั้นท่านเอก็สอนพระ เณร ชี อยู่ทุกวันพฤหัสบดี พาไปดูให้เข้าใจจะได้ชัด พอหลังทำวัตรเย็นประมาณทุ่มครึ่งหรือทุ่มสี่สิบห้าก็จะเริ่มกันว่าจะเลิกก็สามทุ่ม สี่ทุ่ม

ถาม : เวลาคุยไปนี่รับสังฆทานใจมันเสมอกันไปหรือครับ ?

ตอบ : ดูเอาเองซี (หัวเราะ) อาการภายนอกมันเป็นหน้าปากบ่อ ลมมาอะไรามันก็กระเพื่อมไปตาม แต่ข้างในต่องหนึ่ง เพราะถ้าหากว่าไม่หนึ่งเวลากิเลสเข้ามาเรารู้ไม่ทัน มัน ทำให้ได้ถ้าทำได้ถึงตรงนี้แล้วสบาย คนอื่นเขาไม่รู้หรือก เห็นเราเฮฮาไปเรื่อยไม่รู้หรือกว่าเราใส่กระแฉับเต็มทีเลย

ถาม : เมื่อกี้เห็นเวลาพูดโทรศัพท์ แล้วเขามาถามผมว่าทำไมเวลาตอนคุยกับตอนรับสังฆทานต่างกัน ?

ตอบ : มันเหมือนกัน แต่ว่ามันต้องออกอาการเพราะถ้าไม่ออกอาการแล้วคนพวกนี้เขาจะไม่รู้ บางคนก็บอกเอ๊ะ ! ทำไมอยู่ๆ ดูขึ้นมากะทันหัน ก็ต้องดูว่าเป็นยังไง แต่หมามันรู้หมามันเก่งจริงง มันรู้ เราแกลังเสียงดังเอ็ดตะโรมัน เปล่า...มันกระดิกหางเลยเราเฉยเลย มันรู้ว่าเราไม่ได้ตามันจริง คนนี้ไม่ได้คนนี้ไม่ค่อยรู้ ได้ยินเสียงดังหน่อย เฮ้ย ! โกรธแล้วนี่หว่า

ถาม : ขอเล่าเรื่องหมาเรื่องหนึ่งนะครับ ที่บ้านเพื่อนผมนี่เขาปฏิบัติกรรมฐาน ที่นี้ละแวกนั้นนะมีคนเขาจะมาขโมยของ จะเข้าบ้านใครนี่มันจะเห่ายาวๆ ยังไงไม่รู้ เขาเลยวางยาเบื่อมันเป็นแถวเลย ตายทั้งซอยเลยครับ แล้วยาเบื่อนี้ก็ไปโดนหมาที่บ้านที่ปฏิบัตินี้ด้วย มันก็มีหมาที่ไม่ได้เจตนาเลี้ยง ๒ ตัวแล้วก็หมาที่อยู่ประจำอีก ๒ ตัว ตายเรียบเลย พอกลับมาบ้านหมาตายเขาก็เศร้าใจนิดๆ เขาปฏิบัติกรรมฐานนี่เขายังวางอารมณ์ไม่ได้ เขาก็ทำอะไรของเขาไปเรื่อย พอใจมันวางจริงๆ นี่เขาบอกว่าตัวมันนั่งอยู่ชั้น ๒ นะ แต่เอาใจลงไปเดินหน้าบ้าน พอเอาใจเดินไปหน้าบ้านนี่กลางคืนมันสว่างเหมือนกลางวัน เขาก็ขอบอกว่าขอबारมีพระพุทธรูปเจ้าว่า ขอให้หมาของข้าพเจ้าที่ตายไปเมื่อวานนี่ขึ้นมาพบ เขาบอกว่ามีหมาวิ่งมา ๔ ตัว ตัวที่รักมากนี่อยู่ใกล้ ตัวที่เฉยๆ นี้อยู่ห่างออกไป เห็นเป็นหมาแป็บหนึ่งแล้วก็เป็นคน เขาก็ชวนคุยต่อว่าตอนที่เธอโดนเบื่อนี่เธอรู้สึกยังไง ? คุยกันอย่างคนคุยกันเลย เขาก็บอกว่ารู้สึกร้อนจะตายแล้วจ้ะ รู้สึกว่าต้องวิ่งๆๆ จนกระทั่งมันหมดแรงล้มลง แล้วก็รู้สึกถึงความร้อนนั้นหายแล้วก็รู้สึกสบาย แล้วเขาก็บอกว่าเขาจะให้ข้าวเธอกินมีเนื้อดีจ้ะ แล้วก็ข้าวอร่อยๆ หมูชิ้นใหญ่จ้ะ เขาบอกว่าอยากกินมั้ยละ ? เขาบอกว่าอยากกิน พออยากกินปั๊บ เขาบอกว่าเขาเอ้อมมือเข้าไปในบ้านนะหีบพระพุทธรูปติดมือมา แล้วเขาก็ส่งให้ แล้วบอกว่าเธอว่าตามนะ พุทธรัง ธรรมมังง สังฆัง พอว่าตามเสร็จพระพุทธรูปที่อยู่ในมือเขา ลอยเข้าไปครอบที่ตัวเขา แล้วเขาก็บอกว่าผลบุญที่เขาทำมาเขาอุทิศส่วนกุศลให้ก็ไปเป็นเทวดาอยู่ชั้นหนึ่ง ประการที่สำคัญก็คือว่าเทวดาทั้ง ๔ องค์ที่่านบอกว่า ๒ ตัวหลังนั้นบอกว่า ตอนที่เราเป็นหมาเรารู้ว่าท่านไม่ชอบ แต่ที่ท่านให้เรากินก็เพราะพรหมวิหาร ๔ ของท่านเราขอขอบคุณก็เลยตรงกับที่บอกว่าหมามันรู้ ?

ตอบ : หมามันรู้จริงๆ ไม่มีอะไรเกินหมาแล้ว เจ้าพระคุณเถอะ ของเราคู่นี้พระเนร

หัวหดหมด หมามันกระดิกหางเฉยเลย มันรู้ว่าไปแต่เสียง มันรู้จริงๆ สัตว์เดรัจฉานที่อยู่ใกล้มนุษย์นี้กรรมของเดรัจฉานใกล้จะหมดอยู่แล้ว ถ้าใจเกาะคนมันจะเกิดเป็นคน ถ้าใจเกาะพระมันจะเกิดเป็นเทวดา โอกาสที่จะกลับไปเกิดเป็นเดรัจฉานหรือว่าตกลงไปอบายภูมิที่ต่ำกว่านี้ประเภทร้อยละไม่ถึง ๑ หลวงพ่อท่านถึงได้สอนให้เลี้ยงหมาประจำ ให้ใจมันผูกไว้กับเราถึงเวลาก็เอาขนมไป ตอนอยู่ที่เกาะก็อาศัยเสียงหลวงพ่อบอกว่าเสียง ๔ โมงเย็นมันรู้ว่าจะได้กินมันก็วิ่งกรูกันมา จะให้มันเกาะเสียงหลวงพ่อบ้างพอเป็นหลัก พอถึงเวลา...โยโส ภาคะวา มันก็วิ่งพรีตมาแล้วให้ข้าหนอยก็บ่น (หัวเราะ) โวยวายกันให้ขรมเลย โดยเฉพาะนางแว่น สัตว์เดรัจฉานพอถึงเวลาเขาตายปุ๊บภายในเขาก็เป็นคนเราทีเดียว นี่เอง ตอนนั้นท่านใหม่ตายที่วัดท่าซุงเป็นเทวดามาสวยขี้ขี้เลย พระโพธิสัตว์นี่ไม่สวยได้ยังไงชิมมี้ ? มาหน้าหมามาเลยกลัวเราจำไม่ได้ เราเห็นก็หัวเราะบอกทำไมต้องมาอย่างนี้ ? บอกเตี้ยท่านจำไม่ได้ ก็คุยกันก็เหมือนกับคนธรรมดาที่แหละ

ถาม : มีพระโพธิสัตว์กลุ่มหนึ่งครับท่านมาสอนในสมาธิ สอนไปสอนมาก็มีเทวดามาบอกว่าพระโพธิสัตว์องค์นั้นเขาจะเป็นพระพุทธเจ้า คนพวกนี้เขาจะไปนิพพานในชาตินี้ พระคุณเจ้าปฏิบัติเพื่อจะเป็นครูคนเขาจะทำอย่างพระคุณเจ้าไม่ได้ ท่านก็เลยบอกว่าไม่ต้องทำทั้งหมดให้ทำอารมณ์คล้ายนะ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : จริงๆ แล้วพระโพธิสัตว์ถ้าหากว่าปรารถนามีแล้ว ต้องศึกษาเรื่องนิพพานโดยเฉพาะเลย เพราะว่าเขารู้ให้ละเอียดจนกระทั่งทุกซอกทุกมุม มันมีหลายต่อหลายคนอย่างขณะนี้คุณคือพามาเป็นพระโพธิสัตว์ไม่แต่นิพพานเลยก็อีกนานเลยละพ่อคุณ พระโพธิสัตว์นี่ต้องเกาะนิพพานเป็นปกติ ไปมันให้ซำทุกซอกทุกมุมเลย กำลังใจของท่านนี่มันไม่ได้เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ก็จริง แต่การปฏิบัติถ้าทำถึงตรงนั้นกำลังใจจะเทียบเท่าพระอริยเจ้าระดับนั้นๆ ได้ เพียงแต่ว่ามันเหลือภารกิจอยู่ว่าจะต้องไปเกิดใหม่เพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า กำลังใจก็จะลือค้อยู่นิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : เหมือนผมจะคิดไปเองครับว่าต้องพยายามตัดสังโยชน์ให้ได้แล้วก็จะค่อยพัฒนาไปเรื่อยๆ ?

ตอบ : เอาเถอะพวกเวลาเยอะ ค่อยๆ พัฒนาไปเถอะ ระยะเวลาเจอะพวกเวลาเยอะมากเลย ของเราเองไม่ต้องอะไรหรอกที่หนองบัวนี้ ลงไปนั่งรออยู่ในเรือแล้วนี่ ๑๑ โมงกว่าแล้วแดดก็ร้อนเปรี้ยวๆ ดากแดดร้อนมันอยู่เกือบครึ่งชั่วโมงกว่ามันจะมา นั่งไปหัวเราะไป ท่านนาวินจะกางร่มให้ บอกไม่ต้องหรอกครับ จะรอดูมันว่าพวกเวลาเยอะนี่มันจะใช้เวลาซักเท่าไร ของเราคนไม่มีเวลาเราจะทำอะไรปุ๊บแล้วเราก็กินไปเลย พวกนี้พอได้ยินว่าจะไปกุ้อวยวิ่งไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อนชวน เอ้า ! นั่งคุยอีกพักหนึ่ง ดึงกันไปยื้อกันมา เอ้า ! เตี่ยอีกคนหนึ่งรอกู้ด้วย เขาก็วิ่งไปอาบน้ำ เราก็กางแดดรอดตัวดำปี้เลย มันดำหนี

เขาไม่ได้ เวลาเยอะจริงๆ ของเรามันคนไม่มีเวลา

ถาม : นี่ถ้าหากพระพุทธเจ้าท่านเสด็จมาตอนนี้แล้วท่านถาม ปรรณานิพพานแค่นั้น จะตอบว่าอย่างไร ?

ตอบ : ถามว่าปรรณานิพพานแค่นั้น ก็จะต้องว่าไปตอนนี้ได้เลยก็จะดี (หัวเราะ) ไม่มีอะไรน่าเบื่อไปกว่าร่างกายนี้อีกแล้ว เพียงแต่ว่าในเมื่อเราต้องอยู่กับมัน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเราก็คงเกิดจากเราทำทั้งนั้น ในเมื่อเกิดขึ้นจากเราทำ เราก็ต้องยอมรับมันๆ ก็ไม่ไปดิ้นรนต่อต้านอะไรเหมือนกับบออยู่อย่างมีความสุขไข่ม้อย ? แต่จริงๆ อยากไปจากมันทุกเวลาเลย ต้องยอมรับมันนะ ปกติของมันเป็นอย่างนั้นมันไม่ได้เลยละ คำนเมื่อไหร่มันเล่นตายเลย มันป่วยปะแฉ่งๆ ให้เห็นอยู่นี่

ถาม : เวลาผมกราบพระ ผมชอบนึกว่าผมอยู่หน้าท่านข้างบนเลย แล้วผมก็จะกราบเหมือนกับว่าผมไม่ได้นั่งอยู่หน้าโต๊ะหมู่บูชา แต่ผมกราบองค์ปฐมบนนิพพาน แต่พอนึกอย่างนั้นแล้วจะรู้สึกว่ารำคาญมันเย็นมากเลย รู้สึกว่าตัวมันจะไหวๆ สั่นๆ ตลอด ?

ตอบ : น่าจะทำอย่างนั้นมานานแล้ว ของเรากลับที่ไรก็ไม่เคยกราบตรงนี้อีกเหมือนกัน กราบที่ไรก็บนพระบาทพอดีทุกที

ถาม : ที่แปลกใจก็คือว่าทำไมอารมณ์ต้องเป็นแบบนี้ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราไปปล่อยผลเอใจไปโดยประมาท เราไม่มั่นใจว่าตัวกิเลสมันจะแทรกเข้ามาเมื่อไหร่ ถ้ามันแทรกเข้ามาเมื่อไหร่เราก็จึงเมื่อนั้นแหละ แต่ถ้าหากว่าเราผ่านการฝึกอย่างสาหัสสามารถจะมาระยะหนึ่งแล้วนะ

ถาม : พวกใหญ่ๆ นี่เราทำลายมันหมดแล้วๆ จะไปหวั่นไหวอะไรล่ะครับ ?

ตอบ : ก็มันประมาทได้ที่ไหนละ บัดโธ...ตราบดีก็ตามที่เรายังมีชีวิตอยู่ตราบนั้นเราก็ต้องระวังสุดชีวิตอยู่นั้นแหละ เกิดเห็นสวามันสวขึ้นมาจากเมื่อไหร่ ตุ๊กเคี้ยงนะสิ

ถาม :

ตอบ : ถึงได้บอกว่าถ้านับตามสายครูบาอาจารย์จริงๆ แล้ว ครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้ไปนั่งทะเลาะกันหรอก ถ้าเป็นสายปฏิบัติที่มาถูกทางจริงๆ ท่านไม่ได้มานั่งทะเลาะกัน แต่ลูกศิษย์มักจะทำเอาใจเสมาชนกันก็เลยทำให้เกิดสายนั้นสายนี้ ดีไม่ดีทะเลาะกันไปใหญ่โต ทั้งๆ ที่ครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้รู้เรื่องอะไรด้วยเลย แต่ว่ามีบางสายเหมือนกันที่เขาไม่ชอบหลวงพ่อบุรา คือท่านคิดว่าสิ่งที่ท่านทำนั้นดีแล้วถูกแล้วไข่ม้อยละ ? ท่านเองท่านก็เหมาะเอาว่าตรงนั้นใช่ แต่ขณะเดียวกันคนอื่นที่ทำไม่เหมือนของท่านต้องไม่ใช่ แล้วก็จะไปหลวงพ่อบุราประจำเลย เป็นครูบาอาจารย์ใหญ่ๆ โดๆ ทั้งนั้นแหละ ปล่อยเขาเถอะ พวกนี้เวลาตายแล้วจะรู้ ลักษณะที่เห็นว่าตัวเองทำดีแล้ว ถูกแล้วนี่ จริงๆ มันดีเหมือนกันถูกเหมือนกันแต่มันยังดีแค่นั้นยังถูกแค่นั้น กลายเป็นเอาที่ลึคือความเห็นตัวเองไปผสมกับธรรมะของพระพุทธเจ้า กลายเป็นพระพุทธเจ้าสอนแค่นี้ คำล่ำหาจ้องยังไม่ทันจะติดเลย

เหมาเอาพระพุทธรูปเจ้ามืออยู่แค่นี้ แล้วตัวนี้แหละจะทำให้ลำบากทีหลัง เพราะถ้าเขาสามารถก้าวล่วงต่อไปข้างหน้าแล้วมวงกลับมา เขาจะเห็นว่าสิ่งที่ดีกว่านี้ถูกกว่านี้มันยังมีอยู่ ที่ตัวเองทำอยู่ตอนนั้นนะผิด แล้วก็ไปยึดที่ต่ำกว่านี้ถูกกว่านี้ แล้วถ้าเกิดก้าวไปอีกก้าวหนึ่ง อ้าว ตรงนี้ผิดอยู่นี่ ที่ดีกว่านี้ยังมีอยู่ ก็จะไปทีละขั้นๆ อย่างนี้ไปเรื่อย จนกว่าจะแก้สันดานของตัวเองได้ ที่จะไม่เอาตัวเองเป็นที่ตั้งนะ อันนี้เขาเรียกว่า อัฐวาทุปาทาน คือถ้อยวาจาของตนเป็นใหญ่

ถาม : ผมไปอ่านเจอในหนังสือหลวงพ่อบ้านๆ บอกว่า ท่านนอนเตียงผ้าใบแล้วก็บอกว่าคนที่ทำกรรมมาเยอะนี้ตายชาตินี้ไปไหนครับ (ไม่ชัด) ท่านเห็นภาพหวัะกะโหลกเรียงกัน (ไม่ชัด) ถามหลวงพ่อบอกว่าท่านเห็นภาพนี้ท่านรู้สึกอย่างไรครับ ใจท่านว่าเฮ้ย มองเจ้ากรรมนายเวรเอาหางตามองไม่มีความสะทสะท้าน ไม่มีความหวั่นไหวในกุศลกรรมทั้งปวง รู้สึกว่าท่านนอนกระดิกเท้าด้วย ?

ตอบ : ตอนนั้นของท่านเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่ถ้าหากว่ายังไม่ถึงตรงนั้นก็สยงเหมือนกัน (หัวเราะ) โอ้...ขนาดนั้นมันตามทวงพร้อมๆ กันนี่แยเลย ท่านบอกว่าเฉพาะกะโหลกศีรษะเรียงกันจากวัดท่าซุงไปยันเขาพลอง ชัยนาท สูงเป็นกิโลไม่พอให้ไว้เฉพาะกะโหลกอย่างเดียว จากวัดท่าซุงไปยันเขาพลองนี้มันต่ำกว่า ๒๐ กิโลเมตรหรือ ?

ถาม : แล้วก็ชาติคะ ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้ต้องดูเอง บรรยายยาก แบบที่เคยนั่งคิดว่า เอ๊ะ ! เราเคยเป็นหมาหรือเปล่า ? พอนึกปั๊บ โอโห..ฝูงเข็ญเริ่มเลย (หัวเราะ) แต่คิดว่าเคยเป็นหรือเปล่าที่ไหนได้มันเป็นชะช้าเลย

ถาม : เราอธิษฐานได้มั๊ยครับว่า ถ้าเกิดมาชาติไหนขอให้เกิดในพระพุทธศาสนาอย่างเดียว ถ้าหากว่าเรายังไม่เข้านิพพาน ?

ตอบ : อธิษฐานได้ แต่ถ้าหากว่ากำลังใจมันยังไม่มั่นคงในพุทธานุสสติก็มีสิทธิหลุด แต่ถ้าหากว่ากำลังใจมันคงในพุทธานุสสติ ยังไง ก็ไม่หลุดออกนอกพระพุทธศาสนา

ถาม : อย่างนี้ถ้าหลุดออกไปก็มีโอกาสช่วยสูงเลยซี ?

ตอบ : ไม่แน่เหมือนกัน อย่างพระเยซูท่านไปเกิดที่โน่นก็จริง แต่ท่านสามารถที่จะบรรยายธรรม สอนธรรมคนจนกระทั่งกลายเป็นศาสนาคริสต์ขึ้นมา แบบเดียวกับที่เราอ่านในพระไตรปิฎก ตามชาดกต่างๆ ที่พระพุทธเจ้าไปสวैयाชาติถึงเวลาก็ต้องบรรยายธรรมะ นั้นนะถือว่าในส่วนที่ท่านบำเพ็ญบารมีมาทำนุ้แค่นั้น ท่านเอาแค่นั้น นี่ถ้าหากว่าลูกศิษย์สายหลวงพ่อบอกว่าพระพุทธรูปเจ้าบอกว่าพระเยซูเป็นพระโพธิสัตว์จะไปเกิดเป็นพระพุทธเจ้าในกาลข้างหน้า พวกศาสนาคริสต์ก็ตายเลย หัวว่าเอาศาสดาของเขามาเล่นซะแล้ว เพราะว่าตอนนี้เขากำลังอยู่ในลักษณะพยายามที่จะประชาสัมพันธ์ว่า พระพุทธรูปเจ้าคือสาวกของพระคริสต์ที่ส่งมาเพื่อประกาศศาสนาทางตะวันออกเป็นการรอไว้

รองรับศาสนาคริสต์ในโอกาสหน้า

ถาม :

ตอบ : อาชีพช่วงสงครามท่านบอกไว้ชัดๆ เลยว่าเกษตรกรรมดีที่สุด คือขายไม่ได้ก็ยังมีกินได้ ท่านบอกว่าใครมีที่อยู่ขายได้ถ้าราคาดี แต่อย่าขายหมดให้เหลือไว้เพื่อทำกินบ้าง

ถาม : ท่านบอกว่าถ้าเป่ายันต์เกราะเพชรแล้วมันจะเลื่อนไม่ใช่หรือ ?

ตอบ : ไม่บอกว่าการต้องการของตัวเองก็คืออยากจะให้มันหายไปเลย แต่ว่ามันเป็นไปไม่ได้ ท่านบอกว่าคนเราทำกรรมเอาไว้ถึงเวลาก็ต้องรับไป ถ้าเป็นใจของเรา ก็ไปที่ไหนให้มันกระเด็นหายไปอย่างกับเป่าฝุ่นไต่ยิ่งดี

ถาม : ตอนนี้อยู่ขี้เกียจอยู่เลยเวลานั่งมันก็ไม่ยอมนั่งที่ไรก็ปวดหัวทุกที ?

ตอบ : ก็ไม่ต้องนั่งขี้ เดินก็ได้ยืนก็ได้ นอนก็ได้ เวลาปวดหัวก็พิจารณาดูซิว่ามันเป็นทุกข์ยังไง ? เกิดมาเมื่อไหร่มันก็มีหัวให้ปวดอยู่อย่างนี้นั่นแหละ เกิดเป็นปุติก็ว่านะอะ ไม่มีหัวให้ปวด เออ ! ถ้าเกิดเป็นปุติไม่ต้องปวดหัว

ถาม : (ถามเรื่องการตัดขันธ์ ๕ ตัดไม่ได้)

ตอบ : เขาเป็นอันว่ากำลังยังไม่ถึง คำว่ากำลังยังไม่ถึงก็คือ สติและปัญญายังไม่เพียงพอ พยายามสะสมอีกนิดหนึ่ง

ถาม : พระพุทธเจ้าตอนที่ เป็นพระโพธิสัตว์ไปปราบยักษ์ตัวหนึ่งอายุ ๘๐ ปีแล้วเขาบอกว่าถ้าฆ่าเขาตอนนั้น ตอนตรัสรู้จะมีอายุแค่ ๘๐ ทำไมเขามีผลต่อพุทธานุภาพขนาดนั้นด้วยล่ะครับ ?

ตอบ : เรื่องของกรรมที่ถึงวาระถึงเวลาจะให้ผลเป็นช่วงๆ กรรมที่ให้ผลมีลักษณะให้ผลตามวาระ ให้ผลตามลักษณะก็คือ บีบคั้น หนุนเสริม ตัดรอน ถ้าหากว่าให้ผลตามวาระก็คือ ชาติปัจจุบันนี้ ชาติที่ ๒ ชาติที่ ๓ ไปเรื่อยจะมีของเขายูจนชาติสุดท้าย อโหสิกรรมก็คือไม่อาจจะจองกันได้ คราวนี้รักษาสถาบันท่านนั้นท่านมีความเป็นทิพย์อยู่ รู้ว่าถ้าเวลาทำอย่างนั้นแล้วถึงเวลาจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ตัวเองก็กลัวตายเหมือนกันก็ต้องขู่เขาหน่อย

ถาม : รู้ถึงความเป็นไปถึงชาตินั้น ?

ตอบ : รู้ถึงขนาดนั้นนะ อย่างว่าแหละ พระพุทธเจ้าท่านเห็นแก่ประโยชน์ของคนส่วนใหญ่ ตัวเองอายุ ๘๐ ก็ข้างมันเถอะ เหยียบมันคอกหักไปเลย

ถาม : ถ้าตอนนั้นพระอานนท์ท่านนิมนต์ให้อยู่ต่อ พระพุทธเจ้าท่านจะอยู่ต่อมัย ?

ตอบ : อยู่ต่อ แต่คราวนี้ว่าบังเอิญกรรมมันบังอยู่ในเมื่อกรรมมันบังอยู่ที่ข้างใจ ก็ไม่ได้ก็ต้องปล่อยไป พระพุทธเจ้าท่านให้หนั ท่านให้หนัยังไง กรรมมันบัง ท่านเปรียบเทียบว่าถ้ามีเกวียนอยู่คันหนึ่งเกาครัคร่าเต็มทีแล้ว ถ้าหากว่าถึงเวลาถึงวาระแล้วควรจะไปเปลี่ยนเกวียนนั้นหรือซ่อมเกวียนขึ้นมალ่า ? พระอานนท์บอกว่า ให้เปลี่ยนไปเลย เปลี่ยน

ไปเลยก็เป็นอันว่าตายดีกว่าเนอะ จะเปลี่ยนเกวียนหรือซ่อมเกวียนดีละ เก้าขนาดนั้นแล้ว กรรมมันบังคับทำให้พระอานนท์คิดว่าเปลี่ยนเกวียนเลยดีกว่า

ถาม : ทำไมคนเราต้องอยู่ใต้กฎของกรรม ?

ตอบ : คุณทำคุณถึงได้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณทำไม่ว่าจะดีหรือชั่วก็ตามคุณทำเอง ถ้าหากคุณเลิกทำสามารถหลุดพ้นไปได้ก็ไม่ต้องอยู่ใต้กฎของกรรม อย่างพระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้าหรือพระพุทธเจ้า สิ่งที่เราทำผลมันเกิดอยู่แล้ว ลองเชกหัวตัวเองดูซิ ต้องการเชกหรือไม่เชกมันก็เจ็บ นั่นแหละทำอะไรมันได้อย่างนั้น เพราะฉะนั้นมีอยู่ตัวหนึ่งที่น่าเวทาคอนบางคนก็คือ ตัวอิชชฐานบารมี คนเขาทำบุญเสร็จเขานั่งอิชชฐานแล้วอีกคนบอกนี่โลก ทำบุญแล้วยังขอโน่นขอนี่ ความจริงการอิชชฐานบารมีนี้เป็นเรื่องของคนฉลาดเป็นการกำหนดเจาะจงในสิ่งที่ตัวเองทำๆ แล้วต้องการหรือไม่ต้องการผลนั้นเกิดแน่นอน แต่คนใช้อิชชฐานบารมีเขาลาต เขารู้จักเจาะจงว่าจะให้เกิดอย่างไร ? เกิดเมื่อไหร่ ? ขณะเดียวกันว่าอีกคนหนึ่งไม่ยอมอิชชฐาน สมมติว่าหัวข้าวตอนนั้นแต่อีก ๓ วันข้าวค่อยมา ก็ทรมาณตัวเองไปก่อน แล้วเรื่องของการอิชชฐานบารมี เหมือนยิงปืนแล้วเล็งเป้ายอมแม่นยำกว่า ในขณะที่อีกคนหนึ่งยิงขึ้นฟ้าลงดินไปเรื่อย แล้วหวังจะให้ถูกเป้า รอไปก่อนเถอะ

ถาม : อิชชฐานนี้จำเป็นต้องออกเสียงมั๊ยครับ ?

ตอบ : อิชชฐานแปลว่า ตั้งใจมัน จะออกเสียงหรือไม่ออกเสียงมันอยู่ที่เรา ขอให้ตั้งใจอย่างนั้นจริงๆ

ถาม : อย่างที่หลวงปู่เคยสอนว่า ถ้าบารมีใกล้เต็มแล้วจริงๆ นี่ อย่างหลวงปู่ปานนี่ ทำบุญที่ไรก็จะเปล่งวาจาออกมา ?

ตอบ : อันนั้นเกี่ยวกับพระโพธิญาณคือ ตั้งใจจะเป็นพระพุทธเจ้า ถ้าทำถึงระดับนั้นเขาไม่อายุใครแล้ว ประกาศให้รู้ชัดเจนเลยว่าเราทำอันนี้เพื่อปรารถนาพระโพธิญาณ เหมือนกับคุณก้องเล่นเอาอึ้งกันทั้งโบสถ์ พอญาติเสร็จเขาประกาศเลยว่า กุศลของการที่บวชครั้งนี้ขอให้ข้าพเจ้าเข้าถึงซึ่งพระโพธิญาณ พระพุทธองค์สาธุพร้อมกัน แต่ความรู้สึกในใจบอกว่า มึงไปเถอะกูไม่ไปหรอก แบบนั้นแหละ แต่จริงๆ มันก็น่าสงสัยนะทำไมต้องอยู่ใต้กฎของกรรมด้วย มันเหมือนอยู่ๆ เอากฎหมายมาขี้อบังคับเราใช้มั๊ย ? แต่จริงๆ มันไม่ใช่ เราทำเอง ถ้าเราไม่ทำก็ไม่จำเป็นต้องมี อย่างเช่นว่า นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ เทวดา มาร พรหมตลอดถึงนิพพาน ถ้าหากว่าคนหลุดพ้นหมดหรือว่าเลิกทำดี ทำชั่วทั้งหมดสิ่งเหล่านี้ก็จะไม่มี สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อรองรับการกระทำของเราเท่านั้น ถ้าหากว่าไม่มีการกระทำสิ่งเหล่านี้ก็ไม่เกิดขึ้น ไม่รู้จะเกิดขึ้นทำไม

ถาม :

ตอบ : ทำดีต้องได้ดี หรือทำดี...ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วหรือว่าทำชั่ว...ชั่ว ถ้ายังติดทั้งดีทั้ง

ชั่วไม่หลุดแน่นอนอันนี้เป็นความเข้าใจที่ถูกต้อง ถ้าคุณทำดีแล้วยังติดติดชาตินี้คุณไปนิพพานไม่ได้อันนี้กล้ายืนยันเพราะว่า ถ้าถึงระยะสุดท้ายแล้วนักปฏิบัติเขาจะรู้ว่า ถ้าดีก็ทำถ้าชั่วก็ละ ไม่เกาะทั้งดีทั้งชั่ว

ถาม : ถ้าแข่งขันกันทำความดีเป็นกิเลสมีัยครับ ?

ตอบ : เป็นแต่ว่ามันก็ดีกว่ากิเลสอย่างอื่น พอ กบัตติวัตตุมงคล ยังไงดีกว่าติดวัตตุอุปมงคลเยอะ แรกๆ เราจำเป็นจะต้องเกาะเพราะว่าเป็นเด็กน้อยเดินไม่แข็งแรง ไม่เกาะมันจะตะกายไปได้ยังไง แต่พอแข็งแรงดีแล้วถึงสถานที่ๆ ตัวเองต้องการแล้ว มันก็ไม่ต้องเกาะต้องแบกอะไร เดินขึ้นบันไดเกาะราวบันไดเพื่อความมั่นคง มาถึงในห้องแล้วเราจะแบกราวบันไดมาทำไมเล่า ? มันก็ปล่อยตั้งแต่ก่อนจะเดินเข้าห้องแล้ว แต่ช่วงนิดเดียวระหว่างราวบันไดกับประตูห้อง คนส่วนใหญ่มันจะนึกไม่ถึงเพราะว่ายังเข้าไม่ถึงจริง ในเมื่อเข้าไม่ถึงจริง ก็เลยคิดว่าทำดีแล้วไม่ติดติดมันจะไปนิพพานได้อย่างไร ?

ความจริงอันนี้เข้าใจถูกต้องแต่ที่เข้าใจผิดก็ตอนสุดท้ายเขาไม่คิดอะไรแล้ว

ถาม : คนเขาบอกว่าทำดีชาตินี้ไว้รอชาติหน้า แล้วอย่างนี้ถ้าชาติหน้าไม่มีแล้วผมก็ทำดีด้วยหรือครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคุณคิดว่าทำดีทำชั่ว สมมติว่าถ้านรกสวรรค์ไม่มี ชาติหน้าไม่มี คุณตั้งใจทำดีคุณก็เสมอตว์ แต่ถ้านรกมี สวรรค์มี ชาติหน้ามี คุณตั้งใจทำดีคุณก็ทำไร แต่ถ้านรกไม่มี สวรรค์ไม่มี คุณทำชั่ว คุณก็เสมอตว์ แต่ถ้านรกมี สวรรค์มี ชาติหน้ามี คุณทำชั่ว คุณก็ขาดทุน เพราะฉะนั้นคุณก็เลือกเอาด้วยปัญญาของคุณเองว่า คุณจะเอาเสมอตว์แล้วกำไรดี หรือว่าเสมอตว์แล้วขาดทุนดี เลือกเอา ๒ ประตุ

ถาม :

ตอบ : ครับผมสบายใจแล้วครับ ก็บอกว่าคุณสบายใจเรื่องอะไร เขาก็บอกว่าตอนแรกผมตั้งใจว่าถ้าหากว่าคนเราทำความดีแล้วได้ไปสวรรค์ซัก ๓๐-๔๐ % นี้ผมก็จะทำนะ แต่ว่าตอนนี้ผมไปถามหลวงพี่ชาติชายมาแล้ว หลวงพี่ชาติชายยกตัวอย่างว่า มีอยู่วันหนึ่งมีคนตายไป ๑,๒๐๐ กว่าคน ปรากฏว่าขึ้นสวรรค์แค่ ๑๐ คนเท่านั้นเอง มันไม่ถึง ๑% ไซ้มี๊ เออ เพราะว่าถ้า ๑% มันต้อง ๑๒ คนกว่าๆ นาคิดเนอะ ทำความดีไปก็แปลกแยกจากสังคมก็ไม่ว่าจะไปทำอะไร (หัวเราะ) วันๆ หนึ่งก็มีปัญหาแบบนี้มาอยู่เรื่อยๆ ละ บางทีก็อยากปล่อยให้มันไปตามทิศทางตามทางชะ มันก็อดสงสัยไม่ได้ มีปัญหาแล้วถามนั่นก็ถือว่าดี ถ้ามีแล้วเก็บไว้ไม่ยอมถามนะบางที่มันจะเอาความเข้าใจผิดเก็บไปเรื่อยๆ ที่ถามพี่ลิกพิลันท์กว่าคุณนะมีเยอะเลย ของคุณนะเป็นคำถามพื้ๆ เท่านั้นเอง คนเราเนอะถ้าหากว่าขาดความมั่นใจในตัวเองไม่ว่าจะอยู่ในสถานะการณ์ไหนมันก็นอนข้างจะแย่ สมมติว่าขึ้นเวทีจะชกมวย ขาดความมั่นใจมันแพ้ตั้งแต่ยังไม่ชกแล้ว มันก็เลยต้องหาวิธีไหนที่สร้างความมั่นใจให้แก่เขา พวกคาถามันก็เป็นการสร้างสมาธิอย่างหนึ่ง พอสมาธิทรงตัว ความมั่นใจ

มันก็มี

ถาม : เราจะพูดยังไงให้เขาเมตตาเรา ?

ตอบ : มันสำคัญอยู่ที่ว่าเราสามารถแก้ตัวให้เขาเชื่อได้มั้ย ? แต่ถ้าไม่ได้มันก็มีวิธีอยู่เหมือนกัน อันนี้ต้องเอาคาถาไปนั่งท่อง มีคาถาที่หลวงพ่อกำไว้ว่า พระอรหันต์ สุกโต ภควา นะ เมตตาจิต ต้องการให้ใครเขารักเราเมตตาเราให้ภาวานึกถึงหน้าเขา เอาให้กำลังใจมั่นคงแล้วไปหาเถอะรับรองว่ารักเราทุกคน แต่คราวนี้ว่ารักเราในลักษณะนี้มันจะไม่ยั่งยืน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราทำดีปฏิบัติดีกับเขา อย่างพระพุทธเจ้าท่านบอกให้มีสังคหวัตถุ ๔ คือ

๑. ทาน รู้จักให้เขา สงเคราะห์เขา
๒. ปิยะวาจา พูดดีกับเขาตลอดไป
๓. อัถถจริยา ยังประโยชน์ของเขาให้สำเร็จ
๔. สมานัตตตา ทำตัวอย่างนี้เสมอต้นเสมอปลาย ท่านบอกว่า ถ้าทำอย่างนี้

คนจะรักเราแน่นแฟ้นตลอดไป เพราะฉะนั้นตอนนี้อา ๒ อย่างพร้อมกันคือว่า ถ้าหากว่ามันพลาดมาเราก็นั่งท่องคาถาไป ก่อนแล้วก็ตั้งใจทำดีกับเขาๆ จะได้รับรักเราตลอด

ถาม : วันนี้ไม่รู้ว่ามีอะไรมาบังคับ กุญแจหาไม่เจอ แล้วพอเราดูมันวางอยู่จะทิ้งลูกตาอยู่แต่มันไม่เห็น มันเหมือนอะไรมาบังคับก็ไม่มี ?

ตอบ : ไม่ใช่เหมือน มันมีการทดสอบเหมือนกัน ของพระคัมภีร์ต้องเรียกว่า กรรมมาบังไม่แปลกหรอกเจอบ่อย เอาพรุ่งนี้รู้ว่าคาถานี้ไปตั้งแต่ตื่นจนไปถึงที่ทำงานนึกถึงหน้าเขาไว้ เดียวถ้าเขารักเราผิดปกติก็อย่าไปแปลกใจแล้วกัน แต่จำไว้นะว่ามันไม่ยั่งยืน ถ้าจะให้อยั่งยืนต้องเป็นความประพฤติตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน

ถาม : กรรมที่ให้ผลแล้วเนี่ย จะกลับมาให้ผลอีกไหมครับ ?

ตอบ : ที่เขาให้ผลไปแล้ว ถ้าหากว่ามันยังไม่หมด ถึงวาระถึงเวลาของมัน มันก็จะคืนมาอีก แต่ถ้าหากว่าให้ผลแล้วกันไปแล้ว ก็เป็นอันว่าผ่านไปเลย กรรมมันมีบางประเภทที่ให้ผลปุ๊บปั๊บดับปลันไฉน่ะ อย่างที่เขาเรียกว่า คุรุกรรมทั้งฝ่ายกุศล อกุศล อย่างคุรุกรรมฝ่ายอกุศล ก็คือฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต ทำสังฆเภท อย่างนี้ ก็จะเห็นผลทันตาในปัจจุบัน ตายเมื่อไหร่คุณลงอเวจีมหานรกเลย ขณะเดียวกัน คุรุกรรมฝ่ายกุศล คือฝ่ายดี ที่คุณทำเอาไว้อย่างเช่นว่า ได้สมาธิ ๔ ได้สมาบัติ ๘ ถึงเวลาคุณก็ไปเป็นพรหมหรือรูปพรหมไปเลย หรือว่าถ้าหากว่ามีโอกาสได้ทำบุญกับพระอริยเจ้าที่ออกนิโรธสมาบัติมา ก็กลายเป็นเศรษฐีในวันนั้นเลย ฉะนั้นพวกนี้ให้ผลฉับพลัน แต่ว่าให้แล้วให้เลย จบกันไปเลย เหมือนยังกับเราปลูกผักปลูกหญ้าให้ผลเร็วมากไม่กี่วันก็เก็บกินได้แล้วใช่ไหม ? แต่ว่ามันได้แล้วได้เลย แต่ว่ากรรมบางอย่างมันให้ผลช้ามาก อย่างเช่นว่า พวกอุปราชพรเวทนิยกรรม อุปัชชเวทนิยกรรม ให้ผลในชาติ

ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ ไปเรื่อยๆ อย่างนี้ เหมือนกับปลูกไม้ผล ให้ผลช้ำมากเหมือนยังกับตาม
ไม่ทัน ประเภทสับล้อ สับล้อมันวิ่งช้าใช่ไหม ? แต่ถึงเวลาถ้ามันชนเราได้ แล้วเป็น
อย่างไรละ มันก็หนัก ฉะนั้น กรรมพวกนี้จะให้ผลต่อเนื่อง ยาวนาน ลักษณะเหมือนยังกับ
ปลูกไม้ผล ถึงเวลา ถ้าหากว่า ๕ ปีขึ้นไป เริ่มให้ผล ก็ให้ไปเรื่อยๆ กรรมเขามันทิ้งให้ผล
ตามกาล ให้ผลตามลักษณะ บางอย่างก็มาหนุนเสริม บางอย่างก็มาบีบคั้น บางอย่าง
ก็มาตัดรอน ให้ผลตามกาลนี่ก็ให้ช้า ให้เร็ว ก่อน หลัง กันไปรวมๆ แล้วว่า กรรมน่ากลัว
มาก ตามทันเมื่อไหร่ มันเอาเมื่อนั้นที่**คุณปริวัฒน์** เขาบอกว่า เวรกรรมมันมีจริงนั้นนะ
เริ่มเห็นตรงจุดนี้ถึงได้พูดออกมาอย่างนั้น ถ้าไม่เห็นตรงจุดนี้ยังพูดไม่เป็นหรือ

ถาม :

ตอบ : อย่าเกรमानักนะ เกรมาก จิ้มเขาไว้เยอะ ถึงเวลามันเอาคืนแยะเหมือนกัน
ของพรคณีกี้ว่าไม่ได้ชะด้วย เป็นโง่สมัยสามก๊ก มีใครเกิดบ้างหว่า ? ผลจากการสู้รบครั้ง
นั้นเรารดงภายในชั่วข้ามคืนเท่านั้นเอง เหลือเชื่อเหมือนกันนะ คนเราประมาทหนอยเดียว
แพ้ยับยืนเลย คือถ้าเขาไม่ประมาทที่เราคงลุ่นเขาไม่ขึ้น ฉะนั้น เรื่องของการทำความดี
ความชั่ว ก็เหมือนกัน ประมาทเมื่อไหร่ก็เจ๊ง ปมาโท มัจจุโน ปทัง อปมาโท อมตัง ป
ทัง ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย ความไม่ประมาทเป็นหนทางที่ไม่ตาย
พระพุทเจ้าท่านตรัสไว้ชัดเลยไง คะยะวะยะ รัมมา สังขารา อัมมาเทนะ สัมปาเทถาติ
เขาเรียก **ปัจฉิมโอวาท** ครั้งสุดท้ายท่านก็บอกให้ทุกคนให้ยังความไม่ประมาทให้ถึง
พร้อม ถามว่า ยังไงถึงยังประมาทอยู่ ถ้าไม่ตั้งใจปฏิบัติ ก็ยังประมาทอยู่ทั้งนั้น วิชาการ
สมัยก่อนที่สาบสูญไปเยอะต่อเยอะด้วยกัน เกิดจากว่า ยุคหนึ่งตกลงไปอีกยุคหนึ่ง มันจะ
เสื่อมลงไปเรื่อยๆ เพราะไม่ได้รับการถ่ายทอดเคล็ดวิชามาครบถ้วน สมัยก่อนเขาจะมี
ประเภทที่เรียกว่าเก็บเอาความรู้ชั้นสุดท้ายเอาไว้เพื่อให้คนที่ไว้ใจจริงๆ อย่างเช่นว่า อาจ
จะเป็นลูกหลานของตัวเอง หรือว่าลูกศิษย์ที่รักมาก แต่ว่าบางทีก็ถ่ายทอดไม่ทัน ตายไป
กับตัวเองก็มี หรือไม่ก็เห็นว่าพวกลูกศิษย์ลูกหาไม่สามารถรับวิชานี้เอาไว้ได้ ก็ตายไปกับ
ตัวเองก็เยอะ สมัยก่อนต้องไปอยู่ไปกินไปคลุกคลีอยู่กับครูบาอาจารย์กันทีหลายๆ ปี ครู
เขาจะดูออกว่าคนประเภทนี้สมควรจะได้วิชาการไป หรือไม่ไ้ไป แล้วมายังรุ่นหลังมาก
ขึ้นเท่าไร ความอดทนที่จะฝึกฝนพวกวิชาการที่จะเรียนรู้ศึกษาวิชาการต่างๆ มันก็น้อยลง
ไปเรื่อยๆ มันก็กลายเป็นว่า สาบสูญไปบ้าง อะไรไปบ้าง กลายเป็นไม้ตายกันทีบบ้าง
กลายเป็นของทีคนรุ่นหลังๆ ต่อไม่ติดแล้วว่าจะอะไรเป็นอะไร อย่างตัวอย่าง ปืนใหญ่หน้า
กระทรวงกลาโหมที่ว่าเมื่อก็ โหละศาสตร์สมัยใหม่ทำสแตนเลสยังป็นสนิมนะ แต่อันนั้น
ดูว่าตากแดดตากฝนมาก็ร้อยปีแล้ว นั่นนะไม่เห็นจะเป็นเขี้ยวบัดอยู่อย่างนั้น หลวงพ่อ
ท่านเรียก**เหล็กแข็ง** เพราะว่าพวกเครื่องตัดเหล็ก เครื่องทำลายเหล็กอย่างโลหะสมัย
ใหม่ๆ นี้ ยังทำเขาได้ยาก อีกอย่างป็นเหล็กเหนียว ไอ้เหล็กเหนียวนี้สมัยก่อนเรียก**เหล็ก**

กำพล เหล็กกำพล คือเหล็กในลักษณะเหมือนกับผ้า ถ้าตีเป็นดาบนี้ เคียนรอบเอวเป็นเข็มขัดได้เลย สมัยนี้ก็ไม่เห็น นี่ตัวนี้เขาเรียกว่า **เบี้ยแก้ว** เป็นวิชาโบราณอย่างหนึ่ง ที่จะสาบสูญไปเหมือนกัน

ถาม :

ตอบ : ก็ตั้งแต่ต้นเดือนที่แล้ว เพราะว่างานมันต่อเนื่องกันเรื่อยๆ ตั้งแต่งงานประจำปีของวัด ได้พักวันเดียวก็ลงยาวมาที่นี้เลย เสร็จแล้วก็มาเลเรียนมันชอบฉวยโอกาสเข้า อังวัดนี้มันเป็นหนักขนาดนี้ก็เป็นเลือด ไอ้ดีนี่เป็นเลือดนี้มันโทรมเร็ว ตายเร็ว รอดมาได้ ก็ยังไม่รู้เหมือนกัน ว่ามันทำไมถึงรอดมา

ถาม : ผมมีคำถามครับ คือค่อนข้างแปลกใจเรื่องของเพื่อนครับ ?

ตอบ : ทำไม ?

ถาม : ไม่รู้ว่าเป็นกรรม หรือเป็นอะไร ยังไง ?

ตอบ : แล้วทำไมไม่ถามตัวเขาละ ทำไม มันเกี่ยวกับจุดไหนละ ?

ถาม : คือดูเขาเครียดไปหมดทุกอย่าง เขาไม่กล้ามา ?

ตอบ : คนตั้งใจเอาจริงเอาจัง มันก็อย่างนั้นแหละ พอตั้งใจเอาจริงเอาจังแล้วทำไมได้ อย่างที่ตัวเองตั้งใจ บางคนมีลักษณะเหมือนกับว่าลงโทษตัวเอง แล้วอะไรก็โทษตัวเอง กลายเป็นว่าไม่กล้าสู้หน้าคนอื่นไปเลยก็มี ลำบากนะ เรื่องนี้จะว่าไปแล้ว ก็เป็นการตัดสินใจของมารอย่างหนึ่งให้เราเสียเวลาไปพะวงไปกังวลอยู่กับสิ่งที่ไม่ควรจะเป็น ทำให้การที่จะหนีห่างจากมันก็เสียเวลาไปเลย

ถาม : แล้วตอนนี้ก็นอนก็นอนไม่ค่อยหลับครับ เพราะว่า คือเขาบอกว่านอนแล้วเขาจะผวาตื่น ผวาตื่น พอนอนไม่หลับมากๆ เข้ามันก็มีอาการประสาทเข้ามาด้วย มันก็...?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องแปลก เขาพยายามทุกวิถีทางที่จะขวางกำลังใจยิ่งเข้มแข็ง การขัดขวางยิ่งรุนแรง

ถาม : พอจะมีทางที่จะช่วยแก้ไขได้ไหมครับ ?

ตอบ : ช่วยแก้ไขได้ไหม ? จักรคนน้ำมนต์ชะตีใหม่ ไอ้ปัญญาพี่น้องไปจักรตชะเปียกมะลือกมะแลกไปเลย รดจริงๆ เลยนะ ประเภทตักกันเยอะๆ ราดโครมไปเลย จริงๆ แล้วเขาไม่ได้เป็นอะไรเลย แต่เขาไประแวงกันเอง ผู้หญิงกับผู้ชาย มันก็น้ำมันกับไฟ ไกลกันได้เมื่อไหร่ละ ยิ่งไปเจอผู้ชายปากหวานๆ เข้า มันก็หลงเข้าหัวทิ่มหัวตา ก็ไปเที่ยวว่าเขาทำเสน่ห์ ไม่ต้องทำเสน่ห์หรือทำแบบพระพุทธเจ้าว่า **ทาน** การให้รู้จักแบ่งปันกัน **ปิยวาจา** พูดดีกับเขาเอาไว้ ปากหวานซะอย่าง **อิตถจริยา** ทำตนให้เป็นประโยชน์กับคนอื่น เขา **สมานัตตตา** มีความเสมอต้นเสมอปลาย วิธีทำเสน่ห์ที่ไม่ต้องไปเสียเวลานั่งเสกคาถา ก็ในเมื่อมันอยากให้รอด ก็รดมันชะจนเปียกโชกไปเลย ป่วยๆ ไม่สบายๆ อยู่ มันยังแห่ไปเต็มกุฏิ คนโน้น ก็บอกให้พักผ่อนมากๆ คนนี้ก็บอกให้พักผ่อนมากๆ แต่มันไม่ยอม

กลับชะที

ถาม : ไม่ยอมหรือครับ เพราะว่าผมเคยคุยแล้วเนี่ย เขาคือ ถ้าเกิดว่าเจอหลวงพี่บู๊บู๊เนี่ย เขาก็จะแบบมีตำหนิหลวงพี่ในใจ เขาจะกลัวมาก ?

ตอบ : ไฉนมันเรื่องปกติของเขายู่แล้ว เพราะว่า ยังไงละ เอาแค่การปฏิบัติภาวนาได้ อุดจรรยาดีหน่อยดีกว่าเท่านั้นเอง มารเขาก็รู้แล้วว่าเราจะพันมือเขา เขาก็จะพยายามดลจิตดลใจให้เราปรามาสพระรัตนตรัยทุกอย่างไปเลย ในเมื่อปรามาสพระรัตนตรัย ถ้าหากว่าแก้ปัญหาดตรงจุดนี้ไม่ตก มันก็จะกลายเป็นปัญหาจิตใจของตัวเองไป และจะทำให้การเข้าถึงมรรคผลจุดที่ต้องการมันก็จะยาก มันทำทุกคนแหละ ไม่ได้ทำแต่เขาคนเดียวหรอก

ถาม : ผมก็โดนหลายทีแล้วครับ ?

ตอบ : แล้วก็คิดดูแล้วกันว่าเราเองผ่านมาได้แล้ว เห็นคนอื่นแล้วมันรู้สึกยังไง มันสงสารก็สงสาร เรื่องไอ้พรรค์อย่างนั้นมันบอกกันไม่ได้จนกว่าจะแก้ตกไปเอง เพราะว่าเราบอกให้เขาขอขมาพระรัตนตรัย ถ้าเขาไม่ตั้งใจขอขมาเองก็ไม่รู้จะช่วยยังไง

ถาม : เพราะเขาเป็นที่ซี้กั่วงวลมากเกินไป ?

ตอบ : บอกแล้ว มันเป็นคนคิดคนเดียว คนคิดคนเดียว คนคิดมากไม่มากหรอก คิดคนเดียว คิดไม่ค่อยจะยอมเลิก

ถาม : แล้วเราทำยังไงดีล่ะครับ อยู่เฉยๆ ?

ตอบ : ทำยังไงดี แนะนำให้เขาหน้าด้าน ขอขมาพระรัตนตรัยทุกวัน ทำความดียังต้องหน้าด้านเลย ไม่งั้นมันทำไมทน ทำไมนาน

ถาม :

ตอบ : ไม่ได้ขาด จริงๆ เขามั่นคง แต่เพียงแต่เวลาเจอข้อสอบก็รวนเหมือนกัน ข้อสอบพวกนี้เวลาเขา เขาทดสอบเรา จะเป็นจุดอ่อนของเราทั้งนั้น เพราะฉะนั้น แน่แค่ไหน มันก็รวนทั้งนั้นแหละ ยกเว้นเจอกันมาเรื่อยๆ จนอ่านเชิงกันออก ก็จะมีวิธีแก้ไขวิธีไหน มันถึงได้ง่ายที่สุด ลักษณะของกำลังใจตก ที่เขาเรียก จิตตก สมาธิตก มันเหมือนนักบินคนหกล้ม สมมติว่า คน ๒ คนหกล้มพร้อมกัน คนหนึ่งลุกแล้วเดินไปเลย ขณะอีกคนหนึ่ง นั่งลงคร่ำครวญ อื้อ เจ็บเหลือเกิน ปวดเหลือเกิน ไม่น่าเลย เดินมาตั้งนานแล้วล้มซะได้ ใครมันจะได้ระยะทางเยอะกว่ากัน มันก็ต้องล้มแล้วลุกเลยใช่ไหม ? เพราะฉะนั้น เรื่องของการทำความดีเหมือนกัน ถ้าเวลาผิดพลาดอะไรไป เช่นว่าละเมิดศีลไป กำลังใจตก สมาธิคลายตัว ตั้งหน้าทำใหม่แป๊บเดียว มันก็ได้เหมือนเดิม ถ้ายังไม่นั่งคร่ำครวญนานเท่าไร ก็คือสิ่งที่เขาต้องการ เพราะเขาอยากจะทำให้เราเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว

ถาม : จะตัดสินใจทำงานต่อ กำลังสับสนว่า จะทำงานหรือไม่ทำงาน ?

ตอบ : อันนี้จับผลลากได้ ถึงเวลาจับผลลาก (หัวเราะ) พุดเล่นนะ เปรียบเทียบข้อดี ข้อเสียของมันสิ ถ้าหากว่าเราทำสิ่งนั้นมันมีผลดีอะไรบ้าง ก็ลิสต์เป็นรายการออกมา ๑ ๒ ๓ ๔ ถ้าหากว่าไม่ทำแล้วมันมีผลเสียอะไรบ้างก็ ๑ ๒ ๓ ๔ แล้วเปรียบเทียบดู ถ้าผลดีมันมากกว่าก็ทำไป วิธีง่ายนิดเดียว

ถาม : คือ ที่นี้มัน วิธีนี้มันก็จะง่ายสำหรับคนที่แบบว่าเคลียร์ว่า นี่คือสิ่งเรานิด แต่บางคนเนี่ย อย่างเพื่อนหนูเนี่ย เขาก็จะสับสนว่าแล้วหนูจะไม่ใช่ แล้วหนูจะยังงี้ คือมันยังสับสนอยู่คะ ?

ตอบ : ช่วยเขาตัดสินใจหน่อยแล้วกัน ถ้ายังสับสนอยู่ก็ช่วยโขกหัวมันหน่อย

ถาม : บางทีมันกระทบเรื่องการทำงานด้วยครับ ?

ตอบ : เสียเหมือนกันนะ มัวแต่นั่งเหม่อคิดอยู่

ถาม : ตอนนี่ ก็วันๆ อย่างช่วงนี้ดีขึ้นนะครับ ช่วงก่อนหน้านี้ทำงานก็ไม่ได้ คุณงานนี้คุณงานไป ร้องให้ไปครับ ?

ตอบ : เครียด

ถาม : ไม่รู้จะทำยังไง ผมก็พุดไปเรื่อยๆ น้ำตาเธอจะไหล เรากี่ปล่อย ?

ตอบ : ปล่อยให้มันร้องไห้จนน้ำตาหมด มันก็เลิกร้องเอง ตัวก็ใหญ่ ใจนิดเดียว

ถาม : ถ้าเราทำอย่างที่เราแนะนำบ่อยๆ คือแนะนำซ้ำๆ อันนี้ดี อันนี้ไม่ดี ให้เขาลองลิสต์นี่จะช่วยได้ไหมคะ ทำซ้ำๆ อาจจะต้องวนๆ อย่างนี้คะ ?

ตอบ : จริงๆ มันอยู่ที่ใจของเขาเลย ถ้าเขาสามารถตัดสินใจได้มันก็หมดปัญหาไปเลย เราอยู่แล้วสิ่งนี้เป็นมารที่จะมาขวางการกระทำของเรา เราเองก็ให้ตั้งใจไว้เลยว่า สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ จริงๆ แล้วไม่ใช่เจตนาแท้ที่เราเป็นคนทำ ในการล่องละเมียดสิ่งนั้น ไม่ว่าจะการคิด การพุด การทำ ในเมื่อตัวเราเองไม่ได้เป็นคนทำ เป็นการชักนำของกิเลส ตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรม แต่ว่าในเมื่อมันชักนำผ่านการคิด การพุด การทำของเรา เราก็ตั้งใจขอมาพระรัตนตรัย ให้คิดว่าถ้าขณะจิตใด ที่สติสัมปชัญญะเราสมมบูรณ์ เรื่องของสิ่งที่ไม่ดีเหล่านี้ เราไม่คิดไม่พุด ไม่ทำแน่นอน แต่ในเมื่อมันคิด มันพุด มันทำไปแล้ว เราก็ตั้งใจขอมาขอขอบอกได้เลยว่าเรื่องของพระรัตนตรัย ไม่มีมาถึงโทษโกรธเคืองใครหรอก ทุกสิ่งทุกอย่างใครทำอะไรได้ ในเมื่อเราทำ เราตั้งใจ ขอมา ปลดจิตออกจากกรรมตรงจุดนั้น แล้วตั้งหน้าทำดีต่อไป ถ้าเขาตัดสินใจตามนี้ได้ ก็จะผ่านไปได้ในระยะเวลาอันไม่นาน เรื่องของมารนี่ เขากลับความรู้สึก ถ้ารู้เท่าทัน แล้วเราประเภทตื้อ หน้าด้าน ขอมาไปเรื่อย มันรู้ว่า ทำนี้ใช้กับเราไม่ได้ มันก็เลิกไปทำทำอื่นต่อเดี๋ยวก็มีปัญหามาให้แก้ต่อไปอีก แปลกไหม ทำความดียังต้องหน้าด้านเลยนะ หน้าไม่ด้าน ทำไม่ทน อยู่รอบๆ ข้าง ก็ช่วยกันพอเขาเห็นว่า เราเป็นตัวช่วยที่ดี เขาก็เล่นเราด้วย (หัวเราะ) ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเรา มารเขาสามารถใช้เป็นเครื่องมือ

ได้ทั้งนั้น แม้กระทั่งเพื่อนที่รักกันมากที่สุด เขาก็จะทำให้เราคิดว่า คาดว่ามันน่าจะเป็น
อย่างนั้น เป็นอย่างนี้ จนกระทั่งเข้าใจผิดกันไปได้ ทั้งๆ ที่ถ้าหากถามแค่ประโยคเดียว
เรื่องก็อาจจะคลายใจไปได้ เก็บเอาไปโกรธมันซะ ๓ วัน ๗ วัน กว่าจะเคลียร์กันได้ บางที
ประเภทที่ไม่มองหน้ากันไปตลอดชีวิตก็มี ข้องใจนี้ ต่อยถามเลย จำไว้ สมัยทหารนี้เขา
ต่อยถามสมัยนี้เอาแค่นี้ถาม

ถาม : อยากจะฟังเทศน์เกี่ยวกับเรื่องของธรรมชาติของจิต ?

ตอบ : ธรรมชาติของจิต ?

ถาม : แบ่งประเภท แบ่งอะไรกันยังไงครับ ?

ตอบ : โอ๊ย ตายๆๆๆ จริงๆ แล้วมันเรื่องไม่เป็นเรื่อง ดูเอาแค่ว่ามันมีความดีไหม ?
ถ้าไม่มีทำมันขึ้นมา มีอยู่แล้วก็ทำให้มันดียิ่งๆ ขึ้นไป ดูมันว่ามันมีความชั่วอยู่ไหม ?
ถ้ามีก็ไล่มันออกไประวางอย่าให้มันเข้ามาแค่นั้น ไปแบ่งประเภทมันมากๆ เตียว
ประสาทกิน ถ้าเป็นไปตามตำราที่เขาว่า จิตของเราเป็นร้อยๆ ดวง บ้ากันไปข้างหนึ่ง

ถาม : แล้วเรื่องของจิตนี้มันไม่ใช่ลักษณะ ประเภทของจิต ?

ตอบ : จิต นี้มันเป็นรากเหง้านิสัยของเราที่ฝังลึกมา ใช้คำว่า สันดานแทนก็ได้ จะ
เป็นการรัก ชอบ เกลียด ชัง เป็นการส่วนตัวของเราไปเลย จริงๆ แล้วจิต ๖ ประการ
นั้น มีครบทุกคน แต่เพียงแต่ว่าตัวใดตัวหนึ่งมันจะเด่นออกมา ก็จะเป็นลักษณะจิต
อย่างนั้น เป็นคนขี้โมโห จะเป็นทางโทสะจิต เป็นคนที่เด่นออกมาทางรักสวยรักงาม ก็
เป็นราคะจิต เป็นประเภทชีวิตกังวล ตัดสินใจไม่เด็ดขาดก็จะเป็นโมหะจิต วิตกจิต
อะไรพวกนี้ ทุกอย่างมีแต่ว่าอย่างไรมันจะมากก็จัดเป็นจิตนั้นๆ

ถาม : แล้วก็มีแค่ ๖ หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มีเยอะกว่านั้น อย่างพวกวิกลจิต อะไรอย่างเนี่ยนะ แต่พระพุทธเจ้าไม่ได้จัดเอา
ไปรู้

ถาม : คือผมสงสัย อย่างสมมติว่า คนที่รักสันโดษนี้เราจะรู้ว่าเขาเป็นคนจิตอย่างไร
จากอะไรครับ ?

ตอบ : จริงๆ ตรงนี้เราไม่จำเป็นจะต้องไปรู้เขาก็ได้เนี่ย แล้วที่รู้นี้ เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษา
และปฏิบัติในความคิดของเขา ตัวของเขา เขาต้องมีความเข้าใจเองว่าเขามีจิตอะไร เพื่อ
เลือกกรรมฐานให้เหมาะกับตัวเองได้ ของเราจะไปรู้เขา ไปเสียเวลาทำไม มันต้องรู้อะไร
อยากรู้ก็ฝึกเจโตปริยญาณ

ถาม : มีวิธีเดียวหรือเปล่าครับ ? คือที่ผมสงสัยนะครับ ?

ตอบ : จะมีลักษณะการสังเกตหยาบๆ อยู่เหมือนกัน อย่างเช่นว่า โทสะจิตกับพุทธิ
จิต อากาการแสดงออกเหมือนๆ กันหมด คือ ทำอะไรทำแรง ทำเร็ว แต่ขณะเดียวกัน
อย่างเช่นว่า ถ้าหากให้กวาดบ้าน พวกโทสะจิต พุทธิจิต มันก็ลากโครมๆ ไม่กี่ที ผุ่น

ตกลงไปทั้งบ้าน ไม่กวาดขยะยังจะดีกว่าอย่างนั้น เวลาเดินก็ลงสันโครมๆ ไปเลยอย่างนั้น แต่ว่าจะไปต่างกันตรงจุดสุดท้าย พุทธิจริตจะประกอบไปด้วยปัญญามากกว่า เวลาทำอะไรก็รู้สึกว่ามันมีเหตุมีผล มันเหมาะสมมันสมไปหมด แต่ว่าโทสะจริตนี้ ของเขาจะไม่มีตัวนี้ จะเป็นประเภทขี้โมโห แล้วก็โง่ตักดาน (หัวเราะ) มันต่างกัน อาการภายนอกมันคล้ายคลึงกัน แต่ก็มีจุดแยกให้เราเลือกได้ ให้เราคิดได้ อย่างพวกโมหะจริต กับ วิตกจริต ก็คล้ายคลึงกัน แต่ว่าอันหนึ่งมันก็อาจจะติดประเภทโง่ เชื้อ เชื้อขี้มไปเลย อีกอันหนึ่งก็อยู่แค่ว่า ตัดสินใจอะไรไม่เด็ดขาด มัวแต่จะงะงะอยู่นั่นเอง อาการมันใกล้เคียงกันมันมี แต่ว่าก็มีจุดแยกให้ ซึ่งเป็นส่วนหยาบ โอกาสผิดมีเยอะ ขนาดพระสารีบุตรยังให้กรรมฐานผิดเลย นั่นอัครสาวกเบื้องขวานะ กระทั่งไปเจอพระพุทธเจ้า ท่านถึงได้ว่า พระลูกนายช่างทอง จริงๆ แล้วเป็นโทสะจริต ก็ให้ไปฝึกกสิณสีแสดแทน แล้วก็ไปพระอรหันต์ภายในที่หนึ่งเดียว เสียเวลาไปพรรษาหนึ่งเต็มๆ

ถาม : พระสารีบุตรท่านใช้เจโตปริยญาณ หรือท่านใช้อะไรครับ ?

ตอบ : อันนี้ไม่ทราบเหมือนกัน เพียงแต่ว่าท่านให้ผิด ท่านเห็นว่าเป็นคนหนุ่มรูปหล่อด้วย พอรวยด้วย สาวเยอะด้วย น่าจะหนักไปทางราคะจริต ก็เห็นพวกอสุภกรรมฐานแทน ล้อไปหนึ่งพรรษา ไม่ได้ผล ออกพรรษาไปกราบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าคุณลูกบุตรที่ประกอบไปด้วยศรัทธาแล้ว ตถาคตจะสงเคราะห์ให้ได้มันไม่มีอย่าลืมนะว่าประกอบด้วยศรัทธา ถ้าไม่มีศรัทธาท่านก็ไม่มีจะช่วยอย่างไร ในเมื่อเขามีศรัทธาขนาดเป็นลูกเศรษฐี ทั้งบ้านทั้งทรัพย์สมบัติมาบวช ท่านก็ลองสงเคราะห์ดูพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นโทสะจริต ก็ให้ไปเพ่งดอกบัวสีแสดแทน เป็นยังไง ห่วงเพื่อนห่วงตัวเองด้วยนะ ถึงตัวเองจะมีเพื่อนดีๆ อย่างนี้ไหมหนอ มาคอยช่วย

ถาม : มีอะไรแนะนำไหมคะ ?

ตอบ : ไม่มี อยากจะแนะนำเหมือนกันว่า ตั้งหน้าตั้งตาทำ เข้านิพพานไปเลยก็ได้ เวลาถึงเยอะโอกาสจะโดนเขาเล่นงานมันยิ่งมาก

ถาม : ทำไมเขาทำวิชา ของต่างๆ นี้เขาต้องเข้าองค์ฌานหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็จำเป็นต้องใช้สมาธิระดับสูงเหมือนกัน แต่คราวนี้ของเขาเนื่องจากว่าเขาใช้สมาธิเพื่อเบียดเบียนคนอื่นเขา มันก็เลยกลายเป็น มิฉฉาสมาธิ

ถาม : ในเมื่อเขาไม่มีศีลบริสุทธิ์ เขาจะเข้า-ออกฌานได้ ?

ตอบ : อย่าลืมนะว่า ตอนที่เขากำลังทำสมาธิอยู่ศีลเขาไม่บกพร่องนะ เรื่องของโลกียอภิธรรมรวบรวมกำลังใจเบียดเดียวมันก็ได้ พอไปทำผิดทำพลาดก็เสื่อมไป พอรวบรวมกำลังใจใหม่ ก็ทำได้อีก มันขึ้นๆ ลงๆ

ถาม : อย่างสมมติ เขาทำเสน่ห์ยาแฝดอย่างนี้ เขาเอาเส้นผมของคนมา เอาขี้ไคลมาเป็นของที่ทิ้งแล้ว มันไม่น่าจะมีผล ?

ตอบ : มันมีผลก็เพราะว่า เขาสามารถที่จะโยงถึงตัวคนได้ง่ายกว่าปกติ ถ้าหากว่า กำหนดใจอย่างเดียวมันไม่มีอะไรเป็นวัตถุส่งผ่าน ของใช้ทุกอย่างที่ผ่านมือของเรา กระทั่งหนังสือเล่มหนึ่ง พอจับปุ๊บจะมีพลังงานของเราตกค้างอยู่ อย่างว่าแต่ไอ้มันมันเป็น สิ่งที่อยู่จากตัวเราไป ยิ่งง่ายใหญ่เลย

ถาม : แต่อย่างเส้นผมเราลงไป เรายังรังเกียจตัวเราเองเลย ?

ตอบ : แต่คราวนี้อ่าสิมว่า พลังงานตกค้าง ยังไง? มันก็ยังมีของมันอยู่

ถาม :

ตอบ : (หนังสือไอวาทหลวงพ่อ) เล่ม ๑๖ เปิดหน้า ๒๒๕ จะ บรรทัดที่ ๒ บรรทัดที่ ๘ กับ ๑๐ อ่านจนจำได้ทุกหน้าเลย ๒๒๕ ย่อหน้าที่ ๒ บรรทัดที่ ๘ กับบรรทัดที่ ๑๐ นั้นแหละ คาถากันเป็น สัตถา ระนอง อากัฏติตุง อะเทสะยิ เป็นไง อ่านหนังสือให้มันจำหน้า จำบรรทัดอย่างนี้บ้าง ทำได้ไหม (หัวเราะ) ไหวไหมโยม ไอบางที ฉันอ้างหนังสือ อ้างตำรา บอกหน้านั้น บรรทัดนี้ คนมันไม่เชื่อหรอก มันต้องเปิดพิสูจน์อย่างนี้ หนังสือเพ็งหยิบมา มันต้องอ่านแล้วจำให้ได้ขนาดนี้ แล้วจำได้อย่างเดียวไม่ได้ ต้องเอาไปทำด้วย ถ้าเราฟังเทศหรืออ่านหนังสือหลวงพ่อก่อนจะย้ำเสมอว่า ฟังแล้วจำ จำแล้วคิด คิดแล้วเอาไปปฏิบัติด้วย ฉะนั้น ถ้าหากว่าเราสมาธิดี ความจำมันเป็นเรื่องเล็ก จำง่ายมาก นั้นแหละลูก ไอ้ตัวเล็ก เอาไปท่องประจำ ต่อไปใครยิงเราจะยืนยิ้มเลย ไม่ต้องกลัวมัน

ถาม : ถ้าเราห้อยพระ ห้อยอะไรอย่างนี้ กันได้ไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าไม่ได้อาราธนา ก็ช่วยไม่ได้เหมือนกัน จะต้องมีการอาราธนา ขอให้ท่านช่วยอยู่ทุกวัน เรื่องของเทวดาเขายอมรับกฎของกรรม ถ้าหากว่าเราไม่เรียกให้ท่านช่วย ท่านก็นิ่งมองเหมือนกัน

ถาม : พี่ชายเสียแล้วค่ะ เขาเห็นสังฆทานยาวสุดลูกหูลูกตานี้ เลยอยากจะทำว่าจะไปถึงไหนเจ้าคะ ?

ตอบ : บุญสังฆทานนี้ ประเภทที่เรียกว่าเกิดใหม่หลายชาติก็ใช้ไม่หมด ถ้าเขาโมทนาได้ นี่สบายมากเลย คนตายนี้ บางทีถ้าหากว่าคนหลังรู้จักทำบุญให้เป็นนี่ โชคดีชะมากกว่า บางทีเรายังอีกฉาเขาเลย

...ท่องได้หรือยัง ? อ่านที่เยวเดียว น่าจะจำได้แล้ว สัตถา ระนอง อากัฏติตุง อะเทสะยิ แปลเป็นไทยง่าย ๆ ว่า จำได้ แต่ยังไม่ได้ เพราะว่า อะอะไระ พรานกุกุตมิตร พรานกุกุตมิตร จะยิงพระพุทธเจ้า วันนั้นออกล่าสัตว์ทั้งวัน ล่าไม่ได้เลยชักตัว เดินไปเจอพระพุทธเจ้าเข้า อ้อ ตัวกาลกิณีนี่แน่ๆ เลย ยิ่งมันทิ้งชะหะอะ ก็จ้างธนูยิงไม่ได้ พระพุทธเจ้าอธิษฐานไว้ อธิษฐานบพนี้ บอกให้จำได้แต่ยิงไม่ออก คราวนี้ลูกชายเห็นพ่อหายไปในานก็ไปตาม ลูกตั้ง ๗ คนไปถึงเจอเข้าก็คิดแบบเดียวกันนี่ศัตรูของพ่อแน่เลย พ่อทำท่าจะยิง ก็จะไปยิงบ้าง พระพุทธเจ้าก็อธิษฐานแบบเนี่ย ยืนเป็นตอไม้ไป ๘ คน จน

กระทั่งภรรยาพราหมณ์กุกุมิตรตอนเย็นสงสัยว่าสามีและลูกหายไปไหนหมด ก็ไปตามเจอกำลังทำท่าจะรุมยิงพระพุทธเจ้าอยู่ พระพุทธเจ้าท่านนั่งเฉยๆ พวกนั้นก็ยืนจ้องคายนานนั้นแหละ ก็ตกใจ บอกว่า อย่าทำพอนัน บอกลูกๆ บอกว่าตาของเรานะ เด็กก็คิดว่า เออน่าจะใช่ กำลังใจก็คลายตัวจากการเป็นศัตรู พระพุทธเจ้าท่านก็อธิษฐานคล้ายฤทธิ์ ปล่อยให้เขาเป็นปกติได้ ก็นั่งกราบกัน ภรรยาพราหมณ์กุกุมิตร ท่านเป็นพระโสดาบัน พระอริยเจ้าถือว่าพระพุทธเจ้าเป็นพ่อทั้งนั้น พระพุทธเจ้าท่านก็เลยเทศน์โปรดพราหมณ์กุกุมิตรกับลูกชาย กลายเป็นพระอริยเจ้าไปด้วยกัน เลิกล่าสัตว์ได้แล้ว

ถาม : ที่บ้านยังมีอยู่หนึ่งเลยคะ คนโตคะ ยังไม่ยอมเลิกเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจ๊ะ เดี่ยวถึงวาระ ถึงเวลา เขาก็เลิกของเขาเอง ของพรรคนี้อีกถ้าหากว่า มันไม่ถึงเวลาเราเตือนเท่าไรเขาไม่ฟังหรอก ตัวอย่างเอาตนเอง ไปทองผาภูมิใหม่ๆ นี้ อาจารย์เขาพาลูกศิษย์มาฝึกลูกเสือ ๓๐๐- ๔๐๐ คน เขากินเหล้าไปคุยกับพระไป กินไปกินมาทนไม่ไหว เขาก็ถามว่า อาจารย์จะไม่ห้ามผมจริงๆ เหรอ ก็บอก เงินของมึง ตัวของมึงก็กินไปสิ เราเสียเงินกับเขาเสียเมื่อไหร่ สุขภาพเราก็ไม่ได้เสีย อยากกินให้มันกินไป เขาก็แปลกใจ เขาบอกว่า ปกติขอเพียงพระรู้ว่าผมกินเหล้าเขาก็ห้ามแล้วครับ แล้วนี่อาจารย์ยังดูผมกิน

ถาม :

ตอบ : โยเร คล้ายๆ กับพลังจักรวาล มันเป็นการสั่งพลังที่ได้รับการฝึกมาดีแล้ว จากคนหนึ่งไปอีกคนหนึ่ง ซึ่งถ้าหากว่า คนๆ นั้นเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยการขาด เขาจะเติมให้เต็ม อากาศป่วยนั้นจะหายได้ แต่ว่าเรื่องของพลังจักรวาลหรือโยเรนี้ คนที่เป็นผู้รักษา หรือผู้ทำให้เนี่ย จำเป็นที่จะต้องตั้งอยู่ในศีลในธรรม ตั้งอยู่ในความบริสุทธิ์อยู่พอสมควร เพราะว่าการส่งผ่านลักษณะนั้นมันจะมีสิ่งที่พึงปรารถนาอยู่ อย่างหนึ่งว่า ถ้าหากว่าเราไม่ใช่ผู้มีกิเลส ในส่วน รักโลก โกรธ หลง ที่ไม่ดีของเรา จะไปเพิ่มเติมให้กับคนอื่นเขาได้ เพราะฉะนั้นบางคนอาจไปรักษาโรค แต่ได้กิเลสเพิ่มมา มันไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่มันก็มีส่วนเหมือนกัน เพราะว่า เราจะสังเกตว่าบุคคลที่ตั้งเป็นหมอรักษาโรคเพื่อสงเคราะห์คนอื่นก็ดี อะไรก็ดี บางทีเขาก็จะไม่เรียกผลประโยชน์จากใคร พยายามตั้งอยู่ในศีลในธรรมให้มากที่สุด เพราะเขาว่ามันมีสิ่งบกพร่องอยู่ตรงจุดนี้ ก็พยายามหาที่หาที่แน่นอนหนอญกัแล้วกัน ไม่เช่นนั้นแล้วจะได้ของแถมมาด้วย

ถาม : แล้วทำไมเขาต้องมีพระ ที่ต้องท่องด้วยคะ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นสัญลักษณ์ของเขา

ถาม : แล้วไม่มีผลอะไรใช่ไหมคะ ?

ตอบ : มีจ๊ะ อย่างน้อยได้พระเพิ่มมาองค์หนึ่ง ความจริงมันอยู่ที่เราจะต้องตัดสินใจ เพราะว่าทำแล้วมันดีแก่เรา ก็ทำต่อไป ถ้าทำแล้วไม่ดีก็หยุดได้จ๊ะ

ถาม : แล้วมันจะเปลี่ยน.....(ไม่ชัด).....?

ตอบ : มันจะทำให้เราเปลี่ยนได้อย่างไร ถ้าเรายังยึดมั่นในพระรัตนตรัยอยู่ เขาอยากทำอะไร เราก็ไปสนุกร่วมกับเขาด้วย ได้เปิดหู เปิดตา เห็นอะไรมากขึ้นอีกต่างหาก ไปแถวไหนก็จะ ถ้าสำนักงานใหญ่เขาอยู่ใกล้ๆ นี้ แถวซอยอารีย์นี่เอง แรกๆ ที่เขาตั้งโหนด ตั้งแต่สมัยอาตมาเด็กๆ ๓๐ กว่าปีที่แล้ว ในฐานะที่เรายังเป็นวัยसरุ่นอยู่ มันชอบลอง สำนักไหนเขามีอะไรดี ชอบไปดูให้ได้ คือของเขา เขาอยากได้สมาชิกก็พยายามช่วยเรา เพื่อให้เราเป็นสมาชิกของเขา จะว่าไปแล้วเจตนาเขาก็ดีนะ เป็นการเผยแพร่ลัทธิของเขาอย่างหนึ่ง แต่ว่าลัทธิบางลัทธิมันมีข้อผูกมัดอะไรเยอะ อย่างเช่นว่าพอเข้าเป็นสมาชิกแล้ว ต้องทำบุญประจำเดือนละเท่านั้นเท่านี้ ถ้าหากว่าเรารู้สึกว่ามันพอเสียที่เราก็กินได้ คือถ้าเราไม่ไปเขาก็เอาไม่มาลากเราไม่ได้หรอก ของพรรคนี้มันอยู่ที่เรา สติสัมปชัญญะเรามี ปัญญาก็มี เราก็ดูอยู่แล้ว อะไรที่เราารู้สึกว่ามันมันมากเกินไปเราก็กินจะลา มันก็อยู่ที่เรา เป็นการทดสอบกำลังใจอย่างหนึ่งว่า เราใจถึงจริงหรือเปล่า

ถาม : โคนเขาหลอกหรือเปล่า ?

ตอบ : เราเต็มใจจะให้เขาเองไม่ใช่หรือ ? โยมไปพูดอย่างนั้นทีเดียวเขาแจ้งข้อหาหมิ่นประมาทนะ หลวงปู่ธรรมชัย ท่านบอกไว้ว่า โรคบางอย่างต้องรักษาถึงหาย ถ้าไม่รักษาจะตาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็หาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็ตาย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า เราไปเจอประเภทสุดท้าย รักษาหรือไม่รักษาก็ตายเขามาช่วยกัน โยเรกันหมดสำนักก็ไม่เหลือหรอก

ถาม : แล้วอย่างที่เขายายก่อนอายุขัยนี้?

ตอบ : อย่างนี้โชคดีที่จะ จริงๆ เราอาจเห็นว่าเขายายไม่ดี ความจริงไม่ใช่ คนที่ตายก่อนหมดอายุขัยนี้ ถ้าหากว่าเราทำความดีไปเท่าไรเขารับได้หมด สบายเขามากกว่า

ถาม : คือญาติผมเพิ่งตายจะทำบุญอะไรให้เขาครับ ?

ตอบ : อะไรก็ได้ สังฆทาน วิหารทาน ธรรมทาน ฝึเอวทั้งนั้นแหละ เจอผีไม่ก็ร้ายหรือกที่ทำได้แล้วไม่เอา มีรายหนึ่งหลวงพ่อบอกขอให้บวชเนน บอกจะบวชพระอยู่แล้ว ให้โมทนาบุญไปเขาไม่เอา จะเอาบุญบวชเนน เอากับมันชี เขาบอกบุญบวชพระเขาได้แล้ว จะเอาบุญบวชเนน อีกรายหนึ่งไปเจอกลางป่า รายนี้เรียกว่านางฟ้าหน้าหงิก คือเดินรุดงค์จนค้ำแล้วไปปักตรงตะเคียนยอดดวน อยู่ตรงทางห้วยสามแพร่งพอดี เราเห็นว่าได้ต้นเขามันน่านอน ปลายห้วยมันเป็นทรายสะอาดแล้วอยู่ใต้ต้นไม้ด้วยกันน้ำค้างได้ พอพูดเข้าไปใต้ต้น แม่เจ้าพระคุณร่วงลงมา คือเขาอยู่สูงกว่าพระไม่ได้ พอเห็นอย่างนั้นก็ดูวิมานเขา วิมานเขาประเภทเอียงกระเท่เร่ ลักษณะที่จะหมดบุญอยู่แล้ว ก็บอกเขาว่า ผลบุญที่เราทำมา ขอให้เขาโมทนา เขาบอกว่าท่านไม่ต้องยุ่ง คือพูดงายๆ รีบไปให้พ้นยิ่งดี ยังดีที่เขาไม่ได้พูดอย่างนั้น ให้มันก็ไม่เอานั่งหน้าหงิกอยู่ครั้งก่อนคืน เพราะฉะนั้นว่า ความดีความชั่ว

มันประมาทกันไม่ได้ ขนาดอยู่ในภพภูมิที่ตายนั่น ยังเป็นมิฉนาคิลีได้

ถาม : เคยเจอกลื่นรูปนี้แรงมากเลยคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นสบาย แสดงว่ากำลังใจเขาทรงฉาน ลักษณะของกลื่นรูป กลิ่นกำยาน ดีไม่ดีเป็นพรหม ถ้าหากว่าเทวดากลิ่นหอมเหมือนดอกไม้ แต่เป็นดอกไม้ที่หาไม่ได้ กลิ่นหอมแปลกๆ ชนิดที่โบราณเขาเรียกหอมจนลืมหายเลย มันก็มีบางที่เหมือนกับวิธี พิเศษเราเองก็ไม่มั่นใจความรู้ตัวเอง มีผีตัวหนึ่ง อันนี้ต้องเป็นผีที่วิเศษมากเลย เขาตาย แล้ว เขาบอกว่าเขาไปนิพพานแล้ว เราก็เออ...มีอะไรเป็นข้อพิสูจน์ได้ล่ะ ก็เอาที่แล้วก็ก่อนนอนถ้าได้เงินหรือหยิ่ง จะถือว่าไปนิพพานจริง เวลาเจริญกรรมฐานภาคค่ำ ทุ่มครึ่ง แล้ว ปรากฏว่าพอเสียงกริ่ง กริ่งๆ หมดเวลา ลืมตาขึ้นมา มีโยมคนหนึ่งเอาเงินมายัดใส่ กระเป๋าให้หรือหยิ่ง เออจริง... แสดงว่าต้องไปนิพพานแน่ๆ เลย (หัวเราะ) ขอน้อยไป หน่อย รู้ใจเอาเยอะกว่านี้หน่อย ของเราเองบางทีนี่อะไรไม่ออก ก็คือมันแบบนี้แหละ ประเภทหนึ่งนับเงินอยู่ จุดมุ่งหมายมันก็อยู่กับเงิน ลืมเรื่องอื่นไป งบมากไปหน่อย โยมคน นั้นก็เหลือเกินไม่ได้รู้จักมักจี่กันมาก่อน อันนี้ยังดีนะ พวก่วมบุญกันโดยอัตโนมัติในเดือน ก่อนไปไหว้พระแก้ว เพราะมากรุงเทพต้องไปไหว้พระแก้วทุกเดือน เราก็กกราบไหว้ อธิษฐานของเราสบายใจ ก็คงนานนำดูแหละ พอลืมหายก็บ๊อบ หันมาเสียงนิมนต์คะ เรา ก็ว่าจะไรวะ ถวายอาหารมา แล้วจะทำยังไง ก็หิ้วไปทิ้งข้างข้างกับนั้นแหละ คนก็มองกัน ตาเดียว เออ...พระองค์นี้คงก่นำดู ขนาดไปไหนยังเตรียมอาหารไปด้วย เขาถวายไม่รับก็ ไม่ได้ กลางโบสถ์เลย คนไม่ได้ดูตาม้าตาเรือนี้เยอะเหมือนกันนะ แล้วก็อีกทีหนึ่งตอนนั้น อยู่ที่วัดเทพศิรินทร์ ปกติอยู่วัดนี้เดินบิณฑบาตประมาณสองเสาไฟฟ้าอาหารก็สันบาตร แล้ว วันนั้นก็คิดแผลงๆ ขึ้นมาตั้งใจอธิษฐานว่า วันนี้ใครที่ใส่บาตรก็ตาม ขอให้เป็นคน ที่ร่วมบุญกันมาแต่อดีตเท่านั้น ปัจจุบันนี้เราไม่เอา ตั้งใจว่าจะกินของเก่าแล้ว ปรากฏว่าวัน นั้นมีใส่แค่สองคน เดินทั่วตลาดไปเรียบร้อยแล้ว (หัวเราะ) น้าอดตายนะ โยมที่เคยใส่บาตรเคย นิมนต์ยื่นเหยงกันหมด ก็ต้องเดินเลยไป คราวหน้าอย่าไปลองนะ ที่ซึ่งเราไม่มั่นใจจะอด ตายเอา เรื่องประเภทนอกทุ่งนอกท่าของพระนี่เยอะ แต่ละคนนี่ชนทั้งนั้น หลวงพ่อท่าน บอกว่าเวลาได้ใหม่ ชนทุกราย สมัยที่ท่านอยู่ที่ หลวงพ่อลิงขาว กับหลวงพ่อลิงเล็ก ชนเสียไม่มี แกล้งโยมบ้างอะไรบ้าง จนหลวงปู่ปานท่านให้เข้าไป ของเราก็กมีเชื้อสาย อยู่หน่อยๆ ถึงเวลาถือไม่ได้ บางทีการปฏิบัติธรรมนี้ต้องรื่นเรียงในธรรม จะเครียดไม่ได้ จำไว้นะ ถ้าเครียดเมื่อไรก็เสียผลเมื่อนั้นเลย ต้องรื่นเรียงในธรรม ได้แค่ไหนก็พอใจแค่นั้น

ถาม : แล้วการตั้งเป้าหมายการปฏิบัติล่ะคะ ?

ตอบ : ตั้งเอาไว้ แล้วก็ไปซำๆ แต่ชั่วๆ เราตั้งเป้าหมายสูงสุดอยู่แล้วนี่ อย่างนี้คือ สมาร์ท บอมม์ ยิ่งแล้วก็ลือคเป้าเอาไว้

ถาม : (ถามเรื่องวิธีพิจารณา)

ตอบ : ทุกอย่างมันเกี่ยวกัน พอพิจารณาไป มันจะเกิดเป็นตัวนิพพิทาญาณ จะเห็นว่า มันน่าเบื่อหน่าย ไม่ว่าตัวเราตัวเขาตลอดโลกนี้ไม่มีอะไรน่ายินดีน่ารักใครเลย เสร็จแล้วก็ ในเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ มันยังต้องอาศัยอยู่กับมัน ถ้าหากว่าเราตายครั้งนี้แล้วเราไป นิพพาน พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด การดำรงชีวิตอยู่ของเราก็เท่ากับแป็บเดียวเท่านั้น ทำไมเราจะอยู่กับมันไม่ได้ มันก็จะกลายเป็นสังขารูปกษายาณ เห็นปกติธรรมดาของโลกได้ ในเมื่อธรรมดาของมันเป็นอย่างนั้นก็ทนอยู่กับมัน พ้นจากมันเมื่อไร เราก็ตาย... ทำแล้ว ทำอีก ย้ำแล้วย้ำอีก จนกระทั่งเราบอกว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา แล้ว มันไม่เกียดเรา ถ้ามันยังเกียดอยู่ก็ดูต่อไป ซ่อมบ่ออยู่ๆ ทำไปเรื่อย แรกๆ มันเหมือนกับว่า ตีอวนจะเอาปลาทั้งหลาย แต่พอพิจารณาไปๆ ราวเข้ามา มันจะเหลือแค่ชนิดเดียว พอบอกว่าร่างกายไม่ใช่ของเรา มันไม่เกียดก็ใช้ได้ แต่ถ้ามันเกียดก็แยกธาตุแยกชิ้นส่วนมันต่อไป

ถาม : (เรื่องตัดห่วงในครอบครัว)

ตอบ : ให้เรายึดว่าท่านเป็นพ่อเป็นแม่เป็นลูกตามปกติก็ได้ เราทำหน้าที่ของเราไป ให้ดีที่สุด เห็นว่าปกติธรรมดาของการมีครอบครัว เรามีหน้าที่อะไรเราทำหน้าที่นั้น เราเป็นลูกเราทำหน้าที่ต่อพ่อแม่ให้ดีที่สุด เราเป็นภรรยาเราทำหน้าที่ต่อสามีให้ดีที่สุด เราเป็นพ่อแม่ เราทำหน้าที่ต่อลูกให้ดีที่สุด เพียงแต่ถ้าถึงวาระถึงเวลาที่ต้องตาย เราไม่ต้องไปกังวลตรงนั้น เพราะว่าเราทำหน้าที่ของเราดีอยู่แล้ว เราปลดจิตของเราออกมา ตรงจุดนี้เลยก็ได้ ไม่ต้องไปพิจารณาอย่างนั้น เพราะว่าลูกเรา เราก็รัก จะไปคิดทำให้เขา เนาอย่างไร มันนึกไม่ออก ใช้วิธีนี้ก็ได้อีก ก็กอดเขาอยู่แค่นั้นแหละ เดี่ยวพอจากกันไปก็ ต่างคนต่างไปแล้ว

ถาม : (ถามเรื่องวิธีปฏิบัติ)

ตอบ : ตัวนี้แหละที่เขาเรียกว่านิพพิทาญาณ มันน่าเบื่อจริงๆ แล้ว ขณะเดียวกัน ก็ ต้องคิดย้อนกลับไปด้วย ในเมื่อยังอยู่สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เราก็ต้องเจอกับมันอยู่แล้ว ทั้ง หลายทั้งปวงที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา เนื่องจากเราทำมาก่อนในอดีต ในเมื่อเราเป็นคนทำมา เราต้องเผชิญหน้ากับสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ก็สมควรอยู่ โบราณท่านว่า ปลุกกล้วยได้กล้วย ปลุกงา ได้งา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ในเมื่อเราทำแต่ในสิ่งที่ไม่ค่อยดี ก็เจอแต่สิ่งที่ไม่ค่อยดีก็ ยุติธรรมสมควรกันอยู่แล้ว เราทำเอง ทำไมเราจะรับมันไม่ได้ ถ้ากำลังใจเห็นธรรมดา ว่า ในเมื่อเราทำมาเอง ถ้ามันเป็นอย่างนี้ก็เอา แต่ขึ้นชื่อว่าเรื่องอย่างนี้ก็ขอมิแค่ว่านี้ชาติเดียว ชาติต่อไปไม่มีอีกแล้ว พยายามย่อนทวนอย่าไว้บ่อย ดอกหัวตะปูไปเรื่อยๆ เดี่ยวมันก็มีดีไปเอง

ถาม : หลวงพ่อบอกว่า ให้จิตมีอธิจิตคืออะไร ?

ตอบ : อธิจิต คือการที่เราสร้างกำลังใจเราให้ตั้งมั่น อย่างน้อยต้องได้เป็นฌาน ๔ ถ้า

หากว่าไม่ถึงตรงนั้นแล้ว โอกาสที่ต่อสู้กับกิเลสมันก็ยาก จริงๆ แล้วเอาแค่ปฐมฌานก็พอ ปฐมฌานนี้ถ้าเราตั้งใจทำจริงๆ เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามีได้ แต่ถ้าจะเอาอีกนั้นจริงๆ ต่ำสุดต้องได้ฌาน ๔ อริจิต คือจิตที่ยิ่งกว่า อธิปัญญา คือปัญญาที่ยิ่งไปกว่า

ถาม : หนูว่าพวกนี้ถ้าอาศัยกำลังใจของเราไม่พอ ?

ตอบ : ตั้งใจเอาไว้ชื่อว่า สิ่งใดก็ตามที่เราทำเพื่อพระศาสนา เพื่อแบ่งเบาภาระหลวง พ่อ เพื่อมรรคผลนิพพานของเรา ให้เราทำสิ่งนั้นลุล่วงโดยง่ายตาย ขอให้เราเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยกำลังกาย กำลังใจ กำลังสติปัญญา กำลังคน กำลังทรัพย์ ก็อธิษฐานไป ไม่มีใครเขาวานี้ ัจตของเก่ามาใช้ บุญเก่าทำมาเยอะแล้ว ถึงเวลาก็อธิษฐานขอกำลัง บุญเก่ามาช่วยมั่งซี แต่อย่าเอาอย่างหลวงตาวัชรชัยสมัยหนุ่มๆ คือบวชใหม่ๆ หลวงตา ท่านยังไม่แก่มากใช่ไหม ? สมัยหนุ่มๆ เวลาขัดใจ หลวงตาคุดธูปปักคืบ ซี่ฟ้าเลย ฟีน้องข้างบนฟังให้ตีผมลำบากจะตายทำอยู่แล้ว สมัยเมื่อก่อนก็ตกลงกันว่าจะช่วยๆ แล้วตอนนี้ ไม่ช่วยหมายความว่าไงวะ ? (หัวเราะ) อย่าไปทำอย่างนั้นนะ อย่างนั้น สำหรับคนที่เขา เกินร้อยจะ ของเราเอาแค่แปดสิบเก้าสิบก็พอ จะลองดูบ้างไหมค่าที่ได้ที สโลว์เดียวกับ พระแสงชัย พระแสงชัยดำเทวดาที่ ฝนหยุดเลยไม่ขึ้นเดินจุดตั้งแต่ตีสามยันบ่ายสาม โมงฝนตกตลอด หนาวจนตัวเขียวไปหมด โมโหขึ้นมา ซี่ฟ้าดำเลย จะตกหาโคตรพ่อโคตรแม่มีงหรือไง (หัวเราะ) ทางอีสานเขาร้อนจะตายโหงไม่ไปตก ภูไม่ต้องการมันยังตกอยู่ได้ ต่ำเสร็จฝนหยุดเดี่ยวนั้น ฟ้าเปิดเลย แหม...น่าจะดำตั้งแต่ตีสามนะ มิฉะนั้นก็ลำบากกัน ต่อ ประเภทเกินร้อยนี้เราอย่าไปเลียนแบบนะ มันไม่ดีหรอก กำลังใจเราสู้เขาไม่ได้ ฟังๆ แล้ว เรารู้สึกกลัวแทนถ้าเกิดมันเปลี่ยนจากฝนตกเป็นฟ้าผ่าแล้วมันจะเป็นไงก็ไม่รู้ (หัวเราะ)

ถาม : ญาณธรรมของเราไม่สมบูรณ์หรือคะ มันถึงทำให้เรา...?

ตอบ : อย่าใช้คำยากจะ สติกับปัญญามันไม่สมบูรณ์พร้อม ถ้าสติปัญญาสมบูรณ์พร้อมเมื่อไร มันก็จะสามารถที่จะเห็นช่องทางที่ ลด ละ เลิก จนกระทั่งไม่ข้องแะ กับกิเลสได้อีก ถ้าหากว่าสติมากเกินไป มันก็จตๆ จ่อๆ ไม่กล้าตัดสินใจ กลัวผิดกลัวพลาด ปัญญามากเกินไป เราก็บูมบ่ามโง่งม่าง สติกับปัญญาเราต้องไปพร้อมๆ กัน

ถาม : หลวงพ่อคะ เวลาที่เราทำความดีแล้วแผ่จิตไปอย่างนี้แต่ไม่ได้ทำสมาธิ จะทำให้เราพร่องไหมคะ ?

ตอบ : ก็ได้ไม่เต็มที แรงส่งมันไม่ค่อยจะพอ ถึงเวลาเราทำความดีทุกอย่างเช่นว่า สวดมนต์ทำวัตร เจริญกรรมฐานอะไรอย่างนี้ ถึงเวลาก็รวบยอดไปด้วย ผลบุญทั้งหมดที่เราทำ มาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ ขอผลบุญนี้จึงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงพระนิพพาน เราเอาหมดเลยไม่ได้เอาเฉพาะครั้งนี้ แล้วที่เหลือก็จะอธิษฐานยังงี้ต่อที่ว่าต่อไป ถ้ายังไม่ถึงซึ่งพระนิพพานเพียงใด ขอความซ่องซัดใดๆ อย่าได้มีในการดำรงชีวิตของข้าพเจ้าเลย ขอให้

เป็นผู้มีความเป็นอยู่คล่องตัว มีความปรารถนาที่สมหวังทุกประการ ขอให้เข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ ก็ว่าไปเลยจะ ประเภทที่ขออนุญาตแล้วมันไม่ตรงกำลังใจ ก็ขอให้มากมาย เอาให้เหนือล้นห้อยไปเลย

ถาม : ขอทุกวันเลย เป็นเพราะเราทำได้ไม่ดี ขอแต่ท่าน ?

ตอบ : ไม่ใช่จะ อันนี้เป็นการตอกย้ำตัวอธิษฐานบารมี คือความตั้งใจของเรา ยิ่งตอกย้ำมั่นคงเท่าไร ถึงเวลาผลของมันก็จะมั่นคงแค่นั้น

ถาม : (ถามเรื่องแยกจิต)

ตอบ : ดูว่าเราต้องการอันไหน ถ้าหากว่าเรารู้เรื่องได้ทั้งสองอันได้ก็ยิ่งดีเพราะว่าจิตของเราเนี่ย เราสามารถแยกมันทำงานหลายๆ อย่างพร้อมกันได้ ตัวนอกอาจพูดอย่างนี้ แต่ตัวในอาจว่าอีกอย่างหนึ่งมันไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ว่า ถ้าหากว่ากลัวจะยุ่งก็เลือกเอาสักอันหนึ่งถ้ามันไม่ยุ่งก็ว่าไปพร้อมกันเลย คนอื่นเขาทำไม่ได้ เราทำได้ สนุกดี

ถาม : (ถามเรื่องการหน้าที่)

ตอบ : จริงๆ การเกิดมาของเราก็คือ หนึ่งเพื่อพระศาสนา สองเพื่อแบ่งเบาภาระของหลวงพ่от่าน สามเพื่อมรรคผลนิพพานของตัวเอง ถ้าหากว่าเราทำให้จบกิจเสีย ก็คือว่าเราทำเพื่อพระศาสนา เราทำให้จบกิจก็คือเราทำเพื่อหลวงพ่от่าน มันก็เลยสำคัญที่สุดว่าทำตัวเราให้จบให้ได้เร็วที่สุด ไม่มีใครทำแทนกันได้ ต่างคนต่างทำ ใครทำใครได้ ทำแทนกันไม่ได้

ถาม : (ถามเรื่องบนพระ)

ตอบ : การบนกรมหลวงชุมพร ถ้าใช้ห้วหมูได้ก็ใช้ ถ้าใช้ห้วหมูไม่ได้ ใช้หมูต้มชิ้นหนึ่งไม่ต่ำกว่าครึ่งกิโล ไก่ต้มตัวหนึ่ง ข้าวปากหม้อหนึ่งถ้วย คือข้าวที่เราหุงสุกแล้วตักขึ้นมาก่อนที่เราจะกิน ทองหยิบ ฝอยทอง แล้วก็ขนมจีนน้ำพริก ของทั้งหมดนี้ วางบนผ้าขาวที่ปูกลางแจ้ง หาโต๊ะมาตั้งปูผ้าขาวแล้ววางลง จัดดอกไม้รูปเทียนตามแต่เราชอบใจ เวลาบนบอกท่าน ถ้าหากว่าเป็นตอนเช้า คือเวลาเจ็ดโมงเช้าห้าสิบนาที คือเตรียมของไว้ทุกอย่าง พอเจ็ดโมงห้าสิบกก็จุดธูปบอกท่านเลย เวลาบ่ายก็คือ บ่ายสองห้าสิบนาที วันหนึ่งได้สองเวลานี้เท่านั้น ถ้าพลาดไปแล้วท่านไม่ได้รับหรอก คราวนี้อธิษฐานให้ท่านช่วยตามอัธยาศัย ถ้าสำเร็จแล้วจัดแบบนี้ถวายท่านอีกชุดหนึ่ง ถ้าใครมีลูก มีหลานหายหิ้วไปไหน ขอให้ท่านตามได้ เพราะท่านถนัดเรื่องตามคนมาหลาย เรื่องการปกครองบริวาร อธิษฐานขอท่านหาที่เรูปครองได้ ไม่เอาประเภทที่มาเป็นเจ้านายเรา... เตรียมแกล้งไปด้วยก็ได้ ท่านชอบ กุหลาบสีชมพูแต่ว่าท่านไม่ได้ขออนะ ก่อนหน้าที่จะมีประเภทสาโท แล้วก็ปลาหมึกปิ้ง แต่สมัยนี้ไม่ต้องใช้แล้วจะ เพราะว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของท่าน ขอไปขอมาเกิดพ่от่านเลื่อนไปเป็นท้าวมหาราช ปัจจุบันท่านก็คือท้าววิรุฬหก ท้าวมหาราชท่านบอกว่าให้เลิกเรื่องนี้เสีย มิฉะนั้นคนจะตำหนิเอา เป็นเทวดาผู้ใหญ่แล้ว

ยังจะกินเหล้าอีกหรือ จริงๆ ไม่ใช่หรือก มันเป็นแค่สัญลักษณ์บูชาท่านเท่านั้น

ถาม : สมมติว่าเราไปบ่นไว้ พอถึงเวลาแล้วยังไม่ได้ทำ ?

ตอบ : เรื่องของบ่นนี้ มันสำคัญที่ต้องตรงไปตรงมาถึงเวลาแล้วมันจะไปผลัดไปผ่อนอยู่บางที่วาระที่มันเหมาะสมมันเลยไปแล้ว เกิดโทษอะไรขึ้นกับเรา ก็กลายเป็นว่าไปโทษเขาอีก ให้พรรคพวกทางโน้นใหม่ละ ถ้ามีก็โทรบอกเขา โอนเงินให้เขาไปถวายแทนได้แล้วก็จุดธูปอธิษฐานบอก อันนี้ได้ มันก็คือเราทำนั่นเองแหละ เพียงแต่ว่าอาศัยมือเขา ตัวเขาได้ประโยชน์ด้วย คือ เขาได้ เว่ยยาวัจฉมัย คือได้ผลบุญตรงช่วยให้ผลกุศลของเราสำเร็จลง ขณะเดียวกันก็ได้ในปัตตานโมทนาภัย คือยินดีในผลบุญของเรา ถ้าไม่ยินดีเขาก็ไม่ทำให้อยู่แล้วเอาเลย รีบๆ เลย อย่าช้า เรื่องบ่นนี้น่ากลัวมากๆ จริงๆ แล้วพระที่ท่านไม่ได้มาให้โทษให้คุณอะไรเราหรือ เทวดาหรือพรหมก็ไม่เอา แต่บริวารท่านมี อย่างเทวดาแต่ละองค์ บางทีพวกสัมภเวสี เปเรต อสุรกาย ภายใต้อุปการของท่านเยอะ พวกนี้ทำงานแทนเจ้านายนี่ยุ่งเลย เจ้านายไม่ได้เอ่ยปาก หมั่นไส้ เล่นแทนเสียแล้ว

ถาม : ถ้าไม่ได้กำหนดว่าเมื่อไร แต่ว่าทำทุกปี ?

ตอบ : ได้ ไม่เป็นไร คือคำว่าทุกปีนี้ไม่กำหนดว่าเมื่อไร แต่ขอให้ภายในปีนั้น ก็รีบๆ ว่าเสียแต่ต้นปีจะได้หมดเรื่องไป จะได้ไม่ต้องมากังวลอยู่ หลวงพ่อแซมไปทำเล่นกับท่านไม่ได้เลย หลวงปู่ปานก็ได้ความรู้จากหลวงพ่อแซมมาหลายอย่าง

ถาม : นี่แสดงว่าการบ่น ที่ให้โทษนี่ คือบริวารใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ที่ให้โทษก็คือบริวาร แล้วอีกอย่างหนึ่ง เขาจะให้โทษได้ก็ตอนช่วงอกุศลกรรมของเรามันเข้าพอดี เหมือนกับเปิดประตูไว้แล้วโจรเข้ามา จังหวะนั้นโทษโจรไม่ได้ เพราะเราผลเอง ความดีของเรามันขาดช่วงลง

ถาม : แต่ถ้าเราทำสม่ำเสมอ ?

ตอบ : ทำสม่ำเสมอก็หนีมันไปเรื่อยๆ

ถาม : เรื่องแก้บ่น มันจะมีวิธีอื่นอีกไหม ?

ตอบ : มีวิธีแก้บ่นรวมที่หลวงพ่อบอกไว้ มีหนังสือ สมบัติพ่อให้ของทางวัดท่าซุง เขาจะมีวิธีแก้บ่นรวมอยู่ในนั้น ลองไปเปิดดู อาตมาจำของไม่หมดว่าจะมีอะไรบ้าง แล้วต้องตั้งโต๊ะ ตั้งบายศรีกันเลยละ หลวงพ่อบอกท่านถึงได้เตือนบอกว่า ตอนที่บ้านก็ตั้งหน้าตั้งตาบ่น ต่อไปให้จดเอาไว้มัน ไม่ฉะนั้นเดี๋ยวจะลืม

ถาม : ...(เรื่องฟังเทพหลวงพ่อ)... ที่หลวงพ่อบอกว่า ฟังๆ แล้วหลับนี่แสดงว่าจิตเข้ามานตลอด แล้วเป็นทุกคนไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าไม่ถึงปฐมฌานหยาบ จะไม่หลับ อย่างน้อยถึงตรงนั้น ถึงได้หลับแล้วบางคนพอทำไปๆ ทำไปคล่องตัวมากเลยเพิ่งจะได้ยินเสียง หลับไปแล้ว

ถาม : มันเป็นความพอใจด้วยค่ะ แล้วหลับสนิทเลย ?

ตอบ : อันนั้นดี ให้เราตั้งใจไว้แล้วกันว่า ตอนที่เราฟังเสียงหลวงพ่อยู่ เหมือนกับ หลวงพ่อเทศน์อยู่บนนิพพาน สิ่งที่หลวงพ่อบอกนั้นก็คือคำสอนของพระพุทธเจ้านั่นเอง นึกถึงภาพของพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ที่เรารักเราชอบมากที่สุด นึกให้เห็นเป็นภาพของดอกมะลิแก้ว ลอยจากพระพุทธรูปนั้นผ่านองค์หลวงพ่อก จากองค์หลวงพ่อกก็ มาที่ตัวเราให้มาในลักษณะนี้ คิดว่าถ้าเราตายตอนนี้ขอไปอยู่กับหลวงพ่อก ขอไปอยู่กับพระท่าน ถ้ามันหลับตายไปเลย มันไปจริงๆ ถ้าทำอย่างนั้นเป็น ระดับพุทธาณูสติ ธรรมนุสติ สังฆานุสติ

ถาม : อย่างหนูฟังอย่างเดียว โดยไม่ได้คิดอะไร ?

ตอบ : อย่างนั้นเหลือเฟือแล้ว อย่าลืมนั่งวางเหลื่อมฟังธรรม ค้างคาวฟังธรรม นั้นเขาไม่รู้ว่า เป็นพระ แต่ฟังแล้วเขาชอบใจ แต่บังเอิญเขาฟังเสียงของพระ กำลังใจเขาเกาะเสียงแค่นั้นเอง พอเขาตายไปเป็นเทวดาเลย เสร็จแล้วมาเกิดชาติใหม่ก็กลายเป็นพระอรหันต์กันไปตามๆ กัน ค้างคาว ๕๐๐ นั้น มาเกิดชาติใหม่เป็นลูกชาวประมง กลายเป็นลูกศิษย์พระสารีบุตร เทศน์อภิธรรม กลายเป็นพระอรหันต์ไปหมด หนูเหลื่อมนั้นเกิดชาติใหม่กลายเป็น อเจลก ได้พิทักษ์ชุมนุมอย่างนี้ไปเจอพระอรหันต์เข้า กลายเป็นพระอรหันต์ไปเหมือนกัน อย่าคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยซี เพราะว่าในเรื่องของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ท่านใช้คำว่า พุทธโธอัปมาโณ ธัมมโธอัปมาโณ สังฆโธอัปมาโณ ขึ้นชื่อว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ย่อมไม่มีประมาณ อย่างพระจุลบันถก ชาติหนึ่งท่านเกิดเป็น พระราชา เสด็จเสียบพระนคร เหนือไหลก็เอาผ้าเช็ดหน้าเช็ด ปรากฏว่าผ้าขาวมันสกปรก ก็เกิดความรู้สึกขึ้นมาเองว่า ร่างกายของเรามันสกปรกขนาดนี้เลยหนอ แค่นี้เอง เกิดมาชาตินี้เป็นพระจุลบันถก พระพุทธเจ้าให้ผ้าขาวไป เอามือลูบผ้าขาวไปภาวนาไป ผ้าขาวสกปรกขึ้นมา ก็นึกขึ้นว่าร่างกายเราสกปรกขนาดนี้คนอื่นก็สกปรกเหมือนกัน ขึ้นชื่อว่าร่างกายของคนและสัตว์มีสภาพเช่นนี้ทั้งหมด คิดไป ปลงไป กลายเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เพราะฉะนั้นอย่าคิดว่าความดีเพียงเล็กน้อยแม้ชั่วข้างกระดิกหูงูแลบลิ้น ก็เป็นปัจจัยส่งผลต่อไปภายหน้าให้เราได้ผลดีในการปฏิบัติ ทุกสิ่งที่ทุกอย่างที่เราทำอยู่ไม่ว่า จะใหญ่จะเล็กขนาดไหนก็ตาม ทำยสุดมันให้ผลทั้งสิ้น

ถาม : (ถามเรื่องการรักษาศีล - การแต่งตัว)

ตอบ : การที่เราแต่งหน้าแต่งตานั้น ถ้าหากว่าเราแต่งประภทที่ออกสังคัม ก็เพราะตั้งใจจะไปยั่วกิเลสเพศตรงข้ามเขา ถ้าหากว่าเราแต่งประภทที่ออกสังคัม ก็ตามปกติแต่งไปเหอะ เราอย่าคิดว่าเราแต่งไปเพื่อให้สวยให้งาม แต่ให้คนอื่นเขาเห็น แต่เพื่อป้องกันการเก้อเขินเพื่อสังคมทำไปเถอะจะ ให้เรารู้สึกเอาเองแล้วกัน ว่าหน้าตาเราจริงๆ มันเฮงซวยห่วยแตก ขนาดต้องมานั่งแต่งให้มันสวย ในเมื่อมันไม่จริงก็ช่างหัวมัน ทำเพื่อการงานเพื่อสังคมทำได้จะ อย่าไปทำเพื่อยั่วคนอื่นเขาแล้วกัน

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๗ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุธมฺมปญฺโญ เดือนมีนาคม ๒๕๔๕ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : (ถามถึงการพิจารณาคลิ้นทะเลให้อนิจัจง)

ตอบ : คลิ้นทะเลที่ทยอยเข้าสู่ฝั่ง ลูกแรกหมดไป ลูกที่สองมันก็มา ลูกที่สองหมดไป ลูกที่สามก็มา มันเที่ยงแต่แน่นอนเสียที่ไหนล่ะ ? มันเปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปเรื่อยๆ และขณะเดียวกัน ถ้าหากทะเลมันเป็นคน ลักษณะการทำงานที่อยู่ในลักษณะนั้นมัน ทุกข์ไหมล่ะ มานั่งดูอยู่อย่างนี้ เราเองก็ทุกข์ เขาเองก็ทุกข์ แล้วจนกระทั่งในที่สุด ผลสุดท้ายจริงๆ ทะเลก็อาจเหือดแห้งไม่มีอะไรเหลือ ตัวเราเองก็อาจตกตายไม่มีอะไรเหลืออยู่ สรุปลงแล้วมันก็ไม่มีความหวังสิ้น คลิ้นระลอกแรกที่เข้าสู่ฝั่งอาจเหมือนคนที่เกิดขึ้นมาก่อน มันเกิดก่อน ก็แก่ก่อนแล้วก็ตายก่อน ระลอกถัดไปมันก็เกิดตามมา ตายตามมา มีสิ้นสุดเสียที่ไหน ในที่สุดทุกสิ่งทุกอย่างก็วนเวียนไม่รู้จักจบอยู่อย่างนี้ เมื่อไรจะหลุดพ้นไปได้ เราก็คงหลุดพ้นสภาพเช่นนี้ไป ค่อยๆ คิด ง่ายจะตายไป

ถาม :

ตอบ : หลวงปู่โลกอุดร ท่านมีที่พักปัจจุบันอยู่ที่ถ้ำใหญ่ใต้หิมาลัย เสร็จแล้วเวลาคนไปพบท่าน ท่านว่าเดินทางไปแล้ววิ้วแดง ลักษณะนั้น ท่านจะให้ปรากฏอยู่ตรงไหนก็ได้ คือ เดินไปสามก้าวก็ไปโผล่ตรงนั้นได้ แล้วสังเกตใหม่ว่า คนที่ตามสะกดรอยไป เดินทางไปตามเส้นทางที่ท่านเคยเดิน หากันไม่เจอ เพราะมันไม่ใช่สถานที่ ที่มีตรงนั้น แต่ท่านสามารถที่จะ...พูดง่ายๆ เหมือนกับว่าพอเขามาด้วยศรัทธา ท่านก็จะพาประเภทที่เดินข้ามจากจุดนั้นไปสู่จุดที่ท่านอยู่เลย เพราะฉะนั้นอาจอยู่ตรงไหนก็ได้ อยู่กันหลายองค์เหมือนกัน แต่ละองค์ล้วนแล้วแต่มีหน้าที่ทั้งนั้น

ถาม : หลวงพี่เคยไปไหมคะ ?

ตอบ : ไปไม่ไหว หนาว

ถาม : ในที่อย่างนั้นสามารถใช้กสิณไฟช่วยได้ไหม ?

ตอบ : เป็นปกติอยู่แล้ว เพราะพวกโยคีส่วนใหญ่เขาบูชาไฟบูชาพระอาทิตย์ทั้งนั้น เป็นพระถ้าหากทำได้ ก็จำเป็นต้องใช้เหมือนกัน เพราะร่างกายมันไม่ไหว หรือไม่ก็โน่นเลย โดดไปแนวสัญญา นาสัญญา ยตนธมาน รู้สึกก็ทำเป็นไม่รู้ เดินหนีๆ ไป

ถาม : หลวงพี่คะ ถ้าสมมติวิ่งออกไปจากโลกนี้ จะไปเจอสวรรค์หรือนรกได้ไหมคะ ?

ตอบ : เจอ แต่กว่าจะวิ่งถึงนั้นสงสัยว่าใช้เชื้อเพลิงอะไร มันถึงไปได้ไกลขนาดนั้น เพราะว่าขอบ...ต้องใช้คำว่าอะไรล่ะ เอกภพเลยมั้ง ที่เป็นที่รวมของจักรวาลทั้งหมด ก็คือ

ต้นทางของชั้นจตุมหาราช ต้องวิ่งฝ่าไปก็กาแลคซีก็ไม่รู้ว่าจะพัน แล้วจะใช้ยานอะไรดีล่ะ ? เจอเหมือนกันถ้าไปได้ นี่เป็นเรื่องฟุ้งซ่านเกินตายไปแล้วนะ โปรคดย่าเพิ่งเชื่อ ถือเป็นนิทานโกหก เขาเรียก ดาราจักร คือกาแลคซี ส่วนรวมของกาแลคซีเยอะ เรียกว่าเอกภพ คือยูนิเวอร์สใช่ไหม ?

ถาม : มาฝึกกลืนตอนนี้รู้สึกว่าจะสายไปหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่มีคำว่าสาย พร้อมจะเริ่มเมื่อไหร่ก็เอาได้เลย การปฏิบัติทุกอย่างลงมือเมื่อไหร่เป็นคุณแก่ตัวเมื่อนั้น

ถาม : ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น แล้วการที่มาเล่นกลืนนี้จะถูกทางมั๊ยครับ ?

ตอบ : กรรมฐานทุกกองในกรรมฐาน ๔๐ หรือมหาสติปัฏฐานก็ตาม ถูกทางทั้งนั้น เพียงแต่ว่าเราจะขมวดปลายมันเป็นมั๊ย ? เราเล่นกลืนพอถึงวาระสุดท้ายเราก็พิจารณา เป็นวิปัสสนาญาณว่ารูปภาพกลืนจริงๆ มันก็มีความไม่เที่ยง มันเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ แรกๆ มันก็เป็นภาพของอูคหนิมิตคือ เป็นรูปกลืนตามนั้น หลังจากนั้นมาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป จากสีเดมก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ กลายเป็นสีขาวจากสีขาวก็เจิดจ้าไป ถึงวาระสุดท้ายก็อธิษฐานให้มากที่สุดได้ให้ไปก็ได้ มันไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอนแม้แต่อย่างเดียว ถ้าเราตั้งความปรารถนาว่าจะให้มันดำรงอยู่ตลอดเวลาสมัย เราก็ประกอบไปด้วยความทุกข์ แล้วในที่สุดแม้กระทั่งตัวเราเองที่เป็นผู้ทรงกลืนอยู่เราก็ตาย ภาพกลืนที่เราเห็นก็สลายตัวได้ วัตถุที่เราเอามาทำเป็นดวงกลืน ก็สลายตัวได้ มันไม่มีอะไรเหลืออยู่ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรดำรงอยู่ได้เกิดมาเมื่อไหร่ก็ต้องเจอกับสภาพเช่นนี้ มีความไม่เที่ยง มีความเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้เป็นปกติ แล้วเราจะเกิดมาให้ทุกข์ทำไม ขมวดท้ายเป็นมันไปนิพพานได้ทุกกอง เอกองไหนดีล่ะ ?

ถาม : เตโชกลืนนี้เขามองเปลวไฟหรือว่าเขามองแสงไฟครับ คือว่าหาอะไรมาครอบจนเป็นจุดเป็นแสง ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นกองไฟใหญ่สมัยก่อนเขาให้ใช้ผ้าตัดเป็นวงกลม แล้วก็วางให้ตรงกับกองไฟให้ลักษณะเป็นวงกลมไว้ สนใจแต่สภาพของไฟในวงกลมนั้น มันจะเป็นแสงอย่างไร มีสีอย่างไร มีชื่ออย่างไร มีเส้นอย่างไรไม่เอา แต่ถ้าหากว่าเราเพ่งเทียนหรือเพ่งตะเกียง ก็จำลักษณะของดวงไฟมันไว้เท่านั้น เปลวไฟมันจะมีลักษณะอย่างไร ขอบมันจะเป็นอย่างไร สีสรรมันจะเป็นอย่างไร ไม่ต้องไปใส่ใจ จำเฉพาะดวงไฟมันเท่านั้น พอคลองตัวมากๆ แล้วอะไรก็ได้ สมัยที่ทำอยู่เด็กๆ นี่โอ๊ย...มันมากเลยเพราะว่าบ้านอยู่ต่างจังหวัดไฟฟ้าไม่มี ก็เอาตะเกียงจุดในมุ้ง ถ้าจุดตะเกียงโดยไม่มีเหตุผล เจอไม้เรียวแน่ๆ ก็เอาหนังสือมา นั่งตัวตรงแหงนเลย แต่ตาไม่ได้ดูหนังสือหรอก ดูตะเกียงแล้วก็จำภาพเอา แล้วถึงเวลาต้องไปทำหน้าที่หุงข้าว ไฟทั้งเตาก็เป็นดวงกลืนของเราได้ ถ้าหากว่าจับคลองตัวแล้วมันไม่มีปัญหาอะไรเลย

ถาม : คือว่าเราไม่ต้องไปเฟ่งว่ามันเป็นรูปอย่างไร ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอก **นึกถึงลักษณะของมันแล้วจำเอาไว้แค่นั้นเอง** แล้วก็ึกว่าไฟๆ ถ้าภาษาบาลีเขาเรียก **เตโชกสิณัง** เตโชกสิณัง นึกถึงลมหายใจเข้าออกพร้อมกับคำภาวนา แล้วกำหนดจดจำเอาไว้ลึ้มตามองแล้วหลับตาลงนึกถึงนะ มันจะเห็นได้แว็บหนึ่ง จำลักษณะมันได้แว็บหนึ่ง พอลักษณะเลื่อนไปก็ลึ้มตามดูแล้วหลับตาลงนึกถึงพร้อมคำภาวนา ไม่ใช่ไปนั่งจ้องมันนะ **คำว่ากสิณแปลว่าเฟ่งคือให้มันติดตาติดใจ ไม่ใช่ว่าไปนั่งจ้องในลักษณะใช้สายตาเฟ่งอย่างนั้นใช้ไม่ได้** อย่างนี้เรามองแล้วหลับตามันจะจำได้อยู่แป็บหนึ่ง แล้วพอหายไปแล้วก็ลึ้มตามองดูใหม่ เป็นหมื่นเป็นแสนครั้งหลังจากที่มันติดตาแล้วหลับตาอยู่ก็นึกถึงได้ ลึ้มตามอยู่ก็นึกถึงได้แล้ว คราวนี้ก็สำคัญตรงระดับประคองให้ดี ผลอเมื่อไหร่มันหาย ตอนนั้นสนุกมากเหมือนเลี้ยงลูกแก้วบนปลายเข็ม ต้องคอยระวังอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกเลย หลังจากนั้นภาพกสิณก็จะมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย จากเปลวจะกลายเป็นสีเข้มก็จะมีสีอ่อนลงๆ เป็นสีเหลืองอ่อน กลายเป็นสีขาวๆ ที่บก็กลายเป็นขาวใสซึ้งๆ จนกระทั่งใสสว่างเหมือนอย่างกับเรามองดวงอาทิตย์ทั้งดวง ที่นี้ก็อธิษฐานให้ใหญ่ให้เล็ก ถ้าอธิษฐานให้เล็กได้ใหญ่ได้ก็ขออธิษฐานให้ใช้ผลของกสิณได้

ถาม : ถ้าหากผมปฏิบัตินี้จะใช้เวลาเท่าไรครับ ?

ตอบ : เวลาขึ้นอยู่กับเราเอง ถ้าปฏิบัติถูกก็เร็ว ปฏิบัติผิดก็ช้า มันจะมีตัวมัชฌิมาปฏิบัติพาพอเหมาะพอดีของเรา พอเหมาะพอดีนี้มันไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว **ไม่ได้บอกว่าต้อง ๕๐% เป๊ะ** มันเป็นการพอเหมาะพอดีกับตัวของเราเอง ซึ่งเกิดจากบุญญาบารมีต่างๆ ของเราที่สร้างสมมาแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน บวกกับสภาพร่างกายด้วย อย่างเช่นว่าคนอื่นนั่งกันที่ ๓ วัน ๓ คืนพอดี แต่ของเราอาจจะครึ่งชั่วโมงมากกว่านั้นเราก็ไม่ไหว เพราะฉะนั้นตัวพอเหมาะพอดีเราต้องหามันให้เจอว่าพอมันเหมาะพอดีตรงไหน ถ้าทำได้พอเหมาะพอดี ผลมันก็จะก้าวหน้าเร็วมาก ถ้าทำเกินร่างกายมันเครียดเกินไปจิตใจเป็นกังวลอยู่กับร่างกายมันก็ก้าวหน้ายาก จริงๆ แล้ว มันไม่มีอะไรหรอก ทำให้มันพอเหมาะพอดีพอควรแค่นั้นเอง ตัวนี้มันต้องค้นเอง พุดให้ฟังนี่มันง่าย ค้นเองนี่มันยาก ถึงเวลามันลงตัวซะลงไป เราจำอารมณ์นั้นได้ ต่อไปทำเมื่อไหร่เราก็ได้เมื่อนั้นแหละยากที่ครั้งแรกเท่านั้น ตั้งหน้าตั้งตาทำจริงๆ จังๆ ของเรานะทำแล้วไม่รักษาอารมณ์ให้ต่อเนื่อง ทำๆ ทิ้งๆ วายๆ ไปเสรีเรียบร้อยก็ปล่อยให้ลอยตามน้ำ ลอยตามน้ำเสรีจก็อยาก จะว่ายขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ว่ายใหม่อีก ได้แต่งานไม่ได้ผลงานเพิ่มขึ้นเลย วายเมื่อไหร่มันก็เท่าเดิม ดีไม่ดีเหนื่อยมากๆ น้อยกว่าเดิมซะอีก เป็นคนขยันมาก ขยันทำงานแต่ไม่ได้ผลงานอะไรเพิ่มเลย ต้องทำให้ต่อเนื่องไปเรื่อยๆ ถ้าทำต่อเนื่องแล้วผลก็จะเกิดเร็วเพราะเท่ากับว่าได้ระยะทางเพิ่มขึ้น ในที่สุดมันก็จะถึงจุดหมายที่ต้องการ

ถาม : เวลาทำงานใจมันก็ต้องติดอยู่กับงานนี้ ?

ตอบ : ก็คิดไปซี เวลาทำงานใจอยู่กับงานมันเป็นสมาธิอยู่แล้ว เวลาว่างก็ค่อยย้อนมาอยู่กับกรรมฐาน ไม่ใช่เวลาว่างแล้วเราก็มาคิดๆ ต่อ เราต้องหยุดให้เป็น แล้วลากมันออกมาให้ได้ หมัดเวลางานแล้วกองไว้ที่ทำงานนั้นแหละ

ถาม : แล้วบางทีก็ฝันเหมือนกับคล้ายๆ ว่าบอกล่วงหน้าว่าต้องเกิดอย่างนั้นขึ้น พอฝันเหมือนเดิมก็ต้องเกิดอย่างนั้นะ ต้องเลียงอย่างนั้นะ บางทีก็เหมือนกับรู้ล่วงหน้าครับ บางทีก็ฝันถึงหลวงพ่อดี ?

ตอบ : หมือนสังเกตไว้ก็แล้วกันว่าลักษณะไหนมันเกิดขึ้นตามความเป็นจริงก็ให้ระมัดระวังเอาไว้ จุดที่จะสังเกตได้ง่ายๆ ก็อย่างว่าถ้าฝันใกล้รุ่งนี้มักจะแม่นเพราะว่าจิตใจของเราที่ปกติฟุ้งซ่านอยู่แล้ว แต่ว่าหลังจากที่มันฟุ้งมาทั้งคืน ที่โบราณเขาว่า กลางคืนเป็นควีนกลางวันเป็นเปลว กลางวันมันก็โลดแล่นไปตามอำนาจของมัน กลางคืนก็อุตสาห์เก็บไปฝันอีก ลักษณะอย่างนั้นตอนใกล้สว่างจิตมันฟุ้งซ่านมาพอหมดหมดเรื่องหมดแรงแล้ว ถึงเวลาพักของมันแล้วใจมันจะสงบลงชั่วครู่ชั่วยาม ถ้ารู้เห็นอะไรจะแม่นนั้นเขาเรียกเทพสังหรณ์

ถาม : บางทีฝันถึง พอเข้าขึ้นมา คนนั้นโทรมาเลยครับเหมือนในฝันเลยครับ ?

ตอบ : ก็ดีแล้วไง ต่อไปจะได้มีอะไรมีเครื่องหมายให้สังเกตได้ ถึงเวลาเกิดอะไรขึ้นจะแก้ไขยังไงในฝันมันรู้ก่อนแล้ว เราก็เห็นช่องทางได้ง่ายขึ้น พวกกลางสังหรณ์นี่จริงๆ มันก็คือทิพจักขุญาณ แต่มันเป็นทิพจักขุญาณอย่างอ่อน มันไม่คล่องตัว ต้องรอจังหวะรอเวลาให้สภาพจิตสงบนิ่งลงลือคของมันพอดี

ถาม : ในความฝันนั้น เราจะเข้าใจความฝันนั้น แผลออกอีกไม่หนาน เหตุการณ์ที่เราฝันนั้นมันจะเป็นจริงตามนั้นเลย อย่างนี้เขาเรียกว่าเทพนิมิต ?

ตอบ : บางทีมันก็เป็นกรรมนิมิตเหมือนกันแล้วแต่ อาตมาเคยเจอกลางวันแสบๆ เลยกำลังนอนภาวนาอยู่ เห็นงูจงอางตัวเบ้อเรอเลื้อยมา ตอนนั้นบวชใหม่ๆ ก็อยู่กุฎิเล็กๆ ตรงหลังร้านอาหารของป่ากิมกี กุฎิหลังนั้นมันจะมีต้นพุทราขึ้นคลุมอยู่ครึ่งค่อนกุฎิ อากาศตอนบ่ายก็จะเย็นสบายมากเลยเพราะต้นพุทราคลุมอยู่ แต่ดมันส่องไม่ถึงนอนภาวนาๆ เพลินๆ อยู่งูจงอางยักษ์มันเลื้อยมาตามยอดพุทรา ไหวระเนมาตลอดเลย มันเหลือบเห็นเราเข้าก็พุ่งเข้ามาทางหน้าต่างจะฉีกใส่ ของเราตกใจตัวแข็งขยับไม่ได้ซี หลวงพ่อก็ไม่รู้ไหลมาจากไหน เอาไม้เท้าสะกิดคางมันเลยหัวเรา คือแทนที่จะฉีกใส่หน้าเรา มันเลยหัวฉีกใส่พื้นเสียงดังปังสนั่นเลย แล้วมันก็เลื้อยลงข้างล่างบันไดไปเสียงเลื้อยไปตามพื้นเสียงดังแสบๆ ได้ยินถนัดหูเลย เราก็ตกใจสุดขีด พอต้นหลุดออกจากอาคารซ้อคได้ อารามตกใจวิ่งหนีด้วยการเผ่นลงบันไดตามไปด้วย กลายเป็นวิ่งตามลงบันไดไป พอลงไปถึงตีนบันไดชะงัก เฮ้ย ! งูมันลงไปนี่หว่า เราก็มองใต้บันได ไม่มี มองรอบๆ กุฎิไม่มีก็เหลือห้องน้ำแห่งเดียว ก็เปิดห้องน้ำดูก็ อ้าวไม่มี นึกขึ้นได้ เฮ้ย ! หลวงพ่อยังอยู่ข้างบน

วิ่งขึ้นมาหลวงพ่อก็ไม่มี ไปดูก็อ้าว หน้าต่างมีทั้งเหล็กดัดทั้งมุ้งลวด ตันนิมิตนี้เวลามันเกิด มันชัดขนาดนี้นั้นแหละ เวลาที่งูมันฉกเราผิดนี้ ตัวมันพาดใส่เราๆ ยังรู้สึกงูเลยมันหนัก นี้ ก็เลยมานั่งตีความ อ้อ...ลักษณะนี้ต้องเป็นนิมิตแน่เลย งูนี้โบราณส่วนใหญ่เขาว่า เป็น ผู้หญิง งานนี้มันเอาเราแน่แล้วถ้าหลวงพ่อก็ไม่ช่วยตายแหงๆ เลย หลังจากนั้นไม่กี่วันเขา มาจริงๆ แปลกมากผู้หญิงคนนี้ถ้านับว่าสวยก็ไม่ใช่น้อยสวย หน้าตารูปร่างลักษณะแบบนี้ก็ ไม่เคยอยู่ในความสนใจของเรา แต่มีแรงดึงดูดมหาศาลมากเลย จะให้เรามองเขาทำเดี๋ยว กลายเป็นว่าทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าเขาอยู่บริเวณนั้นต้องมองเขาอย่างเดียว สวดมนต์ด่าก็ เหลือบมองเขา เวลาทำวัตรอย่างนี้ เวลานั้นกรรมฐานแทนที่จะนั่งหลับตาภาวนาก็กลายเป็นว่าลืมตามองเขา มันฟังชานจนทำอะไรไม่ถูกเลย เรารู้ตัวว่าลักษณะอย่างนี้เราแย แ่น่ง ถ้าหากว่าเราพูดด้วยแม่แต่คำเดียวเสร็จเขาแน่นอนเลย เราก็พยายามจะเลี่ยงจะ หลบ เขาเองเขาก็เหมือนจะรู้ตัว ไม่ว่าเราจะอยู่ตรงไหนเขาจะแถมเข้ามาใกล้ๆ พยายามที่จะ พูดด้วย พอเขาเอ่ยปากเราเดินหนีเลย รู้ว่าขึ้นต่อปากต่อคำแม่แต่คำเดียวเสร็จแน่ๆ ก็ ประเภทที่เรียกว่า หมุนหัวบ้นอยู่ได้ ๒ วันๆ ที่ ๓ หลวงพ่อก็เรียกให้ไปเป็นยามหน้าตึก ตรงจุดนั้นเขาถือว่าเป็นเขตหวงห้ามกลางๆ ไม่มีธรรมาศเข้าอยู่แล้ว เขาก็เลยไปไม่ได้ใน เมื่อเขาไปไม่ได้แล้วเรื่องอะไรเราจะโผล่หัวออกมา (หัวเราะ) พอพ้นระยะพ้นเวลาของมัน ไป เขาก็ไม่มีอำนาจเหนือจิตใจของเราได้อีก แล้วของพวกนี้ประเภทไม่ได้ เตี่ยวคนใหม่ มันจะมาเพราะฉะนั้นนิมิตแบบนี้ถ้าหากว่าเรารู้ตัว รู้แล้วระวังลวงหน้าก็ช่วยได้เยอะ เหมือนกัน แปลกมากเลยคือผู้หญิงแบบนี้ไม่ได้อยู่ในสเปคของเราเลยนะ แต่ไอ้โห แรงดึงดูดมหาศาลมากเลย ทำอะไรไม่ถูกเลยต้องมองเขาอย่างเดียว ประเภทคู่เวรคู่กรรม กันเลยละ พอพ้นระยะไปแล้วจะพ้นไปเลย แต่ที่นี้เราไม่ได้เกิดชาติเดียวนี้ เตี่ยวคนอื่นก็จะ มามีอิทธิพลอีกอย่างนี้ แต่ว่าที่หนักๆ แบบนี้เพิ่งเจอรายเดียว นอกนั้นเรื่องเล็ก เล่นเอา เราป่วนเหมือนกัน คนไหนเกิดร่วมกับเรามากก็มีอิทธิพลมากหน่อย เกิดร่วมกับเราน้อย อิทธิพลก็น้อยหน่อย

ถาม : แล้วทำอย่างไรให้พ้นคะ ?

ตอบ : รีบไปนิพพานซะ ง่ายนิดเดียว

ถาม : ก็ตอนนั้นมันยังไม่ได้ไปนี่คะ ?

ตอบ : ตอนนั้นสติปัญญาทำอะไรก็ตั้งงัดออกมาทั้งหมดแหละ ไม่มันลุ่นเขาไม่ขึ้นหรอก เพราะว่ามันเหมือนกับงูเหลือมกับเชือกกล้วย มันแพ้นไปครึ่งหนึ่งแล้ว เหลือบเชื่อจริงๆ ลักษณะอย่างนี้ รูปร่างอย่างนี้ หน้าตาอย่างนี้ไม่เคยอยู่ในความสนใจของเราเลย อยู่ๆ มามีอิทธิพลมหาศาลเอาตื้อๆ ถ้าเป็นคนที่ใช้เวลานี้เราผลอเมื่อไหร่ตายแน่ (หัวเราะ) เป็นเรื่องประหลาดเหมือนกันถ้ายังไม่เจอกับตัวเองก็ยังคงคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลอยู่นะ มี อยู่ครั้งหนึ่งเหมือนกันตอนนั้นไปวัดหลวงพ่อดูตะมะะ พอกrabหลวงพ่อบำบุญเสร็จก็พา

โยมลงไปซื้อของที่ลานเจดีย์ เดินๆ ดูไปก็จกการมันก็ไม่ค่อยดีหรอก มีอยู่ร้านหนึ่งแม่ค้า
พอบหลับ เราเองจะซื้อของก็เดินผ่านไปเสียงไม่มันไหวเขาก็เลยลืมหูลงหน้าขึ้นมา พอ
เงยหน้าขึ้นมาใจเราหล่นวูบเลย เราก็ตกใจรีบดึงกำลังใจคืนมาใหม่ตั้งใจมองแล้วมองอีก
อะไรวะ หน้าตาก็สั้นๆ แหละ ทำไมใจเรามันไหวชนิดที่เรียกว่าเกือบจะหลุดจากสมาธิไป
เลย ก็มานั่งไล่ดูว่าสภาพจิตใจของเราเป็นยังไงถึงได้เจอย่างนี้เข้า ไล้ไปไล่มาเสร็จ
เรียบบ่อยอะไรู่มั้ย ? ไปเจอหน้ามันเข้าตรงที่ว่า เราไปคิดไว้ก่อนว่าเขาเป็นผู้หญิงแค่นั้น
เองแหละ กระทั่งเราเกือบหลุดนะ ไม่น่าเชื่อเลย แค่ว่าไปคิดไว้ก่อนว่าเขาเป็นผู้หญิง
เท่านั้นเอง ในเมื่อเราไปคิดไว้ก่อนว่าเขาเป็นผู้หญิงก็จะเกิดความสนใจขึ้นมาโดยที่เราไม่รู้
ตัวนิดเดียวเท่านั้นเอง เผลอหน่อยเกือบล่อเราร่วงไปแล้ว

ถาม : อารมณ์ธรรมะนี้ทุกอย่างมันละเอียดมากไปหมดเลยนะคะ ?

ตอบ : พูดเป็นภาษามนุษย์ไม่ได้เลย ไม่รู้ว่าจะบอกยังไงดี แต่รู้ว่ายาวยิ่งความไปๆ ก็
เหมือนกับว่าไม่รู้จักหมดซะที แรกๆ เหมือนกับโค่นต้นไม้ แหม...ต้นไม้ใหญ่ล้มตึงลงฟ้า
สะท้านดินสะเทือน ไชโย...เราทำอะไรได้ตั้งเยอะตั้งแยะ ที่ไหนได้ละ เอาจริง ๆ ขุดตอมัน
เข้าไปเถอะ รากมันอีกเท่าไรก็ไม่มี เยอะกว่ากิ่งข้างบนอีก ยิ่งขุดก็ยิ่งเยอะ แล้วมันก็เล็ก
ลงทุกทีๆ ขุดยากขุดเย็นเป็นน้ำเลย ลองเถอะ เจอเมื่อไหร่แล้วจะซาบซึ้ง อาตมาอธิบาย
เป็นภาษามนุษย์ไม่เป็นจริงๆ ที่หลวงพ่อท่านบอกแรกๆ เหมือนกับยิ่งข้าง ยิ่งม้า ยิ่งกวาง
ตัวมันใหญ่ยิ่งง่าย นานๆ ไปยิ่งมด ยิ่งยุ่ง ยากเหลือเกิน ลองดูการปฏิบัติมันสนุกอย่างนี้
แหละสนุกตอนเล่าให้ฟังนะ เจอเข้าเองจะร้องไม่ออก เรื่องอย่างนี้แหละที่พระพุทธเจ้า
ท่านบอกว่า กาลณะ ธัมมัสสา กัจฉา เอตมมังคลมุตตมัง สนทนธรรมในเวลาอันควร
ถือเป็นอุดมมงคลอย่างยิ่งพอเหมาะพอสมพอดีขึ้นมาคนที่เขามาติดอยู่ตรงจุดนี้ก็อาจจะ
ได้ประสบการณ์เรียนลัดก้าวผ่านได้เลย ขณะเดียวกันเราอาจจะปล้ำมา ๓ ปี ๕ ปี

ถาม : กว่าจะก้าวผ่านมันยากนะครับ แต่ต้องทำได้ ?

ตอบ : ถ้ามันยากจริงๆ ท่านก็จงไปนิพพานกันได้ไม่ว่าขนาดนี้หรอก ต้องทำได้

ถาม : แต่ในขณะที่เดินอยู่นี้ต้องเจอไช้มั๊ยครับ ?

ตอบ : เจอแน่นอน หนทางที่จะไต่ด้วยกลีบกุหลาบไม่มีหรอก เพิ่มหนามกุหลาบให้
เพียบเลย อยู่ที่ว่าสติปัญญาต้องไปพร้อมกันเสร็จ แล้วก็ถึงกรรมฐานคู่ศึกมารกับมัน
ให้ทันแล้วกัน อาวุธของเราจะเพียบเลยหลวงพ่อให้ไว้เยอะแล้ว เพียงแต่คว้าขึ้นมารบ
ให้มันถูกจังหวะแล้วกัน ตอนที่เขาตีด้วยมีดสั้นเราดันคว้าวานมาสู้มันก็เสร็จเขาละ
ความคล่องตัวสู้เขาไม่ได้

ถาม : เพียงแต่ในจิตเรามุ่งว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่เราจะไปนิพพานในชาตินี้ แล้วอะไร
ที่จะเข้ามาให้จิตเรารู้ทัน ?

ตอบ : ไม่ใช่ คือว่าอันไหนก็ตามต้องพยายามใช้ปัญญาดูให้รู้ถึงเหตุของมัน เช่น

สตางค์นี้ถ้าเราสักเห็นแล้วมันเป็นเพียงธาตุ ๔ ดิน น้ำ ไฟ ลม กระจาดแผ่นหนึ่งมันก็คือสตางค์ ทำอันตรายเราไม่ได้ แต่เราไปคิดต่อว่า เงิน ไปซื้อของชะง่อนยอกดี ซื้อข้าวกิน เอ้อ...ดี เดียวจะไปกินร้านนั้น อาหารมันอร่อยหน่อยเซลล์ชวนชิม นั่นก็เลสเริ่มเกิดแล้ว ไปชะง่อนยอก เราเคยชวนสาวไปกินร้านโน้นนี่หว่า เอ้า ! ยิ่งหนักเข้าไปอีกแล้วจากตัวราคะ โลภะ โทสะมันจะระดมมาเลยชิมั้ย ? ไปซื้อยาบ้าชะง่อนยอกก็ดี ยิ่งหนักเข้าไปอีก เงินตัวเดียวแต่ถ้าคุณหยุดมันได้แค่นั้นมันก็จบ ไม่อาจจะทำอันตรายอะไรได้ นี่คือการตัดมันตั้งแต่ต้นเหตุ แต่ถ้าหากว่าเราสืบสาวราวเรื่องด้วยการปรุงแต่งด้วย จิตสังขาร เหตุมันจะกว้างออกๆ จนกระทั่งกลายเป็นไฟไหม้ป่า ไม่สามารถจะดับมันได้ แต่ถ้าต้นเหตุเราสู้ว่าสะกัดไฟชนิดเดียว ถ้าเราปล่อยต่อมันจะลาม เราก็ดับมันชะง่อนยอกก็หมดปัญหาไป เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงได้ตรัสว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเกิดแต่เหตุตถาคตตรัสถึงเหตุ และความดับแห่งธรรมนั้น ที่พระอัสสชิท่านขึ้นว่า เยธัมมาเหตุปัจพวา เตสังเหตุจ ตถาคโต เตสญฺจะ โยนิโรธะจะ เอวัง วาที มหาสมโณ ต้องดับตั้งแต่เหตุ ทุกอย่างอยู่ที่เหตุทั้งนั้น

ถาม : อย่างสตางค์นี้เรารู้ว่าเป็นเงิน แต่เรารู้อยู่แล้วเราพิจารณาอยู่ว่ามันเป็นโทษมากไปแต่เราก็ต้องใช้ ?

ตอบ : ไม่ใช่คิดอย่างนั้น ปัญญา มันจะเกิดรู้ตลอดเลยว่า ถ้าเราคิดมันจะเป็นอย่างไร ? จะรัก จะโลภ จะโกรธ จะหลงอย่างไรเราก็เลยหยุดคิด ถ้าเราหยุดความคิดได้ทันทีเลสจะโดนจำกัดเขต ไม่สามารถจะงอกงามได้ ก็เลยกลายเป็นว่ารู้สึกแต่ว่ารู้ เห็นสักแต่ว่าเห็น ได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน แต่ถ้าหากว่าเราไปคิดนี่ไหลเมื่อไหร่มันพาเละเลย ต้องหยุดคิดให้ได้

ถาม : แต่ถ้าเราจะใช้ประโยชน์จากมันก็แค่ประโยชน์อย่างเราไปซื้อข้าวกินแค่นั้นเอง ?

ตอบ : ก็แค่ประโยชน์เฉพาะหน้าแค่นี้เอง จบแล้วจบกันไม่ต้องไปคิดอะไรต่อ จะเห็นเหตุเลยว่าถ้าเราคิดแล้วจะเป็นทุกข้ออย่างไรก็หยุดเอาไว้เลย เหมือนกับแจกันดอกไม้เนี่ย เราเอาไปไหว้พระบูชาครูบาอาจารย์ มันก็ดีชิมั้ย ? กุหลาบวันวาเลนไทน์เคยเอาไปให้สาวนี่ไปโนนเลยชิมั้ย ? พอมองไปอีกทีเขาซื้อกุหลาบสวยกว่าไปตัดหน้าชะเสียชีวิต กลายเป็นโทษไปอีกแล้ว จะออกของมันไปเรื่อย จะรู้ทันที

ถาม : มีอยู่เรื่องหนึ่งครับ เมื่อเดือนที่แล้วผมไปที่ท่านปู่ท่านย่า ผมก็เอ๊ะ...ทำไมอารมณ์ใจของผมมันคิดแต่เรื่องตายอยู่เรื่อยๆ ขึ้นไปก็ถาม....(ไม่ชัด)....(เล่าเกี่ยวกับว่าไปถามเรื่องนางฟ้าเทวดากับท่านปู่ ท่านย่าว่าทำไมท่านพึ่งเทศน์จากพระพุทธเจ้าแล้วทำไมไม่ไปนิพพาน) ?

ตอบ : กำลังใจยังเข้าไม่ถึง ไปได้ก็ตีชี่ ลักษณะของเทวดาจะเป็นอย่างนั้น แต่ว่ามีบางพวกที่ท่านจะจุติลงมาเพื่อจะสร้างบารมีต่อ แล้วมีหลายคนที่ยากได้ลูกแล้วทำพิธีขอ ตั้งเครื่องบวงสรวงแล้วขอกับท่านปู่พระอินทร์เทวดาองค์ไหนที่ตั้งใจจะลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีก็ขอให้มาเกิดกับเรา คราวนี้พอได้มาแล้วก็รักษาให้ดีนะ (หัวเราะ)

ถาม : ตอนตรุษจีนมีอยู่วันหนึ่งนั่งๆ อยู่ก็คิดว่าลองตามไปดูซิว่า สัตว์พวกนี้จะเป็นยังไงบ้างก็เลยลองดูไปหาท่านพระยายมราช ถามท่านว่าพวกนี้จะไปไหนกันครับ ? ท่านก็เลยชี้ให้ดูเป็นที่แห่งหนึ่ง เห็นหมูโดนเขาแทงคอตาย พอตายปั๊บหมุนั้นตายแล้ว ใ้หมูตัวผู้นั้นเป็นผู้ชายหายแว็บไป พอเป็นตัวเมียก็เป็นผู้หญิงหายแว็บไป เสร็จแล้วท่านก็บอกว่านั่นกรรม ๕๐๐ ชาตที่โผล่มาแล้วหายนั้น ๒๐๐ ชาตเต็มๆ แล้ว ท่านก็บอกว่าคนสังการก็ดี คนฆ่าก็ดีก็ไปที่ไหนก็หายแว็บไปเลย เสร็จแล้วก็ไปหาท่านนายบัญชีไปขอดูบัญชีท่านก็เปิดให้ดู รายการของผมนี่ยาวเหยียดเลยเป็นแถว เข้าอ่นเลย ท่านถามว่ากลัวมั๊ย ? บอกกลัวครับ ท่านก็ชี้ให้ดูท่านก็บอกว่ามันมีบาปอยู่ตัวนะ บาปตัวนี้บัญชีเขาไม่บันทึกนะ ถ้าเธอคิดว่ามันเป็นบาปเธอก็ลงนรก ตามไปดู ผมก็เลยกลับมาไม่เอาแล้ว ?

ตอบ : เรื่องตรุษจีนนี้มีอยู่ปีหนึ่งก็อยากรู้เหมือนกันว่าพวกสัตว์ต้องจะมีบุญขนาดพระมหาบุรุษถึงจะรู้แจ้งเห็นจริงมันได้ ตอนนั้นสิ่งนี้วางอยู่ตรงหน้าของเราแล้ว มีคุณค่าขนาดไหน ในเมื่อเรารู้แจ้งแล้วว่าการเกิดเป็นทุกข้อย่างนี้ ในเมื่อเรารู้แจ้งแล้วว่าการอยู่ในโลกเป็นทุกข้อย่างนี้ ขึ้นชื่อว่าการเกิดมาเพื่อทุกข้อย่างนี้ การเกิดมาในโลกที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากเรำร้อนอย่างนี้เรายังอยากมีมันมั๊ย ? ในเมื่อเราไม่อยากมี ไม่อยากได้ ไม่อยากเป็นมันอีกแล้ว รับผิดชอบแล้วก็วางไว้ตรงนั้น ให้เห็นว่าทุกอย่างที่เกิดกับเราเป็นธรรมดา เราทำเราจึงได้รับ ในเมื่อทุกอย่างเราทำมาเองทำไมเราจึงยอมรับผลงานของตัวเองไม่ได้ โบราณท่านว่าปลุกกล้วยได้กล้วย ปลุกงาได้งา เราไปปลุกพริกปลุกตำแยมันก็แสบมันคันมันงาก็ทนเอา แต่ว่าการขึ้นชื่อว่าเกิดมาแสนคันอย่างนั้นมันจะไม่มีการอีกแล้ว เพราะเราขอเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ถ้าเทียบกับการที่เราต้องทนมีชีวิตอยู่ไปถึงวันตายซึ่งไม่เกิน ๑๐๐ ปีนี้ กับการเวียนตายเวียนเกิดที่นับกับไม่ถ้วนมันเป็นเวลาแค่นิดเดียว เหมือนอย่างกับชั่วหลังตกลงแล้วล้มตาศั้นก็ผ่านพ้นไปแล้วทำไมเราจะต้องอยู่กับอย่างมีความสุขไม่ได้ ทุกอย่างเกิดขึ้นก็ เออ....ธรรมดาของมัน เราทำไว้เราถึงได้รับ เออ ! ธรรมดาของมันๆ ต้องเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว ถ้าเกิดมาเราต้องพบกับเจอมัน จิตใจก็จะปล่อยว้าง ถ้าปล่อยว้างคราวนี้ทุกข้มหาศาลที่เราารู้สึกว่าเราต้องแบกมันๆ ไม่มีอะไรต้องแบกเลย กองมันลงเมื่อไหร่ก็เบาเมื่อนั้น ก็สบายเมื่อนั้นคราวนี้ในเมื่อเราวางสิ่งที่หนักลงได้ แล้วเรื่องที่จะตะกายไปนิพพานก็ง่ายแล้วไม่มีอะไรถ่วงเรา จำเอาไว้ว่าทุกข้มี่คุณมหาศาล มีค่ายิ่งกว่าเพชรยิ่งกว่าพลอยอีก โอกาสที่จะได้รู้ได้เห็นด้วยปัญญานี้มันยากแสนจะยาก บัดนี้ปรากฏอยู่ตรงหน้าเราแล้ว กรีดใจได้เสีย ไม่ใช่ไปกรี๊ดสลบ พอทำไปถึงจุดหนึ่งจะรู้สึกเลยว่า ตอนนี้เรามีชีวิตอยู่แค่ลมหายใจเข้าออกแค่นั้น หายใจเข้าไม่หายใจออกก็ตายแล้ว หายใจออกไม่หายใจเข้าก็ตายแล้ว ในเมื่อเรามีชีวิตอยู่แค่ช่วงลมหายใจเดียว มันไม่มีอะไรที่สร้างความกระทบกระเทือนให้เราได้ ตายเมื่อไหร่เราก็ไปนิพพานของเรามันก็แค่นั้นเอง คราวนี้ก็สบายๆ

ไปวันๆ มีความสุขมากจนคนเขาอิจฉา ป่วยจะตายนางพยาบาลด่าเอาเลย ไปโรงพยาบาล
เจ้าพระยายมราช สงสัยนางพยาบาลจะชื่อสุวรรณดี โอ้โห...เจ้าพระคุณเถอะ วิาก ! เอาซึ่งๆ
หน้าเลย จะตายอยู่แล้วยังจะมาหน้าเป็นอีก ก็คนเรามีความสุข เห็นๆ อยู่แล้วว่ามันเป็น
ทุกข้ออย่างนี้ ยังไงๆ ข้าก็ไม้อะเอ็งอีกแล้ว ข้าก็กำลังจะพักผ่อนอยู่แล้ว คนที่ประเภทติดคุกมา
ตลอดอยู่ๆ รู้ว่าจะพักผ่อนวันนี้ จะมีความสุขขนาดไหน นั่นแหละบังเอิญเจอสุวรรณดีเข้า เขามี
แต่สุวรรณ กับ สุวารัชมัย ? คราวนี้ถ้าเป็นผู้หญิงก็เป็นสุวรรณดี (หัวเราะ) โรงพยาบาลนี้คน
ขวัญอ่อนไม่ควรเข้า ชื่อโรงพยาบาลเจ้าพระยายมราช จริงๆ อยู่ สุพรรณโน้น ท่าน
เจ้าพระยายมราช (บัน สุขุม) ไปสร้างไว้ เลยชื่อโรงพยาบาลเจ้าพระยายมราชฟังแล้วสยอง
ขวัญเลย สงสัยว่าคนป่วยเข้าไปอาการจะทรุดหนักหรือเปล่า ของเรา ก็ว่าเรามีความสุข
ของเราอยู่ได้ทุกวัน เห็นคนอื่นเขาหน้าหน้าตัวขมวดมันแบกอะไรของมันเยอะขนาดนั้น
หนีไปนี่กมา อ้อ...เราก็เคยแบกไว้เหมือนกัน (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าเราป่วยแล้วใกล้ตายมากเมื่อไหร่ เราจะรู้สึก...?

ตอบ : อารมณ์นั้นนะจำเอาไว้แล้วเอามาใช้ให้ได้ทุกวัน มาถึงตอนนั้นก็ปล่อยๆ วางๆ
ไว้แม้กระทั่งนิพพานก็ไม่เกาะแล้ว เต็มอยู่ในใจของเราแล้วจะต้องไปเกาะทำไม เหมือน
เราเดินขึ้นบันไดมาเราเกาะราวบันได พอมาถึงห้องแล้วเราจะไปเกาะราวบันไดให้เสีย
เวลาทำไม เพราะฉะนั้นที่มันยึดมันเกาะจริงๆ นะตอนแรกแต่หลังจากนั้นก็ปล่อยหมด
แล้ว นิพพานก็ไม่ต้องเกาะแล้วเต็มอยู่ในใจของเรานี้แหละ เขาจะรู้เลยว่าตายตอนนี้ก็
ไปนิพพานตอนนี้แหละ มันจะไม่มีความสุขไปได้อย่างไร ไอ้ทุกข์ ๑๐๘ ที่เขาแบกไว้พอ
ถึงเวลาอยู่ตรงหน้าเราไม่มีอะไรเลย มีแต่ของดีๆ ทั้งนั้น กระทั่งมารก็กลายเป็นครูที่ดี
กระทั่งทุกข์ก็กลายเป็นทรัพย์สมบัติที่ล้ำค่าที่หาได้ยาก ตะเกียกตะกายมาตั้งที่ชาติก็
ภพกว่าจะได้พบได้เห็นมัน ก็ลองดูถ้าเกิดว่าเราไปซุดหาทองซุดเงินลั่นห้อยชาติแล้วชาติ
เล่าไม่เจอ อยู่ๆ ไปเจอทองเข้าจะต้องไปนั่งก่ลุ่มมันหรือ ก็นั่งก็ต้องดีใจใช่ไหม ? พอถึง
เวลาโลกมันจะพลิกกลับสิ่งที่ไม่ดี มันจะเห็นว่าดีหมด

ถาม : พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส ?

ตอบ : คล้ายๆ อย่างนั้นเลย สิ่งที่เคยเห็นว่าไม่ดีไม่งามเห็นเป็นของดีไปหมด จำเป็นจะ
ต้องเห็นถึงมันไม่เห็นก็ต้องบังคับให้มันเห็น พยายามย่ำแล้วย้ำอีกว่ามันเป็นอย่างนี้
ในเมื่อมันเป็นอย่างนี้แล้วอยากได้อีกมั๊ย ?

ถาม : บางทีเวลาเดินไปแล้วไปเห็นคนจนจะถามตัวเองตลอด ?

ตอบ : ไม่ต้องจนหรือก ดูหน้าใครก็ได้ ยิ่งตามป้ายรถเมล์นะยิ่งดี ดูนาฬิกาแล้วดูนาฬิกา
อีก ชะโงกแล้วชะโงกอีก มากี่คันก็ไม่ใช่คันที่เราจะไปซั๊กก็ คิดดูเถอะใจมันกระวนกระวาย
ขนาดไหน แบกทุกข์ไว้ทั้งนั้น เตียวไปทำงานไม่ทันเจ้านายจะด่า เตียวเขาก็จะซีดเส้นแดง
แล้ว โอ๊ย...ประสาทจะกิน แคป้ายรถเมล์ป้ายเดียวมันก็จะบรรลู่อยู่แล้ว

ถาม : มันจะถามตัวเองว่าถ้าเกิดมาแล้วเราไม่รู้ว่าทำอะไรไว้ แล้วเกิดเป็นอย่างนั้นจะเอามั้ย เป็นหมาหรือเป็นหมาขี้เรื้อนเราก็ไม่รู้ว่าเราทำบาปอะไรไว้บ้างถ้าเกิดมาอย่างนั้นใจมันบอกไม่เอาๆ ?

ตอบ : อาจจะถูกตรึงกับมันด้วย (หัวเราะ) นั่นแหละดีที่ที่สุดเลยย៉ามันบ่อยๆ ตอกหัวตะปู้ให้มันจมให้มิดให้ได้

ถาม : บางทีไม่ทันมันก็เซเหมือนกัน ?

ตอบ : ก็ธรรมดาเคยแพ้มันมานานนี้ พวกกิเลสนี่แหลม ! เหมือนมันรู้ทางจริงๆ จะเจาะตรงที่เป็นจุดอ่อนของเรา

ถาม : แล้วจะทำยังไงครับถ้ามันรู้จุดอ่อนของเรา ?

ตอบ : ไม่ต้องทำ ตั้งสมาธิไว้ก่อนเป็นอันดับแรกเสร็จแล้ว เอากำลังสมาธิทั้งหมดของเราเกาะนิพพานไว้ตั้งใจว่าตายเมื่อไหร่เราจะอยู่ตรงนี้แหละ มันจะมาทำอะไรไหนไม่ใส่ใจทั้งนั้น ถ้าหากว่าจิตเป็นสมาธินิรอรณ ๕ มันดับลงชั่วคราว ถ้านิรอรณ ๕ ดับลงชั่วคราวจิตใจเราไม่สอตสายวุ่นวายกิเลสละเอียดเข้ามามันจะเห็นชัด เสร็จแล้วมันจะละเอียดแคไหนเรื่องของเอ็ง ราคะเกิดขึ้นเรื่องของราคะ ข้ำอยู่บนนิพพานข้ำไม่ไปปรุงไปแต่งกับเอ็งด้วย โทสะเกิดขึ้นเรื่องของเอ็ง ข้ำอยู่บนนิพพานข้ำไม่ไปปรุงไปแต่งกับมันด้วย โลภะเกิดขึ้นข้ำอยู่บนนิพพาน ข้ำไม่ไปปรุงแต่งกับมันด้วย ไม่มีตัวจิตไปคอยใส่พริก ใส่เกลือ ใส่น้ำตาล โลภะ โทสะ โมหะที่เป็นสมบัติของร่างกายก็อยู่ไม่ได้ มันจิตซิดไม่เป็นที่ทำ อย่างเก่งก็ตั้งอยู่ได้แป๊บหนึ่งก็สลายไป เพราะฉะนั้นใครได้มโนเมยฺยทริณีถือว่าเป็นกุศลมหาศาลเลย เพราะสามารถตัดกิเลสอัตโนมัติตรงจุดนี้ได้ เผ่นขึ้นไปเกาะพระบนนิพพานโน่น มีอะไรเกิดขึ้นเกาะพระทำเตียวอย่างอื่นไม่สนทั้งนั้น ในเมื่อไม่มีจิตไปคอยปรุงแต่ง ตัวจิตสังขารนี้แหละน่ากลัวที่สุดเลย เมื่อก็บอกแล้วว่าถ้าคติเราจะคิดยังไง จะมีแต่สาเหตุของความทุกข์ทั้งนั้นเลย เพราะการคิดมันมีฟุ้งซ่านไป ๒ ทาง คือไม่ไปอดีตก็ไปอนาคต อดีตผ่านมาแล้วไปนิพพานได้ที่ไหนกัน ถ้าไปได้ไม่มานั่งแห้งก้อยอย่างนี้หรือ อนาคตก็ยังมาไม่ถึงรถที่ไม่ออกเราไปขึ้นมันมีประโยชน์อะไร ต้องเอาปัจจุบันนี้เอารถที่เกี่ยวกับปัจจุบันที่ออกอยู่ี่แหละ ต้องรีบไปกับมัน ขึ้นช้าตรรถไปนิพพานไม่ทัน ในเมื่อเราไม่ใส่ใจกับมันไม่สนใจกับมันเราเกาะนิพพานอย่างเดียวจิตก็บริสุทธิ์ขึ้นเรื่อยๆ เพราะกิเลสมายุ่งด้วยไม่ได้เตียวมันก็หมดไม่รู้ตัว ที่ว่าหมอนั่นก็คือ กิเลสมันหมดไม่รู้ตัวโดนกดอยู่นานๆ เคาตายไปเอง ตอนนั้นเราก็อยุยาวไปเลยไม่ต้องลงแล้ว (หัวเราะ) คนอื่นมากกว่าหัวใจล้มเหลว (หัวเราะ) ตายไปซะแล้ว เป็นพระนี่เสียท่านะ ถึงทำได้อย่างนั้นก็ต้องทนอยู่ต่อไป ของโยมถ้าทำได้ก็ไปเลย ตัวอย่างคุณฉันทนา วีระผล พอทำไปๆ ถึงตรงจุดหนึ่งจิตมันก็ยังเอาไว้ ตอนนั้นปัญญามากความเป็นทิพย์มีเยอะ ต้องรู้ว่าถ้าเรายังจิตไว้ตรงจุดนี้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีก ๑๒ ปี แล้วถ้าหากว่าเราพิจารณาต่อเข้าถึงที่สุดนี้เรา

จะตายเลย เสร็จแล้วท่านก็พิจารณาดูว่ามีอะไรต้องห่วงมั๊ย ? คนที่รัก ของที่รัก ทรัพย์สมบัติอะไรทุกอย่างไม่มี ในเมื่อไม่มีจะอยู่ต่อไปทำไม ร่างกายก็ป่วยตะแคงๆ อยู่ ไปเลยดีกว่า ก็ไปเลยง่ายดีนอนไปเฉยๆ นี่ๆ บรรดาท่านที่ปัญญาเยอะรู้แจ้งเห็นทุกข์ชัดเจน พวกที่ปัญญาน้อยๆ เห็นท่านย่อปากว่าจะแกล้งให้มันปวดท้องให้มันขาดใจตายไปเลยจะได้เห็นทุกข์ เหมือนวัวตัวนี้ออกนอกเส้นทางต้องเจอไม้เรียว วัวตัวไหนอยู่ในเส้นทางอยู่แล้วไม่โดนตีหรือก เดินตรงไปเดี๋ยวมันก็ไปคอกเอง เพราะฉะนั้นคนไหนวัวตัวนี้ไม่ยอมพิจารณาทุกข์นี้เดี๋ยวโดนไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งเขาเอาเราจนได้ แต่ถ้าเราพิจารณาอยู่บ่อยๆ เห็นเป็นปกติ เขาไม่ต้องบังคับเราแล้วนี่ มันก็เหมือนกับวัวไม่ออกนอกทางก็ไม่ต้องเจอไม้เรียว ก็เลือกเอาที่แล้วกันว่าจะให้เขาตีเราตีหรือว่าเราจะเลือกเดินไปเองดี เขาตีเรานี่บางทีเขาตีหนักรับไม่ได้ บางทีลูกศิษย์หลวงพ่อกหลายคนกลายเป็นมิจฉาทิฐิไปเลย เป็นมิจฉาทิฐิตรงที่ว่าพอเข้ามาปฏิบัติที่นั่นเองล่ะ สารพัดเรื่องเลวร้ายมันก็ถล่มเข้ามาเลย รู้ อย่างนี้ไม่ทำดีกว่า ก็บรรลัยเลยซิ นั่นแหละ ถ้าผลเมื่อไหร่สติมันไม่ทัน ก็เสสมันซึกได้ก็กลายเป็นว่าทางความดีไปเลย ทั้งๆ ที่เดินใกล้ประตูนิตเตียวจนจะผ่านประตูไปได้แล้ว ตอนนี้จะไรเกิดขึ้นมันก็ต้องตัดทั้งทอน ขันติบารมีใช้ให้เยอะๆ ไว้ ไม่ว่าอะไรเกิดขึ้นก็ตามเราจะไม่เปลี่ยนเป้าหมายที่เรามุ่งมั่นตั้งใจไว้ แต่แรกเป็นยังงัยปัจจุบันก็เป็นอย่างนั้น

ถาม : ถ้าเราเกาะร่างกายอยู่แล้วเราคิดถึงตัวนี้มันมีเลยนะคะ ?

ตอบ : ก็ให้มันแค่นี้ ลือคัมมันอยู่แค่นี้ มันได้แค่ชาตินี้ให้มันถอะ ดอกเบี้ยวด้วย ไม่ใช่เงินต้นจ่ายมันซะดีๆ บอกแล้วว่า ธรรมชาติของการเกิดตามันเป็นอย่างนี้ ในเมื่อธรรมชาติของมันเป็นอย่างนี้ เราเองมีชีวิตแค่ชั่วลมหายใจเดียวจะต้องไปสนใจไปกังวลอะไรกับมันจบแล้วก็จบกัน มัวแต่ไปพะวงอยู่เดี๋ยวก็เสร็จกัน ถ้ามัวแต่ไปพะวงอยู่เดี๋ยวก็เสร็จมัน

ถาม : (ถามเรื่องเกี่ยวกับการสร้างรูปเหมือนพระองค์ที่ ๑๑)

ตอบ : คือว่าพระองค์ที่ ๑๑ ท่านเคยมาสงเคราะห์หลายครั้ง ที่ว่าหลายครั้งก็คือประมาณ ๓ ครั้ง ตั้งแต่ครั้งแรกที่ท่านมาในลักษณะของพระองค์ที่ ๑๑ ก็ได้เห็นท่าน แล้วหลังจากนั้นเวลาลำบากมากๆ อย่างเช่น ตอนที่อยู่ที่พม่าท่านก็เคยมาสงเคราะห์ คราวนี้ท่านมาที่ไรท่านไม่เคยมาในลักษณะพระวิสุทธิเทพ ท่านมาในลักษณะนี้ เวลามาลักษณะหน้าตาของท่านเหมือนรูปหลวงปู่ปานตอนหนุ่มๆ ผ่องใสเนื้อเหลืองเป็นทองเลย เพราะฉะนั้นเวลาสร้างลักษณะรูปขึ้นมาเพื่อเคารพบูชาที่จะสร้างในลักษณะนี้คือจากความเคยชินที่เคยเห็นว่าท่านมาสงเคราะห์เราในท่านี้ แล้วเรื่องของพระองค์ที่ ๑๐ ก็คือว่าเขามีการนิมนต์พระ ๘ องค์แล้ว องค์ที่ ๑๐ ท่านมาหลวงพ่อกก็เลยเรียกท่านว่าองค์ที่ ๑๐ ที่นี้พอองค์นี้ท่านจะมาบ้างในเมื่อมีองค์ที่ ๑๐ แล้วข้าเอา ๑๑ แล้วกัน มันก็เลยกลายเป็นประวัติพระองค์ที่ ๑๑ ด้วยประการฉะนี้แล

ถาม : เวลาเรามีอะไร มีความทุกข์อะไรก็นั่งมรณัง ท่าน ก็รู้สึก เออ...สบายใจดีเหมือน ท่านยิ้ม แล้วพระขรรค์ในตู้ล่ะครับ ?

ตอบ : ไม่มีอะไรหรอก ไปที่บ่อเหล็กน้ำพี้มาเขาทำไว้จำหน่ายก็เลยซื้อมา ของที่อยู่ในตู้ เป็นของอะไรบางอย่างที่หายากในสายตาคณอื่น แล้วก็มีค่าในสายตาของเขา ของเรามัน บังเอิญได้มาเลยมาใส่เอาไว้ให้เขาดู ของบางอย่างบางคนหาทั้งชีวิตก็ไม่เคยเจอเหมือนกัน ไปนั่งเลี้ยงเอาก็แล้วกันว่ามิอะไรบ้าง

ถาม : บางสิ่งที่เราเห็นแปลกๆ ดูจริงๆ แล้วมันก็ไม่เห็นมีอะไรแปลก ?

ตอบ : มันก็ไม่มีอะไรแปลก คือเราเองยังไม่เคยเห็นมันก็เลยเห็นเป็นของแปลก ถ้าเคย เห็นบ่อยๆ ก็ชินไปเอง ของทั้งหลายเหล่านี้เป็นเรื่องปกติของมันที่จะเกิดขึ้น อย่างหลวง ปู่พูดที่ท่านบอกว่า ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้นเอง ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้นเอง เพียงแต่เราไม่เคยเจอแล้วบางอย่างมันก็มีพลังงานอยู่ในตัวของมันๆ อาจจะเป็นของ คู่บุญของเขายังเช่น เขี้ยวหมูตัน เขี้ยวเสือกลวง พวกเพชรตาแมว อะไรพวกนี้ ส่วน ใหญ่ท่านทั้งหลายเหล่านี้ก็คือพระโพธิสัตว์ที่บำเพ็ญบารมีก็สิ่งที่เป็นของคู่บุญของเขามา ในเมื่อของเราเองนานๆ เจอที่มันมีความซึ้งอยู่ตามความเชื่อของเขาก็เลยพลอยแตกตื่น กันไปใหญ่โตเลย

ถาม : อย่างของคู่บุญของพระโพธิสัตว์ที่ว่ากำเนิดมาพร้อมกับตัวท่านนี้ แล้วคนอื่นไป ฆ่าท่านแล้วเอามาเป็นของขลังนี่มันจะมีผลหรือครับ ?

ตอบ : พุดง่ายๆ ถ้าหากว่าไปฆ่าเอาไปไม่น่าจะมี แต่ว่าของพวกนี้ถึงวาระถึงอายุขัย ของเขามันก็จะทิ้งอยู่ ในเมื่อมันทิ้งอยู่คนรุ่นหลังที่เอาไปด้วยความศรัทธาเลื่อมใสใซ้มี ? สิ่งทีพระพุทธรเจ้าท่านเคยทำมาในลักษณะ พุทธโธอัปมาโน คุณที่ไม่สามารถจะประมาณได้ ก็แผ่ปลงมาถึงเราด้วย ของเราเองถ้าหากว่าเราไปยึดถือเลื่อมใสในสิ่งนั้นๆ มันก็มีผล เหมือนกัน แต่สิ่งสำคัญที่สุดมันจะอยู่ที่ใจของเรา จะเป็นมโนมยา คือสำเร็จด้วยใจ คือใจ ของเราไปยึดมันก็มีผลนะ แบบเดียวกับที่เขารู้ว่า ไปอกรบอมพระเอาไว้แล้วพระหลุดออก จากปากไปคว่ำลูกเขียดมาใส่ปากแทน พอลูกเขียดมันตันก็ได้ใจหลวงพ่อก็ไม่ต้องช่วยผม เองก็ได้ พอรบชนะเสร็จคายออกมาลูกเขียดตายแหงแก๊ไปแล้วอมนานไปหน่อย นั้นแหละ ก็คือตัว มโนมยา คือ สำเร็จด้วยใจ เขียดตัวนั้นมันช่วยจริงๆ กำลังใจของตัวเองเกินครึ่ง แล้วนี่ ถึงได้ว่าวัตถุมงคลทุกอย่างที่ทำมาถ้าถูกต้องตามพิธีกรรมก็เหมือนกับเครื่องส่ง เครื่องส่งๆ พลังงานเต็มที่แล้ว มันก็สำคัญตรงเครื่องรับคือ ตัวเรานี้แหละว่าเราเปิดใจรับ แคลไหน ถ้าหากเปิดใจรับได้มากเท่าไรผลก็ได้รับมากเท่านั้น หลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม ท่านบอกว่า ถ้ากำลังใจของเราเข้มแข็งถึงที่สุด ปีนึงไม่ออก กำลังใจลดลงมา หน่อยยิ่งออกไม่ถูก กำลังใจลดลงไปอีกนิดหนึ่งยิ่งถูกไม่เข้า ประเภทถูกไม่เข้านี้เรานึกว่าดี นี่เริ่มห่วยแล้วนะ ถ้ากำลังใจแย่ไปอีกหน่อยยิ่งเข้าไม่ตาย ถ้ากำลังใจห่วยแตกจริงๆ ถึง

ตายก็ไปสวรรค์ เพราะใจมันคิดถึงพระอยู่ นั่นแหละอย่างน้อยๆ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็มีคุณ แต่คนมันไม่คิดกัน บางทีมันก็ว่าๆ ทำให้ไปยึดติดบ้างอะไรบ้าง หลวงปู่ตู้ วัดสะแกท่านบอกว่า ยึดติดในวัตถุมงคลดีกว่าไปยึดติดในวัตถุอัปมงคลนะลูก เจอพระอรหันต์ท่านว่า เจ็บปวดมากเลยแบบเดียวกับที่เราเอาเขี้ยวหมู เอานอแรด เอางาช้างไปต่างคนต่างอวดว่าของใครดีกว่า แล้วไปอวดใครไม่อวดไปอวดต่อหน้าหลวงปู่ดุลย์ วัดบูรพารามนั่น หลวงปู่ดุลย์นี่ปรมาจารย์กรรมฐานสายหลวงปู่มั่นองค์หนึ่งนะ แล้วไปให้ท่านตัดสิน หลวงปู่ของใครดีกว่ากัน ท่านพูดว่าไม่รู้มียัย ท่านบอกมันของสัตว์เดรัจฉานทั้งนั้น (หัวเราะ) ได้ยินเข้านี่หมดราคาคาเลย จริงของท่านนะ มันจะประเภทมีอำนาจมีอะไรขนาดไหนก็เป็นของสัตว์เดรัจฉาน ตัวเราเป็นมนุษย์เป็นพวกที่ประเสริฐแล้วแทนที่จะสร้างกำลังใจของตัวเองให้ประเสริฐสมกับที่เป็นมนุษย์ เปล่าหรือกดันไปยึดของสัตว์เดรัจฉานซะ อันนี้ก็เหมือนกันเวลาคนเขาไปฮือฮากันก็ไปเตือนเขา บอกว่าจริงๆ แล้วเพชรตาแมวๆ มันยังตายเลยแล้วมันจะช่วยให้เราได้สักเท่าไร? คนส่วนใหญ่เขาจะไม่คิดถึงตรงจุดนี้ไง เขาจะคิดว่ามันให้ผลอย่างไรบ้าง

ถาม : แล้วที่เป็นหินโดยธรรมชาติล่ะคะ ?

ตอบ : ก็พวกนี้แหละคือว่า โลกเรามีพลังงานหลายอย่างด้วยกัน พลังงานอย่างหนึ่งถ้าเขาถือว่าศักดิ์สิทธิ์ ถ้าลงจับกับวัตถุธาตุธรรมชาติจะทำให้วัตถุชิ้นนั้นเปลี่ยนสภาพไปโบราณเขาเรียกว่ากลายเป็นแก้วบ้าง กลายเป็นคต กลายเป็นทองแดง กลายเป็นอะไรอย่างนี้ จริงๆ ก็คือมันจะแข็งตัวจนกระทั่งอยู่ในลักษณะที่ว่าคงทนอยู่ได้ระยะยาวนานไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง ไม่เสื่อมสลายไปตามสภาพที่ควรเป็นของมัน ทางไสยศาสตร์เขาต้องการของพวกนี้เพราะว่าของพวกนี้จะมีพลังงานในตัวอยู่แล้ว เขาก็แค่มักำกับด้วยคาถาเพื่อเพิ่มพลังงานในการใช้งานของเขาให้มากขึ้น ถึงเวลาก็กลายเป็นของขลังไป ของพวกนี้ส่วนใหญ่เขานิยมในทางอยู่ยงคงกระพันนั่นแหละไปดุง เอาอีกแล้วกันเถอะจะเป็นแก้วเป็นหินเป็นทองแดงเป็นอะไรก็เหอะ จริงๆ มันก็คือวัตถุธรรมชาตินั้นแหละ

ถาม : อย่างกัลปังหาที่มันก็คือต้นไม้แล้วจนกระทั่งกลายเป็นหินก็คือแบบนี้ใช่มีมัยคะ ?

ตอบ : จำ ของทุกอย่างนะมันมีพลังงานในตัวของมันอยู่แล้วจ้ะ ขณะเดียวกันในสภาพของกายภาพของมันก็สามารถดึงดูดพลังงานอื่นเข้ามาได้ด้วย เพราะฉะนั้นหยาบหินทุกก้อนมันก็มีพลังของมันอยู่แล้ว อย่างลิ้มว่าไอส์ไตน์บอกไว้ชัดเลยว่า สสารทุกอย่างแกนกลางของมันมีพลังงานทั้งสิ้น ถ้าเราสามารถทำให้แกนกลางของมันแตกตัวออกมาได้ เราก็จะให้พลังงานระดับหนึ่งแต่เพียงแต่ว่า อย่างก้อนหินทั่วๆ ไปมันแตกตัวมามันก็ให้พลังงานน้อยมาก แต่ถ้าเป็นยูเรเนียมแตกออกมาเมื่อไหร่ล่ะก็ให้พลังงานที่ประมาดมิได้ เพราะมันเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ไปอย่างนี้ เพราะฉะนั้นสิ่งทั้งหลายอย่างนั้นนักวิทยาศาสตร์เขาตามทันอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามันตามทันแบบหยาบๆ มันเข้าถึงได้ระดับหนึ่งเท่านั้นเอง

ถาม : มีหินอยู่อย่างหนึ่งครับ เขาบอกว่าเป็นเพชรพญานาคอยู่ในก้อนหินเป็นของพญานาคเหอครีบ ?

ตอบ : อันนั้นก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าถ้าหากว่าเราเชื่อถึยถึยถึยตามนั้น นี่เงิ่ตันตำรับอยู่ในหนังสือนี้ทั้งเล่มเลย อาจารย์ศักดาใจ อาจารย์ศักดาจริง ๆ ท่านก็เป็นพระโพธิสัตว์ตั้งใจจะสงเคราะห์คน ก็จะมีเวทดาเขามาบอกว่ามันจะมีวัตถุชนิดนี้อยู่เอาไปลักษณะเพื่อการสงเคราะห์คนหมู่มา ไปสร้างความดีเพื่อส่วนรวมอย่างที่ท่านสร้างโรงเจ ช่วยเขาสร้างวัดสร้างโบสถ์ ที่ไหนเขาจำหน่ายแล้วเอาเงินไปทำในลักษณะนี้ วัตถุเหล่านี้มันจะมีพลังงานของมันอยู่ คือเขาทุบออกมาต่อหน้าต่อตามันเป็นตามันนั้นจริง ๆ เพราะสิ่งที่อยู่ข้างในมันไม่ใช่แกนหิน กลายเป็นลักษณะของอัญมณีที่ได้รับการเจียรนัยแล้ว ตามที่เขาเล่าต่อๆ กันมาเขาว่าพญานาคเขาต้องการจะร่วมบุญด้วยเขาเลยเอามาให้

ถาม : เขาเอาไปใช้ในดำนไหน ?

ตอบ : อันนี้ก็ไม่ว่าบเหมือนกันว่าดำนไหน ต้องถามต้นตำรับเขาดู เขาบอกว่าสีไหนมีอำนาจทางดำนไหน ก็ไม่รู้เขาแยกสีแยกกัน ลองไปถามอาจารย์ศักดา ดูอยู่หมู่บ้านอะไรก็ไม่รู้ทางปิ่นเกล้านี้ สายปิ่นเกล้าพุทธมณฑล

ถาม : เมื่อก่อนอยู่เชียงใหม่มีขี้คะ ?

ตอบ : จำ เดียวนี้เขาก็อยู่เชียงใหม่ แล้วที่นี้แล้วก็อีกแห่งแถวนครสวรรค์มั้ง ? สาขาอะไรต่างๆ เยอะแยะก็กลายเป็นว่ายุบไปมากแล้ว เพราะทำให้เงินทองมันกระจายไปมาก ไม่สามารถทำประโยชน์อะไรได้เฉพาะจุด

ถาม : เดียวนี้มีของปลอมก็มี ?

ตอบ : คือของปลอมมันมีขึ้นมาทันๆ กันเลย อะไรก็ตามที่มันมีของจริง นี่ทำพระจันทร์หาของปลอมได้ในระยะที่ไล่เสียกันได้เร็วมากเลย วิทยาการเดี๋ยวนี้นักวหน้ามากเลย กระทั่งประเภท เพชรเทียม พลอยเทียมที่ทำได้ดีกว่าของแท้เยอะแยะไปหมด ทำได้ในลักษณะที่ความแข็งแรงเท่ากัน แต่ว่ามวลสารดีกว่าเพราะสามารถควบคุมแรงกดดันและอุณหภูมิได้ไม่เหมือนกับที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แรงกดดันมันไม่สม่ำเสมออุณหภูมิมันไม่สม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นวิทยาศาสตร์เดี๋ยวนี้น่ากลัวมากที่เขาเอาเพชรไปหลอกทั้งร้านเพชรได้ สายตาไม่ถึงก็เจิง เขาบอกว่าเพชรของแท้จะมีรอยแตกมีรอยร้าวมีฟองอากาศอยู่ในเนื้อมันต้องตาถึง จึงจะดูออกแต่ที่สร้างด้วยกรรมวิธีอย่างนี้เนื้อจะเรียบเนียนไปเลย จะสวยกว่าปกติ

ถาม : แต่ความแข็งเหมือนกันขี้คะ ?

ตอบ : เหมือนกัน ดีไม่ดีจะแข็งกว่าซะด้วยซ้ำไป

ถาม : อย่างนั้นก็ใส่ของแบบนี้ไม่ดีกว่าหรือคะ ?

ตอบ : ดีกว่า ดีไม่ดีก็ขอขาดไปเลย เพราะเขาคิดว่าของแท้ (หัวเราะ) เขาทำดีกว่าของ

จริงอีก เตียวนี้ของจริงมันกลายเป็นอะไรไปก็ไม่รู้ บุญคนมันดีขึ้นมั่ง ในเมื่อบุญคนมันดีขึ้นนิเวศการก้าวหน้าขึ้น ฤทธิ์ต่าง มันก็มากขึ้น ปัจจุบันนี้วิชชาสมัยฤทธิ์ครองโลกแล้ว พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้แล้วว่า ฤทธิ์ ๑๐ อย่างมันมีวิชชาสมัยฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากวิชาการสร้างเสริมขึ้นมา ประเภทเหล็กแท่ง หนักตั้งหลายๆ ต้นเอาขึ้นไปลอยอยู่กลางฟ้านั่นแหละวิชชาสมัยฤทธิ์แหละ อยู่กันคนละทิศคนละทางคนละมุมโลกแก่ๆ ยังพูดคุยกันได้ แทนที่จะใช้อภิญญาใช้วิชชาสมัยฤทธิ์มือถือ

ถาม :

ตอบ : ได้จะ ไม่เป็นไร คนที่เดินทางโดยปราศจากแผนที่ แสดงว่ามีความกล้าหาญมากกว่าปกติ (หัวเราะ) อย่างน้อย ต้องมีแผนที่เอาไว้ ถึงเวลาจะได้รู้ว่าแต่ละอย่างที่เรากำลังทำอะไรเวลาเราพบเราเห็นแล้วเป็นยังไง จะได้ตั้งใจรับมือได้ถูก หลวงพ่อท่านบอกว่าการก่อนท่านจะบวช หลวงปู่ปานโยนวิสุทธิธรรมมาให้คนละเล่ม เอาไปอ่านแล้วทำให้ได้ครบทั้งสี่สิบกองว่าแต่ละกองของกรรมฐานมีอะไรเป็นนิมิต ? มีสัญลักษณ์อย่างไร ? แต่ละชั้นตอนมีอาการอย่างไร ? ต้องจำให้ได้หมด จำได้เมื่อไหร่แล้วมาบอก หลังจากนั้นท่านก็เริ่มให้ไปทีละกอง เพราะว่าตอนทำตัวของเราไม่ได้เกิดมาชาติเดียว เกิดมาหลายต่อหลายชาติ ยิ่งถ้าหากว่าต้องการจะปฏิบัติมันยิ่งระดับปรมาตบารมีแล้วใช่ไหม ? สามัญบารมีให้ท่านได้ วิชาศิลปะเจริญภาวนาไม่ได้ อุปบารมีให้ท่านได้วิชาศิลปะได้บอกภาวนาก็ไม่ได้ พวกภาวนานี้ต้องปรมาตบารมี คราวนี้กว่าจะถึงปรมาตบารมี เกิดตายมานับชาติไม่ถ้วนของที่ได้มีมันเยอะอยู่ เพราะฉะนั้นที่ท่านต้องบังคับให้จำได้ทั้งหมด เพราะว่าเวลาทำไปๆ ของเก่ามันคืนมา ถ้าหากว่าฟังในปฏิปทาท่านผู้เดิมาจะเห็นว่าหลวงปู่ปานบอกว่าถ้าหากว่านิมิตมันเกิดขึ้นให้เสีย เอาแต่กองกรรมฐานอย่างเดียว ถ้าไม่ใช่ในนิมิตในกองกรรมฐานไม่เอา ปรากฏว่ามีกะโหลกศีรษะลอยมา อยู่ๆ มีกระดูกลอยมาทีละท่อนๆ ผ่านไปๆ พอครบแล้วก็เริ่มต้นลอยมาใหม่ หลวงพ่อท่านก็ทิ้งมันซะตามครูบาอาจารย์บอกไม่ยอมสนใจ พอไม่สนใจมันยิ่งเข้ามาใหญ่ พอตอนเช้ากำลังจะฉันเช้าหลวงปู่ปานก็ถาม เป็นไงคุณ...เมื่อคืนฝันหรือ ? ท่านบอกว่าไม่ใช่ครับกระดูกมันหลอน ท่านบอก แล้วคุณทำยังไงล่ะ ? ผมก็ช่างมันตามแบบหลวงปู่สอน ท่านบอกไอ้ฉันมันช่างเผือกซะแล้ว (หัวเราะ) มันไม่ได้ช่างมัน ไอ้ที่ช่างเผือกเพราะว่านั่นเป็นกรรมฐานเก่า เขาเรียกอภิญญาถึงประภักดิ์ เป็นอสุภกรรมฐานกองหนึ่ง ท่านบอกต่อไปถ้าเห็นอย่างนั้น กะโหลกศีรษะลอยมาให้กำหนดใจให้ตกอยู่ตรงหน้า กระดูกคอคอยมาก็ให้ตกอยู่ตรงหน้าต่อๆ กันให้เป็นตัวทั้งตัว แล้วก็พิจารณาต่อไปเลย หลวงพ่อท่านบอก แฮ่ม...เจ็บใจ ท่านบอกให้เราละเรากี่ละ แต่ที่ไหนได้ไปเจอในนิมิตที่ต้องยึด มันรู้จักยึดซะแล้วสิ คราวนี้ท่านก็เลยเล่นอสุภกรรมฐานกองนั้น จนกระทั่งเข้าใจ พออารมณ์ทรงใจเต็มที่ท่านบอกจิตมันมัวไปนิดหนึ่งลักษณะของมันเหมือนกับเคลือบวับ แล้วปรากฏแสงไฟขึ้นมาแทน ตอนนั้นรู้แล้ว แสดงว่า

กรรมฐานกองเดิมมันเต็มทีของมันแล้วก็ลายตัวลง กรรมฐานเก่าที่เคยทำได้กองใหม่ โผล่มาเป็นเตโชกสิณ ท่านก็จับ เตโชกสิณังต่อไปเลย ท่านบอกว่ายอมโง่ครั้งเดียว ท่านบอกให้ละก็ละ คราวนี้รู้ยู่่ว่าแต่ละอาการของกรรมฐานเป็นอย่างไร ? นิमितเป็นอย่างไร ? ท่องตำรามัจจนซ้ำใจแล้วก็จำได้ จำได้ก็ต่อได้ทีเดียวเลย ไม่ต้องเสียเวลาไปถามครู อาจารย์ เพราะฉะนั้นยึดตำราไว้บ้างเพื่อเป็นหลักเท่านั้น แต่ไม่ใช่กอดตำราตายไปเลย เพราะว่าสิ่งที่ตำราเขียนไว้เป็นแค่ส่วนหยาบๆ สิ่งที่เราพบเองเห็นเองเป็นส่วนละเอียด มันละเอียดจนถึงระดับที่พระพุทธเจ้าท่านบอกปัจจุัตตัง ผู้ที่พบรู้เห็นด้วยตัวเองถึงจะเข้าใจว่าเป็นยังไง อย่างเช่นท่านบอกว่าพออารมณ์ใจเข้าถึงตัวสุข มันสุขเยือกเย็นอย่างบอกไม่ถูก มันบอกไม่ถูกจริงๆ อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ คนเรามันโดนไฟราคะ โลภะ โทสะ โมหะ สীগองเผาอยู่ตลอดเวลา พอกำลังใจก้าวเข้าสู่ความเป็นฌานปั๊บ ไฟสีกองโดนอำนาจของฌานดับไฟชั่วคราว คนที่โดนไฟเผาอยู่ตลอดเวลา ไฟดับไฟมันเย็นขนาดไหนล่ะ ? สบายขนาดไหนอธิบายเป็นคำพูดได้มีย่ะ ? ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นในเมื่อมันเป็นลักษณะอย่างนี้ ก็เลยไม่ใช่จะไปกอดตำราตายตัว ถ้ากอดตำราตายตัวนี้เราเองจะไม่เข้าใจอะไรมากไปกว่าตำราที่เขียน มันเป็นส่วนหยาบเพราะส่วนละเอียดที่พบจริงๆ มันละเอียดเกินกว่าคำพูดและตัวหนังสือจะอธิบายได้ ขณะเดียวกันถ้าเปรียบกับแผนที่เขาขีดไปทางด้านนี้ เราเองอาจจะเห็นเส้นตรงขีดจากกรุงเทพฯ ตรงไปปทุมธานี ขึ้นไปอยุธยา อ่างทอง สิงห์บุรี ชัยนาท ไร่ไผ่ท่าซุง วังเจ้าจริงๆ ดูลิ มันขีดอย่างนั้นขณะเมื่อไหร่ เดียว โนนก็ตึก เดียวนี้ก็ห้างสรรพสินค้า เดียวโน้นสะพานลอย มันเยอะเยอะไปหมดตามแต่สภาพให้เราประสบในลักษณะของการปฏิบัติจริง เพราะฉะนั้นมันเป็นแค่แนวทางคร่าวๆ เท่านั้นที่จะให้เรารู้ได้ว่าอะไรบ้าง เราเองพอถึงเวลาต้องจัดการด้วยตัวเอง ตัดสินใจด้วยตัวเอง โดยเฉพาะอารมณ์ใจตัดสินใจด้วยตัวเองอันนั้นสำคัญที่สุด ถ้าทำได้ทำถูกวิธี ต่อไปทุกอันมันก็เหมือนกัน ถ้ายังตัดสินใจไม่ได้ ยังตัดสินใจไม่ถูกทำไปก้าวหน้ายาก บางทีไม่ได้อะไรเลย

ถาม :

ตอบ : การเกิดมามีวัตถุประสงค์...ตายละหว่าที่ตั้งวัตถุประสงค์มา พวกน้อยคนที่จากข้างบนลงมาเพื่อสร้างบารมี เขาจะตั้งใจลงมาเลย การเกิดของเขาอย่างน้อยเขาจะต้องไม่เลวไปกว่าเดิม มีแต่ว่าจะต้องดีกว่าเดิมเขาจึงยอมลงมา พวกซึ่งมาเกิดเขาเลือกได้ ส่วนพวกทั่วๆ ไปที่เป็นไปตามกรรมนั้นมันแล้วแต่บุญบาปจะส่งไป แต่ว่าการเวียนเกิดของเขาทั้งหลายเหล่านั้นก็จะไล่ความดีเข้าไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสร้างความดีบริสุทธิ์จนถึงที่สุดก็หลุดพ้นจากการเวียนตายเวียนเกิดทุกคน ไม่ว่าจะป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เทวดา มาร พรหม ในที่สุดก็เข้านิพพานหมด เพียงแต่ว่าใครจะเข้าสู่กระแสพระนิพพานก่อนใครที่จะเวียนตายเวียนเกิดเนิ่นนานกว่ากันแค่นั้นเอง

แล้วแต่สภาพจิตของเขาว่าเป็นมิจฉาทิฐิหรือว่าเป็นสัมมาทิฐิ ถ้าเป็นมิจฉาทิฐิก็จะย้อน
เข้าสัมมาทิฐิก็จะปฏิบัติสร้างบารมีเพื่อเข้าสู่นิพพานก็เนิ่นนานจนนับไม่ได้ เพราะฉะนั้น
ถ้าพูดถึงวัตถุประสงค์เลยพวกที่ตั้งใจเกิดถึงจะมีวัตถุประสงค์ ส่วนที่เหลือนั้นมันเป็นไป
ตามแรงกรรมบ้างก็เกิดมาเพื่อชดใช้ บ้างก็เกิดมาเพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม

ถาม : พอจะรู้ได้อย่างไรครับ ?

ตอบ : รู้ได้อย่างไร ? ถ้าหากว่าผู้ที่สามารถให้ท่าน รักษาศีล เจริญภาวนาได้เป็น
ปกติถือว่าอยู่ในระดับปรมาตถบารมี ถ้าหากว่ามีความปรารถนานิพพานเป็นปกติก็
ถือว่ามิปรมาตถบารมีชั้นละเอียดสูงสุดแล้วได้ ถ้ากำลังใจเกาะนิพพานเป็นปกติ อันนี้
ถือว่าเต็มได้ คือว่าถ้าปฏิบัติ มีสิทธิที่บรรลุมรรคผล ที่พระพุทธเจ้าท่านเปรียบเหมือน
ว่าบัวที่โผล่พ้นน้ำแล้วเพียงกระทบแสงตะวันเท่านั้นก็จะเบ่งบานไม่ใช่บัวที่อยู่กลางน้ำ
ไม่ใช่บัวที่อยู่ในโคลน

ถาม :

ตอบ : อันนั้นก็ลำบากเพราะว่าหลวงพ่อบ้านเคยเทศน์อยู่บทหนึ่ง เคยอ่านมัย ที่ท่าน
บอกว่า บุคคลที่เคยสร้างบารมีมาดีแล้วเท่านั้น ถึงจะได้พบครูบาอาจารย์ที่ดี แล้วท่าน
ก็ยกตัวอย่างหลวงปู่ปาน หลวงปู่ปานท่านมีหลวงปู่สุนเป็นครูบาอาจารย์ พระอุปัชฌาย์
ก็เป็นพระอรหันต์ พระคู่สวดก็เป็นพระอรหันต์ เสร็จแล้วท่านก็ไม่ได้พูดถึงตัวท่านสักคำ
เราก็ไต่ลงมา ว่าไปแล้วหลวงพ่อร่วมอุปัชฌาย์เดียวกับหลวงปู่เหมือนกัน เพราะว่า
พระครูรัตนภิรมย์ วัดบ้านแพนเป็นอุปัชฌาย์ ไม่ทราบว่าจะหลวงปู่ปานนี่น่าจะหลวงปู่
สุนอุปัชฌาย์มั้ง ถ้าอย่างนั้นพระครูรัตนภิรมย์ก็ถือว่าเป็นครูบาอาจารย์รุ่นเดียวกับหลวง
ปู่ปาน แล้วก็จะมีหลวงพ่อดเล็ก ซึ่งตอนนั้นก็เป็นที่พระอนาคามี ตอนหลังก็ต้องเป็นพระ
อรหันต์แห่งๆ เป็นคู่สวดให้ แล้วก็เปรียบเทียบมาเสร็จเรียบร้อย ท่านก็บอกว่าบุคคลที่
สร้างบารมีมาดีแล้วเท่านั้นถึงจะได้ครูบาอาจารย์ที่ดี ก็ประเภทที่เรียกว่ายังไม่...ถือว่าเป็น
สังกรรมเถียงไม่ได้ ของเขาเองของเขาเกิดมาโดยเฉพาะพวกอุปบารมีชั้นกลางทุกสิ่ง
ทุกอย่างมันจะแทบจะสมบูรณ์พร้อม เพราะว่าสมบูรณ์พร้อมก็คือกำลังใจกำลังมุ่งมั่น
แรงกล้ามาก สังเกตพวกบรรดาพระโพธิสัตว์ต่างๆ ที่มีชื่อเสียงเรียงนามส่วนใหญ่จะ
อยู่ในระดับอุปบารมี กำลังสร้างบารมีกันอย่างเข้มแข็งเลย ชนิดที่เรียกว่าตัดศีรษะเป็น
ทาน ตัดแขนตัดขาเป็นทานควักหัวใจเป็นทานได้กำลังใจเขากำลังมุ่งมั่นเต็มที่ คราวนี้ว่าอยู่
ในระดับนั้น การมีชื่อเสียงขึ้นมาอย่างเจ้าแม่กวนอิม อย่าลืมว่าถ้าหากว่าเป็นอุปบารมีชั้น
ปลายแล้วถึงจะเกิดเป็นผู้ชาย ถ้ายังไม่ถึงอุปบารมีชั้นปลายก็ยังเป็นผู้หญิงอยู่ ยกเว้นผู้
หญิงบางประเภทซึ่งเป็นปรมาตถบารมีแล้วแต่ยังต้องเกิดเป็นผู้หญิงอยู่เพราะชาติก่อนเป็น
ผู้ชายแล้วเจ้าชู้มาก ก็เลยโดนบังคับให้เกิดเป็นผู้หญิง ให้รู้อริชาติชะม้าง ไม่อย่างนั้นแล้ว
จริงๆ ถ้าผู้หญิงทั่วๆ ไปการสร้างบารมีเขาจะเบาว่าจะน้อยกว่า ไม่ต้องเรียกร้องสิทธิสตรี

ผู้ชายเขาไม่ได้ เพราะผู้ชายเขาเกิดมาเยอะกว่า การสร้างบารมีการเวียนตายเวียนเกิด มันก็จะค่อยๆ เข้มเข้าไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็หลุดพ้นไปได้

ถาม : แล้วอย่างที่บอกว่าเราตามๆ หลวงพ่อมา เราก็จะชอบ อย่างน้อยรายที่ตามสาย พระธรรมกายมาเขาก็จะชอบ ?

ตอบ : บางทีเป็นการสร้างบุญมาร่วมกัน ร่วมกันมาเขาก็จะตามกันไปถึงได้ว่าเสียตายหลายต่อหลายคนประเภทที่เรียกว่าเข้าสายผิดจนกระทั่งที่เขาสอนนรกไม่มี สวรรค์ไม่มี นิพพานสูญ นั้นล่อลวงเวทนามากเลย เพราะว่าคงจะต้องไปอีกกันยาวเลย ทหาทางขบยาก

ถาม : แล้วอย่างนั้นคนที่ก่อนที่จะเกิดมานี้ก็ต้องทราบด้วยสิคะว่าก่อนที่จะเขาจะลงมาเกิดนี่.....?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นพวกที่เลือกลงมาเขาจะทราบอยู่แล้ว เพราะว่าตอนอยู่ข้างบนนี้ความเป็นทิพย์จะรู้อยู่ รู้รู้ว่าถ้าตัวเองลงมาเกิดในแต่ละช่วงชีวิตจะพบอะไร แต่ว่าจุดที่สำคัญที่สุดก็คือได้พบพระระในจุดที่ตัวเองต้องการ แล้วการปฏิบัติของตัวเองก้าวหน้าเพื่อส่งให้ขั้นสูงภูมิที่สูงขึ้นไปดีขึ้นไป เขาถึงจะยอมเสี่ยงลงมา ตอนที่ไม่ไปอ่อนทวดาคูผู้ใหญ่ให้ท่านช่วยรับรองให้ล้มปากหน่อย เพราะว่าท่านที่รับรองให้ท่านก็ต้องคอยควบคุมดูแลความประพฤติด้วย อย่างนี้มันก็จะล้มปากหนักเข้าไปอีก อีต่อนั้นล้มปากแค่ไหนก็จะทนลงมาล้มปากหน่อยเดี๋ยวบนกันอุปเลย (หัวเราะ)

ถาม : ความจริงก็ทราบว่ามันทำให้เราเกิดปัญญา มันเหมือนไม่ยากเจอนะ หลวงพี่ ปวดหัวหน่อยก็กินยาให้มันหลับไปเลย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร เพราะว่าสภาพร่างกายของเรา เรายืมโลกมาใช้ในเมื่อเรายืมโลกมาใช้มารยาของการยืมต้องรักษามันให้ดีที่สุด พระพุทธเจ้าไม่ได้ทิ้งให้มันเจ็บให้มันป่วยซะเมื่อไหร่ ยกเว้นว่ารักษาแล้วรักษาอีกมันไม่มีปัญญา รักษาได้อย่างโรคของอาตมา กินยาเข้าไปเท่าไรก็เฉยไม่รู้สึกรู้สา อย่างของหลวงพ่อบ้านเล่นที่เป็นกำๆ แต่ท่านก็พยายามรักษาในเมื่อรักษาแล้วไม่สามารถจะรักษาได้ ดิ้นรนทุกวิถีทางแล้วไม่สามารถจะเอาอยู่นั้นถึงจะยอมรับว่าเป็นกฎของกรรม ไม่อย่างนั้นมิช้องทางแม้แค่น้อยนิดเดียวก็ต้องว่าไว้ก่อน ที่เราทำนะเราทำถูกแล้ว เวทนามันเกิดขึ้น ถ้าหากกำลังใจไปหมกมุ่นกังวลอยู่กับมันจะทำให้ใจเศร้าหมองซะด้วยซ้ำไป ว่ายาเข้าไปเรียบร้อยนั่งจับพระนิพพานให้ใสแล้ว จะเป็นจะตายเรื่องของเอ็งเออะ

ถาม : ชันท์ห้าตอนนี้มันไม่ไหวนะ เอาแค่อ่านปาก็ยังไม่ดี ?

ตอบ : เอาแค่นั้นก็ยังไม่ดี ใช้วิธีง่ายๆ ว่าหายใจก็ถึงภาพพระพุทธรูป พระพุทธรูปองค์เล็กๆ หายใจบีบตีกลไลตามลมหายใจเข้าไป หายใจออกก็กลไลตามลมหายใจออกมา คิดว่านั่นคือภาพแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธรูปไม่อยู่ที่ไหนหรอก นอกจากนิพพาน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราตายเมื่อไหร่ขอไปอยู่กับท่าน

กำหนดใจอย่างนี้ หายใจเข้าก็นึกถึงภาพพระไหลเข้าไป หายใจออกก็นึกถึงภาพพระวิ่ง ออกมาสนุกดีชะอึก หาอะไรสนุกๆ เล่นมั่งสิ พลิกเพลงไม่เป็นนำเป็อะนะ จะเอาสามองค์ ห้าองค์อะไรก็ได้ หายใจเข้าเอาองค์แรกเข้า ไปกระทบซึ่งองค์ที่สองออกมาอะไรอย่างนั้น สนุกดีเล่นช่นอย่างนั้นมันช่นได้

ถาม : เมื่อก่อนนี้ชอบใครงกระดุก ดูแล้วมันก็เฉย ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้ถ้าหากจิตมันช่นแล้วบางทีพุด่างๆ ว่าความเคยชินในด้านช้วนมันมากกว่า เคยไปพิจารณาพวกชากศพพวกอะไรที่เขาผ่าๆ ดูไปดูมาเสร็จกำลังใจพอมันตายด้านมันก็เลือกดูแต่ที่เราชอบ ที่เขาผ่าเราไม่ดูเป็นชะอย่างนั้นไป ลองดูมัย ? ไปสมัครเป็นลูกมือหมอปรัชย์ เผื่อจะได้ออกที่วิม้ง นั้นผ่าศพอยู่ทั้งวัน

ถาม : แต่เขากลิ่นแรงมากเลย ?

ตอบ : กลิ่นศพนี้ไต่กลิ่นปุ๊บรู้ทันทีเลยว่ากลิ่นศพ ศพใหม่ๆ สดๆ แท้ๆ ยังไม่ทันจะนำพผ่าเปิดหน้าอกนี้มันจะเหมือนมีแก๊สค้างข้างใน มันเป็บออกมาเรารู้ทันทีเลยว่ากลิ่นศพ ตอนสี กลิ่น รส พร้อมกันนี้มันจะอ้วก บางองค์ประเภทสมาธิไม่ค่อยดีไม่ค่อยชอบเลือดด้วยเป็นลมก็มี อาเจียนอยู่ตรงนั้นก็มึ คือตอนนั้นที่สุรินทร์เขาเป็นเจ้าหน้าที่ของนิติเวช โรงพยาบาลตำรวจอยู่ ตอนนั้นเขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อด้วย เจ้ารังสรรค์ลูกชายเขาก็ หลานโยมกิมกีนั่นละ พอถึงเวลาเข้าเวรบอกหลวงพ่อด้วยให้ไปวันนั้นวันนั้น ก็ไป เขาก็ผ่า ปรากฏว่าผ่าหัวที่มึกันทั้งวันเลย เพราะต้องเอาเหล็กกลบกลิ่นศพ จะมีแม็ชงแบนหนึ่งเห็นบอยู่ทีกระเป๋หลัง ถึงเวลาก็ยกช่นมา เสร็จแล้วก็ผ่าไปก็วิเคราะห้ไป แผลกว้างเท่าไห่ ลึกเท่าไห่ ลักษณะของกระเพาะ ลำไส้ อวัยวะภายในเป็นยังงัยบ้าง เสร็จแล้วก็สาเหตุการตาย ลักษณะของแผลเป็นรูปสามเหลี่ยมด้านบนกว้างด้านล่างแคบ แสดงว่าจะต้องเป็นมีดตสันหนออะไรอย่างนี้ แทะลึกเข้าไปห้าเซนติเมตร สาเหตุการตายไม่หายใจโดนตีบกระเด็น (หัวเราะ) บางทีเขาไม่มีอะไรทำก็แกล้งกัน ลูกพี่กับลูกน้องแหม...โดนเสียบเข้าไปตั้งห้าเซนตินะ มันเขียนสาเหตุการตายไม่หายใจ เขาเล่นของเขาได้อย่างนั้นละ ไม้จันอยู่กับศพทั้งวันมันนำเป็อ

ถาม : อย่างนี้ถ้าเขาปฏิบัติพระกรรมฐาน....?

ตอบ : พวกหมอปกพกพยาบาลถ้าหากว่าปฏิบัติได้เปรียบคนอื่นเยอะเลย เพราะเขาเห็นของจริงอยู่ทุกวัน อย่างน้อยๆ ที่มานี้ไม่สบายดีสักคนละ วิ่งเข้ามาหาเมื่อไหร่แปลว่าเจ็บไข้ได้ป่วยมาทั้งนั้น ถ้าพิจารณาจะเห็นชัดๆ จะสังเกตว่าพวกหมอนี้ถ้าเขาปฏิบัติธรรมจะเข้าได้เร็วมาก ลูกศิษย์หลวงพ่อยะเยอะไป อย่างหมอวิสุทธิ หมอวัชร หมอชนะ

ถาม : มองกายยังงัยก็ไม่เห็นเกลียดเลย ถ้าผ่าศพด้วยนะ ?

ตอบ : ลองไปของจริงดูสิ นั่นยังไม่มึกลิ่น ไต่กลิ่นสักหน่อยแล้วมันจะซาบชิ่ง วิธีการพิจารณาสุภกรรมฐานมันต้องยืนเยื้องทางเหนือลม ยืนตรงเหนือลมเลยก็ได้ เพราะว่า

พวกสัตว์ที่กินศพเขาจะรำคาญ เพราะว่าเขารู้ว่าเราอยู่ใกล้มันจะเป็นอันตราย เขาก็อาจจะเกิดปฏิกิริยาไม่ดีกับเรา ให้ยื่นเยื้องๆ เหนือลมอย่าไปยื่นได้ลม ถ้ายื่นได้ลมเวลาเราหายใจเข้าไปมากๆ กลิ่นเหม็นมันจะเป็นพิษได้ จะทำให้กระเพาะอาหาร ลำไส้ ทำงานผิดปกติไปหมด บางคนท้องเสียไปเป็นอาทิตย์เลยนะ แคะได้กลิ่นศพ บางคนก็อาเจียนซะไม่มีดีเลย คราวนี้ครั้งนั้นมันอยู่ในห้องแอร์ ในเมื่ออยู่ในห้องแอร์เราก็ต้องยื่นข้างแอร์ (หัวเราะ) อย่างน้อยมันเป่าไปได้มั้ง แต่ว่ามันอบอยู่ในนั้นมันเหม็นซะไม่มีละ

ถาม : ขนาดดูแล้วเอามาทาบ นึกถึงภาพมันก็ยิ่งเฉยๆ นะคะ กระดูก ซี่โครง บางทีปวดขาตรงไหนดึงหักขา นึกนะคะ หักขามันเล่น เอ๊ะ ! มันก็ยังปวด ?

ตอบ : ก็มันต้องประเภทหลับตานึกภาพออกลึ้มตากก็เห็นชัด เจออย่างนั้นจึงจะใช้ได้ อย่างเช่น ของหนูๆ ชอบโครงกระดูกก็นึกภาพลึว่า เออ...นี่กระดูกศีรษะนะ กระโหลกศีรษะเราถ้านึกดูมันก็ต้องเริ่มจากเข่าตา เข่าตาของเราที่มันก็จะมีการต่อกต่อเป็นรอยต่ออยู่ เห็นเป็นชิ้นๆ ไปเชื่อมกับกระดูกศีรษะ ไปเชื่อมกับกระดูกขมับ ไปเชื่อมกับกระดูกท้ายทอย ถ้าแยกเป็นชิ้นๆ ออกมา มันก็ไม่ได้เป็นกระดูกเลยมันเป็นแผ่นๆ ซะด้วยซ้ำ แล้วกระดูกฟันอย่างน้อยๆ ก็ ๓๒ ซี่มีครบบ้างไม่ครบบ้าง กระดูกกรามล่างลักษณะเหมือนกับอะไรละ ใส่อยู่ในเบ้าเหมือนกับครกแทนที่มันจะตำลงมันกลับตำขึ้น ถึงเวลากระดูกก้านคอ เป็นข้อๆ ลงไป กระดูกไหปลาร้า กระดูกหัวไหล่ กระดูกต้นแขน กระดูกปลายแขน กระดูกข้อมือ กระดูกฝ่ามือ กระดูกนิ้วมือเป็นข้อๆ กระดูกเล็บมืออย่างนี้ เสร็จแล้วย้อนกลับมากกระดูกหน้าอก กระดูกสันหลังลงไป กระดูกซี่โครงเป็นวงๆ วิ่งจากกระดูกสันหลังไปชนกันที่กระดูกหน้าอกที่ละวงๆ กระทั่งถึงสามชุดสุดท้ายที่ไม่ถึงมันก็จะไปได้แค่ครึ่งทางเท่านั้น เพราะเปิดเป็นช่องท้องลงมา และก็เป็นที่กระดูกบั้นเอวเป็นข้อๆ ลงไปถึงกระดูกเชิงกราน กระดูกก้นกบ และก็จะมีกระดูกต้นขาติดอยู่กับกระดูกเชิงกราน ถัดลงไปก็เป็นกระดูกหัวเข่า จากกระดูกหัวเข่าก็จะเป็นกระดูกหน้าแข้ง เป็นกระดูกข้อเท้า เป็นกระดูกฝ่าเท้า เป็นกระดูกนิ้วเท้า กระดูกเล็บเท้า ดูมันเป็นชิ้นๆ อย่างนี้ อย่างนี้ แล้วก็ย้อนจากข้างล่างขึ้นบนจากบนลงล่าง ถึงเวลาถ้าหากว่ามันยังคุมกันอยู่เพราะว่ามีเส้นเอ็นดึงอยู่ที่ดี ฟังผิดหรืออยู่ที่ดี ถ้าหากว่าโดนแดดโดนลมโดนฝนไปมันก็เปื่อย มันก็จะเอื่อย สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็หลุดเป็นชิ้นๆ กระจัดกระจาย มีสัตว์โลกไปกินบ้าง อยู่กับที่บ้าง ผ่านการเผาของแดด การชะของลมการล้างของน้ำฝน มันก็ค่อยๆ เก่าเปื่อยผุพังไปเรื่อยๆ จนในที่สุดก็จมดินไม่มีอะไรเหลืออยู่แม้แต่นิดเดียว เสร็จแล้วก็พิจารณาต่อว่า เออ.... นี่ละร่างกายของเขาเป็นอย่างนี้ ร่างกายของเราเป็นอย่างนี้ คน สัตว์ วัตถุ ธาตุ สิ่งของทั้งหมด ในที่สุดก็เสื่อมสลายตายพังไม่มีอะไรเหลือ

ถาม : แล้วเราก็...?

ตอบ : แล้วแต่ความจำนั้น ของเรามันละเอียดไม่พอ การปฏิบัติใหม่ๆ นี่จะต้อง

เหมือนยังกับว่าเหวี่ยงแหเอาปลาทั้งทะเล ในเมื่อเหวี่ยงแหเอาปลาทั้งทะเลพอเรา
ตะล่อมๆ เข้ามาจนถึงท้ายสุด มันก็เหลือนิดเดียว คือพอจิตมันเชื่อเสร็จแล้วแคบอก
ว่าร่างกายมันไม่ใช่ของเรา มันก็เชื่อแล้ว แรกๆ ก็ต้องแยกมันออกเป็นส่วนๆ เป็นดิน
เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ส่วนที่แข็ง เป็นแท่ง เป็นก้อน เป็นชิ้น เป็นอัน เป็นธาตุดิน
ได้แก่ ขน ผม เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก เส้นเอ็น ตับ ไต ไข ปอด อวัยวะภายใน
ภายนอกใหญ่น้อยที่แข็งจับต้องได้เป็นธาตุดินทั้งหมด ที่เหลวไหลไปมาเป็นธาตุน้ำ ได้แก่
เลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมันเหลว นึกตามไปเรื่อย ส่วนนี้
เป็นธาตุน้ำ ส่วนไหนที่พัดไหวไปมาก็ถือเป็นธาตุลม ได้แก่ลมหายใจเข้าลมหายใจออก
ลมที่ค้างในช่องท้องในไส้ที่เรียกว่าแก๊ส ลมที่พัดขึ้นเบื้องสูง ลมที่พัดลงเบื้องต่ำ ลมที่พัด
ไปมาทั่วร่างกาย (ความดันโลหิต) นี่เป็นธาตุลม ส่วนที่อบอุ่นอยู่ในร่างกายนี้เป็นธาตุไฟ
ก็คือไฟธาตุที่เผาผลาญย่อยอาหาร ไฟธาตุที่กระตุ้นร่างกายให้เจริญเติบโต ไฟธาตุที่ช่วย
เผาผลาญร่างกายให้ทรุดโทรมลง นี่เป็นธาตุไฟ ก็แยกออกเป็น ๔ กอง กองนี้เป็นธาตุดิน
ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก เส้นเอ็น ตับ ไต ไข ปอด ทั้งหมด กองนี้เป็นธาตุน้ำ
นะ น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมันเหลว กองนี้เป็นธาตุ
ลม ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมในท้องในไส้ ลมพัดขึ้นเบื้องสูง ลมพัดลงเบื้องต่ำ
ลมพัดไปมาทั่วร่างกาย กองนี้เป็นธาตุไฟ ไฟธาตุเผาผลาญย่อยอาหาร ไฟธาตุที่ช่วยให้
ร่างกายเจริญเติบโต ไฟธาตุที่ทำให้ร่างกายทรุดโทรมลง พอครบสี่แล้วมันเหลืออะไร ?
มันก็ไม่เหลือ เสร็จแล้วพอแยกออกเป็นชิ้นๆ ก็จะเห็นว่าร่างกายไม่ใช่ของเรา ถ้าไม่ถนัด
อย่างนี้ก็คิดว่ามันตายเป็นอย่างไร ? สมมติว่า เออ... ตอนนี้อเราหยุดหายใจแล้วนะ ธาตุลม
ขาดไป ธาตุไฟก็ดับ ลมไม่มีไฟดับแน่ๆ ในเมื่อธาตุไฟดับไม่มีตัวควบคุมธาตุน้ำ น้ำมันก็
จะล้นเกิน มันก็จะพังทลายทำลายธาตุดิน มันก็จะบวมขึ้นๆ เพราะน้ำมันดันออกมา พอ
ธาตุดินรับไว้ไม่ได้ก็ปริแตกออก น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง ไหลโตรมเขียว กลิ่น
เหม็นตลบอบอวลไปหมดบรรดาสัตว์ต่างๆ ก็มาฉีกทั้งมาตึงมาลากไปกิน พวกหนอนพวก
แมลงก็มาเจาะไชและทะไปหมด พอมันถึงจะจัดกระจายไปทั่วทุกทิศทุกทางกระดูกทั้ง
หลายทั้งปวงก็หลุดเป็นชิ้นๆ ออกไปจากกระดูก ของใหม่ก็เป็นของเก่า จากเก่าก็เปื่อยก็ผุ
พังจนกระทั่งในที่สุดก็ฝังจมดินไปไม่มีอะไรเหลือ ค่อยๆ ดู ค่อยๆ พิจารณาแล้วแต่ว่าเรา
ชอบลักษณะไหน ถึงเวลาที่กรรมมันขึ้นมาเป็นตัวแล้วก็ถอดมันเป็นชิ้นๆ ใหม่ ปันมันทิ้งไป
ใหม่อีก ทำกลับไปกลับมาอย่างนี้ ชี้แจงไม่ได้จนกระทั่งเราบอกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา
ไม่ใช่ของเรา มันยอมรับเดี๋ยวนั้นเลย ไม่มีการถกเถียง ไม่มีการดันทานอีก ก็แปลว่า
กำลังใจใช้ได้แล้ว ไม่อย่างนั้นแรกๆ มันต้องเหวี่ยงแหเอาปลาทั้งทะเล นานไปนานไปปลาทั้ง
ทะเลไม่ต้องละ เรารู้ว่าตัวไหนดี ตัวไหนแพง จับมันตัวนั้นตัวเดียว เพราะฉะนั้นการปฏิบัติ
ยิ่งทำไปทำไปก็เหลือเล็กลงๆ จนในที่สุดเหลืออยู่กระจุ้งหนึ่งนิดเดียวนั้นจับให้ติดแล้วกันสุด

ยอดของมันเลย กลับไปว่าให้ได้นะสัญญาก็ไม่ดี ปัญญาก็ไม่ดี ต้องเจอไม่เรียว

ถาม : มันขึ้นก็เจ็บ โครงก็กระตุกแล้วก็จนบางที่มันไม่ละเอียด ?

ตอบ : ไม่เป็นไร เพราะว่าของเองถ้าหากมันคือจริงๆ ไปไหนไม่รอด เราอาศัยสิ่ง
แวดล้อมเป็นเครื่องช่วย อย่างเช่นเราไปวัดไปวาไปพึ่งเทศน์ พึ่งธรรม ไปสวดมนต์
ไหว้พระ ให้จิตมันเกาะอยู่ด้านดีด้านเดียวอย่าให้มันคิดชั่ว อย่าให้มันฟุ้งซ่านได้ ขณะ
เดียวกันอารมณ์สุดท้ายของเราตั้งใจว่าบุญกุศลทั้งหมดถ้าเราตายเราขอไปนิพพาน
สรุปลงง่ายๆ เลย เหมาะสำหรับคนขึ้นก็เจ็บสร้างสิ่งแวดล้อมให้มันอยู่ทางด้านกุศลให้
ตลอด เพราะว่าถ้าสิ่งแวดล้อมเป็นกุศลจิตใจก็ผ่องใส ก็เลสมันก็กินได้น้อย เดียวถ้ามัน
ไม่มีปัญญาเกิดก็ช่างมันเถอะ เราตั้งใจว่าตายเมื่อไหร่เราไปนิพพาน

ถาม :

ตอบ : สมัยก่อนนี้ไปนั่งบรรยายให้ลูกศิษย์เขาฟังละเอียดียบ เสร็จแล้วมีคนเอาไปฟัง
เสร็จ เขาถามว่าพระองค์นี้เขาเปิดตำราท่องหรือ ? บอกมันไม่ได้เปิดหรอก พุทก็ครั้งก็
เหมือนเดิมมันทำมาจนนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว ในเมื่อนับครั้งไม่ถ้วนทวนไปทวนมาก็เหมือน
เดิม แบบเดียวกัน พระพุทธโฆษาจารย์ไปเขียนวิสุทธิมรรค ไปเขียนฉบับแรก
พระอินทร์ก็จิกไปซะ ท่านหายเหนื่อยล้าตามาอ้าว.... ลมพัดตกทะเลไปมั่ง ก็เขียนอีก
เขียนอีกฉบับพระอินทร์ก็เก็บเจ็บไปอีก ก็เขียนอีกฉบับหนึ่ง พอฉบับที่สามเขียนเสร็จ
พระอินทร์เอาอีกสองฉบับมาคืนปรากฏว่าบรรดาพระเถระของลังกาที่ท่านต้องการจะไป
แปลพระไตรปิฎก พออ่านทวนทั้งสามฉบับแล้วก็ยิ่งมากเหมือนกันทุกตัวอักษร แสดงว่า
ของท่านก็ทำมาจนซ้ำแล้ว ในเมื่อทำมาจนชินแล้วอะไรก็ตามก็เหมือนกันทั้งนั้น มี
ญาติโยมหลายคนเวลาที่หลวงพ่อเทศน์แล้วเขาขอจดขวเลขตามไปสมัยนี้ใช้ข้อดเทพ สมัย
ก่อนเขายันจด จดตามไป หลวงพ่อเทศน์ครั้งนี้เรื่องนี้ก็จด ต่อไปเทศน์ซ้ำอีกก็จดเอาอีก
เอาไปเทียบกันบอกเหมือนกันทุกคำเลย จะไม่เหมือนได้ยังไงล่ะถ้าทำมา คนทำมากกว่าจะ
ได้อย่างที่ต้องการมันต้องซ้ำแล้วซ้ำอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีก ทวนแล้วทวนอีก เบื่อไม่ได้เด็ดขาด
กิเลสตาย ในเมื่อมันต้องทำขนาดนั้นมันซ้ำแล้วซ้ำอีกขนาดนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็ลงรอยที่
แน่นอนของมันเพียงไปไม่ก็คำหรืออก จะให้โลภกรรมฐาน ๔๐ ให้ฟังมีย ? เหนื่อยตายกัน
ไปข้างหนึ่ง กรรมฐาน ๔๐ ที่มันหนักจริงๆ สมัยที่ทำอยู่จะมีพรหมวิหาร ๔ กับอรุณพยาน
๔ เพราะว่ามันเป็นของที่จับต้องได้ยาก แล้วก็อย่างพรหมวิหาร ๔ นี่มันต้องเกิดจาก
สภาพจิตใจของเราเองจริงๆ ประเภทไปตัดจิตเมตตามันไม่เอากับเราหรอก มันต้องแกะ
ออกมาจากใจจริงๆ ส่วนอรุณพยานนี่จะเป็นส่วนละเอียดจับต้องได้ยาก อารมณ์มันคล้ายๆ
กับอารมณ์วิปัสสนาญาณเลย ยังไม่รู้ว่ปัจจุบันนี้เขามีสถาบันอื่นเขาสอนเกี่ยวกับกรรม
ฐานทั้ง ๔๐ หรือเปล่า ? แต่ถ้าเป็นศิษย์สายหลวงพ่อที่ท่านสอนครบถือว่าพวกเราโชคดี
เวลาไปเจอสำนักกรรมฐานไหนเขาสอนแบบอื่นขึ้นมาก็จะได้ไม่ต้องไปนั่งเถียงเขา อย่าง

พวกสมาธิหมุ่น... เคยไปลองมั๊ยละ ? สมาธิหมุ่นจริงๆ ก็คือมหาสตินั่นละ แต่บอกว่าจะกำหนดจิตหมุ่นตัวเองเร็วขึ้นๆ ง่ายๆ ละ ก็เป็นการกำหนดสติของตัวเองเท่านั้นเสร็จแล้วเขาก็บอกว่ามันสามารถที่จะเหวี่ยงกิเลสให้พ้นออกไปได้จริงๆ มันไม่ใช่สมัยก่อนหลวงพ่อบ้านก็แนะนำหลวงพ่อดังนั้นดี หลวงพ่อดังนั้นดี หลวงพ่อวัดท่าซุงเราไม่หวงลูกศิษย์หรือก ท่านต้องการให้รู้ว่าถ้าหากว่าเป็นพระดีที่ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าแล้วไม่ว่าจะเป็นสายไหนก็ตามพูดลงรอยเดียวกันหมด หลวงพ่อบ้านก็เลยแนะนำให้ไป สมัยก่อนก็แนะนำให้ไปหาใครละ... หลวงปู่ชุ่ม หลวงปู่แหวน หลวงปู่สิม หลวงปู่คำแสนใหญ่ หลวงปู่คำแสนเล็ก หลวงปู่วงศ์ หลวงปู่ธรรมชัย นั่นละ มีปัญญาเกินไป

ถาม : ถ้าจะถวาย ถ้าวรุมๆ นี้ทุกที่จะถวายหลวงปู่ปาน หลวงพ่อชุตหนึ่ง ถวายเทพพรหมชุตหนึ่ง แต่ยังคงว่าตั้งสังฆทานทีเดียว แล้วก็สั่งให้หลวงพ่อย่างนี้ก็ได้อันสิ่งส่งผลเหมือนกัน ?

ตอบ : ได้ ถ้าหากว่ากำลังใจของเราดีมันเหมือนกัน แต่ถ้ากำลังใจไม่ดียกหลายๆ ครั้ง มันเห็นของเยอะ โดยเฉพาะเห็นพระหลายๆ หนก็ดีกว่าเลือกเอาที่แล้วกัน

ถาม :

ตอบ : อ้าว ! หลวงปู่ปลื้มไปซะแล้วสิ มรณภาพนานหรือยัง ?

ถาม : เมื่อสัปดาห์กว่าๆ นี้เอง ?

ตอบ : หลวงปู่ปลื้ม วัดสวนหงส์ มรณภาพไปอีกองค์แล้ว พระดีๆ ท่านจะเลือกจังหวัดที่ประเทศชาติแย่งๆ ก็ไปซะเพื่อตัดเคราะห์กรรมเพราะฉะนั้นเรื่องที่จะเกิดก็เลื่อนไปหน่อยหนึ่ง เดียวถ้าพันวาระก็ไม่ต้องเกิดเลย รู้จักหลวงปู่ปลื้ม สัตสวนหงส์ บางปلام้าสุพรรณมัย ? พวกเราไม่ไม่ค่อยสรรหาก็เลยไม่ค่อยได้เจอ ขณะเดียวกันเวลาสรรหา ก็ไปสรรหาไปเจออะไรก็ไม่รู้ วิชาที่หลวงพ่อบ้านเอาไว้โดยเฉพาะมโนมยิทธินะเรื่องหาพระดีนี่เรื่องหมูๆ เลย หลวงปู่ปลื้ม วัดสวนหงส์ คนสุพรรณมัยไปหาหลวงพ่อบ้าน โคราชโน้น หลวงพ่อบ้านก็ถามพวกมึงมาจากไหนกันล่ะลูก ? มาจากสุพรรณเจ้าคะ อำเภไหนหว่า ? บางปلام้าเจ้าคะ แล้วมึงจะทำอะไร... หลวงปู่ปลื้มเก่งกว่ากูอีก (หัวเราะ) ขนาดหลวงพ่อบ้านบอกเลยนะ หลวงปู่ปลื้มอยู่ใกล้ๆ เก่งกว่ากูอีก ก็แบบเดียวกับอะไร... พวกจากตาคสิ พวกจากตาคสิขึ้นไปกราบหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนถามว่ามาจากไหนกันล่ะลูก ? มาจากตาคสิ นครสวรรค์ โห... แล้วมาทำไมอาจารย์ฉันอยู่ตาคสินั่นละ ถามว่าใครเจ้าคะ ?

หลวงปู่สิม วัดเขาถ้ำ บุนนาค ไม่รู้จัก (หัวเราะ) บางคนก็ไปต่อว่าหลวงปู่สิมไม่ค่อยจะทำอะไรให้เลยครึบ ว่าฉัน เอาของไปเสกก็มือแปะๆ สามที่เท่านั้นเอง (หัวเราะ) หลวงปู่แหวนบอกว่าท่านเอามือแปะสามที่ตีกว่าข้าเสกสามเดือนอีก (หัวเราะ) พระที่กำลังใจท่านทรงตัวอยู่นี้พลังงานมันส่งออกตลอดเวลาอยู่แล้ว แปะสามที่ตีกว่าเสกสามเดือนอีก นี่ถ้าเป็นอาตมานี้ตีกว่าอาตมาเสกสามสิบปียังสู้ไม่ได้เลย นั่นละคือไม่ค่อยจะรู้จักกันไง เพราะ

ว่าพระดีที่ท่านจะไม่ได้ประกาศตัวว่าได้อะไร แล้วทำตัวชะงืดกว่าธรรมดา เข้าหาง่ายอะไร
ง่ายไปหมดจนกระทั่งคนเขาชักจะไม่เชื่อว่า เอ๊ะ ! จะดีจริงหรือเปล่า ? คิดว่าพวกดีจริงจะ
ต้องมีประเภทคนคอยกีดคอยกันให้อยากเข้าไป

ถาม : เมื่อก่อน โบราณเขาบอกว่ารัชกาลที่ ๑๐ นี้ไม่มี ?

ตอบ : ไม่มีได้ไง เยอะแยะไป ถ้าไม่ตายซะก่อนเดี๋ยวก็นี่รู้ รับประกัน ราชวงศ์จักรี
อายุยาวมากเป็นร้อยๆ รัชกาลละคราวนี้ ต่อไปในภายภาคหน้าพวกประเทศต่างๆ ที่
มีกษัตริย์อยู่เห็นว่าจะบบกษัตริย์แบบไทยดี ช่วยให้ประเทศชาติร่มเย็นประชาชน
เป็นสุข ก็พยายามจะฟื้นฟูระบบกษัตริย์ของตัวเองคืนมา ประเทศที่ไม่มีเห็นว่าเป็นที่
อยากจะมีบ้าง ก็อาจจะมีการตั้งราชวงศ์กันขึ้นมา ถ้าหากว่าใครเกิดใหม่ก็ตามดู ต่อไป
ระบบกษัตริย์จะปกครองเยอะมาก พื้นฐานใหญ่ก็ รัชกาลที่ ๙ นี่ละ กลายเป็นคนของโลก
ไปแล้ว เจอฝรั่งเดินมารักคนหนึ่งห้อยเหรียญในหลวง บอกเฮ้ย ! ยูเอคิงของไอไปห้อย
ไต่ยังงัย ? เขาบอกว่าเราใจคับแคบในหลวงเป็นคนของโลกไม่ใช่คนของคนไทย เขา
ยอมมีสิทธิ เขาว่าอย่างนั้น อ้อ ... มันว่าเราเสียหมาเลย (หัวเราะ) เราก็กินเสียเจอฝรั่ง
ความคิดเค้าอิสระดี เขาเห็นว่าอะไรดีอะไรเหมาะสมควรรับไว้เลย เขาไม่มีการมาตัดสิน
กัน เห็นว่าสมควรก็เอาแล้ว เขาเห็นว่าพระมหากษัตริย์ไทยของดีเขาก็เก็บไว้เป็นที่ระลึก
เอาเหรียญไปเลี่ยมห้อยคอเฉยเลย เหรียญที่เราใช้ชื่อของกันนี่ละ ก็ไม่ได้เลือกที่ดีที่เด่น
อะไรอย่างของเรา อาตมาอุตสาห์หาเหรียญพระมหาชนกมาให้ ของเขาเขาไม่หาหรอก
แสดงว่ากำลังใจมันเต็มกว่าเรา เอาเหรียญบาทเลี่ยมใส่คอ ทุกประเทศพูดถึงในหลวงก็มี
แต่ชื่นชม จนกระทั่งบางประเทศบอกว่า ถ้าหากว่าคนไทยทำงานให้ได้ครึ่งหนึ่งของ
ในหลวงนี้รับรองว่าไม่มีประเทศไหนในโลกสู้ได้ แต่ญี่ปุ่นนี่แสบที่สุด ญี่ปุ่นมันบอกว่าคุณ
ไทยนอกจากในหลวงแล้วมันโกงทั้งนั้นละ (หัวเราะ) เหมารวมพระไปด้วย (หัวเราะ) คำว่า
โกงของเขา เขาใช้คำว่าคอร์รัปชั่น คอร์รัปชั่นนี่ฟังดูแล้วมันเบา คำว่าโกงแรงหน่อย
นอกจากในหลวงแล้วคอร์รัปชั่นทั้งนั้น เล่นหมาหมดทุกวงการเลย อย่างน้อยๆ ของเรา
ถ้าเอาตั้งแต่ราชวงศ์จักรีมาเราก็มีพระมหากษัตริย์ที่ทรงทศพิธราชธรรมเป็นพระมหา
กษัตริย์ที่เหมาะสมกับยุคสมัยตลอดมา ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๑ ยังมีศึกเสื่อเหนื่อได้อยู่เป็น
ปกติต้องรบทัพจับศึกอยู่เป็นปกติ เราก็มีรัชกาลที่ ๑ ที่เข้มแข็งเก่งกล้าในการรบ พอมมา
ถึงรัชกาลที่ ๒ แผ่นดินเริ่มสงบลง ของท่านเองท่านก็มาทางด้านศิลปวัฒนธรรม
วรรณคดี ดนตรีการ จนขนาดฝากฝีมือเอาไว้ที่ปานประตูดลสุทัศน์ ไอ้โฮ... แกะสลักลายนี้
ประเภทที่พูดง่ายๆ ว่าแทบจะหลุดจะบินออกมาจากข้างในได้เลย พอมมาถึงรัชกาลที่ ๓
พวกฝรั่งต่างชาติเข้ามาเยอะ ท่านเองท่านมองการณ์ไกล คำขายกับต่างประเทศถึงขนาด
มีกองเรือพาณิชย์ของตัวเอง คำขายกับเงินหาเงินเข้าท้องพระคลังเอาไว้ถ้าหากว่ารัชกาล
ที่ ๔ ขึ้นครองราชย์จะได้มีเงินส่วนนี้เอาไว้กอบกู้ประเทศชาติเวลาที่ฝรั่งยุโรปมา

เบียดเบียน พอรัชกาลที่ ๔ เข้ามา พวกฝรั่งเยาะแฉะแล้วนี่ แล้วรัชกาลที่ ๔ เก่งภาษาอังกฤษมากเลยเก่งอย่างชนิดที่ฝรั่งเขาทิ้ง เขาบอกว่านี่ไม่ถึงว่าคนที่อยู่ไกลขนาดนี้จะใช้ภาษาได้ดีขนาดนี้ แล้วก็ยังมีกรเอาพวกข้าราชการฝรั่งอะไรต่างๆ มารับราชการสำรวจ ทำแผนที่บอกเขตประเทศให้ชัดเจน บังเอิญว่ายังทำไม่สำเร็จ พอมารัชการที่ ๕ นี่พวกบรรดาศักดิ์อังกฤษ ฝรั่งเศสก็แย่งกันครอบครองดินแดน เราก็มีพระมหากษัตริย์ที่เป็เรื่องปราชญ์ปรีชาสามารถ สามารถตัดสินใจยอมเสียสละส่วนน้อยเพื่อรักษาส่วนมากได้ มีการเลิกทาส มีการนำความเจริญสมัยใหม่มา ไม่ว่าจะเป็นโทรเลข โทรศัพท์ การไฟฟ้า รถไฟ อะไรพวกนี้ มาถึงรัชกาลที่ ๖ สมัยนี้แผ่นดินจนหน้อย เพราะว่ารัชกาลที่ ๕ ทุ่มเทเพื่อแผ่นดินมาก รัชกาลที่ ๖ ก็จะมีการดูลข้าราชการ คือว่าปรับสมดุล สมัยนี้ก็เหมือนกับเลยอ้อไฟให้ออกเพื่อให้ส่วนที่เหลืออยู่สามารถทำงานได้ พระองค์ท่านก็เป็เรื่องปราชญ์ถือเป็นักปราชญ์เอกเลย แต่งหนังสือหนังสือเอาไว้เยอะมาก พอมาถึงรัชกาลที่ ๗ นี่ยุคสมัยของประชาธิปไตยโดยที่ท่านเองท่านตั้งใจจะให้นานอยู่แล้วแต่คณะราษฎรใจร้อนไปหน่อย รีบเปลี่ยนแปลงพลิกฟ้าแปลงดินไปเลย ท่านก็ไม่ได้ทรงราชอำนาจอะไร วินิจฉัยได้ถูกต้องชะด้วยซ้ำไปว่าท่านมอบพระราชอำนาจให้ประชาชนทั้งประเทศไม่ได้ให้แก่หมู่คณะใดขณะหนึ่ง มาถึงรัชกาลที่ ๘ ช่วงสงครามโลกพอดี เราก็มีพระราชที่เรียกว่าเป็หนุ่มน้อยน่ารักใครเห็นก็รักใครเห็นก็ชม พระองค์ท่านสามารถวางพระองค์ได้ถูกต้องกับเหตุการณ์ได้หมดจนคนเขาทิ้ง ครองราชย์ตั้งแต่ยังเล็ก ๆ ทำไม่ถึงทำได้ดีขนาดนี้ อันนี้ต้องยกเครดิตทั้งหมดให้กับสมเด็จพระเจ้า สมเด็จพระเจ้าบรมมา พอมาถึงรัชกาลที่ ๙ นี้อายุท่านยืนยาวกว่า ท่านต้องทำงานเหมือนกับทำงานสองรัชกาลเลย พี่สวรรคตตั้งแต่อายุยังน้อยอยู่ น้องขึ้นครองราชย์เท่ากับว่าทำงานยาวมาถึงปัจจุบันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่เหมือนยังกับว่ามันเป็ไปตามวาระ ตามเวลาถึงกรรมจะมีแต่บุญก็แรงอยู่ เราก็เลยมีพระมหากษัตริย์มีผู้นำที่พุด่างๆ ว่าเหมาะสมกับยุคสมัยตลอดมา เพราะฉะนั้นรัชกาลที่ ๑๐ ก็ต้องเหมาะสม

ถาม : จะเป็ผู้หญิงหรือว่าผู้ชาย ?

ตอบ : เขาว่าอะไรนะ โบราณคำทำนายของสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ สมัยอยุธยาว่า มหาภาพผ้านมหายักษ์ รัชกาลที่ ๑ กับสมเด็จพระเจ้าตากสิน พอรัชกาลที่ ๒ ก็รู้จักธรรม ไม่รู้จักธรรมได้ใจบูรณะวัดไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ขนาดสร้างวัดสุทัศน์แกสลักบานประตูเอง รัชกาลที่ ๓ จำต้องคิด ไม่คิดก็ไม่ได้ฝรั่งมันล่าเมืองขึ้นอยู่ รัชกาลที่ ๔ สนิทธรรม บวชเองตั้งยี่สิบกว่าพรรษา กำเนิดธรรมยุติด้วย รัชกาลที่ ๕ จำแขนขาดต้องเสียแผ่นดินบางส่วนเพื่อรักษาประเทศเอาไว้ รักษาความเป็นเอกราชเอาไว้ รอบข้างของเรากลายเป็ทาสของฝรั่งเศสกับอังกฤษแต่ประเทศไทยอยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้ รัชกาลที่ ๖ ราษฎรราชาจน จนพอกันเงินหมดพระคลัง รัชกาลที่ ๗ นั่งทนทุกข์ปฎิวัติ

ต้องระเห็จไปอยู่ต่างประเทศแล้วก็สิ้นพระชนม์ต่างประเทศด้วย รัชกาลที่ ๘ ยุคทมิฬ ยุคสงครามโลกนี่บอกที่ก็พระมหากษัตริย์โดนปลงพระชนม์ด้วย รัชกาลที่ ๙ นี่ถิ่นกาขาว โดดเด่นไม่เหมือนใคร เขาเป็นคอมมิวนิสต์ก็ไม่ใช่กับเขา เศรษฐกิจล่มประเทศอื่นจะเป็นจะตายคนไทยก็เชื่อในหลวงอย่างเดียว รัชกาลที่ ๑๐ นี่ชาววิไล ถึงเวลาสบายซะที เพราะรัชกาลที่ ๙ วางพื้นฐานเอาไว้ดีแล้ว พอรัชกาลที่ ๑๑ ก็ไทยมหารัฐ เริ่มมีอำนาจ ขึ้นมารอบข้างเราต้องพึ่งพา พอรัชกาลที่ ๑๒ จักรพรรดิราช ถึงเวลาประเทศอื่นๆ เขาก็ปกครองด้วยระบบพระมหากษัตริย์ก็ต้องลอกเลียนแบบของเราไป ก็เท่ากับว่ามาจากของเรานั่นเอง ว่าไปเรื่อยเดี่ยวครบ ๑๕๐ รัชกาลแล้ว จะอยู่

ถาม :

ตอบ : บอกว่าอยู่เป็นพันปี ตอนนี่เพิ่ง ๒๒๐ ปี เมื่อวานมีใครไปวัดพระแก้วมั่งมัย ? ประสาทพระเทพบิดรเปิด พระบรมรูปทั้ง ๘ รัชกาลก็อยู่ที่นั่น พระบรมอัฐิก็อยู่ที่นั่น ถ้ามีโอกาสก็ไปกราบไหว้ให้เป็นสิริมงคลแก้ตัวบ้าง พวกเรานานๆ ไปนี่จิตสำนึกเกี่ยวกับชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์มันจางๆ ลง ต้องไปดูจะได้รู้ว่าบรรพบุรุษของเรานะทำมาอย่างไร ? ปัจจุบันนี่เป็นอย่างไร ? ประเทศชาติบ้านเมืองทุกตารางนิ้วสละเลือดทาแผ่นดินเอาไว้เขาว่าอะไร ...ดาบไทยหลายแสนเล่มหักอยู่เต็มปฐพี

ถาม :

ตอบ : ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่นา รู้สึกก็คือรู้สึกเราอาจจะเคยบวชมาจนนับชาติไม่ถ้วนแล้ว ก็ได้ แต่มันยังเอาดีไม่ได้ซักที ชาตินี้ว่าใหม่มันอีกซักรอบมัย เผื่อมันจะได้ตีมัน จำเอาไว้ว่าการบวช บวชส่งเดชแบบที่เห็นนั่น เขาว่าพวก ออกหัก หลักลอย คอยงาน สังขาร เสื่อม เอื่อมเจ้านาย คุณยายให้บวชแก่บ่น พวกนั้นช่างมันเหอะ บวชไปก็เลวระยำ แต่มันมีความสุขของมันคือกำลังใจเขาไม่รู้สึกรู้ว่าผิด แต่ขณะเดียวกันอย่างพวกเรานี้ เรารู้ว่าถ้าบวชไปแล้วรู้สึกผิด แต่ขณะเดียวกันอย่างพวกเรานี้ เรารู้ว่าถ้าบวชไปแล้วมันจะได้ รับโทษอย่างไร ? ทำดีจะมีคุณอย่างไร ? คราวนี้ตัวเกร็งเลย แต่ละวันว่าจะผ่านไปได้อย่างไรกับเป็นปี จนกว่าคุณจะทำกำลังใจของคุณให้ลงได้กับศีล ชนิดที่เรียกว่าขยับไปไหน บิ๊บ สติสมาธิพร้อมว่าศีลจะขาดหรือไม่ขาด มันระวังตัวมันเองโดยอัตโนมัติ นั่นแหละถึงจะค่อยมีความสุขขึ้นมาหน่อยหนึ่ง เพราะฉะนั้นบวชพระไม่ใช่เรื่องง่าย เห็นพูดกันเยอะ ต่อเยอะแล้วบวชพระแล้วสบายๆ บวชที่ไรมันสึกทุกที ถ้าสบายจริงมันสึกไปทำไมที่วัดทำขุ่นนอนนี่มีพวกระบบเสียงตามสายแล้ว ถึงเวลาเข้าตื่นขึ้นมาเปิดเทปธรรมะของหลวงพ่อนิ่งกรรมฐานเสร็จก็สวดมนต์ทำวัตรกันต่อ คราวนี้พอเราเปิดระบบเสียงตามสาย มันก็ดังเข้าไปตัวอำเภอด้วย ฉลาดโยมเขาชื่นชมกันมากเลย บางคนเขาขนาดออกปากเลยว่า ทำกันได้อย่างไร ตีสมาติสี่ลูกขึ้นมาสวดมนต์ทำวัตรนั่งกรรมฐานกันแล้ว มันต้องแหวกกิลสกันขึ้นมาเชียวนะ (หัวเราะ) เขาใช้คำพูดอย่างนั้น รู้สึกชาวบ้านเขาชื่นชมมาก

พระทำได้ ตอนนั้นมาตรฐานสูงเสียแล้วสิ ชาวบ้านเขาให้เครดิตมากเลยยิ่งต้องระวังมาก เขาใช้คำว่าแหวกกิเลสขึ้นมาเลยนะ เป็นไงแหวกไหวมัย ? นอนเพลินเห็นหลวงตาบัว ท่านบอกเหมือนกับหมาพูดเขี้ยวหมาถึงเห็นขอบไม้เขี้ยวที่เขาไว้สับหมูนั่นแหละมาถึง เออ... นานอน ก็นอนอิงสบายใจเฉิบ ไม่รู้หรือกมิตมันจะมาเมื่อไหร่

ถาม : ตอนนั้นมันเหมือนรอวันตายอย่างเดียวเจ้าคะ ไม่รู้จะทำอะไรแล้ว ?

ตอบ : จะ ไม่เป็นไรจะไม่เกิน ๑๐๘ ปีจะ อาจจะ ๑๐๗ ปี ๑๑ เดือน ๒๙ วัน

ถาม : ตายก็ตายไปเลย เบื่อ ...?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นต้องขยัน ถ้าเราขยันพิจารณาเป็นพระอรหันต์เมื่อไหร่มันตายเลยไม่ต้องเสียเวลามาเบื่อ เพราะฉะนั้นต้องขยัน ขี้เกียจไม่ได้ ถ้าขี้เกียจมันไม่ตายหรือกมันอยู่ไปเรื่อยๆ อย่างนี้แหละ

ถาม : มันนั่งเบ๊เบ๊ๆ เดียวนี้นั่งแล้วไอ ไปวัดนั่งเบ๊เบ๊เดียว ?

ตอบ : นอนซี้ ไม่ต้องนั่ง

ถาม : นอนก็หลับ ?

ตอบ : (หัวเราะ)

ถาม : มันจะมีอะไรที่เรารู้ว่าเป็นอะไรแบบนี้เดี๋ยวนี้ไม่รู้เลย มันลืมไปเลย ?

ตอบ : อ้อ...แสดงว่าจิตมันหายาขื่น ถึงว่ายิ่งฝึกยิ่งถอยหลัง (หัวเราะ) เอาใหม่จะเอาใหม่ อะไรที่เคยได้แล้วมันไม่ยากย้อนทวนไปมันได้ แต่บังเอิญว่าเราทิ้งมันนาน คนที่ว่ายทวนน้ำแล้วพอทิ้ง น้ำมันพัดไปไกลลิบเลย คราวนี้มันท้อเลยต้องพยายามสู้ใหม่ ถ้าสู้นี้ได้แน่นอนรับรองเพราะว่าเคยประสบมาด้วยตัวเอง ตอนที่หัดปฏิบัติใหม่ๆ เมื่อ ๒๗-๒๘ ปีก่อนนั้น เจ้าประคุณเถอะ ปรภทหกกลมหกลูกวันหนึ่งเป็นร้อยเป็นพันครั้ง ตอนบวชพระใหม่ๆ ก็เหมือนกัน นึกอยากจะสึกวันหนึ่งเป็นร้อยครั้งเพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วงหรือก ทุกคนเคยเป็นมาก่อน แต่ว่าสิ่งต่างๆ ถ้าเคยทำได้แล้วมันไม่ยาก ถ้าย้อนทวนมันจะได้ใหม่เพียงแต่ว่าแรกๆ ต้องฝืนใจหน่อย ปล่อยทิ้งมานานสนิมมันขึ้น รีบๆ ขัดสนิมให้เยอะหน่อย

ถาม : จริงๆ เราไม่ได้มีเจตนาจะละเมิดของเธอ แต่ที่เราวิสาสะหยาบมาแต่ใช้ร่วมกันอย่างนี้ ?

ตอบ : ของพระเขาก็วิสาสะได้ แต่คราวนี้ของพระ พระพุทธเจ้าอนุญาตให้วิสาสะ ท่านบอกต้องเคยรู้จักกันมา ต้องเคยได้เห็นกันมา ต้องเคยได้พูดกันมา และข้อสุดท้ายสำคัญที่สุด รู้ว่าถ้าเราทำดั่งนั้นแล้วเขาไม่ว่าอะไร เพราะฉะนั้นของพระวาสนนี่ผ่อนผันได้เยอะกว่าพระเยอะ เราอย่าไปเอามาเป็นของๆ เราก็แล้วกัน ถ้าของใช้ร่วมกันบางทีปากกาเพื่อนคว้ามมาใช้ชั่วคราว วิสาสะอย่างนั้นไม่เป็นไรหรือก

ถาม : สมมติว่า เราไปกินอาหารอะไรที่เราไม่รู้ว่าเขาผสมเหล้า หรือเปลาंनीไม่แน่ใจ ?

ตอบ : ก็กินอย่างพระสิ พระก่อนกินเขาพิจารณาต้องคอยระวังอยู่ตลอดเวลา คือถ้าคิดว่าหากว่าไม่มีรสไม่มีกลิ่นก็แล้วไป ถ้าหากได้รสได้กลิ่นเมื่อไหร่หยุดทันที

ถาม : คนที่เขาฆ่าตัวตาย จะหยุดเมื่อไหร่ ?

ตอบ : จะหยุดเมื่อไหร่เลิกฆ่าเมื่อไหร่ ก็หยุด (หัวเราะ)

ถาม : เขาบอกว่าอีก ๕๐๐ ชาตี ?

ตอบ : ส่วนใหญ่พวกที่ฆ่าตัวตายจะมีประวัติฆ่าตัวตายของเขามาอยู่แล้ว มันไม่แน่หรือกว่าจะ ๕๐๐ มันอาจจะเป็นชาตีที่ ๕๐๐ พอตีก็ได้

ถาม : ไม่ได้ทตไปเรื่อยๆ ?

ตอบ : ไม่มีจะ ไม่อย่างนั้นบวกรเข้าไประบายชกเลย

ถาม : แค ๕๐๐ ก็หยุด ?

ตอบ : อืมม... พอแล้ว เรื่องของกรรมเขาตรงไปตรงมา เป็นอย่างไรจะต้องลองฆ่าดูมั่งจะได้เริ่มนับหนึ่ง วิธีแนะนำก็คือกินให้ครบสามมื้อเสร็จแล้วก็ทำงานทำการอะไรไปพยายามหายใจเข้าไว้ก็กินไม่เกินร้อยปีตายแน่เลย ลองฆ่าตัวตายวิธีนี้ดูมั่งมีย ? กินให้ครบสามมื้อ กินอาหารที่มีประโยชน์ด้วย รับประทานไม่เกินร้อยปีตายแน่ ฆ่าตัวตายบางคนไม่ใช่ความต้องการของเขาละ มีพระอยู่องค์หนึ่ง ต้องเรียกพระโบราณหน่อย ไม่ใช่สมัยอาดมาหรือก ในสมัยนั้นเขามีส้วมหลุม รู้จักส้วมหลุมมีย ? เขาขุดลงไปเอาไม้พาดๆ แล้วก็ไปนั่งถ่ายกัน แล้วก็จะมีลอมข้างฝาเอาไว้หนอยหนึ่ง อาจจะเป็นประเภทไบกล้าย ไบตาล ไบจากอะไรอย่างนั้น ข้างบนก็เปิดโล่งก็มี มีหลังคาก็มี ปรากฏว่าที่พระท่านถ่ายประเภทที่เรียกว่าเปิดโล่งเขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งปีนขึ้นต้นไม้ แล้วก็ผู้หญิงอีกคนหนึ่งตามไป คนที่ปีนนำหน้านั้น แกเอาผ้าสไบของตัวเองผูกกับกิ่งไม้แล้วก็คล้องคอตัวเอง แล้วผู้หญิงคนที่ปีนตามขึ้นไป นะกระโดดขึ้นไปบนป่าแล้วก็ข่มขืนทำให้เขาตกลงไปตาย พระเห็นก็ร้องเอะอะขึ้นพอร้องเอะอะขึ้นผู้หญิงที่ปีนขึ้นไปข่มขืนหนีหายไป เขาก็เลยโวยวายเสียจนลูกศิษย์แตกตื่นกันมาทั้งวัดช่วยกันพาผู้หญิงคนนั้นลงมาข้างล่าง แล้วก็มาถามว่าขึ้นไปทำอะไร จะผูกคอตายรี ? เขาบอกเขาไม่รู้ตัวหรอก เขารู้สึกว่ามีคนชวนไปเที่ยวงาน มันเป็นงานรื่นเริงลักษณะเหมือนกับว่าเป็นงานบุญงานวัด งานสงกรานต์ตามต่างจังหวัดอย่างนั้น แล้วก็ผู้หญิงคนหนึ่ง เขาอธิบายหน้าตาให้ฟัง ก็คือผู้หญิงที่พระเห็นว่าปีนขึ้นไปข่มขืนไหลเขานั้นแหละ ผู้หญิงคนนั้นเอาพวงมาลัยให้เขาพวงหนึ่ง บอกว่าให้คล้องคอเสียแล้วก็ไปสนุกด้วยกัน เขาเองเขาจับพวงมาลัยมาแล้วแต่ว่าใจมันไม่อยากจะคล้อง คิดอยู่อย่างเดียวว่าถ้ามันแต่สนุกเดี๋ยวกลับบ้านไม่ทันแม่จะตำ ผู้หญิงคนนั้นก็ยอมจะใส่ให้ได้ ทีนี้ถ้าหากคล้องคอเมื่อไหร่เสร็จเขาเลย เพราะฉะนั้นลักษณะการฆ่าตัวตายนี้บางทีมันไม่ใช่ความต้องการของเขา เป็นช่วงที่อุปฆาตกรรมเข้ามาถึงพอถึงอุปฆาตกรรมฝ่ายอกุศลก็คือกรรมหนักที่เราได้ฆ่าคน ฆ่าสัตว์ใหญ่ในอดีตเอาไว้มันตามมาถึง ถึงวาระนั้น ถึงเวลานั้นบางสิ่งบางอย่าง ที่เขารอจังหวะอยู่เขาฉวยโอกาส

สวมรอยเลย เพื่ออาศัยโอกาสนี้ ทำลายชีวิตของเราเสีย อีกรายหนึ่ง หลวงพ่อเล่าว่าอยู่ทาง
โน้น ทางสมุทรสาครนั่นนะ กำลังดอกเหลาอยู่ เหลาไปเหลามาอยู่ๆ แก้ก็ลูกพรวดพราดถือ
มีตเดินลงบันไดไป คราวนี้บ้านแกอยู่ริมน้ำ บ้านโคโผล่พื้นน้ำแค่สองสามชั้นเท่านั้นเองที่
เหลอมันจมอยู่ในน้ำหมด แก้ก็เดินผลุบหายลงไปเลย ลูกหลานเขาคิดว่า เออ...ปู่ ตา ของ
ตัวเองคงร้อนเต็มทีก็เลยลงน้ำไป เพราะว่าคนโบราณเขาไม่ค่อยใส่เสื้ออยู่แล้ว อย่างแกงก็หุง
กางเกงหุงผ้าขาวม้า ปรากฏว่าหายไปในานเหมือนกันก็ร้องอะอะขึ้นมาว่าเอ๊ะ... ทำไมหาย
ลงไปนานช่วยกันดำลงไปค้นปรากฏว่าถอดโคโศตดินบันไดอยู่ พอเงยขึ้นมาได้พยาบาลแก
จนฟื้นขึ้นมาถามว่าลงไปทำอะไร ? เขาบอกว่ากำลังนั่งเหลาดอกอยู่มีคนมาทำให้ลงไปสู้กัน
เลยถือน้ำลงไปสู้กันกำลังกอดปล้ำแทงกันสุดสุดเลย แล้วก็ไปลากแกขึ้นมา แต่ตอนที่ไปนั่ง
เห็นแกกำลังถอดดินบันไดอยู่และก็นั่งอยู่ใต้น้ำ อีกสักพักคงหมดลม ดังนั้นว่าการฆ่าตัวตาย
มันไม่ใช่ความต้องการของตัวเอง อาจจะมีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่มาลลใจหรือมาอาศัย
จังหวะที่กรรมมันเปิดเข้าพอดี ก็มาช่วยช่วยช่วยสวมรอยให้ ที่โบราณเขาว่า ผีซำดำพลอย
รู้จักไหม “ดำ” คืออะไร “ดำ” ก็คือ ผีป่า ภาษาโบราณอีกเหมือนกัน พวกเราไม่รู้จักรอก
“ผี” ก็หมายถึงผีทั่วๆ ไป อาจจะเป็นผีบ้านผีเรือนอะไรก็ได้ใช่ไหม แต่ “ดำ” นี่ผีในป่า
ถาม : อย่างนี้ถ้าเขาตายไปแล้ว อายุขัยเขาก็ยังไม่หมด จนกว่าจะหมดอายุเข้าถึงไป
เกิด ?

ตอบ : ยังไม่หมดจ๊ะ เป็นอนุปมาตกรรม ยกเว้นว่าได้รับการทำบุญก็สบายไปเลย

ถาม : สัมภเวสี คืออะไรคะ ?

ตอบ : สัมภเวสีก็คือ จิตหรือว่าใช้คำว่าวิญญาณแล้วกันนะ ใช้คำว่า จิต พวกเราเข้าใจ
ยาก เพราะพวกเราชินกับคำว่า วิญญาณก็คือวิญญาณที่ตายก่อนจะหมดอายุจริงๆ อย่าง
สมมติ เขาอายุ ๗๕ ปีแล้วมาตายตั้งแต่อายุ ๓๐ เรียกว่าตายก่อนหมดอายุ ต้องคอย
เร่ร่อนเรื่อยไป เพราะว่าย่างไปหาที่เกิดของตัวเองไม่ได้จนกว่าจะครบอายุก่อน อยากจะ
เห็นสัมภเวสีมั้ย ? ร่อนไปร่อนมา อย่างสมัยนี้พวกเด็กนักเรียนเป็นสัมภเวสีกันบ่อยมันใช้
คำว่า สิ่ง มันบอกว่ามันไปสิ่งที่หอ (หัวเราะ) เคยสิงหอยมั้ย ? อาศัยเพื่อนนอน แหม...
บางคนยัดเข้าไปได้ ๘ คน ๑๐ คน หัวก่ายท้ายเกยกันนอนกันเข้าไปได้

ถาม : อย่างทานบารมี หลวงพ่อบอกว่าทานบารมีตัวเดียวสามารถไปนิพพานได้ ต้อง
ทำได้ถึงระดับไหน ?

ตอบ : ก็ประเภทที่ว่าให้จนกระทั่งไม่ติดทั้งตีทั้งชั่ว รู้ว่าดีก็ทำ ใครเขาอยากได้ก็ให้
ให้แล้วก็ไม่ไปตามคิดว่ามันเอาไปทำอะไร ? มันหลอกเราหรือเปล่า ? มันไปใช้สมกับ
คุณค่าที่เราให้หรือเปล่า ? จะไม่มี ตัวสุดท้ายก็คือพยายามให้อภัย พยายามสร้างความดี
ให้ทรงอยู่ในใจ ใครทำผิดคิดร้ายกับเราก็ตามจะไม่ถือโทษโกรธเคืองทั้งสิ้น อะไรทำนอง
นั้น จิตใจอยู่กับการให้ตลอดเวลาพร้อมที่จะสละอยู่เสมอ เมื่อสร้างอารมณ์ใจมันคง

เสร็จก็ภาวนาต่อไปเลย คิดอยู่ตลอดเวลาที่เราให้นี้ เราทำเพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา จิตใจมุ่งตรงต่อพระนิพพานทีเดียว

ถาม : เขาบอกว่า...ถือศีลแปด ตกตึกเขาก็กินกะหรี่ปั๊บล่ะ ?

ตอบ : นั่นก็ถือได้ตั้งหลายชั่วโมงแล้ว (หัวเราะ) ตายละหว่า ตกลงห้องเขาทำถูกหมดเลย พี่เองแหละทำผิด (หัวเราะ) ไข่ม้อย ? เราก็คือได้ตั้งหลายชั่วโมงแล้ว มันหิวมันก็กินนะซี อย่าลืมนะว่าเทวดาคอนไซเขาถือได้แค่ครึ่งวันไข่ม้อย ? เรื่องของศีลแปดมีอานุภาพสูงกว่าศีลห้า เราถือเป็นเวลาทีนาที ก็วินาที ก็ชั่วโมงแล้วแต่เรา อาณิสงส์มันได้ทั้งหมดนั้น จะมากจะน้อยมันไม่ใช่ไม่ได้เลย น้องเขาทำถูกแท้ๆ ไปว่าเขาได้ (อย่างนี้ได้พวกเลย) ไม่ต้องห่วงหรอก เด็กๆ มาที่นี่ไม่ว่าสักคำมีแต่ยู จริงๆ แล้วการมาหาพระก็ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิดใช่ไหม ? ไม่อย่างนั้นมันน่ารังเกียจ เอ๊ะ...จะนั่งทำไหน ? บางคนใช้แทนตัวว่าอาตมาด้วย เล่นเอาพระพุทไม่ออก เล่นแย่งพุทหมดแล้ว ของเรามาใหม่ๆ ที่ไม่ค่อยรู้จักศัพท์บางคำมันยาก ถ้าหากว่าไม่รู้ถามความหมายบางทีก็ไม่เข้าใจ ไปอ่านหนังสือเจาก็ตีความไม่ออก (ไม่กล้าอ่านคะ) เป็นยังไงไม่กล้าอ่าน ? ก็นั่นแหละ เพราะเราไม่มีพื้นฐานตรงนี้ไงได้มันมันต้องดูพื้นฐานตรงนี้อาไว้ก่อนว่า ของเราเองอันไหนไม่เข้าใจต้องศึกษาสอบถามก่อน พอถึงเวลาเข้าใจแล้วไปอ่านหนังสือมันก็จะรู้เรื่องแหละคราวนี้

ถาม : คำว่าบารมีเต็ม เป็นอย่างไร ?

ตอบ : บารมีเต็ม แปลว่า ทำจนถึงที่สุดของกำลังใจแล้ว บารมีก็คือกำลังใจ มีอยู่ ๓ ระดับ ๙ ชั้น

๑. สามัญบารมี กำลังใจขั้นต้น ประกอบไปด้วย หยาบ กลาง ละเอียด
๒. อุปบารมี กำลังใจขั้นกลาง ประกอบไปด้วย หยาบ กลาง ละเอียด
๓. ปรมัตถบารมี กำลังใจขั้นสูงสุด ประกอบไปด้วย หยาบ กลาง ละเอียด เหมือนกัน

ถ้าหากว่าถึงปรมัตถบารมีชั้นละเอียดก็แปลว่ากำลังใจเต็ม พร้อมที่จะเข้าพระนิพพานได้ คราวนี้จะวัดจากตรงไหนได้ สามัญบารมีให้ทานได้บอกให้รักษาศีลก็จะไม่ไหว อุปบารมีให้ทานได้รักษาศีลได้ บอกให้ภาวนาไม่ไหว ถ้าหากว่ากำลังใจพร้อมทั้งทานศีลภาวนา ตั้งมั่นว่าจะทำเพื่อพระนิพพาน อันนี้ถือเป็นปรมัตถบารมีเต็มแล้ว พร้อมจะไปแล้ว

ถาม : ถ้าในชาตินี้เราให้ทานประจำ รักษาศีลก็ได้ ภาวนาได้ ?

ตอบ : แสดงว่ากำลังใจของเราอยู่ระดับปรมัตถ์แล้ว เพียงแต่มันจะหยาบ จะกลาง จะละเอียดเท่านั้น ถ้าถึงปรมัตถบารมีนี้มีสิทธิ์ไปนิพพานได้แล้ว อย่างแย่ง ก็เป็นดอกบัวกลางน้ำ พร้อมที่จะโผล่พ้นน้ำในวันต่อไป

ถาม : หมายความว่า บุญเก่า บุญใหม่ มาผสมกันเมื่อไหร่จะเป็นพระอรหันต์ ซึ่งตรงนี้ต้องรอวาระ ต้องทำที่ไหนคะ ถึงจะมาบรรจบกันได้ ?

ตอบ : ใครเป็นคนบอกละจะ ?

ถาม : อ่านในหนังสือ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ถ้าวาของทุกอย่างมันมีระยะเวลาของมันบุญเก่า คือสิ่งที่ทำมาดั้งเดิม ในชาติก่อนๆ ภาษาพระเรียกบุญประเภทบุญญา แต่ส่วนบุญใหม่ก็คือที่เราสร้างเสริมขึ้นมาในชาตินี้ เราใช้กำลังของเก่าสร้างเสริมของใหม่ของเราให้เข้มแข็ง พอถึงที่สุดถึงวาระของมัน มันก็จะหลุดพ้นเข้านิพพานไปได้เอง เหมือนลักษณะว่าของเราน้ำเก่าเราก็ทำทาน ศีล ภาวนา มาในอดีตแล้ว เมื่อมาถึงปัจจุบันนี้บุญใหม่คือของเราคือ พยายามสร้างเสริมทาน ศีล ภาวนานั้นให้เข้มข้นยิ่งขึ้นไป จนถึงวาระสุดท้ายจิตสามารถตักิเลสเป็นสมุทเฉพพาน เข้าสู่นิพพาน ก็คือ จังหวะนั้นแหละที่เก่ากับใหม่มันผสมเต็มทีพอดี

ถาม : แสดงว่าเขามีการกำหนดมาแล้วใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ อยู่ที่ความขยันหรือขี้เกียจของเราถ้าหากว่าประเภทบุญเก่าเยอะ ก็เหมือนกับการขยายพันธุ์เมื่อกี้ อีกก็ชาติไม่รู้กว่าจะได้ไป เออะอะเขาก็บอกว่าหนูขี้เกียจจะอย่างนั้นยังอีกนานจ๊ะ

ถาม : แล้วที่บอกว่าการนี้ถึงผลกรรมไม่ตี เราทำมา จะทำให้มีโอกาสที่จะตกนรก เคยได้ยินมาว่าคนนั้นสมมติในชีวิตทำดีมา ๘๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ?

ตอบ : ๘๘.๘๘ % ก็คงได้จ๊ะ

ถาม : ลงไปแค่สำนักพญายม หรือลงไปเลย ?

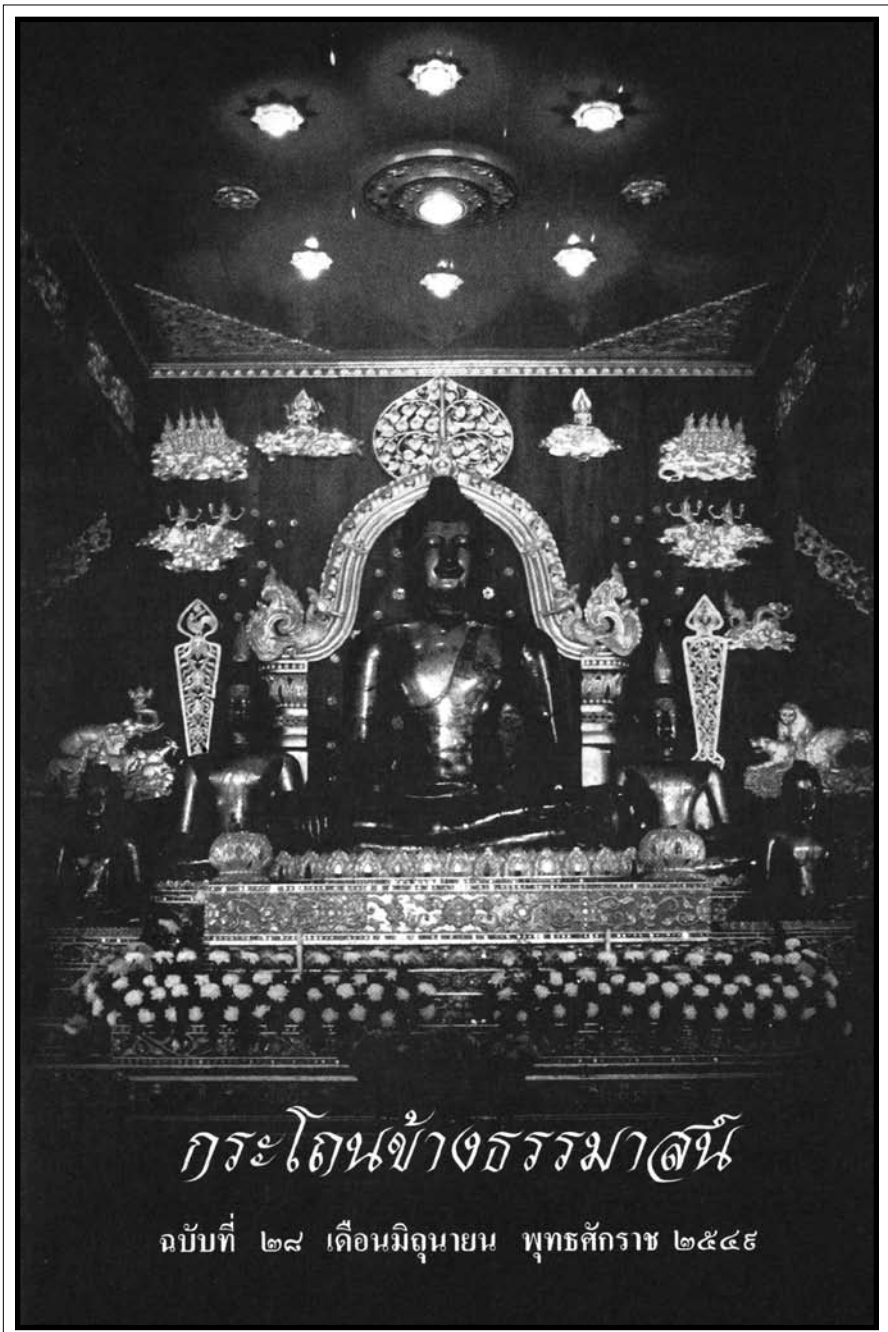
ตอบ : ลงนรกไปเลยก็มี น่ากลัวไหม ? ในมหากัมมวิภังคสูตรพระพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลผู้ตั้งใจภาวนาสมาถทรงฌานทรงสมาบัติได้ สร้างทิพยจักขุญาณให้เกิดสามารถรู้เห็นนรกสวรรค์ได้ มากกล่าวว่าบุคคลที่ทำดีแล้วไปสวรรค์ บุคคลที่ทำชั่วแล้วไปนรก ตถาคตกล่าวว่ามี ไม่ใช่ เหตุที่ไม่ใช่เพราะสำคัญต้องอารมณ์สุดท้าย ทำดีมาตลอดชีวิต อย่างพระนางมัลลิกาเทวี ก่อนตายจิตใจไปว่าว่าตัวเองล่วงเกินพระสวามีเสียแล้ว ทั้งๆที่โทษก็ไม่มี ก็เลยต้องแช่อยู่ในนรกเสีย ๗ วัน ถึงจะเป็นเท้าข้างเดียวก็เถอะ อย่างเราเท้าข้างเดียวโดนไฟเผาไม่ร้อนรึ ?

ถาม :

ตอบ : ใช้ได้จ๊ะ เรื่องของคาถาพระยายม เราจะว่าเป่าให้คนอื่นก็ได้ เป่าให้ตัวเองก็ได้ ถ้าจะเป่าให้ตัวเองก็นึกถึงภพภายในของเราไปยื่นข้างหัว ตั้งใจขอबारมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดา ทั้งหมดมีพระยายมราชเป็นที่สุด ขอได้โปรดเมตตาบรรเทาอาการเวทนาของทางร่างกายให้หมดสิ้นไปด้วย เสร็จแล้วก็ว่า นะโมพุทธายะ เป่าทางศีรษะลงไปปลายเท้า ๓ ครั้ง

ถาม : จุดธูป เทียนหรือเปล่า ?

ตอบ : ก็ตอนป่วยอยู่ จะจุดใหม่ละ ? คลานยังจะคลานไม่ขึ้นเลย

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๘ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุปญโญ เดือนเมษายน ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : คำว่า “ตัดร่างกาย” ในขณะก่อนตาย เราจะต้องทำจิตใจอย่างไร ?

ตอบ : ทำเหมือนกับตอนเป็นนั่นแหละ ถ้าคิดจะตัด คือว่าจริงๆ แล้วตอนก่อนตาย ส่วนใหญ่จะมีอาการเวทนาคือการเจ็บป่วยอย่างแรงกล้า มันเป็นการตัดกิเลสไปในตัวหมดอยู่แล้ว พอเวทนาขึ้นมาอย่างแรง กิเลสมันก็เกิดไม่ได้ กำลังเจ็บป่วยร้องโอดโอยอยู่ คิดจะไปรักใคร่ คิดจะไปโกรธใคร่ล่ะ หลงก็หลงไม่ไหวก็เห็นอยู่แล้วว่าร่างกายเจ็บป่วยขนาดนี้ เราก็แต่เพิ่มความคิดเราไปนิดเดียวว่า ถ้าหากว่าตายตอนนี้เราจะไปนิพพานง่ายที่สุด เพียงแต่คนที่คิดขนาดนั้นได้ บุญเก่าต้องสร้างมาพอทีเดียว ถ้าหากว่าทำมาไม่พอมันก็มีติดบอด นึกไม่ออกคิดไม่ได้อยู่นั่นแหละ เพราะฉะนั้นตนบุญไว้ให้เยอะๆ เอาไว้วันที่สุดท้าย แล้วคิดออกไปนิพพานได้ก็กำไรมหาศาลแล้ว ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นตั้งแต่ก่อนตายหรอก

ถาม : อ้อ...แต่ตรงนั้นคิดออก และพูดออก ก็คือถึงเลย ?

ตอบ : แคนั้นแหละจะ ไปเป็นเทวดาได้ก็กำไรบานแล้ว ถ้าขนาดนั้นนี้ถูกรางวัลที่ ๑ ที่ ๖๐ คูเลยมั้ง ไม่ใช่...๖๐ คู มันก็คู่ละ ๖๐ ล้านนะ

ถาม : ทำได้ถึงสิ่งไหนได้ ?

ตอบ : ก็ตั้งใจละจริงๆ ฐิจะ ไม่ใช่ไปนั่งมองมันเฉยๆ ทำจริงๆ จะสังโยชน์สำคัญที่สุดข้อที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ว่าเห็นว่าตัวเราเป็นของเราละให้ได้ ถ้าหากว่าเราเป็นที่ตัวนี้แล้ว ตัวที่ ๒ วิจิกิจฉาความลังเลสงสัยในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเราเข้ามาถึงระดับนี้ไม่เรียกว่าลังเลแล้ว ถ้าลังเลจะไม่เข้ามา ก็ถือว่าเป็นกำไรอยู่ในตัว ก็ไปเน้นหนักอีกนี่ ข้อที่ ๓ ทรงเรื่องของศีล พยายามรักษาศิลกขาบต่างๆ ให้บริสุทธิ์จนกระทั่งมันชินเป็นส่วนหนึ่งอันเดียวกับตัวเรา ไม่ล่วงศีลด้วยตัวเอง ไม่สนับสนุนคนอื่นล่วงศีล ไม่ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นล่วงศีล ถ้าทำได้ขนาดนี้โดดไปคว้าตรงท้ายเลยตั้งใจจะไปเมื่อไหร่จะไปนิพพาน ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวมันจะไปติดตรงนั้นจะไปติดตรงนี้ ถ้าเราตั้งใจจะไปนิพพาน ตัววิชาที่จะทำให้เรายึดติดในร่างกายนี้ในโลกนี้ ก็เป็นอันว่าโดนตัดไปด้วย ทำจริงๆ อันดับแรกรักษาศีลให้บริสุทธิ์ อันดับที่ ๒ พยายามสร้างสมาธิให้ตั้งมั่นให้ได้อย่างน้อยปฐมฌาน เพื่อจะได้มีกำลังตัดกิเลสพอศีลบริสุทธิ์ สมาธิตั้งมั่นปัญญาาก็จะเกิด ถ้าหากว่าปัญญายังไม่เกิด ยังไม่เห็นรู้ตามความเป็นจริง ยังไม่ชัดยังไม่กลัวมัน ก็จะไม่เกิดอยู่รำไป ฉะนั้นถ้าถามว่าตัดอย่างไร เดี่ยวหาเมตตา สิ่งไหนที่มันพอตามันก็จะพอใจด้วย จำไว้ อย่าลืมนะถ้าเราเกิด

ฉันนะความพอใจขึ้นมา รากะยินดี อยากรู้ อยากรู้ได้มันก็จะเกิด ฉันนะบวกับรากะ ภาษา พระเขารวมกันแล้วเรียกว่าอวิชชา เข้าใจหรือยังจะ เห็นอะไรแล้วพอดตา พอใจก็เจ็งเลย

ถาม : เวลาเราอยู่ในภวังค์จวนจะหลับ ก็จะมีรู้สึกว่ามีพระท่านมาสอนอย่างนี้ค่ะ แต่ว่า พอเราตื่นขึ้นมารู้ตัวดีแล้วนี่เราจะไม่รู้เลยคะว่าท่านมาสอนอะไรคะ ?

ตอบ : หลวงพ่อท่านสอนอยู่เสมอว่า นักปฏิบัติที่ติดระตากับปากกาต้องใกล้มือไว้ พอ ท่านสอนเราก็อ่านเลย ไม่ใช่เขียน ตอนนั้นเขียนไม่ได้ บางทีเปิดไฟก็ไม่ได้ ต้องคลำทั้งมืดๆ อย่างนั้นแหละ เพราะถ้าขยับมากๆ สมาธิคลาย สิ่งที่เราต้องการก็ไม่สามารถจะรู้ได้อีก เพราะฉะนั้นเขียนให้มาเป็นเลขๆ ไว้ก่อนว่าท่านสอนเรื่องอะไร แล้วพอตื่นขึ้นมา ก็อ่านมัน จะได้อาตมาเขียนประจำละ พอถึงเวลาขึ้นมามันจะได้มีคำอยู่ เรื่องของพระของเทวดาหรือ สิบออกอะไรที่มันแปลกอยู่อย่างว่า อายารอให้สว่าง รอสว่างปั๊บมันคันไม่เจอเลย หลวงพ่อ เคยมาบอกให้ทำโน่นทำนี่อยู่ ๓ ข้อ เราก็อ้อ...สบายมาก ๓๐ ข้อยังจำได้ มันใจหัวตัวเอง ไข่ม้อย ? ตื่นขึ้นมาเหลืออยู่ข้อเดียว อีก ๒ ข้อแคะเท้าให้ไรก็จำไม่ได้ หาไม่เจอมันหายเสียเลย ไปเฉยๆ เหมือนกับไม่เคยเจอกันมาก่อน แต่จำได้ว่าท่านให้ไว้ ๓ ข้อเป็นชะอย่างนั้น เพราะ ฉะนั้นให้รีบๆ เขียนไว้ก่อนให้มันมีคำว่าเป็นเรื่องอะไรถึงเวลามันจะได้แคะออก

ถาม : แล้วอย่างบางที่เราได้ยินเสียงนะคะ แต่มองไม่เห็นตัวตน แต่ตอนนั้นยังไม่หลับ เท่าไหร่ พอได้ยินเสียงมาเหมือนจะทำนองแบบไม่รู้ว่าจะหนูโดนทดสอบหรือเปล่านั้นคะ แบบว่าเรานี้ดี อย่างเช่นเป็นคนดี เรียนดี เรียนเก่งอะไรอย่างนี้และมีอีกเยอะแยะมากมาย ซึ่งเราคิดว่ามันไม่ได้เป็นไปตามนั้นเลย ?

ตอบ : อันนั้นไม่ต้องห่วงอันนั้นข้อสอบชั่วคราวๆ เลย พระนั่นเจอมาเยอะต่อเยอะเลย อย่างของหลวงพ่อบอกทำๆ ไปก็มีคนเดินมาถึง ก็ถือดาบมา ๒ เล่ม โยนให้เล่มหนึ่งบอก มาพันกัน หลวงพ่อบอกไม่เอาหรอก ถ้าแกอยากจะพันก็ไปพันเอา แกอยากจะพันแขน พันขา พันคออะไรก็เชิญ ฉันยอมตาย เขาว่า เอ๊ะ เรามาเจอพระอรหันต์เข้าแล้วก็กัม กราบ แล้วถ้าหลวงพ่อบอกว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์แล้วก็เจ็งเลยสิใช่ไม๊ ? อย่างเช่นว่า บางทีพระปฏิบัติไป ปฏิบัติไป อยู่ๆ เห็นเทวดาเดินมาตัวสว่างโรมาเลย รู้เลยว่าพระหรือ เทวดาในลักษณะนี้ เป็นพระอริยเจ้าแน่นอนเลย เพราะรัศมีสว่างผิดปกติไม่เหมือนเทวดา ทั่วไป มาถึงก็กราบๆ กันโด่งเขี้ยวนะ แหม...ชื่นใจเหลือเกิน นานๆ ได้กราบพระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบซะที เป็นเราคณิกเลสทวมหัวก็เจ็งเลย เทวดารู้ว่าท่านเป็นพระอริยเจ้าแน่ๆ มากกราบเราแล้วก็บอกด้วยว่าเป็นพระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบมันจะไปหลงว่า เอ๊ะ...เราก็ไม่ เลื่อนี้หว่า ดีไม่ดีจะเป็นโน่นเป็นนี่ซะหน่อยแล้วมั้ง แล้วเราก็ไม่ปฏิบัติต่อไม่ทำต่อ อย่างนี้ เราก็เสียท่าเขา พวกนี้เป็นข้อสอบทั้งนั้น อย่าไปเชื่ออะไรง่าย ๆ รับผิดชอบทราบไปด้วย ความเคารพ อะไรไม่เหลือปากว่าแรงพยายามทำไป ถ้าหากว่ามันเหลือปากว่าแรง ตะกายไม่ถึงก็ละไว้ก่อน ต่อไปเขาจะเปลี่ยนเป็นด่าแทน ชมแล้วมันอยากไม่ฟังตึง

ถาม : แล้วอย่างที...ถามเฉยๆ นะคะ อย่างที่พระโสรยานี่คือ ?

ตอบ : หูเป็นทิพย์

ถาม : ได้ยินแต่เสียง ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นทิพย์ได้ ได้ยินแต่เสียง จะใกล้จะไกลขนาดไหนในโลกนี้ก็ได ในโลกอื่นก็ได้ ถ้าต้องการฟังจะได้ยินหมด ถ้าหากว่าทิพจักขุญาณถึงจะเห็น

ถาม : แล้วที่เราได้ยินเสียงเวทดาพุดคุยกันอย่างนี้คือ เป็นยังไงคะ ?

ตอบ : ก็ลักษณะของทิพย์ได้ แต่ว่ามันจะเป็นในลักษณะที่ว่าเขาปรับมาหาเรา ของเรากับเขามันคนละคลื่นความถี่กัน ถ้าเราปรับไปหาเขาก็คือเราสร้างทิพย์หรือทิพจักขุขึ้นมา แต่ถ้าเขาปรับมาหาเรา เขาจะใช้กำลังของเขาปรับมาเอง ถ้าเขาปรับมาหาเราในขีดเป็นพิเศษ ถ้าเราปรับไปหาเขาส่วนใหญ่ความสามารถมันแน่ ก็ไม่ค่อยขัดเท่าไร

ถาม : แล้วอย่างเป็นเรื่องสมมติจะคะ อย่างเป็นออสเตรเลียแล้วฝันว่ามีดวงวิญญาณดวงหนึ่งเขาเดินมาคุยกับเราเลย เขาบอกเราว่า เขาชื่อนี้เข้ามาตายที่นี่ เขาเป็นชาวนานี้ แล้วก็อีกพวกหนึ่งก็จะเดินมาแบบมาขอบุญ แบบทำมืออย่างนี้ละคะ ที่ปลายเตียงเราแล้วก็เดินออกไปอย่างนี้ละ คือในสิ่งที่เราเห็นดังกล่าว ณ พื้นที่ตรงนั้นเนี่ยแสดงว่าเรามีความสัมพันธ์กับพวกเขาแต่เก่าก่อนหรืออย่างไรคะ เราจึงได้สัมผัสแล้วเจอ ?

ตอบ : มีทั้งว่าเรามีความสัมพันธ์กับเขามาแต่เก่าก่อนก็ได้ ขณะเดียวกันเขารู้ว่าเราเป็นผู้ที่มีบุญเป็นนักปฏิบัติมั่นคงใน ทาน ศีล ภาวนา เขาสามารถที่จะได้ส่วนบุญกับเราได้ เขามาขอเอาเฉยๆ ก็มี คราวหน้าให้เพิ่มความขี้สงสัยขึ้นนิดหนึ่ง อย่างเช่นเขาบอกเสร็จเรียบร้อยถามว่ามีอะไรเป็นหลักฐานมัย อย่างเช่นว่าไปถามใครหรือว่าไปหาดูได้ที่ไหน เพื่อจะได้ยืนยันว่าเรื่องที่เรอบอกกันเป็นเรื่องจริง แล้วเขาจะบอกให้ มันจะพิสูจน์ได้ง่ายๆ อย่างว่าเขามีญาติมียมเหลืออยู่ที่ไหนบ้าง ที่เราจะติดต่อสอบถามเรื่องนี้ว่ามันถูกต้องมัย แล้วเขาจะบอกหมด แต่ตอนนั้นต้องรีบจดนะ อย่ายให้สว่าง ลืมอีก

ถาม : ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะแบบ อย่างเช่น เราไม่ได้ตั้งใจ คือตอนนั้นกำลังจะเรียนต่อละคะ คือเราไม่ได้คิดว่าจะต้องเป็นประเทศไหน พอตีในฝันนี้มาอีกแล้วคะ ชัดมาก เป็นชาวอินเดียมาบอกเราว่า ถ้าได้ไปอังกฤษให้ไปที่เมืองแทสพิว แล้วบอกว่าที่แห่งนั้นจะเป็นป่าทึบแล้วมีลำธาร ก็แสดงภาพให้ดูเลย ซึ่งเราก็อ๊ะ อ๊ะ...เราไม่เคยคิดว่าเราไปจะไปไหนเลย ปรากฏหลังจากฝันได้มา ๑ ปี ตัวเองก็ไปสมัครไปก็ปรากฏว่า ที่อังกฤษรับเข้าเรียนแต่ว่าตอนนี้ยังไม่ผ่าน แต่อังกฤษรับแล้วก็เลยไปค้นหาดูในอินเทอร์เน็ตนะคะ ว่าเมืองแทสพิวที่เขาพูดนั้นมันมีจริงหรือเปล่า ปรากฏไปเช็คดูมันมีจริงๆ นะคะ ซึ่งเราก็ตกใจจนลุกซู่เลย เฮ้ย มันเป็นไปได้ด้วย แล้วลักษณะอย่างนี้มันเป็นเหมือนกับว่าเป็นเทพมาบอกก่อนล่วงหน้าหรือว่าอย่างไรคะ ?

ตอบ : เรียกว่าอย่างนั้นก็ก็คือว่าเราอาจจะมีความสัมพันธ์เคยอยู่ที่นั่น เคยทำอะไรไว้ที่

นั่น เขาเองเขาต้องการให้เรากลับไปสถานที่นั้น มันเป็นไปได้ ๒ อย่างว่า ถ้าอยู่ในสถานที่ที่ เราคุ้นเคยสิ่งต่างๆ ที่เราทำมันจะง่ายหรือว่าอยู่ในสถานที่ๆ เขามีอำนาจถึง เขาสามารถช่วยเหลือสงเคราะห์เราได้ง่ายขึ้น คราวนี้บอกเขาด้วย จุดรูปบอกเขานึกถึงหน้าคนๆ นั้นนะ บอกเขาบอกว่าตอนนี้จะไปแล้วละ ช่วยสงเคราะห์ให้ทุกอย่างมันง่าย ๆ หน่อย

ถาม : ค่ะ ไม่รู้เหมือนกันค่ะ ตอนนี้อย่างไรยังไม่ได้เลยเจ้าค่ะ ?

ตอบ : บอกเขาไปตรงๆ เลยเดี่ยวเขาจัดการเอง เรื่องของผี ของเทวดา ถ้าเขาโอเค ถ้าเขาต้องการจะช่วยต้องการให้เราไปจริงมันจะง่าย วิธีง่ายที่สุดคบกับผีคบกับเทวดาสบายใจ เขาไม่หลอกเราหรอก ของเขาได้เขาก็บอกว่าได้ ไม่ได้เขาก็บอกไม่ได้ แต่ว่าอย่าตั้งใจมากนักนะ ทำใจสบายๆ ภาวนาหลับไปเหมือนเดิม ถ้าหากจุดรูปบอกเขาแล้วมีอะไรขัดข้องเดี่ยวเขามาบอกเอง หรือว่าจะให้เราแก้ไขยังไง ไปหาใคร หรือขอทุนที่ไหนอย่างนี้ เดี่ยวเขามาบอกเอง

ถาม : การที่บุคคลซึ่งเป็นชาวต่างชาติที่เราไม่รู้จักเลย อยู่ดีๆ ก็อยากจะเข้ามาแย่งคิวที่จะสอนภาษาอังกฤษให้ ก็เลยว่าคนเหล่านี้ก็เพียงแค่ว่าเราเคยบอกว่า เราต้องการเรียนภาษาอังกฤษก็มาทั้งหมด ๓ คนเรียงกัน มาทั้งหมดทั้งชาย แสดงว่าเราเคยมีความสัมพันธ์...?

ตอบ : พระพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลที่เกิดมาในโลกแล้วได้พบกัน ในอดีตไม่มีความสัมพันธ์มานั้นไม่มี ต้องเคยมีความสัมพันธ์กันมาอย่างน้อยๆ ในฐานะใดฐานะหนึ่ง หลวงพี่ประทับพระที่นั่งารักของวัดท่าซุง เดินทางไปพร้อมกับหลวงพ่อ ที่นิวยอร์กมันหนานี่ พระใส่เสื้อกันหนาวไม่ได้ ก็ได้แต่ห่มจีวร ปรากฏว่ามีคนมืดหลายคน เดินมาก็ส่งตังค์ให้เอาไปซื้อสเวตเตอร์ อีกคนหนึ่งก็มาส่งตังค์ให้บอกเอาไปซื้อชะ อีกคนที่ส่งตังค์ให้เอาไปซื้อชะ พระทั้งกลุ่มมันให้อยู่องค์เดียว ไม่ให้องค์อื่นด้วย ที่นี้ท่านกึ่งๆ ว่า อะไรกันวะ ? หลวงพ่อบอก เอ็งเคยเกิดที่นี่ เป็นหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง พวกนั้นลูกน้องเก่าเอ็งทั้งนั้นแหละ มันเห็นเจ้านายมันจำได้ มันก็เลยให้สตางค์ มันหวังกลัวจะหนาวตาย ปรากฏว่าหลวงพี่ที่ปีปกแตกกลับมา แกบอกว่ เฮ้ย...เล็ก ข้าไม่อยากจะเชื่อวะ ข้าเองก็ไม่รู้ว่าใจมันมีความผูกพันอะไร แกก็เปิดต้นขาให้ดูแกสลักรูปหัวอินเดียนแดงอยู่นะ คือแสดงว่าใจลึกๆ ของแกๆ ก็ยังนึกถึงเรื่องเดิมๆ ของแกอยู่ แต่ว่ามันไม่รู้ตัว พอไปถึงโนนชัดเลย ยิ่งหลวงพ่อยืนไว้ด้วยเถียงไม่ออกเลย ให้อยู่คนเดียวจริงๆ พระนั่งอยู่ตั้ง ๔-๕ องค์ เป็นยังไงเจอหัวหน้าอินเดียนเข้าแล้ว นั่นนะลักษณะเดียวกัน คนเราที่เกิดมาในโลกนี้ได้พบได้เจอได้ อะไรกัน ในอดีตไม่เคยมีความสัมพันธ์กันมานั้นไม่มีหรือ อย่างน้อยๆ ก็ต้องมีไม่ฐานะใดก็ฐานะหนึ่ง อาจจะเป็นครอบครัวเดียวกัน อาจจะเป็นลูก เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นสามี ภรรยา เป็นเพื่อนฝูง เป็นครูบาอาจารย์อะไรกันมาอย่างนั้น พวกนั้นอาจจะเป็นเพื่อนที่เรารักมากก็ได้ เคยซึ่กันมาก่อนในอดีต มาชาตินี้ถึงเวลาเจอเพื่อนก็อยากจะช่วย เขาเองเขาก็ไม่รู้ตัว แต่ว่าความสัมพันธ์จะทำให้เหมือนกับมันดึงดูดกันเข้ามา

เดี๋ยวพอไปแล้วก็จะเจอพวกนี้อีก ยิ่งสถานที่ๆ เป็นถิ่นเก่าที่เป็นอะไรนี่นะ แต่ว่าให้ระวังๆ เอาไว้ชนิดหนึ่ง สถานที่เก่าที่ไหนก็ตามคนที่รักเรามีอยู่ อย่าลืมนึกว่าคนที่เกลียดเราก็มีอยู่ เพราะฉะนั้นถึงไปอยู่ที่ตามอย่าประมาท ต้องตั้งหน้าตั้งตาอยู่ในทาน ศีล ภาวนา โดยเฉพาะภาวนารักษาอารมณ์ให้ทรงตัวไว้เสมอ ถึงเวลาอะไรจะเกิดขึ้นพรรคพวกเราจะได้บอกเราได้

ถาม : การที่เราจะได้ไม่ได้นั้นขึ้นอยู่กับจังหวะชีวิตด้วยหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ขึ้นอยู่กับจังหวะ ถ้าหากว่าจังหวะไหนกุศลส่งผลอะไรก็ง่ายไปหมด ถ้าหากว่าเป็นช่วงอกุศลคือความไม่ดีที่เราทำไว้มันเข้ามา อะไรมันเข้ามาทีละจุดติดขัดไปหมด จำเอาไว้ว่า เราเกิดเป็นมนุษย์ ต้นทุนเราพอแล้ว บุญเราต้องนำมาพอสมควรทีเดียว ถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ได้ ในเมื่อบุญเราทำมาพอสมควรแล้วก็อย่าประมาท ต้องรีบเร่งทำไปให้มันมากขึ้น โดยเฉพาะตัวที่มันไม่เสียอะไรเลย ก็คือศีลกับภาวนา รักษาศีลให้ปกติ ภาวนาเจริญสมาธิให้เป็นปกติ พวกนี้จะเป็นบุญใหญ่กำลังสูงมาก ถ้าหากว่าเราให้ทานอย่างเดียว มันเสียทรัพย์เสียของเสียอะไร แต่ศีลกับภาวนาเราไม่ต้องเสียอะไรเลย เป็นบุญใหญ่ง่ายที่สุด บุญกุศลพวกนี้แหละที่จะตามส่งผลให้กับเรา ถ้าจะมีเคราะห์กรรมอะไรเนื่องด้วยสิ่งไม่ดีเก่าๆ ที่เราทำมา ถ้าเราเป็นผู้มั่นคงใน ทาน ศีล ภาวนา สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นจะตามสนองเราได้ไม่ถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ เดิมที่ได้แค่ ๑ ใน ๔ เท่านั้น อีก ๓ ส่วนนี้อานุภาพของทาน ศีล ภาวนาก็จะไปเรียบร้อยแล้ว ยิ่งไปต่างประเทศยิ่งต้องอาศัยเยอะเลย เพราะว่าเราไปต่างบ้านต่างเมือง มันเหงานบ้าง เครียดกับการเรียนบ้าง เดี่ยวถึงเวลาร้องไห้ น้ำตาเป็นเผลาเต่าเลย เคยเห็นเขาเผลาเต่ามัย ? เขาจะเอากาบกล้วยพันๆ แล้วก็โยนเข้ากองไฟเลย เตาที่ตะเกียบตะกายตายยากตายเย็น น้ำตาไหล น้ำตาร่วงโบราณเขาว่าอะไรมันมีเหตุ มีผลแต่บางคนเขานึกไม่ถึง ร้องไห้ น้ำตาเป็นเผลาเต่ามันจะเผลาทำไม มันก็เผลาไปกินนั่นแหละ (หัวเราะ) เตาที่ก่อนจะตายมันก็ตั้งกรันของมัน น้ำตาไหล น้ำตาร่วง

ถาม : ช่วงนี้ถ้าทำวิปัสสนาให้กายว่าง แต่ทำไม่ค่อยบ่อยนะค่ะ นานๆ ทีจะจับลมหายใจ จะจับตอนนอนแล้วช่วงกลางวันนึกถึงความตายบ้าง วันหนึ่งประมาณครั้งเดียว ?

ตอบ : ดีกว่าไม่นึกเลย จริงๆ แล้วชีวิตเราอยู่กับลมหายใจเข้าออก หายใจเข้าไม่หายใจออกมันก็ตายแล้ว หายใจออกไม่หายใจเข้าไปใหม่มันก็ตาย เพราะฉะนั้นให้นึกถึงทุกลมหายใจเข้าออก นึกได้เมื่อไหร่ก็ เอ๊ะ นี่เราจะตายแล้วนี่หนอ ถ้าหายใจเข้าไม่หายใจออก ก็เสร็จเรียบร้อยไปแล้ว ตั้งเป้าไว้เลยว่าตายแล้วจะไปไหน ถ้าหากว่าเราคิดว่าเทวดาดีตายแล้วเราจะไปเป็นเทวดา คิดว่าพรหมดีตายแล้วเราจะไปเป็นพรหม ถ้าคิดว่าพระนิพพานดีตายแล้วเราจะไปพระนิพพาน ตั้งเป้าของเราเอาไว้ ลักษณะของกำลังใจมันเหมือนกับสมาร์ทบอม ถึงเวลาเสร็จจึล็คเป้าที่ยังมันถึงเวลามันทำงานของมันเอง เข้าๆ

ของเรา ก็ตั้งกำลังใจของเราเอาไว้ว่า วันนี้เราตื่นขึ้นมาแล้ว เราต้องไปทำหน้าที่การ
งานของเราที่เราดำเนินมาแล้วทุกวัน ถ้าหากมันหมดอายุขัยหรือว่าเกิดอุบัติเหตุอัน
ทำให้เราต้องตายไปภายในวันนี้ เราขอไปนิพพานทีเดียว แล้วภavanaให้กำลังใจ
ทรงตัวซักพักหนึ่งอาจจะ ๕ นาที ๑๐ นาที ถ้าทำอย่างนี้ได้ วันนั้นทั้งวันต่อให้จิตมัน
วุ่นวายด้วยเรื่องงานเรื่องการอะไรก็ตามที่ ถ้ามันตายมันจะไปนิพพาน เพราะเราถือค
เภาเอาไว้ตั้งแต่ตอนเช้าแล้ว สมัยนี้โหมฮอคมันทำได้ใช่ไหม ? เราเอามั่ง

ถาม : ขนเจียมคืออะไรครับ ?

ตอบ : ขนเจียมก็คือขนสัตว์ แต่คราวนี้มันเป็นขนสัตว์ที่เป็นเส้นๆ มันไม่ใช่ขนที่เป็น
หนัง อย่างเช่นว่า เขากรอนมาอย่างนี้ ประเภทที่เราตัดผมเลยละ คำว่าหล่อสันทัดด้วยขน
เจียม ก็คือทำที่นั่นด้วยขนสัตว์ แต่ที่เขาเรียกว่าหล่อก็เพราะว่า สมัยก่อนนี้เขาหล่อจริงๆ
เขาจะทำเป็นกะบะขึ้นมาแล้ว แล้วเสร็จแล้วก็เอากาวลงครึ่งหนึ่ง แล้วก็เอาขนสัตว์โรยให้ทั่ว
ลงกาวอีกชั้นหนึ่งแล้วก็ขนสัตว์โรยให้ทั่ว ไล้ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหนาตามต้องการ ทิ้งไว้ให้
แห้งแล้วก็ลอกออกมาทั้งผืน

ถาม : ขอให้หลวงพี่อวยพรให้หน่อยค่ะ...(จะแต่งงาน ขอพรจากหลวงพี่) ?

ตอบ : ช่วยอวยพรให้หน่อย คำอวยพรทั้งหมดมันจะเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อ

๑. เราเป็นผู้มีความอดทน การที่เราครองคู่กันไป ช่วงที่เรารักกันอยู่มันเหมือน
กับว่าเราต่างคนต่างนำเสนอในสิ่งที่ดีๆ ของตัวเองให้อีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ ข้อบกพร่องนี้เรา
เก็บมันเอาไว้ ในเมื่อเราเสนอแต่สิ่งที่ดีๆ ไปเขาชินกับสิ่งนั้น พอไปอยู่ร่วมกันเข้าข้อ
บกพร่องก็ปรากฏขึ้น ถึงตอนนั้นเราต้องทำให้ได้ว่าเขาเป็นปุถุชนคนหนึ่งยอมมีอะไรที่
มีส่วนไม่ดีอยู่เป็นธรรมดา ในเมื่อเรารักกัน เราใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน เราก็ต้องยอมรับเขาให้ได้
อย่าถือทิฐิมานะปรับตัวเข้าหากันซะคนละครึ่งหนึ่ง อันดับต่อไปก็คือว่า ต้องมีความ
จริงใจต่อกัน มีอะไรพยายามพูดกันก่อน อย่าประเภทไปใช้อารมณ์ ถึงเวลาผ่านไป ๓
วัน กว่าเราจะจรรู้เรื่องคนงออีกเหนื่อย คนงอนก็เหนื่อย มันไม่มีอะไรดีนอกจากจะทำให้
ชีวิตครอบครัวแตกร้างกันเสียเปล่าๆ ฟองอนหลายๆที่เขาเลิกงอขึ้นมาที่บ้านแตกอีก
เพราะฉะนั้น **สังขะ** จริงใจกัน **ทมะ** ต้องมีความขมกลืนเห็นอะไรที่มันไม่ดีไม่งามอะไรขึ้น
มาหรือว่าในสิ่งที่เราคิดว่าเราถูก เขาไม่ถูกอะไรเหล่านี้พยายามขมกลืนเอาไว้ หาอะไรใส่
ปากคาบไว้ก็ได้ อย่าเพิ่งว่าเขา **ขันติ** อดทนต่อการดำเนินชีวิต ชีวิตคู่เนะมันเหนื่อยเพิ่ม
ขึ้นอย่างน้อยเท่าหนึ่ง แทนที่จะเป็นตัวเราคนเดียวมันกลายเป็นเขาไปแล้วใช่ไหม ? ก่อน
หน้านั้นเราไม่ซักผ้าซัก ๓ วัน ๗ วันก็เรื่องของเราได้ แต่ตอนนี้ไม่ได้แล้ว จะกินข้าวซักวัน
ละมือ ๒ มือ กินเช้า กินดึกยังงี้ก็ได้ ตอนนั้นไม่ได้แล้ว มีอีกคนหนึ่งต้องคิดถึงอีกคนหนึ่ง
เขาไว้ เพราะฉะนั้นต้องเพิ่มความอดทนขึ้นอีกหลายเท่าตัว ตัวสุดท้ายคือ **จาคะ** เสียสละ
ตัวนี้ก็คือว่า มีอะไรในส่วนที่เราคิดว่าเราพอที่จะสละ พอที่จะอภัยให้กับอีกฝ่ายได้ก็รีบๆ

ทำเอาไว้ แล้วขณะเดียวกันว่าอะไรที่เราได้อยู่มันดีมันเหมาะมันสมสำหรับอีกฝ่ายหนึ่งก็พยายามทำให้เขา เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าชีวิตคู่ของเรามีความจริงใจต่อกัน มีความซื่อ กล้น มีความอดทน มีความเสียสละต่อกัน มันก็จะอยู่ด้วยกันได้ยาวนาน ไม่มีพรอะไรที่จะรักษาชีวิตคู่ของเราเอาไว้ได้ นอกจากสิ่งที่เรากระทำดีต่อกันเท่านั้นเอง เทศนาวาสนะ ท้ายสุดแห่งพระธรรมเทศนา (หัวเราะ) ไปๆ มาๆ มันจะกลายเป็นเทศน์ไปซะแล้ว เอาแค่นั้นแหละ ตั้งใจเอาไว้จำเอาไว้ว่ารักกันได้ กว่าจะตกลงกันได้มันยากมันเย็น ได้มาแล้วรักษาเอาไว้ให้ดี โดยเฉพาะถนอมน้ำใจต่อกัน พยายามประภาพิยะวาจาต่อกันมีอะไรพูดดีต่อกัน เราแต่งงานไปเราไม่ได้แต่งงานกับเขาคนเดียว แต่ว่าเราต้องแต่งงานกับครอบครัวกับญาติพี่น้องของเขาอีกเยอะแยะ คนที่เรารักอาจจะดี แต่ญาติของคนรักของเราอาจจะเงี้ยไม่เอาไหนก็ได้ เพราะฉะนั้นต้องอึดมากๆ เลย อาตมาทุกวันนี้เคยบอกกับภรรยาว่าให้นางสาวไทย พ.ศ. ล่าสุดมากุยก์เขาอยู่ตรงหน้า บอกว่า ท่านเจ้าชายสิขิไปแต่งงานกับดิฉันเถิด บอกไม่ไหวนึกแล้วมันสยดสยอง คือมานึกแล้วว่าเราแต่งงานกับเขามันไม่ได้แต่งงานคนเดียว มันต้องแต่งงานกับครอบครัวเขา กับญาติพี่น้องของเขาอีก ตั้งเยอะตั้งแยะ แล้วเดี๋ยวจะต้องมีลูก มีหลาน มีเหลน มีโหล่น จะต้องไปดำเนินชีวิตในลักษณะของฆราวาส บอกมันได้เย็นแล้วมันสยดสยอง ไปไม่ไหว ไม่เชื่อว่าเขาไม่ดี เขาดีแต่เราเองมันไปไม่รอด เพราะฉะนั้นต่อไปเป็นนางสาวไทย พ.ศ. ล่าสุดมาขอแต่งงานด้วยก็ไม่เอาแล้วจำหนูเอ๊ย...มันกลัวจริงๆ ใครที่กล้าแต่งงานขอหมวกกล้าหาญมากต้องให้เหรียญอะไร ? กางเขนเหล็ก ? ...

ชีวิตคู่พระพุทธเจ้าบอกว่า ถ้ามีศีลมีทานเสมอกันอยู่กันได้นาน ท่านบอกว่าเป็นคู่เทวดากับเทวดา มันจะมีคู่เทวดากับเทวดา เทวดากับมนุษย์ เทวดากับนางผีเสื้ออะไรอย่างนี้ ไล้ไปเรื่อยสลบกันไปสลบกันมา ถ้าได้คู่เทวดากับเทวดา มนุษย์กับมนุษย์ ผีเสื้อกับผีเสื้อ ผีเสื้อนี่คือยักษ์ ยักษ์กับยักษ์อย่างนี้ มันก็เรียกว่ายุ่งๆ ถูกผ่าถูกตัว มันไม่ผิด ผ่าผิดตัว เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ากระโดดข้ามไปกระโดดข้ามมาละก็ ชีวิตคู่อาจจะไม่ดีพอ หรืออาจจะไม่เย็นยาวอย่างนี้เป็นต้น โบราณเขาถึงจะต้องมีการดูดวง แต่จริงๆ แล้วดวงนั้นมันขึ้นอยู่กับเรามากกว่า ถ้าตั้งใจจะประคับประคองมันให้ดีจริงๆ อยู่กันด้วยความอดทนอดกลั้นมันต้องได้ดีอยู่แล้ว

แต่งงานก็มาหาพระไซ้หมี่ ? ถึงเวลานั้นแต่ก็ทำบุญเลี้ยงพระ มีลูกก็หาพระตั้งชื่อให้ ถึงเวลาก็มีการโกนผมไฟเผด็จอรหันพระอีก สมัยก่อนนี้ถ้าหากว่าเข้าเรียนก็ส่งไปโรงเรียนวัดอีก ถึงเวลาจะแต่งงานแต่งงานการก็ถึงพระอีก เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาพระสวดต่อนาม ตายขึ้นมาพระสวดบังสุกุล โบราณเขาเก่งเขาผูกพวกเรายู่กับความดีตลอด พวกเรามันสู้โบราณไม่ได้ ไม่เห็นความฉลาดล้ำลึกของคนโบราณ

ถาม : อย่างคนที่เขาไป (ไม่ชัด) แต่หลังจากที่เขาผิดแล้ว แล้วเขาก็ไม่ได้ผิดอีก เพราะเขาไม่ได้คืน อย่างนี้ถือว่าเขาผิดมั๊ย ?

ตอบ : ถ้าหากว่ายังไม่มีการไปขอขมากันความผิดนั้นก็ยังมีอยู่ โบราณเขาถึงได้ว่า ถ้าหากว่าเวลาที่มีการหนีตามกันไป มีการลุดกันไป โบราณเขาถึงมีการขอขมา การขอขมานี้ ถ้าหากว่าอีกฝ่ายหนึ่งยกโทษให้ถือว่าเป็นการอโหสิกรรม คือจะไม่มีโทษอีกเลย

ถาม : อย่างศีลข้อ ๑ นี้เราฆ่าไปแล้วๆ เราขอขมานี้ตรงนั้นน่าจะขอขมา ศพที่เขาอาจจะไม่ให้ภัยเรา แต่หลังจากนั้นเราไม่ฆ่าอีก ตรงนี้จะถือว่าผิดมั๊ยคะ ?

ตอบ : ตรงนั้นนะ โทษเก่าจะถือว่าไม่ผิดไม่ได้ มันผิดอยู่ แต่ว่าโทษใหม่มันไม่มี เพราะเราพยายามทำในด้านดีให้มากเข้าไว้ ให้จิตมันเคยชินกับความดี จะได้ไม่นึกถึงความชั่วที่เคยทำไว้ตรงนั้นอีก ไม่ว่าจะศีลข้อไหนก็ตาม เมื่อเราล่วงเราละเมิดไปแล้ว ให้ตั้งหน้าตั้งตารักษามันใหม่ทันที อย่านึกไปหวนคิดถึงของเก่า เพราะว่าถ้าคิดถึงของเก่าแล้วใจมันจะหมอง ตั้งหน้าทำดีเข้าไว้ให้ความดีมันเคยชินอยู่ในใจเรา ถ้าหากว่าจิตมันเกาะความดีจนชิน ถึงเวลาตายมันไปดี

ถาม : เพราะฉะนั้น คนที่ผิดศีลข้อ ๓ นี้ถ้าฝ่ายเจ้าของเขาไม่ภัยอยู่แล้ว แต่ว่าผู้ที่เข้ามาอยู่ด้วยกันเขาก็พยายามปฏิบัติธรรมนะคะ ตอนนั้นมันได้นิดหน่อย แต่...?

ตอบ : ผิดนะผิด แต่ถ้าหากว่าเราทำความดีสูงกว่ากำลังของความดีมันก็สามารถส่งให้เราไปได้แต่ว่ามันประมาทไม่ได้เลยนะ

ถาม : เราจะถือว่าเขาจะไม่ผิดอีกแล้วตอนนั้น แต่ว่าเขาไม่คืนให้ตอนนั้นจะถือว่าเขาถือศีลบริสุทธิ์ได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราไม่ละเมิดคนของเขาอีกก็ไม่ใช่เป็นไร

ถาม : ถ้าเราไปเอาของเขา แล้วได้รับความยินยอมจากเขา ?

ตอบ : อันนั้นไม่ผิด

ถาม : แต่ที่ต้องยินยอมด้วยใจจริงๆ ใช่มั๊ยคะ ?

ตอบ : หลอกให้เขาเอ่ยปากยอมก็ใช้ได้แล้ว เรื่องของธรรมะเขาตรงไป ตรงมา ถ้าบอกว่ายอมก็เป็นอันว่าจบเลย พยายามไปกล่อมเขาหน่อยก็แล้วกัน

ถาม : แล้วอย่างกรณีที่เรานั่งสมาธินี้ อย่างความรู้สึกเราจะรู้สึกว่าหลงพอท่านมาโปรดเราหรือมาส่งเคราะห์เราเนี่ย มันจะมีเกณฑ์อะไรวัดคะ เพราะบางครั้งมันเหมือนกับที่เราคิดเองเพียงแต่ว่าภาษาพูดมันเหมือนกับเป็นตัวแทนอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : บางที บางอย่างบางเวลา เราถามท่านในเรื่องที่มันจะเกิดขึ้นในระยะใกล้ๆ ไม่ใช่ที่เราปรามาสในครูบาอาจารย์ แต่ต้องการจะทราบจริงๆ ว่าที่มาท่านมาจริง มั๊ย ? เพราะฉะนั้นถามเรื่องที่จะเกิดขึ้นใกล้ๆ อย่างเช่นว่า สมมติว่าพรุ่งนี้เราออกไปข้างนอกจะเจอใครก่อน คนนั้นเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ใส่เสื้อผ้าสีอะไรแล้วเราก็จดจำไว้ ถ้าหากว่ารุ่งขึ้นเป็นไปตามนั้นจริงๆ ก็แปลว่าใช่อย่างนี้เป็นต้น แต่ถ้าถามหวยก็คงจะโดนไม้ตะพุด เพราะฉะนั้นก็เลือกถามเอาหรือไม่ว่าจะมีเหตุหรือไม่เกิดขึ้นในครอบครัว ถ้าเกิดขึ้นจะ

เกิดในลักษณะไหนอย่างนี้ ถามเพื่อต้องการความมั่นใจไม่เป็นไร

ถาม : แล้วอย่างการที่เราารู้สึกว่าท่านมาโปรดนี้ อาจจะไม่ใช่ว่าทุกครั้งที่เป็นท่านใช่ไหมคะ บางครั้งเราอาจจะคิดเองก็ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : มันอาจจะไม่ได้ทั้งสองอย่าง แต่ถ้าหากว่าเราเคยใช้กรรมดีในนั้นจนชินแล้ว มันใจ พอความรู้สึกนั้นมันเกิดขึ้นมา เราจะรู้ทันทีว่านั่นแหละของจริง หลวงพ่อท่านถึงได้ย้ำแล้วย้ำอีกบอกให้จำอารมณ์นั้นไว้ ถ้าเราจำได้ถึงเวลาอาการเกิดขึ้นตามนั้นก็แปลว่าใช่ ถ้าหากว่าผิดไปจากนั้นก็ให้สงสัยไว้ก่อนว่าอาจจะไม่ใช่

ถาม : ที่เมื่อวานบอกว่าถ้าเรื่องงานให้ติดต่อกับพระวิสุทธิเทพนี่ คำว่าพระวิสุทธิเทพนี่ ในความหมายก็คือ...?

ตอบ : พระพุทธเจ้าบนพระนิพพาน จุตรูปบอกท่านกลางแจ้งก็ได้

ถาม : จะองค์ไหนก็แล้วแต่หรือคะ ?

ตอบ : ก็เอาว่า องค์ปัจจุบันแล้วกัน

ถาม : มีอีกอันหนึ่งคือ เพื่อนเขาถามมาคือเขาจะจับลมหายใจไม่ค่อยจะได้ พอจับไปซัก ๓-๔ หนมันก็จะหายไปทุกครั้ง เขาก็มีความรู้สึก ว่าทำไมเขาถึงจับไม่ได้ ?

ตอบ : บางทีเขาอาจจะมีความรู้สูงไปเลยก็ได้นะ ลมหายใจหายไปเลยนี่อย่างน้อยๆ มันจะต้องเป็นปฐมฌานละเอียดหรือไม่ก็เป็นฌานที่ ๒ ความรู้สึกของจิตกับกายมันแยกออกจากกันเราจับอาการของลมหายใจเข้า-ออกไม่ได้นะ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามันเกิดขึ้นบอกเขา บอกว่าลองอย่าไปความหลวมหายใจ ทำเฉยๆ ไม่รู้ไม่ชี้ให้กำหนดสติไว้ว่าตอนนี้ลมมันไม่มีแล้ว มันจะมีคำภาวนาหรือไม่มีคำภาวนาก็ให้รู้ไว้อย่างนี้เป็นต้น ถ้าหากว่าเราทำใจรักษาไว้ในระดับนี้ได้ มันจะก้าวหน้าไปอีก ถ้าหากว่ามันเป็นฌาน ๒ อย่างที่ว่าว่าจริงนะจะ แต่ถ้าหากว่าไม่ได้ก็แปลว่าจิตของเขาหยาบ ผลอไปกับลมหายใจเข้าออก ก็ให้ย้อนกลับมานึกถึงลมหายใจเข้าออกใหม่ เป็นไปได้ทั้ง ๒ อย่าง ที่นี้ตัวเขาเองต้องสังเกตเองว่ามันเป็นแบบไหน

ถาม : ไม่สอนนั่งสมาธิหรือคะ ?

ตอบ : คือว่าบ้านสายลมเขาสอนเป็นปกติอยู่แล้ว ถ้าหากว่าเราไปสอนมันเหมือนกับสอนแข่งกับสำนักใหญ่ มันน่าเกลียด เพราะฉะนั้นถ้าใครปฏิบัติมาติดขัด สอบถามตรงนี้ก็ดีกว่า

ถาม : ...ปกติจะหยุดทุกวัน ทีนี้จะไม่อยู่บ้านเดือนหนึ่ง ก็เลยจะหยุดเมื่อไว้ ๓๐ วันที่กำลังจะมาถึงข้างหน้านี้ถือว่าถูกต้องมั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็ได้เหมือนกัน คือความตั้งใจของเรา แต่จริงๆ ถ้าหยุดทุกวัน จิตก็คือจิตใจของเราได้สละออกทุกวัน ประเภทที่ว่าทำบุญทีละบาท ทำ ๓๐ ครั้งโอกาสดีกว่าทำบุญที่ ๓๐ บาทแต่ทำครั้งเดียว ดีกว่าตรงที่ว่าจิตใจเราได้สละออกทุกวัน ได้นึกถึงบุญทุกวัน มันจะอยู่ในกุศลที่มากกว่า แต่อันไหนมันจะได้นึกถึงครั้งเดียวได้ทำครั้ง

เดียว เพราะฉะนั้นจริงๆ แล้วก็คือมันใช้ได้ทั้งคู่ แล้วแต่ว่าโอกาสมันจะอำนวย แต่ถ้าว่ากันตามความเป็นจริงแล้วหยอดทุกวันโอกาสมันจะดีกว่า เพราะฉะนั้นถ้ามีโอกาสทำทุกวันก็ทุกวัน ถ้าไม่มีทุกวันก็เล่นมันทีหนึ่ง ๓๐ เหรียญไปเลยหรือจะเอา ๓๖๕ เหรียญ (หัวเราะ) เล่นมันปีละครั้งเลย

ถาม : แล้วถ้าเรามีการแผ่เมตตา สวดมนต์ก่อนนอนทุกวัน นี่ถ้าเราทำทุกวันเป็นกิจวัตรไม่มีพลาดอะไรเลย ถือว่าเป็นการดีใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่ามันไม่มีพลาดเลย ถ้าไม่ได้ทำแล้วรู้สึกทันทีว่าเราขาดการกระทำอันนั้นจำเป็นต้องรีบไปทำ อันนั้นถือว่าทำเป็นฉันทแล้ว ความดีมันมั่นคงแล้ว แต่ที่นี้การแผ่เมตตาของเราที่ลักษณะไหน การแผ่เมตตาที่กำหนดจิตใจของเราให้มีความรู้สึกที่เราไม่เป็นศัตรูกับใคร เรายินดีเป็นมิตรกับคนและสัตว์ทั่วโลก ไม่ว่าผู้ใดก็ตามที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายภพไหนภูมิไหน ก็ขอให้เขาพ้นจากความทุกข์อยู่ดีมีสุขด้วยกันในลักษณะนี้ ส่วนอีกอย่างหนึ่งไม่ได้เรียกว่าแผ่เมตตา เรียกอุทิศส่วนกุศล ของเราใช้คำพูดผิด อุทิศส่วนกุศลก็คือ เราทำความดีในทาน ในศีล ในภาวนาเสร็จก็ตั้งใจให้เขา อันนั้นดีมากเลย เพราะว่าบุคคลที่เขา มารอรับนะมีอยู่ทุกครั้งแหละ เพียงแต่เราจะเห็นหรือไม่เห็นเท่านั้น ถ้าหากว่าเขามาแล้วเราไม่ให้เขาก็ถือว่ามาแก้ บางทีเสียใจเดินน้ำตาร่วงไปเลย อุตส่าห์ตะกายมาทั้งทีแล้วทำไมไม่ให้เราละ ?

ถาม : หนูใช้วิธีตามของหลวงพ่อนะคะ ?

ตอบ : ทำตามนั้นก็ถือว่าสมบูรณ์แล้ว

ถาม : แต่ไม่มีตรงที่ให้พ่อนะคะ ?

ตอบ : ในนั้นเขาบอกอยู่แล้ว บอกว่าให้ผู้ที่ล่วงลับไปแล้วใช่ไหม ? จะเป็นญาติก็ดี ไม่ใช่ญาติก็ดี ถ้าหากว่าจะให้พ่อแม่ที่มีชีวิตอยู่บอกท่านตรงๆ เลยว่าเราทำอะไรขอให้ท่านโมทนาด้วย ถ้าหากว่าท่านไม่เอ่ยปากคัดค้านก็ถือว่าใช้ได้แล้ว คนเป็นต้องบอกกับตัวเอง แต่ว่าคนตายนี้เหวี่ยงแหได้

ถาม :

ตอบ : การสวดมนต์ทำวัตร ถึงเราจะชอบภาวนาก็ตามพยายามทำไว้ เพราะว่า การภาวนาจิตใจของเรามันอาจจะฟุ้งซ่านไม่ทรงตัวก็ได้ การสวดมนต์ทำวัตรจริงๆ ถ้าเราทำเป็นมันก็คือ การทำสมาธิจริงๆ นี่เอง อีกอย่างหนึ่งถ้ากำลังใจเราเองช่วยช่วยแตกจริงๆ ตอนนั้นจะคิดชั่วอย่างไรก็ตามมันพูดชั่วไม่ได้ เพราะสวดมนต์อยู่ ทำชั่วไม่ได้เพราะนั่งอยู่ต่อหน้าพระ อย่างน้อยๆ ความเลว ๓ อย่างมันโดนตัดไป ๒ อย่างเป็นอย่างน้อยแล้ว เพราะฉะนั้นหลวงพ่อกับท่านถึงได้สั่งพระของท่านว่า ให้สวดมนต์ทำวัตรทุกวันอย่าให้ขาด ถ้าหากว่าทำเป็นการสวดมนต์ทำวัตรสร้างเป็นทิพจักขุญาณได้ เข้าฌานเข้าสมาบัติได้ไปนิพพานได้ง่ายนิดเดียว จะทำเป็นทิพจักขุญาณนั้นก็ถึงตัวหนังสือขึ้นมาเลย

อติปิโสภะคะวา อะระหังสัมมาสัมพุทธโธ ขึ้นมาทีละตัวเลยชัดเจนแค่ไหนทีพจักขุญาณก็ชัดเจนนั้น จะไปนิพพานก็โดดพรวดขึ้นไปกราบพระบนนิพพานเลย ตั้งใจสวดถวายเป็นพุทธบูชาอยู่ตรงนั้น ตราบใดที่จิตยังมีงานทำมันก็จะไม่เคลื่อนไปจากจุดนั้น เราสวดได้นานเท่าไรเราก็อยู่บนนิพพานได้นานเท่านั้น ตกลงว่าถ้าทำเป็นทุกอย่างล้วนแล้วแต่ทรงความดีได้จนถึงที่สุดทั้งนั้น

ถาม : หนูสวดคาถาพระอินทร์นะค่ะ สหัสสเนตโต จะสวดก่อนอ่านหนังสือแล้วอ่านเสร็จก็จะสวดอีก ๑ จบ แล้วคืนนั้นนอนแล้วหนูรู้สึกว่ามีคนมาบอกว่า ในฝันนะค่ะเหมือนเราเข้าไปนั่งทำในห้องสอบเลย แล้วเป็นข้อสอบแบบสอบฟังค่ะ ภาษาอังกฤษพูดๆ มาหมดเลยแล้วเราก็อ่านในฝันนั้นเป็นข้อสอบเดิมๆ ๒ รอบนะค่ะ พอตื่นมาจำไม่ได้เลยค่ะ คือแสดงว่ามีเทพมาหรืออะไร ?

ตอบ : คือจริงๆ แล้วตัวคาถาท่านปู่พระอินทร์นี่เป็นทิพจักขุญาณอย่างหนึ่ง ทิพจักขุญาณนี้ก็สามารถจะล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งถ้าหากว่าเราทำคาถานี้คล่องตัวจริงๆ ท่านบอกว่าเวลารับระตาศคำถามมาแล้วให้คว่ำลง ตั้งใจขอขามีพระพุทธรูปพระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดาทั้งหมด มีท่านปู่พระอินทร์เป็นที่สุด ขอให้ทำข้อสอบนี้ได้ถูกต้องและก็ถูกใจกรรมการผู้ตรวจข้อสอบด้วย แล้วก็คว่ำระตาศลง ตั้งใจว่านะโม ๓ จบว่าคาถานี้ ๓ จบพอพลิกขึ้นมาอ่านคำถามดู ถ้ายังทำได้ไม่หมดคิดว่าทำได้ไม่หมดก็คว่ำลงว่าคาถาชะอีก ๗ จบ คราวนี้รู้สึกอยากทำอะไรให้ทำอย่างนั้นเลย เคยทดลองมาแล้วได้ผลดีมาก มันตีขนาดตอบตรงทุกตัวอักษรเลย ของพระนี่จะไม่ค่อยยอมให้เลือก ของพระมีแต่จงอธิบายความ แล้วจงอธิบายความนี้ ถ้าเจอ ๓ หน้ากระตาศ ๕ หน้ากระตาศ มันแยเหมือนกันใช่ไหม ? แต่ที่นี้ของเรามันแยหนักกว่าตรงนั้นอีกก็คือว่า แยตรงที่มันดันตรงทุกตัวอักษร ถ้าเขาจับเราว่าเราลอกข้อสอบนี่เจิงเลย เกียงเขาไม่ออก คุณไม่ได้ลอกมันเขียนตรงได้ยังไงเยอะขนาดนั้นนะ ความรู้สึกมันชัดๆ เลยว่ามีพลังงานวิ่งปัดลงตรงนี้ แล้วมันกระจ่ายไปทั่วตัว โดยเฉพาะมือ มันสั่นเลยละ ประเภทแทบจะบังคับไม่อยู่ ต้องประเทภใจเย็นๆ ถ้าเขียนไม่สวยเดียวเขาไม่อ่าน แล้วมันจะแยจะเป็นอย่างนั้น ความรู้สึกเป็นยังไงว่าไปตามนั้น ข้อสอบไม่มียากเลย บางคนที่เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกถามหลวงพ่อกว่า เด็กไม่อ่านหนังสือแล้วไปทำข้อสอบในลักษณะนั้นเด็กมันไม่โง่หรือ หลวงพ่อบอกว่าไม่ว่าข้อสอบออกอะไรเด็กมันก็ทำได้แล้วมันโง่มีอะไร เหลือเชื่อเหมือนกันนะ แต่ถ้าหากว่าเราได้อ่านชะหน่อยหนึ่ง มันจะเป็นการดีมากว่า อันนี้ลองมาด้วยตัวเองได้ผลเกิน ๑๐๐%

ถาม : แล้วตอนอ่านหนังสือความจำจะดีขึ้นด้วยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ความจำจะดีขึ้น ถ้าหากว่าเวลาที่เราระจอบถ้าเราว่าคาถาว่าอะไร ถ้าจิตของเรานิ่งจริงๆ ความรู้สึกมันจะย้อนกลับไปถึงตำราที่เราอ่านย้อนทวนได้หมดเลยเหมือนเรากางตำราออกเลย ค่อยๆ ทำซ่อมไว้ทุกวัน

ถาม : นั่งอยู่เฉยๆ ไม่อ่านได้มีyceแต่ท่องคาถา ?

ตอบ : ก็ให้อ่านไว้ชะหน่อยเผื่อเหนียวไว้ จริงๆ แล้วที่เอาตมาทำข้อสอบก็คือว่าปีนั้นป่วยหนัก พอป่วยหนักเสร็จก็ไม่มีเวลาอ่านหนังสือ แล้ววิชาของพระหนังสือมันตั้งแต่นั้น ออกข้อเดียว (หัวเราะ) คุณอ่านมันอาจจะไม่ออก แต่ถ้าคุณไม่อ่านมันออกแน่ๆ

ถาม : การแก้กรรมมีจริงมีyce ?

ตอบ : การแก้กรรมมีจริง แต่บุคคลที่แก้กรรมให้ต้องรู้จริงๆ สามารถติดต่อเจ้ากรรมนายเวรได้จริง ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วเขาบอกให้ทำแบบไหนแล้ว ทำแบบนั้นสิ่งนั้นก็จะเป็นไปได้ อย่างเช่นว่า บางคนเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยกรรมอะไรบางอย่าง เขาต้องการทดแทนแบบไหน แล้วทำให้เขาไป อากการป่วยนั้นจะหายทันทีเลยไม่ต้องรักษาไม่ต้องอะไรก็ได้ แต่อย่าลืมนะคนนั้นต้องรู้จริงๆ ถ้ารู้ไม่จริงอาจจะลำบากหน่อย โดนหลอกได้ง่าย

ถาม : มีโฆษณาเยอะมาก ?

ตอบ : โฆษณานั้นอย่าเพิ่งเชื่อ เรื่องกฎของกรรมนี้ถ้าเรามั่นคงในทาน ศีล ภาวนา เขาจะสนองเราได้ไม่ถึง ๒๕% อีก ๓ ส่วนนั้นโดนอานุกาภาพของทาน ศีล ภาวนาป้องกันไว้แล้ว เพราะฉะนั้นเราแก้กรรมทำด้วยตัวเองก็ได้ โดยเฉพาะทาน ศีล ภาวนามันมีผลบุญสูงสุด ทานให้ผล ๑๐๐ ส่วน ศีลให้ผล ๑๐,๐๐๐ ส่วน ภาวนาให้ผล ๑,๐๐๐,๐๐๐ ส่วน เพราะฉะนั้นภาวนาจะให้ผลสูงสุด ถ้าเราทำจนกระทั่งกำลังใจทรงตัวเป็นปกติ พวกกรรมเก่ามันจะตามได้ยาก แล้วถ้าหากว่าเรายังหลุดพ้นไปเลยก็เป็นอันว่าจบกัน ไม่ต้องตามกันเลย

ถาม : แล้วเราอธิษฐานช่วยคนอื่นได้มีyce ?

ตอบ : ถ้าหากว่าถึงระดับที่ว่าจบกันไปแล้วมันจะเกิดฤทธิ์อย่างหนึ่ง เขาเรียกว่า อธิษฐานฤทธิ์ กับบุญฤทธิ์ ๒ อย่างนี้สามารถช่วยคนได้

ถาม : ถ้ายังไม่ถึงก็ไม่ควรใช้มีyce ?

ตอบ : ถ้ายังไม่ถึงช่วยได้แต่มันก็ได้น้อย

ถาม : เพราะอย่างแม่เขาจะเป็นโรครักษาไม่หายซักที เสร็จแล้วอย่างหนูสวดมนต์ หรือคนอื่นเขาจะทำบุญนี้หนูๆ ก็จะไม่... (ไม่ชัด) ?

ตอบ : ไม่เป็นไร ทุกครั้งก็บอกให้เขาโมทนาอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรเขาด้วย ทำไปเรื่อยๆ ที่ละนิดทีละหน่อยดีกว่า ถ้าหากว่าไปแก้กรรมประเภทที่ว่าไม่ถูกต้องตามศีลตามธรรมเดี๋ยวจะเสียหายกันยกใหญ่เพราะมันจะเรียกกันเยอะๆ

ถาม : ก็จะมีเพื่อนแนะนำให้ไปวัดโน้นวัดนี้บ้างแต่ก็ไม่กล้าไป ?

ตอบ : ลำบากหน่อย ถ้าหากว่าไม่มั่นใจก็ค่อยๆ ไปดูเขาก่อนอย่าเพิ่งพาคนไข้ไป ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เข้าไปเหมือนนักท่องเที่ยวคนหนึ่ง ไปสังเกตการณ์ก่อนก็ได้ ถ้ายังได้ทิพจักขุญาณก็ดูมันเลย ดูมันทำได้จริงหรือเปล่า ?

ถาม : แล้วอย่างหนูทำบุญทุกวันหยอดเงินบาทหนึ่ง หยอดเงินหน้าห้องพระค่ะ แล้วหนู ยังไม่ได้เอามาถวายถือเป็นการทำบุญหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : เป็นแล้ว เพราะว่าเราตั้งใจอยู่แล้วว่าเงินส่วนนี้จะทำบุญ ถ้าหากว่าเราตายตอน นั้นผลบุญอันนั้นเราได้เลย แต่พระชาตุน เพราะยังไม่ได้รับสตางค์ (หัวเราะ) อันนี้ไม่ต้อง กังวล อันนี้เป็นบุญอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าของเรานี้ เจตนามันเป็นบุญอยู่แล้ว พอเราทำได้ไป ผลบุญนั้นก็ป็นอันสำเร็จแล้ว มันก็เหลืออยู่เพียงว่ามีวาระมีโอกาสก็เอาเงินนั้นมาถวายพระ เพราะฉะนั้นห้ามตายก่อน ตายก่อนพระชาตุน อธิษฐานบารมีที่สำคัญนะ เป็นบารมีที่ สำคัญมาก คนที่ไม่ถึงระดับปรมาตมามีใช้อธิษฐานไม่เป็นด้วยซ้ำไป บางคนก็เข้าใจผิด ว่า อธิษฐานบารมี อย่างเช่นว่า ทำบุญแล้วขอให้ป็นนั้นขอให้ป็นนี้ ขอให้ได้นั้นขอให้ได้นี้ ปรากฏว่าเป็นการโลกเขาไปคิดอย่างนั้น อันนั้นไม่ใช่ อธิษฐานบารมีเป็นการเจาะจงว่าผล บุญที่เราทำจะให้มันเกิดอะไร จะให้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ สำหรับตัวเราเป็นการเจาะจงเวลา ถ้า หากว่าเราต้องการของอย่างหนึ่งตอนนี้ ถ้าเราไม่ตั้งใจไว้ก่อนมันมาอีกในปี ๒ ปี ช่างหน้า ซึ่งไม่มีประโยชน์กับเราแล้ว อธิษฐานบารมีเป็นการยิงปืนเล็งเป้าเพื่อให้ถูกต้องเป้าหมาย ถ้าหากยิงเหวี่ยงแสลงเดชไปมันอาจจะไม่ถูกเป้าหมายเลยก็ได้ สิ่งที่เราทำไม่ว่าจะดีหรือชั่ว เขาส่งผลอยู่แล้ว อธิษฐานบารมีนี่เป็นการจำกัดว่าจะให้เกิดขึ้นเมื่อไหร่ เกิดผลอย่างไร มันไม่ได้โลภอะไรเลย เพียงแต่กำหนดให้มันแน่นอนลงไปเท่านั้น เรื่องของอธิษฐาน บารมีนี่ถ้าหากว่าเราสร้างสาเหตุได้เพียงพอ ผลมันก็จะเกิด ทีนี้ถ้าหากว่าเหตุมันยังไม่ พอผลมันก็จะยังไม่เกิดหรอก อย่างเช่นว่าน้ำขวดนี้ ยกตัวอย่างน้ำนี้ง่ายดี ถ้าหากว่าโยมสร้าง เหตุเพียงพอก็คือ น้ำมันจะเต็มขวดแล้ว โยมตั้งใจอธิษฐานขอ น้ำขวดหนึ่งโยมได้แน่นอน แต่ ถ้าหากว่าน้ำมันแค่นี้ แล้วโยมตั้งใจขอ น้ำเต็มขวด เขาก็ให้เราไม่ได้เพราะว่ายังไม่เต็ม เพราะ ฉะนั้นเราต้องทำเหตุให้เพียงพอ ผลถึงจะได้ เรื่องของกรรมะเป็นเรื่องตรงไปตรงมา ที่หลวง พ่อโตวัดระฆังท่านบอกว่า ถ้าเจ้าไม่สร้างเอาไว้แล้ว เทียวไปขอร้องขอต่อคนอื่นเมื่อไหร่เจ้า จะได้ เพราะฉะนั้นก็เลยจำเป็นต้องตรงนี้ว่า เราต้องทำให้เพียงพอ ถึงเวลาอธิษฐานว่าเรา ต้องการอย่างไรมันถึงจะเป็นอย่างนั้น

ถาม : การสวดมนต์นี่ถือเป็นการภาวนาอย่างหนึ่งมั๊ยครับ ?

ตอบ : เป็นแน่นอน เมื่อก็อธิบายไปแล้วว่ากันได้ยันนิพพานไปเลย สวดมนต์อย่างเดียวแท้ง

ถาม : มีอานิสงส์เท่ากับการนั่งสมาธิมั๊ย ?

ตอบ : ถ้าหากว่านั่งสมาธิแล้วจิตใจไม่มีคุณภาพ กับสวดมนต์แล้วจิตใจตรงตัวมาก กว่า ก็มีอานิสงส์มากกว่าซะด้วยซ้ำไป มันก็ต้องดูว่าคนทำฯ ได้แค่ไหน

ถาม : ที่บอกว่าจิตมีคุณภาพหมายความว่าอย่างไรครับ ?

ตอบ : จิตมันไม่ฟุ้งซ่านไปคิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเรื่อย ถ้าหากว่ามันทรงตัวแน่นอนไป เลยก็สบาย

ถาม : ถ้าเปิดเทปธรรมะนี้แทนที่ที่จะดูหนังสือแล้วสวดตามนี้หลับตาสวดตามได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้เหมือนกัน อย่างน้อยๆ ถ้าหากว่าไม่มีสมาธิมันจะสวดผิด สมาธิขั้นต้นมันต้องได้อยู่แล้ว

ถาม : (ถามเรื่องคนเอาเงินจี้ตมาถวาย)

ตอบ : พวกนี้ไปพม่ามาแล้วเขาเห็นเอาตมาไปสร้างวัดไว้ที่พม่า ไปเที่ยวพม่ากลับมาเงินเหลือเขาก็เอามาถวาย เงินพม่าตั้งเยอะตั้งแยะ แลกเป็นเงินไทยได้นิดเดียว ของพม่าเองจริงๆ เขาอยากถือดอลลาร์มากกว่า ใครเข้าไปนี่เขาบังคับให้แลกดอลลาร์ ถ้าเข้าไปถูกต้องตามพิธีกรรมของเขา นี่จ่ายอานเลย เพราะเขาจะบังคับให้แลกอย่างน้อย ๓๐๐ ดอลลาร์ ๓๐๐ ดอลลาร์นี่มันตั้ง ๑๒,๐๐๐-๑๓,๐๐๐ เขียวนะ เสร็จแล้วใช้ไม่หมดนี่ห้ามเอากลับด้วย เท่ากับบังคับเราใช้ให้หมด พม่าที่เขาแอบใส่ จริงๆ ใช้ไม่หมดห้ามเอากลับด้วย อะไรก็ไม่ว่าหรอก เงินที่ไปแลกตามสถานที่อย่างเป็นทางการ มันใช้ได้เฉพาะแหล่งเที่ยวเท่านั้น มันเป็นเงินพิเศษต่างหากออกไป ชาวบ้านทั่วไปใช้ไม่ได้ ถ้าเงินอย่างนี้เขาใช้กันทั่วๆ ไป เราไปแลกในตลาดมืดนี้ถ้าหากว่าบาทหนึ่งได้ ๑๙ จี้ต ปัจจุบันนี้แน่ แต่ถ้าหากว่าคุณไปแลกดอลลาร์ ปัจจุบันในธนาคารนี่ ดอลลาร์หนึ่งได้ ๕-๖ จี้ตเท่านั้นเอง พม่ามันไม่ชอบอเมริกา มันกดเงินอเมริกา เลยเล็กกว่าเงินไทยตั้งหลายเท่า จริงๆ แล้วในตลาดมืดนี่ดอลลาร์หนึ่งแลกได้ประมาณ ๖๐๐ จี้ต ความไม่ชอบหน้ามันก็เลิกกดซะเลยหมดเรื่องหมดราว เงินพม่าเป็นเงินตลกมาก เงินของเขามันจะมี ๑ จี้ต, ๕ จี้ต ๑๐, ๑๕ จี้ต ๒๐, ๒๕, ๓๐, ๓๕, ๔๐, ๔๕, ๕๐ ไปจนถึง ๙๕ แล้วก็ ๑๐๐ โอ้โห...เราเองมันไม่เคยชินกับเขา เวลาเขาทอนเงินมาที่นี้นับตาเหล่เลย ของเขาชินนี้เขาจับรวบ ๔๕ กับ ๕ เป็น ๕๐ ๙๕ กับ ๕ เป็น ๑๐๐ ส่งมาเรานับจนตาเหล่เลยกว่าจะครบ ไถ่ของมันนับแป็บเดียว แล้วเสร็จแล้วพอถึง ๑๐๐ มันก็จะเป็น ๒๐๐ เป็น ๕๐๐ เป็น ๑,๐๐๐ แต่ว่าแรกๆ นี่มันลงท้ายด้วย ๕ หมดเรียงเป็นแถวไปเลย ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมถึงทำเงินอัตรานี้ออกมา

ถาม : คีบพระสูตรคืออะไรครับ ?

ตอบ : คีบพระสูตรก็คือ คีบของพระพุทธเจ้า ๑ คีบ มีอยู่ ๒๘ นิ้วเศษๆ คือ ๒ ฟุตกว่า เพราะฉะนั้นที่บอกว่ากว้างคีบครึ่ง ชายคีบหนึ่งนั่นจริง ๆ แล้วของเรามันเกือบเท่าฝ่าหมั้นะ สมัยก่อนคนหัวโต ในเมื่อคนตัวโตก็จะอยู่ในลักษณะที่ว่าใช้ของชิ้นใหญ่หน่อย

ถาม :

ตอบ : คีบมือของพระพุทธเจ้าตามอัตราส่วนแล้วก็ประมาณ ๒๘ นิ้วเศษๆ ของปัจจุบันนี้เท่ากับว่าคีบหนึ่งของพระพุทธเจ้าเท่ากับ ๒ ฟุตกว่าของสมัยนี้

ถาม : เช็งเม้งนี้ถ้าเราถวายสังฆทานแทนการไปไหว้ ?

ตอบ : โอ๊ย ตรงกว่ากันเยอะเลย แต่ว่าตามประเพณีนั้นเราควรจะทำ ไม่ขึ้นแต่ยวคนอื่น เขาว่าเอาแล้วเราจะไม่สบายใจ จริงๆ แล้วมันได้เยอะ ประเพณีเช็งเม้งนี่คือการแสดงออก

ซึ่งความมกตัญญูต่อบรรพบุรุษ หลวงพ่อท่านบอกมาให้สังเกตคนจีนดู คนจีนประกอบไปด้วยความมกตัญญูเพราะฉะนั้นจะหาคนตกต่ำได้ยาก ท่านบอกว่าตัวความมกตัญญูนี้สร้างความรุ่งเรืองให้คนจีนไปอยู่ไหนจะลำบากแค่พักเดียว ไม่ซำกี้ตั้งหลักได้ ท่านบอกพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า นิमितตัง สาธูรูปานัง กตัญญูกตเวทิตา ความมกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี เพราะฉะนั้นประเพณีบางอย่างที่มันก็ตรงกับความดีเหมือนกัน แต่ว่าส่วนบุญกุศลที่ทำนะมันไม่ค่อยตรง ในเมื่อมันไม่ค่อยตรงถึงเวลาเราก็ถวายเป็นสังฆทานทางด้านนี้ตั้งใจอุทิศให้ท่านไปแล้วก็ไปทำตามประเพณีของเขาซะให้มันได้ทั้งสองฝ่ายไปเลย

ถาม : ที่เขาเผาอะ อะไรเขาได้จริงหรือเปล่านั้น ทำไมเขาชอบเอามาเผา ?

ตอบ : มันไม่ได้หรอก ไม่มีอะไรได้ อันนั้นเขาเชื่ออย่างนั้น เผาต่อไปก็แล้วกันไม่เป็นไรหรอก อย่างที่บ้านก็เหมือนกัน พอเตี้ยตายเขาทำกงเต๊กกัน ตอนนั้นปี ๒๕๑๘ ก็ปีมาแล้ว ละ ตอนนั้นกงเต๊กคืนละ ๗,๐๐๐ ล่อไป ๗ คืน สมัยนั้นเงิน ๔-๕ หมื่นนี้ซื้อรถได้หลายคันเลย (หัวเราะ) ถามพี่ชายบอกว่าจะทำไปทำไมก็รู้อยู่ว่าทำไปก็เท่านั้นแหละ เขาบอกว่าถ้าทำได้แล้วไม่ทำเสียเพื่อนบ้านจะถูกเอา เลยกลายเป็นว่าซื้อการตุ๊กของเพื่อนบ้านไปซะเยอะ เสียสตางค์ไปมากเลย เรื่องของการปฏิบัติ เราต้องโลกไม่ซำกัธรรมไม่เสียพระพุทธเจ้าท่านไม่เคยคัดค้านใคร เพราะฉะนั้นประเพณีเคยทำมาอย่างนั้นก็ทำไป รู้ว่าอะไรดีกว่าเราก็แอบทำอย่างนั้นไปซะ

ถาม : แต่ถ้าไม่มีคนว่าเราก็ทำในสิ่งที่เราอยากทำ ?

ตอบ : ทำไปเลย โดยเฉพาะถ้ารุ่นของเราจะเปลี่ยนแปลงแล้ว รุ่นหลังๆ ไม่ค่อยเท่าไรหรอก ส่วนใหญ่เขาเชื่อด้วยซ้ำไป บางทีไปตากแดดร้อนก็ร้อนรถก็ติด แม่เจ้าพระคุณตั้งครึ่งค่อนวันยังไม่ถึงซะทีหนึ่ง ลองดูตอนแข็งเม็งออกชลบุรีดูซิ สระบุรีอีกทีหนึ่ง ไอ้โอ...มันติดได้ติดดี

ถาม : แต่เดี๋ยวนี้เขายินยอมเวลาเผาเสร็จแล้วเอาไปลอยน้ำหมด ?

ตอบ : ของไทยเขาก็ก่อนอย่างนั้น ง่ายดี บางทีก็เหลือกระดูกวันเดียวสำหรับทำบุญเท่านั้นเอง นอกนั้นก็ลอยน้ำไปเกลี้ยงเลย ไม่เปลืองที่นะ เรื่องของฮวงจุ้ยเรื่องของอะไรมันมีผลเหมือนกัน แต่ก็อย่างว่าแหละ ถ้าหากว่าเรามั่นคงในทาน ศีล ภาวนา เรื่องเหล่านี้ก็ให้ผลเราน้อย แต่ถ้าหากว่าเราไม่มั่นคงในทาน ศีล ภาวนาเรื่องเหล่านี้ก็พอมีผลกับเราเหมือนกัน เพราะว่าโลกของเรามีสนามแม่เหล็กโลก มันจะมีพลังงานอะไรของมันอยู่ ถ้าหากว่าถูกที่ถูกทางถูกจุดมันก็หนุนเสริมได้เหมือนกัน

ถาม : อย่างนี้คนเราก็ต้องขึ้นอยู่กับดวงเหมือนกันนะครับ ?

ตอบ : คือว่าเรื่องของพื้นฐานดวงสำคัญที่สุด ถ้าคุณทำบุญทำกุศลมา กุศลจะส่งซะอย่าง ประเภทที่เรียกว่าไปนอนใต้ต้นไม้ยังได้ทองไปเซ่งหนึ่ง ซำกี้ซำ

ถาม : แต่เห็นคนทำชั่วเยอะๆ ก็ได้ดีอะไรอย่างนั้นะ ของเก่าเขาเยอะหรือครับ ?

ตอบ : อย่างนั้นเขาเองเขายังไม่เจอสิ่งที่ทำชั่ว เวลาส่งผลมันเป็นอย่างไง ก็เลยไปสบาย ออกสบายใจอยู่กับการกระทำอย่างนั้น พอถึงเวลากุศลมันหมด ออกุศลคือ ความไม่ดีมันเข้ามา คราวนี้รำร้องไปก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ถาม : คนตายนี้เขาเอากระดูกเก็บไว้ไหว้ ถึงเวลา ๒๐-๓๐ ปีนี้ถึงเวลาคนนั้นมันเกิดแล้วนี่...?

ตอบ : คือกำลังใจของเราเนี่ยถ้าหากว่าเรายังยึดอยู่ เช่นว่า รัชกาลที่ ๕ ของเราคนให้ ความเคารพมาก ถ้าหากว่าท่านไปเกิดแล้ว แต่คนยังกราบไหว้เคารพอยู่เป็นปกติ ช่างบน จะจัดเทวดาหรือพรหมที่มีบารมีใกล้เคียงกันลงมารับหน้าที่นั้นแทน ท่านเองท่านก็จะ สามารถสงเคราะห์ได้ใกล้เคียงเหมือนเดิม

ถาม : คนจีนนะ บางคนที่ตายไปแล้วนี่ พ่อ แม่ พี่น้องคนที่ตายนี้เขาจะเชิญวิญญาณ เขาเรียกทังซี้ก๊วยอันนี่จะเป็นจริงมั๊ย ?

ตอบ : อันนี้รู้จัก เป็นปลอมก็ได้ เพราะว่าบรรดาร่างทรงถ้าหากอย่างเป็นเปรต อสุรกายอะไรเหล่านี้ ท่านทั้งหลายเหล่านี้จะมีความเป็นทิพย์อยู่ เขาจะรู้ว่าคนๆ นั้นลักษณะ ทำทางเป็นอย่างไร ชอบแสดงออกอย่างไรเป็นปกติ เขาจะทำอาการพวกนั้นออกมาหมด เลย เสร็จแล้วสภาพครอบครัวยังเป็นอย่างไร พวกนั้นเขาจะมีความเป็นทิพย์เขาจะบอกถูก แต่ว่าเขาจะถูกเฉพาะในส่วนที่เป็นอดีตเท่านั้น ถ้าถามถึงอนาคตเมื่อไหร่ พวกนี้ไปไม่ถึง เพราะว่ากำลังบุญของเขาไม่ถึงตรงจุดนั้น เพราะฉะนั้นถามพวกนี้ถาม อดีตมันตอบได้จ้อยๆ แสดงทำทางเหมือนกันหมดเคยนั่งไขว่ห้างสูบยาอย่างไงมันทำได้หมด แล้วที่เป็นของแท้นะมันหายาก แต่ว่ามันก็ยังดีอยู่อย่างนะ อย่างน้อยเวลาเราไปทำอย่างนั้นเราก็ตบใจใจซึ้งมั๊ย คิดว่าญาติพี่น้องของเราไปได้

ถาม : คือความจริงถ้าไม่เชิญมาที่คนที่ตายไปนี่ต่อไปจะเกิดมาเป็นใบ้ แต่นี่ก็ไม่เชื่อนะ ครับ เพียงแต่ว่า โบราณเขาเล่าให้ฟัง ?

ตอบ : อันนี้ก็เจอมาเยอะ แต่ว่ามันแปลกอยู่อันหนึ่ง อยู่ในลักษณะแบบมโนมยิทธิของ หลวงพ่อเลย จะมีการประภทพอคนตายแล้วเขาจะดูว่าคนตายนั้นไปไหนก็มีการนั่ง ภาวนา เสร็จแล้วตัวอาจารย์ก็เอาตัวป้อมมาปิดหน้าให้ แล้วก็มีการจูดรูปจุดเทียน ลักษณะ คล้ายๆ กับการฝึกมโนมยิทธิที่จะมีกระตาดชะนะโมพุททายะปิดหน้า แล้วก็มีการส่องไฟ แบบนั้น แต่ว่าเขาบอกเอาไว้อย่างหนึ่งเลยว่า ถ้าหากว่าคนตายอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ อย่าข้ามไป ถ้าข้ามไปเราจะตายไปด้วย ให้ตะโกนติดต่อกันอยู่ตรงนั้นแหละ ให้ ตะโกนถามไปว่าเป็นยังไงตายแล้วสบายมั๊ย อยู่ตรงนั้นแหละ เป็นยังไงมีอะไรจะฝากถึงลูก ถึงหลานบ้าง เขาจะมีข้อห้ามของเขาอยู่เหมือนกัน อันนี้เป็นเรื่องแปลกมาก อันนี้เป็น อากาศของคนจีนแท้ๆ แต่มันมาตรงกับมโนมยิทธิของหลวงพ่อก็ได้ แสดงว่าเรื่องของคนที่ เขาทำได้จริงๆ ถึงวาระ ถึงเวลามันก็คล้ายกันหมด อันนี้ตามดูเขามาตั้งแต่เด็กจ

ถาม : ก็อย่างของคนจีนนะ ๗ วันเขาก็จะมีทำางเด็กสะพานก็มี...(ไม่ชัด)...คือสะพานนี้...?

ตอบ : ถ้าหากว่าข้ามไปฝั่งโน้นจะเป็นโลกวิญญานไปเลย แล้วถ้าหากว่าคนเป็นนี่ถอดจิตไปแล้วข้ามไปฝั่งโน้นจะกลายเป็นคนตาย ทางด้านโน้นพวกยมบาลเขาจะจับตัวไว้ไม่ปล่อยคืนมา เพราะฉะนั้นเขาจะกำชับนักกำชับหนาว่าอย่าให้ข้ามไป แล้วก็ลักษณะที่เขาภาวนาอะไรไป มันก็จะมีการสันตบชาตัวเอง ทูบอกตัวเองเหมือนกับมโนเมยิทธิเต็มกำลังอย่างนั้น ตลกมากเป็นไปได้เหมือนกันยังไม่รู้

ถาม : อันนี้มีจริงมั๊ย ?

ตอบ : ลักษณะนี้ที่ดูแล้ววิชาการมันเหมือนกันมันก็น่าจะจริง แต่แปลกอยู่อย่างหนึ่งว่า เขาดูได้เฉพาะที่มันไปตรงนั้นเท่านั้นแหละ ถ้าหากว่าจะไปนรกไปสวรรค์อะไรแบบที่ของมโนเมยิทธิเต็มกำลังที่เขาทำไม่ได้ เขาติดต่อได้แค่ตรงจุดนั้นเท่านั้นแหละ เด็กๆ ขอบขู่ไปดูเขาอยู่เรื่อย เวลาเขาเข้าทรงอะไรก็ไปดู มันอัศจรรย์จริงๆ เขาเชื่อดล้นออกมาให้เห็นๆ เลย พอเขียนชู้เสร็จเขาก็ใส่คืนไป ก็ไม่เห็นมีร่องมีรอยอะไรเลย

ถาม : แต่เขาแสดงอภิหารแบบนี้ไม่เป็นการ ...?

ตอบ : อันนี้ไม่เป็นไรหรอก เขาถือเป็นการสงเคราะห์คนได้ระดับหนึ่งเป็นการสร้างศรัทธาได้

ถาม : ถ้าเข้าเราถือศีล ๘ แล้วไปทำงานแล้วงานเราเลิกเที่ยงนี้ เที่ยงเราทานอะไรได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ ถ้าเราถือศีล ๘ แล้วงานเลิกเที่ยงนี้ หลวงพ่อท่านบอกไว้ว่า อนุญาตให้ไม่กินปาย ๒ โมง ถ้ายังไม่กินปาย ๒ โมง ยังถือเป็นศีล ๘ อยู่

ถาม : ศีล ๑๐ ข้อที่ ๙ กับข้อที่ ๑๐ คืออะไรครับ ?

ตอบ : ศีล ๑๐ ข้อที่ ๙ ข้อที่ ๑๐ มันก็เป็นข้อที่ ๗ ที่มันยึดออกมา นั่นจะคิดะ ว่าทิศะ วิสุกะทัตสนานี้จะเป็นข้อที่ ๗ แล้ว มาลาคันธะ วิเลปะนะ นี้เป็นข้อที่ ๘ ไปเพิ่มข้อที่ ๑๐ ก็คือ ชาตะรูปะ ระชะตะ ไม่ให้จับเงินจับทองเพราะมันเป็นศีลของเณร

ถาม : ฟันว่าพระที่ใส่แตก แล้วหยิบขึ้นมากพอตีเป็นพระหลวงพ่โสทรระะ มันหมายความว่ายังไจคะ กรอบแตกแต่พระไม่เป็นไร แต่พอหยิบมามองเป็นพระหลวงพ่โสทรแทนคะ ?

ตอบ : ก็หลวงพ่โสทรเป็นพระมหาลาก นั่งอยู่เฉยๆ สร้างโบสถ์ได้ตั้ง ๑,๘๐๐ กว่าล้าน

ถาม : แล้วช่วงหลังจะฝันเห็นพระบ่อยมากคะ แล้วช่วงหลังจะเดินทางไปไหนจะมีเหมือนพระมากุ่ยกับเรา เหมือนสอนหรืออะไรอย่างนี้คะ ?

ตอบ : ฝันเห็นพระถือว่าเป็นมงคลใหญ่ ถ้าหากว่าฝันเห็นพระใจยังเกาะพระอยู่ แสดงว่ากำลังใจของเราอยู่ในด้านดีมากกว่าก็ควรจะได้ใจ

ถาม : หนูกลัวว่าจะมีเหตุอะไรหรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้ามีเดี่ยวท่านบอกเองละ พระแตกท่านอยากได้กรอบใหม่มั่งเลยมทองไปเลย (หัวเราะ)

ถาม :

ตอบ : ดอกบัว พระองค์ที่ ๑๐ ท่านเคยเปรียบไว้ว่า คนเราก็เหมือนกับดอกบัวเกิดขึ้นมาจากโคลนตมแล้วก็พยายามดิ้นรนให้มันพ้นน้ำเบ่งบานขึ้นมาให้ได้กลายเป็นสิ่งที่เขาเอาไปบูชาไปถวายบูชาพระ ท่านบอกว่าเท่ากับเราสร้างคุณค่าให้มันมากขึ้นให้มันสูงขึ้น จนในที่สุดก็สามารถที่จะหลุดพ้นจากรากเหง้าดั้งเดิมของตัวเอง ไปสู่จุดมุ่งหมาย ที่ดีที่สุดในที่สุดจะมี ท่านเปรียบคนเหมือนกับดอกบัว ๔ เหล่า

ดอกบัวเหล่าแรกเปรียบเหมือนกับพวกอูคติตัณญา ฟังธรรมแต่หัวซอกก็สามารรถเข้าใจได้เพราะว่าสั่งสมปัญญาบารมีไว้มาก มีความเฉลียวฉลาดมาก เพราะฉะนั้นท่านเปรียบเหมือนดอกบัวที่พ้นน้ำแล้วพร้อมที่จะเบ่งบาน ทันทีที่กระทบกับแสงตะวัน

เหล่าที่ ๒ เปรียบบุคคลเป็นวิปัสญาคติตัณญา ท่านบอกว่าเหมือนดอกบัวที่ปริ่มน้ำพร้อมที่จะโผล่ขึ้นมาเพื่อรับแสงอาทิตย์ในวันรุ่งขึ้นบุคคลประเภทนี้ฟังธรรมขยายความเล็กน้อยก็เข้าใจ

เหล่าที่ ๓ ท่านบอกว่า เปรียบเหมือนดอกบัวที่อยู่กลางน้ำ ท่านบอกว่าเปรียบเหมือนบุคคลที่เรียกว่าเนยยะ คือเป็นผู้ที่ควรแก่การฝึกหัดสั่งสอนได้ก็ต้องเคี้ยวเช้ญกันหน่อย

ส่วนเหล่าสุดท้ายเป็นพวกปทปรมะ ท่านบอกว่าเป็นเหมือนกับดอกบัวที่จมอยู่ใต้น้ำ พร้อมที่จะตกเป็นอาหารของเต่าและปลา คำว่าปทปรมะนี่มันแปลจริงๆ มากด้วยบทบาท คนพวกนี้ไม่ใช่คนโง่แต่ฉลาดเกินไป พวกตะเบงข้างแก่ง พวกนี้เขาประเภทที่เรียกว่าฟังธรรมแล้วจะไม่หม่อมจิตตามไป แต่จะหาช่องว่างรอยโหว่เพื่อที่จะเกี่ยงมันก็เลยกลายเป็นว่าสอนไม่ได้ เพราะฉะนั้นบางที่เราไปคิดว่าปทปรมะ นี้พวกโง่แต่ดูนไม่โง่ พวกปทปรมะนี่ฉลาดเกินไปจนสอนไม่ได้ โง่จริงๆ ถ้าหากว่าเป็นบุคคลที่บำเพ็ญบารมีมาถึงขนาดได้ฟังเทศน์ฟังธรรมกับพระพุทธเจ้า ถ้าโง่จริงๆ ไม่มีหรอก อย่างดีก็เป็นพวกเนยยะ เคี้ยวเช้ญกันได้ ปทปรมะนี่ฉลาดเกินเหตุ

ถาม : ช่วงนี้ท่านบอกว่าราหูแรง ?

ตอบ : ท่านให้ใช้ของดำ คือจะมีรูปดำ ๑๒ ดอก เทียนดำ ๑๒ ต้น จ่าง่าย... ๑๒ ทั้งหมดเลย เพราะพระราหูกำลัง ๑๒ นะ ธงดำ ๑๒ อัน ธงดำนี้ทำงายัดศีรษะตาเป็นสามเหลี่ยมเล็กๆ ทำเป็นธง ใช้ไม้เสียบลูกชิ้นทำตามก็ได้งายออก รูปดำ เทียนดำ ธงดำ อาหารสีดำ อย่างเช่นว่าพวกอะไรละ (พวกขนมเปียกปูน เจาก๊วย) ได้จะ อย่างนั้นละ อย่างละ ๑๒ แล้วก็สังค ๑๒ บาทเอาไปถวายพระ และก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้พระราหูท่านว่าอะไรที่จะเกิดขึ้นกับเรา ไม่ว่าจะร้ายจะดีอย่างไร เราขออย่างเดียว (หัวเราะ) ดำราอื่นเขาใช้ ๘

ไฉ่ ๘ นี่มันกำลังพระอังคารไม่ใช่พระราหู จริงๆ แล้วมันต้อง ๑๒ ถึงจะถูก

ถาม : คราวนี้มันมีเครื่องรางที่เป็นพระราหูติดตัวไว้จะดีมัย ?

ตอบ : ตั้งใจนึกถึงท่านให้ดี พระราหูจริงๆ แล้วท่านเป็นพระโพธิสัตว์จะตรัสรู้ในภักทภักดิ์นี้ด้วย จะเป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่า**นารทะ** ท่านเคยช่วยงานหลวงพ่อส้มย้อยู่วัดท่าซุงอยู่ด้วย หลวงพ่อก็กถามท่านว่าทำไมท่านไปเที่ยวโล่อมพระจันทร์ ท่านบอกว่าใครจะไปมอซัดิน (หัวเราะ) คือพระจันทร์ในสายตาท่านก็ซัดินก้อนหนึ่ง คือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติแล้วคนไปบอกว่าราหูอมจันทร์ ท่านบอกว่าไม่ได้เกี่ยวกับ อสุรินทรานูนี่ท่านก็ในสมัยพระพุทธเจ้า ก็เคยไปโปรดท่าน ก็จะมีพระพุทธเจ้าปางหนึ่งคือ **ปางไสยาสน์** ถ้าหากว่าเป็นปางไสยาสน์พระบาทเสมอกันนั้นเรียกว่า**ปางปรินิพพาน** แต่ถ้าพระบาทเหลื่อมกันเขาเรียก**ปางโปรดอสุรินทรานู** กายท่านใหญ่มาก คราวนี้ว่าถ้าเราบูชาเราก็บูชาพระราหูในแง่พระโพธิสัตว์ที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตถ้าอย่างนั้นจะได้ตรงกันจะ

ถาม : บางคนเขาบูชาธรรมจักรกะลา ?

ตอบ : มันจะเป็นกะลาตาเดียวแบบนั้น ถ้าหากว่าเขาเอามาทำแล้วก็จะมีการปลุกเสกตามวิชาการของเขาก็เชื่อว่าจะตัดเคราะห์ได้ จริงๆ ก็คือว่าถ้าหากว่าราหูจริงๆ ก็เป็นดาวนพเคราะห์ดวงหนึ่ง คราวนี้บรรดาดาวนพเคราะห์ทั้งหมด จะมีเทวดาชั้นจาตุมหาราชเป็นผู้รักษา จริงๆ แล้วแขกเก่งตั้งเทวดาได้ คือเขาจะบอกว่าพระอาทิตย์เป็นอย่างนั้นมีอานุกาพอย่างนั้นๆ พระอังคารเป็นอย่างนั้นๆ พระนารายณ์ พระอิศวรเป็นอย่างนั้น เขาต้องหาเทวดาที่มีอานุกาพใกล้เคียงหรือความสามารถใกล้เคียงอย่างที่เขามาเพื่อมารับตำแหน่งนั้น คราวนี้ราหูในดาวนพเคราะห์ก็จะเป็นเทวดาองค์หนึ่งในจาตุมหาราชที่ดูแลอยู่ คราวนี้ว่าในเมื่อเราจะตั้งใจบูชาท่านก็นึกถึงเทวดาชั้นจาตุมหาราชก็ได้ แต่ว่าถ้าจะเป็นอสุรินทรานูจริงๆ นั่นจะเป็นพระโพธิสัตว์

ถาม : เห็นบางคนบอกว่าคนบางวันบูชาไม่ได้ ?

ตอบ : จริงๆ การทำความดีมันได้ทุกวัน เรื่องหลักการต่างๆ เขากำหนดขึ้นมาที่หลังทั้งนั้น แล้วอีกอย่างเรื่องเคราะห์กรรมต่างๆ ที่จะบังเกิดขึ้นก็ต้องชมอีกเหมือนกันว่าแขกเก่ง เขาช่างสังเกตและเก็บมาเป็นสถิติต่อเนื่องกันมาเป็นพันๆ ปีว่า คนที่เกิดในวันนี้เดือนนี้ ปีนี้ลักษณะแบบนี้ใกล้เคียงกันจะมีดีมีร้ายอะไรที่มันเข้ามาใกล้เคียงกันในแต่ละระยะของชีวิต เขาก็เก็บสถิติมาจนกระทั่งจดจารเป็นตำราขึ้นมา จริงๆ แล้วถ้าเปรียบทางพุทธศาสนาก็คือว่าคนที่เกิดในระยะเวลาใกล้เคียงกัน คือคนที่ทำบุญทำบาปมาใกล้เคียงกัน ถึงเวลาผลบุญผลบาปก็เลยส่งผลให้ในระยะเวลาที่ใกล้เคียงกันด้วย ก็เป็นอันว่าของเขาใช้ได้เหมือนกัน หลวงพ่อบอกว่าตำราที่แม่นจริงๆ ได้ผลถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ แสดงว่าไม่เลวทีเดียว เพราะฉะนั้นพอถึงวาระถึงเวลาอย่างเช่นราหูเข้า ก็คือมันเป็นช่วงระยะที่กุกุศลกรรมของเราขาดช่วงลง อุกุศลกำลังจะเข้า ถ้าเรามีการทำบุญมัน

ก็เหมือนกับเราเพิ่มกำลังในการหนีห่างเคราะห์กรรมนั้นไปได้ เสร็จแล้วที่เราประมาทเมื่อไร เคราะห์กรรมนั้นก็ตามใกล้เข้ามาอีก เราต้องหาทางทำบุญใหญ่เพื่อหนีไปอีกอย่างนั้น เคราะห์กรรมไม่สามารถจะล้างได้ คำว่าสะเดาะทำให้หลุดก็ไม่หลุด แล้วก็ไม่สามารถจะกลับได้ด้วยความคิด หากแต่ที่เราทำความดีเพื่อหนีห่างไปได้

ถาม : เรื่องวันนี้ก็ไม่ใช่สาระที่....?

ตอบ : อยู่ที่ที่เราจะตั้งใจทำความดีมี ? ถ้าอยากจะทำความดีวันไหนก็ได้ ถ้าหากว่าเรามั่นใจในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สิ่งที่เราทำมา เราทำความดีเอาไว้พอ คงจะไม่ตกระกำลำบากอะไรก็ตามสบายมันเลยจ้ะ

ถาม : (ถามเรื่องการท่องเที่ยวเงินล้าน)

ตอบ : อย่างนี้ยังได้เปรียบเลย เวลาคนอื่นเขาลำบากเราก็ไปของเราเขาได้เรื่อยๆ สังเกตดูลูกศิษย์ของหลวงพ่อกหลายต่อหลายคนใช้คาถาเงินล้านเป็นปกติเวลาคนอื่นเขาลำบากกันพวกนี้เขาไปของเขาได้ลื่นเลย แบบประเภทที่อย่างแย่ง เลย ชี้เกียจๆ ไม่ค่อยจะทองเท่าไหร่น้อยๆ ก็หมุนทัน เพราะฉะนั้นถ้าเราได้ทำอย่างสม่ำเสมอด้วยในลักษณะนี้ดีไม่ได้ก็มีความคล่องตัวกว่าคนอื่นเขา

ถาม : (ถามเรื่องคาถาอิติปิโสแปดทิศ)

ตอบ : บทแรกเรียกว่ากระทู้เจ็ดแบก ถือว่าเป็นเรื่องของทรหดอดทนโดยเฉพาะ รู้จักไม้กระทู้มี ? ไม้แผ่นนั้นสะแบกมาตั้งเจ็ดหอบตีเท่าไรไม่รู้สึกละ บทที่สองเรียกว่าฝนแสนห่า ใช้ในทางแคล้วคลาดเดินตากฝนเม็ดฝนไม่ถูกตัว ต่อไปบทที่สามเรียกว่านารายณ์เคลื่อนสมุทร เขาจะเอาไว้รักษาโรคภัยไข้เจ็บอะไรต่างๆ บทต่อไปเรียกว่านารายณ์ถอดจักร นี่เอาไว้ถอนคุณไสย ต่อไปเรียกว่านารายณ์ขว้างจักรตริงไตรภพ อันนี้ไว้ขับพวกผีร้ายต่างๆ ต่อไปเรียกว่าตวาดป่าหิมพานต์ บทนี้ให้เป็นมหาอำนาจ บทสุดท้ายเขาเรียกว่านารายณ์แปลงรูป เวลาตกอยู่ในวงล้อมศัตรูตั้งใจภาวนาคาถาบทนี้เขาจะเห็นเราเป็นคนอื่น สมมติว่าเขาเห็นหน้าเราเขาจำได้ว่าศัตรูเขาจะแฉ่งเราแน่ๆ แต่ถ้าภาวนาคาถาบทนี้เขาจะเห็นเป็นคนอื่น เขาก็ไม่รู้จะทำอะไรมันไม่ใช่ศัตรูเขาแล้วนี่ อาตมาเองเวลาไปพม่า ถ้าทหารมันจะตรวจมากก็แปลงเป็นพระพม่าไปเลยใช้มายะอะแล้วจ้ะ มันต้องนารายณ์พลิกแผ่นดินก่อน จากตวาดป่าหิมพานต์แล้วก็ป็นนารายณ์พลิกแผ่นดินนี่เขาใช้ตอนสู้ความคิดความอะไรเปลี่ยนจากร้ายเป็นดี อันสุดท้ายเรียกว่านารายณ์แปลงรูปลองแปลงตัวดูบ้างสิเผื่อจะกลายเป็นอุลตราแมน

ถาม : (อานุกาพของมิดหมอดาบฟ้าพื้น)

ตอบ : ติดตัวก็เป็นมหาอำนาจ สามารถล้างอาถรรพ์ได้ เหนียวแคล่ไหนก็พันเข้า เสร็จแล้วท่านก็เฉยๆ นะสิ ท่านจะมีประเภทบรรจุกะตุกผีตายโหง ผงผีพรายตายท้องกลมอะไรไว้ ถึงเวลามีอะไรที่มันจะเป็นภัยมาถึงเจ้าของดาบจะเตือนภัยให้ได้ด้วย

ถาม : ตรงบนตัวดาบนี้ต้องมียันต์อะไร ?

ตอบ : อันนี้จริงๆ แล้วสมัยนั้นไม่มี เขาไม่ได้มาลงยันต์แบบสมัยนี้ สมัยก่อนเขาจะทำเป็นอาวุธใช้งาน แต่ว่าอาวุธใช้งานนี้ของเขาจะมีตำราของเขาอยู่ ว่าเขาจะทำด้วยโลหะแบบไหนบ้าง ต้องเสาะหากันออกตลอดเลยล่ะจะได้ครบ เขาเรียกว่าตำรามหาศาสตราคม คือตำราที่ว่าด้วยอาวุธที่ว่าด้วยยาคม เขาจะสร้างขึ้นมาเป็นอาวุธคู่มือเป็นอาวุธพวกขุนศึกถึงเวลาฝึกปรีอวิชาของตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ต้องหาอาวุธคู่มือที่ถนัดและก็เหมาะสมใจตัวเอง เขาว่าอะไร... จะจัดแจงติดตามไว้ปราบศึก ตรองตรึกหาเหล็กไว้หนักหนาเสร็จสมอารมณ์ตามตำรา ที่ว่าไว้ในมหาศาสตราคม เอาเหล็กยอดเจดีย์มหาธาตุ ตั้งพานชำระหนี้สงฆ์ด้วยนะ มันเล่นยอดเจดีย์เลย ยอดปราสาททวารามาประสม อันนั้นมันต้องประเภทมีเส้นมีสายหน่อยอดปราสาท เก้าที่ไหนมันผูกพันแล้วเก็บเหล็กอันนั้นมา เขาถือว่าเป็นของสูงเป็นของสูงเป็นของเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน เหล็กขนนั้นผีพรายตายทั้งกลม ไอ้เหล็กที่เขาสะกดผีตายทั้งกลมเลยล่ะ ถอนออกมาเมื่อไหร่ ผีมันก็อาละวาดเมื่อนั้น ไม่น่าจริงมันก็เตี้ย เหล็กจริงโคงจริงปั้นลมสลักเพชรหอกสัมฤทธิ์กรีฑของแดงพระแสงหัก เหล็กปฏิภักสลักประตูปะตูเห็ด ตะปูเห็ดนี้มันไม่ใช่ตะปูสังกะสีสมัยนี้ ตะปูเห็ดนี้สมัยโบราณเขาเรียกตะปูสังฆาวาร เป็นตะปูหล่อหัวโตๆ ส่วนใหญ่เขาเอาไว้ย้ำประตูโบสถ์ อีกทั้งเหล็กเบญจพรรณกัลเม็ด เหล็กบ้านพร้อมเสร็จทุกสิ่งแต่เอาเหล็กไหลเหล็กหล่อบ่อพระแสง เหล็กกำแพงน้ำพิ้งเหล็กแร่ อีกทั้งทองคำสัมฤทธิ์นาอะแจ เงินที่แท้ชาติเหล็กทองแดงดง ไปหาเอาห่อะ นั้นล่ะหาเสร็จเรียบร้อยก็หาวันเสาร์ขึ้น ๑๕ ค่ำนุ่งขาวห่มขาวติดตามไปก็แล้วกัน

ถาม : แล้วช่างตีนี้ชำระหนี้สงฆ์ ?

ตอบ : อะไรก็ตามที่เป็นของสงฆ์นี้รับชำระซะ เพราะว่ามีหลายอย่างอยู่ด้วยกันที่ส่วนใหญ่มันจะเกี่ยวข้องกับส่วนใหญ่เขาถือขลังกัน อย่างเช่นว่าของโบสถ์อย่างนี้พระต้องลงอุโบสถกันทุกกึ่งเดือนสวดกันอยู่ทุกๆ ครึ่งๆ เดือนทีหนึ่งก็ว่ากันต้องเติมที่ทีหนึ่ง เขาถือว่าขลังในตัวอยู่แล้ว ถึงได้ว่ากระเบื้องหลังคาโบสถ์วัดหลวงพ่อโสธร มาเท่าไรไม่เหลือหรือ พวกปั้นสร้างเป็นพระเกลี้ยงเลย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ไม่ใช่กระเบื้องหลังคาโบสถ์หลวงพ่อโสธรก็ว่าไปเรื่อย แล้วก็อ้างว่ากระเบื้องหลังคาโบสถ์ยันต์เลย อะไรๆ ก็พระเป็นที่พึ่งไว้ก่อนใช่ไหม ? ไอ้ทีอะไรนะโขงโข่งแล้วจะเห็นผีเวลาเขาแห่ศพนะ เขาให้โขงโข่งมองลอดหว่างขา มองให้ดีๆ ว่ามีโบสถ์อยู่ใกล้ๆ รีเปล่า พวกนี้ถ้าเราเห็นเขาลักษณะนั้นเขาจะโล่มาทำร้ายเอา หนีเข้าโบสถ์ให้ทันก็แล้วกัน (หัวเราะ) ถ้าอยู่ห่างโบสถ์เดี่ยววังกันดับแตกแต่ว่ามีอยู่หลายรายสมัยเด็กๆ จะเป็นการแห่ศพแถวๆ บ้าน คนแบกมันก็บ่นว่าอะไรอะไรแบกยิ่งหนัก ปรากฏว่ามีหลายคนก็เห็นด้วยตาเปล่าๆ เลย เห็นว่ามีพวกผีเจ็ดตัวแปดตัวกระโดดโลดเต้นอยู่บนโลง ดีใจได้เพื่อนใหม่อย่างนั้น คราวนี้มันขึ้นไปกระโดดโลดเต้น

อย่างนั้น คนความรู้สึกดีจึ รู้สึกว่าน้ำหนักเพิ่มขึ้นเยอะเลย เหมือนกับแบกคนหลายๆ คน
พร้อมๆ กัน ไม่ใช่แบกศพๆ เดียว นั่นล่ะไอ้คนเห็นก็รีบไปหาน้ำมนต์มาล้างมาอบอะไร
ให้ยุ่กันไปหมด ความจริงมันเป็นเรื่องที่กำลังใจของเราอย่างน้อยก็ต้องอยู่ในอุปการ
สมาธิถึงจะเห็นเขาได้ แล้วก็ดันไปกลัวเขา ถือว่าเห็นผีแล้วช่วยต้องรีบล้างช่วยชะ บาง
คนอาบน้ำมนต์เจ็ดวัด **น้ำมนต์เจ็ดวัด**นะจริงๆ แล้วก็คือบทที่พระสวดที่เรียกว่า**มงคล
จักรวาลน้อย** จะมี...อายุวฑฒโก ธนะวฑฒโก สิริวฑฒโก ยะสะวฑฒโก พละวฑฒโก
วิณวฑฒโก สุขะวฑฒโก ทั้งหมดความเจริญเจ็ดประการ ตัววัฒนธรรมนะเวลาเขาว่าสั้นๆ
เขาเรียกว่าวัดเฉยๆ เล่นการันต์นอหนุไปอย่างนั้น เขาเรียกน้ำมนต์เจ็ดวัดคือเสกด้วยบท
นี้ คนไม่รู้ แหมตระเวนหาพระชะเจ็ดวัดเลย จริงๆ น้ำมนต์เจ็ดวัด ทำวันเดียวก็ได้แล้ว
สมัยก่อนอย่างเช่นของเมืองจีนเขา เขาทำกระบี่วิเศษอะไรกันที่หนึ่งก็ลักษณะนี้ละ เหล็ก
สามร้อยซั่งหลอมเหลือสามสิบตำลึงยี่สิบตำลึงเป็นหนึ่งในซั่ง เหล็กสามร้อยซั่งหลอมเหลือ
สามสิบ เหล็กสามร้อยซั่งหลอมเหลือสามสิบตำลึงคือเหล็กแค่ซั่งครึ่ง สร้างกระบี่ได้เล่ม
เดียว โอโฮ ! สงสัยหมดไม่เป็นป่าไธ้ทั้งหมดไม่เป็นป่า เพราะมันต้องสุ่มหลอมเหล็กไล่ซีไป
เรื่อยๆ เคยไปดูเขาหลอมเหล็กมัย ถึงเวลาพอหลอมปั๊บเนี่ยเวลาที่มันเป็นส่วนที่ไม่ดีมันจะ
ลอยหน้าๆ เป็นฝ้าขึ้นมา ก็นั่นล่ะหลอมไล่ไปเรื่อย เสริจแล้วที่ที่เหล็กก็มาตีควบเป็นแท่ง
จากแท่งก็ตีเป็นรูปอาวุธมาขัดมาเกลามาตะโปกว่าจะเป็นอาวุธได้ แต่ว่ามันเหลือเชื่อจริงๆ
ว่าความมันจะขนาดนั้นแล้วความคงทนมันจะขนาดไหน เราดูถูกโลหะศาสตร์แบบโบราณไม่ได้
ได้เลยนะ นั่นล่ะยายหมวยเธอไปดูปืนใหญ่ที่กระทรวงกลาโหมมีกระบอกลีหนมีสนิมกิน
บ้างมัย ? ไม่มีเขี้ยวปลอดเลย นั่นล่ะวิชาโลหะศาสตร์แบบโบราณเขาใช้หลายๆ อย่างมา
รวมกัน อันนั้นก็เหมือนกันเคยดูสารคดีเรื่องจีนแผ่นดินมหัศจรรย์เขาพูดได้กระบี่วิเศษเล่ม
หนึ่ง จากสุสานของฮ่องเต้องค์ไหนจำไม่ได้ ลักษณะก็จะเป็นตัวกระบี่ยาวแค่นี้ละ ส่วน
ด้ามที่เป็นโลหะหรือเป็นไม้อย่างอื่นผุหายไปหมดแล้วเหลือแต่ตัวกระบี่ของเขาส่งแสงเป็น
ประกายรุ้งเลย ไม่มีสนิมแม้แต่จุดเดียว เคยอ่านมัยของไก่วิ่งที่พื้นผ้าสองซีกแล้วมันยัง
ไม่รู้ตัวๆ เองโดนนะ มันต้องลักษณะอย่างนั้นล่ะ

ถาม : มันยังวิ่งต่อไปได้ซึกพัก ?

ตอบ : มันวิ่งต่อไปซึกพักหนึ่งแล้วมันก็เบะเป็นสองซีกร่วงแผลลงไปกับพื้น น่ากลัว
ขนาดเห็นแล้วสยองเลย เหมือนกริดกระดาศษปรี๊ดทั้งปีกละ ไม่ใช่แผ่นดินยชะนะน้อย
เพราะฉะนั้นวิชาการของโบราณดูถูกไม่ได้เหล็กเหนียวเหล็กแข็งของไทยเราที่สูญไปแล้ว
แต่จริงๆ ถ้าเขามาที่นั่นสูตรใหม่ น่าจะได้เนะ อย่างเหล็กแข็งพวกอะไรยังมีตัวอย่างอยู่
เหล็กเหนียวนี้ไม่รู้จะหาตัวอย่างที่ไหน เห็นหลวงพ่อบอกสมัยหนุ่มๆ ท่านได้ดอบมา
เล่มหนึ่ง ดาบเหล็กเหนียวท่านเรียก**เหล็กกัมพล** เหล็กกัมพลคือเหล็กเหนียวเหมือนกับ
ผ้าท่านบอกว่าสามารถงอปลายมันติดด้ามได้ จับดูก็เหมือนกับที่อ้อ แต่ท่านบอกว่าพื้นที่

มันกินลิกดีเหลือเกิน นับเดี๋ยวมูมิโตะขาดเป็นหันเต้าหู้เลย น่าจะได้ละ วิทยาศาสตร์สมัยใหม่มันน่าจะพิสูจน์โลหะแล้วเอามาผสมกันได้ เพราะอย่างสมัยฉลองกรุง ๒๐๐ ปี พลเอกเปรม ดิถสุลานนท์เป็นประธานในการตีดาบเหล็กน้ำพี้ ๑,๕๐๐ เล่มนั่นละ นั่นก็เป็นน้ำพี้วิทยาศาสตร์ คือเขาแยกแล้วว่าน้ำพี้มีส่วนประกอบของอะไรบ้าง มีกระแทงไทเทเนียม แล้วเขาก็เอามาผสมกันแล้วเขาก็เอามาตีเป็นดาบเหล็กน้ำพี้มีส่วนผสมของไทเทเนียมอยู่โดยธรรมชาติเลย แล้วเขาก็ผสมตามอัตราส่วนของเหล็กน้ำพี้ธรรมชาติแล้วก็จะคมข้างจากอัญญิกเขามาตี ตอนนั้นเขาจำหน่วยเล่มหนึ่งเท่าไร ? ตอนนั้น ๒,๐๐๐ บาทรีง ? คุณนิรัตน์ เลาสุริโยธิน ชื้อไปสองเล่มเอาไปเข้าพิธีที่วัด เราลองจับดูแล้วว่าเออ...ดาบมันต้องอย่างนี้ เพราะว่าน้ำหนักมันดีเหลือเกิน ลักษณะว่าพินที่เดียวมันต้องขาดสองท่อน ดาบมันต้องลักษณะอย่างนั้น คือน้ำหนักมันหนักมีมิติมากเลย สมัยนี้ไปที่บ่อเหล็กน้ำพี้เลยไปดูมาที่เหล็กของเขาเนะเราหยิบเล่มไหนก็สั้นหัวเล่มนั้นละ น้ำหนักมันไม่ได้ จนกระทั่งเขาทนมไม่ไหวเขาเอาไอ้ที่เขาตียาวพิเศษเมตรห้าสิบมาให้เราจับดูก็เบาเกินไปอีก ถึงได้บอกเขาว่าถ้าเอาตามสั่งตีพิเศษต่างหากได้มัย ? เขาบอกว่าได้ ถามว่านานมัย ? เขาบอกว่า ๒ อาทิตย์ถึงจะได้ ก็เลยบอกเขาว่าถ้าหากว่าโยมทำดาบลักษณะอย่างนี้สำหรับเอาตามสั่งมันต้องหนาน้อยขึ้นดีหนึ่งเพราะของเขาๆ พยายามที่จะลดวัสดุมันเหลือบางน้ำหนักมันไม่ได้สำหรับเรา คืออย่างน้อยๆ สันมันควรจะหนาสักขึ้นดีหนึ่งถึงจะพอเหมาะสำหรับเรา ที่เขาทำลักษณะเหมือนกับให้ซื้อไปโชว์หรือไม่ก็ไปเข้าพิธีแล้วก็ไปของป้องกันภัยอะไรอย่างนั้น ไม่รู้จะเอาอันไหนดี พอไปเจอเล่มนี้เข้าน้ำหนักมันดี อันนี้ไม่ขึ้นเหนียวมันดีหนาหน่อย ก็เลยซื้อมาอันนี้พร้อมกับฐานของเขา อันนี้เขาทำเป็นพระขรรค์มีลงยันต์อะไรมาด้วย ถามว่าเหล็กน้ำพี้ขึ้นสนิมมัย ? ผลอกก็เอาเหมือนกัน แต่ว่าอันนี้ตั้งแต่ซื้อมามันยังไม่เป็นไร ที่โบราณเขาว่าสีปีกแมลงทับนะ จริงๆ มันน่าจะสีปีกแมลงภู่มากกว่า ปีกแมลงทับมันออกเขียว แมลงภูสีปีกมันออกสีน้ำเงิน

ถาม : วิชาชาตรีนี้เป็นยังไง ?

ตอบ : ชาตรี... จริงๆ แล้วมันเป็นการตั้งธาตุปลุกธาตุในตำราการต่อสู้โบราณเรียก พายุยุทธ์ พายุยุทธ์นี่เป็นการใช้อาวุธหลายๆ อย่างพร้อมกันจนกระทั่งหมด เท้า เข่า ศอกในร่างกายของเราต้องใช้เป็นอาวุธหมด ชาตรีมันพูดยาก ต้องใช้คำว่าเหนือกว่าใคร ไม่รู้จะเปล่งยังไงมันถึงจะได้เต็มใจเต็มอารมณ์อย่างนั้น พวกวิชาการเหล่านี้คนสมัยก่อนต้องศึกษาเอาไว้ อันดับแรกก็คือป้องกันตัว ป้องกันครอบครัวตัวเอง อันดับต่อไปก็คือถ้าเกิดศึกเสียเหนือได้ขึ้นมา บ้านเมืองต้องการทหารรับใช้ชาติก็จะได้ออกรบได้เลย ดังนั้นว่าสมัยโบราณบังคับก่อนแต่งงานคุณต้องบวชเพราะว่าวิชาการทั้งหมดมันอยู่ในวัด คุณต้องบวชไปศึกษาก่อน จะเอาประเภทท่องบ่นเวทมนต์คาถา ดูฤกษ์ลางฤกษ์บน ดูตำราพิชัยสงครามหรือจะฝึกอาวุธอะไรก็ว่ากันไปเลย ให้มันมีวิชาความรู้เพื่อที่จะรักษาครอบครัวตัว

เองได้ ถ้าคุณแต่งงานสมัยก่อนคุณต้องเรียนประเภทคาถาเสกน้ำมันต์ ฟันน้ำหมากรไป เวลาเมียท้องก็จะได้เสกให้คลอดลูกง่ายอะไรยุ่งไปหมด

ถาม : แล้วคนสมัยนี้ต้องเรียนวิชาพวกนี้ ?

ตอบ : สมัยนี้ ป็น่ายกว่า ถ้าหากจะไปเรียนมันจะทำให้ช้า จริงๆ แล้ว เราเรียนตรงตามกรรมฐานที่หลวงพ่อสอนก็เหลือเฟือแล้ว **กรรมฐาน ๔๐** นี่ถ้าหากว่ากองใดกองหนึ่งอย่างกสิณอะไรที่เราทำได้มันเหนือกว่านั้นเยอะ เรื่องของคาถาเป็นแค่อาคมณ์สมาธิที่ไม่ต้องมากนัก เกินอุปจารสมาธิขึ้นไปหน่อยใกล้ๆ **ปฐมฌาน**คาถาก็ได้ผลแล้วเพียงแต่ว่าถ้าสมาธิสูงเท่าใดผลก็จะไต่สูงเท่านั้น ดังนั้นว่าสมัยนี้ของเราเอาพุทธคุณเป็นหลัก (กลัวว่าวิชาจะสูญหายไป)...ไม่ต้องกลัวมันสูญไปเยอะแล้ว ขนาดของหลวงพ่อบอกว่าท่านศึกษาเอาไว้เยอะ แต่ท่านก็บอกมาไม่ก็อย่าง อย่างเรื่องยันต์เรื่องอะไรของหลวงพ่อนี้เท่าที่เรียนๆ มากี่ ๑๐ กว่าอย่างเท่านั้น คือท่านเอาที่มันชั่วจริงๆ นะ แล้วก็ทำไม่ยากจนเกินไป หลวงพ่อบอกท่านมีคติประจำใจว่าถ้ายากไม่ทำ จริงๆ แล้วงานยาก หลวงพ่อบอกท่านทำได้ทุกอย่าง แต่ว่าถ้าหากมันเสียเวลามากอย่าง**ธมมหาพิชัยสงคราม** กว่าจะเขียนเสร็จแต่ละแผ่นมันยากแสนยากเย็นแสนเข็นท่านก็ไม่เอา จนกระทั่ง**ตำรามหาชมพู** ท่านต้องอนุญาตให้ไปปั๊มมา เพราะฉะนั้นท่านประเภทที่คำที่พูดว่ายากไม่เอาก็คืออะไรที่ท้าทายไม่เอาซะทีเดียวแล้ว

ถาม : แล้ววิชามวยล่ะครับ ?

ตอบ : มันก็ยังมีสืบทอดกันมาตามสายครูบาอาจารย์อยู่ แต่ว่าคนมันทำไม่ถึงอย่างสมัยนี้ประเภทที่ใช้อำนาจจิตรวมกับการต่อสู้ที่รู้สึกว่าจะปัจจุบันนี้ ถ้าหากว่าไม่มีคนอื่นทำได้คงเหลือแต่ **สเกน แก้วผดุง** คนเดียว สเกน แก้วผดุงตอนนี้เปิดค่ายมวยอยู่ที่ประเทศอังกฤษ มวยไทยชั้นสุดท้ายๆ สุด มันจะมีวิชาหนึ่งเขาเรียกว่า**เหินเตะ** ลักษณะนี้เขาเรียกว่า**หนุ่ฆมานเหินหวา** มันจะลอยตัวตามคู่ต่อสู้เตะไปเรื่อยจนกว่า เขาจะหมอบ มันจะเป็นการใช้อำนาจจิตรวมเข้าไปด้วย ตามที่เห็นปัจจุบันอยู่เห็นสเกนเขาทำได้ เขาให้ฝรั่งคนหนึ่งชื่อคืออีกคนหนึ่ง แล้วก็ถือดาบที่เสียบลูกแอปเปิ้ลแล้วชูไว้เขาเตะถึง ก็แค่เตะถึงก้านคอฝรั่งมันก็เหลือเกินแล้วใช่ไหม ? นี่สูงขนาดนั้นเขาลอยขึ้นไปเตะได้ ถ้าไปโน้นเขาบอกมาสเตอร์สเกนเดี่ยวๆ ก็จะมีพวกฝึกวิชาการต่อสู้มาขอลองที่ เดี่ยวๆ ก็ขอลองที่เขาบอกสงสารมัน แต่ว่าเพื่อความอยู่รอดของค่ายก็ต้องอัดมัน เพราะว่าถ้าไม่สู้มันก็จะไปว่าของเรามันแหงไม่มีฝีมืออะไร เดี่ยวคนก็ไปเรียนกับของมันหมด ไม่มาเรียนกับของเราสะดุ้งสยองก็ไม่มี (หัวเราะ) พออัดมันไป ก็ไปหาคนที่เก่งกว่ามาอีกก็ไม่วางกันซะที

ถาม : แล้วในประเทศไทยล่ะครับ ?

ตอบ : ที่เรียนอยู่ผมก็มีนะ เพียงแต่ว่าอาจจะเบื่อบอกแล้วก็ได้ อยู่ตรงนี้ก็มียุคนหนึ่ง (หัวเราะ) วิชาการต่อสู้ทุกอย่างหลังจากที่ฝึกมาแล้ว ลงท้ายแล้วเหมือนกันหมด ลงท้าย

แล้วมันจะเป็นเรื่องของจิตใจควบคุมร่างกาย ถ้าหากว่าสภาพจิตใจเรามั่นคง โอกาสชนะมี
เกินครึ่ง ไม่รู้เหมือนกันว่ามันฝึกหนักเกินไปรีเปล่า อยู่มาจนปานนี้มันยังอ้วนไม่เป็นเลย
จะรอดูท่านต้าถ้าท่านต้าเหมือนกันก็แปลว่าเรื่องนี้น่าจะใช้ถ้าหากว่าฝึกหนักเข้าที่จริงๆ
มันไม่อ้วนหรอกเขาบอกว่าอะไรละ กล้ามเนื้อมันตายกล้ามเนื้อตายก็คือมันฝึกหนักไม่
สามารถจะเติบโตไปได้มากกว่านั้นแล้วมันรีดไขมันซะจนหมดเหลือแค่ไอ้ที่จำเป็นเท่านั้น
เองละ คนอื่นเขาบวชกัน ๒ พรรษา แหม...หุ้เจ้าอาวาส หุ้เจ้าคุณ ตู้อมาจะ ๒๐ แล้ว
ได้แค่นี้ (หัวเราะ) สมัยที่เป็นทหารเป็นยุคที่เรียกว่าน้ำหนักร่างกายดีที่สุด ๖๓ กิโลกรัม
เต็มรุ่นไลท์เวทเลย ๑๓๐ ปอนด์เป๊ะ กินเท่าไรก็ไม่อ้วน อดเท่าไรก็ไม่ลด มวยทหารนี้
รุ่น ๑๓๐ ปอนด์ นี่ไม่มีใครถ้ำยุง (หัวเราะ) เคยสอนท่านตู้อไปหน่อยหนึ่ง รัยนั้นเขา
ใจร้อน เอาจี๊ดกว่าครึ่งหลวงที่ออกท่ามาให้ดูแล้วผมจะหัดเอง ก็เลยทำให้มันดูเข้าท่าว่า
เรื่องของมันสำคัญตรงจังหวะ อย่างพวกนาคมตบาดาล หนุมานถวายเป็น หิริญม้วน
แผ่นดินอย่างนี้ ถ้าพลาดท่ามันจะชกเองอย่างนี้สิ บางอย่างมันต้องปล่อยให้เขาเตะมันต้อง
ยื่นหน้าไปหาตีเขาอะนะ คือถ้าเขาออกอาวุธมาตามจังหวะที่เราต้องการได้ก็เสร็จเรา งวด
นั้นหลอกท่านตู้อบอกว่าคุณเตะผมนะ ไม่ต้องคิดว่าผมเป็นอาจารย์นะลองเตะดู (หัวเราะ)
นี่ๆ แล้วก็ขำดี มันต้องขยันซ้อมด้วยนา ประเภทเรียนรู้อไปแล้วขี้เกียจก็เท่านั้นละเดี่ยวจะ
เป็นที่มารถอ่อนซ้อม พอขยันซ้อมไปแล้วเรื่องลูกไม้มันจะตามไปเอง แม่ไม้ก็ขบจนท่าถ้า
หากว่าเราขยันซ้อมจนกระทั่งมันกลายเป็นอัตโนมัติ ถึงเวลาการต่อสู้ขึ้นมา มันจะมีพวก
ลูกไม้อะไรต่างๆ ออกไปเองตามช่วงจังหวะที่มันเกิดขึ้นในลักษณะนั้น มันจะกลายเป็น
อัตโนมัติไปที่ฝรั่งเขาเรียกว่าเคาเตอร์แอทแทคมมันจะเป็นการตอบโต้อัตโนมัติ สมัยที่เป็น
ทหารอยู่นี้ หลับๆ นี่เพื่อนเตะตัวไม่ได้หรอกเราเตะกลับเลยเหลือเชื่อจริงๆว่าจะออก
อาวุธได้ขณะนั้น มีอยู่คนหนึ่งชื่อว่า ทวี วงศ์รัตน์ มันมาปลุกเราไปเข้าเวร มันก็ปลุกไม่
เหมือนชาวบ้านชาวเมืองเขา มาถึงมันเอามือตบพุงเรา เฮ้ย ! ลูก ตีนถึงหน้าพอดิ
(หัวเราะ) มันไปขของมันเอง ไอ้เราไม่ได้เจตนาเลย ขอโทษเพื่อน แล้วไอ้ที่แย่ที่สุดก็คือว่า
ก่อนบวชไม่นานนะไปเที่ยวกับเพื่อนผู้หญิงแล้วเขาสะกิดเอว โอ้โฮ...เรียกก็ไม่เรียกสะกิด
เอว ไอ้เรากระซอกอกอกอยู่กับพื้น มันไม่นึกเลยมันออกไปเองโดยอัตโนมัติด้วยละ
โฮ...อึงานนั้นขอโทษขอโพยกันเป็นเดือนกว่าจะยอมเชื่อ บอกว่าคราวหน้าเรียกนี้ให้เรียก
อย่าไปสะกิดอย่างนั้น น้าอเนื่อนาถมากเลย กระทั่งผู้หญิงยังไม่ละเว้น มันไม่ได้เจตนา
จริงๆ สัณฐาตญาณติดตัวละ เพราะฉะนั้นจำไว้นะให้เรียกนะ อย่าไปสะกิดอย่างนั้นนะ

ถาม : ตอนนี้อยู่ยังมีคะ ?

ตอบ : ตอนนี่มันเบาเลยอะแล้ว ตอนก่อนนั้นมันเรียกว่าประเภทยังไงละ... มันยัง
ระแวงอยู่ วัชรกรรมเรื่องผู้หญิงมีเยอะ ตั้งแต่สมัยทหารนั้นนะ ผู้หญิงไปหาพาไปฝากแม่ชี่
ไว้ ต้องยอมรับว่าผู้หญิงนี้ร้ายจริงๆ เขาก็รู้ยู่่ว่าทหารที่อยู่ชายแดนที่ไปตั้งค่ายไปอะไร

นั่น ร้อยวันพันปีผู้หญิงมันก็ไม่ให้เห็น ประเภทควายยืมได้อย่างนั้นละ ควายเดินผ่านยังว่าไอ้ตัวนั้นยืมสวย แล้วมันกล้าเข้าไปหา อู๋...จริงๆ เราก็เวทนาเห็นเขาเป็นลูกเป็นหลาน ทำไง...พาไปฝากแม่ซีไว้ที่วัดใกล้ๆ โน้น ตรงจุดที่ตั้งค่ายมันอยู่ห่างจากหมู่บ้านซึก ๒ กิโลเมตรมีวัดอยู่เหมือนกัน นั่นวีรกรรมครั้งนั้นพวกให้ไปเป็นปีเลย คนอื่นเขาถือว่าลาภลอย (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นของเราโดนให้ไปเป็นปี ผู้หญิงแถวนั้นเขาจะยังงี้ละ ทหารเขาจะเปลี่ยนกำลังกัน ๔ เดือนครั้งหนึ่งนะ จะเป็นหน่วยเดียวกันในหนึ่งปี หน่วยเดียวกันก็จะมี ๓ กองร้อยหมุนเวียน เพราะฉะนั้นปีหนึ่งจะเปลี่ยนกำลังพล ๓ ครั้ง พอครบ ๓ ครั้งแล้วก็หน่วยอื่นจะมาเปลี่ยน อย่างของเราขึ้นไปก็ไปเปลี่ยน ร. ๑๑ พอของเราลงมาร. ๒ ก็ขึ้นไปแทนมันจะหมุนเวียนไปเรื่อย ผู้หญิงแถวนั้นเขาจะหาสามี ๔ เดือนครั้ง มันก็ตำหนิเขาไม่ได้ เพื่อความอยู่รอดจริงๆ เพราะว่าชายแดนนี้พวกสินค้าหนีภาษีราคามันดีเหลือเกิน ซิบ YKK ยาวประมาณคืบแค่นี้ละ ๖๐ บาท สมัยปี ๒๕๒๔ บุหรี่ตอนนั้นซองละ ๖ บาท แต่มันไปถึงโน้นมันซองละ ๑๒๐ เพราะว่าของพวกนี้เราถือว่าเป็นยุทธปัจจัยไม่ให้ข้ามไปฝั่งโน้น กลายเป็นของขาดตลาด ราคามันจะแพง เพราะฉะนั้นพวกนี้ เขาจะพยายามมาตีสนิทจนกระทั่งได้ทหารเป็นสามี แล้วก็ร้องจหวะที่สามีตัวเองเข้าเวรที่ด่านแล้วก็ขนของข้าม มันข้ามได้เที่ยวมันคุ้มแล้วละ เพราะฉะนั้นพวกนี้เขาจะมีสามี ๔ เดือนคนหนึ่ง ฟังดูแล้วประเภทยังงี้ละ อเน็จอนาถมียัโฮ...ทหารแต่ละคนก็เหลือเกินทำยังกะไม่เคยเห็นผู้หญิง พวกสาวๆ ในหมู่บ้านนี่เย็นๆ เขาออกมาก็เข้าไปแซวสาวเขาว่ามาหาอะไร มาหาคนจ๊ะ ? พวกนั้นก็ขอยมาหาด้วย มันเลี้ยงควายมันตั้งอยู่กลางทุ่ง ภาษาอีสานเขาว่าอย่างนั้นจริงๆ ไช้มัย ? ไอ้พวกนั้นมันบอกเข้ามาข้างในสิมีเยอะเลย (หัวเราะ) ไอ้โอ...เหลือเกินตกลงมันความหมายอะไรกันแน่ๆ (หัวเราะ) นั่นนะเป็นอย่างนั้น เพื่อนบางคนไปเจอไอ้เพื่อนร่วมเบ้ม เบ้มก็คือบังเกอร์ที่เขาซุดเอาไว้เวลาปะทะกับคนอื่น เขามันจะใช้ไม้ท่อนใหญ่ๆ มาล้อมรอบแล้วทำเป็นหลังคาแล้วก็จะมีการสอดทรายพวกอะไรกันเอาไว้ นั่นละเบ้มหนึ่งจะนอน ๒ คนนะ เบ้มไหนที่ประเภทที่เรียกว่าตัวเองไม่สนใจเรื่องผู้หญิงแล้วเพื่อนพาเข้าไปทุกคืนทุกคืน ก็นอนห่มผ้าอุดหูไปเถอะ (หัวเราะ) มันเป็นอย่างมันไม่ยอมฟังประเภทเสียงในฟิล์ม เรื่องพวกนี้ตอนอยู่ชายแดนนี้เยอะจริงๆ เรื่องผีเรื่องสางเรื่องอะไรนั้นก็เจอประจำ ตายซิบตายซ้อน ตายทับตายถมอยู่นั่นละ เพราะช่วงที่ขึ้นไปปรับหน้าที่โดนเหตุการณ์โน่นหมากมุ่นใหม่ๆ นะ ประเภทผีตายเกลื่อนทุ่งนะ งานนั้นงานเดียว ๓๐๐ กว่าศพ

ถาม :

ตอบ : น้ำมันสังครคือคือน้ำมันชาติที่หลวงปู่ปานท่านทำ ท่านเอามาให้เราใช้ก่อนน้ำมันชาติหลายปี ท่านไม่ได้บอกว่าเป็นน้ำมันชาติ คือว่าหลวงพ่อท่านกลับไปกลับไปวัดบางนมโคกลับไปเยี่ยมวัดเก่านั่นละ แล้วท่านก็ขึ้นกุฏิเก่าของท่าน ท่านบอกว่า

อะไรต่อมิอะไรมันปล่อยกรงรังหมด ข้าวของอะไรที่เคยเป็นของหลวงปู่ ที่หลวงพ่อก่านรักษาเอาไว้ดี มันก็ปล่อยกระทั่งฝุ่นจับหายไยขึ้นและเหาะไปหมด ท่านบอกว่าอะไรก็ไม่ว่าหรอก ไปเจอขวดน้ำมันชาติรีหลงอยู่มันแห้งเกือบจะติดกันขวดท่านบอกว่าเห็นเข้าก็ตีใจแทบตาย ก็ไปถามเขาบอกว่าขอได้มั๊ย ? เขาบอกว่าเอาไปเหาะขวดเก่าๆ น้ำมันชาติรีนี้มีอานุภาพพิเศษก็คือเติมเท่าไรก็ตามอานุภาพยังเหมือนเดิม แต่ท่านไม่ได้บอกเรา เพราะว่าอานุภาพของน้ำมันชาติรีถ้าเราสังเกตหลวงพ่อก่านจะเน้นเรื่องรักษาโรค คำว่าสังคโรคมันแปลว่ารวมทุกโรค คราวนี้น้ำมันชาติรีที่ท่านจะเน้นทางรักษาโรค เพราะว่าถ้าไม่เห็นคนมันเอาไปใช้ที่ตีไม้ตีละ เพราะว่าเห็นคาจ ตามาว่าคนโดน ๑๑ ชนิดที่กระสุนแบนแต่ตีแต่ติดเอาเลย เขาบอกไม่รู้สิก็อะไร รู้สึกเหมือนกับตัวแมงบินมาชน มันได้ขนาดนั้น แล้วลองคิดดูว่าถ้าเกิดคนมันเขี่ยขึ้นมามันไม่ตีกันกระจายทั้งบ้านทั้งเมืองหรือ ใครๆรักจะเป็นนักมวยก็เอา หลวงพ่อก่านบอกว่าท่านขโมยน้ำมันชาติรีหลวงปู่มาครึ่งขวดยานัตถุ์ขโมยเลย พอหลวงปู่กลับมาถามว่าใครขโมยน้ำมันวะ ? บอกว่าผมเองครับ บอกแล้วมึงขโมยทำไมวะ ? ผมคิดค่าเฝ้ากุฏิครับ (หัวเราะ) ไม่ได้ขโมยค่าเฝ้ากุฏิ เออมีสิ่งคนเดียวล่ะที่กล้าพูดอย่างนี้ แล้วเสร็จแล้วท่านก็บอกว่าให้เจ้าอันลูกศิษย์ที่จะขึ้นชกมวย เจ้าอันเวลาขึ้นชกมวยใช้ชื่อนิตย ท่านก็เอากันไม้ขีดก้านรูปอะไรนั้นล่ะ จิ้มแล้วจิ้มหัวให้มันไปไปชกชนะน็อคเขามายกสาม ถ้ามันบอกตอนชกรู้สึกยังไง มันบอกว่าเวลาคู่ต่อสู้เตะมาตอยมาโดนนะโดนจังๆ แต่รู้สึกว่ามันเบาเหมือนไม่มีน้ำหนัก โบราณท่านถึงได้เรียกน้ำมันชาติรีว่าลูกเบา โดนอะไรมันเบาไปหมด ไม่เบาได้ยังไงล่ะ ฟูลเมทัลแจ๊คเก็ตนะ หัวตันนะความเร็ว ๙๕๐ ฟุตต่อวินาที นี่แรงปะทะของมันนี่ถ่มมวยปล้ำตีลังกาแล้วโยมผู้หญิงผอมๆ แหงๆ โดนเข้าไปเต็มเอวแบนแต่ติดอยู่อย่างกับประเภทเอาดินเหนียวไปแปะเลยล่ะ นั่นละเขาบอกมันรู้สึกเหมือนยังกะแมงมันบินมาชน เราก็อวดูผลมันแดงๆ หน่อยๆ เองเหมือนยังกับเราเอาอะไรไปขว้างแรงๆ ใส่หน่อยแค้นนั้นนะ หนึ่งมันเป็นสีแดงๆ

ถาม : อันนี่คือทาไว้ก่อนหรือว่า ?

ตอบ : เขาบอกว่าเขาก็วันละช้อน (หัวเราะ) หรืออาจจะเอาอย่างฟ้าจินต์ก็ได้ ฟ้าจินต์เขาก็วันละแก้ว พักเดียวอ้วนนี่เลย ใครเห็นรูปเก่าๆ หลวงฟ้าจินต์ แหม...หนุ่มน้อยเอวบาง เล่นน้ำมันชาติรีวันละแก้วพักเดียวล่ะ ดันดีกเลย

ถาม : แล้วเวลาเติมนี่ต้องใช้น้ำมันอะไร ?

ตอบ : จริงๆ แล้วใช้น้ำมันมะพร้าวก็ได้ น้ำมันพืชก็ได้อะไรก็ได้ แต่ว่านิยมน้ำมันงา เพราะกลิ่นมันหอม ใช้น้ำมันชาติรีเติมลงไปน้ำมันใหม่อย่าเอาของใหม่เททับของเก่า ถ้าของใหม่เททับของเก่าของเก่าจะเสื่อมไปด้วย ให้เอาของเก่าเทใส่ของใหม่ ไม่ต้องว่าคาถาคาอะไรทั้งนั้นล่ะหลงไปเฉยๆ ด้วยความเคารพก็พอ

ถาม : หลวงพ่อกจะทำไมน้ำมันงาแพงจังคะ ?

ตอบ : ก็มันอาจจะเป็นเพราะคนใช้น้อย เขาผลิตน้อยมันก็ต้องขายแพงหน่อยไม่งั้นมันไม่คุ้มต้นทุนเขาอะ

ถาม : แล้วจะใช้....?

ตอบ : จะกินจะทาอะไรก็ได้ แต่ว่าถ้ารักษาโรคลองเอาแตะเนื้อดูก่อน ถ้าหากว่าร้อนรักษาโรคไม่หาย แต่ถ้าหากว่าปกติหรือหากว่าเย็นโรคอะไรก็รักษาได้

ถาม : เฉพาะคนหรือคะหลวงพ่อกับ ?

ตอบ : ถ้ารักษาสัตว์ที่เราไม่รู้จักลองยังงั้น มันบอกว่าเย็นได้มียะล่ะ ถ้ามันบอกได้ก็เอาน้ำมันชาตรีเป็นวิชาการที่ทำยากที่สุดตามสายของหลวงพ่อกับ ต้องรอรพระท่านอนุญาตเท่านั้นถึงจะทำได้ ไม่งั้นต่อให้คุณได้อภิญญา ๕ สมบัติ ๘ อะไรก็ได้ทั้งสิ้น หลวงพ่อกับท่านบอกว่าในชีวิตท่านเห็นแค่ ๒ องค์ที่ทำได้คือหลวงปู่ปาน กับ อาจารย์โภาค ลืมถามท่านไปว่าอาจารย์โภาคอยู่วัดไหนหรือว่าเป็นฆราวาสที่ไหน สมัยที่เคยได้ยินคำว่าน้ำมันชาตรีครั้งแรกก็ได้ยินจากครูเขตรนั้นล่ะ เพราะท่านสอนวิธีตั้งธาตุ ปลุกธาตุ เรียกธาตุเข้าตัวอะไรเสร็จ สอนวิชาเสร็จท่านบอกว่าเสียดายวิชาการปลุกน้ำมันชาตรีท่านทำไม่สำเร็จ ท่านบอกว่าถ้าสำเร็จนี่เราจะสร้างแชมป์เปียนโลกก็คนที่ได้ แล้วเสร็จแล้วพอรพระท่านอนุญาตให้ทำหลวงพ่อกับตั้งโรงงานเลย ผลิตมา ๓๐๐ ปี๊บ เข้าพิธีรดเตียว ๓๐๐ ปี๊บ เพราะฉะนั้นออริจินอลอย่างน้อยก็มี ๓๐๐ ปี๊บ แต่ว่าจริงแล้วมันเต็มเท่าไรก็ได้ แล้วท่านก็บอกว่าในชีวิตของข้า หลวงปู่ปานท่านทำได้ ๒ ครั้ง ตัวข้าเองอาจจะทำได้ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะว่าต้องรอรพระท่านอนุญาต ปรากฏว่าท่านทำได้ครั้งเดียวจริงๆ ไม่ทันจะทำใหม่ก็มรณภาพซะเสียก่อน น้ำมันชาตรีไม่รู้จักว่าอะไร ชาตรีมันก็เหนือกว่าอื่นใด ขึ้นไปบอกมันว่าชาตรีใช้ได้ขนาดนั้นรับรองมันดีเขากระจายหมดไม่ต้องกลัวใคร หลวงพ่อกับท่านถึงได้เน้นไปทางรักษาโรค รู้แล้วอย่าเอ็ดไป (หัวเราะ) ไม่งั้นเดี๋ยวมันไม่หามา มันต่างคนต่างต่อयरบๆ ยกเหนือยล้นห้อยมันไม่มีใครแพ้ใครชนะ

ถาม : ของทุกอย่างมันมันใจกับตัวของผู้ใช้ด้วยหรือเปล่า ?

ตอบ : อันนั้นมีส่วนเรื่องของน้ำมันชาตรีที่มันประเภทที่เรียกว่านอกเหตุเหนือผลคือถ้าคุณใช้อานุภาพก็มี

ถาม : แล้ววัตถุมงคลด้วยรีเปล่าคะ ?

ตอบ : วัตถุมงคลนี่สำคัญอยู่ที่กำลังใจ ถ้ากำลังใจเปิดรับมากเท่าไรก็มีผลมากเท่านั้น แต่ว่าน้ำมันชาตรีนี่ ประเภทที่เรียกว่าคำว่าชาตรีนี่คงตั้งใจลงเคราะห์โดยตรลงละมั้ง หลวงพ่อกับท่านบอกมาก่อนหน้านี้ ท่านเสกของเสกอะไรก็มีชาตรีเหมือนกันแต่ซุกๆ อยู่ข้างใน นี่คราวนี้ว่าตั้งแต่ยุคนี้มานี่ชาตรีนำหน้า เติร์มไวให้ตีกับชาวบ้าน

ถาม : เรื่องที่ว่าเปิดรับนี่หมายความว่า...?

ตอบ : คือจิตใจของเราเคารพ มีการอาราธนาเป็นปกติเป็นสมัยของเราไม่ต้องเสีย

เวลาเสกนะ ถึงเวลาก็กรอกเต็มไปเรื่อย ตอนที่วัดท่าขนุนที่ท่านเอาแจกลอย เป็นใจจะ
ยังมาไขว่พานแดงอยู่อีกไม่ดีขึ้นใช่ไหม ? มันเหมือนกับบรอยสักสวยดี เขาเป็นทั้งตัวเขา
บอกว่ารักษาแต่หน้าสวยไว้ก่อน นางชูชุตตราเป็นคนหลังค่อมเพราะว่าไปทำท่าหลังโกง
เลียนแบบพระปัจเจกพุทธเจ้าที่ท่านหลังค่อมของเราอาจจะไปหัวเราะเยาะพระที่ท่านเป็น
ซีกกล่าละมั้ง ?

ถาม : แล้วถ้าเกิดว่าบางที่เราที่มีอาการคุยกับเพื่อนว่าท่านอ้วนท่านหลังโกง ?

ตอบ : อันนั้นคุยไม่เป็นไร แต่คราวนี้นางชูชุตตรา เพื่อนเขาถามว่าพระคุณเจ้าของเรา
นะรูปร่างเป็นยังไง เพราะว่าพวกสาวสรรภานั่นนี่กว่าจะได้พบผู้ชายยากเต็มที ขนาดจะ
พึ่งเทศน์นี่เขายังกันมาน้ำเจ็ดชั้นนะ คราวนี้นางชูชุตตราเป็นผู้หญิงหลังค่อมคนก็ถือว่า
เออ.. ยังไงๆ ก็ไม่สวยไม่งามก็ให้ออกไปจัดการน้ำให้มันขึ้นอะไรได้ท่านก็มีโอกาสได้เห็น
พระปัจเจกพุทธเจ้า แล้วก็เอาหม้อมาใบหนึ่ง เอาผ้ามาห่มเอาหม้อซ่อนไว้ในข้างในผ้า
ทำท่าเหมือนกับถือบาตรแล้วก็ทำท่าก้มหลังโกงเดินให้ดู ลักษณะทำท่าล้อเลียนแค่นั้นเอง
โดยไม่ได้เจตนาร้าย เกิดเป็นคนหลังค่อม ๕๐๐ ขาด

ถาม : แล้วอย่างนั้น ถ้าเกิดว่าเขารู้ตัวก่อนจะตายแล้วก็....?

ตอบ : ขอขมาซะก่อน ขอขมาก็แล้วไป ก็ไม่ได้ขอขมานี้ละ

ถาม : แล้วสมัยปัจจุบันนี้พระปัจเจกพุทธเจ้านี้ไม่มีใช่ไหม ?

ตอบ : ไม่มีละ พระปัจเจกพุทธเจ้าจะเกิดขึ้นก็ในยุคที่โลกว่างจากพระพุทธรูป
เท่านั้นแล้วไม่ได้เกิดขึ้นที่ละองค์แบบพระพุทธรูปทำทั่วไป เกิดขึ้นทีหนึ่งเป็นหลายๆ
ร้อยๆ หลายๆ พันบางทีก็เป็นแสน พระปัจเจกพุทธเจ้าจะสร้างบารมีมาอย่างน้อย ๒
อสงไขยแสนมหากัป คือในระดับเดียวกับพระอัครสาวก แต่ว่าท่านจะเป็นผู้ที่ต้องการ
จะตรัสรู้ทุกอย่าง เพียงแต่ไม่ต้องการจะเป็นครูสอนใครก็เลยใช้คำว่าปัจเจกนะ...(ไม่ชัด)...
เป็นช่วงที่โลกว่างจากศาสนาเท่านั้น ประวัติของพระเถรีก็คือภิกษุณีผู้หญิงที่เป็นผู้ใหญ่ มี
อยู่องค์หนึ่งก็คือนางอุบลวรรณาเถรี จะเป็น อัครสาวิกาเบื้องซ้ายผู้เลิศไปด้วยฤทธิ์
นางอุบลวรรณาเถรีในชาติหนึ่งท่านเคยมีลูกเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ๕๐๑ องค์ แล้วมี
โอกาสได้ทำบุญกับลูกด้วยดอกบัว เกิดมาชาติใหม่จะเดินไปไหนก็ตาม แผ่นดินจะมีดอก
บัวผุดขึ้นมารองรับ อานุกาพบุญ แล้วถามว่าทำไมมีลูกเยอะอย่างนั้น ปรากฏว่าท่านตั้ง
ทองคนเดียว แต่ตอนคลอดลูกบอกว่าเหงื่ออาภรณ์ไหลท่วมตัวแล้วเม็ดเหงื่อมันกลายเป็น
เด็กไปหมด มันเป็นเรื่องของบุญจริงๆ ท่านจะมากเกิดนะ แต่รูมลงมาในห้องที่เดียวมันไม่
ไหว อาศัยเกาะกึ่งยัด เสร็จแล้วก็เลยกลายเป็นว่าเม็ดเหงื่อกลายเป็นเด็กๆ ๕๐๐ คน แล้ว
ก็ลูกที่จริงๆ อีกคนหนึ่ง ปรากฏว่าทั้งหมดกลายเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าหมด พอบรรลุ
มรรคผลก็มาโปรดแม่ แม่ก็ได้ทำบุญด้วย เพียงแต่ว่าแม่ไม่ได้เข้าถึงมรรคถึงผล เพราะ
อาจจะประเภทที่ตั้งความปรารถนาจะเป็นอัครสาวิกาพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันก็ได้ แต่ว่าพอ

เกิดมาชาติใหม่ท่านก็กลายเป็นอัครสาวิกที่เลิศไปด้วยฤทธิ์

ถาม : แล้วพระรามของพระพุทธเจ้านี้เป็น...?

ตอบ : พระรามของพระพุทธเจ้า... ราโมจะ รามสัมพุทโธ ก็รอเวลาตรัสรู้สิจะ ไม่ต้องห่วงหอรอกยุคของเรานี่ละ ถ้าหากว่าคนยอมรับกฎของกรรมมากกว่านี้หน่อยดีกว่านั้นเอง พวกอภิฏญานี่จะปรากฏออกอีกเยอะเลย เพราะอภิฏญานี้สามารถทำอะไรก็ได้เกินกว่าคนทั่วไปมาก ถ้าหากว่าไม่ยอมรับกฎของกรรมนี่มันทำเขาว่าหมด ก็เลยรออยู่นิดเดียวว่าถ้าหากกำลังใจยอมรับกฎของกรรมเมื่อไหร่ กำลังอภิฏญาก็ขึ้นมาใช้ได้เต็มทีสมัยเด็ก ๆ มีหลวงพ่อยี่อยู่วัดตองต้อกอนทองที่พิษณุโลก นั้นไม่ได้ยึดอย่างเดียวนั้นสารพัดที่จะทำได้เลย คนไปฟ้องร้องจะปรับปาราชิกท่าน ปาราชิกขาดความเป็นพระนี่ต้องบอกอุทริที่ไม่มีเมื่อนุชธรรมในตน คราวนี้ของท่านๆ ทำได้นี้ก็เดือดร้อน จนกระทั่งพันเอกปิ่น มุกทุกันท์ ที่เป็นอธิบดีกรมศาสนาตอนช่วงนั้นเดินทางไปดูด้วยตัวเองแล้วก็กลับมาเขียนรายงานว่าท่านทำได้จริงปรับท่านไม่ได้ พันเอกปิ่น มุกทุกันท์นี่ท่านรู้อจริงเพราะท่านศึกษาพวกนี้มาลึกซึ้งมากตัวเองเคยบวชด้วย

ถาม : ท่านทำอะไรได้บ้าง ?

ตอบ : สารพัดอภิฏญาเลย ประเภทบิณฑบาตข้าวเทวดามาเลี้ยงลูกศิษย์ก็มี ชาวบ้านคนไหนสงสัยไปเอามาให้กินซึ้งๆ หน้า บางทีก็มีสมบัติใต้ดินมีอะไรอยู่ตรงไหนท่านก็ประเภทก็ไปล้อมสภยสิญจน่วงๆ ไว้แล้วก็ขุดขึ้นมาหน้าตาเฉยเลย ที่เขาว่าเอาเหรียญบาทมาดิงปี่ดีย์ออกมาแย้งกับประเภทยึดหมากฝรั่งอย่างนั้น เป็นโลหะแท้ นั่นจริงๆ ก็แค่กลืนน้ำ แต่ว่าคนที่ทำไม่ได้จะเห็นเป็นเรื่องประเภทที่เรียกว่ายังงิลละ... ตื่นเต้นก็มีมากต่อมากด้วยกันที่หาว่าท่านเล่นกลหลอกเขา ก็เลยไปกล่าวหาว่าท่านอวดฤทธิ์อวดเดชจะปรับปาราชิกเรื่องของการเล่นฤทธิ์เล่นเดชอะไรจริงๆ นี่พระพุทธเจ้าท่านก็สั่งห้ามอยู่แล้ว เพราะว่าไม่อย่างนั้นศาสนาจะตั้งอยู่ไม่ได้ เหตุที่ศาสนาตั้งอยู่ไม่ได้เพราะว่าพระไม่ได้มีอภิฏญาหมวดเดียว ยังมีพระสุกขวิปัสโก พระวิชชาสาม พระอะไร คนเราโดยธรรมชาติมันชอบบุคคลที่มีความสามารถพิเศษเหนือกว่าคนอื่นเขา ในเมื่อชอบลักษณะนั้นพอมิใครเล่นฤทธิ์เล่นอภิฏญาให้ดูมันจะแห่ไปที่เดียว แล้วก็ไปทำบุญอยู่ที่เดียว ที่เหลือก็อดตายแหงแกแล้วศาสนาจะอยู่ได้ยังไง ? ท่านถึงได้ต้องห้าม บางคนอาจจะคิดว่าพระพุทธเจ้าห้ามทำไม พระทำได้มันจะปล่อยให้ลุ่มไปเลย ถ้าขึ้นปล่อยให้ลุ่มไปเลยศาสนาไม่น่าจะอยู่ได้ ๕,๐๐๐ ปีหรือ

เหรียญทำนํ้ามนต์

เมื่อปลายปี ๒๕๔๘ ต่อต้นปี ๒๕๔๙ อาตมาป่วยหนัก “พระ” ท่านเสด็จมาบอก ว่า “ยิ่งนานไปโรคภัยไข้เจ็บของคน ก็จะยิ่งหนักขึ้นไปเรื่อยๆ ตามแรงกรรมที่กระทำไว้ ทำให้การรักษาโรคโดยหมอแผนปัจจุบันเป็นไปโดยยาก แต่ก็ไม่เกินความสามารถของ “พระ” ไปได้”

ท่านสั่งให้ทำเหรียญสำหรับทำนํ้ามนต์รักษาทุกโรค แต่ไม่ให้ทำมาก ด้วยเหตุผลว่า “กำลังใจของแต่ละบุคคลไม่เท่ากัน ผู้ที่กำลังใจต่ำ เอาไปใช้แล้วไม่ได้ผล จะมีโทษจากการปรามาสพระรัตนตรัย”

วิธีใช้ เอานํ้าสะอาดใส่ลงในภาชนะ อารธนาเหรียญลงแช่ในนํ้ากราบขอขมา มีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดา ครูบาอาจารย์ทั้งหมด มีพระสารีบุตรมหาเถระเจ้าเป็นประธาน ขอได้โปรดทำให้นํ้ามนต์นี้เป็นยา รักษาสรรพโรคอาพาธทั้งในร่างกายของคนและสัตว์ ให้หายโดยฉับพลันด้วยเถิด

จากนั้นว่า นะโม ๓ จบ อิติปิโส (สามห้อง) ๗ จบ นะมะพะทะ ๑๕ จบ แล้วอารธนานํ้ามนต์ดื่มหรืออาบตามอํยาศัย จะทำครั้งเดียวแล้วเติมไปเรื่อยๆ ก็ได้ ถ้าไม่มั่นใจในความสะอาด อนุญาตให้เอานํ้ามนต์ไปต้มได้

ข้อควรระวัง เนื่องจากเหรียญทำนํ้ามนต์นั้น พระท่านให้ทำด้วยทองคำ นาก หรือเงินเท่านั้น แต่วัสดุดังกล่าวปัจจุบันราคาสูงมาก จึงกราบขออนุญาตพระท่านทำเป็นเหรียญชุบทองแทน

เหรียญชุบทอง ควรจะเลี่ยมกรอบ เพราะถ้าทองลอกจะหมดอาณูภาพทันที แต่ถึงทองลอกแล้วก็ตาม ถ้าเรานําไปชุบใหม่แล้วทำการปลุกเสกด้วย อิติปิโส ๓ ห้อง (อิติปิโสข สวากขาโตข สุปฺปฏิบันโนข) ๑๐๘ จบ นะมะพะทะ ๑๐๘ จบ ก็ใช้ได้เหมือนเดิมทุกประการ

ด้านหน้า

ด้านหลัง

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒๕ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุปญโญ เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : แล้วอย่างนี้ คนสมัยก่อน...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : จริงๆ ระยะเวลาเดินนี้ถ้าเป็นเส้นตรงนี้มันไม่ไกลนะ มันไม่ไกลจาก**ชมพูทวีป** ของสมัยก่อน ถ้าออกมาของเรานี้มันเป็นเขต**ปัจฉิมดินแดน** จริงๆ แล้วผืนแผ่นดินนี้มันต่อเนื่องกันมา ถ้าสมัยก่อนการเดินทางรอนแรมค้าขายอะไรไปกัน ถ้าไปแบบสบายๆ นี้ประมาณเดือนหนึ่งก็ถึงเอาแรงๆ หน่อยสิบเจิบ สิบแปดวันก็ถึง เพราะว่าสมัยก่อนนี้ของพวกเรามันจะเป็น**ปัจฉิมดินแดน**อย่างเช่นว่า **ตักสิลา**ก็**กำแพงเพชร** **ปรีณตปะ** ก็**พระบุรี**อะไรของเรา สมัยนี้ก็ลองดูได้เดินลุยจริงๆ ออกจังหวัดตากเข้าไปเลย พอเข้าพม่าไปก็ผ่าน**ยะไข่**ก็**ทะเลจีนใต้**เลย

ถาม : ถ้าโปรแกรมคอมพิวเตอร์แบบว่าใช้ของก๊อปปี้เขามาถือว่าเป็นการ ...?

ตอบ : คุณเป็นคนก๊อปปี้เปล่า ? ถ้าคุณไม่ได้ก๊อปและไม่ได้ขโมยเขา จ่ายเงินให้เขาตามปกติคุณไม่เป็นไร เรื่องของธรรมะเขาตรงไปตรงมา ใครทำโทษเป็นของคนนั้น

ถาม :

ตอบ : เขาอนุญาตให้ก๊อปมียะ ถ้าหากว่ามันดาร์วินไหลตได้ก๊อปได้เป็นปกตินี้มันไม่มีปัญหาอะไร โดยเฉพาะว่าเรื่องของธรรมะ มีอยู่ที่ยาวหนึ่งที่พวกหนังสือโลกทิพย์เขายกขบวนไปขอหลวงพ่อขออนุญาตนำเอาธรรมะของหลวงพ่อลงในหนังสือ**โลกทิพย์** มันจะมี**โลกทิพย์** **โลกลับ** ตายแล้วไปไหน อะไรพวกนั้น หลวงพ่อท่านบอกว่าไม่ต้องขออนุญาต ถ้าทำเพื่อเป็นธรรมทานทำได้เลย อนุญาตให้ตลอดไป เพราะฉะนั้นเขาก็เหมือนกันนะ ถ้ามันดาร์วินไหลตได้มันก๊อปได้แปลว่าเขาเต็มใจให้ลุยไปเถอะ

ถาม :

ตอบ : เข้าใจผิดกันไปยกใหญ่แล้ว คนเป็นโรครจิตคือสภาพจิตของเขามัน**ฟุ้งซ่าน** เพราะฉะนั้นไม่สามารถจะเข้าถึง**ธรรม**ได้ บุคคลที่จะเข้าถึง**ธรรม**ได้อย่างน้อยๆ ต้อง**ทรงสมาธิ**ได้ถึงระดับ**ปฐมฌาน**ขึ้นไป ดังนั้นถ้าหากว่าคนเป็นโรครจิตทรงปฐมฌานได้ เขาก็จะไม่เป็นอะไร เพราะกำลังใจมันตั้งมั่นอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นที่เป็นอยู่มันไม่ใช่แน่ ดังนั้นถ้าเป็นโรครจิตอยู่ไม่สามารถจะบรรลุ**มรรคผล**ได้ ถ้าใครทรงฌานได้ก็**ไม่เป็นโรครจิต**

ถาม : คือว่าร้อนๆ หนาวๆ นะคะ ?

ตอบ : ใอันนั้นไม่ได้เกี่ยวกับโรครจิต

ถาม : มันเป็นเรื่องที่เราบังคับไม่ได้ ?

ตอบ : จะ...บังคับไม่ได้หรอก อาจจะทำสิ่งอยู่ในวัยทองก็ได้ (หัวเราะ) ไม่ต้องไปบังคับมันหรอก รำคาญมันหน่อยแค่นั้นเอง ถ้าไม่สนใจมันๆ ก็หายเอง พวกนี้มันประเภทเรียกร้องความสนใจ คนไม่สนใจกับมันๆ ก็หายเอง...นั่งกรรมฐานแล้วชอบบังคับลมหายใจ ต้องดูให้ดีๆ ว่ามันเป็นการบังคับหรือเปล่า ? เพราะว่าถ้าหากว่าเรามีความคล่องตัว พอกำหนดใจปุ๊บมันจะกระโดดไปถึงระดับอารมณ์นั้นเลย ลมหายใจมันอาจจะเบาลงโดยอัตโนมัติ เหมือนยังกับว่าเรายิ่งบังคับให้มันเบาลง ยิ่งบังคับให้มันเบาลง ยิ่งบังคับให้มันยาวขึ้น หรือละเอียดขึ้นอะไรอย่างนั้น คอยดูให้ดีๆ อาการบังคับก็คือว่าตั้งแต่แรกเริ่มเรายิ่งบังคับให้มันต้องหายยาวแค่นี้ ต้องหายใจสั้นแค่นี้ เบาแค่นี้ เพราะฉะนั้นต้องสังเกตตัวเองด้วย หลายคนคิดว่าตัวเองไปบังคับลมหายใจแต่ความจริงไม่ใช่ เขามีความคล่องตัวในสมาธิแต่ละระดับนั้นซะแล้ว พอถึงเวลานึกปั๊บมันก็เข้าตรงนั้นเลย เหมือนกับเราไปบังคับมัน

ถาม : เวลาเรานั่งกรรมฐาน ก็จะมีหมาไปด้วย หมาก็จะนั่งใกล้ๆ คราวนี้มันก็เห่าก็ตกใจแล้วก็กลัวก็เลยออกจากสมาธิเลย

ตอบ : ลักษณะตกใจจริงๆ ก็คือว่าสภาพจิตใจเราไปสนใจข้างนอกโดยไม่รู้ตัว พอสนใจข้างนอกมีอะไรมากระทบประสาทตาประสาทหูปั๊บ มันจะรีบดึงจิตกลับมารับรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร คราวนี้จิตที่กลับมาเร็วเกินไปจะมีอาการที่เรียกว่าตกใจ แสดงว่าตอนนั้นจิตไม่เป็นสมาธิหรอก ถ้าเป็นอย่างว่าแต่หมาเห่าเลยฟ้าผ่ายังเฉยๆ ดีแล้วเขาจะได้เป็นตัววัดอารมณ์ของเรา ถึงเวลามันไม่เห่าก็เหยยให้มันเห่า จะได้รู้ว่าเราไปถึงไหนแล้ว

ถาม : หลายคนก็โทษพระเจ้าว่าหน้าตาไม่ดีก็...?

ตอบ : พระเจ้าไม่ได้รู้เรื่องด้วยเลย ตัวเองทำเองแท้ๆ เกิดมาอายุยืนเขาว่าเป็นผู้มีเมตตาปราศจากปาณาติบาตหรือทำปาณาติบาตแต่น้อย ปาณาติบาตก็คือฆ่าคนฆ่าสัตว์ เกิดมาอายุสั้นพลันตายเพราะทำปาณาติบาตไว้มาก ไปตัดชีวิตเขาไว้เยอะ พอถึงชีวิตตัวเองก็น้อยไปด้วย เรื่องการกระทำกรรมอะไรต่างๆ พระพุทธเจ้าท่านบรรยายเอาไว้ละเอียดยับ พวกประกวดนางงามผิวงามแล้วตกตั้งแต่รอบแรกอย่างนี้ อันนี้พูดเล่นนะ ถ้าหากว่าระดับประกวดนางงามมันก็ต้องผิวดีอยู่แล้ว เพียงแต่มันดีสู้คนได้รางวัลไม่ได้เท่านั้นเอง ผู้มีผิวพรรณดีเป็นผู้มีเมตตา มีอารมณ์ใจเยือกเย็น ผู้มีผิวพรรณทรามประกอบไปด้วยโทษะ มีจิตใจเร่าร้อน ผู้ที่เกิดในตระกูลสูงเพราะว่าเป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตน ยกย่องผู้อื่น ผู้เกิดในตระกูลต่ำเพราะว่าเป็นผู้ที่ชอบยกตนข่มท่านดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น

ถาม :

ตอบ : เอาให้ดีๆ นะ ผีอำมันอย่างหนึ่ง มันจะบังคับให้เราแข่งกระตือกระเตี้ยไม่ได้เสร็จแล้วเขาก็แก้งเรา ส่วนใหญ่ก็จะเป็นพวกของเรา หรือไม่ก็เราไปอยู่ในสถานที่ของเขาแล้วเขาไม่ชอบใจเขาจะแก้งเอา ส่วนอีกอันหนึ่งมันจะมีลักษณะเหมือนมีก้อนอะไร

ต่าง กัดทပ်อยู่อึดอัดแน่นมาก นั่นจะเป็นเลือดลมภายในของเราเดินไม่สะดวก เราอาจจะนอนทับร่างกายบางส่วนที่ทำให้เลือดลมมันเดินไม่สะดวก มันอัน้อยู่ก็เลยทำให้มันเกิดความรู้สึกนั้นขึ้นมา ส่วนอาการของร่างกายที่มันแข็งไปเฉยๆ ถึงเวลาแล้วขยับไม่ได้บางทีมันเป็นการทรงฌาน มันต้องแยกให้ออกว่าพอสมาธิทรงเป็นฌานปุ๊บนี่จิตกับประสาทมันแยกออกจากกัน ประสาทร่างกายกับจิตมันคนละส่วนพอลืมนิดาตีความรู้สึกใหม่ๆ มันยังไม่เต็มที่ มันควบคุมร่างกายไม่ได้มันก็ต้องรอเวลานิดหนึ่งเพื่อให้ประสาทร่างกายมันสมบูรณ์พร้อมถึงจะขยับได้ ถ้ายังไม่ไปภาวนากลัวว่าฝึมันจะหลอกฝึมันจะอำสมาธิยังแน่นก็เลยพาลยิ่งขยับไม่ได้เข้าไปใหญ่

ถาม : แล้วทุกครั้งจะรู้สึกเหมือนมีใครมาอยู่ข้างๆ คือเราเรียกว่าถูกควบคุมรีเปล่า ?

ตอบ : ก็ตั้งใจกำหนดถามเขาดูสิว่าเขาเป็นใคร เพราะว่าขณะที่เราตั้งใจปฏิบัติภาวนาแค่ทรงเป็นอุปจารสมาธิทั่วมหาราชก็จะให้บริวารมาช่วยดูแลความปลอดภัยเราอยู่

ถาม : แต่ที่มันลึๆ มันจะรู้สึกกลัว ?

ตอบ : แน่นนอน ไม่กลัวก็เป็นพระอรหันต์เท่านั้นนะ

ถาม : การนั่งสมาธินี้มันหวาดระแวง กลัวคนเข้ามา จะรักษากำลังใจยังงัยถึงจะทำให้เราสบาย ?

ตอบ : พยายามให้ใจอยู่กับลมหายใจเข้าออก ถ้าใจอยู่กับลมหายใจเข้าออก สมาธิมันทรงตัวความฟุ้งซ่านจุดนั้นจะไม่มี ถ้ายังทรงตัวเป็นฌานได้ความกลัวต่างๆ มันก็จะไม่มี ยกเว้นว่าเจอชั้นตอนของฌานใหม่ๆ มันกลัวตายมันจะเสียวลึๆ อยู่ในอก แต่ว่าอาการที่หวาดระแวงกลัวจะมีคนเข้ามากลัวคนจะทำร้ายอะไรมันจะไม่มี ตั้งใจจับลมหายใจเข้าออกให้จริงจัง

ถาม :

ตอบ : สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช พวกฝรั่งเขาเข้ามาเผยแพร่ศาสนาที่จะมีหมอมารักษาคนเพื่อตั้งศรัทธา เขาเขียนรายงานส่งกลับไปบอกว่าคนไทยตัวเล็กไม่ได้กินอาหารเหมือนอย่างของทางยุโรป แต่ว่าแต่ละคนแข็งแรงจนเหลือเชื่อ ไม่เห็นเขาขาดสารอาหารอะไรเลย คราวนี้พอมาระยะหลังก็หลักสูตรอาหาร ๕ หมู่ มันมาจากฝรั่งเขายังคับให้เด็กกินนม ของเราเองมันไม่ใช่พวกฝรั่ง นมเนยนี้มันจะเป็นอาหารของเขา เพราะว่ามันให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายได้ดี พอเรามากินเข้าส่วนใหญ่มันก็เลยอ้วนไปหมด สังเกตว่าตอนนี้คนอ้วนจะเยอะมาก โดยเฉพาะวัยรุ่นกลายเป็นโรคอ้วนไป เพราะว่าพาลังงานมันสิ้นเกิน นมเป็นอาหารของฝรั่งกับวัวเขาไม่ใช่ของคนไทย

ถาม : เวนกรรมเป็นของคนหนึ่งคนใดโดยเฉพาะไม่สามารถจะรับแทนกันได้ ?

ตอบ : รับแทนกันไม่ได้จะ ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าเราทำไม่ดีลูกก็ไม่ต้องรับหรอก ถ้าลูกทำไม่ดีเราก็ไม่ต้องรับหรอก ต่างคนต่างทำ ต่างคนต่างได้ แต่ว่าบางครอบครัวเหมือนกัน

กับว่าพ่อแม่ทำแล้วลูกได้รับมันเป็นเพราะว่าคนที่เกิดมาครอบครัวเดียวกันเขาจะ
ทำบุญทำบาปมาใกล้เคียงกัน บางทีอาจจะทำกรรมอย่างเดียวกันมา ถึงวาระ ถึงเวลา
มันสนองเข้าพอดี ก็เลยคิดว่าตัวเองทำแล้วคนอื่นได้ คนข้างเคียงได้ ไม่ใช่ ใครทำใคร
ได้ตรงไปตรงมา คิดไม่ถึงนะพ่อแม่ทำไม่ดีกับคนอื่นเอาไว้แล้วมาเกิดกับลูกตัวเอง ก็คิด
ว่าพ่อแม่ทำ แล้วลูกได้รับ ไม่ใช่ล่ะจะ บังเอิญลูกมันทำกรรมชนิดนั้นมา กรรมมันถึงวาระ
มันมาสนองเข้าพอดี แต่มันก็ตีไปอย่างถ้าเข้าใจอย่างนั้นมันทำให้คนกลัวๆ เหมือนกันจะ
เลิกทำชั่วไปซะหน่อย

ถาม : ถ้าเราทำความผิดโดยที่เจตนาดีนะ ?

ตอบ : ความผิดโดยที่เจตนาดีมันก็เป็นโทษ แต่เนื่องจากว่าเจตนาที่จะให้ร้ายคนอื่น
มันไม่มีโทษมันก็น้อยลง คือว่าอย่างเช่นว่าการฆ่าสัตว์ ตัวเองอยากจะรักษามันแต่ให้ยา
ผิด เจตนาการที่ฆ่าเขามันไม่มีแต่สัตว์นั้นตาย ถ้าหากว่าสัตว์นั้นมีชีวิตอยู่ เรารู้ว่าสัตว์นั้น
มีชีวิตอยู่ เราตั้งใจฆ่า เราลงมือฆ่า เราฆ่าสำเร็จ ถ้าอย่างนี้ผิด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์จะ แต่ว่า
อันนี้ของเราที่เราไม่ได้ตั้งใจฆ่าเราตั้งใจช่วยเขาแต่สัตว์นั้นตาย โทษมันก็เหลือส่วนเดียว
หรือบางทีเขาเองก็มีการมา กรรมนั้นมันเนื่องด้วยกันทำให้เขาต้องมาเสียชีวิตลงด้วย
เงื้อมมือของเราก็มี

ถาม : ทำยังไงเจ้ากรรมนายเวรถึงจะอโหสิกรรมให้ ?

ตอบ : ง่ายๆ เป็นพระอรหันต์ เขาไม่ได้อยากอโหสิกรรมหรอก แต่ความดีมันสูงจนเขา
ตามทางไม่ได้ก็เลยกลายเป็นอโหสิกรรมไปโดยปริยาย การที่จะให้เจ้ากรรมนายเวร
อโหสิกรรมต้องตกลงกันต่อหน้าว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่ทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ เธอ
อโหสิกรรมให้แก่เราได้มั๊ย ? ถ้าหากว่าเขาเอ่ยปากว่าได้ก็เป็นอันว่าจบกันลงตรงนั้นเลย
อันนี้ใจหทัยกับจำเลยต้องตกลงกันเอาเอง มีคนกลางด้วยก็ได้แต่ว่าทำยังไงให้เขาเอ่ย
ปากขออโหสิให้ หลอกให้เขาพูดคำว่าได้ออกมาแล้วมันจบ

ถาม : ใช้วิธีนี้กับเจ้ากรรมนายเวรได้รีบล่าคะ ?

ตอบ : ไม่ได้จะ เพราะว่าเราเองนี่เจ้ากรรมนายเวรนี้ตัวตนเขาไม่มีแล้ว มันเหลือแต่
พลังงานส่วนที่เรากำลังมันเหลืออยู่ กลายเป็นเจ้ากรรมนายเวรที่ตามทวง ตัวตนจริงๆ นี้
บางทีถ้าเราฆ่าเขานี้เขาก็ไปเกิดใหม่แล้วใช่มั๊ย ? หรือไม่ก็ไปเสวยสุขเสวยทุกข์อยู่ในภพ
ภูมิของเขาแล้ว แต่ว่าสิ่งที่เรากระทำต่างหากล่ะที่ตามทวงเรา เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า
เจตตัวตนที่เราเคยกระทำเขาแล้วรู้อะไรเรื่องนี้ขึ้นมา เอ่ยขึ้นยอมรับด้วยกันทั้งสองฝ่าย เอ่ย
ปากอโหสิกรรมกันก็เป็นอันว่าจบ

ถาม :

ตอบ : ไปได้มา ๑๐ วัน คราวนี้ ๑๐ วัน ๑๐ คินนะกินไม่พอนอนไม่พอเหนื่อยตลอดมัน
ก็เครียดมากใช่มั๊ย ? กลับมาถึงวัดก็มาทำงานเลย ต้องมาทำใบสุทธิให้หลวงตาน้อย กับ

ท่านก้องเขา ก็ให้ท่านบ่าวเขาช่วยเขียน ลายมือเขาสวยหน่อย ปรากฏว่าวันนั้นไม่รู้ว่าเป็นอะไร ท่านเขียนผิดแล้วผิดอีก ลบแล้วลบอีกอยู่นั้นแหละ เราก็เออ...รักษาอารมณ์ใจของเราให้มั๊ย? ปากดุกี่จริง แต่ใจของเรา ดูอยู่ตลอดความันเป็นยังไง จนกระทั่งเขาเขียนเสร็จเรียบร้อยเราก็ติดรูป ใบสุทธิมัน ๒ ฉบับ โอกาสพลัดมันมีแน่ๆ อยู่แล้วถ้าติดสลับกัน เราก็ระวังจุดนี้ดูแล้วดูอีกว่าใช่แน่ พอดีติดเสร็จกลายเป็นสลับกัน เอ...มันทำยังไงมันแหกตาเราได้ถึงขนาดเห็นชื่อคนหนึ่งเป็นอีกคนหนึ่งไปได้ล่ะ เราก็เออ...ไม่ว่าอะไร ก็บอกหลวงตาน้อยเขาเซ็นทีใบสุทธิไปแล้ว บอกกลับมาเซ็นดีใหม่ พอหลวงตาน้อยเขามาเซ็นดีเสร็จเรียบร้อย เราก็แกะรูป แล้วแทนที่แกะรูปเสร็จแล้วจะขอรูปใหม่เขามาติด...เปล่าหรือก ส่งรูปที่เหลือให้หลวงตาน้อยไป หลวงตาน้อยเขาก็ไปแนบเตรียมจะขึ้นรถ ไอ้เราพอนึกขึ้นมาได้ อ้าว...มันเอาถูกอีกยกแล้วหรือเนี่ย ? ทำให้...มันมาเร็ว มาเป็นชุดๆ เลย แล้วมาจิ้งหะที่เรากำลังเครียดสุดๆ ด้วย มันจะเอาให้ได้เลย ไอ้เรา เออ...ไม่เป็นไรวะ ไหนๆ มันก็ไหนๆ มาถึงขนาดนี้แล้วมั๊ย ? จะดูจะด่าจะโทษใครก็ได้หรือกนอกจากตัวเราเอง ก็บอกพี่มุกดาวิ่งตามไปทีซี ไปเอามาหน่อย เขาก็ลงทางหลังวัดที่เป็นสะพานจะไปขึ้นรถนะ พี่มุกดาแกวิ่งอีท่าไหนไม่รู้แกไปผิดลงไป ๕-๖ แผล ตกกลงว่าเรารักษากำลังใจของเราเอาไว้ได้ แต่คนอื่นเจ็บตัวแทน มันเอาจนได้ละ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แล้วพี่เขาก็บ่นกะปอดกะแปดขึ้นมา สอบตกไปเรียบร้อยแล้ว (หัวเราะ) เราสอบได้ที่เขาสอบตกแทน เจ็บตัวฟรี มันมาลักษณะอย่างนี้ ต้องคอยระวังอยู่ตลอดเลย เผลอเมื่อไหร่เป็นโดน พอรู้ตัวว่าเครียดนี้ สติต้องประเภทจ่ออยู่ตรงหน้าเลย อย่าเผลอให้มันเป็นอันตราย ถ้าเครียดนี้มันจะไม่อยู่แค่เรา มันจะไปลงคนอื่น อย่างพวกเรานี้ยังรักษาอารมณ์ใจลักษณะนี้ไม่เป็น ยังคลายมันออกไม่เป็น ยังปลดมันทิ้งไม่เป็น ให้มันอยู่แค่ตัวเอง อย่าให้มันไปใส่คนอื่นเขาแทน ชั่งเสียไว้ในอกให้มันกัดเราคนเดียวพอละ อย่างนี้ยังถือว่าใช้ได้ คือมันเสียแคใจ กายวาจามันไม่เสีย อย่างน้อยๆ เราก็ได้กำไร ๒ ส่วน แต่ถ้าหากว่าใจเสียด้วย กายวาจาเสียด้วย มันไม่เหลือซักรสิ่งหนึ่ง มันกินหมดทุกส่วนเลย มีอย่างหนึ่งนะ คือถ้าเรารู้สึกว่ามันเครียดแล้ว มันไม่ไหวแล้ว มันจะระเบิดแล้วนี้ ไม่ต้องไปถือมารยาทอะไรมากเดินหนีไปเลย ไม่ต้องไปอยู่ตรงนั้น ถ้าอยู่ต่อไปเป็นเรื่องแน่ๆ เลย หลวงปู่หล้าท่านถึงได้บอกหัดเป็นนักหลบชะบั้ง อย่าเป็นนักรบอย่างเดียว หลบให้เป็นไม่ไหว...มันมีแต่สู้แล้วแพ้ท่านบอกไม่ใช่ผู้มีปัญญาสู้ไม่ไหวหลบมันก่อน

ถาม :

ตอบ : ค่อยสู้ไป ไม่เป็นไรหรือก เดี่ยวค่อยๆ สั่งสมประสบการณ์ ตอนนั้นของเรามันยังอายุน้อยอยู่ ถ้าไม่ตายซะก่อนยังมีโอกาสล่ามอีกเยอะ (หัวเราะ) เมื่อถึงเวลานั้นแล้วเราจะค่อยๆ เก็บเอาประสบการณ์ไป แล้วก็เห็นช่องทางมากขึ้นเรื่อยๆ กำลังใจมันจะเข้มแข็งไปเรื่อย เรื่องที่เคยรับไม่ได้ต้องแอบไปร้องไห้ จะต้องไปบูด ไปโกรธมันก็จะไม่เป็นอีก

ถาม : จริงๆ ที่คนเราจะรู้วันตายของเราได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้ค่ะ ถ้าหากว่ามีความชำนาญในอาณานิสิตจะรู้วันตายล่วงหน้า รู้ที่หนึ่งล่วงหน้าหลายๆ

ถาม : แล้วอย่างของหลวงพ่อดีคะ ?

ตอบ : อาตมาน่ะเหรอ...วันที่ไม่หายใจแน่นอนจะ

ถาม : ทำยังไงครับอาณานิสิต...?

ตอบ : ก็อยู่กับลมหายใจเข้า-ออกตลอด ยิ่งอยู่กับลมหายใจเข้า-ออกมากเท่าไรจิตใจก็ยิ่งสงบ ยิ่งสงบเท่าไรปัญญา ก็จะยิ่งส่องใสชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น ความเป็นทิพย์มันก็จะเกิดขึ้นมากขึ้นเท่านั้น ตัวความเป็นทิพย์นั้นแหละที่มันจะบอกได้ เพียงแต่เราอย่าไปมั่นใจ อย่าไปประมาทว่า อีก ๑๐ ปีตาย ๒๐ ปีตาย ให้คิดอยู่เสมอเราอาจจะตายวันนี้ ถ้าใครไปมั่นใจว่า โอ๊ย...อีก ๒๐ ปีข้างหน้าเราค่อยตายละเดี๋ยวเจ๊ง นั่นเป็นการพยากรณ์ตอนนั้น การพยากรณ์ตอนนั้นก็คือตามกำลังใจของเราตอนนั้น ถ้าความดีความชั่วมันเปลี่ยนแปลง มีอุปสรรคกรรมเข้ามาแทรกบ้าง ปัจจัยมันจะเปลี่ยนไป เพราะฉะนั้น ต้องคิดอยู่เสมอว่าเราอาจจะตายวันนี้ ถ้าหากว่าตายวันนี้ที่ๆ เราจะไปมันมั่นคงแล้ว หรือยัง ? ถ้ายังไม่มั่นคงก็พยายามทำให้มันคงเอาไว้

ถาม : ตอนนั้นหนูก็พยายามจะอยู่ตรงนี้ให้ได้ จิตใจจะได้อยู่กับคำภาวนา แต่ความรู้สึก หนูทำไม่มันเครียด มันอะไรต่ออะไร ...?

ตอบ : การภาวนานี้ก็เหมือนกัน ถ้าหากว่าเริ่มมากขึ้นมันก็จะเครียด จะมีขั้นตอนหนึ่งที่ทุกคนจะต้องประสบเลยก็คือว่าระหว่างที่ยังไม่สามารถปรับตัวเองให้พอดีการปฏิบัติมันจะเครียด ถ้าเมื่อไหร่ที่เห็นจุดพอดีของตัวเองแล้วทำตามนั้นมันก็จะเริ่มสบาย เป็นทุกคน

ถาม : ตอนนั้นทุกคนจะไม่เหมือนกันหรือครับ ?

ตอบ : ใช่ มันจะมากจะน้อยจะสูงจะต่ำมันต่างกัน คราวนี้ถ้าหากว่าเราปรับตัวเขาได้ เมื่อไหร่ก็สบาย สมัยวชใหม่ๆ ๓ พรรษาแรก โอ๊ย...เจ้าประคุณอยากสึกวันเป็น ๑๐๐ หน คือลักษณะนั้น จนกระทั่งเราปรับตัวได้ว่า เออ...เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับศีล ขยับตัวเมื่อไหร่รู้ว่าศีลจะขาดหรือเปล่า แล้วเราระมัดระวังได้นั้นละค่อยสบายใจขึ้นมา เพราะฉะนั้น ของโยมก็เหมือนกัน อันดับแรกเราก็ระวังศีลด้วย ระวังสมาธิ รักษาใจของเราด้วย มันเท่ากับงานหลายอย่าง แล้วงานประจำวันก็ต้องทำด้วย อย่างนี้มันรับไม่ไหวก็เครียด ถึงเวลาพอปรับตัวเมื่อไหร่ก็สบาย

ถาม : เราก็คงต้องพยายามทำไปเรื่อยๆ หรือคะ ?

ตอบ : ทำไปเรื่อยๆ จะ รู้สึกว่าเครียดก็ลดลงมานิดหนึ่ง รู้สึกว่ามันหย่อนก็เพิ่มขึ้นไปนิดหนึ่ง ต้องคอยสังเกตตัวเองไว้ตลอดแล้วก็จะเจอจุดพอดีของตัวเอง

ถาม : อะไรก็ได้ใช่ไหมคะ ที่จะทำให้เป็นคำภาวนาของเราก็ได้ ?

ตอบ : ได้ โดยเฉพาะอนุสสติทั้ง ๑๐ อย่าง เริ่มต้นด้วยอานาปานสติคือนึกถึงลมหายใจ เข้า-ออก พุทธานุสสติ นึกถึงความดีของพระพุทธเจ้าว่ามีอะไรบ้าง ัมมมานุสสติ นึกถึงความดี ของพระธรรมว่ามีอะไรบ้าง สังฆานุสสติ นึกถึงความดีของพระสงฆ์ว่ามีอะไรบ้าง สีลานุสสติ คุณของศีลคืออะไร จาคานุสสติ การบริจาคให้ทานได้อย่างไร เทวดานุสสติ คุณความดีของเทวดามีอย่างไรบ้าง มรณานุสสติ ความตายจะมาถึงเราอยู่ตลอดเวลา แล้ว ถ้าเราประมาทอาจไม่ได้ความดีจุดที่ต้องการ กายคตานุสสติ ระลึกถึงร่างกายของ เราให้เห็นตามความเป็นจริงว่า มันไม่มีอะไรที่เป็นสิ่งสวยงามที่ติดที่มันคงเลย เกิดขึ้นใน เบื้องต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง ตายไปสลายไปในที่สุด อุปสมมานุสสติ ยึดพระ นิพพานเป็นอารมณ์ รวมแล้ว ๑๐ อย่าง ในแต่ละวัน ๑๐ อย่างนี้ เวลาใดเวลาหนึ่ง ก็ตามต้องให้มี ๑ ใน ๑๐ อย่างนี้อยู่ในใจของเราให้ได้ เอาอันไหนก็ได้จุดไหนก็ได้ให้ เป็นความดีอันนี้ เพราะว่าอนุสสติทั้ง ๑๐ อย่างนี้เป็นของที่ทำได้ง่าย รักษาได้ง่าย มัน ไม่ลำบากด้วยอุปกณ์ อย่างกสิณ ๑๐ ก็ต้องไปหาอุปกณ์เพ่งกสิณมา อสุภกรรมฐาน ๑๐ ก็ต้องไปดูศพ มันจะลำบาก จตุธาตวชิฏฐานกับอาหาเรปฏิกูลสังญาก็ดี พรหมวิหาร ๔ ก็ดี มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้กำลังใจกำลังปัญญาสูงมาก เราตะเข้าไปอาจจะลำบาก ก็ เล่นอนุสสติ ๑๐ อย่างสบาย

ถาม : ... (ไม่ชัด)... ส่วนตัวของเรา เราจะทำยังไงที่จะส่งของเราไปให้ถึงแม่ได้มากที่สุด ?

ตอบ : เอามากที่สุด ถ้าหากว่าเป็นทั่วๆ ไปอย่างของอามิสบูชา เป็นข้าวเป็นของเป็น เงินเป็นทองเป็นอะไรที่ถวายพระเป็นขึ้นเป็นอันได้ ก็ให้ทำให้สังฆทาน วิหารทาน ธรรม ทาน ซึ่งถือว่าเป็นทานสูงสุดของพระพุทธศาสนา แต่ถ้าหากว่าเป็นการปฏิบัติบูชาให้ตั้งใจ รักษาศีลบำเพ็ญภาวนาของเราไป นั่งสมาธิของเราไปแล้วอุทิศส่วนกุศลให้ท่าน บุญกรรม ฐานนี้เป็นบุญใหญ่มาก เท่าที่ประสบการณ์ที่ผ่านมาผีหลายต่อหลายตัวด้วยกัน ที่เวลา เขามาขอโมทนาบุญ ให้บุญอื่นรับไม่ได้เลย เพราะกรรมของเขาหนักมาก แต่ว่าถ้าให้ บุญกรรมฐานแล้วเขาโมทนาได้ เพราะบุญกรรมฐานเป็นบุญที่ใหญ่มาก เพราะฉะนั้นถ้า หากเราตั้งใจแล้วก็มีกรถวายสังฆทาน รักษาศีล สวดมนต์ภาวนาของเราไปแล้วอุทิศส่วน กุศลให้แก่ท่าน

ถาม : ในตอนนั้นหรือว่าในวันนั้นหรือว่าตอนเรากลับมาแล้ว ?

ตอบ : หลังจากกลับมาแล้วก็ได้ แต่ว่าให้เร็วๆ หน่อยแหละดี เพราะว่าผีบางที่เขาก็ไม่ ค่อยมีเวลานัก ปลีกตัวมาได้แป๊บเดียว เตี้ยวะจะเหมือนกับตัวอย่างที่หลวงวพ่ท่านเจอ หลวงพ่ท่านเจอจะมีผู้คุมเขาก็คุมผีมาโมทนาบุญ หลวงพ่ท่านก็มัวแต่ *อิมินา ปุญญาภิรมเมนะ* อยู่ ผู้คุมก็ลากคอปไปเพราะเขามีเวลาให้แป๊บเดียว ให้ยาวเกิน เพราะ ฉะนั้นให้ไวๆ ให้เร็วๆ ง่ายที่สุด

ถาม : สรุปรว่าตอนที่พระเจ้าให้พรนี้เราพยายามให้ต่อนั้นเลย ?

ตอบ : ตั้งใจเลยจ้ะว่า ผลบุญทั้งหมดที่เราทำมาตอนนี้เราจะอุทิศให้กับใคร ขอให้เขาผู้นั้นมาโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าใดขอให้เขาได้รับด้วย แค่นั้นละ

การกินยานอนหลับบางคนจะคิดว่ามันตายสบาย จริงๆ ก็คือมันไม่ได้ทุรนทุรายอะไรมาก หลับไปเฉยๆ แต่ไม่ได้หมายความว่าตายแล้วจะไปตี การจะไปตีไปข่มมันสำคัญว่าจิตสุดท้ายของเราเกาะอะไร พอตอนกินยาเข้าไปถึงก็ห้วงห้วงตัวเองห้วงห้วงลูกทั้งหลายทั้งอะไรก็เรียบร้อยละ

ถาม :

ตอบ : ก็...มันอยู่ที่วาระสุดท้ายแว็บเดียวเท่านั้นเอง อย่างสุปติภูมิตะเทพบุตรไง นั่นนะชั่วมาตลอดชีวิตนะ ก่อนตายนี่ถึงพระพุทธเจ้าแว็บเดียวไปอยู่ข้างบนนั่น และก็พระนางมัลลิกาเทวีทำดีมาตลอดชีวิต ก่อนตายนี่ถึงเรื่องไม่ติดินิตเดียวลงนรกชะ ๗ วันของมนุษย์ ถ้าถามว่ายุติธรรมมี? คนที่ทำดีมาตลอดทำชั่วมาตลอดแล้วไปรบในสิ่งที่ตรงกันข้าม ก็ตอบว่ายุติธรรมมาก ยุติธรรมตรงที่เขาไปรบเขาก็รบแป็บเดียว อย่างสุปติภูมิตะเทพบุตรนั่นถ้าไม่ได้ไปพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้าต่อก็เรียบร้อยนะ นรกทุกขุมแถมมาคนเดียว (หัวเราะ) เพราะทำมาครบทุกอย่างจริงๆ

ถาม : แล้วเขาไม่ได้มารับหรือคะ ?

ตอบ : ก็ได้พึ่งเทศน์ของพระพุทธเจ้ากลายเป็นพระโสดาบันนี่ พระโสดาบันพ้นอบายภูมิโดยสิ้นเชิงเกิดอยู่ระหว่างมนุษย์กับเทวดาเท่านั้น ไม่เกิน ๗ ขาดก็ไปนิพพานแล้ว

ถาม : แล้วทำไมเขาถึงไม่ต้องรับตรงนั้นล่ะคะ เพราะเขาได้ทำมาแล้ว ?

ตอบ : ก็ในเมื่อลักษณะนั้นกลายเป็นพระอริยเจ้าไปแล้วกำลังบุญมันสูงกว่า กรรมตามไม่ทัน ในเมื่อกรรมตามไม่ทันก็กลายเป็นโสฬสกรรมไปโดยปริยาย อย่างเก่งในตอณมีชีวิตอยู่เศษกรรมก็ตามทางได้เกี่ยวกับการเจ็บไข้ได้ป่วยเท่านั้นเอง มันก็ป่วยแค่ทางกายนะ ใจไม่เกี่ยวนี่

ถาม : ต้องอโหสิไปโดยปริยาย ?

ตอบ : ไม่อโหสิก็ได้ เผลอไปต่างประเทศแล้วจะไปทางที่ไหนละ (หัวเราะ) ลูกหนีภัยแน่บไปถึงไหนแล้วไม่รู้ แล้วจะไปทางที่ไหน

ถาม :

ตอบ : อันนั้นก็คือการกระทำกับเราโดยตรง คือ... ถ้าหากว่าเรายังไปยึดกับตัวบุคคลเราก็จะเศร้าหมองเอง แล้วก็อย่าลืมว่าเราเองก็ต้องมีผลกรรมที่เรารับในจุดนั้น เขาก็ควยตรงนั้นให้เป็นประโยชน์ มันดีซึ่งเราหลายทอดนะ โยัย...รบกับมารนี่มันส์ เขียนหมากรุกอย่างคาสปารอฟ สู้มันไม่ได้หรอก มันวางหมากกินเรา ๒๐ ชั้นนะ พูตง่ายๆ ว่าเขาเก็บประโยชน์ได้ทุกชั้น ไม่ว่าจะเล็กจะใหญ่อะไรก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวของเราเขา

สามารถดึงมาใช้งานได้หมด คนรอบตัวเราพร้อมจะเป็นมารทตสอบเราได้ทันทีเลย
นั่นเป็นงานของเขา เขาเองเขาก็ฝึกกฎของกรรมไม่ได้ก็อาศัยช่องว่างรอยไห้วพวกนี้
แหละ มาจัดการกับเราแทน เขาจะทำให้เราตายไปเลยได้มัย ? ถ้าไม่มีอุปมากรรมเข้า
มาก็ทำไม่ได้ มัจจุสารก็ไม่มีสิทธิ์ ก็ใช้อย่างอื่น ฉะนั้นจะว่าแล้วเขาก็ยุติธรรมอยู่ ของ
เราถ้าปัญญาไม่ถึงแพะเขาก็เป็นเรื่องปกติ ผลเมื่อไหร่ก็แพะเมื่อนั้นแหละ

ถาม : ก็นี่ก็อยู่เหมือนกันวันนี้ว่าน่าจะเป็นความยุติธรรมเหมือนกัน เพราะว่าถ้าคนๆ
นั้นไม่เคยทำมาก็ไม่สมควรจะได้รับ ?

ตอบ : เรื่องนี้ไม่ต้องไปถกกับเขาหรอก บอกง่ายๆ ว่าถ้าถึงเวลาเขาเล่นเรานี้เขาเล่นทุก
นาที่ไม่มีคำว่าปราณีหรอก

ถาม : แต่ยังมีกฎกติกาอยู่บ้างใช่ไหมครับ ?

ตอบ : กติกาก็คือมันจะไม่เกินกฎของกรรม

ถาม : พอมันนิ่งจิตเป็นจิตแล้วนะจะ จะเห็นเป็นกองไฟนะจะ แล้วจะตกใจ...กลัวลง
นรก ?

ตอบ : มะเหงกณะ ! ถ้าหากว่าทำสมาธิเห็นไฟมันอาจจะเห็นอุคคหิมิตของเตโชกสิณ
ก็ได้ ?

ถาม : คือ...มันเป็นหลายครั้งแล้วจะ ?

ตอบ : จะ นั่นแหละ ในอดีตของเรา อาจจะเคยได้เตโชกสิณมาก่อน ถึงเวลานั้นก็
รักษาอารมณ์เดิมให้ตั้งมั่น แล้วก็ภาวนาเตโชกสิณัง จับภาพนั้นต่อไปเลย สบายเลยคราว
นี้ไม่ต้องไปเสียเวลาหาอุปกรณ์ เพราะอันนั้นเท่ากับเป็นนิมิตติดตาแล้ว มันต่ออีกแป็บ
เดียวเท่านั้นละจะ

ถาม : เป็นสิบๆ ครั้งหลายทีแล้วจะ ?

ตอบ : จะ โอ้โฮ...ฉลาดมาก (หัวเราะ) เดี่ยวก็เหมือนกับหลวงพ่อบอกของหลวงพ่อบอก
ภาวนาไปๆ ก็เห็นกะโหลกศีรษะลอยมาแล้วก็ผ่านไป กระตุกซี่โครง กระตุกแขน กระตุก
ขา ลอยมากี่ผ่านไป หลวงปู่ปาน สอนไม่ให้สนใจนิมิต เมื่อไม่ให้สนใจนิมิตหลวงพ่อบอก
ก็ปล่อยไป นั่นก็ลอยมาอยู่อย่างนั้นแหละเป็นชั่วโมงๆ ลอยมาแล้วก็ขึ้นต้นใหม่ ทำนั้นก็
สนใจมัน จนกระทั่งพอรุ่งเช้าพอจะฉันเข้าไปกราบหลวงปู่ปานก่อน พอฉันเสร็จหลวงปู่
ปานท่านก็ถามว่าเป็นไฉนคุณ เมื่อคืนฝันหลอกกรี ? หลวงพ่อบอกก็บอกว่า ฝันได้หลอก
หรือครับ แต่กระตุกมันหลอน ท่านบอกแล้วคุณทำยังโล่ง หลวงพ่อบอก ผมก็ช่าง
มันตามที่หลวงพ่อบอกว่าละครับ ท่านบอกนี่ไม่ใช่ช่างมันแล้ว คุณนะช่างเผือกซะแล้ว ท่าน
บอกว่าคุณนั้นนะมันเป็นกรรมฐานเก่าที่เราได้มาคือสุภกรรมฐาน ข้อที่เรียกว่าอภิวุทธิกั
ปฏิกุศล การเพ่งกระตุกใช้มัย ? ต่อไปถ้าหากว่าเจอภาพอย่างนั้นให้อธิษฐานมันตกลงตรง
หน้า แล้วก็ค่อยๆ ต่อมันขึ้นมาจนเป็นรูปร่าง แล้วก็จับนิมิตต่อไปเลย หลวงพ่อบอก

แหม...เสียตายก่อนหน้านี้ครูบาอาจารย์บอกให้ละก็ละทำเดียวไข่ม้อย ? หารู้ไม่ว่ามันมีนิมิตบางอย่างที่เป็นกรรมฐานเก่าที่เราทำมา สังเกตมัยว่าก่อนที่มันจะเกิดขึ้นนี้เหมือนยังกับว่าอารมณ์ของเรา เคลื่อนไปพบหนึ่งจากจุดที่เราตั้งอยู่มั่นคงๆ เคลื่อนไปพบหนึ่งแล้วก็จะเห็นภาพนั้นขึ้นมาเลย อาการนั้นเป็นอาการกรรมฐานเก่ามันคลายตัวลงแล้ว เตรียมจะรับของใหม่ ต่อไปว่าต่อได้เลยจะ นำอิจฉามมัย ? (หัวเราะ) ถ้าได้ชะกองหนึ่ง ๙ กองหมูนอวยเลย

ถาม :

ตอบ : เบื่อจะ เขาไม่ไล่ก็ไล่ตัวเองออก พอๆ กับฉันนั้นแหละ ฉันเบื่อฉันก็ไล่ตัวเองออกมาวช แต่ของฉันนี่เพื่อนมันจะไล่เตะเอา คือทุกอย่างที่มันอยากได้มันไม่ได้ ทุกอย่างที่เรอยากได้เราได้หมดแล้ว ก็เลยพอ มีอยู่เที่ยวหนึ่งสอบแข่งกัน ๑๕ กองพันเขาเอาตำแหน่งเดียวแล้วได้ แล้วเราสละสิทธิ์ โอ๊ย...เพื่อนมันยั่วะใหญ่ คือว่าถ้าปล่อยให้เขาก็หมดเรื่องไปแล้ว คือสอบให้เขารู้ว่าถ้าเราจะเอามันต้องได้ แล้วหลังจากนั้นก็พอ เบื่อๆ ก็มาวช สังเกตดูผู้ชายอยู่ใกล้หลวงพ่อกันไม่นานก็บวชกันหมดแหละ ฉันเองก็มีโอกาสรับใช้หลวงพ่อกี่สายลม ได้แค่ ๓ ปีกว่าๆ ก็บวช มีหลวงตาวัชรชัยนะอยู่ดีกว่าเพื่อน อยู่ ๘ ปีกว่า นอกนั้นอยู่กันแป็บๆ ก็บวชกันหมด

ถาม :

ตอบ : ไม่ต้องเลยจะ จับภาพนั้นแทนเลย ตั้งใจภาวนาว่าเตโชกสิณงแทน หายใจเข้าก็นึกว่าเตโชกสิณง หายใจออกก็นึกว่าเตโชกสิณง นึกถึงภาพนั้นแทน จับภาพนั้นเอาไว้ ถ้าหากว่าเลิกกรรมฐานแล้วจะไปทำอย่างอื่นก็กำหนดใจส่วนหนึ่งนึกเอาไว้เสมอ แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งจะ ๒๐-๓๐% ก็ได้ นึกถึงภาพนั้นอยู่ตรงหน้านั้นเสมอ เราจะทำอะไรจะลืมตาหลับตานึกว่าอยู่ตรงนี้ แล้วภาพนั้นจะค่อยๆ เปลี่ยนไปเรื่อย จากสีของไฟธรรมดาก็จะจางลงๆ กลายเป็นสีเหลือง กลายเป็นขาว แล้วคราวนี้ความขาวมันจะสว่างขึ้นๆ มากขึ้นไปเรื่อยๆ สว่างจ้าเลย เหมือนยังกับเราเอากะจกสะท้อนแสงอาทิตย์ใส่หน้าอย่างนั้นนะ ถ้าหากว่าได้ขนาดนั้นแล้วก็อธิษฐานดูว่าให้ใหญ่ได้มัย ? ให้เล็กได้มัย ? ให้หายไปเลยได้มัย ? ให้กลับมาใหม่ได้มัย ? ถ้าหากว่าได้ทุกอย่างคราวนี้อธิษฐานใช้ผลได้ ที่นี้ทิพจักขุญาณนี้เรื่องเล็กเลยจะ เพราะว่ามันเป็นกำลังเต็มทีของเขาเลย แต่จำเอาไว้อีกอย่างหนึ่งว่า บัดนี้เรารู้แล้วว่ามันเป็นคืออะไร ตอนภาวนาอย่าไปอยากถ้าอยากไม่ได้เจอมันหรือ ทำไม่รู้ไม่ชี้เหมือนเดิม ภาวนาบอกไม่อยากได้เลยกลัวตกนรกเหมือนเดิม แหละเตี๋ยมันมาเอง... เพราะฉะนั้นเราต้องระวังตัวเองอยู่ตลอดเวลา อันนี้ก็เหมือนกัน ที่บอกว่ามันเป็นของเก่าของเรา ถ้าเราไปยินดีแล้วผูกพันมันเดี๋ยวละทำอะไรไม่เจอหรือ แล้วขณะเดียวกันถ้าทำแล้วอยากให้เป็นมันก็ไม่เป็นหรือ ทำโง่สบายๆ เรามีหน้าที่ภาวนา ถ้ามันเกิดขึ้นเรารู้ว่ามันตอนต่อไปเป็นยังไงเราทำตามนั้น ถ้ามันไม่เกิดขึ้นก็ไม่ต้องไปอยากได้มัน ทุกอย่างเขาลองเราได้ทุกเวลา ต้องระวังให้ดี ตอนนี้ที่บอกว่าแข็งแรงผิดปกตินี้ละปกติ ใ้อันมันป่วย

ประจำโดยเฉพาะมาเลเซียเร็ววันนี้มันตีเอาปางตายเลย ระยะเวลาที่ฝนตกบ่อยมันมีอาการหวัด
เข้ามาหน่อยหนึ่ง แล้วมันเป็นหวัดครั้งแรกที่ไม่มีมาเลเซียช่วยซ้ำ แล้วหลังจากนั้นมา
ประมาณอาทิตย์ที่ผ่านมามาตลอดมันก็ไม่ได้เจ็บไม่ได้ป่วยอะไรกับใคร ชักมานั่งระแวงว่ามัน
จะมาไม่หนักกับเราอีกแล้วเนี่ย ? ต้องตั้งทำให้ดีเลยละ พลาดเมื่อไหร่เดี๋ยวมันฟันเราละ

ถาม : ขนาดหลวงพี่ยังละ แล้วผมจะไปเหลือหรือครับ ?

ตอบ : (หัวเราะ) รักษาตัวให้ดี กว่าจะเป็นครูบาอาจารย์ให้เขากราบให้เขาไหว้ได้ กว่าจะ
มาแนะนำสั่งสอนคนอื่นได้นี้ ถ้าเป็นนักรบก็แผลทั้งตัวเย็บกันจนเข็มหลง ลักษณะอย่าง
ที่ว่ามานี้แหละ อันไหนที่เป็นประโยชน์แก่เราได้ก็เก็บไปใช้

ถาม :

ตอบ : มันสำคัญอยู่ตรงว่าทำจริงมั๊ย ? ทำจริงๆ อย่างที่หลวงพ่อบอกให้มันตายลง
ไปตุ๊กทีลีนา (หัวเราะ) ส่วนใหญ่พวกเรามันยังทำไม่จริง จนพอระอาหนีไปแล้ว (หัวเราะ)
มัวแต่มั่นใจว่าท่านจะอยู่อีกเป็นร้อย เออ...มั่นใจไปเหอะ อาตมาวันไหนฟ้าฝนผิดปกติก
ขึ้นมา นั่งกรรมฐานรอเลย...หลวงพ่อกับไปแล้ว หรือยังว่า...? (หัวเราะ) เตรียมส่งอยู่เสมอ
แต่บอกคนอื่นไม่ได้หรอกนะ บอกคนอื่นเขาจะหาว่าเราแข่งพ้อ เขาจะด่าเอา เมื่อเช้ายัง
คุยกับโยมที่มาเลี้ยงอาหารเช้าบอก เขาไปบวชอยู่ด้วยกันระยะหนึ่ง ก็บอกเขาบอกว่า
ทบทวนดูช่วงที่บวชอยู่กับช่วงนี้กำลังใจมันต่างกันอย่างไร ? ช่วงก่อนบวชกับช่วงนี้มี
อะไรที่ก้าวหน้าบ้าง ? อย่าลืมว่ากระทั่งของเราถ้าหากว่าทำงานทำการอยู่มันยังต้องมี
การประเมินผลตลอดเพื่อจะได้รู้ว่ากำไรขาดทุนเท่าไร ? แล้วเราเป็นนักปฏิบัติถ้า
หากว่าไม่มีการทบทวนกำลังใจของเราเนี่ย เราอาจจะเสียท่าเขาเมื่อไหร่ก็ได้ เขาก็บอก
ให้ว่ากำลังใจเป็นลักษณะอย่างนั้นๆ อยู่ เราบอกว่าพวกคุณมันประมาทอยู่จุดหนึ่ง
ประมาทอยู่จุดถ้าคิดว่าครูบาอาจารย์ยังอยู่ ในเมื่อคิดว่าครูบาอาจารย์ยังอยู่ พวกคุณก็ทำ
กันด้วยความสบายใจเลย แต่ว่าในสมัยที่ผมอยู่กับหลวงพ่อกับผมคิดอยู่เสมอว่าหลวงพ่อก
จะตาย เพราะฉะนั้นอะไรที่ผมเร่งรัดได้ผมเร่งรัด อะไรที่ผมกอบโกยได้ผมกอบโกย
พยายามเอาให้มันได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ นั่นแหละคุณประมาทเกินไป คิดอยู่เสมอว่า
ครูบาอาจารย์ยังอยู่ ตัวเองมันยังจะตายเลย ไปมั่นใจว่าครูบาอาจารย์ยังอยู่ เพราะฉะนั้น
เป็นการประมาทเกินไปอะไรที่ทำได้ให้รีบทำ โดยเฉพาะพวกเรามันทันรุ่นหลวงพ่อก
มา สิ่ง
ใดที่พ่อบอกสอนเราขอมั่นใจแล้ว ถ้าหากว่ารุ่นลูกๆ มาใครบอกระไรถูกอะไรไม่ถูก เราก็จะ
เข้าใจเราก็จะรู้อยู่ เพราะฉะนั้นในเมื่อเรามีพื้นฐานดีมาตั้งแต่สมัยหลวงพ่อกี่แรงซะ แรงเอา
ไว้ๆ ถึงเวลาเหยียบคันเร่งไว้แต่ไม่ใช่เรื่องอย่างเดี๋ยวนะ ให้มันมีตัวพ้อเหมาะพอดีของมัน
ที่ปรารภกันเมื่อครู่นี้ ตัวพ้อเหมาะพอดีมันจะมีของมัน ถ้ารู้สึกว่ายอนไปก็เร่งขึ้นหน่อย
ถ้ารู้สึกว่ายอนไปก็เบาลงหน่อย คอยระดับประคองหลอกล่อมันไปเรื่อยเดี๋ยวมันก็ตาม
เรามาเองละ

ถาม :

ตอบ : ๙ พฤศจิกายนจะเป็นวันเสาร์ห้า ปีนี้มีวันเสาร์ห้า ๒ เสาร์ ตอนแรกตั้งใจว่าจะไม่ทำ เพราะว่างานเป้ายันต์แต่ละครั้งก็คืองานของพระใหญ่ท่าน ซึ่งเราไม่ต้องการที่จะรบกวนเบื้องสูงขนาดนั้น ก็ตั้งใจจะหาข้ออ้างว่าไม่ทำเพราะว่าไม่มีใครเขาทำบายศรีบวงสรวงให้ ปรากฏว่าหลังจากตั้งทำเบี้ยวได้หน่อยเดียว ต้นเดือนมีโยมอาสาทำบายศรีให้ แหะ..แหะ...บิบบอกกันชัดๆ เลย ลักษณะนี้ไม่ต้องไปปฏิเสธให้เสียเวลาเลย น้อมรับไว้แต่โดยดี (หัวเราะ) ไม่อย่างนั้นอย่างอื่นจะมาแทน โยมเขามีความสุขมากเลยที่ได้พิจารณาว่าจะทำบายศรีให้ เขาไม่รู้หรอกว่าเราทุกข์ขนาดไหน (หัวเราะ) ร้อยวันพันปีก็ไม่พิจารณา มาพิจารณาตรงที่เราตั้งใจจะเบี้ยวงานพอดี

ถาม : ที่บอกว่ารูปเทียนที่ใช้ในการเป้ายันต์เกราะเพชรเอาไปจี้คนที่

ตอบ : ถ้าใครผีเข้าสะกิดได้เลยจ๊ะ

ถาม : ต้องจุดก่อนไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องจ๊ะ เอาแค่ว่าแตะมันก็เผ่นแน่บแล้ว

ถาม : เอาไปแตะเฉยๆ หรือคะ ?

ตอบ : จ๊ะ ถ้าไปจุดด้วยนี่คนดีก็เผ่นจ๊ะ (หัวเราะ) ไม่ต้องจุดจ๊ะ ใช้ได้เลย

ถาม :

ตอบ : เรื่องของอาหาร ถ้าเราทรงอาหารปฏิญญาเป็นปกติอยู่ มันก็แทบจะไม่มีปัญหาอะไรเลย แต่ว่ามันจะมาเพิ่มความระมัดระวังอยู่จุดหนึ่งตรงที่ว่า คอยระวังว่าอาหารนั้นจะเป็นโทษแก่เราหรือเปล่า ? กินลงไปจะดีกับร่างกายเรามากน้อย ? บางคนแพ้อาหารบางอย่างอย่างนี้ บางคนตัวเองธาตุไฟพร่องกินอาหารเย็นเข้าไปก็เจ็งเลย เพราะฉะนั้นถึงตอนนั้นต้องพิจารณาเองแล้วว่าอะไรเป็นอะไร แล้วยังมีของที่ภิกษุไม่ควรฉันอีกเยอะ อย่างเช่นเนื้อที่ต้องห้าม ๑๐ อย่าง เนื้อมนุษย์ เนื้อช้าง เนื้อม้า เนื้อหมา เนื้อหมี เนื้องู เนื้อโคโร่ง เนื้อเหลือง เนื้อดาว ราชสีห์ อย่างนี้ห้าม ต้องคอยระวังไว้ แล้วก็อาหารสด อาหารดิบไม่ได้ ถ้าหากว่าเป็นพวกเนื้อสดเนื้อดิบไม่ได้หรือใครเล่นลาบเลือดมาก็อดเลย เขาก็มีข้อห้ามอยู่ แล้วก็พวกน้ำผลไม้ที่เป็นมหาผล ผลโตเกินกำปั้นหรือเกินลูกมะตูม อย่างเช่น มะพร้าว ส้มโอ แดงโม สับปะรด ถ้าหากว่าเป็นพวกนี้ห้าม เพราะฉะนั้นต้องคอยระวังอยู่ตลอด ถ้าหากว่าหลังเพลหลังเที่ยงไปแล้วนี่ถ้าหากว่าเป็นน้ำที่...ตอนแรกอนุญาตไว้แค่ ๘ อย่างเรียกว่าอุทฺธานเป็นน้ำ ๘ อย่างเกิดจากผลไม้ ๘ อย่างด้วยกัน เช่น น้ำกล้วยมีเมล็ด น้ำกล้วยไม่มีเมล็ด น้ำเหง้าบัว อะไรอย่างนี้ แล้วตอนหลังพระพุทธเจ้าท่านก็ทรงบัญญัติเพิ่มให้ว่าอย่างอื่นก็ได้ยกเว้นที่เป็นมหาผล คราวนี้มหาผลนี่เขาใช้คำว่าโตกว่ากำปั้น ในอรรถกถาท่านบอกว่า ถ้าหากว่าใหญ่เกินกว่าลูกมะตูม ก็ถือว่าไม่ได้ สิ่งนี้พระพุทธเจ้าท่านห้ามเอาไว้สองพันกว่าปีแล้ว ฝรั่งเศสเพิ่งตามทัน ฝรั่งเศส

เขาเพิ่งพิสูจน์ได้ว่าพวกมหาผลส่วนใหญ่จะมีฮอริโมนเยอะมาก กินลงไปนี่ เดี่ยวมันอยู่ไม่
สุขกันหรอก โดยเฉพาะก่อนหน้าที่เขาว่าอะไรนะ...ผู้หญิงท้องห้ามกินน้ำมะพร้าวใช่ไหม ?
สมัยนี้หมอเขาบอกว่าให้กินเข้าไปให้เยอะๆ เลยมันมีประโยชน์แก่เด็กในท้องมาก พวก
ฮอริโมนพวกนั้นมันจะกระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกายได้สมบูรณ์กว่าปกติ เห็นว่ากิน
น้ำมะพร้าวเยอะๆ แล้วเด็กออกมาตัวขาวจ๋อง (หัวเราะ)

ถาม : ตาขาวจนเป็นสีฟ้าเลยคะ ?

ตอบ : มันขาวจนเป็นสีฟ้าเลยหรือ ? จะ ทุกอย่างที่พระพุทธเจ้าท่านห้ามหรือว่า
อนุญาตมีเหตุผลทั้งนั้น เราตามถึงมัย ? ห้ามมาสองพันกว่าปี ฝรั่งเศสเพิ่งตามทันว่าห้าม
เพราะอะไร เพราะฉะนั้นถึงเวลานั้นแล้วก็ต้องระวังเอง นักปฏิบัติที่เข้มๆ จนกระทั่งไม่
ติดในรสอาหารแล้ว ก็ไม่ใช่ว่าจะฉันทอะไรส่งเดช สิ่งที่ห้ามหรือว่าสิ่งที่ไม่เหมาะสมกับธาตุ
ขันธ์ของตนเองก็ต้องระวังไว้ พระบางรูปไปอยู่อิสานไม่ได้หรอก...แพ้วเห็นียว ฉันจะ
มากจะน้อยยังงี้ก็ตาม มันหลับหัวใตพ้นอย่างเดียว ภาวนาไม่ได้เลยละ ถ้าอย่างเขาก็ต้อง
เลิกข้าวเหนียว ต้องย้ายที่ ย้ายที่มาอยู่แถวภาคกลางมากินข้าวเจ้าแทน พระพุทธเจ้าท่าน
ถึงได้บอกว่าถ้าอาหารสัปบายะ คืออาหารเหมาะสม อุดูสัปบายะ อากาศเหมาะสม ไม่
หนาวไม่ร้อนจนเกินไป สถานที่สัปบายะ สถานที่เหมาะสม การปฏิบัติจะเจริญ ก็เลือกหา
ที่เหมาะสมที่ควรแก่ตัวเอง อยู่ที่นี่ไม่มีความสงบก็ขยับชะหน่อย ขนาดบ้านหลังเดียวกัน
แต่ละมุมยังทำกรรมฐานได้ไม่เท่ากันเลย หลวงพ่อท่านเคยบอกว่ถ้าที่นั่งที่ไหนแล้ว
กำลังใจมันรวมตัวได้เร็วนะ เอาชอล์กขีดไว้เลย ถึงเวลานั่งที่นั่นใหม่ (หัวเราะ)

ถาม : (ถามเรื่องพระกริ่งพิชัยสงคราม)

ตอบ : เอาพระกริ่งแช่น้ำนะ จตุรูป ๕ ดอก อารานาหารมีพระขอให้ช่วยสงเคราะห์
ทำน้ามนต์ที่เป็นยารักษาโรค เสร็จแล้วก็ว่าอิติปิโส ๓ จบ อิติปิโสที่ว่านี้หมายถึง อิติปิโส
สวากขาโต สุขุปฏิปันโนฯ ด้วยนะจะให้รักษาโรคอะไรก็อธิษฐานไปจะรักษาคนรักษา
สัตว์ยังงี้ก็ว่าไป ตอนนี่กำลังให้เขาไปทำอยู่ ๒ องค์จะใช้เอง (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าจะใช้ขอโชคลาภนี้ใช้อย่างไร ?

ตอบ : อันนี้ลองดูแล้วกัน เพราะว่าจริงๆ ที่ทำมานี้เน้นหนักในเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา
สงครามมากกว่า แต่จริงๆ ท่านบอกว่าใช้ได้ทุกอย่างละ ลองดู ถ้าใช้ในด้านโชคลาภก็ต้อง
กำกับคาถาเงินล้านไปด้วย เดี่ยวเป่ายันต์ครึ่งหน้าทำใหม่ คราวนี้เอาเป็นสีเงินจะได้ไม่ซ้ำ
กัน โทรบอกช่างเขาแล้วว่าไม่ต้องประหยดงบประมาณหรอกใส่ไปให้เต็มที่เลย...คิดราคา
มาก็แล้วกัน เพราะเราทำเราต้องการให้สวย พระสวยคนมองมันติดตา ได้อานุสสติถึงแม้ว่า
จะแพงขึ้นแต่คิดราคาเท่าเดิม

ถาม : ถ้ามีคนที่ท่านใส่ในน้ำในอาหารนี้ แล้วเราไม่รู้จักตัวนี้ เราจะแก้ไขได้อย่างไร
เราไม่รู้ ?

ตอบ : เท่าที่หลวงพ่อบานสอนพระ ท่านให้เสกอาหารก่อนทุกครั้ง เสกด้วยคาถา บารมี ๓๐ ทัก ต่อด้วย นะโมพุทธานะ ตั้งใจอาราธนาบารมีพระท่านช่วยสงเคราะห์ ทำลายไสยศาสตร์ เสรีแล้วก็ว่าคาถาบารมี ๓๐ ทักต่อด้วยนะโมพุทธานะ บางที่ท่าน บอกให้ทำน้ำมนต์พรมแต่ว่ามันประเจิดประเจ้อจนเกินไป อาตมาเองถนัดประเภท อาราธนาพระคุณลงมาเลย ลักษณะนั้นถ้าหากว่าเขาทำมาในอาหาร ไสยศาสตร์มันจะ สลายตัวหมด เคยไปลองกับพวกหมอมืดกะเหรี่ยงมาหลายยกแล้วจะ กินมันไปหน้าตาเฉย เลย แล้วมันเองก็นั่งมองด้วยความหวังว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่เรา ก็เกิดเหมือนกัน แหละ...อร่อยดี (หัวเราะ) เล่นเอาประสาทกลับไปหลายรายแล้วจะ อันนี้ขึ้นอยู่กับสมาธิ ของเราเหมือนกัน

ถาม : บารมี ๓๐ ทักนี้กี่จบครับ ?

ตอบ : จบเดียวก็พอ แล้วถ้าจะให้ดีก็ภาวนาตลอดเวลาที่กินก็ได้

ถาม : มีวันหนึ่งนะค่ะ นอนอยู่ในห้อง เห็นมีเงาคนตัวใหญ่ ใหญ่กว่าคนสัก ๓-๔ เท่า นะค่ะ มาจับตัวเอาไว้ นึกก็หันไปมองหน้าเขาก็หันไม่ได้ เขาคดหัวไว้ด้วย ก็เลยไปถามพี่ เจียบค่ะ พี่เจียบเขาบอกว่านี่มเคยสังฆ่าคนนะค่ะ ฆ่าเขาทั้งโคตรเลย เขาก็เลยอธิษฐานว่า จะตามมา แล้วก็ตามมาทุกภพทุกชาติเลยจนกว่าจะเอาเลือดของนี่ไปล้างกันได้ ก็เลย ถามเขาดูถามว่าจะบวชให้เขาค่ะ ทำบุญอย่างอื่นเขาไม่เอาต้องบวชให้เขา แล้วพี่เจียบ บอกว่ามีตั้งคตต้องไปซื้อโลงศพมานะค่ะ แล้วเขียนชื่อของทุกคน...(ไม่ชัด)...แล้วก็มอบดวง ใจไว้วัดไปไว้อุทิศให้เขาค่ะ ?

ตอบ : แล้วคิดจะทำวิธีไหนคะ เอาวิธีไหนดี ไปบวชง่ายที่สุด

ถาม : จะถามว่าจริงๆ มันใช่หรือเปล่านั้น ?

ตอบ : อาตมาก็ไม่ทราบสิ แต่ถ้าเป็นอาตมามันอยากได้อันนั้นบอกว่าอีก ๒๘ วันแล้วค่อยมา

ถาม : ๒๘ วัน ?

ตอบ : เออ...ก็พอดีเม็นส์มาไง

ถาม : อ้าว...(หัวเราะ)

ตอบ : อยากได้ให้มันเลย ไอ้พวกนี้มันพลิกแพลงไม่เป็น ถ้าเรานี้พวกผีระอา แก่ล้างมัน ขนินดที่...หัวทิ่มหัวตาไปเลย

ถาม : แล้ว...คือพี่เจียบเขาบอกว่าเขายังไม่...?

ตอบ : คือเรื่องของกรรมนี่เราอาจจะเคยทำไว้จริงๆ เพราะว่าเราเกิดมาแต่ละชาติ ก็ไม่ได้หมายความว่าเราอยู่ในสถานภาพอย่างนี้ อาจจะเป็นเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินมา ถึงเวลา อาจจะเป็นพระที่ ๗ ชั่วโมง อย่างนั้นนะ มันก็เป็นไปได้เหมือนกัน ขณะเดียวกันถ้า หากว่าเราตั้งใจทำ ทำความดีของเรา มันคงอยู่ในทานศีลภาวนา ถึงเขาจะเพียร พยายามตามเท่าไรมันก็ตามไม่ทันหรอก แต่อย่าให้ความดีขาดช่วงลง ถ้าความดี

ขาดช่วงลงเขาก็มีโอกาสตามเหมือนกัน

ถาม : คือ...เขาก็ไม่ไปไหนสักทีนะค่ะ สงสารเขา มันเสียเวลาเขาด้วยนะค่ะ แล้ว...?

ตอบ : ไม่เห็นเป็นไร แล้วเขาได้บอกเราตรงๆ หรือเปล่า ถ้าเขาไม่ได้บอกคราวหน้ามาก็บอกว่าจะให้ห่วยก็ให้ซะทีสิ (หัวเราะ) มัวแต่ซำอยู่ไหนแหละซีก็จบแล้วนะ

ถาม : พี่เจ็บบอกว่าเขาอยากจะไปเต็มแก่แล้วค่ะ...(ไม่ชัด)...เขาก็คงเบื่อเต็มแก่แล้วค่ะ แต่เขาก็ไม่ไปสักที ทำไมเขาไม่ไปล่ะคะทั้งที่เขาเบื่อจะแย่อยู่แล้ว ?

ตอบ : ใจของเขายังผูกอยู่มันกลายเป็นตัวผูกตัวเองอยู่ตรงนั้น คราวหน้าถามเขาเองนะ ให้คนอื่นถามมันไม่เคลียร์ พอเขามาแล้วถามเขาเองเลย เป็นใคร มีฐานะอะไร ตอนนั้นกลัวเขาหรือเปล่า กลัวๆ เหมือนกันใช่ไหม ? ตั้งใจถามเขาจำไว้ว่า เรื่องของผี เรื่องของเทวดา ถ้าไม่ใช่วาระของอุปมาตกรรมเข้ามาจริงๆ เขาทำให้เราตายไม่ได้หรอก อย่างเก่งก็แกล้งให้เรากลับแค่นั้นเอง เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะฆ่าเรา บีบคอเราไม่ได้ แลบลิ้นเลียหน้าแบบแม่นาคพระโขนงก็ไม่ได้ (หัวเราะ) อย่างดีเขาทำให้กลัวเท่านั้น เพราะฉะนั้นก็รวบรวมกำลังใจไว้หน่อย ถึงเวลาก็ถามเขาว่าเขามาด้วยเหตุใด มีฐานะอะไร ถ้าหากว่าช่วยเหลือได้ไม่เกินวิสัยจะช่วย ถ้าเกินวิสัยคุณก็ไปหาทางช่วยตัวเองก็แล้วกัน

ถาม : แล้วถ้าเกิดว่าอุทิศส่วนกุศลให้เขา ที่แรกหนักอุทิศส่วนกุศลให้เขาจะค่ะ หนูบอกให้เขาอธิษฐานให้ด้วยค่ะ แล้วเสร็จแล้วก็ไปถามพี่เจ็บบว่าเขาได้รับหรือเปล่า พี่เจ็บบบอกว่าเขาไม่รับ ก็เลยเอาใหม่ค่ะ อุทิศส่วนกุศลให้เขาโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ไม่รู้ว่าถ้าสมมติบุญมากเยอะมากขึ้นแล้วเขาจะทำอะไรเราได้มากหรือเปล่า ?

ตอบ : แรงแม้หนักขึ้นมันได้บีบคอเรานักขึ้น (หัวเราะ) อันนี้พูดเล่นนะ จริงๆ แล้วที่เขาบอกว่า ตือเท่านั้นที่จะครองโลกนะ นำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน ตั้งใจทำให้เขาไปเรื่อยๆ เต็มวันทนความดีของเราไม่ไหวมันก็ไปเองแหละ ตือบ่อย ตือทุกวัน โดยเฉพาะว่าบุญกรรมฐานให้ไปเรื่อยๆ ตั้งใจว่าเราจะได้รับประโยชน์รับความสุขสักเท่าไร จากผลบุญอันนี้ขอให้เขาได้รับตามนั้นด้วย จะให้บวชซีก็จะบวชให้แต่รอเวลาหน่อย ว่างนได้แล้วจะบวช เขาเอาที่วันนะ...บวช ?

ถาม : เขาไม่ได้บอกค่ะ ?

ตอบ : ไม่ได้บอกใช่ไหม้อ...ถ้าอย่างนั้นเขาต้องการแค่อาณิสงส์ในการบวชเท่านั้น แบบเดียวกับบวชพระโงละ บวชพระตันทีที่ญาติดีเสร็จนะ เขาจะใช้แค่อาณิสัมบันโน สังฆณะ บัดนี้อุปสมบทเป็นสงฆ์แล้วนะ ตอนนั้นนะอาณิสงส์ของการบวชจะได้เต็มทีเลย ถ้าหากว่าเป็นเจ้าตัวของคนที่บวชเองก็จะได้ ๖๐ กัปปเลย พ่อแม่ได้ ๓๐ เจ้าภาพได้ ๑๕ คน ช่วยงานได้ ๘ อาณิสงส์ได้ตอนนั้นเลย ส่วนการที่อยู่ต่อยาวนานเท่าไรก็ตามถ้าทำดีก็บวชเข้าไป ถ้าทำชั่วก็ลบออกมา หลายคนอยู่นานๆ อยู่ซะขาดทุนเลย เพราะฉะนั้นเขาอาจจะต้องการแค่อาณิสงส์ของการบวช ถ้ามีเวลาแคว้นสองวันก็บวชให้เขาก็ได้

ถาม : ถ้าเผื่อเราฆ่าคนมากๆ อย่างนี้นะคะ แล้วยังไม่ตกนรกสักที มันก็จะตามเราไปอย่างนี้หรือคะ ?

ตอบ : มันก็จะตามไปเรื่อย อย่างอาตมามันก็ตามมาเรื่อย ไม่ได้ใช้หนี้มันมาเยอะหลายชาติเต็มทีแล้วละ แต่มันตามทวงไม่ได้เองช่วยไม่ได้

ถาม : หนี้เสียหรือคะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่ใช่ NPL เราเต็มใจจะคืนให้แต่มันไม่มาเอาสักทีนะ แล้วเขาก็จะรอระยะรอโอกาสรอเวลาที่ตัวกุศลของเราขาดช่วงลง ถ้ากุศลที่เราทำขาดช่วงลงพวกนี้ก็จะหาจังหวะแทรกเข้าแทน เพราะฉะนั้นอย่าเผลอเป็นอันขาด อย่างพวกเรานี้ถ้าลงนรกนี้มันช้าเลย ของเก่าเท่าไรมันติดดอกทบตันหลายเท่าเลยละ

ถาม : แล้วถ้าเผื่อว่าปรารถนาพุทธภูมินี้ก็แค่ ?

ตอบ : จะแยตรงไหนละ...ก็หนีมันไปทุกชาติสิ สร้างกำลังใจให้เข้มแข็งอย่างน้อยๆ ทรงปฐมมานให้ได้ก็เผ่นหนีจากมันได้แล้ว ถึงเวลากำลังบุญสูงกว่าเราก็เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมอยู่ข้างบนโน้น บ้ายบาย...เอาไว้ชาติต่อไปนะจ๊ะ แล้วชาติต่อไปถ้าตามไม่ได้ก็ไปต่ออีก (หัวเราะ) ฉันเต็มใจที่จะจ่ายแต่ตามมาให้ทัน เป็นไง...เกิดมาแต่ละชาติ การสร้างบุญสร้างบารมีเราไม่ได้ทำความดีอย่างเดียว ความซั๊กก็ทำด้วย ถ้าหากว่าเกิดมาเป็นนักรบต้องปกป้องครอบครัวตัวเอง ปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มันก็ยิ่งต้องทำบาปหนักขึ้นไปอีก แต่ขณะเดียวกันท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็คือ สิ่งที่ทำแทบจะไม่มีโอกาสได้ทำเป็นส่วนตัวเอง ทำเป็นส่วนรวมมากกว่าในเมื่อทำเป็นส่วนรวมมากกว่า เจตนามุ่งร้ายใครมันไม่มี เพราะฉะนั้นโทษเกิดเหมือนกันแต่มันไม่ได้เกิดเต็ม ๑๐๐% แล้วอีกอย่างหนึ่ง ส่วนใหญ่กำลังใจเข้มแข็งมากถึงเวลาที่อาศัยการฝึกสมาธิทรงมาน ทรงสมาบัติได้ก่อนตายก็เข้าสมาบัติไปแน่ (หัวเราะ) ไม่เห็นต้องกลัวมันตามเลย ทุกวันนี้ยังสบายใจอยู่เลย ดูเอาแต่ลั่นแล้วว่าให้ไปอยู่ตรงหน้าท่านลงพระยายมท่านนั้นแหละ รับรองว่ารอดแน่ ผากไว้เยอะ ทำเมื่อไหร่ก็ผากไว้ๆ นึกไม่ออกจริงๆ ท่านก็ต้องบอกลูกแล้ว อาตมาลุ่นแค่นั้นแหละ เอาท่านนั้นพอ ได้มากกว่านั้นถือว่าฟลุค

ถาม : แล้วถ้าอย่างนั้นในส่วนที่ไม่ได้ให้ท่านลงเป็นพยานไว้จะส่งผลเมื่อไหร่ครับ ?

ตอบ : ถึงเวลามันจะมารวมตัวหมด

ถาม : เรามีสิทธิ์ใช้จนหมดแล้วค่อยลงไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : โอ้โห...ถ้าหากว่าขึ้นไปข้างบนแล้วยังลงอีกแสดงว่าเชื่อสะเด็ดเลย พอขึ้นไปข้างบนก็เห็นแล้วว่าพลาดเมื่อไหร่ยับเยินแค่ไหน เราก็ไปต่อซิ ใครจะอยู่ล่ะ อย่าหนีไปมาเลเชียแล้วก็กลับมาให้จับได้นะ...ตาย

ถาม : ไปวัดทำขุณฐะ โดนทั้งคืน ให้ผมตื่นทุกชั่วโมงเลย ?

ตอบ : ยิงดี บางทีไม่ให้หลับเลย พอเคลิ้มๆ จะหลับมันกระตุกขาให้ตื่น

ถาม : กลับบ้านมานานอีก ๓ วันก็ไม่ได้หลับเลย ?

ตอบ : แล้วตอนนั้นหลับได้หรือยัง ?

ถาม : ตอนนั้นก็หลับแต่ไม่สนิทนะอะ ?

ตอบ : มา เตียวจะช่วยตีให้สลบเลย กัมหัวมา

ถาม : เป็นทุกข์จริงๆ (เสียงตีหัว) ?

ตอบ : เอาให้แตกกระจาย มีสาวบ้านอุล่องคนหนึ่งชื่อบัวเงินไม่ได้นอนมา ๔ เดือนกว่าแล้ว หน้าเหี่ยวมาเขียว มาบวชซี เขามาถึงก็...หลวงพ่อดีช่วยหนูด้วยคะ หนูโดนไสยศาสตร์มา ถามว่าสู้ได้ยังไงอะ ? มันบอกว่ามีคนเขาตั้งใจทำ ของเราเองคือว่าตั้งใจแล้วว่าถ้ามันไม่มาคืนพรตๆ อยู่ตรงหน้าก็ไม่ช่วยมันหรอก แต่นี่มันมาแล้วก็จำเป็น ก็ใช้วิธีนี้แหละ ตีหัวมันไปทีหนึ่ง มันนอนไป ๒ วันกับ ๒ คืนถึงตื่น คุ่มกับไม่ได้นอนมา ๔ เดือน

ถาม : (ถามเกี่ยวกับสุนทรภู่)

ตอบ : เขาอิทธิฐานที่ไร เขาจะอิทธิฐานแสดงถึงความปรารถนาพระโพธิญาณทุกอย่างไปไหว้ภูเขาทอง *ขอเดชะพระเจดีย์ศรีมหาศรบรรจุกาตุที่ตั้งนรังสรรค์ ขำอุตสาห์มาเคารพอกวัน เป็นอนันต์อานิสงส์ดำรงกาย จะเกิดชาติใดๆ ในมนุษย์ ให้บริสุทธิ์สมจิตที่คิดหมาย ทั้งทุกข์โศกโรครภัยอย่าใกล้ไกลภัย แสนสบายบริบูรณ์ประยูรวงศ์ ทั้งโลภโทโสแลโมหะ ให้ชนะใจได้อย่างไหลหลง ขอพึงเฟื่องเรืองวิชาปัญญา อักทั้งทรงศีลขันธในสันดาน อีกสองสิ่งหญิงร้ายและชายชั่ว อย่าเมาเมี้ยวหมายรักสมครสมาน ขอสมหวังตั้งประโยชน์โพธิญาณ ทรายนิพพานชาติหน้าให้ถาวร เป็นไง...เขาเลี้ยงเข้าหาพระโพธิญาณจนได้เลย เพราะฉะนั้นสุนทรภู่รับประกันว่าต้องเป็นพระโพธิสัตว์แน่ๆ ไปเถอะไปอิทธิฐานเอาตรงนั้น แต่อย่าไปอิทธิฐานทรายนิพพานเอาชาติหน้านะ เราเอาชาตินี้นะไว้อย่าง วันก่อนหลวงพี่กิตติชัย เขาก็ไปอยู่ที่วัดท่าขุ่นด้วย ราคานี้ก็พระโพธิสัตว์ พวกเราพอทำกรรมฐานทำวัตรเสร็จก็อิทธิฐานขออิทธิฐานในชาติปัจจุบันนี้เทอญ แกะดั่งยี่ก (หัวเราะ) ธิปปฏิเสพรัดวันไม่เอาด้วย ไปคนละทางกันละสิ ของเขา จะเกิดใหม่ของเรา เอานิพพานในชาติปัจจุบันนี้แกก็เลยต้องเปลี่ยน ให้แก่ให้ศีลแทนที่แก่จะให้ เขาขอศีลห้านี้ ไปกาเมสุภินา จะหลุดอะพรหมจรรย์ออกมา ไ้อ้เรานี้ข้าก็ข้า เขาก็ปรับเปลี่ยนเป็นกาเม เขาไม่ได้หลุดออกมาหรอก แต่ใจมันคิดแล้ว ว่าให้ศีลเสร็จก็เลยถามเขาว่าจะให้อะพรหมจรรย์ แล้วเสือกอมกลับเข้าไปทำไม เขาหัวเราะใหญ่ ตัวเองมันชินกับอะพรหมจรรย์อะนะนี่ใช่หัย ? โยมขอศีลห้าก็จะให้อะพรหมจรรย์*

ถาม : ได้หอพักที่หนึ่งก็ไปนอน คืนแรกก็ไม่มีอะไร คืนที่สอง คืนที่สาม คืนที่สี่นั้นก็ผ่านไปว่ามีดวงวิญญาณอยู่แถวนั้นเยอะ เขาก็มาเหมือนกับว่ามา แล้วก็ด้วยความกลัวจิตมันจะไปเองมันไม่ได้ไปบังคับ จิตมันก็เลยขออาราธนาบารมีพระพุทธเจ้า ฟันใส่ เขาก็กลัวลึคะ เขาก็หนีเลย มีความรู้สึกที่...?

ตอบ : คราวหน้าอุทิศส่วนกุศลแทน พวกที่เขามาส่วนใหญ่เขาจะลำบากเราไปนี้เราสร้างสมบุญเอาไว้เยอะทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งภาวนา ไม่เพียงแต่ชาติก่อน ชาตินี้ก็เอาไว้ทำให้มาก เขาเจอเขาก็อยากจะเข้ามาขอความช่วยเหลือ แต่เราส่วนใหญ่แล้วมันจะกลัว คราวหน้าให้ตั้งใจว่า ผลบุญที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ขอให้เธอทั้งหลายได้โมทนา เราจะได้รับประโยชน์รับความสุขเท่าไรขอให้เธอได้รับด้วย แค่นั้นละ รับรองได้ว่าเขาริပ်ไปเลย เขาไม่อยู่เกาะกะลูกกะตาเราหรอก ไม่ต้องไปไล่เขาด้วย ลักษณะอย่างนั้นมันเป็นทิพจักขุญาณอย่างอ่อน แสดงว่าในอดีตเราเคยทำได้แล้ว ถ้าหากว่าสภาพจิตใจเรามันนิ่งพอ มันก็จะรับรู้เหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านี้ ลักษณะของการนิ่งมันก็ต้องหลับไปสักพักหนึ่ง โดยเฉพาะตอนใกล้ๆ สว่างจิตที่วุ่นวายมาทั้งวันพอมันได้พักไป ก็เหมือนยังกับว่า รถถึงเวลาถึงเราจะดับเครื่องแล้ว แต่แรงเฉื่อยมันยังมีอยู่เรื่อยๆ พอแรงเฉื่อยมันหมดมันนิ่งเมื่อไหร่ ตอนนั้นมันก็จะเริ่มแล้ว คราวนี้ไอ้โน่นก็มาไอ้นี้ก็มา ชักจะเห็น

ถาม : เขาพูดในลักษณะที่เราเป็นอาจารย์เขา ?

ตอบ : อาจจะมียิ่งกว่านั้นอีก อาจจะเป็นลูกเป็นหลานเป็นญาติ เป็นโยมอะไรเยอะกว่านั้นอีก

ถาม : เลยโทรไปหาลูกศิษย์ที่พิษณุโลก ว่าใครเป็นอะไรไปบ้าง เพราะว่าเห็นมาแล้วส่วนใหญ่...แต่ช่วงนี้ส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้ปฏิบัติ ไม่รู้ว่าได้ปฏิบัติรีเปล่า แต่พอดีอยู่แถวบางเขนซึ่งมีเครื่องบินฯ ผ่านตลอดเลย ได้ยินเสียงวี๊ด ตลอดเลยดัง เรากลัวว่าเครื่องบินจะตก ก็เลยบอกว่าถ้าตายตอนนี้ นึกถึงพระพุทธเจ้าทุกครั้งทีเครื่องบินมันบินผ่าน ก็คือว่าถ้ามันหล่นนี่หนูต้องตายแน่ ก็กลัวมันจะหล่นโดนที่เรายอยู่ ตอนนั้นบินมาที่ไรก็เอาและต้องตายแน่เลย?

ตอบ : นี่เป็นคุณูปการของการบินไทย นำให้รางวัล จริงๆ สิ่งที่เรานึกเป็นสิ่งที่ติมากเลย เพราะนึกถึงพระพุทธเจ้าก็เป็นพุทธานุสสติ นึกถึงความตายก็เป็นมรณานุสสติ เป็นกรรมฐานใหญ่ทั้งสองอย่าง ซึ่งปกติเราจะทำได้ยาก แต่เนื่องจากว่าตอนนั้นมันกลัวตาย ใจมันจะเกาะมากเป็นพิเศษ เพราะฉะนั้นควรจะย้ายบ้านให้อยู่ใกล้กว่านั้นอีกหน่อยหนึ่ง เผื่อมันจะเกาะได้ดีขึ้น

ถาม : หนุยังง ชาวบ้านอยู่ได้ยังไง ?

ตอบ : เขาเคยชินใจ เขาเคยชิน แล้วก็อยู่ในความประมาทเป็นปกติ ถ้าหล่นมาเราไม่ต้องทำยังไงหรอกจ๊ะ คนอื่นเขาทำให้แหยง เลย (หัวเราะ) ถ้าหล่นเราก็แบนแต่เลย ไม่ต้องทำยังไงหรอก เกาะพระให้ทันอย่างที่ทำก็แล้วกัน

ถาม : แต่वाईความตั้งใจมันก็ยังอยู่ คือมันก็ไม่ได้ตายสนิท ?

ตอบ : คือจิตแรก คิดถึงอะไรมันก็จะไปที่นั่น ใจคิดถึงพระพุทธเจ้าปั๊บ เครื่องบินทับแบนแต่มันก็ไป กำลังบุญมีแคไหนส่งถึงแค่นั้น ถ้าไม่นิยมการเกิดไปถึงนิพพานได้เลย

ถาม : ทั้งๆ ที่เราแบบว่ามุ่งมั่นจะเรียนต่อ แต่ก็จะตายจริงๆ เครื่องบินจะหล่นมา ก็ไม่เอาแล้วละปริญญาเอกนะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) จริงๆ แล้วเราว่าเราไม่ค่อยได้ทำความดีมันก็ไม่ใช่ การที่เรามุ่งมั่นอยู่กับ การเรียน ตั้งใจอ่านหนังสือ ตั้งใจท่องตำรา ตั้งใจจำมันเป็นสมาธิอยู่แล้ว เพียงแต่ว่ามันเป็นสมาธิที่ใช้งาน มันไม่ใช่สมาธิแบบที่เรามานั่งฝึก ก็เลยใช้ลักษณะที่ว่า ถ้าหากว่าเวลางานใจเราให้อยู่กับงาน ถ้าว่างเมื่อไหร่ก็มานั่งภาวนาของเรา ต่อให้จับตอกเตอร์มันก็จะประเภทไม่ถึงพระโศดาลัยก็ยังมีสิทธิลงนรกอยู่นั่นละ เพราะฉะนั้นเอาให้มันเยอะๆ เข้าไว้

ถาม : บางที่ตั่งนาฬิกาปลุกไว้ นะคะ ตีห้า พอตีห้าปุ๊บเราก็ตัดนาฬิกาปลุกแล้วหลับตอสักพักหนึ่งก็ได้ยินเสียงตื่นได้แล้ว ตีห้าแล้วตื่นเถิดอะไรอย่างนั้นคะ ?

ตอบ : ยังดีที่บอกว่าตีห้าแล้ว ยังบอกว่ายังไม่ถึงตีห้า เพราะมันเลยไปแล้ว คราวหน้าก่อนหลับให้ตั้งใจว่าจะตื่นเวลาไหน นึกถึงภาพนาฬิกาเลยตอนที่เข็มมันชี้ตรงนั้นละ แล้วกำหนดให้แน่ๆ ด้วยนะ ว่าเป็นอีกกี่ชั่วโมงข้างหน้านี้ วิวาภาภายในคืนนี้ไม่อย่างนั้นบางที่มันข้ามวันเลยนะ ถ้าเรากำหนดใจในลักษณะอย่างนั้นพอถึงเวลามันจะตื่นเอง

ถาม : หนูมีข้อสงสัยอีกข้อหนึ่งคะว่า ในช่วงที่เราต้องสหัสเสนาโตบีบ ความรู้สึกเหมือนบอกว่าช่วงทองเวลาที่เรานั่งอ่านหนังสือ เทวดาท่านจะมา รู้สึกนะคะว่าจะมีเทวดาท่านจะมา มาหมดเลย ตอนนั้นหนูชอบบารมีกรมหลวงชุมพรด้วยคะ เพราะว่าเคยไปเรียนที่อังกฤษ และหนูก็กำลังจะไปก็เลยชอบบารมีท่านมาช่วยด้วย รู้สึกว่าท่านก็มาเทวดาก็มา รู้สึกเองนะคะ แล้วช่วงเวลาที่อ่านหนังสืออยู่ บังเอิญลืมทองจบ หนูมีความรู้สึกที่ว่า พออ่านเสร็จแล้วเราไม่ตองเปิดท่านก็ยังอยู่ท่านยังไม่ไปไหน (หัวเราะ) นี่เราเข้าห้องน้ำอยู่นะนี่เราอาบน้ำอยู่นี่ท่านยังอยู่นะ หนูเอ๊ะ...ตาย อู๋ตาย...เราลืมหำลิ่งนั้งอืออยู่ในส้วม ตายแล้วลืมหองปิดรับนั้งทองอยู่ในส้วมเลยเพราะกลัวท่านจะ...หนูก็เลยว่ามันเป็นอย่างนี้ตามที่หนูคิดหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : อันนั้นไม่ใช่คิดจะ คิดยังงี้ก็คิดแบบนั้นไม่ได้ ความรู้สึกอันนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามนั้นเลย เพราะอย่าลืมนะว่าท่านนี้เป็นของท่านปู่พระอินทร์ ท่านปู่พระอินทร์ถือว่าเป็นนายของเทวดาทั้งหมด ถ้าหากว่าเรามีอะไรที่ต้องการความช่วยเหลือในขณะนั้น เทวดาที่อยู่ในบริเวณนั้นทั้งหมดก็ถือว่าเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องช่วยเรา เพราะอย่างน้อยๆ เราก็ตีประเภทเด็กเสี้ยนของเจ้านายอะไรอย่างนี้ ในเมื่อมาแล้ว แล้วไม่บอกให้ไปก็อยู่ก่อน คราวหน้าเลี้ยงข้าวด้วยนะ

ถาม : บางครั้งยังรู้สึกเลยว่ากรมหลวง ขณะเราเข้าห้องน้ำ พออิเสร็จนะคะ ลืมๆ ทองปิด แล้วเข้าห้องน้ำเสร็จแล้วเรานั่งฟังเพลง ฟังเพลงไปเรื่อยเพราะเราอ่านเสร็จแล้วลืมทองปิด ตอนนั้นฟังเพลงไปเรื่อยรู้สึกว่าการมหลวงท่านอยู่แถวนั้น ?

ตอบ : ยังดีที่ไม่เชกกะบาลเอา

ถาม : หนูก็เลย อึ้งตาย...นี่เราลืมท่องปิด พอรู้สึกว่ามันนี่บีบเราจะเอะใจ อึ้งตายเราลืมท่องปิด ก็เลยต้องมาท่องปิดก่อนแล้วมาฟังเพลงใหม่ ?

ตอบ : จำ...แหมเชิญมาแล้วก็ส่งกลับด้วยสิ

ถาม : การที่ท่องคาถาหลังจากอ่านจบนี่เป็นการปิดหรือคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันอยู่ที่เรา ถ้าใจของเรายึดถือมันจน ทานก็พร้อมที่จะสงเคราะห์ให้ คราวหน้าบอกท่านก็ได้ว่าหนูเรียกมาแล้ว ถ้าหากว่าหนูไม่ได้ส่งกลับก็กลับเองด้วยนะค่ะ (หัวเราะ) ถ้าอยู่ที่นั่นมันจะมีแต่ประสบการณ์อย่างนี้ทั้งวันแล้วเรารู้ว่าตัวเราผิดปกติ คนอื่นเขาดีหมด (หัวเราะ) ไม่ใช่คนอื่นบ้าแล้วเราดีอยู่คนเดียว ตัวเราผิดปกติคนอื่นเขาดีหมด ตกลงว่าจะไปแน่ๆ เมื่อไหร่

ถาม : เมื่อคะแนผ่านนะค่ะ ?

ตอบ : เอาๆ ลองดู

ถาม : ก็อธิษฐานอยู่ทุกวันนะค่ะ ทำบุญทุกวันขอให้ผ่าน ?

ตอบ : ไม่ใช่ประเภทพอผ่านเสร็จเรียบร้อยลืมทำบุญ ก็ดียังมีแรงเรียนเอาไว้ก็ดี เดี่ยวไฟมันมอดชะก่อนกว่าจะล้นฝนจบติดอกได้ หลวงพ่อเหนื่อยเกือบตาย ปริญาตรีแค่เรารู้ตามครูสอนก็พอแล้วไง ถ้าปริญาโทนี่จะต้องเกลี้ยกล่อมให้ครูเขาค่อยตามให้ได้ว่าเรารู้จริง ถ้าปริญาเอกนี่มันจะต้องหลอกครูได้ เจ้าฝนเขาเรียนนี่**ศตินทร์** เรียนของแพง

ถาม : ตอนที่ย้อๆ นะค่ะ หนูก็เลยคิดว่า ...?

ตอบ : โทรมได้จะ ถ้าโดนตำแล้วจะมีไฟขึ้น

ถาม : (หัวเราะ) กลัวโดนตำ เลยไม่กล้าโทร ?

ตอบ : ขึ้นอยู่กับจังหวะเหมือนกัน ถ้าผิดจังหวะล่ะได้แน่ๆ หลังสงกรานต์ลงไปปักขี้ใต้ไปเจอที่หนึ่งน่าอยู่มากเลย มันเหมือนกับเขตหวงห้ามเล็กๆ เนื้อที่ซัก ๒๐๐ ตารางวาเท่านั้นละ จะเป็นตำหนักในลักษณะที่ว่าคล้ายๆ กับศาลเจ้าพ่อทางบ้านเรา เขาเรียกตำหนัก**โต๊ะชายดำ** โต๊ะชายดำปกติลงไปก็ผ่านไปผ่านมาอยู่เป็นประจำแล้วมันไม่มีอะไรงวดนี้ไปเขาขอความช่วยเหลือ ว่าให้ถวายสังฆทานให้เขาบ้าง เขาบอกว่าความจริงในอดีตก็เคยเนื่องกันมา เพราะว่าในสมัยที่กรุงแตกจากการล้อมตีของพม่าเขา คณะของเขาเห็นว่ามันไม่ไหวจริงๆ ก็เลยอพยพหนีออกจากกรุงไปก่อน อพยพหนีไปก่อน ไปยื่นโน่นนั่นะ **อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส** เขาก็ไปตั้งรกรากกันอยู่ตรงนั้น โดยเฉพาะทรัพย์สินอะไรที่ขนไปก็เอาไปฝังรวมกันไว้ตรงนั้น ทำตัวเป็นชาวบ้านธรรมดา ทำมาหากินไปตามปกติ กะว่าถ้าหากว่ามีใครกับ้านกัเมืองคืนขึ้นมาได้เมื่อไร ก็จะมาร่วมงานกับเขา แต่บังเอิญว่าไปไกลไปหน่อย แล้ว**พระเจ้าตากสิน**ท่านทำงานเร็วมากเลย แปดเดือนก็เรียบร้อยแล้ว กว่าข่าวจะไปถึงก็เลยอยู่กันตรงนั้น อยู่กันสองร้อยกว่าเกือบๆ สามร้อย

เราผ่านไปผ่านมาหลายทีวาระบุญวาระกรรมมันยังไม่เปิดให้ มันก็เนื่องกันมาไม่ถึง เขาไม่สามารถที่จะติดต่อเพื่อแสดงให้รู้ได้อะไรได้ คราวนี้ดวงนี้ลงไปได้รับการติดต่อมาว่าให้ทำบุญให้เขาก็เลยไปกัน ไปถวายสังฆทานก็มีพระพุทธรูป มีผ้าไตรจีวร แล้วก็ชาวบ้านเขาเลี้ยงพระชะจนไม่มีบุญจะฉัน ตัวเรานั่งอยู่กับข้าวมันไปเลยเสานั่นอีก แล้วมันเหลือเชื่อว่า อำเภอดากใบ คนตรงจุดนั้นมันเป็นไทยล้วนๆ ปกติมันน่าจะมิอิสลามบ้าง แล้วสถานที่นั้นมันเป็นเขตลักษณะเหมือนเขตหวงห้าม มีต้นไม้ใหญ่มีอะไรร่มเย็นน่าอยู่มากเลย แล้วก็มีความลักษณะเขาทำไว้เหมือนยังกับศาลเจ้าอย่างศาลเจ้าพ่ออย่างนั้น แล้วก็จะมีลักษณะเหมือนยังกับที่นั่งเล่น เป็นที่นั่งนอนได้ มีกระทิงห้องน้ำและก็มีบ่อน้ำพร้อมทุกอย่างแต่ไม่มีใครอยู่ได้ โดยเฉพาะพวกที่เข้าไปบริเวณนั้นแล้วเข้าไปล่าสัตว์ เพราะว่าพื้นที่ของเขามีสัตว์ชุมชุมมาก มักจะเจอตีจนกระเจิดกระเจิงออกมาหมด ไปเห็นบึงแล้วดีใจเลย สถานที่มันสงบน่าอยู่จริงๆ ไม่มีใครไปกวน แต่ว่าวันนั้นพอเขาเห็นพระไปเขาก็เข้าไปกัน ไปทำบุญบ้างไปอะไรกันบ้าง มันก็เลยสบายตกลงว่าพวกเก่าเขาเลี้ยงดีกินไม่ไหว อำเภอดากใบ จังหวัดนราธิวาส เขาเรียกว่าโคกอิสฐ ก่อนจะถึงโคกอิสฐนี่ถ้าหากว่ามาจากทางด้านปัตตานีไปนราธิวาส ถนนเส้นนอกมันจะมีป้ายบ้านโคกยางก่อน พอเห็นบ้านโคกยางบึงก็ไปยูเทิร์นเลี้ยวกลับ แล้วก็จะมีบ้านโคกกระท่อม พอเห็นบ้านโคกกระท่อมก็เลี้ยวซ้ายเข้าไปได้เลย ตรงนั้นเขาเรียกโคกอิสฐ แสดงว่าแถวนั้นมีแต่ที่สูงมันมีแต่โคกทั้งนั้นละ เคยไปดากใบมัย โห...เสียชาติเกิดจริงๆ อยู่ได้ไม่เคยไปดากใบ (หัวเราะ) น่าอยู่เสียตายที่เลยละ สงบเหมาะที่พระจะอยู่ปฏิบัติเป็นที่สุด อย่างกลัวผีก็แล้วกัน ไปนี้พรรคพวกบานเบิกเลย

ถาม : แข่งคน ...?

ตอบ : แข่งนี้เขา คือพูดอะไรไปมันจะเป็นตามนั้น อย่างหลวงพ่อดีม ข้าวในนาชาวบ้านเขากำลังมาๆ อยู่ๆ ม้าของหลวงพ่อดีมก็ไปกิน เจ้าของนาแก็เป็นผู้หญิงปากร้ายแก็มาทำเอาด่าๆ ไม่รู้จักจบ ไม่ใช่หลวงพ่อดีมสิ หลวงพ่อเขียนๆ ก็โผล่หน้าออกมาทางหน้าต่างบอกอึกปากเนา ด่ากระทั่งพระกระทั่งเจ้าไม่รู้จักเลิก ปรากฏว่าไม่รู้แก็เป็นอะไร ละ เกิดปากเปื่อยขึ้นมาเฉยๆ ละ ลักษณะอย่างนั้นไม่ขอมาพระไม่หายหรอก เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าทำคาถานี้ขึ้นอย่าเปลว หลวงพ่อกันถึงได้บอกว่าท่านเองท่านกลัวจะเปลว ถ้าเปลวไปว่าไม่มีมันจะเกิดไม่ดีกับคนจริงๆ จริงๆ ก็คือกำลังของเจ้าของคาถา แข่งคนนั้นมันเป็นของท้าวมหาพรหมท่าน

ถาม : ทำอาหารถวายพระ ท่านเป็นหม่ออนไซ้มี๊ พระพุทธเจ้าเสวยเสร็จก็บอกว่าที่เหลือให้เอาไปฝังเป็นเพราะอะไร ?

ตอบ : ในขณะที่นายจุนทะ เขาทำอาหารนั้นนะ เทวดาเขาก็ยกาได้บุญ ก็เขาพวกเครื่องทิพย์มาไปรยผลมลงในอาหารนั้น คราวนี้ส่วนที่มันได้รับการผสมลักษณะนั้น ธาตุ

ของคนจะย่อยไม่ไหว คนละเรื่องกันเลยนะเนะ จากที่ร่างกายของคนทั่วไปมันจะย่อยได้จะดูดซึมได้เอาไปใช้งานได้มันจะทำได้ แต่ว่าธาตุของพระพุทธรเจ้ายังย่อยได้อยู่ เพราะว่าท่านเป็นบุคคลพิเศษนี้ ในเมื่อถ้าหากว่าบุคคลอื่นกินเข้าไปไม่ย่อยมันจะเป็นอาหารเป็นพิษ ท่านก็เลยสั่งให้ไปฝังทิ้งซะ แล้วก็ยังบอกเอาไว้อีกว่า หลังจากนั้นไม่นานท่านจะปรินิพพานคือจะตาย ถ้าหากว่าคนคิดว่าท่านฉันอาหารของนายจุนทะแล้วตายให้พระบอกไว้เลยว่าพระพุทธรเจ้าตั้งใจจะปรินิพพานวันนั้นเวลานั้นอยู่แล้ว ไม่ใช่เป็นเพราะว่าฉันอาหารของนายจุนทะเข้าไป เพราะพระองค์ยังตรัสว่าท่านที่บุคคลให้ในวันแรกที่จะบรรลุมรรคสัมมาสัมโพธิญาณกับวันสุดท้ายที่จะปรินิพพานเป็นท่านที่มีผลมากที่สุด คนที่ถวายก่อนจะบรรลุมรรคสัมมาสัมโพธิญาณคือนางสุชาดา ถวายข้าวมธุปายาสไปแล้ว ก็คนที่ถวายคนสุดท้ายคือนายจุนทะ

ถาม : ข้าวมธุปายาสเป็นยังไง ?

ตอบ : มธุปายาสอย่างน้อยๆ ต้องเลี้ยงวัว ๔๙ ตัวจะ เขาจะรีดนมวัวจาก ๗ ตัวแรก กรองให้สะอาดแล้วก็ไปให้ ๗ ตัวที่สองกินเข้าไป รีดนมวัดจาก ๗ ตัวที่สองมากรองให้สะอาดให้ ๗ ตัวที่สามกินเข้าไปจนกระทั่งชุดสุดท้าย ๗ ตัวนั้นละ รีดเอานมนั้นมาหุงข้าว ลองดูมัยละ ?

ถาม : ปัจจุบันยังมีมัยเจ้าคะ ?

ตอบ : มีจะ เพิ่งจะฉันมาเพราะว่าลงไปปฏิบัติตั้งวัดนี้ไปเจอสาวฮินดูคนหนึ่ง ชื่อสุภิตา คานธี นามสกุลคานธีด้วยนะ ก็แม่สาวนี่ละที่ถามชะจนพระรำคาญนั่นละ จนกระทั่งพระท่านบอกให้ถามได้ไม่เกินหนึ่งข้อต่อวัน เขาก็ยังสงสัยอีกว่าถ้าสงสัยเกินข้อหนึ่งแล้วทำยังไง พระท่านก็ให้มาถามเอาตามา อาจจะไปถามคนอื่นก็ได้ แต่บังเอิญชื่อเล็กเหมือนกัน เขามาความเจอเราเขาก็เออละ เขาก็เลยไปหุงข้าวมธุปายาสมาถวาย ครั้งแรกเรารู้ๆ ก็นึกว่ากับข้าว จ้วงเข้าไปซะเต็มๆ ปรากฏว่ามันออกหวานๆ เหมือนขนมมากกว่า

ถาม : แล้วอย่างไรในปัจจุบันละเจ้าคะ ที่เรานำข้าวไปถวายที่วัดแล้วภาดที่เรายกถวาย ท่าน ท่านฉันเสร็จท่านก็ลุกไป ชาวบ้านทั่วไปจะยกอันนั้นมาทานต่อ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าพระฉันเหลือแล้ว ชาวบ้านกินได้เขาเรียกว่าวิทาสาโท รับของที่เป็นเดนแล้ว แต่ถ้าจะให้ดีนะ ให้พระวัดนั้นมีการอุปโลกน์ซะก่อน การอุปโลกน์นี่คือก็จะสมมติขึ้นมา อย่างเช่นว่าเราจะประกาศในท่ามกลางสงฆ์ว่า ยัคเข ภันเต สังโฆ ชานาตุ ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดฟังคำข้าพเจ้า บัดนี้ได้มีทายก ทายิกาผู้มีจิตศรัทธาอันนำมาซึ่งภัตตาหาร ถวายเป็นสังฆทานในท่ามกลางสงฆ์ อันว่าสังฆทานนั้นย่อมมีอานิสงส์อันยิ่งใหญ่ มาก องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเอาไว้ว่า ไม่ได้จำเพาะเจาะจงให้เฉพาะภิกษุ สามเณรรูปใดรูปหนึ่ง แต่ว่าสมควรแก่สงฆ์ทั้งสังฆมณฑล ให้แจกแก่สงฆ์ทั้งหลายในบรรดาที่มาถึงในสถานทีนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าจะสมมติตนเป็นผู้แจกของสงฆ์หากสงฆ์ทั้ง

หลายเห็นสมควรก็ให้หนึ่งอยู่ ถ้าหากว่าเห็นไม่สมควรก็ให้หักท้วงขึ้นได้อย่างได้เกรงใจ ในเมื่อสงฆ์ทั้งหลายหนึ่งอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควรแล้วก็จะแจกภัต ณ บัดนี้ แล้วก็ เริ่มต้นว่า อะยัง ประมุขมะภาโค มหาเถรัสสะปาปุนาติ ส่วนที่ ๑ ก็ฟังถึงแก่มหาเถระ ผู้ เป็นใหญ่เหนือกว่าข้าพเจ้าอะวะเสสสาภาคาคัมหากังสามเณรฐจะปาปุนาติ ส่วนที่เหลือก็ ถึงแก่ข้าพเจ้าจนภิกษุสามเณรทั้งมชชิมะ และณะวะกือคือผู้กลางและผู้ใหม่ทั้งหลายตลอด จนถึงสามเณร เมื่อเหลือจากพระภิกษุและสามเณรแล้วไซ้ร ก็มอบให้เป็นของทายก ทายิกา ตลอดจนถึงสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ต้องการมีส่วนร่วมในอาหารนี้ด้วยเทอญ อย่างนี้ ถ้าพระสาวกก็เป็นอันว่ากินไปเถอะ

ถาม : ยังไม่เคยเห็นมีใครทำแบบนี้ ?

ตอบ : เขาทำกันเยอะเหมือนกัน หลายวัดเขาทำกัน วัดที่อาตมาอยู่ก็ทำเป็นปกติ กันนรกให้ เพราะส่วนใหญ่นี้เขาไม่รู้กัน

ถาม : เห็นเขาใส่เป็นถาดแล้วก็ถวาย แล้วพระก็ฉัน พอฉันเสร็จ...?

ตอบ : ถ้าพระฉันเหลือแล้วจริงๆ กินต่อได้นะ แต่ว่าอย่าเอาไปบ้าน ส่วนที่เหลือแล้วไม่ ต้องขออนุญาตก็ได้แต่ห้ามเอาไปบ้าน ถ้าหากว่าลักษณะที่ว่านี้ ถ้าหากว่าเป็นพระสงฆ์ อุปโลกนี้ขึ้นมาแล้วทุกองค์ มีความเห็นร่วมกันว่าได้อย่างนั้นกินเสร็จถ้าเหลือขนกลับ บ้านต่อไปเลย

ถาม : การใส่บาตรนี้ถ้าเราเตรียมข้าวไปแล้ว จำเป็นมีจะต้องตักจนเหลือไว้กินๆ หน่อยหนึ่ง ?

ตอบ : ไม่จำเป็น แล้วแต่เรา ถ้าหากว่าพระมีมากข้าวมีน้อยก็ตักกันจนหมดชุดกันไป เลยก็ได้ แต่ถ้าหากว่าพระมีน้อยข้าวมีมากก็เหลือกลับไปกินเป็นของเราก็ได้ เพราะ ว่า อันนั้นยังเป็นสมบัติของเราอยู่ ยังไม่ใช่ของสงฆ์

ถาม : ยังรู้สึกว่ามีไม่ใช่ของเรา บางทีไปถวายแล้วพระบางองค์เขาบอกไม่ต้องตักหมด หมดหรือกเดียวเก็บไปบ้านอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : เพื่อไว้ส่วนที่เหลือจากการทำบุญถือว่าเป็นมงคล เก็บไว้กินเองบ้างเพื่อฟลุคจะได้ รวย (หัวเราะ)

ถาม : ศาสนาพราหมณ์กับพุทธที่อันไหนเข้ามาประเทศไทยก่อน ?

ตอบ : จริงๆ แล้วศาสนาพราหมณ์นี่จะเป็นพื้นฐานที่เข้ามาก่อน ประเทศไทยของเรา ก่อนหน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชมพูทวีปเหมือนกัน มีหลายส่วนอย่างเช่นว่า สุนาปะรินตะ ปะกือคือสระบุรี ตักกะศิลากือคือกำแพงเพชร ตกลงว่าชื่อเพราะๆ ในภาษาบาลีจริงๆ แล้ว มันมีมาถึงประเทศไทยเหมือนกัน เพราะสมัยก่อนเขตแดนมันต่อเนื่องกันไกลมากเลย มิถิลายูอยู่ในพม่า เวสาสิยูอยู่ในพม่า มิถิลามหานครปัจจุบันมันก็ยังชื่อมิถิลายูอยู่นั่นละ เมืองกาสีก็อยู่ในพม่า พม่านั้นเรียกตาชิ ตาชิจริงๆ ก็คือกาสี เพราะฉะนั้นว่าถ้าพูด

หรือพราหมณ์มาก่อน พราหมณ์จะมาก่อน พระพุทธเจ้าก่อนที่จะตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ก็ไปเป็นลูกศิษย์พราหมณ์ก่อน เรียนจนกระทั่งถึงสมบัติ ๘ แล้วด้วยความที่พระองค์ท่านมีปัญญาที่รู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ที่แท้จริง ก็เลยไปปฏิบัติเองจนกระทั่งได้รู้เห็นอริยสัจขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้า

ถาม : แล้วที่รอยพระพุทธบาทสระบุรีนั้นเป็นรอยที่จริงใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ปัจจุบันรอยที่เห็นอยู่เป็นรอยที่ทำครอบไว้ ของจริงจะอยู่ข้างใต้ ถ้าอยากจะได้จริงๆ เลยให้เลยไปอีกนิดหนึ่ง เลยไปตรงที่เขาเรียกว่าพระฉาย บนยอดเขาพระฉายจะมีอีกรอยหนึ่งซึ่งจะเป็นรอยช้ำ รอยขาวของรอยพระพุทธบาทที่ปัจจุบันสร้างมณฑปอยู่ ถ้ารอยนั้นล่ะเป็นรอยแท้ๆ แต่เขาก็ทำระจกปิดไว้ ถึงเวลาก็ยกขึ้นมาดูได้ สองรอยนั้นเหยียบในคราวเดียวกัน พอเหยียบข้างซ้ายแล้วก็เหยียบข้างขวาแล้วก็ไปแน่ (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้ก็มึเรื่อยๆ เกิดไปเรื่อยๆ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าไม่ตั้งใจให้ปรากฏก็จะเป็นไม่เป็น ไม่อย่างนั้นก็เต็มไปหมด

ถาม : แล้วประเทศอื่นมีมัยยะ ?

ตอบ : มีจ๊ะ มีอยู่อย่างสมัยอะไร สมัยพระเจ้าทรงธรรมที่อยู่ธรรมาภิษุไทยเดินทางไปเพื่อไหว้รอยพระพุทธบาทที่ลังกา แล้วคราวนี้ พระเจ้าเทวานัมปิยติสสะ พอได้ข่าวว่ามีพระสงฆ์จากไทยมา ท่านเลื่อมใส่นั้น ก็นิมนต์ไปฉัน พอทราบจุดประสงค์ก็บอกว่า พระคุณเจ้า ต้องลำบากมาถึงลังกาทวีปทำไมล่ะ ที่ภูเขาสัจจะพันธะคีรีของเมืองไทยก็มี พอกลับมาพระภิกษุก็มาราบทูลให้พระเจ้าทรงธรรมทราบ พระเจ้าทรงธรรมรู้ว่าเมืองไทยก็มีก็เลยประกาศค้นหาพระพุทธบาทกันจนกระทั่งพราณบุญแกไปเจอเข้า

ถาม : อันนั้นเรื่องจริงใช่ไหม ?

ตอบ : เรื่องจริงเลยจ๊ะ พราณบุญตอนหลังพระเจ้าแผ่นดินตั้งเป็นท่านขุน ขุนสัจจพันธคีรีนทพหพนมโฆลอน ตำแหน่งผู้ดูแลรักษาภูเขาพุทธบาท

ถาม : แล้วที่เขาว่าต้องขึ้นไปตั้งก็ขึ้นอันนั้น ก็ข้างในเป็นรอยพระพุทธบาท ?

ตอบ : สมัยก่อนมันเป็นป่ามันจะ พอมาดอนนี้เขาเล่นสร้างบันไดขึ้นไปแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : เขาว่างด ?

ตอบ : สมัยก่อนมันเป็นป่าเป็นดง สมัยนี้สบายมากกลายเป็นบ้านเป็นเมืองไปแล้ว มันก็เป็นเมืองเป็นป่าสลัดกันไปเรื่อยล่ะ อาจจะประเภทรบกันจนตายเกลี้ยง ป่าคืนกลับมาอีกทีหนึ่ง แล้วเสร็จแล้วก็ประเภทรื้อป่ากลายเป็นเมืองไปอีก

ถาม :

ตอบ : ลักษณะนั้นมันหมายความว่าเราทำของเราเต็มที่แล้ว ในเมื่อเต็มทีทุกอย่างแล้ว มันยังไม่เกิดผลในจุดที่เราต้องการก็ต้องปล่อยวาง เพราะว่าบางทีเราอาจจะอยากมากเกินไป ตัวอยากนั้นล่ะมันเป็นเสาดันเบ้อเร่อขวางหน้าอยู่ เดินชนไปก็หัวแตกเปล่า หายอยาก

เมื่อไหร่มันจะได้เอง

ถาม :

ตอบ : พระพุทธเจ้าท่านถึงได้บอกว่าการปฏิบัติที่ดีต้องมีกัลยาณมิตร กัลยาณมิตร อาจจะเป็นเพื่อนกันก็ได้หรืออาจจะเป็นครูบาอาจารย์หรือผู้ที่ผ่านประสบการณ์ในการ ปฏิบัติช่วงนั้นมาก่อน ในเมื่อมีประสบการณ์ของเขา ถ้าหากว่าเราน้อมนำมาเพื่อปฏิบัติ ตาม มันก็จะเป็นการเรียนรู้ลัดไปเลย สามารถก้าวข้ามไปได้ง่ายๆ แต่ว่าบุคคลที่เป็นครูบา อาจารย์ถึงมีประสบการณ์มาก่อนอาจจะใช้เวลาสามปี ห้าปี สิบปีกว่าจะข้ามตรงนั้นไปได้

ถาม :

ตอบ : มันไม่ได้เป็นยังไงหรอก คือถ้าหากว่าบางอย่างที่เราคิดว่ามันมั่นคงแล้วจับหลัก ได้แล้ว คนอื่นเข้ามาพูดมันก็สั่นแต่ว่าผ่านหูไป แต่ขณะเดียวกันว่าอาจจะเป็นได้ทั้งสิ่งดีทั้ง สิ่งไม่ดี คือสิ่งที่เราทำตรงช่วงนั้นมันอาจจะดี ดีจริง อาจจะถูก ถูกจริงแต่ว่ามันดีแค่ ตรงนั้น มันอาจจะถูกแค่ตรงนั้น เหมาะสมกับเราแค่ช่วงนั้น ถ้าหากว่าเราก้าวเข้ามาสู่ ระดับจิตที่ละเอียดยิ่งขึ้นไป ก็จะเห็นว่าความจริงมันดีแค่ไหนมันถูกแค่นั้น ถ้าเราไปยึดถือ เอาไว้มันกลายเป็นมานะถือตัว ถือตนชะด้วยเข้าไป จะกลายเป็นทิฏฐุปาทาน ถือความ เห็นตัวเองเป็นใหญ่ สิ้นพัตตูปาทาน ยึดมั่นว่าศีลและการปฏิบัติของตนเองนั้นดีกว่าเขา มันจะมีต้องให้ระวังอยู่เรื่อยๆ

ถาม :

ตอบ : ดูกติกาของการเป็นพระอริยเจ้าว่ามีอะไรบ้าง แล้วทำตามนั้น เขาเป็นว่าพระ โสดาบัน อันดับแรกเคารพพระพุทธเจ้าจริงๆ อันดับสองเคารพพระธรรมจริงๆ อันดับ ที่สามเคารพพระสงฆ์จริงๆ อันดับที่ดีเป็นผู้ตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไม่ล่วงเกินด้วย กาย วาจา ใจ ไม่ยุ่งยงให้คนอื่นเขาทำ ไม่ยินดีเมื่อคนอื่นเขาทำ อันดับสุดท้ายคิดว่า ตายแล้วจะไปนิพพาน ง่ายนิดเดียว ไม่เห็นมีอะไรอะไรรึ

ถาม :

ตอบ : มันละเอียดยากหน่อยหนึ่ง คราวนี้เราจะต้องระวังอยู่ตลอดเวลา เพราะว่าคนเรา มันอดไม่ได้ที่จะล่วงเกินในพระรัตนตรัยด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ การรักษาศีลถึงตัวเอง ประคับประคองสักขาบทไว้ได้แล้ว ก็อาจจะให้คนอื่นเขาทำแทนหรือเห็นคนอื่นเขาทำแล้ว เราพลอยยินดีด้วย มันก็จะลำบากนิดหนึ่ง มันสำคัญตรงที่ว่าได้ทำจริงมั๊ย ? ถ้าทำจริง แล้วเรามีปกติลักษณะนี้ไปก่อนแล้ว โอกาสพลาดมันยาก เพียงแต่อย่าไปคิดว่าตัวเองดีก็แล้วกัน ถ้าเชื่อว่าตัวเองดีเมื่อไหร่ ความเลวเริ่มเข้ามาแล้ว ดูใจอย่างเดียวแต่ ละวันๆ อย่าให้มันเศร้าหมอง อย่าให้นิเวรณ์ ๕ อย่างกินใจของเราได้ นิเวรณ์เป็น เครื่องกั้นความดีที่แย่มากเลย

ถาม :

ตอบ : อันนี้เป็นเรื่องปกติของเขาเรามีหน้าที่หนีเขา เรามีหน้าที่กัน เราต่างคนต่างทำหน้าที่ไป ถ้าความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่ที่ลมหายใจเข้าออกเขาก็หมดสติที่จะกั้นเรา หลุดออกมาเมื่อไหร่ก็เสร็จเขา

ถาม :

ตอบ : สองสามวันนี้เร็วแล้วจะ (หัวเราะ) บางคนปล้ำเป็นปียังกั้นมันไม่อยู่

ถาม :

ตอบ : สำคัญอยู่ตรงที่ว่าเรารักษารามณ์ต่อเนื่องไม่ได้ ตอนที่เราทำอยู่อารมณ์ใจมันทรงตัวมันสงบ มันเยือกเย็น มันเป็นสุขยังไง เลิกแล้วประทับใจประคองอารมณ์นั้นให้อยู่กับเราให้ได้ พออยู่ได้แล้วก็พยายามรักษามันให้นานที่สุด เหมือนยังกับเป็นแม่ลูกอ่อนที่อุ้มลูกแดงๆ ไว้อย่าให้พลาดหลุดมือเป็นอันขาด หลุดมือให้ลูกตาย แต่อันนี้ถ้าหากว่าเราพลาดเมื่อไหร่วิรณมันตีเราตายไม่ใช่ว่าลูกแล้วเลิกเลย ลูกแล้วต้องรักษาอารมณ์นั้นให้ต่อเนื่องยาวนานที่สุด ยิ่งยาวนานไปมากเท่าไรเรายิ่งเป็นสุขมากเท่านั้น จิตจะเคยชินกับการละกิเลสมากเท่านั้น ทำไปๆ ถ้าหากว่ามันต่อเนื่องยาวนานได้มากจริงๆ กิเลสมันจะขาดไปเองโดยไม่รู้ตัว มันเหมือนกับเราเอาหินทับหญ้าไว้ ทับไปนานหญ้ามันเฉาตาย ส่วนใหญ่ลูกแล้วก็ลืมก็ถ้าทำทั้งที่แล้วไม่เอาจริงแล้วจะทำไปทำไมละ ?

ถาม :

ตอบ : คือเราฝึกตั้งแต่ไปรับมันแล้วนะ พยายามกั้นเอาไว้ พระพุทธเจ้าท่านเปรียบว่า กายนครคือร่างกายของเรา นี้ ประกอบไปด้วยประตู ๕ ช่อง คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย พระเจ้าจิตรราชที่ครองอยู่ภายใน เราต้องรักษาไว้ไม่ให้เข้าศึกมันตีได้ ก็ต้องคอยระวังรักษาประตูทั้ง ๕ เอาไว้อย่าให้เข้ามาถึงข้างใน สิ่งที่เราเห็นให้ลึกแต่ว่าเห็นอยู่แค่นั้น สิ่งที่เราได้ยินลึกแต่ว่าได้ยินให้มันอยู่แค่นั้น สิ่งที่เราได้กลิ่นลึกแต่ว่าได้กลิ่นให้มันอยู่แค่นั้น สิ่งที่เราได้รสลึกแต่ว่าได้รสให้มันอยู่แค่นั้น สิ่งที่เราสัมผัสลึกแต่ว่า สัมผัสให้มันอยู่แค่นั้น อย่ารับมันเข้ามาสู่ใจ โดยเฉพาะรับเข้ามาแล้วไปปรุงแต่งต่อ ถ้าไปปรุงแต่งต่อจิตใจมันก็จะว่าุ่นสับสนโดยเฉพาะฟังชานไม่อยู่ เพราะส่วนใหญ่แล้วสิ่งที่เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจมันจะแบ่งออกเป็นสองอย่างคือ **อภิญ्ञารามณ์** อารมณ์ที่น่าพอใจ ถูกใจ **อนิฏฐารามณ์** อารมณ์ที่ไม่พอใจถูกใจ ทั้งสองอย่างถ้าเราคิดเมื่อไหร่สิ่งที่น่าพอใจมันจะกลายเป็นระคะกับโลกะ **ระคะ**ก็คือยินดี **โลกะ**คืออยากมีอยากได้ แล้วอนิฏฐารามณ์ที่ไม่พอใจมันจะเป็น **ปฏิกะ**กับโทสะ **ปฏิกะ**คือเกิดแรงกระทบในสิ่งที่ไม่ตีขึ้นมา **โทสะ**คือพลอยที่จะไม่ยินดีกับมันเป็นอย่างไรไปเลย

ถาม :

ตอบ : รู้ตัวเมื่อไหร่ให้มันออกไป ถึงได้ว่าของเรามันคิดตั้งแต่ตอนที่เราไปรับมันเข้ามาแล้ว ต้องหยุดมันเอาไว้แค่นั้น เห็นอยู่ตรงหน้าหล่อแค่ไหนก็ช่าง แต่ว่าเห็นก็พอย่ำไป

คิดต่อว่า เออ...ถ้าหากว่าเป็นแฟนเราก็คดี ถ้าได้ดวงกันซักสามปีจะเป็นยังไง ไม่ต้องไปคิดให้มันหยุดอยู่แค่นั้นนะ ถ้าหากว่าเราทำในลักษณะนี้ได้มันจะสักแต่ว่าเห็น ปากกาตามหนึ่งเราเห็น เราหยุดความคิดของเราอยู่แค่นั้นอย่าไปปรุงแต่งต่อมันก็เป็นปากกาไม่สามารถจะให้ทุกซีให้โทษกับเราได้ แต่ถ้าหากว่าเรา เออ...ปากกามันเขียนจดหมายได้เขียนไปหาแฟนดีกว่าฮว่าไปแล้ว อันนี้จะออกไปทางราคา ความรักแล้ว นั้นวันก่อนมันตำเรา เราตำมันไม่ทัน เราเขียนไปตำมันดีกว่า กลายเป็นโทษะไปอีกแล้ว แต่ถ้าเราหยุดตั้งแต่แรกก็คือปากกา ไม่ใช่ราคา ไม่ใช่โทษะ ไม่ใช่โทษะ

ถาม :

ตอบ : ตามดูว่ามันคิดยังไง ถ้าเอามันไม่อยู่จริงๆ มันคิดไปแล้ว เราก็ตามดูมันคิดยังไง ทำตัวเหมือนกับคนดูหนึ่ง อยากรู้ว่ามันคิดอย่างไร ต่อไปมันจะเริ่มยังไงตามดูมันไปเรื่อย ใอันนี้มันชี้เอาถ้าหากว่ามีคนไปจ้องดูอย่างนั้นมันจะคิดได้ไม่นาน ลักษณะมันเหมือนยังกับว่าเวลาฆ่าเตลิดหลุดจากคอกไป เราจุดไม่อยู่ รังไม่อยู่เอาไม่อยู่แล้ว ก็โดดซี้หลังกอดคอ มันไปเลย วิ่งไปเตียวหมดแรงมันเลิกเอง เรากำหนดสติตามรู้มันไปเรื่อยว่าตอนนี้มันคิดอย่างไร ลักษณะที่บางสำนักท่านใช้คำว่ารู้หนอ รู้หนอไปเรื่อย จนกระทั่งมันหมดเรี่ยวแรง ไม่มีปัญญาจะคิด แล้วเราก็ดึงกลับมาอยู่กับอารมณ์ภาวนาใหม่ ก็จะสงบได้อีก หรือไม่อีก ที่หนึ่งก็พอภาวนาสงบแล้ว ก็ถือลมหายใจของเราที่ละมันคือชีวิตของเรามันจะเป็นก็เป็นตรงนี้ มันจะตายก็ตายตรงนี้ หลุดจากลมหายใจเมื่อไหร่ก็เลสมันตีเราตายแน่ ก็เกาะหนับเอาไว้อย่าปล่อยไปเลย จะหลับ จะตื่น จะยืน จะนั่ง ให้รู้อยู่กับลมหายใจเข้าออก ถ้าอย่างนั้นมันจะมีสติอยู่ตลอดแล้วก็จะไม่หลุดไปคิดอีก ผลอหลุดเมื่อไหร่มันก็เอาเรื่องใหม่

ถาม :

ตอบ : อานิสงส์อันดับแรกเกิดกับตัวเราก่อน ถ้าเขาล่วงลับไปแล้วหลังการที่เราปฏิบัติกรรมฐานแล้วก็อุทิศส่วนกุศลให้เขาด้วย ถ้าอย่างนั้นละเขาได้แน่นอน ได้แน่นอนแต่ว่าอย่างไรก็ตามเหตุที่เราเกิดปัญญาขึ้นมามีส่วนหนับเนื่องด้วยเขา เพราะฉะนั้นอย่างน้อยๆ อานิสงส์บางส่วนมันต้องมีเป็นของเขาก่อนอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเขาจะอยู่ในเขตที่สามารถที่จะใช้ผลของอานิสงส์นั้นได้มัย ? อยู่ในเขตที่โทษเบาหนอยก็สามารถใช้ผลจากอานิสงส์นั้นได้ ถ้าอยู่ในเขตที่โทษหนักก็ยังไม่มัยสิทธิที่จะใช้ได้จนกว่าจะพ้นโทษขึ้นมา

ถาม : เวลาเราคิดฟุ้งซ่านไข่มัยคะ เราก็คิดที่จะดับความฟุ้งซ่านเหล่านี้ ?

ตอบ : ไม่ต้องคิดจะ ถ้าหากว่าเราไปคิด กำลังที่มันไปฟุ้งซ่านอยู่ในด้านที่ไม่ดีมันแรงกว่าซะแล้ว มันจะพาเราไปคล้อยตามมันไปได้ง่ายกว่า ให้ดึงกลับมาหาลมหายใจเข้าออกง่ายที่สุดเลย ถ้าหากว่าสติผูกอยู่กับลมหายใจเข้าออก จิตผูกอยู่กับลมหายใจเข้าออก ตัวฟุ้งซ่านมันจะเกิดไม่ได้ ไอ้ที่ไปคิดสู้มันนั้นจริง เพราะว่าด้านที่ไม่ดีกำลังมันสูงกว่าซะแล้วเริ่มต้นที่มันก่อน ย้อนกลับมาภาวนาใหม่ ไม่ต้องไปสู้กับมันสู้มันไม่ไหวหรอก

ถาม :

ตอบ : เจ้านั้นไปเที่ยวบางแสน ๔ วันกลับมาแอร์เปิดคาอยู่ดีที่ไม่ใหม่แสดงว่ามันอัดนำดู
เลยนะ ๔ วัน ๔ คืนเปิดอยู่ได้ยังไง บ้านเขาติดตรงมหาพิชัยสงครามเลยมันแน่ใจว่าเป็น
อาณาเขตของจริง ลักษณะเดียวกับตอนที่ไฟมันใหม่ตึกแถว พอใหม่มาถึงบ้านที่เขาติดตรงเอา
ไว้ไม่รู้มันกระโดดข้ามไปได้ยังไฟมันใหม่ห้องต่อไป เว้นห้องนั้นเอาไว้ ไอ้เราก็งงๆ เลย
ไม่ว่าจะเป็นกฎฟิสิกส์หรือหลักของอากาศพลศาสตร์ก็ทำนองก็ตาม มันไม่มีทางที่กระโดด
ข้ามห้องแถวที่ติดกันไปห้องหนึ่งได้หรอก แต่มันไปได้ (หัวเราะ) ไปใหม่ห้องถัดไป ตกลงคน
อื่นเขาดำเป็นตอตะโกกันหมด มีชาวอยู่ห้องเดียว วงดกก่อนไปหาดใหญ่ซักสามปีมาแล้วมัน
ตรงช่วงในเป็นห้องแถวไม้ก็ไฟใหม่ เขาเก็บของหนีกันอลหม่าน พวก ท่านแสงชัยตอนนั้น
ยังไม่ได้อายุ ก็ไปช่วยเขาเก็บของอะไรด้วย เก็บเสร็จก็มานั่งหอบแฮกๆ อยู่ เราก็กถามว่าที่
บ้านติดตรงมหาพิชัยสงครามด้วยรีเปล่า ? เขาบอกว่าติด พอถามว่าติดจริงรีเปล่า เขาบอก
ว่าติด เราก็สบายใจ ถ้ามีธงอะไรไม่เป็นไรหรอก ให้มันใหม่ไปเถอะ ใหม่ที่อื่นเดี๋ยวมันไม่มา
ถึงเราหรอก ปรากฏว่าคุณแสงชัยเขายกพานใส่วัดถุ่มงคลให้ดูอยู่นี้ครับ ผมถอดมาด้วย
(หัวเราะ) แหมมันเก็บเกลี้ยงจริงๆ อยู่นี้ครับผมถอดมาด้วย ยังดีนะที่รดดับเพลิงสกัดเอาไว้
อยู่ก่อน ไม่งั้นก็คงมีโอกาสโทษกันให้วุ่นไปเลย ด้วยความหวังดีเก็บให้ก็เลยเก็บมาเกลี้ยงเลย

ถาม : แสดงว่าไฟใหม่นี้ให้เหลือองไว้ เก็บอย่างอื่นไป ?

ตอบ : อย่างอื่นเก็บไปเถอะ อันนั้นเขาเอาไว้กันโดยตรง เรื่องอย่างนี้ฟังๆ ดูแล้วเหมือน
ยังกับว่ามันไม่น่าเชื่อ แต่มันพิสูจน์ให้เห็นมาเยอะต่อเยอะด้วยกัน เจ้าแซกลับไปแล้วไซ้
มัย ? เจ้าดวงแขที่บ้านเขาอยู่ด้านข้าง เขาทำไร้อ้อยอยู่สองร้อยกว่าเกือบสามร้อยไร่
แล้วก็มีความเห็นแก่ตัวมันจะเผาไร้อ้อยกันประจำเลย โดยเฉพาะโรงงานน้ำตาลมันข้างเขา
เหตุที่ข้างเขาเพราะว่า ถ้าโรงงานที่อยู่ไกลๆ ให้ราคาดีกว่าเขาจะขายให้โรงงานที่อยู่ไกล
ไม่ขายให้ของเขา เขาก็จะมาข้างคนเผาไร้อ้อยที่ผ่านการเผาไฟมาจะบูดเร็วมากเลย ไม่
เหมือนกับอ้อยที่ตัดสดไป ทั้งอยู่เป็นอาทิตย์มันอยู่ได้ แต่อ้อยเผาไฟนี่อยู่ได้วันสองวันมัน
จะบูด ก็เลยต้องเข้าโรงงานใกล้ๆ คือวิ่งไปเข้าโรงงานของมันนั่นละ ยายนี้ประสาทกลับ
เลยรอบข้างมีแต่ไฟใหม่ไปหมด ก็เลยบอกให้เอาธงไปติดเอาไว้ ขนาดธงไปติดไว้มันก็ยัง
ประสาทกินอยู่นั่นละ ไฟใหม่มันล่อมมาทุกด้านเลย แต่ปรากฏว่ามาถึง ใช้คำว่าบังเอิญดับ
ซะก่อน แต่เรื่องบังเอิญนี้มันบังเอิญบ่อยจังเลย จริงๆ แล้ววงมหาพิชัยสงครามท่านใช้คำ
ว่าดีทุกอย่าง ตามตำราโบราณสมัยพระร่วงอยู่บอกว่า แม้แต่ถือตามธงเข้าไปไปก็จะไม่
อด อาณาเขตถึงขนาดนั้น เพียงแต่เราของเราเองจิตใจดีมันแค่นั้น ? วัดถุ่มงคลทุก
ชนิดเหมือนกับเครื่องส่งกำลังสูงในเมื่อเครื่องส่งๆ เติมที่ สำคัญตรงเครื่องรับกำลังใจ
ของเรามันเปิดรับเท่าไร ถ้าหากว่ามีจิตล่อมใส่มีการอาราธนาถูกต้องตามรูปแบบ
ของเขา เท่ากับเอาเปิดรับเต็มที่มันก็จะได้ผลมาก คนที่เขาไม่ล่อมใส่ไม่เชื่อถือผลก็

จะน้อย เพราะฉะนั้นเครื่องส่งๆ แล้วสำคัญตรงเครื่องรับของเรานั้นล่ะ ถึงว่าทุกสิ่งทุกอย่างถ้าหากว่ามันจะดีมันต้องประกอบด้วยศรัทธาก่อน แต่ว่าศรัทธาอันนี้มันต้องมีปัญญาประกอบ ไม่ใช่เชื่อหัวทิ่มหัวดำไปอย่างเดียวพิสูจน์ซะก่อน เขาบอกกันไปได้เรากี่เอาน้ำมันรดเผามันซะเองเลย ดูซิมันกันได้จริงมั๊ย ? เจอข้อหาวางเพลิงบ้านตัวเองแห่งๆ

ถาม : เออจริงไว้ที่ไหนในบ้านหรือเอาไว้หน้าบ้าน ?

ตอบ : ที่ไหนก็ได้แต่ทำให้หันหน้าไปทิศเหนือหรือทิศตะวันออกผืนเดียวคุ้มได้ทั้งสถานที่ สมมติว่าบ้านเรามีที่ดินซีกพันไร่ก็คุ้มได้ทั้งพันไร่นั้นล่ะ เพียงแต่ว่าเวลาอธิษฐานขอให้ท่านป้องกันให้ครบด้วยนะ ไม่ใช่ประเภทไปถึงแปะฉบับก็ทิ้งเอาไว้ทั้งปีทั้งชาติไม่เคยนึกถึงท่านเลย

ถาม : ต้องดูวันปีต้มั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : ดูจะ ดูวันที่เรามีธง วันที่ไม่มีติดไม่ได้แน่เลย

ถาม : ต้องดูฤกษ์ ดูยามนี่จริงมั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ค่อยจะจริงจะ เรื่องของฤกษ์ยามมันเหมือนกับคนข้ามถนนเปรียบให้ฟังง่ายๆ ถ้าข้ามถนนในจังหวะที่ไม่มีรถมันก็ปลอดภัยแน่นอนนะ แต่ว่าคนที่เขาเก่งๆ เขาก็ข้ามโดยที่รถเยอะๆ เขาก็ข้ามได้ปลอดภัยดีแต่ว่ามันประมาทเกินไป สักวันหนึ่งอาจจะซราหูตาฝ้าฟางพลาดทำให้รถชนเตี้ยๆ ไปก็ได้ถ้าไม่เป็นการยุ่งยากลำบากเกินไปนักก็อาศัยฤกษ์ยามซะหน่อยหนึ่ง แต่ถ้าหากว่าเห็นว่ามันยุ่งยากมันลำบาก กำลังใจของเราเข้มแข็งเกิดอะไรขึ้นรับได้อยู่แล้ว ลุยไปเลยวันไหนก็ได้

ถาม : หนูไปติดหนูกี้ไม่ได้ดูวัน ?

ตอบ : ก็บอกแล้วไงว่า ถ้าเป็นวันที่มีธงก็ใช้ได้แล้วละจ๊ะ

ถาม : ใส่กรอบเสร็จแล้วก็ตอกตะปูแขวนหน้าบ้าน ?

ตอบ : นั่นล่ะ สะดวกที่สุด

ถาม : แล้วต้องระลึกถึงท่านทุกวัน ?

ตอบ : ตั้งใจสวดมนต์ภาวนานึกถึง โดยเฉพาะธงนี้เป็นของ ท้าวมหาชมพู ท่าน จะมีคาถาปลุกสั้นๆ ว่า “พุท - ธะ - สัง - มิ” ก็คือ พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สาระนั้น คัจฉามิ เขาตัดมาอย่างละตัว เราจะใช้ “อิทธิฤทธิ พุทธนิมิตตัง” ก็ได้ แล้วแต่ลักษณะของการปลุก ก็คือเปิดกำลังใจของเรารับอานุภาพของเขา บอกแล้วเครื่องส่งๆ อยู่ตลอดอยู่แล้วมันสำคัญตรงใจเรา เครื่องรับของเราดีแค่นี้

ถาม : เรื่องการทำงานของจิตนะครับ ในลักษณะการเดินแล้วจับลมหายใจ ทำไปจุดหนึ่งแล้วจะรู้สึกว่าร่าเริงให้ร่างกายมันเดิน เราก็จับลมหายใจแล้วก็ดูมันว่ามันเคลื่อนไหวยังไงอันนั้นถูกหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ใช้ได้แล้ว ถ้าหากว่ารู้สึกสามฐานได้พร้อมทั้งที่ร่างกายมันเดินได้ ก็แปลว่า

ถูกทางแน่นอน แต่ถ้าหากว่ารู้สึกครบสามฐานร่างกายเดินไม่ได้ต้องไปหัดใหม่อีกเยอะ เพราะการรู้สึกสามฐานนี้จิตมันเริ่มเป็นฉนวนพอเริ่มเป็นฉนวนจิตกับประสาทร่างกายมันเริ่มแยกออกจากกัน ใหม่ ๆ จะก้าวไม่ออกหรือก้มันติดจึกอยู่แค่นั้นละ ไปให้รุ่นน้องไป ทำมาหลายองค์ โวยวายว่าเราหลอกมันนี่หว่า ความจริงไม่ใช่ฝีมือห่วยเอง

ถาม : เราต้องกำหนดลมหายใจมากกว่าร่างกาย ?

ตอบ : ยังไงก็ได้ กำหนดความรู้สึกอยู่ที่ร่างกายก็ได้ กำหนดความรู้สึกอยู่ที่ลมหายใจก็ได้ สติรู้ตลอดอยู่ว่าตอนนี้น้ำร่างกายมันเคลื่อนในทรวงยังไร ลมหายใจมันเข้า ออกแรง เบา ยาว สั้นยังไรในลักษณะนั้น แล้วแต่เราจะแบ่งความรู้สึกส่วนไหน มากกว่าส่วนไหนน้อยกว่าอยู่ที่เรา

ถาม : ... (ไม่ชัด)... เกี่ยวกับผีอำ ?

ตอบ : ลักษณะนั้นจริงๆ นักปฏิบัติเขาใฝ่หากันมาก คือเราจะต้องปฏิบัติภาวนาไป จนถึงระดับจะหลับหรือจะตื่นจิตมันจะรู้อยู่เสมอ ตัว พุทโธ ที่แปลว่าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานคืออยู่ตรงจุดนี้เอง ถึงเวลาแม้แต่หลับก็รู้ที่อยู่หลับ กรณเราก็อธิบายมันกรณ บางทีเราสามารถกำหนดความรู้สึกขยายกว้างออกไปรอบข้างของเรามีอะไรมันก็รู้หมดจนกระทั่งบางที่มันก็เหมือนสถานที่มันไม่มีข้างฝา ไม่มีกำแพงเรายังกำหนดกว้างออกไปเท่าไรเราก็อธิบายหมดเห็นหมดว่าเขาทำอะไรกันอยู่ แต่ขณะเดียวกันเราต้องมันกลับเข้ามา มันก็จะรู้เฉพาะหน้าอยู่ คราวนี้ในลักษณะนั้นจิตกับประสาทมันแยกไปคนละส่วนกันไปแล้ว ถ้าหากว่าเราปลุกมันให้ตื่นก็ต้องให้จิตกับประสาทมาประสานกลับกันไปอีกทีหนึ่ง ถึงจะสามารถที่จะปลุกมันตื่นขึ้นมาได้อย่างที่เราใช้คำว่าใช้ความพยายามมันถึงจะสามารถตื่นขึ้นมาได้ลักษณะนั้น อาตมาเคยวิ่งไปรับโทรศัพท์มาแล้ว พอคว้าโทรศัพท์มาขึ้นมาเราก็อ๊ะ... นี่เราหลับลึกอยู่นี่หว่า เราจะพูดกับมันยังไร บังคับปากให้พูดไม่ได้ แต่ตอนที่รับเพราะว่าตอนนั้นหลวงปู่ท่านป่วยอยู่ หลวงปู่หมาอำพัน ท่านป่วยอยู่นอนเฝ้าใช้ลูกศิษย์ไม่รู้ภาษามันโทรมาตอนตีสอง พอโทรศัพท์ก็กริ่งหนึ่งเรารู้สึกตัวอยู่นี้ก็พรวดเข้าไปหาเลย ขึ้นกริ่งที่สองเดียวหลวงปู่ตื่น พอยกหูขึ้นมาอ๊ะ....ตายละหว่านี่ดูหลับลึกขนาดนี้ แล้วจะพูดกับมันยังไร ไ้ไหนก็ฮัลโหลๆ อยู่นั่นละ รับแล้วทำไมไม่พูด ก็มันยังพูดไม่ได้ ต้องบังคับให้ประสาทร่างกายมันกลับมาทำงานใหม่ คือคลายกำลังใจตรงจุดนั้น คราวนี้ของเรามันไม่ชินกับการคลายกำลังใจออกมา ต้องเขย่ามันบ้างกระแทกมันบ้าง กระที่บมันมันจกกว่ามันจะอยู่ตัว

ถาม :

ตอบ : ต่อไปถ้าหากว่าเราไม่กลัวแล้วไม่สงสัย รู้แล้วว่าปกติมันเป็นอย่างนั้น มันควรจะเป็นอย่างนั้นซะด้วยซ้ำไป ต่อไปก็กำหนดรู้ไว้เฉยๆ แล้วก็ภาวนาไปเรื่อยๆ ตอนนั้นจิตมันจะรู้รอบ อะไรที่เป็นรัก โลภ โกรธ หลงเกิดขึ้นกับเรามันจะรู้ แล้วก็สกัดมันเอาไว้

ทัน ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่ากำลังของสมาธิสมาบัติในตรงจุดที่ใช้ในการข่มกิเลสตัดกิเลส
เริ่มใช้ได้แล้ว เพราะว่าปกติแล้วเวลาที่เรานอนอยู่คือตอนกลางวันนะ เราจะข่มกิเลสอยู่
อาจจะสกัดกั้นมันอยู่ แต่เวลากลางคืนเมื่อสติมันขาดมันดับหลับลงไป มันก็อาจจะไปฟุ้ง
ซ่านฝันและเพ้อก็ได้ คือบางคนก็ประเภทที่นอนกว้างเท่าไรก็กลิ้งมันซะจนทั่วเลย คือ
มันจะเป็นการแสดงออกลักษณะที่กลางวันมันเก็บกดไว้มากเกินไป ก็ไม่สามารถที่จะหัก
ห้ามมันได้ กิเลสมันจะมาตีเอาตอนกลางคืนที่สติมันขาดแทน แต่ในเมื่อกลางวันกลาง
คืนจะหลับแล้วตื่น อารมณ์ใจของเราอยู่ในลักษณะพร้อมที่จะระมัดระวังไม่ให้กิเลส
เข้ามาเกินใจได้เสมอเหมือนกัน ตอนนั้นก็เป็นอย่างนั้นว่าเราเริ่มจะเอาตัวรอดได้แล้วนักปฏิบัติ
จริงๆ เขาจะพยายามให้ถึงจุดนี้เป็นอย่างน้อย

ถาม : ต้องบอกว่าฟลุค เพราะว่า ...?

ตอบ : ต้องให้มันฟลุคบ่อยๆ ได้ละดี ถ้าตั้งใจมันไม่ได้ จำไว้ตัวตั้งใจมันเป็นอุทธัจ
จุกุกุจะ เป็นตัวฟุ้งซ่าน กันเราด้วยซ้ำไป เรามีหน้าที่ภาวนา มันจะเกิดอะไรขึ้น
เรื่องของมัน ถ้าทำใจอย่างนี้ได้ทุกอย่างมันจะเกิดง่ายมาก

ถาม :

ตอบ : อันนั้นมันมีเหตุสองประการ ประการแรกจะเป็นของ ฆราวาส กับ อุเพ็งคาบัติ
รวมกัน ตัวอุเพ็งคาบิตินี้ ถ้าเราภาวนาไปจนถึงจุดๆ หนึ่ง ตัวมันจะลอยขึ้นเองโดย
อัตโนมัติ ถ้าเป็นฆราวาสบิตินี้มันจะรู้สึกตัวเบา ซาบซ่าน ซู่ซ่าไปหมดทั้งตัว บางทีมันเบา
จนกระทั่งมันลอยขึ้นเองเหมือนกัน ถ้าสองอย่างรวมกันมันกำลังของมันก็สูงพอที่จะพาตัว
เราลอยไปไหนๆ ได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่ามันลักษณะเหมือนยังกับว่าถอดจิตไปโดยที่ ถ้า
หากว่าเป็นพวกที่ฝึกมโนมยิทธิเขาเรียกว่าไปแบบเต็มกำลัง คือมันไปหมดเลย ความรู้สึก
ทุกอย่างเหมือนกับเอาตัวนี้ไป แต่จริงๆ แล้วมันเป็นกายในของเรา ถ้าลักษณะนั้นไป
ประเภทกระทบอากาศมันก็รู้ว่ากระทบ กระทบแสงสว่าง กระทบแดดมันร้อนมันอุ่น
อย่างไรมันก็จะรู้ มันเป็นไปได้อย่างด้วยกัน อยู่ในลักษณะว่าพยายามสังเกตดูว่ามัน
เป็นตัวไหนกันแน่ แต่ว่าประเภทที่ว่ามันลอยขึ้นไปแล้วมันจะต้องติดเพดานติดอะไรนั้นนะ
ถ้าหากว่าไปในลักษณะของมโนมยิทธิเต็มกำลังก็ตีไป กำลังของอภิญญาเต็มที่ได้มันจะไม่
ติดหรอก มันไปเฉยๆ มันทะลุไปเฉยๆ จนบางที่ตกใจวาบรล้วยแล้วหลังคาไปหมด แต่ว่า
มันก็ไม่ร้อรองอะไรให้เห็น แต่ว่าจิตตอนนั้นห้ามคลายนะ ถ้ากำลังจิตคลายออกเมื่อ
ไหร่ทีเดียวเพราะว่าลักษณะแบบนี้เคยเป็นมาแล้ว ก็คือว่าพอมันลอยขึ้นไปปุ๊บก็เอ๊ะ
เดี๋ยวก็พอดีหลังคาฟังก้อย่างนี้ พอความรู้สึกอย่างนั้นมันเกิดขึ้นมาสภาพจิตมันก็ตกลง
มานิดหนึ่ง มันลอยขึ้นมามันไปกระทบแบนแต่แต่อยู่กับเพดานนั้นล่ะ หายใจลำบาก
เป็นบ้าเลยจุกุกมันบ๊ออยู่ จริงๆ แล้วมันไปจริงๆ จ๊ะ แต่เราเองไปกลัวว่าเออ...เดี๋ยวหลังคา
มันพัง ถ้าหากว่าไปลักษณะอย่างนั้น เป็นกำลังของอภิญญาใหญ่มันหลุดออกไปได้เลย

โดยที่มันไม่มีร่องไม่มีรอย ไม่รู้เหมือนกันว่ามันออกไปช่องไหนรูไหน มันไปได้จริงๆ พยายามอีกหน่อย เริ่มสนุกแล้ว เรื่องพวกนี้มันเป็นของแถมอยู่แล้วจะ เป็นของแถมของ นักปฏิบัติ ซื่อรถเขาแถมล้อให้ ต้องการไม่ต้องการก็เอาไปเหอะ ถ้าเราไปถึงจุดนั้นมันจะได้เอง จะมีเองจะเป็นเอง ไม่ต้องใช้คำพูดที่ว่ากำลังมันพอแล้ว มันจะมีมันจะเป็นของมันเอง ไม่ต้องไปตั้งหน้าตั้งตาตะกายหาซื่อรถ ซื่อล้อรถ เอรารถมันทั้งคันนั้นล่ะ ถึงเวลาได้รถ มาล้อมันมาเอง

ถาม : ยาก..มันค่อนข้างละเอียด ?

ตอบ : สติมันขาดเมื่อไหร่มันก็หลุดจากจุดนั้น พยายามหน่อยรับรองได้ว่าทำจริงๆ ได้ดีแน่นอน ที่วัดเพ็งมีแม่ชีสิบองค์ ยังมีกุฏิว่างอยู่พร้อมที่จะรับ

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องฝัน)

ตอบ : ถ้ามันเป็นเรื่องที่ไม่เหลือปากว่าแรงก็ทำไป คืออย่างน้อยถ้ามันเป็นจริง เขานั่นก็จะได้รับในสิ่งที่เราปรารถนาตั้งใจทำให้กับเขา ถึงจะไม่เป็นจริงอย่างน้อยๆ ก็ได้ทดสอบ ลัจจะบารมีของเรา ขนาดในฝันแล้วเรายังตั้งหน้าตั้งตาทำเลย แสดงว่ากำลังใจต้องเข้มแข็งจริงๆ เรื่องลัจจะบารมีพร่องนี้หน้าเบื่อหน่าย คนลัจจะบารมีพร่องนี้ดูง่ายมากเลยนัด ไม่ค่อยเป็นนัดหรอก ผิดเวลา ผิดนัดเสมอ

ถาม : บารมีถ้าหากว่าตัวใดตัวหนึ่งเต็มก็จะเต็ม ?

ตอบ : เราต้องเน้นหนักจริง ส่วนใหญ่พวกที่พร่องนะมันพร่องทุกตัวล่ะ

ถาม : ถ้าเกิดว่าตัวหนึ่งเต็มตัวอื่นก็จะมา ?

ตอบ : มันมาของมันเอง มันมาลักษณะว่าถ้าหากว่าตัวหนึ่งเต็ม ตัวอื่นมันก็เต็มไปด้วย เรื่องของบารมีเป็นเรื่องแปลก ถ้าหากว่าเน้นตัวหนึ่งตัวอื่นมันจะมา อย่างเช่นว่าเราเน้นเรื่องทานบารมี คนจะให้ทานต้องมีอะไร มันจะต้องมีปัญญา จะต้องรู้ว่าทานดีถึงจะให้ ไช้มี ? เสร็จแล้วคนที่จะให้เขาได้จิตใจจะต้องประกอบไปด้วยเมตตาเป็นปกติอยู่แล้ว ไช้มี ? คนที่มีเมตตาเป็นปกติศีลก็จะทรงตัวอยู่โดยอัตโนมัติ แล้วในขณะที่ให้ทานความรู้สึกรู้สึกของคนทีสละออกที่ประเภทอยากได้ตอบแทนมามันไม่มี

ถาม :

ตอบ : มีอยู่สองอย่าง อย่างหนึ่งก็คือสติปัญญายังไม่เพียงพอนะ สติ สมาธิ ปัญญา ยังไม่เพียงพอ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่าบังเอิญเรามีเชื้อเก่าที่ไม่ยอมตายอยู่ ก็คืออยากจะเป็น พระพุทธเจ้า ตัวอยากเป็นพระพุทธเจ้านี่เขาเรียกว่าพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ที่กำลังใจ ต่อให้เข้าถึงธรรมขนาดไหนก็ตามจะไม่ตัดขาด เทียบเท่าได้เท่านั้น ก็จะเลือกเอาจะเอาข้อไหนดี รู้จริงเห็นจริงจิตยังไม่ยอมรับก็แสดงว่ากำลังยังไม่เพียงพอก็ต้องไปเพิ่ม ทบพวนของศีล สมาธิ ปัญญาใหม่

ถาม : ตัวที่เป็นชิ้นเอกตัวแรกควรจะทำมาก... (ไม่ชัด)...?

ตอบ : จะ... พยายามพิจารณาให้รู้แจ้งเห็นจริง จริงๆ เลยว่าทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรเป็นเราเป็นของเรา ขึ้นชื่อว่าในสภาพที่ทุกอย่างมันเป็นแค่สมมติ ขณะที่ดำเนินชีวิตอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้เราต้องการมันมี ? ถ้าจิตไม่ต้องการยกออกมาจริงๆ มันก็จะหลุดจะขาดไปเลย

ถาม : ถ้าอย่างนั้นจริงๆ แล้วเวลาที่เราคิด...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : แน่นนอน ไม่อย่างนั้นไปแล้วจะ แรกๆ มันจะเป็นแค่สัญญา คือความจำก่อน เมื่อมันเป็นสัญญาคือความจำนี้ เราพยายามที่จะคิดจะนึกไปตามแบบของมัน พอทำซ้ำแล้วซ้ำอีก ย้ำแล้วย้ำอีกแบบไม่เบื่อไม่หน่าย นานๆ ไปสภาพจิตมันจะยอมรับก็จะเริ่มกลายเป็นปัญญา ถ้ายอมรับถึงที่สุดมันก็เด็ดขาดเป็นสมุจเฉตพหุทาน ก็เป็นอันว่าจบ แต่อย่างนี้ไม่ยอมรับถึงที่สุดก็จะได้เป็นขั้นๆ ตามกำลังที่มันยอมรับของมันไป อาจจะเป็นโสตตาปฏิมรรค โสตตาปฏิผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผลถึงอรหันตมรรคยกเว้นว่ายอมรับโดยเด็ดขาดสิ้นเชิง จิตยกหลุดถอนออกมาได้เป็นอรหันตผลไป

ถาม : แล้วเวลาคิดยังไงเราจะรู้ว่าสิ่งที่เราคิดมันอยู่ในความฟุ้งซ่านหรือว่าเป็นการคิดด้วยเหตุผลอยู่ในเหตุและผล บางทีรู้สึกเวลาที่เราคิดหรือพิจารณาไปแล้วมัน ..?

ตอบ : ดีจะดี ตัวนี้แสดงว่าเราระวังอยู่ตลอดเวลา การคิดที่ถูกต้องอันดับแรกให้คิดอยู่ในกรอบของไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์ ก็ลักษณะของความเป็นจริงสามอย่าง *อนิจจัง*มันไม่เที่ยงเป็นปกติ ทุกขังเราไปยึดถือมันหมายมันเมื่อไหร่มันประกอบไปด้วยทุกข์แน่นอน *อนัตตา*ไม่มีอะไรยึดถือเป็นตัวเป็นตนเป็นเราเป็นเขาได้ ทุกสิ่งทุกอย่างในที่สุดก็เสื่อมสลายไปทั้งหมด หรือว่าคิดในแง่ของวิปัสสนาญาณ ๙ วิปัสสนาญาณ ๙ มันจะมีประเภทว่าคิดถึง *ความเกิดและความดับของมัน* หรือคิดถึงความดับอย่างเดียว คิดว่ามันเป็น *โทษเป็นภัย*คิดว่ามันเป็น *ของน่ากลัว* คิดว่ามันเป็น *ของน่าเบื่อหน่าย* คิดว่ามันเป็น *ของไปเสียให้พ้น* จนกระทั่งในที่สุดถึงจุดสุดท้ายมันก็จะ *ปล่อยวางกลายเป็นสังขารเบกขานุญาณ* คือยอมรับสภาพของมัน เห็นธรรมชาติของมันและอีกจุดหนึ่งก็คือคิดว่าคิดตามแนวอริยสัจ ถ้าอริยสัจนี้คิดในเรื่อง ทุกข์ อย่างเดียวก็พอ เพราะว่าถ้าหากว่าเรารู้ทุกข์ เราก็ไม่อยากจะไปแตะต้องมันอีก จนกระทั่งเห็นว่า มันประเภทเข้มนั้นกินไปหนักเกินไปก็เอาทุกข์ กับสมุทัย สมุทัย คือสาเหตุที่ทุกข์มันเกิด เราทุกข์อยู่ปัจจุบันนี้สาเหตุใหญ่ก็คือเกิดมา ถ้าเราไม่เกิดมาเราก็ไม่ต้องทุกข์อย่างนี้ พยายามตัดตรงที่สาเหตุมันคือตัวอยากให้เกิดได้เหล่านี้เป็นต้น ถ้าหากว่าตัดลงได้มันก็คือ *นิโรธ* ขณะที่เรากำลังตัดกำลังทำมันก็คือ *มรรค* อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็เอาแค่เอาแค่สมุทัยกับทุกข์สองตัวก็ได้ หรือจะเอาแต่ทุกข์อย่างเดียวเห็นแล้วเข็ดไม่เอาเลยก็ได้ ถ้าหากว่าอยู่ในกรอบของสามอย่างนี้คือตามแนวของไตรลักษณ์ก็ดี ตามแนววิปัสสนาญาณ ๙ อย่างดีก็ตามแนวของอริยสัจ ๔ ก็ดี

ก็เป็นอันว่าความคิดของเราถูกต้อง แต่ถ้าพ้นจากที่นี้ไปก็ถือเอาว่าฟุ้งซ่าน ฟังแล้ว
เหนื่อยมึน ? นึกว่าฟังแล้วเหนื่อย คนอธิบายไม่เหนื่อยจะ ถ้าหากว่ามีคนสนใจจริงๆ ว่า
กันได้ ๓ วัน ๓ คืน สมัยเป็นฆราวาสมีคู่มือที่ทัดเทียมกันจริงๆ จะ ๖ โมงเช้ายัน ๔ ทุ่ม
ข้าวปลาไม่ต้องกินก็ได้ นั่งคุยกันอย่างเดียว แต่มันไม่ใช่ที่นั่งคุยกันเฉยๆ เพราะฟุ้งซ่านแต่
เป็นการไล่อารมณ์กันว่า หัวข้อนี้ที่เราทำมามันเป็นอย่างนี้ เธอทำอย่างนั้นได้อย่างนั้น
ฉันทำอย่างนี้ได้อย่างนี้ ไล่กันไปไล่กันมา มันจะไยกันอยู่นู่ตรงจุดสุดท้ายพอดีทุกครั้ง
เลย แล้วก็เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก แสดงว่ามันเป็นพวกประเภทคู่บุญกันคู่กัดกันมาจริงๆ
แล้วก็เป็นเรื่องแปลกอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าเขาจะทำได้ในจุดไหนก่อนหน้าที่จะเจอเขาสอง
สามวันเราจะทำได้ ในจุดนั้น แล้วเราก็มีเวลาทวนอยู่สองสามวัน จนกระทั่งข้าของแล้วก็
มันใจว่าอันนี้ไม่ผิดพลาดแน่ ก็บังเอิญได้เจอกับเขาก็ไปกัดกันต่อ แล้วมันจะไปอยู่ตรงจุด
สุดท้ายที่ว่าเขาหมดปัญญาที่จะรุกแล้ว ก้าวสุดท้ายไม่มีแรงที่จะก้าวขึ้นมาหน้ามา ขณะ
เดียวกันเราก็ติดผนังพอดีถอยต่อไม่ได้เหมือนกัน แต่บังเอิญเรามันใจดีสู้เสื่ออยู่เรื่อย ถึง
ถอยไม่ได้ก็ยังยืมเข้าไว้ เขาพยายามจะเดินคอเรายังมีอะไรอีก ความจริงเราหมด
เกลี้ยงกระเป่าแล้วพอๆ กับเขานั้นละ จะเป็นอย่างนี้อยู่ทุกครั้ง ที่ข้าที่สุดเพราะเขาเป็นผู้
หญิง นั่งคุยกันไปคุยกันมา ปะปาก็คว่ำกาน้ำชามานั่งฟังด้วยอยากรู้ว่ามันคุยอะไรกัน
นักหนา คุยกันได้เป็นวันเป็นคืน กินน้ำชาหมดไป ๒ กา ป้าบอกจะไปนอนดีกว่ามันคุย
อะไรก็ไม่รู้ฟังไม่รู้เรื่อง (หัวเราะ) น่าสนุกมึน ? มันต้องมีปฏิบัติที่เรียกว่าทันๆ กันอย่างนี้
ถึงจะก้าวหน้า ไม่อย่างนั้นถ้าหากว่าสมมติว่าปัจจุบันเอาตมานั่งอยู่ตรงจุดนี้ ส่วนใหญ่ที่ได้
มามันน้อยกว่า ถ้าหากว่าเราไม่รู้จักชวนขยายหาความก้าวหน้า พอใจอยู่แค่นี้ คิดว่าเรา
อยู่ในจุดที่สูงแล้วพอแล้ว มันจะสะดุดอยู่แค่นั้นเอง เพราะฉะนั้นคู่ศึกนี้สำคัญมากเลยขอ
ให้ได้กัดกันหน่อยแล้วปัญญามันจะเกิด เป็นไงฝีมือตกไปมากเลยหรือ ? ไม่ใช่หรอกเขา
เรียกว่ามันรู้ตัวมากขึ้น รู้ตัวมากขึ้นอะไรที่มันเป็นปลีกย่อยเราก็ตัดมันออกไปเยอะ
เมื่อเราตัดมันออกไปเยอะก็เหมือนยังกับว่าอะไรที่มันรุ่งรังมันมีน้อยลง สิ่งที่เราต้อง
ให้ความสนใจก็มีน้อยลง มันรวบเข้ามาเป็นเฉพาะหน้ามากขึ้น ก็เลยเหมือนยังกับว่ามี
อะไรน้อยลง แต่จริงๆ แล้วมันน้อยลงจริงๆ แรกๆ การพิจารณาก็เหมือนกันมันต้อง
กระจายกว้างเหมือนยังกับติวอนล้อมเอาปลาทั้งทะเล แต่หลังจากที่ประเภทที่เรียกว่า
เหนื่อยแล้วเหนื่อยอีกก็ลากอวน ปลาทั้งทะเลมันเหนื่อยขนาดไหนมันก็เข็ดพอมันเข็ด
คราวนี้มันก็เลือกเอาเฉพาะจุดที่ตัวเองต้องการ มันไปๆ มาๆ มันก็เหลือหน่อยหนึ่ง ก่อน
หน้านี้ก็ต้องไปแยกเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ภายนอก ภายในอะไรบ้างก็ไม่รู้ยุ่งไป
หมด หลังจากนั้นบอกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรามันโอเคจบเลย เหลืออยู่กระจุยหนึ่ง...
จำไว้เลยว่าการปฏิบัติถ้ามันไม่ก้าวหน้านะอย่าไปท้อถอย ย้ำแล้ว ย้ำอีก ข้าแล้วข้า
อีกตรงจุดนั้น แสดงว่ากำลังของเรามันยังไม่พอ คีล สมธิ ปัญญาของเราต้องมีตัว

ไต่ตัวหนึ่งมันพร่องอยู่ เราย้ำแล้ว ย้ำอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีก เดียวถ้าหากว่ากำลังมันพอ มันจะก้าวผ่านไปตัวเอง คือมันอาจจะพร่องทั้ง ๓ ตัวนั้นล่ะ

ถาม : อย่างกรณีของคือตัวเองโทสะแรงมาก จะมีอะไรยังงั้นโทสะให้มัน...?

ตอบ : ตัวโทสะ พระพุทธเจ้าท่านให้สู้กับมันด้วยพรหมวิหาร ๔ เป็นปกติอยู่แล้ว แต่เพียงแต่ว่าลักษณะของการแผ่เมตตาของเราอย่าไปให้คนที่เราเกลียด ให้คนที่เราเกลียด ปฏิกริยาสะท้อนกลับมันจะแรงมาก ต้องให้คนที่เรารัก พอถึงเวลากำหนดใจมันคงเสร็จ เรียบร้อยก็กำหนดใจไปถึงคนที่เรารักก่อนทั้งหมด ว่าต้องการให้เขาพ้นทุกข์ให้เขาอยู่ดีมีสุข พอกำลังใจมันทรงตัวแล้วค่อยไปให้คนที่เรารักน้อย จนกระทั่งถึงคนที่เราไม่รักก็ไม่เกลียด จนกระทั่งถึงคนที่เราเกลียดน้อย จนกระทั่งถึงคนที่เราเกลียดมากของเราถ้าหากว่าข้ามขั้นที่เดียวมันย้อนกลับหงายท้องล่ะ

ถาม : เมื่อพฤษ์ที่แล้วโดนเตะซะเต็มแขน ก็เลยไม่รู้จะยังดี ?

ตอบ : เอาอย่างใครนะเดี๋ยว พระปุนณะเถระ โดนเตะแขนดีกว่าก้านคอ (หัวเราะ) พระปุนณะเถระท่านอยู่ในเขตเมืองในที่เขาชื่อว่าเมืองของคนดูร้าย พอท่านบรรลุนิพพานแล้วขอพระพุทธเจ้าไปเพื่อโปรดคนในเขตของท่าน เสร็จแล้วพระพุทธเจ้าก็ถามว่าคนเขาตาเธอจะว้างไง เขาตาดีกว่าเขาดี ถ้าหากว่าคนเขาดีล่ะ ถ้าคนเขาดีดีกว่าเขาฆ่าไข่ม้อย ? แล้วถ้าหากว่าคนเขาฆ่าเธอละ ? ถ้าหากว่าคนเขาฆ่าก็ถือว่าเป็นความกรุณา เพราะว่าเราก็ไม่ต้องการอยู่ๆ แล้ว พระพุทธเจ้าท่านถึงได้สาธุการให้ บอกว่าถ้าเธอคิดอย่างนี้ก็ได้ของเราเอาลักษณะเดียวกันนั้นล่ะ เขาเตะแขนดีกว่าโดนก้านคอ

ถาม : มันต้องเห็นกันอยู่ ต้องเจอกันอยู่ทุกวัน ก็เลยลงบันทึกประจำวันไว้ชนิดหนึ่ง ?

ตอบ : อันนั้นมันเป็นการป้องกันตัวอย่างหนึ่ง สมควรที่จะทำจะ แต่ว่าใจของเราจริงๆ อย่าให้มันอยู่ตรงนั้น โกรธได้แต่อย่าไปผูกโกรธ การผูกโกรธมันเป็นการอาฆาตพยาบาท ประเภทว่ายังไปผูกก็ต้องเอาคืนให้ได้อันนั้นใช่ไม่ได้ แต่ว่าตอนโดน คนเรามันรักตัวเองเป็นปกติอยู่แล้ว มันต้องโกรธเป็นธรรมดา แต่ว่าโกรธแล้วก็ให้มันเล็กๆ กันไปอย่าไปผูกมันเอาไว้

ถาม : ยอมรับว่ามันก็ยังมีอยู่ละครับ ?

ตอบ : ก็ให้มันมีก็ให้มันอยู่ในใจของเรา ชังมันไว้ในอกอย่าให้มันอยู่ทางกายหรือทางวาจา ถ้ากิเลสมันจะพืดเราคนเดียว อย่าให้มันลามไปเดือดร้อนคนอื่นด้วย

ถาม : เราต้องยอมรับว่าสภาพแวดล้อมตรงนั้นเนี่ยะ คนประเภทอย่างนี้ธพาลมันก็มี

ตอบ : พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ปฏิรูปเทสวาโส เอตัมมังคลสมุตตะมัง อยู่ในถิ่นที่เหมาะสมจัดเป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง ของเราอยู่ผิดที่ไปหน่อย เออเนะ ถ้าหากว่าเราเอาดีได้ แปลว่ากำลังใจของเราต้องเข้มแข็งแน่นอน มันอยู่ในลักษณะเหมือนยังกับว่า ในที่ๆ เราจะต้องชวนชายใช้กำลังใจมากเป็นพิเศษ ถ้าเราชนะได้ แสดงว่าเราเก่งจริง... ตั้งใจจำ

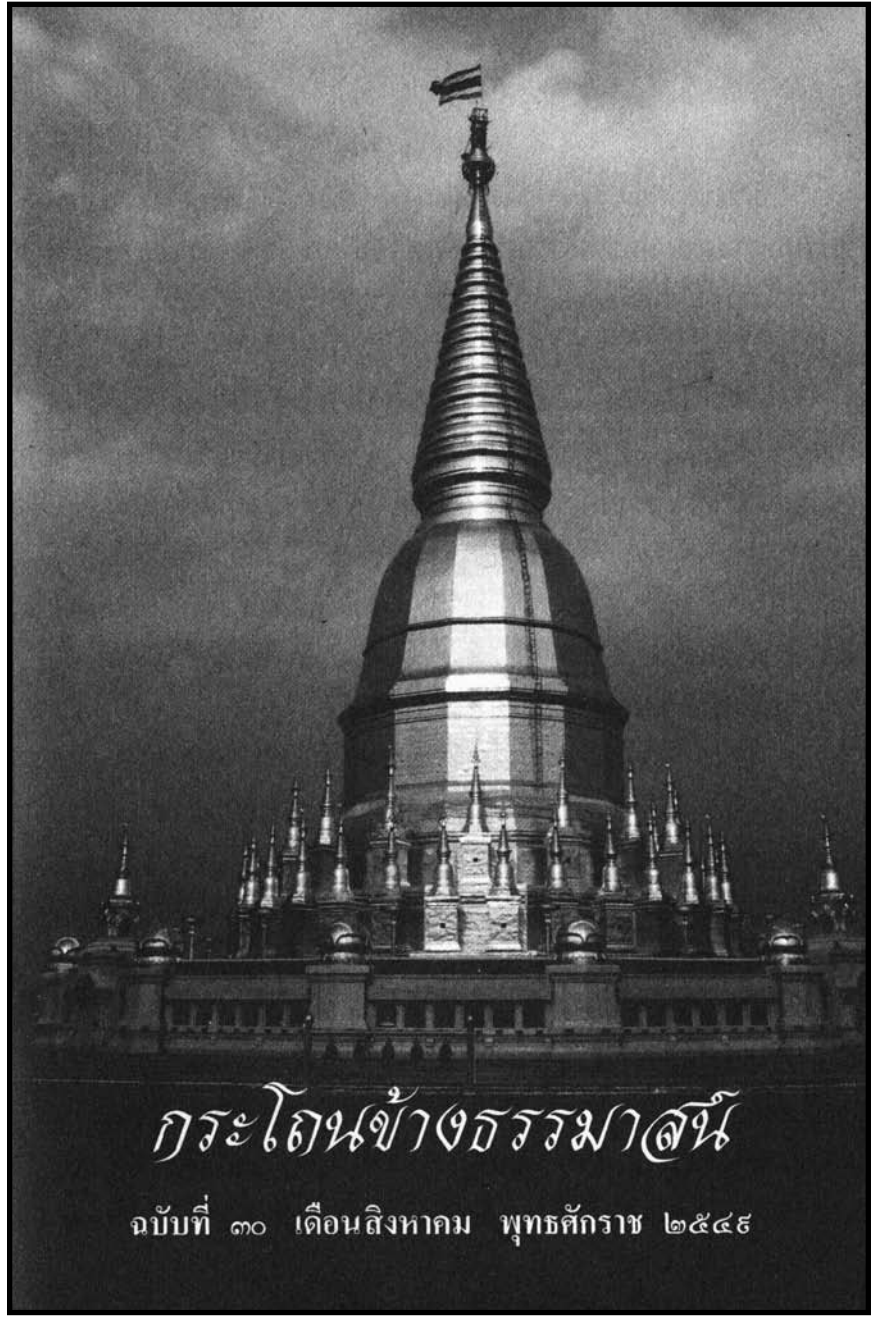
นะ ไปได้มางวดนี้ได้คาถาหลวงปู่จันทร์มาบทหนึ่ง หลวงปู่จันทร์อายุร้อยกว่าปีแล้ว กะว่า ท่านก็คงจะไปเร็วๆ นี้แล้วละ จำไม่ทันก็จด คาถาขอให้แม่ธรณีช่วยท่านบอกว่าต้องเอาไว้ ให้จำเป็นจริงๆ เพราะฉะนั้นจำเป็นจริงๆ ของเราก็คงหากว่ามันยังพอดันรนได้ไม่เหลือปากว่าแรงก็อย่าไปกวนท่าน ให้จุดธูป ๖ ดอก บักกลางแจ้ ขอให้แม่ธรณีช่วย คาถามัน เป็นภาษาไทยง่ายๆ คาถาว่า พระแม่ธรณีเจ้าแม่เอ๋ย บัดนี้แม่มาอยู่หรือยัง ? เสรีจแล้ว เราก็จัดแจจเองเออเองเรียบริ้อยเลยว่ อยู่แล้วอะไรก็ได้ โปรดมาช่วยคลายทุกข์ลูกบ้าง แม่สังฆะตั้งโลกะวิฑู คาถามาอยู่แค่นี้ละ แล้วเสรีจจะให้ท่านช่วยเรื่องอะไรก็บ่นไปหอะ พระ ธรณีเจ้าแม่เอ๋ย บัดนี้แม่มาอยู่หรือยังโปรดได้มาช่วยคลายทุกข์ลูกบ้าง แม่สังฆะตั้ง โลกะวิฑู คาถามีอยู่แค่นี้ละ อยากจะให้ท่านช่วยอะไร ก็บ่นไปสัก ๓ วัน ๓ คืนก็ได้ จุดธูป ๖ ดอกบักกลางแจ้แล้วก็ลูยเลย คงไม่มีแม่ไหนยิ่งใหญ่กว่าแม่ธรณีอีกแล้วมั้ง ลูกทั้งโลก ก็ต้องอาศัยอยู่บนอกท่าน

ถาม : งวดที่แล้วฝันตีสองกว่า ฝันว่าไปกราบหลวงพ่อดุตะมะ ให้ท่านเป่ากระหม่อม ให้ ยื่นหัวเข้าไปเป่ากระหม่อม ท่านบอกว่าลูกเตรียมของให้ ๓๐ ดอกอะไรหรือ ๓๐ อย่าง ไปเตรียมของให้ ๓๐ ดอกหรือไงไม่รู้ละ ท่านพูดอย่างนั้นจะจำไม่ค่อยได้ ก็ไปซื้อหวยลือต ดาริชะห้าหกใบมันออกข้างบนนะ ๒ ตัว ว่าจ้วข้างล่างชะ ๑๐๐ หนึ่งไม่มีบุญจะถูกอีก ?

ตอบ : เขาเรียกว่าบุญมีแต่กรรมมันบัง บอกแล้วเล่นอะไรไม่เล่นๆ เล่นหวย อาตมาไม่เคยสนับสนุนใครเลย

พระมหาจักรพรรดิ วัดพระพุทธรบาทสี่รอย จังหวัดเชียงใหม่

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๐ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

๑. ตายแล้วฟื้น

ชีวิตของเราคนเรา มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงไปในท่ามกลาง และมีความตายเป็นที่สุด ไม่มีใครหลบพ้นความตายไปได้ไม่ว่าจะเป็นเด็กเล็ก หนุ่มสาว เฒ่าชรา ต่างมีที่ สุดคือความตายด้วยกันทั้งนั้น...

แต่สำหรับบางคนแล้ว ความตายไม่ใช่ที่สุดแห่งชีวิตของท่าน แม้ว่าท่านจะตายไปแบบผู้อื่นก็จริง แต่ท่านก็กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาใหม่ บางท่านก็ตายซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายวาระ แล้วกลับฟื้นคืนมา คืบมาทุกครั้งไป...

ท่านที่ตายแล้วฟื้น ที่มีพยานหลักฐานบันทึกไว้ชัดเจนให้ผู้อื่นได้ทราบถึงเรื่องราวหลังความตาย ประกอบด้วย พล.ท.สมาน วีระไวทยะ พ.อ.พิเศษเสนาะ จินตรัตน์ และท่านที่มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นพิเศษ คือ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ (พระราชพรหมยาน)

มีคนเป็นจำนวนมาก ที่ไม่เชื่อเรื่องตายแล้วเกิด มีความเห็นเป็นนิมิตทิวาปฏิปฏิบัติเรื่องชาติภพกายหน้า คิดเอาเองว่า นรก สวรรค์ไม่มี แล้วพยายามเสนอคนอื่นให้คล้อยตามความเห็นของตน...

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัดเจน ว่าผลบุญ-ผลบาป ชาตินี้-ชาติหน้า นรก-สวรรค์ นั้นมีจริง แต่ท่านนักปราชญ์เหล่านั้น กลับค้านแม้คำสอนขององค์สมเด็จพระบรมครูของเรา...

เป็นเรื่องน่าสงสารที่ท่านทำตามคำสอนขององค์สมเด็จพระบรมศาสดาไม่ได้ ท่านก็คิดว่าคนอื่นคงทำไม่ได้ด้วย ความจริงแล้วแม้แต่เด็ก ๆ จำนวนมากก็ทำได้และมีความสามารถกว่าท่านปราชญ์ใหญ่เหล่านั้นซะอีก...

ประกอบกับเรื่องราวของท่านทั้งหลาย ที่ฟื้นคืนจากความตาย บรรดานักปราชญ์ทั้งหลายนั้น ท่านเหนื่อยเปล่าแล้วกับการสอนผิดๆ ของท่าน...

ในที่นี่ขอกล่าวถึงการตายแล้วฟื้นของอาตมาเอง ที่เป็นการตายเปล่าๆ ไม่ได้มีเรื่องราวของชีวิตหลังความตายมาเล่าสู่กันฟังอย่างผู้อื่นเขา ขณะนั้น...อาตมาเพิ่งจะอายุสองขวบเท่านั้น...

จากคำบอกเล่าของ พ่อ-แม่ และพี่ๆ หลายคน ว่าตอนนั้นอาตมากับพี่สาว (คุณมุกดา เพชรขึ้นสกุล) ได้รับแจกที่ออฟจากพ่อ ก็แบ่งกันกิน พี่มุกดาเขารู้จักแกะเปลือกออกก่อน ส่วนอาตมานั้นไม่รู้ความ...

รับที่ออฟพี่มาก็ใส่ปากอมเล่นทั้งเปลือก ที่ออฟพี่สมัยนั้นเม็ดโตมาก (ราคาเม็ดละ ๓๐ สตางค์) พออมไปอมมาเปลือกที่ออฟพี่ถูกน้ำลายสลิ้นเข้าก็ผลุบเข้าไปในหลอดลม อาตมาเลยชักตาตั้ง...!

พ่อ - แม่ เห็นอาการของอาตมาเข้า ก็รีบล้วงคอจะเอาออก แต่กลายเป็นดันให้
ท้องพี่หลุดลึกเข้าไปอีก เลยวุ่นวายไกลหลายไปทั้งบ้าน อาตมานั้นขาดอากาศหายใจ หมด
สติไปตั้งนานแล้ว...

เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน คำว่าโรงพยาบาลเป็นสิ่งไกลเกินฝัน ได้แต่พยาบาลกันตาม
มีตามเกิด เวลาผ่านไปเกือบสองชั่วโมง อาตมาเขียวไปหมดทั้งตัว ดูด้วยสายตาก็ตายไป
นานแล้ว แต่ด้วยความรักของพ่อ-แม่ แม้สภาพจะเป็นถึงเพียงนั้น ท่านก็ไม่ยอมหมดหวัง
หันไปพึ่งพาสังคักดีลิตีร์ คืออบนานต่อ “เจ้าแม่เบิกไพร” ว่าถ้าอาตมาฟื้นจะยกให้เป็น
ลูกจ้าวแม่ ๑๐ ปี...

จะด้วยบารมีของจ้าวแม่ หรืออาตมายังไม่ถึงที่ตายก็ไม่รู้ พอพ่อจับร่างอาตมา
ห้อยหัวลง ตบหลังเข้าอย่างแรง ท้องพี่เฝ้ากรรมก็หลุดกระเด็นออกมายังกับปาฏิหาริย์
อาตมาแหกปากร้องให้จ้า...!

แทบจะเป็นไปไม่ได้ ที่คนหมดลมไปนานขนาดนั้น กลับฟื้นคืนมาอีกครั้ง แต่มันก็
เป็นไปแล้ว และจากการที่สมองขาดออกซิเจนเป็นเวลานาน ทำให้อาตมาป่วยเป็นโรคลม
ชักอยู่หลายปี...

ไปกราบฝากตัวเป็นลูกจ้าวแม่ตามสัญญา ตลอดเวลา ๑๐ ปีเสียงเซียมซีได้ไป
เดี๋ยวกันทุกครั้ง ข้อความมีว่า “ใบที่สิบสองต้องกันเหมือนจันทร์ฉาย เปรียบกับต้น
พฤษ์คราวที่ตาย แล้วกลับกลายเป็นเหมือนเช่นเดิม...”

น่าอัศจรรย์มาก ที่ข้อความตรงกับชีวิตอาตมาจริงๆ และการตายครั้งนั้น อาตมา
ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ตายเปล่าๆ แล้วก็ฟื้นคืนมา จำไม่ได้จริงๆ ว่าไปพบอะไรมาบ้างเพราะ
ยังเด็กเกินกว่าจะจำอะไรได้...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย...ความตายเป็นของไม่แน่นอน ไม่ทราบว่าจะมาถึงตัวเราเมื่อ
ไหร่ ขอทุกคนจงอย่าประมาท เร่งปฏิบัติความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป เพื่อเวลาตาย จะได้ไปสู่
ภพภูมิที่ดี สมกับที่เรามุ่งหวังทุกประการ...

๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

๒. วิเวกใต้บาดาล

คำว่า “วิเวก” แปลว่า ความสงบ มีอยู่สามประการคือ

กายวิเวก

ความสงบทางกาย

จิตวิเวก

ความสงบทางใจ

อุปริวิเวก

ความสงบจากกิเลส

ทั้งสามประการนี้เกี่ยวเนื่องกันเป็นลูกโซ่ คือ ความสัจทางกาย(วาจาด้วย) พาให้เกิดความสัจทางใจ เมื่อใจสัจกิเลสเกิดขึ้นมาได้ ก็นับเป็นการสัจจากกิเลสไปด้วย...

ผู้ปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นจริงๆ จะแสวงหาความวิเวกทั้งสามประการ ชนิดเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว แต่ความสงบสงัดนั้น ไขว่คว้าไขว่คว่ำหามาโดยง่าย ที่ใดกล่นเกลื่อนด้วยหมู่ชน ที่นั่นย่อมหาความสงบได้ยาก...

ดังนั้น...พระท่านจึงมักหลีกเลี่ยงหนีจากหมู่คน ชุตงค์ไปตามป่าตามเขาแสวงหาความวิเวกจากธรรมชาติ กระนั้นก็ดี จิตที่ปรุ้งแต่งอยู่ตลอดเวลา ก็หาได้สงบลงง่ายๆ ไม่ ต้องทรมาณกันขนาดหนักจึงจะพอควบคุมไหว...

เมื่อเจ้าตัวกิเลสต้องพบกับการทรมาณจึงยอมก้มหัวให้ บรรดาผู้มุ่งความสงบ จึงหันหน้าเข้าสู่ป่า อาศัยภัยจากสัตว์ร้าย ภูติผีปีศาจช่วยปราบปรามกิเลสให้สงบลงบ้าง ถ้าไม่สงบก็ให้มันตายไปเลย...

สภาพจิตของคนเรา ถ้าไม่มีที่ให้กลัวเกรงแล้ว ก็มักโลดโผนโจนทะยาน ขึ้นฟ้าลงดินไปตามแต่มันต้องการ เมื่อพบภัยอันตรายเข้า ความกลัวตายก็ทำให้มันเลิกดิ้นรน รีบกลับมาภาวนาเป็นการใหญ่...

การภาวนาโดยไม่ต้องบังคับ จิตใจก็ตั้งสู่ความสงบวิเวกโดยเร็ว ตีเมต้ากับความสุขของจิตที่สัจจากกิเลส “สุข วิเวโก” ความสงบนี้เป็นสุขจริงหนอ...

แล้วความสงบวิเวกหาได้จากในป่าเท่านั้นหรือ...? หากได้...ที่ได้ก็ตามที่เราทรงอารมณ์ภาวนาไว้ได้ ที่นั่นล้วนแต่เป็นที่สัจ แต่เพียงแต่ว่าสภาพจิตต้องฝึกมาดีพอ จึงจะปักลงสู่ความสงบได้ในทุกที่...

อาตมาพบกับความสงบวิเวกครั้งแรกนั้น เป็นเพียงเด็กน้อยที่อายุ ๕-๖ ขวบ แต่ความสงบสุขที่ได้รับนั้น มันตีเมต้าลึกซึ่งจนบอกไม่ถูก ทำให้จำเหตุการณ์ได้แม่นยำ ความวิเวกคราวนั้นเป็นฉันใด...?

ขณะนั้นเป็นหน้าฝน คุน้ำริมถนนที่ลึกลับเกือบสองเมตรน้ำกำลังเปี่ยมฝั่ง อาตมาอยู่กับพี่น้องวัยชนทั้งหลาย ลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าต้องทำแพหยวกกล้วยเล่นกัน...

เริ่มจากตัดต้นกล้วยขนาดเท่าๆ กันมา ๕-๖ ท่อน จัดเรียงให้เป็นระเบียบ เอาหลาวไม้ไผ่ตอกติดกันเป็นแพ ในสายตาผู้ใหญ่แล้วทำแสนจะง่าย แต่กับเด็กๆ อย่างเราแล้วมันเป็นผลงานชิ้นมหัศจรรย์ทีเดียว...

ทั้งผลกัทั้งต้นแพลงไปในน้ำ หาไม้มาทำเป็นถ่อ แล้วทโมนทั้งฝูงก็ลงไปแออัดอยู่บนแพ ทั้งที่ว่ายน้ำไม่เป็นเลยสักคน แต่ขอให้ได้เล่นเถอะ เรื่องจมน้ำตายไม่ต้องคิดถึง...

ปกติต้นกล้วยก็ลื่นอยู่แล้ว มาเปียกน้ำเข้าก็ยิ่งลื่นหนัก จังหวะที่อาตมาตั้งถ่อขึ้นจากโคลนนั่นเอง...ก็พลัดทำลื่นตกน้ำดังตูมใหญ่ จมหายไปในช่วงน้ำที่ขุ่นข้นและมีมิติ...!

น่าประหลาด...ในความมืดอันเย็นเฉียบนั้น อาตมารู้สึกสงบเยือกเย็น สุขสบายจนบอกไม่ถูก เลยนั่งเฝ้ายอมยู่ได้น้ำ ต้มต้กับความสุขที่ได้รับ โดยไม่คิดดิ้นรนขึ้นไปแบบคนตกน้ำทั้งหลาย...

เวลาผ่านไปนานเท่าใดไม่รู้...อาตมารู้สึกตัวเมื่อมีมือความมากระทบ ดึงผมสั้นๆ ของอาตมาจนตัวลอยขึ้นเหนือน้ำ...พี่มุกदानตนเอง...กำลังนอนฟังพบบนแพ และความไปพบตึงอาตมาขึ้นมา...

ทุกคนตกใจหน้าซีดปากสั่น การล่องแก่งมหาภัยเลิกล้มไปโดยปริยาย ไม่มีใครบอกพ่อแม่ให้ถูกพาดกัน อาตมาเงยบขริมเป็นพิเศษ เพราะความรู้สึกยังดีมีลึกลึกติดอกติดใจกับความสงบที่ได้รับ...

จนบัดนี้อาตมายังนึกไม่ออก ว่าทำไมเกือบ ๑๐ นาทีได้น้ำนั้นอาตมาจึงรู้สึกหายใจได้สบายๆ เป็นการหายใจทางไหน...? ทำไมถึงไม่ตกใจ...? ใครสามารถเดาได้โปรดเมตตาเฉลยให้ด้วย...

ชีวิตนี้เป็นของน้อย จะสลายไปยามใดก็ไม่แน่ ขอทุกท่านเร่งทำความดี เพื่อเป็นทุนไปสู่จุดหมายในภพหน้ากันเถิด...

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

๓. ท่านเจ้าคุณนรฯ

หากเอ่ยถึงนาม “หลวงพ่อมหามิตรโก” หรือ ภิษุพระยานรรัตนราชมานิต ที่ผู้คนเรียกกันสั้นๆ ว่า “ท่านเจ้าคุณนรฯ” แล้วเชื่อว่าทุกท่านต้องเคยได้ยินชื่อเสียงเกียรติคุณของท่านมาไม่มากก็น้อย...

ท่านเจ้าคุณนรฯ เป็นพระสุปฏิปันโน ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างแท้จริง ยากที่จะหาพระผู้เด็ดเดี่ยว เฝ้ายขาดในการปฏิบัติธรรมเสมอด้วยท่านอีกแล้ว ท่านเองจริงใจจริงใจในการปฏิบัติทุกอย่าง...

ด้วยศีลาจารวัตรอันบริสุทธิ์ดังงามของท่าน นำพาท่านโดดเด่นขึ้นมาเป็นหลักชัยของหมู่ชน แม้ท่านจะเก็บเนื้อเก็บตัว ไม่ยุ่งเกี่ยวสูงส่งกับใคร แต่คุณความดีของท่าน ก็เจิดจ้าสว่างไสวจนปิดไม่มิด...

ดวงจิตอันบริสุทธิ์ ด้วยได้รับการขัดเกลาอย่างวิเศษ ก่อให้เกิดอิทธิปาฏิหาริย์อันศักดิ์สิทธิ์ สงเคราะห์ต่อหมู่ชนโดยไม่เลือกหน้า ปากต่อปากที่ปากกันกล่าวขาน เกียรติคุณของท่านยิ่งขจรขยายไป ไปอย่างไม่รู้จบ...

ในที่สุดก็มีผู้สร้างรูปเหรียญของท่านขึ้นมาบูชา ท่านก็โปรดเมตตา ปลุกเสก

อธิษฐานจิตให้ บุคคลผู้รับไปบูชา พบประสบการณ์พิสดารต่างๆ มากมายนับไม่ถ้วน
อาตมาเองก็พบกับความมหัศจรรย์นั้นด้วย...

นายตุ๋ (วิจิตร แซ่ล้อ) เพื่อนของอาตมา นำเหรียญนาคปรกใหม่เอี่ยมของท่าน
เจ้าคุณนรฯ มาแลกกับพระนางพญาของอาตมา ตอนนั้นอาตมายังไม่รู้คุณค่า เลยถูกพี่
ก้อง (คุณก้องเกียรติ เพชรชื่นสกุล) หักคอเอาไปซึ่งๆ หน้า...

พอทราบว่าท่านได้อย่างไร อาตมาก็เสียดายใจจะขาด จนแม่ต้องไปหาให้ใหม่ ตอน
นั้นอาตมาเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ต้องนำเงินไปจ่ายค่าเทอม ๒๒๐ บาท ได้เงินทอนกลับ
มา ๘๐ บาท...

อาตมาสวดเงินไว้ในสมุด ซึ่งจักรยานกลับบ้านเป็นระยะทาง ๖ กิโลเมตร ถึงบ้านจะ
นำเงินไปคืนให้แม่ แต่พอเปิดสมุดขึ้นมาไม่ทราบว่าเป็นเงินนั้นอัตราไหนไปไหนแล้ว...!

เคราะห์ดีที่อาตมาไม่เคยเหลวไหล หาไม่คงถูกพาดกันลายแน่ แม่ให้บนท่านเจ้า
คุณนรฯ ขอให้คืนคืนมา อาตมาไม่ทราบว่าจะหันหน้าพึ่งใคร ก็เลยต้องบนท่านตามที่แม่
แนะนำ แต่ไม่คิดว่าจะมีทางได้คืนหรอก...

พอเข้าชั้นไปโรงเรียน อาจารย์ใหญ่ประกาศหาคนทำเงินหาย อาตมาแสดงหลัก
ฐานถูกต้องทุกอย่างจึงได้รับเงินคืนมา เพื่อนหญิงชื่อ “ทองคำ มากสุวิงศ์” เป็นผู้เก็บได้
ได้รับการสรรเสริญความดีจากครูและเพื่อนๆ ทุกคน...

นั้นเป็นความเมตตาของท่านเจ้าคุณนรฯ ที่สงเคราะห์แก่อาตมา หลังจากนั้นไม่
นานอาตมาเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ มีโอกาสกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์หลวงปู่มหา
อำพัน (พระภิกษวนาบุญญาวิสุทธิ) แห่งวัดเทพศิรินทราวาส...

หลวงปู่ท่านเป็นสธรรมิกของท่านเจ้าคุณนรฯ เมตตาเล่าเรื่องปาฏิหาริย์
มหัศจรรย์ต่างๆ ของท่านเจ้าคุณนรฯ ให้อาตมาฟังเสมอๆ จนกระทั่งอาตมาอยากได้พระ
เครื่องของท่านเจ้าคุณนรฯ รุ่นอื่นๆ ขึ้นมาอีก...

วันหนึ่งอาตมาอัฐรูปไปถวายหลวงปู่ ๑ โหล กระว่าถ้าหลวงปู่จะให้เงินมูลค่า อาตมา
จะขอเปลี่ยนเป็นพระท่านเจ้าคุณนรฯ ด้วยทราบมาก่อนว่าหลวงปู่ท่านมีอยู่จำนวนหนึ่ง

แต่เอาเข้าจริงๆ อาตมากลับไม่กล้าขอ พอออกจากกุฏิของท่าน อาตมาก็เลยไป
เยี่ยมคุณยายที่บางกอกน้อย นำฟ้าบอกกับอาตมาว่าอยากได้พระอะไรไว้ใช้ ไปหาดูบน
ห้องพระข้างบนได้เลย...

อาตมาพบพระเครื่องเนื้อผงของท่านเจ้าคุณนรฯ ถึง ๔ องค์ คิดดูเถิด...อาตมา
อยากได้ ท่านก็บันดาลให้ดังใจนึก แต่อาตมาเก็บของไม่อยู่ เพื่อนฝูงมาขอก็ให้เขาต่อไป
จนหมด..ตัวเองมานั่งอยากต่อไป...

มาภายหลังหลวงปู่มหาอำพันมอบเหรียญไปโพธิ์และรอยเท้าท่านเจ้าคุณนรฯ ให้
อาตมาเป็นรางวัล ที่ไปเฝ้าพยาบาลท่านไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย...

จากที่เล่ามา แสดงให้เห็นว่า ดวงจิตบริสุทธิ์ของท่านเจ้าคุณนรฯ แม้จะละสังขารไปแล้ว ก็ยังคงอนุเคราะห์สังเคราะห์แก่ผู้ศรัทธาท่านอยู่มิได้ขาดใครเดือดร้อนอะไร ท่านก็คอยช่วยเหลืออยู่เสมอ...

คุณความดีใด ที่ท่านให้การสั่งสอนไว้ ขอศิษย์ทั้งหลายจงนำไปปฏิบัติเถิด จะเกิดสุขแก่ตน และครอบครัวอย่างหาที่เปรียบมิได้ จัดเป็นสังฆานุสสติกรรมฐาน นำท่านพ้นจากที่ชั่วได้อย่างแน่นอน...

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

๔. ครูกรรมฐานคนแรก

ข้าฯ ขอนอบน้อมคุณ	แต่ท่านครูผู้อารี
กรุณาและปราณี	อุตส่าห์สอนทุกทุกวัน
ยังไม่รู้ก็ได้รับรู้	ส่วนของครูสอนทั้งนั้น
เนื้อความทุกสิ่งสรรพ	ดีชั่วชี้ให้ชัดเจน
จิตมากด้วยเอ็นดู	อยากให้รู้เหมือนแกล้งเกณฑ์
รักไม่ลำเอียงเอน	หวังให้แหลมฉลาดคม
เต็มเม็ดเต็มหน่วย	เหมือนเข้าถ้ำเที่ยวคลั่งม
สงสัยและเชอะชม	กลับสว่างแลเห็นจริง
คุณส่วนนี้ควรไหว้	ยกขึ้นไว้ในที่ยิ่ง
เพราะเราพึ่งท่านจริง	จึงได้รู้วิชาชาญ

บทสรรเสริญคุณครูบาอาจารย์นี้ ท่านจางวางอยู่ เหล่าวัตรเป็นผู้ประพันธ์ ลิขสิทธิ์เป็นของหลวงปู่หลุย (พระโศภณสีลคุณ) วัดเทพศิรินทราวาส หลวงปู่มหาอำพัน เมตตาท่องให้อาตมาฟังทุกคืน...

คำว่า “ครู” มาจากภาษาบาลีว่า “คุรุ” แปลตรงตัวว่า “หนัก” เพราะหน้าที่พ่อพิมพ์แม่พิมพ์ของชาติ ที่จะหล่อหลอมเยาวชนออกมาให้ได้ดีนั้น เป็นภาระที่หนักหนาสาหัสจริงๆ ต้องเป็นทั้งพ่อแม่และครูอาจารย์ในเวลาเดียวกัน...

สมัยอาตมาเรียนชั้นประถมอยู่นั้น ครูท่านเข้มงวดทั้งความรู้และความประพฤติ ไม่ยอมปล่อยให้ประหลาดใจเด็ดขาด เพื่อนรุ่นพี่และรุ่นเดียวกัน ถูกปรับตกซ้ำชั้นคนละหลายๆ ปี ถ้าไม่ตั้งใจไม่มีทางได้เลื่อนชั้นให้เสียชื่อครูหรอก...

ที่เรียนซ้ำชั้นจนโตเป็นหนุ่มเป็นสาวไปเลยก็มาก ส่วนใหญ่พวกนี้มักจะเกเร จึงต้องมีไม้กวางสามนิ้วยาวสองเมตรไว้คุมประพฤติ ฟาดแต่ละทีแทบจะลอยตามไม้ไปเลย

สมัยนี้ทำอย่างนั้นคงถูกย้ายไปดาวอังคารโน่น...!

ครูบางท่านตึ๊งนักเรียนมาตั้งแต่รุ่นพ่อ รุ่นลูก มาจนถึงรุ่นหลาน ดังนั้น นักเรียนที่ จะมาขึ้นเสียงกับครูจึงไม่มี ก็พ่อยังถูกครูตี ลูกมันจะตีกว่าพ่อได้อย่างไร มาฟ้องพ่อว่าถูก ตีมีหวังโดนพาดซ้ำอีกรอบ...

สมัยนั้นจบป. ๔ มากก็มีการตัดตัวผู้ที่ต้องการเป็นครู เข้าสอนต่อโดยได้รับการ บรรจุนเลย จึงไม่ต้องสงสัยว่า การเรียนนั้นโหดขนาดไหน ความรู้ถ้าไม่แน่นจริง จะออกไป เป็นครูเขาได้อย่างไร...

เอาตนเองมีครูจบ ป. ๔ หลายท่าน ขอเอ่ยนามไว้เป็นที่เคารพบูชาสัก ๒ ท่าน คือ ครูเสงี่ยม หรั่งนิ่ม และ ครูพิส ถิ่นญวน จิตวิทยา ในการสอนเด็กของท่านนั้น ผู้ที่ จบครุศาสตร์บัณฑิตในสมัยนี้ เทียบไม่ได้แม้หนึ่งในหมื่น...?

ขอล่าวดึงครุกรรมฐานคนแรกของเอาตมาเสียที ตอนนั้นเอาตมาเรียนอยู่ที่ โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน วิชาที่เป็นยาขมหม้อใหญ่ของทุกคนคือ คณิตศาสตร์ ไม่ว่าจะจะเป็นเลขคณิต พีชคณิต ตรีโกณมิติ ไซคลิกออเดอรั ฯลฯ...

หลังจากถอดสมการสิบหกชั้น จนหน้ามีตดตายกันทั่วหน้าแล้ว อาจารย์ณรงค์เดช บุญมี ก็ถามทุกคนว่า “นักเรียน มีใครอยากรู้โดยไม่ต้องเรียนบ้าง?” ทุกคนยกมือกัน สุดแขนเลย...

ท่านอาจารย์เลยอธิบายวิธีรู้โดยไม่ต้องเรียน กลายเป็นว่าท่านสอนกรรมฐาน แบบ ธรรมกาย ของหลวงพ่อดิปปากน้ำ และอธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ แบบผู้รู้จริง โดยบอกว่า ถ้าถึงธรรมกายแล้ว อยากจะรู้อะไรให้ถาม “พระ” ท่านจะบอกได้ทุกอย่าง...

ในยุคนั้น...ใครปฏิบัติกรรมฐาน มักถูกกล่าวหาว่า “บ้า” ดังนั้นบรรดาครู และ นักเรียนทั้งหมด จึงลงความเห็นเป็นเสียงเดียวว่าอาจารย์ณรงค์เดช “บ้า” แล้ว ยกเว้น เอาตมาที่ไม่ได้คิดแบบนั้น...!

คำสอนของท่านอาจารย์ เหมือนกับจุดไฟในกายเอาตมาให้สว่างรุ่งโรจน์ขึ้น เหมือนม้าคะนองที่มีคนเปิดคอกให้โลดทะยานไป จิตของเอาตมาได้รับความมหัศจรรย์ทาง ธรรมที่ไฝ่หามานานในคราวนี้เอง...!

ท่านอาจารย์ณรงค์เดช บุญมี ประกอบด้วยปฏิบัติทาของผู้เสียสละอย่างเปี่ยมล้น ของทุกอย่างท่านสละให้แก่ผู้ต้องการโดยไม่ลังเล บ้านพักครูที่สมัยนั้นหายากกว่าทอง ท่านก็ยกให้เพื่อนครูไปอาศัยแทน...

เงินเดือนของท่านจะแลกเป็นเหรียญบาทใส่พานไว้ นักเรียนคนไหนต้องการเงิน ชื้อข้าว ชื้อขนมไปหยิบเอาได้เลย...ถ้าใครสนุกขึ้นมากท่านจะบอกอดีตชาติของนักเรียน แต่ละคนว่าเป็นใคร มาจากไหน เกิดมาเพื่อทำหน้าที่อะไร...?

ปัจจุบัน หากท่านอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ คงจะชรภาพมากแล้ว ขอท่านอาจารย์

โปรดทราบ...ศิษย์คนนี้ยังระลึกถึงอยู่มีผู้วาย...

๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

๕. คาถาชินบัญชร

รากศัพท์ของคำว่า “คาถา” มาจากภาษาบาลีว่า “กถา” แปลว่า “วาจาเป็นเครื่องกล่าว” ดังนั้น...คำพูดของคนเราก็คือคาถาทั้งสิ้น แต่คาถาในความเข้าใจของทุกคน ไม่ใช่ความหมายเช่นนั้น...

คาถาที่เรารู้จัก คือถ้อยคำอันศักดิ์สิทธิ์ ที่สามารถแสดงผลอันวิเศษแก่ผู้ที่ยึดถือท่องบ่น ในบรรดาคาถาที่ท่านผู้รู้ผู้ช่ำชองมานั้น คาถาชินบัญชร ของ สมเด็จพระพุฒาจารย์ หรือหลวงพ่อโต วัดระฆัง นับว่าแพร่หลายที่สุด...

คาถาชินบัญชรนี้เพียบพร้อมไปด้วยอรรถและฉันทลักษณ์ ทั้งยังคงความเข้มขลังศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ยิ่ง พระเครื่องสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ลือลั่นสนั่นเมือง ก็ปลุกเสกด้วยคาถานี้เอง...

แต่ว่า...คาถาชินบัญชรนี้ ก็ยังมีแปลกแตกต่างไปหลายฉบับ บางฉบับก็เพิ่มมาหนึ่งบทบางฉบับก็หดหายไปสองบรรทัด คาถาบางตัวก็ผิดเพี้ยนกันไป แต่นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร...

ความศักดิ์สิทธิ์ของคาถานั้น ขึ้นอยู่กับสมาธิจิตของผู้ท่องบ่น ต่อให้คาถาผิดพลาดเพียงไรก็ตาม หากจิตเป็นสมาธิแนบแน่นมั่นคงเสียแล้ว ผลก็เป็นไปตามการอธิษฐานทุกประการ...

หากท่านผู้อ่านตัดความตะขิดตะขวงใจในตัวคาถาเสีย ตั้งใจท่องบ่นอย่างจริงจัง ผลดีย่อมบังเกิดแก่ท่านอย่างไม่ต้องสงสัย และต้องอัศจรรย์ใจในคาถาอันวิจิตรไพเราะ ที่เป็นผลผลิตจากอัจฉริยภาพของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นแน่แท้...

อาตมาได้คาถานี้จาก “หนังสือลานโพธิ์” อ่านแล้วขอบใจตรงที่ว่าหากใครท่องบ่นด้วยความเลื่อมใสอย่างแท้จริง พระสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่หายากเป็นนักหนา จะเสด็จมาอยู่กับผู้ท่องบ่นเอง...

ด้วยความอยากได้พระสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อาตมาจึงพยายามหัดท่องคาถา วันแรกก็ตะกุกตะกักไม่เป็นท่า เหนื่อยขึ้นมาเลยเอาคาถาหนุนหัวหลับไป เกิดฝันว่าท่องคาถาได้บรีอเลยละ...!

ตื่นขึ้นมาก็ท่องได้จริงๆ ...! นับว่าอัศจรรย์มาก เพราะความฝันกลายเป็นความจริงไปได้ อาตมาก็เลยท่องคาถาทุกวัน ท่องไปก็อธิษฐานไป ขอให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมาที่เถอะ...เจ้าประคุณ...!

เวลาผ่านไป...ผ่านไป ไม่เห็นมีแว้วว่า สมเด็จพระสังฆราชจะมาซักที่ จนอาตมาท่องคาถาจนชิน วันไหนไม่ได้ท่องเหมือนขาดอะไรไป ความอยากได้พระหายไปจากใจ กลายเป็นหน้าที่ประจำที่จะต้องท่องอย่างน้อยวันละ ๑ จบ...

ปีแล้ว...ปีเล่า...อาตมายังคงท่องคาถาโดยไม่เบื่อไม่หน่าย จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้วในปีที่ ๑๑ ของการท่องคาถาติดต่อกันนั้นเอง สมเด็จพระสังฆราชที่อยากได้เป็นนักหนา ก็ได้มาสมใจนี่...

ผู้มอบให้ เป็นนักสะสมพระเครื่องตัวยง ทั้งบ้านมีแต่ของเก่าแทบไม่มีที่จะเก็บ เขาติดหนี้บุญคุณอาตมาไม่ทราบจะทดแทนอย่างไร เลยมอบพระเครื่องสุตกรักสุดหวงของตนให้อาตมา ๑ องค์...

นี่แหละ...ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น ของทุกอย่างเขาดีจริงอยู่แล้ว ขอเพียงเราทำให้จริงเท่านั้น ผลสำเร็จย่อมเกิดขึ้นกับเราอย่างแน่นอน...

๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญญ์

๖. เสียงเรียกกลางดึก

คนโบราณมักมีคำสอนแปลกๆ เช่น “กินข้าวเย็นแล้วหน้าจะนวล” บรรดาลูกๆ ต่างก็อยากสวยอยากหล่อ เลยแย่งข้าวเย็นกันหมดแทบจะตักกันตาย กว่าจจะรู้ว่าป็นนโยบายประหยัดก็หมดข้าวเย็นไปหลายก๊วยน...

“กวาดบ้านกลางคืนขโมยจะขึ้นบ้าน” ยุคนั้นมีไฟฟ้าใช้ซะเมื่อไรละ เราเองนั่นแหละจะกวาดของมีค่าตัวเอง “หิวผมผัดหน้ากลางคืน มีจะมาเอาตัวไป” อารามกลัวผีเลยแต่งตัวไปจู้จี้กันไม่ได้ ถูกผู้ใหญ่ตมสุกสนิหเลย...

“ได้ยินเสียงแปลกๆ กลางคืนอย่าไปทัก” อันนี้ลึกลับคัมภีร์ เพราะของจำพวกไสยศาสตร์ คุณผีคุณคนนั่น ถ้าเราทักเข้าเท่ากับเปิดทางให้เขา มีของดีแค่ไหนก็หยางท่องทุกราย สมัยนี้กระบาดมากไม่แพ้สมัยก่อน...

บรรดาหมอไสยศาสตร์มักจะรื้อนวิชา ถ้าหาเป้าหมายให้ลงมือไม่ได้ ในสิบวันครึ่งเดือน ต้องปล่อยของอาถรรพ์ออกไปทีหนึ่ง ของพวกนี้เขาเรียกว่า “ลมเพลมพัด” ได้ยินเสียงไปทักเข้าเราก็ชวยไป...

ส่วนพวกอสุรกาย สัมภเวสี ที่หมอผีใช้มา มักทำให้เราตกใจแล้วฉวยโอกาสทับร่าง ถ้าเราอยู่ในบ้านก็พยายามทำให้เราทัก ถ้าเราทักเท่ากับอนุญาตให้เขาเข้ามา พระภูมิเจ้าที่ หมดสิทธิ์ขวางเขา เราก็เสริ้จอีกนั่นแหละ...

อาดมาฝึกกรรมฐานตามแนวหลวงพ่อกอบสองปี จึงเข้ามาทำงานกับพี่ชาย (คุณประสิทธิ์ เพชรชื่นสกุล) ในกรุงเทพฯ คืนหนึ่งอาดมานอนภาวนาจนอารมณ์ทรงตัว ก็ได้ยินเสียงพี่ชายคนโต ซึ่งไปทำสวนอยู่จันทบุรี เรียกอย่างชัดเจน...

เนื่องจากคำสอนที่จำขึ้นใจว่า “อย่าทัก” อาดมาจึงนอนฟังเฉยอยู่ ครั้นหมดความอดทนก็กระซิบกับแม่ว่า “แม่...พี่ใหญ่เรียก...” แม่รีบดูให้อาดมานอนเงิบๆ บอกว่า กำลังฟังอยู่เช่นกัน...

อาดมานอนภาวนาไปเรื่อย เวลาผ่านไป...ผ่านไป เสียงรตราต่างๆ เงียบลง แสดงว่าตึกมากแล้ว ทุกคนคงหลับกันหมด ทันใดนั้น...วัตถุกุลมๆ อย่างหนึ่ง ลอยวัดเข้ามาทางหน้าต่าง...

ของสิ่งนั้นตกตุบกลงๆ เข้ามาใกล้ อาดมาเพ่งมองในความมืดสลัว ก็เห็นว่า มันคือ หัวกระโหลก...! เจ้าประคุณเอ๊ย...เพิ่งเคยถูกผีหลอกซึ้งๆ หน้าก็วันนี้แหละ...! เจ้าหัวกระโหลกทำปากพะงาบๆ หัวเราะแบบหงับ...

โยมแม่ของอาดมานั้น เคยถือไม้คานตามตีเปรต ที่มาขอส่วนกุศลกลางป่าไผ่ ในพายุฝน อาดมาก็ถูกแม่คนหนึ่ง ไอ้เรื่องจะกลัวอะไรง่าย ๆ นั้นไม่มีเสียละ... อาดมากระโดดตะครุบเจ้าหัวกระโหลกทันที...!

มันกลิ้งหลบแะ...อาดมาหมุนตัวตามผีหัวกระโหลกที่กลิ้ง เอาเถิดเจ้าล่อไปรอบที่นอน ไส้ตะครุบจนเหนื่อยไม่ได้ซึกที่ จนมันกลิ้งหนีไปหลบที่มุมมืดของซอกตึก คล้ายจะบอกว่า ขอพักก่อน...

ที่นอนของอาดมาอยู่ข้างหน้าต่างบันได แม่นอนห่างออกไปเกือบสิบเมตร อาดมานึกได้ว่ามีเครื่องทุ่นแรงอยู่ใต้บันได จึงควานใต้เบี่ยงน้ำขนาดหนึ่งนิ้ว ยาวเมตรเศษๆ ขนาดกำลังเหมาะมือเลย...

“คราวนี้แหละแกเอ๊ย...ข้าจะทุบให้กะโหลกกระจายเขียว อยากรหลอกกันตึ๊ง...” ความโกรธที่ถูกหลอกบวกกับ ความพยายามจ้องจะล้างแค้น ทำให้อาดมาถ่างตารอเจ้าผีหัวกระโหลกโดยไม่รู้สึกง่วงแม้แต่น้อย...

นาฬิกาบอเวลาตีสอง เสียงแมวจรจัดสองตัวชูตะคอกใส่กันจนแสบแก้วหู ฟังเสียงแมวอยู่ครู่หนึ่ง ก็มีเสียงเรียกชื่ออาดมาดังขึ้น... อาดมาเงื้อเบี่ยงน้ำสุดล้ำ..มาเลย...ไอ้ผีตัวแสบ..!

“เฮ้ย..นี่ข้าเองนะ...!” เสียงพี่ประสิทธิ์โวยวายจนตื่นกันทั้งบ้าน ที่แท้พี่เขาจะปลุกอาดมาไปไล่แมว ดีที่ตาไวเห็นอาดมาเงื้อเบี่ยงน้ำจะบ้อมกบาล ไม่งั้นมีหวังถูกอาดมาฆาตกรรมแน่ๆ ...!

อาจเป็นเพราะอาดมาไม่กลัว ไม่ทัก ไอ้ผีเลยทำอะไรไม่ได้ ต้องใช้ลูกไม้หลอกให้พี่น้องฆ่ากันเอง ซึ่งจังหวะเวลามันเหมาะเจาะพอดี ทำให้แผนการของมันเกือบจะสำเร็จกว่าจะอธิบายกันรู้เรื่องก็เกือบสว่างคาตา...

หากท่านผู้อ่านทั้งหลาย หมั่นเจริญภาวนาจนจิตใจมั่นคง สิ่งลึกลับอันเป็นภัยมืดเหล่านี้ ย่อมทำอันตรายท่านมิได้ และการเจริญภาวนานั้น ยังเป็นการเพิ่มบุญเพิ่มบารมี ช่วยให้ท่านเข้าถึงจุดหมายในชีวิตได้โดยง่าย...

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ

๗. กายกรรมบนเก้าอี้

อาตมาติดนิสัยชอบการห้อยโหนโยนตัวมาตั้งแต่เด็ก ขนาดขึ้นไปเล่นไล่จับกับพี่ๆ น้องๆ บนยอดไม้เป็นประจำ ทำไม่เมื่อกลลงมาคอหักตายซะตั้งแต่ตอนนั้นก็ไมรู้อาจเป็นเพราะเคยเกิดเป็นลิงมาหลายชาติก็เป็นได้...

โตขึ้นมาหน่อยก็เป็นแฟนหนังทาร์ซาน ติดใจ นายจอห์นนี่ ไวท์สมุลเลอร์ เป็นที่สุด แล้วมาเป็นแฟนยอดหญิงยิมนาสติก นาเดีย โคมานชี มีการถ่ายถอดยิมนาสติกที่ไร แทบต้องเอารถชุด มาขุดตัวจากหน้าจอทีวีเลยละ...

ความบันเทิงประเภทเดียว ที่สามารถควักเงินจากกระเป๋าอาตมาได้ คือ พวกกายกรรมหรือละครสัตว์ อย่างอเมริกันเซอร์คัสนั้น อดอยากแต่ไม่ได้ดู เพราะบวชมาหลายพรรษาแล้ว ขึ้นแหกคอกไปดู มีหวังถูกขับออกจากวัดเป็นแน่แท้...

เมื่อมาฝึกกรรมฐานตามแนวของหลวงปู่ จะด้วยเป็นวิสัยเก่าๆ ที่ชอบหกคะเมนตีลังกาหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ทำให้อาตมาต้องมาเล่นกายกรรมซะเอง เป็นการเล่นที่เป็นเอง โดยไม่ต้องมาเสียเวลาหัดซะด้วยซิ...

ปกติอาตมาใช้คำภาวนาว่า “พุทโธ” ซึ่งหลวงปู่แนะนำว่า เป็นคำภาวนาที่ง่าย และมีผลใหญ่ถึงพระนิพพาน พอมีเวลาว่างจากงานประจำอาตมาจะฉวยโอกาสภาวนาทันทีโดยไม่ยอมมหายใจทิ้งเปล่าๆ อย่างเด็ดขาด...

การภาวนาของอาตมานั้น แบ่งออกเป็นวันละสามเวลา คือ เช้าสี่ตีหนึ่งตีสาม ออกกำลังกายแล้วอาบน้ำอาบทำ สวดมนต์นิดหน่อย อ่านกรรมฐาน ๔๐ วันละบท พออารมณ์ทรงตัว ก็จับคำภาวนา จนหมองเข้าถึงเริ่มทำงาน...

รอบกลางวันพักเที่ยง เสียเวลาไปกับการกิน ๑๕ นาที แล้วมุดเข้าไปใต้ท้องรถ จับอารมณ์ภาวนาในอนุสติ ๑๐ ประการ เริ่มจากอานาปานุสติ ที่เป็นแม่บทใหญ่ คือนึกถึงลมหายใจเข้า ออก จนกระทั่งอารมณ์ทรงตัว...

แล้วใคร่ครวญถึงความดีอันหาประมาณไม่ได้ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย เรื่อยไปถึงความดีของเทวดาว่าต้องทรงความดีเช่นไร จึงสามารถเกิดเป็นเทวดา เป็นพรหม เป็นพระอรหันต์วิสุทธิเทพได้...

จากนั้น ตรีกตรองถึงอาณิสงส์ใหญ่ของการบริจาคให้ทานและการรักษาศีล คิดถึงสภาพร่างกาย ที่มีแต่ความสกปรกโสโครก ไม่น่ารักน่าใคร่ ถ้าตายจากมันไปตอนนี้ เราขอไปพระนิพพาน จิตเกาะนิพพานเป็นจุดสุดท้าย...

การภาวนาช่วงนี้ มีเวลาแค่ ๔๕ นาที อารมณ์บางที่แนบแน่นจนแทบไม่อยากลุกไปทำงานเลย แต่ก็ไม่อาจจะอยู่ได้ เพราะซักเข้าแม่น้ำทีเดียว ดินหนักๆ จะลอมมากระทบจนหลุดจากการภาวนาไปเอง...!

รอบค้ำร่างกายเหนื่อยมากแล้ว หลังจากบริหารร่างกาย อาบน้ำกินข้าวเรียบร้อยก็กราบพระ คิดตามที่หลวงพ่อบอกว่า เราอาจจะตายตั้งแต่คืนนี้โดยไม่ได้เห็นวันใหม่ก็ได้ ถ้าเราตาย เราขอไปนิพพานแห่งเดียว...

แล้วนึกถึงพุทโธ หายหลังไม่ทันตะพื่นก็หลับคร่อมไปเลย แต่ละวันภาวนาได้ไม่สมใจอยาก ต้องมาเพิ่มการภาวนาในวันหยุดคือวันอาทิตย์ ซึ่งการภาวนาในวันหยุดนี้เองที่อาตมาต้องเล่นกายกรรมอยู่เป็นนาน...

อาตมานั่งภาวนาอยู่ที่โต๊ะบัญชี ครูหนึ่งก็เห็นแสงสว่างแพรวพราวยังกับเพชรลอยอยู่ข้างหน้า (หลับตาเห็น) แสงสว่างนั้นมีแรงดึงดูดมหาศาล อาตมาต้านไม่อยู่ถูกดูดจนสภาพร่างกายตัวเองก็มลงหน้าติดกับโต๊ะไปเลย...

แสงนั้นยังคงดูดต่อไป จนหน้ากดลงบนมือที่วางราบบนโต๊ะ แรงกดหนักจนปวดมือเหมือนกระดูกจะแตก จึงเลิกการภาวนาถอนจิตคืนมา อาการก็หายไป ภาวนาใหม่เมื่อไรก็เป็นใหม่อีก...

พอขยับเก้าอี้ห่างโต๊ะมากๆ มันดูดจนศีรษะติดกับปลายเท้า งอกลงออกไปเลย พอคิดว่าจะดูดไปถึงไหนวะ...? มันก็เปลี่ยนจากดูดเป็นผลักออกตัวค่อยๆ ยึดตรง แล้วหายไปทีละน้อย จนศีรษะติดพื้นดิน...!

ก้นอยู่บนเก้าอี้กลม ศีรษะกับเท้าติดพื้นอยู่คนละด้าน เป็นการติดท่าสะพานโค้งของยิมนาสติด บางทีติดอยู่เป็นครั้งๆ ชั่วโง่ง บางทีก็ดิ้นตุ้มตาม ตกเก้าอี้ไปกองแอ้งแม้งกับพื้นก็บ่ขยับไป...

แม้ร่างกายมันจะอาละวาดขนาดไหน จิตมันก็เป็นสุขแนบแน่นกับการภาวนา เป็นอยู่นานนับเดือนกว่าอาการต่างๆ จะหมดไป อาตมาทราบภายหลังว่า เป็น ๑ ในปิติทั้ง ๕ ชื่อว่า อุเพ็งคาปิติ

ถ้าท่านผู้อ่านภาวนาแล้วเป็นแบบนี้ จงอย่ากลัว อย่าตกใจ ให้ภาวนาไปเรื่อยๆ ไม่นานอาการต่างๆ ก็จะหมดไปเอง บางคนกลัวจนไม่กล้าภาวนาทำให้ทั้งความดีไปอย่างน่าเสียดาย...

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

สนทนากับพระเล็ก สุทธิบุญญา เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ในฤกษ์พรหมประสิทธิ์ จะมีวันที่มีปัญหา ?

ตอบ : เขาเรียกว่า ดิถีพิฆาต คือมันไม่เหมาะ เหมือนกับที่เราเป็นมด แยกข้าวได้เม็ดหนึ่ง แต่เขาโยนมาให้กระสอบหนึ่ง แล้วมดแบนไหมล่ะ ? คือมดมันอยากได้ข้าวสารเป็นเรื่องปกติ แต่ว่าอะไรบางอย่างมันเกินกำลังเกินบุญ

ถาม : (ถามเรื่องพระวินัย)...ถ้าเกิดว่ามีพระที่เป็นปาราชิกอยู่แม้แต่องค์เดียวในหมู่สงฆ์...?

ตอบ : มาระยะหลังเขาตีความเอา ถ้าองค์สงฆ์ครบ ต่อให้มีพระที่เป็นปาราชิก หรือสังฆาติเสส ก็ไม่ถือว่าเสียสังฆกรรม แต่จริงๆ แล้วมันไม่ได้ คือถ้าอยู่ที่เท่ากับเป็นอนุปสัมบัน (ผู้ที่ศีลน้อยกว่า) อยู่ในนั้นเลย ต่อให้ครบองค์สงฆ์ก็ใช้ไม่ได้ อย่างของเรานี้เป็นปัจจุบันประเทศ คือนอกเขตมัธยมประเทศ ถือว่าห้ารูปก็ครบองค์สงฆ์ที่จะบวชพระได้ ถ้าเกิดว่ารูปที่หกเป็นปาราชิก หรือสังฆาติเสสมา ต่อให้ครบองค์สงฆ์จริงๆ แล้วมันก็เสียสังฆกรรม มีอนุปสัมบัน (ผู้ที่ศีลน้อยกว่า) อยู่ในท่ามกลางสังฆกรรมนั้น แต่ระยะหลังเขาพยายามจะตีความว่าให้มันเยอะเข้าไว้เพื่อว่าถ้ามีใครเป็นอาบัติ ที่เป็นครุอาบัติอยู่ด้วย เขาถือว่าไม่เสีย อย่าไปตีความตามจะพาเราเดี้ยงอีก

ถาม : แล้วของทุกอย่างที่จะใช้ต้องประเคนไหมครับ ?

ตอบ : ของที่จะใช้ให้โยมเขาถวายแล้วประเคนทีเดียว แต่ถ้าของที่จะบริโภคนั้น เขาเรียกว่า กาลิก มีทั้งยามะกาลิก ยาระกาลิก สัตตาหะกาลิก ยาระชีวิก ของที่จะใช้ได้ระหว่างอรุณถึงเที่ยง เช่น พวกอาหารต้องประเคนทุกครั้งที่เราจะกินลงไป เพื่อกันไว้ว่าเป็นของขาดประเคน ส่วนสัตตาหะกาลิกนี้เจ็ดวันประเคนที่ ส่วนยาระชีวิกนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกเภสัช เช่น บัณณเภสัช ใบไม้เป็นยา มูลเภสัช รากไม้เป็นยาก็ถือว่าประเคนครั้งเดียวใช้ได้ตลอดชีวิต

ถาม : (ถามเรื่องคาถา)

ตอบ : ถ้าเขาต้องการความสำเร็จก็ สัมปฏิจจามิ , ถ้าต้องการบัตเคราะห์ก็ใช้ ภาสสัมสัมวิสะเภาะ , ถ้าเกี่ยวกับเรื่องเรียนเรื่องศึกษาก็ใช้ อิติปิโส แก้วยอดฟ้า พวกนั้นแหละ มันจะเกี่ยวกับพวกปัญญาแล้วแต่สิ่งที่เขาขอ ว่าเขาจะขอเรื่องอะไร มันไม่เหมือนกัน

ถาม : (เรื่องเงินทำบุญ)

ตอบ : ถ้าเขาตั้งใจเป็นสังฆทาน ก็ไว้ในส่วนของสังฆทาน วิหารทาน ธรรมทานก็ได้ ดูถ้ามีตู้หยอดก็หยอดไป ถ้าไม่มีหลวงพ่อบอกว่า อันดับแรกเอาเข้าโรงครัว เป็นค่าอาหาร

พระ เณร คือว่าเป็นสังฆทานอยู่แล้ว อันดับที่สองก็แบ่งให้ใช้ในวิหารทานคือการก่อสร้างทั่วไป อันดับที่สามก็ค่อยเหลือเอาไว้ใช้ในฐานะของส่วนตัว อย่างเช่นว่าเจ็บไข้ได้ป่วย เป็นค้ายานพาหนะ เป็นค่าอาหาร

ถาม :

ตอบ : หลวงปู่เดิม วัดหนองโพธิ์ เป็นอาจารย์ที่ร่วมสมัยกับหลวงปู่ปาน สมัยนั้นเขาใช้คำว่าวิชามันยันกัน คือว่าต่างคนต่างมีดี ไม่ด้อยกว่ากัน หลวงพ่อเดิมท่านเก่งยันต์มหากาฬ ใครไปก็สักติดกระหม่อมให้ แต่หลวงปู่ปานท่านเก่งยันต์เกราะเพชร ถึงเวลาท่านเป่าก็ยกศาลาเลย ถ้าเป่ายันต์เกราะเพชรแล้วไปสักยันต์มหากาฬ หลวงปู่เดิมท่านบอกว่าไม่ต้องแล้ว ที่เอ็งได้แต่ก็เหลือดีแล้ว ส่วนใครที่สักยันต์มหากาฬ ถ้าไปร่วมเป่ายันต์เกราะเพชร หลวงปู่ปานท่านก็บอกว่าไม่ต้อง ท่านเป็นอาจารย์รุ่นไล่ๆ กัน แต่ว่าหลวงปู่ปาน ถ้านับแล้ว ถือว่าอายุน้อย เพราะว่าหกลีบเอ็ดอย่างหกลีบสองก็มรณภาพแล้ว หลวงปู่เดิมนี่พ่องๆ กับหลวงปู่จิ่ง อยู่กันลิ้ม หลวงปู่เดิมนี่เขาเรียกหลวงพ่อสี่ศอก ท่านสูงสองเมตร พอดีเป๊ะเลย โยมไปสร้างกุฏิให้ท่านกว่าสองเมตร ท่านนอนหัวยันตีนยันพอดีเลย หลวงปู่เดิมนี่แหละที่ท่านเอามัดหมอม มัดหมอสสมัยก่อนใช้ในการรักษาโรค คราวนี้มาถึงยุคหลวงปู่เดิมนี่ ท่านทำให้เขาติดตัวไว้ได้ ก็เลยกลายเป็นว่าติดตัวก็เป็นมหาอำนาจ ใช้ในการรักษาโรคก็ได้ ใช้ในการขับไล่พวกไสยศาสตร์ก็ได้ พวกเสียดสสมัยก่อนมันหนังเหนียว แต่มันกลัวลูกศิษย์หลวงพ่อเดิม ถ้าหากว่าพวกมิดหมอนี่ เสียบเมื่อไรก็ยุบเมื่อนั้นแหละ ทำอยู่ตั้งหลายขนาด ตั้งแต่ไปแก่นิ้ว ลงมาเจ็ดนิ้ว ห้านิ้วมีหมด จนกระทั่งเล็กๆ เหมือนปากกา แล้วลูกศิษย์ท่านที่เป็นความขี้ขลาดสมัยก่อนเยอะ ถือมิดหมอมแทนที่จะเอาขอสับ ก็เอาสันมิดหมอดีกบาล มันก็ยอมแล้ว คราวนี้เรื่องของรอยเท้านี้ รอยเท้าที่ที่เขาบูชา ท่านก็พิมพ์ให้เขาๆ จนกระทั่งมันมีงานหนึ่ง ซึ่งรู้สึกว่าเขาต้องใช้มากเป็นพิเศษ ถ้าขึ้นบั้งก็ลมใส่พอดี ท่านก็บอกว่ายกมาทั้งถาดนั้นแหละ ยกมาแล้วท่านก็เอาเท้าจุ่มครามแล้วก็วาง แล้วเอามือตบหัวเขา มันติดทะเลจนถึงผืนสุดท้ายนั้นแหละ ยิ่งกว่าซีร็อกอีก วิชานี้เรียกว่า **นะ บัด ตลอด** หลวงพ่อท่านบอกว่า เคยเห็นหลวงปู่ปานทำอยู่ครั้งเดียว ช่วงสงครามมหาเอเซีย บูรพาที่ไทยรบกับฝรั่งเศส **หลวงประธานถ่องวิจัย** มากับกำนันเถา เอาฝ่ามาเป็นถาดเหมือนกัน บอกว่าจะออกรบจะขอยันต์ คราวนี้มันเป็นเรื่องริบดวง ปกติแล้วผ้ายันต์วัดบางนมโค หลวงปู่ปานท่านให้**พระอาจารย์เจิม**เป็นคนเขียน พออาจารย์เจิมเขียนเสร็จ หลวงปู่ปานถึงเอาไปปลุกเสกอีกที พอเรื่องด่วน หลวงปู่ปานก็เลยบอกหลวงพ่อว่าไปเอาไม้เท้ามา หลวงปู่ปานเคาะเปรี๊ยะเดียว ยันต์ติดหมดทุกแผ่นเหมือนกัน ไม่รู้ว่ายันต์มาจากไหน เราเห็นผ้าขาวๆ นี้แหละ แต่ดีทีเดียวติดหมด วิชานี้เรียกว่า **นะ บัด ตลอด** เมื่อท่านมรณภาพ หลวงพ่อไม่ทันได้เรียนเอาไว้ ก็ได้ข่าวว่ามีลูกศิษย์หลวงปู่อีกคนหนึ่ง เป็นลิเก ได้วิชานะ บัด ตลอด ตัวนี้ไว้ ปรากฏว่าต่างคนต่างตาย เลยไม่ได้เรียนวิชาอีกตามเคย คือลิเกนี้เขา

หยุดหน้าฝน ช่วงนั้นพระเจ้าพรหม แล้วการที่จะไปไหนในพรหม พระท่านให้ในกรณี
จำเป็น เรียกว่าสัตตาทะกณียะแล้วไปได้ไม่เกินเจ็ดวัน กำหนดไว้เลยว่าต้องเป็น พ่อป่วย
แม่ป่วย ครูบาอาจารย์ป่วย ไปเพื่อรักษาพยาบาล เพื่อนสหธรรมิกที่อยู่ต่างวัดจะสึก ไป
เพื่อห้าม วัดพึงไปหาสัมภาระมาซ่อมวัด แล้วก็ได้รับภิกษุนิมนต์ไปเพื่อเจริญศรัทธา เรียน
ไม่ทัน สมัยนี้เอะอะ ก็สัตตาทะกณียะ ไม่รู้ขาดพรหมากันนั่งหรือเปล่า คราวนั้นเมื่อเลิก
เขาหยุด หลวงพ่อก็ไม่ได้เรียน พอออกพรรษาเขาก็ตระเวนรับงานต่อไปเรื่อย ต่างคนต่าง
ตายไป หลวงพ่อท่านบอกว่าเจ้าของโรง ที่เล่นเป็นตัวเอก ก็คือนายโรงใช่ไหม ถึงเวลาคะ
ทำแข่งขึ้นมา แล้วว่าคาถาตามวิธีครูบาอาจารย์บอกแล้วก็เป่าไป มันก็วิ่งไปเรื่อย จนกว่าจะ
มีอะไรขวางหน้ามันก็จะไปติดอยู่ตรงนั้น ถ้ามีสามกิโลอยู่ข้างหน้า มันก็ไปยืนสามกิโลนั้น
แหละถึงได้ติดอยู่ด้านโน้น อย่างนั้นแล้วแบ่งไปอยู่ที่ไหน คนก็จะมาทศนั้นมากที่สุด สมัย
ก่อนเขามีการเสกธง ถ้าเห็นธงต้องมา เสกกลอง ถ้าได้ยินเสียงกลองต้องมา ก็ตัวนี้แหละ
นะ บัด ตลอด ก็จะมาทางด้านนั้น คราวนี้หลวงพ่อกันไม่ได้เรียนไว้ อาตมาก็ไม่ได้เรียน
ไว้ วิชานี้ไม่สามารถที่จะทำได้ แต่ว่าเคยรู้มาว่าถ้าจะเรียน นะ บัด ตลอด เขาจะเข้าไปใน
ป่าช้า เขียนตัว น เอาไว้บนฝาโลง ว่า คาถา ภาวานตามแบบแล้วดับ ไปติดที่กะโหลก
ศีรษะของผีตายโนโลง ถ้าสำเร็จนี้ ต้องเอาผ้าขาววางไว้ใต้โลงแล้วตบทะเลกลงไปที่ผ้าขาว
แทน สมัยหลังมีหลวงพ่อดัง วัดบ้านค่ายที่ระยอง ก็คงสมัยใกล้เคียงกันนี้แหละ แต่ว่า
เป็นรุ่นหลังมานิดหนึ่ง อันนั้นเอาขมิ้นชันจากรหัวให้แม่ ถ้าลูกอยู่ในท้องติดหัวลูกด้วย ไม่
อย่างนั้นไม่มีทางที่จะทำได้ แต่ถ้าคุณต์เกราะเพชรน่าจะเป็นส่วนหนึ่งเหมือนกัน เพราะว่า
ถ้าเป่าแม่ก็ติดลูกด้วยใช่ไหม เพียงแต่ที่ว่าที่ชะโงกออกมาให้เห็นต้องเป็นลูกชายคนแรก
หลวงพ่อดิม พุทฺธโส เกิดมามีแต่ให้จริง มีแต่คนมาให้ท่านบิ๊มรอยเท้าทั้งวัน บิ๊มจน
กระทั่งไม่มีเรียวยแรงจะบิ๊ม นั่งแปะอยู่กับพื้นมันก็ยังจะเอาอีก ไม่มีก็ให้เป่าหัวให้ ให้เขกหัว
ให้ ให้ถ่มน้ำลายใส่หัว คนเขาถามว่าหลวงพ่อดิม ถึงขนาดนี้แล้วยังจะทำให้เขากอีกหรือ
ครับ ท่านบอกว่าใช้หนี้มัน ก่อนที่ท่านเคยเกิดเป็นคนเลี้ยงช้าง ไปตกปลอกช้าง ก็คือว่ามัด
ขาข้างเอาไว้ คราวนี้ต้องไปใช้หนี้ให้เขาจับขาบิ๊มอยู่ทั้งวัน หลวงพ่อดิมท่านทำประโยชน์
ตั้งแต่แรกจนถึงวินาทีสุดท้าย ท่านรู้เวลาตายของตัวเอง แต่ว่าท่านก็ไม่บอกใคร ท่าน
เตรียมทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว พอเวลาใกล้จะสิ้นลมท่านถามครั้งสุดท้ายว่าน้ำในสระเต็มไหม ?
ลูกศิษย์ก็บอกว่านี่เป็นหน้าแล้ง เหลือไม่ถึงครึ่ง ท่านถามใช้จนถึงหน้าฝนไหม ? ก็บอกว่า
ไม่ พอเสร็จแล้วท่านก็หลับตาเข้าสมาธิ เมฆมา ฝนตกหนักจนกระทั่งน้ำเต็มสระ ฝนหยุด
ท่านก็หมดลม สงเคราะห์จนถึงวินาทีสุดท้ายจริงๆ ฝนตกขนาดน้ำเต็มสระนี้ไม่ใช่เรื่องเล็ก
เลย ว่ากันเป็นชั่วโมงๆ หลวงพ่อดิม พุทฺธโส ถัดมาก็มีหลวงพ่อกัน วัดเขาแก้ว
หลวงพ่อน้อย วัดหนองโพธิ์ รุ่นหลังๆ ถัดจากหลวงพ่อกัน หลวงพ่อน้อยนี้ไม่รู้ว่ามีใคร
บ้าง หลวงพ่อกัน มรณภาพไปแล้ว หลวงพ่อน้อยไม่รู้ยังอยู่หรือเปล่า ?

ถาม : การที่เราฟังเทศธรรมครบ ถ้าเกิดเราทำอะไรไปด้วยได้ไหม ?

ตอบ : จริงๆ คือทำให้ตั้งใจฟังด้วยความเคารพ ถ้าไม่ใช้สมาธิจริง มันจะฟังได้ไม่ตลอด การที่ทำงานไปอะไรไป บางที่มันไม่ได้สนใจเสียด้วยซ้ำไป จะกลายเป็นปรามาสพระ รัตนตรัยไป

ถาม : แล้วอิริยาบถในการฟังจะฟังอย่างไร ?

ตอบ : ไม่มีปัญหา จะหกกะเมนต์ลังกาอย่างไรก็ได้

ถาม : แล้วประเภทอยู่ในโบสถ์แล้วใส่หมวก ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นพวกคริสต์ หรือ ฮินดู ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องของการถือของ ศาสนาเขา แต่ถ้าหากว่าบุคคลอื่น ๆ เขาใส่หมวกให้เขาถอดหมวกเสีย ถ้ามีผ้าคลุมหัวให้ เอาผ้าลงเสีย ถ้าหากว่าเขายังทำอยู่ก็อย่าไปสนทนารวมด้วย เพราะมันเป็นการไม่เคารพ ยิ่งประเภทขัตสมาธิคุยกับพระนี่ อยากรจะเตะให้หงายท้องไปเลยเชียวนะ

ถาม : แล้วลักษณะเดินกระโห่ โคลงกาย สันตึระจะเป็นอย่างไร ?

ตอบ : ก็เหมือนกับยองเบาเน็อกอกใหม่ โคลงกายก็โยกตัวไปโยกตัวมา สันตึระก็รู้ที่อยู่ แล้ว พุดไปอย่าไปสันหัว ลักษณะนั้นถ้าเด็กพุดกับผู้ใหญ่ก็ถือว่าไร้มารยาท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พุดกับพระก็ยิ่งแยเข้าไปใหญ่

ถาม : แล้วอนามาสคืออะไร ?

ตอบ : คือ เงิน ทอง สิ่งที่ใช้แทนเงิน ทอง รัตนชาติทุกอย่าง อนามาส คือ ไม่ควรจับ ผู้หญิง วัตถุที่เนื่องด้วยกายหญิง เช่น เส้นผม เสื้อผ้า รูปที่ทำเป็นรูปผู้หญิง เครื่อง ประโคมทุกอย่าง หรือเครื่องดนตรีทุกชนิด ศาสตราอาวุธทุกชนิด เครื่องมือจับสัตว์ทุก ชนิด แล้วก็ผลไม้และข้าวเปลือกที่เกิดอยู่กับต้น ถ้าวัวจะไปขโมยเขา ถึงไม่ให้จับ

ถาม : แล้วถ้าไปจับเข้า ?

ตอบ : จริงๆ มันดูเจตนาของเรา ที่ท่านห้าม ห้ามเพราะว่ากัณการสะสม กัณการมีจิต กำหนด

ถาม :

ตอบ : การลาพุทธภูมิใช้รูปห้าดอก เทียนขาวห้าดอก บัวขาวห้าดอก ตั้งใจลาหน้าหิ้งพระ

ถาม : การอยู่ด้วยกันสองต่อสอง แม็กกลางแจ้งก็ไม่ได้ ?

ตอบ : ไม่ได้ คือว่าการอยู่ด้วยกันสองต่อสอง ถ้าคนอื่นไม่ได้ยินว่าเรา คุยเรื่องอะไรกัน ถึงอยู่กลางแจ้ง เรียกว่าที่ลับหู ถ้าหากว่าอยู่ในที่มืดที่บึงพร้อมไม่เห็น เรียกว่าที่ลับตา ก็ปรับอบัติทั้งคู่ ถ้าหากว่าเขาโจทย์ขึ้นมาด้วย อาบัติอะไรก็ปรับตามนั้นเลย บอกปาราชิก ก็ปาราชิก สังฆาทิเสสก็ สังฆาทิเสส ปาจิตตีย์ก็ปาจิตตีย์ หรือว่ารับว่าต้องอาบัติอะไรก็ ปรับตามนั้น อันนี้มันเกิดจากพระอุทายีนั่นแหละ อันนี้นางวิสาขาท่านโจทย์ขึ้นมา ก็ท่าน เป็นพระโสดาบันเรื่องที่ท่านโจทย์ขึ้นมาเชื่อถือได้

ถาม : ถ้าเกิดเอ่ยชื่ออาหารนี้ ท่านจะไม่รับ ?

ตอบ : ยกเว้นได้รับอานิสงส์กฐินให้ฉันคณะโภชนาคือสิ่งที่เจ้าภาพเขาประกาศบอกชื่ออาหารแล้วร่วมฉันกินสู้รับได้ แต่ถ้าไม่ได้อานิสงส์กฐินฉันได้แค่สามองค์เป็นอย่างมาก กินนั้นแล้วต้องอาบตีทุกคำที่กินจริงๆ แล้วเกิดจากสมัยก่อนเวลาพระมหากษัตริย์หรือมหาเศรษฐีนิมนต์ก็ดี อย่างเช่นบอกว่าจะเลี้ยงข้าวมธุปายาส ได้ยินอยากกินขึ้นมา ก็ตะบี้ตะบันแย่งกันไป อย่างลืมนว่าพระสมัยก่อนไปกันที่สามร้อย ห้าร้อย เจ้าภาพเลี้ยงไหวไหมล่ะ ? ท่านก็เลยต้องกำหนดห้ามเอาไว้ ไม่ฉะนั้นออกชื่อโภชนะ หรือว่าบ้านนี้เลี้ยงอาหารดี ก็แย่งกันไปอีก ถ้าไม่ถึงคิวของตัวเอง ถ้าไม่กินนิมนต์ให้ก็ไปตำเขากอีก ไปโกรธเขากอีก หาเรื่องลงนรก

ถาม : ถ้าเกิดว่าพระวิตพื้น ออกกำลังกาย ?

ตอบ : ได้ แต่อย่าให้โยมเห็น ทำในกุฎิ อย่าให้เขาเห็น ออกกำลังกายออกได้อยู่หรอก แต่จริงๆ แล้วถ้าหากว่าพระเดินจงกรม ภาวนาอยู่มันหนักกว่าออกกำลังกายเสียอีก เพราะเขาเล่นกันเป็นวัน แล้วจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปวิตพื้นล่ะ ?

ถาม : แล้วเวลาบิณฑบาต ต้องวางอารมณ์อย่างไรครับ ?

ตอบ : จริงแล้ว ต้องจับภาพพระหรือทรงอารมณ์ภาวนาไว้ได้ตลอดยิ่งดี แต่มันยาก อาตมาเองปล้ำอยู่เป็นพรรษา กว่าจะทำให้ได้ตลอด ส่วนใหญ่มันจะเผลอแว็บหลุด พอเผลอ ก็เกาะใหม่

ถาม : แล้วเวลาที่โยมใส่บาตรจะอวยพร ?

ตอบ : ตั้งใจอธิษฐานว่า ขอให้โยมที่สงเคราะห์เรา เป็นผู้มีความเป็นอยู่คล่องตัว มีปรารถนาที่สมหวังทุกอย่าง

ถาม : พระโพธิสัตว์ที่รอตร์สู้กำลังใจท่านเทียบเท่าพระอรหันต์หรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าหากท่านที่บารมีเต็ม รอตร์สู้จริงๆ ส่วนใหญ่อารมณ์ใจจะเทียบเท่าพระอรหันต์ แต่ละเฉียดกว่ากันเยอะนะ เพียงแต่ว่ารู้เท่าทันกิเลส สามารถป้องกันไม่ให้กิเลสเกิดขึ้นในใจได้ของท่านเท่ากับพระอรหันต์เพียงแต่ไม่ได้ตัดขาดทีเดียว

ถาม : แล้วเวลาบวชครับ จะรู้ได้อย่างไรว่าองค์ไหนเป็นพระกรรมวาจาจารย์ องค์ไหนเป็นพระอนุสาวนาจารย์ ?

ตอบ : องค์ไหนอาวุโสน้อยกว่าเป็นพระอนุสาวนาจารย์ องค์ที่อาวุโสมากกว่าเป็นพระกรรมวาจาจารย์ ถ้าหากว่านั่งหันหน้าตามอัครมหาจารย์ องค์ที่อยู่ขวามือจะเป็นพระกรรมวาจาจารย์ องค์ที่อยู่ซ้ายมือ จะเป็นพระอนุสาวนาจารย์ แล้วส่วนใหญ่ อนุสาวนาจารย์จะเป็นคนให้อนุศาสน์ มี ๘ อย่าง แบ่งเป็นนิสสัย คือเครื่องที่พระต้องอาศัย ๔ อย่างคือ นุ่งห่มผ้าบังสุกุล ถือบิณฑบาตเป็นวัตร อยู่โคนต้นไม้ ฉันทยาตองด้วยน้ำมูตรเน่า และอภรณ์ยกิจ ๔ อย่างที่พระทำไม่ได้เด็ดขาดเลยก็คือ เสพเมถุน ลักของเขา

ฆ่ามนุษย์ให้ตาย อวดอุตริมนุชยธรรมที่ไม่มีในตน องค์นั้นจะเป็นผู้ให้อุศาสน์ เรียก
อนุสาวนาจารย์ อีกองค์ก็เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ถาม : (ถามเรื่องสร้างธงท่านปู่)

ตอบ : สร้างก่อนได้ แต่ตอนเสกต้องทำให้ถูกพิธีกรรม โดยเฉพาะธงท่านปู่นี้มีเครื่อง
บวงสรวงที่ไม่เหมือนใคร คือ ต้องมีผ้าขาวคู่หนึ่ง ถ้าจะเอามาเข้าพิธีก็เอาผ้าขาวมา
๒ ผืน ใส่พานมา ซ้ายผืน ขวาผืน ทางเดียวกันก็ไม่ได้ด้วย

ถาม : แล้วเวลาพระให้พร จะเลือกบทไหนดี ?

ตอบ : แล้วแต่ มันจะมีจำกัดเหมือนกัน อย่างเช่นว่าอันไหนที่เป็นงานศพก็จะให้บท
อะทาสิเม อะกาสิเม ญัตติมิตตตยาฯ บางทีเขาตัดเอาครั้งเดียว ขึ้น อะยังฺจะโซ ทักขินา
ทินนยาฯ มันก็เป็นครึ่งหลังของบทอาทาสิเม ถ้าหากเป็นงานมงคลทั่วๆ ไป ส่วนใหญ่ก็ใช้
มงคลจักรวาลน้อย ถ้าหากเป็นเรื่องการถวายสังฆทานใช้บท อัคคะโต เว ปะสันนหานัง
ถ้าหากว่าเป็นของที่ถวายตามกาลอย่างเช่นว่า ถวายกลิ่น ถวายผ้าอาบหน้าผน ใช้บท กาล
ทะทันติ สะปัญญาฯ ถ้าหากว่าให้พรคนป่วย มารดน้ำมนต์ ต้องการให้หายก็ขึ้นบท โส
อัตถะลัทโธ เขาจะมีเฉพาะของเขาเหมือนกัน ถ้าหากว่าเขาถวายอาหารก็ ภูตตา โภคยาฯ
แต่ละบทจะใช้ในโอกาสและวาระ เราจะมั่วก็ได้ เพราะโยมเขาไม่รู้ แต่ถ้าเจอโยมที่เขา
เดี๋ยวเขาท้วงมาจะขายหน้าเขา

ถาม : แล้วเวลาที่เราให้พรจะทำอารมณ์อย่างไร ?

ตอบ : ก็ตั้งใจนึกถึงพระเลย นึกว่าพระท่านว่าเองเลย นึกถึงภาพพระท่านสวดเองเลย
ง่ายดี

ถาม : สำหรับโยมอุปัฏฐากนี้สามารถขอทุกอย่างได้ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วก็ เอาแค่สมควร ขอแค่ที่จำเป็นของพระ ไม่ใช่ว่าโยมอุปัฏฐาก
ปวารณาแล้ว ก็ขอ सबันหันแหลกเลย อย่างนั้นจะไม่ใช่พระ ขอในสิ่งที่สมควรแก่สมณะ
วิสัย จริงๆ ก็ไม่มีอะไรให้ขอมากไปกว่าจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ คิลานะเภสัช เท่านั้น
แหละ จีวรชุดหนึ่งก็ใช้กันจนลืมนี่ไปเลย บิณฑบาตก็บิณฑเองอยู่ทุกวันใช้ใหม่ เสนาสนะก็
อยู่อาศัย ให้อย่างไรก็อยู่อย่างนั้น คิลานะเภสัช ยารักษาโรค ถ้าหากว่าป่วยใช้เป็นโรค
เฉพาะก็ขอโยมได้ หรือไม่ก็ไปหาหมอ หมอก็จัดให้อยู่แล้ว

ถาม : แล้วเรื่องการสอนธรรมะ จะเป็นการอวดอุตริมนุชยธรรมใหม่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของการสอนกัน ที่เขาว่าอุตริมนุชยธรรม อย่างเช่นว่า ฉาน
วิโมกข์ วิมุติ สมာธิ สมာบัติ ห้ามบอกกล่าวกัน มิฉะนั้นจะเป็นการอวดอุตริมนุชยธรรม ถ้า
หากว่าเรามีจริงกล่าวถึงได้ ถ้าเป็นการสอนธรรมกัน ถ้าไม่ใช่การสอนธรรมกัน กล่าว
เพื่ออวดไม่ได้

ถาม : (เรื่องทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน)

ตอบ : ถ้าหากว่าฝันไม่เป็นไร แต่หากว่าเสียดสีกับผ้าหรือกระทบกับผ้าแล้วเป็นเองไม่เป็นไร ยกเว้นตั้งใจจะทำ ถ้ามันหลุดออกมาจากบัสสาวะเองก็เรื่องของมัน ยกเว้นแต่ตั้งใจ เรื่องของธรรมชาติตรงไปตรงมา คำว่าแก้งทำ ก็คือตั้งใจทำ แก้งฆ่าสัตว์ให้ตาย ก็ตั้งใจให้ตาย แก้งทำน้ำอสุจิให้เคลื่อน คือตั้งใจให้มันเคลื่อน

ถาม : แล้วถ้าเกิดเรื่องการกล่าวเตือนพระภิกษุ ?

ตอบ : ไม่ต้องเสือกยุ่งเลย โดยเฉพาะพระใหม่ มันทะเลาะกันมาเยอะต่อเยอะแล้ว เพราะว่าต่างคนต่างรู้ดีนั่นแหละ เป็นหน้าที่ของครูบาอาจารย์เขาจะตักเตือนเอง

ถาม : ของอะไรที่เราสามารถใช้เป็นส่วนตัวได้บ้าง ?

ตอบ : ถ้าเป็นของที่ใช้ตอนเป็นฆราวาสนั้น เป็นของเราถึงเวลาสึกแล้วเอากลับมาได้ แต่ถ้าเป็นของที่เขาดังใจใช้ในการบวชอย่างเช่นว่า จีวรก็ดี ผ้าห่ม หมอน อะไรพวกนี้ของทุกอย่างที่เป็นของสงฆ์ไปของทุกอย่างที่ออกจากโบสถ์มา รับจากโยมมาก็ดี เป็นของสงฆ์ทั้งหมด ถ้าต้องการต้องชำระหนี้ทำราคาปัจจุบัน

ถาม : (ถามเรื่องการฉันภัตตาหารในเวลาวิกาล)

ตอบ : ไม่ใช่อิมะ เนยใส เนยข้น...น้ำอ้อย ไม่ใช่ฟาดกันพุงกาง ถ้าสมัยหลวงพ่อน้ำร้อนหนึ่งแก้ว น้ำตาลหนึ่งช้อนชาแค่นั้นแหละ ท่านให้เอาอย่างนั้นจริงๆ ถามว่าทำไมต้องน้ำร้อนครับ ท่านบอกว่าน้ำร้อนทำให้กระเพาะมันขยายตัว มันจะไม่บีบเข้ามาทำให้ไม่รู้สึกหิว น้ำตาลก็เพิ่มสารอาหารที่มันอยากได้เข้าไปหน่อยหนึ่ง

ถาม : เมื่อไรห่มดองกับห่มคลุม ?

ตอบ : ห่มดองใช้กับวาระที่สำคัญ เช่นว่า สวดมนต์ ทำวัตร กรรมฐาน แล้วก็เข้าหาพระผู้ใหญ่อย่างนี้ ถ้าห่มคลุมนี้ใช้เวลาออกนอกวัด ถ้าหากว่าออกนอกวัดห่มดองไปก็ใช้ได้ แต่เป็นทางการจนเกินไป เหมือนกับให้เกียรติเขาเต็มที่ ห่มเสียดครบชุด เต็มยศ แต่จริงๆ แล้วออกข้างนอกให้ห่มคลุม อยู่ในวัดให้ห่มเฉียงป่า คือ ปล่อยแขนข้างหนึ่ง ถ้าหากว่างานสำคัญของวัดก็ห่มดองพาดสังฆาฏิเข้าไป แต่ถ้าพระธรรมยุต เวลาออกข้างนอกท่านก็เอาสังฆาฏิซ้อนกับจีวรแล้วห่มไป แต่บางองค์ท่านห่มคลุมแล้วเอาสังฆาฏิพาดไหล่ไปด้วย

ถาม : ถ้าจะไปข้างนอกต้องบอก ?

ตอบ : จำเป็นต้องบอก นี่เป็นศีลพระเลย ต้องบอกผู้ปกครองเอาไว้ ถ้าเจ้าอาวาสไม่อยู่ก็ต้องบอกผู้ที่ทำการแทน ไม่อย่างนั้นก็โดนอาบัติศีลขาดเลย

ถาม : คำว่าไม่เอื้อเพื่อหมายถึง ?

ตอบ : คือไม่เคารพ คำว่าเอื้อเพื่อความหมายก็คือเคารพและปฏิบัติตาม ไม่เอื้อเพื่อตามพระวินัยก็คือไม่เคารพ ไม่ปฏิบัติตามคือประเภทผิดแล้ว ผิดอีก

ถาม : (ถามเรื่องพินทุ)

ตอบ : ให้ทำทันทีตั้งแต่ออกจากโบสถ์มา คำว่า **พินทุ**นั้นแปลว่า วงกลม เขาว่าให้มีขนาดไม่เล็กกว่าแววหางนกยูง นั่นคือเท่าหัวแม่มืออย่างนี้ จะได้เป็นเครื่องหมายที่ชัดเจน ใ้รู้ว่า เป็นของเรา

ถาม :

ตอบ : อันนี้เราดูตัวเองได้ คือว่ามันจะตีแคไหนก็ตาม เขาไม่ให้ยึดติดกับผลอันนั้น ให้ตั้งหน้าตั้งตาทำต่อไป ถ้าคิดว่าอันนี้เราทำได้แน่ ศิลห้เราทำได้แน่ ขยับขึ้นไปศิลปแต่ทดลองดู

ถาม :

ตอบ : หลวงพ่อท่านบอกว่า **กามัญบุรี** มีภูเขาอยู่ลูกหนึ่ง โดดเดี่ยวไม่เข้าเทือกกับเขา ลูกโตเลย ภูเขาลูกนั้นตั้งแต่กึ่งกลางเขาออกไปสิบห้ากิโลเป็นทองคำหมด อาตมางมเจอเป็นโยมงมเจอไหมละ ? ก็ท่านบอกอย่างนี้ยังเจอเลย นี่ **สุพรรณ**เล็กกว่าเมืองกามัญตั้งเยอะ เมืองกามัญแค่ทองผาภูมิอำเภอเดียวใหญ่เท่ากับ **สมุทรสาคร** **สมุทรสงคราม** และ **สมุทรปราการ**รวมกัน แล้วที่เหลือมันใหญ่แค่ไหนละ ? สุพรรณเล็กกว่าตั้งเยอะ

ถาม :

ตอบ : เอาอย่างนี้แล้วกัน ตระเวนไปตามวัดสายหลวงพ่ ออย่างหลวงพ่อโห่งที่ปัจจุบันเรียก **วัดอัมพวัน** ที่สองพี่น้อง หลวงพ่อโห่งกับหลวงพ่อขอมนี้วัดจะอยู่ใกล้ๆ กัน วัดหลวงพ่อโห่งตอนนี้มีศพหลวงพ่อทองใบที่เป็นลูกศิษย์ตายแล้วไม่เนาอยู่ แต่หลวงพ่อโห่งเขาผานะ ถัดไปอีกนิดหนึ่ง หลวงพ่อขอมวัดไผ่โรงวัวก็ไม่เนาเหมือนกัน หรือไม่ก็เลยไปโน้นเลย หลวงพ่อเนียม วัดน้อยก็ได้ หลวงพ่อปลื้ม วัดสวนหงส์ไม่รู้เขาจะเผาหรือเปล่า ? เพิ่งมรณภาพเมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง เอาลักษณะนี้แหละ ไปตระเวนดูอยากได้หรือเปล่าจะพาไปชูด ?

ถาม : ไม่อยากได้ค่ะ แต่อยากรู้ว่า มีจริงๆ หรือเปล่า ?

ตอบ : มีจริงๆ จะ ตอนแรกก็คิดว่าฝันไปหรือเปล่า ก็เลยให้เพื่อนทหารไปเอาเครื่องมือวัดแรรไปเช็ค ก็เป็นเรื่องจริง คือมันเยอะจนน่ากลัว ในชีวิตไม่เคยเจอของธรรมชาติอะไรอย่างนั้นมาก่อนเลย มันเป็นแบบทรายจะ ตักขึ้นมาเป็นทรายเลย แต่ว่ามันเป็นทอง มันเป็นเม็ดเล็กๆ ละเอียดๆ ตอนแรกคิดว่าจะเป็นก้อน อย่างเป็นก้อนอย่างแกร่งก็สัปลายนี่วเท่านี้ อาตมาเป็นพระเลยขนไม่ได้

ถาม : อ่านแล้วรู้สึกที่ท่านทำงานเหนื่อยมากเลย ?

ตอบ : ถ้าเขาจริงเอาจัง มันง่าย มันสำคัญว่าเราเอาจริงหรือเปล่า ? บางอย่างต้องทำให้พอดี เกินก็ไม่ได้ ขาดก็ไม่ได้ ถ้าหากว่าเกินพอดีมันทรมาณร่างกายจนเกินไป ร่างกายถ้าได้รับการทรมาณมากจิตใจก็จะกระวนกระวาย กังวลอยู่ตรงนั้น มันก็ไม่ก้าวหน้า ขณะเดียวกันถ้าสบายเกินไป ก็เลสมันก็จะเป็นเจ้านายเราแทน มันก็ไม่

ก้าวหน้าอีกเหมือนกัน มันต้องพอดี คราวนี้พอดีของแต่ละคนมันไม่เท่ากัน มันไม่มีมาตรฐาน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ มันมีตามกำลังใจ กำลังกาย กำลังสติปัญญาของเราที่จะต่อสู้กับมัน ถ้ามันบอกว่าไม่ไหวอย่าเพิ่งเชื่อมัน มันบอกว่าไม่ไหวก็ลองฝืนดูชนิดหนึ่ง ถ้าฝืนได้ก็อย่าให้เกินชั่วโมง เพราะว่ามันนั้นมันเป็นการทรมาณร่างกายแล้ว ตั้งเวลาไว้เลยแต่ใหม่ ๆ อย่าเพิ่งไปตั้งนะ เพราะว่าถ้าร่างกายมันแยจจริง ๆ ทำหน้าที่มันก็นานอย่างกับชั่วโมง อาตมาเคยนั่งประเภทเหงื่อมันไหลอย่างกับงูเลื้อยเลย ลองดูว่าห้าชั่วโมง สิบชั่วโมง รสชาติเป็นอย่างไร มันเหมือนกันจะทะลุ หนึ่งไปๆ มันเหมือนอย่างกับเนื้อมันบางลงๆ จนกระทั่งมันจะทะลุหนึ่งออกมา สูดยอดความทรมาณเลย บอกไม่ถูกว่ามันเจ็บมันปวดขนาดไหน

ถาม :

ตอบ : คือถ้าเราเข้าไปสนใจอยู่มันก็ไม่ผ่าน แต่ถ้าเราไม่สนใจปั๊บ จิตมันจะตัดไปเลย เพราะประสาทมันแยกจากกัน คราวนี้หนึ่งไปสามวันสามคืนก็ไม่มีปัญหา

ถาม :

ตอบ : คือว่าถ้าไม่รู้ก็ถือว่าความผิดน้อย แต่ถ้ารู้แล้วยังทำนี่ถือว่าเจตนาปรามาสพระรัตนตรัยเลย

ถาม : (ถามเรื่องพระพุทธรูป)

ตอบ : เท่าที่เคยเจอประสบการณ์ของตัวเอง ก็มีแต่รอยพระพุทธรูป อย่างเป็นรอยพระพุทธรูปเจ้าเท่าที่เคยดู มันก็ยังไม่ชัดเจนเป็นรูปหัตถ์โดยตรงก็มี บางทีก็เหมือนกับเป็นแค่นิ้วมือ แต่คราวนี้นั้นสำคัญที่ว่าอยู่ที่คนเราเชื่อถือ ถ้าคนเราเชื่อถือ ถือว่าเป็นพุทธานุสสติ อะไรก็ได้ สมัยก่อนนักเทศน์เขาถามกันเช่นว่า เขาขุดส้วม แล้วเจอไม้ท่อนหนึ่ง สมมติว่าไม้ท่อนนั้นมันจมอยู่ในส้วมมาแล้วห้าปีสิบปี เอาขึ้นมาทำความสะอาดเสร็จเรียบร้อยและเป็นพระพุทธรูปให้คนเขากราบไหว้ จะได้บุญไหม มันก็ได้เพราะว่าคนเห็นเป็นพระพุทธรูป คนไม่ได้เห็นเป็นไม้ที่อยู่ในส้วม ตัวพุทธานุสสตินี้คือการยึดเกาะพระพุทธรูป เห็นเป็นพระพุทธรูป ใจนึกถึงพระพุทธรูปก็ได้เลย แล้วอีกอันหนึ่งสมัยก่อนเด็กมันใส่ตะปิ้ง ถึงเวลาขอบริจาคเงิน บริจาคทอง บริจาคทองเหลือไปหล่อพระพุทธรูป เอาตะปิ้งเด็กไปหล่อพระพุทธรูปจะได้บุญไหม ทำไม่จะได้ ก็ได้ ก็เขาหล่อเป็นพระถึงเวลาไหว้ก็ไหว้พระไม่ได้ไหว้ตะปิ้งเด็ก นั่นแหละนักเทศน์สมัยก่อนเขาถามกันเอาตายเลย ถ้าไม่แมนตำราจริง ๆ เสร็จเขาจะ ลักษณะเดียวกัน มันถึงจะใช่หรือไม่ใช่ก็ตาม ถ้าใจเขายึดถือก็ใช่เลย อย่างมีพ่อค้าชาวพม่าอยู่คนหนึ่ง เขาก็ประเภทเรียกว่ารักกตัญญูต่อแม่ตัวเองมาก จะไปค้าขายที่อินเดีย ก่อนจะไปก็กราบลาแม่ ถามแม่ว่าจะเอาอะไรบ้างไหม ถ้าไม่กินวิสัยก็จะหามาให้ แม่บอกว่าอยากได้พระธาตุเขี้ยวแก้ว พระสารีบุตร ทำยังกับหาซื้อได้ในตลาด ลูกชายก็รับปากด้วยความที่รักแม่ ไม่อยากกปฏิเสธให้แม่เสียใจ ถ้าอยากได้

ก็ต้องได้ ไม่คิดว่ามันจะหายากแค่นั้น ลูกก็ไปค้าขายจนกระทั่งสินค้าหมดแล้วจะเดินไปหา ก็ไม่รู้ว่าจะเดินไปหาพระธาตุเขี้ยวแก้วที่ไหน กลับมาเจอหมาตายอยู่ที่เลยทุบเอาเขี้ยวหมาไปล้างขัดเสียอย่างดี ใส่ผอบไปให้แม่ แม่ก็ตืออกดีใจว่าได้พระธาตุเขี้ยวแก้วพระสารีบุตรมา ก็ตั้งใจบูชา สวดมนต์ไหว้พระบูชาอย่างดี พอกกลางคืนปรากฏว่าเขี้ยวหมาเปล่งแสงสว่างไปทั่วกระท่อมเลย คือใจเขายึดว่าเป็นเขี้ยวแก้วพระสารีบุตร เทวดาท่านก็ต้องสงเคราะห์ให้ เจ้าลูกชายก็อกจะแตกตาย พุดก็พูดไม่ได้ มันกลายเป็นของแท้ไปได้ อย่างไรก็ตาม มันสำคัญตรงใจยึด ถ้ายึดใจเกาะ โดยเฉพาะพุทธานุสสติ ธรรมมานุสสติ สังฆานุสสติ เกาะเป็นอันว่าใช่

ถาม : เหมือนกับอ่านธรรมะปฏิบัติตอนเช้าสัวม เข้าสัวมที่ใ้ปฏิบัติจิตได้ดี ?

ตอบ : จะ นั้นแหละสำคัญที่สุด อยู่ในสัวมจำเป็นต้องภาวนาไว้ ไม่มีใครเขาทำอะไรเลย ยิ่งทำยิ่งดี เพราะตอนที่เราเจอผลอสติ ส่วนใหญ่ก็ตอนเข้าห้องน้ำ ห้องสัวม ตอนเคลิ้มกำลังใกล้จะหลับ ถ้าหากว่าเราเจอผลอสติตอนนั้นอันตรายนางอย่างมันจะเข้ามาแทรกได้ เพราะฉะนั้นยังอยู่ในสัวมยิ่งต้องภาวนา พระพุทธเจ้าท่านไม่รังเกียจหรอก

ถาม : ตอนเป็นฆราวาสนี้ ถือศีลแปดตลอดเวลาเลยไหม ?

ตอบ : สองปีก่อนบวช มันมีอยู่วันหนึ่งที่หลวงพ่อบอกที่ขอยสยลหลังจากออกจากกรรมฐานแล้วว่า ผู้ที่ปฏิบัติอยู่วันนี้ พระท่านบอกว่ามีอยู่ ๗๐ คน ถือศีลแปดทรงตัวได้เลย เราก็พันธงไช้เลย ว่า ข้าคือหนึ่งใน ๗๐ คน นั้น จำไว้เลยนะว่าการตัดสินใจนั้นสำคัญที่สุด ถ้าเราตัดสินใจอย่างนั้นเมื่อไรได้ มรรคผลมันก็จะมา ถ้าตัดสินใจตอนนั้น มันก็จะมาตอนนั้น รุ่งขึ้นมันก็เหมือนกับคอกหอยมันตัน มันไม่อยากกินอะไร คราวหลังเที่ยงแล้วก็ป็นอันว่าเลิกกัน มันจะเป็นของมันเอง มันก็ตีได้เตรียมอดข้าวไว้ตั้ง ๒ ปี จาก ๖๓ โลครึ่ง เหลือ ๕๔ โล

ถาม : ถ้าไม่บวช สงสัยจะไม่ได้เจอหลวงพี่ ?

ตอบ : ก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็หลวงพ่อบอกท่านชวน ก็ต้องบวช ตีอกกับพ่อไม่ได้หรอก ท่านรู้ไม่หมด ของเรารู้หมด ถามๆ ท่านเท่าไรก็ตอบได้ ไม่รู้จักหมดสักที ของเรานี้ ถามๆ ไป ก็หมดเสียแล้ว

ถาม : (คุยเรื่องลูกศิษย์หลวงพ่อกู้ใช้ทิพจักขุญาณดูหมอ)

ตอบ : บุคคลที่ไปหาหลวงพ่อบอกว่ามีสองแสนเศษ งานใหญ่อาจถึงสามแสนกว่า แต่หลวงพ่อบอกว่า การที่ว่าเป็นลูกศิษย์ของข้าไม่จำเป็นต้องมาหาข้าก็ได้ อันดับแรกให้ตั้งใจรักษาศีลห้าให้ครบ อันดับที่สองให้ตั้งใจเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จริงๆ อันดับสามให้ตั้งใจว่าตายเมื่อไรขอไปพระนิพพาน ถ้าประเภทนี้ต่อให้ไม่ไปหาเลย หลวงพ่อก็รับเป็นลูกศิษย์ แต่ถ้าพวกที่อ้างตัวว่าเป็นลูกศิษย์แล้วไม่สามารถปฏิบัติสามข้อนี้ได้ ต่อให้มันอยู่กับข้าทุกวัน ข้าก็ไม่ถือว่ามันเป็นลูกศิษย์ สะใจไหม ก็ดู

เขาก็แล้วกันว่าเขาทำได้หรือเปล่า คราวนี้เข้าใจแล้วนะว่าลูกศิษย์ประเภทไหนที่หลวงพ่อบอกว่าใช่ แล้วประเภทไหนที่ไม่ใช่ คนไปหาหลวงพ่อบอกต่อมาก ใครเขาบอกว่าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบอกว่าใช่ เราปฏิเสธเขาไม่ได้แต่ให้ดูความประพฤติของเขาแทน หลวงพ่อบอกกับพระอยู่เสมอบอกว่า แกบอกเขาว่าเป็นพระวัดท่าซุง แกเอาซุงตีๆ หรือเอาซุงทุบๆ ไปเอาตัวเขา ถ้าประเภทซุงทุบๆทำนไม่รับหรือก็จะ

ถาม : (คุยเรื่องความไม่พยายาม)

ตอบ : มันมีคาถายูบหนึ่ง ซึ่งผลของมันรุนแรงมากเลย คือสัมปจิตตานิ ผู้ที่ได้กลั่นแก้มรณะ เราไม่ต้องไปตอบโต้ ไม่ต้องไปอะไรเขา ให้จุดรูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย ขอบารมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดา ครูบาอาจารย์ โดยมีพระพุทธเจ้า ผู้มีนามว่าเรวัตตะเป็นที่สุด ขอให้ท่านช่วยสงเคราะห์ให้เราพ้นจากเรื่องเดือดร้อนนี้ อันนี้แหละคนทำช่วยเอง ถ้าเขาทำดีกับเรา เขาก็รับตีไปหลายเท่า ถ้าเขาทำไม่ดีกับเราก็ดูแลเอง เราไม่ได้ทำอะไรเขาหรอก กฎแห่งกรรมสนองเขาเอง

ถาม :

ตอบ : อันนี้เป็นงานของท่านโดยตรง สมเด็จพระพุทธเรวัตตะนี่ สมัยของท่านเขาแก้มกันซึ้งๆ หน้า ท่านเทศน์อยู่มันก็แก้มดิ้นๆ พรรคๆ อยู่กลางศาลาอย่างนี้ คือจะให้คนเสื่อมศรัทธาท่านให้ได้ เพราะว่าศาสนาอื่นๆ เขาเสียลาภไปเยอะเมื่อท่านตั้งศาสนาพุทธขึ้นมา ก็พยายามจะแก้มท่านทุกวิถีทาง เพราะฉะนั้นองค์นี้ถนัดที่สุดกับการรับมือพวกช่างแก้ม ท่านเคยให้พรไว้เลยว่า ถึงเวลาถ้าเดือดร้อนขึ้นมาแล้วให้บอกท่านจุดรูป ภาวนา คาถาบทนี้เต็มมันจึงไปเองเราไม่ได้ทำเขาหรอก

ถาม : แล้วคาถา สัมปจิตตานิ ?

ตอบ : อันนั้นก็ใช้ได้อยู่ อันนั้นเรียกว่าสารพัดนึกจะ แต่อันนี้โดยประเภทโดยตรงเลย อันนั้นเหมือนเอาขวานไปถากไม้ มันก็ถากได้เหมือนกันแต่มันไม่ถนัด

ถาม : หลวงพี่รับสัมครลูกแก้วไหมคะ แล้วต้องทำอย่างไรบ้าง ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ ให้ตั้งใจทำตามกติกาหลวงพ่อบอก ต้องมีศีลห้าบริสุทธิ์ เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มันคง ตั้งใจว่าตายแล้วจะไปทีนั้น เดียวก็เป็นลูกแก้วหลวงพ่อบอกไปเอง ไม่ใช่ลูกแก้วหลวงพ่อบอก ทำอย่างไรบ้าง ? อันดับแรกต้องอดข้าวเก่งๆ อันดับที่สองต้องไม่ขี้แย หลงทางที่สามวันเจ็ดวันห้ามร้องไห้เด็ดขาดจะ มันจะทิ้งเหนื่อย ทั้งหัว ทั้งสุดยอดของความทรามาน ทำอย่างไรจะให้เราคิดตัดร่างกายได้ เลิกห่วงร่างกายได้ แล้วของเรานี้ก็ต่อจริงๆ เลย เจ้าประคุณ จนถึงวันที่สิบเอ็ดสิบสองใจมันถึงยอมรับกฎของกรรม ความที่มันเป็นนกรบมาทุกชาติ มันตั้งหน้าตั้งตาสูตะบันเลย ไม่ยอมรับกฎจริงๆ พอยอมรับกฎของกรรมบึงเดียวกลายเป็นสังขารเบกขาญาณไปเลย มันไม่เอาต้นไม่เอากลาง มันโดดไปปลายเลย จะว่าไม่กลัว มันก็เย็นไปถึงสันหลังเหมือนกันนะ แต่ว่ามันไม่หนี เคยไปโดน

ควายล้อมอยู่กลางป่า น่าจะเกินสามสิบตัว แต่ที่ประจันหน้ากับเรานั้น นับเรียบร้อยแล้ว สิบสองตัว แล้วที่ยังแหกป่าโครมๆ นี้ไม่รู้อีกเท่าไร ชนิดที่แม่เตรียมจะซาร์จแล้ว เพราะมันหวงลูกมัน แล้วถึงเวลาเสื่อมันจะลงไปกินน้ำ มันก็อาละวาดใหญ่ เพราะว่าเราอนขวางทางมันอยู่ แต่มันไม่กล้าเข้าใกล้

ถาม :

ตอบ : คำว่าซื้อขายแลกเปลี่ยนโดยรูปิยะ ที่มันไม่เหมาะไม่งาม เราใช้เด็กวัดไปซื้อแทนได้ เช่น พวงมาลัย ดอกไม้ รูปเทียน มาบูชาพระองค์อย่างนี้ ถ้าเรารู้สึกว่ามันไม่ดี หรือเขาถือสาเรื่องนี้ ก็ใช้เด็กวัดไปทำแทน

ถาม : (คุยเรื่องการแขวนพระ)

ตอบ : เป็นเรื่องจำเป็นเสียด้วยซ้ำไป เพราะว่าถ้าสมาธิของเราไม่ดี ไม่สามารถจะทรงอารมณ์อยู่ได้ตลอดเวลา โอกาสที่จะพลาดให้ อันตรายเข้ามาทำให้ได้มันมีอยู่ เพราะฉะนั้นการพกพระอยู่กับตัว ถึงเวลาเข้าภาวนาให้พระอยู่กับตัว ภาวนาให้ท่านคุ้มครอง ท่านจะรักษาเราได้ตลอด ตัวเราปลอดภัย แต่พรหมหรือเทวดาท่านไม่ปลอดภัยแล้ว

ถาม : ตอนเข้านี้ควรจะต้องตั้งสักกี่โมง ?

ตอบ : ตั้งสามตีสี่ก็ได้แล้วแต่เราหนด แต่อย่าตื่นสายมาก ถ้าตื่นสายมากก็เลสมันตื่นก่อนก็ฟุ้งซ่านมาก ตื่นก่อนก็เลสนั้นแหละดี ภาวนาจนอารมณ์ใจทรงตัว รัก โลก โกรธ หลง มันก็เย็นไปเสียแล้ว โคนดับไปชั่วคราวก็สบายไปทั้งวัน แต่ถ้าใจเลสตื่นก่อนก็มีเรื่องยุ่งๆ นี้ ฟุ้งซ่านไปทั้งวัน รักษาอารมณ์ใจให้ดี ถ้ารักษาอารมณ์ใจไม่เป็น มันจะเป็นโทษแก่ตัวเรา เรื่องของหนังสือกิติ วิทยุโทรทัศน์กิติ หนังสือพิมพ์กิติ อ่านได้ แต่ว่า ต้องรักษาอารมณ์ใจตัวเองให้เป็น รักษาไม่เป็นก็เหมือนรู้ว่าอาหารมันไม่ดี แต่ก็กิน ก็เจ็บ บ้าง แสบท้องบ้าง

ถาม : (ถามเรื่องการทำสมาธิ)

ตอบ : การนั่งทำสมาธิภาวนาตัวสำคัญคือสติที่รู้อยู่ตอนนั้น อย่าให้สติเคลื่อนออกจากลมหายใจเข้าออก ตามรู้เข้าไปว่ามันผ่านรูจมูกแล้ว ผ่านอกแล้ว ไปสุดที่ท้องแล้ว และออกจากท้องมาแล้วผ่านหน้าอกแล้ว มาอยู่ที่จมูกแล้ว ต้องให้ความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่ตอนนี้ อย่าไปคิดเรื่องอื่น คิดเรื่องอื่นเมื่อไร ดึงมันกลับมา ไม่อย่างนั้น มันจะไม่ก้าวหน้า พอถึงเวลามันฟุ้งซ่านอีกใจหนึ่งมันยังพุทโธอยู่ อยู่ ก็เหมือนกับท้องอาชยานอย่างที่ว่า ไม่มีอะไรแนะนำอะไร เพียงแต่ให้ทำใหม่ การนั่งทำสมาธิภาวนาจุดสำคัญคือการสงบของใจ เรื่องอื่นเป็นของแถม ของแถมชนิดที่ต้องการหรือไม่ต้องการเขาก็ต้องให้มา ซ้อรถเขาก็ต้องให้ล้อมาแน่ๆ ไม่ต้องไปตั้งหน้าตั้งตาหาล้อรถ ขอให้ล้อรถให้ได้ ล้อรถแน่ ท่านถึงจะให้เรภาวนาอย่างเดียว พอถึงเวลาจิตมันทรงสมาธิได้ มันจะรู้

เห็นเอง การรู้เห็น ไม่ใช่เรื่องดีเสมอไป เพราะว่าเราอาจไปยึดติดกับมันก็ได้ ทำให้ การปฏิบัติของเราไม่ก้าวหน้า การปฏิบัติที่แท้จริง คือการทำให้หมดสิ้นซึ่งกิเลส คราวนี้มันจะหมดสิ้นได้เท่าไร มันจะลงได้เท่าไร อยู่ที่ความสามารถของเรา เรื่องอื่น เป็นเรื่องที่เขาแถมมาให้ สำคัญที่สุดตรงนั้น คือเพื่อความสุขในปัจจุบัน ให้จิตของเรา ไม่ฟุ้งซ่าน อนาคตถ้าเราทรงความดีได้ เราก้ไปเกิดในที่ดี อย่างเช่นไปเป็นเทวดา เป็น พรหม หรือไปนิพพานเลย อย่าไปชวนชวายเป็นไปอยากรู้อยากเห็น ตัวอยากมันจะ กัน ภาวนาไปอย่างเดียว เดียวถึงเวลาผลมันจะเกิดเอง กำหนดสติรู้อยู่กับลมหายใจเข้า ออก อยู่กับปัจจุบันแค่นี้ สิ่งที่เราคิดมัน มันพาเราให้เรากุขทั้งนั้น คิดไปในอดีตก็ตี คิดไปในอนาคตก็ตี ล้วนแล้วแต่ พาให้เราฟุ้งซ่าน หยุดอยู่กับปัจจุบัน อยู่กับลม หายใจเข้าออก อยู่กับการภาวนา หายใจเข้าพุท หายใจออกโร นับหนึ่งหายใจเข้าพุท หายใจออกโรนับสอง ไล่ไปเรื่อย เอาสีก้าสลิปคูก็พอ ถ้าทำไม่ได้โดยไม่ฟุ้งซ่านไปกับอารมณ์ อื่นได้นับว่ายอดมุนษย์แล้ว ถ้าหากว่าเว็บไปเรื่องอื่นนี้ ตั้งต้นนับใหม่เลยนะ ให้มันได้ทุก วัน ถ้ามันเมื่อยขา ปวดหลัง ก็เปลี่ยนอริยาบถก็ได้ ไปยืน หรือว่าไปเดิน ไปนอนก็ได้ แต่ ว่าอริยาบถนอนต้องกำหนดสติให้มันคงเข้าไว้มีจะนั้นจะหลับ

ถาม : เวลาหนึ่งแล้วรู้สึกปวด ?

ตอบ : เรื่องของร่างกาย ภาษาทางพระเรียกว่า**ขันธมาร** มารคือสิ่งที่จะมาขวางไว้ไม่ให้ เราทำความดี เพราะว่าเรปกติเป็นสาวกเขาอยู่แต่ถ้าใครดีนรณ ทำความดี ก็จะถูกจาก อำนาจของเขา เขาก็จะพยายามขัดขวางเรา มารมีอยู่ด้วยกัน ๕ อย่างคือ กิเลสมาร ความชั่วที่นอนนิ่งอยู่ในใจมานาน มันก็อาละวาด **อกิสังขารมาร** เป็นบุญ / บาปที่เราทำ มาขวางเราได้ ทำบุญมาทรงอุปมาณได้ ตายไปเป็น อรูปพรหม อย่างเช่น เหนอสัญญาณา สัญญาตนพรหม ต้องอยู่นั้นตั้งแปดหมื่นมหากัลป์ ไม่ต้องทำมาหากินอะไรเลย ความดีก็ ขวางได้ ส่วนความชั่วก็ขวางเป็นปกติอยู่แล้ว**ขันธมาร**ร่างกายเรา เดียวเจ็บโน่นเดียวปวด นี้ เดียวเมื่อนั้น เขาไม่ต้องการให้เราทำความดี ก็เลยดึงความสนใจจากจุดเฉพาะหน้า การที่เราปฏิบัติภาวนา เขาไม่ให้สนใจยึดติดร่างกายอยู่แล้ว คราวนี้เราไปยึดก็เป็นอันไม่ ก้าวหน้า **เทวบุตรมาร** เทวดาเขามาลองใจ ทำโน่น ทำนี่ให้เห็น เราไปยึดติดตามนั้นหรือ เปล่า เราไปยึดติดก็เสร็จเขา ถ้าไม่ยึดติดก็ผ่านไปก็ได้ ก็สบาย **มัจจุมาร** ความตายมา ขวาง เห็นว่ากำลังใจของเรา เต็ดเดียวแน่นอนแล้ว ไม่สามารถที่จะดึงเราไว้ได้แล้ว แต่ว่า บังเอิญเรามีกรรมเก่า ที่เป็นอุปฆาตกรรมนั้นมา เขาเลยฉวยโอกาสตอนกรรมนั้นเข้า ทำให้มันเกิดอุบัติเหตุให้เราตายไปเลย จะได้ไม่ต้องหนีพ้นเขา เสียไปชาติหนึ่งพริ้ง ฉะนั้นเจ้าพวกนี้ ๕ ตัว นี้จะคอยขวางอยู่ตลอดเวลา แล้วอาการเจ็บป่วยของร่างกายนี้เป็น ขันธมาร

ถาม :

ตอบ : โดยส่วนใหญ่แล้ว โดยสัญชาตญาณมันจะประกอบไปด้วยอคติไม่รู้ตัว อคติ อย่างเช่นว่า ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะโกรธ ลำเอียงเพราะกลัว ลำเอียงเพราะหลง คราวนี้ว่าลักษณะของการบิดเบือนแล้วให้กำหนดใจในลักษณะนั้น เรียกว่าอุปปมัญญา คือว่าเห็นทุกคนเสมอกันหมด ไม่ไปเลือกของใครเลยเราถึงจะรับ ของคนจนเราไม่รับ กับข้าวอันไหนอร่อยเราจะเอา อันนี้ไม่อร่อยเราไม่เอา คนไหนคนใส่สวยเรารับ ไม่สวยเราไม่รับ อะไรอย่างนี้ไม่ใช่ ตั้งใจสังเคราะห์ทุกคนให้มีความสุขเสมอหน้ากัน ต้องรักษา อารมณ์ใจตัวเองให้เป็น รักษาไม่เป็นก็เหมือนรู้ว่าอาหารมันไม่ดี แต่ก็กิน ก็เจ็บบ้าง แสบ ท้องบ้าง

ถาม : ... (ไม่ชัด)... เลือกห้องพัก ?

ตอบ : เขาเรียกว่าธรรมะจัดสรร คนอื่นเขาหนีไปนอนห้องแอร์หมดทั้งกุฎิที่มีเทพหลวง พ่อไว้บานเลย ดีมียะละ ? สบาย ทำตัวให้มันลำบากเข้าไว้ ต่อไปอยู่ที่ไหนมันก็สบาย ถ้าไปทำตัวสบายเข้าไว้ แล้วมันจะลำบาก หลายต่อหลายคนเขาถามว่าออกจากวัดทำ ช่างทำไมสบายจะตาย ก็มันสบายจะตายนะสิถึงได้ไม่ยอมอยู่

ถาม :

ตอบ : เอ้อ ถ้าหากว่ามันขาดความรู้ตัวเมื่อไหร่ เต็มมันก็ผลอลอยลมไอ้ผลอดตัวนี้พาล ลงนรกอยู่เรื่อยละ

ถาม :

ตอบ : คือบางคนเก่งเกินไป ดั่งนั้นเก่งเกินไปอย่าเพิ่งเชื่อ ระยะเวลาหนึ่ง นี่มีพวกได้มโน มยทธิไปใช้ผิดเยอะ เอาไปใช้ผิด รู้จริงบ้าง ไม่รู้จริงบ้าง อะไรบ้างลักษณะนั้น ก็เลยทำให้ คนอื่นเดือดร้อนกันเยอะ เพราะอย่างนี้แหละ พอดูเสร็จแล้วก็เอาไปบอกคนอื่นเขา ทำให้ญาติโยมพี่น้องเดือดร้อนกัน ต้องไปแก้ไขต้องไปทำอะไรกัน เราเป็นลูกทำความดีที่เป็นบุญเป็นกุศล อุทิศให้พ่อแม่ไป ถ้าท่านอยู่ในเขตที่เป็นกุศลก็ได้รับสบายไปเลย ถ้า ท่านยังโมทนาไม่ได้ ผลบุญนั้นก็ยังไม่ไปไหน

ถาม :

ตอบ : มันมีเยอะ ระยะเวลาที่เขาเก่ง ใช้ผิดกันอยู่เรื่อย มโนมยทธิ นี่หลวงพ่อก่อน สอนให้รู้แล้วละ รู้แล้วเข็ดชะล้าง เกิดมาก็ชาติต่อก็ชาติ มีชาติไหนไม่ทุกข์บ้าง แต่ ปรากฏว่าระยะเวลาหนึ่ง รู้แล้วไปยึดกันเรื่อย ประเภทไปฟื้นความสัมพันธ์ ชาติก่อนเธอเป็น อย่างนั้นกับฉัน เธอเป็นอย่างนี้กับฉัน สบาย แทนที่ว้ายน้ำถึงฝั่งก็เลยกอดคอจมน้ำตาย กันหมด มีชาติไหนที่เราไม่ทุกข์บ้าง ? ทุกชาติที่เกิดมายังทุกข์อย่างนี้แล้วยังอยากเกิดอีก ไหม ? อันนี้ไม่ได้ตำหนิเขานะ คือคนเราบางทีมันก็ค้น พอมันค้นมันรู้อะไรก็อดไม่ได้ ทำอะไรได้ก็ใช้มันไปเรื่อย แต่ว่าไม่รู้ว่าจะสิ่งไหนควรสิ่งไหนไม่ควร แล้วบางอย่างประเภทเขา มาหลอกเรา คนที่รู้เห็นยิ่งชัดเจนเท่าไร ยิ่งมีโอกาสโดนหลอกง่ายเท่านั้น เห็นเขาโลย

กันมา เราก็โทรแจ้งตำรวจ ตำรวจมาถึงเราหน้าแตก เขาถ่ายหนังกันอยู่นะ แล้วเราเห็น เขายังกันจริง ๆ ไหมล่ะ ? จริง...แล้วเรื่องที่เราเห็นจริงไหมล่ะ ? ไม่จริง...ลักษณะนี้แหละ การรู้เห็นของทิพจักขุญาณ บางทีก็มีการทดสอบกัน แล้วเขาทดสอบกันแรงหนักๆ กัน เขาไม่เกรงใจกันหรอก โคนันต์ได้สบาย ฉะนั้นยิ่งรู้มากเท่าไร ยิ่งต้องระมัดระวังมาก เท่านั้น สมมติว่าความเป็นทิพย์บอกเรา มา ๓ เรื่อง ๔ เรื่องพร้อมๆ กัน เรื่องที่ ๑ ถูก ต้องก็น้อมใจเชื่อ เรื่องที่ ๒ ถ้ายังไม่เกิดขึ้นตามนั้นก็อย่าเพิ่งเชื่อว่าจะจะเป็นไปตามนั้น อะไรที่มันจะเป็นสิ่งไม่ดี เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วจะเป็นอันตรายหรือเสียหายกับเรา เราก็ ระมัดระวังป้องกันเอาไว้ แต่ถ้าหากว่ามันยังไม่เกิดขึ้น ก็ระมัดระวังป้องกันเฉยๆ อย่า เพิ่งเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นตามนั้น จนกว่ามันจะเกิดขึ้นแล้วจริงๆ พอเรื่องที่ ๒ ถูกก็อย่า เชื่อว่าเรื่องที่ ๓ จะถูกเป็นไปตามนั้นต้องละไว้ในฐานที่เข้าใจเสมอ เชื่อเต็มๆ ไปเมื่อไร โอกาสโดนหลอกมีเยอะนิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า แม้แต่ที่เอาตมาพูดก็อย่าเพิ่งเชื่อเลย

ถาม : ถ้าเราไม่ได้โมโหมิทธิ แต่เราเชื่อฟังคำสั่งสอนขององค์พระ...?

ตอบ : โอ้ อันนี้เป็นพระอรหันต์ง่ายเลย

ถาม : แต่เราไม่เห็นพระนิพพาน ?

ตอบ : ก็บอกแล้ว ถ้าเป็นพระอรหันต์ง่ายเลย จำไว้ว่ากติกาของคนไปนิพพาน อันดับ แรก ต้องเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จริงๆ อันดับที่ ๒ รักษาศีลให้บริสุทธิ์ ไม่ล่วงศีลด้วยตนเองไม่ยุให้คนอื่นทำ ไม่นินทาเมื่อมีคนอื่นทำ อันดับที่ ๓ ตั้งใจว่าตาย แล้วไปนิพพาน มีแค่นี้แหละ มีข้อไหนบอกว่าต้องได้โมโหมิทธิ ? มีข้อไหนบอกว่าต้อง ได้อภิญญา ? ไม่มี...

ถาม : คือเราจะไม่ได้พวกนี้เลย พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเราเชื่อจริงๆ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอย่างนั้นยิ่งง่ายจริงๆ โอกาสโดนหลอกก็น้อยมากเรียนจบเร็วกว่าเขา เพราะว่าพระอรหันต์จริงๆ มี ๔ ประเภทด้วยกันประเภทที่ ๑ เรียกว่าสุกขวิปัสสโก เข้าถึง ธรรมไปเลยไม่จำเป็นต้องเห็นอะไร ประเภทที่ ๒ เดวโช เข้าถึงธรรมแล้วสามารถระลึก ชาติได้ รู้ว่าคนและสัตว์ก่อนเกิดมาจากไหน ตายแล้วจะไปไหน ประเภทที่ ๓ ฉฬภิญโญ หรืออภิญญา ๖ เข้าถึงธรรมแล้วยังมีความสามารถพิเศษอีก ๕ ประการ ประเภทที่ ๔ เรียก ว่าปฏิสัมภิทาญาณ เข้าถึงธรรมแล้วยังมีความสามารถครอบคลุมบุคคลทั้ง ๓ ประเภทข้าง ดันที่กล่าวมา เหมือนกับเราเรียนจบปริญญาตรีเท่ากัน แต่เพียงแต่ว่าเพื่อนเราเป็นหมอ แล้วเขาผ่าตัดได้ เราเองไม่ได้เป็นหมอ ขึ้นไปผ่าตัดตาย แล้วจบเหมือนกันไหม ? จบ เหมือนกัน ดีไม่ดีเราจะทำงานเก่งกว่าด้วย เพียงแต่เราไม่ได้ เป็นหมอแค่นั้นเอง

ถาม :

ตอบ : ฟังแล้วค่อยยังชั่วเนอะ ไม่งั้นนึกว่าชีวิตนี้ไม่มีหวัง สำคัญตรงศีล เน้นเรื่องศีล เอาไว้ ถ้าหากว่าศีลทรงตัวสมาธิก็จะมั่นคง สมาธิมั่นคงปัญญาจะเกิด ปัญญาเกิด

ก็ไปคุมศีลให้บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ศีลยิ่งบริสุทธิ์ขึ้น สมาธิก็ยิ่งดี สมาธิยิ่งดี ปัญญาที่ยิ่งเกิด
โธ้ย...สนุกอย่าบอกใคร

ถาม : หลวงพ่อครับ คาถาบทนี้ใช้ทำอะไรได้บ้าง ?

ตอบ : อันไหนจะ

ถาม : พระโมคคัลลัน ?

ตอบ : พระโมคคัลลัน อันนี้เขาใช้ประเภทที่ว่ากระตุกแตก กระตุกหัก เสกน้ำมันทา
ประสานกระตุกได้ แล้วก็ดับพิษไฟได้

ถาม :

ตอบ : เต็มกำลัง ถ้าหากว่ากำลังเราไม่พอ ยิ่งไง มันก็ไม่ได้หรอก เอาครึ่งกำลัง
ให้มันคล่องตัวไว้ก่อนดีกว่า เต็มกำลังมันต้องสะสมกันนาน ถ้าไม่ใช่คนที่ฆ้องเก่ามา
ก่อนมันไม่ได้ง่าย ๆ หรือ แต่ว่าพอถึงเวลาเรามีฝึกเต็มกำลัง เราก็ไปร่วมกับเขา ลองดู
ซะก่อน มันต้องคิดว่าเราต้องเป็นหนึ่งในจำนวนคนที่ได้ ถ้ากำลังใจเรามันคง อย่างนั้นมัน
ได้ง่ายอยู่ ถึงเขาเปิดฝึกเต็มกำลังเราก็ไป แต่ว่าก่อนไปเราซ้อมครึ่งกำลังเอาไว้ก่อน

ถาม :

ตอบ : หลักการปฏิบัติจริงๆ เน้นตรงศีลก่อน เอาศีลเป็นหลักเลย ถ้าศีลไม่มีหรือว่า
ศีลบกพร่อง โอกาสสมาธิทรงตัวมันจะยากแล้วพอก้าวเข้ามาจับตรงจุดสมาธิ เน้น
ตรงลมหายใจเข้าออกไม่ว่าเราจะฝึกตามสายไหนมา จะใช้คำภาวนาอย่างไรก็ตาม
อย่าทิ้งลมหายใจเข้าออกเป็นอันขาด กำหนดใจให้รู้ลมหายใจเข้าออกอยู่ หายใจเข้า
ให้รู้ว่าหายใจเข้า หายใจออกรู้ว่าหายใจออก เอาความรู้สึกทั้งหมดตามลมหายใจไป ลม
หายใจมันผ่านจมูก รู้ว่าตอนนั้นมันผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอก ให้มันรู้ว่าผ่านกึ่งกลางอก สุด
ลงที่ท้อง ให้รู้ว่ามันสุดที่ท้องให้ความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่ตรงจุดนี้แหละจะ แล้ว
พยายามประคองศีลให้บริสุทธิ์ พยายามสร้างความมั่นคงในการภาวนาให้ได้ คือว่าเรา
แรกๆ อาจจะทำได้ไม่ได้ ก็กะว่านับ ๑- ๒๐ ก็พอ หายใจเข้าหายใจออกนับ ๑ หายใจ
เข้าหายใจออกนับ ๒ ถ้ามันไปคิดเรื่องอื่นเราดึงกลับมา นับ ๑ ใหม่พยายามเอาให้ได้สัก
๒๐ ก่อน แล้วพออารมณ์ใจเริ่มทรงตัว มันก็จะเกิดอาการประหลาดๆ ขึ้นกับตัวเยอะ
ตอนนั้นก็มาไล่ถามได้ว่าแต่ละอย่างคืออะไร หลักใหญ่ๆ อยู่ตรงนี้แหละจะ เอาศีลให้
บริสุทธิ์ แล้วก็ตั้งหน้าภาวนาโดยอยู่กับลมหายใจเข้าออกไว้ แล้วคราวนี้รับรองว่าเจอ
กับตัวเองแน่ๆ เต็มคราวหน้าจะเช็คความก้าวหน้า คือถ้าหากว่าเราเกาะอยู่ในนี้จะไม่
ทางพลาดเลย เพราะว่าศีลจะเป็นเครื่องป้องกันเราทุกรูปแบบ อยู่กับโลกแต่ไม่ติดในโลก
เพราะเรามีศีลเป็นเครื่องป้องกัน

ถาม :

ตอบ : พระกาลท่านถึงเวลา ท่านจะมารับหลวงพ่อกับพรากฎว่าพอพระกาลจะมา

พระท่านสติจก่อน ในเมื่อพระท่านสติจก่อน พระกาลก็ต้องรออยู่ด้านนอก เพราะว่า
เทวดาชั้นผู้ใหญ่ พรหม มาเกลี้ยขลยโดยเฉพาะพระอรหันต์ ท่านก็เข้ามาไม่ได้ พระท่าน
อยู่สนทนากับหลวงพ่อกันไปพักหนึ่ง พอพ้นเวลาท่านก็ลากลับ เรื่องของเทวดาเขาตรงไป
ตรงมา ถ้าตรงเวลาเขาก็มาจับ ถ้าเลยเวลาก็ถือว่าจับกันแค่นั้น ทีนี้เรื่องของวาระสงคราม
ก็เหมือนกัน ตอนแรกก็ไม่เข้าใจเพราะว่าความรู้อีกก็คืออยากให้เกิดๆ ไปเลย มันไม่ใช่
ชาติสมหรือกะ มันชี้แจงจรอ ให้มันเกิดๆ ไปเลยหมดเรื่องหมดราว จะได้รับรู้หน้ารู้หลังกัน
ไปเลย แต่ปรากฏว่าท่านพยายามจะดึงมันเอาไว้ เนื่องจากว่ามันมีโอกาสที่ว่าเราอาจจะ
พ้นได้ ในเมื่ออาจจะพ้นได้ ท่านก็จะใช้เวลาดึงให้มันพ้นเกณฑ์เมษายน ปี ๔๖ ไป ถ้าพ้น
เกณฑ์ตรงนั้นแล้ว มันจะเกิดก็จะเกิดในวงแคบๆ เท่านั้นจะไม่ลามใหญ่ออกไป

ถาม : แต่ถ้าเกิดในช่วงนี้ ?

ตอบ : ถ้าเกิดในช่วงนี้รับรองได้กว้างแน่ แต่ถ้าหากว่ามันพ้นเกณฑ์ไปแล้ว มันก็อยู่
ในวงแคบๆ อาจจะประภตักกันแค่ ๒ ประเทศ ๓ ประเทศอะไรอย่างนั้น

ถาม : บทสวดพุทธคุณ ตรงบัญญัติปะที่ปะชะลิโต มีที่มาอย่างไร ?

ตอบ : บัญญัติปะที่ปะชะลิโต ความแปลตรงๆ ว่ามีบัญญัติอันสว่างไสวเหมือนอย่างกับ
ไฟที่รุ่งโรจน์ เหมือนอย่างกับเปลวไฟที่สว่างรุ่งโรจน์

ถาม : เคยอ่านเจอแล้ว ที่มาของบทพุทธคุณตรงนี้ ครั้งหนึ่งพระพุทธเจ้าถาม แล้วใช้
บัญญัติโต้ตอบกันและกัน ใครเป็นคนถามและโต้ตอบกัน ?

ตอบ : สัจจนิกครนถ์ นิกครนถ์ จะเป็นนักบวชจำพวกหนึ่ง สัจจนิกครนถ์เขาเป็นคนมี
ปัญญามาก ศึกษาวิชาการทางด้านของเขาเจนจบ จนกระทั่งเขาเชื่อว่าความรู้อัน
ล้นพุงนะ จะต้องเอาเหล็กแผ่นมาควดพุงเอาไว้ กล้วพุงแตก ความรู้มันเยอะ แต่บังเอิญ
ความรู้ของเขามันเป็นมิถนาทิกฐิติ พระพุทธเจ้าไปเพื่อที่จะแก้ เพราะว่าเล็งญาณดูแล้วว่า
คนนี้โปรดได้ ก็เลยไปในลักษณะที่เรียกว่าเพื่อโต้ตอบปัญหากัน แล้วชนะโดยที่
สัจจนิกครนถ์ไม่สามารถที่จะเถียงได้ เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านบอกไว้มันแจ่มแจ้ง
เปรียบเหมือนกับว่าหางของที่คว่ำ หางยกลงที่คว่ำขึ้นมาหรือไมก็เปิดของที่ปิดอยู่ขึ้น
มา สัจจนิกครนถ์รู้แจ้งเห็นจริงในจุดนั้น ก็เลยเปรียบในลักษณะที่ว่าพระองค์ท่านมีปัญญา
อันรุ่งเรืองเหมือนอย่างกับเปลวไฟ ส่องสว่างให้ความมืดมนของเขาหมดไปได้
สัจจนิกครนถ์ถ้าหากว่าอยู่มันจะอยู่ในพาทุง ๘ บท น่าจะเป็นบทที่ ๖ สัจจิงวิหยาละมะติ
สัจจะกะวาทะเกตุย คนเวลานั้นคือ มันคือสะเด็ดเหมือนกัน

ถาม : เวลามันออกมาแล้วเห็นสัมภเวสี แล้วเราจะทำอย่างไร ?

ตอบ : ก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้เขา เพราะว่าพวกนั้นส่วนใหญ่เขาจะลำบาก เรานะถ้า
ออกไปเราจะลืมสังเกตตัวเอง ส่วนใหญ่แล้วบุคคลที่ออกไปได้ลักษณะนั้น บารมีจะ
เท่ากับพรหมชั้นใดชั้นหนึ่งตามความหยาบละเอียด ส่วนใหญ่ก็จะเท่ากับพรหมชั้นที่

๑๐ เพราะว่าจะออกด้วยกำลังของฌาน ๔ ถ้าหากว่าออกด้วยกำลัง กำลังฌาน ๔ ละเอียดก็จะเท่ากับบรมหชั้นที่ ๑๑ ซึ่งถือว่าบารมีสูงมหาศาลเลย คราวนี้พวกนี้เขาลำบากอยู่ เขาอยากได้บุญ โดยเฉพาะบุญกรรมฐานเป็นบุญที่ใหญ่มาก เพราะฉะนั้นเมื่อเห็นเราก็ตั้งใจอุทิศให้เขาจะ ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น จะไปกลั่นกัน วันก่อนมียายหนูคนหนึ่งมาพอเจอเข้าก็รีบท่องคาถาไล่เขาเพราะว่าตัวเองกลัว ถ้าเจอในลักษณะอย่างนั้นผีร้องไห้แน่เลย ตั้งใจอุทิศ ว่ากุศลบารมีทั้งหมดที่เราสร้างสมมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้ โดยเฉพาะบุญกรรมฐาน ขออุทิศให้แก่เธอทั้งหลายที่เราได้เห็นเมื่อครู่นี้ ขอให้เธอทั้งหลายได้โมทนา ประโยชน์ความสุขใจที่เราจะพึงได้รับ ขอเธอทั้งหลายจงได้รับด้วย

เรื่องของอาชีพที่เกี่ยวข้องกับชีวิตสัตว์ บางคนเลี้ยงกิ้ง บางคนเลี้ยงปลา บางคนเลี้ยงไก่ เคยมาถามว่าเขาเลี้ยงสัตว์อย่างนี้ แล้วก็ขายเขานี้บาปมั๊ย ? ก็บอกว่าให้เขาวางอารมณ์ว่า ในเมื่อเราเอาลูกสัตว์เล็กๆ มาแล้ว เราจะตั้งใจเอาเลี้ยงดูเขาให้รับความสุข สะดวกสบายทุกอย่าง ให้ตั้งใจอย่างนี้ แล้วเสร็จแล้วพอมันได้อายุขายได้นะ เราขายอย่างเดียว ส่วนคนซื้อ ซื้อไปทำอะไรเราไม่รับรู้ ถ้าเราสามารถตัดกำลังใจอย่างนี้ได้ **โทษจะไม่มี** ลักษณะเดียวกับภรรยาของพรานกุกุตตมิต ภรรยาของพรานกุกุตตมิต เป็นพระโสดาบันแต่สามีเป็นพราน ถึงเวลาจะออกล่าสัตว์ก็แม่เฒ่าพาหมาหมาไปหมาหมาเห็นเข้าก็ส่งให้ แม่เฒ่าพาหมาหมาออกเอาแหลนมาก็ส่งให้ พระภิกษุไปบิณฑบาตเห็นเข้าก็ส่งให้ พระพุทธเจ้าพยากรณ์ว่าคนนี้เป็นพระโสดาบันแล้วทำไมสมนัสสนุนัขให้ฆา สัตว์อีก ก็ไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกเธอก็ไปถามเขาดูสิว่าเขาคิดยังไง ? ถึงเวลามีโอกาสพระก็ไปถาม ภรรยาของพรานของกุกุตตมิตก็บอกว่า เขาเป็นเมีย หน้าที่ของเมียก็คือ ผัวสั่งอย่างไรก็ต้องทำตาม ผัวบอกให้ส่งหมาไปส่งให้ ส่งบ่วงเชือกมาก็ส่งให้ ส่งหอกมาส่งแหลนมาก็ส่งให้ ทำตามคำสั่งผัวแค่นั้นเท่านั้น ส่วนผัวเอาไปทำอะไร เธอไม่รู้นั้นมันเรื่องของผัวไม่ได้เกี่ยวกับตัวแล้ว ก็ลักษณะเดียวกัน ส่วนเรื่องของการที่ว่าขายอย่างเช่น ขายหมู ขายไก่ ตามเขียงในตลาดนะ ถ้าหากว่าสั่งให้เขาฆ่าที่มีโทษแน่นอน หรือว่าถ้าหากว่าฆ่าด้วยตัวเองก็มีโทษแน่นอน แต่ว่าเรื่องของการฆ่าหมูฆ่าไก่ อย่างนี้ญาติโยมทางใต้เขาจะมีอยู่ โดยเฉพาะพวกแพปลาสงขลา เขาจะนิมนต์พระถวายสังฆทานให้เขาทุกเดือนแต่มีสิ่งที่เขาขอร้องพิเศษเหมือนกัน อย่างไ้ ก่อนหน้านั้นเขาขอข้าวเปลือก ๒ รวง ข้าวเปลือกนะ ๒ รวง เอามาพร้อมกันกับน้ำสะอาดขันหนึ่งให้บูชาอยู่หน้าพระให้เราสวดมนต์ภาวนาก็ชั่วโม่ง ก็หน้าที แล้วอุทิศส่วนกุศลให้เขา เขาจะกำหนดมาเลย มาตอนหลังหลวงพ่อก็ไปต่อรองเขาบอกว่า ทำอย่างนั้นนะมันยาก มีที่ง่ายกว่านี้มั๊ย ? ก็เลยตกลงว่าถ้าใครเคยฆ่าไก่มา ให้ถวายผ้าไตรจีวรกับพระสงฆ์ ๑ ชุด เพราะฉะนั้นพอคำไ้ ถ้าหากว่ามีญาติโยมอะไรเป็น ก็แนะนำถวายเดือนละชุดเลยก็ได้ คือประเภทที่ว่าถวายให้แก่ไ้ทั้งหมดที่เราฆ่าหรือสั่งฆ่าเพื่อเอามาขาย ส่วนหมู่นี้เขาขอหนักหน่อย

เพราะหมูเป็นสัตว์ใหญ่ การจะฆ่าสัตว์ใหญ่ต้องใช้กำลังใจสูงกว่า โทษมันก็เลยหนักกว่า หมูเขาขอพระพุทธรูปหน้าตัก ๓๐ นิ้วองค์หนึ่ง ๓๐ นิ้วประมาณตัวคนนะ ราคาไม่หนีหมื่นขึ้นไป ถ้าหากว่าเป็นไปได้ถวายไปสักปีละครั้งก็ได้ ตั้งใจให้เขา เพราะว่าพระพุทธรูปหน้าตัก ๓๐ นิ้วหลายองค์อยู่ ถ้าหากว่าถวายทุกเดือนอาจจะหนักเกินไป แต่อย่างผ้าไตรราคา ๖-๗๐๐ บาท พอไหวอยู่ ถวายได้ทุกเดือน ตั้งใจอุทิศให้แก่พวกเขาทั้งหลายที่ได้สั่งให้เขาฆ่าหรือว่าฆ่าด้วยตัวเอง

ถาม : ได้ยินข่าวว่า ดาวหลายๆ ดวงเดือนพฤษภาคมจะเห็นกันอยู่ทั่วโลก...พยากรณ์ว่าจะเกิด ?

ตอบ : ดาวหางมี ๒ ดวงมาพร้อมกัน ตอนนี้ไม่หนักเท่ากับที่ผ่านมาหรอก ที่ผ่านมานั้นดาวเคราะห์ ๙ ดวงเรียงกันมาเป็นแถวเดียวกันนะ เขาว่าอาจทำให้น้ำท่วมโลกเพราะแรงดึงดูดมันมาก แต่จริง แล้วมันไกลเกินกว่าที่แรงดึงดูดจะส่งผลมาถึง ที่น้ำขึ้นน้ำลงก็มันอิทธิพลของดวงจันทร์อย่างเดียว คราวนี้ว่าปัจจุบันนี้ที่ผ่านมาก็จะดูเหมือนกัน แต่เชื่อว่ามันมันตก

ถาม : เห็นว่าจะดูได้ทั่วโลกโดยเฉพาะที่อเมริกา ?

ตอบ : เรื่องอย่างนี้บางที่มันก็จะมีผลกระทบบ้าง ถ้าหากว่าเรามันคงอยู่ในทาน คีล ภาวนา ไม่ต้องไปกลัวเขาหรอก อีกอย่างหนึ่ง ดาวหาง ๒ ดวง อีเคยะกับชไนเดอร์ นานๆ ร้อยวันพันปีมันถึงจะมีสักที เพราะว่าปกติที่ผ่านมาก็ที่ละดวงเดียว วงเดือนมันมา ๒ ดวงพร้อมกัน ถ้าหากว่าตามแบบโบราณเขา เขาถือกัน ถ้าหากว่าดาวหางมา ส่วนใหญ่จะมีแต่สิ่งที่ไม่ร้ายๆ เพราะอย่างสมัยรัชกาลที่ ๕ ดาวหางฮัลเลย์มา พระองค์ท่านก็สวรรคตแล้วเสร็จแล้วพอมารัชกาลที่ ๘ ดาวหางมาก็เกิดสงคราม สมัยนี้อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันเพราะมันมาหลายยกเหลือเกิน ยิ่งวิทยาการมันยิ่งก้าวหน้ามากเท่าไร คนก็ยิ่งค้นพบมากขึ้นเท่านั้น

ถาม : กลัวเศรษฐกิจจะแย่ ?

ตอบ : เศรษฐกิจปีนี้น่าจะดีขึ้น ลงๆ แลจะ จะ กราฟหัวใจเต้นตึ๋ง

ถาม : หลานสาวอายุ ๙ ขวบ เป็นลูกของน้องสาว ปีที่แล้วน้องเขยตาย เขาเป็นคนได้ปีนี้เขาซึ่งเม้งรวมไว้ทั้งพ่อแม่ที่ตายด้วย สำหรับน้องเขยเป็นคนไทยถวายสังฆทานแบบไทย ทางนี้มีเฝ้ากระตาดเงินอะไรเยอะแยะ ตอนพ่อเขาเสียใหม่ๆ เขากลางคืนนอนคุยกับพ่อเขาตลอดเวลา แม่แล้วก็ย้ายบอกว่าเป็นคนแบบละเมอ เขาก็โมโห เขาตื่นขึ้นบอกว่าคุยกับพ่ออยู่มาซั่ดจ้ะกำลังดีใจ หลังวันซึ่งเม้งเด็กฝันบอกว่าพ่อนั่งรถมากับอากที่ตายไปแล้ว ทั้งที่ไม่เคยเห็นหน้าแต่ซึ่รูปที่ตั้งเอาไว้มากับคนๆ นี้ แล้วพ่อเขามาบอกว่าใครๆ ก็ได้ตั้งดี ตัวเขาเองยังไม่ได้ตั้งดีเลยสงสัยจะมาจากว่าทำไมเขาพูดกันแบบนี้ ?

ตอบ : คือลักษณะนี้จริง ๆ แล้วคล้ายๆ กับว่า เขาไปแบ่งแยกออกมาสิ่งๆ ที่ทำที่ถูกต้อง

แล้วที่เข้าไป จริงๆ แล้วนะถูกแล้ว คือว่าเราเอง เราถวายสังฆทานทำบุญทำกุศลอะไรไป แต่ว่าบังเอิญว่าเราแยกออกมาเหมือนอย่างกับว่าเขาเป็นคนนอก เหมือนอย่างกับว่าไม่ใช่คนครอบครัวเดียวกัน เขาก็เลยตั้งใจที่จะเตือนสติเราให้รู้ว่า จริงๆ แล้วถ้าหากว่าถึงเวลาทำก็ทำให้มันเหมือนๆ กัน แล้วอีกอย่างถ้ามาในลักษณะนั้นก็จะได้แสดงว่าเขาสบายดี ในเมื่อเขาสบายดี บุญกุศลอะไรที่เราทำไปเขาจะโมทนาได้ทุกอย่าง ขณะเดียวกันเขาเองเขารับผลสังฆทานไป เขาก็คงสบายกว่าคนอื่นเขา ก็เลยอยากจะทำอะไรให้พวกอากงอาม่าเขาบ้าง ลักษณะเดียวกัน ลักษณะที่มาอย่างนี้บางทีมันเตือนกันเป็นนัยๆ เราเองอาจจะตีความไม่ถูก เราไปแบ่งแยกเขาออกมาซะแล้ว

ถาม : พูดยุทธแบบคนจีนแล้ว คิดว่าทางนี้ทำอะไรไม่ถึงแน่ ทำไมไม่ได้ดังค์ ?

ตอบ : ใช้วิธีว่าแนะนำเขาว่า ต่อไปถ้าหากว่าทำแข็งแข็งแบบจีน ก็ให้ทำให้ครบไปเลย แล้วถ้าหากว่าถึงเวลาทางด้านนี้ทำแบบไทยก็ตั้งใจอุทิศให้กับญาติพี่น้องที่เป็นคนจีนไปด้วย เพราะว่าทางด้านสังฆทานนี่จะเป็นบุญใหญ่มากกว่า ทำยังไงเขาก็ได้รับโดยตรงไปเลย ไม่ต้องไปแบ่งไปแยกอะไรหรอก อันนั้นเขาแค่มาเตือนในลักษณะที่บอกว่า ทำก็ทำให้มันเหมือนกันเท่านั้นเอง

ถาม : ถึงเดียวก็สามารถอุทิศให้ได้ ?

ตอบ : ได้จะ ก็หมื่นก็แสนคนก็ให้ไปเถอะ ถวายครั้งเดียวอุทิศให้ได้ตลอดเวลาเลย สมมติว่าเราทำปีที่แล้วมา ปีนี้ยังไม่ได้ทำ ไปเจอผี มันมาขอ ตั้งใจเลยว่าผลบุญสังฆทานที่เราเคยทำมาครั้งโน้นขอให้เขาไปด้วย ให้ได้อยู่ตลอดเวลา

ถาม : ถ้าอย่างนั้น เมื่อกี้ก็ทำหลายๆ ถึง ความจริงก็ถึงเดียวก็ได้ ?

ตอบ : ถึงเดียวก็ได้ แต่ถ้าหากว่าเราทำมากก็คือกำลังใจของเราดีมาก กำลังทรัพย์ของเราดีมาก สังฆทานนี้ถ้าหากนับแล้วผลเขาบังคับว่าถ้าเกิดใหม่ต้องเป็นมหาเศรษฐี คราวนี้มหาเศรษฐีนะสถิติล่าสุดเขาต้องมีเงินอยู่ ๘๐ โกฏิ ไร่ ๘๐ โกฏิก็คงประมาณ ๘ พันล้านของสมัยนี้ แต่คราวนี้ถ้าเราทำเยอะ เราจะมีมากกว่านั้น แต่ว่าเป็นมหาเศรษฐีเหมือนกัน คือจะมีไม่ต่ำกว่า ๘๐ โกฏิ ถ้าเขามีต่ำสุดแค่นั้น เราจะมีมากกว่า มันก็เลยกลายเป็นว่า ถ้ามีความสามารถทำมากก็ทำไป ถ้าไม่มีความสามารถทำมากขนาดนั้นซุดเดียวก็พอ เรื่องของการบริจาคให้ทาน สำคัญที่สุดคือ อย่าให้ตัวเองและคนรอบข้างเดือดร้อน ทำแบบประเภทที่เรียกว่าเราสบายใจ ถ้าทำแล้วตัวเองและคนรอบข้างเดือดร้อน พระพุทธเจ้าท่านไม่สรรเสริญนะจ๊ะ

ถาม : เราก็นึกว่าสังฆทานซุดหนึ่งก็ให้คนตายคนนี้ ซุดหนึ่งก็ให้คนตายคนนั้น ที่แยกๆ เมื่อกี้นะ ?

ตอบ : ทำอย่างนั้นก็ได้จะ แต่จริงๆ แล้วซุดเดียวให้ได้ทั้งหมด เพียงแต่ถ้าเป็นญาติพี่น้องเราโดยตรงให้ออกชื่อออกนามสกุลนี่ถึงอุทิศให้เขาไปเลย เสร็จแล้วหลังจากนั้นค่อย

ให้ทั่วไป อย่างที่หลวงพ่อก่านทำให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว จะโชฎฐาติก็ดีไม่โชฎฐาติก็ดี อย่างนั้นนะ ถ้าเราไปเหยียงเหยียงตั้งแต่แรก บางทีโชฎฐาติเราอาจจะกำลังน้อยกว่าคนอื่นเขา คนอื่นเขาได้ไปซะหมด อันนั้นก็ให้โชฎฐาติเราไปก่อน ออกชื่อออกนามสกุลไปก่อน แล้วหลังจากนั้นค่อยให้ทั่วไป

ถาม : อ้อ...อย่างพวกสุนัขที่ตายไป ถ้าเราให้สังฆทาน เขาก็ยังได้รับเหมือนกัน ?

ตอบ : ได้จะ คือว่าสัตว์ที่ตายไป อหิสमानกายจริงๆ ก็คือคนนี่แหละ เพียงแต่ว่ากรรมที่เขาทำมา ทำให้เขาต้องอยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉาน ถ้าหากว่าเขาตายปุ๊บพ้นจากสภาพนั้น สัตว์เดรัจฉานนั้นจะได้เปรียบเราอยู่อย่างหนึ่งว่าโอกาสจะลงอบายภูมิของเขายากเหลือเกิน ยากมากๆ เลย อย่างประเภทที่แยๆ ก็คือเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานเหมือนเดิม ถ้าจิตเขาเกาะคน เขาจะเกิดเป็นคน ถ้าจิตเขาเกาะพระ เขาจะเกิดเป็นเทวดาไปเลย เพราะฉะนั้น อหิสमानกายของเขาข้างใน ก็คือคนดีๆ นี่เอง เราให้เขา ถ้าเขามีความสามารถโมทนาได้ อยู่ในเขตที่โมทนาได้ เขาเต็มใจรับอยู่แล้ว อาตมาเองเวลาเดินทางเจอสัตว์โดนรถชนตาย อุทิศส่วนกุศลให้เขา บางตัวมันคือกตัญญูมันตามมา บอกแกไม่ต้องตามหรอก ถ้าไปเกิดได้ก็ไปเลย ไม่อย่างนั้นแล้วพวกนี้เขาอกตัญญูนะ เขาเคยได้รับจากใคร เขาจะคอยช่วยเหลือคนนั้น โดยเฉพาะว่าเวลาตายมันมีตัวอย่างหลายครั้งแล้วว่าเวลาตายปุ๊บเนี่ย ลงไป เคยไปทำบุญปล่อยชีวิตสัตว์ไว้ ไอ้อ...เขาไปเจียวัวกันไปหมด หลวงพ่อก่านก็ถามว่า ทำไมในนรกในสวรรค์มีสัตว์ด้วยหรือ ? พระยายมก่านบอกว่าไม่ใช่หรอก อันนั้นนะเป็นเทวดา เขาแสดงภาพนิมิตให้เห็น จะได้รู้เอาไว้ว่าความดีที่เขาทำนะ มันมากขนาดไหนแล้วพวกนี้เขาพร้อมที่จะเป็นพยานให้อยู่แล้วนะ

ถาม : อย่างนี้เวลาเราไปปล่อยสัตว์ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคุณประเภทตาย แล้วต้องไปผ่านการสอบสวนรับรองว่าพวกนี้ไปกับเพียบเลย คนที่เคยช่วยปล่อยกันไว้มันมีตัวอย่างอยู่ครั้งหนึ่ง ว่ามีผู้ชายคนหนึ่ง พี่สาวเขาจะปล่อยเต่านะ ก็เขียนชื่อเอาติดไว้ที่ใต้กระดอง แล้วก็ให้น้องชายไปปล่อย คราวนี้พระยายมราชท่านสอบสวนว่าเคยทำความดีอะไรบ้าง ? ไล่ไปไล่มาเขาก็บอกว่าเคยปล่อยเต่าไว้ตัวหนึ่ง แต่ปรากฏว่าพอถึงเวลาเต่าก็เดินตัวมดเดียวมดเดียวมาให้เห็น พอจับพลิกได้ทองขึ้นมา อ้าว... กลายเป็นชื่อของพี่สาวตัวเอง แต่ว่าตัวเองเป็นคนปล่อยก็ถือว่าโมทนาในบุญนั้นด้วย ถึงได้เอาไปปล่อยให้ ก็เลยหลุดไป หลุดไปอย่างชนิดหลุดหลุดเลย

ถาม : อานิสงส์ของการปล่อยสัตว์ใหญ่...?

ตอบ : อันดับแรกได้ตัวเมตตาบารมี เราไปปล่อยเขาให้มีชีวิตรอดได้รับความสุขความสะดวกสบายนะ ต่อไปเราทำอะไรก็จะสะดวกสบายไปหมด แล้วเสร็จแล้ว มีอานิสงส์พิเศษอีก เรื่องของการปล่อยชีวิตสัตว์ถ้าหากว่าเป็นสัตว์ที่เขาขายเพื่อให้ไว้ฆ่าเป็นอาหารนะ ถ้าช่วงนั้นเรามีอุปมากรรมเข้ามามันจะเป็นกุศลต่อชีวิตให้เราด้วย ตัวหนึ่ง

เท่ากับปีหนึ่ง สมมติว่าคุณปล่อยปลา ๑๐ ตัว นี่อายุยืนต่อไป ๑๐ ปีแน่ๆ แต่ถ้าหากว่าไม่มีอุปฆาตกรรมเข้ามาบรรเทา อาณิสสสัตว์นี้ก็จะทำให้เรามีความสุขสะดวกสบาย เรื่องเคราะห์กรรมใหญ่ อย่างเช่นว่าหนักอยู่สักหน่อย ถ้าหากว่าปล่อยพวกไก่พวกเป็ดที่เขาจะฆ่าเคราะห์กรรมอันนั้นก็เขาไป ถ้ามันจะถึงแก่ชีวิตเลย ปล่อยสัตว์อย่างพวกแพะ แกะ วัว ควาย ก็จะเป็นการต่อชีวิตของเราได้เลย ประเภทที่เรียกว่า ยิ่งกรรมหนักก็ยิ่งปล่อยสัตว์ใหญ่ยิ่งได้เปรียบแล้วมันมีอาณิสสแปลกๆ อยู่อย่าง คือ หลวงพ่อท่านเคยซื้อปูทะเลไปปล่อย เห็นมันโดนมัดอยู่เป็นขงๆ ก็สงสาร ซื้อแล้วก็เอาไปปล่อยตัดเชือกปล่อยมันลงทะเลไป ปรากฏว่าท่านบอกว่า ปกติแล้วท่านจะปวดหลังเมื่อยตัวเป็นประจำ พอปล่อยแล้วมันไม่เป็นอีก ท่านก็เลยมานึกๆ ดู อ้อ... ปูมันโดนมัดอยู่ทั้งวันทั้งคืน มันคงเมื่อยแ่อยู่แล้ว มีโอกาสได้ไปปล่อยมันเข้าอาณิสสสัตว์นี้ก็เลยช่วยท่านประเภททันตาเห็นเลย อาณิสสแปลกๆ พวกนี้บางทีก็ต้องเจอด้วยตัวเองนะ ไม่งั้นบอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเกิดจากอะไร

ถาม : วันก่อนปล่อยกบนะคะ กบถูกมัดๆ ?

ตอบ : จะ ลักษณะนั้นนะจะ แต่ว่าปูนี้เขามัดแน่นแน่ๆ เพราะถ้าไม่มัดมันหนีบเขา เคยปล่อยอะไรไปบ้าง ? มันมีอาณิสสพิเศษอีกอย่างหนึ่งคือว่าถ้าหากว่าปล่อยนก แล้วช่วงนั้นกรรมเกิดจากอกุศลนาทานคือเคยลักเคยขโมยเขามันเข้ามาถึง จะทำให้เราของหายนะ ถ้าเราปล่อยนกนี้มันจะแก้เรื่องของหายได้ แล้วใครที่ประเภทโดนเขาขโมยประจำ ลองปล่อยนกดู เป็นเรื่องแปลกๆ เหมือนกับที่หลวงพ่อบอกท่านพิสูจน์แล้ว ท่านถึงแนะนำต่อมาปล่อยนกกันของหายได้

ถาม : ไม่จำกัดว่ากี่ตัว ?

ตอบ : ไม่จำกัดว่ากี่ตัวจะ แต่ว่าหมอดูบางคนก็เหลือเกิน มีโยมอยู่คนไปให้หมอดู อายุของเขา ๒๖ หมอดูบอกว่าเคราะห์ร้ายมากให้ปล่อยปลาไหล ๒๗ ตัวคือให้เกินอายุ ๑ ปี แล้วก็ให้เขียนชื่อติดตัวปลาไปด้วย เราได้ยินนี้หัวเราะเลย บอกตายท่าหมดเลยใช่มี๊ ? เขาบอกแล้วทำไมรู้ละ ? บอกไปเพื่ออะไรส่งเดชกับหมอ ปลาไหลตัวมันสั้นๆ ถ้าหากว่าเขียนได้ก็ต้องรอดจนเมื่อมันหมด และปลา มันโดนรอดเมื่อจนหมดมันจะรอดหรือ ? ก็หงิกนะสิคือบางอย่างมันต้องใช้ปัญญาเหมือนกันนะจะ พอเราได้ยินมาให้เขียนชื่อติดไปด้วยหัวเราะ เลยถามว่าตายหมดเลยใช่มี๊ ? เขาบอกว่าทำไมรู้ละ ก็ต้องรอดเมื่อมันหมดแล้วเอาสีเขียนติดไปนะ แล้วจะไปเหลือหรือ เจตนาเขาไม่มีนะ พวกนั้นคงเคราะห์กรรมหนักมากเลย แล้วก็กรรมมันเคยเนื่องกันมาในอดีต ทำให้ต้องกลับมาตายเพราะมือของคนๆ นี้ เจตนาดีจะ ปล่อยเขาแท้ๆ ตายหมดเลย

ถาม : แล้วหมอดูบาปไหมคะ ?

ตอบ : ประเภทแนะนำห่วยแตกแบบนี้มันน่าจะได้ส่วนแบ่งไปบ้างคราวหน้าคิดให้ดีๆ

นะ ปล่อยปลาไหลแล้วบอกให้เขียนชื่อติดไปด้วยปล่อยเต่าปล่อยอะไรก็ว่าไปอย่างมันพอเขียนได้

ถาม : แล้วแทนที่จะไปช่วยปลาไหลเขา ?

ตอบ : มันกลายเป็นตายไปเลย ตกลง ๒๗ ตัวมองทั้งหมด

ถาม : อย่างนี้แสดงว่าการปล่อยนกจะช่วยในเรื่องของของหายนี้หมายถึงว่าเราเคยปล่อยเมื่อช่วง ๑๐ ปีก่อน ?

ตอบ : ไม่ใช่ หมายถึงช่วงนี้ แบบเดียวกับที่ว่าปล่อยสัตว์แล้วต่ออายุตอนแรกก็ไม่เข้าใจ หลวงพ่อท่านบอกตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาสว่า แกเป็นนักรบมาทุกชาติ ฆ่าเขาเอาไว้มาก เศษกรรมปาณาติบาตตัวนี้จะทำให้แกป่วยประจำ ให้ไปปล่อยปลาที่เขาขายเพื่อฆ่าอย่างน้อยๆ เดือนละตัว ๒ ตัว จะได้ตัดกรรมอันนี้ได้ ก็บอกว่าหลวงพ่อกับการปล่อยปลา ผมเข้าใจว่ามันเป็นการต่ออายุ แล้วผมไม่อยากอยู่แล้ว ผมจะไปปล่อยมันทำไมละ ท่านบอกว่าแกอย่าเพิ่งเข้าใจผิด มันจะต่ออายุก็ต่อเมื่อช่วงนั้นมีอุปฆาตกรรมเข้ามา อุปฆาตกรรมที่จะเข้ามาตัดให้ชีวิตของเราสั้นลงนี้ มันก็คือเราเคยฆ่าคนฆ่าสัตว์ใหญ่เอาไว้ แล้วช่วงนั้นกรรมอันนี้มันเข้ามาพอดีช่วงบุญของเราหมดลง กรรมอันนี้ถ้าเข้ามาจังหวะพอดี ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรที่เป็นลักษณะต่ออายุได้ คือไม่ได้ทำบุญใหญ่ มันจะต้องถึงตายจริงๆ แต่ถ้าหากว่ามันไม่มีอุปฆาตกรรมเข้ามาช่วงนั้น มันก็ไม่เป็นไร อาณิสสที่ปล่อยปลา มันก็ไม่ได้ต่ออายุ แต่ว่าทำให้เราได้รับความสุขได้รับความสะดวกสบายที่หลัง อาตมาเองปัจจุบันทำอะไรมันง่ายจนคนเขาอิจฉากันหมดเพราะว่าปล่อยปลามาติดกัน ๑๗ ปี ปล่อยก่อนบวชมาปี

ถาม : หลวงพี่ปล่อยปลาทุกเดือน ?

ตอบ : ทุกเดือนจะ เดือนนี้ก็ปล่อยไป ๕ พันกว่า

ถาม : อย่างนี้แสดงว่า อย่างพวกหนูร่วมทำบุญกับหลวงพี่ แล้วหลวงพี่เอาไปปล่อยปลา ?

ตอบ : ก็มีส่วนของพวกเราด้วยจะ แต่ว่าขออภัยไม่ได้บอกเพราะคิดว่ารู้ ปกติจะปล่อยทุกวันอาทิตย์ที่ลงมาสังฆทานตอนเช้าวันอาทิตย์

ถาม :

ตอบ : ๕ พันกว่าบาท ก็หลายสิบกิโลอยู่ เดือนนี้ที่ปล่อยไปมีปลาช่อน ปลาดุก ปลาหมอ มีหอยอีก ๔-๕ กิโล แล้วก็วัวตัวหนึ่ง

ถาม : ปล่อยวัวด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ปล่อยวัวด้วยจะ วัวตัวหนึ่งประมาณ ๑๓,๐๐๐ บาท

ถาม : หมายถึงทุกเดือนเลยหรือคะ ?

ตอบ : ก็แล้วแต่จะ ถ้าหากว่าเงินที่เขามาสมทบมา มันก็ปล่อยเลย ก็ช่าง ดีเหมือนกันนะ ธนาคารโค-กระป๋องมันอยู่หน้าโรงฆ่าสัตว์พอเราจะบริจาคด้วยการปล่อยวัว ก็ไปเลือก

แล้วก็จูงข้ามฝั่งมาให้เขาลงบัญชี แหม... ชัยภูมิดีเหลือเกิน รู้ว่าคนเขานิยมไปปล่อยมันก็เลยตั้งรับเอาไว้ตรงข้างหน้าเลย แล้วถึงเวลาก็จะมีพระมาขยันทอด มาพรมน้ำมนต์ให้ แล้วพวกนี้เขาจะเอาไปให้ชาวไร่ชาวนาที่ยากจนไม่มีวัวควายทำนาจะ แต่ว่าจะทำหนังสือสัญญากันเอาไว้ว่าให้ใช้งานได้อย่างเดียวถ้าหากว่าแก่ชราใช้งานไม่ได้ ต้องเลี้ยงเขาจนกว่าจะตาย จะไม่มีการฆ่าไม่มีการขาย

ถาม : แล้วถ้าเขาแอบฆ่าล่ะคะ ?

ตอบ : ไม่.. ทางด้านนี้ของเขา เขาทำสัญญาเอาไว้แล้วนี่ เขาปรับโทษได้ เพราะว่ามูลนิธิที่รู้สึกว่าเป็นหลวงจะอุปถัมภ์เอาไว้ซะด้วย

ถาม : นึกว่าชาวนาบางที่จนๆ เอาซะเลย ?

ตอบ : ประเภทจนแล้วมีวัวเอาไว้ใช้งานเขาคงไม่คิดอย่างนั้นหรอกจะ พวกชาวไร่ชาวนาถ้าไม่จำเป็นถึงขีดสุดจริงๆ เขาจะไม่ขายวัวขายควายหรือโดยเฉพาๆ ของตัวเอง มันผูกพันกับวัวควายมากเลยบางคนจูงวัวไปขาย วัวก็ร้องให้ ลูกๆ ก็ร้องให้กันกระจองอแงเพราะมันรักวัว ในเมื่อรักแล้วไม่อยากให้วัวโดนเอาไปขาย แต่ไม่รู้หรือกว่าบางทีพ่อแม่ก็จำเป็นสุดขีด ไม่มีเงินไปใช้หนี้เงินกู้เขา เดียวเขาก็จะยึดไร่ยี่ดนาที่ต้องรักษาที่เอาไว้ก่อน เลยยอมเสียวัวไป ขายควายส่งลูกเรียนในเชียงใหม่ ส่งไปส่งมาซึกัยวะ รุ่งเช้าลูกส่งควายเรียนดีกว่า

ถาม : วุ่นวายมากเลยคะ ?

ตอบ : ที่วุ่นจริงๆ ก็คือเราไปยุ่งกับเขา ถ้าเรารักษาสภาพจิตใจของเราสงบอยู่กับอารมณ์เฉพาะหน้า อยู่กับปัจจุบัน มันจะไม่วุ่นกับใครส่วนใหญ่นั้นที่ว่าจะเป็นคนดู มันกระโดดลงไปเล่นเองซะทุกที ต่อไปทำตัวเป็นคนดูจะ อะไรเกิดขึ้นรักษาอารมณ์แจ่มใสเฉพาะหน้าของเราเอาไว้ รักษาสติสัมปชัญญะของเราเอาไว้ ไม่อย่างนั้นทีเดียวทำไมถึงต้องเป็นอย่างนั้น ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนี้ ขึ้นชื่อว่า ทำไมเมื่อไรก็ทุกข์แล้ว มันทุกข์เพราะเราไปแบกเอาไว้แล้ว เลยอุตุปาก ไม่ต้องพูดเลย

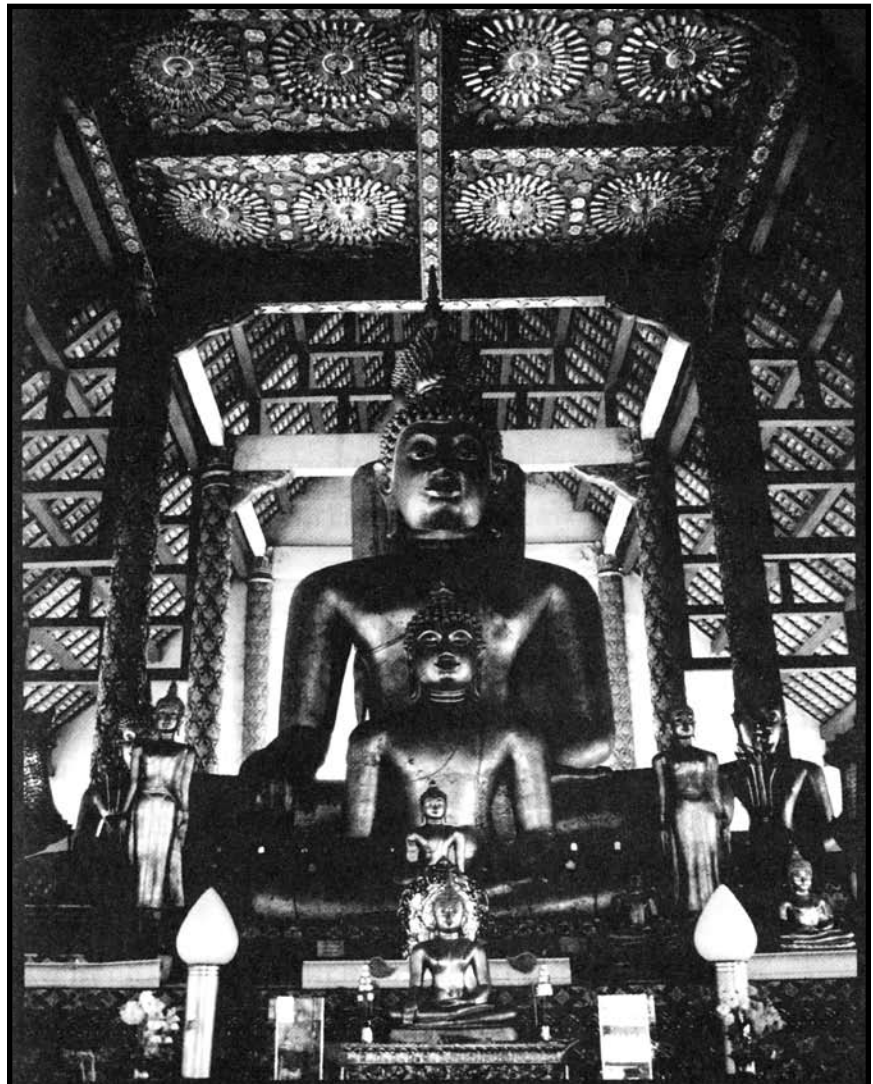
ถาม : ถ้าสมมติว่าคนอื่นขอความช่วยเหลือแม่เรา ซึ่งแม่อยากช่วยแต่ก็อดกลัวใจเรารู้ว่าถ้าเราไปช่วยแม่หายกลัวใจ แต่คนกลัวใจคือเรา เราควรทำอย่างไรดี ?

ตอบ : ก็ตัดสินใจเอาสิว่าจะให้แม่หรือให้เรากลัว

ถาม : ถ้าเรากลัวไปแล้ว แต่ว่าเราตัดสินใจช่วยจริง พอครั้งหน้ามีอีกซึ่งมันเกินกำลังตัวเราแล้ว ?

ตอบ : ถ้าเกินกำลังปฏิเสธได้จะ เขาไม่ได้บังคับนี้ว่าต้องช่วยทุกครั้งไป พูดคำว่า ไม่ ให้เป็น ตัวอย่างต้องหลวงพี่โอ หลวงพี่โอเนี่ยวันพระที่เข้าโบสถ์ปลงอาบัติทุกครั้งเลย คราวนี้ปลงอาบัติวัดท่าซุงนะ เขาปลงอาบัติเป็นภาษาไทย เพราะฉะนั้นทุกคนจะฟังรู้หมด เขาไม่ได้มาถึง อะหัง ภัณฑ สัพพหลา นานาวัตถุกาโย บาลีเขาไม่เอา วัดท่าซุงเล่นภาษาไทย มาถึงก็

ข้าแต่สงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ กระผมต้องอาบัติปาจิตตีย์ด้วยโกหกเขา เนื่องจากเขามายืมเงิน แล้วบอกว่าไม่มี ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบความชั่วหยาบที่ข้าพเจ้าได้ล่วงอาบัตินี้ไป ด้วย ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่พูด ไม่คิด ไม่ทำอย่างนี้อีก ขอสงฆ์ทั้งหลายโปรดรับทราบด้วยเถิด ก็วันพระ ก็จะต้องมีข้อนี้ แล้วหัวเราะกันทุกที คือหลวงพี่โธนะ นอกจากที่ท่านจะประเภทลูกแก้วแกว่งสีแล่นนะ ยังอยู่กับหลวงพ่อกษัตริย์ อาวุโสถือเป็นอันดับสองของวัดเลย หลวงพี่นันต์อาวุโสอันดับสาม คราวนี้หลวงพี่โธนอกจากบ้านตัวเองรวยแล้ว ญาติโยมยังเห็นหน้าอยู่ทุกบ่อย ถึงเวลานิมนต์เขาจะบอกรวม สมัยก่อนหลวงพี่โธ หลวงพี่นันต์ หลวงตา ผ่อง หลวงตานา หลวงพี่ที่ป เขาจะท่องมาเลย คุณจะมีนิมนต์ใครบ้างล่ะ ? คราวนี้ท่านก็จะสวดคำเยอะ หลวงพี่โธพอสวดคำเยอะนี้จะรวมไปเรื่อยครบหมื่นเมื่อไหร่ฝากประจำ ๓ เดือน ครบหมื่นเมื่อไหร่ฝากประจำ ๓ เดือน คนที่ว่าหลวงพี่โธรวย ถึงเวลายืมสวดคำ ที่ก็บอกไม่มีไว้แล้ว แล้วก็ไปปลงอาบัติ ความจริงไม่มีนะ หลวงพี่โธสอนไว้แล้ว บอกว่าไม่มีนะ ให้เข้าใจว่าเราไม่มีให้เขายืม แต่ที่เราจะใช้นะเรามี แต่ว่าอย่างว่านั่นแหละ ถ้าพี่เขาใจละเอียด เขาก็ประเภทตืดใจ ภูโกหกเขาแล้วนี่หว่า ก็ไปปลงอาบัตินั้นซะได้ทุกวันพระเหมือนกัน คราวนี้ที่หลวงพี่โธท่านเอาไปฝากในลักษณะอย่างนั้น พอถึงเวลา ๑ ปี หลวงพี่โธจะสร้างพระประธานถวายวัดได้วัดหนึ่งให้เป็นประธานในโบสถ์ ๑ องค์ คราวนี้เข้าใจหรือยังว่า หลวงพี่โธเขาฝากเงินไว้ทำไม ? แล้วหลวงพี่โธถ้าหากว่าสั่งทำช่างเขาจะลดให้พิเศษซะ ซักกันอยู่ นึกๆ แล้วก็ซำดี เพราะฉะนั้นของเราถึงเวลาปฏิเสบบ้าง ก็ขนาดปฏิเสบบ้างที่ว่ามีใช้เองแต่ไม่มีให้เขา นะ หลวงพี่โธยังสอนมาแล้ว ปฏิเสธเพราะไม่มีจริงๆ มันก็ต้องปฏิเสธได้สิเอามั่งมัย ? ถึงเวลา ข้าแต่สงฆ์ทั้งหลายผู้เจริญ พวกพระน้องๆ ก็หัวเราะกันแล้วล่ะ แหงๆ เลยข้อเดิมและโยมก็เหลือเกินนะ มันตั้งทำอะไรยืมเงินพระ อาตมาเองเฝ้าหน้าห้องให้หลวงพี่โธ เขาโทรมาข่มขู่ พระคุณท่านเจ้าข้า ขออนุญาตกู้เงินหลวงพี่โธสักสามแสนได้มัยเจ้าคะ ? บอกโยมพระที่ไหนเขาให้กู้เงินได้เล่า มีแต่ถ้าหากว่าโยมจะถวายก็เอามา เขาบอกว่าวัดนั้นวัดนี้เขาให้กู้ ดอกเท่านั้นดอกเท่านั้น บอกเวรเลยกู มีจริงๆ ไว้ย ก็บอกเขาบอกโยมจำถ้าเขาให้กู้ก็กูที่นั่นแหละจะ ที่นี้ไม่มีให้กูหรือกู ไม่รู้จะว่าอย่างไร มันมีจริงๆ ด้วย ประเภทที่เอาไปปล่อยดอก เอาไปให้กู เอาไปซื้อที่ซื้อไรกันนะ ทองผาภูมิ ตอนนั้นเจ้าอาวาสโดนตั้งไป ๒ องค์ เพราะเอาเงินสงฆ์ไปซื้อที่ไว้ ซื้อที่ไว้ไม่ซื้อเปล่าไปลงมะนาวไว้ก็ต่างหาก ถึงเวลาก็ไปรดน้ำมะนาว คนเห็นแล้วมันทุเรศลูกตา ก็เลยฟ้องร้องขึ้นมา เจ้าคณะรับผิดชอบไปตามสายงานก็ต้องไปพิจารณาดูว่ามันจริงอย่างที่เขาวาหรือเปล่า บางทีก็เป็นการใส่ความไป ปรากฏว่าไปถึง ไม่ต้องพิจารณาเลย พระคุณท่านกำลังรดน้ำอยู่พอดีก็เลยต้องให้เขาพ้นจากตำแหน่งไป หาคณมาเป็นแทนอ้อ...เมื่อเหลือเกิน คือเขาไม่รู้วาทะมันเกิดจากเอาของสงฆ์ไปใช้จะเป็นอย่างไร ถ้าหากว่าเขาไม่รู้ เขาคงไม่กล้าทำอย่างนั้น บางทีเขาไม่รู้เขาก็ทำไปเร็นเร็นบังเอิญกูรวยแล้วแน่ๆ เลย มีที่ตั้งหลาย ๑๐ ไร่ ตายเมื่อไหร่แล้วรู้...!

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๑ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

๘. ท่องสวรรค์

อาตมามุมนานะฝึกกรรมฐานตามแบบของหลวงพ่อก็ด้วยความอยากมีฤทธิ์มีเดช ออกไปเที่ยว นรก สวรรค์ คร่ำเคร่งกับการฝึกแบบเอาเป็นเอาตาย ดีที่ทางบ้านศรัทธา หลวงพ่อทุกคน ไม่งั้นคงจับอาตมาส่งโรงพยาบาลไปแล้ว...

เย็นวันหนึ่งของปลายปี ๒๕๒๑ พี่ชาย (คุณประสิทธิ์ เพชรขึ้นสกุล) ขวนอาตมา ไปฝึกมโนมยิทธิที่บ้านท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์) โดยบอกว่า ใครฝึกวิชานี้ได้สามารถไปนรก สวรรค์ ได้เลย...

อาตมาแหกเขาไปด้วยความดีใจ ไร้...เสียเวลาฝึกแทบล้มประดาตายก็เพราะเหตุนี้ พอรู้ว่ามิครูฝึกสอนให้ จะไม่ให้อาตมาดีใจได้อย่างไร กระนั้นก็ยังไปแทบไม่ทันเวลา เพราะเขาจะลงมือฝึกกันแล้ว...

ผู้เข้ารับการฝึก รวมอาตมากับพี่ชายแล้วมีอยู่แค่เจ็ดคนเท่านั้น ได้รับความเมตตา จากพี่ๆ ทุกท่าน จัดหาเครื่องบูชาครุมาให้ทุกอย่าง ยกเว้นเงินหนึ่งสลึง ที่อาตมาพาซื้อ ไปหาแลกมาจนได้ มารู้อีกทีหลังว่าใส่เกินก็ได้ ขายหน้าซมัดเลย...

พอสมทานกรรมฐานเสร็จ ครูฝึกก็ให้ทุกคนภาวนา “นะมะพะระ” ครูหนึ่ง พอ อารมณ์ทรงตัว ก็มีครูฝึกมานั่งอยู่ข้างหน้า แนะนำให้ทำตัวสบายๆ สอนให้ทำใจเลิกห่วง ร่างกาย แล้วสอบถามว่า...

“เห็นแสงสว่างมั๊ย...?” “ไม่เห็นครับ” “เห็นภาพพระพุทธรูปเจ้ามั๊ย...?” “ไม่เห็นครับ” สารพัดจะไม่ครับ...อาตมาก็อยากเห็นอยู่หรอก แต่มันมืดตืดคือ แมวสักตัวก็ไม่เห็น แล้ว จะให้บอกว่าเห็นอะไรได้ ทำเอาครูฝึกท้อใจ นั่งเงยบไปเลย...

พอได้ยินเสียงครูฝึกอีกท่านที่กำลังสอนศิษย์ของท่าน กล่าวกับลูกศิษย์ขึ้นที่ข้าง หลังอาตมาว่า “คุณนี่ถึงภาพพระพุทธรูป ที่คุณรักชอบที่สุดดูซิคะ...เห็นชัดมั๊ย...?” โอ๊ย...แบบนี้ก็หวานเท่านั้น...!

อุตุสำหับภาพพระมาตั้ง ๓-๔ ปี มีหรือที่จะไม่ชัด เลยบอกครูฝึกว่าเห็นภาพพระ แล้ว พลังอธิบายจ้อยๆ ไม่ขาดปาก พุทธลักษณะเป็นอย่างไร อธิบายชะละเอียดิบ จน ครูฝึกก็งงว่าอยู่ๆ อาตมาผีเข้าหรืออย่างไร...?

ครูฝึกค่อยๆ ตะล่อมกำลังใจของอาตมา ให้เข้าที่เข้าทางที่ท่านต้องการ จนถึงตรง ที่ว่า “นึกกราบขอบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะคะ ขอพระองค์โปรดประทับ ยืนขึ้นด้วย...” เหตุการณ์มหัศจรรย์พันลึกก็เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา...!

ภาพพระที่อาตมาจับเป็นภลินนั้น เป็นภาพวาดตอนองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาค

เจ้าตรัสรู้ได้ดวงไม้พระศรีมหาโพธิ วัตโดย **คุณค่านวน ชานันโท** เป็นภาพนึ่งสมาธิแท้ๆ แต่พออาดตมก่าหนดจิตตามทีครุฝึกสอน...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงประทับยืนขึ้นจริงๆ ...! พุทธลักษณะกลายเป็นปางลีลา พระวรกายเหลืองอร่ามดังทองคำ สว่างไสวจนหาประมาณไม่ได้ อาตมาชนลูกข้าแห่ไปทั้งตัว...!

น้อมจิตกราบลงแทบพระยุคลบาท พระองค์ทรงแย้มพระโอษฐ์ดังงามสุดพรรณา...โอ...สมเด็จพระของลูก...! น้ำตาแห่งความปิติไหลพรากลงทันที...

ยามนี้แม้ตายลงในทันทีอาดตมาก็ยินดี ชีวิตนี้ไม่เสียดายอีกแล้ว เรามีโอกาสพบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว...ครุฝึกแนะนำให้ตามเสด็จพระองค์ท่านไปยัง **พระแท่นบัณชุกัมพลศิลาอาสน์...**

ขอบารมีพระองค์ท่านขอให้พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณในทุกๆ ชาติ ที่เป็นเทวดา เป็นพรหม เป็นพระบนนิพพาน ได้โปรดมาประชุมรวมกัน ณ บัณชุกัมพลศิลาอาสน์ ในบัดเดี๋ยวนี้ด้วยเถิด...

ภาพที่ปรากฏพริบขึ้นมาทำเอาตกใจ ทำไม่ช่างมากมายมหาศาลอะไรอย่างนี้ แน่นขนัดไปหมดในทุุกที่ทุุกทาง กราบลงแทบเท้าของทุุกๆ ท่าน แล้วตั้งใจดูพระอินทร์ตามทีครุฝึกบอก อยากรเห็นมานานแล้ว...

เห็นลูงแก่คนหนึ่ง ครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงหมอนขวานอยู่บนแท่น ลูงแก่อ้วนพุงพลุ้ย ไร่หนวดยาวงั้ง ทุ่งางเกงขาสวมส่วนไม้ใส่เสื้อ มีผ้าขาวม้าพาดชายอยู่สองบ่า สิบบุหรีมวนบื้อเริ่ม ควันโขมงเลย...

“นี่นะเธอ...พระอินทร์...?” คิดแค่นั้นลูงก่านั้นก็ลูงนั่งตัวตรงถามว่า “จะเอาแบบไหนล่ะ...?” พริบตาเดียวท่านเปลี่ยนให้ดูเป็นร้อยเป็นพันแบบ ในทีสุดก็ทรงเครื่องเต็มอัตราหมางกฎยอดแหลมรัศมีสี่เขี้ยวสวายนอกไม่ลูง...

กราบลาท่านตามพระไปยัง**จุฬามณีเจดีย์สถาน** เห็นเจดีย์แก้วสว่างไสวดูจอาทิพย์ ยามเที่ยง รายรอบด้วยราชวัตรฉัตรธง และวิหารเจดีย์มณฑป สวองามเหลือทีจะบรรยายรู้สึกเย็นฉ่ำชื่นใจจนบอกไม่ลูง...

พบเทวดาร่างใหญ่ดังภูเขาเฝ้าทางเข้าพระจุฬามณี ท่านบอกว่าชื่อ “**มเหล็กซ์**” เรียกท่านว่าพี่ก็ได้ จึงขอให้ท่านนำเข้าไปภายใน เพื่อกราบ**พระเขี้ยวแก้วและพระเกตุมาลา** ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า...

ภายในพระจุฬามณีทีกว้างขวางใหญ่โตนั้น เต็มไปด้วยเหล่าเทวดา พรหม และพระอรหันต์ มาถวายนมัสการเป็นพุทธบูชา เป็นหมวดหมู่ดูเป็นระเบียบเรียบร้อย ท่านแบ่งหมู่กันเอง ตามลักษณะของกายทิพย์...

พระทันตธาตุเขี้ยวแก้ว เป็นเพชรสว่างสดใส พระเกตุมาลานั้นเป็นคล้ายแก้วสีดา

ละเล็อม ต่างเปล่งฉัพพรรณรังสีละลานตา อาตมากราบบูชาด้วยความปลาบปลื้มใจเป็นที่สุด นับว่าไม่เสียที่ที่เกิดมา...!

ท่านผู้อ่านทุกท่านจะเชื่อหรือไม่?... บรรดานักปราชญ์ที่โลกยกย่อง ท่านบอกว่า นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี แล้วที่อาตมาพบเห็นอยู่นี้เป็นอะไร ขอทุกท่านใช้ปัญญาพิจารณา ใคร่ครวญดูเถิด...!

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุธมมปญโญ

๙. นิมิตจากในหลวง

ประเทศไทยของเราโชคดีกว่าทุกประเทศในโลก เพราะเรามีพระมหากษัตริย์ผู้ทรง ทศพิธราชธรรม เป็นหลักชัยของมหาชนทั้งแผ่นดิน ยิ่งองค์ภูมิพลมหาราชด้วยแล้ว เป็น สุตยอตของพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงธรรมเลยทีเดียว...

“ท่านผู้รู้” เมตตาเล่าว่า องค์ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของเรานั้นเป็นพระโพธิสัตว์ผู้เลิศ ด้วยบารมี ได้ทิพยจักขุญาณ ตั้งแต่พระชนมายุ ๗ พรรษา ทรงปฏิบัติธรรมได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งนัก สามารถทรงสมาธิได้ทุกเวลาที่ต้องการ...!

หลังจากออกจากพระจุฬามณีแล้ว องค์สมเด็จพระประทับแก้วเสด็จนำอาตมาไป ยังดินแดนแห่งเอกนตบรมสุข คือพระนิพพาน อาตมาได้พบเห็นเมืองแก้ว แพรวพราวงามระยับจับตา สูงส่งสง่า สงบ เยือกเย็น เป็นสุขสบายจนบอกไม่ถูก...

อาตมาได้มีโอกาสได้เข้าไปกราบ สมเด็จพระพุทธลีลาที่ ๑ ซึ่งเป็น พระพุทธเจ้าองค์แรกสุด พร้อมด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ และพระอรหันตเจ้าทั้งหมด...

ถ้าใครบอกว่าเป็นการสะกดจิต เป็นการนึกฝันเอาเอง อาตมาก็ยอมให้สะกดจิต ยอมเพื่อฝันเอาเอง ขอให้มีความสามารถสะกดจิต ให้คนไปนิพพานได้จริงๆ เกอะน่า จะยอมให้สะกดทั้งชาติเลยซิเฮ้อ...ถ้าท่านทำไม่ได้ ก็อย่าแสดงความงี่ด้วยวิธีการปฏิเสธเลย...!

ออกจากวิมานขององค์สมเด็จพระบรมสุขต อาตมาก็ตรงไปยังวิมานของตน ที่หน้าวิมานนี้เอง อาตมาพบองค์ในหลวงในเพศพระภิกษุห่มจีวรเหลืองอร่าม ในพระหัตถ์ ทรงบาตร ประทับยืนขวางทางอยู่...

อาตมาถวายบังคมอย่างปลาบปลื้มใจ ทูลถามว่า เสด็จมาด้วยพระประสงค์ใด พระองค์ชี้พระดัชนีลงในบาตร อาตมาเห็นว่ามือนำอยู่ครึ่งบาตร และมีเรือสำเภากลำน้อย ลอยวนอยู่...

ทันใดนั้น...อาตมาลงไปอยู่ในเรือได้อย่างไรไม่รู้ น้ำในบาตรกลายเป็นมหาสมุทร

กว้างสุดลูกหูลูกตา กระแสน้ำกลายเป็นวังวนมหึมาหมุนวนเขี้ยวกรากน่าสะพรึงกลัว ดูดเอาเรือสำเภาที่มีอาตมาอยู่ในนั้นเข้าไปใจกลางวังวนอย่างรวดเร็ว...!

“ทำไมมาแกลังกันแบบนี้...” อาตมาตะโกนด้วยความตกใจ องค์กรในหลวงมีดำรัสว่า “หาทางขึ้นมาซิ...” พรึบตานั้น...ปรากฏเส้นเชือกใหญ่หน้อยนับไม่ถ้วนพาดจากฝั่งมายังเรือ อาตมาเลือกเชือกเส้นใหญ่ที่สุดปีนกลับขึ้นมานั่งอย่างง่ายดาย กราบทูลถามว่า “นิมิตนี้หมายถึงอะไรพระเจ้าข้า...?” ทรงตรัสว่า “นานไปแล้วเธอจะรู้เอง”...

หลังจากนั้นหลายปี มีผู้รู้พยากรณ์นิมิตนั้นว่า เรือสำเภาหมายถึงพระโพธิสัตว์ ผู้บำเพ็ญบารมีมาเพื่อชนถ่ายสัตว์โลกข้ามวัฏสงสาร แสดงว่าอาตมาคงบำเพ็ญบารมีมาในด้านนี้ แต่การที่สละเรือขึ้นสู่ฝั่งแปลว่าอาตมาต้องลาจากพุทธภูมิ...!

เชือกเส้นใหญ่ที่สุดที่อาตมาเลือกเพื่อปีนขึ้นฝั่ง คือหนทางปฏิบัติที่อาตมาเห็นว่ามั่นคงที่สุด ที่จะพาดนพันจากวัฏสงสาร เข้าสู่ดินแดนแห่งพระนิพพาน คือการที่อาตมาฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อนั่นเอง...!

องค์กรในหลวงของเราทรงปฏิบัติภารกิจ เพื่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนทุกถ้วนหน้า อย่างมีค่านึงถึงความเหนื่อยยากของพระองค์ เกียรติคุณของพระองค์ท่าน ขจรขยายไปทั่วโลก ทุกชาติทุกภาษาทั้งอิจนาทั้งเลื่อมใส ที่เรามิผู้นำที่วิเศษเห็นปานนี้...

ดวงแก้ววิเศษอยู่กับเราแล้ว อึกก็ยุคก็สมัยจึงจะสมิเช่นนี้อีก ขอทุกท่านจงคำนึงและยึดมั่นในพระองค์ท่าน สิ่งใดที่เป็นการแบ่งเบापระราษการะ และแสดงออกซึ่งความจงรักภักดี ขอทุกคนจงทำสิ่งนั้นอย่างเต็มสติกำลังโดยถ้วนหน้ากันเถิด...

บารมีพระมากพัน
พระพิทักษ์ยุติธรรม
บริสุทธิ์ดุดวงตะวัน
ทวยราษฎร์รักบาทแม่

รำพัน
ถ่องแท้
ส่องโลก ไชร์แษ
ยิ่งด้วย บิตรงค์

๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญญ

๑๐. อาณาภพพระภูมิเจ้าที่

พระภูมิเจ้าที่เป็นเทวดาประเภทหนึ่ง เรียกว่า ภูมมเทวดา มีหน้าที่รักษาพื้นที่ของโลกมนุษย์ และบันทึกความดีของมนุษย์ส่งต่อท้าวจตุโลกบาล เพื่อนำเสนอต่อพระอินทร์ ในการประชุมเทวสภา วิมานของภูมมเทวดาเป็นทองคำหรือเงิน ทั้งหลัง ลอยสูงจากพื้นประมาณ ๑ ศอก แต่ละองค์รับผิดชอบอาณาเขต องค์กรหลายดาราภิโลเมตร...

น่าสลดใจที่มีบุคคลจำนวนไม่น้อย ที่นอกจากจะไม่เคารพพระภูมิเจ้าที่แล้ว ยังจับจ้วงด้วยวิธีการที่โหดร้ายยิ่ง เช่น ว่าท่านเป็นเทวดาตื่นโรงตื่นศาล ดีแต่อาศัยชาวบ้านอยู่ ควรจะทูปศาลทิ้งซะให้หมดเรื่อง ที่ใจกล้าหน้าด้านกว่านั้น ก็กล่าวว่าเลี้ยงหมาไว้ยังมีประโยชน์กว่า เพราะหมาเฝ้าบ้านได้ ถ้าภูมมเทวดาเห่าได้เหมือนหมา ก็จะต้องศาลให้...!

ท่านคงจะลืมไปว่าเทวดานั้น อย่างน้อยต้องประกอบด้วยคุณธรรม ๒ อย่าง คือ

๑. หิริ มีความละอายแก่ใจไม่กล้าทำความชั่วทุกอย่าง
๒. โอตตปปะ กลัวว่าผลของความชั่ว จะทำให้ตกสู่อายภูมิ และต้องมี **ศีล ๕ บริสุทธิ์** จึงจะมีสิทธิ์เกิดเป็นเทวดา ไม่ทราบว่ามีตัวท่านผู้เหยียดหยามเทวดานั้น มีคุณธรรมสูงส่งประการใดจึงกล้ากล่าววาจาเช่นนั้น...

พระภูมิเจ้าที่แต่ละองค์มีศักดิ์ฐานะแตกต่างกันไป ตามแต่वासนาบารมีที่บำเพ็ญมา มีที่สังเกตุคือให้ดูที่มือขวาของท่าน จากข้อศอกลงไปจะเป็นสีแดง ยิ่งสีแดงจัดมากก็ยิ่งมีอำนาจมาก ภูมมเทวดาที่เป็นพระอริยเจ้าชั้นสูงก็มีอยู่ไม่น้อย หลวงพ่อเคยพบภูมมเทวดาที่เป็นพระอนาคามีถามท่านว่าทำไมไม่ไปอยู่ **สุทธาวาสพรหม** ท่านว่าอยากเป็นแค่นี้...!

การตั้งศาลพระภูมินั้นเป็นการแสดงความยอมรับนับถือ ว่าเราขออยู่ใต้การดูแลของท่าน ไม่ใช่ไปสร้างบ้านให้ท่านอยู่ วิมานของท่านมีเองอยู่แล้ว สบายกว่าศาลที่เราตั้งให้เป็นล้านเท่า เมื่อเรายอมรับนับถือท่าน มีเรื่องอะไรที่ไม่เกินวิสัย ท่านก็ช่วยสงเคราะห์เราอย่างเต็มที่...

หลวงพ่อกเคยทำรบกับพระภูมิเจ้าที่ ผู้รักษาวัดบางนมโคมาแล้ว ท่านมาขอให้ตั้งศาลให้ หลวงพ่อบอกว่า ถ้าเก่งจริงถึงจะยอมรับนับถือ เทวดาท่านก็รับคำทำ ปรากฏว่าวันแรกจุมูกข้างซ้ายหายใจไม่ได้ วันที่สองจุมูกข้างขวาตันไปอีกข้าง ดันขนาดสั่งไม่ออกเลย ต้องหายใจทางปากแทน จึงยอมตั้งศาลให้ ไม่งั้นวันที่สามคอจะตันไปด้วย องค์กรนี้มือขวาแดงแฉ็ดเลย...

การตั้งศาลพระภูมินั้น มีหลักเกณฑ์คือ ตัวศาลต้องอยู่ทางทิศเหนือ หรือตะวันออก หรือ ตะวันออกเฉียงเหนือของตัวบ้านเท่านั้น (ทิศใต้เป็นทิศของอากาศเทวดา ห้ามตั้งทางทิศใต้อย่างเด็ดขาดอาจถึงตาย) หน้าศาลหันไปทิศใดไม่จำกัด แต่ตัวศาลต้องอยู่ในทิศดังกล่าว หลวงพ่อบอกว่า ทิศตะวันออกเฉียงเหนือดีที่สุด ทิศตะวันออกมักให้หวยแมน (จุดรูปขอกับท่าน แล้วเอากระดาษกับดินสอใส่ไว้ในศาล โกลัรุ่งให้รีบไปดู ถ้าสว่างตัวเลขจะเลื่อนหายหมด) ผู้ที่บอกว่าไม่มีที่ตั้งศาล ให้ดู **คุณเขี้ยวมัน** ภาณุนุ้ย เป็นตัวอย่าง หลวงพ่อบอกให้ตั้งศาลที่หัวเตียง งวดนั้นถูกรางวัลที่ ๕ ซะหลายไป...!

ที่อยู่ของพรตของพี่ประสิทธิ์ มีศาลพระภูมิอยู่หนึ่งหลัง อาตมาบูชาท่านทุกวัน จะ

ออกจากบ้านก็บอกท่านว่า “ปู้ครีบ...ผมกลับมาแล้ว ขอพบพระคุณมากนะครีบ” ทุกวันพระจะจัดข้าวปลาอาหารชุดเล็กๆ ถวายท่านหนึ่งชุด ท่านก็ช่วยคุ้มครองรักษา ให้ทุกคนอยู่เย็นเป็นสุขตลอดมา...

ทำเอาตมมากล้ากล่าวเช่นนั้น...? ก็ชอยที่ตั้งอยู่นั้น เป็นแหล่งรวมยาเสพย์ติดและการพนันทุกชนิด บรรดาสิงห์เฮโรอีน ทินเนอร์ กัญชา เดินชนไหลกันทุกวัน ข้าวของชาวบ้านหายเป็นประจำ วันดีคืนดี ตำรวจก็ปิดชอยกวาดล้างกันที่ วังหนี่กันตกน้ำตกท่า ของอะไรที่พอจะเปลี่ยนเป็นเงินได้ ผลเอเมื่อไรเป็นหายวับติดมือเจ้าพวกนี้ไปทันที...

บ้านช่องของใครเจ้าของไม่อยู่ จะมีผู้ถือวิสาสะเข้าไปช่วยขนข้าวของไปอย่างหน้าตาเฉย ปิดประตูสามชั้นมันก็ป็นหลังคา ังดกระเบื้องมุดฝ้าเข้าไปแทน...ที่นี้บ้านของพี่ชายคือ พี่ก้องเกียรติ กับ พี่ประสิทธิ์นั้น มีรั้วเฉพาะด้านหน้าเท่านั้น ด้านข้างกับด้านหลังปล่อยทิ้งไว้เหย้าทำาดินเลนไก่อๆ ชะอย่างนั้นแหละ...

ที่นี้เมื่อมีการฝากกับพระภูมิเจ้าที่แล้ว ทั้งที่โล่งโถงปานนั้น แถมทิ้งเครื่องมือซ่อมรถไว้เกลื่อนอยู่ ตลอดห้าปีไม่เคยหายซักชิ้น มีกางเกงที่เอาตมใส่ทำงาน ถูกสอยไปตัวเดียว เอาตมมาใจแทบแถมเงินให้มันด้วยซ้ำ เพราะใส่มาตั้งหลายปี อายากได้ของใหม่เต็มทีแล้ว...

บ้านพี่ก้องเกียรติถูกจัดครั้งหนึ่ง โทรทัศน์ ตู้เย็น หม้อไฟฟ้า มันไม่แตะเลย เอาแต่วิทยุเทปรุ่นคุณย่ายังสาวไปเครื่องเดียว ซึ่งพี่เขาก็อยากแถมตัวแปลงไฟให้มันไปเช่นกัน ถ้าพระภูมิเจ้าที่ไม่สงเคราะห์ คงถูกขนหมดบ้านตั้งแต่ปีแรกแล้ว...!

ก่อนนอนเอาตมบอกพระภูมิท่านว่า “ปู้ครีบ...ถ้ามีเหตุร้ายปลุกผมก่อน ๑๕ นาทีนะครีบ” และแล้วคืนหนึ่ง...เวลาตีหนึ่งกว่า ก่อนดินขนาดหัวแม่มือก้อนหนึ่ง หล่นป็อกลงที่หัวนอน เอาตมคว้าลูกของห้านัดแบบกึ่งอัตโนมัติของบราวน์ก็ติดมือ ย่องออกจากห้องอย่างเงียบกริบ แต่มาเสียทำตรงเปิดประตูบ้าน มันลั่น...เอ...ด...ด...!

เสียงผีเท้าไม่ต่ำกว่าสามคู่ ผ่นออกนอกเขตบ้านไปทันที เอาตมาเลื้อยตามไปดูที่นอกรั้ว เห็นแต่ไฟบุหรีแดงวาวๆ อยู่เท่านั้น ชุ่มรอนจนฝ่ายตรงข้ามหมดความมอดทน พากันหนีกลับไปจนหมด เอาตมาจึงกลับเข้าบ้าน...

เปิดไฟหียบเอาก่อนดินก้อนนั้นเก็บไว้เป็นที่ระลึก ก่อนนอนเอาตมาแั่งมบานเกล็ดหน้าต่างไว้นิดเดียว ต้องขว้างย่อนจากข้างล่างขึ้นบน ก่อนดินนี้จึงมีสิทธิ์เข้ามาในห้องได้ แต่ว่าเจ้าดินก้อนนี้มันตกลงมาตรงๆ จากหลังคา...!

หลังจากบวชแล้วไม่นาน เอาตมาก็ “ฝัน” ว่าจะไปเยี่ยมบ้าน เห็นมีแสงสว่างล้อมรอบศาลพระภูมิ เป็นวงกลมใสสะอาด กว้างประมาณสองเมตร นอกนั้นมีดีดตีไปทั้งบ้าน เอาตมาถามพระภูมิเจ้าที่ท่าน ว่าเป็นเพราะเหตุใด...?

พระภูมิท่านบอกว่า พี่ประสิทธิ์ไม่ทราบว่าเป็นผิดเป็นชอบประการใด เอาของขลัง

จากหมอไสยศาสตร์ชาวอิสลามเข้ามาไว้ในบ้าน บอกว่าช่วยให้การงานดีขึ้น ท่านเองไม่ทราบว่าจะขัดขวางอย่างไร จึงได้แต่รักษาเฉพาะตนเท่านั้น...!

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุภมมปญโญ

๑๑. คาถามหาประสาธน์

คาถาแต่ละบทนั้น ผู้ขึ้นโดยครูบาอาจารย์ที่ทรงอภิญญาสมาบัติอย่างหนึ่ง หรือได้มาจาก พระ หรือพรหม หรือ เทวดา ท่านมาบอกอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าหากเราเชื่อถือและตั้งใจปฏิบัติตามด้วยความเคารพเลื่อมใสแล้ว ท่านเจ้าของคาถาก็จะแผ่บารมีลงมาช่วยให้คาถานั้นๆ เกิดความศักดิ์สิทธิ์ สมดังความปรารถนาของเราทุกประการ...

การเล่นคาถานั้นเป็นการทดสอบจริงๆ ว่าเรามีความลึกลับสงสัยในครูบาอาจารย์หรือไม่เพียงใด เพราะคาถาบางบท พังตุแล้วตกลงขบขันไม่น่าเลื่อมใส บางทีก็เป็นคำคำที่หยาบคาย ไม่น่าจะมีสรรพคุณ ดังที่ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลยชักนิตเดียว...!

หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อเรื่อง วัดใหม่พิณสุวรรณ จังหวัดสุพรรณบุรี มีคาถาบทหนึ่ง ถ้าท่านขึ้นภูฏิจฐรูป แล้วด่าลั่นไปสามบ้านแปดบ้านเมื่อไร ชาวบ้านจะชนเอาผักหม้อข้าวสาร อาหารแห้ง มาถวายให้ท่านเลี้ยงพระเป็นหาบๆ เลย หลวงพ่อถามท่านว่า ทำไมต้องด่ากันหยาบคายขนาดนั้นด้วย...? ท่านตอบว่า “ก็คาถามันเป็นอย่างนั้นเองนี่หว่า...!”

หลวงพ่อบอกว่า คาถาเป็นบาทของอภิญญา คือขั้นต้นของอภิญญา เพราะสมาธิจิตของคนเล่นคาถานั้น ต้องเข้มข้นดับใกล้ภิญญา ไม่อย่างนั้นเล่นคาถาไม่ขึ้น ที่สำคัญคือต้องเป็นคนจริงจึงไม่เหลวแหลกมีสัจจะตั้งมั่น โดยเฉพาะตัวสัจจะสำคัญที่สุด จะเห็นได้จากบรรดาอ้ายเสื่อยุคก่อน ปล้นเขากินແທ້ๆ แต่กลับอยู่ยงคงกระพัน เป็นที่ปวดเศียรเวียนเกล้าของเจ้าหน้าทีผู้ปราบปราม เหตุที่พวกนี้หนังดี เพราะเล่นของเล่นคาถา และมีสัจจะมั่นคงนั่นเอง

ตัวสัจจะที่แต่ละคนยึดมั่น แตกต่างกันไปตามแต่ครูบาอาจารย์สั่งมา บ้างก็ห้ามลอดราวผ้า ห้ามด่าแม่คนอื่น ห้ามกินผักผลไม้บางอย่าง ที่เชื่อว่าล้างอาถรรพ์ได้ เช่นผักกระเฉด พัก แพง แดง น้ำเต้า เป็นต้น ถ้าครูบาอาจารย์เป็นพระ ส่วนมากก็จะให้ลูกศิษย์ถือศีล ๕ อย่างเคร่งครัด ถ้าศีลบกพร่อง คาถาก็เสื่อม เป็นต้น

หลวงพ่อบอกของอาตมานั้น ท่านมีกุศโลบายยอดเยี่ยม ในการสอนศิษย์ทุกประเภท ถ้าเป็นนักรบเก่าอย่างอาตมา ท่านจะหลอกให้คาถาไปภาวนา โดยกำชับว่า ต้องภาวนากันจริงๆ และต้องรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ ไม่อย่างนั้นจะทำคาถาไม่ขึ้น...

อาตมาได้คาถาไปก็ทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ภาวนากันแบบเอาเป็นเอาตาย

พอได้ผลก็วิ่งโร่หน้าบานมารายงาน หลวงพ่อก็จะให้คาถาบทใหม่ ที่มีอนุภาพแปลกๆ ไป
ภาวนาใหม่ กว่าจจะรู้ตัวก็ติดการภาวนาและรักษาศีลจนเป็นนิสัย ที่นี้หลวงพ่อก็เปลี่ยนให้
ใช้การภาวนาพิจารณาตามแบบ **กรรมฐาน ๔๐ มหาสติปัฏฐานสูตร** หรือ **วิปัสสนา
ญาณ ๙ แทน** ผลก็คือสามารถทำได้เร็วกว่าการปฏิบัติตรงๆ ตามปกติ...

วันหนึ่ง...หลวงพ่อบอก “**คาถามหาประสาน**” ให้ คาถาบทนี้หากทำถึงที่สุด ต่อให้
เกิดบาดแผลใหญ่ขนาดไหน ก็สามารถเป่าให้แผลนั้น ประสานติดเป็นเนื้อเดียวกัน โดยไม่มี
แผลเป็นหลงเหลืออยู่ ซึ่งดีกว่าศัลยกรรมใหม่หลายเท่า เพราะไม่ต้องเสียเงินซั๊กบาท...

คาถานี้มีเคล็ดสำคัญ คือต้องใช้ใบตองสดปิดแผล แล้วกลั่นใจว่าคาถาเป่าลงไป ตัว
คาถาว่าดังนี้...

“วะโร วัณณญ วระโท วระหะโร อนุตตะโร รัมมะวะรัง อะเทสยิ”

อาตมาภาวนาคาถานี้อยู่เป็นนาน แต่โอกาสทดลองไม่ค่อยมีเพราะไม่ได้รับ
บาดแผลบ่อยนัก แรกๆ เป่าลงไป พอเปิดใบตองดู เลือดก็ยังไหลโกรกเหมือนเดิม กว่าจจะ
ได้เป่าอีกหน อาจะสองเดือนครึ่งปีไปโน่น พยายามแล้วพยายามเล่า ในที่สุด ก็สามารถ
เป่าให้เลือดหยุดไหลได้...

หลังจากทบทวนว่า ใช้กำลังใจอย่างไร ใช้สมาธิระดับไหน พอแน่ใจแล้วอาตมาก็
นอกครู เพราะขี้เกียจไปหาใบตองสด เอามือปิดแผลว่าคาถาเป่าไปเลย...มันง่ายดี...ผลก็
คือเป่าก็ทีก็เลือดนองอย่างเก่า กลั่นใจซะหน้าเขียว เป่าจนตาเหล่ก็ไม่เป็นผล...!

เลยต้องยอมแพ้ไปหาใบตองมาปิดแผล เป่าปั๊บเปิดดู เลือดหยุดแล้ว เอ้อ...แปลว่าคำ
สั่งครูบาอาจารย์คือพรอันศักดิ์สิทธิ์ ที่ต้องเทิดไว้เหนือเศียรเหนือเกล้า อย่าได้บังอาจฝ่าฝืน
เป็นอันขาด ถ้าเป็นบาดแผลขนาดใหญ่ หัวรั้นนอกครูอย่างอาตมา คงวายชีวาไปแล้ว...

แต่อาตมาทำคาถาบทนี้ไม่ถึงที่สุด เพียงเป่าให้เลือดหยุดไหลเท่านั้น บาดแผลต้องไป
ให้หมอเย็บกันเอาเอง เลยไม่ใช่คาถามหาประสาน กลายเป็นคาถาห้ามเลือดไปซะฉิบ...และ
ห่างต้นกล้วยไม่ได้เลย ขาดใบตองสดเมื่อไร ต้องปล่อยตามเวรตามกรรมเมื่อนั้น...

๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมมปณญ

๑๒. คาถาเรียกเงิน

ขึ้นชื่อว่าเงินตรา รู้สีกว่ายุคสมัยนี้จะซื้อได้แทบทุกอย่าง แม้แต่ศีลธรรมจรรยา ถ้า
เงินเข้าทางประตู ศีลธรรมก็ถูกเบียดออกทางหน้าต่างจนมีคนให้สมญาแก่เงินว่า “**พระเจ้า**”
แต่คงเป็นพระเจ้าที่โหดร้ายอยู่สักหน่อย เพราะถ้าขาดเงินเสียแล้ว รู้สึกว่าจะหำน้ำใจยาก
เหลือประมาณ ยิ่งในกรุงเทพฯ เมืองสวรรค์ ขาดเงินก็เหมือนขาดใจ ฟังพาใครไม่ได้เลย...

ยิ่งสมัยของแผ่นเงินพลาสติก อยากรู้อะไรก็รูด้ตัวเอง ความแล้งน้ำใจก็ยิ่งมากเป็นเงาตามตัว อาตมาเคยฝันเฟื่องว่า ถ้าสามารถเสกเงินได้เมื่อไร จะแจกจ่ายแก่คนทั่วไปให้สนุกไปเลย อย่าเพิ่งหัวเราะเยาะนา...คนเสกเงินได้มีจริงๆ นะ...!

ท่านคือขรัวอีโต้ ขรราวาผู้ทรงอภิญญา เป็นสหายทางธรรมของหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค ท่านขรัวอีโต้มีวิชาตักเงินด้วยลอบ ตกเย็นท่านจะเอาลอบตักปลาใบเล็ก ๆ ไปแขวนไว้บนต้นไม้ ตอนเช้ามีตักขึ้นไปเอาลงมา มีธนบัตรใบละ ๑๐ บาท ใหม่เอี่ยมติดมาด้วย สมัยนั้นก๋วยเตี๋ยว ๒ ซาม ๕ สตางค์ ได้วันละ ๑๐ บาทก็รวยอ้อแล้ว...!

ส่วนท่านที่เสกเงินได้คือ หลวงพ่อเอง ท่านไปพบคาถาเสกข้าวตอกเป็นเงินที่หลวงปู่ปานทิ้งไว้ให้ทดลอง เลยไปขโมยข้าวตอกที่หลวงปู่เก็บไว้สำหรับทำข้าวตอกน้ำกะทิมาเสกเป็นเงิน พอทำล่องตัว แค้ก้าข้าวตอกหวานไป กลายเป็นเหรียญเงินร่วงกราวเล็กๆ วิ่งเก็บกันเป็นที่สนุกสนาน...

หลวงพ่อน้อมกับหลวงพ่อสวัสดิ์เอาอย่างบ้าง แต่หลวงพ่อทั้งสองเป็นพระอภิญญา พอโรยข้าวตอกไป มันกลายเป็นเหรียญทองคำซะนี่...สนุกได้พักเดียว หลวงปู่ปานเผลómาท่างไหนไม่รู้ โดนตะพดเคาะกะบาลไปตามๆ กัน แถมต้องหาข้าวเปลือกมากมาคนละกระบุง คั่วเป็นข้าวตอกเอาไปคั่วอย่างเดิม ไม่อย่างนั้นโดนตะพดอีกแน่ๆ ...!

แต่การเสกแบบนี้ เอาเงินไปใช้ไม่ได้ เพราะเมื่อถึงเวลากำหนดเงินจะกลายเป็นข้าวตอกอย่างเดิม คนที่รับเป็นคนสุดท้ายก็ชวยไป...แต่มีคาถาบทหนึ่งเวลาทำขึ้นแล้ว ข้าวของเงินทองต่างๆ จะเพิ่มขึ้นอย่างน่าพิศวง คล้ายกับเรียกเงินมาได้ และเงินที่ได้มาใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายซะด้วย คาถาบทนี้ชื่อ “คาถาพระปัจเจกโพธิโปรดสัตว์” เรียกกันง่ายๆ ว่า “คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า”...

พระปัจเจกพุทธเจ้าก็คือพระพุทธเจ้านั่นเอง แต่ละองค์สร้างบารมีมาเพื่อตรัสรู้เองเท่านั้น ไม่ต้องการรับภาระ ขนถ่ายสัตว์โลกข้ามวิภวสังสาร หากผู้ใดปรารถนาจะเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ไปหาพระองค์เพื่อศึกษาวิธีการ พระองค์ก็จะสอนให้ แต่สำหรับคนทั่วไปแล้ว พระองค์จะสอนเฉพาะ การปฏิบัติความดีเบื้องต้น ไม่สอนถึงมรรคผลนิพพาน...

ระยะเวลาที่ปรากฏมีพระปัจเจกพุทธเจ้า คือระยะที่ว่างลงของพระศาสนา ระหว่างที่สิ้นพระศาสนา ก่อนจะปรากฏพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ขึ้น ช่วงเวลา “หนึ่งพุทธันดร” นั้นจะมีพระปัจเจกพุทธเจ้าเกิดขึ้นทีละหลายๆ ...

พระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นพระมหาลาก เพราะชอบเข้านิโรธสมาบัติแล้วเสด็จไปโปรดผู้ที่วาระของบุญแสดงผล ทำให้บุคคลนั้นร่ำรวยขึ้นมาอย่างฉับพลัน...

หลวงพ่อกเล่าว่า หลวงปู่ปานเรียนคาถาบทนี้มาจาก “ครูผึ้ง” ชาวนครศรีธรรมราชคราวที่หลวงปู่ตูดค้ไปทางใต้ ครูผึ้งนั้นชาวบ้านเรียกท่านว่า “ผึ้งบุญ” หมายถึง ผึ้งผู้ใจบุญ หรือผึ้งผู้มีบุญ ใครไปขอให้ท่านช่วยทำบุญ ท่านจะช่วยเขารายละ ๑๐๐ บาท สมัย

นั้น เงิน ๕ สตางค์ ซื่อگویเดียวได้ ๒ ขาม คนได้เงิน ๑๐๐ บาท คงนอนไม่หลับไปหลายคืน...!

หลวงปู่ปานกลับจากบักษีได้ มาพักที่วัดสระเกศ หลังจากฉันแล้ว ท่านก็พูดถึงคาถาบทนี้ แต่ไม่มีใครสนใจ ยกเว้นนายประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ้าของห้างขายยาตราใบโพธิ์ ชาวท่าเตียน จังหวัดพระนครเพียงผู้เดียว หลวงปู่ปานจึงมอบคาถาให้ไป และกล่าวว่า หากนายประยงค์ทำคาถานี้ไม่มีผล ท่านจะไม่ถ้อยทอดให้ใครอีก คาถาดังนี้...

พุทธระมะอะอุ นะโมพุทธานะ
วิระทยโย วิระโคณายัง วิระหิงสา วิระทาสี
วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทธัสสะ มานีมามะ
พุทธัสสะ สวาโหม

นายประยงค์ ตั้งตรงจิตร ตั้งใจนำไปปฏิบัติ ตอนเช้าจุดธูปไหว้พระภาวนาคาถานี้ จนใจตั้งมั่น จึงเปิดร้านทำการค้าขาย จะหยิบยามาบรรจุห่อจำหน่าย ก็ว่าคาถา ๙ จบ จะเอายาออกขาย จะเอายาเก็บ ก็ว่าคาถา ๙ จบ จะเอาเงินออกใช้ จะเอาเงินเก็บ ก็ว่าคาถา ๙ จบ ชั่วเวลาไม่นานก็ปรากฏผล ทั้งยาและเงินที่นับดีแล้ว เวลานั้นใหม่ จะกินมา มากๆ ทุกที ค้าขายจนร่ำรวยมหาศาล ปวารณากับหลวงปู่ว่า ไม่ว่าจะทำงานอะไรก็ตาม หากขาดปัจจัยเท่าไร ขอถวายทั้งหมด...!

มารดาของนายประยงค์ ตั้งตรงจิตร เจ็บป่วยไปไหนไม่ได้ นอนภาวนาคาถานี้อยู่ทุกวัน วันหนึ่ง ท่านเห็นมีแสงสีทองสว่างจ้า พุ่งหายเข้าไปในตู้เก็บเงิน จึงเรียกลูกชายมาเปิดดู เห็นภายในตู้ซึ่งแต่เดิมทิ้งว่างไว้ มีธนบัตรใบละร้อยเป็นมัดๆ อัดอยู่แน่นทั้งตู้เลย...!

อีกรายคือ นายแจ่ม เปาเล้ง ชาวตำเนินสะตอก จังหวัดราชบุรี มีอาชีพทำไร่ ได้คาถานี้ไปกับบอกกับลูกหลานว่า “หลวงพ่อบาน บอกว่า ภาวนาคาถานี้แล้วรวย ข้าจะภาวนาทุกวัน พวกเอ็งมีหน้าที่ส่งข้าวส่งน้ำเท่านั้น ห้ามรบกวนเรื่องอื่นเป็นอันขาด...” ลูกหลานก็แสนดี ปล่อยแกภาวนาอย่างขยันขันแข็งไปคนเดียว...

เมื่อถึงหน้าเก็บเกี่ยว ไร้พริกของนายแจ่ม ที่ดูต้นแคระแกร็น ใบหงิกใบง่อย กลับเก็บได้มากกว่าคนอื่นเขา ทั้งน้ำหนักมาก ขายได้ราคาดี เป็นที่ต้องการของตลาดมาก และที่สำคัญคือ ของคนอื่นเก็บ ๒-๓ ครั้งก็หมด ของนายแจ่มเก็บตั้ง ๕-๖ ครั้ง ยังไม่อยากจะหมด ปีนั้นได้กำไรใช้หนี้หมด แล้วยังเหลือเงินปลูกเรือนหลังใหญ่สบายไปเลย...!

อาตมาได้คาถาไปจากหลวงพ่อบาน ก็ตั้งใจภาวนาเป็นนิจจรดเป็นนิจ เป็นปกติใช้ “พุทโธ” หรือ “นะมะพะระ” ก็ภาวนาคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้าแทน อาตมาทำบัญชีรายรับ-รายจ่ายของตนอย่างละเอียดทุกเดือน อยู่มาวันหนึ่ง...

อาตมาพกเงินไปซื้อของสามร้อยกว่าบาท เหตุที่ต้องเอาไปแค่พอซื้อของ เพราะ ว่าอาตมาเป็นคนใจง่าย ถ้าพกไปเยอะๆ มีเท่าไรก็หมด... เมื่อซื้อของไปประมาณสามร้อย

แล้ว อาตมาก็กลับบ้านมาทำบุญซี...

พอเอาเงินที่เหลือออกมานับ มันยังคงเหลืออยู่สามร้อยกว่าบาท...! ตั้งแต่นั้นมาก็เป็นแบบนี้บ่อยๆ เสียอย่างเดียวว่า เรียกเงินมาตอนไหนก็ไม่รู้ ถ้ารู้จักได้ใช้กันสิ้นไปเลย แต่ถ้าไปบอกคนอื่นเมื่อไรจะหยุดไปนานกว่าเงินจะมาก็อีก คือถ้าทำได้ก็มีขี้ขี้ไปอวดใครหาไม่จะถูกตัดการช่วยเหลือ เช่นเดียวกับอาตมาขณะนี้...๙

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธมมปญโญ

๑๓. ผีนางไม้

ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดกล่าวไว้ ว่าเกิดมาเป็นลูกผู้ชายชาติหนึ่ง ถ้าต้องการรู้ว่าความเป็นลูกผู้ชายที่แท้จริงนั้นเป็นอย่างไร ให้เลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง ระหว่างการเป็นทหาร กับการบวชพระ แล้วจะซาบซึ้งว่า รสชาติของชีวิตเป็นอย่างไร...!

อาตมาเกิดมาโชคดีเสมอ อะไรที่เพิ่มความมั่นคงแก่ชีวิต มักจะได้พบมากกว่าเขาเป็นทหารก็เป็นซะเอียน ตอนนี้อยู่บวชพระอยู่อีก ขอให้คำจำกัดความง่ายๆ ว่า “**เป็นทหารลำบากกาย เป็นพระลำบากใจ**” ถ้อยคำสั้นๆ แค่นี้ จะแฝงความหมายสาหัสสาครรจ์เพียงไร ผู้ที่ผ่านมาแล้วเท่านั้น ที่จะซาบซึ้งจนน้ำตาร่วง...!

ด้วยเหตุจำเป็นบีบบังคับ ทำให้อาตมาต้องเป็นผู้เสียสละ หลบไปเรียนวิชาทหาร และรับใช้ชาติอยู่ระยะหนึ่ง ตั้งแต่วาระแรกที่เหยียบย่างเข้าไป จนเมื่อระบบนายโครนายมัน ออกจากราชการมา บอกได้เลยว่า ไม่เคยพบความสุขใจเลยแม้แต่นิดเดียว...!

ท่านลองนึกภาพดู...ว่าถ้าเป็นท่านแล้วจะเป็นอย่างไร ต้องตื่นนอนแต่ตีห้า ภายในสามนาทีก่อนต้องอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟันเข้าส้วม แต่งกายให้เรียบร้อย แล้วลงมาเข้าแถวจัดระเบียบแถวให้เรียบร้อย ขอย้ำ...ภายในสามนาทีก่อนนั้น...!

หากไม่ทันหรือ...? สารพัดการลงโทษที่ท่านจะได้รับ จากนั้นก็วิ่งไปเถอะ จนกว่าครูฝึกจะพอใจ แล้วมาเล่นกายบริหารอีกเป็นชั่วโมงกว่าจะได้กินข้าวเช้าบางทีเกือบจะใช้เวลาเคารพธงชาติ ก่อนจะกินยังพบการทรมานจิตใจสารพัด บางทีให้เวลากินนาทีเดียวซึ่งท่านไม่มีโอกาสสววย ไม่อย่างนั้นอด...!

รีบๆ ยัดอาหารลงกระเพาะ แล้วไปตั้งแถวเคารพธงให้ทัน จากนั้นเป็นการตรวจร่างกาย ใครแต่งกายไม่เรียบร้อย ไม่โกนหนวด ไม่ตัดเล็บ รับและลูกเดียว...! แล้วลงสนามฝึก ทั้งระเบียบแถว ท่าอาวุธ ยุทธวิธีในการรบ กว่าจะได้หยุดก็เที่ยงกว่า ยัง...ยังไม่ได้กินหรอก ต้องเดินแถวสวนสนาม จนกว่าครูฝึกจะพอใจ แล้วไปพบกับภารกิจลับแกล้งทุกรูปแบบในโรงเลี้ยง จะได้กินแต่ละมื้อแทบน้ำตาร่วง...!

เสร็จจากอาหารก็บ่ายโข ไปลงสนามฝึกต่อจนห้าโมงเย็น เวลาจะขี่จะเยียวยังไม่ มีไปวิ่งออกกำลังยามเย็นต่อ แล้วไปทบทวนในโรงเลี้ยงอีกรอบ ถึงได้อบน้ำอาบน้ำทำ ไม้ใช้นอนพัก ทฤษฎียังรออยู่อีกบานตะไท ไปเข้าห้องเรียนชะตึง ...

เกือบสามทุ่มเลิกเรียน ให้เวลาจัดที่หลับที่นอน และขัดเครื่องหมาย รองเท้า เข็มขัด ทุกชิ้นต้องเงาแวบ สามทุ่มตรงเป๊ะแดร่นอนดังต้องหลับทันที ใครขยุกขยิกแม้แต่นิดเดียวถือว่าไม่ยอกนอน ต้องลงไปวิ่งอยู่คนเดียว หรือ ถ้าโชคดีก็มีเพื่อนร่วมชะตากรรม ที่หลับนั้นอย่าเพิ่งฝันดี...สี่ทุ่มนกหวีดปลุกดังสนั่นหวั่นไหว ไปฝึกการรบเวลากลางคืน ห้ามซักซ่างว้เจีย ไม่เช่นนั้นเจ็บตัว...!

กว่าจะจบการฝึกก็ตีสองขึ้นไปนอนได้ แต่พวกเวรยามต้องถ่างตาต่อไป ดีห้าแตรปลุก ให้ลุกไปพบกับระบบใหม่ของวันใหม่ ใครทนไม่ได้จะหนีก็เชิญ ถ้าไม่มีค่ารถจะแถมให้ไปเป็นคนเถื่อนไม่มีชื่อในทะเบียนบ้าน เกิดอะไรขึ้นนี่หวังติดคุกหัวโต...!

นั่นแค่ภาคที่ตั้งเท่านั้น ภาคป่าและเขานั่น ท่านต้องลุยไปแก้ปัญหาคาการฝึก ครึ่งเดือนไม่ได้อาบน้ำซักหยด ตัวเหม็นกว่าสัปดาห์หลายเท่า เดินจนรองเท้าคอมแบ็ทพังเป็นคู่ๆ กว่าจะแก้ปัญหาคาแต่ละจุดได้ แทบอ้วกเป็นเลือด...!

ภาคที่ลุ่มนั้นระยะทางแค่ ๑๐๐ เมตร ให้เวลาตั้งแต่ ๑ ทุ่มถึงตี ๕ ยังไม่แน่ว่าท่านจะลุยโคลนถึงอกขึ้นฝั่งมาได้หรือไม่... ภาคทะเลนั้นท่านต้องฝึกร่วมกับมนุษย์บกที่มาจากหน่วยทำลายใต้น้ำของราชนาวี แต่ละคนว่ายน้ำอย่างกับปลา ให้เราแบกเรือยาววิ่งจนมิดทรายฝั่งเข้าหนึ่งหัว เอาเราไปทิ้งกลางทะเลให้ว่ายน้ำกลับเอง หรือสามวันทิ้งให้อยู่บนเกาะร้างมีมิดให้หนึ่งเล่มกับน้ำอีกหนึ่งลิตร ทำอย่างไรก็ได้ที่ท่านจะรักษาชีวิตไว้ จนกว่าเขาจะมารับ...!

ยังไม่หมดง่าย ๆ หรือก วึ่งเจ็ดไมล์นี้เจอทุกวัน ค้นแผนทีปัญหาจากศพอย่างนี้ กระโดดร่มจนไส้เลื่อนแทบรับประทาน หรือตั้งพลูจากผาสูงด้วยเชือกเส้นเดียว ท่านจะไม่กระโดดก็ไม่ได้ ครูฝึกยินดีช่วยถีบส่งให้...! เขาโหดร้ายต่อท่าน เพื่อให้ท่านรักษาชีวิตอันมีค่าไว้ได้ในยามที่เกิดการรบขึ้นมาจริงๆ ...!

ความทุกข์สาหัสทั้งกายทั้งใจของการฝึกทหาร ไม่ได้หนึ่งในร้อยของการบวชพระ ที่มีเงื่อนไขว่ “ต้องเอาดีให้ได้” จะไม่เอาดีก็ไม่มีใครว่า ไพนรถลูกทวมฟ้ารอท่านอยู่ ไม่ต้องไปเลือกให้เสียเวลา “อเวจีมหานรก” คือที่ไป...!

อาตมาถูกส่งไปเปลี่ยนกำลังพล ที่พื้นที่ชายแดนสามอำเภอของจังหวัดปราจีนบุรี คือวัฒนานคร อรัญประเทศ และตาพระยา หลังเหตุการณ์ที่บ้านโนนหมากมุ่นจบลงใหม่ ๆ มีการปะทะใหญ่ๆ ย่อยๆ เกือบสามสิบครั้ง สูญเสียเพื่อนรักและเจ้านายไป ๒๖ คน...!

ปกติฐานแต่ละแห่งจะหมุนเวียนเปลี่ยนพื้นที่กัน ฐานละ ๔ เดือน แต่อาตมาติดอยู่ที่ฐานหน้าตาพระยาเกือบครึ่งปี เพราะปะทะติดพันเปลี่ยนกำลังไม่ได้ และที่นั่นเอง ที่

อาดมาได้พบกับสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ มากมาย...!

เวลาว่างเว้นจากการรบ ฝ่ายหมอเสนาธิบดีก็ทำการรักษา ทั้งชาวบ้านทั้งทหาร ที่บาดเจ็บ ฝ่ายกำลังพลก็ตรวจตราการวางกำลัง ต้องพร้อมรบอยู่ทุกขณะจิต อาดมาอยู่กับส่วนบัญชาการกองร้อย เมื่อว่างจากเวรยาม ก็ตรวจตราอาวุธ และซักซ้อมการใช้เพื่อความคล่องตัว ที่ชอบเป็นที่สุด คือ การซ้อมขวางดาบปลายปืน...

ตั้งแต่ระยะห่าง ๗ ก้าว ถึง ๑๒ ก้าว เป็นระยะที่อาดมาแม่นยำที่สุด เป้าหมาย คือ ต้นไม้ใหญ่ที่สมมติเป็นตัวคน เพื่อนก็ช่วยกันขวางจนพรวดไปเป็นต้นๆ พอเบื่อก็เปลี่ยนต้นใหม่ วันหนึ่ง...เพิ่งเปลี่ยนไปขวางต้นใหม่กัน พอเที่ยงคืนเพื่อนก็มาปลุกไปเข้าเวร...

ดีหนึ่งกว่า อาดมานั่งถ่างตาอยู่คนเดียว ที่ด่านตรวจหน้าฐาน เห็นหญิงสาวคนหนึ่งตรงมาหา อาดมาคิดว่า เป็นชาวบ้าน ที่มาตามหมอไปช่วยรักษาคนป่วย แต่แปลกที่ถามอะไรเธอไม่ยอมตอบซักคำ พอเพ่งดูถนัด อาดมาก็เหินวาบไปทั้งตัว...!

ในความมืดสนิทนั้น อาดมากลับเห็นเธออย่างชัดเจน เธอใส่ผ้าถุงสีดำ สวมเสื้อแขนกระบอกสีดำ ปลอยผมดำสนิทยาวถึงเอว อะไรก็ไม่ร้ายเท่ากับดวงตาคู่นั้น มันไม่มีแววของคนที่ชีวิตเลยแม้แต่น้อย ข้างจ้องอาดมาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ...! ฟีนี่หว่า...!

นางผีร้ายไม่พูดพละมำทำเพลง เอ้อมมือคว่ำหมับเข้าที่คอ อาดมาเผลอไปสุดช่วงแขน เกือบจะพลัดตกจากป้อมลงไปคอหักตาย มันยังเดินถือเข้ามามีอีก พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลุกด้วย...!

“ชะยาสะนากะตาพุทธา...” พระคาถาชินบัญชรที่ท่องจำขึ้นใจ กระหึ่มขึ้นมาทันเวลา ร่างนั้นหายวับไปเหมือนถูกกระชาก อาดมาถอนใจเฮือกทั้งที่เหงื่อท่วมตัว มันเรื่องอะไรกัน มาถึงก็ไม่พูดไม่จา จะฆ่ากันท่าเดียว...!

นั่งคิดทบทวนอยู่นอกเวร “เราไม่เคยฆ่าผู้หญิงนี่หว่า...บรรดาศพที่ถูกพวกเขมรฆ่าตายเกลื่อนทุ่ง เราก็อช่วยฝังให้แท้ๆ แล้วยายผีนี้มาจากป่าไหน...? ป่า...? เฮ้ย...! มาจากต้นไม้ละมั้ง...? ไซ้แล้ว...นางไม้แน่ๆ เลย...!”

รุ่งเช้า...อาดมาไม่ได้บอกใคร กลัวจะทำให้เพื่อนๆ เสียขวัญ แอบเอาข้าวปลาอาหารไปขอขมาต่อเธอ เราไม่ได้เจตนาล่วงเกินเธอเลยสิ่งที่แล้วมาจ้องภัยแก่เรา และเพื่อนๆ ด้วยเกิด...!

ยอมรับผิดก็หมดปัญหา เพราะบรรดาภูติผีปีศาจ เขามีเหตุมีผลอยู่แล้ว เรายอมขอขมา เขาก็ยินดีให้อภัย การขอโทษเป็นการขอที่ไม่น่าละอาย การให้อภัยเป็นการให้ที่ไม่สิ้นเปลือง ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา อาดมาเลิกขวางดาบปลายปืนโดยเด็ดขาด กลัวเจอแจ๊คพ็อตอีกนะซี...!

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

๑๔. ธงมหาพิชัยสงคราม

วัตถุประสงค์ของหลวงพ่อกี้อาตมาประจักษ์ชัดใน
อานุภาพมากที่สุด เชื่อกันติดตัวเป็นที่พึ่งสุดท้ายในยาม
คับขันตลอดมาคือ**ธงมหาพิชัยสงคราม** ด้วยธงเล็ก ๆ
ผืนเดียวนี้แหละที่ช่วยเอาตมารอดจากการบอมบ์ด้วยปืน
ใหญ่ อย่างไม่ลืมหูลืมตาของฝ่ายตรงข้ามมาแล้ว ทั้งยัง
รอดจากจรวดอาร์พีจี และกระสุนปืนที่ระดมมาเป็นท่า
ผ่นยิ่งกว่าปาฏิหาริย์...!

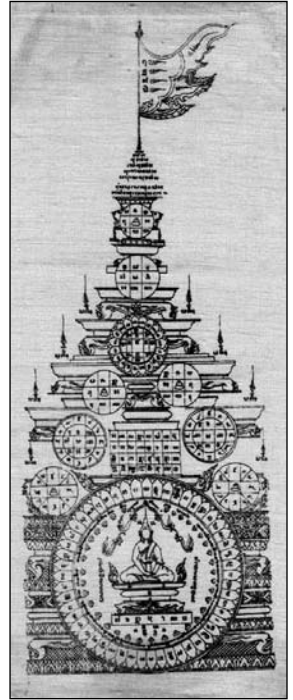
ธงมหาพิชัยสงครามนั้น สร้างขึ้นตามตำรา
พระร่วง เป็นธงนำทัพในสมัยนั้น กว่าเขียนเสร็จ
กว่าจะปลุกเสกเป็นที่เรียบร้อย ก็กินเวลาเป็นเดือนๆ
แต่มีอานุภาพคุ้มกับความเหน้อยยาก ผืนเดียวคุ้มกัน
ได้ทั้งกองทัพ ตามตำรากล่าวว่า เพียงถือตามธงเข้าไป
ในป่า รับรองว่าไม่อดตาย ป้องกันอันตรายและเสนียด
จัญไรทุกชนิด ชัยยังดังดุดแต่สิ่งที่มีมงคลเข้ามาสู่ผู้ใช้
อีกด้วย ให้มีแต่ความสุขความเจริญทุกประการ...

หลังจาก**อาจารย์แจ่ง** **ชาวสวรรคโลก**ตาย
หลวงพ่อกี้อาตมาไปขอตำราพระร่วงที่ท่านยืมไปจากหลวงปู่
ปานคืนมา เปิดดูแล้วขอบยันต์**มหาพิชัยสงคราม**ที่สุด
แต่วิธีทำตามทีระบุในตำรา มันช่างยากเย็นเหลือประมาณ นิสัยของหลวงพ่อนั้น ถ้าอะไร
มันยากก็ไม่เอาซะเลย หมดเรื่อง...! จึงปล่อยทิ้งคาตำราไว้อย่างนั้นเอง...

คืนหนึ่ง...ปรากฏ**ท้าวมหาพรหม**องค์หนึ่ง เสด็จมาหาหลวงพ่อกี้อาตมา บอกว่า หลวงพ่อกี้อาตมา
เป็นเชื้อสายสุดท้ายของพระร่วง ขอให้ช่วยทำธงมหาพิชัยสงครามขึ้นมา ของวิเศษชิ้นนี้
จะได้ไม่สูญหายไปจากโลก ถ้าผิดจากหลวงพ่อกี้อาตมาแล้ว คนอื่นเอาไปทำเท่าใดก็ไม่เป็นผล
เพราะไม่ใช่เชื้อสายกัน หลวงพ่อกี้อาตมาปฏิเสธไม่ขอทำ บอกว่า “มันยาก”...

ท่าน**ท้าวมหาพรหม**พยายามขอร้องให้หลวงพ่อกี้อาตมาทำให้ได้ ต่อรองกันจนในที่สุด
ท่านขอแค่ว่า ถ้ากลัวเขียนยาก ก็ให้ลูกศิษย์ไปจ้างเขาพิมพ์มา แล้วตั้งเครื่องบวงสรวงไว้
ท่านจะเสด็จมาทำพิธีให้เอง...! เป็นอันว่าตกลงตามนี้ หลังเสร็จพิธี ท่านบอกว่า “ลง” ให้
หนักที่สุดอย่าให้ใครเอาไปทดลองปลุก จะ**ทานอานุภาพไม่ไหว ถึงตาย**อย่างไร...!

ระยะแรกหลวงพ่อกี้อาตมาให้เฉพาะทหาร และต้องเป็นทหารที่อยู่แนวหน้า
เท่านั้น อานุภาพประจักษ์ชัดเป็นที่เลื่องลือ ขนาดรถจี๊ปโดนกับระเบิด แผลกรามูหมดทั้ง

คัน ยิ่งลุกขึ้นมาอิงกับฝ้ายตรงข้ามได้หน้าตาเฉย ตกอยู่ในวงล้อมชนิดหนึ่งต่อร้อย ยังฝ่าออกมาได้ ชนิดที่กลับถึงฐานเพื่อนแผ่นกระเจิง...นี่กว่าผีหลอกเพราะจำหน้าว่าตายไปแล้ว...!

อาดมาขึ้นชายแดนคราวนั้น สิ่งเดียวที่ติดกระเป๋าก็คือ ธงมหาพิชัยสงคราม ที่รับมาจากหลวงพ่อกิจการหลักอย่างหนึ่งของอาดมาคือ ๒-๓ วัน ต้องเข้าไปอรัญประเทศเพื่อซื้ออาหารสดมาเลี้ยงกำลังพล ระยะทาง ๕๐ กิโลเมตร มีโจรเขมรดักปล้นทุกวัน ออกไปล่าบากยากเข็ญขนาดนั้น แต่เพื่อขวัญและกำลังใจของเพื่อน ๆ ก็ต้องยอม เสี่ยงเอา...

รถขนส่งเบียงนั้น จำลิบเอกสมชัย สะอึ้งทอง รับมาจากตอนยานยนต์ มีธงมหาพิชัยสงครามติดอยู่ด้วย เก้าแก่จนแทบจะกลายเป็นสีขาว ไม่ทราบว่ามีใครเอามาติดไว้ตั้งแต่เมื่อไร วันเกิดเหตุนั้น อาดมากับลุงจำและเพื่อนทหารอีกหนึ่งนาย ออกไปรับเบียงตามปกติ...

เข้าไปสะดวรราบรื่นดี ขากลับมาถึงทางช่วงสุดท้าย เลียบ้านนางามไปเล็กน้อย เป็นรอยต่อระหว่าง ร้อยร. ๙๑๐๒ กับ ร้อยร. ๙๑๐๓ ซึ่งเป็นเขตติดต่อระหว่างกองร้อยของอาดมากับกองร้อยข้างเคียงเสียงจรวดอาร์พีจีก็ลั่น...แ...ว...ด...ด...!

จุดอ่อนของจรวดทำลายรถถังชนิดนี้ คือ ขณะถูกส่งออกจากลากล่อง จะมีเสียงดังให้รู้ตัวชั่วเสี้ยววินาที จำสมชัยกระโดดเบรคทันที เสียงตูมสนั่นฝนตกลง จรวดมหาประลัยตกห่างจากหน้ารถไม่ถึง ๑๐ เมตร แรงอัดระเบิดกระแทกทุกคนผะหงายหลัง...!

ถ้าไปด้วยความเร็วเต็มรับรองและทั้งคัน...! ไม่ทราบว่ามีลุงจำแกเหยียบคลัชเปลี่ยนเกียร์หรือทำไหน รถทั้งคันกระโจนพรตอย่างกับเหาะ พร้อมๆ กับเสียงแ...ว...ดตูมขึ้นสนั่นขึ้นอีกครั้ง ตรงที่รถเพิ่งกระโจนออกมากลายเป็นหลุมหมึกมา แรงอัดอากาศกระแทกจนดับได้ ไล่พุ่งแทบขย้อนออกทางปาก...!

ยอดพลขับเหยียบคันเร่งจนมิด ยี.เอ็ม.ซี.คู่ใจทะยานไปแข่งกับเสียงจรวดที่ลั่นตามมาอีก อย่างจะไม่ให้รอดกันเลย แถมด้วยกระสุนปืนขนาดด้วยฤทธิ์อาวุธสงครามนานาชนิด...!

สิงห์ทะเลทรายประจำกองร้อยของเราสวนออกมาเร็วทันใจดีเหลือเกิน เอ็ม.๖๐ ผงาดราฟ่นมัจจุราชหัวทองแดงเข้าหาฝ้ายตรงข้ามเป็นท่าผ่น เท่านั้นเอง...พาดกันนิ้วไม่รู้ว่าเป็นใคร จนกองร้อยทหารพรานที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ต้องยกกำลังมาเสริมทั้งกองร้อย...!

จำลิบเอกสมชัย สะอึ้งทอง กลายเป็นวีรบุรุษไปแล้ว แต่ลุงจำแกบอกอยู่คำเดียวว่า "ไม่ใช่ฝีมือผม...ผมทำแบบนั้นได้ชะเมื่อไหร่..เดชะบุญคุณพระคุ้มครอง...!" แต่ไม่มีใครฟังแกลย ต่างคิดว่าพระที่คอของลุงจำไปดูกันเป็นการใหญ่ แต่สรุปไม่ได้ว่าองค์ไหนช่วย...!

อีกไม่กี่วันต่อมา หมูปืนเล็กลาดตระเวนของสิบเอกอภิชาติ อินทร์รัตน์ ไปถูกล้อมกรอบที่เนิน ๔๒ สิบเอกบุญญูร ทรัพย์อุภากร ตัดสินใจขับรถป้าภิกษารีย์คันนี้ ลุยเข้าไปกลางวงล้อม ช่วยพรรคพวกทั้งหมดออกมา ชนิดที่รถไม่ระคายเลยแม้เท้ารอยแมวข่วน...! ทุกคนอึ้งจรรยาใจเหลือที่จะกล่าว รถคันเท่าบ้านเท่าตึก ฝ่ายตรงข้ามยิงไม่ถูกชักรัด...! มีเพียง พลทหารวรรณะ ไสรงกา บาดเจ็บที่ข้อเท้าคนเดียว...!

อาณาจักรงมหาพิชัยสงครามที่เด่นชัดที่สุดที่อาดมาพบ เกิดขึ้นเมื่อฝ่ายตรงข้ามถล่มกองร้อยของอาดมาด้วยปืนใหญ่ขนาด ๑๕๕ มม. เสียงระเบิดปานฟ้าผ่าปลุกทุกคนขึ้นมาตอนใกล้รุ่ง อาดมากระโดดลงหลุมปืนกลหนักขนาด ๑๒.๗ มม. ระดมยิงสวนไปอย่างหูดับดับใหม่ หมู ค. ๘๑ ผ่นเข้าประจำที่ ส่งกระสุนตอบโต้อย่างกับเด็กหามัญสู้ผู้ใหญ่...!

ตามปกติแล้วหมูปืนใหญ่ที่ชำนาญมากๆ ภายในสามวินาทีจะยิงได้ ๑ นัด อาดมาให้อย่างช้าหกวินาทีต่อนัดเลยแฮะ ...ปืนใหญ่ทั้งสามกระบอกจมบอมบ์อยู่ ๑๕ นาที ๔๕๐ นาที...! มัจจุราชแตกอากาศ ที่รัศมีแห่งความตายของแต่ละนัด เท่ากับ ๕๐๐ เมตร ไม่ทราบว่ามีวงขนกำแพงอะไร ตกอยู่แค่แถวหน้าฐานทั้งหมด กระทั่งข้ามฐานยังข้ามไม่ได้เลย...!

“ผืนเดียวคุ้มได้ทั้งฐาน” เสียงหลวงพ่อบอก ขณะอาดมารับธงจากท่าน ดังก้องขึ้นในใจ อาดมาขนลุกซู่ไปทั้งตัว สาธุ...พระเดชพระคุณคุณหลวงพ่ ถ้าไม่ได้ความเมตตาจากท่านช่วยคุ้มครอง ลูกคงตายไปหลายวาระแล้ว...!

ต่อมามาภายหลัง อาดมาได้รับวัตถุมงคลรุ่นเก่าของหลวงพ่หลายอย่าง ที่คนอื่นเขาหากันทั้งชีวิตก็ไม่ได้ เช่น เหริญญเกลียวเชือก ธงเขียว ธงแดง ลูกแก้วจักรพรรดิ มีดหมอ พระเนื้อชินตะกั่ว ยันต์ท้าวมหาขมภู ตลอดถึงพระบรมสารีริกธาตุ พระธาตุพระสิวลี เป็นต้น ไว้ในครอบครองอย่างง่ายตาย อาดมามั่นใจว่า เป็นอาณาจักรงมหาพิชัยสงคราม ที่ตั้งดูแต่สิ่งที่ดีเข้าหาเจ้าของ ช่วยบันดาลให้เป็นไปอย่างแน่นอน...!

๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญญ

๑๕. บนหลุมฝังศพ

อาดมาชื่นชมกับพระนิพนธ์ในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ขยายความบทเพลง “ความฝันอันสูงสุด” ได้ลึกซึ้งกินใจเป็นที่สุด ซึ่งอาดมาขออัญเชิญมา เพื่อท่านผู้อ่านได้ร่วมกันชื่นชม ในพระปรีชาสามารถของพระองค์ท่าน ณ. โอกาสนี้...

ฉันจะทำความดีนั้นแสนยาก
ย่อมน่าขำสำหรับผู้ย่อยสลาย
พบศิกหนักสักเท่าใดไม่หวาดหวั่น
ถึงหนักหน่วงสู้แน่แม้ยากเย็น
ยามมีทุกข์มีมาผลบุญจะทนสู้
ถูกทอดทิ้งเตียวตายหมายชีวิติน
แม้จะมีภัยอันตรายมากรายกล้า
จะฝ่าฟันเสี่ยงชีวิตพิชิตพาล
เราเป็นเพียงปุถุชนธรรมดา
มีอารมณ์เปลี่ยนไปไม่เว้นวาย
แม้ชีวิตเป็นสิ่งยิ่งแหงนหวง
รักผืนแผ่นดินแม่แน่นอนครั้น
ยอมสูญเสียชีวิตรักษาสัตย์
ดีกว่าสูญเสียภรรยาคนไทย
แสนเห็นใจเพื่อนไทยที่หวาดหวั่น
บุกระเบิดฝ่ากระสุนในคงดอน
ตั้งจิตมั่นในพระธรรมอันล้ำเลิศ
ไม่ท้อถอยมุ่งทำล้วนความดี
เราก็มีเลือดเนื้อที่ปวดเจ็บ
จะมุ่งมั่นฝ่าฟันทุกวันวาร
นึกว่าได้เกิดมาทำหน้าที่
ไม่น้อยใจโชคชะตากล้าผจญ
มอบเลือดเนื้อกายใจพลีให้ชาติ
ถึงสิ้นชีพไว้อย่างลายว่าชายชาญ
ปณิธานคือชาติศาสน์กษัตริย์
สมานสามัคคีไทยให้รุ่งเรือง
คงไม่มีแต่เราเพียงเท่านั้น
ผู้อื่นอาจปรารถนาเรื่องเลื่องลือชัย
สักวันหนึ่งเขาคงเข้าใจว่า
มีไตรรงค์ชัยพร้อมใจกัน
ขอเดชะบารมีที่ปกเกล้า

ต้องลำบากกว่าจะรอดถึงจุดหมาย
ไม่เคยกรายไกลระกำน้ำตากระเด็น
แต่สู้ใจตนนั้นแสนยากเข็ญ
เลือดกระเซ็นก็เพราะห่วงหวงแผ่นดิน
ถึงมีผู้กล่าวหยาบประณามสิ้น
เจียนพึงภินท์ยังสู้ผู้รุกราน
ศัตรูล้ำโหมหนักเข้าหักหาญ
ให้ชาติผ่านผองทุกข์ยุคเข็ญคลาย
ไซ้เทวาเพราะร่างยังเสื่อมสลาย
จะแน่วแน่แก้ให้หายไม่ซ้ำพลัน
แต่ความรักใหญ่หลวงไซ้ความฝัน
ยอมสละแม้ชีวิตไม่หวั่นภัย
รักษารัฐสีมาที่อาศัย
สิ้นธงชัยจะชักสู่ศุภนิมิตพร
อาสาพลันทอดชีพสู่สมร
เพื่อนิกรผาสุขทุกนาที่
ทำแต่สิ่งประเสริฐไม่หน่ายหนี
ถ้าถึงที่ยอมสละละลมปราณ
แต่ต้องเก็บความรู้สึกอย่างอาจหาญ
เพราะยึดในอุดมการณ์ต้องอดทน
เพื่อศักดิ์ศรีเลือดไทยไม่หมองหม่น
แม้บางคนไม่เคยทุกข์ทุกยุคกาล
อย่างแกล้วกล้าสามารถองอาจหาญ
มอบวิญญาณเลือดเนื้อเพื่อบ้านเมือง
ร่วมขจัดเสี้ยนหนามเมื่อยามเฟื่อง
เกียรติกระเดื่องแดนดินทั่วถิ่นไกล
ที่ฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหลายได้
หมายผดุงทุกสิ่งไว้ให้ยุติธรรม
การมีชาติศาสนาทุกสิ่งสรรพ
นั่นคือสิ่งยึดมั่นที่ควรตรอง
บูรพกษัตริย์เจ้าไทยทั้งผอง

บันดาลดลคนไทยให้ปรองดอง
แล้ววันที่ปรารถนาคงมาถึง
โลกมนุษย์สุดสะอาดปราศทุกข์ทัณฑ์
เขาจะรู้ว่าเหตุใดไม่ยอมแพ้
หาว่าอยากเด่นดังหวังชื่อเสียงดี
ไม่เคยคิดหวังเป็นวีรบุรุษ
ด้วยฝ่าไทยมอบชีวิตพลีใจกาย
จะถมร่างกายนี้พลีชีวิต
เพื่อแผ่นดินของไทยไม่กระเทือน

ไม่ผยองอิจฉาผลาญรุกรานกัน
จะตราตรึงความดีที่ปากบ่น
เพราะเรานั้นเข้าใจกันได้ดี
เพราะถึงแม้ถูกเหยียดถูกเสียดสี
อยากครอบครองปฏิเสธก็องกำจาย
แต่ก็สุดจะเห็นชาติพินาศสลาย
มามากมายเหลือที่จะลืมนึก
เพื่อพิชิตไพร่ที่เชือดเฉือน
เพื่อให้เพื่อนผองไทยปลอดภัยเทอญ.

ขอน้อมเกล้าถวายความคารวะ ในพระปรีชาสามารถอันยอดเยี่ยมของพระองค์ ที่ทรง
เข้าถึงจิตใจทหารหาญอย่างแท้จริง อาตมาขอรับว่า เมื่ออ่านจบแล้วเกิดอาการ “ซึ่ม”
ไปพักใหญ่ อาการแบบนี้อาตมาเคยเป็นมาสองครั้งเท่านั้น...

ครั้งแรก...ขณะที่กอดปิ่นยืนเหงา อยู่เวรยามค่าคืนบนยอดเขาสูงทั้งหนาวเหน็บทั้ง
ว่าเหว่ สิบตรีสุรสิทธิ์ ตำนางภูมิ ซึ่ให้อาตมาดูตัวเมืองไกลลิบๆ สุดสายตา ที่
แพรวพราวไปด้วยแสงสียามค่าคืน พลางกล่าวว่า “พี่ครับ...พวกเขาจะรู้อ่างไหมว่า ขณะ
ที่พวกเขามีความสุขกันอยู่นั้น พวกเรากำลังลำบากกันขนาดไหน...?”

อาตมาได้ยินเข้าถึงกับคอหอยตัน น้ำตาพาลจะไหลออกมาต้อๆ ...ครั้งที่สองเกิด
ขึ้นขณะแกะห่อของขวัญ ที่ได้รับเป็นกำลังใจจากแนวหลัง ในห่อใบน้อยที่มีทอพีพี ๓ เม็ด
และระหมี่แห้งอีก ๑ ห่อนั้น มีกระดาษสมุดเขียนด้วยดินสอดำตัวเท่าหม้อแกง มาจากหนุ
น้อยแห่งชั้น ป.๓ ร.ร.สมาคมสตรีไทย ชื่อ เด็กหญิงวิลาวัลย์ อุดมพจนานนท์ มี
ข้อความว่า “คุณอาต้องไปยิงกับข้าศึกใช่ไหมคะ...? หนูเป็นห่วงคุณอา...ขอให้คุณอา
ปลอดภัยนะคะ...!”

อาตมาถึงกับน้ำตาซึ่ม หนูเอ๊ย...ถ้าทุกคนมีน้ำใจ เห็นความทุกข์ยากลำบากของ
ทหารแนวหน้า เช่นเดียวกับหนูแล้วไซ้ร์ ถึงชีวิตของอาต้องสิ้นไป ในการปฏิบัติหน้าที่นี้อีก
เต็มใจ ด้วยมันใจว่า ความดีที่ทำไปไม่สูญเปล่า อย่างน้อยญาติมิตรในแนวหลังยังมองเห็น...!

การปะทะในแต่ละครั้ง ย่อมมีการสูญเสียเป็นธรรมดา ถ้าเพื่อนเราตาย ทุกคนจะ
ถูกหักเบียดเลี้ยงคนละ ๒ บาท ช่วยงานศพของเพื่อน ถ้าฝ่ายตรงข้ามตาย พวกเราก็ช่วย
กันซุดหลุมฝังให้ ขอจงอโหสิกรรมด้วยเถิด อย่าได้มีเวรมีกรรมแก่กันเลย...

ป่าช้าชั่วคราวที่เราฝังพวกเขานั้น ส่วนใหญ่ก็เป็นบริเวณที่ปะทะนั่นเอง การฝังก็
ไม่ได้ปราณีต่อะไรนัก บรรดาสัตว์ต่างๆ มักมาซุดคู้กินกันอยู่เสมอ ถ้าเป็นที่ทุเรศแก่
สายตามาก ก็ลากพลั่วไปกลบใหม่ซะที่ พวกสัตว์กินศพเป็นอาหารประท้วงกันให้วุ่น

แต่ละตัวใหญ่ๆ ทั้งนั้น เขี่ยตัวขนาดจะเข้ อีกาตัวเท่าแม่ไก่ แค่เห็นก็สยองแล้ว...!

คืนหนึ่ง...ประมาณสองทุ่ม เวรยามจากจุดตรวจบนคันคูดุทธศาสตร์ รายงานถึงความเคลื่อนไหวผิดปกติ มีท่าที่ว่ามีฝ่ายตรงข้ามจะเข้าตีคืนนี้ ร้อยเอกวีรพล คุ่มบน ผบ.ร้อย รีบนำกำลังไปเสริมทันทีที่ทั้งพาหนะไว้ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณ ๕๐๐ เมตร แล้วเดินเท้าเข้าไปทั้งอาตมาให้เฝ้ารถอยู่คนเดียว...

พิจารณาฉากหลังที่เป็นท้องฟ้าขาวโล่งแล้ว รดคันนี้ตกเป็นเป้าเด่นของอาวุธหนักแน่ๆ อาตมาจึงหลบเข้าไปชายป่า อาศัยต้นไม้ใหญ่เป็นที่กำบัง พออย่างเข้าได้ต้นไม้ นั่นเอง...พายุหมุนลูกเล็กๆ ที่ชาวบ้านเรียกว่า “ลมบ้าหมู” ก็เกิดขึ้น...!

ลมประหลาดหมุนฮือๆ อยู่ไปมา ตั้งหลายนาทีผ่านไปก็ไมยอมเคลื่อนไปไหน คงหมุนไปรอบๆ ตัวอาตมาอยู่นั้นแหละ จนอาตมาจุกใจคิดขึ้นมาว่า “เขา” คงจะมาขอส่วนกุศล จึงตั้งใจอุทิศให้ พออุทิศส่วนกุศลจบ พายุก็สลายตัวไปอย่างฉับพลัน...!

เมื่ออากาศนิ่ง คราวนี้กองทัพพายุก็บุกแหลก รู้แบบนี้ให้พายุหมุนอย่างเดิมก็ดีแล้ว จะได้ช่วยไล่ยุให้...ประมาณหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ผบ.ร้อยนำกำลังกลับมา ทอพรหัสบอกฝ่ายได้ถูกต้อง อาตมาจึงออกจากที่ซ่อน พลทหารพายัพ สุขหอม เห็นทิศที่ออกมา ก็ถามขึ้นว่า...

“เมื่ออีกหมู่แอบอยู่ใต้ต้นไม้ต้นนั้นหรือ...?” “เออ” “วันก่อนผมเพิ่งฝังไว้ ๓ ศพ...!” เจริญมัยล่ลูกน้องฉัน... ไม่บอกซะยังดีกว่า คิดแล้วยังเสียวสันหลังไม่หาย กลางค้ำกลางคืนแท้ๆ ไปยืนกินลมเอ้อระเหยเล่นอยู่บนหลุมศพ ช่างกล้าหาญชาญชัยอะไรเช่นนั้น...!

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมพบญโญ

พุทธพจน์

ธรรมด้าบัณฑิต พึ่งเปลื้องความอาลัยในขันธทั้งหลาย

ทั้งที่เป็นอดีต อนาคต และปัจจุบัน

จึงจักพ้นจากทุกข์ มีชาติเป็นต้น

(องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงตรัสแก่ อุดคเสนะ บัตรครุหบดี ชาวกรุงราชคฤห์
ได้บรรลอรหัตตผล)

สนทนากับพระเล็ก สุภมฺปโย

เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :

ตอบ : มีจริงๆ หลวงปู่โลกอุดร จริงๆ คณะของท่านมี ๕ องค์ ก็คือสมณะฑูตสายที่พระเจ้าอโศกมหาราชส่งมาเผยแผ่พระศาสนาที่สุวรรณภูมิ สมัยนั้นทะเลมันยังอยู่ที่เขตนครปฐม ตรงจุดที่ท่านขึ้นมา เขาถึงสร้างเป็นเจดีย์ทุกวันนี้ ห่างมาสองพันปีทะเลมันออกไปโน้นแล้ว **ชะอ่า** งอกเยอะ คราวนี้หลวงปู่โลกอุดรก็คือ **พระอุตระเถระ** อุตระก็คืออุตร เพียงแต่ว่าคณะของท่านมี ๕ องค์ด้วยกัน แล้วก็ทำงานลักษณะเดียวกัน บางทีมีคนเขาเจอคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง คนเขาก็เลยงงๆ ว่าเป็นองค์ไหนกันแน่ แต่ว่าตัวจริง ก็คือพระอุตระเถระ แล้วก็ตรงจุดที่สำคัญก็คือว่า ท่านตั้งความปรารถนาพระโพธิญาณ คือ อยากเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก่อน บริษัทบริวารที่ตามท่านมาก็มาก มาถึงชาตินี้พอท่านพบธรรมะของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นว่าอันนี้ง่ายกว่าก็เลยเลย พักเดียวกลายเป็นพระอรหันต์ ลูกศิษย์ตามไม่ทัน ในเมื่อตามไม่ทัน ท่านเองในเมื่อเป็นพระอรหันต์ท่านต้องนิพพาน ก็เหลือวิธีเดียวที่จะสงเคราะห์ลูกศิษย์ของตัวเอง คือต้องอธิษฐานให้อยู่ได้ ท่านเองท่านมาไทยตั้งแต่ประมาณ พ.ศ. ๓๗๕ จนป่านนี้ท่านยังไม่ตาย อายุตั้งเท่าไรแล้ว ตัวนี้เป็นสิ่งที่ยืนยันสิ่งที่ พระพุทธเจ้าตรัสว่าบุคคลที่มั่นคงใน**อธิบาท**สามารถอธิษฐานให้อยู่เป็นกัลป์ก็อยู่ได้ ถามหลวงปู่ว่าอายุเท่าไรแล้ว ท่านบอกว่าข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ตอนสร้าง**พระปราสาทสามยอดที่ลพบุรี** ข้าไปยืนดูมันสร้างอยู่ พระปราสาทสามยอดไม่หนีพันห้าพันหกนะอายุ อยู่จนป่านนี้

ถาม :

ตอบ : ถ้าต้องการจะติดต่อกับท่าน โดยปกติแล้วถ้าไม่ใช่ลูกศิษย์สายของท่าน ท่านจะไม่ยุ่งด้วยเลย ถ้าหากว่าใครเคยเป็นลูกศิษย์สายตรงของท่าน เคยอธิษฐานตามกันมา ถึงเวลาท่านจะไปหาเขาเอง ถึงเวลาท่านจะไปสงเคราะห์เขา สอนธรรมะให้ สอนอภิธรรมให้ แต่ท่านเคยให้พรไว้ว่าถ้าหากต้องการพบท่านให้**จัดอาสนะบุผ้าขาว ๕** ที่ แล้ว**จุดธูป ๕ ดอก** นึกถึงท่าน ว่า**คาถา โลกะอุดโร มหาเถโร อะหังวันทามิ ดังสะทา** ภาวนาอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ท่านบอกว่า ถ้าหากว่าสภาพจิตดีสมานัตติ ท่านอาจปรากฏทั้งตัวเลย แต่ถ้าสมาธิไม่ดี ภาวนาได้ตกๆ หล่นๆ ท่านอาจปรากฏให้เห็นฝันก็ได้ แต่ว่าอาสนะบุผ้าขาว ๕ ที่ ต้องมีนะ ที่ ๕ ที่ เพราะของท่านทั้งทีมเลย ก็มี**พระโสณะเถระ พระอุตระเถระ พระณานิยะเถระ พระภุริยะเถระ พระมุนียะเถระ**

ถาม : อยู่ครบทุกองค์เลยหรือครับ ?

ตอบ : อยู่แต่องค์เดียวละจ๊ะ แต่ว่าท่านที่ไปนิพพานแล้ว กลับมาช่วยเมื่อไรก็ได้อยู่แล้ว แต่ว่าที่ต้องแบก สังขาร คือ ขันธ์ห้าอยู่ ก็มีหลวงปู่เทพโลกอุดรนี่แหละ จริงๆ ถิ่นที่ท่านอยู่ มันเป็นถ้ำใหญ่มากเลย อยู่ใต้เขาที่เนปาล เย็นอย่างกับตู้เย็น เวลาท่านจะสงเคราะห์ใครก็ไปได้ทั่วแหละ ไม่จำเป็นต้องเมืองไทยหรอก

ถาม : มีคนเข้าไปถึงไหมครับ ?

ตอบ : มีพวกที่ตั้งใจจริง ต้องการจะไปหาท่านจริง ก็ไปเจอได้ บางทีเขาเรียกว่าถ้ำวัวแดง มันเป็นถ้ำ เคลื่อนที่ ไม่ต้องไปหาให้เสียเวลาหรอก จะสังเกตไหมตามประวัติ เจอท่านที่ถ้ำวัวแดง แล้วกลับไปใหม่ ก็ไม่เจอ ถ้านั้นเลยกลายเป็นถ้ำเคลื่อนที่ ท่านอยากจะให้ไปโผล่ที่ไหน มันก็ไปโผล่ตรงนั้น ถามว่าอย่างเราไปเจอท่านได้ไหม ถ้าตั้งใจจริงๆ เดินสังเขปไปเถอะ ถ้าท่านต้องการให้พบ เตียวไปโผล่ที่ถ้ำเองแหละ ในชีวิตเคยพลัดกับท่าน ๓-๔ ครั้ง ไล่ไม่ทัน เร็วจริงๆ ประเภทเห็นหลังใจ ไล่ไม่ทัน สรุปว่าไม่ใช่ลูกศิษย์ของท่าน แล้วอีกอย่างก็คือว่า สิ่งที่หลวงปู่สอนมาเหลือเพื่อแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ท่านสอนก็ได้

ถาม : (ถามเรื่องพระพุทธรบาท ๔ รอย)

ตอบ : พระองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต้นกัป คือ พระพุทธกกุสันโธท่านตั้งใจประทาน รอยพระพุทธรบาทไว้ให้หมู่มนุษย์และเทวดาได้บูชา ท่านก็เล็งว่าตรงจุดนั้นมันเหมาะที่สุด เพราะว่ากาลต่อไปข้างหน้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง ๕ องค์ก็จะไปประทับรอยไว้ที่นั่น ก็เลยกลายเป็นว่า ท่านตั้งใจอธิษฐานเหยียบรอยเอาไว้ พอมาองค์ที่สองคือ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระโกนาคมน ก็ไปเหยียบรอยเอาไว้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธกัสสป ก็ไปเหยียบเอาไว้ จนกระทั่งถึงปัจจุบันสมัยนั้นยังเป็นพื้นที่ป่าอยู่ จนปัจจุบันนี้ยังเป็นป่าอยู่ เพียงแต่ว่าหนทางดีขึ้น คราวนี้มีวาระที่สมควรแล้ว เทวดาที่รักษาที่นั้นก็แปลงเป็นเหยี่ยวใหญ่ มาถึงก็คว้าเอาสัตว์เลี้ยงของชาวบ้านไป บินขึ้นไปยอดเขา เตียวก็มาเอาแล้วบินขึ้นไปยอดเขา ชาวบ้านก็ยัวะต้องล่ามันให้ได้ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวกินหมด ลูกเบ็ด ลูกไก่ อะไรจะไม่เหลือ ก็ลุยตามขึ้นไป เลยเจอรอยพระพุทธรบาท ในเมื่อเจอรอยพระพุทธรบาทอยู่ ก็มีการบูรณะปฏิสังขรณ์ ซ่อมแซมเพื่อให้เป็นที่พอจะสักการบูชาได้ แต่สมัยก่อนเส้นทางสุดสาหัส ต่อให้มีรถไฟรวิล์ก็อาจไปไม่รอด แต่ปัจจุบันนี้ดีแล้ว เพราะว่าช่วงที่เป็นเนินสูงเป็นอะไรนี้ เขาจะลาดคอนกรีตเอาไว้กันมันพัง ไม่เช่นนั้นร่องน้ำลึกๆ เวลาหน้าฝนขนาดไฟรวิล์ยังไม่รอด

ถาม : แล้วพอถึงศาสนาพระศรีอริยะเมตไตรย ?

ตอบ : ท่านก็จะไปเหยียบเสียอีกที พระศรีอริยะเมตไตรยรอยใหญ่กว่าเพื่อน ถึงเวลาท่านไปเหยียบ กลายเป็นรอยเดียวกันไปเลย เคยไปกันบ้างไหม ? อาตมาไปหลายครั้งเต็มที่แล้ว ไปปลายปีที่แล้วไปเจอน้ำขังอยู่ในรอยพระบาท สูงตั้งคอกหนึ่ง แสดงว่าฝนมัน

สาตเข้าไปเลย ก็เลยตักกรอกใส่ขวดกันสุดสุด เอามาไล่แจกชาวบ้านเขา นานๆ จะพู่คักที สมัยก่อนชาวบ้านเรียกว่า พระบาทรังรุ้ง คือรังเหยี่ยว เหยี่ยวรุ้งตัวใหญ่ๆ ที่ลงมาจับสัตว์ เลี้ยงชาวบ้านไปกิน เปลี่ยนไป เปลี่ยนมากกลายเป็นพระบาท ๔ รอย ปัจจุบันนี้ไปง่าย หน่อย พอเข้าเขตอำเภอแม่ริม ก็เลี้ยงซ้ายมือไว้เลย จะมีคนเอาไปขายไปปักไว้ ลูกศิษย์ หลวงพ่อทั้งนั้น ตามไปเรื่อยๆ ถึงแยกเมื่อไร ก็ดูซิมีป้ายไหม ถ้ายังไม่มี ก็วิ่งต่อไป มี ก็เลี้ยงไว้ สมัยก่อนกว่าจะคลำไปถึงได้ หลงแล้วหลงอีก โดยเฉพาะช่วงหมู่บ้านทางเยอะ แยะไปหมด ปัจจุบันนี้ทางก็ยังมีหลายเส้นอยู่ แต่ว่าพอมีป้ายแล้ว ก็เลยกลายเป็นสะดวก ขึ้น พระพุทธบาทที่เดียว ๔ รอย หายากมากเหยียบซัองๆ กันอยู่ ขององค์ปัจจุบันเล็ก ที่สุด เห็นชัดที่สุด แล้วอีกสามองค์ องค์แรกที่ใหญ่ที่สุดจะเห็นชัดที่สุด อีกสองรอยจะซำๆ กันอยู่ ต้องไปเลี้ยงอยู่นาน กว่าจจะรู้ว่าของท่านอยู่ตรงไหน

ถาม : องค์ปัจจุบันนี้ขนาดไหน ?

ตอบ : นั้นเล็กที่สุด ที่เราเห็นประเภทเมตรกว่าจะสองเมตร นั้นแหละ เล็กที่สุด ไม่ต้องห่วงเรื่องที่พัก เรื่องอะไร ที่นั่นถึงพระไม่อยู่ที่อาศัยแม่ชีได้ เขาเต็มใจเลี้ยง อากาศดี แต่อย่าไปหน้าหนาวนะหนาวเอาเรื่องเลย ไปหน้าร้อนอากาศกำลังเย็นสบาย ของเราชอบอะไรที่มันสุดๆ ก็เลยไปหน้าหนาว

ถาม : ผมเคยไปไหว้ครั้งหนึ่ง แล้วน้ำตาไหลขึ้นมา ?

ตอบ : อาจเกิดปิติขึ้นมา สถานที่ซึ่งถือว่าเป็นปูชนียสถานสำคัญที่สุดก็ได้ ขณะนี้เรา ได้มาถึงแล้ว เดียวก็จะเหมือนกับหลวงพ่ินันต์ วัดท่าซุง ไปถึงพระเจดีย์สเวตอเมียด พระครูปลัดของเราไม่ต้องอายุชาวบ้านเขาหรอก คือเข้าไปเห็นก็น่าทึ่ง เสาดันหนึ่ง ประมาณสามคนโอบ แล้วเขาปิดทองอร่ามเลย แล้วก็หล่อเทวดาด้วยเงินสูงประมาณสอง เมตร สองเมตรครึ่ง ประจำเสาทั้งสี่ทิศ แปดทิศ เพื่อเฝ้ารักษาพระบรมสารีริกธาตุ แต่อัน นั้นจะเป็นพระทันตธาตุ พระธาตุเขี้ยวแก้ว ทางประเทศจีนขามอบมาให้ ของพม่านี้ถ้า เรื่องพระศาสนา เขาทุ่มเทให้สุดๆ เลย ไปถึงแล้วก็ พระพี่ยาก็นั่งร้องไห้ที่นั่นแหละ ใคร เคยไปที่ไหนแล้วร้องไห้บ้าง ไม่ใช่โดนรังแกนะ แสดงว่าชีวิตหนึ่งไม่เสียชาติเกิดที่ได้ไป อีกที่หนึ่งที่พระธาตุเชิงชุม ที่ สกลนคร นั้นก็มี ๔ รอยเหมือนกัน ที่พระพุทธบาทสี่รอย คงให้พี่น้องไทยกับพม่า ทางด้าน พระธาตุเชิงชุม ก็ไทยกับลาว

ถาม : แล้วพระธาตุศรีสองรัก ?

ตอบ : ศรีสองรักอยู่ที่เลย อันนั้นไทยกับลาวช่วยกันสร้าง อธิษฐานให้เป็นอย่างไรละ เหมือนกับว่าสุวรรณภูมิเดียวกัน ต่อให้มีน้ำโขงกั้นกัน น้ำใจของไทยและลาวก็จะสมาน สามัคคีกันอยู่นั่นแหละ เขาเรียกศรีสองรัก คือสองประเทศเขารักกัน

ถาม : รักกัน...วันดีคืนดีก็ทะเลาะกัน ?

ตอบ : ช่วงรักกันเราไม่ทำ ไม่รักกันแล้วค่อยว่ากัน ทางลาวเขาเรียกว่า พระธาตุหมากโม

รู้จักหมากไหม้ไหม แดงไหมเงาะอะไรไม่ซ่า ซ่าท่านพร ท่านพรมาจากปากงึม แขวงนคร เวียงจันทร์ ถือว่าเป็นเด็กเมืองเหมือนกัน มาถึงไทยก็เลยชวนกันลุยไปพม่า แล้วเส้นทาง ตั้งแต่หงสาวดีไปร่างกุ้ง มันมีร้านขายแดงโมอยู่เยอะเลย ท่านพรก็มันเขี้ยวขึ้นมาอยาก กินแดงโม บอกรถให้หยุด ส่งสตางค์ให้เติกวัด บอกรถไปเอาบักโม หน่วยบักใหญ่ก็นำ ปรากฏว่าอุตสาหกรรมระดับประเทศเป็นอย่างไรดี เทียวขา กลับ วนกลับมาถึงพระธาตุอินทร์ แขนงแล้ว อุดใจไม่ไหวขอกินมันหน้อยวะ สงสัยจะชอบมากเลย ถึงเวลาตอนอาหาร ก็ส่ง แดงโมลูกเบ้อเริ่ม ให้เขาไป บอกรถให้ช่วยฝ่าให้ที พวกเราก็ก้มหน้าก้มตาฉินอาหารไป พอเงยขึ้นมาอีกที ลักษณะเหมือนกับส้มตำเปียบเลย เขามาแดงโมแล้วขอยมาละเอียดขยิบ เขี้ยว เราก็นั่งเกาหัวอยู่ เอ็งเอามาทั้งชิ้น แล้วให้ช้ำตัดก็ได้ หรือไม่ก็หั่นให้เป็นชิ้นใหญ่ๆ หน้อยได้ไหม เขาบอกว่าเห็นใช้ช้อนกัน กว่าจะกินไม่ถนัด เลยลับมาให้ ของเขาส่วนใหญ่ ใช้มีดนี่ก็ชิ้นใหญ่ได้ใช้ใหม่ งานนั้นท่านพรอยากจะทำหัวชนเสา จะกินให้อร่อยเสียหน่อย พวกกลับมาเป็นส้มตำเลย ไปลองดูหะ พม่านี้ ทำอะไรชนิดที่เราไม่ต้องเถียงมันเลย มัน มีเหตุผล ของเราไปสั่งเขา เอาหัวหมูสามหัวไก่หนึ่งตัว จะเอาไปทำบวงสรวง ให้มาหัว เดียวเลย บอกรถหัวเดียวก็พอกินแล้ว เอาอะไรเข้าไปตั้งเยอะแยะ เสร็จแล้วเราก็กินหัว เดียวหัวเดียว ย่อเป็นชิ้นเล็กก็ได้ใช้ใหม่ ก็สั่งให้ชาวบ้านช่วยไปต้มเสียหน่อย เรา เผลอหน่อยเดียว มันเผาเสียตัวได้เลย เราก็กินว่า ทำไม่ถึงทำอย่างนี้ เขาบอกว่าจะให้ อร่อยต้องทำอย่างนี้ มันดีกว่าเราจะกินเอง เพราะฉะนั้นไปพม่าต้องทำใจให้ได้ ไม่งั้น เดียวไล่เตะกันทั่วประเทศ ทุกอย่างที่ห้ามมันมีเหตุผลทั้งนั้น ถ้ามันก็ได้ เป็นไงล่ะ ต้มไม่ อร่อยต้องเผา แล้วเผาเสียตัวได้เลย งานนั้นเลยได้หัวหมูกระดากะต่าง กว่าจะเอาชิ้นขูด ให้สะอาดขึ้นมาได้ ซากก็ฆ่า หิวก็หิว แล้วโปรดระวังนะไปฝั่งโน้นตั้งท่าจะล้มทับเราอย่าง เดียว อ้างว่าไปน้อยไม่ปลอดภัยต้องไปเยอะๆ จริงๆ ก็คืออยากอาศัย อาศัยเราเที่ยว เสร็จแล้วเราก็กินเลี้ยงมันด้วย รถก็ไปฟรี กินก็กินฟรี มีอยู่เที่ยวหนึ่งไปจนสตางค์หมดแล้ว รถก็เราเช่า ค่าอาหารก็เราจ่าย มันยังอยากจะไป ตองยี เมืองหลวงของรัฐฉาน เราก็บอกว่าสตางค์ไม่มีแล้ว จะกลับ มันก็อุตสาหะไปเกลี้ยกล่อมคนขับ ให้ขับรถไปฟรีได้ ไหม อยากจะไปเที่ยว มันไม่เคยไป แล้วจะเอาเราไปด้วย เพราะยังไง เราเป็นตัวประกัน อยู่แล้ว เราก็กินเลี้ยงคนขับบอก กลับ ไม่ต้องไปต่อหรือก แหมขับรถให้ฟรี ถึงเอ็งฟรีมา แล้วค่าอาหาร ค่าน้ำมันใครจ่ายล่ะ ? ไปที่โน้นจะเจอรายการล้มทับอย่างมโหฬาร เขาเห็น เรารวย เหมือนยังกับที่เราเห็นฝรั่งรวย ตอนนั้นไปกินสามมองค์ สามประเทศ ท่านนาวิน พม่า ท่านพรลาว เรานี่ไทยคุยกันรู้เรื่องเหมือนกัน บางคำนี้ภาษาเขาไม่ออกจริงๆ ก็ ต้องทับศัพท์ไป เดียวปีหน้าก็จะฉลองวัดหนองบัวแล้ว ไม่รู้ท่านนาวินจะมีฝีมือหรือเปล่า ให้ไปลอบบี้ทหาร จะเอาคนของเราเข้าสักหน้อย สัก ๕๐ คนก็ยังดี สองปีก็อัพเอง เคยนั่ง รถมันทีหนึ่ง ของนี้ฉินกะบะเลยนะ ยังเอาคนยึดไปตั้ง ๑๙ คน ระยะทาง ๑๐๗ กิโลเมตร

ไปได้ ประมาณ ๓ กิโล ยางระเบิดไปสองเส้น บรรทุกน้ำหนักจนเกินไปไง คราวนี้บ้านเขาไม่ใช่บ้านเรา ที่จะมีร้านซ่อมอะไหล่เยอะเยอะ ของเขานี้ต้องรอ รอจนกว่าจะหาร้านซ่อมข้างซ่อม จนกว่าจะหาอะไหล่ได้ ซึ่งอาจอีก ๗ วัน ข้างหน้าหรือ ๑๐ วัน ข้างหน้า ซึ่งพวกเขาที่เคยชินนะ พอรถยางระเบิดปั๊บ ก็ลงไปปูเสื่อนอนเลย รู้ว่าอยู่ ยาวแน่ แต่ของเรานั้นยาวไม่ได้ ถ้าเรามาไม่ถึงเมืองไทย สมมติว่าเลยเวลารับสั่งขทานอย่างนี้ ญาติโยมมาแล้วไม่เจอเอาตมาเป็นไงล่ะ ? รับรองได้ว่าหุซซาแน ก็เลยต้องย้ายตอก ตกลงเสียค่ารถไป ๒๐,๐๐๐ กว่าพม่า แล้วก็เดินเองสะใจมาก ระยะทาง ๑๐๐ กว่ากิโล ค้างคืนหนึ่งเท่ากับว่า สองวัน ลองดูไหม ที่ค้างเพราะว่ามันค่าจริง ๆ ไม่อย่างนั้นก็จะเดินต่อ ไปค้างที่บ้านกะเหรี่ยงเลโพล สวดมนต์ ทำวัตรเสร็จก็หลับ ตื่นเช้าขึ้นมา ไม่ได้ตื่นเพราะถึงเวลาหรือก ตื่นเพราะชาวบ้านมาปลุก โอ๊ย...มากันเยอะเยอะ ถือตะเกียงเทียนกันมาแต่มีด ไปกัน ๕ องค์ พอตีพม่าเขาถือ เลข ๕ เป็นเลขมงคล แล้วชาวบ้านเขาบอกว่า เขาฝันล่วงหน้ามาสองวันแล้วว่า มีพระมาพักอยู่ที่นี่ ก็เลยเตรียมเลี้ยงพระไว้ก่อนแล้ว ไม่ทราบเหมือนกันว่าองค์ไหนมาช่วยเข้าฝันให้ เราก็กินอ่วมกันไปเลย งวดนั้นที่ไปกัน ๕ องค์นี้ กินที่ไหนแทบไม่ต้องเสียสตางค์ ของพม่านี่เขานิยม การทำบุญอยู่แล้ว แต่ถ้าหากว่านิมนต์พระอย่างเป็นทางการ นอกจากเลี้ยงอาหารแล้วยังต้องถวายปัจจัยไทยทาน ค่าเดินทางด้วย คนรายได้เขาน้อย ก็เลยไม่กล้านิมนต์ ของเรานี้ ๕ องค์ เป้เข้าร้านเขาส่วนใหญ่ กินฟรี เดี๋ยวนี้ยังคิดๆ อยู่ นำไป ๕ องค์อีกสักรอบ ประหยัดเยอะเลย ขนาดบอกเขาว่าฉันมาแล้วนะ ถึงเวลานั่งรถเหนื่อย ลงไปพัก เขายังอุตสาหึเลี้ยงพวกกาฟงกาแฟเลย ตกเลข ๕ ของพม่าเป็นเลขมงคลนะ ของไทยเราเลข ๘

ถาม : (คุยเรื่องประวัติศาสตร์ไทย)

ตอบ : สมัยของพระเจ้าตากที่ไปตีจันทบุรี ความตั้งใจจริง ก็คือว่าตั้งใจจะไปขอความช่วยเหลือแต่พระยาจันทบุรี โดนนายทองอยู่ นกเล็ก เขาให้ตั้งตัวเป็นจ้าวเสียเอง พระเจ้าตากก็เลยระดมทหารไปตีพวกเดียวกัน ตรงจุดนั้นไม่ได้ติดใจหรอก ไปติดใจตรงที่ว่า เมื่อทำนออกจากปากอ่าวแล้วเลาะอ้อมไปทางจันทบุรีนั้นท่านไปด้วยเรือ แล้วมันมีการทำน้ำทะเลเป็นน้ำจืด เพื่อใช้กินแล้วก็อาบ สมัยนี้เขาใช้สก๊อตเอาโซ่ไหม ? แต่สมัยนั้นเทคโนโลยีเขายังไม่ถึง แต่บรรพบุรุษของเราเก่งตักน้ำทะเลมาแล้วแก่งด้วยสารส้ม ให้ตกตะกอน แล้วก็ใส่ขี้ฉนตสกร คือน้ำตาลกรวด เพื่อลบลรสีเพื่อนของน้ำ เพราะว่ารสมันจะไม่จืด จะออกกร่อยมากกว่า แล้วรสจะออกเค็มหน่อยๆ ก็ให้มันหวานไปเลย ง่าย ๆ ดีเหมือนกัน แต่กินมากไม่ได้ เดี๋ยวไตพังหมด เอาแค่นี้พออาศัยได้ ทำน้ำจืดทะเลจากน้ำทะเล สมัยนี้หลาย ๆ ประเทศเขากลับน้ำจืดจากน้ำทะเล แต่เมื่อเข้าเห็นข่าวว่า ได้หัวนไม่ไหวแล้ว ต้องขอซื้อน้ำจืดจากแผ่นดินใหญ่ จีนกำลังสร้าง เขื่อนต้าซานเสียเขื่อนยักษ์ ถือว่าใหญ่ที่สุดในโลก ถ้าหากว่ากักน้ำเอาไว้แล้ว ปริมาณน้ำจะมากกว่าปริมาณน้ำจืดที่มี

อยู่ในโลกถึง ๗ เท่า จีนเขาบอกว่า ต่อไปน้ำจะเป็นทรัพยากรที่สำคัญมากเตรียมขายแล้ว แต่ว่าบรรดาพวกนักอนุรักษ์เขาไว้วางกันเสียไม่มี ถึงขนาดบอกว่าถ้ากักน้ำด้วยปริมาณขนาดนั้น จะทำให้ศูนย์ถ่วงของโลกมันเสีย จะทำให้โลกหมุนเร็วขึ้น เพราะฉะนั้นวันเวลาอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ ลองนึกๆ ดู ถ้าหนักขนาดนั้น แรกมันก็ไปแล้วพอข้ามจุดศูนย์กลางแล้วเป็นไง มันวูบ มันน่าเป็นลักษณะนั้นใช่ไหม ? แต่คงไม่แย่นขนาดนั้น เพราะโลกเราไปใหญ่ขนาดนี้ ตอนนี่ใครจะไปเมืองจีนต้องรีบไปเพราะเขาจะเก็บกักน้ำในปี ๒๕๔๗ แล้วช่องแคบใหญ่ ๓ จุด ที่คนจีนเขาเรียกว่าประตูมังกร จะจมน้ำหายไปเลย แล้วพวกบรรดาโบราณวัตถุต่างๆ พวกสถานที่สำคัญหลายแห่งอาจจมหายไปด้วย บ้านของขงเบ้งก็จมหายไปด้วย เพราะฉะนั้นใครจะไปเที่ยวต้องรีบไป เกินปี ๔๗ เขากักน้ำแล้ว ไม่ได้เจอแน่เลย มีคนเขาสงสัยว่าเมื่อถึงเวลาการกักน้ำแล้วเดินเรือสมุทรขนาดใหญ่จะข้ามไปอย่างไร จีนบอกว่าเขาไม่มีปัญหาสร้างลิฟท์ ถึงเวลาคุณเล่นเรือไปจอดยกปัดไปหย่อน อีกฝั่งหนึ่งวิศวกรจีนตอนนี้เขาระดมกำลังไปทั่วประเทศ เสร็จแล้วก็เกิดปัญหาขึ้นมาหลายตลิ่งที่ใหญ่ ขนาดนั้นเพื่อมาตั้งลิฟท์ไม่ได้ ก็เลยต้องสร้างโรงงานผลิตลวดสลิงเพื่องานนี้อีกหนึ่งโรง ทำอะไรก็ต้องมีปัญหาให้แก้

ถาม :

ตอบ : โยมคนนั้นเขาตั้งใจหล่อรูปพระศรีอริยะเมตไตรย แล้วไม่ใช่องค์เล็กๆ องค์ใหญ่ขนาด ๖-๗ คน ยกกันหลังแอ่น คราวนี้ก่อนที่จะเอาไปถวายวัดไผ่ที่ลพบุรี ก็ผ่านมาที่วัดบางนมโค เสร็จแล้ววะขึ้นที่วัดก่อน กลางคืนหลวงปู่ปาน ท่านก็ให้ลูกศิษย์วัดไปตามหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ประเภทว่าอาจารย์ตามก็ไม่ถามแล้ว เดินดูๆ เข้าไป ไปถึงปรากฏว่าหลวงปู่ปาน ท่านบอกว่า ให้ลองเสี่ยงอธิษฐานบารมีดูว่า สิ่งที่ต้องการจะทำในชีวิตจะสำเร็จไหม ? แล้วหลวงปู่ปานก็ลองนำให้ดู ท่านก็จุดธูปเทียนอธิษฐานว่า ถ้าหากว่าความปรารถนาพระโพธิญาณท่านจะสำเร็จ ก็ขอให้ยกขึ้น สองมือยกขึ้นเฉยเลย ทั้งที่ตอนยกขึ้นจากเรือแบกกัน มาตั้ง ๖-๗ คน เสร็จแล้วหลวงพ่อลองดูบ้าง ปรากฏว่ายกขึ้น ท่านว่ามันเบาๆ เหมือนกับลังกระดาศ คราวนี้หลวงปู่ปานให้หลวงพ่ออธิษฐานอีกอย่างหนึ่งว่า อธิษฐานดูซิว่าอายุเท่าไรถึงจะตาย หลวงพ่อก็อธิษฐานเอา เริ่มจากอายุปัจจุบัน อย่างเช่นว่า ๒๒ ถ้าหากว่ายกขึ้นก็แปลว่าตาย ถ้ายกไม่ขึ้นก็ไม่ตาย ก็ไล่ไปเรื่อยๆ ก็ยกขึ้น จนกระทั่งอายุ ๒๗ ยกขึ้นปั๊บเลย หลวงพ่อก็ เออ...สบายใจ อายุหมดแค่ ๒๗ ปรากฏว่าหลวงปู่ปานท่านบอกว่า ให้ไปปล่อยปลา เพื่อต่อชีวิตตัวเอง ข้างหลวงพ่อก็ท่านก็นอนตีฟุง เรื่องอะไรจะไปปล่อยให้เสียเวลา ตายๆ เสียให้หมดเรื่องหมดราว หลวงปู่ปานเห็นท่าไม่เอาแน่ ก็เลยซื้อปลามาใส่กะละมังเอาไว้ ถึงเวลาก็บอกหลวงพ่อกว่า ไปช่วยปล่อยให้หน่อยซิ หลวงพ่อก็คง เออ...อันนี้ของหลวงปู่ท่านก็ยกไปปล่อย พอปล่อยเสร็จเรียบร้อย หลวงปู่ปานบอกว่า เป็นอันว่าแกต่ออายุเรียบร้อยแล้วนะ ตกลงพระศรีอารีย

องค์นั้นแหละจะ องค์ที่วัดโลยี่ ลพบุรี เป็นวัดที่มีชื่อเสียงมากของลพบุรี เช่น วัดโลยี่ วัด
เขาวงพระจันทร์ วัดมณีชลขันธ์ เพราะฉะนั้นไปไม่ถูก ถามชาวบ้านเขาก็บอกได้อยู่แล้ว
ไปเถอะ หลงเสียหน่อย มันจะได้ฉลาดขึ้น

ถาม : (คุยเรื่องไปต่างประเทศ และไปทำงานและซื้อที่ดิน ที่กาญจนบุรี)

ตอบ : โดยปกติแล้วสถานที่ไหนมีอากาศหนาวตาดูแล สถานที่นั้นจะสำคัญมาก อย่าง
กรุงเทพมหานคร ของเรานี้ เจ้าพ่อหลักเมืองท่านเป็นเทวดาชั้นดาวดึงส์ แล้วเจ้าพ่อ
หลักเมือง เมืองกาญจน์ ท่านเป็นพรหมชั้นที่เจ็ด แสดงว่าต้องสำคัญสุดๆ เลย ไปบน
ท่านเลย ไปไหนถ้าเคารพเจ้าที่เอาไว้ ยิ่งไง ท่านก็ส่งเคราะห์ให้ก็สบาย ไปไหนถ้ามอง
ข้ามท่าน บางทีอะไร มันก็ซรุซระ ไปออสเตรเลียก็เหมือนกัน เจ้าที่เขาไม่ปิ้งดอก
จะ จตุรูปบอก ตรงไหนก็ได้

ถาม : ต้องว่าภาษาอังกฤษใหม่คะ ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ ไม่ต้อง เทวดาท่านรู้ทุกภาษาอยู่แล้ว ไม่ต้องเล่นเป็นภาษาอังกฤษ

ถาม : ทำไมมีทุกข์มาก ?

ตอบ : มันก็มีเท่ากับคนอื่นนั่นแหละ เป็นธรรมดา รักตัวเองให้มากเข้าไว้ แล้วจะไม่
ทุกข์ จำไว้แค่นั้นพอ

ถาม : ต้องทำกรรมอะไร ?

ตอบ : เรื่องของกรรมเป็นคำรวม มันแปลได้ทั้งดีและชั่ว กุศลกรรมคือกรรมดี อกุศล
กรรม คือความชั่ว สำคัญที่ว่ากำลังใจของเรา ถ้าอยู่กับตัวเราเองมันไม่ทุกข์มาก เวลา
ไปฝาก กับคนอื่นเขาไว้ มันก็ทุกข์มากซึ่จะ เก็บกลับคืนมา เอาดอกไม้ด้วย ฝากไว้นาน
แล้วมันจะได้ไม่ทุกข์

ถาม : ทำอย่างไรถึงไม่ทุกข์อย่างนั้นอีก ?

ตอบ : เกิดอีกเมื่อไร ก็ทุกข์อย่างนั้นแหละ ไม่ต้องห่วงหรอกจะ สำหรับเรื่องของความ
ผิดหวังมันดีตรงที่ว่า ทำให้เราเห็นทุกข์ ในเมื่อเราเห็นทุกข์ได้ เราจึงเห็นธรรมะได้
ถ้าหากไม่ทุกข์มาก เราก็ไม่เข็ดไข้ใหม่ มันยังอยากเกิดอีก คราวนี้ถามตัวเองว่า ถ้า
เกิดมาแล้วทุกข์อย่างนี้อีก เอาอีกไหม ?

ถาม : ไม่เอา ?

ตอบ : ไม่เอา ก็จะได้ไม่ต้องทุกข์อีก ถ้าอย่างนั้นเกิดใหม่จะได้แข่งให้ทุกข์อีกเยอะๆ

ถาม : แล้วทำบุญอย่างไรจะได้สมหวัง ?

ตอบ : ก็ทาน ศีล ภาวนา ทุกอย่างเอาให้ครบเลย แล้วก็บริจาคแฟนเป็นทานไปด้วย
ถึงเวลาจะได้เยอะๆ เลย ให้ทานเกิดมาจะรวย รักษาศีลเกิดมาจะสวย ภาวนาเกิดมาจะ
ปัญญาดี คนสวย คนรวยคน ปัญญาดี ใครๆ ก็อยากได้เป็นคู่ครองทั้งนั้นแหละ เพราะ
ฉะนั้นเอาทุกอย่างเลย ถึงเวลาจะได้เยอะๆ ตั้งใจว่าเราจะไปนิพพานในชาตินี้ เอาให้มันสุด

ยอดไปเลย ถ้ามันไปไม่ได้ เผลอเกิดใหม่เมื่อไรแล้วสบายเพราะมันตุนไว้เต็มที่แล้ว ถ้ามีโอกาสก็โน้มน้าวไปซ่อมพระแก้ว สร้างพระแก้ว ขัดส้วมบ้าง ถ้าจะเอาให้สวยครบทุกกระเบียดนิ้วเลย สร้างพระเป็นมหาอำนาจ เกิดมาเมื่อไร เป็นผู้นำเขา เหนือกว่าเขา แต่ซ่อมพระนี้จะได้เป็นเบญจกัลยาณี สวยพร้อม เป็นผู้มั่งคั่งมีเมตตาเป็นปกติ จิตใจเยือกเย็น ยิ่งสวยหนักเข้าไปใหญ่ เต็มยศตบโน้มน้าวต้องประกวดนางงามจักรวาลไม่พอแล้ว ต้องหลายๆ จักรวาล ไปที่ไหนก็แข่งกับเขาได้เอาไหม

ถาม : (ถามเรื่องแก้วจักรพรรดิ)

ตอบ : รูปร่างเป็นอย่างไร ก็เหมือนไข่ไก่ ถามว่าสีอะไร บอกไม่ถูก มันหลายสีรวมกัน เหมือนกับแก้วแล้วก็มีลายเป็นทอง แต่ว่าดูด้วยสายตาเหมือนกับที่บ แต่ถ้าเอามาส่องไฟ กลับมองทะลุได้ แปลกมาก

ถาม : เกิดอย่างไร ?

ตอบ : แก้วจักรพรรดิ เกิดจากการหุงปรอท ในสมัยโบราณเขาเล่นแร่แปรธาตุก็จะมีการหุงปรอท ถ้าของฝรั่งตามวิทยาศาสตร์ก็คือโลหะธาตุอย่างหนึ่ง แต่ว่าเป็นโลหะเหลว แต่ว่าทางจิตศาสตร์หรือไสยศาสตร์เขาเชื่อว่ามันมีชีวิตอยู่ มันสามารถไปได้ มาได้ กินอาหารได้ แล้วคนที่เขาเล่น พวกเล่นแร่แปรธาตุเกี่ยวกับปรอท เขาจะไปดักจับมันเสร็จแล้วก็เอามา ทำการหุงด้วยสมุนไพรมันจับตัวแข็งขึ้นมา ที่เขาเรียกว่าทำปรอทสำเร็จ ที่นี้มีอยู่หลายระดับ พอทำไปถึงระดับหนึ่งจะเป็นมหาเสน่ห์ เรียกว่าใครเห็นก็รักอะไรอย่างนั้น ต่อไปก็ ป้องกันภัย รักษาโรค ทำเป็นทอง ทำเป็นแก้ว แล้วตรงทำเป็นแก้วนั้นแหละที่ปรอทมันจะกลายเป็นแก้วจักรพรรดิ หรือ แก้วราหู แล้วแต่ธาตุปรอท ถ้าธาตุปรอทเป็นธาตุตัวเมีย จะเป็นแก้วราหู จะเป็นองค์เล็ก แต่ถ้าหากว่า ปรอทธาตุเป็นตัวผู้ จะเป็นแก้วจักรพรรดิ คือ องค์ใหญ่ เคยไปคลำๆ พวกอย่างนี้มาพักใหญ่ เหมือนกันปรากฏว่าปีนั้นมีพระข้ามไปเรียนวิธีหุงปรอทที่พม่า ๕ องค์ กลับมาลี้กเกลี้ยง ชั้นแรกพอเป็นมหาเสน่ห์แล้วทนมไม่ได้ สึกหมด สาวๆ มาหาเยอะ เป็นการทดสอบตัวเอง ได้ดีมาก ตัวอย่างผู้สำเร็จปรอทของพม่าที่ตั้งที่สุด ก็คือ **ฤาษีบุญอ่อง** ท่านุ่นงขาวห่มขาว ศึกษาวิชาพวกนี้อยู่นบยอดเขาไปปีป่า ภูเขา เขานี้อยู่ระหว่างเส้นทางจากพุกามจะไป **มันทะเลย์** จะมียอดภูเขาไฟอยู่ยอดหนึ่ง เป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับทำพวกพรรคนี้นะ มาก เคยไปค้างอยู่เลยเยอะเป็นบ้านเลย คราวนี้ว่า พอทำเป็นแก้วได้ ก็จะมีฤทธิ์หาะได้ โบราณท่านเรียกว่า**สำเร็จปรอท** พวกที่สำเร็จปรอทนี้พอถึงทำเป็นแก้วแล้ว เรื่องทำทองเป็นเรื่องเล็ก เขาก็จะทำแผ่นทองจารึกชื่อตัวเอง พร้อมกับวันเดือนปีที่สำเร็จปรอท แล้วก็เอาไปถวายบูชาตามเจดีย์ต่างๆ โดยเฉพาะ**เจดีย์ชเวดากอง** ถ้าอยากดูก็ต้องปีนขึ้นไปดูที่เมืองไทยมีอยู่ องค์หนึ่ง แต่ว่าท่านอยู่ในป่า สำเร็จปรอทแล้วท่านก็อมเอาไว้ คราวนี้ธาตุปรอท คล้ายๆ กับว่ามันเรืองแสงออกมาได้ เขาก็เลยเห็นออกมาเป็นสีแดงๆ ก็เลย

เรียกท่านว่า หลวงพ่อแก้วแดง เหลือเชื่อใหม่ว่าธาตุอย่างหนึ่งสามารถเปลี่ยนเป็นอีกอย่างหนึ่งได้

ถาม : แล้วอานุภาพเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : แก้วจักรพรรดิจะให้ลาภเป็นส่วนรวม ใครมีแก้วจักรพรรดิอยู่จะเลี้ยงคนสักเท่าไรก็ไม่ต้องหนักใจเลย

ถาม : แล้วแก้วราหูครับ ?

ตอบ : เหมือนกัน ต่างกันแต่ที่ว่าอันหนึ่งเล็กกว่า อันหนึ่งใหญ่กว่า แก้วจักรพรรดิของหลวงพ่อได้มาจากหลวงปู่ชุ่ม วัดวังมุย ที่ลำพูน หลวงปู่ชุ่มท่านมีความคล่องตัวในนิโรธสมาบัติที่สุดเลย บุคคลอื่นเข้านิโรธสมาบัติแค่สามอิริยาบถ คือ ไม่นั่ง ก็นอน ยืนนี่น้อย แต่หลวงปู่ชุ่มท่านทำได้ สี่อิริยาบถเลย ยืน เดิน นั่ง นอน ได้หมด นิโรธสมาบัตินี้ สัญญาเวทิตนโรธ มันจะไปตัดสัญญา คือความรู้ทั้งหมด และความรู้สึกทั้งหมด ก็เลยไม่ทราบเหมือนกันว่าท่านใช้ อะไรบังคับร่างกายให้เดินได้ อาจใช้อิทธิฐานจิตทับเอาไว้ก่อนก็ได้ แต่ว่าท่านทำได้จริงๆ คราวนี้หลวงปู่ชุ่ม ท่านเคยเป็นที่หลวงพ่อกมาหลายชาติ แล้วยังเป็นที่นี้ ถ้าถึงเวลาก็อาจโดนน้องประหารบ้าง ก็เลยกลัวหลวงพ่อ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพท่านก็มาหาหลวงพ่อ บอกว่าหลวงน้อง ต่อไปหลวงน้องต้องทำงานใหญ่เพื่อทำงานพระศาสนา คนที่มาหาจะมีจำนวนมากมหาศาล ถ้าหากว่าหลวงน้องมีแก้วจักรพรรดินี้เอาไว้ หลวงน้องก็สามารถที่จะเลี้ยงคน โดยที่ไม่ต้องหนักใจ หลวงจากนั้นไม่นานหลวงปู่ท่านก็มรณภาพไป เสร็จแล้วหลวงปู่ท่านบอกว่า ท่านเองก็เคยทำตระกูลุดปรอทมาแจกลูกศิษย์แต่ท่านบอกว่าอาจารย์ท่านเก่งกว่าทำเป็นแก้วจักรพรรดิได้ แสดงว่าอาจารย์ของหลวงปู่ชุ่มนี้สุดยอด

ถาม : หลวงพ่อท่านมีกิ้งกิ้งครับ ?

ตอบ : แก้วจักรพรรดินี้มีองค์เดียว แล้วมีแก้วราหูอีกองค์หนึ่ง แก้วราหูนี้จริงๆ แล้วตอนนั้นผู้กองอรอนพ แก่เป็นแคร์ร้อยตำรวจโทตระเวนชายแดนเอง แต่เป็นที่ถูกใจหลวงปู่ หลวงปู่ก็มอบให้ แล้วเพื่อนก็ยืมไปใช้ ดีเลิกมันยืมไปใช้ แล้วทะเลาะไปเที่ยวชก หายจ้อยไปเลย ทั้งๆ ที่ถือเอาไว้อย่างดี ไม่มีทางออกไปไหนได้เลย แล้วก็ผูกติดไว้กับสร้อยคอเล่นเอาคุณอรอนพเกือบจะบิบบคอเพื่อนตาย ปรากฏว่าหลังจากที่หายไปไม่นาน ไปโผล่อยู่กับหลวงพ่อโน้น วิ่งไปหาพวก หลวงพ่อท่านก็เลยเก็บไว้เองทั้งคู่เลยปัจจุบันนี้ก็อยู่กับพระครูปลัดอนันต์เจ้าอาวาสองค์ใหม่

ถาม : แล้วที่หลวงพ่อท่านทำลูกแก้ว ?

ตอบ : หลวงพ่อท่านบอกว่ามีอานุภาพถึง ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของของแท้ ๘๐ เปอร์เซ็นต์นี้ท่านทำครั้งแรกๆ มาครั้งหลังๆ นี้ไม่ทราบว่าได้เกินหรือเปล่า ? ท่านบอกว่าได้ขึ้นไปดู แก้วจักรพรรดิของท่านปู่พระอินทร์แล้ว เหมือนกันเลย แสดงว่าท่านปู่พระอินทร์เวลาได้

แก้วจักรพรรดิมาก็คงลักษณะเดียวกัน เพราะว่าจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิจะต้องมีจักรรัตนะ คือแก้วเจ็ดประการ ก็จะประกอบไปด้วย อันดับหนึ่ง จักรแก้ว, อันดับที่สอง ปรินายกรัตนะ คือขุนพลแก้ว, แล้วก็อัสสระรัตนะ ม้าแก้ว, หัตถิรัตนะ ข้างแก้ว, อิตถิรัตนะ นางแก้ว, เสร็จแล้วก็ มี มณีรัตนะ คือ แก้วมณี มีไว้เพื่อเลี้ยงคน เพราะท่านต้องปราบไปในทวีปทั้งสี่ ในเมื่อเขาอยู่ได้อานาจแล้ว เกิดตระการกำล่ำมากอะไรขึ้นมา ไม่ช่วยเขาก็ไม่ได้ ในเมื่อจำเป็นต้องช่วยเขาก็ต้องมีพวกนี้เอาไว้ ไม่อย่างนั้นก็ช่วยเขาไม่ไหว ใครจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิต้องมีให้ครบ มีไม่ครบเป็นไม่ได้ มีอยู่ใน จักรกวัตติสูตร ในอังคตตรนิกาย ไปเปิดพระไตรปิฎกดูได้ อ่านมานานแล้ว จำไม่ค่อยได้ ต้องไปทบทวนใหม่ เมื่อกี้ทว่ายังขาด คหปติรัตนะ คือ ขุนคลังแก้วนะ มีหน้าที่หาสดางค์ใส่คลัง มีทิพจักขุญาณแจ่มใสมากไปที่ไหน เจอสมบัติก็ขุดมาใส่คลังไว้ ใครมีลูกน้องอย่างนี้ช่วยราชการที่สาม ท่านบอกว่า ท่านมีขุนพลแก้ว คือเจ้าพระยาบดินทร์เดชา (สิงห์ สิงหเสนีย์) มีขุนคลังแก้วคือเจ้าพระยาศรีสหเทพ (ทองเพ็ญ) แล้วก็มิงนางแก้ว นางแก้วนี้ไม่ซ่มเหลืแต่เป็นลูกสาว ไ้อโห...เก่งจริงๆ จำไม่ได้แล้วว่าเป็นพระองค์ไหน ของท่านเองท่านว่าถึงไม่ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ก็มีแก้วตั้งสามอย่างแล้ว ท่านก็พอใจแล้ว สมัยรัชกาลที่สามเงินคงคลังล้นท้องพระคลัง ท่านบอกว่าท่านเตรียมไว้ให้หนึ่งคือรัชกาลที่สี่ เพื่อว่าต่อไปข้างพวกยุโรป คือ พวกฝรั่ง อังกฤษ จะมาเบียดเบียน ถึงเวลาจะได้มีเงินมีทองสำรองเอาไว้ เพื่อจะได้แก้ไขเหตุการณ์ต่างๆ ได้ รัชกาลที่สี่ท่านก็เลยใช้เฟลีน สบาย ตกลงรัชกาลที่สามเหนื่อยที่สุด เพราะว่รัชกาลที่สองพอว่าท่านรับงานได้ ก็ทิ้งงานให้เลย เรียกว่าท่านทำงานแทนรัชกาลที่สองมาตลอด แล้วก็ทำงานในรัชกาลของตัวเอง แล้วก็เพื่อแผ่ไปยังรัชกาลที่สี่ด้วย ตกลงเท่ากับว่าคนเดียวล่อเสียสามรัชกาล ปัจจุบันนี้ยังเป็นพระสยามเทวาธิราช อยู่ ไหนๆ ก็เหนื่อยแล้ว ก็เหนื่อยให้ตายไปเลย

ถาม : คือสงสัยว่า แต่ละศาสนาต่างมีคำสอนของตนเองใช้ไหมคะ...(ไม่ได้ยิน)...

ตอบ : นรก สวรรค์ พรหม นิพพาน ที่เดียวกันหมดไม่ว่าจะศาสนาไหนก็ตาม หลักการของแต่ละศาสนาที่สอนถูกก็มี สอนผิดบ้างถูกบ้างก็มี ผิดไปเลยก็มี แต่ว่าทั้งหมดขึ้นอยู่กับกรรมคือการกระทำ ถ้าทำดี เรียกว่า กุศลกรรม ทำชั่ว เรียกว่า อกุศลกรรม กรรมคือการกระทำนั้นส่งผลให้ทุกรูปแบบ ไม่ว่าคุณจะต้องการ ไม่ต้องการก็ตาม ถึงเวลาผลนั้นจะเกิด ถ้าเราทำกรรมชั่ว ส่วนของสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เหล่านี้ก็รอรับเราอยู่ เกิดขึ้นมาเพื่อรอรับความชั่วของเรา ถ้าเราทำความดี เทวดา พรหม พระนิพพาน ก็รอเราอยู่ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จริงๆ แล้ว ไม่มีเลยก็ว่าได้ แต่ที่มีขึ้นมา ก็เพราะว่าเราทำให้มีเอง เหมือนกับบ้าน ถ้าเราไม่สร้างบ้านจะมีไหม มันเกิดจากกระทำของเรา

ถาม :

ตอบ : สิ่งที่เราทำ จะเรียกว่ากรรมก็ได้ สิ่งที่เราทำที่ไม่เท่ากันก็เลยให้มีการแบ่งออก เช่นว่า ทำกรรมหนักเอาไว้ก็จะมียุติแต่ละชั้นแต่ละชั้นที่ต่างกันไป ทำความดีเอาไว้ ก็จะมีสวรรค์แต่ละชั้น แต่ละเขตแตกต่างกันไป **ถามว่าจะไรมาแบ่ง ?** ก็คือ สภาพหยาบ ละเอียด ของจิตของเราเป็นเครื่องแบ่ง อย่างเช่นว่า พรหมมีรูปพรหม ๑๖ ชั้น ก็เกิดจากความหยาบ ละเอียดของจิตของเรา ถ้าหากว่ากำลังจิตของเราเข้าถึงปฐมฌานหยาบ ก็เป็นพรหมชั้นที่ ๑ เป็นปฐมฌานอย่างกลางเป็นพรหมชั้นที่ ๒ ปฐมฌานอย่างละเอียด เป็นพรหมชั้นที่ ๓ ไล่ขึ้นไปเรื่อยๆ

ถาม : ก็แสดงว่าเมื่อก่อนที่ไม่มีเลย เพราะว่าไม่มีมีความแตกต่างกันแหวอคะ ?

ตอบ : ก่อนที่จะกำเนิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา ส่วนอันนั้นเขาว่า สภาพจิตของเขาเทียบเท่า อาภัสราพรหม คือ ชั้นที่ ๖ จะมีความสว่างไสวมีความมั่นคง แน่วแน่ ลักษณะนั้น คราวนี้โลกของเรา ต้องใช้คำว่ากำเนิดโลกนะ ถือว่าเล่านิทานให้ฟังแล้วกัน กำเนิดโลก โลกเราจะเกิดไปบรรลัยกลับไปล้างโลก ซึ่งทฤษฎีนี้ ฝรั่งว่าเป็น **บิกแบงก์ (Big Bang)** ถึงเวลาแล้วดวงอาทิตย์จะขยายตัวระเบิดออกมากลืนเอาดาวเคราะห์ทั้งหมดไป คราวนี้...ลักษณะนี้ของทางพระ เรียกว่า**ไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลก** เมื่อถึงเวลาแล้วเกิดฝนตกลงมา ดินที่โดนเผาพอโดนฝน โดนน้ำใหม่ๆ กลิ่นมันหอม มันก็ลอยสูงขึ้นไป อาภัสราพรหม คือพรหมที่อยู่ข้างบนได้กลิ่นก็อยากกรู้อยากเห็น เลยลงมา ลงมาชิมมากินดู เมื่อตัวเองอยู่ด้วยความเป็นทิพย์ กินของหยาบเข้าไปเลยทำให้ร่างกายหยาบ ไม่สามารถหะกลับได้ จากแสงสว่างที่เคยมีอยู่ แสงก็หมดไป กลายเป็นต้นกำเนิดมนุษย์ขึ้นมา เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วก็ต้องมีการทำมาหากินเพื่อเลี้ยงชีพตัวเอง เกิดอาการทำในสิ่งที่ถูกต้องตามศีลธรรมก็มี ผิดพลาดไม่เป็นไปตามศีลธรรมก็มีสิ่งเหล่านี้ก็เลยจำเป็นต้องเกิดขึ้นเพื่อรองรับเขาจริงๆ แล้วมันเกิดจากการกระทำตัวเองแท้ๆ เลย

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่าไปหาจุดกำเนิด ต้องกล่าวถึงแรกเริ่มที่จิตเกิดมาอันนี้ ถ้าว่าไปแล้ว พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า เป็น**อนิจินโดย** ไม่ควรไปคิดผู้ใดคิดเพียงมีส่วนของความเป็นบ้า คือมันเสียเวลาคิด แต่ว่าบอกง่าย ๆ ว่าการเกิดของจิตก็ลักษณะเดียวกับแร่ธาตุต่างๆ คือว่าพอถึงเวลาภายในจักรวาลของเราที่ประกอบไปด้วยแร่ธาตุต่างๆ เป็นจำนวนมากด้วยกัน ถึงเวลาสิ่งต่างๆ หมุนวนเข้ามา แล้วก็ผสมรวมกันไปรวมกันมา ถึงวาระหนึ่ง ธาตุหนึ่งที่เกิดขึ้นมาจากการผสมรวมที่สมบูรณ์แล้ว จะกลายเป็นธาตุเฉพาะๆ ของแต่ละอย่างไป ลักษณะของจิตก็เหมือนกัน แต่ว่าจิตนี้แปลกตรงที่มันเป็น**ธาตุรู้** ถ้าตราบใดที่ยังไม่เป็นธาตุรู้อยู่ อย่างโลหะธาตุบางอย่าง อย่างเช่น **ปรอท** ก็สามารถที่จะมาได้ ไปได้ หนีได้ ลักษณะอีกอย่าง อย่าง**เหล็กไหล**สามารถกินอาหารได้ สามารถมาได้ หนีไปได้ นี้เขายังไม่มีธาตุรู้นะ เขายังสามารถที่ทำได้ขนาดนั้น แต่สภาพจิตขนาดอาภัสราพรหมนี้เป็นธาตุรู้

ด้วย ที่เรียกว่าเกิดยากเย็นแสนเข็ญนักหนา ประเภทมองไม่เห็นต้นไม่เห็นปลายกันเลยว่า เกิดมาจากไหน จะไปสิ้นสุดลงที่ตรงไหนลองดูใหม่ ? ไปค่อยๆ เสาะหาดู ถ้าเกิดเป็น พระพุทธเจ้าจะรู้ครบทุกอย่างตั้งหน้าตั้งตาเริ่มตั้งแต่ตอนนี้ อีกไม่เกินสี่อสงไขยกับแสน กัปก็ได้เป็น

ถาม : เคยมีคนบอกว่า จริงๆ แล้วไม่ได้มีแต่โลกของเรา มีโลกอื่นๆ ?

ตอบ : มีเยอะแยะไป สุริยจักรวาลของเรามีมนุษย์ก็มีดาวตั้งหลายดวง จักรวาลอื่นๆ ที่มีมนุษย์อีกก็เยอะแยะ ในภาษาบาลีเขาใช้ว่า **ทสสหัสสี่โลกธาตุ** (ทะ-สะ-สะ-หัส-สี-โล-กะ-ธา-ตุ) มีตั้งหมื่นโลกธาตุ เพราะฉะนั้นสารพัดกาแลคซี คงประกอบไปด้วยดวงดาวสิ่งที่มีชีวิตเยอะแยะไปหมด ตราบใดที่ยังมีการกระทำอยู่ ตราบนั้นก็ยังมีที่สิ้นสุด ยกเว้น ถ้าสามารถหลุดพ้นเข้าพระนิพพานได้ก็เป็นอันว่าจบ ถ้ายังไม่เข้าก็เวียนตายเวียนเกิด ไปเรื่อย สุขบ้าง ทุกข์บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้ว มันสุขน้อย ทุกข์มาก

ถาม : (ถามเรื่องการเกิดขึ้นของดวงจิต)

ตอบ : มีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็อย่างที่บอก มันสามารถเกิดได้ แต่โอกาสมันน้อยมาก แล้วขณะเดียวกัน ที่ไปนิพพานแล้วก็ดี ที่อยู่เป็นเทวดา พรหมก็ดี ที่อยู่ใต้มนุษย์โลก รวมๆ แล้วยังไม่เท่ากับข้างล่างเลย ข้างล่างยังมีโอกาสขึ้นมาอีกตั้งเยอะ

ถาม : แล้วโลกที่เราอยู่ปัจจุบันนี้ มีมาตั้งแต่สมัยสมเด็จพระจุลจอมเกล้าแล้วหรือครับ ?

ตอบ : บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามีสมัยไหน เดียวถ้ามีโอกาสลองไปเคาะถามมันดู มันจะตอบไหม ถึงเวลาก็เอาไม้กระทุ้งๆ หน่อย เฮ้ย ! เอ็งมาตั้งแต่เมื่อไหร่วะ ?

ถาม : มีที่นั่นทีเดียวใช่ไหมครับ ที่พระพุทธเจ้าท่านจะลงมาตรัส ?

ตอบ : มีโลกนี้โลกเดียวที่จะมีพระพุทธเจ้ามาตรัส เพราะว่าเป็นโลกที่ประกอบไปด้วยลักษณะที่มีความทุกข์ ความสุขที่มันแตกต่างกันอย่างชัดเจน ในเมื่อเห็นกันอย่างชัดเจน สามารถสั่งสอนให้คนเข้าถึงธรรม ก็เห็นได้ง่าย โลกอื่นส่วนใหญ่สบาย ในเมื่อสบายไปบอกว่าทุกข์ ก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ไปบอกว่าไม่เที่ยง ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ อายุเป็นหมื่นๆ ปีนะ ฉะนั้น โอกาสที่เขาคจะเห็นธรรม เข้าถึงธรรมมันก็น้อย พระพุทธเจ้าท่านลงมาตรัสรู้เฉพาะในโลกนี้ เขาถึงได้เรียกว่า **มงคลจักรวาล** จักรวาลที่เป็นมงคลอย่างยิ่ง ลองไปโลกอื่นดูก็ได้ประเภทบำเพ็ญบารมีกันทีลืมนี่ไปเลย

ถาม : จิตเวลาจะเกิดที่ไหน มันจะผูกพันกับที่นั่นหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันมีส่วนความจำของมันอยู่ ถึงเวลาพอไปถึงตรงจุดนั้น มันก็จะจำได้ นึกได้ หรือไม่ก็ประเภทที่ว่า อยู่ๆ ก็คุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

ถาม : อย่างนี้ ถ้าเกิดสมมติเราไปเกิดที่จักรวาลที่ไกลมากๆ โอกาสก็น้อยสิครับ ที่จะมาเกิดในจักรวาลนี้ ?

ตอบ : ทำไม มีเยอะแยะไป เกิดสลับกันไปสลับกันมา ของเขาก็เหมือนกัน เคยมาเกิด

เป็นของเรา แล้วก็ไปเกิดเป็นของเขา เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมเหมือนกัน ขึ้นอยู่กับ
ความดี ความชั่วที่เขาทำ ทำความดีเอาไว้มากกว่านี้ แต่ไม่พอที่จะเป็นเทวดา ก็ไปเกิดอยู่
ในดวงดาวที่มีเสดวกสบาย ในเรื่องที่พระพุทธเจ้าท่านเตือนว่าไม่ควรคิดมันมันอยู่ ๔
อย่าง คือ พุทธวิสัย ความสามารถของพระพุทธเจ้า กว่าจะบำเพ็ญบารมีมาอย่างน้อย
สี่อสงไขยกับแสนมหากัป สิ่งที่ท่านทำได้พิลึกพิลั่นเกินกว่าปุถุชนทั่วไปจะเข้าถึงหรือทำได้
ฌานวิสัย ความสามารถของผู้ทรงฌาน ทรงสมาบัติ คือพวกได้อภิญญา ว่าเขาจะทำ
อะไรได้บ้างจะเป็นอย่างไรได้บ้าง กรรมวิบาก คือการส่งผลของกรรม โลกจินไตย คือ
ความไม่มีที่สิ้นสุดของโลก คือความเป็นไปของโลกเรานี้ ท่านบอกว่าทั้ง ๔ อย่างนี้ ผู้ใด
คิด ฟังมีส่วนของความเป็นบ้า เพราะเสียเวลาตายชะเปล่านั้น โดยไม่มีความตืดติดตัวไป
เพราะมันแต่ไปคิดอยู่ที่ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมไป จะเกิดผลเร็วกว่าเยอะ

ถาม : อ่านในเว็บครับ เขาเขียนว่าบัญญัติกะ ผลตกกว่า บำเพ็ญบารมีน้อยกว่า
ศรัทธากะ ?

ตอบ : เขาเข้าใจอย่างนั้นจริงๆ บางฉบับ เขาเปรียบเทียบว่า เด็กโง่กับเด็กฉลาดเลย
คนจะเป็นพระพุทธเจ้าโง่ มีหรือ ? ก็เอาอย่างเขาว่าแล้วกัน ที่เขาเปรียบมานะมันไช้ของ
เขา เราเองรู้สึกว่ใกล้จะปรามาสพระรัตนตรัย เราก็ก๊เลี้ยวออกมาซะ

ถาม : ผมอ่านความเชื่อของชาวคริสต์ นี่น่ากลัวเหมือนกันครับ ใครไม่เชื่อแบบพระ
คริสต์ก็ลงอเวจีอย่างเดียวไม่ผิดไม่เกิดเลย ?

ตอบ : เขามือเวจีเหมือนกันนะ

ถาม : ก็นรกเขา ก็คือ ถ้าใครไม่เชื่อในพระคริสต์คือก็ลงอเวจีอย่างเดียว ?

ตอบ : อันนั้น เขาหมายความว่าถ้าไม่เชื่อพระคริสต์แล้วไม่มีศาสนาอื่นเป็นเครื่องยึด

ถาม : ผมอ่านในนั้นมันมีการ์ตูนศาสนาคริสต์นะครับ มีคนแบบเข้าวัดทำบุญ แล้วก็
คนมาชวนเข้าศาสนาคริสต์แล้วเขาก็ไม่สนใจ สุดท้ายรถคว่ำตาย ไปเจอ เจอพระเยซู พระ
เยซูก็บอก เนี่ย เราพยายามให้คนมาชักชวนเจ้าหลายครั้งแล้ว แต่เจ้าไม่สนใจในศาสนา
เรา เจ้าก็เลยต้องลงนรกชั่วนิรันดร์ ?

ตอบ : ชั่วนิรันดร์นี่ อยากรู้ได้มากเลยละ จริงๆ แล้วก็ถือว่าของเขายู่ในลักษณะที่เรียก
ว่า จะข่ม ตั้งใจข่มศาสนาอื่นเขา เผยแพร่ในลักษณะนี้พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ เพราะว่า
พระพุทธเจ้าท่านพูดถึงการเผยแพร่ศาสนา พระองค์ท่านคือ แนะนำเพื่อประโยชน์
ของเขา แนะนำเพื่อความสุขของเขา จะไม่ยกศาสนาของเราว่าดีกว่าความเชื่อของ
เขา จะไม่มีการประเภทข่มเขาลง

ถาม : แต่ผมดูแล้วมันคล้ายๆ จริงๆ นะ อย่างล้างบาปอย่างเนี่ย สารภาพบาป ก็
เหมือนกับตอนพระท่านปลงอาบัติ ?

ตอบ : พระคริสต์ท่านสอนให้สารภาพบาป แต่คราวนี้ว่า สารภาพบาป บางทีมันอายเขา

เขาเลยสอนให้ล้างบาปแทน ระยะเวลาหนึ่ง เอาคำสอนพระคริสต์มาดัดแปลงให้เข้ากับกิเลสคน ถ้าอย่างของเรา เขาเรียก **สัทธรรมปฏิรูป**

ถาม : จริงๆ ของเรากี่ ก็มีการดัดแปลงบ่อยๆ ?

ตอบ : เยอะ ประเภทดัดแปลงเข้ากับกิเลสชาวบ้านได้ แหม...รวยๆ ไปตามๆ กัน พอเอาของจริงมา เขาไม่ค่อยสนใจกัน

ถาม : แล้วปฏิรูปอะไรนี่ครับ ?

ตอบ : ปล่อยเขาปฏิรูปต่อไปเถอะ

ถาม:จะสำเร็จไหม ไม่ออกมารบกันหรือครับ ?

ตอบ : แล้วจะรบกันไปทำไมล่ะ ?

ถาม : ก็เห็น เขามือบมาชนมือบ ?

ตอบ : ก็นั่นแหละ ผิดตั้งแต่คิดจะเอามือบชนมือบแล้ว โดยปกติทั่วๆ ไปแล้ว แค่นับธรรมดาความเห็นไม่ตรงกัน เห็นแย้งกันได้ นี่ถ้าหากว่าถือว่า**คุณเป็นพุทธศาสนิกชนเป็นผู้ที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ**แค่นั้นแย่งแล้วคุณเห็นเขาเป็นศัตรูก็บรลัยแล้ว

ถาม : ผมว่ามันไม่รู้อี มันทั้งสองฝั่ง ก็มาจบบ้างหลวงตาม้า มาจบบ้างสงฆ์ ?

ตอบ : ก็ปล่อยเขา

ถาม : แต่ผมนี่ก็ฯ แล้วทำไมท่านไม่ออกมาห้ามปรามบ้างล่ะ ?

ตอบ : ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะว่าถ้าหากว่าโตดลงไปเล่นซะอีกก็จะพาดคนหมู่มากร่วมเข้าไปอีก เพราะว่าแต่ละองค์ท่านก็มีลูกศิษย์มากมาย ทั้งนี้ ก็เลยจำเป็นต้องนิ่งไว้ เขาจะว่าอะไรก็ให้เขาว่าไป วันก่อนบอกสำนักกำลังภายในเขาบอกว่า **สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป**นรกไร้ประตูเสือกตะกายมา ก็ปล่อยมันลง สำนักเงินมันสะใจกว่า

ถาม : แต่ผมว่านะครับ ให้เห็นตัวอย่างความเป็นทุกข์ของคน เหลือๆ ก็ยังรู้สึกว่าจะทำอะไรก็ให้เขาว่าไป วันก่อนบอกสำนักกำลังภายในเขาบอกว่า **สวรรค์มีทางเจ้าไม่ไป**นรกไร้ประตูเสือกตะกายมา ก็ปล่อยมันลง สำนักเงินมันสะใจกว่า

ตอบ : อันนี้ อาตมา โน คอมเม้นท์ แล้วแต่โยมเหอะ ก็เพราะยังอยากเดินอยู่

ถาม : ควรจะทำอะไรให้มันดีที่สุดล่ะ ?

ตอบ : เป็นพระพุทธเจ้าวิริยาริจะ ดีที่สุด สิบหกอสงไขยกับแสนมหากัป

ถาม : ผมหมายถึงว่า ควรจะแบบทำอย่างไรบ้างที่แบบมันเร็วๆ หน่อย ?

ตอบ : ไม่มี มีทางตรงก็คือ **ศีล สมาธิ ปัญญา** ที่ย่อมาจาก **มรรค ๘** นั่นแหละ ตรงที่สุดแล้ว

ถาม : แต่ที่เคยอ่านนะครับที่หลวงพ่อก หรือหลวงพี่บอก ที่บางองค์พระโพธิสัตว์ที่ท่านเอาร่างกายเผาเป็นพุทธบูชา แล้วแบบทำให้เร็วขึ้นอย่างเนี่ยครับ ?

ตอบ : อันนั้นของท่านเองท่านตั้งใจทำ ความเข้มแข็งของท่าน การปรารถนาพระโพธิญาณ จะสีมาว่า **ปรารถนาด้วยใจ ปรารถนาด้วยวาจา ปรารถนาด้วยกาย ปรารถนาด้วย**

กายและวาจา อย่างเช่นว่าปรารถนาด้วยใจ ก็คือ ตั้งใจว่า เราจะช่วยเหลือสัตว์โลกให้พ้นจากวิภวสังสาร สิ่งใดที่เราจะให้เขารู้ด้วย สิ่งใดที่เรามีความสุขจะให้เขาสุขด้วย คิดในใจแล้วปรารถนาด้วยใจ ถ้าเอ่ยออกมาคือปรารถนาด้วยวาจา กายกับวาจา อย่างเช่นว่า พระโพธิสัตว์แลเห็นเสือกำลังจะกินลูกตัวเองเพราะหาอาหารไม่ได้ ตัวเองกำลังบำเพ็ญอยู่บนหน้าผา มองลงไปใต้หน้าผา เสืออยู่ในถ้ำ จะกินลูกตัวเอง ก็เลยตั้งใจว่าในเมื่อคนอื่นเขาจะเดือดร้อน ตัวเราเองผู้ที่ตั้งใจจะชนถ่ายสัตว์โลกข้ามวิภวสังสารอย่าให้คนอื่นเขาเดือดร้อนเลย เรายอมสละตนเองดีกว่า ก็ตั้งใจอธิษฐานว่า ขอให้ผลการเสียสละนี้ ส่งผลให้ข้าพเจ้า เป็นผู้เข้าถึงพระโพธิญาณด้วยเถิด แล้วก็โดดลงไปให้เสือกิน นี่เรียกว่าปรารถนาด้วยทั้งกาย ทั้งวาจา พอลงไปปะอยู่ข้างหน้าเสือมันก็เลิกกินลูก หันมาแตะซากท่านแทน

ถาม : อย่างนี้ มันเหมือนกับจำเป็นไหมครับว่า ไม่น่าจะมีลูกมีเมียเลย ?

ตอบ : จำเป็นต้องมี ถ้าหากว่าไม่มี แล้วจะหาคนร่วมสร้างบารมีมาจากไหน ?

ถาม : แล้วจะตัดใจลงเหวหรือครับ ตอนนั้นเกิดพอกะโดดบ๊ีบหันไป เขี่ยลูกยังแบเบาะช่วยตัวเองไม่ได้ ?

ตอบ : ชาตินั้น ท่านเป็นฤๅษีอยู่คนเดียว

ถาม : (หัวเราะ)

ตอบ : เราก็เลือกตอนอยู่คนเดียวสิ จะมีประเภทสละร่างกายเป็นทานสละเลือดเนื้อเป็นทาน ตัดศีรษะ ตัดแขน ตัดขา ควักดวงตา ควักหัวใจ อะไรแบบนี้ ลองดู จนกระทั่งถึงท้ายๆ ก็ให้ลูกเป็นทาน ให้เมียเป็นทาน

ถาม : อันนั้นบารมีปลายหรือยังครับหลวงพี่ ?

ตอบ : พวกอันนั้นก็ยิ่งนาน ก็ยิ่งเข้มข้น ถ้าหากว่าอย่าง พระศรีอริยเมตไตรยนี้ ชาติแรกก็ตัดศีรษะเป็นทานเลย ถวายพระพุทธเจ้าตั้งความปรารถนาพระโพธิญาณ

ถาม : ชาติแรกที่ปรารถนาเลยหรือครับ ?

ตอบ : เป็นพระเจ้าบรมสังขจักรพรรดิ

ถาม : ก่อนหน้านั้นไม่เคยปรารถนามาก่อนเลยหรือครับ ?

ตอบ : น่าจะเป็นอย่างนั้น

ถาม : แล้วกรรมดีส่งผลให้เป็นถึงพระมหากษัตริย์ โดยที่ไม่เคยบำเพ็ญในพระพุทธศาสนามาก่อน ?

ตอบ : ต้องเคย แต่ไม่เคยคิดจะเป็น

ถาม : อ้อ อย่างพระพุทธเจ้าท่านเปิดโลกที่หนึ่ง ก็จะเป็นกันหมดอยู่แล้วละ จะเหลือใครอยู่ให้ไม่คิดเป็นอีกละ แล้วพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ เปิดโลกทุกพระองค์หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : นั่นเป็นธรรมชาติเนียมเลย ต้องเรียกว่าเป็น พุทธประเพณี

ถาม : แล้วจะรอดได้ด้วยหรือครับ ที่แบบไม่เคยปรารถนามาก่อน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอยู่ในโลกกันต์นี้ รอดแน่ มันไม่เห็นนี่หว่า

ถาม:อ้าว ตอนนั้นในโลกกันต์ก็ไม่เย็นลงหรือครับ ?

ตอบ : แคเห็นสว่างวูบเดียว เหมือนยังกับฟ้าแลบผ่านในที่มืดเท่านั้นให้เย็นลงกว่านั้นก็
ไม่ไหว เย็นสุดๆ ของมันแล้ว

ถาม : เอ๊ะ แล้วอย่างนี้แสดงว่า มีพระพุทเจ้าบางองค์ท่านเคยผ่านโลกกันต์ด้วยสิครับ ?

ตอบ : ไม่แน่ใจเหมือนกัน ต้องถามท่านดู

ถาม : มีใครที่แบบตกโลกกันต์สั้นๆ ไหมครับ ตกแป๊บเดียว ?

ตอบ : คงไม่มี เพราะมันสี่เท่าของเวจี อย่างสั้นๆ ของโลกกันต์ โลกันตะ โลกะ อันตะ
สุดแล้วซึ่งโลก เป็นนรกขุมเดียวที่ไม่จำกัดเวลา อยู่ไปหะเอเลิงชั่วเมื่อไหร่แล้วค่อยหลุด
ออกมา (หัวเราะ) คัมกับความสุขชั่วที่ทำ เลิกชั่ว ถ้าเลิกมันก็ไม่ต้องอยู่แล้วสิ โลกันต์เป็น
นรกต่างหากออกไปไม่ได้อยู่ในเขตนรกทั้งหมด

ถาม : แย่ที่สุดแล้วไซ้ไหมคะ ?

ตอบ : ถือว่าแย่ที่สุด ไม่ไช่ยากที่สุด เพราะว่านรกขุมใหญ่ที่สุด โทษหนักที่สุดคือเวจีมหา
นรกเขามียุคกับหนึ่ง แต่โลกันต์เขาไม่มีอายุ กับหนึ่งนี้ยังรู้ว่าถ้าเราเอาผ้าสาส์ไปลูบภูเขาหิน
กว้างยาวสูง ๑๖ กิโลเมตร ให้ลึกลงไปสัก ๑๖ เมตร แค่อายุกับหนึ่ง แต่อันนี้ไม่มีอายุ สภาพมันเป็นอย่าง
นี้ เหมือนกับบ่อหรือหลุมอะไรสักอย่างที่อยู่ตรงกลาง คำว่า โลกันต์ ก็คือสุดโลก จะเป็นรอย
ต่อระหว่างมนุษย์ นรก แล้วก็สวรรค์ ตรงบ่มอยู่ตรงกลางนี้ ไปอยู่กันตรงนั้นแหละ

ถาม : ไม่มีวิธีช่วยเลยหรือครับ ?

ตอบ : ไม่รู้สิ ยังไม่ได้ลอง

ถาม : แล้วอย่างอเวจี ถ้าต้องตกกับหนึ่ง ถึงเวลาอาจจะตกแค่แบบ ๑๐๐-๒๐๐ ปีอย่าง
นี้เป็นไปได้ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ ก็แบบเดียวกับเทวดา อายุของเขาสมมติว่าสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ๒๐๐ ปีทิพย์
ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะอยู่ตามนั้น สุปติฎฐิตเทพบุตร มีอายุแค่ ๗ วันมนุษย์เอง ถ้า
พระพุทเจ้าไม่ขึ้นไปเทศน์โปรดพุทธมารดา ได้ฟังเทศน์จนกลายเป็นพระโสดาบันละก็ ลง
นรกไปนานแล้ว ไม่จำเป็นต้องอยู่จนครบอายุที่กำหนดเพราะว่า กรรมที่ทำแต่ละ
อย่างหนักเบาไม่เท่ากัน แต่ว่าไปทำกรรม สมมติว่าคนหนึ่งโดนแจ้งข้อหาพยายามฆ่า
คือใช้อาวุธทำร้ายคนอื่น แต่ขณะเดียวกัน อีกคนหนึ่งแค่ชักปืนขึ้นมาชู้ก็แจ้งข้อหา
พยายามฆ่าเหมือนกัน อันนี้ถือว่าตามกฎหมายไทยเลยนะ แล้วโทษมันจะหนักเท่ากันชะ
เมื่อไหร่ละ ? อันหนึ่งลงมีขอชะเลือดตกยางออก บาดเจ็บสาหัสไปเลย อีกอันหนึ่งแค่ชู้
เฉยๆ แต่แจ้งข้อหาเดียวกันก็เลยลงนรกขุมเดียวกัน แต่โทษมันยาวสั้นต่างกัน

ถาม : ทำความขำขันน้อยๆ ถ้าเปลวไฟก็คงลงน้อยหน่อย ?

ตอบ : ไม่เป็นไร อนุญาตให้ลงได้ ๔๕๕ ขุม เว้นไว้ชะขุมหนึ่ง

ถาม : ทั้งหมด ๔๕๕ ขุมหรือครับ ?

ตอบ : ๔๕๖

ถาม : ถ้าวรรณโลกันต์ด้วย ?

ถาม : รวมโลกันต์ด้วย ๔๕๗ แต่โลกันต์เขาไม่นับรวม ถือว่าเป็นเขตพิเศษต่างหากออกไป

ถาม : อ้าว แล้วทำไมเว้นอะไรไว้หลุมหนึ่งล่ะครับ ?

ตอบ : ก็เมื่อเก็บกองไฟ ถ้าหากว่าทำขำขันน้อยลงก็เว้นให้หลุมหนึ่งเหลือชะ ๔๕๕ แล้วกัน

ถาม : ต้องแบบแผนด้วยหรือครับ ว่าหลุดจากอเวจีแล้วต้องมานรกบริวาร ต้องมา...?

ตอบ : กติกาของเขาเป็นเช่นนั้น ต้องเดินผ่าน ในเมื่อผ่านก็แวะหน่อยแล้วกัน

ถาม : มันหลุดขึ้นมาเลยไม่ได้หรือครับเป็นไปไม่ได้ไหมครับกำลังร้อนอยู่ ...?

ตอบ : มีจๆ มีที่หลุดไปเลยก็มี ตัวอย่างก็คือ ผู้ที่นึกถึงความดีขึ้นมาได้ ก็หลุดไปเลย

โอกาสที่จะนึกถึงความดีมันน้อยมาก อย่างเช่นว่า มีสัตว์นรกคนหนึ่ง ก่อนหน้านี้ เป็นอุบาสกชรา ตั้งใจบวชลูกตัวเองก็พอถึงวันบวชก็เอาผ้ากาสาวัสตร์ถวายก็คือ มอบให้กับนาค ที่นี้ตัวเองแก่ชรา เงอะๆ งะๆ แล้ว ก็ทำเอาผ้าตกพื้นเสียงดังต๊อบ เสียงผ้าตกพื้นมันติดอยู่ในใจของแก ในเมื่อมันติดอยู่ในใจของแก แต่ว่าตอนตายใจแกไม่ได้เกาะอยู่ตรงจุดนั้น มัวไปวุ่นวายกับสิ่งที่เศร้าหมองต่างๆ ก็ลงนรกไปก่อน พอลงนรกไปก่อน นายนิรบาลเอาตาข่ายเหล็กมาเพื่อจะทอดจับเอาสัตว์นรกไปทรมาน เสียงตาข่ายกระทบพื้น เหมือนยังกับเสียงผ้าหล่นกระทบพื้น แกก็เลยจำขึ้นมาได้ว่าแกเคยบวชลูกชายเอาไว้ พอนึกถึงความดีได้ ความดีทั้งหมดรวมตัว พ้นจากเขตนั้นไปเป็นเทวดาไปเลย ส่วนอีกรายหนึ่งคล้ายๆ กัน บวชลูกเหมือนกัน นายนิรบาลหิวโยนลงขุมนรกแล้ว ปรากฏว่ามีจิ๋วมารองรับลอยขึ้นมาอยู่ข้างบน นายนิรบาลก็แปลกใจหิวโยนไปใหม่ ก็รองรับขึ้นมาอีก ถามว่า เขาบอกว่าทำความดีอะไรมา เขาบอกว่าเห็นไฟนรกสีเหมือนจิวรรูที่เคยบวชนึกขึ้นมาได้ รอดไปอย่างหวุดหวิดเลย นั้น ขนาดโยนลงไปแล้วนะ

ถาม : ขึ้นอยู่กับว่าเราจะนึกได้หรือเปล่า ?

ตอบ : ใช่สำคัญตรงนั้นเลย บุคคลที่ทำความกรรมหนักๆ มา พระยายมราชสอบสวนถามรายละเอียดหมดทุกอย่างของความดีเขานึกไม่ได้ เพราะกรรมมันกดอยู่ บังอยู่ ประเภทนึกได้พูดไม่ออกบ้าง นึกไม่ได้เลยบ้างอะไรบ้าง ในเมื่อท่านพยายามจนถึงที่สุดแล้วไม่สามารถจะบอกได้ว่าทำความดีอะไรมาบ้าง ท่านก็ต้องยอมปล่อยให้เขารับความชั่วคือลงนรกไปชะก่อน พ้นขึ้นมาแล้วค่อยมาว่าเรื่องความดีกันใหม่ ถ้านึกได้แม้แต่นิดเดียว ก็เป็นอันว่าไปสบายข้างบนก่อน แล้วถ้าหากว่ายังประมาทเปลวลงมาอีกก็ตอกเบียดทับต้นอีกทีหนึ่ง ความดีกับความชั่วหักกลบล้างไม่ได้แยกกันรับไปตามวาระของมัน

ถาม : ถ้าทำแต่ว่านึกไม่ได้ก็ต้องลงโทษก่อนหรือคะ ?

ตอบ : ถามว่าทำไหม ไม่ได้ถามว่านึกออกไหม

ถาม : ถ้าทำแต่นึกไม่ออกล่ะคะ ?

ตอบ : ถ้านึกไม่ออก ก็โดน ทำหรือเปล่า ไม่ได้ถามว่านึกออกหรือเปล่า เพราะฉะนั้นนึกถึงความดีให้ชินเอาไว้ ถึงเวลาใจเกาะความดี ไปสวดยความดีเลย แล้วก็หาทางหนีมัน อย่าเผลอลงไปข้างล่างได้แล้วกัน ลงไปเมื่อไหร่ตัดอกเบียดต้น มันทบเอาไว้นานเลย ถ้าอย่างพวกเรานี้ก็คงประเภทเงินต้นร้อยเดียว แต่ดอกเบียดเป็นล้านแล้ว หนีมันมานานเหลือเกินนี่

ถาม : ผมสงสัยอยู่อย่าง อยู่ดีๆ กันไม่ชอบ ทำไมชอบอุปบัติขึ้นมาเป็นชีวิต คือเหมือนแต่ก่อนก็ไม่มีชีวิตให้ต้องมารับรู้ แล้วก็ดันไปจุดขึ้นมาแล้วที่นี้ก็เวียนว่ายตายเกิดเข้าไป ?

ตอบ : ส่วนผสมมันลงตัวพอดี มันไม่ลงตัวพอดี ก็ไม่ได้มาเกิดอยู่แล้ว

ถาม : สงสัยว่าเวลาคนเราตายไป พอดีออกจากร่างไซ้ไหมคะ แล้วจิตมันจะเป็นรูปร่างเหมือนหน้าตาคนที่ก่อนจะตาย ?

ตอบ : ไม่แน่ ทำความดีเอาไว้มากจิตก็จะเป็นไปตามบุญตามบารมีของตัวเอง คือสวดสวดดงามไป ถ้าทำความชั่วไว้มากสภาพภายในก็เศร้าหมอง อาจจะอยู่ในลักษณะของสัตว์นรก เปรต อสุรกายเลยก็มี หรือไม่ก็อยู่ในลักษณะที่ประเภททั้งโถม ทั้งชืด ดูไม่ได้เลยก็มี แต่ว่าเราจะรู้เลยว่านั่นคือเรา คนอื่นเขาเห็น เขาก็รู้ว่านั่นคือเรา เพราะว่าสภาพเขตอื่นเขามีความเป็นทิพย์เป็นปกติดอยู่

หลวงพ่อนาคปรก วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๒ เดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

๑๖. เสียงสยของขวัญ

ขึ้นชื่อว่าเสียงแล้ว ย่อมเป็นที่พอใจและไม่พอใจของคนเราแตกต่างกันไป เสียงที่คนพอใจเป็นอิฏฐารมณ์นั้น ต้องเป็นเสียงที่ไพเราะน่าฟัง อย่างเสียงจากเครื่องดนตรีหรือเสียงหวานจากเพชรตรงข้าม เป็นต้น เสียงดนตรีนั้น ถ้ามีฝีมือจริงๆ แล้ว สามารถแสดงผลเป็นที่น่าอัศจรรย์ ขณะเข้าชมภาพยนตร์เรื่อง “นางพญาจิ้งจอกขาว” อาตมาเพลอหลับ พอเสียงขลุ่ยเปิดตัวนางเองดังขึ้น อาตมาถึงกับหูดาสว่างโพล่ง ความม่งเหงาหวานนอนหายไปสิ้น ช่างเป็นเสียงที่ไพเราะเบิกบานอะไรเช่นนั้น กระตุ้นความรู้สึกให้คึกคักกระปรีกระเปร่า นึกถึงสายน้ำรัไหล สกุนธาระเริงไพร ทุ่งหญ้าแมกไม้เขียวขจี

อานภาพของเสียงดนตรีนั้น “สุนทรภู่” เปรียบไว้ว่า “อันดนตรีมีคุณทุกสิ่งไป ย่อมใช้ได้ตั้งจินตาคำบริบท” แต่เสียงดนตรีแม้จะมีพลาณาภาพเพียงไหน ยังแพ้เสียงออตอ่อนแว่วอนของเพชรตรงข้าม จิตใจที่แข็งแกร่งดังเหล็กเพชร ก็อ่อนเป็นขี้ผึ้งลนไฟมานักแล้ว ดังนั้น...ผู้ถือพรหมจรรย์ จึงไม่ควรให้เพชรตรงข้ามมาแว่วอนมากนัก ไม่อย่างนั้นมักเสียท่า ถูกสมิงสาวแห่งปากิเลส งามไปรับประทานชะเยาะแล้ว...!

ส่วนเสียงที่เป็นอิฏฐารมณ์อันไม่น่าพอใจ ได้แก่ เสียงอันเป็นปฏิปักษ์กับอารมณ์ของเราในขณะนั้นๆ เช่น กำลังฟังเพลงอยู่อย่างสุดมันในอารมณ์ คุณแม่ก็บ่นว่าหนวกหู ฟังอะไรก็ไมรู้ เสียงยังกับควายออกลูก...! เช่นนี้เสียงเพลงก่อให้เกิดความไม่พอใจแก่คุณแม่ และเสียงบ่นของคุณแม่ก็ไม่ใช่ที่ขบใจของคุณลูกเช่นกัน หรือ ท่านที่ปฏิบัติกรรมฐานย่อมไม่ต้องการเสียงอีกทีก็กรีกโครม เพราะเป็นศัตรูกับสมาธิ เป็นต้น

อาตมาชอบป่าเขาลำเนาไพรเป็นอย่างยิ่ง รู้สึกว่าบรรยากาศในป่าเขา ก่อให้เกิดความสงบวิเวกอย่างบอกไม่ถูก เสียงลมพัด เสียงน้ำไหล เสียงกิ้งก่าใบไม้หล่น เสียงนกเสียงสัตว์ป่ารำร้อง เสียงจิ้งจันเรไรหรือตริงหลองในกรีดเสียง ชวนให้จิตใจสงบเยือกเย็น คงเป็นเพราะเสียงเหล่านี้ เป็นเสียงของธรรมชาติ ไม่มีมีการปรุงแต่ง สภาพจิตอันเป็นธรรมชาติมาแต่เดิม จึงยอมรับได้ง่าย ไม่ดิ้นรนส่งสายไปสู่อารมณ์อื่น...

เสียงธรรมชาติที่เป็นศัตรูของความสงบ ส่วนใหญ่เป็นเสียงคนและต้องเป็นเสียงที่เราฟังเข้าใจด้วย จิตจะนึกคิดปรุงแต่งไปตามคำพูดของเขา เลยวุ่นวายหาความสงบไม่ได้ อาตมาเคยไปอาศัยกับกะเหรี่ยงในป่าเขา ฟังภาษาเขาไม่เข้าใจ ก็เหมือนกับฟังเสียงนกเสียงกา เขาพูดอะไรมาเราสันทว่าทำเดี๋ยว จิตใจจึงไม่ฟังชาน แต่พอสาวกะเหรี่ยงมาพูดบ้าง เสียงนกเสียงกาจักจะฟังรู้เรื่อง เสียงเพชรตรงข้ามจึงทรงมหิธานุภาพที่สุด...!

เสียงอีกประเภทหนึ่ง เป็นเสียงที่เราไม่ทราบที่มา ไม่ทราบว่าคุณต้นเสียงเป็นอะไร

ทำให้ขวัญหนีดีฝ่อเอาง่ายๆ เช่น เวลาอยู่ในป่า มีเสียงคนแก่คุยกัน เสียงร้องให้คร่ำครวญ เสียงกรี๊ดร้องอย่างเจ็บปวดโหยหวน ถ้ามีกันหลายคน ก็มองหน้ากันเล็กลัก ผ่นเข้ากลางวง ถ้าอยู่คนเดียวมีหวัง ผ่นป่าราบจับไข้หัวโกร๋น หมดสิทธิ์ใช้หิวตลอดชาติ...!

บางทีอาตมาได้ยินพระนับร้อยนับพัน สวดมนต์ตั้งกระท่อมน้ำเลื่อมใส แต่หาแหล่งที่มาไม่เจอ ขณะรับราชการอยู่ที่กองพลทหารราบที่ ๙ ค่ายกาญจนบุรี (ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นค่ายสุรสีห์) วันดีคืนดี จะมีเสียงโห่ร้องเออวา เสียงข้างม้าโกญจนาท เสียงขับพลเข้าประจัญบาน เสียงอาวุธปะทะกัน เหมือนกับมีกองทัพโบราณ กำลังรบราฆ่าฟันกันอยู่อย่างเอาเป็นเอาตาย และไม่ใช่ได้ยินกันแค่คนสองคน บางทีทหารทั้งกองพันได้ยินพร้อมๆ กัน แต่เมื่อตามหาเข้าจริงๆ ก็ไม่รู้ว่าจะตั้งมาจากไหน ?

หลวงพ่อบ้านไปรุดงค์ มีขบวนทิพย์ดุริยางค์ ตามขบวนล่องไปตลอดทาง เมื่อเห็นว่าจะไม่สนใจจริงๆ พวกเล่นโกล่ม้าทั้งขบวนเลย ทิ้งโห่ทั้งแห่พร้อมสรรพ หรือพระบางท่าน กำลังอดอาหาร ได้ยินเสียงขูดมะพร้าว ตำนานปริศนาอยู่ใกล้ๆ แต่เดินตามไปเถอะ...เหนื่อยแทบขาดใจ ไม่ถึงซักที ไม่ทราบว่าจะมาจากปากฟ้าป่าหิมพานต์ไหน...?

ชีวิตทหารชายแดนนั้น อยู่ท่ามกลางแสงสีศิวิไลซ์อย่างน่าอัศจรรย์ แสงจากปากกระบอกปืนและพลุส่องสว่าง สีเขียวแดงเหลืองของระเบิด ควันและกระสุนส่องวิถี เสียงสนั่นลั่นป่าของอาวุธสงครามนานาชนิดโถ่โถง พระคุณท่าน...ใครว่าห่างไกลแสงสีอย่าไปเชื่อเชียว...เสียงสยของขวัญสิ้นประสาทอาตมาก็เจอมาแล้ว...เรื่องมันเป็นอย่างนี้...

คืนนั้น อาตมากับสิบตรีมานิต วานะวงศ์ และ สิบตรีวิฑูรย์ สุดใจ อยู่เวรตึกที่หน้าฐานตามเคย ประมาณตีหนึ่งเศษๆ เสียงประหลาดอย่างหนึ่ง ก็ดังขึ้นอย่างฉับพลัน มันโหยหวนแซ่ซ่าไปหมด เหมือนกับมีกองทัพปีศาจนับหมื่นนับแสน ร่ายล้อมเข้ามาครอบด้านเสียงสุนัขในหมู่บ้านทัพเขียวที่ห่างไปเล็กน้อย หอนประสานรับกันระดมทั้งหมู่บ้าน...!

อาตมาคว้าเอ็ม.๑๖ คู่มือ ร้องบอกหมู่มาโนตที่ผลาลูกอย่างขวัญหายว่า “ฉายไฟเร็วเข้าจะยิง...!” แสงไฟฉายขนาดห้าท่อนสว่างจ้า นิ้วที่แตะไกปืนของอาตมาชะงักค้าง เสียงไอ้ผีนรกหายวับไปเหมือนพิวส์ขาด... เบื้องหน้ามีแต่ต้นไม้กับทุ่งหญ้า เจ้าของเสียงที่กะวากุกเข้ามาห่างไม่ถึงวา ไม่รู้ว่าอันตรายอันไหน...!

ท่านผู้อ่านช่วยบอกหน่อยได้ไหม...? ว่ามันเป็นเสียงอะไรกันแน่...?

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมณฑล

๑๗. ลิงลม

ลิงลมที่กล่าวถึงในที่นี่ ไม่ได้หมายถึง เจ้าตัวน้อยตาโตแสนจะขี้อายนั่นหรอก หากแต่หมายถึงวิชาไสยศาสตร์ประเภทหนึ่ง ซึ่งใช้คาถาหัวใจลิงลม ปลุกตัวเองขึ้นมา หรือให้ครูบาอาจารย์ที่ชำนาญในคาถานี้ทำการสักอักขระหรือรูปลิงลม แล้วปลุกเสกให้...

วิชาประเภทนี้ ต้องหมั่นปลุกตัวเองอยู่เสมอ หาไม่แล้วเวลาฉุกเฉินขึ้นมา มักถูกเขาเหยียบอาบน เพราะของดันไม่ขึ้น ทีตอนไม่ต้องการให้ขึ้น กลับขึ้นได้ขึ้นดี อาตมาเองอยาก رؤ้อยากเห็นมาก ว่าเวลาของขึ้นแล้ว มันจะแนจริงซักแค่ไหน...!

นิสัยเขื่อยากแบบนี้ไม่ค่อยดีนัก กว่าจะยอมเชื่ออะไรซักทีต้องลองแล้วลองอีก ถ้าเจอที่เขาดีจริงก็เสมอตัว ถ้าเจอพวกดีแต่คุยโม้เราไม่ติดคุกก็ได้ศัตรูเพิ่มขึ้น การทดลองบางทีก็เสี่ยงอันตรายอย่างยิ่ง พลาดพลั้งขึ้นมาตายโหงเองง่าย...!

เช่นหลวงพ่อบอกว่า ชาวตอกพระร่วงมีอานุภาพกันงูได้ อาตมาเชื่อนะเชื่ออยู่ แต่ก็ขอลองให้หายคันหัวใจหน่อย คว่าคองูเขียวหางไหม้ตัวเบ้อเริ่ม ปรากฏว่ามันไม่กัดจริงๆ ตั้งแต่นั้นมา งูอะไรเจออาตมาเป็นเผ่นกระเจิง เพราะถูกไล่จับเล่นเป็นของสนุกไปเลย...!

เมื่อขึ้นเปลี่ยนกำลังพลที่ฐานหน้าตาพระยา ผบ.ร้อยสั่งทหารทุกนายว่า “อย่ารับของกินของใช้ทุกอย่างจากชาวบ้านที่นี่ พวกนี้เลี้ยงผีและเล่นไสยศาสตร์กันทุกบ้าน...!” อาตมารับทราบ แต่ไม่รับปฏิบัติ ก็มันไม่เชื่อนี่ครับ...!

ด้วยบารมีหลวงพ่อดุ่มหัว ทำให้อาตมารอดจากยาพิษ ยาสั่ง และอาถรรพ์มืดที่หมอมผีพวกนี้ตั้งใจจัดการกับอาตมา เหตุเพราะนำกำลังพลไปปิดตลาดมืด ทำให้พวกเขาหมดทางทำกิน จึงมีหนี้แค้นที่ต้องชำระกัน และทหารโดนเวทย์มนต์ลี้ลับเล่นงานปางตายไปหลายคน...

เมื่อเข้าเวรตึก อาตมาและเพื่อน ๆ ได้ยินเสียงหวีดหวิว เหมือนกับมีตัวแมลงขนาดใหญ่ บินฉวัดเฉวียนไปมารอบฐาน พอมองไปยังต้นเสียงทั้งที่มีตสนิทก็ยังมองเห็นตัวซีผึ้ง ตัวเล็ก ๆ ควบตะบิงอยู่บนอากาศอย่างคึกคะนอง...!

อาตมาพกรงมหาพิชัยสงครามของหลวงพ่อ จึงไม่ได้หวั่นเกรงเจ้าวัวอาคมแม้แต่น้อย เพียงแต่บอกเพื่อน ๆ ว่า “อย่าทัก” เจ้าวัวร้ายก็หมดช่องทางทำอันตราย ต้องย้อนกลับไปหาเจ้าของในที่สุด อีกคราวหนึ่ง...ทหารยามของร้อย ร.๑๐๒ เข้าเวรตึกเช่นกัน...

เห็นนกประหลาดตัวมหึมา บินพึบพัมมาจับยอดไม้ข้างฐาน ด้วยความกลัวสุดขีดเลยชัตด้วย ปืนกล ๙๓ เป็นชุด เจ้านกยักษ์ตกปล้กลงมา ผบ.ร้อย และเพื่อนทหารที่ตกใจตื่น แห่กันไปดูแล้วก็พบกับสิ่งสยองขวัญ...!

เป็นร่างของชายฉกรรจ์ที่มีร่างกายท่อนบนกำยำล่ำสัน กล้ามเนื้อเป็นมัดๆ อย่างกับนักมวยปล้ำ ท่อนล่างตั้งแต่หัวเข่าลงไป ถูกมัดติดกันจนเหลือขี้นิดเดียว หน้าตาหייםและสะอาดอย่างกับยักษ์มาร แขนสองข้างคล้องกระดิ่งที่ใช้เป็นปีก...“ผีกระหัง”...!

แมนแล้ว...ผีกระหังที่เขาเล่าลือกันนั้นแหละ เห็นแล้วต้องยอมเชื่อว่า มันบินด้วยกระดิ่งได้จริงๆ ก็แขนมันแข็งแรงงอกปานั้น คิวคอใครเข้าค้ำหักทันที ร่างกายมันไม่มีบาดแผลแม้แต่รอย แต่โดนแรงปะทะของกระสุนปืน กระแทกจนกระดุกปืนไปทั้งตัว...!

จบภารกิจจากแนวหน้า กลับมาพักผ่อนยังที่ตั้งปกติที่ส่วนหลัก เนื่องจากการรบติดพัน ทำให้ทหารเกณฑ์ผลัดที่ ๒ ปี ๒๕๒๒ ค้างปลดเป็นเวลาสามเดือน อาตมาที่เข้าเวรอยู่ จึงผ่อนผันให้พวกเขาหาความสำราญกันได้ อย่าให้มีเรื่องเดือดร้อนก็แล้วกัน...

อาตมานั่งคิดเบียดเบียน ขณะที่ทหารตั้งวงชนแก้วกัน กำลังลงบัญชีเพลินๆ เสียงตึงตึงโครมคราม และเสียงเอะอะโวยวายไม่ได้ศัพท์ อาตมาพรวดเข้าไปจะห้ามทัพ เพราะคิดว่ามีการเมาแล้วตีกัน กลับเห็นพวกเขาล้อมวงดูอะไรบางอย่าง...!

ที่กลางวงนั่นเอง...พลทหารสมศักดิ์ หกคะเมนตีลังกายอย่างคล่องแคล่ว บางทีก็หงายหลังเอาหัวชนสันเท้า แต่มันกลับเดินได้ ปากก็ร้องว่า “อาจารย์...อย่าทำผม...อย่าทำผม” ถามดูจึงรู้ว่าเขาสักลิ่งลม และฟันคำครูกินเหล้าเหลือเดนคนอื่น เลยถูกครูเล่นงาน...!

วิธีแก้ง่ายมาก แค่อบป้องหูหู่ะเดียวก็หายแล้ว พรรคพวกมันมัวแต่กัวกันอยู่ส่วนอาตมานั้น อยากลองดูกับของอย่างนี้มานานแล้ว เลยโดดเข้าลือคคอบ แบกเจ้าตัวดีลอยขึ้นมาทั้งตัว คิดว่าเขาพันพันจะไซ้แรงไม่ได้ มันกลับตี้นตุ้มเดียวกระเด็นไปคนละทิศละทาง...!

ฮา...แบบนี้ก็มันลือขยับ...! ตามปล้ำตามพัดกันแทบกองร้อยถล่ม พวกทหารเห็นดังนั้นก็เอาด้วย ช่วยกันจับช่วยกันคว้า แต่พ่อเจ้าประคุณเอาแรงบ้ามาจากไหนไม่รู้เหวี่ยงเอา ออกหัวออกก้อยไปตามๆ กัน พลทหารถวิล โมโหเข้า เอาน้ำสาตโครมลิ่งลมหายจ้อยเลย...!

รุ่งขึ้น...อาตมาระบมอย่างกับชกมวยไทยมาห้ายก แต่เจ้าตัวแสบไม่เป็นอะไรเลยบอกแล้ว “เมื่อคืนผมคงเมามาก หลับไปตอนไหนไม่รู้ตัวเลย...” เออ...ฝากไว้ก่อนเถอะน่า...ของขึ้นอีกเมื่อไหร่เจอกัน...อูย...ระบมทั้งตัวเลยเรา...!

เครื่องรางของขลังทุกชนิด เป็นที่พึ่งชั่วคราวเท่านั้น ที่พึ่งแท้จริงของเราคือ ทานศีล ภาวนา เรังใช้ปัญญา พิจารณาให้เห็นความไม่เที่ยง ความทุกข์ ความตั้งอยู่ไม่ได้ของร่างกายนี้ ถอนความพอใจในมันเสีย ตั้งใจไปนิพพานกันดีกว่า...!

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๑๘. ปาฏิหาริย์พระปฐมเจดีย์

“นครปฐมเมืองอุดมสิ่งดีเลิศล้ำ เป็นเมืองพัฒนาเหล่าประชาชนอยู่ร่มเย็น บ้านเมืองเราก็รื่นรมย์สมมีสิ่งทีบูชา อารามงามตาสูงส่งเสียดฟ้าเขาเหิน สร้างความเพลิดเพลินหากใครได้มา สักการบูชาพระธาตุนั้นหนาของพุทธองค์...”

นี่เป็นท่อนแรกของเพลงประจำจังหวัดนครปฐม ดินแดนแห่งส้มโอหวาน ข้าวสารขาว ลูกสาวสวย ผ้าด่าดี และปัจจุบันเพิ่ม โต๊ะจีนตั้ง ขึ้นมาอีก เป็นจังหวัดแรกของไทยที่มีนิยามคำขวัญประจำจังหวัดก่อนใคร จนทุกวันนี้ทุกจังหวัด ต่างก็ตั้งคำขวัญตามกันเป็นแถวๆ ...

อาตมาเป็นลูกนครปฐมขนานแท้ ที่เชื่อว่า “ใจกว้างตั้งฐานองค์พระ ปัญญาแหลมดุจยอดเจดีย์” เกิดที่นี่ โดที่นี้ เห็นความเปลี่ยนแปลงของจังหวัดทุกอย่างกับตา เป็นที่น่าเสียดายว่า เป็นการเปลี่ยนแปลงในทางลบเสียส่วนมาก...

ส้มโอหวาน เป็นส้มโอนครชัยศรี ข้าวสารขาว เป็นข้าวพันธุ์ปิ่นแก้ว ที่ชนะเลิศที่ ๑ ของโลก ปัจจุบันกลายเป็นพันธุ์ไป จนไม่มีใครรู้จักข้าวพันธุ์ปิ่นแก้วกันแล้ว ลูกสาวสวย ถูกหนุ่มต่างเมืองขอไปแทบหมดไม่เหลือให้หนุ่มนครปฐมบ้างเลย จนต้องหันหน้าเข้าวัดอยู่ที่นี่...!

ผ้าด่าดี เป็นผ้าข้อมมะเกลือ ถูกวิทยาการสมัยใหม่ตีตกคู่ไปนานแล้ว ข้าวหลามชั้นดี ก็ถูกข้าวหลามหนองมนแย่งตำแหน่งไปซึ้งๆ หน้า เหลือแต่ ทุ่งนรลดี กับมะพร้าว น้ำหอม ที่พอจะกู้หน้าของจังหวัดเอาไว้ได้บ้าง...

สิ่งที่ชาวนครปฐมภาคภูมิใจและเคารพบูชาอย่างสูงสุดคือ องค์พระปฐมเจดีย์ เป็นมหาเจดีย์ทรงระฆังคว่ำ ยอดแหลมเสียดฟ้า บุกระเบื้องโมเสค สีทองอร่ามตระการตา ไครมานนครปฐม จะมองเห็นองค์มหาเจดีย์ สูงเด่นเป็นสง่าอยู่แต่ไกล...

ความสูงขององค์มหาเจดีย์นั้น ตำราว่า สูงชันนกเขาเหิน คือสูงสุดเพดานบินของนกเขานั้นแหละ จนรำลือกันว่า สูงจนไม่มีเงา คือเงาเจดีย์ตกไม่พินฐาน ส่วนความกว้างของฐานนั้น เดินกันลั้นห้อยกว่าจะรอบเป็นปูชนียสถานที่ใหญ่ที่สุดในโลก...!

ประวัติการสร้างพระปฐมเจดีย์มี ๒ตำนาน เรื่องแรกว่า พระเจ้าอโศกมหาราช แห่งชมพูทวีป ได้ส่งพระมหาเถระ ๕ รูป มี พระโสณะ และพระอุตตระ เป็นประธาน อัญเชิญพระไตรปิฎกมา เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา ในดินแดนสุวรรณภูมิ...

เวลานั้นตรงกับสมัยของ พระเจ้าทวันอิทธิราช แห่งเมืองทวาราวดี พระมหาเถระทั้ง ๕ มาขึ้นที่เมืองท่าแห่งนี้ เป็นแห่งแรกในสุวรรณภูมิ จึงขนานมงคลนามว่า “นครปฐม” และเรียกสั้นๆ กันมานับแต่บัดนั้น...

เรื่องที่สองกล่าวถึงพระยาขงผู้ครองเมืองนครปฐม มีโอรสองค์หนึ่ง ไทรทำนายว่าจะฆ่าพ่อ จึงให้เอาไปลอยน้ำทิ้งเสีย ยายหอมเก็บไปเลี้ยงเป็นบุตรให้ชื่อว่าพาน ต่อมาไปศึกษาศิลปวิทยาการที่เมืองราชบุรี เจ้าเมืองราชบุรีต้องชะตา จึงขอไปเป็นพระโอรส...

ขณะนั้น เมืองราชบุรีกับนครปฐมเป็นศึกกัน พระยาพานโตเป็นหนุ่ม จึงยกทัพมาตีนครปฐม พระยาขงทำยุทธหัตถีกับลูกชาย ถูกฟันตายคาคอช้าง พระยาพานเข้าเมืองได้ สรรพของทุกอย่างเป็นราชบาท แม้แต่แม่เหสีและนางสนมกำนัลทั้งหมด...!

เทวดา (อยู่กับเขาได้ทุกเรื่อง) เห็นว่าพระยาพานทำปิตุฆาต เป็นอนันตริยกรรมแล้ว ยังจะเอาแม่เป็นเมียอีก จึงแปลงร่างเป็นแม่วแม่ลูกอ่อน นอนขวางประตู พุดกับลูกถึงเรื่องพ่อแม่ที่แท้จริงของพระยาพาน (แม่วพุดได้...จะเชื่อดีมีเย...?)

พระยาพานไปเค้นถามจากยายหอม พอทราบความจริงก็โกรธว่ายายหอมปิดบังตน จึงฆ่ายายหอมซะอีกคน (เจริญมียะ...?) ต่อมาสำนึกผิด (สายไปซะแล้ว) จึงสร้างเจดีย์สูงช้วนกเขาเหิน บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ อธิษฐานขอไถ่บาป (ไม่สำเร็จหรอกจ๊ะ)...

ตำนานทั้งสองเรื่องตำนานกันไป เลยแหลกละเอียดไม่มีขึ้นดี แม้ว่าต่างก็มีเค้าความจริง แต่ต้องค้นหาเจดีย์ที่เห็นอยู่ทุกวันนี้เป็นองค์ใหม่ที่ในหลวงรัชกาลที่ ๔ ทรงพบขณะที่ยังผนวชอยู่ เมื่อขึ้นครองราชย์ จึงทำการบูรณะซ่อมแซมขึ้นมา เป็นรูปทรงในปัจจุบันนี้...

สิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่องค์มหาเจดีย์ นอกจากพระบรมสารีริกธาตุแล้ว ยังมีพระพุทธรูปปางห้ามญาติ ที่ในหลวงรัชกาลที่ ๖ ได้ พระเศียร พระหัตถ์ และพระบาท มาจากหัวเมืองฝ่ายเหนือ ทรงให้ช่างหล่อเสริมจนเป็นองค์สมบูรณ์ ประดิษฐานอยู่คู่กับองค์มหาเจดีย์สืบมา ประทานนามให้ว่า พระร่วงโรจนฤทธิ์ มีพระพุทธรูปลักษณะงดงามมาก...

ความศักดิ์สิทธิ์ขององค์มหาเจดีย์ เป็นที่เลื่องลือไปทั่ว ครั้งในหลวงรัชกาลที่ ๖ ยังดำรงพระยศสยามมงกุฎราชกุมาร แปรพระราชฐานมาประทับที่ พระราชวังสนามจันทร์ ทรงพบพระบรมสารีริกธาตุเสด็จพระมหาเจดีย์เปล่งรัศมีสว่างไสวไปทั่วองค์...!

ทรงมีจดหมายเหตุกราบถวายรายงานต่อสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง องค์พระปิยมหาราชดำรัสว่า เมื่อครั้งเสด็จประพาสต้นผ่านไปทางนครปฐม ก็พบปาฏิหาริย์แบบนี้เช่นกัน มีรับสั่งให้มหาดเล็กตรวจค้นหาดูว่า มีผู้ใดแก่งทำให้เป็นไปแบบนี้หรือไม่...? ปรากฏว่าไม่มี...!

งานนมัสการพระปฐมเจดีย์จะมีขึ้นในวันเพ็ญเดือน ๑๒ ของทุกปี ประชาชนทุกสารทิศหลั่งไหลมาเที่ยวงาน มีการออกร้านเป็นที่เอิกเกริกรื่นเริง อาตมาเมื่อคนมาๆ จึงไม่เคยเยียมกรายไปในงานเลย นอกจากส่งงานฝีมือ มาช่วยหาทุนให้โรงเรียนเท่านั้น...

ก่อนงานประจำปี จะมีการประดับไฟรอบองค์พระ สมัยก่อนเทคโนโลยีเครื่องไม่

เครื่องมือไม้ทันสมัย ต้องใช้นักโทษปีนขึ้นไประดับไฟ โครพลาตก็ตายไปเลย ถ้ารอดลงมา ก็ได้รับภัยโทษ ปลดปล่อยให้เป็นอิสระ นับว่าเป็นนโยบายที่ดี...

อาตมาออกจากราชอาณาจักร จึงไปกราบขอพรที่องค์พระ นับเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่มานมัสการพระปฐมเจดีย์ (เจริญมัยละโยม...!) เห็นยอดมหาเจดีย์สูงทะยานเยี่ยมเมฆ บวกกับตำนานนักโทษระดับไฟ จึงเกิดความคิดอยากลองดีขึ้นมา...!

ความคิดอยากพิชิตยอดมหาเจดีย์ เพื่อเป็นเกียรติประวัติแก่ตน โดยไม่คิดว่าเป็นการปรามาสพระรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวง พออาตมาปีนขึ้นไปตามท่อเหล็ก ที่สูงประมาณ ๔ เมตร ขึ้นไปถึงบันไดเล็กๆ ก็คิดว่า สบายข้าละ...ง่ายยังกับปอกกล้วย...!

สำรวจร่างกายว่าพร้อมทุกประการ อาตมาก็ไต่ขึ้นไปตามบันไดเหล็กอย่างระมัดระวัง เรื่องหมูๆ แค่นี้เอง ภูเขาที่ลูกตอกก็ลูกก็ข้ามมาแล้ว ขึ้นบันไดแบบนี้สบายมาก...มัวแต่คิดฝัน เพื่อองพลิน ขึ้นไปได้นิดเดียว พลัน...ลมแรงประหลาดก็พัดกระโชกลงมา...!

องค์มหาเจดีย์ขยายใหญ่ขึ้น เต็มไปทั้งแผ่นดินแผ่นดินฟ้า ตัวของอาตมาดูไปคล้ายตัวไรต์ภูเขา ลมแรงพัดเฮือกๆ เหมือนจะกระชากอาตมาปลิวไปให้ได้ พยายามปีนสวนขึ้นไปหนักเหมือนแบกภูเขาไว้ทั้งลูก จนเหงื่อแตกท่วมตัว เร็วแรงหุดหายไปทุกที...!

“โอย...เซ็ดแล้ว...ไม่ลองดีอีกแล้ว...” คิดเพียงแค่นี้ทุกอย่างก็คืนสภาพเดิม...! อาตมารีบไต่ขึ้นไปจนถึงประตูรูปกลีบบัว มุดเข้าไปหอบเป็นมหาหอบแดด พักจนหายเหนื่อยจึงปีนกลับลงมา ใช้เวลาแค่แป๊บเดียว สะดวกสบายทุกประการ...

ประจักษ์ตากับความศักดิ์สิทธิ์เช่นนี้ ประกอบกับหลวงปู่มหาอำพันสั่งอาตมาให้นมัสการทุกปี ดังนั้น...ออกพรรษาแล้วของทุกปี อาตมาจึงนบประจำคือ ต้องเดินทางไปกราบนมัสการพระปฐมเจดีย์ เสมอมามีได้ขาด...

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

๑๙. ยันต์เกราะเพชร

หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดนครศรีอยุธยา องค์บูรพาจารย์ของหลวงพ่อ เป็นต้นตำรับการเป่ายันต์เกราะเพชร หลวงพ่อเมตตาเล่าว่า งานเป่ายันต์แต่ละครั้ง เรือแพแน่นขนัดไปทั้งแม่น้ำ เดินข้ามไปอีกฝั่งได้สบาย ผู้คนหลังไหลกันมามีดีฟ้ามัวดิน หุงข้าวพร้อมกันที่ละแปดกระทะ ตั้งแต่เข้ายันยันยังไม่พอเลี้ยงคนเลย...!

ยันต์เกราะเพชรนี้ หลวงปู่ปานศึกษาจากตำราพระร่วง โดยตัดมาจากส่วนหนึ่งของธรมหาพิชัยสงคราม เป็นการนำเอาพุทธคุณบทต้นมาเขียนเป็น ตัวขอม อ่านตามขวางว่า

อิ	ระ	ชา	คะ	ตะ	ระ	สา
ติ	หัง	จะ	โต	โร	ถิ	นัง
ปิ	สัม	ระ	โล	ปุ	สัต	พุท
โส	มา	ณะ	กะ	ริ	ธา	โธ
ภะ	สัม	สัม	วิ	สะ	เท	ภะ
คะ	พุท	บัน	ทุ	ทัม	วะ	คะ
วา	โธ	โน	อะ	มะ	มะ	วา
อะ	วิ	สุ	นุต	สา	นุส	ติ

บางคนเรียกว่า คาถापิติปิโสแปดทิศ เขียนแล้ว ชักสูตร จะออกมาเป็นยันต์
เกราะเพชร

วันเป้ายันต์ เป่าได้เฉพาะ วันเสาร์ห้า คือ ตรงตรงกับ วันเสาร์ขึ้น ๕ ค่ำ เดือน
ใดก็ได้ ผู้รับยันต์ต้องมี รูปเทียน ๑ ชุด เป็นเครื่องบูชาพระ ถ้าเป็นหญิงมีครรภ์ ต้องจัด
รูปเทียน เพื่อลูกในท้องอีก ๑ ชุด รูปเทียนนี้ไม่ต้องจุด เมื่อเสร็จพิธีแล้ว นำกลับบ้านได้
ใช้สำหรับไล่ผีชงัดนัก เอารูปเทียนนี้เข้า ผีแผ่นกระเจิง...!

การเป้ายันต์ไม่ได้เป่าทีละคน หากแต่เป่าทีละเต็มศาลา ก็ همینก็แสนคนก็เป่า
พร้อมกันทีเดียว “พระ” ท่านบอกว่า เป่าทีเดียวทั่วจักรวาล จะอยู่มุมไหนของโลกก็ตาม
ถ้าตั้งใจรับด้วยความเคารพก็มีผลเช่นเดียวกับคนที่มาเข้าพิธีด้วยตัวเอง...

หลวงพ่อก็ให้ผู้รับยันต์ สมาทานศีล สมาทานพระกรรมฐาน แล้วดูภาพยันต์ที่
ตั้งไว้ในพิธี ตั้งใจจำภาพยันต์ไว้ในใจ แล้วหลับตาทภาวนาว่า พุทโธ ไปเรื่อยๆ จนกว่า
หลวงพ่อก็จะบอกว่าเสร็จพิธี...

ยันต์เกราะเพชรคือพุทธานุภาพ ขณะที่เราหลับตาทภาวนา พระพุทธเจ้าจะเปล่ง
ฉัพพรรณรังสีลงมา ครอบคลุมท่านที่ตั้งใจรับยันต์ หลวงพ่อท่านจะคอยดูอยู่ พอพระ
ท่านบอกว่าเต็มแล้ว หลวงพ่อก็จะบอกให้เลิกทภาวนา...

เมื่อยันต์เกราะเพชรเริ่มจับตัว ผู้รับจะมีอาการต่างๆ กัน เช่นร้อนหู ร้อนหน้า
ขนลุกขนชัน หนักศีรษะ หรือ คันยุบยิบเหมือนมีตัวไรไต่ บางคนจับไข้ไปเลย อาการ
เหล่านี้จะทรงอยู่ไม่เกิน ๒-๓ วัน พอยันต์เข้าตัวหมดก็หายไปเอง...

ผู้ที่ถูกไสยศาสตร์มา ไม่ว่าจะเป็คุณผี-คุณคน หรืออะไรก็ตาม เมื่อเริ่มทำการ
เป้ายันต์ ท้าวจตุมาหาราชและบริวาร จะช่วยขับของเหล่านั้นออกไป คนที่โดนของมาจะ
ทั้งตื่นทั้งร้อง ต้องปล่อยให้สงบไปเอง เลิกตื่นเล็กร้องเมื่อไร แปลว่า ของอาถรรพ์สลาย
ตัวหมดแล้ว...!

การเป้ายันต์เกราะเพชร เป็นการปลุกเสกวัตถุมงคลไปในตัวด้วย ใครมีวัตถุมงคล
ไม่ว่าจะเป็นพระเครื่อง ผ้ายันต์ ตะกรุด หรือ เครื่องรางใดๆ ก็ตาม เวลาเข้าพิธีให้วางไว้

บนตักตัวเอง เสรีจพิธีเป้ายันต์ ก็นำไปใช้ได้เลย...

การรักษายันต์เกราะเพชรให้อยู่กับตัว ผู้รับยันต์ไปต้องมีศีล ๕ บริสุทธฺี หรืออย่างน้อย ต้องมีศีล ๒ ข้อ คือห้ามกินเหล้า และห้ามลักขโมย ตอนเช้าต้องสวดมนต์ไว้พระนิกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อาราธนาบารมีของท่าน ลงมาเป็นเกราะเพชรคลุมกายเรา ภาวนา “พุทโธ” ให้ใจสงบ แล้วกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง ถ้าทำแบบนี้ได้ทุกวัน อาณาภาพของยันต์เกราะเพชร จะคุ้มครองรักษา ให้ท่านมีความปลอดภัยทุกประการ...

ผู้ที่รับยันต์ไปแล้ว ถ้ารักษาไว้ได้จะมีอาณาภาพดังนี้

๑. จะไม่ตายโหงอย่างเด็ดขาด
๒. จะไม่ตายด้วยพิษสัตว์ทุกชนิด
๓. ปลอดภัยจากไสยศาสตร์ทุกชนิด
๔. ไสยศาสตร์ทุกประเภท จะสะท้อนกลับไปเอง

ผู้รับยันต์ไปเป็นผู้ใหญ่ ถ้ารักษาไว้ด้วยดี เมื่อตายแล้วเผา จะมียันต์ติดอยู่ที่กระดูก สำหรับเด็กในท้อง ถ้าเป็นลูกชายคนหัวปี เมื่อคลอดออกมา จะมียันต์ติดอยู่ตามตัว เป็นลวดลายต่างๆ กันไป...

ลูกศิษย์หลวงพ่อกหลายคน เมื่อตายแล้วเผามียันต์ติดที่กระดูก บางคนกระดูกกลายเป็นพระธาตุไปเลย เด็กที่เกิดมามียันต์เกราะเพชรติดตัวเป็นจำนวนมาก บางคนกลายเป็นแดงไทย บางคนหูตาดั้งสองข้าง บางคนเป็นยันต์เกราะเพชรอย่างชัดเจน...

รายหนึ่งอยู่ลพบุรี ผู้เป็นแม่รับยันต์ไปแล้ว ตั้งใจรักษาศีล ๘ อย่างเคร่งครัด ลูกเกิดมามียันต์เป็นสีแดง และปรากฏขึ้นทุกวันพระ อีกรายมียันต์ติดกระหม่อมเป็นรูปกงจักร ซึ่งลวดลายยันต์เหล่านี้จะค่อยๆ ซึมเข้าเนื้อ ไปอยู่ที่กระดูกจนหมด คุณแม่รายหนึ่ง เกรงว่าลูกจะเสียชีวิต ให้หมอด่าแยเอาเหล้าพันพรวดเดียว ยันต์หายวับไปเลย...!

หลวงพ่อก็เริ่มเป้ายันต์อย่างเป็นทางการครั้งแรก เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๕ ที่ ศาลาพระพินิจจักร คนมารับยันต์หลายพันคน ต้องทำพิธีเป่าอยู่หลายรอบครั้งที่ ๒ เมื่อ วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๒๖ ที่ ศาลา ๒ ไร่ ผู้คนแหกกันมาหลายหมื่นคน ศาลา ๒ ไร่ ที่ยังไม่เสร็จดี ต้องเปิดรับคนจนล้นหลายรอบเช่นกัน...

พอเป้ายันต์ครั้งที่ ๓ วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๒๗ ศาลาสองไร่ พัง...! ผู้คนแทบจะเหยียบกันตาย มากันเป็นแสนๆ คน ชาวที่เคยหุงเลี้ยงคนครั้งที่แล้ว ๒๒ กระสอบ ครึ่งนี้แค่ช่วงเช้าหมดไปแล้วเกือบ ๓๐ กระสอบ...!

มาถึงปัจจุบันนี้ หลวงพ่อทำการเป้ายันต์ไปแล้ว ๑๓ ครั้ง แต่ละครั้งผู้คน มากขึ้นทุกที ขนาดใช้ ศาลา ๑๒ ไร่ ยังต้องเป่าถึง ๓ รอบผู้ที่โดนไสยศาสตร์มา ดิ้นกันศาลาแทบพัง คนที่มาเข้าพิธี เห็นเข้าก็ช่วยบอกกันต่อไป คนเลยหลั่งไหลกันมาמידฟ้ามาดิน...!

อาดมาเข้ารับยันต์เกราะเพชรครั้งแรก เกิดใช้จับไปเกือบสามวัน ครั้งที่สองชนลูก

เป็นตุ่มพราวไปทั้งตัว เป็นอยู่หลายชั่วโมงจนรู้สึกเจ็บ ครึ่งต่อๆ มาคงจะอยู่ตัวแล้ว จึงไม่รู้
สึกอะไร ช่วยจำหน่ายวัตถุมงคลของหลวงพ่อก่อน อย่างสบายอกสบายใจ...

อานุกาพย์นต์เกราะเพชรที่พบมา คือ โยมแม่ของอาตมา มารับยันต์ไปแล้ว โดน
รถชนจนกระดูกหักไปทั้งแถบ ร่างกายยุบไปซีกหนึ่ง นอนห้องไอซียูอยู่ ๑๘ วัน อาตมา
ถวายสังฆทานให้ล้วงหน้า เพราะคิดว่าตายแน่ๆ แม้แต่หมอก็คาดเช่นนั้น...

แต่หลวงพ่อกำนันยืนยันว่า คนรับยันต์เกราะเพชรไปแล้ว ไม่ตายโหงอย่างแน่นอน
และก็เป็นความจริง หลังจากออกจากโรงพยาบาลมารักษาตัวอยู่กับบ้าน และไปให้หมอ
ตรวจประจำทุกอาทิตย์ สามปีให้หลังโยมแม่ก็หายเป็นปกติ แข็งแรงดีทุกประการ...

อีกราย คือ **จารุณี สุขสวัสดิ์** ดารายอดนิยมแห่งยุค รับยันต์เกราะเพชรไปแล้ว
ไปรดคว่ำหลังหัก แต่รักษาหายเป็นปกติเช่นกัน แสดงว่าผู้รับยันต์เกราะเพชรไปแล้ว ถ้า
รักษาเอาไว้ได้ รับรองว่าไม่ตายโหงอย่างแน่นอน...ส่วนอาตมาเอง โดนงูพิษกัด เพราะไป
จับมันเล่นพิษวิ่งขึ้นมาแค่ข้อศอก แล้วกลับลงไปปากแผล ชันลงอยู่ ๓-๔ วาระ ก็สูญ
สลายไปเอง อานุกาพย์นต์เกราะเพชร ป้องกันพิษสัตว์ได้จริง...!

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๒๐. พรท้าวจตุมหาราช

ในอภิมหาพร แห่ง มัชฌิมสังสารนั้น ประกอบด้วยสวรรค์ ๖ ชั้นคือ

๑. จตุมหาราชิกา ๒. ดาวดึงส์ ๓. ยามา ๔. ดุสิต ๕. นิมมานรดี
๖. ปรินิมิตตสวรรค์ สวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นนี้ จะมีจอมเทพผู้ทรงศักดิ์านุภาพ ปกครองในแต่ละ
ชั้นนั้นๆ ศูนย์กลางการปกครองขึ้นกับชั้นดาวดึงส์ มี ท้าวโกสีย์สักเทวราช คือพระอินทร์
เป็นใหญ่กว่าเทวดาทั้งหมด ในที่นี้ จะกล่าวถึงชั้นจตุมหาราชิกาท่านั้น...

สวรรค์ชั้นนี้ตั้งอยู่ที่ กึ่งกลางเขาพระสุเมรุ (อย่าไปเปิดหาในแผนที่ซะให้ยากเลย
หาเจอคงมหัศจรรย์พิลึก...!) ประกอบด้วยมหานครทั้งสิ้นที่ (ไม่ใช่ตลาดสี่มุมเมืองนะจะ)
ล้วนแล้วไปด้วยกำแพงสุวรรณปราการมหึมา (และมาซังก้อนก็รวบอ้อแล้ว...)

บนพื้นนั้นเป็นทองคำทั้งสิ้น (อะไรจะร่ำรวยปานนั้น) เวลาเดินทองคำจะยุบตัวลง
ไป เป็นรอยเท้า (ทองคำแท้ ๑๐๐% รับรองว่าไม่ซีโก่งผสมอย่างเด็ดขาด) เมื่อเดินผ่านไป
แล้ว พื้นก็จะเต็มเสมอขึ้นเหมือนเก่า (ไม่เคยไปรอก... “ผีน” เาเองจะ...!)

ในมหานครแต่ละทิศ ประกอบด้วยเทพดาแต่ละเหล่า มีจอมเทวราชของตน
ปกครองดังนี้

๑. ทิศตะวันออก ปกครองโดย **ท้าวธตรฐ** หรือบางที่เรียกท้าวทศรถ เทวดา

เหล่านี้เรียกว่า **คนธรรพ์** เปรียบได้กับทหารอากาศของเรา...

๒. **ทิตใต้** ปกครองโดย **ท้าววิรุฬหก** เทวดาเหล่านี้เรียกว่า **กุมภภัณฑ์** เปรียบไปแล้วคงเหมือนกับตำรวจของเรา...

๓. **ทิตตะวันตก** ปกครองโดย **ท้าววิรุฬักษ์** เทวดาเหล่านี้เรียกว่า **นาคา** หรือนาค เปรียบไปคงได้แก่ทหารเรือของเรา...

๔. **ทิตเหนือ** ปกครองโดย **ท้าวเวสสุวรรณ** หรือบางที่เรียกว่า **ท้าวเวส** ปกครองเทวดาเหล่านี้เรียกว่า **ยักษ์** เปรียบได้กับทหารบก เพราะมีบทบาทมากที่สุด การปกครองทั้งสี่ทิศนี้ ขึ้นกับท้าวเวสสุวรรณทั้งหมด...

ในท้าวมหาราชทั้งสี่ จะมีมีอรอง (คงคล้ายรองผบ.เหล่าทัพ) ที่เรียกว่า **“อินทกะ”** ทิตละ ๑,๐๐๐ องค์ คอยช่วยเหลืออยู่ หากท้าวมหาราชของคี่ใด หมดวาระพ้นจากตำแหน่งท่านอินทกะทั้งหนึ่งพันองค์ของทิศนั้น ก็จะคัดเลือกองค์ใดองค์หนึ่งที่เหมาะสม ขึ้นมารับตำแหน่งแทน (รับรองว่าไม่มีไปปลิว หรือบัตรสนท์ให้โจมตีกันอย่างเด็ดขาด) ส่วนตำแหน่งที่ว่างลง ก็จะเลือกเทวดาชั้น **วชิระ** ขึ้นมาแทน...

เทวดาชั้นจตุมหาราชนี้ จัดว่าชอบอยู่กับมนุษย์มากที่สุด (**ไม่ใช่ชอบยุ่งวีย์...ไอน้อง...รู้จักคำว่าหน้าที่มัย...? ถ้าไม่ใช่หน้าที่ พี่ก็ไม่”เสือก”** หรอก...!) แอ..เย็นไว้หน้าท่านพี่ แคล้อเล่นนิดหน่อย โหสิให้น้องเถอะนะพี่นะ...!

หน้าที่ของเทวดาเหล่านี้คือ **ปกครองดูแลโลกมนุษย์ในทิศทั้งสี่** (ก็ทั่วโลกนั้นแหละ แต่นี่ก็ต้องเล่นสำนวนให้เวียนหัวด้วย...) คอยเก็บบัญชีความดีชั่วของมนุษย์ จากพระภูมิเจ้าที่ บัญชีความดีส่งให้ **ปัญจสิขเทพบุตร** บันทึกไว้รายงานต่อ**พระอินทร์** ส่วนบัญชีความชั่วนั้น **สิริคุตมหาอำมาตย์** นายบัญชีใหญ่แห่งเมืองนรก จะเป็นผู้บันทึก (ความจริงไม่ต้องบันทึกให้เสียเวลา มันก็ปรากฏขึ้นเองโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว) และหน้าที่หลักคือรักษาสถานที่สำคัญต่างๆ บนโลกมนุษย์ทั้งหมด...

ใครอยากเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ ต้องฝึกมานสมาบัติให้ได้ แล้วเวลาตายให้แก้งๆ **ลิมเข้ามาน** ก็จะมาเกิดที่นี่ อยากมีรูปร่างสะอิดสะอองก็ไปเป็น **คนธรรพ์** (พระเอกลิเก) อยากอ้วนม่อต้อเป็นตุ่มต่อขา ก็ไปเป็น **กุมภภัณฑ์** อยากล่ำบึกเป็นแรมโบ้ ก็ไปเป็น **ยักษ์** หากเห็นว่าเดินมันจะเมื่อย ขอเลื่อยเล่นเวลาทำงาน ก็ไปเป็น **นาค** ความจริงทุกเหล่าต่างก็มีกายทิพย์สวยงาม แต่เวลาทำงานมันก็ต้อง **แต่งเครื่องแบบ** กันหน่อย...

หลวงพ่อกเคยสงสัยว่า ท้าวมหาราชทั้งสี่ มีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร...? เห็นแต่รูปย.ยักษ์เขียวใหญ่ที่เขาวาดไว้ เวลาบวงสรวงหลวงปู่ปานจึงแนะนำให้ขอเชิญพบ ท่านก็มาตามคำเชิญจริงๆ ซ้ำยังรายงานตัวว่า เป็นเพื่อนสนิทกันมาก่อน และให้การสงเคราะห์หลวงพ่อดลอดมา ขนาดอยากฉัน **ผักบึงต้มจิ้มน้ำปลาพริก** ท่านก็ช่วยหามาให้ แต่ท่านไปเก็บผักบึงมาจากไหนก็ไมรู้ ปล้องใหญ่ขนาดสอดแขนลงไปได้ ยาวเป็นาวเลย ขดมาใน

ขามดินเผาใบโตเท่ากำมะถัน น้ำพริกก็เผ็ดน้ำหู น้ำตาเล็ด...อร่อยจริงๆ ให้ตื่นตาย...!

ในงานฉลองวันเกิดหลวงพ่อบ ปี ๒๕๒๖ ท่านทำวมหาราชตั้งสี่ให้พรแก่ลูกๆ หลวงพ่อดีถึง ๕ ข้อด้วยกัน อาตมาจำข้อสุดท้ายได้ข้อเดียว คือ “ลูกหลวงพ่อกทุกคน บาดเจ็บได้หนักที่สุด แต่เจ็บไม่เกิน ๕ เซ็ม” อาตมามีนิสัยชอบลูบอยู่แล้ว จึงรับพรใส่เกล้าด้วยความยินดี...

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ขึ้นรถที่ไร้มักสั่งว่า “๑๒๐ เป็นอย่างต่ำ เกินเท่าไหนไม่ว่ากัน...!” แหม...มันถึงที่หมายทันใจดีเหลือเกิน ยิ่งได้มือซึ่งประจำตัว คือ มงคล จอมผา ไอ้น้องรักมีแต่เกินไม่มีขาด ขนาดโค้งอันตราย เขาให้ไป ๓๐ ก.ม./ช.ม. นายแดงเขาใจดี แกรมให้ฟรีอีก ๑๐๐ กลายเป็น ๑๓๐ ทั้งโค้งที่หายวับไปเลย...!

ครั้งหนึ่งอาตมาป่วยเป็นซิสต์ ขนาดลูกปิงปองที่หนังตาขวา ไปผ่าตัดก็เย็บแค่ ๕ เซ็ม หลวงตาวัชรชัย (พระวัชรชัย อินทวิโส) ไปผ่าตัดไล่เลือด ก็เย็บ ๕ เซ็มเช่นกัน พรของท่านแน่นอนจริงๆ ...!

๑ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

บันทึกเพิ่มเติม หลวงตาวัชรชัย ปัจจุบันนี้คือ พระครูภาวนาพิลาส เป็นเจ้าอาวาสวัดเขวง(ถ้ำนารายณ์) รองเจ้าคณะอำเภอพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญโญ

๒๑. บัณฑิตานุโมทนามัย

ใน บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ คือ หนทางแห่งการทำบุญ ๑๐ ประการ ได้บอกวิธีทำบุญทั้งสิบอย่างไว้ ดังนี้...

๑. ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ทาน
๒. สีสัมมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล
๓. ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการภาวนา
๔. อปจายนมัย บุญสำเร็จด้วยการอ่อนน้อมถ่อมตน
๕. เวยยาวัจจมัย บุญสำเร็จด้วยการช่วยเหลืองานบุญผู้อื่น
๖. บัณฑิตานมัย บุญสำเร็จด้วยการอุทิศส่วนกุศลแก่ผู้อื่น
๗. บัณฑิตานุโมทนามัย บุญสำเร็จด้วยการยินดีในผลบุญของผู้อื่น
๘. รัทมัสสวณมัย บุญสำเร็จด้วยการฟังธรรม

๙. **ธัมมเทศนามัย** บุญสำเร็จด้วยการสอนธรรม

๑๐. **ทิฏฐุชุกัมม** บุญสำเร็จด้วยการมีความเห็นถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

โอ๊ย...! เวียนหัว...มีใครจำได้หมดมั๊ยเนี่ย...? ถ้าไม่ชอบของยากจะอ่านข้ามๆ ไปก็ได้ ในบุญทั้ง ๑๐ อย่างที่ว่ามา การโมทนา บุญคนอื่นน่าจะทำได้ง่ายที่สุด แต่ถ้าลองทำดูแล้วจะทราบว่ามันยากเย็นเหลือใจเหลือกำลัง เพราะลึกๆ ในใจแล้ว เรามักมีความอิจฉาริษยา ซ่อนอยู่ เหมือนที่ หลวงวิจิตรวาทการ ท่านกล่าวไว้ว่า...

“อันที่จริงคนเขาอยากเห็นเราดี แต่เราเดินขึ้นทุกทีเขาหมั่นไส้”

การโมทนาบุญคนอื่นนั้น เจ้าของบุญเขาได้ดีเพียงไร ผู้โมทนาก็จะได้อย่างนั้นด้วย ตัวอย่างคือ พระนางพิมพาพระราชเทวี ตามโมทนาผลบุญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาทุกชาติ ชาติสุดท้ายพระพุทธเจ้าบรรลุมรรคผล พระนางก็บรรลุไปด้วย...

ผลบุญชนิดเดียว ที่ผู้รับไม่ต้องโมทนาก็ได้รับ จัดเป็นผลบุญที่พิเศษจริงๆ คือ บุญจากการ**บรรพชาอุปสมบท** กล่าวกันว่า แม่ลูกเกิดมาในวันนั้น พ่อแม่ก็แยกทางไป ผู้อื่นเลี้ยงมาจนเติบโตใหญ่ ถ้าลูกบวชเมื่อไหร่ พ่อแม่จะได้รับส่วนบุญทันที (ง่ายดีจัง...) ส่วนบุญอื่นต้องโมทนาทั้งสิ้น (ถ้าแค่โมทนายังชี้แจง ก็อย่าเอามันเลย...!)

หลวงปู่เคยอุทิศส่วนกุศล ให้แก่ผีที่นายนิรบาลคุมมา พอโมทนาก็พ้นจากการทรมานทุกอย่าง กลายเป็นเทวดาสบายไป นายนิรบาลเห็นอย่างนั้นก็ขบ้าง หนีไปเป็นเทวดา ไม่ต้องมาเหนี่ยวยาก กับการทรมานสัตว์นรกอีก...(เอาเปรียบกันนี้หว่า...!)

ผู้ที่มีสิทธิโมทนาบุญ (ไม่มีชื่อ ไม่มีบัตร ไม่มีสิทธิ นะจ๊ะ) นั้นประกอบด้วย เปรต ๑๒ จำพวก ที่เรียกว่า **ปรตตตูปชีวีเปรต อสุรกาย ๔ ประเภท สัมภเวสี เทวดาทุกชั้น พรหมทุกชั้น (เว้นอัสถุญีสัตตาพรหม และ อรูปพรหม ๔ ชั้น) และ พระบิณฑิพาน** นอกเหนือจากนี้ไม่มีสิทธิจะ ต้องรอแก้รัฐธรรมนูญเอ๊ย..ไม่ใช่...รอจนกว่าจะมีสิทธิ...ฮิ...ฮิ...!

ผู้ที่โมทนาบุญเขา รู้จักเลือก ต้องเป็นการทำบุญที่เป็นบุญจริงๆ เขาจึงจะโมทนา ถ้าเป็นบุญผสมบาป เขาไม่โมทนาให้โง่หรือ เพราะผลบาปมันจะพาเขาไปทุกข์หนักขึ้น อาตมาเจอมากับตัวเองเลย ตอนนั้น ไปงานทำบุญ ๗ วันของแม่ยายแจ้ว (เด็กที่ร้านค้าในวัด)

กำลังสวดมนต์อยู่ดีๆ แม่ยายแจ้วก็เดินเข้ามาหา (อย่าลืมนะว่า แกตายแล้วนะ...แะ...) มาถึงก็ไม่พูดพาล่ำทำเพลง ขอส่วนกุศลเลย อาตมาบอกว่า เขากำลังทำบุญให้ เตียวโมทนากับลูกหลานก็แล้วกัน ยายผีที่เด็ดตอบว่า “ไ้ที่ท่านจะฉัน มันไม่ได้ตายเอง เจ้าคะ...!”

หลวงพ่อกันไปเจอเทวดาที่หลังวัดคุยกัน หัวหน้าเทวดาถามบริวารว่า “บ้านโน้น เขากำลังมีงานบุญกัน มีใครไปโมทนาบุญกับเขาบ้าง...?” บรรดาลูกน้องทำหน้าที่

เบ้...รายงาน่า “ไม่ไหวหรอกครับ มันเมากันทั้งงาน แถมลั้มหลุมลั้มวักกันอีกต่างหาก ไม่
รับประทานละครครับ”...

อาตมาไปเข้าใจคำว่า โมหทนาบุญ ตอนที่พาโยมแม่ไปหาหมอ ที่โรงพยาบาล
ราชวิถี ขากลับโดนรถเมล์ลั้ม มีหญิงสาวคนหนึ่ง กำลังท้องแก่ใกล้คลอดเต็มที ขึ้นรถที่
หน้าห้างโรบินสัน ดูท่าทางเธอแล้วสงสารใจจะขาด ถ้ามีที่นั่งอาตมาคงสละให้เธอนั้นที่...

ก็พอดี...มีสุภาพบุรุษท่านหนึ่ง สละที่นั่งให้แก่เธอ อาตมารู้สึกเย็นวบบเข้าไปในอก
มันสว่างไสวไปทั้งโลก...โอหนอ...ขณะที่เราอยากทำบุญใจจะขาด แต่โอกาสไม่เปิดให้
ก็มีท่านผู้ใจบุญได้ทำบุญส่วนนั้นแทนเรา...!

มันขึ้นนอกชั้นใจบอกล่อก รู้สึกเป็นมิตรกับคนทั้งหมดในโลก อืมอกอืมใจไปหลาย
วัน ที่แก่การโหมทนาบุญผู้อื่นเป็นสุขเช่นนี้เอง...!

๑ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ

บันทึกเพิ่มเติม ห้างโรบินสัน ปัจจุบันนี้คือ ห้างแฟชั่นมอลล์

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญญ

๒๒. พระบรมสารีริกธาตุอันตรธาน

ใน อัตรธานปริวรรต แห่ง ปฐมสมโพธิกถา กล่าวถึงการสิ้นสุดของพระพุท
ศาสนว่า ประกอบด้วยการเสื่อมสูญ ๕ อย่าง คือ...

๑. ปรียัตถอันตรธาน เสื่อมสูญจากการศึกษาธรรม
๒. ปฏิบัติอันตรธาน เสื่อมสูญจากการปฏิบัติธรรม
๓. ปฏิเวธอันตรธาน เสื่อมสูญจากผลของการศึกษาและปฏิบัติธรรม
๔. ลิงคอันตรธาน เสื่อมสูญจากเพศของภิกษุ
๕. ธาตุอันตรธาน เสื่อมสูญจากพระบรมสารีริกธาตุ

การเสื่อมสูญแต่ละอย่างนั้น จะทวีมากขึ้นไปตามลำดับ ในท้ายสุดแห่งพระพุท
ศาสนา พระบรมสารีริกธาตุทั้งมวลจะมาประชุมรวมกันเป็นพระรูปองค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ถึงพร้อมด้วยฉัพพรรณรังสี รัศมี ๖ ประการ...

รูปพระพุทโธนิมิต ทรงเทศนาสั่งสอนสัตว์โลกเป็นครั้งสุดท้าย เป็นเวลา ๗ วัน ๗
คืน แล้วอัตรธานไป ปล่อยให้ไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลก ให้สะอาดหมดจดดังเดิม (ใช้ผ
งซักฟอกยี่ห้อไหนจะ...? จะขอมาฟอกลูกศิษย์บางคนซักกำมือ...!)

นั่นเป็นไปตามตำราเขาว่าไว้ อาตมาก็จำขี้ปากเขามาเล่าต่อ จะเท็จจริงประการใด

ขอเชิญบรรดาท่านผู้สงฆ์ อยู่รอดจนกว่าจะถึงวันนั้น ถึงเวลาก็จะทราบเอง แค่อสองพันกว่าปีเท่านั้น นั่งบ้างนอนบ้างแป็บเดียวก็ถึงแล้ว...อิ...อิ...!

หลังจาก**พระมหากัสสปเถระเจ้า** เป็นประธานประชุมเพลิงพระพุทธรูปแล้ว สิ่งที่เหลืออยู่คือ พระบรมสารีริกธาตุน้อยใหญ่ จำนวน ๘ ทะนานทอง บรรดากษัตริย์ทั้ง ๗ นครต่างยกทัพมาเพื่อขอแบ่ง พระบรมสารีริกธาตุไปบูชา (ยกทัพมาเนี่ยขอเนาะ...!)

นครกุสินารายณ์ถึงจะเป็นเมืองเล็ก แต่ไ้การทำเป็นนักแสดงโต ยกทัพมาแบ่งทำท่าขูกันแบบนี้ ใหญ่เท่าใหญ่ก็ขอลองซึกตั้งเถอะน่า แพ้ชนะค่อยว่ากันทีหลัง...(แหม...ถูกใจ...!) ก็ตั้งป้อมสู้ซิ...แน่จริงเข้ามาเลย ...ได้พัดกันแหลกรากูไปข้าง...!

บังเอิญมีบัณฑิตผู้หนึ่ง ชื่อว่า “**โทณพราหมณ์**” เห็นว่า การรบกันนั้นไม่ใช่วิสัยของพุทธศาสนิกชน จึงเข้ามาไกลเกลี้ย อาสาเป็นผู้แบ่งปันพระบรมสารีริกธาตุ ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ไม่อยากเสี่ยงต่อการบาดเจ็บล้มตาย เมื่อมีพระเอกมาห้ามทัพแบบนี้ก็ตกลง...

โทณพราหมณ์เห็นว่า **พระบรมธาตุเขี้ยวแก้ว** เป็นของสำคัญหากมอบให้ผู้ใดผู้หนึ่งไปผู้อื่นย่อมไม่พอใจ จึงอุบถยับยิบชอนไว้ในมวยผม แต่ว่า...เหนือฟ้ายังมีฟ้าเหนือกระดามยังมีขาละเปา พระอินทร์ เจ้าเก่า เอาพานแก้วมณีมารองรับ เท่ากับโทณพราหมณ์ยับยิบใส่พานให้ท่านปู่เลยเอาไปบรรจุไว้ ณ **จุฬามณีเจดีย์สถาน** ที่ดาวดึงส์เทวโลก...

ดังนั้น...ในระยะแรก พระบรมสารีริกธาตุทั้งหลาย จึงแยกย้ายกันไป ใน ๗ พระนคร ต่อมา ผู้ที่ทำการสักการบูชาด้วยความเลื่อมใส พระบรมสารีริกธาตุก็เสด็จไปโปรดท่านผู้นั้น อย่างที่เสด็จมาอยู่กับหลวงพ่อนับเป็นล้านๆ องค์เลยทีเดียว...!

พระบรมสารีริกธาตุมีพระณิสันฐานต่างๆ กัน คือ เหมือนถั่วแตก หรือข้าวสารหัก ยกเว้นพระบรมธาตุสำคัญ ที่มีรูปร่างเฉพาะ เช่น พระเขี้ยวแก้ว พระอุณหิส พระรากขวัญ เป็นต้น มีสี ขาวเหมือนสีสังข์ บ้าง สีเหมือนเพชร บ้าง สีทองแวววาว บ้าง...

เวลาพระบรมสารีริกธาตุเสด็จ จะเป็นดวงแสงสีนวลสว่างจ้า เมื่อหลวงปู่ปานพาหลวงพ่อกิ่งสามไปจุดธูป พบพระธาตุเสด็จที่ **พระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี** และเมื่อไปอยู่ที่**วัดประยุรวงศาวาส จังหวัดธนบุรี** ก่อนที่สัมพันธมิตรจะมาทิ้งระเบิดที่ **สะพานพุทธ** แต่ไม่กี่วัน หลวงพ่อกิ่งและเพื่อนพระทั้งวัด ตลอดจนชาวบ้านที่ยังไม่ย้ายหนีภัยสงครามเห็นพระธาตุเสด็จเหนือสะพานพุทธ สว่างจัดมาก ขนาดอยู่ที่วัดประยุรวงศาวาส ยังอ่านหนังสือได้เลย...!

ในงานฉลองวันเกิดหลวงพ่อกิ่ง ปี ๒๕๒๖ ท่านเมตตาแจกพระบรมสารีริกธาตุให้ลูกๆ นำไปบูชา ผู้คนแห่กันไปรับแทบจะเหยียบกันตาย บางคนเพิ่งรับมากับมือแท้ๆ หายวับไปกับตา อาตมานั่งนวดเท้าให้ **หลวงปู่หมาอำพัน** อยู่ เห็นพระธาตุมาตกที่ข้างหน้าหลวงปู่มากมาย เก็บได้เป็นกำๆ เลย...!

คืนหนึ่ง อาตมา “เห็น” พระบรมสารีริกธาตุ สันฐานเหมือนเม็ดข้าวสารเต็มเม็ด เสด็จมาสว่างไปทั้งห้องฟ้า ฟุ้งตรงมาที่หิ้งพระในห้องนอน ด้วยความดีใจรีบไปเปิดตลับดู ไม่เห็นมีท่านอยู่ พอไปเปิดตลับของพีระสิทธิ์ดู เสด็จมาอยู่ที่นั่นเอง...!

ตอนที่อาตมาปิดฝาตลับนั่นเอง เกิดพลาดทำตลับตกพื้น พระบรมสารีริกธาตุ กระจายไปทั้งห้อง และแสดงปาฏิหาริย์หายวับไปซึ่งๆ หน้า พื้นเป็นคอนกรีตขัดมันแท่ง จะหาร่องหารูที่ไหนก็ไม่มี แต่ท่านมุดดินหายไปเฉยๆ ...!

ต่อมา อาตมาได้พระบรมสารีริกธาตุมาอีก ๒-๓ พันองค์ แบ่งถวาย หลวงปู่ครูบา ไชยวงศ์ วัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม และ สมเด็จพระมหาวิรรวงศ์ วัตรราชผาติการาม ไปจนหมด พอได้มาอีกเมื่อไร ถูกญาติโยมขอหมดทุกที ยังไม่ทันสิ้นศาสนาเลย หายหมดเกลี้ยงซะแล้ว...!

๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ

๒๓. หวยร้อนๆ จ๊ะ

คนไทยทุกคนมีสายเลือดการพนันอยู่ในตัว ขนาดเด็กๆ ยังเล่นยิงลูกหิน ทอยกอง เป่ากอง ใครแพ้จ่ายมาซะดีๆ ...หัดพนันกันตั้งแต่เล็กแต่น้อย พื้นฐานดีแบบนี้เอง การพนันถึงได้ระบาดไปทุกหัวระแหง ขนาดธุดงค์ไปกลางป่ากลางดง พวกกะเหรี่ยงยังตามขอหวย ถามว่าจะไปเล่นกันที่ไหน...? เขาบอกว่าฝากกันไปทางข้างนอก ยอดจริงๆ ...!

คนไทยเราพนันทุกอย่างที่ขวางหน้า แม้แต่หมากัดกันก็เล่นได้ เสียกันแล้ว แต่ที่แพรวหลายที่สุดคือหวย เป็นเหตุให้พระเจ้า ผีसाง เทวดา ตลอดจน ต้นไม้ใบหญ้า เตือด ร้อนไปตามๆ กัน และเป็นเหตุให้เกิดนักคิดคอมพิวเตอร์ เก็งตัวเลขขายแก่บรรดานักเล่นจนร่ำรวยไปตามๆ กัน ขณะที่คนเล่นหมดตูดเหมือนเดิม...! (ให้อาจารย์มาเล่นเองก็เจ๊ง...!)

ทุกเรือนชานบ้านช่อง หายใจเข้าออกเป็นแต่หวย ทุกวันหวยออกกระบวนต่างๆ เทบจะชะงักกันไปทั่วประเทศ เพราะผู้คนมัวแต่ไปเฝ้าอยู่หน้าวิทยุ คอยลุ้นตัวเลขของตนอย่างเคร่งเครียด พอหวยออกก็หงอยเป็นไก่ชนแพ้ แต่ไม่มีเสียละที่ความหวังจะสิ้น งวดหน้าแก้ตัวใหม่ ยิ่งแก้ก็ยิ่งยุ่ง เป็นหนี้เป็นสินอีรุงตุงนัง บ้านแตกสาแหรกขาดมานักต่อนักแล้ว...!

ที่พึ่งของลูกข้างนักเล่นหวย ได้แก่บรรดาสังคักดีสิทธิ์สารพัด ซึ่งบางอย่างไม่รู้ไม่เห็นด้วยซักนิด ก็ถูกตีเป็นหวยไปหมด ของแปลกๆ พิลึกกึกก็เอ้อย่าง แมวออกลูกเป็นข้างหมา มีหน้าเหมือนลิง กระทั่งจอมปลวกก้อนอิฐก้อนหิน ล้วนกลายเป็นที่พึ่งของบรรดาลูกข้างหน้ามีดทั้งหลาย ถูกบ้างผิดบ้างแล้วแต่เวรแต่กรรม...!

ที่เตือตร้อนที่สุดก็ หลวงปู่ หลวงพ่อ ตามวัดต่างๆ นั้นแหละ ไม่เป็นอันกินอันนอนกันละ ยิ่งวันหอยออกยิ่งไปเฝ้ากันแน่นขนัด จะอุจจาระ ปัสสาวะมันตีเป็นหอยหมด ขนาดปัสสาวะแกมผายลม ยังเอาไปตีเป็นสี่แปด ดันถูกชะอีกแยะ...! งวดต่อไปเลยต้องอันจนหน้าเขียว เตี้ยม้นออกซ้าเจ้ามือจะเตือตร้อน หรือไม่ก็ลูกช่างนั้นแหละ ได้มาเท่าไรจะเอาไปคืนเขาหมด...!

เรื่องของความบ้ามันพูดยาก ขอให้เห็นพระเป็นรีเข้ามาขอหอย ไม่ให้ก็โกรธด้วยนะ หาวาให้หอยไม่เป็นแล้วบวชมาทำไม...? ะ...เอาตมาบวชมาเพื่อนิพพานไวย...ก่อนไปนิพพาน ขอเตะปากโยมชะก่อนตีมัย...? เจอพระวัดเส้าหลินแบบนี้เข้าเลยเปิดแนบ...!

หลวงพ่อบอกว่า พระที่ท่านรู้หอยจริงๆ มีถมไป เช่น หลวงพ่อจง วัดหน้าต่างนอก หลวงพ่อเรือง วัดใหม่พิณสุวรรณ หลวงพ่อเขียน วัดสำนักขุนเณร เป็นต้น ท่านทั้งหลายเหล่านี้ ใช้ทิพจักขุญาณรู้วาระบุญของคน ว่าคนนั้นบุญจะให้ผลท่านจึงให้ ไม่ใช่ให้สังเดช การให้ก็มีทั้งการให้ตรงๆ และไปเป็นปริศนาให้ไปคิดเอาเอง...

หลวงพ่อกงและหลวงพ่อเรืองนั้น ทั้งให้ตรงๆ และไปเป็นปริศนา หลวงพ่อเขียน ท่านเขียนให้ตรงๆ เลย เคยให้หลวงพ่อกง ๒๐ งวดติดกัน ตั้งแต่ราววันที่ ๑ ถึงเลขท้าย ๒ ตัว ไม่มีพลาดซักตัวเดียว แต่ท่านห้ามเล่น อยากรู้สูงนั้ดักให้เอาไปดูเฉยๆ ถ้าอยากได้ไปเล่น งวดต่อไปค่อยไปเอา จนปานนี้หลวงพ่อกงไม่ได้ไปเอาเลย...!

หลวงพ่อเขียนสอนวิธีให้หอยแก่หลวงพ่อกง ท่านว่า คุณมันมีของดีแล้วใช้ไม่เป็นการให้หอยก็ใช้ **ทิพจักขุญาณ** นั้นแหละ เพียงแต่ใช้ในด้าน **อนาคตังสญาณ** คุณขนาดว่า งวดไหนเลขมันจะออกอะไร แล้วใช้ **อดีตังสญาณ** บวกกับ **ปัจจุบันังสญาณ** ดูวาระบุญของเขา ถ้าบุญเก่าของเขาจะให้ผล ก็รีบให้ไปเลย...

ส่วนมากถ้าให้หอยแบบนี้ ต้องจำกัดจำนวนการเล่น ไม่อย่างนั้นเจ้ามือเจ๊ง...! พระก็อาจถึงตาย เพราะเจ้ามือตามมายิงกลิ้งคาถากุญ หรืออย่างที่หลวงพ่อกงให้ไปตรงๆ ลืมจำกัดการเล่น หลวงปู่ปานเลยฟาดชะ หัวปูดเป็นลอนไปหลายวัน ท่านบอกว่า แบบนี้มันไปปล้นเขาชัดๆ ...เป็นการละเมิดกฎของกรรมด้วย...!

หลวงพ่อกง **วัดจุฬามณี** ท่านเป็นราชันย์ในการให้หอยจริงๆ ให้ติดต่อกันมาหลายสิบปี วิธีเล่นหอยของท่าน หลวงพ่อกงบอกว่าให้ตามไปเรื่อยๆ งวดแรกเล่น ๑๐ บาท ถ้าไม่ออก งวดสองเล่น ๒๐ บาท งวดสาม ๓๐ บาท เพิ่มไปเรื่อยๆ ไม่เกิน ๑๒ งวดออกแน่นอน แต่ถ้าต้องการเร็ว ให้ตัดท้ายไปเล่นตัวเดียว ส่วนมากงวดแรกก็มาเลย...!

พี่ก้องเกียรติพี่ชายเอาตมา ได้หอยจากหลวงพ่อกงไป ตามแค่สามงวดก็ทิ้ง งวดที่สี่ออกแจ่มๆ สามตัวตรงๆ แทบจะเชกบาลตัวเอง โดนไปสองงวดก็เข็ด ไม่ไปขออีกเลย และเป็นที่น่าเสียดายอย่างสุดซึ้งคือ เมื่อหลวงพ่อกงมรณภาพแล้ว หลวงพ่อกงจึงเปิดเผยว่า **หลวงพ่อกงนี่เป็นพระอรหันต์...!** ขอหอยจนพระอรหันต์ไปนิพพานทั้งองค์...!

ปี ๒๕๒๖ น้ำท่วมมาก ที่อาตมาทำงานอยู่ถูกท่วมหมด เลยต้องเป็นพ่อพวงมาลัย ลอยไปวัดบ้าง บ้านสายลมบ้าง เงินทองร่อยหรอไปทุกที วันหนึ่งที่บ้านสายลม ครูฝึกมารายงานผลการฝึกมโนมยิทธิว่ามีผู้ฝึกได้ ๙๘ คน มีผู้ถามว่า “ออกมัยครับ...?” เล่นเอาฮา กันตึง...หลวงพ่อบอกว่า “เอาอย่างนี้ซิ...๙๘ ลบออกจาก ๓๐๐ เหลือเท่าไร...?”

ทุกคนมัวแต่หนึ่ง หลวงพ่อเลยตัดบว่า “ไอ้ซีหามา...! แค่นี้ก็คิดไม่ทัน...” แล้วท่านก็ชวนคุยเรื่องอื่นอาตมาไปหาซื้อเลข ๒๐๒ แม่คำคงเห็นเป็นหมูมาชนบังตอ เพราะเป็นเลขที่เพิ่งจะออกไปหยกๆ เลย ยัดเยียดมาให้ซะ ๘ คู่ เลขมันออกซ้ำ งวดนั้นพันมา ๘,๐๐๐ บาท แต่ด้วยความโลภมาก งวดถัดไปเลยเอาไปคืนเจ้ามือหวยเถื่อนซะหมด...!

การเล่นหวยมันติดยิ่งกว่าเฮโรอีน อาตมาเห็นมานักต่อนักแล้ว เป็นหนี้เป็นสิน ล้นพันตัว บอกให้เลิกแต่ไม่ยอมเลิก กูหนี้ยืมสินเขามาเล่นก็เอา ลูกเมียจะลำบากอย่างไร ข้าไม่สน...! ขอให้ได้ล้นตัวโกงวันหวยออกเป็นใช้ได้...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า หนทางแห่งความนิบหนาย คือ **อบายมุข** นั้น ประกอบด้วย

๑. ตีมน้ำเมา
๒. เที้ยวกลางคืน
๓. เที้ยวตุการละเล่น
๔. เล่นการพนัน
๕. คบคนชั่วเป็นมิตร
๖. เกียจคร้านการทำงาน

การพนันนั้น อาตมายังไม่เคยเห็นใครรวยเพราะมันซักรายเดียว มันเป็นเงินอาถรรพ์ ได้มาแล้วต้องหมดไปทุกที ไม่เห็นมีใครเก็บไว้ได้เลย ในที่สุด เรือนขานบ้านช่อง ตลอดจนทรัพย์สินต่างๆ ก็นิบหนายวอดไปกับการพนัน จนกล่าวกันว่า “โจรปล้น ๑๐ ครั้ง ไม่เท่าไฟไหม้ครั้งเดียว แต่ไฟไหม้ ๑๐ ครั้ง ไม่เท่ากับการเล่นการพนัน” มันมีแต่หมดกับหมด...!

อาตมากราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า “เล่นหวยผิดศีลไหมครับ...?” ท่านเมตตาตอบว่า “ไม่ผิดหรอกลูก แต่...มันร้อน...!” อาตมาได้ฟังถึงกับสะดุ้งเฮือก...ใช่...มันร้อนจริงๆ ยิ่งวันหวยออกด้วยแล้ว มันร้อนรุ่มกระวนกระวาย อยากจะรู้ผลเร็วๆ รอแล้วรออีก เมื่อไรจะประกาศผลซักที คิดฝันไปลวงหน้าสารพัด ว่าถ้ารวยแล้วจะเอาเงินไปทำอะไรดี...?

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อดีทางสว่างให้แล้ว ถ้าไม่เดินก็โง่เต็มที อาตมาจึงหย่ากับหวยอย่างเด็ดขาด กองสลากขาดลูกค้ำที่ตีไปหนึ่งราย พอๆ กับพญามารที่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธา “ไม่น่ารู้ตัวเลย...กำลังจะดึงมันลงนรกทั้งเป็นอยู่ที่เดียว...!”

๒ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๒๔. อาถรรพ์ก๊วานพะเยา

ดินแดนอาถรรพ์นั้นมียู่แทบทุกมุมโลก ในขณะที่วิทยาการของมนุษย์ ก้าวหน้าถึงขนาดเดินทางไปดวงจันทร์ ปล่องยานอวกาศไปสำรวจดวงดาวต่างๆ แต่มนุษย์ก็ไม่อาจไขปริศนาดำมืดตามมุมต่างๆ ของโลก ด้วยวิทยาการสมัยใหม่ได้สำเร็จ...

ป่าดงดิบแห่งลุ่มน้ำอเมซอน ยังคงแฝงเร้นด้วยตำนานลึกลับ ไม่ว่าจะป็นงูยักษ์มหึมาที่เรียกว่า อะนาคอนดา หรือ เมืองแม่หม้าย ที่มีแต่หญิงสาวล้วนๆ ทำการรบอย่างห้าวหาญไม่แพ้ผู้ชาย เป็นเพียงบันทึกและคำบอกเล่าที่ไร้หลักฐานยืนยัน...

เทือกเขาหิมาลัย ประกอบด้วยยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก สูงสลับซับซ้อน ปกคลุมด้วยหิมะชั่วนาตาปี ช่อนรันเรื่องราวของมนุษย์หิมะ ฤษีผู้ทรงฤทธิ์อภิญญา และภูติเทพสารพัดตามความเชื่อของชาวพื้นเมือง ก็ยังเป็นดินแดนลึกลับตลอดกาล...

ป่าดงดิบแห่งดินแดนกาฬทวีป มีเรื่องของมนุษย์ตัวจิ๋วเผ่าปิ๊กมี ที่ตัวนิดเดียวแต่ชอบกินช้างเป็นชีวิตจิตใจ สัตว์ป่าจำนวนมหาศาล มนุษย์เผ่าแปลกๆ สัตว์ป่าพันธุ์ประหลาดๆ เล่าขานกันต่อๆ มา ทำทายนักพิสูจน์เป็นอย่างดี...

ป่าดงดิบเขตแดนไทย-พม่า มีเมืองหลงสำรวจ นักล่าหิวมนุษย์เผ่าละว้า เสือโคร่งดำขนาดมหึมา จะเข้มหายักษ์ที่เรียกว่าตะโขง พระผู้ทรงอภิญญาจำนวนมาก ยังคงพ้นจากสายตาของโลกภายนอกตลอดมา...

เรื่องราวของเมืองลับแล ดินแดนชาวบังบดผู้เป็นมนุษย์กึ่งเทพ แก่งหลี่ผี มหาสีทันดร ที่กลิ่นทุกชีวิตที่ล่วงล้ำเข้าไป ดงพญาไฟ ป่าดงดิบ มหาภาพที่น้อยคนจะรอดมาได้ เมืองพญานาคใต้ลำน้ำโขง เป็นแค่เรื่องเล่าปากต่อปากสือๆ กันมา...

มีเรื่องอยู่ ๔ ประการ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสไว้ว่า อย่าไปค้นหาสาเหตุเลย จะเสียเวลาทำความดีไปเปล่าๆ คือ...

๑. **พุทธวิสัย** ความสามารถของพระพุทธเจ้า อย่างน้อย ๔ อสงไขย ๑ แสนมหากัป ที่บำเพ็ญบารมีมา สิ่งที่พระองค์ทำได้ ย่อมเกินกว่าคนทั่วไปจะคาดคิดถึง...

๒. **ฉานวิสัย** ความสามารถของผู้ทรงอภิญญาสมาบัติ การเหาะเหินเดินอากาศ มุดน้ำ ดำดิน ท่องนรกเที่ยวสวรรค์ ถ้าเราทำไม่ได้ คิดไปก็หัวหงอกเปล่าๆ ...

๓. **กรรมวิบาก** ผลแห่งกรรมที่ตนทำมานำพาให้ ร่ำรวย ยากจน มีอำนาจ ด้อยวาสนา สวยงาม อัปลักษณ์ คิดให้ตายก็คิดไม่ออกว่า เหตุใดกรรมจึงปรุงแต่งได้มหัศจรรย์ขนาดนั้น...

๔. **โลกจิตินไตย** ความพิสดารของสิ่งต่างๆ ในโลก ถ้าค้นต้นไปค้นหาด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ เกิดใหม่อีกหลายชาติก็ไม่แน่ว่าจะหาพบ...

หลวงพ่อบอกว่า สมัยยังเป็นเด็กหนุ่มอยู่ ตอนกลางคืนชอบไปเรือนท่านย่า ฟังท่านเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง วันหนึ่งระหว่างเดินทางไป พบหมู่บ้านประหลาดหมู่บ้านหนึ่งมาคั่นกลางอยู่ พอเดินไปถึงเรือนท่านย่า จึงถามว่าบ้านใคร...?

ท่านย่ายืนยันว่า ไม่มีบ้านใครอยู่ระหว่างทางอย่างเด็ดขาด พอหลวงพ่อดำเนินทางกลับ ก็ไม่พบหมู่บ้านนั้นเสียแล้ว ไม่ทราบว่าย้ายไปทางไหน หลวงพ่อบอกว่า คงเป็นเมืองลับแลที่เขาเล่าลือกัน เสียดยว่าตอนนั้นไม่ได้คิดสงสัย ไม่อย่างนั้นจะลองเข้าไปในหมู่บ้านนั้นดู...!

ลูกศิษย์ของหลวงปู่ครูบาไชยวงศ์ วัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม พบเห็นชาวเมืองลับแลออกมาทำบุญกับหลวงปู่ทุกวันพระใหญ่ มีที่สังเกตุคือ พวกเขาจะมี กล้วยหน้าว่ามาทำบุญ กล้วยของเขาทุกเครื่องจะมี ๑๓ หัว ทุกหัวจะมี ๑๖ ผล...

เคยมีผู้ติดตามไปหลายหน เพื่อจะได้ทราบว่าพวกเขามาจากไหน แต่พอเดินตามไปได้ไม่นาน ชาวลับแลเหล่านั้น ก็หายตัวไปเฉยๆ ไม่ทราบว่าย้ายไปได้อย่างไร ทั้งๆ ที่จ้องดูอยู่ทุกอิริยาบถ ชนิดไม่ยอมให้คลาดสายตา แต่ก็คลาดกันไปทุกที...!

อาตมาไม่เคยพบดินแดนลับแลขนาดนี้หรอก แต่ที่พบมาก็นับว่าประหลาดอย่างยิ่ง ตอนนั้นอาตมาเดินทางไปทอดกฐินที่เชียงใหม่ คณะที่ไปด้วยกันนั้น ส่วนใหญ่จะเมากันและทำความอึดอัดใจแก่อาตมาเป็นอย่างยิ่ง...

นับว่ายังโชคดี ที่ได้พบกับ คุณกัลยา (วิริยะ) สีนวงศ์ ซึ่งมาคนเดียว เป็นพวกขวางโลกพอกัน คือเขาผิดศีลกันเท่าไร เราก็ไม่ยอมผิดไปด้วย เลยกกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน เมื่อไปรถเสียแทบล้มประดาตายที่เวียงป่าเป้า พวกเขาก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ...

แวะเที่ยวกว๊านพะเยากันก่อน ปล่อยให้เขาไปเมากันต่อ เราไปเดินหาที่ถ่ายรูปรูปกัน ทั้งที่ริมกว๊านและภายในกว๊าน พอถ่ายจนเป็นที่พอใจก็เดินทางกลับ ถึงกรุงเทพฯ แล้วเอาฟิล์มไปล้าง ภาพที่ออกมาทำเอางงเป็นไก่ตาแตก...!

ไม่ว่าเป็นภาพการถวายกฐิน งานเลี้ยงขันโตก สถานที่เที่ยวต่างๆ ตลอดถึงริมกว๊าน ล้วนแต่ชัดแจ่มแจ่มใส แต่ทุกภาพที่ถ่ายภายในกว๊านขาวโล่งไปเฉยๆ ชนิดหาสาเหตุไม่ได้ อาตมาทักกับกัลยาได้แต่มองหน้ากัน มันเป็นเพราะอะไรกันแน่...?

ภายในกว๊านมีอาถรรพ์อะไร...? สิ่งลึกลับทักทายหรือเฝ้า...? ใครบอกได้บ้าง...?

๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ์

บันทึกเพิ่มเติม มาภายหลังเมื่อคุ้นเคยกับพวกลับแลแล้ว จึงทราบว่าพวกเขาก็เป็นคนอย่างเรานี่เอง เพียงแต่ทำความดีไว้มากกว่า ความดีนั้นดีเกินกว่าจะมาอยู่ร่วมกับเรา แต่ไม่เพียงพอที่จะไปเป็นเทวดา จึงต้องเกิดเป็นชาวลับแล

พวกเขาจะมีอยู่ในทุกมุมโลก เป็นเขตเฉพาะ ต่างหากออกไป ถ้าไม่ใช่พวกของ

เขา หรือเป็นบุคคลที่เคยมีกรรมร่วมกับพวกเขาแล้ว จะไม่สามารถเข้าไปในเขตของเขาได้ อาตมาเองได้รับนิมนต์จากหัวหน้าชาวลับแล ให้เข้าไปในเขตของเขา แต่ยังไม่รับปาก เพราะเวลาของเขา ๑ วัน เท่ากับ ๑ ปีของเรา...!

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรเล็ก สุภมฺปณฺโญ

๒๕. ชนแหล็ก...!

การพบกับอุบัติเหตุต่างๆ นั้น นับเป็นของธรรมดา ยิ่งอุบัติเหตุทางรถยนต์ด้วยแล้ว ก็แทบจะมีให้เห็นอยู่ทุกวัน โชคดีก็แค่บาดเจ็บเล็กน้อย โชคร้ายก็นอนอ่านหนังสือพิมพ์ รอให้คุณป่วย มาช่วยเก็บ ถ้ามีประกันอยู่ คนหลังเขาก็ร้องให้ตีใจ ถ้าไม่มีก็เสียใจมากหน่อย...!

อาตมาซ่อมซัปรถแทบเป็นแทบตาย พอไปยื่นเรื่องขอสอบใบขับขี่ เจ้าหน้าที่ท่านก็แสนจะเมตตา ค่าใบขับขี่ตลอดชีวิต ๒๐๐ บาท ท่านบอกว่า เามา ๓๐๐ บาท แล้วไปรอรับใบขับขี่ที่บ้านได้...! รู้แบบนี้ไม่หัดให้เสียเวลาหรอก (ใจดีแบบนี้ทุกคนหรือเปล่าก็ไม่รู้...?)

เมื่อได้ใบขับขี่มาก็เริ่มซ่า...ขับลุยให้มันไปหมด ทำสถิติชนข้างฝาพังไปทั้งแถบ ชนวัวที่เอ่อระเหยข้ามถนนจนรถพัง แต่วัวไม่เป็นอะไรเลย...! ที่หนักที่สุดในชีวิตคือ วันเดียวชนมันสามครั้งรวด...! เรื่องมันเป็นแบบนี้ขอรับคุณตำรวจ...!

พี่ประสิทธิ์จะเอารถลูกค้าคันหนึ่ง จากเพชรบุรีตัดใหม่ ไปปลุกผีที่อุ้มชวยอ่อนนุช ถ้าจ้างรถลาก อย่างน้อยก็เสีย ๔๐๐ บาท เรื่องอะไรจะไปจ่ายให้โง่ ในเมื่อเราเองก็มีฝีมือแล้วพี่เขาก็แสดงการลากเอง แต่ให้อาตมาถือพวงมาลัย...!

ไอ้ปีศาจคันนี้ ระบบต่างๆ มันดับจิตหมดมาตั้งหลายปีแล้ว โดยเฉพาะเบรคแข็งเป็นหิน กระทั่งยังไม่ยอมลงเลย ลูกค้าเขามาขอให้พี่หมอผี ช่วยปลุกมันให้ฟื้นหน่อยเพื่อเงิน เอ๊ย...เพื่อชื่อเสียงของอู่ เราก็จำเป็นต้องรับไว้...แฮ...!

เหล็กลากถูกดัดแปลงจากแป้นน้ำขนาด ๒ นิ้ว เอาเหล็กขนาด ๒ หุนดัดเป็นห่วงใช้คล้องกับคัชชีเจ้าปีศาจอีกด้านคล้องกับหูแหนบของรถลาก พอเรียบร้อยก็บรรเลงเลย...ไม่ต้องดูถูกผู้ดูยามอะไรกันอีกแล้ว...!

พอออกตัวได้พี่ประสิทธิ์เขาก็ไปแล้ว...รถราในกรุงเทพฯ มันเยอะขนาดไหนก็รู้อยู่ มีช่องว่างตรงไหนพวกเป็นจัมพรวดทันที แล้วช่วงลางระหว่างรถ ๒ คัน ยาวเป็นวา จึงมีพวกไม่ดูตาม้าตาเรือ คอยเสียบเข้ามาอยู่เรื่อย...อาตมาหัวใจแทบวาย...!

ตะโกนบอกพระพี่ท่านให้ไปซ้ำๆ หน่อย แต่พี่เขาทรงอุเบกขาดีแท้ๆ ไม่ฟังเสียง

เลย อาตมาเลี้ยงฟวงมาลัย หลบรอดต่างๆ แสบประสาทกินตาย ...บางที่มีช่องแค่คั่นหน้า
ไปได้ พี่ท่านก็เสียบพรวดเข้าไป โดยไม่ได้นึกถึงสวัสดิภาพของอาตมาซักนิดเดียว...!

ช่วงแรกรถรยยังมากอยู่ ไปได้ไม่เร็วนักพออาศัยเลี้ยงฟวงมาลัย ให้เหล็กลากเป็น
เส้นตรงค้ำเจ้าปีค้อพให้หยุดได้ พอท้ายถนนเพชรบุรีตัดใหม่จะเข้าคลองตัน รถชักบางตา
ลง พี่เขาใส่ชะเต็มที่เลย...อาตมาตะโกนจนเสียงหลงพี่แกก็ไม่ฟัง...!

และแล้ว...เหตุการณ์วินาศสันตะโรก็เกิดขึ้น เมื่อรถลงสะพานมาด้วยความเร็วสูง
ข้างหน้าเป็นไฟเขียวสว่างโร่ พี่ประสิทธิ์คิดจะไปยาวเลย ก็เร่งความเร็วขึ้นอีก รถปีค้อพสี
แดงคันหนึ่ง พรวดออกมาจากซอยซ้ายมือ ตัดหน้าอย่างกระชั้นชิด...!

“เอ-ย-ต-ต...โ-ค-ร-ม...!” เสียงแบบนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ไม่ได้
เกิดกับเจ้าปีค้อพแดงนั้นหรอก เจ้านั้นปาดหน้าได้ก็เข้าไฟเขียว ไปแน่ไม่เหลียวหลัง
อาตมาเองที่รับไปนี่เออ เหล็กลากรับแรงรถที่มาเร็วขนาดนั้นไม่ไหว จั่วท้ายคั่นหน้าดัง
สนั่น...!

รถที่พี่ประสิทธิ์ใช้ลาก เป็นรถเก๋งโตโยต้าคราวรุ่นเก่า ที่มีคัชซีเหมือนรถปีค้อพ
ความแข็งแรงไม่ต้องพูดถึง กระโดดขึ้นนั่งบนฝากระโปรงได้ โดยไม่มีรอยยุบก็แล้วกัน ถึงแข็ง
ขนาดนั้นก็เถอะ โดนเข้าเต็มๆ อย่างนั้น ถึงกับยุบไปครึ่งคัน ดันเป็นรถของลูกค้ำชะ
ด้วย...!

อะไรจะเกิดมันต้องเกิด...ว่าแล้วพี่เขาก็ลากต่อไป ไม่ถามซักคำว่าอาตมาเป็น
อย่างไรบ้าง...? ออกรถได้ก็ไปแบบเดิมอีก ให้ตายเถอะโรบิ้น..นี่ท่านพี่เขาคิดว่าอาตมา
เป็นซูเปอร์แมนหรืออย่างไร...? ภาวนาเรียกหลวงพ่ให้ช่วยไปตลอดทาง...!

แรงกระแทกทำให้ห้วงลากร้าว พอรถกระชากไม่กี่ทีก็ถึงข้างออก เพิ่งออกรถไปได้ไม่
ถึง ๒ กิโลเมตร รถคั่นหน้าก็วิ่งห่างออกไปผิดปกติ...ตายละวา...เหล็กลากขาด...! เบรคก็
ไม่มี รถราก็เต็มไปหมด พ่อแก้ว แม่แก้ว หลวงปู่ หลวงพ่อ ช่วยลูกข้างด้วย...!

“โ-ค-ร-ม” เสไฟฟ้าเป็นที่พึ่ง หยุดสนิทจริงๆ ...! พี่ประสิทธิ์ถอยรถกลับมา ทำ
หน้าบ่นยาก ไม่พูดไม่จา ถอดเหล็กลากออก วิ่งไปหาร้านเชื่อมให้เชื่อมใหม่ แล้วยิ้มแหยๆ
กับอาตมา พาลงคล่องเหล็กเข้าที่เดิม จัดการลากต่อ โอ๊ย...ทারণจริงๆ ...!

นึกว่ารอดแล้วเชียว...ที่ไหนได้...พอถึงโค้งโรงเจเก่าซอยอ่อนนุช เจ้าห้วงลากขาด
อีกหน รถวิ่งที่เข้าหาชาวบ้านข้างทาง อาตมาหักซ้ายสุดตัว เฉียดคุณป้าแก่ๆ ไปนิด
เดียว แล้วพุ่งลงข้างทางที่สูงเกือบเมตรครึ่ง เบรคกับจอมปลวกตั้งสนั่นหวั่นไหว...!

อาตมาแข็งในอารมณ์จนบอกไม่ถูก เลยนั่งหมดอาลัยตายอยากอยู่ในรถ ปล่อยให้
เขาช่วยกันนั่งรถที่ยับเยินไปทั้งคัน ลากเอาอาตมาออกมา พอเห็นว่าไม่เป็นอะไร พี่เขาก็
ถอนใจโล่งอก ขอแรงรถบรรทุกดินลากเจ้าปีค้อพมาหาม้ายขึ้นมา เชื่อมห้วงลากเสร็จก็ไป
ใหม่...!

ด้วย **ธงมหาพิชัยสงคราม** และ **เหรียญผู้ชนะ** ของหลวงพ่อกุญแจที่พกอยู่แหว่ อวดมา จึงถือพวกมาลัยรถไปจนถึงอุ้ โดยไม่มีอ้ออนตั้นอ้อนไปชะก่อน เชื้อ...อยู่ชายแดนลูกปั้นบิน ฤททิว ยังไม่หน้ากลัวเท่าขับรถในกรุงเทพฯ โดยเฉพาะตอนถือพวงมาลัยตามพี่ชายคนนี้...!

๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ

๒๖. ตะขาบเจ้ากรรม

พระพุทธศาสนาของเราสอนให้คนยอมรับกฎของกรรม ใครทำดีก็ได้ดี ทำชั่วก็ได้ชั่ว โดยแยกแยะกรรมต่างๆ ออกเป็นหมวดหมู่ แบ่งออกถึง ๑๒ ประเภท ถ้าอยากทราบรายละเอียดไปหาอ่านเองได้ จากหนังสือ **กัมมที่ปณี** ของ **พระเทพกวี แห่งวัดตอนยานนาวา** กรุงเทพฯ เล่มเบ้อเริ่มเต็ม อ่านกันตาแฉะไปเลย...

คำว่า **กรรม** เป็นคำรวม แปลว่า **การกระทำ** ถ้าทำดีเรียกว่า **กุศลกรรม** ถ้าทำชั่วเรียกว่า **อกุศลกรรม** กรรมนี้จะเป็นตัวกำหนดว่าเราจะไปเกิดยังภพภูมิใด ถ้าทำความดีมี **การให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา** เป็นต้น จะได้ไปเกิดเป็น เทวดา พรหม หรือ ถึงที่สุดเข้าสู่สุคตินิพพานไปเลย ถ้าต้องเกิดเป็นมนุษย์ ก็มีความร่ำรวย หน้าตาสะสวย มีแต่ความสุขชะดวกสบาย...

ถ้าทำความชั่ว เช่น ละเมิดศีล ๕ ละเมิดกรรมบถ ๑๐ ก็จะตกสู่อบายภูมิ เกิดเป็น สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ถ้ามาเป็นคนที่เป็นคนที่ไม่สมประกอบ พิกล พิการ บ้าเบ้ ยากจนข้นแค้น เป็นต้น ด้วยเหตุจากการปรุงแต่งของกรรม คือ การกระทำของเราเองทั้งนั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนคนให้ยอมรับกฎแห่งกรรม ทุกวันนี้เราเสวยผลของกรรมเก่า จะดีชั่วอย่างไรก็เราทำมาเอง (ห้ามบ่นเด็ดขาด...!)

องค์สมเด็จพระทศพล ทรงสอนวิธีการพิสูจน์ให้เราได้รู้เห็นตามความเป็นจริงว่า ถ้าเราทำดีทำชั่วแล้ว ต้องไปเกิดเพื่อเสวยกรรมนั้น ที่ภพใดภูมิใดกันบ้าง ความรู้สำคัญนี้เรียกว่า **กรรมฐาน** แบ่งออกเป็น ๔ หมวด ถ้าปฏิบัติใน ๓ หมวดหลัง คือ **วิชชา ๓ อภิญญา ๖** และ **ปฏิสัมภิทาญาณ ๔** หมวดใดหมวดหนึ่ง พอเกิด **ทิพจักขุญาณ** ก็สามารถพิสูจน์ทราบด้วยตัวเอง อยากูรู้เห็นภพภูมิใดๆ ตอนนี้ไม่ใช่ของยากแล้ว...

หลวงพ่อกุญแจสอนกรรมฐาน ที่เรียกว่า **มโนมยทธิ** ซึ่งเป็นหมวดหนึ่งของ อภิญญา ๖ ให้คนพิสูจน์ผลของกรรม มีคนฝึกได้นับแสนคนแล้ว เมื่อทราบ ว่าทำดีแล้วได้รับผลดีอย่างไร ทำชั่วต้องรับผลของกรรมชั่วอย่างไร ทุกคนจะได้ละความชั่ว หันมาทำความดีกัน หรือเวลาเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับเรา ได้รู้ว่าเกิดจากกรรมอะไร จิตใจจะได้ปล่อยวาง ว่าเป็นเพราะเราทำมาเอง เราต้องก้มหน้ารับกรรมไป...

เมื่ออาตมารับการฝึกกัมมโยนิยธรรมมาแล้ว ก็พยายามฝึกฝนในด้านของ ญาณ ๘ คือ ใช้ความเป็นทิพย์ของใจ ไปเป็นความรู้ ๘ อย่าง ได้แก่...

๑. ทิพย์จักขุญาณ มีความรู้สึกทางใจคล้ายตาทิพย์ ๒. เจโตปริยญาณ รู้วาระจิตของคนอื่น ๓. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติได้ ๔. จุตูปปาตญาณ รู้ว่าคนและสัตว์เกิดมาจากไหน ตายแล้วจะไปไหน ๕. อตัตตังสญาณ รู้เหตุการณ์ที่ล่วงมาแล้ว ๖. อนาคตังสญาณ รู้เหตุที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ๗. ปัจจุบันนังสญาณ รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ ๘. ยถากัมมตาญาณ รู้กฎของกรรม

ฝึกแล้วฝึกอีก ไม่นั่นใจซักที จนครูขอ (คุณอัญชัญ สุทธิรัตน์) ไล่ตะเพิดเอาว่า คล่องตัวว่าครูแล้วยังจะมาต่อเอาอะไรอีก จะลองดีกันหรือไง...? แห่...แห่... ผู้น้อยมีบังอาจ เดินหน้าเหี่ยวออกมา หลวงพ่อเมตตาบอกว่า “คล่องตัวแล้วก็สอนคนอื่นได้เลยนะ...”

กราบอาราธนาบารมีครูบาอาจารย์ทั้งหมด ช่วยสงเคราะห์ยามสอนคนอื่น ทำใจกล้าหน้าด้านเข้าไปสอนอย่างนั้นแหละ คิดว่าถ้าได้ก็เป็นกำไร ถ้าไม่ได้ก็เสมอตัว ปรากฏว่าได้ แถมลูกศิษย์เก่งกว่าครูซะอีก ครูเลยต้องเร่งตัวเองสุดชีวิต...

การทบทวนบ่อยๆ ความคล่องตัวก็เกิด เดินไปเห็นคนอื่นมือหงิกใจมันบอกเลยว่า เขาไปหักขาขากบมา มันรายงานเสร็จยังไม่พอ บางทีมีภาพแสดงให้เห็นชัดแจ๋วเลย...

คืนหนึ่ง...อาตมาสะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึก รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวไปทั้งอก เหมือนมีบาดแผลอย่างฉกรรจ์ ปวดจนกระดิกตัวไม่ได้ พยายามทบทวนว่านี่เราไปโดนอะไรมา ก็หาคำตอบไม่ได้ ก่อนนอนมันยังเป็นปกติอยู่นี่นา...

รวบรวมกำลังใจทั้งหมด เอ้อมมือไปยังสวิตช์ไฟอย่างลำบากยากเย็น ปอกดสวิตช์ไฟสว่างขึ้น ...อาตมาก็ก่อน ...ตะขบตัวดำสนิท แต่ขาแดงฉานอย่างกับเปลวไฟ วิ่งปราดออกไปจากส่วนนอก... “ไอ้เรื่องนี้กั๊ดเรา...ทำไมมันถึงกั๊ดเราเน..?”

ความคิดเกิดขึ้นภาพก็ปรากฏ... เป็นการพันตุ๊กกันระหว่างกองทัพไทยกับพม่า ทหารพม่าโหมเข้าพันทั้งตัว ทหารไทยเบี่ยงออกซ้ายพันด้วยดาบขวาย้อนจากล่างขึ้นบน โดนเข้าเต็มอกแทบขาดสะพាយแล่งทหารพม่าล้มตายคาที่...

ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง เราทำเขาไว้ก่อน ชาตินี้เขาตามมาทวงคืนถึงจะเจ็บปวดสาหัสสาครรจ์ขนาดไหน ก็ไม่ถึงแก่ชีวิตอย่างที่เรารู้ไว้หรอก ร้อยหนึ่งเขาทวงแค่บาทเดียว ทำไมเราจะให้เขาไม่ได้...

จิตใจมันปลอ่ยวาง ดูเจ้าตะขบเลื้อยหนีไปอย่างสบายใจ ขอให้โสฬิศกรมต่อกันเถิด อย่าได้จงเวรจองกรรมกันสืบไปเลย เวรกรรมทั้งหลายจงสิ้นสุดลงเพียงชาตินี้ เราให้อภัยแก่เธอ ขอเธอจงยกโทษทัณฑ์ทั้งหมดแก่เราด้วยเถิด...

๓ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุรมมปญโญ

๒๗. ความรู้สึกซ้ำ

ตอนเป็นวัยรุ่น อาตมาเป็นคนเลือ่ตร้อน เจ้าโทสะ ใครพูดผิดหูเป็นได้เรื่อง ไม่ต้องถึงพูดหกรอก บางทีแค่มองหน้าก็ได้เรื่องแล้ว ไม่มีคนมาหาเรื่องเราก้ไปหาซะเอง พาดกันจนปากปลิ้นเป็นครุฑ กินน้ำพริกไม่ได้ ค่อยนอนหลับหน่อย...

ต่อมาเมื่อฝึกกรรมฐานกับหลวงพ่แล้ว ก็พยายามใช้กำลังใจข่มโทสะ ตามที่หลวงพ่เมตตาสอนว่า “แรกๆ เรายังละโทสะไม่ได้ให้พยายามข้งมันเอาไว้ เหมือนข้งเสื่อไว้นอก อย่าให้ความเลวมันไหลออกมา ทางกายหรือวาจาได้”

ยังไปพบการฝึกแบบทหาร ถูกกลั่นแกล้งตลอดเวลา เพื่อทดสอบความอดทน อดกลั่น จากเข้ายันคำ คำยันเข้าเป็นปีๆ จิตใจก็เริ่มหนักแน่นขึ้น มีความอดกลั่นต่อเรื่องราวต่างๆ มากขึ้นตามลำดับ อารมณ์เ็ใจอยู่กับการภาวนาจนเคยชิน...

หลักสูตรจูโจม เขาสอนวิธีฆ่า และ ทำลายล้างทุกรูปแบบ อาวุธทุกชนิดตั้งแต่เข็มเย็บผ้าขึ้นไป ต้องใช้ฆ่าคนได้ทุกอย่าง อาตมาจึงเกิดสลดใจขึ้นมาว่า ชีวิตคนช่างน้อยนิดเหลือเกิน แต่กระตักนี้ก็ตายเสียแล้ว เกิดอารมณ์สงสารขึ้นมาจับใจ...

เวลาเห็นวัยรุ่นยกพวกตีกัน ปกติชอบผสมโรงเป็นที่หนึ่ง อัถมันทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ...! แต่มาถึงตอนนี้ กลับคอยเลีย้งห่างๆ เข้าไว้เรามันคนมีไม้หนัก ฉวยพลาดพลั้งลงมือไปตามความเคยชิน จะกลายเป็นฆาตกรไปซะเปล่าๆ ...

ในชอຍที่อาตมาอยู่ มีวัยรุ่นแสบๆ อยู่หลายกลุ่ม คอยระรานชาวบ้านเขาไปทั่ว ไม่มีใครกล้าเอาเรื่องกับมัน นอกจากอาตมากับพี่น้องเท่านั้น ตอนนั้น อาตมาเพิ่งออกจากราชการได้ไม่นาน ส่วนน้องแสงชัยเป็นครูฝึกของเหล่าราบอากาศอยู่...

“ตามธรรมเนียมไทยแท้แต่โบราณ ใครมาถึงเรือนชานต้องต้อนรับ อย่างดีเลิศตามมีและตามเกิด ให้เฟลิดเฟลินกายกว่าจะกลับ” ผู้ใหญ่ท่านสอนไว้ คนว่าง่ายอย่างอาตมากับพี่น้อง จึงต้อนรับผู้มาหาเรื่องอย่างประทับใจ หามกันร้องแรงแงกลับไปทุกที่...

ได้รับการต้อนรับอย่างดีทุกครั้ง พวกเขาเลยมากันบ่อย ไม่ว่าจะป็นหนึ่งต่อสี่ ตัวต่อตัวมีรุม หรือ วันบายกลุ่ม โดนมาแล้วทั้งนั้น ครั้งทีหนักที่สุด คือ สองต่อสามสิบ เล่นยกขบวนปิดชอຍกันเลย เป็นไรมี...มาเท่าไ้ไรก็ยินดีต้อนรับ...

คนที่ผ่านการฝึกมาโดยเฉพาะ กับคนที่ม่เ้แต่แรงกับความคะนองมันห่างชั้นกันสุดกู่ ต่อให้มามากเท่ามาก พอคนหน้าลงไปนอนมย้มสัก ๒-๓ คน ทีเหลือก็แตกชื่อทั้งขบวนในที่สุด ทีฝากเอาไว้ก่อน คราวหน้ามาใหม่ เลยได้ดอกทบตันหนักเข้าไปอีก...

เป็นอย่างนี้มาตลอด แต่ม่มีเสียละทีจะเข็ด พอรวบรวมขวัญแ่กำลังใจได้ บวกกับได้แรงยูกเพื่อนง ก็แก้กันมาอีก ส่วนใหญ่จะเป็นพวกหน้าใหม่ๆ พวกเก๋าทีรู้สมีออรสเท่าดีแล้วมักจะนกรู้ คอยหลบอยู่ห่างๆ เป็นฝ่ายยูกเดียว ...

อาตมาขอชมเชยวีรบุรุษประจำซอยทุกคนว่า มีความเป็นลูกผู้ชายดีมาก ไม่ยอมใช้เครื่องทุ่นแรงแบบซอยอื่นเขา อย่างดีก็แค่สับมือหนักหน่อยก็มีดหรือคมแฝก ของหนักประเภทปืนหรือระเบิด ไม่เคยเห็นใช้แบบซอยอื่นเขา (อาจจะกลัวเจอไอ้ที่หนักกว่า...!)

คืนหนึ่ง...อาตมาสะดุ้งตื่นกลางดึก ด้วยเสียงตะโกนและเสียงถีบประตูโครมๆ แอบดูก็เห็น “ขาใหญ่” ประจำซอย กำลังอาละวาดอยู่ด้วยความเมา แค้นนี้ไม่หนักใจหรอก แต่ที่เสียวลียิ่งกว่านั้น คือ พิธีประสิทธิ์ที่ยืนเจียบที่ข้างประตู ในมือถือดาบเปลือยคมขาววับ...

ขึ้นปล่องยไ่ว้คงมีชาวหน้าหนึ่งเป็นแน่ อาตมารีบเปิดประตูออกไป ยกมือไหว้ขออภัยให้เขากลับไป อยามาทำดีทำตอyley อาตมาไม่สู้หrok พยายามพูดให้พวกเขาได้ยิน เพราะรู้ว่าพวกนี้ไม่เคยไปเดี่ยว ตามมุ่มมิตต้องมีพรรคพวกของเขาแอบอยู่อย่างแน่นอน...

เจอไม้หนวมเข้าคงคาดไม่ถึงเลยยอมกลับไป นึกว่าหมดเรื่องแล้วกำลังจะเข้านอนก็ตอลูกขึ้นมาใหม่ เพราะเสียงทำทayดั่งขึ้นอีกแล้ว แฮ้อ...กuleเปือ มั่นอยากเจ็บตัวชะจริงๆ ออกไปเป็นทูตสันติอีกครั้ง ใจเกาะคำภาวนาแน่น เย็นเหมือนชุกน้ำแข็งไว้ในอก...

แต่คราวนี้ขาใหญ่ไม่ฟังเสียง ต่าพ่อล่อแม่หยาบคayฟังไม่ได้จนถึงประโยคสุดท้ายที่ว่า “ถุย...! ทหารมันจะแนซึกแค้ไหนวะ...?” อาตมาก็ถูกตึงออกด้านข้าง น่องแสงซัยนั้นเอง ออกมาตอนไหนไม่รู้ บอกสั้นๆ ว่า “ผมเอง”...

ตุมแรกคือแข่งขwa พาดเข้าทัดตอกไม้ ฝ่ายตรงข้ามโค่นเหมือนท่อนซุงๆ แต่ไม่ได้ลงถึงพื้น เพราะแข่งซัยยหวดรับเข้าที่ขayโคจรจากนั้นก็เป็นการเตะเลี้ยงไม่ให้ล้มพรรคพวกของมันกรุกันออกมาแต่ซัยกัเมื่ออาตมาบอกว่า “อยากเจ็บตัวบ้างก็เข้ามา...!”

น่องแสงซัยเตะไปสั่งสอนไป แต่อีกฝ่ายจะซัยซัยได้เท่าไรไม่รู้...? เนื่องเพราะรับประทานแข่งแทบรากลือต พอเลิกเตะก็กองกับพื้นเหมือนผ้าซั้ว อาตมาต้องแบกมันไปส่งถึงบ้าน ตอนกลับมาแล้วนี่ซัย มันโกรธจนสันไปทั้งตัว “รู้ย่างนี้กูเตะชะเองก็ตีหrok...!”

ความโกรธเหมือนน้ำป่า ป่าไหล ทะลั๊กทลายมาอย่างควบคุมไม่อยู่ พยายามภาวนามันก็ไม่เอาด้วย อีตอนมันอยู่ไม่รู้สึก เลือกมาโกรธตอนนี้ หาที่ระบายไม่ได้ชะด้วยกรรมฐานพังไปหลายวัน ความรู้สึกซัยแบบนี้ไม่ค่อยดีเลยแฮะ...

๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญญ

๒๘. ผีบังตา

ในอารกสูตร สัตตกนิบาต อังคุตรนิกายกล่าวถึงศาสดานอกพระพุทธศาสนา ชื่อว่า อารกะ ได้สอนศิษย์ของตน ว่าชีวิตเป็นของน้อยไม่ควรประมาท ได้เปรียบเทียบไว้ว่า...

- ชีวิตเหมือนหยาดน้ำค้าง คือ มีแต่จะระเหยแห้งหายไปโดยเร็ว

- ชีวิตเหมือนตอม่น้ำ คือ ผุดขึ้นมาก็แตกทำลายไปโดยพลัน
- ชีวิตเหมือนรอยไม้ขีดลงในน้ำ คือ ปรากฏงูก็หายวับไป
- ชีวิตเหมือนลำธารไหลลงจากภูเขา คือ มาโดยฉับพลัน แล้วผ่านไปทันที
- ชีวิตเหมือนก้อนเขฬะ คือ เหมือนน้ำลาย ที่มีแต่จะถูกภูเขาถมทิ้ง
- ชีวิตเหมือนชั้นเนื้อนาไฟ คือ จะถูกเผาไหม้หมดไปในเวลาไม่นาน
- ชีวิตเหมือนโคที่เขานำไปฆ่า คือ ต้องตายอย่างแน่นอน ไม่มีทางหลบพ้น

ขนาดศาสนาออกพระพุทธศาสนา ยังสอนธรรมได้นำฟังขนาดนี้แต่เขาเห็นแค่
อนิจจัง ความไม่เที่ยงและ ทุกขัง ความเป็นทุกข์เท่านั้นไม่มีปัญญาถึง อนตตา ความไม่มี
อะไรเป็นเรา เป็นของเรา อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงรู้...

ชีวิตของอาตมา เลียบเลาะขอบเหวแห่งความตายมาหลายครั้งไม่ว่าจะเป็นการหมด
ลมเพราะที่ออฟฟูดอค เป็นมายโคพลาสติกมานิวเมเนียสลบไปสองวันสองคืน กระตุกคอเคลื่อน
ทับประสาท อาเจียนจนตัวซีดเป็นจึกจก ฉันทข้าวไม่ได้แม้แต่เม็ดเดียวตั้งหกวัน...!

นั่นมันเป็นเรื่องปกติธรรมดา (แล้วไอ้ที่ไม่ธรรมดามันเป็นอย่างไร...?) แต่ถ้าท่านเจอ
เรื่องราวประหลาด ที่ชาวบ้านเชื่อกันว่าเป็นเพราะผีบังตาเพื่อจะเอาชีวิตท่าน แล้วท่านจะทำ
อย่างไร...? ถึงชีวิตเป็นของน้อย แต่มันไม่ได้ตายแบบปกติที่ขอรับพระคุณท่าน...!

ตอนเด็ก ๆ มีเรื่องเล่ากันว่า เด็กที่เล่นซ่อนหาตอนกลางคืนถูกผีบังเอาไว้ หายไป
เป็นเวลานาน กว่าจะตามกันเจอ ต้องเด็กร้อน ทั้งหมอพระหมอผี หลายต่อหลายรายที่
เจอดี แต่อาตมาแคว่คลาดไปทุกที เลยได้แต่ฟังเขาเล่าว่าตลอดมา...

คุณประเสริฐ โตทัพ เพื่อนบ้านที่แสนดี ขับรถกถนนขาหักหลายท่อน ตอนไป
เยี่ยมท่านได้ถามว่า ทำไมเกิดอุบัติเหตุ...? ท่านบอกว่า “ผมก็ขับไปตามปกติแหละ เห็น
ถนนใหญ่ๆ โลงๆ มารู้ตัวอีกทีตอนลงไปอัดกับจอมปลวกแล้ว...!”

ทุกคนลงความเห็น ว่า “ผีบังตา” ตามเคย สรุปได้ความว่า คนที่เคราะห์ร้ายดวงตก
หรือจะต้องตายโหงแล้วไซ้ร ผี (ไอ้ตัวเสือก...!) จะบังตา ให้เกิดอันตรายนานาประการ จะ
หนักเบาตามแต่เคราะห์กรรม แต่อาตมาไม่เคยเจอเลยไม่ยอมเชื่อ...!

ตอนเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ แล้ว อาตมาจึงเจอเข้าเต็มๆ ถึง ๒ วาระ ทำให้เชื่อ
สนิทเลยว่า คนเราที่เกิดอุบัติเหตุ นั้น มองไม่เห็นจริงๆ ส่วนจะเป็นผีบังตาอย่างไรก็ตาม
หรือไม่นั้น ขอมอบเป็นการบ้านให้ท่านไปวินิจฉัยเอง...

ครั้งแรก...อาตมาข้ามถนนที่ปากซอยหน้าบ้าน มองขวามองซ้ายเห็นถนนว่างดี
อาตมาก็รีบข้ามทันที เสียงเบรคดังสนั่นหวั่นไหว...! ปีค้อพัสเขียวขี้ม้าคันหนึ่ง พุ่งเข้ามา
ถึงตัว แรงส่งที่มาด้วยความเร็วสูงทำให้เบรคไม่อยู่...!

เหมือนมีใครกระชากคอเสื้อ อาตมาปลิวถอยไปข้างหลัง ปีค้อพคันนั้นเหียดไปอย่าง
หวุดหวิด เมื่อครู่ก็ดูดีแล้วว่าถนนว่าง แล้วเจ้าปีค้อพมหาภัยมาได้อย่างไร..? จะไม่เชื่อเรื่องผี

บังตา ก็ไม่ได้ สายตา ไม่ได้มีปัญหา แล้วทำไมถึงมองไม่เห็น...?

ครั้งที่สอง...อาตมาเดินอยู่ข้างสะพานลอยพระโขงน อเมริกัสนโฮลเดิน คันหมี่มาที่เข้ามาถึงตัว อาตมากระเด็นไปข้างหน้าเหมือนถูกถีบ พ้นจากการโดนบีบชนิดเส้นยาแดงผ่าสิบหก คนขับรถนั่งปากอ้าตาค้าง คงจะเพิ่งเห็นอาตมาเหมือนกัน...!

ไอ้ผีร้ายนี่ขี้ได้แสบมาก...มันเล่นบังทั้งคนขับทั้งอาตมาเลย ดีที่บารมีครูบาอาจารย์ยังคุ้มหัว เพราะอาตมาพก ธงมหาพิชัยสงคราม และ เหรียญญกผู้ชนะ ของหลวงพ่อก ทำให้รอดพ้นจากเคราะห์กรรมไปอย่างหวุดหวิด...

เรื่องพิสดารเหล่านี้ ควรรับฟังเอาไว้บ้าง พอเป็นเครื่องประดับความรู้ ที่สำคัญที่สุด คือต้องเร่งการปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ถ้าถึงระดับหนึ่งแล้ว ความตายก็ไม่ใช่ของน่ากลัวเลย แม้แต่น้อย กล้ากั๊กมือเรียกมันให้มาเสียด้วยซ้ำไป...!

๓ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ์

๒๙. ท่านแม่เรือล่ม

อนุสาวรีย์แห่งความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก คือ ทัชมาฮาลปราสาทหินอ่อนทั้งหลัง ซึ่งตั้งอยู่ ณ ดินแดนชมพูทวีป ความยิ่งใหญ่โอฬารของมัน ถูกจัดเป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของโลก นั่นเป็นสิ่งแสดงออกซึ่งความรักอันยิ่งใหญ่ที่ **ชาห์เจฮัน** มีต่อ **พระมเหสีมุมตัส**

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสว่า **ปิยโต ชายเต โสโก** ที่ได้มีรัก ที่นั่นมีแต่ความเศร้าโศก **ปิเยหิ วิปปโยโค ทุกโข** ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งปวง ย่อมเป็นทุกข์ ผู้ทุกข์โศกในโลกนี้ มิใช่มีแต่ชาห์เจฮันเพียงผู้เดียวหรอก...

ณ. มุมหนึ่งของ**พระราชวังบางปะอิน** ปรากฏอนุสาวรีย์เล็กๆ หลังหนึ่ง มีคำจารึกพรรณนาถึงนางอันเป็นที่รัก ผู้จากไปอย่างไม่มีวันกลับเป็นถ้อยคำที่กลั่นออกมาจากดวงใจอันแสนเศร้าอย่างแท้จริง แม้ผู้ตายมีฐานะวิจิตรบริบูรณ์ ก็คงจะปลาบปล้ำใจเป็นที่สุด...

ถูกแล้ว... นั่นเป็นอนุสาวรีย์แห่งความรักที่ **สมเด็จพระปियมหาราช** ทรงสร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องระลึกถึง **สมเด็จพระนางเจ้าสุนันทา กุมารีรัตนพระบรมราชเทวี** ผู้เป็นพระมเหสีที่รักยิ่ง ซึ่งสวรรคตด้วยเหตุเรือพระที่นั่งล่ม พระนางจมลงสู่ใต้กระแสน้ำเชี่ยวถึงแก่สิ้นพระชนม์...

บางพุด นนทบุรี ในวันนั้น... ท่ามกลางกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากของแม่น้ำเจ้าพระยา ถ้ามีผู้ใดผู้หนึ่งยินยอมช่วยเหลือ องค์พระมเหสีที่รักยิ่งก็ไม่ต้องจากไป สมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง ก็ไม่ต้องเสียพระทัยอย่างสุดซึ้งเช่นนั้น...

ทว่า...กฎมณเฑียรบาลในยุคนั้น ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ใดให้การช่วยเหลือต่อองค์พระมหากษัตริย์ เจ้าจอมหม่อมม้ามก็ตี ขึ้นมาจากน้ำมีโทษสถานเดียวคือประหารชีวิตแล้วผู้ใดละ ...? ที่จะกล้าฝ่าฝืนกฎมณเฑียรบาล โดยไม่เกรงกลัวพระราชอาญา...

พิเคราะห์เพียงเผินๆ จะคิดว่า ไม่น่ามีโทษถึงเพียงนั้น แต่ถ้าคิดดูให้ดี จะพบว่าในยุคนั้น ... ชายหญิงไม่อาจชิตใกล้กันไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากสามีภรรยา หรือญาติสนิทเท่านั้น การถูกเนือต้องตัวยังเป็นของต้องห้ามอย่างเด็ดขาด...!

นั่นเป็นเรื่องของสามัญชน นี่เป็นเรื่องของเจ้าพระยามหากษัตริย์ พระวรกายประดุจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แมแต่มองยังไม่กล้า แล้วถ้าเป็นเรื่องในสระสวนอุทยาน ผู้ที่สามารถทำการช่วยเหลือได้ทัน ต้องอยู่ในบริเวณนั้น การล่องล้าเขตหวงห้ามเพียงนั้น โทษก็ถึงตายแล้ว...!

เสียงของครูเปียก (คุณสมพร บุญยเกียรติ) ที่ทำการฝึกญาณ ๘ แก่ลูกศิษย์สั่งทุกคนกำหนดใจย้อนหลังไปยังเหตุการณ์ครั้งนั้น “เฮ้...ทุกคนดูซิคะ ทำไมพระองค์ท่านถึงสิ้นพระชนม์ ?” ภาพที่ปรากฏคือ... ท่ามกลางกระแสน้ำอันปั่นป่วนนั้น พระองค์ท่านโผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ...

ทรงเหลียวมองรอบด้าน แล้วร้องออกมาคำเดียวว่า “ลูก...!” พลังแหวกว่ายเข้าหาเรือพระที่นั่งที่จมลึกลง โผล่ๆ อยู่อย่างสุดกำลัง จังหวะเดียวกับที่คลื่นอีกลูกโถมซัดมา เรือพระที่นั่งพลิกกลับ ครอบพระองค์ท่านหายวับไปกับตา...!

อืดมาน้ำตาร่วงพรู...แม่...นี่แหละแม่... ความเป็นแม่ที่รักลูกยิ่งอื่นใด แมแต่ชีวิตก็สละเพื่อลูกได้ “แม่” คำเดียวสั้นๆ ที่แฝงไว้ด้วยพยานภาพใหญ่หลวง ยอมทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเลือดเนื้อ แมแต่ต้องสละด้วยชีวิตและเลือดเนื้อแห่งตน...

แล้วพ่อละ...? มีใครคิดถึงหัวอกพ่อบ้าง...? พ่อที่เสียทั้งแม่ทั้งลูกจะทุกข์ใจสุดพรรณานขนาดไหน...? อืดมาต้องลูกเห็นการฝึกแต่กลางคันออกไปร้องให้อยู่ข้างนอก ร้องจนสาแก่ใจ วันนั้นทั้งวันมีแต่น้ำตา ที่ได้มีรัก ที่นั่นมีทุกข์หนอ...!

รักใด	ไหนเล่า	เท่าแม่
เที่ยงแท้	ยิ่งยง	คงมั่น
รักลูก	ยิ่งกว่า	ชีวิต
ลูกนั้น	รักแม่	เท่าใด..?

๓ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๓๐. ยามแก่ปากไว

ในศีล ๕ อันประกอบด้วย ห้ามฆ่าสัตว์ ห้ามลักทรัพย์ ห้ามประพฤติผิดในกาม ห้ามพูดปดมดเท็จ และ ห้ามดื่มสุราเมรัย นั้น หากไปถามบุคคลทั่วไปว่า ศีลข้อไหนที่รักษายากที่สุด ร้อยละเก้าสิบต้องตอบว่าข้อสี่ ห้ามพูดปด รักษายากที่สุด...!

แล้วถ้ากล่าวถึงกรรมบถ ๑๐ ก็ยิ่งยากขึ้นไปอีกหลายเท่าตัวเพราะประกอบด้วย ข้อห้ามทางกาย ๓ ข้อ คือ ห้ามฆ่าสัตว์ ห้ามลักทรัพย์ ห้ามประพฤติผิดในกาม เช่นเดียวกับศีล ๕ แต่มีข้อห้ามทางวาจาเพิ่มเป็น ๔ ข้อ คือ

๑. มุสาวาทา เวมณี เว้นจากการพูดปดมดเท็จ
๒. มรุษวาทา เวมณี เว้นจากการพูดคำหยาบคาย
๓. ปิสุณาวาทา เวมณี เว้นจากการพูดส่อเสียด
๔. สัมผัสปลापวาทา เวมณี เว้นจากการพูดเพ้อเจ้อเหลวไหล

และข้อห้ามทางใจ อีก ๓ ข้อ คือ ไม่โลภอยากได้จนเกินพอดี ไม่โกรธเกลียดอาฆาตพยาบาทใคร และ เชื่อตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ออกนอกกลุ่มออกทาง...

ทุกคนจะไปร้องอุ้อเอาตรงจักรมทั้ง ๔ ข้อนั้นแหละ เพราะคนเรามักปากไว พูดไปแล้วจึงคิดได้ ว่าผิดศีลเสียแล้ว (แสดงว่าโกหกจนชำนาญ) บางทีทำไปแล้วสามวัน จึงนึกได้ว่านี่ เราตาเขาไปแล้วนี่หว่า...(เจริญหนะ...ยังดีที่นึกได้...!)

แล้วไอ้การพูดส่อเสียดนั้นนะ...บางคนถือเป็นเรื่องขำหลังอาหารเลยเขี้ยว ถ้าไม่ได้พูดจายุ่แห่ชาวบ้านเขาวันใด รู้สึกมันจะท้องขึ้นท้องเฟ้อ กินไม่ได้ถ่ายไม่ออก ชักวันคงเป็นปลาหมอตายเพราะปาก แบบ นางปิสุณาวาที่ เข้าชักวัน...!s

อันว่านางปิสุณาวาที่นั้น ในชาติกกล่าวไว้ว่า เธอมีพี่น้อง ๔ คน แต่ละคนมีคุณสมบัติแสนใส่ไปคนละอย่าง เช่น ตาไฟแลบสามวันไม่ซ้ำคำ ท้องยุงทุงกระสอบกินทุกอย่างที่ขวางหน้า บ้างก็คว่าผู้ชายทุกคนที่ผ่านมาเป็นสามี แต่วาที่แสนแบบไม่ต้องกินพริกเข้าไปช่วย คือ นางปิสุณาวาที่นั้นแหละ...

นางคนนี้นักนำเรื่องของชาวบ้าน ไปนิทานเป็นอาหารปาก แล้วชักมันมากเกินไป จึงมีการต่อเติมเสริมแต่ง แถมยุแยงตะแคงรั่วจนชาวบ้านที่ไม่รู้ตัว ตกเป็นเหยื่อของนางปากชั่ว ถึงกับตีดาทะเลาะกันมั่วไปทั้งเมือง เป็นที่สุขใจของนางยิ่งนัก...

ต่อมาชาวบ้านทบทวนถึงสาเหตุ ทราบว่า เกิดอาเพศเพราะนางปากไม่ดี จึงช่วยกันจับนางทรงลักษณ์ปากอภัยรี ยลยแพไปตามยถากรรมแต่ดวงคนยังไม่ถึงที่ จำเพาะไปเจอกับเรือโจรสลัด หัวหน้าโจรเห็นบั้งก็บั้ง จึงรับนางขึ้นเรือมา แต่งตั้งเป็นศรีภรรยาทันที...

พอได้อยู่สบายลายก็เริ่มออก นางนอกคอกก็เริ่มซุ่มฝึปากยุแห่หัวหน้าโจรกับ

ลูกน้องให้แตกแยกกันตามระเบียบ ทะเลาะกันจนแทบล้มประดาตาย จึงนึกขึ้นมาได้ว่าไม่เคยเป็นแบบนี้ สอบถามสาเหตุก็มาลงที่นางปิศุนาวาที (อีกแล้ว...!)

ขึ้นให้อยู่ด้วยคงฆ่ากันตายหมดแน่ๆ นายโจรจึงตัดใจ จับนางปากมหารักยลย่น้ำไปอีก แต่ชะตาชีวิตก็ซบอบกล บันดาลให้มีนกอินทรีใหญ่สองตัวผัวเมียมาพบนางเข้า พญานกสงสารจึงหาไม้มาหนึ่งท่อนให้นางจับตรงกลาง พาบินไปส่งที่ฝั่ง...

ขนาดห้อยโตงเตงอยู่บนอากาศ ก็ยังอดปากหมาไม่ได้ (หมาไม่เกี่ยวนะครับ โส้ง...) นางขยับไปทางนกผู้เป็นผัว ทำกระซิบกระซาบอะไรอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ปีนมาทางนางนก บอกว่าผัวนางไว้ใจไม่ได้ อาไร... เป็นนกไม่อยู่ส่วนนก ต่อหน้าเมียแท้ๆ ยังมาเกี่ยวพานาง...!

ลมเพชรหึงไม่ขึ้นหน้าก็ไม่ใช่วิสัยหญิง นางนกโกรธจนหน้าเขียวหน้าดำ ตรงเข้าจิกตีผัวอูตุลสุด สมใจนึกของนางปิศุนาวาทีเขาละ... แต่ว่าถึงคราวกรรมจะสนอง พอดีกันไม้ที่นางปากกระยาอาศัยเกาะ ก็หล่นตุ้มลงทะเล คราวนี้จับแห่จมน้ำตายห่า...สมใจนึกไปเลย...!

ยัง... ยังไม่หมดฤทธิ์ เป็นผียังอาละวาดได้ พอศพลอยไปติดฝั่งพระพบเข้าก็สงสาร (ยายนี้ทำบุญอะไรมาหน้อ...? ใครเจอเป็นต้องสงสาร) จึงจัดการเผาศพให้ แล้วเก็บเอากะโหลกไปปลงอสุภกรรมฐาน พอกะโหลกเข้าวัดก็เกิดเรื่อง...

ธรรมดาพระท่านอยู่ร่วมกันด้วยความสงบ ก็ต้องมาทะเลาะกันอย่างหาสาเหตุไม่ได้ กว่าจะรู้ตัวนำกะโหลกไปทิ้งป่าช้า ก็วางมวยเป็นพระวัดเส้าหลินไปหลายยก เตียว...ยังมีต่อ พวกคอบเหล่าเข้าไปตัมเหล่ากันในป่าช้า เจอที่เด็ดยายผีปากหมาเข้าอีก...!

หาหินมาทำก้อนเส้า เพื่อจะวางหม้อตัมเหล่า ดันไปเก็บเอาหัวกะโหลกมาแทนทุกวันกินเหล้าไม่มีเรื่อง วันนั้นตีกันหัวร้างคางแตกปากคอเร็ดไปตามๆ กัน แล้วตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ใครกินเหล้าเป็นต้องชอบหาเรื่อง ผีมือนางปิศุนาวาทีเขาละ ตามมาอาละวาดจนถึงสมัยนี้...!

เรื่องของปากมันแก้ยากอย่างนี้เอง พออาตมาเริ่มรักษาศีลด้วยความเคยชินก็มักจะแผลงโหก แก้อย่างไรก็ไม่หาย เพราะสติยังตามปากไม่ทัน ต้องหาทางจัดการขั้นเด็ดขาด ไม่มีอะไรดีกวายึดหลวงพ่อเป็นที่พึ่ง...

เอาเหรียญยันต์เกราะเพชร ของหลวงปู่ มาอมแทนยาอมเลยที่นี้ใครจะมาพูดด้วย เหรียญที่คาปากอยู่ทำให้เกิดความยังคิด ก่อนจะพูดก็มีสติตรงดูก่อน ว่าพูดไปแล้วผิดศีลมั๊ย..? พยายามแทบตายกว่าจะเลิกโหกได้เด็ดขาด แฮ้อ...ขอบคุนยามวิเศษ...!

๓ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุภมมปญโญ

๓๑. อานุกาฬศีล ๘

มีฤกษ์ห่มหนึ่ง เดินทางมาจากป่าหิมพานต์ (แะ...อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้...!) เพื่อมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดอาการเหนื่อยล้าเต็มที่ เมื่อถึงทางแยกเมืองสาวดีก็จึงพากันหยุดพักที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ที่ขึ้นอยู่ตรงทางแยกนั่นเอง...

เห็นต้นไม้ใหญ่ร่มครึ้ม เป็นที่เย็นสบาย หัวหน้าฤกษ์ก็คิดว่า ต้นไม้ใหญ่โตขนาดนี้ต้องมีรุกขเทวดาศัยอยู่ เรามาเหนื่อยแทบตาย ซ้ำกระหายน้ำอีกต่างหาก ถ้าเทวดาจะเมตตาบันดาลน้ำมาให้ดื่มกันสักหน่อยคงจะดี...(เล่นง่ายดีนี่...)

คิดเพียงเท่านั้น พลันก็ปรากฏภาชนะบรรจุน้ำใสสะอาดเต็มเปี่ยมขึ้นที่เบื้องหน้าฤกษ์ทั้งหลายเป็นที่น่าอัศจรรย์ ทั้งนี้เกิดจากอานุกาฬรุกขเทวดา ที่อาศัยอยู่ที่ต้นไม้ใหญ่นั้น พอทราบความคิดของหัวหน้าฤกษ์ ก็บันดาลให้มีขึ้นทันใด

พาดกันไม่ต้องฟังเสียงล่ะ พอสิ้นความกระหายก็คิดต่อไปว่าพวกเราเดินทางมาไกลร่างกายสกปรกมอมแมม เมื่อรุกขเทวดาบันดาลน้ำให้ดื่มได้ ก็น่าจะบันดาลน้ำสำหรับอาบให้แก่พวกเราได้เช่นกัน (นาน...เออชะให้คุ้ม)

ทันใด ก็ปรากฏสระโบกขรณีขึ้น ให้เหล่าฤกษ์ได้อาบอย่างสำราญใจ (น่าจะมินวดแถมชะให้เข็ด...!) พอร่างกายสบาย ใจก็อยากต่อไม่สิ้นสุด เลยคิดต่อไปว่า น้ำดื่มน้ำอาบก็มีแล้ว อื่นไหนหิวระนาย...มีอะไรให้ฤกษ์กินบ้างระนายจ๋า...!

รุกขเทวดาก็พื้มีแต่ให้จริงๆ...บันดาลให้ต้นไม้เกิดผลสรรพสิ่งไปทั้งต้น (ไม่ยกเป็นโต๊ะจีนแะ...)เหล่าพวกฤกษ์กินอิ่มแล้ว เกิดอยากเห็นเทวดา จึงตั้งความปรารถนาขอพบซักหน่อย รุกขเทวดาก็สุดเขินจึงบันดาลให้ปรากฏเฉพาะเสียงว่า...

“ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีล ข้าพเจ้าเป็นผู้ประกอบด้วยบุญญานุภาพน้อยนิด มีความละเอียดเป็นที่ยิ่ง ไม่กล้าปรากฏขึ้นต่อหน้าท่านทั้งหลาย” แม้ว่าผู้น้อยมีบังอาจ เหล่าฤกษ์ก็อ่อนวอนจนใจอ่อน แสดงกายทิพย์ขึ้นเฉพาะหน้า ประกอบด้วยรัศมีกายเป็นที่สว่างรุ่งเรืองยิ่งนัก...(แอัน...แอัน...!)

หัวหน้าฤกษ์จึงถามว่า “เทวะ...ดูก่อน เทวดา ท่านมีฤทธานุภาพเป็นที่น่าอัศจรรย์ ทั้งสว่างรุ่งเรืองไปด้วยรัศมี ขอถามว่าท่านนี้ทำบุญมาด้วยสิ่งใด จึงมีศักดิ์านุภาพใหญ่เห็นปานนี้” รุกขเทวดาประคองอัญชลิตอบต่อฤกษ์ทั้งหลายว่า...

“ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีล กล่าวไปแล้วเป็นที่ละเอียดยิ่ง บุญญานุภาพของข้าพเจ้านี้ เกิดด้วยผลการรักษาศีล ๘ เพียงครั้งวัน...” แล้วรุกขเทวดาจึงเล่าบุรพกรรมให้ฤกษ์ได้ทราบดังนี้

“ชาติก่อนข้าพเจ้าเป็นคนเขี้ยวใจ ไปขอทำงานกับท่าน **สุทัตตเศรษฐี** ผู้มีอีกนามหนึ่งว่า **อนาถปิณฑิกเศรษฐี** ขอเพียงมีอาหารวันละ ๒ มื้อ แลกกับแรงงานก็เป็นทีพอใจ

ท่านเศรษฐีผู้มีใจกรุณา รับข้าพเจ้าไว้เป็นคนรับใช้ทั่วไป...

วันนั้นเป็นวันอุโบสถ ข้าพเจ้าไปตัดฟันในป่าตั้งแต่เช้า กลับมาก็เลยเที่ยงไปแล้ว จึงตรงไปขออาหารที่โรงครัว เห็นนายในโรงครัวเจียบสนิท ปราศจากคนพลุกพล่านเช่นวันก่อน จึงถามแม่ครัวว่า “นี่แะแม่...วันนี้ไหนจึงเจียบนัก อาหารส่วนของข้าพเจ้าอยู่ไหนเล่า...?”

แม่ครัวตอบว่า “นี่แะท่านผู้เจริญ...วันนี้เป็นวันอุโบสถ ทุกคนในบ้านนี้แม่แต่ทารกเพ็งอดนม จะบ้วนชำระปากให้สะอาด ตั้งใจรักษากุโบสถศีล เว้นอาหารตั้งแต่หลังเที่ยงไปแล้ว ท่านเป็นผู้มาใหม่ ยังไม่ทราบระเบียบข้อนี้ ข้าพเจ้าจ้กรับประกอบอาหารเพื่อท่าน...”

ข้าพเจ้ารับฟังเป็นที่อัศจรรย์ใจ คิดว่าอุโบสถศีลนี้เป็นไหนหนอ...? บุคคลในบ้านท่านเศรษฐี จึงพร้อมใจกันสมาทานรักษา แม่แต่ทารกเพ็งอดนม ยังประกอบด้วยศรัทธาเห็นปานนี้ จึงยับยั้งแะแม่ครัวว่า “นี่แะแม่...จงงดการประกอบอาหารไว้ก่อน ข้าพเจ้าจ้กรักษาศีลเช่นเดียวกับพวกท่านบ้าง...” ว่าดังนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงไปหาท่านเศรษฐีศึกษาในอุโบสถศีลแล้ว มีใจอันผ่องแผ้ว ตั้งใจสมาทานรักษา...

ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีล ข้าพเจ้าเป็นผู้ทำงานหนัก ไม่มีอาหารตกถึงท้องมาทั้งวัน ตกดึกลมกำเริบขึ้น ข้าพเจ้าทนไม่ไหว ได้ทำกาละคือตายไป มาเกิดเป็นรุกขเทวดา สิ่งสยดีย์ที่ต้นไม้นี้ใหญ่นี้ อานุภาพทั้งหมดที่ท่านเห็น เป็นอันสงฆ์ของอุโบสถศีลครั้งวันดังกล่าวมาแล้ว...”

นั่นเป็นเรื่องที่มีมาในพระไตรปิฎก อ่านแล้วแปลไทยเป็นไทยเอาเองก็แล้วกัน เขียนแบบธรรมดาเดียวเขาจะหาว่าไม่เก้ง เล่นสำนวนให้เวียนหัวชะง่อนนั่นแหละ ที่นี้จะกล่าวถึงอานุภาพศีล ๘ ที่อาตมาพบมาเองบ้าง (เข้าเรื่องชะที่ อู่มานานแล้ว...!)

คืนหนึ่งที่บ้านสายลม หลังกรรมฐานแล้ว หลวงพ่อเมตตาเล่าว่า “**พระท่านมาบอกว่า คนที่มาเจริญกรรมฐานในคืนนี้ทั้งหมด มีอยู่ ๗๐ คนที่รักษาศีล ๘ ได้...**” เรื่องแบบนี้อาตมาไม่เคยล้าหลังใครอยู่แล้วจึงทักท้วงว่า “**ข้าคือหนึ่งในจำนวนนั้น...**”

เมื่อมันใจก็เอาเลย ตั้งใจรักษาศีล ๘ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป ชากลับบ้านอาตยรอดของน้ำโซด (คุณประสพโชค บัจฉิมานุกร) เพราะไปทางเดียวกัน น้ำโซดชวนกินข้าวก่อนอาตมายอมเสียมารยาท ปฏิเสธการเลี้ยง แล้วเดินกลับบ้านเอง (กลัวเสียไม่ได้นะซี...!)

กราบขอขมาพระ... “ด้วยอานุภาพศีล ๘ ที่ลูกตั้งใจรักษา ขออย่าให้ร่างกายมีความกระวนกระวายใดๆ เลย...สาธุ” พอหลังเที่ยงวันรุ่งขึ้นมันเหมื่อนกับคอกหอยตัน กินอะไรไม่ได้นอกจากน้ำ ตั้งแต่นั้นมาก็เป็นแบบนี้ทุกวัน เลยรักษาศีล ๘ ได้อย่างสบายๆ...

๔ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๓๒. สามปีที่รอกอย

การรอกอยเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่ายซะเหลือเกิน (แน่นอน...ยกเว้นตอนรอกอยแฟนนะจะ) อาตมาเป็นคนใจร้อนให้รอกอยใครนานๆ มันไม่ไหว มีนัดกับใคร มักจะไปก่อนเวลานัดเสมอ แต่จะรอแต่ไม่เกิน ๑๕ นาทีเท่านั้น ถ้าเขาไม่มาอาตมาก็ไป เพราะคนผัดนัดไม่ใช่เรา...!

ในทางทหาร การนัดหมายเป็นเรื่องสำคัญที่สุด จะพลาดไม่ได้เลยยิ่งเป็นการเข้าตี ฝ่ายตรงกันข้ามด้วยแล้ว หาก วัน ว. เวลา น. ผิดพลาด ถึงเวลาอาวุธหนักทุกชนิด จะระดมใส่อย่างต่อเนื่อง ถ้าเราไปไม่ถึงที่หมายตามเวลา มีสิทธิ์ตายด้วยอาวุธของฝ่ายเราเอง...!

แม้จะเป็นคนตรงต่อเวลาและไม่ยอมรอใคร แต่ในบางเรื่องที่ตั้งใจทำนั้น อาตมาเป็นคนที่ดีร้อนถึงที่สุด ถ้าไม่สำเร็จละก็ อาตมาจะทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกว่าจะสำเร็จดังปรารถนา ถ้าไม่ได้ผลก็สู้ทนทำต่อไปนานเท่าไรก็จะรอ ไม่ได้ไม่เลิกซิคะ...!

อาตมาปฏิบัติกรรมฐานตามแนวของหลวงพ่อ ด้วยความอยากมีฤทธิ์เดชไว้อวดชาวบ้าน ว่าซ้าก็หนึ่งในตองอู ใครอย่ามาทาบซะให้ยาก...ความคิดเลวๆ แบบนี้ ผังหัวมาตลอด เล่นเอาตีตนหนำหน้าการปฏิบัติแบบนี้ กว่าจะทำอะไรได้แต่ละที มันจึงลำบากสาหัสสินัก...!

หลวงพ่อเขียนถึง **ปฐมมณ** ในหนังสือ **คู่มือปฏิบัติกรรมฐาน** ว่า ถ้าใครทรงไว้ได้ มีสิทธิ์เกิดเป็นพรหมชั้นที่ ๑-๒-๓ อย่างสบายๆ และถ้าเอากำลังมานมาตัดกิเลส ก็สามารถทำได้ง่าย อาตมาเลยอยากจะเป็น ผู้ทรงมาน ขึ้นมาบ้าง (น่าสมเพชมั๊ยล่ะ...?)

เมื่อกิเลสขึ้นหน้าตีตนหนำหน้าทาง อาตมาก็เร่งภาวนาเพื่อปฐมมณที่ตนหวัง ตามที่อ่านมา หลวงพ่อเขียนไว้ว่า ปฐมมณประกอบด้วยองค์ ๕ คือ

๑. **วิตก** คิดนึกตรองอยู่ว่าเราจะภาวนา
๒. **วิจารณ์** รู้ยู่ที่กำลังภาวนาอย่างไร
๓. **ปีติ** มีความอิมเิบใจปรากฏขึ้น
๔. **สุข** รู้สึกสุขสดชื่นอย่างบอกไม่ถูก
๕. **เอกัตตารมณ** ตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์เดียว

ภาวนาไปก็ตามจับอาการทางร่างกายไป เมื่อไรจะถึงปฐมมณเสียที นี่วิตก... กำลังนึกว่าหายใจอย่างไร ภาวนาอย่างไร นี่วิจารณ์... ลมหายใจเข้าออกสั้นหรือยาวเท่าไร หนักเบาอย่างไร คำภาวนาผูกกับลมหายใจเข้าออกอย่างไร...

นี่ปีติ...เกิดอาการขนลุกชู่ซ่าไปทั้งตัว ไกล่ความจริงเข้ามาแล้ว... ถึงตรงนี้เป็นจุดไม่ต้องแฉงทุกที ด้วยความเิ่งไปตามจับแต่อาการทางร่างกายเลยไม่ตั้งมั่น แล้วมานที่ไหนมันจะเกิดกับไอ้คนที่ฟุ้งซ่านแบบนี้...!

หนึ่งปีก็แล้ว สองปีก็แล้ว คำว่าสุขหน้าตาเป็นอย่างไรไม่เคยรับรู้ ถึงปีที่สามยัง่า
ตอกอยู่ที่เก่า วนเป็นวงกินทางอยู่แค่นั้น วิตก วิจารณ์ บิดี แล้วก็เจิง... จนอาตมาชักท้อใจ
อะไรมันจะยากเย็นขนาดนี้ แต่ความรั้นยังคงมีอยู่ จึงซังกะตายภาวนาต่อไป...

แล้ววันนั้นก็มาถึง อาตมาตั้งใจว่า **จะเป็นอย่างไรก็ช่างหัวมันได้ไม่ได้ก็ช่าง
หน้าที่ของเราคือภาวนา** ว่าแล้วก็ภาวนาไปเรื่อย ไม่สนใจอาการทางกายอีก นึกถึงลม
หายใจเข้าออกแต่ไม่กี่ครั้ง อารมณ์ตรงจุดพอดี รู้สึกสว่างวาบไปทั้งตัว...!

จากกรุงเทพฯ อาตมากระโดดขึ้น บ.ข.ส. ตรงแนวไปอุทัยธานีถึงวัดหลวงพ่อกำลัง
รับแขกอยู่พอดี อาตมาตรงเข้าไปกราบ แล้วต่อว่าท่านเป็นการใหญ่ ว่าปฐมฌานมันไม่ได้
เกิดขึ้นเป็นชั้นๆ อย่างที่หลวงพ่อบอกนี่ครับ มันเกิดพร้อมกันหลายอย่าง...!

หลวงพ่อบอกอย่างอารมณ์ดี พลางกล่าวว่า “เดี่ยว...ไ้อ้หนู...ใจเย็นๆ รู้จักคำ
โบราณที่ว่า **ลัดนิ้วมือเดียว มียลະ...?**” ท่านงอนิ้วแล้วตีตให้ดู แล้วอธิบายว่า...

“เวลาตีตนิ้ว เราจะเห็นต่อนิ้วมันงอและชี้ตรงเท่านั้น แต่นิ้วมันชี้ตรงขึ้นไป
อย่างไร คนที่สังเกตละเอียดจะทราบได้ ปฐมฌานก็เช่นเดียวกัน มันเกิดขึ้นเร็วมาก เราก็
คิดว่าเกิดขึ้นพร้อมกัน แต่คนที่กำลังใจละเอียด เขาจะรู้ว่ามันเกิดขึ้นทีละชั้น พอเป็น
ปฐมฌานก็ครบองค์ ๕ พอดี”

ถ้าเป็นผู้อ่านจะรู้สึกอย่างไร...? อาตมาเองแทบมุดพื้นศาลาหนี ไม่รู้จริงดันไปอวด
เก่งไปต่อว่า ยังสงสัยอยู่ครมครันว่า ทำไมหลวงพ่อไม่ลอบบาลด้วยตะพดซึกที่...? ตอน
หลังคำถามงั้นน้อยกว่านี้ตั้งเยอะ โดนชะคลำป้อยไปทุกที...!

๕ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สหมมปญโญ

๓๓. พลังเหนือโลก

โลกเบ๊ยวๆ ของเราใบนี้ ปกคลุมด้วยชั้นบรรยากาศและสนามพลังแม่เหล็ก
นอกจากนั้นยังเต็มไปด้วยประจุไฟฟ้า คลื่นของเรดาร์ วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ สารพัด
สารเพ บางทีกระแสพลังเหล่านี้ก็ให้โทษ เช่น เครื่องบินตก เพราะลับสนในคลื่นสัญญาณ
จนต้องสร้างวัตถุที่ป้องกันคลื่นสัญญาณ เรียกว่า **กรงฟาราเดย์** ขึ้นมาแก้ไข
สถานการณ์...

พลังบางอย่างสุดที่นักวิทยาศาสตร์จะหาเหตุผลได้ เช่น พลังประหลาดจาก
สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า พลังลึกลับจากปิรามิด เป็นต้น อาตมาเผชิญกับพลังของกระแส
ไฟฟ้าในอากาศ จนแทบจะเสียชีวิตมาแล้ว บอกไปจะมีใครเชื่อหรือเปล่าก็ไม่รู้...?

อาตมานอนภาวนาอยู่ เกิดตาตีมองเห็นประจุไฟฟ้าในอากาศอนุภาคไอออนจิ๋วๆ

เกาะตัวเป็นกลุ่มๆ มีทั้งโปรตอน อิเล็กตรอนครบครัน ดันไปนั่งถึงกำลังภายในของจีน เขาว่านี่แหละของแท้ละ... ถ้าดึงมาเข้าตัวได้ ก็ใช้เป็นกำลังภายในแบบในหนังได้...!

ไม่ได้นึกเลยว่ามันจะมีอันตราย ใช้กำลังใจดึงเอาประจุไฟฟ้ามารวมตัวกัน แล้วดึงดูดเข้ามาสู่ตัวเองทันที... วูบแรกที่รู้สึกคือ... เส้นเลือดทุกเส้นพองตัวแทบระเบิด ลูกตาเหมือนจะทะลักออกนอกเบ้า สมองจะฟุ้งกระจายออกทางกระหม่อม...!

ดีที่ไม่ขาดสติ รีบตัดพลังไฟฟ้าทิ้ง นอนแผ่หราแทบขาดใจตาย เกือบจะจับตัวเองนึ่งแก้อีไฟฟ้าแล้วใหม่ละ...! ใช้กำลังใจเยียวยาตัวเองเป็นชั่วโมง กว่าจะกระย่องกระแยงออกไปทำวัตรได้ เช็ดจนตายไม่เอาอีกแล้ว...!

พลังเหนือโลก ที่นักวิทยาศาสตร์ก็สุดที่จะพิสูจน์ได้ เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาอาดมาอีกคนหนึ่ง ตอนนั้น มีคำทำนายของ ท่านปรีชา ทรงธรรม ว่า “ในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๒๘ ศูนย์โลกุตระพลัง จะหมุนเวียนมาอยู่ที่วัดท่าซุง ถึงเวลานั้น บุคคลในสถานที่นั้น จะกระทำในปริยัติ ปฏิบัติ หรือ ปฏิเวธ จะได้ผลเป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง”

วันนั้นอาดมาชวนเพื่อนๆ ไปวัด เพื่อรอพิสูจน์ว่ามีอะไรเป็นหลักฐานบ้าง ยามที่พลังเหนือโลกหมุนเวียนมาถึง ในขณะที่อาดมาเดินไปไหว้พระจุฬามณีนั่นเอง ก็ได้เห็น...ต้นโพธิ์ใหญ่หน้าโรงไฟฟ้าข้างพระจุฬามณีที่ใบร่วงหมดทั้งต้น จนอาดมาคิดว่ามันคงจะตายในไม่ช้า อยู่ๆ ก็มีใบอ่อนสะพรั่งพริ้วขึ้นมา และโตขึ้นอย่างรวดเร็วอย่างกับเล่นกล กลายเป็นใบอ่อนขนาดใหญ่ เขียวขจีไปทั้งต้น...!

ไม่น่าเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้ อาดมารีบไปตามเพื่อนมาดูขณะเดินทางจากห้องพักมายังต้นโพธิ์ ยายตัว (ร.ท. หมิงสิริพร จอมผา) ซึ่งท้องฟ้าพลางบอกว่า “ฟ้าแลบแลบสวยจัง เหมือนรากไม้เลยเสียตายนะ...ถ้าถ่ายรูปไว้ทันทีดี...”

อาดมาเองไม่ทันสังเกต จึงไม่ทราบว่ามันสวยอย่างไร นอกจากพาพรรคพวกไปดูของมหัศจรรย์ที่ตนเองพบมา แต่คืนนั้นเอง พี่สาวณีย์ (คุณสาวณีย์ บุญบุตร) ถ่ายรูปสถานที่ในวัดหลายแห่ง และพิธีพุทธาภิเษกวัตถุมงคล พอล้างฟิล์มออกมา ปรากฏว่า...

ทุกภาพมีแสงสีประหลาด เป็นเส้นสายสีสรรพ์ต่างๆ กัน สอดกระหวัดกันไปมา สวยงามเป็นอย่างยิ่ง ยายตัวเห็นเข้าก็ร้องลั่นว่า “เหมือนฟ้าแลบที่ตีเห็นเลย...” บางภาพมองเห็นภาพที่ตั้งใจถ่ายอยู่จริงๆ บางภาพมีแต่เส้นสายประหลาดแน่นที่บจนมองไม่เห็นอะไร...

บางภาพเส้นสายถักกันเป็นรูปยันต์เกราะเพชรอย่างสวยงาม บางภาพเป็นอักขระขอมและตัวหนังสือแปลกๆ ช่างภาพหลายรายมาขอดูแล้วว่า หลายภาพสามารถทำขึ้นเองได้ แต่ภาพตัวอักษรและยันต์เกราะเพชรนั้น ไม่มีใครทำขึ้นมาได้ด้วยเทคนิคถ่ายภาพอย่างแน่นอน...!

๕ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุภมฺมปญฺโญ

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๓ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

๓๔. พบพระองค์ที่ ๑๐

พระองค์ที่ ๑๐ เป็นใคร...? มาจากไหน...? มีความสำคัญอย่างไร...? หลวงพ่อ ท่านเล่าให้พวกเราฟังว่า...

ครั้งหนึ่ง...มีโยมนิมนต์ท่านไปงานทำบุญบ้านที่จังหวัดราชบุรี พระที่ได้รับนิมนต์ มีอยู่ด้วยกัน ๙ องค์ มีท่านเจ้าคณะจังหวัดเป็นประธาน แต่พอไปถึงบ้านงาน ปรากฏว่ามี พระอีก ๑ องค์ ไปนั่งรออยู่ก่อนแล้ว...

พระองค์นั้นเป็นพระหนุ่ม ดูแล้วอายุคงจะไม่เกิน ๓๐ ปี รูปร่างหน้าตาดีมาก ผิวขาวอมเหลือง ดูผ่องใสอย่างประหลาด ท่านนั่งอยู่ในตำแหน่งประธาน แม้พระองค์อื่นมา กันครบแล้ว ท่านก็ไม่มีที่ท่าว่าจะลุกจากที่ ท่านเจ้าคณะจังหวัดจึงนั่งถัดมาเป็นคอสอง ตามลำดับไป จนถึงหลวงพ่อก่อนที่นั่งปิดท้ายอยู่...

พอพระองค์นั้นให้ศีล หลวงพ่อก่อนได้ ยินแล้วทิ้งมา เสียงท่านแจ่มใสกังวาน ฟังไพเราะรื่นหู ชื่นใจจนบอกไม่ถูก อักขระทุกตัวถูกต้องชัดเจน เสียงอย่างนี้ในตำราเรียกว่า “โสมสัปมาณิกา” คือ มีเสียงไพเราะเป็นที่ชอบใจ ของบรรดาพุทธบริษัททั้งหลาย...

เมื่อกำลังฉันอยู่ ท่านเจ้าคณะจังหวัดถามว่า บวชมากี่พรรษาแล้ว...? พระองค์นั้น ส่องหนังสือสุทธิให้ดู ปรากฏว่า ท่านบวชมากกว่า ๓๐๐ ปีแล้ว...! ท่านเจ้าคณะจังหวัด ราชบุรีถึงกับพูดไม่ออก เรื่องอื่นที่คิดจะถามเลยไม่กล้าถามต่อ...!

พอให้พระญาติโยมเสร็จท่านก็ลากลับ หลวงพ่อถามเจ้าของบ้านว่านิมนต์พระองค์นี้ มาจากไหน...? เจ้าของบ้านตอบว่า ผมคิดว่ามาด้วยกันกับท่านชะอีก...! เอาละซี...มีเรื่อง จนได้แล้วไหมล่ะ... หลวงพ่อบอกให้เจ้าของบ้านวิ่งไปดูซิว่าท่านไปทางไหน...?

เพิ่งคล้อยหลังลงบันไดไปแท้ๆ บ้านก็อยู่กลางทุ่งโล่ง ไม่มีที่ให้หลบมุมซักหน่อย แต่พระองค์นั้นหายไ้ทางไหนไม่มีใครรู้ อย่างกับท่านเหินดินอากาศ หรือว่าดำดิน ได้อย่างนั้นแหละ เนื่องจากเจ้าของบ้านนิมนต์พระ ๙ องค์ แล้วท่านมาเพิ่มเป็นองค์ที่ ๑๐ หลวงพ่อก็จึงเรียกท่านว่า **พระองค์ที่ ๑๐** ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา...

หลวงพ่อก่อนเล่าเรื่องนี้ให้พวกเราฟังนานมาแล้ว จนซักจะลืมๆ กันหมด อยู่ๆ ก่อน งานประจำปีของวัดท่าซุง ปี ๒๕๒๘ หลวงพ่อก็บอกกับลูกๆ ทั้งหลายว่า งานนี้พระองค์ ที่ ๑๐ จะมาโปรด พร้อมกับบรรยายรูปร่างลักษณะให้พวกเราได้ทราบเอาไว้ อาตมาตื่น เต็นมาก ที่จะได้พบกับพระพิเศษอย่างนี้ ชวนพรรคพวกไปวัดก่อนงานตั้ง ๓ วันนะ...!

หลวงพ่อก่อนให้รายละเอียดเพิ่มเติมว่า จะมีพระดีมาเป็นจำนวนมาก “หลวงตาลา” กับ “หลวงตาบุตร” ก็มาด้วย หลวงตาลารูปร่างสูงใหญ่ผมหงอกประปราย หลวงตาบุตร

ผมเล็ก ผิวคำ อาตมากับพรรคพวกยิ่งตื่นตื่นใหญ่...

วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๒๘ เวลาเช้ามีด...อาตมาตื่นตั้งแต่ตีสาม อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า ตั้งใจเจริญกรรมฐานตามปกติ แต่วันนี้อารมณ์มันแฉะๆ พิกุล นั่งกรรมฐานไม่ได้เอาเลย จึงนั่งแก๊งพรรคพวกจนตื่นนอนไปตามๆ กัน พร้อมกับร้องเพลงจึงมาอยู่คนเดียว...

ธรรมณู (อาจารย์ธรรมณู นาคส่องแสง) ร้องว่า "ไอ้โฮที่ร้องเพลงเชียวหรือ?" แมมมี (ร.ท.หญิงรณีย์ พยุงเวช) ที่นอนอยู่ใกล้ๆ หัวเราะคิก เพราะอาตมาถือศีล ๘ จนผมอมกะหรง อยู่ๆ ยอมศีลขาดร้องเพลงเล่น นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก...!

ทำอะไรใจก็ไม่ยอมสงบ อาตมาจึงตั้งเพื่อนๆ ให้นอนต่อ เปิดประตูออกไปเพื่อจะเดินเล่น ก็พบกับ สามเณรบุญชุ่ม ทาแกง ยืนจ้องเป็งอยู่หน้าห้อง...อาตมาถามว่า "หลวงพี่เณรมีธุระอะไรกับผมหรือครับ...?" ท่านไม่ตอบ หันหลังเดินจากไปเฉยๆ...

สำหรับเณรองค์นี้ (ปัจจุบันคือ ครูบุญชุ่ม ญาณสํวโร วัดพระธาตุดอนเรือง) อาตมาล้อมใส่ท่านมานานแล้ว ทราบว่าท่านเก่งแน่ แต่มาจ้องอยู่ที่หน้าห้องแต่เช้ามีดแบบนี้ ท่านมีอะไรจะบอกไว้หรือเปล่าหนอ...? อาตมาคิดว่า "วันนี้ต้องมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นกับเราอย่างแน่นอน" มันรู้สึกสังหรณ์ใจผิดปกติ ตั้งแต่ตอนที่นั่งกรรมฐานไม่ได้แล้ว...

ประมาณ ๑๗.๓๐ น. เลิกจากการงานของวัดแล้ว พออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยอาตมาก็ชวนพรรคพวก ประกอบด้วย ธรรมณู แมมมี ติว (ร.ท.หญิงสิริพร จอมผา ยศในขณะนั้น) ตุ่ม (จำชื่อจริงไม่ได้) นัน (นันทิญา เหลืองถาวรกุล) แช (ดวงแช คชภูมิ) นิพพา (นิพพา สืบสิงห์) คิม (จงกล แจ่มแจ๋ง) ออกลาดตระเวนกัน...

จุดมุ่งหมายคือ ตามหาพระที่หลวงพ่อบอกไว้ ตอนนี้พระอาคันตุกะมาเป็นร้อยองค์แล้ว ลองสำรวจเผื่อจะโชคดี ได้พบองค์ที่เหมือนกับที่หลวงพ่อบอก จะได้ทำบุญกับท่านก่อนคนอื่น (ขนาดเรื่องทำความดีนะเนี่ย ยังไม่ยอมให้คืนอื่นเกินหน้าเลย...ตุลະ หน่าย...)

จากพระจุฬามณี เดินลัดเลาะเรื่อยมา พบพระหลายองค์แต่ไม่เข้าเค้า บางองค์โดนหมากัดชะเหวอะ ต้องเข้าไปช่วยทำแผลให้กับท่าน (เดียวกับแมมมีเป็นพยาบาลทหารอากาศ) จนข้ามมาฝั่งวัดเก่า ซึ่งตอนนั้นยังเป็นป่าอยู่ (ปัจจุบันคือบริเวณที่ตั้งตึกรับแขกทั้งหมด)

ขึ้นไปปฏิบัติสัณการกับพระหลายองค์ ที่กางกลดอยู่บนศาลาไม้สัก (ปีถัดมาศาลาลงนี้ถูกไฟเผาซะเรียบเลย) พอสมควรแก่เวลาก็กราบลาท่าน ลงจากศาลาเพื่อไปหาพระที่ตั้งใจไว้ พอเดินมาถึงหน้าโบสถ์เก่า อาตมาก็เห็น...

พระหนุ่มองค์หนึ่ง ลักษณะท่าทางดีมาก อายุประมาณ ๓๐ ปี นั่งตัวตรงอยู่

บนตอไม้ ที่ซึ่งท่านนั่งอยู่เป็นที่เด่นมาก อยู่ห่างจากศาลาไม้สักไม่ถึง ๑๐ เมตร อาตมาเป็นคนสายตาดีเป็นพิเศษ (พวกมือปืนต้องสายตาดีกันทุกคน) แต่เชื่อหรือไม?...? อาตมาเดินมาจนเกือบถึงองค์ท่านแล้ว ถึงได้มองเห็นท่านนั่งอยู่กับลูกศิษย์ ๓ คน...!

ในสายตาอาตมา พระที่จะขลังต้องแก่ๆ หน้อย (แบบนี้มีหวังถูกต้มทั้งชาติ) เมื่อเห็นเป็นพระหนุ่ม อาตมาก็จะเดินหนีไป แต่เกิดเรื่องมหัศจรรย์ขึ้น...คือ เข้มันไม่ยอมเชื่อฟัง สั่งให้มันเดินหนี แต่มันกลับพาล็วเข้าไปหาท่าน โดยที่อาตมาฝืนอย่างไรก็ฝืนไม่ได้...!

อาตมานั่งลงกราบท่านอย่างเสียไม่ได้ ท่านก็โอภาปราศรัยด้วย ประโยคแรกซึ่งท่านถามอาตมาคือ “เธอมาจากไหน...?” พรรคพวกทุกคนฟังแล้ว สะดุ้งกันแปดตลบ เพราะไปเหมือนกับที่พระพุทธเจ้าตรัสถามเปสการีธิดาเปียบเลย...!

อาตมาตอนนั้นทั้งมืดทั้งบอดอย่างสนิท โพลไปตอบท่านว่า “หลวงพี่ต้องการแบบไหนละครับ...? ถ้าจากวัดผมมาจากจุฬามณี ถ้าจากบ้านผมมาจากพระโขง...” ท่านยิ้มน้อยๆ กลางว่า “นี่เธอรวนฉันก่อนนะ ขอถามอีกที เธอจะไปไหน...?”

เพื่อนพ้องทุกคนเห็นอึ้งแตกพลั๊ก...แต่อาตมาไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น ตอบท่านว่า “ผมมาหาพระดีครับ” “แล้วเจอไหมเล่า...?” อาตมาตอบเป็นเชิงกระทบกบลาญๆ ว่า “ยังครับ” ความหมายคือ พระดีที่ตามหา ไม่ใช่ท่านอย่างแน่นอน...!

เพราะอะไรจึงมั่นใจอย่างนั้น...? ก็ทันทีที่กราบท่าน อาตมาใช้วิธีดูใจแบบที่หลวงพ่อสอนเอาไว้แล้ว มีดสนิทอย่างนี้เป็นพระดีก็เกินไปละ...(ภายหลังหลวงพ่อบอกท่านชมว่าโง่ดีมาก คนที่เราจะดูใจได้ คือคนที่เสมอกันหรือต่ำกว่าท่านนั้น คนที่มีคุณธรรมสูงกว่าถ้าตั้งใจปกปิด เราจะไม่มีวันได้รู้กำลังใจที่แท้จริงของท่านเลย)

เมื่ออาตมาประกาศสงคราม ท่านก็ลงสนามรบด้วย ลีลาของท่านแม้จะนุ่มนวลแต่ก็สง่างาม เหมือนนราชนั้ยู่สงคราม ถึงลูกถึงคน เปี่ยมไหวพริบปฏิภาณ มีทั้งลูกล่อลูกชน หากว่าอาตมาไม่มีไม้ตาย คือยามคับขันอ้างว่า “หลวงพ่อยังไม่ได้สอน” มีหวังจอดตั้งแต่ยกแรก ท่านต้อนจนฉิว บ่นว่า “ไอ้ลูกลิงนี่เหลือเกิน ดิดมุ่มแล้วมุดดินหนีก็ยังไม่เอา...!”

ลูกเล่นลูกฮาของท่านก็เหลือเกิน พรรคพวกส่งเสียงเฮชอบอกชอบใจ นานๆ ถึงจะมีพระยอมเล่นด้วยซักที ความเกรงท่านแต่แรกหายไปหมด เหลือแต่ความปีติอิมเอิบใจ จึงนั่งเชียร์พระไต่ธรรมะกับชมราวาสาอย่างสนุกสนานเปลือกเปลีน...

จนเกือบสองทุ่ม ฝนเริ่มลงเม็ดเปาะเปาะ ท่านก็ขอตัวไปพักผ่อน อาตมาพาพรรคพวกกลับที่พัก ทุกคนแจ่มใสเบิกบานโดยทั่วหน้ากัน อารมณ์ขุ่นมัวแต่เมื่อเช้า หายขาดเป็นปลิดทิ้ง ยังขบขันกับคำพูดประหลาดๆ บางประโยคของท่านที่ว่า...

“ฉันมาจากวัดที่มีพระ” “ฉันมาที่นี้บ่อย แต่เธอไม่ได้เห็นฉันหรอก ฉันมาหา

ฤกษ์เช้า” “ฉันเป็นผู้ปรารถนาพระโพธิญาณ ทุกวันนี้ก็ยังทำหน้าที่พระโพธิสัตว์อยู่” “ฉันคิดว่าคงจะช่วยใครให้พ้นรกไม่ได้ ฉันมีหน้าที่บอกทางให้เท่านั้น”... ฯลฯ

รุ่งเช้า... วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๘ เป็นวันงานประจำปี พระเถรานุเถระทยอยกันมาตั้งแต่เมื่อคืน บางองค์ เช่น พระพรหมคุณาภรณ์ วัดสระเกษ ถึงกับลงไปนันทน์ ก้วยเดี่ยว ร่วมกับพระทุกองค์ในวัด อย่างไม่ถือองค์เลย...

อาตมาทำหน้าที่ประเคนอาหารพระ พอครบถ้วนดีแล้ว นึกถึงหลวงพี่องค์เมื่อคืนขึ้นมา จึงบอกพี่ประทุม (แม่ครัวกองทุน) ว่ามีพระอาคันตุกะกับลูกศิษย์ อยู่ทางฝั่งวัดเก่าไม่เห็นท่านมาฉันที่นี่ ขออาหารไปถวายท่าน และขอเมื่อลูกศิษย์ท่านด้วย...

พี่ประทุม (เสียชีวิตไปประมาณ ๓-๔ ปีแล้ว) ก็แสนดี รีบจัดอาหารให้โดยเร็ว เป็นเกาเหลาแห้ง ๘ ซาม อาตมาก็ไม่ทราบว่าจะไปได้อย่างไรก็รีบร้อยในเที่ยวเดียวได้อย่างไร ? (แต่ก็เอาไปแล้วละ) ไม่เห็นท่านบนศาลา จึงชะโงกไปดูข้างนอก แล้วก็ได้เห็น...

ข้างศาลาที่อาตมาเพิ่งเดินผ่านมานั้นแหละ ท่านกำลังเดินจงกรมอยู่...อะไรกันวะ? เมื่อก็เดินมาเราไม่เห็นใครเลยที่หัว...รอบศาลาก็ว่างโล่งไม่มีอะไรบัง เราผ่านท่านมาโดยไม่เห็นเลยได้อย่างไรกัน ? ตาถั่วแล้วมั้งดู...?!

แต่ว่างานกำลังยุ่ง กระทั่งเวลาสงฆ์ยังไม่มี กราบเรียนท่านว่า “อาหารวางไว้บนอาสน์สงฆ์ จะฉันเมื่อไรหลวงพี่หาคณะประเคนด้วยนะครับ” ท่านตอบยิ้มๆ ว่า “เดี๋ยวก็มีคนมาประเคนให้เองแหละ...” อาตมาจึงโกยแนบไปช่วยงานที่ศาลา ๒ ไร่...

บนศาลานั้น หลวงปู่มหาอำพัน วัดเทพศิรินทราวาส หลวงปู่ครูบาธรรมชัย วัดทุ่งหลวง หลวงปู่ครูบาไชยวงศ์ วัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม หลวงพ่อบุญรัตน์ วัดโขงขาว กำลังช่วยหลวงพ่อบริจาคอยู่ อาตมากราบท่านทุกองค์ แล้วไปช่วยงานที่ข้างองค์หลวงพ่อบริจาค...

หลวงพ่อกำลังคุยกับ พล.ท.พิจิตร กุลละวณิชย์ และพล.ท.เทียบ กรมสุริยศักดิ์ สองแม่ทัพภาคอยู่ อาตมาแจกหนังสือของขวัญวันรับสมณศักดิ์ แก่ญาติโยมที่มาทำบุญกัน ผู้คนมากันแน่นขนัดไปทั้งวัด ศาลา ๒ ไร่เล็กเกินไปซะแล้ว...!

พระเถรานุเถระมี สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ วัดสามพระยา เป็นประธาน กำลังจะเริ่มเจริญพระพุทธมนต์ พี่สุนันท์ (คุณสุนันท์ เจียรกุล) มากะตุกแซนเสื้อกระซิบบว่า “พระองค์ที่ ๑๐ มาถึงแล้ว อยู่ที่ฝั่งวัดเก่าแน่...!”

อาตมาขนลุกด้วยความดีใจ รีบถามว่าท่านมีลักษณะอย่างไร ? อยู่ตรงไหน ? พอได้รับคำอธิบาย อาตมาก็เป็นกำลัง ลักษณะที่บอกมา มันตรงกับหลวงพี่องค์นั้นนี่นา...! ถามด้วยความไม่มั่นใจว่า “แน่ใจแล้วหรือพี่...?”

“แน่ซิ...เมื่อคืนหลวงพี่วัชรชัย (พระวัชรชัย อินทวโส) เห็นท่านเดินจงกรม เฝ้าลอยพันพันตั้งสูง...แล้วตาใหญ่ (คุณอรุณฤดี ภาณุพิณฑุ) ขอถ่ายรูปท่าน เห็นรัศมี

ออกมาเป็นประกายรุ่งเลย...!” พี่สันทันที่ยืนยันขันแข็ง ขณะนี้อาตมายังลึกลงใจอยู่...

เรื่องของเรื่องก็ต้องพิสูจน์กันหน่อย อาตมาลากพี่น้องฝาแฝดมาทำหน้าที่แทน เหลียวมองหาพรรคพวก เห็นแต่ตัวกับแมมมีสองคนเท่านั้น คัวแชนได้ก็ลากวิ่งลี้ไปเลย อธิบายให้ทราบคร่าวๆ ว่า พระองค์ที่ ๑๐ มาแล้ว มีคนพบท่านที่ฝั่งวัดเก่า...

ที่หอกลองข้างศาลาการเปรียญ ซึ่งอยู่ติดกับหอฉันหลังใหม่แห่งนี้เอง “หลวงพี่” นั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ มีญาติโยมเข้าแถวยาวเหยียด เพื่อเข้าไปทำบุญกับท่าน อาตมาขี้เกียจ เข้าคิวจึงทิ้งเพื่อนทั้งสองเอาไว้ข้างล่าง ตัวเองปีนต้นมะม่วง ขึ้นไปนั่งแปะอยู่ข้างองค์ท่าน เลย...

ท่านเหลือบมาดูนิดเดียว แล้วกล่าวคำพูด ที่อาตมาเข้าใจคนเดียวว่า “มาแล้วรี...? ตอนนี้อยู่เล่นด้วยแล้วนะ...!” อาตมากราบท่านแล้วมองไปรอบข้าง เห็นท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์) พี่ปัด (คุณกัลยาณี ไชยะโท) และใครต่อใครมากันจนแน่นหอกลอง ตัวกับแมมมีก็แสดงปาฏิหาริย์ เหาะขึ้นมา นั่งอยู่ข้างๆ เมื่อไรก็ไม่รู้...!

ตรงหน้าท่านมีถุงใบใหญ่ ญาติโยมที่ทำบุญกับท่าน ต่างเอาปัจจัยหย่อนใส่ถุงจนแทบล้น อาตมาหามายมันนั่นมีชื่อว่า ถ้าท่านไม่เอาไปถวายหลวงพ่อบุญแบบหลวงปู่หลวงพ่อบุญคนอื่นๆ ทำละก็ อาตมาจะ “อัด” ท่านให้หนัก ท่านหันมาพูดยิ้มๆ ว่า “ไม่มีทางหรอก...!”

อาตมาถึงกับสะดุ้ง ท่านรู้วาระจิตผู้อื่นจริงๆ หรือนี่...? เห็นพี่ปัดถือกล้องถ่ายรูปอยู่ อาตมาเลยอาสาถ่ายรูปท่านให้ รับกล้องมาแล้ว อธิษฐานขออนุญาตในใจ ท่านหันมาบอกว่า “ขอให้คนอื่นเขาได้ยินด้วยซิ...!” อาตมาสะดุ้งกล้องแทบหลุดมือ...!

พอถ่ายรูปท่านเรียบร้อย อาตมาก็กราบขอขมาเรื่องศีลสมเด็จพระบรมครู ขอ “ดู” ท่านอีกวาระหนึ่ง คราวนี้เห็นแสงสีทองเป็นกรวยสามเหลี่ยม พุ่งจากข้างบนมายังศีรษะของท่าน มันซักจะยังไง ชะแล้ว ก็เมื่อคืนไม่เห็นแบบนี้หน้า...

อาตมามองเห็นได้สังขมาฏิกของท่าน มีลูกประคำไพล่ออกมาจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า “ถ้าท่านคือพระองค์ที่ ๑๐ จริงๆ และवासนาบารมีของลูกสามารถเข้าถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้จริงๆ ขอให้ท่านแสดงออก ด้วยการมอบลูกประคำให้แก่ลูกด้วยเถิด...”

ท่านยิ้มพลางกล่าวเบาๆ พอได้ยินว่า “ได้ซิ...แต่ไม่ใช่ตอนนี้ละ...คนเยอะ...” ได้ยินแล้วอาตมาหัวใจพองคับอก เป็นท่านจริงๆ ด้วย ไม่น่าเชื่อเลย...ท่านมาโปรดลูกหลานตามที่สัญญาไว้กับหลวงพ่อบุญจริงๆ อาตมานั่งดูท่านรับแขกอย่างเพลิดเพลิน รู้ตัวอีกทีตอนท่านสั่งให้กันคนออกไปก่อน แล้วยกอาหารมาประเคนด้วย ท่านจะได้ฉันชะที่...!

อาตมารีบขอร้องทุกคน ให้ถอยออกไปชั่วคราว แล้วยกอาหารมาประเคนท่าน คนอื่นเห็นอาตมาได้ถวายอาหารท่าน ต่างก็เอาอาหารที่ตนมีอยู่ใส่ถาดร่วมถวาย

ด้วย...ท่านดูเถิดที่พระอรุณพระรังด้วยอาหารแล้ว ถ้ามียิ้มๆ ว่า “นั่นเธอจะเลี้ยงลิงหรือ...?”

อาดมาตีหน้าไม่ถูก ท่านรับประเคนแล้ว ไล่อาดมาไปเฝ้าทางขึ้นเอาไว้ อย่าให้ใครขึ้นมารบกวนตอนนี้ อาดมา ตีว แมมมี นั่งเรียงหน้ากระดาน ขวางอยู่ตรงทางขึ้น สับสนไปหมด เหมือนฝันไปทั้งกำลังตื่นอยู่ (ลองกัดลิ้นตัวเองซักทีซิ...จะได้รู้ว่าไม่ได้ฝัน)

กำลังคิดเพลินอยู่ ก็มีหลวงตาร่างผอมบางองค์หนึ่ง เดินหลีกคนขึ้นมาข้างๆ อาดมา แล้วกราบพระองค์ที่ ๑๐ อย่างนอบน้อม อาดมาเฝ้าคำถาม ๑๐๘ อยู่เต็มสมอง แต่หลุดปากไปแบบโง่สุดซี้ดว่า “หลวงตาชื่ออะไรครับ...?”

“อาดมาคือ โอรอรุณ เทศกมทรัพย์” อาดมาได้ยื่นแทบหงายหลัง สุขยอดหอมดูของเมืองไทยท่านนี้ ที่แท้เป็นพระหรือนี้ หลงเข้าใจว่าเป็นฆราวาสมานาน อาดมาถามท่านด้วยปริศนาว่า “องค์นี้ท่าน ๑๐๐ เปอร์เซนต์แน่นอนครับ...”

“ยิ่งกว่า ๑๐๐ เปอร์เซนต์ซะอีก” หลวงตารุณตอบอย่างหนักแน่น อาดมาเหวี่ยงแตกพลั๊ก...นรกกินหัวแค้นๆ! เมื่อคืนล่วงเกินท่านไว้ขนาดหนักเลย พอดีท่านฉันเสร็จเตรียมให้พร อาดมาคิดว่า ถ้าให้พรไม่ถึงนิพพานละสวยแน่ (เป็นชะอย่างนี้แหละ ไร้ควาย...!)

ท่านให้พรเป็นภาษาไทย โพรเพราะกลมกลืน รื่นหูเป็นอย่างยิ่ง แต่เชื่อหรือไม่อาดมาเองจัดเป็นคนที่มีความจำเป็นเลิศคนหนึ่ง ฟังอะไรครั้งแรกจะจำได้เกือบครึ่ง ถ้าสามครั้งแปลว่าชาตินี้ไม่มีวันลืม แต่จำคำให้พรของท่าน ไม่ได้แม้แต่คำเดียว...!

ท่านบอกว่า “จำไม่ได้ก็ช่างมันเถอะ ถึงเวลาจะได้เอง” อาดมายกถาดอาหารออกมา ไม่ทราบว่าเป็นฉันอย่างไร ไม่ยุบเลยแม้แต่้น้อย ส่งแอ๊ปเปิ้ลให้ตัวกับแมมมีคนละ ๑ ลูก ตัวเองเก็บลูกที่ท่านฉันแหงงไปลงกระเป่า...(คอยคล่าอยู่เรื่อย กลัวยอยแหงงจะหาย...!)

มีผลไม้ประหลาดลูกหนึ่ง ลักษณะคล้ายผลทับทิม แต่ดูเนื้อคล้ายสาลี คล้ายแอ๊ปเปิ้ล ผิวเป็นสีน้ำตาลอ่อน ไม่ทราบว่ามีอิลีกลับที่ไหนถวายมา...อาดมาตัดสินใจถวายหลวงตารุณไป ท่านรับได้ก็หันหลังไปแฉ่วเลย เหมือนกับตั้งใจมารอรับผลไม้ลูกนี้เพียงอย่างเดียว...!

พอไม่มีหลวงตาขวางทาง มีน้อยร้อยก็ยื่นมาทุกทิศทุกทาง คนละหมูปคนละหมับพริบตาเดียวหมดเกลี้ยง แม้แต่ที่ตักลงบนพื้นก็กวาดเรียบ...อาดมายืนงง ดูถาดเปล่าๆ ในมือซึ่งเมื่อกี้ยังมีอาหารเต็มถาด ตอนนี้หายวับไปกับตา ยิ่งกว่าปาฏิหาริย์ซะอีก...!

ท่านบอกให้ทุกคนเปิดทาง ท่านจะไปนั่งที่ศาลาการเปรียญ เงินในถุงท่านให้รวบรวมเอาไปถวายหลวงพ่ พวกอุป-เหรียญของหลวงพ่ที่ญาติโยมถวายท่าน ท่านสั่งให้อาดมาแจกแก่ญาติโยมจนหมด อาดมาขอผ้าขนหนูผืนเล็กจากท่าน ไว้เป็นที่ระลึก ๑ ผืน...

พอท่านออกเดินก็มีคนปูผ้าเป็นทางตลอดแนว เพื่อเก็บรอยเท้าท่านไว้บูชา
อาตมารับปูผ้าชนพื้นเล็กเล็ก ก็กราบขณะที่ท่านเหยียบผ้าพอดี จึงได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์
อีกวาระหนึ่ง ผ้าผืนนั้นกว้าง ๑ ฟุต ยาว ๒ ฟุต เท้าของท่านโตเต็มผ้าพอดี...!

แม้แต่ตกลงสิ่งอยู่ จนท่านเรียกให้อาตมาปูอาสนะ ๒ วาระ จึงได้สติ ปูอาสนะลงที่
มุขศาลา...คลื่นมนุษย์รายล้อมเข้ามา แย่งกันถวายปัจจัยท่าน พรรคพวกของอาตมาก็มา
กันครบ ธรรมบุญขึ้นมาช่วยอาตมานับเงินอีกคน...

นับเงินไปฟังท่านให้พรญาติโยมไป ตกก็ชำเลืองคอยดู ไม่เห็นจะต่างกับคนทั่วไป
เลย เสียงท่านบอกว่า “อย่าดูเลย...ไม่ได้เห็นหรอก” อาตมาหลบตามานับเงินต่อ ท่านพูด
อีกว่า “ไม่เชื่อรี...? ลองคลำดูก็ได้นะ...” ไม่ว่าจะคิดอะไร ท่านเป็นรูปล่องหน้าไปซะหมด...!

พี่วิล (คุณวิไลวรรณ ภูมิภนศ) ติดเครื่องบันทึกเสียงมาพอดี อาตมาขอขยี้มมา
เพื่อบันทึกเสียงของท่าน แต่กดปุ่มเรคคอร์ดไม่ลง ต้องอธิษฐานขอเสียงท่านไว้เป็น
หลักฐาน ที่นั่นตกลง แต่เทปเดินแค่ ๑๐ นาที แล้วหยุดเอง...!

อาตมาต้องขอท่านว่าให้ได้หมดทั้งม้วน เทปก็เดินต่อเอง เอากับท่านซิ...เห็นผู้คนที่
มากันมืดฟ้ามัวดิน อาตมาหวังงานที่ ๒ ไร่ก็หวัง ห่วงลูกประจำที่ท่านจะให้ตามคำขอ
ก็หวัง จนท่านต้องหันมาบอกเองว่า “ร้อนตัวได้ แต่อย่าร้อนใจ”...

อาตมาอายุท่านแทบแยะ มีอะไรอยู่ในใจท่านพูดออกมาซะหมด จึงเอ่ยปากบอก
ท่านไปตรงๆ ว่า “ขอลูกประจำของหลวงปู่เกิดครับ ผมจะได้นำญาติโยม กราบขอขมา
หลวงปู่ซะทีเดียว” ท่านบอกให้ขอขมาก่อน อาตมาจึงนำญาติโยมกราบพระ และกล่าว
คำขอขมาดังนี้

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ภันเต ภาคะวา ข้าแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เจริญพระพุทธานุภาพ
กรรมอันใดที่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายได้ล่วงเกินไปแล้วต่อพระพุทธ พระธรรม พระ
สงฆ์ จะด้วยกาย วาจา หรือใจ กิติ จะโดยต่อหน้าหรือลับหลัง รู้หรือไม่รู้ เห็นหรือไม่
เห็น ทราบหรือไม่ทราบ เจตนาหรือไม่เจตนา จะโดยต่อหน้าหรือลับหลังกิติ...

ลูกทั้งหลายขอกราบขอขมากรรมนั้น ต่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ขอ
องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า โปรดเมตตาอดโทษนั้นแก่ลูกตั้งแต่บัดนี้ トラบทั่ว
เข้าสู่พระนิพพานด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า...

อะระหัง สัมมาสัมพุทธโธ ภาคะวา พุทธัง ภาคะวันตัง อะภิวาเทมิ

สวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม ธัมมัง นะมัสสามิ

สุปฏิปันโน ภาคะวะโต สวาจะกะสังโฆ สังฆัง นะมามิ

พอกราบพระเรียบร้อยแล้ว ท่านก็กล่าวตอบว่า “ขอบใจ...ขอบใจ เทวดาลิขิตน้อยๆ ทั้งหลาย ที่มีแก่ใจขอขมาต่อเรา...” ท่านยินดีโอหสิกรรมทุกประการ ขอให้ทุกคนตั้งใจปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานของตนเถิด...

ตลอดเวลาที่ปฏิสังขรณ์กับญาติโยม เสียงของท่านแจ่มใสกังวาน สีสานุ่มนวลชวนมอง แต่แฝงด้วยธรรมะอันลึกซึ้ง...ใครกราบขอพรท่านก็ให้ ใครจะ “ดูใจ” ท่านก็ปราชญ์ทุกคนต่างอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว ที่ท่านรู้วาระจิตไปเสียทุกอย่าง...

“พรใดในหล้าว่าประเสริฐ จงบังเกิดแก่เธอทั้งหลาย...” “รักษาศีลให้ประเสริฐ ทำสมาธิให้เลิศ ทำปัญญาให้บริสุทธิ์...” “คำว่าบารมีแปลว่ากำลังใจ จะมาขอบารมีฉันทำไม? ทำให้มีให้เกิดขึ้นกับตัวเองซิ ถ้าบารมีขอกันได้ ฉันก็กลายเป็นบารจนเท่านั้นเอง...”

“นิพพานไม่ใช่ภาษาพูด ไม่ใช่ภาษาเขียน เป็นภาษาใจ ถ้าอยากไปนิพพานให้เร่งปฏิบัติ เร่งชวนช่วย เร่งหาธรรม ใครทำใครได้ไม่มีใครทำแทนกันได้...” “พวกที่คิดว่าตัวเอง “แวนดา” ดินะ อย่าพยายามดูเลย เดี่ยว “แวนแตก” แบบเมื่อคืนนี่อีก...”

“เธอกับฉันมีธรรมเสมอกัน คือมีความตายเหมือนกัน มันต่างกันตรงไหนล่ะ...?” ที่ได้ยินทุก ๓-๕ นาทีคือท่านบอกว่า บัจฉัยทั้งหมดที่ถวายมา ท่านจะมอบให้หลวงพ่อกับทำอะไรบ้าง ขอให้ทุกคนโมทนา ท่านเน้นเรื่อง บัณฑิตานุโมทนาด้วย มาก...

ผู้ที่ขอถ่ายรูป ท่านถามว่า “ถ่ายไปทำไม...? ถ่ายไปแล้วเธอไม่ตายรี...?” เลยไม่มีผู้ใดกล้าขออีก จนกระทั่งถึงน้องเพชร (สรัญญา แสงศิริณ) อาตมาจึงตอบแทนว่า “ขอไว้เพื่อเป็นอนุสติครับ...” นั่นแหละ...ท่านจึงยอมให้ถ่ายได้...

จนเวลาใกล้เที่ยงเต็มที ท่านจึงมอบหมายให้อาตมากับบรรรมณูญนำบัจฉัยและสิ่งของทั้งหมดไปถวายหลวงพ่อกับ ขึ้นไปบนศาลา ๒ ไร่ งานเขาเลิกกันแล้ว แต่หลวงพ่อยังนั่งรออยู่ พอเห็นหน้าท่านก็ถามว่า “ไอ้หนูเอ๊ย...เอามาจากไหนหว่า...?”

“หลวงปู่ที่ฝั่งวัดเก่าริมน้ำ ให้นำมาถวายหลวงพ่อกับ...” “เออ..ใช่... ใช่...องค์นั้นแหละ...” หลวงพ่อบอกเหมือนรับรอง ว่าเป็นท่านแน่นอน อาตมากราบลาออกมาหาอาหารรองท้อง มันหิวจนไส้ก็ พรอคพวกก็แยกย้ายกันไป ตอนนั้นเล่นบทตัวใครตัวมัน...

ว่าจะพักผ่อนแต่ใจหนึ่งก็หิว เลยกลับไปฝั่งวัดเก่าอีก พบพระองค์ที่ ๑๐ ท่านย้ายไปนั่งที่โคนโพธิ์ มีญาติโยมล้อมแน่นเช่นเดิม อาตมาสังเกตทำที่อยู่ห่างๆ ดูท่านแปลกไปมาก บางทีก็ดูเป็นองค์ท่าน บางทีก็ไม่ใช่ท่าน ไม่ทราบว่าอุปาทานไปหรือเปล่า...?!

จนประมาณบ่ายสามโมง ท่านไล่ทุกคนให้หลีกไป แล้วไปนั่งพักที่ริมศาลาการเปรียญ ด้านติดกับแม่น้ำ อาตมาตามไปทวงลูกประจำ ท่านล้วงพวงลูกประจำออกมา พลังกล่าวว่า “นี่เป็นของโบราณ ฉันทำด้วยมือของตนเอง ฉันจะให้เมตตาที่ ๑๐๙ แก่เธอ...”

ท่านดิงลูกประจำเมตตาที่ ๑๐๙ ออกจากสาย แต่ดิงไม่ออก นายตีแวน (ปัจจุบันนี้

ท่านคือ พระนิตี สุภมมสุนทรโร) ใช้กรรไกรตัดฉับเข้าให้ ลูกประคำทั้งสายเลยขาดกระจาย หล่นลงเกลื่อนพื้น ผู้คนกรุกกันเข้ามาเก็บ ธรรมเนียมร้องห้าม แต่ท่านบอกว่า...

“ช่างเขาเถอะ...ใครมีบุญเขาก็ได้ไปเอง...” ไม่น่าเชื่อที่ลูกประคำมากมายปานนั้นมีน้องเป้ (รังสีมา แสงศิริชัย) เก็บได้ ๒ เม็ด หลวงพี่ชัยวัฒน์ (พระชัยวัฒน์ อชิโต) เก็บได้ ๑ เม็ด นอกนั้นอัตราานไปไหนหมดก็ไม่รู้...!

พอส่งเม็ดประคำให้อาตมาแล้ว ท่านก็ออกเดินตรงไปยังโบสถ์ใหม่ อริยาบถการเดินดูแผ่วพริ้วนุ่มนวล เหมือนกับท่านลอยไปอย่างนั้นแหละ ผู้คนบูชาให้ท่านเหยียบเป็นทาง บางคนหาผ้าไมทัน ถึงกับถอดเสื้อลงปูให้ท่านก็มี...!

ท่านไหว้พระประธานที่หน้าโบสถ์ แล้วหันหน้าไปทั้งสี่ทิศ ยืนสงบนิ่งอยู่ทิศละอึดใจหนึ่ง ก่อนจะหันมาถามอาตมาว่า “เธอรู้ไหม ฉันทำอย่างนี้เพื่ออะไร...?” “ขอความกรุณาอธิบายเพื่อความกระจ่างด้วยครับ...” ท่านตอบว่า...

“ฉันทำอย่างนี้เพราะปรารถนาให้สัตว์โลกในทิศทั้งสี่ มีความสุขเสมอหน้ากัน” อาตมาถามว่า “ทิศสุดท้ายหมายถึงองค์หลวงปู่ไข่มุขไหมครับ...?” ทิศเหนือคือทิศอุดร อาตมาหมายความว่า ท่านคือ หลวงปู่ใหญ่โลกอุดร ท่านตอบว่า “เธอเข้าใจผิดแล้ว...”

อาจารย์ประเสริฐ เกษตรเอี่ยม ขออนุญาตไปส่งท่าน ท่านถามว่า “เธอแน่ใจแล้วหรือว่า จะไปส่งฉันได้ตลอด...?” “ผมส่งหลวงปู่ยันนิพพานเลยครับ...!” ตอบได้เด็ดขาดมาก น่าเสียดาย ที่ไปแค่กลางทาง ท่านก็เล่นกล หายไปต่อหน้าต่อตาชะง่อนนั้นแหละ...!

หลวงพ่OMETตาให้ความกระจ่างว่า “ฉันยืนยันองค์เดียวนะ องค์ที่ใต้ต้นโพธิ์ริมน้ำคือพระองค์ที่ ๑๐ องค์อื่นฉันไม่รับรอง” อาตมาเชื่อ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ตอนนี้เอง แต่ท่านไปถึงปากฟ้าป่าหิมพานต์ไหนแล้วก็ไม่รู้...? อีกนานไหมหนอ...กว่าจะได้พบท่านอีก...!?

ภายหลังหลวงพ่Oได้สร้างศาลาประดิษฐานรูปปั้นของท่าน ไว้ที่โคนโพธิ์ริมน้ำเพื่อให้ญาติโยมได้กราบไหว้บูชา เท่านั้นยังไม่พอ ยังสร้าง มณฑปแก้ว เป็นที่ประดิษฐานรูปหล่อของท่าน และพระองค์ที่ ๑๑ อีกหลังหนึ่ง งานหล่อรูปของท่าน ผู้คนแห่กันมาเม็ดฟ้า ม้วนดิน บริจาคทองคำช่วยหล่อรูปของท่านได้ถึง ๒๒ กิโลกรัม...!

ผ้าพิมพ์รอยเท้าของท่าน อาตมามอบให้น้องแสงชัย (แสงชัย เพชรชื่นสกุล) ไปบูชา เมื่อคราวเดินทางไปทำงานที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย ส่วนลูกประคำนั้น อาตมามอบให้กับ ติว (ปัจจุบันคือ น.ต.หญิง อิศรา กิติธีระกุล) เป็นของขวัญแก่ลูกในท้องของเธอ...

หลังจากนั้นไม่นาน เจ้าแก้ววิทย์ (คุณสุวิทย์ สวรรค์กสิกร) ไปพบพระองค์หนึ่งที่รูปร่างหน้าตา คล้ายพระองค์ที่ ๑๐ มาก พระองค์นั้นท่านก็รับสมอ้างด้วย หลวงพ่O ท่านบอกว่าไม่ใช่ แต่อาตมาขอพบพิสูจน์ทราบ จึงเดินทางไปดูด้วยตาตนเอง...

เห็นปุ๊บก็รู้ว่าไม่ใช่ เพราะสีลาไปกันคนละโลกเลย แต่การพิสูจน์ครั้งนั้นเป็นเหตุให้อาตมาถูกเข้าใจผิด หว่าสมรู้ร่วมคิดกับพระองค์นั้นหลอกเอาทรัพย์สินเงินทองจากลูก

ศิษย์หลวงพ่อกิ่ง ทั้งที่พวกเขาไปทำบุญกันเอง อาตมาไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับแม่แต่คนเดียว...!

สู้ทนให้เขาเข้าใจผิดไป เพราะจำลี้ลาหลวงพ่อกิ่งได้ “ใครว่าร้ายท่านไม่เคยได้ตอบ ไม่แก้อ้าว ปล่อยให้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์” ในที่สุด บรรดาผู้ที่ตัวนลงความเห็น ต่างพากันยิ้มแหยๆ เวลาเห็นหน้าอาตมา แต่ยังไม่ทำ จะขอโทษสักคำก็ไม่มี นี่แหละมนุษย์...!

ลูกกราบขอบารมีองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้โปรดช่วยสงเคราะห์ให้ทุกท่านที่ได้พบกับพระองค์ที่ ๑๐ กิติ หรือ อ่านพบและเลื่อมใสในองค์ท่านก็ดี จงเป็นผู้มีจิตอันเข้าถึงธรรมโดยถ้วนหน้ากัน ธรรมอันใดที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรรลุแล้ว ขอทุกท่านจงเป็นผู้มีส่วนเห็นธรรมนั้น ในชาติปัจจุบันนี้เทอญ...

องค์ไตรพระสัมพุทธ สุธิวสุทรสันดาน

ดัตตมุสิกิเลสमार บัหมันมิหมองมัว

หนึ่งในพระทัยท่าน ก็เบิกบานคือดอกบัว

ราตรีพันพิ้ว สุวคณกัจจ

องค์ไตรประกอบด้วย พระกรุณาตั้งสาคร

โปรดหมู่ประชากร มละโสมกันดาร

ชี้ทางบรรเทาทุกข์ และชี้สุขเกษมศานต์

ชี้ทางพระนฤพาน อันพ้นโศกวิโยคภัย....๗

นตถิ เม สรณํ อณฺญํ พุทฺโธ เม สรณํ วรํ

นตถิ เม สรณํ อณฺญํ ฐมฺโหม เม สรณํ วรํ

นตถิ เม สรณํ อณฺญํ สงฺโฆ เม สรณํ วรํ

เอเตน สจฺจ วชฺเชน โหตุ เม ชยมจฺฉลํ...๗

๖ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

บันทึกเพิ่มเติม ภายหลังพระรูปที่รับสมอ้างว่าเป็นพระองค์ที่ ๑๐ ไปสร้างวัดอ้อยน้อยธรรมอิสระ ที่อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม แล้วหลวงพี่ชัยวัฒน์ยังไปรับรองกับบรรดาลูกศิษย์หลวงพ่อกิ่ง “องค์นั้นแหละ พระองค์ที่ ๑๐...”

เมื่อเป็นดังนั้นจึงมีลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อกิ่งจำนวนมากแห่กันไปหา ท่านเองก็พลอยรับสมอ้างไปกัณโหมโต จนท้ายสุด ท่านสะดุดคำพูดตัวเอง เลยต้องลาสิกขาบท แล้วบวชใหม่ เพื่อให้พ้นจากข้อหาโกธพราชา ปัจจุบันนี้ท่านมีชื่อเสียงมากทีเดียว แต่ผู้ที่ไปหาต้องทำใจกับจริยาบางอย่างที่เป็นเฉพาะตัวของท่าน ถ้าคิดจะหาประสบการณ์ก็ทดลองไปดูได้

๘ กรกฎาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญโญ

๓๕. ฤกษ์เทวดาหลอก

เคยได้ยินแต่ฤกษ์ผีหลอก มีคนฤกษ์เทวดาหลอกด้วยหรือ...? มีซีจ๊ะ...อาตมาเองนี่แหละที่ถูกละหลอกอย่างจังหนับเลย อะฮ้า...อะฮ้า...ไม่อยากจะถึงความโง่ของตนเอง แต่เมื่อมันแพลมออกมาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าไม่เล่าเดี่ยวแม่ตีตายเลย...ฮี้...ฮี้...

เทวดาเขาหลอกสนิทใจจริงๆ ถือว่าศักดิ์านภาพมาก ปลอมตัวเก่งเลยหลอกต้มเขาเรื่อยไป กรรมสนองเข้าซักรวันหนึ่งหรือก่น่า (อาฆาตล่วงหน้าไว้เลยซีเฮ้อ...) หลวงพ่อเอง ท่านโดนมาหลายวาระด้วยกัน ท่านเล่าให้ฟังว่า...

ครั้งหนึ่ง ท่านไปรุดงค์กับหลวงพ่อกิ่งสององค์ ออกจากวัดบางนมโคตัดเข้าสุพรรณบุรี บั๊กกลที่บ้านไร่รถ ๑ คีน รุ่งขึ้นตรงเข้ากาญจนบุรี (สมัยนั้นแค่สุพรรณก็ดองเลือดซ้างแล้ว ถ้าถึงเมืองกาญจน์แปลว่าไม่ต้องการเห็นหน้ามนุษย์กันล่ะ...)

ป่าเมืองกาญจน์นี่เอง ที่หลวงพ่อดีใจเข้า พอพบที่โหดก็บั๊กกลดเจริญกรรมฐานตามแบบที่หลวงปู่ปานท่านสอนมา รุ่งเช้าออกบิณฑบาต กลางป่าดงดิบนั้นแหละ มีเด็กหญิงตัวเล็กๆ อายุซัก ๑๓-๑๔ ปี (ถ้าเป็นสมัยนี้ ก็ตัดจรีตเป็นสาวแล้ว...) มาใส่บาตรทุกวัน...

อีหนูหน้ามอมมีแต่ซ้างกับดอกไม้เท่านั้น บ้านช่องของเธอก็ไม่เห็นว่าอยู่ทางไหน (ป่าตอนนั้นเป็นป่าดงดิบ ต้นไม้สูงลิบลิวมีใบแต่นบยอด ซ้างล่างเหมือนเสาไปตั้งไว้ มองไปที่เห็นไกลเป็นกิโลเลย) หลวงพ่อเล็กลงทุนเดินหาบ้านของเธอก็ไม่พบ...

วันที่สาม...หลวงพ่อกิ่งทงสงสัยไม่ไหว ถามว่า “หนู...บ้านอยู่ไหนจ๊ะ...?” เธอไม่ตอบ หัวเราะเสียงดัง แล้วเดินหายไปไหนไม่รู้ ไม่ออกมาใส่บาตรอีกเลย หลวงพ่อทั้งสามอดแทบตาย ต้องฉันยอดต้นประาะป่าประะทั้งหัว...

อดซ้างได้สามวัน ทุกองค์ “เห็น” หลวงปู่ปานมาหา บอกว่าเด็กหญิงนั้นเป็นเทวดา ต่อไปจงอย่าสนใจเรื่องอื่น เขาจะมาจากไหนก็ช่าง ใส่บาตรให้เรามิซ้างกนก็พอแล้ว พรุ่งนี้ให้ออกบิณฑบาตใหม่ เธอกับเพื่อน ๆ จะมาใส่บาตรให้...

รุ่งเช้าเธอมากับเพื่อนหลายคน แต่งตัวมอมแมมเหมือนเดิม พอเห็นหลวงพ่อกิ่งสามเธอก็ยิ้ม (ยายนี่สมน้ำหน้าทีพระอดซ้าง...) แต่หลวงพ่อกิ่งสามไม่ยิ้มด้วยแล้ว ก้มหน้าก้มตารับบาตรอย่างเดียว โดนเข้าไปครั้งหนึ่งเข็ดไปนาน...

หลังจากนั้นก็บั๊กกลแฉนั้นแหละ (มีคนเลี้ยงแล้วนี่ จะดีรินไปไหนล่ะ...) อยู่ตามถ้ำบ้าง อยู่ตามโคนไม้บ้าง ตั้งแต่เดือนอ้าย จนใกล้ถึงกลางเดือนหก วันหนึ่ง...มีผู้ชาย ๔ คน รูปร่างล่ำสัน ผิวดำ ผมหยิก ตรงเข้ามาหา ร้อยวันพันปีไม่เคยเจอ อยู่ๆ ก็ไผ่ลมาต้อๆ...

พวกเขาบอกว่า บริเวณนี้จะมีฝนตกหนัก ๓ วัน ๓ คีน นิมนต์หลวงพ่อกิ่งสาม

ย้ายไปพักที่ภูเขาด้านทิศตะวันตก ที่นั่นมีถ้ำใหญ่ น้ำท่วมไม่ถึง เรื่องอาหารการกินไม่ต้องห่วง พวกเขาจะหามาให้ (รู้ด้วยว่าห่วงเรื่องกิน นำชายหน้า แขน...))

คราวนี้หลวงพ่อกำลังสามเณรไม่ยอมให้หลอกง่ายๆ อีกแล้ว สังเกตว่าพวกเขาตาแดงและไม่กระพริบตา ก็มั่นใจว่าเป็นบริวารท้าวเวสสุวรรณปลอมตัวมา จึงแก้งัดถามว่า “รู้อย่างไรว่าฝนจะตก เขาบอกว่า อยู่แถวนี้มานานจนรู้ดี (ไปได้สินๆ เลย...))

หลวงพ่อกำลังสามเณรตามไปก็พบถ้ำใหญ่ อยู่ใต้ผาชะงอก พอเข้าไปฝนก็ตกพอดี มันตกสามวันสามคืนจริงๆ หนักบ้างเบาบ้างสลับกันไป ไม่มีขาดเม็ด...พอเวลาเช้าก็มีคนมาบ้างก็หญิง บ้างก็ชาย หนุ่มสาว เต่าชะแรแก่ชรา มีครบ ลู่น้ำมาใส่บาตร...

หลังนั้นแล้วเขาก็ชวนคุย สารพัดเรื่องที่จะสรรหามา ตอนหนึ่ง...หลวงพ่อกถามเขาว่า “บ้านอยู่แถวนี้กันทุกคนเลยหรือ...?” เขารับคำว่าใช่ หลวงพ่อดรณทนไม่ไหวเลยพูดตรงๆ ออกไปว่า “นี่คุณ...ตั้งแต่คุณมาจนบัดนี้ คุณยังไม่กระพริบตาเลยนะ...”

พวกเขาตาเขาไม่ต้องกระพริบตากันหรอก (แต่ถ้าไปจ้องจริงๆ เดี่ยวพวกเขากระพริบให้ดูชะง่างนั้นแหละ...) พวกเขาบอกว่า “อ้าว...ท่านรู้แล้วก็ไม่บอก เล่นเอาพวกผมหลงแสดงพระเดชตั้งนาน...” เลยได้หัวเราะกันครั้นแครง แต่คราวนี้ไม่อดข้าวแะ...

นี่เป็นลวดลายที่เทวดาเขาหลอกต้มกัน อีกครั้งหนึ่งหลวงพ่อดอนที่ป่าเมืองกาญจน์ เช่นเคย ท่านเล่าว่า...ประมาณหกโมงเย็นก็บักกลด ปรากฏรัศมีสี่เหลี่ยมจตุรัสมาครอบคลุมไปทั่วบริเวณ ทั้งกลดทั้งจีวรดูเขียวไปหมด กินเวลานานทีเดียวกว่ารัศมีสี่เหลี่ยมจะจางไป...

หลวงพ่อกถามพระภุมิเจ้าที่ว่าเป็นแสงอะไร ท่านบอกว่า เป็นแสงของ เหล็กไหลที่อยู่ในถ้ำใกล้ๆ นี้เอง หลวงพ่อกขอให้เข้าไปดูหน่อย ท่านบอกว่าพรุ่งนี้เช้าจะพาไป หลังนั้นเช้าจะมารีบ ขอให้หลวงพ่อกเตรียมตัวให้พร้อมก็แล้วกัน...

ถึงเวลามีชายชาวป่าคนหนึ่ง นุ่งกางเกงขาสวมสามส่วน มีผ้าขาวม้าพันหัว ถือมีดขอมหาหนึ่งด้าม มาถึงก็ชวนว่า “ไปกันเถอะ...” หลวงพ่อกถามว่าจะให้ไปไหน เขาว่า “อ้าว...ก็จะพาไปดูเหล็กไหลอย่างไรเล่า...” หลวงพ่อกบอกว่าเสียท่าเขาจนได้...

นึกว่าจะมาเป็นเทวดา เล่นมาชะงัดโทรมแบบนี้ใครจะไปจำได้ ถูกต้มสุกสนิทไปเลย เขาถางต้นไม้ที่ขึ้นรกใกล้ๆ ที่บักกลด เห็นสีปากทางเข้าไป ได้พบโคตรเหล็กไหลก่อนเท่าหม้อข้าว ลองเอาเทียนลนลนมันก็ยี่ดลลงมา พอเอามือแตะมันหอบบักกลับไปเป็นก้อนอย่างเดิม...

หลวงพ่อกถามว่ามีวิธีตัดมัย...? เขาบอกว่า มี ใช้คาถาตัด “แต่ผมบอกท่านไม่ได้หรอก เพราะผมมีหน้าที่รักษาเหล็กไหลก่อนนี้ครับ...” เป็นอันว่าไม่ต้องคุยกันต่อ จากที่เล่ามาแสดงให้เห็นว่า ถ้าเทวดาจะหลอกใครละก็ พอหลอกได้สนิทแล้วก็...

เอาตมาเคยถูกแม่ยายแฉ้ว (เด็กในร้านอาหารที่วัด) ต้มชะเป็อยเหมือนกัน ตอนนั้น

อาดมาเพิ่งบวชได้ไม่นาน ได้รับนิมนต์ไปงานทำบุญ ๗ วันหรือ ๑๐๐ วัน ก็จำไม่ถนัด กำลังสวดมนต์อยู่เห็นอธิษฐานกายของหญิงชราคนหนึ่ง รูปร่างท้วมเล็กน้อย แต่งเนื้อ แต่งตัวชะสุตโทรมเลย มาถึงก็ขอส่วนกุศลเอาต้อๆ ...

อาดมาบอกเขาไปว่า “เจ้าชอบ้านกำลังทำบุญเลี้ยงพระ เตียวโหมทนาบุญกับเขาซี” ผียายแก้ตอบไปคนละเรื่องว่า “โกที่เขากงเลี้ยงท่าน มันไม่ได้ตายเองเจ้าคะ” อาดมางไปครู่หนึ่งจึงนึกออกว่าหลวงพ่อกเคยสอนว่า...

“งานบุญใดก็ตาม ถ้าเจ้าภาพเริ่มต้นด้วยบาป เช่น มีการฆ่าสัตว์เพื่อทำอาหาร หรือมีการเลี้ยงเหล้า เป็นต้น ผีเขาไม่ยอมโหมทนาด้วยอย่างเด็ดขาด เพราะนอกจาก จะไม่ได้บุญแล้ว ยังจะเดือดร้อนเพราะโหมทนาบาปซะอีก...”

อาดมาจึงอุทิศส่วนกุศลให้ ยายผีนั้นโหมทนาบ๊อบ กลายเป็นนางฟ้าสวยแพรวพราว หายตัวแวบไปทันที อาดมาเพิ่งรู้ว่าถูกหลอกอย่างจังเบอร์ เพราะถ้ากล่าวปากจริงจะมาได้ ภายหลังสอบถามดูจึงรู้ว่า ลักษณะอย่างนั้นคือแม่ของยายแฉ่วเอง...

นี่ยังจับได้แม้จะไล่ไม่ทัน ครั้งที่โดนต้มเปื่อยจริงๆ คือ ครั้งที่ **พระองค์ที่ ๑๐** เสด็จมางานวัดท่าซุงนั้นแหละ มีชายหนุ่มตามมาด้วย ๓ คน มีคนหนึ่งที่อาดมาตามพบที่หลัง แสดงว่าไม่ใช่พ่อเทวดาตัวดี แต่อีกสองคนนี่ซี...

คนหนึ่งหุ่นแบบอาเสี้ยเลย ใส่เสื้อแขนยาวสีขาว กางเกงขายาวสีเทา อีกคนหนึ่ง นุ่งกางเกงสีเขียวขี้ม้า ใส่เสื้อยืดลายพรางเหมือนทหารนั่งรวมกลุ่มกับนายหนุ่มที่เป็นคน แท้ๆ ดูอาดมาปะทะคารมกับพระองค์ที่ ๑๐ ท่าน...

ขณะที่ทุกคนเกิดความมั่นใจในอารมณ์ ส่งเสียงเฮฮาขบใจ มีแต่พ่อสองคนที่นั่งยิ้ม อยู่เฉยๆ (มาตอนนี้เพิ่งนึกได้ เขายิ้มเยาะเรานี้หว่า) คงจะสมเพชเวทนา ที่อาดมาหูหนวก ตาบอด ไปดวลกับพระชั้นบรมครูอยู่ได้ (มันน่า...หนัก...!)

เมื่อพระองค์ที่ ๑๐ จะกลับ ท่านให้เรียกหา “คน” ทั้งสอง อาดมาเห็นแต่นายหนุ่มคนที่มาพบที่หลังเท่านั้น อยู่ๆ อีกสองคนก็เดินออกมาจากหลังต้นโพธิ์ ทำท่าเหมือนกับเพิ่งได้ยินเสียงเรียก (ตีหน้าตายสนิทเป็นบ้าเลย...)

ดอนขึ้นรถอาจารย์ประเสริฐนั่นเอง พ่อเทวดาเห็นอาดมาไม่หายโง่ซกที่ จึง ออกมาให้เห็น โดยอาดมาเห็นแต่พระองค์ที่ ๑๐ กับ**พระสมาน**เท่านั้น อีกสองพระหนอ ไม่ทราบจะไปอยู่ชัอยู่ที่ไหน “เอ๊ะ...ลูกศิษย์หลวงปู่หายไปไหน...?” อาดมาถามเพื่อน ยายตัวปัจจุบันคือ **น.ต.หญิงอริศรา กิติธรรกุล** ตอบว่า “อยู่ในรถนั่นไง นะ...เขายิ้มให้ฉัน ด้วยละ...”

อาดมามองจนตาแทบประทุก็ไม่เห็นใครซกคน ฝ่ายยายตัวก็ยืนยันเสียงแข็งว่ามี แน่ๆ (ยายนี้เขาโกหกไม่เป็นหรอก โง่กว่าอาดมาตั้งเยอะ...ฮิ...ฮิ...) พออาจารย์ประเสริฐ ถูกพระองค์ที่ ๑๐ เล่นกลทั้งไปต้อๆ กลับมาถึงวัด จึงมีการสอบถามกันเป็นการใหญ่...

อาดมาถามพระสมาน (ลาสิกขาไปแล้ว) ท่านก็ยืนยันว่า ทั้งสอง “คน” นั่งไปด้วยกันแน่ รถของอาจารย์ประเสริฐคันนี้แค่แมวดิ้นตาย เบาะหลังถ้านั่งสามคนก็แทบจะชီးคอกัน อาตมาถามว่า “เบียดกันมัยครับ...?” ท่านว่า “หลวมๆ นั่งสบายๆ ...!”

เมื่ออาดมากราบเรียนถามหลวงพ่อก่อน ท่านหัวเราะอย่างอารมณ์ดี บอกว่าทั้งสององค์ เป็นอินทกะของท้าวเวสสุวรรณ นั่งมองอาดมาตาไม่กระพริบเป็นชั่วโมงๆ ทนความโง่ของอาดมาไม่ไหว ก่อนจากเลยทิ้งท้ายให้รู้ตัว (แต่ก็ยังไม่หายโง่ แอ้...)

อาดมาก็บอรรถมนูญ (อาจารย์ธรรมนูญ นาคส่องแสง) ถูกคนเข้าใจผิดคิดว่าเป็นท่านอินทกะทั้งสองอยู่นานนับเดือน กว่าเขาจะยอมรับว่า อาตมาเป็นคนปกติเหมือนพวกเขา ส่วนพ่อก็ตวาดาทังสองสบายไปเลย ยายตัวเขาอุทิศส่วนกุศลให้ทุกครั้งที่ทำบุญ แถมยังมากุญแจว่า “เทวดานะเธอ ...ฉันเคยคุยด้วยมาเป็นวันๆ เลยละ...” เอากับแม่ชี...!

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสถึงเทวดาทุกบ่อย บรรดาพระอรหันตสาวกก็พบกับเทวดาเป็นประจำ แต่ยังมีท่านที่เขายกย่องว่าเป็นปราชญ์ พยายามบิดเบือนคำสอนขององค์สมเด็จพระบรมครู ว่าเทวดาไม่มี พรหมไม่มี นิพพานสูญ...

พวกนี้ต้องให้ยายตัวเจริญพรให้ชั๊กชุต จะได้ไม่ขยายความโง่ของตนออกมาอีก เลวชะเทวดาไม่มอง ดันมาหาว่าท่านไม่มี น่าจะโดนบาทบาทของท่านชั๊กชุต จะได้รู้สำนึก แต่ก็นั่นละ คนเราจะโง่หรือฉลาด อยู่ที่ครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอน ท่านได้รับการอบรมมาอย่างนั้น ท่านก็ต้องเชื่ออย่างนั้น เป็นเรื่องที่น่าสงสารมากกว่า...!

๑๐ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุภมมปญโญ

๓๖. พระหกกษัตริย์

สมัยยังหนุ่มๆ (แอ้...ยอมรับว่าแก่แล้ว) อาตมาออกเสาะหาพระเครื่องเป็นการใหญ่ จนไปเจอดีจากหลวงปู่ฝั้น อาจาโร ท่านว่า “ตินอก เอาไปเดี๋ยวก็นั่นหาย เอาดีในขี...” ดีในของท่านคือ “พุทโธ” ท่านว่าคำเดียวคุ้มได้ทั้งสามโลก...

หลวงปู่ให้ของดีแบบนั้น อาตมากลับไม่ชอบใจ (จะเอาอะไรกับเด็กโง่แต่อดฉลาด) เทียวเสาะหาเรื่อยไป หมัดเงินหมัดทองไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร แต่พระแบบที่อยากได้กลับไม่ได้อีกที พระที่ว่าคือพระเครื่องของ หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค จังหวัดพระนครศรีอยุธยา...

หลวงปู่ปานนั้น นอกจากจะมีชื่อเสียงทาง รักษาโรค และ เป่ายันต์เกราะเพชรแล้ว เครื่องรางของขลังอื่นๆ ของท่าน ก็มีชื่อเสียงเลื่องลือไม่แพ้กัน โดยเฉพาะพระดินเผาชุดที่เรียกว่า พระหกกษัตริย์ เป็นที่สรรหาของเหล่านักสะสมพระเครื่องเป็นอย่างยิ่ง...

พระเครื่อง และ เครื่องรางของขลังนั้น บางสำนักเขาโจมตีว่าเป็นเรื่องเหลวไหล

บ้างก็ว่าเป็นเดรัจฉานวิชา หลอกหลวงให้คนหลงมกยช่างนำสมเพชเวทนา ที่ท่านมีความคิดสั้นๆ โดยไม่มองให้เห็นถึงอุบายอันชาญฉลาด ของคนโบราณที่แฝงไว้...

หลวงพ่อบอกว่าคนเล่นพระเครื่อง ไม่ใช่ว่าจะไม่มีดีเอาเลย ถ้าจิตเขาเกาะจริงๆ จัดเป็นพุทธานุสติ หรือสังฆานุสติ ถ้าตายไปอย่างน้อยก็เกิดเป็นเทวดาได้ (แต่พวกที่เอาพระไปทำเม็ตถั่ว ทำทายกันเล่นการพนัน รับรองว่าลงนรกแน่...! อันนี้เอาตามว่าเอง)

อานุภาพของ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ย่อมตามรักษาผู้ที่ระลึกถึง อย่างน้อยก็ป้องกันอุบายภูมิได้ จิตที่เกาะพระคือจิตที่เป็นกุศล ผู้ที่จิตเป็นกุศลเขาห้ามลงอุบายภูมิ ถ้าไม่เชื่อลองไปถามพระยายมราชดูซิ...(หรืออยากลองเลยก็เชิญตามสบายนะจะ...)

พระราชธรรมมารักษ์ (หลวงพ่อเงิน) วัดดอนยายหอม จังหวัดนครปฐม พูดถึงกำลังใจของผู้ที่แขวนพระเครื่องไว้ว่า...

กำลังใจสูงสุดเข้มชั้นมาก ปีนจะยังไม่ออก (มหาอุตม์)

กำลังใจอ่อนลงมานิดหนึ่ง ยิงออกแต่ไม่ถูก (แคล้วยฉลาด)

กำลังใจปานกลาง ยิงถูกแต่ไม่เข้า (คงกระพัน)

กำลังใจอ่อนมาก ยิงเข้าแต่ไม่ตาย (โชคดี)

กำลังใจอย่างแย่มาก ยิงตายแต่ไปสวรรค์ (สุดดี)

ครูบาอาจารย์สมัยก่อน ท่านมีความฉลาดมาก หาอุบายให้คนเกาะความดีด้วยประการต่างๆ การสร้างพระขึ้นมาแจก ก็เป็นวิธีการอย่างหนึ่ง ท่านจะแนะนำให้ผู้รับพระเครื่องไป ตั้งอยู่ในศีลในธรรม ห้ามพูดคำหยาบ ห้ามด่าแม่เขา โดยสำหรับว่า ถ้าทำไม่ได้ พระจะไม่คุ้มครอง ผู้ที่รับพระไป จึงกลายเป็นคนมีศีลสัตย์ไปโดยปริยาย...

พระมหกษัตริย์นั้น หลวงปู่ปานเรียกวิธีทำมาจาก **ชีปะขาวที่ปรากฏตัวมาบอก** เป็นพระพุทธรูปประทับนั่ง อยู่บนหลังสัตว์พาหนะ ๖ ชนิด ประกอบด้วย **ครุฑ หนุมาน ไก่ ปลา เม่น และนกกกระจาบ** ดำรัสสร้างพระชุดนี้ ตกทอดมาจากสมัยพระร่วงโน้น...

วิธีการทำพระก็แสนยาก ต้องเป็นผู้ที่คล่องในสมาบัติ ๘ เท่านั้น ถ้าเป็นพระอนาคามี หรือพระอรหันต์ ก็ต้องเข้า นิโรธสมาบัติ ด้วย ปิดโธสถ์ทำผงพระ ๑๕ วัน ๑๕ ค่ำ ดื่มน้ำแต่น้ำสะอาดเท่านั้น (ถ้าไม่แน่ใจก็ลมน้ำใส่ยาปรมาณูไปเองแหละ...)

การทำผงเริ่มด้วยการเอาผ้าขาวมาเสกเป็นรูปสัตว์นั้นๆ เช่น เสกเป็นครุฑ ครุฑก็ จะกางปีกออก มีคทาปรากฏอยู่ที่ปีก ให้ลอกคทานั้นมาเขียนด้วยดินสอพองบนกระดาษ ขนวน เสกไป เขียนไป ลบไป จนได้ผงวิเศษมากพอ ที่จะบรรจุในพระชนิดนั้นๆ ...

ทำพระผงหนุมานก็เสกผ้าขาวเป็นลิงเผือก ลิงจะแบมือออกให้เห็นคทา ถึงจะเป็นพระไก่ พระปลา พระเม่น และพระนกกกระจาบก็เช่นกัน คือ เสกผ้าขาวเป็นสัตว์ชนิดนั้น แล้วลอกคทานั้นมาเขียนลบทำผงวิเศษ (เอาตมาเสกเท่าไรก็เป็นผ้าขาวอย่างเดิม...อี...อี...)

องค์พระทำจากดินเหนียวเผาไฟ เจาะรูด้านบนสำหรับบรรจุผงวิเศษ ซึ่งผงแต่ละ

ชนิดมีอานุภาพต่างๆ กันไป แต่เวลาหลวงปู่ปานเสกเสร็จ ท่านเอาผงทั้ง ๖ ชนิดเคล้ารวมกัน ดังนั้นพระเครื่องของท่านทุกองค์ จึงมีอานุภาพครบถ้วนทั้ง ๖ ประการ ดังนี้...

พระหนุมาน เป็นพระหมอ ใช้ทำน้ำมันตรีรักษารักษาโรคทุกชนิด

พระครุฑ ใช้ทำน้ำมันตรีครุฑรักษา หมิงมีครุฑที่มกินจะคลอเคลือบรูปร่าง

พระนกกะจาบ ใช้ทำน้ำมันตรีพรหมไรนา ชาวกล้าจะได้ผลดี

พระปลา ใช้ทำน้ำมันตรีพรหมสินค้า จะซื้อง่ายขายคล่อง

พระไก่ ใช้พกติดตัวไปไหนมีแต่คนรักใคร่เมตตา

พระमेंน ใช้พกติดตัวเวลาเดินทาง ช่วยป้องกันอันตรายทั้งปวง

ดังกล่าวแล้วว่า พระทุกองค์มีอานุภาพครบทั้ง ๖ ประการ นอกจากนี้ยังช่วยป้องกันการทำทางไสยศาสตร์ คุณผีคุณคน และถอนพิษสัตว์ได้ทุกชนิด เมื่อจะถอนพิษให้เอาองค์พระชุบน้ำ ปิดลงที่แผลโดยหันเศียรพระขึ้นด้านบน พระจะดูดติดแน่นกับแผลจนกว่าพิษจะหมด เมื่อพิษหมดพระจะหลุดออกมาเอง (ระวังตกหายนะจ๊ะ...)

ส่วนที่พิสดารคือ ชาวบ้านแถบบางนกแขวก จังหวัดสมุทรสงคราม เอาไปแขวนกันไว้จับสั้น (บแม่่นจับไปสั้นเด้ออ้าย...!) เห็นว่าได้ผลชะงัดนัก ขนาดสั้นเป็นจ้าวเข้าแล้วแขวนไว้พักเดียวหาย (หายใช่จะไม่ใช่พระหาย...)

การทำน้ำมันตรีรักษารักษาโรค ให้เอาน้ำสะอาดมา ๑ แก้ว เอาองค์พระแช่น้ำ จตุฎฐเทียน บูชาพระ สวดนะโมฯ ๓ จบ ว่าไตรสรณาคม ตั้งแต่ พุทฺธิ สรณฺ คจฺฉามิ จนถึงตติยมฺปิ สงฺฆํ สรณฺ คจฺฉามิ สวดอิติปิโสทั้งสามห้อง แล้วว่าคาถาดังนี้...

“อิทธิฤทธิ์ พุทฺธนิมิตตัง ขอเดชเดชะขัง ขอเดชเดชะ จงมาเป็นที่พึ่งแก่มะอะอุ้นเถิด” แล้วอธิษฐานว่า “ขอबारมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ และพระ...ของเจ้าน้ำนี้เป็นน้ำมันตรี รักษาโรค...ให้หายโดยพลันด้วยเถิด...”

ที่วันวรรคไว้เดิมเอาเอง เช่น พระหนุมาน โรคเอดส์ เป็นต้น แล้วเอาน้ำมันตีให้คนป่วยดื่ม ถ้าไม่หายก็ตายแล...เอ๊ย...ถ้าไม่กรรมหนักจริงๆ รับรองว่าหาย ก่อนให้ดื่มก็เอาพระออกก่อนนะจ๊ะ เดี่ยวรอร้อยจัดพาลดื่มพระลงท้องไปด้วย มันจะยุ่งกันใหญ่...

หลวงพ่อกและเพื่อนพระช่วยกันพิมพ์พระ เจาะรู สุมไฟ บรรจุวงวิเศษ อยู่หลายเดือนจึงได้พระมา ๘๘๐ ปีบ เอามาให้หลวงปู่ปานเสก วันแจกพระคนมาอย่างกับมีงานมหกรรม หุงข้าวพร้อมกันทีละ ๘ กระทะยังไม่ทันคนกินเลย...

การแจกก็แจกฟรีๆ ให้คนละ ๑ องค์ จึงมีคนหัวดี (ในด้านแล้ว) เวียนเทียนเข้ามารับขนาดหลวงประธานถ่องวิจัย เอาปูนป้ายเสื้อทำเครื่องหมายไว้ มันออกไปกลับเสื้อแล้วเข้ามารับใหม่จนได้ (คนจะโกงชะอย่าง จับไม่ได้ไล่ไม่ทันหรอก) หมดพระไป ๔๔๐ ปีบที่เหลือบรรจุเอาไว้ในเจดีย์...

วันหนึ่ง...หลวงพ่อกเล่าว่า หลวงปู่ปานมาบอก ว่าผู้ที่ได้พระเครื่องของท่านไป ไม่

ว่าจะจริงหรือปลอมก็ตาม ถ้าหนักถึงท่านมีอำนาจเท่ากันหมด อาตมานึกอยากได้พระของท่าน จึงอธิษฐานขอเอาดี้อู๋ และได้พิมพ์ซีโก้หางพวงมา ๑ องค์ (โดนมือดีงาบไปแล้ว...)

การแขวนพระเครื่องไว้กับคอให้หมั่นนึกถึงท่าน จิตใจจะเกาะอยู่แต่ในด้านกุศล นวพลาตพลังอะไรไป พระท่านช่วยไม่ได้จริงๆ เรายังไม่ลงบอขายภูมิละนะ...ถ้ารอดนรกได้ซะอย่างเรื่องอื่นว่ากันทีหลัง ถ้าไม่หนักก็ไม่มีใครช่วยได้นะ...

๒๒ มีนาคม ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญญ

ปัจจุบันนี้อาตมามีพระหลวงปู่ปานทั้งพิมพ์ซีโก้ และพิมพ์ซีครุฑ รวม ๔ องค์
๘ กรกฎาคม ๕๙
พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญญ

พระหนุมาน

พระครุฑ

พระนภกระจาบ

พระปลา

พระไก่อ

พระเม่น

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนกันยายน ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ผมนี่อย่างพวกนักการเมืองที่แบบโกงกินบ้านเมืองมา แล้วก็ไปทำบุญเอาหน้า สร้างวัดสร้างวา ทำโน่นทำนี่ แล้วจิตใจมันก็จับแต่แบบเอ๊ย เนี่ยเคยทำบุญหนักๆ สร้างวัด สร้างวามาตลอด ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาจับอย่างนั้นก่อนตาย ได้ดีจริงๆ แต่ส่วนชั่วมันรออยู่

ถาม : คืออย่างพลาด ?

ตอบ : อย่างพลาดก็แล้วกัน ตามกติกา บอกแล้วเอาอันไหนก่อนก็ได้ อนุญาต ค่านิยม ผิดๆ ว่า ถ้าทำในสิ่งที่ไม่ดีแล้วได้รับความสนใจมันเด่น ก็เลยไปกินยาบ้าบ้าง ไล้ยิงกบาล เพื่อนบ้าง ตัวเนี่ยมันเป็นจิตวิทยาอย่างหนึ่ง โดยที่คนเรามันผิดพลาดโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่ง ทุกวันนี้ พวกสื่อมวลชนก็เหมือนกัน บุคคลที่ทำความดีมีเยอะแยะมันไม่ค่อยจะกล่าวถึง หรือออก แต่ถ้าพลาดเมื่อไหร่ โอ้โฮ ลงให้ยับไปเลย บางทียังไม่ทันจะตัดสินถูกผิด มันจัดแจง จะตัดสินเสร็จเรียบร้อยแล้วด้วย ถึงเวลาพิสูจน์ได้ว่าเขาเป็นคนดี ไม่แก้อ้าวให้อีกต่างหาก

ถาม :

ตอบ : มีเหมือนกัน แต่เนื่องจากว่าชนบทรรมนิยมประเพณีก็ดี การยึดถือในสิ่งเก่าๆ ที่ เขาบอกเล่ากันมากก็ดี ทำให้สิ่งที่เขาเห็นมันต่างกันไปๆ อย่างเช่น ของจีนเขาบอกว่ารก เขามี ๑๐ ขุมไข่มุข แสดงว่ายังเห็นไม่ครบ เสร็จแล้ว ของฝรั่งเทวดาฝรั่งก็ต้องแต่งตัว เป็นผ้าขาว มีวงแสงอยู่บนหัว มีปีกด้วย คือลักษณะนั้นที่เขาเอา เขามาตามความเชื่อของเขา ถ้าไม่มาลักษณะนั้น เขาจะไม่รู้ว่านี่เป็นเทวดา ของจีนก็เหมือนกัน เขาต้องแต่งตัว เป็นจิ้งจอก ถ้าไม่อย่างนั้น เขาก็ไม่เชื่อว่า นี่คือเทวดา ก็คือว่าทำตามความเชื่อของเขา แต่ สภาพความเป็นจริงเป็นอีกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้น สิ่งที่ใช้มนโหมยทิไปดู คือถอดจิตไปดู เมื่อเวลาเราเห็นอะไรบางอย่างขึ้นมาแล้ว เกิดความสงสัย ให้กำหนดใจถามท่านว่า ขอ ดูตามสภาพความเป็นจริง ว่าเป็นอย่างนี้ แล้วจะรู้เลย ของเขา เขาไม่ได้สงสัย เพราะเขา เชื่อและมั่นใจว่าเป็นอย่างนั้น ในเมื่อเชื่อและมั่นใจว่าเป็นอย่างนั้นก็ โอ.เค. แต่เท่าที่ดูๆ มาแล้ว มีของไทยกับพม่าที่เห็นได้ใกล้เคียงความจริง เพราะว่า อย่างของพม่าที่ พระพุทธรูปส่วนใหญ่เขาทำทรงเครื่องไปเลย ส่วนใหญ่พระพุทธรูปทรงเครื่องแล้วก็ เครื่องทรงเทวดา เขาก็ใกล้เคียงกับของเรา

ถาม : หมายถึง คนที่อยู่ข้างล่างไข่มุขครบ ไม่ได้หมายถึงเทวดา ไม่ได้หมายถึงคนที่ ตายไปแล้ว แล้ว...?

ตอบ : หมายถึงว่าเขาเห็นแล้วเขามาสร้าง ได้ใกล้เคียงของจริงหน่อย ของชาติอื่นนี่ ไกลไปเลย

ถาม :

ตอบ : มีอยู่ขุมหนึ่งจะเรียกว่าตามโพทกนรก จริงๆ ก็ต้องเรียกว่าหม้อทองแดง แต่ บังเอิญมันเป็นหม้อที่ใหญ่โตมโหฬารมาก คนเลยคิดว่าเป็นกระทะไปเลย เป็นแค่ขุมเดียว ในยมโลกก็ย่นกรลิบขุม ต้นนี้ก็เป็นอีกขุมหนึ่ง เรียกสิมพลีนรกหรือฉิมพลีนรก ฟังชื่อ เพราะๆ นะ ความจริง สิมพลี หรือฉิมพลี ภาษาบาลี มันแปลเป็นไทยว่าต้นนิ้ว

ถาม : ฝรั่งเศสหรือไทยก็ต้องโดนเหมือนกัน ?

ตอบ : โดนเหมือนกัน ถึงเวลาเขาจะซาบซึ้งเองว่ารสชาตเป็นอย่างไร ขอให้ทำผิดเอาไว้ เอะ ไม่ใช่ว่า เออ...อยู่ประเภทศาสนาพุทธแล้วลัทธิตนกรก ย้ายไปอยู่ศาสนาคริสต์แล้วไม่ต้องลงนะ ปลอดภัย ไม่รอดละจะ ขอให้ทำเท่านั้นแหละ ผลของการกระทำของเรานั้นแหละ ที่เล่นเราเอง ไม่ใช่ใครหรอก อย่าคิดถึงความชั่วเก่าๆ ที่เราทำมา ให้ตั้งหน้าตั้งตาคิดถึงแต่ความดีที่เราได้สร้างขึ้นจนมันคงในจิตใจ สภาพจิตของเราถ้าเกาะความดีตายมันจะไปตี เกาะความชั่วตายมันจะไปชั้ว เพราะฉะนั้น เกาะดีให้ชิน ถึงเวลามันจะไปตีไว้ก่อน พอไปตีได้แล้ว คราวนี้มันจะเห็นช่องทางเองว่า จะหนีอย่างไร ? ถึงเวลามันจะรู้ว่าหนีหนีได้อย่างไร ไม่งั้นหนีไม่รอดขั้นมาก็เสร็จ ไม่มีใครที่เป็นผู้บริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง ส่วนใหญ่เคยทำความชั่วมาแล้วทั้งอดีตและปัจจุบัน ตัวอย่างที่หนักๆ ก็คือ พระองค์สิมมาล ฆ่าคนมาเกินพันนะ นั่นนะ อีกรายหนึ่งยิ่งมากกว่าองค์สิมมาลอีก ก็คือตามพทาทริกโจร ตามพทาทริกโจร นี่เขาจะเป็นนายโจรเคราแดง ตอนหลังโดนกวาดจับได้ทั้งแก๊งเลย ๕๐๐ กว่าคน เพฆฆฆฆเขาก็ไม่มีความจะฆ่าแล้ว เยอะขนาดนั้นนะ เพราะว่าโทษประหารชีวิตหมดทั้งแก๊งเลย แก๊งนี้เลวมาก ตามพทาทริกโจร ท่านก็เลยอาสาบอกว่า ทางกรเขาประกาศว่ามีใครอาสาจะฆ่าพวกโจรทั้งหมดนี้ได้บ้าง ต่อให้เป็นโจรด้วยกันก็ตาม จะยกโทษให้ ไม่มีใครอาสาสักคนหนึ่ง ถามไล่ไปที่ละคน พอเจ้าประคุณอยู่ท้ายแถวก็เลยอาสา พันหัวเพื่อนชะ ๔๙๙ หัวเป็นอย่างน้อย เขาก็เลยยกยให้แล้วตั้งเป็นเพฆฆฆฆ ในเมื่อตั้งเป็นเพฆฆฆฆแล้วต้องฆ่าอีกตั้งเท่าไรล่ะ รับรองว่าเยอะกว่าองค์สิมมาลอีก แต่ว่า องค์สิมมาลเมื่อท่านบวชแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติดีกลายเป็นพระอรหันต์ กรรมเก่าทั้งหมดก็ถือเป็นอโหสิกรรมไป ไม่สามารถตามทวงท่านได้ ตามพทาทริกโจรก็เหมือนกัน ถึงเวลาพระสารีบุตรไปสงเคราะห์ จริงๆ แล้วท่านเองก็จิตใจกลุ้มมากกว่า ฆ่าสัตว์ ฆ่าคนเอาไว้อย่างสงสัยลงนรกแน่ๆ พระสารีบุตรท่านฉลาดกว่า ถ้ามว่า ที่ทำนะ ทำด้วยความพอใจของตนเองหรือว่าใครสั่ง ก็บอกว่า พระราชาสั่ง ในเมื่อพระราชาสั่ง พระสารีบุตรก็บอกว่า ถ้าหากมันมีนาอยู่ผืนหนึ่ง เจ้าของนาเขาจ้างเขาไปทำนา ถึงเวลาข้าวเกิดขึ้นมันเป็นของเจ้าของนา หรือของเรา ตามพทาทริกโจร ก็บอกว่า ก็ต้องเป็นของเจ้าของนา เพราะว่าตัว

เรารับค่าจ้างไปแล้ว พระสารีบุตรก็เลยเลี้ยวกลับมาว่า ก็ในเมื่อท่านรับค่าจ้างเป็น
เพศฆาตแล้ว เวลาท่านฆ่าคน บาปจะตกกับใคร คิดไม่ทัน ก็เลยคิดว่า บาปตกกับพระ
ราชา ตัวเองเลยสบายใจ ในเมื่อสบายใจคิดว่าตัวเองไม่มีกรรม พอพระสารีบุตรเทศน์เข้า
จิตส่งไปตามธรรมได้ เป็นพระโสทบันรอดไปอีก ตกลงว่าไม่มีใครที่ไม่เคยทำความผิด
แต่ว่าต่อให้ผิดมากมายเพียงไร ถ้าไม่ใช่ชื่อนั้นตรัยกรรมแล้ว ตั้งหน้าตั้งตาทำดี ถ้าจิต
เกาะความดี จะไปรับผลของความดีก่อน เมื่อรับผลของความดีก่อน ถึงเวลาแล้วก็หา
ทางหนีกันเอาเองก็แล้วกัน นาลองใหม่ ไอ้ของเรานี้ไม่ต้องถึงขนาดฆ่ามานับไม่ได้อย่าง
ตามพาทริกโจรละนะ เอาแค่คน สองคน ก็ประเภทขวัญหนีดีฝ่อแล้ว ปัจจุบันมันก็ฆ่าพิลึก
พิลั่น เยอะแยะ ประเภทหั่นเป็นชิ้นๆ ใส่โถชักโครกบ้าง ฆ่าโบทกบูนบ้าง

ถาม : เขามีวิธีการปฏิบัติอย่างไรในการย่นระยะทางศรับม ?

ตอบ : ย่นระยะทาง เอาภสสิณ ๑๐ ให้ได้ก่อน พอได้แล้วมันก็แค่ ใช้ความคล่องตัวใน
ภสสิณ ๑๐ อธิษฐานเอา หรือ เน้นในวาโยภสสิณ แต่ไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็ไฉน ? อาตมา
เคยลองดู มันไม่ใช่ย่นระยะทางนะ แต่มันเร็วกว่าปกติ ตอนนั้นใช้คาถา สัมปจิตตานิ
เราเดินก็รู้ว่าทางมันยาวเท่าเดิม แต่คนเดินตามวังตามไม่ทัน แล้วก็อีกทีหนึ่ง นั้นเขาลอง
เอามอเตอร์ไซค์ลองไล่ดู ก็ไม่ทัน เราไม่รู้เรื่องอะไรเลย เราก็เดินของเราเอ้อระเหย
ลอยชายของเราไปอย่างนั้น เขามาบอกทีหลัง ของเราก็ภาวนาไปของเราเรื่อยเปื่อย มัน
อยากวิ่งตามเองนี่หว่า เอาแค่คาถานี้ก็ได้ เพราะว่าถึงเวลาทำมันก็มีผล เหมือนกับ
อภิญญาใหญ่เหมือนกัน ย่นระยะทางหรือ ? สมัยนี้หลวงพ่อสอน ขึ้นรถแล้วหลับไปเลย
ลืมตาขึ้นมาถึงแล้ว

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากมองเห็นว่าธรรมตาของเขาเป็นอย่างนั้น มันก็จะไม่เครียดหรอก แต่
คราวนี้สภาพจิตของเราที่เครียดเพราะยังรับไม่ได้ ถ้ายอมรับได้ มันจะไม่ใช่เป็น เพียงแต่
ว่าเราจะควานคำว่าธรรมตาเจอไหม ? ธรรมตามันเป็นอย่างนั้นนะ ทำงานกับคนนี้เงา
อย่างนั้น มันต้องมีปัญหาอยู่แล้ว เรื่องของมัน พอปัญหาเกิดขึ้นก็เป็นลูกไขไปเรื่อย

ถาม : เราแก้ตัวเราได้ แต่เราแก้คนอื่นไม่ได้ ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือ แก้ที่ตัว ทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด คนอื่นจะเป็นอย่างไร ช่างมัน
ถ้าหากว่านายเขามีความยุติธรรม มีสายตาที่ยาวไกลเขาเห็นอยู่แล้วว่าใครผิด

ถาม : เรื่องเกี่ยวกับงาน เทคนิคอะไรพวกเนี้ย มันเป็นเทคนิค เราแก้ไม่ได้ ?

ตอบ : ลองหาใครที่มีความสามารถที่จะแก้ไขตรงจุดนั้นได้เข้ามาช่วยเหลือเราสิ ถ้าบ้อ
ทำจริงๆ ก็รายงานขึ้นไป

ถาม : มีคาถาจัดการเจ้านายโหดหรือว่าคนที่สูงกว่าแล้วเขาแบบไม่ค่อยมีเหตุผล ใช้
อารมณ์ ?

ตอบ : เอาอย่างนี้ดีกว่า ไปนั่งท่องคาถาดีกว่าได้สองฝ่าย คือตัวเราก็ได้สมาธิด้วย ขณะเดียวกัน ผลของคาถาก็ทำให้เขารักเขาเมตตาเราด้วย แต่ระวังเอาไว้นะ มันดีกับเราผิดปกติเลย ต่อไปมันอาจจะถกงานมาให้เราเยอะกว่าเดิมอีก รักมาก ก็ให้เยอะ คาถาเมตตาของหลวงพ่อนะว่า พระอระระหัง สุคะโต ภาคะวา นะ เมตตาคจิต ถึงเวลาก่อนไปทำงานก็นึกถึงหน้าเขา ว่าคาถานี้ไปเรื่อยๆ จนใจสบาย เอาซัก ๒๐ นาที ครึ่งชั่วโมง อะไรก็ได้ หรือไม่ก็ระหว่างเดินทางอยู่ก็นึกถึงหน้าเขา แล้วว่าไปเรื่อยๆ แล้วคอยดูจะต่างกันเป็นพากับดินเลย พระอระระหัง สุคะโต ภาคะวา นะ เมตตาคจิต จำให้ได้ ว่าไปเรื่อยๆ ตอนแรกจะทำให้คาถาพวกวักกินนมเสือ หนูกินนมแมว ใช้นั้นมันไม่สนุก ยกเว้นผู้ที่แสวงหาความตื่นเต้น ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า กำลังกินๆ อยู่จะโดนตบชกหรือเปล่า ฉะนั้น เอาคาถาบทนี้ดีกว่า เพราะมันได้ผลเลย

ถาม : ขออีกทีค่ะ จำไม่ได้ ?

ตอบ : พระอระระหัง สุคะโต ภาคะวา นะ เมตตาคจิต คาถาบทนี้ เป็นของหลวงพ่อเข้ม วัดคลอง ที่ภูเก็ต สมัยหลวงปู่ปาน รุดงค์ลงใต้ได้มา สมัยนั้นท่านก็ได้คาถาพระปัจเจกโพธิ์โปรดสัตว์มาด้วย เสร็จแล้วนายประยงค์ ตั้งตรงจิตร เอาไปทำได้ผล ร้านขายยาตราไบโพธิ์ ของท่านเปิดกิจการจนกระทั่งร่ำรวย หลวงปู่ปานจะต้องการเงินเพื่อการก่อสร้าง ซักเท่าไรก็ได้ สมัยกวยเตี้ยว ๒ ขาม ๕ สตางค์ นายประยงค์สำรองเงินให้หลวงปู่ ๒๐,๐๐๐ บาท เทียบกับเงินสมัยนี้มันเท่าไร ๒ ขาม ๕ สตางค์ ทีชะสมัยนี้อย่างถูกๆ ขามละ ๑๕ บาท ซื้อได้เปลวละ มันท่อไป ๒๐ ไปแล้วมั้ง เอา ๒๐ ก็ได้ ๒ ขาม เท่ากับ ๕ สตางค์ ก็เท่ากับว่า ๔๐ บาท ๕ สตางค์ ๔๐๐ ก็ ๕๐ สตางค์ บาทหนึ่ง เท่ากับ ๘ ร้อย พันบาท ๘ แสน หมื่นบาท ๘ ล้าน ต้องสำรองเงินให้หลวงปู่ทีหนึ่ง ๑๖ ล้าน เขารวยได้ขนาดนั้น เอาใหม่ มีเงินสำรองเอาไว้ใช้ที ๑๖ ล้าน ตั้งใจจริงๆ ทุกอย่างมีผลจริง คาถามันสำหรับคนจริงเท่านั้น ขอให้ทำจริงๆ แล้วจะมีผล ส่วนใหญ่มันทำๆ ทิ้งๆ ไม่เอาจริง เอาจ้ง คาถาบทไหนที่เอาตมาบอกไป แปลว่าใช้ได้ผลด้วยตัวเองมาแล้ว สมัยก่อนหัดภาวนาใหม่ๆ มันคัน อยากมีฤทธิ์มีเดช มีอะไร หลวงพ่อท่านรู้อจริต ท่านก็ให้คาถาไป เอาบทนี้ไปทำๆ มันจะมีผลอย่างนี้ นะลูก ภาวนาวันหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๓๐ นาทีนะ แล้วอย่าลืมนะเว้ย ศีลต้องบริสุทธิ์ ไม่งั้นไม่ได้ผล กว่าจ้ะรู้ท่านหลอกให้เราปฏิบัติชะเต็มๆ ไปแล้วพอได้ผลก็วิ่งหน้าบาน ท่านเอออ ดิจู ลูก เตี้ยวเอาบทนี้ไปนะ บทนี้มีผลอย่างนี้ๆ โคนอีกว่าไปเรื่อย จนกระทั่งมาถึงปัจจุบันนี้ นึกไม่ออกว่าสิ่งที่มันเกิดขึ้น เกิดขึ้นเพราะอะไร ? เกิดขึ้นเพราะว่า กำลังของสมาธิ กำลังของคาถา หรือว่าพระท่านสงเคราะห์ หรืออะไรไม่รู้ มันคล่องตัวลักษณะเหมือนว่า ต้องการอะไรได้อย่างนั้น จนตอนนี้บอกไม่ถูก แยกไม่ออกแล้วมันเกิดเพราะอะไรกันแน่ สมัยใหม่ๆ ยังแยกออก

ถาม :

ตอบ : **สมาธิยิ่งดีเท่าไร จะได้ผลมากเท่านั้น** เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าขึ้นกับคนสวด หรือเปล่า ? ขึ้นร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

ถาม :

ตอบ : **พื้นฐานต้องมีอยู่แล้ว** เรื่องของศีล สมาธิ ถ้าจัดการกับเจ้านายไม่ถึงตาย ถือว่าไม่ผิดศีล เจ้านายนี้ น้อยคนที่จะยอมรับว่า ความผิดพลาดเป็นของตัวเอง ส่วนใหญ่มีลูกน้องให้ มันก็ยึดให้ยันต เอาตัวรอดไว้ก่อน บุคคลที่ทำอนันตริยกรรมชาตินี้ตกอเวจีมหานรกแน่นอน

ถาม : พระโมคคัลลาน?...?

ตอบ : **พระโมคคัลลาน์** ท่านเคยๆ ทำ แล้วท่านก็รับกรรมไปเรียบร้อยแล้ว แต่ว่าเศษกรรมที่เหลือ เงินต้นนั้นจ่ายไปแล้ว เศษกรรมที่เหลือมันตามมาในชาติปัจจุบันนี้ ทำให้ท่านต้องโดนทุบจนกระทั่งว่า กระดุกป่นเท่าเม็ดข้าวสาร อรรถกถาเขาเปรียบไว้ว่า ถ้าจับใบหูนี้ กระดุกทั้งหมดก็จะไปกองที่ปลายเท้า ถ้าจับปลายเท้ากระดุกทั้งหมดก็จะมากองด้านศีรษะ ละเอียดได้ขนาดนั้น นั่นแค่เศษกรรม แต่ว่าตัวต้นจริงๆ ลงอเวจี **ฆ่าพ่อ หนึ่ง ฆ่าแม่ หนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์ หนึ่ง ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต หนึ่ง ทำสังฆเภท คือยุบสงฆ์ให้แตกกัน** ความจริงทำร้ายพระพุทธเจ้า ทำอย่างไรก็ไม่หนักหนาเกินกว่านั้น อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น โทษก็เลยกลายเป็นทำร้ายพระพุทธเจ้า อย่างเก่งก็ได้แค่ห้อเลือด แต่ว่าความที่เจตนาทำร้ายต่อพระพุทธเจ้า โทษก็เลยกลายเป็นอนันตริยกรรม ลงอเวจีแน่นอน

ถาม : แต่ว่าก็ยังมีโอกาสที่จะเข้าพระนิพพาน ?

ตอบ : มี แต่ว่าต้องพ้นจากชาตินั้นแล้ว หลุดขึ้นมาได้เมื่อไหร่ก็เป็นอันว่าได้ ทำชั่วเอาไว้เยอะ ถ้าลงอเวจีเป็นพื้น ต่อไป ชุมอื่นๆ มันก็เก็บไปเรื่อยแหละ กว่าเงินต้นจะหมด เตี้ยวดอกเบี้ยตามมาก็อีก

ถาม : แล้วพระเทวทัตล่ะคะ ?

ตอบ : **พระเทวทัตนี้** สองอย่างรวมกัน คือว่าทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิตอย่างหนึ่ง จริงๆ ตั้งใจจะฆ่าให้ตาย แต่ฆ่าไม่สำเร็จ ไม้ว่าจะเป็นเอาช้างนาฬาคีรี มารอกเหล้าให้เมา แล้วไล่ไปไล่ชนพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ **จัดนายขมังธนู** ไปยิงพระพุทธเจ้าก็ไม่สำเร็จ ตัวเองก็เลยขึ้นไปบนเขาศิขิงฎู กลิ้งหินลงมาจะทับพระพุทธเจ้า ก็ไม่สำเร็จอีก แล้วอีกอย่างก็คือยุบสงฆ์ให้แตกกันกลายเป็นสองฝ่าย ตั้งใจว่าจะชิงอำนาจการปกครอง สังฆมณฑลไปจากพระพุทธเจ้าท่าน ในเมื่อทำให้สงฆ์แตกกันก็เป็น อนันตริกรรมอย่างหนึ่ง ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิตก็เป็นอนันตริกรรมอย่างหนึ่ง แต่ว่า พระเทวทัตก่อนที่จะโดนธรณีสูบมิตไปทั้งตัวได้ตั้งใจขอขมาพระรัตนตรัย โทษก็เลยน้อยน้อย กลายเป็นว่าลงอเวจีแค่ประมาณสิ้นอายุศตวรรษนี้ เท่านั้น คือ ราวๆ ๕,๐๐๐ ปี กับอีกหน่อย

หนึ่ง เพราะว่าก่อนพระพุทธเจ้า จะปรินิพพาน ก็เลยบวกรเข้าไปอีกหน่อยหนึ่ง เสร็จแล้ว
ขึ้นมาจะเป็น พระปัจเจกพุทธเจ้า บุญเก่าท่านก็ทำไว้เยอะ

ถาม : แต่ว่าเป็นพระพุทธเจ้าได้ไหมคะ หรือว่าเป็นแค่พระปัจเจกข ?

ตอบ : พระเทวทัตนะเธอ ท่านตั้งใจไว้อย่างนั้น พระปัจเจกพุทธเจ้ามีความสามารถ
เหมือนพระพุทธเจ้าทุกอย่าง ขาดแต่สัพพัญญูตาญาณอย่างเดียว แล้วก็ไม่ต้องสอน
ใครให้เข้าถึงมรรคผล ยกเว้นบุคคลใดมีวิสัยจะได้มรรคผล ในลักษณะเป็นพระปัจเจก
พุทธเจ้าเหมือนกัน ท่านก็จะสอนเขา ถ้าสำหรับประชาชนทั่วไป ท่านสอนแค่
ท่าน ศีล ภาวนาขั้นต้นเท่านั้น ไม่สอนให้ถึงมรรคถึงผล ปัจเจกจะ แปลว่า รู้เฉพาะตัว
คือขี้สงสัย แต่ไม่ยอมสอนใคร ขี้สงสัย ก็เลยอยากจะรู้ให้ครบ จริงๆ โอกาสที่คนจะทำ
อนันตริยกรรมมันยาก คนฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ได้ นี่มันโหดน่าดูเลย แล้วพระอรหันต์ท่านทรง
ความดีขนาดนั้นนะ

ถาม : อย่างคนที่เมายาบ้าแล้วฆ่าพ่อ แม่นี้เป็นอะไรไหมคะ ?

ตอบ : เป็นจ่ะ เขาไม่ได้ถามว่าคุณฆ่าหรือเปล่า ? แต่เขาถามว่า คุณทำหรือเปล่า ?
เสร็จแหงๆ เลย

ถาม :

ตอบ : จริงๆ **สังขมเภท** ก็คือสงฆ์เขาแยกกัน ประเภทว่าถ้าหากว่าวัดเดียวกันแยกกัน
ทำสังฆกรรมคนละโบสถ์นั้น ชัวร์เลย **สังขมเภท** แน่ **สังฆมเภท** ความแตกแยกในหมู่สงฆ์

ถาม : อ้าว แล้วถ้าเกิดพระพวกนั้นที่บวชเข้ามาไม่ใช่ พระแท้ละครับขาดจากความเป็น
พระไปหมดแล้วละ ?

ตอบ : ขาดตั้งแต่แรกแล้ว โทษอันนี้ก็ไม่มี แต่ถ้าหากว่าเจตนาร้าย มันก็ต้องโดน
เหมือนกัน

ถาม : อ้อ เจตนาเป็นตัวตั้ง ?

ตอบ : ตัวท่านไม่ใช่พระ แต่สิ่งที่ทำก็คือโทษของอเวจีเขา เป็นอนันตริยกรรม

ถาม : หนึ่งกับนี้จะนับกันอย่างไรครับ ?

ตอบ : ก็อรธกถาถึงได้เปรียบว่า เป็นภูเขาคินล้วน กว้างหนึ่งโยชน์หนาหนึ่งโยชน์
ยาวหนึ่งโยชน์ ร้อยปี เทวดาเอาผ้าเนื้ออ่อนเหมือนสำลีมาปิดที่หนึ่ง ร้อยปีมาปิดที่หนึ่ง
สึกเสมอพื้นเมื่อไร ก็ได้กับ

ถาม : เวลาตกอเวจีที่หนึ่งพระพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้ไปแบบ ... ?

ตอบ : ก็ถึงได้บอกไว้ว่า ถ้าหากว่าในช่วงนี้แหละ ถ้าใครขึ้นข้างบนได้ ถือว่า เสงที่สุด
เพราะว่าพระพุทธเจ้ายังเหลืออีกตั้ง ๖ องค์ติดๆ กัน แต่ขณะเดียวกันใครลงข้างล่างก็ช่วย
ที่สุด ช่วยตรงที่ว่า พระพุทธเจ้าไปชะงะจนหมดทั้ง ๖ องค์แล้ว ยังไม่ไพล่ขึ้นมาเลย ตกลง
จะเอาเฮง หรือเอาชวยดี

ถาม : แล้วมันมีความดีพิเศษอะไรหรือเปล่าครับ ทำไมกับนี่ถึงได้เยอะอย่างนี้ ?

ตอบ : คือมันพลุดนะ ปกติแล้วจะมี สารกัป มีพระพุทธเจ้า ๑ องค์ มณฑกัป มีพระพุทธเจ้า ๒ องค์ วรกัป มีพระพุทธเจ้า ๓ องค์ สารมณฑกัป มี ๔ องค์ ภัทรกัป มี ๕ องค์ เต็มที่ก็แค่นี้ ไม่เกินนี้ บังเอิญนี่เป็น ภัทรกัป ๒ กัปติดกัน รวยเป็นบ้าเลย อย่างว่าบางช่วงที่ผ่านมา ระหว่าง กัปหนึ่งที่มีพระพุทธเจ้า บางทีเว้นไป อสงไขยกัป กว่าจะมาอีกองค์หนึ่ง ห่างกันถึงขนาดนั้น

ถาม : จริงๆ ถ้าขึ้นข้างบนช่วงนี้ ก็ถือว่าโชคดีสุดๆ ?

ตอบ : โชคดีสุดๆ เลย เพราะ ๒ กัปติดกันนะ ๒ กัปไม่ใช่บ่อยๆ นะ ๒ กัป ๑๐ องค์

ถาม : แล้วหลังๆ นี้ พระโพธิสัตว์ท่านเยอะขึ้นๆ มากๆ หรือเปล่าครับ ผมรู้สึกว่า พาศาสนาเหมือนกับว่า พอพระพุทธเจ้าท่านมีเยอะขึ้นๆ คนที่ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ก็เยอะขึ้นๆ มันจะทำให้แบบถึงเวลา พระโพธิสัตว์บารมีเต็มจะมาแบบอืดๆ กัน ?

ตอบ : อย่างนั้นคนที่บารมีเต็มก็ต้องรีบมาอัดกันด้วย ไม่อย่างนั้นก็คงเหมือนเดิม นานๆ โผล่ที

ถาม : จริงๆ ถ้าฟังอย่างนี้ แสดงว่ามันไม่มีจุดจบเลยนะชีวิตที่เกิดใหม่เนี่ย ?

ตอบ : ก็ดินทะเลสิ่งเกิดมาแล้ว จุดจบนะมี เพียงแต่มันจะทำหรือเปล่านั้นหลุดพ้นได้ก็เป็นอันว่าจบ หลุดพ้นไม่ได้ก็เวียนตายเวียนเกิดทุกข์โทษเวรภัยกันต่อไป

ถาม : แต่จริงๆ ก็พูดยาก เคยมีคนถามผมว่า ทำไมไม่เปิดโลกให้เห็นกันจะๆ ไปเลยว้า นรกอย่างนั้นะ สวรรค์อย่างนี้ จะได้เห็นกันแล้วจะได้รู้จะได้ไม่ต้องมา ?

ตอบ : เขาใช้คำว่า มันเกินกฎของกรรม ที่มันเกินกฎของกรรมเพราะว่า ทุกอย่างให้เป็นจิตแท้เขากระทำ ไม่ใช่เกิดจากการโดนชักจูงหรือว่าข่มขู่กัน เขาเป็นอันว่าถึงเวลาคุณเป็นแล้ว ก็เปิดให้มัน มันนานๆ หน่อยแล้วกัน ส่วนใหญ่ก็เปิดแค่แวบเดียว ตอนเสด็จลง

ถาม : ผมเข้าใจแล้วครับ พอมันไม่ใช่จิตแท้ มันก็ๆ จะแค่ช่วงนั้น พอถึงเวลาที่มันผ่านไปมันก็ลืม ?

ตอบ : ดีไม่ดี มันก็เลวเหมือนเดิม มันไม่ใช่ทำดี เพราะเกิดจากจิตใจที่แท้จริง มันกลายเป็นฝันทำซะแล้ว

ถาม : เรื่องสี่ของพระนิพพาน ฟังจากท่านเล่ามานี้ จริงๆ แล้ว เป็นสี่แก้วหรือสี่แก้วผสมทอง ?

ตอบ : คุณชอบแบบไหน จะมีแบบนั้น เพราะว่าถึงตอนนั้นแล้ว พระนิพพานมันถึงพร้อมทุกอย่าง ต้องการอะไรสิ่งนั้นจะมา คราวนี้ หลวงพ่อท่านชอบในลักษณะ แก้วแกมกาญจน์ คือ แก้วผสมทองถึงเวลาสีก็ออกในลักษณะนั้น แต่คำว่านิพพานมันพูดยาก ถ้าในสายตามนุษย์เหมือนเห็นลมเป็นตัว มองเห็นไหมละ...ลม ? แต่ว่าเป็นลมที่แพรวพราวมากเลย ระเบียบระยับมีประกายมีสีสนอะไรทุกอย่าง คำว่านิพพานอธิบายเป็น

ภาษามนุษย์คงไม่รู้เรื่องหรอก ไปสัมผัสเอาเองแล้วกันอย่างคุณให้ความสนใจอยู่แล้ว กำลังใจทำถึงเมื่อไร ดีไม่ตีมันไปถึงเองเลย

ถาม : แล้วอย่างอารมณ์ตัดร่างกายนี้ ตัดตอนไหน หรือว่าตัดทุกตอนครับ ?

ตอบ : คือจริงๆ ต้องรู้สึกเสมอว่าร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ถึงจะเรียกว่าตัดร่างกาย แต่ว่าการปฏิบัติมันก็จะ มี วิชัฆมภนะวิมุตติ คือ หลุดพ้นด้วยความข่มไว้ แต่ ตังคะวิมุตติ คือหลุดพ้นด้วยวิปัสสนาญาณนั้นๆ มันสำคัญตรง สมุทเทวิมุตติ หลุดพ้นโดยเด็ดขาดเลย เพราะฉะนั้นที่บอกว่า ตัดๆ ตัดยังงี้ ? รู้ตัวอยู่ตลอดเวลาว่ามันไม่ใช่เรา เราไม่คิดจะรักใคร่โยตี ทรงอารมณ์นี้เป็นปกติเป็นเอกัตตารมณ์ ก็คงเป็นสมุทเทวิมุตติไปเลย ตัดโดยเด็ดขาดและสิ้นเชิงไม่มีการกำเริบใหม่อีก

ถาม : อย่างที่เราคิดว่าเราไปตัดกิเลสอย่างนั้นอย่างนี้ มันจำเอาใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นสัญญามันก็แค่จำ เหมือนยังกับว่าจำไปตอบอย่างเช่น รู้ว่าต้องตอบอย่างนี้ ครู่ถึงบอกว่าถูก กลัวเสียฟอร์มก็เลยตอบไปตามนั้น แต่จริงๆ แล้วยังไม่ยอมรับ ถ้าใจยอมรับจริงๆ อย่างเช่นว่า กำลังใจอยู่เสมอว่าร่างกายไม่ใช่ของเรา พอไปเห็นร่างกายคนอื่น ก็เห็นว่านั่นไม่ใช่ของเขา และไม่ใช่ของเราด้วย มันก็จะไม่เกิดความอยากได้ใคร่ดีในร่างกายของคนอื่นเขา จะเป็นปัญญาที่ยอมรับ แต่ถ้าสัญญา ก็แค่จำได้

ถาม : อย่างสมมติว่าเราได้ยินคำพูดบางคำพูด เมื่ออยู่ในหัวอย่างนี้เราจะได้ยินอย่างไร ว่าคิดไปเองหรือได้ยินเสียงจริงๆ ?

ตอบ : มันมีเรื่องที่เราพิสูจน์ในระยะสั้นๆ อย่างเช่นว่า หวยออกเลขนี้ละ ลองจำไปดู ไม่ต้องไปเล่นนะ จำไปดู ถ้าเกิดออกตามนั้นก็ให้จำให้ได้ ว่าตอนนั้นอารมณ์เอวาวางอารมณ์แบบไหน ? แล้วลักษณะของเสียงอย่างไร ? มันถึงถูกต้อง แล้วจำขึ้นตอนเอาไว้ต่อไปถ้ามาอย่างนั้น ก็พิสูจน์อีก ถ้าถูกอีกก็พยายามจำไว้ พอจำได้มันคงว่าเราวางอารมณ์ใจแบบนี้ลักษณะสัมผัสเสียงแบบนี้ แล้วเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ต่อไปถ้ามาก็โอเค แต่ว่าจริงๆ แล้ว เขาไม่ให้เชื่อทีเดียว

ถาม : ถ้าหากว่าเกี่ยวกับการปฏิบัติอย่างนี้ ก็คือต้องรอไปก่อน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นการแนะนำเกี่ยวกับกองกรรมฐานที่เราปฏิบัติแล้วเห็นว่าทำตามแล้วจะมีผลก็ลองดู แต่ถ้าเห็นว่าเราทำกรรมฐานอยู่กองหนึ่ง ขวนไปทำอีกกองหนึ่ง อย่าไปสนใจ เป็นการดึงให้สมาธิของเราเสีย

ถาม : สมมติว่า ได้ยินว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ?

ตอบ : เรื่องที่เกี่ยวกับมรรคผลนิพพาน เสียงที่มานายห้ามเชื่อเด็ดขาด รับทราบไว้ด้วยความเคารพ แต่ไม่ต้องไปสนใจ เพราะว่าถ้าหากว่าเราไปได้จริง เรารับรู้แล้ว เราตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เพื่อฝึกให้ได้อย่างนั้นจริงก็แค่เสมอตัว แต่ถ้าเรายังไม่

จริง ถึงเวลารับรู้แล้วเกิดความประมาท นอนตีฟุงเฉยๆ ชาตินี้เราไปได้แน่ ชาตินี้คุณ
ขาดทุนยับเยินเลย เพราะฉะนั้นถ้าเป็นคำทำนายเกี่ยวกับเรื่องมรณะเรื่องผลไม่ต้องไป
ใส่ใจ ยกเว้นพระพุทธรูปเจ้าเสด็จมาชัดเจนแจ่มใสเลย แต่ว่าลักษณะนั้นของท่านก่อนที่ท่าน
จะพยากรณ์เรา ท่านก็ต้องมาสอนเราอยู่ระยะหนึ่งแล้ว

ถาม : ท่านมาสอนเลยหรือครับ ?

ตอบ : จะว่าท่านมาเลย จริงๆ แล้วท่านก็อยู่บนนิพพาน ที่เป็นเป็นองค์ท่าน ภาษาพระ
เรียกว่า **ฉัพพรรณรังสี** แต่ว่ามาปรากฏเฉพาะหน้าเหมือนกับท่านมาเอง คือในความเป็น
ทิพย์ท่านสามารถที่จะแบ่งการทำงานออกไปเป็นหมื่นเป็นแสนได้พร้อมกัน อาจโปรดคน
เป็นแสนๆ คน เป็นแสนๆ ที่ได้พร้อมกันได้ องค์จริงของท่านอยู่ในนิพพานโน้น ขอให้
เป็นองค์ที่ได้เห็น จะเป็นองค์จริงหรือเป็นฉัพพรรณรังสีก็ได้เห็นแกะสำคัญไม่ได้เห็นนั่นสิ

ถาม : เรื่องของสงคราม คนจะตายกันหมด ?

ตอบ : มันไม่หมดหรอก ถ้าตามพยากรณ์ของพระพุทธรูปเจ้า ก็ตายไปฝ่ายละครึ่งใช้ไหม ?

ถาม : แล้วจะหากินกันได้ไหม ?

ตอบ : ข้าวแกงจานละ ๑๐๐ คงพอซื้อได้มั้ง (หัวเราะ) บ้านเราถ้าไม่ค้าขายเฟลินจะ
สบาย ถ้าขายเฟลินใครสั่งก็จะส่งตะบัน เดียวก็มาเคี้ยวสตางค์แทน

ถาม : ก็คือว่า เราไม่ต้องไปวิตก ?

ตอบ : ไม่ต้องวิตกกังวลหรอก **กัมมัชสะ โภมิ กัมมะ ทายาโท** ทำกรรมไว้ดี ยังไง
มันก็ต้องมีกิน

ถาม : แล้วระบบเศรษฐกิจโลกนี้จะล่มสลายไหมครับ ?

ตอบ : อย่างน้อยๆ ทางบ้านเรายังพอทำมาค้าขายได้ เรียกเศรษฐกิจโลกไม่ได้หรอก
บอกได้อย่างเดียวว่าต่อไปเอเชียจะเป็นผู้นำ เรื่องนี้ให้ฟุ้งชานเลยตายไปพักหนึ่ง

ถาม : คือยังไม่ถึงขั้นต้องเลิกใช้เงินตรา ?

ตอบ : มันยังต้องใช้ ไม่ใช่แล้วจะกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจยังงี้ละ ? เอา
แบบสมัยก่อนไหมละ ? คุณเอาของนี้มา ผมเอาของนี้ไป แลกกัน ของอะไรที่มันเคยใช้
แล้วมันทำความสะดวกให้ เขาก็ไม่เลิกหรอก

ถาม : มีเท่านี้ครับ ความสงสัยมันเริ่มลดลง ?

ตอบ : จำไว้ว่าให้ทำ อย่าไปเที่ยวถาม ถ้าถามแล้วไปยึดถือคำตอบเป็นประมาท เขา
เรียกว่าเป็นอุปาทาน ด้วย ทำแล้วเกิดปัญหา แล้วมาถาม มันจะดี เพราะแก้ไขได้ตรง
จิตตรงใจ ถ้าหากว่าถามแล้วเอาไปทำ แล้วมันฟุ้งชานหลายเรื่อง เรื่องแรกคือ เอ...
ทำไมมันไม่เหมือนเขา แต่ละคนจริตนิสัยต่างกัน จะให้เหมือนกันก็ไม่ได้ แล้วอีกอย่าง
หนึ่งสถานที่ที่ไป ถ้าเป็นสถานที่เดียวกันแต่คนละจุด มันก็ต่างกันอีก อย่างนี้ เพราะฉะนั้น
ทำแล้วค่อยถาม ปลอดภัยที่สุด

ถาม :

ตอบ : เมื่อกี้นี้ไปกราบ หลวงพ่อสมเด็จ ท่านบอกว่า เรียนบาลีอย่าทิ้งสมาธิเป็นอันขาด ทั้งเมื่อไรมันจะท้อแล้วจะเลิกเองง่าย ๆ เพราะว่าวันแรกที่เปิดบาลี มีพระเรียนอยู่ ๑๖ องค์ มาถึงวันนี้เหลืออยู่ ๙ องค์เท่านั้น คือยังสอบก็ยังไม่กำลังใจเสีย ตอนแรกถ้าเรียนเราไม่ตีเขาก็เสียกำลังใจ เขาจะบอกว่า อาจารย์เล็ก ยังเรียนได้แค่นั้นเอง แล้วจะเอาอะไรกับเขา คราวนี้พอเราเรียนดีขึ้นมา เขาก็หมดกำลังใจอีก เลยไม่รู้จะเอาอย่างไรกัน เพราะว่าสอบผ่านไปสองครั้ง เพราะว่าไม่คุ้นชินกับภาษาบาลีก็เลยตกจุดบ้าง ภาษาบาลีนี้ตกจุดหนึ่งตัดคะแนนหนึ่ง เกินจุดหนึ่งตัดคะแนนหนึ่ง ขาดคำเก็บคะแนนหนึ่ง เกินคำเก็บคะแนนหนึ่ง สอบครั้งแรกโดนเก็บไปสองคะแนน เสียประวัติหมดเลย เพราะระยะหลังๆ ๒๐ กว่าปีที่ผ่านมา สอบครั้งใดต้องได้คะแนนเต็ม คราวนี้ก็มีมาครั้งสุดท้ายที่สอบไปก็สิ้นเดือน ครั้งนั้นได้เต็ม เล่นเอาอาจารย์บ่นอุปเลย หาเก็บยากเก็บเย็นจริง มีใครบ้างที่ทำไม่ได้ขนาดนี้ ก็เลยกลายเป็นว่าเราเรียนไม่ดี ลูกศิษย์ก็หมดกำลังใจ เราเรียนดีลูกศิษย์ก็หมดกำลังใจ เมื่อไปกราบหลวงพ่อสมเด็จ ก็กราบเรียนท่านเรื่องนี้ ท่านถึงได้บอกว่า เรื่องของการเรียนบาลีนั้นอย่าทิ้งสมาธิ ถ้าทิ้งสมาธิกำลังใจมันไม่มั่นคง ถ้ากำลังใจไม่มั่นคง มันอาจถอยใจเองง่าย ไม่ยอมเรียนต่อกัน คราวนี้จากที่สังเกตกัน อย่างท่านเอ ก็ดี ตัวอวดมาก็ดี สรุปแบบเข้าข้างตัวเองว่า คนที่สมาธิดีสอบได้คะแนนดี อย่างคราวที่แล้วอวดมาสอบได้ ๗๐ ท่านเอได้ ๖๙ พลาดไปคำเดียว คือเขาห้ามพลาดเด็ดขาดเลย ก็คืออยู่อย่าง คือทำให้เรารอบคอบขึ้น อะไรต่อมิอะไรต้องมีการตรวจการทานขาดไม่ได้ เกินไม่ได้ เลยกกลายเป็นเรื่องหนักในความรู้สึกของคนอื่น ท่านมหาปริชา ท่านก็พยายามที่จะยกตัวอย่าง ดูอย่างอาจารย์เล็กสิ อายุท่านก็มากที่สุด งานท่านก็เยอะที่สุด เข้าต้องสอน บ่ายต้องเรียน ทำได้ขนาดนี้ แล้วพวกคุณไม่พยายามหรือ ? กลายเป็นว่ายิ่งยกตัวอย่าง เขาก็ยิ่งผ่อไปเรื่อย เรื่องของการเรียน ถ้าเราทิ้งมันจะต่อไม่ติด โดยเฉพาะบาลีนี้ เขายังบังคับให้ท่อง เหตุที่บังคับให้ท่องเพราะว่าเปรียญ ๑-๒ จะเป็นพื้นฐานไปถึง ๙ เลย แบบทั้งหมดที่เขาให้ท่อง จะเอาไปใช้ตั้งแต่เริ่มแปลไปยันเปรียญ ๙ เลย ถ้าท่องแบบไม่ได้ ต่อไปมันก็จะไม่รอด คราวนี้จากที่สังเกตที่ผ่านมา พระอื่นถ้าหากว่าท่านไม่ท่อง เวลาอธิบาย ท่านก็ไม่เข้าใจอีกอย่างหนึ่ง พอว่าตอนนี้ไม่ท่อง ตอนหน้ามาก็ไม่ท่อง ก็กลายเป็นดินพอกหางหมูไปเรื่อยๆ แล้วก็หมดกำลังใจ ก็เลยมาดูว่าเรื่องของฉันทะ อิทธิบาท ๔ พระพุทธเจ้าบอกว่าเป็นเรื่องทำให้สำเร็จทุกอย่าง ฉันทะความพอใจของท่านไม่เต็ม ร้อย วิริยะความเพียรท่านก็ไม่เต็ม จิตตะเรื่องปักมันไม่มี วิมังสาการไตร่ตรอง ทบทวนไม่มี สอนนักเรียนในตอนนี้ถามว่าเมื่อว่าที่สอนนั้น เป็นยังไง ? คือเขาเข้าห้องเรียนโดยไม่ได้อ่านทวนของเก่าเลย สอนแล้วก็แล้วกัน เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาไปเรื่อย คราวนี้ของเราไม่อยากให้เป็นอย่างนั้นก็พยายามท่อง พยายามนำ พยายามทำให้ดูเป็น

ตัวอย่างเพราะว่าจริงๆ แล้วไม่ได้ตั้งใจคิดจะเรียน ตั้งแต่พรรษาที่ ๔ สอบนักธรรมเอกได้ เพราะว่าเป็นไปพรรษาหนึ่ง เพราะว่ามัวแต่ไปเฝ้าไข้ หลวงปู่หมาอำพัน อยู่ ไม่มีเวลาไป สอบ พรรษาที่ ๔ สอบนักธรรมเอกได้ หลวงพ่อบอกว่า แกละไปเรียนต่อใหม่ ถ้าจะไปเรียนต่อข้าจะส่งไปให้เรียนที่กรุงเทพฯ คือว่าวัดที่ท่านรู้จักมันมีเยอะ สำนักเรียนต่างๆ มีเยอะ ก็กราบเรียนหลวงพ่อกว่า ผมคงไปไกลหลวงพ่อไม่ได้หรอกครับ ไกลเมื่อไรก็เลวเมื่อนั้น ท่านก็เลยบอกว่าตามใจแก คราวนี้พอย้ายจากวัดท่าซุงไปอยู่ที่วัดท่ามะขาม ท่านเจ้าคุณก็จะให้เรียน ในช่วงที่ระหว่างให้ย้าย ท่านเจ้าคุณราชปริยัติโมลี ซึ่งก่อนหน้านั้นอยู่วัดชนะสงคราม เป็นลูกศิษย์ของวัดชนะสงครามด้วย เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อด้วย ก็พยายามลากตัวไปให้เรียน ไปถึงที่สถาบันนาฬิกาศึกษาพุทธไสยโณน ก็เห็นว่าเวลาเรียนนี้มันต้องทุ่มเทจริงๆ ของเรงานมันเหนื่อย ก็เลยปฏิเสธท่านไป ไปถึงเมืองกาญจน์ที่วัดท่ามะขาม ท่านเจ้าคุณก็จะให้เรียนก็ปฏิเสธท่านไปเรื่อยๆ ภาระยะหลังนี้ท่านบังคับให้เรียนก็ส่งลูกศิษย์ไปเรียนบ้าง จนกระทั่งวาระสุดท้าย ย้ายมาวัดท่าซุง ท่านขอให้เจ้าอาวาสไปเรียน โดยให้เราทำหน้าที่แทนเจ้าอาวาสก็เบี้ยว ท่านก็เลยใช้วิธีว่า ในเมื่อคุณไม่ยอมไปโรงเรียนผมก็เลยยกโรงเรียนมาให้คุณ เอาโรงเรียนมาyardไว้ในวัดเลย คราวนี้ก็เลยกลายเป็นว่า เราเองอยู่ในฐานะผู้นำกลายๆ เพราะว่าอาจารย์สมพงษ์ เจ้าอาวาสก็ลูกศิษย์ท่านมหาปริชา ที่มาสอนก็ลูกศิษย์กลายเป็นอาจารย์เขา ถ้าเป็นอาจารย์แล้วทำไมดีอย่างที่ว่านั้นแหละมันจะอ้างว่าขนาดอาจารย์เล็กยังเรียนห่วยแตกเลย แล้วเอาดีกับมันแค่ไหน เลยพยายามทำให้มันดี พอทำให้ดี ความเคยชินที่ว่าถ้าทำอะไรก็ต้องทุ่มเทไปเลย ทุ่มเทในลักษณะที่ว่าเรามีวันวันเดียวพรุ่งนี้ไม่มี เพราะฉะนั้นทำวันนี้ที่ที่สุด ผลเป็นอย่างไรช่างมัน ปรากฏว่าผลมันออกมาดี คนที่ไม่มีความตั้งใจไม่ทัน ปรากฏว่าเดียวเขาจะทิ้งไปเรื่อย พอไปกราบเรียนหลวงพ่อดูสมเด็จท่านพูดถึงเรื่องสมาธิเห็นชัดเลย ชัดมาก ชัดตรงที่ว่า พระที่เรียนดีส่วนใหญ่จะเอาสมาธิเข้าว่า องค์อื่นๆ เท่าที่สังเกตดูองค์ไหนถ้าสนใจทำสมาธิเป็นปกติ องค์นั้นท่านจะเรียนได้อยู่ในระดับดี คราวนี้มันก็จะ มีบางพวก บางพวกที่อยู่ในลักษณะแหกคอก เพราะว่าครูจะจับผิดละเอียดมาก เขาก็เลย เปลี่ยนไปจับผิดครูบ้าง สนุกสนานกันใหญ่ สักวันจะโดนครูขว้างกบาลด้วยแปรงลบกระดานเอา ยังไม่รู้ว่าจะไปได้เท่าไร เพราะว่าอายุมากแล้ว ก็กะให้เวลา ๕ ปี อายุขึ้นเลข ๕ เรียนไม่ไหวแล้วก็เลิก ๕ ปี ได้แค่นี้เขาแค่นั้น แต่ที่ว่าท่านมหา ก็พยายามให้กำลังใจ บอกว่าระดับอาจารย์สอบเมื่อไรได้เมื่อนั้นแหละ แต่คราวนี้ขึ้นอยู่กับว่าเราจะรักษาระดับไว้ได้ไหม อย่างภาชิตจินบอก ขึ้นสูงไม่ลำบาก รักษาระดับจึงยากเย็น ถอยหลังเมื่อไร ลูกศิษย์มันให้เอา แล้วโดยวิสัยตัวเองขึ้นหน้าตาย ถอยหลังตาย จะขึ้นหน้าอย่างเดียว ขึ้นหน้าไปตายเขายังซมกว่ากล้า ถอยหลังมาตายเขาว่าซี้ซลาด นิสัยอย่างนี้เอาไปใช้ได้นะ เจริญแน่ๆ ไปกราบหลวงพ่อดูสมเด็จ พอออกมาที่วัดเขาจะมีคติธรรมของ สมเด็จ

พระสังฆราชอยู่ ญาโณทัมมหาเถระ เขาติดเอาไว้ว่า ถ้าหากว่าบุคคลยังเกิดแก่เจ็บตายอยู่ บุญเป็นเรื่องสำคัญที่สุดต้องชวนชวายทำบุญให้มาก ชัดไหม ? ถ้ายังเกิดแก่เจ็บตายอยู่ก็แปลว่าเรื่องของบุญของบาปยังให้ผลเราเต็มที่ ในเมื่อเรื่องของบุญของบาปให้ผลเราเต็มที่ ก็ต้องชวนชวายในสิ่งที่มันเป็นบุญก่อนเพื่อที่จะได้รับแต่ผลที่ดี

เดี๋ยวนี้สายตาแย้แล้ว พอความชรามาเยือน มีดีอยู่อย่างเดียวคือ ตีที่ได้แก่นอกจากนั้นไม่ดีสักอย่าง

ถาม : การท่องหนังสือธรรมะ มันเครียดไหมครับ ?

ตอบ : ใหม่ๆ มันเครียด เพราะเราไปคิดจะจำมัน มาตอนหลังถือการท่องเป็นสมาธิ ก็เลยเหมือนทำสมาธินั้นแหละ วิธียัดเทปนี้ดีที่สุดเลยเพราะตอนท่องนี่เราต้องทุ่มเท เพราะว่าอันดับแรกต้องดูว่าสายตามืดหรือเปล่า ปากต้องว่าผิดหรือเปล่า แต่เทปนี้ใจมันคลายไปครึ่งหนึ่งแล้ว คือยังไง มันอยู่ในเทปแน่ ตั้งใจฟังไป ก็คลายเครียดได้เหมือนกัน

ถาม : ขออารัมภบทนิดหนึ่งนะเจ้าคะ คือ มีลูกศิษย์ที่เคยมาเรียนพิเศษนะเจ้าคะ เวลา มาเรียนก็มาปฏิบัติมานั่งสมาธิกันอยู่ที่บ้าน พอเป็นอาจารย์อยู่เจ้าคะ หลังจากนั้นเขาก็ไป จมมหาลัย อายุเขาประมาณ ๒๔-๒๕ หลังจากจบมาเขาไปทำกรรมหนักมากเจ้าคะ ?

ตอบ : กรรมอะไรหรือ...แบกช้าง ?

ถาม : ไม่ใช่เจ้าคะ เขาโกงกินในลักษณะประมุขงานของราชการแล้วก็โกงกินกัน เขาสามารถมีเงิน จากไม่มีเงินเลยนะเจ้าคะ จากอายุ ๒๔ ปี สามารถมีเงินเป็น ๑๐๐ ล้านบาท ภายในอายุ ๒๘ ปี ?

ตอบ : แสดงว่าเป็นคนเก่ง

ถาม : เขาเก่งมากเลยเจ้าคะ แต่ว่าเก่งในทางซีโกง ที่นี้เมื่อประมาณสองอาทิตย์ที่แล้ว เขาขับรถเบนส์สีแดงวิ่งสวนประสาทรถสิบล้อเจ้าคะตายคาที่ทั้งตัวเขาและภรรยา และคนในรถอีกหนึ่งคน ตอนนั้นเราเองก็ไม่ทราบที่เกิดเหตุการณ์ขึ้น แต่ว่าดวงวิญญาณของเขาเจ้าคะที่เสียชีวิต ตายโหงอยู่ ณ จุดที่เกิดเหตุ เขามาหาในสภาพศพที่เละเขาตายในสภาพศพยังไงเขาก็มาหาในสภาพเป็นอย่งนั้นเจ้าคะ ที่นี้เขาจะมาให้เราช่วย พอเราจะเริ่มสวดให้เขา นะเจ้าคะ พวกเจ้ากรรมนายเวรเขามาเป็นหมื่นเลย ล้อมตัวเขาจนตัวเองต้องถอยมาตั้งหลัก พอเราหันหน้าเข้าไปมอง พวกเจ้ากรรมนายเวรก็หันมาหน้าเขียวบัดไปหมดเลย ก็เลยต้องถอยมาตั้งหลัก ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ?

ตอบ : ไม่ต้องทำ เพราะว่าบางคนนี่ เอาเป็นแค่ตัวอย่างนะ เปรตญาติ พระเจ้าพิมพิสาร นั้นผ่านพระพุทธเจ้ามาตั้งกึ่งองค์ ตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้านามว่า ปทุมุตตระ ๙๑ กัปเต็มๆ กว่าจะมาถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่า โคตมะ แล้วผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือผู้ที่ทำบุญร่วมกันมา คือพระเจ้าพิมพิสาร ที่เคยทำบุญร่วมกันมาในชาตินั้น มาถวายเวฬุวันมหาวิหาร และอุทิศส่วนกุศลให้ ถึงได้รับ พระพุทธเจ้าตั้ง ๕-๖ องค์ ยังช่วยไม่ได้เลย

ถาม : ตอนนั้นก็เห็นสภาพวิญญูณเขาถูกกลางไปที่ข้างล่างแล้วนะเจ้าคะ ก็คงต้อง
ปล่อยไปตามสภาวะกรรมของเขาใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ต้องอย่างนั้นจ้ะ

ถาม : ก็ดูจากชะตาเขายังไม่ถึงฆาต ก็เลยจะถามว่านะเจ้าคะ ทำกรรมชนิดใดถึงได้ก่อ
กรรมทำให้ถึงขั้นตัดรอนชีวิตอายุขัยเขาขนาดนั้น ?

ตอบ : ตัวส่วนนี้จริงๆ แล้ว เรียกว่าอุปฆาตกรรม ส่วนใหญ่เกิดจากกรรมในอดีตที่เคย
ฆ่าคนฆ่าสัตว์มาก่อน คราวนี้แทนที่จะทำความดีเพื่อหนีกรรมส่วนนี้ เขาก็ไปทำแต่ในสิ่งที่
ไม่ดี ในเมื่อไปทำแต่ในสิ่งที่ไม่ดีพอบุญขาดช่วงลงกรรมส่วนนี้ก็เข้าแทรกพอดี ก็เป็น
อันว่าแบนคาเบนซ์...!

ถาม : อันนี้คือกรรมของเขาโดยตรงใช่ไหมคะ ?

ตอบ : กรรมโดยตรงจะเป็นอย่างนี้ ส่วนอีกอย่างหนึ่งโทษปัจจุบันคือโกงกินเงินหลวง ก็
คล้ายๆ กับโกงกินเงินสงฆ์ ถ้าหากว่าโกงเงินสงฆ์ลงอเวจีมหานรก พวกโกงกินหลวงก็ไม่
แคล้วเหมือนกัน เพราะเงินสงฆ์กับเงินหลวงมันเป็นของกลางที่จะเป็นประโยชน์แก่คน
หมู่่มากเหมือนกัน เพียงแต่ว่าอันหนึ่งเป็นประโยชน์แก่สงฆ์หมู่่มาก อีกอันหนึ่งเป็น
ประโยชน์แก่คนทั่วไป ลักษณะก็เลยคล้ายๆ กัน โทษก็หนักพอกัน ใครรู้ตัวรีบคายคืน
มาเสียเร็วๆ

ถาม : แล้วอย่างพวกที่เขาไปเอาอุปกรณ์สำนักงานไปใช้เป็นส่วนตัวอย่างนี้ใช่ไหม
เจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าจิตละเอียด เขาจะไม่ทำ

ถาม : แล้วพวกค้ายา พวกนี้เขาจะได้รับกรรมในลักษณะไหนเจ้าคะ ? เพราะตอนนี้มี
เยอะมาก

ตอบ : ไม่ต้องหวงหรือกัจะ พวกยามันอยู่ในของมีนเมาทำให้ขาดสติสัมปชัญญะ ก็
โดนโทษอย่างเดียวกับพวกที่ผิดศีลข้อ ๕ ความจริงพระพุทธเจ้าท่านสอนครบ แต่ว่าคน
ฟังก็ตีหรือว่าคนสอนก็ตี มักจะตีความไม่ครบ ท่านบอกว่า สุรา สิ่งที่ถูกสั่งขึ้นมาประกอบ
ด้วยแอลกอฮอล์ เมรัย สิ่งที่ถูกสั่งประกอบด้วยแอลกอฮอล์ มัชชะ ของมีนเมาที่ทำให้
ขาดสติสัมปชัญญะ จริงๆ แล้วมันรวมหมดใช่ไหม ? พวกยาเสพติดจัดอยู่มัชชะ คราวนี้
คนเขาไม่นิยมที่จะแปลกกัน มันแปลแต่คำหน้าคำเดียว คือ สุรา ไ้เมรัยที่ถูกสั่งนั้น
แหละตัวเจ็บเลย

ถาม : ถ้าเกิดเราจะต้องคอยที่จะไปวิ่ง ไปเที่ยวช่วยเหลือคน คนที่เขามาหาเรา ก็ต้องวิ่ง
ต้องไปช่วย เราเหนื่อยใจจะขาด อันนี้ถือว่าเป็นกรรมของเราไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : จะเรียกว่ากรรมของเราก็ได้ จะเรียกว่าโง่ก็ได้ แรงแป้ไหม ? เพราะว่าจริงๆ แล้ว
สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นะ มันได้รับการดลจิตดลใจมาเหมือนกัน เขาเห็นว่ากำลังใจของเรา

ถ้ารวบรัดตัดตรงมันจะเข้าถึงมรรคผลได้เร็ว จะทำให้พ้นจากเงื่อมมือเขา เขาก็หาสิ่งอื่น มาขวาง คราวนี้สิ่งอื่นที่มาจาก ด้วยวิสัยของเราก็คือสู้ ก็ใช้วิธีนำสิ่งที่น่าสงสารมา ทำให้เราต้องไปใจอ่อนกับมัน ในเมื่อเราต้องไปใจอ่อนกับมัน ก็ทำให้เราต้องเสียเวลา ดังนั้น ท่านจึงได้สอนว่า ตัวเมตตาทรมหวิหารนะ ตอนแรกต้องรักตัวเองก่อน สงสารตัวเองก่อน รักษาตัวกลัวกรรม อย่าทำชั่ว จะหมองมัว หม่นหมื่นไปเมื่อผี ตอนแรกต้องรักษาตัวเองก่อน เอาตัวเองให้รอดก่อน เมื่อตัวเองรอดแล้ว เราจะช่วยคนหมู่มากก็ช่วยได้ แต่ถ้าตัวเองยังไม่รอด เขาได้ประโยชน์ตรงเฉพาะหน้าตรงนั้นนิดเดียว เราเองเสียประโยชน์ไปตลอดกาล ดังนั้นจะเรียกว่าโง่ก็ยอมได้ อาตมาเองเมื่อวานกำลังไปโรงเรียนแล้ว ตอนแรกเปิดประตูกุฏิออกมา เจอรถยนต์คันหนึ่งมีคนนั่งอยู่สามคน เขาเองก็มองๆ ไปได้สักพักหนึ่ง **ท่านเทพวสันต์** พระลูกศิษย์วิ่งมาตาม บอกว่า อาจารย์ครับมีคนรออยู่ ก็บอกปล่อยมันรอไป มันรอฉันไม่ใช่ฉันรอมัน ว่าแล้วก็ขึ้นโรงเรียน พังตุง นะ เดี่ยวจะกลายเป็นคนใจดำ ไปถึงที่ห้องหนังสือ อาจารย์เขาจะใส่ตรงหน้านี้แล้ว ถ้าห้องไม่ได้ก็ตายแน่ใช่ไหม ไปนั่งห้องหนังสือได้สัก ๒๐ นาที เขาก็เดินมา คราวนี้ตามมาแล้ว ตามมาจากทางด้านกุฏิขึ้นโรงเรียนมา เราเองก็ไม่สนใจ ก็ห้องหนังสือไปเรื่อย เขาก็กราบๆ เสร็จก็เงียบ เงียบ ก็เรื่องของเขา โยมมีธุระกับอาตมา อาตมาไม่มีธุระกับโยมนี้หว่า ใช่ไหมก็เรื่องของเขา ก็ไม่รู้ไม่ชี้ไปเรื่อย ห้องไปเรื่อย จนกระทั่งเขาเห็นว่าถ้าขึ้นปล่อยไว้อย่างนี้ เราคงไม่มองเขาแน่ๆ เลย เขาก็เลยถามว่า **หลวงพี่เล็กหรือเปล่าครับ** ก็ถามว่ามีธุระอะไร เขาก็บอกว่า เขามาหา **หลวงพี่สมปอง** ก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นไปหาที่ข้าง **วัดท่าซุง** ไม่ใช่หาที่นี่ ว่าแล้วเราก็อ่านหนังสือต่อ ก็หมดธุระแล้วนี้ เขามาหาหลวงพี่สมปอง ไม่ได้มาหาอาตมานี้ คราวนี้พอเขาไป แล้วพระเจ้าสงสัย ก็พระเรียนอยู่ตั้งเยอะนี้ พระเขาสงสัยว่าทำไมถึงทำอย่างนั้น บอกว่าถ้ากำลังใจในปัจจุบันของอาตมาแล้วนะ ถ้าไม่ใช่มาดีนพราดๆ ล้มทับดินอยู่ตรงหน้าก็เดินผ่านไปเลย ถ้ามันล้มทับดินอยู่ก็จำเป็นต้องช่วยมันหน่อย เพราะเราเดินต่อไม่ได้ กำลังใจเมื่อถึงเวลา ถึงวาระแล้ว มันจะเอาเฉพาะงานตรงหน้าเท่านั้น เรื่องอื่นไม่พยายามเอาแล้ว เหนื่อยพอแล้วจะ ของเรากล้ายังเหนื่อยไม่พอก็คืออีกหน่อยก็ได้ เชิญตามสบายจะ

ถาม : เหนื่อยมากไหมคะหลวงพี่ ?

ตอบ : เหนื่อยไม่มากจะ เหนื่อยคนเดียว คนเดียวจะไปมากยังงั ใจดำไหม ? **เมตตากรุณา** แต่ขณะเดียวกัน **อุเบกขา** ท่านก็สอนไว้ด้วย ส่วนใหญ่มันไม่เบรคขาหรือก ทั้งแขนทั้งขา มันไปหมดอีกต่างหาก

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเราเจอพวกวิญญาณขอส่วนบุญ ?

ตอบ : ถ้าเขาแสดงว่าเขารับได้ ให้เขาไป ถ้าอันไหนที่เราสงเคราะห์ไม่ได้ก็หยุดไว้แค่นั้น มีจิตคิดสงสาร พร้อมทั้งจะให้การสงเคราะห์ แต่ขณะเดียวกันเมื่อตอนนี้อย่างสงเคราะห์

ไม่ได้ก็ต้องปล่อยวางก่อน เขาเรียกว่า อุเบกขาในกรุณา ไม่ใช่เมตตา กรุณา อุเบกขา
เฉยๆ นะ มันมี เมตตาในเมตตา เมตตาในกรุณา เมตตาในมุทิตา เมตตาในอุเบกขา
มีกรุณาในเมตตา กรุณาในกรุณา มีกรุณาในมุทิตา กรุณาในอุเบกขา ทั้งสี่ตัวมี
ลักษณะเดียวกันหมด ถ้าถึงที่สุดนี้ อุเบกขาในอุเบกขา เจอเบรคสองชั้นก็เหมือนกับ
อาตมานี้แหละ ไม่ถึงขนาดไปตี้นทับขาอยู่ข้างหน้าก็ปล่อยมันไป

ถาม : จะพยายามค่ะ

ตอบ : ไม่ต้องพยายามจะ ถ้ายังไม่เห็น่อยทำต่อไปได้ ไม่เป็นไร ถ้าเห็น่อยแล้วก็
พยายามหน่อย

ถาม : สงสัยค่ะ ตอนนี้มีน้ำมาจากทางเหนือ ก็จะมีการตายหมู่ เกิดขึ้นไม่ทราบว่าเป็นพวก
ที่มีกรรมจากการตายหมู่ เขาทำกรรมอะไรไว้ถึงต้องตายหมู่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตายจริงๆ ก็คือโทษปานาติบาต แสดงว่าได้ทำกรรมมาในลักษณะ
เดียวกันและพร้อมเพรียงกันทำ อย่างเช่นว่า องคูลิมาล สมัยที่ท่านเป็น อหิงสกะ ที่เป็น
โจรอยู่ ท่านฆ่าคนไปในตำราเขาบอกว่า ๙๙๙ นั้นไม่ใช่หรอก...กิน เพราะระยะแรกที่ฆ่า
แล้วท่านคิดว่าท่านจำได้ ก็ไม่ได้จดไว้ จนกระทั่งจำไม่ได้จริงๆ ต้องตัดนิ้วม้ารอยไว้ แสดง
ว่าเกินปรากฏว่าในอดีตชาติ มีชาติหนึ่งที่ท่านเกิดเป็นควายป่า ชาวบ้านเอาควายมาเลี้ยง
ที่ชายป่า ท่านก็ออกมาขวิดควายชาวบ้านเขา ชาวบ้านเขาก็เลยพร้อมใจกัน ล้อมฆ่า ใน
เมื่อก่อนจะตายท่านก็เลยอาฆาตไว้ว่าจะฆ่ามันบ้าง เมื่อกลับมาเกิดใหม่ในชาตินี้พวกที่
โดนฆ่าก็คือพวกที่เคยล้อมฆ่าท่านตอนนั้น ถ้ากรรมมาอย่างเดียวกัน ก็จะตายในลักษณะ
เหมือนๆ กัน บางทีตายพร้อมกันด้วย ส่วนอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าทรัพย์สิ้นสิ่งของที่เสียหาย
อันนี้เกิดจากกรรมอกินนาทาน เคยลักขโมยเขามาทรัพย์สินในชาตินี้จะเสียหายด้วยการ
ลักขโมยบ้าง เรียกว่า โจรภัย โดนทำลายด้วยลมบ้าง เรียกว่า วาตภัย โดนทำลายด้วย
น้ำบ้างเรียก อุทกภัย โดนทำลายด้วยไฟบ้างเรียก อัคคีภัย

ถาม : แล้วที่เขาตายหมู่วิญญานพวกเขาเหล่านี้จะไปเกิดพร้อมกัน หรือว่าต่างคนต่าง
ไปคะ ?

ตอบ : ต่างคนต่างไป ตามกรรมติดกรรมชั่วที่ท่านทำ แล้วแต่ว่าหนักเบาแค่ไหน เพราะว่า
แต่ละคนก็ไม่ใช่นัดกันทำอยู่ทุกบ่อ สิ่งที่คุณเองทำเฉพาะตนเองก็มี เหมือนพระพุทธเจ้ากับ
พระเทวทัต พระเทวทัตกอบทรายขึ้นมาประกาศว่าเราจะตามจองพระพุทธเจ้าทุกชาติ
เท่ากับจำนวนเม็ดทรายในกำมือนี เสริจแล้วท่านก็ตามจองมาเรื่อย ไม่ใช่ว่าเจอกันทุก
ชาติ ไม่ใช่เจอกันทุกครั้ง หากแต่ว่าถ้าชาติไหนพระเทวทัตพลัดลงนรกไป พระพุทธเจ้า
ท่านเองก็ไปทำบุญทำบาปอะไรของท่านอย่างอื่นไป มีหลายชาติที่ท่านลงนรกไปอย่าง
หน้าขึ้นตาบานเหมือนกัน แต่พอเกิดขึ้นมาพร้อมกันเมื่อไรก็พัดกันต่อ แล้วอันนี้เป็นอันว่า
พระพุทธเจ้าท่านเสียเปรียบพระเทวทัต เพราะพระเทวทัตเล่นฝ่ายเดียวตลอด เพราะ

ฉะนั้นก็ไม่ได้หมายความว่าแต่ละชาติจะได้หนีไปทำความดีความชั่วพร้อมๆ กันอย่างนั้น มันก็มีแต่ละชาติที่ต่างคนต่างทำบ้าง พอมาถึงชาติสุดท้ายพระพุทธเจ้าเกิดเป็น พระพุทธเจ้า พระเวททัตเกิดเป็นพระเวททัต ก็มาว่ากันยกสุดท้าย พอยกสุดท้ายแล้วต่อไปเทวทัตทำแทนเกิดทำนั้นก็เดือดร้อนเองแล้ว พระพุทธเจ้าท่านไม่เกิดแล้วนี่

ถาม : พวกเคยอาฆาตกันข้ามชาตินี้มีวันหมดไหม ?

ตอบ : ถ้าหมดความตั้งใจอันนั้นเมื่อไรก็มีวันหมด ถ้ายังไม่หมดความตั้งใจ มันไปเรื่อย ถ้าอย่างการอาฆาตกันเหมือนอย่างกับนางกุลธิดากับยักษ์ณี อันนี้ต้องให้อโหสิกรรมกันก่อน นางกุลธิดาแก่ตลอดลูกเมื่อไรจะมียักษ์ตัวหนึ่งคว่าลูกเอาไปกินเสียทุกทีเลย จนกระทั่งแก่รู้เลยว่าถ้าตลอดอีกก็เสร็จอีกเพราะฉะนั้นวันนั้นพอคตลอดเสร็จ ก็ไม่สนใจว่าร่างกายจะอ่อนแอขนาดไหนก็ตาม อุ้มลูกได้ก็วิ่งไป เขตวัน จะอาศัยบารมีพระพุทธเจ้าช่วย ไปถึงประตูเขตวันมหาวิหารนางยักษ์ณีตามทันพอดี ปรากฏว่าท้าวจตุ มหาราชที่รักษาพระพุทธเจ้าอยู่ในบริเวณนั้น ยักษ์ก็เลยไม่กล้าทำอะไร พระพุทธเจ้าเลยสั่งให้พ่ายยักษ์ณีเข้ามา พอเข้ามาก็ประกาศกรรมในอดีตชาติให้รู้ ว่าชาติหนึ่ง นางยักษ์เกิด เป็นแม่ไก่ส่วนนางกุลธิดาเกิดเป็นแม่แมว แม่แมวกินลูกไก่เสียเกลี้ยงเลย แม่ไก่ย่ะขึ้นมา ก็ประกาศเลยว่าจะตามไปกินลูกแกบ้าง พอชาติต่อมาแม่แมวไปเกิดเป็นแม่กวาง แม่ไก่ ดันไปเกิดเป็นแม่เสือ กินลูกกวางคืนไป กินกันไปกินกันมาจนมาถึงชาติปัจจุบันนี้ เมื่อถึง ชาติปัจจุบันนี้ พระพุทธเจ้าท่านประกาศบอกแล้ว ก็เลยขอให้โจทก์และจำเลยอโหสิกรรมต่อกัน ในเมื่อทั้งหมดออกปากอโหสิกรรมต่อหน้ากัน โดยที่ประกาศว่าจะไม่จองกันต่อ กรรมอันนั้นก็ขาดช่วงลง คือ ความตั้งใจหมดลงแล้ว เมื่อความตั้งใจหมดลงแล้ว กรรมก็ขาดช่วงลง

ถาม : อันนี้ต้องเป็นทั้งสองฝ่ายเลยไหมคะ ?

ตอบ : ต้องทั้งสองฝ่าย โจทก์และจำเลยพร้อมกัน ถ้าหากว่าเราให้อภัยฝ่ายเดียว ก็เป็นว่าเราปลดออกจากจุดนั้นได้ แต่เขาเอง เขาก็ตามอย่างที่ว่าทัตเล่นพระพุทธเจ้า

ถาม : ไปงานศพแม่ของน้องที่ทำงานเขามีปี่พาทย์มอญเจ้าคะ ที่นี้พอเข้าไปกราบศพ วิญญาณแม่ของน้องที่เพิ่งจะเสียชีวิตก็เดินวนเวียนอยู่ อยู่นรอบศพของเขา ตอนแรกก็ไม่ว่าทำอะไรทำไมเขาเดินอยู่ แล้วพอปิดม่านเลิกการบรรเลง ไม่ทราบว่ามีการออกมาได้ อย่างไร จากห้องวงที่เป็นรูปฆ้องวง ออกมารายรำให้วิญญาณของคุณแม่ของน้องที่เสียชีวิตไปแล้ววิญญาณเขารับรู้การแสดงได้อย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : จริงๆ ถ้าเป็นคนตาย ก็เปลี่ยนจากกายหยาบเป็นกายทิพย์เท่านั้น อยาตนะ ตา หู ลิ้น กาย ใจ อะไรพร้อมที่รับสัมผัสยังมีอยู่เป็นปกติ ก็เลยสามารถรับรู้ได้ ส่วนเรื่องที่มี กิณรี กิณรี ออกมารายรำนะ เคยได้ยินบ้างไหม เคยได้ยินคนเขาพูดใหม่ว่าเรื่องของ เครื่องดนตรีนะ อย่าไปเล่นสังเดซ เขามีครู ก็ลักษณะนั้นแหละ คือเขาประกอบพิธีกรรม

ของเขามาเรียบร้อยแล้ว แล้วคนที่ไม่รู้ไปเล่นสงเดซเข้าก็เป็นไข้บ้าง ปวดหัวบ้าง อะไรมันบ้าง ตามแต่ความหนักเบา แล้วแต่ครูจะเมตตาลักษณะนั้น เรื่องของคนตรีอย่างหนึ่ง เรื่องของ นามูคิลป็อย่างพวกลิเก โขนอะไรอย่างหนึ่ง เขาจะมีครูของเขา ถ้าหากว่าเป็นสายที่บริสุทธิ์ ตั้งใจทำ เขาเรียกว่าเป็นธรรมทานก็ดี ลักษณะแบบนี้ก็ไม่มีปัญหาอะไรมาก แต่มันมี บางอย่าง บางอย่างเขาทำในลักษณะตั้งคน เขาจะมีการเสกกลอง เสกธง ถ้าเห็นตรงต้องไป เข้าโรงของเขา ถ้าได้ยินเสียงกลองยังงี้ก็อยู่ไม่ได้ ก็ต้องไปหาเขา เขาใช้ลักษณะว่าหาเงิน ถ้าพวกนี้อันตรายชนิดหนึ่ง ถ้ากำลังใจของเราต่ำเมื่อไรโดนเขาครอบงำได้เลย จะสังเกตได้เลย ลิเกบางคนนี่ไปแสดงสุดเหี้ยสุดโต้วพวกแม่ยกตามกันหัวทิ่มหัวต๋ากัน หลวงพ่อท่านเคย อยากจะไปขอเรียน ท่านเรียกว่า **นะปัตตลอด** ท่านบอกว่าครูลิเกคนหนึ่ง น่าจะเป็น **หอมหวล** เพราะว่าหอมหวลเป็นลูกศิษย์ของ **หลวงปู่ปาน** ท่านบอกว่าเขาใช้นะปัตตลอด เสกแบ่ง ถึงเวลาเสกแบ่งกำหนดแล้วก็เป่าไป ถ้าเป่าไปทิศไหนคนทิศนั้นที่อยู่ในระยะนั้นต้อง มา แล้วแบ่งกำหนดจะวิ่งตรงไปข้างหน้าอย่างเดียวนกว่าจะมีอะไรมาขวางก็ไปติดที่สิ่ง กีดขวางนั้น ถ้าไม่มีก็ไปเรื่อยละ แล้วลองคิดดูสิ ถ้ามันไปสัก ๒๐ - ๓๐ กิโลเมตร แล้วคนด้านนั้น มาหมกมันจะเยาะแคะไหน เพราะฉะนั้นไม่แปลกหรอกที่เห็นแค่นั้น มีเยาะกว่านั้น

ถาม : แล้วพวกที่เล่นของ เสกสิ่งของเข้าในตัวละเจ้าคะ พวกนี้ถือว่าพวกนี้ถือว่าเขามี วิชาใหม่คะ ?

ตอบ : อันนี้ก็ เป็นสมาธิอย่างหนึ่ง แต่เขาเรียกว่าเป็น **มิจฉาสมาธิ** ก็คือใช้สมาธิผิด แต่ วิชาเขาก็มี จริงๆ แล้วพวกนี้เป็นไสยศาสตร์ประเภทหนึ่งเขาเรียกว่า **คุณคน** ก็คืออาศัย คนทำสิ่งของไปทำร้ายคน ถ้าหากว่า **คุณผี** หมายถึงบังคับผีไปทำร้ายคน อาจเป็นการลง เป็นการบังคับให้ทำอะไรตามที่ต้องการ ก็เลยมีทั้งคุณผีและคุณคน สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันจะเป็นประโยชน์แค่ปัจจุบันของเขาเท่านั้น เพราะว่าเท่ากับตัวเองเป็นผู้มีวิชา ก็จะมี ลูกศิษย์ลูกหา มีคนขึ้น มีคนไปมาหาสู่ เพื่อที่จะให้ช่วยเหลือ แต่ว่าพวกนี้ถ้าไม่มี จริยธรรมจริงๆ เขาสามารถเอาออกได้ เวลาเราไปขอให้เขาช่วยเขาก็เอาเข้าได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นผลอะไรเขาก็แถมให้ ถึงเวลาก็ต้องวิ่งไปหาเขา เสียสตางค์ให้เขาอีก คราวนี้พวกนี้มันมีสุขแต่ปัจจุบัน ทำให้คนอื่นเขาเดือดร้อนได้ ตัวเองอาศัยความเดือดร้อน ของคนอื่น เป็นความสุขของตัวเอง ถ้าตายลงนรกก่อน เมื่อลงนรกเสร็จแล้วขึ้นมาเป็นเปรต พวกนี้จะเป็นเปรตพวกหนึ่งใน ๑๒ จำพวก เรียกว่า **มหิททิกาเปรต** จะเป็นเปรตที่มีฤทธิ์ มาก เพราะตัวเองมีสมาธิสมาบัติมาก่อน มหิททิกาเปรตนี้อานาภาพเขามาก จะครองพื้นที่ เขตใดเขตหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็จะเป็นพวกเจ้าพ่อ เจ้าป่า เข้าเขา พวกนี้ถ้าเทวดาที่มี ตักดานาภาพน้อยๆ ต้องหลีกให้เขานะ สู้เขาไม่ได้จริงๆ เพราะพื้นฐานเขามาดีกว่า ถ้า สมมติว่าเราเป็นเทวดาด้วยพื้นฐานของทาน ด้วยพื้นฐานของศีล แต่นั่นเป็นเปรตด้วย พื้นฐานของสมาธิ สูงกว่าก็เท่าละ ? ต้องถอยให้เขาเหมือนกัน

ถาม : แล้วถ้าเราแม้แต่ทำสมาธิ จะเป็นการถ่วงตัวเองหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : รูปราคะ และอูรูปราคะ การติดในรูปและสิ่งที่ไม่ใช่รูป สิ่งที่ดีต่ออย่างชนิดที่แกะยากที่สุดก็คือติดในรูปมานและอูรูปมาน จะเรียกว่าถ่วงตัวเองก็ได้ แต่ในขณะที่เดียวกัน แต่พลิกกำลังใจนิดเดียวเท่านั้นเอง อาศัยกำลังสมาธิเกาะนิพพานแทน คราวนี้สบายมากเลย เพราะกำลังมันเหลือเฟือแล้ว เพราะฉะนั้น ถ้าจะแก้ข้อนี้ก็เปลี่ยนจากการที่ไปยึดอยู่ในมาน เปลี่ยนเป็นเกาะนิพพานแทน คราวนี้จะมันคงกว่าปกติ เพราะกำลังมันสูง

ถาม : ถามเรื่องการถวายดอกไม้กับดอกไม้ประดิษฐ์ให้กับพระพุทธรูปเจ้าคะ ไม่ทราบว่าเป็นใหม่เจ้าคะที่ต้องถวายดอกไม้สดเสมอ ?

ตอบ : เรื่องดอกไม้สดนี้มีตัวอย่างอยู่ก็คือ นางอมิตตา ใน เวสสันดรชาดก นางอมิตตาได้ตาชุกข์แก๊งเป็นผัว อรรถกถาท่านบอกว่านางอมิตตาถวายดอกไม้ให้ยวบูชาพระ เพราะฉะนั้นถ้าถวายพวกดอกตูมๆ จะได้เด็กหน่อย คราวนี้เสียอยู่อย่างเดียว ไปถวายดอกไม้ประดิษฐ์ ถ้าไม่ได้ลักษณะ เบญจกัลยาณี สาวสองพันปีไม่แก่สักที ก็จะได้สาวพลาสติคแถมไปด้วย คาดว่าคงไม่ได้สาวพลาสติคหрок คงจะได้สาวเบญจกัลยาณีแบบนางวิสาขา มากกว่า เบญจกัลยาณีนี้ในสื่ออย่างแรกเป็นความสวยปกติอยู่แล้วใช่ไหม ? งามผม งามเล็บ งามฟัน งามเนื้อ แต่สุดท้ายนี้เชื่อว่างามวัย งามวัยเขากำหนดเอาไว้ว่ามีลูกคนแรกอายุเท่าไรผู้เป็นแม่ลักษณะร่างกายจะอยู่แค่นั้นจนกว่าจะตาย นางวิสาขาท่านแต่งงานตั้งแต่ตอนอายุ ๑๖ ก็ดีเสียว่ามีลูกตอน ๑๗ ก็แล้วกัน ก็กลายเป็นว่าเป็นสาว ๑๗ ไปจนถึง ๑๒๐ ปี แก่มีลูกอยู่ ๒๐ มีหลานอยู่ ๔๐๐ นั่งอยู่ในกลุ่มหลานสาวๆ คุณยายอายุ ๑๐๐ กว่าแล้ว คนเขาดูไม่อ่อนกว่าคนไหนเป็นยาย คนไหนเป็นหลาน พระเจ้าปเสนทิโกศลก็เล็งแล้วเล็งอีกเขาวางวิสาขามีเครื่องมหาลาดาปสาธน์ ใช่ไหม ? ก็พยายามเล็งดูใครแต่งมาวิริศมาหราคนนั้นแน่ ปรากฏว่าดันไปติดตอนไปวัด เขาก็เก็บเครื่องแต่งตัวก่อนแล้วค่อยไปวัด ไม่เจอสักที คราวนี้พระเจ้าปเสนทิโกศลท่านฉลาด ท่านก็คิดเออ...คนแก่นี่กำลังจะไม่ดี ถึงร่างกายจะหนุ่มจะสาวก็เหอะ คนกำลังไม่ตีเวลาลูกต้องเอามือยันพื้นก่อน พอถึงเวลาเลิกเทศน์ปั๊บก็มียายแหยกแหยกยืนอยู่คนเดียวแหละ สาวเซ็งเลย แต่ต้องเอามือค้ำยันก่อนถึงค่อยลุก ก็ถึงได้รู้ว่านั่นแหละนางวิสาขา เพราะฉะนั้นก็คาดว่า การถวายดอกไม้ประดิษฐ์ซึ่งมันอยู่ของทนมากกว่าก็อาจมีเนื้ออยู่อย่างนางวิสาขา เป็นหนุ่มเป็นสาวสองพันปี ไม่รู้จักแก่สักทีคงไม่ใช่ได้สาวพลาสติคัลยกรรมมาหрок

ถาม : คนที่จะได้เป็นเบญจกัลยาณี ต้องทำบุญอย่างไรบ้างเจ้าคะ ?

ตอบ : เบญจกัลยาณีนี้ จุดสำคัญที่สุดก็คือว่าซ่อมพระพุทธรูป เป็นพระพุทธรูปปรักหักพังอย่างไรก็ไปซ่อม แต่ว่าขณะเดียวกัน ถ้ามีเมตตาเป็นปกติ มีศีลเป็นปกติก็จะสวยอยู่แล้ว คราวนี้ความสวยนี้จะเสื่อมไปตามวัย เบญจกัลยาณีนี้ถ้ามีลูกเมื่อไรจะอยู่แค่นั้น

ได้กำไรกว่าเขาอยู่อันหนึ่ง

ถาม : ไม่ทราบว่าจะได้ผล จะยาวนานแค่ไหน ?

ตอบ : ก็ต่อไป ในภายหน้า เขาเรียกว่า อปราชญ์กรรม กรรมที่ให้ผลในชาติที่สองที่สามต่อไปเรื่อย ไม่ใช่ปัจจุบันนี้ ปัจจุบันนี้ที่เป็น วิทยุธรรมเวทนีกรรม มันมีอยู่ทั้งความดีความชั่ว ถ้าหากว่าฝ่ายชั่ว ก็คือ ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้า ถึงหื้อพระโลหิต ยุสงฆ์ให้แตกกันเป็นสังฆเภท อันนี้ลงเวจิมหานรกอย่างเดียว ถ้าทำครบสี่อย่างก็ลงโลกันต์ไปเลย

คราวนี้ในฝ่ายดี ก็คือสร้างถาวรวัตถุสร้างสมาบัติได้เป็นปกติ อยู่ระดับก็จะส่งผลให้เกิดเป็นพรหมในระดับนั้น ถ้าทรงอรุณภาพได้ก็จะเป็นพรหมในระดับนั้น แต่ว่ามีอยู่อีกอันหนึ่งว่า ถ้าได้ทำบุญกับพระที่ออกนิโรธสมาบัติจะรวยในชาตินั้นทันทีเลย เพราะฉะนั้น วิทยุธรรมเวทนีกรรมนี้ทำยากหน่อย ให้ผลในปัจจุบัน แต่ว่าให้แล้วให้เลย เหมือนกับการเพาะถั่วงอกกินแล้วหมดเลย ให้ผลเร็วมาก ถั่วงอกนี้ ๓ ชั่วโมงได้กินแล้ว แต่ว่ากินแล้วหมดเลย ขณะเดียวกันกับกรรมอื่นๆ ที่เป็น อุปัชฌายะกรรม อปราชญ์กรรม ให้ผลในการข้างหน้าต่อเนื่องยาวนานไปเรื่อยเหมือนกับเราปลูกไม้ผล ๓ ปี ๕ ปี กว่าจะได้กิน แต่ถ้ามันโตขึ้นมามันได้อยู่เรื่อย

พระประธานในโบสถ์วัดสระเกศ

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๔ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

๓๗. เมตตาธรรมคำจุนโลก

หลวงพ่อบอกว่า การจะปลูกเสกเครื่องรางของขลังให้มีอำนาจทางมหาอุตม์หรือแคล้วคลาด คงกระพันชาตรีนั้น ไม่ใช่ของยาก ที่ยากคือผลทางเมตตา เพราะเมตตาต้องกลั่นออกมาจากใจของผู้เสกจริงๆ ไม่อย่างนั้นก็ไม่เป็นผล...

ในด้านการปฏิบัติธรรมนั้น เมตตาพรหมวิหาร เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลย เพราะเป็นตัวหล่อเลี้ยงจิตใจ ให้ชุ่มชื้นเบิกบานอยู่เสมอ อารมณ์กรรมฐานจะก้าวหน้าหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับตัวเมตตานี้แหละ (ไม่ชื้นไม่ได้เธอ...มันยากนะ...)

ภิกษุคือผู้ปราศจากเวรภัยกับใครทั้งปวง ท่านทั้งหลายเหล่านั้นรอดพ้นจากอันตรายนานปีการมาได้ ด้วยอาวุธที่องค์สมเด็จพระทศพลทรงประทานไว้ให้ คือเมตตาพรหมวิหาร นี้เอง ไปไหนก็ปราศจากทุกข์ภัยกับใคร มีแต่ความสงบเย็นใจแก่คนและสัตว์ทั้งโลก...

ในสมัยพุทธกาล...มีภิกษุหมู่หนึ่ง ไปจำพรรษาอยู่ในป่า ครั้นออกพรรษาก็พากันมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงตรัสถามถึงความทุกข์สุขว่าเป็นไฉน ภิกษุหมู่หนึ่งกราบทูลว่า “แรกๆ อยู่ในป่าอย่างมีความสุข แต่พอนานไปถูกเหล่าอมนุษย์เบียดเบียนให้หวาดสะดุ้งอยู่เสมอ พระพุทธเจ้าข้า...”

พระพุทธองค์ทรงมีพระดำรัสสั่งให้ภิกษุทั้งหลายกลับไปยังป่าแห่งนั้นอีก พร้อมกับมอบอาวุธคือกรณียเมตตาสูตรให้ไป ภิกษุทั้งหลายก็ตั้งใจสวดสาธยายกรณียเมตตาสูตร พร้อมกับแผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์ทั่วหล้า...

เหล่าอมนุษย์พอได้รับกระแสเมตตาอันชุ่มเย็น ก็กลับใจอ่อนเลิกรังควาน หันมาช่วยกันอุปฐากแก่ภิกษุทั้งหลาย ให้ได้รับความสุขสบายโดยทั่วหน้ากัน...ตั้งแต่นั้นมาภิกษุทั้งหลาย เวลาเข้าไปในป่าหรืออยู่ที่คับขันอันตราย ต่างก็อาศัยความเมตตานี้ พาดนให้พ้นภัยตลอดมา

ครั้ง พระเทวทัต สวมคบกับ พระเจ้าอชาตศัตรู วางแผนปลงพระชนม์องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ด้วยการจับ ข้างธนาบาลนาฬาคีรี ที่ตกมัน กรอกข้าวด้วยเหล็ก ๑๖ ถึงแล้วปล่อยพญาคชสารซึ่งกำลังคลั่ง ตรงเข้าหมายทำร้ายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า...

ในความโกลาหลของหมู่ชน ที่กำลังใส่บาตรองค์สมเด็จพระจอมไตร และภิกษุปฤชชนทั้งหลายที่วิ่งหลบคชภัย พระอานนท์พุทธอนุชาถลันขึ้นขวางหน้า หมายใจว่าจะพลีชีพรถวายเป็นพุทธบูชา หากพระพุทธองค์ทรงมีดำรัสว่า “อานนท์...เธอจงหนีไป...”!

แล้วทรงหันไปเผชิญหน้ากับจอมคชสาร ที่หือตะบึงเข้ามาดุจฟ้าถล่ม ด้วย

หมายใจที่จะบดขยี้ทุกอย่างที่ขวางหน้า องค์สมเด็จพระบรมศาสดาทรงแผ่เมตตาต่อพญาคชสาร ด้วยจิตที่ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว กระแสแห่งพระเมตตาอันเย็นใจ แผ่เข้าไปทั่วสากลจักรวาล...

กระแสแห่งพระเมตตาอันเย็นฉ่ำ อาบขโลมดวงจิตอันร่าร้อนของพญาคชสาร ดูกตั้งอุกฤทธอันดับซึ่งเปลวไฟ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีหวนคืนมาครบถ้วน...ท่ามกลางความอกสั่นขวัญหายของหมู่ชนทั้งหลาย สายตาทุกคู่ก็ได้เห็นร่างใหญ่โตปานขุนเขา ทรุกลงแทบเบื้องยุคลบาท ใช้งวงโอบกอดพระบาทเอาไว้ ประคองตั้งจะกราบขอโหสิกรรม...!

จิตใจที่ไม่ได้ประกอบอนันตริยกรรมอันสาหัสสุดแสน เสียใจที่แสดงกิริยามุ่งร้ายต่อองค์สมเด็จพระบรมศาสดา พญาช้างแสนรู้คร่ำครวญปริเทวนาการ ยิงพระหัตถ์อันเปี่ยมล้นด้วยพระเมตตาปรามาสอยู่เหนือกระพองแห่งตน น้ำตาก็ยิ่งร่วงหล่นลงพร่างพรู...!

กระทั่งพระสุรเสียงกังวานว่า “นาพาคีรี...จงกลับคืนที่อยู่ของเธอเถิด” ร่างมหิมาที่อยู่ในคราบคชสาร แต่ดวงจิตแสนรู้ยิ่งกว่ามนุษย์ก็กลับหลังหันตมเดินกลับคืนสู่โรงช้างหลวงอย่างว่างาย บัดนั้นเอง เสียงแซ่ซ้องสาธุการ ก็ดังกระหึ่มจนพสุธาอากาศสะท้านสะเทือน...!

“...เมตตมพฺุเสกวิธินา ชิตวามุนินโท พระจอมมุนีทรงชนะแล้วด้วยพระเมตตาอันยิ่งล้น...”

ในคราวที่พระนางมัลลิกาเทวี พระมเหสีแห่งพระเจ้าปเสนทิโกศล จัดถวายอสทิสถานต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีการใช้ช้าง ๕๐๐ เชือกทำการกั้นกวดถวายต่อภิกษุทั้งหลาย ในจำนวนช้างทั้งหมดนั้น จำเพาะให้มีอยู่เชือกหนึ่งที่กำลังตกมันอยู่...!

จะไม่ใช้ก็ขาดไปไม่สมบูรณ์ จะใช้ก็เกรงอันตรายจะเกิดต่อพระภิกษุสงฆ์ พระพุทธองค์ทรงมีดำรัสให้นำช้างเชือกนั้น ไปกั้นกวดถวาย พระองค์ลีลามเถระ โอโห...จะถึงคราวที่ผลกรรมตามสนองแล้วกระมัง...?

ท่ามกลางการหายใจไม่ทั่วท้องของเจ้าภาพและภิกษุที่เป็นปุถุชน พญาช้างตกมันใช้งวงจับกวดกั้นถวายต่อพระมหาเถระ ยืนนิ่งไม่กระดุกกระดิก อย่างกับเป็นรูปปั้นช้างที่ไม่ปาน ภิกษุปุถุชนถามพระมหาเถระว่า “รู้สึกอย่างไรที่มีช้างตกมันยืนอยู่ข้างหลัง...?”

พระมหาเถระตอบว่า “รู้สึกเพียงว่า เรามีความรักต่อเขา เขาก็มีความรักต่อเรา” นั่นเป็นคำตอบที่เปี่ยมล้นด้วยเมตตาเพียงใด ความรักความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายในได้หล้า เห็นเขาเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย หาใช่ศัตรูแต่อย่างใดไม่...

บรรดาสัตว์ทั้งหลาย มีประสาทสัมผัสที่หกไว้มาก เขาจะรับรู้ได้ทันทีว่า บุคคลใดควรที่จะไว้วางใจ พระภิกษุสงฆ์ผู้เปี่ยมล้นด้วยเมตตา บรรดาสัตว์ทั้งหลายต่างผูกพันรักใคร่ท่านเป็นพิเศษ มีเรื่องเล่าขานกันมากมาย ตัวอย่าง เช่น...

สมเด็จพระสังฆราช (สุก) วัดพลับ สามารถเรียกโกป่าที่แสนเปรี๊ยะ ให้มาหาท่านได้ หลวงพ่อกลิ่น วัดพระญาติการาม ออยุธยา ออกบิณฑบาตแต่ละที่ มีกามาจับเรือเป็นฝูง รอให้ท่านแบ่งอาหารให้ หลวงพ่อเขียน วัดสำนักขุนเณร พิจิตร ในวัดสมัยท่านอยู่ เหมือนกับเป็นสวนสัตว์กล้วยๆ ทั้ง ช้าง ม้า วัว ควาย กวาง จระเข้ เต็มไปหมด...

หลวงพ่อดิม วัดหนองโพธิ์ นครสวรรค์ มีช้างทั้งโขลงมากคอยช่วยงาน มาจนถึงสมัยปัจจุบัน หลวงปู่มหาอำพัน (พระภิกษุญาณ วิสุทธิ์) วัดเทพศิรินทราวาส ก็มีกระรอกทั้งใหญ่เล็ก มาขออาหารจากท่านแต่ละวันเป็นสิบๆ ตัว

มาถึงที่ใกล้ตัวที่สุดคือ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน (หลวงพ่อกุญชรลีลา) ท่านเลี้ยงหมาไว้มากมาย เฉพาะตึกที่ท่านพักตึกเดียวมีมากกว่า ๑๕๐ ตัว เวลาหลวงพ่อกุญชรลีลา ออกแต่ละที่ พ่อเจ้าประคุณห้อมล้อมกันทั้งกองทัพ ใครแหลมเข้าไปผิดท่ามีหวังแหลกแน่...!

หลวงพ่อบอกว่า เวลาออกธุดงค์ให้ตั้งใจแผ่เมตตาให้ดี จะปลอดภัยจากสัตว์ร้ายทั้งปวง ท่านเองนั้นถึงขนาด มีช้างมาเป็นองค์รักษ์ให้ ลิงเอาผลไม้มาแบ่งถวาย เสือโคร่งตัวเกือบเท่าม้ามานั่งลูบหนวดฟังท่านคุยกัน งามาขดเป็นหมอนให้หนุนนอน... ฯลฯ

“ก็ไม่มีอะไรมาก ใช้ คาถาเมตตา บทเดียวเท่านั้น...” ฮ่า...อาตมาฟังแล้วดูลูกเรื่องคาถานี้ของโปรดเลย รีบกราบเรียนถามท่านว่าจะเมตตาถ่ายทอดให้ได้หรือไม่...? หลวงพ่อก็ตัดเมตตาเหลืออันบอกให้ตั้งใจจำ (ไม่ให้อัด) คาถาว่าดังนี้...

“พระอะระหัง สุคะโต ภาคะวา นะ เมตตาจิต”

หลวงพ่อบอกว่าเป็นคาถาของ หลวงพ่อแช่ม วัดฉลอง ภูเก็ต ให้ตั้งใจภาวนาไว้ รับรองว่าเวลาธุดงค์ จะไม่มีอันตรายใดๆ มาแผ้วพานแน่นอน “ที่สำคัญคือ ถ้าทรงเมตตาบารมีได้ไม่บกพร่อง การขอข้าวเทวดากิน เป็นเรื่องกล้วยๆ...”

นาน...ล่อให้หนีอยากหนีเข้าไปอีก กราบเรียนถามท่านว่า ต้องทรงอารมณ์เมตตาขนาดไหน เทวดาจึงจะให้ข้าวกิน “อย่างน้อยต้องทรงให้ได้ตลอดสามวัน ครบสามวันได้กินแน่ ถ้าพร่องแม้แต่วันที่เดียวเป็นอด...!” โอ๊ย...ทำไมมันยากนักล่ะครับ...?

ยากก็ยากขึ้น...ตั้งหน้าตั้งตาแผ่เมตตาทันที อารมณ์จิตเยือกเย็นชุ่มชื้น เห็นคนเห็นสัตว์มันยิ้มกับเขาได้ไปซะหมด ไม่มีอะไรยิ้มกับถนนก็ยิ่งเอา (อาการหนักแล้ว...!) วันแรกรู้สึกสบายมาก วันที่สองซักเป่แล้ว มันหนักขึ้น...หนักขึ้น...อย่างกับแบกช้างไว้ตั้งตัว...!

วันที่สามเรียบร้อย...พักครั้นไม่เป็นท่า หน้ามู๋เข้าไปกราบหลวงพ่อบอกเห็นหน้าท่านหัวเราะ พอลงบอกว่า “ไอ้หนูเอ๊ย...คนจะทรงเมตตาพรหมวิหาร จนกินข้าวเทวดาได้มานี่จะต้องคล่องตัวจริงๆ ไม่งั้นไปไม่รอดหรอก...” ฮือ...มันน่าละ เล่นเอาปางตายเลย...!

อยู่มาวันหนึ่ง อาตมาจะไปเยี่ยมโยมแม่ที่ถูกรถชน ท่านไปพักรักษาตัวอยู่ที่บ้าน
บางกอกน้อย อาตมาสองจิตสองใจ อยากไปเยี่ยมแม่ก็อยาก แต่กลัวปากคุณน้าที่อยู่ด้วย
คุณน้าท่านปากร้ายสาหัส คล้ายกับว่าในโลกนี้ถ้าจะมีคนดีเหลืออยู่บ้าง ก็คงจะเป็นตัวท่าน
เอง นั่นแหละ...

คนอื่นท่านบ่นได้เป็นบ่น คำได้เป็นคำ อาตมาเองโดนซะเบือที่จะฟัง ถ้าโผล่หน้า
ไปให้เห็นรับรองว่าโดนแน่ แต่แม่ก็อยู่ที่นั่นซะด้วย ในที่สุด...นึกถึงคาถาเมตตาของหลวง
พ่อขึ้นมา อาตมาก็นึกถึงหน้าของคุณน้า พลังว่าคาถาเรื่อยไป...

ไปถึงเหตุการณ์กลับตาลปัตร คุณน้าคลานเข้ามาหา (อาตมายังเป็นฆราวาสอยู่)
ซึ่งปกติแล้วท่านเจ้าศเจ้าอย่างจะตายไป เรื่องลงทุณฺคณานั้นในชีวิตยังไม่เคยเห็น ท่าน
ส่งซองใส่เงินจำนวนหนึ่งให้ พลังบอกว่า...

“นี่เป็นของแทนดอกไม้ธูปเทียนสำหรับขอขมา อะไรที่หน้าเคยล่วงเกินเอาไว้ ขอให้
อโหสิกรรมแก่หน้าด้วยเถอะนะ...” อาตมายอมรับว่าตกตะลึง ทำอะไรไม่ถูกไปพักใหญ่ จาก
คนทิวฐิมานะแรงกล้า ชนิดที่อะไรโดนต้องเป็นฝ่ายถูก ทำไมกลายเป็นแบบนี้ไปได้...!

หลังจากบวชแล้ว อาตมามีโอกาสบุกเข้าไปในกองตึบตึกดำบรรพ์ เขตติดต่อ
ระหว่างสุขุขทัยกับลำปาง ด้วยความไม่เคยทาง เลยหลงไปแทบถึงป่าหิมพานต์ (เปรียบ
เทียบให้มันเวอร์ร่น้อยกว่าที่นั่น...) บุกขึ้นไปเรื่อยๆ ชนิดไปตายเอาดาบหน้า...

หลุดจากป่าอ้อลงมาชายน้ำ ป่าไผ่ครืนอยู่รอบกาย...! ลูกหลานทรพีตัวดำมึนหิมา
ยีนจังก้าเบ็งใส่อาตมาทั้งฝูง...ตายแน่...ตายแน่...คำภาวนาเหลืออยู่เพียงเท่านี้ พระกับ
ควายเป็นคู่ศึกกันมาแต่ปางบรรพ์ พระห่มเหลือง ส่วนควายเกลียดสีเหลือง...!

พอได้สติอาตมาก็แผ่เมตตาต่อเหล่ามึงสา เราเป็นเพียงผู้ผ่านทางมา ไม่มีอันตราย
ใดๆ ต่อเธอเลย ขอจงช่วยเปิดทางให้แก่เราด้วยเถิด...พออารมณ์ใจตั้งมั่น อาตมาก็เดิน
ฝ่าวงล้อมออกไปหน้าตาเฉย พันออกมาได้ก็จ้ำอ้าว ตัวใครตัวมันละเว้ย...!

ปักกลดค้างคืนกลางหุบเขา สรรพสาเนียงล้ำสัตว์ระงมไพโร ตั้งใจแผ่เมตตาต่อ
เจ้าของเสียงทุกเสียงโดยทั่วหน้ากัน...

“มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย...ผู้เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้น ตกล่วงไปแล้วในวันหนึ่งคืนหนึ่ง ขอ
ให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงไปเสวยสุขในสุคติภพโดยทั่วหน้ากันเถิด...

มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้น ตกอยู่ในความทุกข์ยากเศร้าหมอง
เดือดร้อนรำเคี้ยว ทุกข์กายทุกข์ใจ เจ็บไข้ได้ป่วย พิกลพิการใดๆ ก็ดี ขอให้ท่านทั้ง
หลายเหล่านั้น จงล่วงพ้นจากความทุกข์ทั้งหลายนั้นเถิด...

มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน

ทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้น มีความสุขความเจริญดีอยู่แล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงมีความสุข ความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปด้วยเถิด...

มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน ทั้งหมดทั้งสิ้น พึงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่กันและกัน เสียสละให้ปัน ช่วยเหลือเกื้อกูล แก่ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากยิ่งกว่าตน ให้พ้นทุกข์ เพื่อยังโลกนี้ไปสู่สันติสุขอันสมบูรณ์ด้วยเถิด...

พออารมณฺ์ทรงดี ก็จับมรณานุสติ จิตเกาะพระนิพพาน หลับสบายไร้กังวล ไม่มีอะไรมาแผ้วพาน ตลอดเวลาที่อยู่ในป่านั้น ได้รับความสะดวกสบายสมดังใจทุกประการ...

๒๒ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญฺ์โณ

๓๘. แก้วมณีรัตนะ

ใน จักกวัตติสูตร อังคุตตรนิกาย กล่าวถึงสมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ ว่าประกอบด้วย แก้ว ๗ ประการ คือ

๑. จักกรัตนะ (จักรแก้ว) ๒. อิตถิรัตนะ (นางแก้ว) ๓. มณีรัตนะ (ดวงแก้ว) ๔. ปรินายกรัตนะ (ขุนพลแก้ว) ๕. คหปติรัตนะ (ขุนคลังแก้ว) ๖. หัตถิรัตนะ (ช้างแก้ว) ๗. อัสนสรัตนะ (ม้าแก้ว)

จักรแก้ว เป็นเครื่องหมายประกาศความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ อานุภาพแห่งจักรแก้วนั้น ยามปรากฏขึ้น จะดึงดูดเอามหาสมบัติทั้งหมดในสะดือทะเล (อยู่แถวๆ ท้องทะเลแะ...) มาไว้ในท้องพระคลังหลวง และเป็นพาหนะให้ขุนพลแก้ว พาทหารทั้ง ๔ เหล่าทัพเหาะไปปราบปรามในทวีปทั้งสี่ (เหมือนยานขนส่งอวกาศเลย...)

นางแก้ว เป็นอัศวมเหสีคู่บารมีพระเจ้าจักรพรรดิ กลิ่นกายหอมเหมือนดอกอัญบุล หน้าหนาวเนื้อจะอุ่น หน้าร้อนเนื้อจะเย็น งามพร้อมด้วยเบญจกัลยาณีอิทธิลักษณะทุกประการ จะมีเทวดานำจาก อุตฺตรกฐุทวีปมาถวาย (ขอข้อยจึกคนแหน...!)

ดวงแก้วมณีโชติ จะปรากฏผุดขึ้นใจกลางมหานคร แล้วเคลื่อนไปอยู่ในท้องพระคลัง ทำหน้าที่รักษาสมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ ให้มีเพียงพอลี้ยงดูประชากรทั้งโลกส่องสว่างอยู่ชั่วนาน (เป็นทั้งยาม ทั้งนายบัญชีเลยนิ...)

ขุนพลแก้ว ผู้ประกาศบารมีของพระเจ้าจักรพรรดิ ให้ปรากฏไปตลอดทวีปทั้ง ๔ ใครไม่ยอมสวามิภักดิ์ ก็เป็นหน้าที่ของขุนพลแก้ว ที่จะปราบปรามให้ราบคาบ รบกับใครไม่มีคำว่าแพ้ ถ้าพระเจ้าจักรพรรดิสละราชสมบัติ ขุนพลแก้วก็จะขึ้นเป็นพระเจ้าจักรพรรดิแทน...

ขุนคลังแก้ว เป็นผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ หากยามใดที่ทรัพย์สินสมบัติมีที่ท่าว่าจะไม่พอเพียง ขุนคลังแก้วก็จะใช้ทิพจักขุญาณ มองหาขุมทรัพย์ใต้ดิน แล้วขุดขึ้นมาเก็บไว้ในท้องพระคลัง บ้านเมืองโคขัลตสน ก็ขุดขึ้นมาให้เขาใช้จ่าย (ขอमंत्री...)

ข้างแก้ว เป็นข้างเผือกตัวประเสริฐ สมบูรณ์บริบูรณ์ด้วยคุณลักษณะอันอุดมมงคล จะมาสู่โรงข้างต้นด้วยตนเอง ยามออกรบแค้ข้างศึกฝ่ายตรงข้ามได้กลิ่น ก็แตกพ่ายไปเอง (แบบว่ามันเก่งมาตั้งแต่เกิดนะ...อี...อี...)

ม้าแก้ว เป็นม้าอาชาไนยแห่งลุ่มน้ำสินธุ เกิดมาผ่าเหล่าผ่ากอ (เอ๊ะ..ชมหรือต่อกันแน่หว่า...?) ปรากฏเป็นลักษณะอันประเสริฐ มีฝีเท้าจัด ยามวิ่งเหมือนเดินบนที่ราบ (นี่มันอัศจรรย์นี่ในกำลังภายในละมัง...?) จะเดินมาเข้ากรง เอ๊ย...โรงม้าด้วยตนเองเช่นกัน...

ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะ**มณีรัตนเจ้านั้น** เรื่องมีอยู่ว่า **หลวงปู่ครูบาชุ่ม โปธิโก** แห่ง**วัดไชยมงคล (วัดวังมุย) จังหวัดลำพูน** ท่านเป็นหนึ่งในพระสุปฏิปันโน ที่หลวงพ่อนำให้ลูกๆ ไปทำบุญด้วย ท่านมีวิชา **ปรอทสำเร็จ...**

คือท่านสามารถนำปรอทมาเสกเป็นตัว เพื่อทำตะกรุดปรอทได้ อาตมาเคยได้มาดอกหนึ่ง (ได้ให้ลูกปุก (**สุมาลี ตรีเลิศพานิช**) ไปแล้ว) อันวิชาปรอทสำเร็จนั้น สุดจะยากเย็นแสนเข็ญอยู่แล้ว และความสามารถของหลวงปู่ท่านนั้น หลวงพ่อกว่าว่า...

หลวงปู่ชุ่มสามารถ **เข้านิโรธสมาบัติด้วยอิริยาบถทั้ง ๔** (ปกติผู้ที่เข้านิโรธสมาบัติจะเข้าได้เฉพาะอิริยาบถอิริยาบถหนึ่ง ส่วนใหญ่ไม่นั่งก็นอน) ซึ่งหลวงพ่อกว่าว่าในชีวิตของท่าน ไม่เคยได้ยินว่ามีใครทำได้อย่างนี้มาก่อนเลย...

แต่ความสามารถระดับนี้ของหลวงปู่ชุ่ม ท่านทำได้แค่เสกปรอทเป็นตัวเท่านั้น หลวงปู่บอกว่า ครูบาอาจารย์ของท่าน สามารถ**เสกปรอทเป็นแก้ว** ได้ ปรอทนั้นมีทั้งตัวผู้ตัวเมีย ถ้าเสกปรอทตัวเมียจะเป็น **แก้วราหู** ถ้าเสกปรอทตัวผู้จะเป็น **แก้วจักรพรรดิ...!**

หลวงปู่ท่านไม่ใช่มีแต่ราคาคุยเท่านั้น ลูกศิษย์ใกล้ชิดบางท่านที่โชคดี ก็ได้รับแก้วราหูจากมือหลวงปู่ไปบูชา ส่วนแก้วจักรพรรดินั้นหลวงปู่ได้รับมาแค่องค์เดียว วันหนึ่งหลวงปู่ซึ่งทราบวาระของท่านเอง ก็ไปหาหลวงพ่อกถึงวัดท่าซุง...

หลวงปู่ชุ่มได้มอบลูกแก้วจักรพรรดิแก่หลวงพ่อก พลาบบอกว่า “หลวงพ่อกแล้วงานที่จะต้องทำไม่มีอีกแล้ว หลวงพ่อกมอบแก้วจักรพรรดินี้ให้แก่หลวงน้องไว้ ต่อไปหลวงน้องต้องปกครองบริวารเป็นจำนวนมาก ลูกแก้วจักรพรรดินี้จะช่วยหลวงน้องได้มาก...”

หลวงพ่อกสนองความเมตตาของหลวงพ่อก (อดีตชาติท่านเป็นพี่จริง ๆ) รับเอาลูกแก้วจักรพรรดิไว้ หลังจากนั้นไม่นาน หลวงปู่ชุ่มก็มรณภาพ (เฮ้อ...ไม่นานรับเลย รับแล้วหนีเลย)

ส่วนหลวงพ่อก็กวักแก้วจักรพรรดิติดองค์เรื่อยมา...

ต่อมา... “พระ” ท่านเสด็จมาบอกหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อจะต้องทำงานใหญ่ในกาลข้างหน้า ถ้าลูกๆ ไม่มีความคล่องตัวในการเป็นอยู่จะสนับสนุนหลวงพ่อได้ไม่เต็มที่ ขอให้ไปหาลูกแก้วมา ท่านจะช่วยเสกให้ ผู้ที่ได้ไปจะเหมือนกับมีแก้วสารพัดนึกไว้ทีเดียว...

หลวงพ่อกำขึ้นไปที่ดาวดึงส์ ขอตุลुकแก้วจักรพรรดิของท่านปู่พระอินทร์ ปรากฏว่ามีลักษณะเหมือนของหลวงปู่ชุ่มเยียบเลย กระทั่งสีสนักก็แทบไม่แตกต่างกัน ท่านปู่บอกด้วยว่า ขอให้หลวงพ่อกำทำตามทีพระท่านบอก ท่านปู่จะมาช่วยอีกแรงหนึ่ง...

หลวงพ่อกำให้ลูกศิษย์ไปหาลูกแก้วมา ลูกศิษย์ตัวดีก็เหลือเกิน ไปเหมาลูกแก้วเด็กเล่นที่บางลำพูมาทั้งกระจาด (จะให้ดีกว่านี้หนอยก็ไม่ได้) หลวงพ่อกำเมตตาทำพิธีให้โดยมีแก้วจักรพรรดิเป็นองค์ประธาน แล้วแจกจ่ายให้แก่ลูกศิษย์เป็นการภายใน ๒ วาระ ปรากฏว่าผู้ที่รับไปต่างก็มีผลทางด้านลาภเป็นที่น่าอัศจรรย์...

ต่อมาจึงทำแจกเป็นการสาธารณะ โดยใช้แก้วคริสตัลของออสเตรเลียเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ที่ได้ไปก็ประสบผลในด้านต่างๆ ทั้งลาภผล แคล้วคลาด คงกระพัน เป็นสารพัดนึกจริงๆ หลวงพ่อกำจึงเรียกว่า “แก้วมณีรัตนะ” คือ เหมือนกับมีแก้วจักรพรรดิไว้ในครอบครองนั่นเอง...

หลวงพ่อกำเองก็ออกปากว่า ตั้งแต่ได้แก้วจักรพรรดิมา การงานการเงินมีความคล่องตัวมาก ในองค์หลวงพ่อกำของมงคลอยู่เพียง ๒ อย่าง คือพระบรมสารีริกธาตุ และลูกแก้วจักรพรรดินี้เอง การพุทธาภิเษกทุกครั้ง หลวงพ่อกำต้องนำแก้วจักรพรรดิมาเป็นองค์ประธาน

ลูกแก้วจักรพรรดิที่หลวงปู่ชุ่มมอบให้ เป็นลูกแก้วขนาดเล็กกว่าลูกปิงปองเล็กน้อย มีลวดลายคล้ายสีทองในเนื้อแก้ว เปล่งแสงสีม่วงอ่อน เหลืองรุ้งสวยงามยิ่งนัก ต่อมางานของหลวงพ่อกำมากขึ้นทุกที “ท่านย่า” จึงมอบแก้วให้อีก ๑ องค์ บอกว่าเป็นของค้ำมือ มีขนาดเล็กกว่าชนิดหนอย หลวงพ่อกำใช้ควบคู่กันเรื่อยมา...

อาตมาพบปาฏิหาริย์ของแก้วมณีรัตนะ อย่างชัดเจนที่สุดวาระหนึ่ง คือ อาตมาตีเช็คล่วงหน้าไป ถึงเวลาหาเงินเข้าบัญชีไม่ทัน ถ้าหากเงินสองแสนบาทไม่ได้ภายในสองวัน ก็คงติดคุกหัวโตกันบ้าง หันหน้าไปพึ่งใครเข้าก็เบือนเป็นแฉว (อีตอนหนึ่งเราจะวิ่งเข้าไป...)

หมดท่าเข้าจริงๆ อาตมาที่พึ่งลูกแก้วของหลวงพ่อกำ นำลูกแก้วมาตั้งเฉพาหน้า แล้วอธิษฐานขอเอาคือๆ จากนั้นก็ตั้งอกตั้งใจภาวนา ผลที่ออกมาเหลือเชื่อ คือมีผู้ให้ยืมเงินจำนวนสองแสนบาท โดยที่คนให้ยืมนั้น เคยเห็นหน้าอาตมาครั้งเดียวเท่านั้นเอง...!

ผู้ที่ได้แก้วมณีรัตนะรุ่นแรก (แก้วเด็กเล่น) ไป ถึงได้หวงกันเป็นนักหนา ถึงลักษณะเป็นลูกแก้วเด็กเล่น แต่อานุภาพไม่ได้ล้อเล่นด้วย ท่านปู่พระอินทร์บอกว่า อานุภาพเกือบเท่าของจริงเลยทีเดียว (มีน่าละ...ขออะไรได้อย่างนั้นเลย...)

แก้วมณีรัตนเจอรุ่นแรกนั้น อาตมาได้รับจาก หลวงปู่มหาอำพัน โดยที่ผู้ได้รับพร้อมกันมี พี่มุกดา (คุณมุกดา เพชรชั้นสกุล) เกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) ลูกปึก (สุมาลี ตีรเลิศพานิช) ต่างคนต่างรักษายิ่งกว่าชีวิต เพราะของดีของมงคลที่รับจากมือครูบาอาจารย์แบบนี้ ใช่ว่ามีกันทุกบ่่อยเสียเมื่อไร รับจากคนอื่นอาจเป็นของปลอมก็ได้ใครจะรู้...!

๒๘ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมปญญ์

๓๙. พบพระองค์ที่ ๑๑

หลังจากที่ “พระองค์ที่ ๑๐” เสด็จมาโปรดลูกๆ ของหลวงปู่ จนเกิดเรื่องราวกัน วุ่นวายใหญ่โต หลวงปู่ก็สร้างศาลาที่โคนโพธิ์ริมน้ำประดิษฐานรูปหล่อของพระองค์ที่ ๑๐ และยังให้ช่างปั้นรูปหล่อของ “พระองค์ที่ ๑๑” ไว้บูชาคู่กันด้วย...

หลวงปู่เล่าว่า พระองค์ที่ ๑๑ นั้น ประกอบด้วยบุญญาบารมียิ่งกว่าพระองค์ที่ ๑๐ เสียอีก และในงาน เป้ายันต์เกราะเพชร ปลายปีนี้พระองค์ที่ ๑๑ รับปากว่า จะเสด็จมาโปรดลูกๆ ของหลวงปู่ เช่นเดียวกับพระองค์ที่ ๑๐ บ้าง...

พอศาลาและรูปปั้นของท่านสร้างเสร็จ อาตมาก็บอกบุญพวกพ้องทั้งหมด ให้ร่วมกันซื้อเก้าอี้สนามถวายท่าน ได้ั้น (นันทินญา เหลืองถาวรกุล) เจ้าของโรงงานเฟอร์นิเจอร์ ชายให้ในราคาถูกเป็นพิเศษ แถมขนมาส่งให้จนถึงที่อีกด้วย...

ไสย (จันทกานต์ ตริอุดมสิน) ถักหมอนอิงใบโตให้พวกเรา นำทั้งเก้าอี้และหมอนอิงสี่ขาเข้ากันทั้งชุด ไปตั้งถวายเป็นพุทธบูชา ที่เบื้องหน้ารูปปั้นของท่าน อธิษฐานด้วยความปลื้มใจว่า “เมื่อท่านเสด็จมาโปรด ขอโอกาสให้ลูกได้พบด้วยเถิด...”

พรรคพวกพี่น้องตามกันเป็นโขยง เพราะทุกคนเกิดความมั่นใจว่า อาตมาจะต้อง

เป็นคนพบพระองค์ที่ ๑๑ อย่างแน่นอน ก่อนงานสองวัน อาตมานำพี่มุกดา (คุณมุกดา เพชรชั้นสกุล) เกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) พร (ชยาพร ลีประเสริฐ) ติว (ร.ท.หญิงสิริพร จอมผา) และลูกสาวคนโตที่เพิ่งหัดหนีเที่ยวของอาตมา คือ ลูกบูกิ (สุมาลี ตีรเลิศพานิช) ไปวัดด้วยกัน...

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๘ คาราวานรถเทรลเลอร์ บรรทุกพระพุทธรูปหน้าตัก ๒๙ นิ้ว เกือบ ๓๐๐ องค์ มาจากพิจิตร อาตมาและลูกๆ ทั้งหลายของหลวงพ่อกันช่วยกันขนลง ไปไว้ที่ใต้อาคาร โรงเรียนพระสุธรรมยานเถรวิทยา รอบรรดาโรงเรียนต่างๆ มารับแจก...

เขาใช้เวลาขนขึ้นนานเท่าไรไม่รู้ แต่พวกเราช่วยเฮพักเดียวก็เรียบร้อย ยิ่งองค์ หลวงพ่อลงไปบัญชาการเอง พวกเราก็กางานกันแบบลืมหิน้อย ทั้งลูกหญิงลูกชายแข่ง กันขนแบบไม่ยอมเหนื่อยหน้ากันเลย (ต่อหน้าพ่อต้องเก่งไว้ก่อน...)

หลังงานขนพระแล้ว อาตมาก็นำพรรคพวก ตะลุยหา**พระองค์ที่ ๑๑** รอบวัด จะมีค่าขนาดไหนไม่สนใจทั้งนั้น ลุยกันป่าราบเป็นแถบๆ งูเขียวเขี้ยวขอเผ่นกันกระเจิง เพราะมีคนยกขบวนตามมาเป็นสิบๆ งานกวนข้าวทิพย์ก็กำลังสนุก ข้ามีคณมารายงานว่า ได้พบกับ**หลวงปู่ใหญ่โลกอุดร** ด้วย พวกเรายังลุยกันชนิดสุดแรงบ้าเลยละ...

เกือบเที่ยงคืนถึงยอมแพ้ กลับไปนอนหมดแรงที่**อาคาร ๑๗** ห้อง เก้าคนนอนหัวชน กันเป็นลูกระนาดเลย ติวซึ่งอึดแต่งท้องไส้ นอนติดกับอาตมาตรงประตู แถมออกคำสั่งด้วย ว่า "ตึกๆ เขาจะปลุกไปเป็นเพื่อนตอนลุกไปห้องน่านะ..." เฮ้อ...ทำไมถึงต้องเป็นเรา...?

ประมาธตีสาม อาตมาตื่นขึ้นมาตามความเคยชิน ลืมตาขึ้นมาถึงเป็นไก่ตาแตก เรามานอนอยู่กลางแจ้งตั้งแต่เมื่อไรหว่า...? รอบตัวว่างโล่งไปหมด ทั้ง**หอพระ ตึก รัชมวิโมกข์ โบสถ์ หอนาฬิกา ศาลานวราชพิตร** ไม่รู้ว่ายหายไปไหนหมด...!

ฝั่งตรงข้ามที่เป็นวัดเก่านั่นเอง เทวดาองค์มหึมายืนตระหง่านคำฟ้า กายสีขาว สว่างจ้าอย่างกับเพชร นั่น**ท่านปุมหานคราคานีนา** ท่านปรากฏกายด้วยเหตุใดกัน...? ความ คิยังไม่ทันสิ้นสุด สิ่งมหัศจรรย์ก็ปรากฏขึ้นต่อหน้าต่อตา...!

ประกายสีทองเจิดจ้าแพรวพราว ราวกับจะข่มทุกอย่างให้หมองราสี ปรากฏขึ้นที่ ขอบฟ้าตะวันออก แล้วเลื่อนลอยเข้ามาอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเดียวก็มาถึงตรงหน้า เห็นเป็นพระภิกษุหนุ่ม ผิวพรรณสีทองอร่ามตา ยิ้มแย้มแจ่มใสสวยงามจนบอกไม่ถูก...!

รูปร่างท่านคล้ายกับหลวงปู่ปานตอนหนุ่มๆ ไม่มีผิด ภิกษุผู้ปรากฏกายอย่าง พิสดาร กล่าวกับอาตมาว่า "ลูกเอ๊ย...อย่าไปเดินหาพ่อแบบนั้น มันอันตรายนะลูกนะ ถ้า อยากรบพ่อจริงๆ พงู่นี้ให้ไปกราบรูปปั้นของพ่อที่ได้ตันโพธิ์ริมน้ำ หรือไปกราบหลวงพ่อก ของเจ้า พ่อจะอยู่แค่สองที่นี้เท่านั้น อย่าลืมนะลูก..."

พอจบคำท่านก็ลอยหายไปทางเดิม ท่านปุมหานคราคาก็หายวับไปกับตา หมูตัว อาคารต่างๆ ปรากฏพร้อมขึ้นมาอย่างเดิม กลายเป็นอาตมานั่งอยู่ในห้องพัก รอบข้าง

เพื่อน ๆ ยังหลับเหมือนสลบสลไป ไม่มีใครตื่นขึ้นมาว่าร่วมรับรู้ด้วยซักคนเดียว...

เช้ามีด...อาตมารีบไปยังใต้ต้นโพธิ์ริมน้ำ โดยที่ไม่ได้บอกกล่าวใครเลย พอไปเกือบถึงหน้ารูปปั้นของท่าน อาตมาก็เห็นพระภิกษุองค์หนึ่งห่มจีวรสีเหลืองอร่าม นั่งอยู่บนเก้าอี้ นวมอย่างสบายใจ อาตมาโมโหแทบไฟแลบ “พระที่โหนดนะ...? ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำเลย...!”

ตรงเข้าไปจะต่อว่า ที่ท่านบังอาจมานั่งบนที่บูชา พอเข้าไปถึงก็ต้องขยี้ตาตัวเอง ไม่เห็นมีใครซักคน แล้วเมื่อก็ใครกันล่ะ ? เก้าอี้และหมอนอิงต่างก็เป็นสีขาว ไม่มีทางที่จะตาฟาดเห็นเป็นสีเหลืองไปได้ อาตมาชนลุกชูไปทั้งตัว รีบกราบลงแทบไม่ทัน...

ไม่กล้าบอกกล่าวกับใครเลย เพราะเหตุการณ์ทั้งเมื่อคืนและตอนเช้า อาตมาพบเห็นอยู่คนเดียว ไม่มีใครช่วยเป็นประจักษ์พยาน จึงไปช่วยงานที่ ศาลา ๔ ไร่ ผู้คนพากันมาในงานเป้ายันต์แน่นไปหมด ช่วยเขาจัดระเบียบแถวเข้าถวายสังฆทานเสียแทบแยะ...

การเป้ายันต์รอบแรกผ่านไป บรรดาผู้ที่ถูกของไสยศาสตร์มาต่างตื่นกันแทบศาลา ถล่ม พอการเป้ายันต์รอบสองจบลง กำลังนั่งพักเหนื่อยอยู่ ได้ยินเสียงหลวงพ่อกถามว่า “เออ...เมื่อคืนมีใครพบพระองค์ที่ ๑๑ บ้างหว่า...?”

อาตมาได้เตรียมว่า “ผมครับ” อยู่ในใจ เพราะไม่มีใครเป็นพยาน เลยไม่กล้าเสนอหน้า กลัวโดนตะพด เสียงหลวงพ่อกกล่าวต่อไปว่า “เมื่อคืนพระองค์ที่ ๑๑ ท่านมาตอนตีสาม ท่านตั้งใจให้เห็นทุกคน ถ้าใครไม่หลับรับรองว่าได้พบท่านแน่...!”

“ตอนนี้ท่านคุมฉันอยู่ และอยู่ที่โคนโพธิ์ริมน้ำอีกแห่งหนึ่ง ใครเป้ายันต์แล้วจะไปกราบท่าน ก็ข้ามไปที่ฝั่งวัดเก่านะ...” อาตมาแทบเชกบาลตัวเองด้วยความเจ็บใจ พบกับท่านจริงๆ ถึง ๒ วาระด้วยกัน แต่ไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอันขึ้นมาเลย...!

กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า ทำไมพระองค์ท่านไม่เสด็จมาแบบพระองค์ที่ ๑๐...? หลวงพ่อกตอบว่า “ท่านกลัวพวกแกไม่ยอมปล่อยให้กลับเหมือนพระองค์ที่ ๑๐ เลยต้องมาแบบนี้ ไม่อย่างนั้นเดียวพวกแกก็สร้างกรรมกับท่านแบบพระองค์ที่ ๑๐ อีก...!”

มือลูกสิบนิ้ว

ยกขึ้นเหนือคิ้ว

ต่างรูปเทียนทอง

ต่างมาลากรอง

มุ่นมวยเกศา

ต่างประทีปถวาย

ดวงเนตรทั้งสอง

ต่างปทุมเมศ

ผมเฝ้าเกล้าเกศ

บัวทองพรรณราย

ต่างละอองจันทร์ฉาย

วาทาเพราะพร้อม

ขอน้อมถวาย

บูชาทรงธรรม์

๒๙ มีนาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุภมฺมปญฺโญ

๔๐. ฝนล้างอาถรรพ์

พระเดชพระคุณหลวงพ่อกองอาตมา เป็นพระผู้ทำคุณประโยชน์แก่ประเทศชาติ ศาสนา และ ประชาชน อย่างอนอกอนันต์ ทั้งในทางโลก และในทางธรรม ด้วยเหตุที่ท่านเป็นคนตรง จึงมักพูดหรือเทศน์แบบขวานผ่าซาก ทำให้ชาวบ้านได้รับรู้และเข้าใจสิ่งต่างๆ ขึ้นอีกเป็นอันมาก แต่มั่นกระตบกระเทือนต่อนักบวชเลวๆ และฆราวาสผู้กบโกยโกยกินทั้งหลาย จึงเป็นเหตุให้ท่านมีศัตรูเป็นจำนวนมาก ที่สำคัญคือ...

มีลัทธิการเมืองลัทธิหนึ่งต้องการครอบครองประเทศไทย ทำการล้มล้างประเทศของเราทั้งทางตรงและทางอ้อม แต่ไม่สำเร็จซักที เขารวบรวมข้อมูลแล้ววิจัยออกมาว่า เหตุที่ทำให้ชาติของเราไม่ได้ เพราะเราประกอบด้วยสถาบันหลัก ๓ ประการคือ ชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ คอยค้ำจุนเอาไว้ ถ้าต้องการล้มล้างชาติไทย ต้องทำลายเสาหลักทั้งสามให้ได้เสียก่อน เมื่อจับจุดได้ดังนี้ เขาก็เริ่มดำเนินการทันที...

อันดับแรกก็ปลุกปั่นยุยง ให้ชนในชาติแตกความสามัคคี โดยยกเหตุข้าราชการเลวๆ ที่กบโกยโกยกิน ซ้ำยังข่มเหงรังแกชาวบ้าน หรือช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยที่ต่างกันราวฟ้ากับดินขึ้นมาอ้าง แคนั้นยังไม่พอ ยังยุยงชนกลุ่มน้อยที่ปรารถนาจะมีประเทศของตน และผู้ที่นับถือศาสนาที่แตกต่างกัน ให้ลุกฮือขึ้นก่อการกบฏ โดยให้ความหวังว่าถ้าลัทธิของเขาเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ทุกคนจะอยู่ดีมีสุขโดยทั่วหน้ากัน...

น่าเสียดาย...ที่ความพยายามของพวกเขาต้องสูญเปล่า เพราะเรายังมีศาสนา และองค์พระมหากษัตริย์เป็นที่ยึดมั่น อย่างดีก็รวนเรกันไปพักหนึ่ง พอองค์ในหลวงมีรับสั่งออกมาอย่างไร ชาวบ้านก็พร้อมใจกันปฏิบัติตามเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาจึงปล่อยข่าวทำลาย ทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างต่อเนื่อง ประกอบกับมีบางท่านประพฤติตนชนิด เตะลูกเข้าทางตีน ของพวกเขาด้วย เลยระส่ำระสายไปพักใหญ่...

แต่ด้วยบุญญาบารมีของในหลวง ที่ทรงสร้างแต่ความดี เสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดี โดยมีเห็นแก่ความเหน้อยยากพระวรกาย ติดต่อกันมาเป็นเวลายาวนานเหลือเกิน ทำให้การทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ของเขา ไม่อาจสำเร็จลงได้อย่างใจ มิหนำซ้ำยามชาวบ้านทุกซี้ใจ ยังพากันหันหน้าเข้าวัด สงบจิตสงบใจทำบุญสุนทานกัน เป็นเหตุให้มีจุดยึดที่หนักแน่นมั่นคง เจ้าของลัทธิมหาปราชัย จึงทุ้มเท้างกำลังคนกำลังทรัพย์ เพื่อทำการล้มล้างสถาบันศาสนาให้ได้ หมดเท่าไรเท่ากัน...

เขาทุ้มเทเงินทองซื้อตัวนักบวชเลวเป็นจำนวนมาก ให้ช่วยกันป้อนทำลายพระศาสนา เขามั่นใจถึงกับกล้ากำหนดว่า เมื่อนั้นเมื่อนี้เป็นเวลาที่ปี เขาจะสามารถตัดภาคอีสานทั้ง ๑๖ จังหวัด (ในขณะนั้น) ไปเป็นของเขา ข้าส่งคนของเขาเข้ามาบวช แล้วทำความเลวทุกรูปแบบให้ชาวบ้านเห็น และซื้อตัวนักหนังสือพิมพ์และสื่อมวลชนบางคน

ช่วยกระพือข่าวข่าวดีมาให้ลูกกลมใหญ่โต เป็นการขยายผลความระยำที่พวกเขาสร้างขึ้น ให้ชาวบ้านหลงเชื่อ จะได้เกลียดชังศาสนา ด้วยระอาต่อนักบวชเลวระยำที่เห็นดำตาอยู่ (ที่แท้พวกเขาทั้งนั้น)...

ความพยายามของเขาน่าจะได้ผล ถ้าพวกเราไม่มีหลวงปู่-หลวงพ่อบุญประพุดิถี ปฏิบัติชอบ คอยถ่วงดุลย์เอาไว้ ใครจะทำเลวอย่างไรก็ช่าง พระตี่จ๋ ยังมียู่อีกมากนัก ชาวบ้านเขามีปัญญา รู้จักเลือกว่าอะไรดีอะไรเลว เขาก็หันไปยึดเกาะพระที่เขาเคารพบูชา อย่างเหนียวแน่น ยิ่งฝ่ายไหนทำความเลวให้เห็นมากเท่าไร ก็ยิ่งหนุนเสริมให้ความดีของ หลวงปู่หลวงพ่อบุญทั้งหลาย โดดเด่นขึ้นมากเท่านั้น (กลับตาลปัตรแบบนี้ก็ปวดกบาลไปซิ...)

เมื่อเหตุการณ์กลับกลายเป็นอย่างนี้ พวกเขาก็ลงมติให้จัดการขั้นเด็ดขาด ขึ้นบัญชี ดำพระผู้เป็นหลักของพระศาสนาในช่วงนั้น ทั้ง ๕๒ องค์ ส่งมือสังหารตามเก็บกันเลย นำ อนาคตที่เขากระทำกันถึงเพียงนั้น แต่ด้วยบุญบารมีของหลวงปู่-หลวงพ่อบุญทั้งหลาย อันตราย ต่างๆ จึงผ่านพ้นไปแบบน่าใจหายใจว่า ชนิดที่ผู้คิดร้ายต้องแพ้กัวตัวเองละนั่น...

โดยเฉพาะองค์หลวงพ่อบุญของเรา นั้น บรรดาศัตรูทางลัทธิถือเป็นหมายเลขหนึ่ง ที่ ต้องกำจัดให้ได้ แต่ด้วยความสามารถที่นอกเหนือผลของหลวงพ่อบุญ เหล่ามือสังหาร ต่างพ่ายต่อบารมี นอกจากเลิกคิดทำอันตรายหลวงพ่อบุญแล้ว ยังเข้าไปกราบสารภาพความ ผิด ชำ้เปิดเผยจนหมดสิ้นว่า ใครที่โหนเป็นผู้ส่งตัวเขามา ซึ่งคำสารภาพเหล่านี้ เป็น ประโยชน์ต่อทางราชการเป็นอย่างยิ่ง เพราะได้รู้ถึงบุคคลที่ไม่มีใครคาดคิดว่า จะเลวระยำ ได้ถึงเพียงนั้น...

เมื่อเล่นกันซึ่งหน้าไม่สำเร็จ เขาก็หันไปใช้ไสยเวทย์อาคม บรรดาหมอไสยศาสตร์ ทั้งหลาย ทั้งในคราบผู้ทรงศีลหม่เหลืองก็ดี ในคราบผู้ทรงศีลหม่ขาวก็ดี ซึ่งที่แท้ก็คือสัตว์ นรกที่แฝงกายหากินกับศาสนา ถูกจ้างให้ทำลายหลวงปู่-หลวงพ่อบุญเป็นการเฉพาะ จะใช้ วิชาทางไสยศาสตร์แบบใดก็ได้ ขอเพียงหลวงปู่-หลวงพ่อบุญทั้งหลายมรณภาพลงได้ เอาไป เลยเงินสดรายละเป็นล้านๆ บาท...!

หลวงปู่-หลวงพ่อบุญอีก ๕๑ องค์ จะโดนกันหนักหนาสาหัสขนาดไหนก็ไม่อาจจะ ทราบได้ แต่สำหรับหลวงพ่อบุญของเราแล้ว ทั้งที่อาตมาเห็นด้วยตนเอง และที่ท่านบอกเล่า ให้ฟัง เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว บอกได้แก่ว่า ถ้าเป็นคนอื่นมีอีกล้านคนก็ตายทั้งล้าน คน ไสยศาสตร์นั้นมันน่ากลัวเหลือที่จะกล่าว ความตายลึกลับที่เกิดขึ้นนั้น วิทยาการสมัย ใหม่ไม่อาจจะพิสูจน์ได้ ว่าเกิดขึ้นด้วยเหตุใด ได้แต่ลงมรณบัตรไปอย่างคลุมเครือว่า "หัวใจล้มเหลว" แค่นั้น...!

บรรดาหมอไสยศาสตร์ เริ่มบุกวัดตั้งแต่ปี ๒๕๑๗ สารพัดอย่างที่พวกเขาจะทำ ไม่ว่าจะเป็นปล่อยของ ผังอาถรรพ์ คุณผี คุณคน ผังรูป ผังรอย เผาหุ่น เอากันทุกท่า ซึ่ง ถ้าทำที่อื่นก็คงจะมีผล แต่ที่วัดท่าซุงนั้น เทวดาคือ ท้าวจตุโลกบาล และบริวารทั้งหมด

ซีดริคมีไว้ว่า ระยะ ๔ กิโลเมตรรอบวัด ของไสยศาสตร์ทุกอย่างที่นำมา พอเข้าเขตจะเสื่อมทันที...

เวลาวัดมีงาน จะเพิ่มเป็นรัศมี ๑๖ กิโลเมตรรอบวัด แบบนี้เขาทำมาเท่าไรก็เสียเวลาเปล่า ข้ายังเห็นอยู่ฟรีอีกด้วย พวกเขาจึงแค่นใจมาก (แปลกดีเนอะ ทำเขาไม่ได้ยังมีหน้ามาโกรธเขาอีกแะ...) นุกเข้ามาทำกันในวัดเลย ของส่วนใหญ่ทำแล้วไม่ได้ผล ที่พอจะมีผลบ้างก็ถูกอาณูภาพของ ยันต์เกราะเพชร สะท้อนกลับ บาดเจ็บล้มตายไปหลายราย...

พวกเขาโดนไปขนาดนี้ยังไม่มีเข็ด เนื่องเพราะนอกจากเงินจำนวนมหาศาลซึ่งล่อใจแล้ว คราวนี้ยังต้องแข่งขันกันเองอีก ว่าใครจะเป็นผู้ล้มหลวงพ่อลงได้ ถ้าใครทำได้สำเร็จ ทั้งชื่อเสียงเงินทองก็จะไหลมาเทมา (ดูเอาเถอะ...เขาทำกันได้ในขนาดนี้ พวกนี้ห้อยไม่ได้เสียมสังขาร หมายถึงชนชั้นแข่งกับดวงอาทิตย์แท้ๆ เชียว...)

อาตมาและญาติโยมเป็นพันๆ คนเห็นกับตาตัวเองว่า ขณะที่หลวงพ่อกำลังพิธีบวงสรวงอยู่ที่ลานโบสถ์ ปรากฏ ตะปุดตอกโลงผี เป็นจำนวนมาก ตกลงมาจากกลางอากาศ หลวงพ่อบอกว่า เป็นของที่เขาทำมา แต่เสื่อมอาณูภาพหมดแล้ว ถ้ายังมีอาณูภาพอยู่จะมองไม่เห็น นี่เทวดาเขาทำลายแล้ว และปล่อยไว้ให้พวกเราประจักษ์แก่ตาตนเอง...

ช่วงนั้นประมาณปี ๒๕๒๕ เวลาห้าทุ่มและตีสองของทุกวันเสาร์ และวันอังคาร ถ้าหมาวัดหอนพร้อมกันเมื่อไรละก็ ไปรอดูฝนตะปุดตกแถวโบสถ์ได้เลย มาตรงเวลาทุกครั้ง เก็บได้ครั้งละมากๆ จนในที่สุดพวกเขาคงหมดวิถุดีบ ไม่มีปัญญาหาตะปุดตอกโลงผีมาทำอีก ต้องเลิกไปโดยปริยาย (คงรื้อโลงรื้อเมรุกันหมดไปหลายป่าช้าแน่ๆ...)

ของอาถรรพ์ที่ส่งมา นอกจากตะปุดตอกโลงผีแล้ว ยังมี เงินปากผี กระตูกผีตายโหง หออะไรไม่ได้จริงๆ กระโถนลงยันต์ก็ส่งมา (อาจจะเป็กระโถนผีเนาะ ฮี..ฮี...) หลวงพ่อบอกว่ายังไม่เก่งจริง สมัยหลวงปู่ปาน เขาส่งครกตำข้าวมาทั้งใบ (เสกให้เล็กจนเป็นฝุ่นส่งมาด้วยฤทธิ์เนาะจะ ไม่ได้ฝากรถชนมา...) โดนตันหางนกยูงโดนไปเลย ถ้าถูกคนก็ตายแน่...

ใช้แต่ทางอากาศเท่านั้น ทางไปรษณีย์พวกเขาก็ส่งมาเป็นประจำ อาตมาสังหรณ์ใจที่ไร เปิดดูเป็นใบทุกที นอกจากส่งให้หลวงพ่อกแล้ว ยังส่งให้หลวงลูกอีกหลายองค์ อาตมารื้อดูแล้วก็โยนลงถังขยะไป เสียเวลาเสียค่าส่งเปล่าๆ ไม่เห็นมีผลอะไรเลย “ถ้าจะให้ตีสังเหล็กเส้นมาซักหลายๆ ดันตึกว่า กำลังต้องการใช้ในการก่อสร้างอยู่มาก...” หลวงพ่อบอกว่า

ของบางชิ้นทำมาแรงมาก เขาเอามาถวายตอณงานวัด พระอื่นจะรับหลวงพ่อกห้ามไว้แล้วรับเอง ท่านบอกว่า “มันปวดจี๊ดขึ้นมาถึงข้อศอกแะ...” แะ...ถ้าอาตมารับเองมีหวังซักดินซังอยู่ตรงนั้นแหละ...พวกใจถึงก็มานั่งล้อมทำหลวงพ่อกซึ้งๆ หน้าเลย ท่านประกาศออกไมโครโฟนบอกให้รู้กันทั่ว พวกนั้นเลยแผ่นแผ่น ขึ้นช้าโดนสหาทารุมกระทืบแน่ๆ ...!

เมื่อของไสยศาสตร์ทำไม่ได้ผล พวกเขาทั้งสองก็ส่งอสุรกาย สัมภเวสีเกาะติดคนเข้ามาในงาน เมื่อเกาะคนเข้ามา เทวดาเขาก็หมดสิทธิ์ไล่ เมื่อเริ่มพิธีพวกนี้จะดีนรร้องโอดโอย โหยหวน ทำให้คนอื่นตกใจกลัว อาตมาตอบว่าคามือมาหลายรายแล้ว ถ้าเป็นงานเป้ายันต์เกราะเพชรละเอียดมาก พอเริ่มพิธีเจ้าพวกนี้ขยับไม่ได้ เฝือกันกระเจิดกระเจิง...!

หลวงพ่อบอกให้ภาวนา **คาถามหาอำนาจ** เอาไว้ พวกอสุรกายจะทำอันตรายไม่ได้ คาถาว่า **“กะ สัม สัม วิ สะ เท ภา”** ถ้าเป็นพวกผีที่ถูกผูกมา ให้ช่วยปล่อยไปเลย โดยใช้คาถา **“สัมปฏิจฉามิ”** เป่าให้ เครื่องธรมานทั้งหลายจะหลุดหมด เป็นอิสระจากการควบคุมของหมอผี (หลวงพ่อบอกไปมากมาย จนหมอผีหมดเนื้อหมอตัวไปหมดๆ กัน)

๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๘ นักบวชมหาภิกษุรูปหนึ่ง ที่ต้องการล้มล้างหลวงพ่อบอก เพื่อยึดวัดให้ได้ เข้ามานั่งทำของไสยศาสตร์ในพิธีเป้ายันต์เกราะเพชรเลย (ไอ้พวกไม่รู้จักตาย...) ตั้งแต่บ่ายโมงครึ่งถึงห้าโมงเย็น เขานั่งเจียบบลูกของอย่างคร่ำเคร่งอยู่คนเดียว ถูกอานุภาพของยันต์เกราะเพชรสะท้อนกลับ ถึงกระอักโลหิตหอบหิวกันกลับไป...!

พอเป้ายันต์รอบแรกจบลง ทั้งที่แดดเปรี้ยวๆ ฟ้าใสแจ่มนั้นแหละ ฝนได้เทครืนลงมาอย่างหนัก พอครบ ๕ นาทีก็ขาดเม็ดเป็นปลิดทิ้ง หลวงพ่อบอกว่า ของที่เขาทำเป็นของร้อน พระท่านเมตตาเอาความเย็นมาดับให้ เป็นการล้างอาถรรพ์ไสยศาสตร์ทั้งปวง บรรดาญาติโยมต่างฮือฮากันมาก วัดอุ้มงคงต่างๆ จำหน่ายเป็นหน้าเททา...

เมื่อกริ่งบอเวลาจบการเป้ายันต์รอบสองดังขึ้น ฝนก็เททิ้งลงมาอีกเช่นเดิม ผู้คนนับหมื่นเฮพร้อมกัน ศาลา ๔ ไร่แทบถล่ม ต่างไชโยโห่ร้องด้วยความยินดี ที่เห็นพุทธานุภาพเป็นที่ประจักษ์แก่ตาตนเอง พี่ก้อง (**คุณก้องเกียรติ เพชรขึ้นสกุล**) มาถึงที่หลังการเป้ายันต์รอบสอง บอกว่าฝนตกแค่รอบบริเวณวัดเท่านั้น ทางมโนรมย์ที่ห่างแค่ ๓ ก.ม. แห่งสนธิเลยจะให้มีฝนอย่างไรเล่าพี่เอ๊ย...ก็มันหน้าหนาวแดดแจ่มออกอย่างนี้...!

๑ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ์

๔๑. เล่ห์หลวงแห่งมาร

บุคคลผู้ตั้งใจปฏิบัติความดี มักจะมีอุปสรรคมาขัดขวาง เรียกกันว่ามาร แปลว่า **ผู้ฆ่า** คือฆ่าเราจากความดี หากไปหลงติดบ่วงของมัน มารมี ๕ อย่างคือ

๑. ขันธมาร หมายถึง ร่างกายของเราเป็นมาร พอจะทำความดี มันให้เจ็บโน่นปวดนี่ เมื่อนั้น จะเข้าวัดเข้าวา มันพาลป่วยหนักซะเลย ถ้าจะเข้าเณรเข้าคัลบเข้าบารัสะก็ ไม่เป็นไร ไปได้ปร้อเชียว...

๒. กิเลสมาร คืออารมณ์ชั่วของจิตเป็นมาร จะคิดดี พุดดี ทำดี มันเป็นขัดขวาง

สุดตัว ถ้าจะคิดชั่ว พุดชั่ว ทำชั่ว เชิญตามสบาย มันคอยชักนำไปยึดความรัก โลก โกรธ หลง แทนที่จะปล่อยวาง...

๓. **มัจจุมาร** คือ ความตายเป็นมาร พอเราจะทำความดี มันกลัวเราหนีพ้น ไม่รู้จะขัดคอเราอย่างไร พาลชักแหง็กๆ ตายเอาด้วย ชำเราตายจากความดีทั้งร่างกายและจิตใจเลย

๔. **อภิสังขารมาร** คือ ผลแห่งบุญบาปเป็นมาร คอยขวางเราไม่ให้ทำดีจนถึงที่สุด ฝ่ายบุญที่ถูกมารแฝง เช่น ยึดติดในรูปฌาน อรูปฌาน มานะถือตัวถือตน ว่าเราดี กว่าคนอื่นเพราะเราทำดี ฝ่ายบาป คือ ความชั่วทุกอย่างที่ทำมา ที่ตั้งให้เราชั่วไปกับมัน ตลอดเวลานั่นเอง...

๕. **เทวปุตตมาร** คือ เทวดาเป็นมาร เป็นเทวดาพวกมิจฉาทิฎฐิ นอกจากจะไม่ส่งเสริมเวลาคนทำความดีแล้ว ยังคอยขัดขวางไม่ให้เขาทำความดีอีก สารพัดวิธีที่พวกนี้ จะนำมาหลอกล่อ หรือบางทีก็เทวดาสัมมาทิฎฐินั้นแหละ ทดสอบกำลังใจแล้วเราสอบตก ท่านเลยกลายเป็นมารไปซะฉิบ...

พอเราเริ่มทำความดี มารทั้งหลายก็จะยกพลโยธามาคอยขัดขวางทันที ล่อหลอกให้เราติดบ่วงของมัน จะได้ดึงเราให้ห่างความดี คอยยั่วให้กำหนด ล่อให้ หงุดหงิด ลวงให้หลงผิดรำไป...

เอาตามผลบุญกับมันมาจนนับไม่ถ้วน ทุกวันนี้ก็ยังรบกันอยู่ พอรู้ทันเทห์หลวงของมัน บิ๊บบ มันก็เปลี่ยนวิธีใหม่มาทันทีเลย กว่าจะจับได้ไล่ทันก็ปางตาย แล้วก็ต้องผลบุญกับวิธีการ ใหม่ๆ ต่อไป...

จะขอยกตัวอย่างให้ทราบเล่ห์หลวงแห่งมาร คือ ตอนเอาตมามีกรมโนมยิทธิใหม่ๆ จัด อยู่ในจำพวกรุ่นใหม่มาแรง มันอยากอวดคนอื่นว่าเราทำได้ อยากพุด อยากสอน อยาก ไปหมด...

ท่านผู้อ่านที่รักทุกท่าน การปฏิบัตินั้นถ้าอารมณ์เราถึงระดับไหน ก็มักจะดูเอาว่า ทุกคนต้องเป็นแบบนั้น (ซึ่งผิดร้อยเปอร์เซ็นต์) พออารมณ์ละเอียดขึ้นไปอีก อ้าว...ที่ผ่าน มาผิดนี้หว่า...

ในเมื่ออารมณ์เข้าไม่ถึงที่สุด มันก็พุดผิด สอนผิดรำไป กลายเป็นเอาทิฎฐิของตน ลัทธิของตน ซึ่งถูกมารชักนำหลอกลวง ไปสอนปนกับธรรมะของพระพุทธเจ้าไปโน่นเลย...

พอสอนคนใหม่ต่อใหม่เข้าด้วยกัน ก็เลสมันใกล้เคียงกันนี้ พุดอะไรก็ใจดำเขาเบี๊ยะ เลย คราวนี้คำสรรเสริญก็จะตามมา พาเข้ารุกเข้าพังกูไม่กลับมานักแล้ว...

เมื่อกูไม่กลับ ยึดมั่นถือมั่นในความรู้ความสามารถของตนก็พึงชักรับ ถูกมารจูง จมูกตามมันต้อยๆ ห่างความดีไปทุกที พญามารตบมือหัวเราะว่า เสรีจซ้ำอีกหนึ่งรายละเอียด...

พอใช้มโนมยิทธิทำนายทายทักเข้า แรกๆ ก็แมนดี คำชมเชยก็มาทันที “แหม...รู้ได้ แจ่มใสชัดเจนดีจริง...” “แหมนอย่าบอกใครเลย...” “เก่งอะไรอย่างนี้...” ขาดสติหลงคำชมก็พึง

การที่เราทำได้ เพราะพระท่านสงเคราะห์ หรือ พรหม เทวดา ครูบาอาจารย์ท่านช่วยเหลือ พอถูกยกยอเข้าหน่อย ซักเค็ลล์ไปว่า “เอ๊ะ..เราก็งงไม่เบาเนี่ยหว่า...?” ถ้าอย่างนี้ละก็เตรียมฟังได้...

จะมีอยู่ระยะหนึ่ง ที่เราพูดจริงพูดเล่นมันก็ถูกไปหมด คนก็จะทักท้วงว่าเราเก่ง ยกตัวอย่างเอาตนเอง ยกของขึ้นหนึ่งให้คณะคุณพรพรรณพลงบอกเขาว่า “อย่าทะเลาะกันนะ...”

คือของมีขึ้นเดียว กลัวเขาจะแย่งกัน กลายเป็นว่า “โอ้โฮ...รู้ไปหมด หลวงพีนี้...เราเพิ่งทะเลาะกันมาจริงๆ...” เป็นชะอย่างนี้ยึดแทบจีวรขาดไปเลย...

ทักสุทธิพัฒน์หลานหลวงปทุมหาอำพัน เพราะเห็นเขาหน้าตาสดใสว่า “โหวงเฮ้งเงินล้านขึ้นแล้ว จะรวยใหญ่แล้วนะ...” เขาตอบว่า “จริงครับ...ผมเพิ่งเซ็นดัสสัญญาส่งสินค้าราคาเป็นล้านมาจริงๆ...”

เป็นอย่างไบบ้าง...ถ้าท่านเจอเข้าแบบนี้ ตามด้วยคำยินยอมอีกกระบุงโกย ยัง...ยังมีที่แสบกว่านี้ ที่จะให้ท่านหลงติดกับของมารอีกมากมายนัก ตัวอย่างคือ...

ลูกธนอม รวงผึ้ง รายนี้เป็นฆราวาสทรงอภิญา อธิฐานขอพบครูบาอาจารย์ที่จะสอนตนให้เก่งไปยิ่งกว่านี้ แล้วพบกับเอาตมาในนิมิต เขาออกสู่ตามตัวจนเจอ...

“ท่านนี้แหละ...ไซ้แน่นอน ผมจำได้ รูปร่างหน้าตา ลักษณะท่าทางไม่มีผิดเพี้ยนจากนิมิตเลย...” นำเค็ลล์มัยละ...มีลูกศิษย์ทรงอภิญาเขียนนะเนี่ย...

สุวรรณา ลูกสาวลูกธนอม ตอกย้ำความเชื่อของครอบครัวให้ศรัทธาหนักเข้าไปอีกว่า “หนูเห็นกับตาจริงๆ ท่านเดินทะลุประตูเข้ามา ทั้งๆ ที่ประตูล็อกอยู่...” เอาเข้าไป...เอาให้หนัก...

น้องแสงชัย น้องชายเอาตมา มักจะพบเอาตมาไปสอนในนิมิตเสมอ แล้วไปประกาศปาวๆ ว่า เอาตมาเก่งอย่างโน้นเก่งอย่างนี้ ไอ้ตัวเขาเก่งอยู่แล้ว มว่าเราเก่งเข้าก็เละหนักเลยซี...

“หลวงพีไปหาผมที่ซาอุดีอาระเบีย เวลาตีสองกว่า ตรงกับประมาณตีห้าของเมืองไทย ลืมตาก็เห็น หลับตาก็เห็น...” นั่น...เอาให้พอ ไอ้เราอนนกรณตุโดงอยู่แต่ๆ ...!

นี่เป็นตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น ที่ละเอียดจนนึกไม่ถึงในแล้งกลของมาร ยังมีอีกมากนัก บอกได้เลยว่า มารนั้นแฝงอยู่ในทุกกลมหายใจเข้าออก มันเดินบนทางแห่งความดีนี้แหละ พอถึงจุดสุดท้าย มันดึงท่านออกนอกทางก้าวเดียว ลงเหวไปกับมันทันที...!

พอคำสรรเสริญยินยอมมา ชื่อเสียงลาภยศก็ไหลมาเทมา คราวนี้แหละ สารพัดบ่วงที่จะเค้นคอท่านให้ตาย เป็นทาสมันอย่างไม่รู้ผู้รู้เกิดเลย...

อยากเด่นอยากดังรี...? โอ๊ย...มีคณโฆษณาแทนท่านเป็นร้อยเป็นพัน สารพัดปาฏิหาริย์แปลกจนคิดไม่ถึง เต็มก็มีหนังสือมาสัมภาษณ์ เอาไปลงให้ดังหนักเข้าไปอีก...

โลกในลภรี...? สารพัดเงินทองข้าวของเครื่องใช้ จะเอาทันสมัยใหม่ล่าสุดเพียงไรได้ทั้งนั้น ตัวเลขในบัญชีธนาคารขึ้นพรวดพราด ยิ่งกว่าน้ำป่าไหลเข้...

อยากมีบริวารมารี...? เอาไปเลย คนมาหมอบกราบกราบกราบเป็นร้อยเป็นพัน จะเอานายพันนายพลมีทั้งนั้น พุดคำไหนดบริวารเป็นกระตักรับสนองความต้องการทันที...

ตายศรีบ...ตายสนิทไม่ต้องกระดิกเลย ไม่มีแม้แต่เวลาจะหลับจะนอน เวลาปฏิบัติ จะเอามาจากไหน ยิ่งทั้งการปฏิบัติ มารยิ่งชอบใจ ฮ่า...เสร็จข้าล่ะ...!

เท่านั้นเอง ปณิธานปรารถนา จะปฏิบัติเพื่อเข้าถึง อรหัตตผลพระนิพพาน ก็สลาย เป็นอากาศธาตุ กลายเป็นบรรลुซึ่งคฤหัสถผลมาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ไอ้ที่จมจ่อมยอมเลว อยู่ทั้งฟ้าเหลือง รอเวลาลงเวจีหรือโลกันต์อีกนับไม่ถ้วน...

นี่แหละ...ตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ ของมาร ที่มาลวงท่านให้หลงติดบ่วงของมัน ต้องใช้สติสัมปชัญญะมากๆ ประกอบด้วยปัญญา รู้เท่าทันมันให้ได้ ถึงรู้ข้าหนอยกข์ขอให้รู้แล้วกัน พยายามมุ่งลัดตัดตรงไปตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยังไม่ตายเข้านิพพานเพียงไร อย่าไว้วางใจอะไรทั้งนั้น มารยังรอท่านอยู่...!

๑ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมมปญโญ

๔๒. ใครกล่อม...?

“โยกเยกเอ๋ย...น้ำท่วมเมฆ กระจายลอยคอ หมาหางอ กอดคอกโยกเยก...”

“วัดเอ๋ยวัดโบสถ์ มีตะโหนดอยู่เจ็ดต้น เจ้าขุนทองไปปล้นป่านะนี่ไม่เห็นมา...ขลข”

“เจ้านกกาเหว่าเอ๋ย...ไขไว้ให้แม่กาฟัก แม่กาก็หลงรัก คิดว่าลูกในอุทร คาบเอาข้าวมาเพื่อ คาบเอาเหยื่อมาป้อน...ขลข”

ตัวอย่างที่ยกมา ท่านผู้อ่านคงทราบทันทีว่าเป็นเพลงกล่อมเด็ก ทุกภูมิภาคของเราต่างมีเพลงพื้นบ้านสำหรับกล่อมเด็กด้วยกันทั้งนั้น เนื้อร้องทำนองแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นนั้นๆ ...

สิ่งที่ควบคู่มา กับเพลงกล่อมเด็ก ก็คือนิทานก่อนนอน ตั้งแต่งูเขี้ยวกินตับตุ๊กแกหมาจิ้งจอกกินช้าง หนูกับราชสีห์ อีงอ่ากับวัว ขลข สารพัดจะสรรหามาหลอก...เอ๋ย...มาเล่าให้ฟัง...

ในตอนนี้อาตมายังเด็กอยู่ ไม่แก๊งกั๊กอย่างทุกวันนี้ จำได้ว่ายามค่ำคืนของฤดูร้อน แม่จะพาลูกๆ ออกมานั่งรับลมนอกบ้าน ชี้ให้ดูดวงดาว พลองเล่านิทานให้ฟัง...

“บนดวงจันทร์มีเทพธิดา ดงามโสภาคย์ทั้งใจดี มีพรวิเศษสำหรับมอบให้แก่คนที่ขยัน

ขันแข็ง และมีความกตัญญูต่อพ่อ - แม่ (นี่...สาระจากนิทานอยู่ตรงขยันทันกับกตัญญูนี้เอง)

มีชายหนุ่มยอดกตัญญูผู้หนึ่ง อาศัยอยู่กับแม่ผู้ชราที่กระท่อมชายป่า มีอาชีพตัดฟืนไปขาย พ่อได้เงินมาก็ซื้ออาหารสำหรับแม่และตัวเอง มีฐานะยากจนมาก...

คืนหนึ่ง...ดวงจันทร์สว่างดังกลางวัน ชายหนุ่มคนขยันจึงลุกขึ้นตักน้ำ ต้มน้ำ และเข้าป่าตัดฟืนสำหรับนำไปขายวันรุ่งขึ้น พ่อเดือนตาก็กลับมานอนพัก...ครั้นรุ่งเช้าปรากฏว่า ข้าวของทุกอย่างที่เตรียมไว้เมื่อคืนกลับกลายเป็นทองคำไปหมด...

เทพธิดาจันทร์ทราหน้าเอง ที่เนรมิตของทุกอย่างให้กลายเป็นทอง ตอบสนองความขยันขันแข็งและกตัญญูของเขา ชายหนุ่มเลยกลายเป็นคนร่ำรวย เลี้ยงดูแม่อย่างมีความสุขสืบมา...

ถ้านิทานจบแล้วลูกๆ ยังไม่ยอมหลับ แม่ก็จะร้องเพลงชาวเขา (ซัวกอ) กล่อมลูก เนื้อเพลงมีว่า...

“ดวงเดือนสูงสกาบ ดวงดาวใสสว่าง ชีมีขาวขำมสระกว้าง สระนั้นช่างลึกล้ำ... ฯลฯ”
ร้องวนไปวนมาไม่ก็รอบ ลูกๆ ก็นั่งคานับกันอย่างขบขี้งเท่านี้ก็แบกไปนอนได้...

พอโตขึ้นมาคืนไหนนอนไม่หลับ (คิดถึงแฟนมั้ง...?) อยากให้แม่ร้องเพลงกล่อมอีก ก็เป็นไปไม่ได้ แม่แก่มากแล้ว ให้หนูนตักยั้งพอไหว จะเอาแรงที่ไหนมาร้องเพลงเล่าลูกเอ๋ย...?

ร่างกายจิตใจเติบโตแข็งแรงยิ่งขึ้นตามวัย ทำให้ค่อยๆ สิมเพลงกล่อมและตักแม่ไปเกือบหมดแล้ว ก็บังเอิญให้มีผู้มาช่วยขบขันทวนความจำให้อีกวาระหนึ่ง...

วันนั้น...หลังจากวิ่งรับใช้หลวงพ่อกมาทั้งวัน พอมีโอกาสพักก็รีบนอนเอาแรง เพิ่งเอนตัวลงหลับตา ก็รู้สึกว่ามีกำลังหนุนอยู่บนตักใครคนหนึ่ง กลิ่นบุหงาแบ่งร่ำคุ่นเคยกระไรปานนั้น...!

“ท่าน” ผู้นั้น เอาพัดโบกให้ รู้สึกเย็นชื่นใจอกไม่ถูก หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง เสียงสวดใส่ไพเราะร้องเพลงกล่อมให้ด้วย เนื้อเพลงมีว่า...

“ศรีไพรเอ๋ย...ช่างงามสวยแท้ ห่มสไบแพร แลนำชม คิ้วเจ้าก็ต่อ คอเจ้าก็กลม ช่างสวยสมจริงนะแม่ศรีเอ๋ย...” เนื้อเพลงมีอยู่เพียงเท่านี้เอง ร้องวนไปวนมาอยู่อย่างนั้น

ใครหนอ...? จะลืมนาคาก็ไม่กล้า กลัวเป็นอย่างพี่ตุ้ม (คุณแสงเดือน พร้อมพันธุ์) คือลืมนาคาขึ้นมาจับ ทุกอย่างหายวับไปกับตาเสียตายแยเลย...

ความรู้สึกอบอุ่น ปลอดภัย สบายอะไรเช่นนั้น เห็นภาพซ้อนขึ้นมา เป็นเด็กหญิงผมจุก นุ่งโจงกระเบนสีน้ำตาลลายทอง ใส่เสื้อลูกไม้สีขาว คาดเข็มขัดทองเส้นเบ้อเริ่มหลับปุ๋ยอยู่บนตักแม่...

หลับไปนานเท่าไรไม่รู้ ตื่นขึ้นมาด้วยความสดชื่นแจ่มใส ทบทวนความทรงจำ แล้ว

บันทึกเนื้อเพลงไว้ “กราบขอบพระคุณครับ “ท่านแม่” ที่เฝ้าตามสงเคราะห์ลูกตลอดมา...”

คุณพ่อ - คุณแม่ ต้องทุกข์ยากลำบากเพียงไหน กว่าจะเลี้ยงดูเราเติบโตใหญ่จนทุกวันนี้ เป็นพ่อ - แม่แม่เพียงชาติเดียว ยังเฝ้าตามสงเคราะห์ตลอดมา...เราละ...ทำอะไรให้ท่านชื่นใจบ้าง...?

๒ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๔๓. ฌานค้ำ

ฌาน คือ อารมณ์เคยชิน หากแต่เป็นความเคยชินในด้านดี เมื่อทุกคนฝึกหัดภาวนากัน ในระยะเวลาไม่นาน ถ้าท่านมีความเข้าใจพอ ท่านก็สามารถทรงฌานในระดับใดระดับหนึ่งได้ และถ้าท่านมีความพยายามจริงๆ ก็อาจทรงได้ทั้งรูปฌานและอรูปรฌานในเวลาเดียวกัน ซึ่งถ้าทำได้แล้วจะเป็นเครื่องอาศัยที่ดีที่สุดของเรา...

ปกติคนเรามีจิตฟุ้งซ่านไปในความชั่ว แม้ว่าจะพยายามหักห้ามจิตใจขนาดไหน ก็อดจะคิดชั่ว ทำชั่วไม่ได้ ถ้าเราเป็นผู้ทรงฌาน อำนาจของฌานที่ทำให้จิตสงบ จะเป็นผู้กวดความฟุ้งซ่านในราคะ โลภะ โทสะ โมหะ ให้สงบลงชั่วคราว เหมือนกับใช้ก้อนหินทับหม้อไว้ หม้อก็ไม่สามารถงอกงามได้...

จิตใจที่ปลอดจากนิเวศอันเป็นอารมณ์เลวต่างๆ เป็นจิตที่มีความสุขอย่างยิ่ง เมื่ออารมณ์เลวถูกกดลง ปัญญาก็เกิดขึ้น แหลมคมขึ้น สามารถพิจารณาหาต้นตอความเลว และตัดมันละมันไปที่ละน้อย ในที่สุดก็พ้นจากความเลวได้...

ดังนั้น...ฌานสมาบัติ แม้ว่าไม่สามารถยึดเกาะเป็นที่พึ่งได้ตลอดไป เพราะมีขึ้นมีลงก็ตาม ก็ควรจะทำให้มีขึ้นเกิดขึ้นแก่เรา เพื่อความเป็นสุขชั่วคราว และมีสติรู้อยู่เสมอว่า รูปฌานก็ดี อรูปฌานก็ดี มันเป็น อนิจจัง หาความเที่ยงแท้แน่นอนอย่างไรเราไม่ได้ ถ้าเราไปหมายมั่นมั่นมีมื่อ ยึดมั่นเกาะมัน เมื่อไม่ได้ดั่งใจ ก็ ทุกข์ เป็นทุกข์ เพราะมันเป็นอนัตตา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา บังคับบัญชาให้เป็นไปตามความต้องการไม่ได้ คืออาศัยมัน แต่อย่ายึดเกาะมันก็แล้วกัน...

อารมณ์ที่ชินแล้วนั้น จะอยู่ในสถานการณ์ใด ก็มีสติว่าผู้อื่นเสมอ คล้ายกับเป็นคนความรู้สึกช้า ไม่ตื่นตื่นตกใจอะไรง่ายๆ เพราะจิตใจไม่ได้ล่องลอยคว้างคว่างอย่างคนทั่วไป หากแต่มีหลักยึดเหนี่ยวอย่างเหนียวแน่น ยิ่งพบอารมณ์กระทบจากภายนอกมากเท่าไร ก็ยิ่งดึงลงสู่อารมณ์ชินมากเท่านั้น...

อาตมามีกรรมอย่างหนึ่ง คือ บริวารรอบข้างเป็นหญิงชะรอยละเก๋าสิบเก้า แม้อาตมาจะซีดงป้องกันตัวได้อย่างไร ในที่สุดก็พบคนหัวรั้นพยายามฝ่าฝืนกฎส่วนตัวจนได้

“เธอ” ผู้นั้นเป็นคนกล้าได้กล้าเสีย ถ้าหวังอะไรต้องได้อย่างนั้น...

“เธอ” เกาะติดอาตมา กีดกันคนอื่นออกห่างจนหมด แสดงความเป็นเจ้าของอย่างออกหน้าออกตา แต่การตบมือข้างเดียวย่อมไม่ดัง “เธอ” จึงใช้เล่ห์กลมารยาหญิงพยายามดึงให้อาตมาไปตบมือร่วมกับเธอให้ได้...

เดชะบุญคุณพระคัม อาตมาทราบกลมารยาที่ “เธอ” วาง เพื่อล่ออาตมาให้ตกหลุมทันที่ จึงเกิดความรังเกียจ “เธอ” ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก พบ “เธอ” ที่ไรจิตจะมุดตึง หนีจากอารมณ์ภายนอกทั้งหมด ลงสู่อารมณ์ที่ฝึกมาได้สูงที่สุดที่ทำได้ทันที...

ใจมันอยู่กับอารมณ์เดียวตลอด ไม่ว่า “เธอ” จะจัดเล่ห์มารยาออกมาที่ร้อยเล่มเกวียน ก็ไม่ได้รู้ร้อนรู้หนาวไปด้วย “เธอ” ยิ่งเห็นแบบนี้ ยิ่งต้องการเอาชนะมากขึ้น พยายามบุกฝ่าในทุุกที่ที่คิดว่าจะทำลายกำแพงส่วนตัวได้ แต่ก็ไร้ผล...

ความจริงอาตมาต้องขอบคุณ “เธอ” อย่างมาก หลายเดือนที่ “เธอ” พยายาม “จัดการ” อาตมาให้ได้ เท่ากับเป็นผู้ข้อมให้อาตมามีความคล่องตัวในการหนีโลกภายนอกที่วุ่นวายมากขึ้นทุกที กว่า “เธอ” จะหมดความพยายาม อาตมาก็คล่องในขบวนการยุทธภิกิเลสเพลงนี้ซะแล้ว “อารมณ์ค้าง” อยู่ในระดับนั้นเป็นเดือนๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทำได้คราวละแป๊บเดียว...!

“ปมาโท มจฺจุโน ปหิ” ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย ฌานสมาบัติ เป็นเพียงเครื่องนำทางของเรา ที่จะไปสู่พระนิพพานเท่านั้น หาใช่ที่พึ่งอันแท้จริงไม่ อย่าหลงคิดว่าเราดี เราเก่ง จงเร่งทำความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป จนกว่าจะถึงจุดหมายเกิด...!

๓ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมปญฺญ์

๔๔. นิมิตก่อนบวช

นิมิตในที่นี้ หมายถึง ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นคล้ายความฝัน แต่ไม่ใช่ความฝัน ส่วนมากมักเป็นภาพที่บอกเหตุการณ์ล่วงหน้า เมื่อถึงเวลาเหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้นจริงๆ ภาพนิมิตนั้นเป็นภาพปรากฏขึ้นเอง บังคับไม่ได้ บทจะมาก็มา บทจะไปก็ไป ไม่มีเสียงบอกล่วงหน้าว่าฉันจะมานะจะ หรือ ฉันจะไปแล้วจะ เรียกว่า ตามใจมันไม่ตามใจเรา...

เมื่อยังเด็กอยู่ ถ้าอาตมาเห็นภาพหน้าวมหีมาหมุนวนกดทับลงมา อืดอืดแทบหายใจไม่ออกที่ไร ก็เจ็บไข้ได้ป่วยที่นั่น และถ้าเห็นตัวเองเดินอยู่ในป่าไฟโปร่ง สีเขียวขจี มีแสงแดดสีทอง ส่องลอดลงมาเป็นทางๆ ละก้อ หายป่วยทุกที ก็นับเป็นเรื่องแปลกมาก...

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช สุบินนิมิตเห็นน้ำป่าหลากมาจากตะวันตก มีพญาวจรเข้ข่มขี้มาว่ายน้ำกับสายน้ำตรงเข้าทำร้ายพระองค์ จึงเกิดต่อสู้กันขึ้น พระองค์ฆ่าจระเข้

ร้ายลงได้ พอยกทัพไปรบกับ พระมหาอุปราชา พระองค์ก็ทรงมีชัยชนะอย่างเด็ดขาด เหมือนกับในสัปทนิมิตนั้น...

เล่าปี นิมิตเห็นน้องร่วมสาบานทั้งสอง คือ กวนอู และ เตียวหุย ซึ่งเสียชีวิตไปแล้วทั้งคู่ มาตามให้ไปอยู่ด้วย หลังจากนั้นไม่นาน เล่าปีซึ่งป่วยกระเสาะกระแสะอยู่ ก็สวรรคตจริงๆ ไปอยู่ร่วมกับน้องทั้งสองสมดังนิมิตที่เห็นล่วงหน้า...

ในพงศาวดารโยนกเชียงแสน เจ้าพรหมกุมาร โอรสของพระเจ้าพังคราช นิมิตเห็นเทวดามาบอกว่าจะมีช้างเผือกล่องมาตามแม่น้ำ ถ้าคล้องเชือกแรกได้ จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ปราบได้ทั่วโลก ถ้าคล้องเชือกที่สองได้ จะปราบได้ทั่วชมพูทวีป ถ้าคล้องเชือกที่สามได้ จะได้เป็นใหญ่ในสุวรรณภูมิ...

เจ้าพรหมกุมารจึงพาบริวารไปดักรอแต่เช้า แต่ไม่เห็นช้างเผือกดังนิมิต หากแต่เป็นยูงยักษ์ตัวใหญ่โตมโหฬาร ล่องมาตามแม่น้ำ หลังจากปล่อยผ่านไปสองตัว ก็ตัดสินใจคล้องตัวสุดท้ายไว้ ยูงยักษ์กลายเป็นช้างเผือกผ่องทั้งกาย จึงให้ชื่อว่า “พลาญประกายแก้ว” ภายหลังใช้เป็นช้างศึก ปราบขอมดำจนสิ้น ได้เป็น พระเจ้าพรหมมหาราชปกครองแคว้นโยนกเชียงแสน ตลอดถึงสุวรรณภูมิจริงๆ...

จากที่ยกตัวอย่างมา เป็นนิมิตบอกเหตุการณ์ล่วงหน้าที่แม่นยำทั้งสิ้น ในที่นี้ขอกล่าวถึงนิมิตของตนเองบ้าง คือนี่หนึ่ง อาตมาเห็นตัวเองและประชาชนนับหมื่นนับแสน ถูกกักบริเวณอยู่ในรั้วลวดหนามผึ่งหนึ่ง แอ้อยัดเยียดไปหมด...

อีกฝั่งเป็นที่โล่ง มีเต็นท์กางอยู่ ภายในเต็นท์มี “หลวงพ่อ” หลวงปู่มหาอำพัน ฯลฯ นั่งอยู่ อาตมาทวนเขาเบียดไม่ไหว จึงปีนลวดหนามข้ามไปอยู่กับหลวงปู่ - หลวงพ่อ มองกลับมาไม่เห็นมีใครตามมาซักคน ทั้งที่ปีนไม่ได้ยากเย็นอะไรเลย...

อีกคราวหนึ่ง อาตมาเห็นตนเองเป็นพระแบกพัดจะไปงานมงคลบ้านใครคนหนึ่ง อาตมาห่มจีวรแต่นุ่งกางเกงอยู่ ไปถึงบ้านงาน เห็นพระหนุ่มๆ นักร้อย นั่งเสียบนาเลื่อมใส แต่อาตมารู้สึกว่าพวกเขา “แก้งทำเคร่ง” เลยไม่นั่งด้วย พอตีเห็นแถวในสุด มีหลวงปู่มหาอำพันนั่งอยู่ จึงไปนั่งต่อท้ายหลวงปู่...เอาจีวรปิดกางเกงไว้...

จากนิมิตทั้งสองครั้ง อาตมาคิดว่าคงต้องบวชแน่ แม้ว่าแม่ขอร้องให้บวชที่ไร อาตมาปฏิเสธทุกทีเพราะกลัวนรก และก็เป็นจริง เมื่อ “หลวงพ่อ” ถามว่า “ไอ้หนู...หลวงพ่อดต้องการพระบวชแค้นสามองค์ จะบวชให้พ่อได้ไหมลูก...?” อาตมาเห็นว่าเป็นการบวชแค้น คงบวชแต่ไม่กี่วัน จึงรับปาก และบวชมาจนบัดนี้ ก็เพิ่งคิดได้ว่า ๑๐๐ ปี มีแค่ ๓๖,๕๐๐ วันเท่านั้นเอง...!

ภาพนิมิตทั้งหลาย หากปรากฏขึ้น จงศึกษาไว้เป็นแนวทางเท่านั้น อย่ายึด-อย่าเกาะ เพราะมันไม่ใช่ทางพ้นทุกข์ นิมิตส่วนใหญ่จะเป็นมารมาพาให้หลง ภวานายูเกิดนิมิต ก็ไปติดไปเกาะ ไม่ยอมละ ยอมวาง แบบนี้ก็เอาดียาก นิมิตที่จำเป็นต้องยึด มี

ประการเดียว คือนิimitตามกองกรรมฐานเท่านั้น...!

๔ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๔๕. นักบวชมหาภัย

ตั้งที่เคยกล่าวแล้วว่า “หลวงพ่อ” ของอาตมา ท่านมีอุปนิสัยแบบแปลกๆ ไม่ซ้ำกัน แต่ละอย่างล้วนมีรสชาติสะเด็ดสะเดาชนิดคนโดนจำไปจนวันตาย บางขณะอุปนิสัยของท่านก็เสี่ยงกับอันตรายอย่างร้ายแรง ชนิดถ้าพลาดถึงตายก็มี...

ครั้งหนึ่ง...ลูกศิษย์ของท่านแนะนำพระองค์หนึ่ง โดยบอกว่าท่านมีความเก่งแบบนั้นแบบนี้ “หลวงพ่อ” ท่านก็เล่นด้วย ช่วยเชียร์เพิ่มอีกแรง จนลูกศิษย์ “หลวงพ่อ” จำนวนมาก แห่กันไปหานักบวชรูปนี้ (ตามปกติหลวงพ่อไม่เคยหวงลูกศิษย์อยู่แล้วด้วย)

บรรดาลูกศิษย์ลูกหาของ “หลวงพ่อ” ที่เข้าไปพบปฏิบัติทาของนักบวชรูปนี้ คนที่ฉลาด มีความมั่นคงในพระรัตนตรัย พอเห็นความไม่ชอบมาพากล ก็ถอยฉากไปอยู่วงนอก ปล่อยพวกมีตหน้าตาแมว คลุกคลีตีโมงกับนักบวชมหาภัยต่อไปตามสบาย...

อาตมาเป็นฝ่ายพวกหน้ามืด ตามไปถึงวัดของนักบวชรูปนี้ถึงสามวาระ จะไม่ให้ไปอย่างไรได้ ก็เรื่องอภิญญาสมาบัตินั้น นักบวชรูปนี้คล่องตัวมาก ขนาดเรียกฝนให้ตกทั้งแดดปรี่ยงๆ ให้เห็นจะแสบสายตา บอกรางวัลที่ ๑ มาตรงเป๊ะทุกตัว...!

เดชบุญคุณพระคຸ້ม อาตมาทั้งที่ไม่รู้เลยสักนิดว่านักบวชมหาภัยรูปนี้ รับจ้างจากลัทธิการเมืองลัทธิหนึ่ง เพื่อโค่นล้ม “หลวงพ่อ” โดยเฉพาะก็ตาม กลับไม่สามารถค้างอยู่วัดของเขาได้ซักครั้ง มีเหตุให้หงุดหงิดใจ ต้องขับรถกลับแต่กลางดึกทุกทีไป...

นักบวชจอมไสยศาสตร์มาเหนือเมฆ ซึมลึกเข้ามาในหมู่ศิษย์ “หลวงพ่อ” ด้วยลีลาหน้าฉากที่สวยงามสุดยอด กว่าจะรู้ก็เข้าไปปล่อยของ เล่น “หลวงพ่อ” ซึ้งๆ หน้าถึงข้างเตียง ขนาดสุนัขของครักษ์ของหลวงพ่อและสุนัขในวัดหลายสิบตัว โดนของถึงกับล้มตายเป็นไปไม่ร่วง แต่อาตมาจะระแคะระคายซักนิดก็หาไม่...!

เมื่อเห็นว่า ถ้าขึ้นสอนด้วยวิธีนี้ต่อไป ลูกศิษย์โง่ๆ อย่างอาตมาจะตายฟรีอีกเป็นจำนวนมาก “หลวงพ่อ” จึงประกาศความจริงให้ทราบ และให้นำของทุกอย่างที่นักบวชมหาภัยแจกให้ มามอบให้ทางวัดจะได้จัดการทำลายอาถรรพ์เสีย...

อาตมาจัดการทำลายซะเอง แต่เหลือเชือกเส้นหนึ่ง ดิตอยู่ในกระเป่าเสื้อผ้าแบบไม่รู้ตัว อาตมาเดินทางไปวัดเตรียมตัวจะบวช เอากระเป่าขึ้นรถด่วน ๙๙ ลงมาซื้อหนังสือพิมพ์ ๑ ฉบับ หันไปอีกที่ รถออกไปไกลแล้ว...กระเป่าติดไปด้วยนะซี...!

เรียกแท็กซี่มาดักแยกตลาดพร้าว รถไม่จอด ตามไปดักรังสิตไม่จอดอีก ตามถึง

ด้านนางปะอิน ให้นายด่านเรียกให้จิ้งยอมาจอด ต้องไปตีตัวที่จุดตรวจอยุธยา รวมค่ารถ เกือบสี่ร้อยบาท มาถึงทางแยกวัดสิงห์สี่โมงกว่า อาตมาก็ลงรถรอเข้าวัด...

เชื่อหรือไม่ว่ารอจนค่ำไม่มีรถซักคัน อาตมาสงสัยจึงรื้อกระเป๋าคันดู พบพบเชือก ภาดรรพ์และตัดมันเป็นชิ้นๆ ทั้งไปญี่ปุ่น คุณอุ๋นพ่อค้าร้านมะม่วงดองแม่เล็กที่หน้าวัด ขับรถผ่านมาพอดี ได้อาศัยรถคุณอุ๋นไปส่งวัด ถึงวัดเกือบ ๑ ทุ่มแน่ะ...!

หลังจากบวชได้สองพรรษา หลวงปู่มหาอำพันฝากของของนักบวชมหาภัยไป ทำลายที่วัด อาตมาก็เจอเหตุการณ์คล้ายๆ แบบนี้อีก จนตัดสินใจทิ้งของถ่วงแม่น้ำ เจ้าพระยาไป จึงกลับวัดได้ เจ้าประคุณเอ๋ย...ช่างเฮี้ยนอะไรขนาดนี้...!

ภายหลังหลวงปู่แนะนำนักบวชมหาภัยเพิ่มขึ้นอีก ๑ องค์ คราวนี้อาตมาระวาง อยู่แล้ว เลย์รู้ตัวเร็ว จากบทเรียนเช่นนี้ สำหรับคนอื่นจะเป็นอย่างไรไม่รู้ แต่กับอาตมา แล้ว ภายหลังเซ็ด ไม่แสไปหาเรื่องใส่ตัวอีกเด็ดขาด มี “หลวงพ่อ” องค์เดียวก็พอแล้ว ใครจะวิเศษเพียงไรอาตมาโมนาด้วย แต่ไม่เล่นด้วยแล้วจ้า...!

นักบวชสมัยนี้ ที่เลวกี่มี ที่ดีก็มาก ขอท่านผู้อ่านค่อยๆ ใช้ปัญญาพิจารณาดู เพราะบางทีสิ่งที่เห็นกับตา ได้ยินกับหู ยังเป็นเรื่องที่ปั้นแต่งมาหลอกลวงกัน จงอย่ายึดรูปแบบ แต่ให้ยึดธรรมะ ใครสอนตรงตามพระไตรปิฎก นั่นจึงนับว่าพอเชื่อได้ ถ้าลองปฏิบัติตามแล้วเกิดผลดี คราวนี้กราบไหว้ได้ทั้งกาย ทั้งใจเลย...!

๕ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมมปัญญา

๔๖. หลวงปู่ชนมจิ้น

วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี มีประวัติยาวนานหลายร้อยปี ด้วยสร้างมาตั้งแต่สมัย พระเจ้าสามพระยา เจ้าอาวาสองค์แรกคือ หลวงปู่ปาน (ซึ่งชื่อไปซ้ำกับหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค) และมีความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมสลับกันไปหลายวาระด้วยกัน...

ขณะที่ “หลวงพ่อ” ยังจำพรรษาอยู่ที่ วัดสะพาน จังหวัดชัยนาท คือนหนึ่ง หลวงปู่ปาน วัดท่าซุง ไปปรากฏองค์ และบอกว่า วัดท่าซุงนี้เป็นวัดที่หลวงพ่อเคยบูรณะมา สองครั้งแล้ว ขอให้หลวงพ่อช่วยบูรณะขึ้นมามีอีกสักครั้งเกิด...

หลังจากนั้นไม่นาน พระครูสังฆรักษ์อรุณ อรุโณ เจ้าอาวาสวัดท่าซุงในขณะนั้น ก็พาญาติโยมหลายคันรด ไปรับ “หลวงพ่อ” แห่แหนมายังวัดท่าซุง “หลวงพ่อ” ท่านทำพิธีบวงสรวงบอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทาง และเจ้าอาวาสเก่าทุกองค์ที่มรณภาพไปแล้ว ขอความอนุเคราะห์ให้การบูรณะวัด มีแต่ความสะดวกด้วย...

“หลวงพ่อ” เมตตาเล่าว่า บรรดาเจ้าอาวาสเก่าทั้งหลายมาทั้งหมด ยกเว้นองค์

หนึ่งทำลั้บๆ ล่องๆ จนต้องเขม็งเข้บ จึงยอมเข้ามาองค์นี้ท่านบอกว่า ท่านชื่อ “เส็ง” เป็น เจ้าอาวาสองค์ที่สองถัดจากหลวงปู่ปานลงมา...

ท่านบอกว่า ท่านชอบขนมัจฉินทุกประเภท ถ้า “หลวงพ่อ” จะทำอะไร ให้จัด ขนมัจฉินบูชาท่าน ๑ ที่ ท่านจะส่งเคราะห์ให้ และบอกว่า “หลวงพ่อ” จะสร้างโบสถ์เสร็จ ภายใต้อาสนามปี ซึ่งต่อมาก็คือเป็นดั่งนั้นจริงๆ

ต่อมา ไม่ว่าใครเดือดร้อนอะไร ก็ไปบอกกล่าวให้ท่านส่งเคราะห์พอสำเร็จก็แก้บน ด้วยขนมัจฉินกันทุกบ่อๆ ไปๆ มาๆ พวกเราเลยเรียกท่านตามความสะดวกลื่นว่า “หลวงปู่ ขนมัจฉิน” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา...

หลวงปู่ขนมัจฉิน ท่านรับผิดชอบด้านความประพฤติและความเป็นอยู่ของพระและ ภรรวาสโนวัด คอยให้การสงเคราะห์เรื่อยมา จน “หลวงพ่อ” ดำริจะสร้างมณฑปถวาย ท่าน จึงมีบัญชาให้จัดที่บูชาขึ้นมา ๑ ที่ ด้านมุมตะวันตกเฉียงใต้ของโบสถ์

อาตมาช่วยหลวงพี่วัชรชัย (พระวัชรชัย อินทวโร) ชัดกระถางรูป เพื่อตั้งไว้บนที่ บูชา ขณะขัดไปก็ปากหมาขาดการสำรวจ พุดล้อเล่นว่า “นี่ถ้าขึ้นครบเจ็ดตัวจะทำงัดดี ละ...?” หลวงพี่ท่านปรามว่า “ไอ้...ทะเลาะ...”

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความรู้สึกประหลาดอย่างหนึ่งก็ก่อหวอดขึ้นภายนอก และค่อยๆ รุนแรงขึ้นเป็นลำดับ คือมันรู้สึกอยากไปจากวัด... จะไปไหนก็ได้ ขอให้ไปให้ ไกลๆ ไม่กลับมาเลยยิ่งดี สึกหาลาเพศออกไปก็ได้...

ยิ่งนานความรู้สึกยิ่งรุนแรงขึ้นทุกขณะ แม้ว่าจะมีดคำแล้วก็ตามมันกระวนกระวาย เหมือนอกจะระเบิด คล้ายๆ กับเชือกที่ท่านแรงน้ำจำนวนมหาศาลไม่ไหว จะพังถล่ม ทลายลงไปไม่วินาทีใดก็วินาทีหนึ่ง...

เดินจงกรมจนสี่ทุ่มก็ไม่หาย ออกจะแตกตายให้ได้ ไม่อยากอยู่วัดนี้แล้ว...! จนหมด หนทางจริงๆ อาตมาก็เข้ากุฏิ ปิดประตูหน้าต่างมิดชิดแล้วก็วิ้ง...วิ้ง...วิ้ง...วนเวียนอยู่ใน กุฏิแคบๆ ขนาด ๖x๙ ฟุต วิ่งให้มันหายบ้าให้ได้...!

หมดแรงพับไปตอนไหนไม่รู้ ตื่นขึ้นมา ไอ้...ฤทธิ์บ้าของเราหรือนี่...? ข้าวจอง กระจุยกระจายอย่างกับโดนพายุสลาตัน สรงน้ำแล้วไปท้าวตริเข้า ความรู้สึกคุกรุ่นเหมือน ภูเขาไฟจะระเบิด ท้าวตริก็คิดไปเดียวจะไปอาละวาดที่ไหนดี...?

ท้าวตริเสร็จก็เล่าอาการให้หลวงพี่วัชรชัยฟัง ท่านถามว่า “คิดูชิ...เป็นตั้งแต่ตอน ชัดกระถางรูปใช้มัย...?” ตอบท่านว่าใช่ ท่านบอกว่า “ถูกหลวงปู่เล่นงานเข้าแล้ว รีบเอา ดอกไม้ - รูป - เทียนแพ ไปกราบขอขมาท่านโดยเร็ว...”

อาตมาขอให้ยมศุ (คุณศุภาพร ปุษยนาวิน) จัดทำพานดอกไม้ รูป - เทียนแพ ให้ ทันทที่ที่กราบขอขมาเสร็จ ความรู้สึกประหลาดนั้นก็หายไปเฉยๆ หายไปทันทีเหมือน โยนของหนักๆ ทั้งก็ไม่ปาน อะไรจะขนาดนั้น...?

เมื่อเจอเจ๊ๆ เข้าแบบนี้ อาตมาก็หน้าด้านพอ กราบอธิษฐานกับหลวงปู่ว่า “หลวงปู่เล่นงานผมคนแรก ผมถือว่าผมเป็นลูกคนโต หลวงปู่ครับ...ลูกกราบอาราธนาหลวงปู่โปรดเมตตาควบคุมความประพฤติของลูกด้วย สิ่งใดที่ถูกต้องตรงตามพระวินัย ขอหลวงปู่ دلใจให้ทำสิ่งนั้น สิ่งใดไม่ถูกไม่ต้องแล้วไซ้ หลวงปู่โปรดเมตตาจดลใจ อย่าให้ลูกทำความผิดนั้นๆ เลยครับ ลูกกราบขอความเมตตา...”

สบายเลยคราวนี้ มีอะไรบอกหลวงปู่ลูกเดียว ไปกรุงเทพฯ ไม่ทันก็บอกหลวงปู่ อาหารไม่พอนักก็บอกหลวงปู่ อยากได้เงินใช้ก็บอกหลวงปู่ อยากทราบข่าวอารมณ์เข้าถึงธรรมเป็นอย่างไร ก็บอกหลวงปู่ ท่านช่วยได้ไปซะทุกอย่างเลย...

ไปฉันทเพลบ้านคุณวิไลวรรณ ภูมิธเนศ เห็นมีขนมจีนก็นึกถึงหลวงปู่ คุณอารี จงพิสุทธิโสภณ บอกว่า “เห็นหลวงปู่ขนมจีนมาเนาะ...” ตาดีเสียด้วย เราไม่ได้บอกเขาซะหน่อย ว่าเวลาไปไหนขอท่านตามไปคุมประพฤติด้วย...

ทุกวันอาตมาต้องไปกราบท่านที่มณฑลเสมอ จะไปไหนก็กราบลา กลับมาก็ไหว้เรื่องไม่ดีหลายๆ อย่างที่เกิดขึ้น อาตมาแล้วคลลาดไปทุกที่ ล่าสุดมีการจับสลากตั้งพระครูฐานานุกรมของ “หลวงพ่อ” ๔ องค์ หลวงปู่ท่านเป็นผู้จับมีอพระหีบสลากขึ้นมาตำแหน่งเหมาะสมกับหน้าที่ทั้ง ๔ องค์เลย ...!

“อย่าอวดดีกับผี อย่าลองดีกับพระ” เพราะของจริงเขามีอยู่ “หลวงพ่อ” ท่านพร่ำสอนมาอย่างนี้ แต่อาตมาไปนอกครูเอง โดนอวดพ้อท่วมๆ นับว่าท่านยังปราณี แต่นิสัยเสียเฉพาะตัวก็ดันเป็นซะแบบนี้ คือ ถ้าไม่แน่จริงก็ไม่เชื่อซะด้วยซิ....!

๕ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมพบญเญ

พระเจ้าแดงคม วัดศรีเกิด จังหวัดเชียงใหม่

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนสิงหาคม ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : การถวายน้ำพระพุทธรูปนี้ควรที่ถวายอย่างสม่ำเสมอไหมคะ ?

ตอบ : อะไรที่เราทำสม่ำเสมอมันเป็นอนุสติและขณะเดียวกัน มันก็เป็นฉันทด้วย คำว่าฉันท ก็คือเคยชิน เราพุทธานุสติจนเป็นฉันท วันนั้นถ้าไม่ได้ถวายน้ำจิตมันจะห้วง อันนั้นแสดงว่าเริ่มเป็นฉันทแล้ว ก็ทำต่อไป การถวายข้าวก็ดี ถวายน้ำก็ดี พระท่านไม่ได้ฉันทหรอก เพียงแต่ว่าเป็นการสร้างสิ่งยึดเหนี่ยวให้เกิดขึ้นกับใจเราว่าเราต้องทำอันนี้ก่อน ต้องทำอย่างนี้ก่อน เลยทำให้จิตมีที่ยึดที่เกาะในส่วนที่หยาบ มันสะดวกกว่า ก็กลายเป็นว่าเกาะในพุทธานุสติ ถ้าหากมีรูปพระสงฆ์อยู่ด้วยก็เป็นสังฆานุสติด้วย

ถาม : แล้วเราอธิษฐานน้ำหลังจากถวายพระพุทธรูปแล้วได้ไหมคะ อธิษฐานว่าขอให้เป็นน้ำมนต์ ?

ตอบ : ได้จะ อันนั้นอยู่ที่ความมั่นใจของเรา ถ้าหากว่าประเภทกลัวจะน้อยไปก็เอาสักโองก็ได้ จริงๆ แล้ว ใช้อธิปิโสทั้งบนนะ อิติปิโสขุ สวากขาโตขุ สุปฏิปันโนขุ ตั้งใจว่าด้วยความเคารพขออารมณีสวาทิต์พระท่านช่วยสงเคราะห์ ยิ่งมีกำลังฉันทสูงเท่าไรก็มีผลมากเท่านั้น ทำน้ำมนต์ทำไมยากหรอก เพราะว่าเราไม่ได้ทำเอง อาศัยบารมีพระพุทธรูปเจ้า

ถาม : สงสัยพวกที่เขามีอาชีพที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต พวกนี้เขามีกรรมต่อๆ กันมา ?

ตอบ : ก็มีอยู่ในลักษณะที่สืบเนื่องกันมาว่า เขาฆ่าเรา เราก็ตองฆ่าเขาคืน มันก็ส่วนของปานาติบาตเหมือนกัน แต่ขณะเดียวกัน อย่างลิ้มโทสะจริตมันต้องมีอยู่ จะถูกฆ่ามันต้องมีอยู่สองอย่าง คือกลัวกับโกรธ กลัวนี่คือกลัวตายเป็นปกติตามสัญชาตญาณของคน และสัตว์อยู่แล้ว ขณะเดียวกันก็โกรธว่าทำไมเขามาทำเรา ตัวโกรธนี้ถ้าหากว่ามันเป็นโทสะก็อาจจะขาดไปเฉยๆ แต่ถ้ามันเป็นพหยาบาทเมื่อไรก็จะเป็นจ้องล้างจ้องผลาญ จะตามไปเรื่อยๆ ก็จะตามกันฆ่ากันไปฆ่ากันมาไปเรื่อยๆ อย่างน้อยๆ พวกนี้ก็มีการฆาตกรรมปานาติบาตและโทสะจริตบวกกัน ต้องฆ่ากัน ต้องเอาเลือดเนื้อร่างกายของคนอื่นมาขายบ้าง พระพุทธเจ้าเรียกว่า มิถฉาวณิขชา หากินในทางที่ไม่ถูกต้อง คำขายในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ท่านบอกว่า ขายสุรา ขายยาพิษ ขายมนุษย์ ขายอาวุธ ขายสัตว์มีชีวิต สัตว์มีชีวิตนี้ขายให้เขาฆ่าใช้ไหม ขายมนุษย์ สมัยก่อนเขาค้าทาส สมัยนี้ก็เหมือนกันประเภทหลอกเขาไปขาย ท่านบอกว่ามีผู้ที่เป็นพุทธมามะกะไม่ควรทำ อาชีพเหล่านี้อย่าไปยุ่งเลย ขายสุรา เราไม่ได้บังคับให้เขากิน แต่ว่าถ้าเราไม่สามารถตัดกำลังใจได้ มันก็เหมือนเรา

สนับสนุนเขาให้ทำความผิด ชายอาวุธ ชายยาพิษ เหมือนกัน ไม่ได้บอกให้ไปฆ่าคนฆ่าสัตว์ แต่มันเอาสิ่งนั้นไปใช้ คนที่เขาไม่รู้ ถ้าเราทำกำลังใจได้ มาต่อว่าเรา โทษก็เกิดกับเขา ถ้าเราทำกำลังใจไม่ได้ มันก็เกิดโทษกับตัวเรา มันโดนทั้งขึ้นทั้งล่อง พระพุทธเจ้าท่านจึงได้บอก มิจฉาวณิซชา ๕ อย่าง ผู้เป็นพุทธมามกะไม่ควรทำ

ถาม : แล้วอย่างเป็นทางการเฉพาะแต่ละเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นปาณาติบาตตรงเลย ถ้าเกะความดีไม่ได้ไปรอกแน่ ...!

ถาม :

ตอบ : พระพุทธเจ้าตรัสว่า มิจฉาวณิซชา คือ การค้าขายที่ไม่สมควร เป็นการค้าที่ผิดทาง ประกอบไปด้วย ๑) ขายสุรา ๒) ขายยาพิษ ๓) ขายอาวุธ ๔) ขายมนุษย์ ๕) ขายสัตว์ที่มีชีวิต ท่านบอกว่า บุคคลที่เป็นพุทธมามกะไม่พึงกระทำด้วยเหตุ ๒ ประการ

ประการแรก - ถ้ารักษากำลังใจไม่เป็น จิตเศร้าหมอง จะลงนรกเสียเอง

ประการที่สอง - บุคคลที่ไม่เข้าใจจะกล่าวจาบจ้วงว่า เป็นพุทธมามกะผู้รักชาติ แล้วทำไม่ถึงสนับสนุนการขายการฆ่าอยู่อีก

เราไม่ได้บีบคอให้มันกินเหล้าสักหย่อน แต่เราขายเหล้า คนดำเราอย่างนี้ จริงๆ เรื่องของธรรมะตรงไปตรงมา คือคนกินถึงผิด แต่คนที่ไม่เข้าใจ เขามากกล่าวหาจาบจ้วงอาจเป็นโทษแก่เขา อย่างเช่นว่า ยาพิษอย่างนี้ ยาฆ่าคน ยาฆ่าสัตว์ ฆ่าแมลง เราไม่ได้ฆ่าเอง เขามาซื้อจากเราไป แต่คนที่ไม่เข้าใจเขาว่าเรสนับสนุนในการฆ่า เรื่องของอาวุธก็เหมือนกัน ส่วนเรื่องของค้ำมนุษย์ค้าขายคนนั้นทุเรศที่สุดอยู่แล้ว รู้ๆ อยู่ให้หมขายสัตว์มีชีวิตนี้ ถ้าเขาเอาไปเลี้ยง ก็โดนกักขัง อาจอดๆ อายากๆ ต้องทนทุกข์ทรมานมาก สร้างเวรสร้างกรรมเปล่าๆ แต่ถ้าเขาเอาไปฆ่ากิน ก็ยิ่งบรรลัยใหญ่เลย

ระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายระวังความสัมพันธ์ให้ดี การสงเคราะห์เขาในเพศตรงกันข้าม ผู้ชายสงเคราะห์ผู้หญิงก็ดี ผู้หญิงสงเคราะห์ผู้ชายก็ดี แม้ด้วยเมตตาบริสุทธิก็ตาม แต่ว่าคนเรานั้นอดคิดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ ในเมื่อคิดเข้าข้างตัวเอง เขามาช่วยเราขนาดนี้ เขาต้องชอบเราแน่เลย ถ้าเขาคิดแค่นี้มันไม่มีปัญหา แต่ถ้าเขาทู่แท้กำลังใจให้อะไรจะเกิดขึ้น ? ถ้าคุณมั่นคง อยู่ในศีลในธรรมไม่มีปัญหา แต่ถ้าวันไหนคุณมีที่ทำเอาเอียงตามไปด้วย ตบมือข้างเดียวมันไม่ดัง คุณยื่นหน้าไปให้เขาตบมันดังแหละ เรียกร้อย ไม่รอดทุกราย ระวัง ยิ่งเป็นอาจารย์เดี่ยวโดน มันจะมาเองแล้วจะมาอย่างคิดไม่ถึงด้วย พอเราสงเคราะห์เขาไปจะออกมาแน่เลย เพราะฉะนั้นต้องชี้ดวงตัวเองให้ดีที่สุด อาตมาเองในสมัยชราवास มีวงล้อมประจำตัวแน่นบักเลย ทั้งๆ ที่ไปไหนตามเป็นฝูงเลย เพราะว่าบอกเขาชัดๆ เลย ไปกับพวกเธอให้ฉันเป็นพ่อเป็นได้ เป็นพี่เป็นได้ เป็นลูกเป็นหลานก็เป็นได้ แต่เป็นผัวเธอ ฉันไม่เอา บอกเขาชัดเลย เขาจะได้ไม่ต้องมาตั้งความหวังไว้กับเรา เราเอง

ถ้าหากว่าประเภทแมวแต่สงสารเขา เตียวก็เสริจ วัวพันหลัก พันไปพันมา เชือกมันสั้นเข้า สั้นเข้า มันจะหนีไปไหน เตียววูว์ก็ขี้นหลักนั้นแหละน่ากลัวไหม? ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ใกล้กันเหมือนกับแม่เหล็กดูดเศษเหล็กโดยธรรมชาติแล้ว จะมีการชื่นชมกัน ระยะเวลาๆ จะมีการตื่นเต้นเกี่ยวกับรูปร่าง หน้าตา แต่พอนานไป นานไป ความเคยชิน มันมี พอมันเคยชินเขาจะไม่สนใจเรื่องรูปร่างหน้าตาต่อไป เหลือแค่ว่าเขามีความดีอะไรที่เคย สงเคราะห์เราเอาไว้ เกิดมาติดันในพระคุณก็เรียบร้อย ยิ่งประเภทหนังจิ้งก่ากำลังภายใน ตื่นเต้นขึ้นมาเมื่อไรต้องมอบกายถวายชีวิตก็บรรลัยยิ่งถ้าปฏิบัติธรรม เอกายโน อะยัง ภิกขเว พระพุทธเจ้าท่านบอกชัดแล้ว ทางของบุคคลเดียว ถ้าหากว่าเป็นหนทางของ บุคคลสองบุคคลเมื่อไรก็ตาม ก้าวหน้ายากไปเท่านั้น เสียตายเพื่อนฝูงหลายคนมีกำลัง ใจมาทางด้านนี้แต่เขาใจไม่แข็งเท่ากับเรา ก็ไม่รอด ของเราเองก็จะตายแหล่ไม่ตายแหล่ อยู่หลายยกเหมือนกัน บวชใหม่ๆ ก็ตามต้ออยู่นั้นแหละ หลวงพี่ เมื่อไรจะสึก ? เอาน่า ... บวชทั้งที่ ขอเข้าพรรษาก่อน ออกพรรษาไปแล้วเมื่อไรจะสึก ขอรบภิกษุก่อน ผัดไปผัด มา ไม่ไหวแล้วโยธำรักษาโรคนี้ขึ้นจายยาไปเรื่องนี้ หมอก็แยกเหมือนกัน ก็ผ่าตัดไปเลย ผ่ากระจาย บอกเอาสมบัติทั้งสามโลกมาแลกกับความปรารถนาพระนิพพานยังไม่แลกเปลี่ยนว่าแต่เธอคนเดียว ร้องไห้จ้าเลย ตอนนั้น เราก็ใจจะขาดรอนๆ เหมือนกัน ความรู้สึก ตอนนั้น ถ้าเขาเหลียวหน้ามามองเราจะตามไปเลย คราวนี้เขาก็ไม่เหลียว บิ๊! ทำงดี เออ...เตียวขี้นรดผ่านกุฎิเราแน่ๆ เลย แคเหลือบขี้นมามองนิดเดียวก็จะสึกเหมือนกัน ก็ไม่เหลือบมา แหม ! หมดท่าเลย ตกลงว่าจำเป็นต้องอยู่ต่อไป ยิ่งอยู่นานยิ่งแก่ หมาไม่ แลเสียแล้ว อันตรายมาก ระวังให้ดี อยู่ใกล้กันเมื่อไร เป็นเรื่องเมื่อนั้น เรื่องอื่นไม่มี ปัญหาหรอก เรื่องที่เขาเห็นด้วยขึ้นมา แล้วเราปฏิบัติยากอีกต่างหาก เตียวก็ยุ่งตายชัก ไม่ได้ตำหนิใครนะ เป็นเรื่องปกติ เพียงแต่ถ้ารักจะปฏิบัติ จะต้องทิ้งให้ได้ ถ้าเรื่อง หยิบๆ แค้ขี้นต้นนี้ ยังทิ้งไม่ได้ ความละเอียดส่วนของธรรมะอื่นๆ จะเข้าถึงได้ยาก

มีหลายคนเขาบอกว่า คนโน้นเป็นโสดาบันแล้วแต่งงาน คนนี้เป็นโสดาบันแล้ว แต่งงาน ยกธรรมบทมาด้วยอย่างนี้ไซ้ใหม่ ? เออ...นั่นเขาเป็นพระโสดาบันนะ แล้วเธอ ละเป็นอย่างไรหรือยัง ? เขาก็ว่าเขาพ้นแล้วมีพื้นที่รองรับเขาระดับหนึ่งแล้ว ยังไง ? ไม่ ตกต่ำกว่านั้นแน่ แล้วอีกอย่างหนึ่ง คุณจะต้องเขี่ยตัวเองให้เป็นพระโสดาบันนายเหมือน สมัยโน้นใหม่ละ ? สมัยโน้นมีพระพุทธเจ้าท่านเทศน์เอง มีโอกาสใหม่ละ ? ถ้ามีโอกาสก็ โอเค ไม่ว่ากัน แต่ยังไง ประกันความเสี่ยงไว้ก่อน อยู่ห่างๆ แล้วดี

การปฏิบัติเกี่ยวกับเพศตรงข้ามของพระ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ไม่รู้ไม่เห็น ได้เป็นภารดี ถ้าหากว่าจำเป็นต้องรู้ต้องเห็น ก็อย่าพูดด้วย ถ้าจำเป็นต้องพูดด้วย ก็ ให้พูดโดยธรรม อย่างที่เมื่อก็คุณคุยกับเขาไม่รู้เรื่องนั้นแหละ เราชวนเข้าวัดทำเตียว มัน จะไปเที่ยวมันก็ไม่ไปกับเราแล้ว หมดเรื่อง

ถาม : ประเภทมีลูกมีผิวแล้วก็จะให้ไปหาอีก ปวดหัวเลย ?

ตอบ : ไปผิตจิ้งหะ ผิวเขาเข้าใจผิตละยุ่งเลย วันก่อนคุณการ์ตูนตลกผิวเขาเปิดตู้ เจอผู้ชายแก้ผ้า ยืนกุ่มมืออยู่ในตู้ ก็บอก ที่รักมาตุลี มีไอ้บ้าที่ไหนมันมาแอบอยู่ในตู้ของเรา คือเขาเห็นของตลกนี่ เออ...ถ้าหากผิวอารมณ์อย่างนั้นก็แล้วไป ถ้าเจออารมณ์ไม่ดี คำว่า ๑๑ ได้ ไล่อิงกระจายเลย มีไอ้บ้าที่ไหนไม่รู้มันมาเล่นซ่อนหาอยู่ในตู้

ฉิมพลีนรก นรกตันจิว เป็นยมโลกีย์นรกขุมหนึ่ง สำหรับผู้ที่มีเศษกรรม ต้องใช้ คำว่าเศษนะ เพราะขุมใหญ่เขาลงแล้ว มีเศษกรรมของการผิตลูกผิตเมียเขา เป็นกาเมสุมิฉฉาจาร ถึงเวลา นายนิรบาลจะบังคับให้ป็นขึ้นไป เพราะว่าคู่ของตัวเองจะอยู่ข้างบนโน้น รักกันชอบกันมากนัก ก็ป็นขึ้นไป ไม่ป็นก็ใช้หอกแทง หมากก็ไล่กัด ต้องป็นขึ้นไป ป็นไปถึงข้างบน ปรากฏว่าคู่โตลงมาข้างล่างตอนไหนก็ไม่วู้ ข้างบนโดนอิกาโลจิก ก็เจ็บนัก รีบป็นลงมาหาคู่ตัวเอง ปรากฏว่าทางนี้โดนเขาบังคับให้ป็นขึ้นมาอยู่ข้างบนอีก ไล่นัก ไม่รู้จบอยู่อย่างนี้ แล้วหนามจิวไม่ได้คมอย่างเดียว ร้อนด้วย แล้วก็ไม่ได้ร้อนอย่างเดียว ดืออย่างกับสปริง จิ้งจกรสลิบกของคุลีแหลม ขอนิ้วลิบกข้อนะ ไหวไหมละ ยาวทะลุตัว มันติดโซะเดียวทะลุตัวเลย

ถาม : มันต้องศีลขาดเลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ใช่ แต่ว่าถึงจะศีลขาดไปแล้วก็ตาม ถ้าในอดีตเคยเป็น ไม่ต้องไปตามนึกถึงมัน ปัจจุบันนี้ตั้งหน้าตั้งตาทำในทาน ศีล ภาวนา ให้ทรงตัวไว้ ถ้าอารมณ์ใจทรงตัว เกาะในดำนตีเอาไว้ได้มั่นคง ก็เป็นอันว่ารอดชั่วคราว ไปนิพพานได้เมื่อไรก็เป็นอันว่าพ้นกัน ไม่อย่างนั้นต่อให้เป็นเทวดา เป็นพรหมเป็นอะไร ถ้าไม่ใช่พระอริยเจ้าก็มีสิทธิ์ร่วงลงไปอีก

ถาม : เขาตามเก็บกันหมดไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องเลย พวกนี้เขาคิดขี้ขลาดขี้ข้อย พวกนี้ถ้าสอบผู้ตรวจสอบบัญชี ต้องได้อันดับหนึ่งของประเทศแน่เลย แม่แต่นิดๆ หน่อยๆ แค่นั้น เราเห็นว่าเป็นการบังเอิญ ทำโดยไม่เจตนาอะไรก็ตาม เขาคิดหมด

ถาม : แล้วอย่างประเภทที่ลูกสาวเขา ไม่ใช่เมียเขา ?

ตอบ : พระพุทธเจ้าบอกไว้ชัดเลย เรื่องของกาเมสุมิฉฉาจาร ฟังให้ดีๆ นะ หญิงนั้นมีบิดาปกครอง หญิงนั้นมีมารดาปกครอง หญิงนั้นมีพี่ชายปกครอง หญิงนั้นมีพี่สาวปกครอง หญิงนั้นมีครอบครัวปกครอง คือ จะเป็นพี่ เป็นน้อง เป็นอะไรสักคนหนึ่งก็ได้ หญิงนั้นมีผู้จองแล้วด้วยพวงมาลัย ก็ลักษณะเป็นการหมั้น หญิงนั้นมีพระราชูปการครอง อันสุดท้ายนี้เจ็บปวดที่สุดเลย มีธรรมปกครอง โดนทุกรูปแบบเลย ทำยสุดท้ายนี้จึงเลย อันหมายความว่าถ้าเขาไม่มีใครเลย ก็มีธรรมปกครอง คือ อย่างน้อยๆ การละเมิดโดยที่ตัวเองไม่ยินยอมเสร็จเหมือนกัน คือ ถ้าหากว่าตัวคนเดียวจริงๆ ก็เสร็จเหมือนกัน

ถาม : ถ้าเขายินยอม ?

ตอบ : ถ้าหากเขาตัวคนเดียวจริงๆ เขาต้องยินดีด้วย

ถาม : ถ้าพ่อแม่ไม่ยอมแต่เรายินดีด้วย ?

ตอบ : อันนั้นถ้าหากว่าพ่อแม่ไม่รับรู้ อย่างสมัยก่อนเขาทำถูกนะ พวกติดตามกันไปเสร็จแล้วกลับมาขอขมา ถ้าหากว่าเขารับการขอขมาถือว่าอโหสิกรรม ก็จบกันไปสมัยก่อนนี้เขาทำถูก แต่สมัยนี้ไปแล้วไปเลย

ถาม : ถ้าหากว่าพ่อแม่เสียไปแล้วพี่ก็ไม่มี ?

ตอบ : ก็ต้องดูว่า ถ้าหากไม่มีน้องก็แล้วไป คือ มันต้องให้คนที่ เป็นญาติพี่น้องของเราทั้งหมด คนใด คนหนึ่งถ้าเหลืออยู่ ต้องให้เขายินยอม

ถาม : ถ้าน้องมีแล้วเขาบอกว่า แล้วแต่พี่ละครับ ?

ตอบ : อันนั้นก็แล้วแต่พี่เหอะ มันยุ่งเหมือนกัน ท่านบัญญัติละเอียดียบเลย เรื่องบัญญัตินี้ไม่เชื่อว่าท่านบัญญัติมันขึ้นมาเอง แต่ว่าเรื่องของการละเมิดสิทธิของผู้อื่น เป็นเหตุให้เกิดกรรมขึ้นมา ท่านก็ว่าไปตามความเป็นไปของมันนั่นแหละ

ถาม : แล้วพวกชายกับชาย หญิงกับหญิงนี้ ต้องลงนรกหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : เป็นอาตมานี้จะตั้งขุมใหม่ให้เลย แต่เสียดายมันก็อันเดิมนั้นแหละ นั่นแต่เศษนะ เพราะมันลงมหานรกมาแล้ว ลงอุสุทธรกมาแล้ว มหานรกมี ๘ ขุม ไซ้ใหม่ อุสุทธรกมี ๔ ทิศ ทิศละ ๘ ขุม รวมเป็นเท่าไร ๑๒๘ ขุม แล้วยมโลกียนรก มีอยู่ ๔ ทิศ ทิศละ ๑๐ ขุม เท่าไรละ ๓๒๐ ขุม รวมๆ แล้วทั้งหมด ๔๕๖ ขุม ถ้านับรวมโลกันตนรกด้วย ก็ ๔๕๗ ขุม อาตมาสำรวจมาครบถ้วนทั้งหมดแล้ว ยกเว้นโลกันต์

ถาม : โลกันต์นี้ไม่มีเวลาหรือครับ ?

ตอบ : ไม่มีเวลา บังเอิญเคยเป็นเชื้อพุทธภูมิมา เขาเลยห้ามลงโลกันต์ บุคคลผู้ปรารถนาพุทธภูมิมาห้ามลงโลกันต์ และห้ามเป็นอรุปรพรม เพราะเวลายาวนานจนเกินไป ทำให้ขาดช่วงการสร้างบารมี เลยมีกติกาลดภัย นอกจากนั้นเฟสไหนที่เขานุญาตให้จองนี้อยู่มาหมดแล้ว กว่าจะดีได้นั้นมันชั่วมาจนครบเหมือนกัน

ถาม : แล้วอย่างที่เคียดพิทลาคไป อะไรไป ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่าอย่าไปตามนึกถึงมัน ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีให้จิตใจมันมั่นคงอยู่ในด้านดี ถ้าผลอดคิดถึงแวบตอนก่อนตายก็เรียบร้อยเลย

ถาม : แล้วอย่างบางที่เราขอขมาอย่างนี้ ?

ตอบ : ขอขมา ก็ต้องดู ดูว่าขอกับใคร ขอกับตัวเอง ขอกับผู้ปกครองเขา หรือขอกับอะไร

ถาม : ถ้าไม่เจอกัน คือไม่สามารถติดต่อกันได้ ?

ตอบ : ก็แล้วไป คำว่าแล้วไปก็คือ แก่ไขไม่ได้ มันไม่ใช่แล้วไปจะพัน

ถาม : ถ้าเราคิดขอขมาในใจนี้ได้ผลไหมครับ ?

ตอบ : เรื่องของอโหสิกรรมนี้ โจทย์กับจำเลยต้องมาอยู่ต่อหน้ากัน แล้วมาเอ่ยปากยอมรับซึ่งกันและกัน ไม่อย่างนั้นมันไม่ครบตามกติกา

ถาม : (คุยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : เรื่องของเนื้อคู่นี้ ถ้าเป็นบุพเพสันนิวาส คือเคยเนื่องกันมาแต่ชาติก่อนจริงๆ พบเจอหน้ามันเลี้ยกันไม่พันหรือก ยิ่งเกิดมากเท่าไรความผูกพันก็จะมากเท่านั้น อาตมาสมัยบวชใหม่ๆ เจอหน้าผู้หญิงคนหนึ่งหน้าตาก็ไม่ได้อยู่ในสเปก รูปร่างก็ไม่ได้อยู่ในสเปก แต่มีแรงดึงดูดมหาศาลเลย ชนิดเราทำอะไรไม่ถูกเลยนะ เห็นคราวนี้ โห้ย ! ตายละวา...เจ้าหน้าตามทวง ความรู้สึกมันว่านั่น แต่คราวนี้ว่า เราไม่สามารถที่จะช่วยเหลือตัวเองไปให้หลบรอดไปได้มากกว่าสติสัมปชัญญะที่พอมืออยู่เท่านั้น แต่สติที่มีอยู่มันหายไปเกินค่อนข้าง สมารถก็หายไปเหมือนกัน ทำวัตรก็มองหน้า นั่งกรรมฐานแทนที่จะหลับตาก็ลืมตามองอยู่นั้น ความรู้สึกบอกว่า ถ้าพูดกับเขาแม่แต่คำเดียว เราเสร็จแน่ แล้วเวลานั้นเขาก็รู้เหมือนกัน ถึงเวลาก็ต้องแถมเข้าไปใกล้ๆ พอถึงเวลาเขาพูดอะไร ความรู้สึกเราบอกว่า ถ้าพูดแม่แต่คำเดียวเราเสร็จแน่ ยอมเสียมารยาทคุยกับคนอื่น พอเขาเสียบเข้ามาเอ่ยปากถามปุ๊บ เราเดินหนีไปเลย หลบอยู่ ๓-๔ วัน เห็นท่าไม่รอดแน่ พอดีหลวงพ่อดีสั่งให้ไปประจำอยู่ที่หน้าตึกของท่าน ตรงจุดนั้น ถ้าไม่มีธุระจริงๆ ห้ามเข้า ก็เป็นอันว่ารอดไป ไม่อย่างนั้นเสร็จ เพราะว่าพวกนี้ ถ้าช่วงวาระเวลาของเขามาถึง บุญกรรมที่มันส่งมาถึงจะทำให้เราอยู่ไม่ได้ แต่ถ้าเราสามารถต่อให้พ้นช่วงนั้นไปได้ มันก็พ้นไปเลย จนกว่ามันจะมาบรรจบครบรอบอีกครั้งหนึ่ง

ถาม : แล้วเขาจะไปมีคู่กับผู้อื่น ?

ตอบ : มันจะไปมี ก็ปล่อยมันไป ยังมีเร็วเท่าไรยิ่งดี หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ที่เคารพท่านมากที่สุดองค์หนึ่งนะ ท่านบอกว่าท่านรู้ตงค์ไป ท่านจะข้ามลำน้ำ มีเรือจ้างอยู่สองแม่ลูก พอเห็นหน้าลูกสาวปั๊บหลวงปู่บอกว่าใจหายแวบเลย หน້อย่างนี้ใช่เลยละ เสร็จแล้วท่านจะทำอย่างไร ? ท่านก็พอขึ้นเรือได้ บอกขอบอกขอบใจเสร็จก็รีบเดิน เดินอย่างไม่มีสติ ภาวนามันหายหมดเลย เดินไปจนกระทั่งคำก็บักกลดปรากฏว่าเขาตามมา แม่ลูกตามมา แม่มาถึงก็บรรยาย ตัวเองมีนาอะไร มีควายก็ตัว เฒ่าชะแรแก่ชราปานนี้แล้ว มีลูกสาวคนเดียว ยังไม่เป็นฝั่งเป็นฝาเลย เห็นท่านนี้แหละพอจะเป็นที่พึ่งได้ ถ้าหากว่าท่านสักหลาเทศไปก็พร้อมจะยกสมบัตินี้และลูกสาวให้ด้วย หลวงปู่ท่านบอกว่าสติตั้งที่จะต่อต้านสักชนิดหนึ่งก็ไม่มี ได้แต่เออ...ไปตามเรื่อง บอกว่าตอนนี้ยังเป็นพระอยู่ ถ้าหากสักแล้วเราค่อยพูดกันอีกทีหนึ่ง เขาบอกว่าพรุ่งนี้เขาจะมาเอาคำตอบ แล้วก็กลับบ้าน หลวงปู่ท่านยอมเสียสัจจะถอนกลตหนีคืนนั้นเลย ปกติพระตงค์ถ้าไม่สว่างห้ามถอน หลวงปู่ท่านบอกว่ายอมเสียสัจจะถอนกลตหนีคืนนั้น ตงค์ข้ามไป ๓ จังหวัด มีปัญญาให้มันตามมา ถ้าตามมาก็จะยอมรับมันละ แต่ระหว่างที่เดินอยู่นั้นเห็นแต่หน้าลอยอยู่ ท่านบอกว่า เห็น

แต่หน้ายหน้าไบโพธิ์ คือหน้าเป็นรูปหัวใจ เห็นแต่หน้ายหน้าไบโพธิ์ ตามอยู่นั้นแหละ
ไอโห ! ความผูกพันแรงขนาดนั้น

ถาม : แล้วตัวผู้หญิง เขาก็ผูกพันด้วยไหมครับ ต้องทั้งสองคนไหมครับ ?

ตอบ : เขาเห็นปุ๊บเขารู้อยู่เลย พระอาจารย์สิงห์ ขันตยาคโม ครูบาอาจารย์ใหญ่ สาย
หลวงปู่มั่น ท่านบอกว่าเห็นหน้าปุ๊บผู้หญิงหงายหลังสลบ ตัวท่านเองก็เข้าอ้อนกอดอยู่
ตรงนั้นเหมือนกัน คิดดูว่ามันแรงขนาดไหน นั่นแสดงว่าใช่แน่ๆ อย่างไรก็ตามก็หนีไม่พ้น
หลวงปู่สิงห์ ท่านก็เจ็บปวดยิ่งกว่านั้นอีก พ่อแม่เขามาบอกว่าขอให้เลิกไปแต่งงาน ท่าน
บอกก็ได้ แต่ต้องทำที่ตองการนะ อันดับแรกให้สร้างปราสาทลอยอยู่กลางท้องฟ้า เอาไว้
เป็นเรือนหอ อันดับที่สองให้หยาอะไรก็ได้ที่กินแล้วไม่แก่ไม่เด๋า ไม่ตาย ไอโห ! สิ่ง
ที่ท่านยื่นมาทั้งนั้นนี่นิพพานทั้งหมดเลย ไม่มีที่อื่นนี่ บอกถ้าหาให้ได้ ไม่แต่ง เอากับ
ท่านสิ ก็คือท่านรู้เสียแล้วว่านิพพานเป็นอย่างไร ในเมื่อรู้แล้วก็พยายามจะไปให้ได้ เขาก็
เลยขวางเลยยื่นข้อเสนอเสียเลย มีปัญหาหามาได้ ก็ยอมแต่งเหมือนกัน หลวงปู่เทศก์
เทศรังสี เรียกว่าปรมาจารย์ใหญ่ของสายกองทัพธรรมเหมือนกัน ท่านบอกว่า ไปเยี่ยม
เขา ด้วยประเภทที่เรียกว่าจิตห่วงใยตามปกติ เห็นว่าเจ็บไข้ได้ป่วยก็ชวนเด็กวัดไปด้วย
เจ้าเด็กวัดระยาเสือกหลับ อาจารย์นั่งมองอยู่ สาวเจ้าก็ตาหวานขึ้นมาเรื่อยๆ ท่านก็บอก
ว่าสติสังขมันไม่ค่อยจะอยู่กับเนื้อกับตัว เหงื่อออกแตกพลั๊ก ก็เลยต้องบอกลา ปลุกเด็ก
แล้วรีบกลับเลย ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่ไปอีกเลย ถ้าคนนั้นมาก็บอกเขาด้วยว่าไม่อยู่ ไม่อย่างนั้น
ก็เสร็จ น่ากลัวขนาดไหน ?

ถาม : (คุยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : มันคล้ายๆ กับว่า ถ้าวาระและเวลามาถึง มันจะโคจรเข้ามาชนกันเอง อันนี้
เป็นแรงกรรมส่ง บุญบาปที่เคยทำร่วมกันมาจะส่งผลเข้ามา เมื่อส่งผลมาถึง คราวนี้ก็
อยู่ที่ว่ารักษาตัวรอดไหม และถ้าหากว่าพ้นจากคนนี้ไปแล้ว เตี่ยวคนใหม่ก็เข้ามาอีก
เราไม่ได้เกิดชาติเดียวนะ ในเมื่อไม่ได้เกิดชาติเดียว เนื้อคู่มันก็มีหลายคนไปด้วย คนไหน
ที่เกิดร่วมกับเรามากชาติที่สุดก็มีอิทธิพลต่อเรามากที่สุด คนไหนเกิดน้อยชาติหน่อย ก็
อิทธิพลน้อยหน่อย สมัยหลวงพ่อบวชกับหลวงปู่ปาน มีพระอยู่องค์หนึ่งท่านได้อภิญญา
และก็ได้ทิพจักขุญาณแจ่มใสมาก ท่านจะบอกเลยว่าวันนั้นเวลานั้น ถ้ามีผู้หญิงคนหนึ่งรูป
ร่างอย่างนี้ แต่งตัวอย่างนี้มา ผมต้องสึกนะ ก็จริงๆ ถึงเวลาต้องสึกไปอยู่กับเขา แต่
คราวนี้ท่านมีอภิญญาอยู่ ก็พยายามรวบรวมกำลังของอภิญญาใช้ในการดูหมอ ใช้ในการ
รักษาโรคบ้าง หาเงินให้เขาก่อนหนึ่ง ไม่ใช่บ่อยๆ นะ หลวงพ่อบอกประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท
ของสมัยนั้น หือ...สมัยนี้ ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ยังจะน้อยกว่าละมัง ? อย่าลืมน่าสมัยนั้น
กัวยเดียว ๒ ขาม ๕ สตางค์ เท่ากับ ๔๐ บาท สมัยนี้ ๕๐ สตางค์ ก็ ๔๐๐ บาท บาทหนึ่งก็
แปดร้อยนั้นแหละ เสร็จแล้วท่านก็กลับมาบวชใหม่ แล้วก็บอกไว้อีกว่าวันนั้นเวลานั้น

ถ้ามีผู้หญิงหน้าตาอย่างนั้นอย่างนั้นมา ท่านจะต้องสีก แล้วก็สีกอีก สีกอยู่อย่างนั้นแหละ ๔ เทียว ๕ เทียว จนกระทั่งครั้งสุดท้าย พอกลับเข้ามาบวชก็ลาหลวงปู่เข้าป่าเลย หลวงพ่อก็ย้อนไปถามว่า ทำไมงวดนี้ไม่อยู่แล้วหรือ ? ท่านบอกว่าหมดหนี้แล้ว ไปแล้ว ผ่นเข้ามาแล้วสบายใจ เพราะว่าของท่านได้ภิกษุอยู่แล้ว พอเข้ามาอยู่ในร่มกาสาวพัตร์ วิชาศีลบริสุทธิแป็บเดียว ก็ได้กำลังภิกษุเต็มคืนมา ไม่เหมือนตอนเป็นฆราวาส มันโดนจำกัดให้ใช้ได้หน่อย ท่านรู้ขนาดนั้นยังต้องสีกเลย อาตมาเองยังร่อว่า รายต่อไปคือใคร มาจะตำให้กระจายเลย ถึงเวลาอัปภาไม่ขึ้น ประมาทไม่ได้ อย่างคิดว่าตัวเองแก่แล้ว หลวงพ่อท่านสมัยก่อนก็อายุประมาณนี้แหละ ท่านบอกว่า โอ้โฮ !...แก่จะตายชักอยู่แล้ว เด็กๆ มันเรียน ม.๕ ม.๖ อาชีวะบ้าง อะไบบ้าง มาถึงก็ประจ้อ ประแจเต็มกุฎิไปหมด แล้วหลวงพ่อก็ไม่มีที่ที่จะเล่นด้วย ไปๆ มาๆ ก็ประเภทว่าฉันไม่เชื่อหลวงน้าแล้วละ ทำท่าเหมือนอยากจะทำงานด้วยแล้วอยู่ ก็ลี้มไปเฉยๆ อะไอย่างนั้น หลวงพ่อก็นึกได้ แต่เวทนาอยู่ในใจไม่รู้จักช่วยมันอย่างไรวะ ฟังดูในปฏิบัติท่านผู้เฒ่าว่าหลวงพ่อบุญโดน มาขนาดไหน บางอย่างท่านเล่าไว้นิดเดียว แต่ถ้าเรามีประสบการณ์ก็จะรู้เลยว่า นิดเดียวของท่าน กว่าจะผ่านได้ เลือดตาแทบกระเด็นไป

ถาม : (คุยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ว่า ไม่ว่าท่านจะหนีไปซอกเขา ไปลำห้วย ในกสิบเมฆ ในถ้ำ ในกัณหาสมุทที่ใดก็ตาม ไม่สามารถจะหนีกรรมได้พ้น คุณทำไว้เอง ไม่ต้องไปกลัวมัน ถ้าตั้งใจหนีจริงๆ หนีพ้น อาตมาอย่างน้อยก็พ้นมาหลายยกแล้ว มันจะมีอีกสัก ยกสองยกก็เชื่อว่าน่าจะพ้นนะ จำเอาไว้ว่าอย่ายื่นหน้าไปให้เขาตบหน้าก็พอ ตบมือข้างเดียวไม่ตั้งหрок

ถาม : (คุยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : คือมันน่ากลัวมาก มันไม่ใช่ขึ้นแค่นั้นลงแค่นั้น เพราะว่าเราพอถึงเวลาแต่งงาน ไปปั๊ป ไหนจะตัวเขา ไหนจะพ่อแม่พี่น้องของเขา แล้วถึงเวลาลูกอีก หลานอีก ตายละหว่า ถึงบอกว่าบางทีก็พูดกับพระว่าตอนนี้ะต่อให้น้องบิอบมาคุกเข่าต่อหน้าว่า หลวงพี่ เจ้าข้าสีกไปแต่งกับหนูหะะ ไม่กล้าไปเลย กลัวจริงๆ เอ้อ...มันอธิบายเป็นคำพูดได้ แต่ ถ้าเห็นนี้ เห็นเลยว่าน่ากลัวจริงๆ ไม่มีจุดลงท้ายเลย มีแต่ยาวไปเรื่อย ไปเรื่อย

ถาม : (คุยเรื่องคู่ครอง)

ตอบ : ไม่ต้องโทษใคร โทษตัวเอง มันแปลกอยู่อย่าง ตอนบวชขอยุ่มันดูดีไปหมด ก็เลยกลายเป็นว่าถ้าหากว่าสีกไปก่อน เขาก็ไม่โอเคเหมือนกันยุ่งเป็นบ้าเลย ที่ช่าง ก็เคยถามบางคนนะ ผู้ชายเยะเยะ ทำไม่ต้องมาแถววัดด้วยวะ คือเราปากเสียว่าตรงๆ อยู่แล้วใช้ใหม่ เขาเองก็แน่เหมือนกัน เขาว่าในวัดแหละดีไม่มีเอดส์ ก็บอก เออ...ถ้าวันไหนเจอเอดส์แล้วจะรู้

ถาม : (เรื่องการบวชของผู้ที่ป่วย)

ตอบ : ถ้าหากว่าวัดที่เคร่งครัดนี้ ระยะเวลาให้ตรวจเลือดก่อนที่จะบวช แต่ว่าก็ยังมีโอกาสพลาด อย่างเช่นว่า การรักษาพยาบาล การให้เลือด การฉีดยา บางทีก็เป็นเหมือนกัน อย่างของอาตมาก็เสี่ยงเหมือนกัน เพราะทำฟันบ่อย ทำฟันแต่ละทีบางทีหมอเขาก็แค่เสี้ยจนเลือดท่วมเลย

ถาม : อย่างวัดพระพุทธบาทน้ำพุ โยมเป็นเอดส์นี้เขาบวชพระให้เลยหรือว่าใครมีศรัทธาก็บวชได้ครับ ?

ตอบ : ก็ไม่มีปัญหา คือ ของเขาเป็นวัดที่คนเขารู้อยู่แล้วว่าคนเป็นเอดส์ไปอยู่ด้วยกันนี้ของเราถ้าหากว่าเขารู้จักจะระวัง เทไม่ตีพาลไม่ใส่บาตรให้กินทั้งวัดก็เสร็จละสิ อย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้าท่านให้ **มหาปเทศ ๔** คือ ข้ออ้างในการตัดสินใจธรรมวินัย ท่านให้ไว้ว่า

ของสิ่งใดควร พิจารณาแล้วว่าควร สิ่งนั้นย่อมสมควร

ของสิ่งใดไม่สมควร พิจารณาแล้ว ว่าไม่สมควร สิ่งนั้นย่อมไม่สมควร

ของสิ่งใดควร พิจารณาแล้วว่าไม่สมควร สิ่งนั้นไม่สมควร

ของสิ่งใดไม่สมควร พิจารณาแล้วว่าสมควร สิ่งนั้นสมควร

ที่นี่เราฟังแล้วอาจงงๆ คือว่า ก่อนบวชพระเขาจะมี **อันตรายิภกรรม** คือ การถามถึงเรื่องที่จะเป็นข้อขัดต่อการบวชอยู่ มันจะมีโรคติดต่อกันหลายอย่าง คราวนี้พอมาถึงโรคเอดส์ ปัจจุบันนับเป็นโรคติดต่อกันร้ายแรง ในเมื่อเป็นเรื่องที่ไม่สมควร พิจารณาแล้วว่าไม่สมควรสิ่งนั้นย่อมไม่สมควร อย่างนี้เป็นต้น การตัดสินใจพระธรรมวินัย พระพุทธเจ้าท่านให้เหตุผลไว้ชัดเจน ก็อย่างเดียวกับพวกยาบ้า เฮโรอีน ยาไอซ์ สมัยก่อนไม่มีนี้ แต่พิจารณาแล้วเข้าใน**มัชชะ** คือของมีเนมา ทำให้ผู้เสพเสียดิสมัชชัญญะอะไรอย่างนี้ ถ้าหากว่าทำก็ต้องอาบัติเหมือนกัน จะไปอ้างว่าพระพุทธเจ้าท่านห้ามดื่มสุราเมรัยแต่นั้นเอง ไม่ได้มันเล่นยาบ้ากันหัวทิ่มหัวต๋ากัน ประเภทชาวบ้านยังติดคุก แล้วพระจะรอดไปได้อย่างไร

ถาม :

ตอบ : **ท้าวมหาหรหรือท้าวจตุโลกบาล เป็นตำแหน่ง เหมือนยังกับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารบก ผู้บัญชาการทหารเรือ ผู้บัญชาการทหารอากาศ อย่างนี้ เปลี่ยนบุคคลไปได้เรื่อยๆ**

ถาม : ครองตำแหน่งนานไหมคะ ?

ตอบ : แล้วแต่วาระของแต่ละคน บุญบาปของแต่ละคนไม่เท่ากัน ในเมื่อกำลังบุญของท่าน ถ้าหากว่าสูง ท่านก็อาจไปนิพพานเร็วหรือไม่ก็เลื่อนขึ้นไปเป็นพรหม ถ้าหากท่านเลื่อนพ้นตำแหน่งไป ก็คิดจากเทวดาที่เป็นลำดับรองลงไป อย่างเช่นพวก รอง ผบ. อย่างนี้ เขาเรียกว่าชั้นของ **อินทกะ แต่ละทิศที่มีท้าวมหาหรอยู่จะมีอินทกะ ๑,๐๐๐ องค์** จะคัดอินทกะมาแทนองค์หนึ่ง พอมารับตำแหน่งแทน ตำแหน่งอินทกะที่ว่างลง ก็เลื่อน

ชั้นวชิระขึ้นมาแทน เขามีทดแทนเป็นชั้นๆ ไป พวกนี้ถ้าอยากรู้ขึ้นไปคุยกับท่าน สุนัขจะตาย เพียงแต่จำให้หมดก็แล้วกัน ปวดกระโหลกเหมือนกัน

ถาม : มีคนเขาบอกว่า ท้าวธรรมมาบอกว่าให้ไปอยู่ด้วยจะตกลงไหม ถ้าตกลงจะให้อยู่ในโลกมนุษย์อีกเพียง ๕ ปี ?

ตอบ : ก็ลองดูสิ จะไปยากอะไร ถ้าตกลงแล้วอยู่ได้ ๕ ปี จริงไหม ของพรรคนี้บางอย่างบอกแล้วว่า ยิ่งรู้เห็นชัดเจน โอกาสโดนหลอกยิ่งง่าย อย่าเพิ่งไปปักใจเชื่อ เตือนแล้วเตือนอีก อย่าเพิ่งปักใจเชื่ออะไรง่ายๆ เพราะอาจมีการหลอกกัน ยิ่งชัดเจนมากยิ่งขึ้นหลอกง่าย เพราะฉะนั้นต้องรู้จักยับยั้งชั่งใจด้วย เรื่องที่หนึ่งถูกอย่าเพิ่งเชื่อ เรื่องที่สองถูกอย่าเพิ่งเชื่อ เรื่องที่สามถูกอย่าเพิ่งเชื่อ เป็นอย่างไรมันอยากไปเต็มที่แล้วใช้ไหม ไล่มันไปเลย อาจเป็นความจริงก็ได้ แล้วขณะเดียวกันอาจเพี้ยนก็ได้ เรื่องอย่างนี้ไม่ต้องตาหนักัน เพราะเรื่องที่เขารู้ เขารู้จริงๆ แต่ในเมื่อเรื่องที่เขารู้แล้ว มันจะเป็นจริงตามนั้นไหม อีกเรื่องหนึ่ง เห็นเขาไล่ตีกันมา ก็วิ่งเข้าไปขอที ขอที อย่าตีกันเลย คราวนี้มันหันมารุมตีในใส่เรา เพราะกำลังถ่วงหนังกันอยู่ วิ่งเข้าไปขวางกลองเข้าตอนไหนก็ไม่รู้ เราเห็นจริงๆ ไหมละ ? แต่เรื่องที่เรารู้มันจริงไหมละ ? นั่นแหละลักษณะอย่างนั้นระวังเอาไว้

ถาม : แล้วท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่ ตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าอยู่ ตอนนี้อยู่ที่ไหนหรือยัง ?

ตอบ : เปลี่ยนหมดหรือยัง... สมัยพระพุทธเจ้าก็เปลี่ยนไปที่หนึ่ง เพราะว่าพอพระเจ้าพิมพิสารท่านสวรรคต ท่านก็ขึ้นไปเป็นบริวารของท้าวเวสสุวรรณ เป็นอินทกะของท้าวเวสสุวรรณ แล้วปัจจุบันนี้ท่านก็เป็นท้าวเวสสุวรรณเสียเอง

ถาม : แล้วบริวาร...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ก็ต้องดูความสำคัญนะ ถ้าหากว่าบารมีท่านสูง เป็นพระโพธิสัตว์มาอะไรอย่างนี้ บางทีท่านก็มีสิทธิ์ได้ก่อน องค์ที่เป็นพระอริยเจ้าก็รอ เพราะพระอริยเจ้าไม่อยากจะอะไรอยู่แล้ว ถึงเวลาถ้าโดนมัดมือชกส่งขึ้นหน้า ก็เดินไปตามบท

ถาม : แล้วปฏิเสธได้ไหม ?

ตอบ : ก็ไม่ทราบเหมือนกัน

ถาม : หลวงพี่ครับ มีอะไรฝากถึงพี่ตี๋ไหมครับ เมื่อวานผมโทรไป...?

ตอบ : มีอะไรฝากไหม... บอกเขาว่า อะไรที่เกิดขึ้นก็ตามนะ ให้ตั้งสติให้ดี อย่าทำตัวเป็นคนเล่น ถ้าเป็นคนเล่นก็จะไม่เห็นทางออกของปัญหา ต้องทำตัวเป็นคนดูไว้เสมอ เปลี่ยนมุมมองที่มีอยู่ แล้วบางสิ่งบางอย่างที่ยากมันจะง่าย อย่างนี้มันเหมาะสำหรับนักธุรกิจ

ถาม : (ถามเรื่องการช่วยเหลือเพื่อน)

ตอบ : ก็ต้องดูว่าเราสนับสนุนเขาแล้วจะเป็นผลดีต่อเขาไหม ? ทำให้ธรรมะของเขาก้าวหน้าขึ้นไหม ? ทำให้ท่าน ศีล ภาวนา ของเขาเจริญขึ้นไหม ถ้าเจริญขึ้นก็ไม่ถือว่าเป็นการไปขัดขวางเขา แต่ถ้าหากว่าไม่เจริญขึ้น เราเองก็มีส่วนในการขวาง

ถาม : แล้วอย่างบางที่เราไปไหนนี่ แล้วเจอเหตุการณ์มันผ่านไปแล้ว บางที่มันซ้ำแล้วซ้ำอีก เป็นโรคสมองหรือเปล่า ?

ตอบ : เรียกว่าโรคทางสมองก็ได้ บางอย่างจะมีนิมิตขึ้นก่อน หรือไม่บางอย่างเราเคยอยู่ในจุดนั้นมาก่อน พอผ่านไปความรู้สึกคุ้นชินจะเกิดขึ้นทันที อาตมาเองเคยฝันเห็นสถานที่หนึ่งอยู่ ๓๐ ปี ติดต่อกัน ทุกครั้งที่ม่ันตรายถ้าหนีภัย สู้ไม่ได้แล้วหนีไปตรงนั้น เนื่องจากว่าเราชำนาญภูมิประเทศมาก คุ้นเคยกับมันมาก ถ้าไปถึงตรงนั้นไม่มีใครตามเราได้ หนีพ้นทุกที ๓๐ กว่าปีให้หลัง ถึงไปเจอเข้า ตอนแรกที่ไปเจอก็ไม่รู้ว่ใช่เพราะว่าภูมิประเทศมันเปลี่ยน ปกติแล้วจะเป็นน้ำตกลงมา แล้วเราจะปีนสวนน้ำตกขึ้นไป หลบไปทางด้านหลัง จะมีหินหลบลงไปได้เรื่อยๆ ไปตามป่าตามเขา ตอนที่ไปถึงเป็นหน้าแล้ง น้ำมันแห้ง ก็เลยไม่หนีกว่าใช่ คราวนี้อยู่ไปพักหนึ่งปวดฉี่ หลบไปข้างหลัง พอเห็นบ๊อบไชเลย จำได้ทุกซอกทุกมุมเลย เลยมาดูข้างหน้า อ้าว ! ...ข้างหน้าก็ลักษณะน้ำตกเก่าเพียงแต่ว่ามันแห้งไปเท่านั้นเอง เลยถามเขา โยมบอกว่าจะมีน้ำตกเฉพาะหน้าฝนเท่านั้น เลยร่อนหน้าฝนอีกที คราวนี้ชัดเจนนว่ใช่ที่ๆ เราเห็นอยู่ตลอดเวลา แสดงว่าแถวนั้นเราเกิดจนซ้ำเลย จำติดตาดิตใจอยู่ได้อย่างไรก็ไม่รู้ ฝันถึงมันอยู่ได้ตั้ง ๓๐ กว่าปี จนกระทั่งไปเจอมันเข้าถึงได้เลิกฝัน

ถาม : แล้วของผมนี่เป็นโรคสมองหรือเปล่า ?

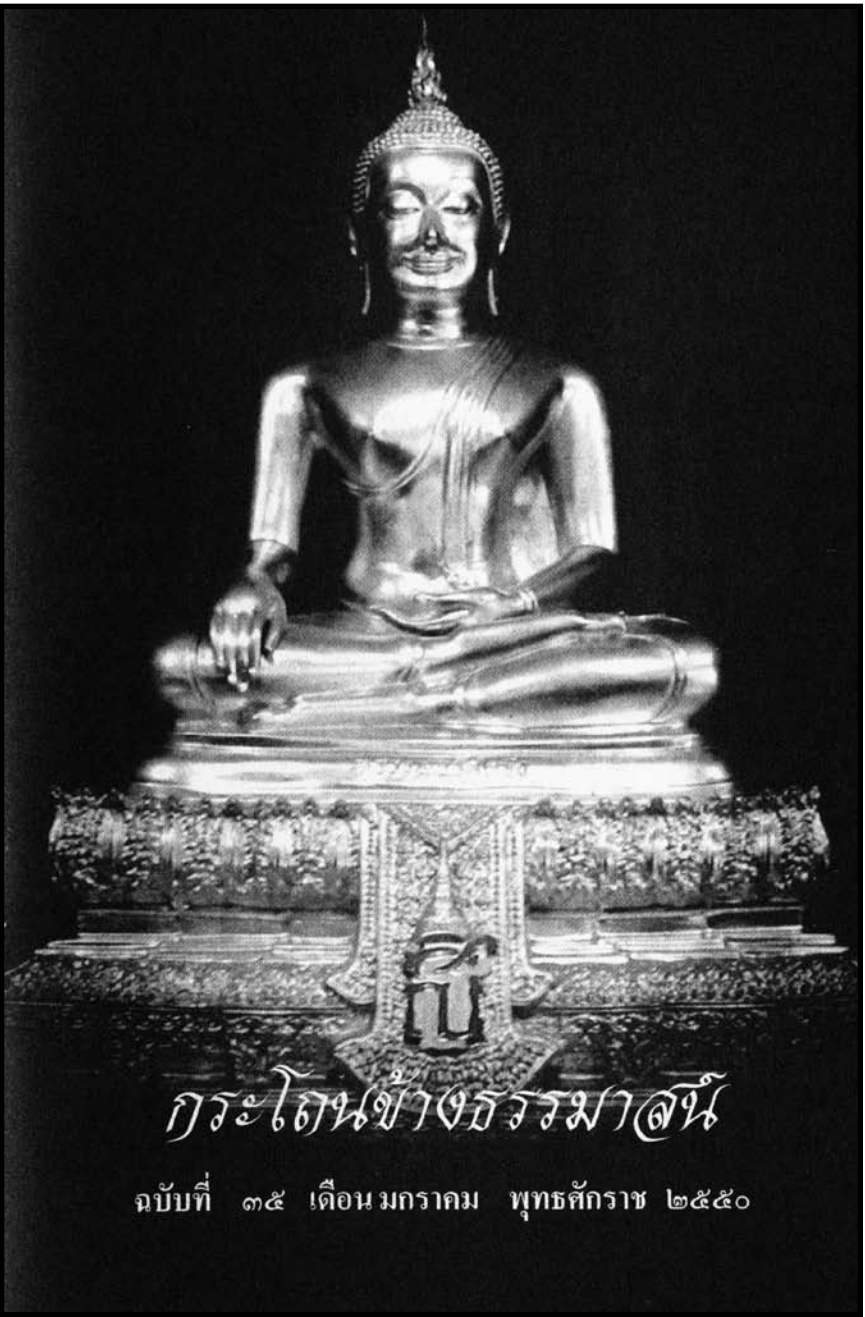
ตอบ : เป็น พวกที่เป็นอย่างนี้ เขาว่าบ้า... ก็อย่าไปเที่ยวบอกคนอื่นซิ เขาจะได้ไม่ว่เอา

ถาม : ... (ไม่ชัด)... ก่อนศาสนาพุทธ ๕,๐๐๐ ปี แล้วมาสร้างบารมีต่ออีก หมด ๕,๐๐๐ ปีนี้ ต้องไปรอพระศรีอารยเพื่ออะไรก็ไม่ทราบ ผมนอยากจะถามหลวงพ่อ มันข้องใจมากเลย ?

ตอบ : ของคุณมันตอบไม่เป็น อาตมาเองเจอหลวงปู่อ๋า ท่านเจ้าคุณพระราชกวี วัดโสมนัส ครั้งแรก เคาะประตูเรียก เปิดประตูมาถามเป็นไงเพื่อนจำกันได้ไหม คนอายุ ๖๐ กว่า ถามคนอายุ ๓๐ กว่า ว่าจำกันได้ไหม แล้วคุณบอกว่าจำไม่ได้ใช่ไหม เป็นผมไม่ตอบอย่างนั้นหรอก เราบอกว่า ผมจำหลวงปู่ไม่ได้ครับ แต่ผมเชื่อหลวงปู่จำผมได้แน่เลย (หัวเราะ) เสร็จ... ท่านก็เลยต้องเล่าให้ฟังว่าเคยปรารถนาพุทธภูมิร่วมกันมาตั้งแต่ยุคไหนยุคไหน โอ๊ย...สนุก

ถาม : อย่างนี้ถ้าถามหลวงพ่อยังไงดี คือที่ผมนคิดมันมีอยู่เสมออย่างแน่ อย่างหนึ่งคือไปรับพยากรณ์ แต่อย่างหนึ่งอาจไปเป็นพระสาวกสมัยไหน ?

ตอบ : ไม่ต้องไปกังวลกับเรื่องในอนาคตหรอก ทำปัจจุบันให้ดีกว่า

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๕ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

๔๗. แม่คนที่สอง

“แม่” คำเดียวสั้นๆ ที่บุพการีทุกคน ต้องใช้เลือดเนื้อและชีวิตเข้าแลกจึงจะได้มา แม่ต้องทุกข์ยากลำบากเพียงไหน กว่าจะครบเก้าเดือนที่อ้อมท้องมา ต้องอดอดยากปากแห้ง กินอะไรตามใจก็ไม่ได้ เพราะห่วงใยว่าจะกระทบกระเทือนกับลูกในท้อง...

ความเจ็บปวดแทบขาดใจยามคลอดลูกแต่ละคน แม่ก็ต้องทนแทบชีวิตจะดับดิน ต้องอดตาหลับขับตานอน ฝ้าถนอมกลม่อมเลี้ยงมาจนใหญ่ ยามลูกเจ็บไข้ไม่สบาย ดั่งแม่จะป่วยไปด้วย ยามลูกมีทุกข์แม่ยิ่งทุกข์ระทมใจ เอาชีวิตเข้าแลกความสุขเพื่อลูกได้แม่ก็ยินดี...

แล้ววันนี้ควรหรือ...? เด็กยุคใหม่ทั้งหลายเอ๋ย...ที่เจ้าเฝ้าแต่หมิ่นแคลนพ่อ - แม่ของตน ถ้าท่านไม่รักเรา มีหรือที่เราจะรอดมาจนเติบโตใหญ่ มีหน้ามากล่าวหาว่าท่านไม่ได้ตั้งใจให้เกิดมา ตนเป็นเพียงผลพวงแห่งกามารมณ์เท่านั้น นี่หรือ...ความคิดของปัญญาชน...!

พ่อ - แม่เป็นตั้งพระอรหันต์ของลูก มีแต่ความรักความปรารถนาดีต่อลูกอย่างแท้จริง แม่แต่มหาโจร เสือปล้น ฆาตกรโหด ก็ล้วนต้องการให้ลูกเป็นคนดีทั้งสิ้น ปรารถนาจะให้ลูกอยู่ดีมีสุขกันทั้งนั้น แล้วเราเล่า...? ทำอะไรให้พ่อ - แม่ชื่นใจบ้าง...?

ถ้าเราสามารถระลึกชาติย้อนหลังไปได้ จะพบว่าในชาติที่กุศลกรรมส่งผล บางชาติเราได้พบพระพุทธเจ้า บางชาติเราพบพระปัจเจกพุทธเจ้านับแสนองค์ บางชาติเราพบพระอรหันต์เจ้านับร้อยนับพันองค์ เราพบท่านผู้ทรงความดีสูงสุดมากถึงเพียงนั้น

พ่อ - แม่เป็นแดนเกิด ถ้าไม่มีท่านมีหรือที่เราจะได้เกิดมา และได้ทำความดีอย่างทุกวันนี้ ชาติที่เราพบพระผู้บริสุทธิ์นับหมื่นนับแสนองค์ เราก็มีพ่อแม่อย่างละหนึ่งท่านเท่านั้น ไม่ว่าใครก็มาทดแทนตำแหน่งอันยิ่งใหญ่ในใจของเราไม่ได้เป็นอันขาด...

พระคุณของพ่อ - แม่ ยากจะเปรียบปานได้ องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “บุรุษผู้มีกำลัง นำบิดา มารดาวางไว้บนบ่าแห่งตน เลี้ยงดูท่านเป็นอย่างดี ให้ท่านกิน ถ้าย นอน อยู่บนนั้น สิ้นเวลาร้อยปียังทดแทนไม่ได้แม้แต่คุณค่าคำหนึ่งแห่งน้ำนมที่กลืนกิน”

ในโลกนี้คำโคลง เปรียบพระคุณพ่อ - แม่เอาไว้ว่า “คุณแม่หนา หนักเพียง พสุธา คุณบิดารุดจาว กาศกวางัว” นับว่ามากมายจนประเมินค่าไม่ได้ ผู้ฆ่าพระอรหันต์ ต้องอนันตริยกรรม ผู้ฆ่าพ่อ - แม่ก็ต้องอนันตริยกรรมเช่นกัน ดังนั้น การเปรียบว่า พ่อ - แม่ คือพระอรหันต์ของลูก จึงไม่นับว่าเกินเลยแม้แต่น้อย...

เรื่องพระอรหันต์ของลูกนั้น ชาวจีนกล่าวถึงนิทานไว้ว่า ชายหนุ่มผู้ใฝ่รู้ต้องการพบพระอรหันต์ เพื่อขอฝากตัวเป็นศิษย์ จึงลามาติดตามคนเดียวของตน เพื่อเดินทางไปแสวงหาครูบาอาจารย์ แม้มารดาจะทัดทานเช่นไรก็ไม่เป็นผล...

เขายุกป่าฝ่าดงจนได้พบเขื่อนขันธ์กลางป่าเขา พอทราบความประสงค์เข้า ท่านผู้เฒ่าก็หัวเราะลั่น กล่าวว่า “เจ้าไม่น่าลำบากลำบากมาจนถึงเพียงนี้เลย ละแวกบ้านของเจ้าก็มีพระอรหันต์ ท่านใส่เสื้อกลับตะเข็บ และใส่รองเท้ากลับข้าง จงสังเกตให้ดี...”

ชายหนุ่มดีใจนัก รีบเดินทางกลับภูมิลำเนาแห่งตน วันหนึ่งก็ถึงบ้านเกิด เขาจึงกลับบ้านไปหามารดา ก่อน ฝ่ายแม่เฒ่าพอได้ยินเสียงลูกก็ผวาออกจากบ้านมาด้วยความดีใจ ชายหนุ่มมองดูมารดาอย่างพิจารณา แล้วทรุดกราบลงแทบเท้า...

ที่แท้ดวงใจผู้เป็นแม่นั้น ฝ่ายหญิงครุ่นคะนึ่งมิรู้วาย พอแว่วเสียงลูกชายก็ดีใจดังได้แก้ว คว่าเสื้อสวมรองเท้าอย่างรีบร้อน เลยใส่เสื้อกลับตะเข็บ ใส่รองเท้ากลับข้าง ชายหนุ่มจึงทราบทันทีว่า นี่คือพระอรหันต์ที่ท่านผู้เฒ่ากล่าวถึง!...

“ขาดแม่เหมือนแพแตก” นาวาชีวิตคล้ายดังจมหาย ถ้าไร้ซึ่งแม่คอยค้ำค้ำย “ขาดพ่อมีแม่ ก็เหมือนมีทั้งพ่อและแม่ ขาดแม่มีพ่อก็เหมือนไม่มีอะไรเลย...” ในพระไตรปิฎกก็กล่าวไว้ชัดเจนว่า ผู้ฆ่าแม่ต้องอนันตริยกรรมหนักกว่าฆ่าพ่อ ๑ เท่าตัว...

ถ้าดูจากความทุกข์ยากแสนสาหัส ยามอุ้มท้องมาก็ดี ยามคลอดก็ดี ทั้งยังต้องกลั่นเลือดในอกของตนให้ลูกดื่มกินเพื่อยังชีวิตก็ดี เราก็จะเห็นได้ว่า พระคุณของแม่นั้นดูท่าจะล้ำหน้าพ่อไปแล้วจริงๆ...

อาดตามีแม่ที่เป็นยอดวีรสตรีของลูกๆ ท่านทำงานลำบากตรากตรำราวเครื่องจักรที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย หาเลี้ยงลูกๆ ทั้งสิบสองชีวิตส่งเสียให้เล่าเรียนทุกคน ทั้งยังต้องเลี้ยงดู - รักษาพยาบาลพ่อที่ป่วยหนักมาเป็นสิบๆ ปี...

ในสามโลกนี้หาใครยิ่งใหญ่กว่าแม่คงจะไม่มี ไม่ว่าจะมีไข้เจ็บป่วยเพียงไหนไม่เคยบ่น ดูจากผลงานยามลูกทุกคนตั้งหลักปักฐานได้แล้ว คงต้องให้แม่คนอื่นชักสิบสองคน จึงจะสามารถสร้างผลงานนี้ขึ้นมาเท่ากับแม่ของอาดมาคนเดียว...

ยามเป็นภรรยาอาดมา ยังพอจะหาเลี้ยง - รักษาพยาบาล ยามแม่เจ็บป่วยบ้าง พอบวชเข้ามา ก็ทำได้เพียงแต่ส่งขนมไปให้แม่ทุกเดือน อยาตาหนักกันเลยนะ... พระพุทธเจ้า ท่านอนุญาตให้ภิกษุเลี้ยงดูบิดา - มารดาได้ โดยไม่ผิดกรรมวินัย...

อาดมาเป็นคนซื่อดี บวชมาถึงจะห่างแม่ไปบ้าง ก็ได้พบกับแม่อีกท่านหนึ่ง คืออาจารย์เบญจา วิบูลย์พันธุ์ พอเห็นหน้าท่าน อาดมาก็เรียกแม่อย่างเต็มปากเต็มคำ...

ไม่ทราบว่าเป็นวาสนาผูกพันมาแต่ปางไหน พอเห็นก็รักเคารพท่านออกจากใจ และท่านเองก็รับในความเป็นแม่ในทันทีเช่นกันต่างคนต่างบอกไม่ถูก คล้ายกับแม่ลูกที่จากกันนานแสนนาน แล้วพลันมาพบหน้ากันฉะนั้น...

ยามเจ็บไข้ได้ป่วย แม่ก็เฝ้าห่วงใย เหมารดริบไปรักษาพยาบาลจนสุดความสามารถ ฐานะแม่ก็เชื่อว่าจะดีนัก แต่ด้วยความรักความห่วงใน “ลูกพระ” แม่ก็ยอมทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งๆ ที่แม่เองก็ขอบแสบออกปานนั้น...

ไปเยี่ยมแต่ละครั้ง แม่ก็แสนจะยินดี ตื่นเต้นจนแทบทำงานไม่ได้ ขอแวบกลับมาสงเคราะห์ลูกพระซักรุ่นก็ยังดี ทั้งอาหารการกิน ที่อยู่ ที่นอน แม่แต่สงขจิ๋ว แม่ก็ซัดให้เสร็จสรรพ ถ้าไม่ให้ทำ แม่ก็ห่อหิ้วยั่วอ้อแท้ ลูกพระไม่รักแม่แล้วหรือ...?

เมื่อออกจรดศรัณ ความจริงเอาตามาจะรีบเดินทางไปหาญาติโยมที่กรุงเทพฯ กลับต้องรีบตีรถไปหาแม่ที่อยู่ของอย่างด่วนนี่ ไปถึงจึงทราบว่าจะทำไมต้องมานี่ก่อน แม่อดข้าวเย็นรักษาศีลแปด ขอผลบุญคุ้มครองลูกพระให้ปลอดภัย ถ้ายังไม่เห็นลูกพระเพียงใด ก็จะมียอมอดทนรักษาศีลแปดเรื่อยไป...ไธ...แม่จำ...!

ออกจากป่ามาแข่งขามีแต่ขาดแผลยับเยิน เอาตามาคิดว่า ถ้าแม่เห็นเข้าคงแทบช็อคตาย เลยปรากฏโฉมในภาพขื่นในใจ ว่าชาติไหนๆ ก็เป็นอย่างนี้ ยามจากไปแม่ก็แทบขาดใจ กลับมาที่ไรเจ็บโทรมกลับมาให้แม่รักษาเหนื่อยยากทุกที...

ภาพที่น่าขันที่สุดคือ ลูกหมาวัยคะนองไปหยอกแมวเล่น ถูกแมวตบชะว้างเอ็งๆ วิ่งหัวซุกหัวซุนหาที่พึ่ง แม่ไก่ที่คุ้ยเขี่ยหาอาหารเลี้ยงลูกอยู่ไม่ไกล ตรงรี่เข้าช่วยเหลือประจัญบานกับเจ้าแมวจนฝุ่นตลบ...เจ้าแมวโดนโจมตีแบบตั้งตัวไม่ทัน ก็แผ่นแนบด้วยความตกใจ...

เออหนอ...ต่างเผ่าต่างพันธุ์กันถึงเพียงนั้น ความเป็นแม่ที่รักลูกคอยปกป้องยามลูกมีภัยก็ไม่ได้น้อยลงเลย ดูเจ้าตัวแสบอีกที...ไม่มีอะไรจะเซ็ด คอยหาเรื่องให้แม่ตัวแม่ไก่ วุ่นวายได้ไม่รู้จักจบจักสิ้นชื่อน่า...!

“แม่นี่มีบุญคุณอันใหญ่หลวง ที่เฝ้าหวงห่วงลูกแต่หลัง เมื่อยังนอนเปล แม่เราเฝ้าไอ้ละเห่ กล่อมลูกน้อยนอนเปล ไม่ยอมหันเหไปจนไกล...

แต่เล็กจนโตไอ้แม่ถนอม แม่ฝ่ายพอมยอมเกิดจากรักลูกปักดวงใจ เต็บโตไอ้เล็กจนใหญ่ นี่แหละหนากระไร ไม่ใช่ใดหนาเพราะค่าน้ำนม...

ควรคิดพินิจให้ดี ค่าน้ำนมแม่นี่ จะมีอะไรเหมาะสม ไ้อ้วแม่จำ...ลูกคิดถึงค่าน้ำนม เลือดในอกประสม กลั่นเป็นน้ำนมให้ลูกดื่มกิน...

ค่าน้ำนมควรชวนให้ลูกฝัง แต่เมื่อหลังเปรียบดั่งผืนฟ้าหนักกว่าแผ่นดิน บวชเรียนพากเพียรจนสิ้น... หยอดหนึ่งน้ำนมกิน ทดแทนไม่สิ้นพระคุณแม่เอ๋ย...”

“มยุหิ มาดาปีตุ ปาเท วุฑามิ” ลูกขอกราบลงแทบเท้าบิดา มารดา ในทุกชาติทุกภพ จวบจนชาตินี้ภพนี้ พระคุณความดีที่ให้การสงเคราะห์ อุ้มชูเลี้ยงดูลูกมาในทุกชาติลูกขอเทิดไว้เหนือเศียรเกล้าตราบสิ้นกาลนาน...!

๕ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

๔๘. นิमितมรณะ

ดังได้กล่าวแล้วว่า นิमित เป็นภาพที่ปรากฏขึ้นมาเอง โดยที่เราไม่สามารถบังคับได้ “หลวงพ่อ” เมตตามอกถึงนิมิตที่คนใกล้ตายมักจะเห็น และสามารถบอกที่ไปของคนตายได้ด้วย ดังนี้

- เห็นเปลวไฟลุกท่วม จะลงนรกโดยตรงเลย
- เห็นคนสีคนหุ้งแดงใส่แดงมารับ แบบนี้ต้องผ่านการสอบสวนของพระยายมราชก่อน แล้วไปตามผลดีชั่วของตน
- เห็นป่า จะไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
- เห็นก้อนเนื้อ จะไปเกิดเป็นคนอีก
- เห็นเทวดามายืนแถวหน้า พรหมยืนแถวกลาง พระอริยเจ้ายืนแถวหลัง แบบนี้ไปเกิดเป็นเทวดา
- เห็นพรหมยืนแถวหน้า เทวดายืนแถวกลาง พระอริยเจ้ายืนแถวหลัง แบบนี้ไปเกิดเป็นพรหม
- เห็นพระพุทธเจ้าหรือพระอริยเจ้าอยู่ข้างหน้า พรหมอยู่กลาง เทวดาอยู่หลังสุด แบบนี้ไปนิพพาน

นิมิตที่กล่าวมานี้ เป็นเพียง “แบบ” เท่านั้น อาจจะมีแตกต่างไปบ้าง ก็คงคล้ายคลึงกันอยู่อย่าง “รัम्मิกอุบาสก” เห็นเทวดาจากสวรรค์ทั้งหกชั้น นารถทิพย์มารับลูกหลานบอกให้ท่านไปชั้นดุสิต ท่านจึงเอาพวงมาลัยคล้ององนรถทิพย์ชั้นดุสิต ปรากฏว่าลูกหลานเห็นเพียงพวงมาลัยลอยอยู่ หาได้เห็นรถทิพย์หรือเทวดาดังที่ท่านเห็นไม่...

นิमितมรณะอีกอย่าง ที่คนโบราณสอนต่อๆ กันมาก็คือ ถ้าเห็นใครไม่มีหัว หรือไม่มีเงาหัว แปลว่าบุคคลนั้นจะตายภายในเจ็ดวัน คนเห็นจงอย่าตกใจ อย่าเอะอะ หากมีผ้าให้เอาผ้ามาวนกลมๆ ขว้างใส่พร้อมกับพูดว่า “เฮ้อ...ข้าต่อหัวให้...” แล้วรีบบอกคนนั้นให้ทราบ ให้เขาปล่อยชีวิตสัตว์ (ต้องเป็นสัตว์ที่จะถูกฆ่า หรือเขาขายให้คนไปฆ่าเท่านั้น) แล้วถวายสังฆทานด้วย จะช่วยต่ออายุให้ยืนยาวไปได้...

แต่ต้องระวังไว้หน่อย คือ เพื่อนรุ่นพี่ของอาตมา เห็นเพื่อนไม่มีหัว แกก็จะช่วยแต่ทำอะไรไม่ได้ บังเอิญหัวถึงน้ำอยู่เลยขว้างด้วยถึงน้ำ แหม...แม่แหลือใจ โพละเดียวตะครุบกบเปียกปอนไปทั้งตัว ขนาดบอกให้ทราบ เพื่อนยังโกรธแทบฆ่ากันตาย หว่าแหแกลึง เลยไม่ทำบุญอะไรทั้งสิ้น ต่อมาไม่กี่วันโดนรถชนขาหัก นี่ขนาดได้ถึงน้ำไปต่อหัวทั้งโบแล้วนะ ถ้าไม่ได้คงถึงตายจริงๆ...

ตอนบวชใหม่ๆ อาตมาพักอยู่ที่ป้อมยามด้านตะวันออก หลังร้านอาหารของวัด

ข้างป้อมยามมีต้นพุทราใหญ่ ขึ้นแผ่คลุมด้านตะวันตกของป้อมไปทั้งแถบ ช่วยให้ยาม
ป่าไม่ร้อนอบอ้าว (ขณะนี้ถูกโค่นทำเสาเรือนไปซะแล้ว)...

ตอนเที่ยงของวันหนึ่ง อาตมากำลังนอนฟังเสียงตามสายของหลวงพ่อบรรยาย
ธรรมะอยู่นั่นเอง อาตมาก็เห็นภาพที่น่ากลัวเหลือที่จะกล่าว...

งูจงอางตัวมหึมา เลื้อยมาบนยอดพุทรา น้ำหนักตัวของมันทำให้ต้นพุทราไหว
ระเนนไปทั้งต้น มัจจุราชไร้เท้าเลื้อยปราดๆ เข้ามาอย่างรวดเร็ว แล้วดีดตัวพุ่งเข้ามาทาง
หน้าต่าง ตกใส่อาตมาที่นอนตะลึงตัวแข็งอยู่ที่นั่น!...

“หลวงพ่อ” ปรากฏขึ้นทางไหนดูไม่ทัน ท่านวัดไม้เท้าเขียนขึ้นนิดเดียว เจ้า
จงอางยักษ์ก็ฉกพลาดเป้า ผิงเขี้ยวลงพื้นกระดานข้างใบหน้าอาตมาโครมเบือเริ่ม ลำตัว
มหึมาของมันพาดพลัดลงบนอก อาตมาถึงกับจุกแอดๆ ชักตาตั้งไปเลย...!

เจ้างูร้ายเลื้อยลงบันไดไปยังชั้นล่าง เสียงลำตัวมันลากพื้นดังแสกสากชวนสยอง
ขวัญ อาตมาพอหายจุก ก็เผ่นลุกขึ้นแบบอกสั่นขวัญหาย แล้วทำสิ่งบ้าๆ แบบขาดสติ
เพราะตกใจ คือ วิ่งลงบันไดไป เพื่อจะหนีงู...!

พรวดลงมาชั้นล่างเพ็งนึกได้ “เฮ้ย...ไอ้งูมันเลื้อยลงมานี่หว่า...” ทั้งที่ไม่กลัวงูมา
ก่อน อาตมาก็ขาแข็งวิ่งไม่ออก ค่อยๆ มองซ้ายมองขวาเหวี่ยงแตกท่วมไปทั้งตัว ไธ...ก็งู
จงอางตัวเท่าต้นกล้วย คนบ้ากว่านี่ก็ยังมีอีกแล้ว...!

มองหาเท่าไรก็ไม่เจอ ประตูก็ปิดลือคออย่างดี ดูใต้บันไดก็ไม่มีย่องไปชะงอกดูใน
ห้องน้ำก็ไม่มี มุมลับตาก็มีแค่สองที่นั่นนั่น “บนเพดานล่ะ...?” “ไอ้บ้า...งูบ้านคุณนะ
ซิ...ถึงแขวนอยู่บนเพดานเหมือนจิ้งจกได้...”

ทะเลาะกับตัวเองพักใหญ่ สติสตั้งค่อยๆ กลับมาอยู่กับเนื้อกับตัวหนอย “เฮ้ย...
“หลวงพ่อ” ยังอยู่ข้างบน อาตมาวิ่งขึ้นมาข้างบน มีแต่ห้องโล่งๆ “หลวงพ่อ” หายไป
ไหน...? งงยิ่งกว่าถูกอิซายของเขาทราดอัดปลายกระโถนคางซะอีก...

“หลวงพ่อ” มาจากไหนแล้วหายไปไหน ไม่น่าประหลาดใจหรอก ยิ่งกว่านี้ท่านก็
ทำได้ แต่ไอ้จงอางยักษ์ล่ะ...? ประตูหน้าต่างชั้นล่างปิดดิบตีมันหายไปไหน...แล้วหน้าต่าง
ที่มันพุ่งเข้ามา ทั้งมึงลวดทั้งเหล็กตัดมีพร้อม มันเข้ามาได้อย่างไร...? งูลมระอะ...?

งูลมคือภูนิมิต แล้วทำไมเวลาตัวมันพาดลงมาเราจุกแทบตายล่ะ...? งูลมมันต้อง
ไม่มีน้ำหนัก...แล้วมันพุ่งเข้ามาเห็นๆ เสียงฉกเสียงเลื้อย ยังดังถนัดหู ไว้ย...! จะบ้าตาย...!

ถ้าเป็นความฝัน “งู” คือ “ผู้หญิง” ถ้าจะเป็นลางบอกเหตุอะไรบางอย่างแน่ๆ
และงานนี้เราหมดทางสู้อย่างเห็นๆ ถ้าหลวงพ่อไม่เมตตาช่วย คงม้วยมอดเป็นแน่แท้...

หลังจากนั้นก็ได้เรื่อง “เฮอ” ผู้ทำให้ อาตมา “ฉานค้าง” มาตั้งแต่ก่อนบวชตาม
คือถึงวัด มาได้ทุกอาทิตย์ ขนาดปิดกุฏิก็ยังหาผู้ชายมาเป็นเพื่อน เคาะประตูเรียกออกมา
จนได้ การโจมตีแบบต่อเนื่องทำอาตมาตั้งตัวไม่ติดเลย...

ขึ้นเป็นแบบนี้คงแยแน่ จะรักษาด้วยการผ่าตัดมันก็ต้องทนเจ็บเอาบ้าง เมื่อ “เธอ” มาขอคำตอบครั้งสุดท้ายสุด อาตมาตอบไปว่า “เอาสมบัติทั้งสามโลกมาแลกกับ ความปรารถนานิพพาน อาตมายังไม่ต้องการ อย่าว่าแต่ผู้หญิงคนเดียว” “เธอ” ร้องไห้โฮวังจากไป ขณะที่คนผ่าตัดก็ใจจะขาดรอนง...!

ขนาดนี้ก็ยังไม่ใช่... “งูตัวนั้น” มาทีหลัง เป็นโยมที่มาปฏิบัติธรรมที่วัด เพิ่งเคย มาครั้งแรก พอเห็นต่างคนต่างทะเลิง สัญญาเดิมมันจับใจทันที อาตมาเดินหนีทันควัน รู้ดี ว่าถ้าเปิดโอกาสให้เธอพูดแม้แต่คำเดียว อาตมาเสร็จแน่...!

อาตมาเป็นฝ่ายหลบ ขณะที่เธอเป็นฝ่ายตาม แม้จะหลบขนาดไหน เวลาออก บินขบตบ ทำวัตร กรรมฐาน ก็เจอกันจนได้ ถ้าเวลาเช่นนั้น อาตมาทำอะไรไม่ถูกเลย เป็นฝ่ายแอบมองเธออยู่ตลอดเวลา...

จู่ๆ ก็มีคำสั่ง “หลวงพ่อ” เรียกอาตมาไปเฝ้าหน้าตึกให้ท่าน สถานที่นั้นเป็นเขต หวงห้าม ถ้าไม่มีธุระจริงๆ ไม่มีทางหาข้ออ้างอย่างเหยียบเข้าไปได้เลย งูสาวแสนสวยจึง หมดหนทางตามล่า อาตมาก็ไม่ต้องโผล่มาผจญกับเธอ จนกระทั่งเธอเป็นฝ่ายหมดความ พยายามไปแล้วไปลับไม่กลับมาอีก นิमितมหาประลัยช่างน่ากลัวแท้ๆ ถ้า “หลวงพ่อ” ไม่ แม่เมตตาดูใจหัวให้ อาตมาคง “ตาย” ไปนานแล้ว...!

ความตายอยู่ห่างเรา แค่อ้อมลมหายใจเข้า - ออก อาจจะมีถึงตัววินาทีใดก็ได้ ขอ ท่านทั้งหลายอย่ามัวสนุกเพลิดเพลินอยู่เลย เราเหมือนอยู่บนเรือนที่ไฟกำลังไหม้ จงเร่ง หาทางหนีไปให้พ้นภัยกันเถิด...

ทาน - ศีล - กาวนา เหมือนพาหนะที่จะนำพาเรา ให้ข้ามห้วงน้ำใหญ่ คือกิเลส จงเร่งทำให้มีขึ้นโดยไว เพราะมัจจุราชคือความตายไม่เคยผ่อนผันแก่มนุษย์หน้าไหนเลย พระพุทธเจ้าทรงชี้ทางมาสองพันกว่าปีแล้ว จงเร่งเดินทางกันเถิด...!

๗ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

๔๙. ขุมทองวัดท่าซุง

“หลวงพ่อ” เล่าให้ฟังหลายวาระว่า อาคารแทบทุกหลังในวัด ปลุกคร่อมขุมสมบัติ เอาไว้ สมบัติเหล่านี้เป็นทองคำธรรมชาติบ้าง ทองคำแท่งบ้าง ทองรูปพรรณ และบรรดา แก้วแหวนเงินทองต่างๆ บ้าง...

ขุมทรัพย์เหล่านี้มีเทวดาคอยรักษา โดยทั่วไปมักมีกำหนดว่า จะอยู่ตรงจุดนั้นๆ เป็นเวลากี่ปี พอครบตามเวลา เทวดาก็จะพายย้ายหนีไปที่อื่น เรียกว่าทรัพย์เคลื่อนที่ เรื่อง นี้ต้องถาม นายดาบตระกูล เปาริก แก่เห็นทรัพย์เคลื่อนไปอยู่ใต้อาคาร จุดเดิมเป็นช่อง

ขนาดโองมังกกร ลึกถึงไหนก็ประมาณไม่ได้...

บรรดาแก้วแหวนเงินทองตามจุดต่างๆ ของประเทศ ถูกเทวดานำเคลื่อนเข้ามา ภายใต้วัดเป็นจำนวนมาก ถ้าจะให้ประเมินคงเป็นพันๆ ตัน ที่อาตมาทราบแน่ๆ คือ ขุมทรัพย์ที่ **เขาพลอง จังหวัดชัยนาท** และสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิที่ทะเลซัป(มักเขียนเป็นทะเลทรัพย์) **จังหวัดชุมพร** ถูกเคลื่อนมาอยู่ในวัดแน่นอน...

แก้วแหวนเงินทองที่เขาพลองจำนวนก็เป็นตันๆ อยู่แล้ว ส่วนสมบัติจักรพรรดินั้น เป็นทองคำแท่งขนาดโตกว่าเสาซีแพ็คซะอีก แต่ละแท่งยาวเป็นเมตร นับไม่ถูกกว่าก็ همینก็ แสนแท่ง แคสองแท่งก็เหลือคณาแล้ว

แต่บรรดาเทวดาเขายังไม่พอ เฝ้าทรัพย์อยู่จะไปไหนก็ไม่ได้ เลยขนมาฝากวัดกัน ยกใหญ่ จนกระทั่ง **“หลวงพ่อ”** ต้องรีบสร้างกำแพงรอบที่รูดังค์รียกว่าไร เพื่อป้องกัน คนขโมยขุดสมบัติ...

ความจริงใครขุดเทวดาก็เอาตายอยู่แล้ว แต่ด้วยความเมตตาผู้ไม่รู้ชื่อไหนอี่ไหน หรือป้องกันคนโลกจะเอาชีวิตมาทิ้งซะเปล่าๆ **“หลวงพ่อ”** จึงต้องเสียเงินเป็นล้าน สร้าง กำแพงล้อมไว้ซะเลย...

อาตมาเป็นคนเชื่อยาก ดังนั้น เวลาสอนมนโหมยทีให้เด็กๆ กลุ่มหนึ่ง มี **อ้อด กู๊ก เก๋ เพ็ญ** เป็นต้น จึงพาเขาไปขุดสมบัติเป็นพยานไว้ว่ามีจริงแน่ๆ เด็กๆ ตื่นเต้นกันใหญ่ที่ เห็นสมบัติจำนวนมหาศาลเหลือคณานับ...

ยัง...เท่านั้นยังไม่สะใจ อยู่มาวันหนึ่ง **“หลวงพ่อ”** มีบัญชาให้สร้างเพิงให้เป็นที่ หลบร้อนของสุนัขหลีกกว่าตัวของท่าน บรรดาช่างจำเป็นมี **พระสวัสดิ์ พระสุนทร พระสัมฤทธิ์** (สามองค์นี้ลาสิกขาหมดแล้ว) **พระชอล** และอาตมา ช่วยกันกะแปลน ขุดหลุม เป็นใหญ่...

เสาคอนกรีตที่มีอยู่ยาว ๔ เมตร กะจะให้เพิงสูงสองเมตรครึ่ง ต้องฝังเสาลงดิน เมตรครึ่ง จึงช่วยกันขุดหลุมก่อนอื่น พอจวนได้ ระดับเมตรครึ่งก็มีน้ำเจิ่งขึ้นมา ดินเริ่ม เป็นทราย พอตักทรายจอบแรกขึ้นมา นั่นเอง...

ประกายเหลืองอร่ามสะท้อนแสงอาทิตย์พราวระยับจับตา โอ้โฮ...ทองทั้งนั้นเลย...! ตักใหม่ก็ทองอีกนั่นแหละ เป็นทองธรรมชาติเม็ดละเอียดยิบ อาตมาและเพื่อนๆ มองตากันอยู่ไปมา **“นี่ถ้าเป็นฆราวาสละก็...เสริจผมแน่...”** อาตมาบอก...

ตกลงขุดหลุมเดียว เอาเสาแล้วกลบ เสาที่เหลือใช้วิธีตัดให้สั้นแทน ขึ้นขุดต่อ อาจมีเรื่องยุ่ง ขนาดนั้นก็ตาม อาตมาและพระทุกองค์ถูกทำลึกลับ ถีบร่วงลงจากเสา ลงมาออกหัวออกก้อยกันครบครัน คนปากเสียคืออาตมา ได้แผลได้ฝ้าเท่าเพิ่มมากกว่าคนอื่น แผลเขือเรอ ต้องเดินตะแคงเท้าบิณฑบาตเป็นอาทิตย์ ปวดจะตายซัก สมน้ำหน้าตัวเองอยากปากหมาตีนัก...!

๘ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปณโณ

บันทึกเพิ่มเติม หลวงน้าสัมฤทธิ์มาบวชใหม่ ส่วนพระชลคือ หลวงตาชลอ
วิมล วัดศาลพันท้ายนรสิงห์

๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปณโณ

๕๐. ตามรอยเท้าพ่อ

บวชมาทั้งที มีครูบาอาจารย์สุตวิเศษอย่าง “หลวงพ่อ” ก็ตามแต่กิเลสมารักมา
ล่อหลอกอยู่เรื่อยๆ มันคอยชวนให้สึกชะร่าไป...

ตอนกุศลกรรมค้ำจุนหนุนเสริม ก็สามารถจะอยู่ในผ้าเหลืองอย่างมีความสุข
พอกุศลกรรมเข้าแทรกก็ทำให้ทุกข์ อยากสีกมันวันละร้อยพันหน...

มีทางเดียวคือใจต้องมั่นคง ตั้งเป้าหมายไว้อย่างไรก็ต้องมุ่งหน้าลูกเดียว **ไปตาย
ข้างหน้าอย่างคนกล้า** ยังก็ดีกว่าถอยหลังมาตายแบบคนขลาด ถ้าข้าขนาดนี้ก็พอสู้ไหว...

แต่บางทีเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้น ก็ชวนให้ใจผ่อเหมือนกัน พอพรรษาแรกผ่านพ้นจะ
เริ่มเข้าพรรษาสอง บรรดาพระเก่าที่บวชมาเป็นสิบๆ พรรษา ยกขบวนสึกชะหก - เจ็ดองค์...

แบบนี้ก็แยชัครับ...พระใหม่ๆ กำลังหารุ่นพี่ๆ เป็นหลักยึด อยู่ๆ หลักก็มาจมหาย
วับไป ก็วิเวกโหวงเหวงไปตามๆ กัน โดยเฉพาะอาตมาอนละเมอเลยละ...!

กลับจากกรรมฐานคืนหนึ่ง ขณะเดินรักษาอารมณ์จะกลับกุฏิ พอผ่านตึกกลางน้ำ
ที่ “หลวงพ่อ” พัก อาตมายกมือไหว้ พลางถามในใจว่า “น้าหน้าอย่างลูกนี้ จะไป
นิพพานชาตินี้กับเขาไหวหรือเปล่าครับ...?”

ทันใดนั้น...ทั้งแผ่นดินแผ่นดินฟ้า หมู่ม้าและตัวอาคารก็หายวับไปกับตา องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าในพระวรกายแก้วสว่างไสว ปรากฏขึ้นใหญ่เต็มจักรวาล...

พระหัตถ์ซ้ายลูบมืออาตมา พระหัตถ์ขวาชี้ไปเบื้องหน้าลิบๆ ที่ไกลเหลือประมาณ
เห็นแสงสว่างสุกสกาวเป็นจุดเล็กๆ อยู่สุดขอบฟ้าตรัสว่า “**พระนิพพานคอยอยู่ข้างหน้า
ไปให้ถึงนะลูกนะ**” ตรัสจบทุกอย่างก็คืนสภาพเดิม...

อาตมาเกิดความมั่นใจอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน กลับถึงกุฏิเขียนกลอนขึ้นมา
๑ บท ใจความมีว่า...

“...หนทางแม่สุดไกล ขอมุ่งไปกว่าจะถึง
ยากเข็ญมีค่านึง ถึงทุกข์ทนสักเพียงไร
เดินตามรอยเท้าพ่อ มั่นคงต่อธรรมวินัย

พ่อชี้หนทางใด	จะมุ่งไปไม่ลั้งเล
จิตมั่นด้วยศรัทธา	ทุกเวลามีหันเห
ผู้ใดจะรวนเร	มิชวนเซตามเขาไป
พ่อนำทางให้ลูก	มีแต่ถูกลูกมันใจ
ขอเดินตามพ่อไป	ตราบจนถึงซึ่งนิพพาน...”

กำลังใจตอนนั้นมันหนักแน่นมั่นคงขนาดนี้จริงๆ นึกเมื่อไรภาพพระพุทธรูปสีลา พระหัตถ์ขวาชี้ไปยังเมืองแก้ว พระหัตถ์ซ้ายจูงมืออาตมา ก็ปรากฏชัดในห้วงนึกทุกครั้งไป

“สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก จงทุก ประการด้วยเถิด...”

๘ เมษายน ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิธรรม

๕๑. ซ้อมมวยกับผี!!

ขึ้นชื่อว่า “ผี” ไรที่ไม่น่ากลัว เห็นจะมีแต่ผีเสื้อเท่านั้น แต่ก็ไม่แน่สัก ถ้าไปเจอ ผีเสื้อโลกล้านปี อย่างในเรื่อง “พระอภัยมณี” แต่ละตัวปีกเท่าเสื้อลำแพน แกรมกินคนซะ ด้วย แบบนี้ก็ตัวใครตัวมัน วิ่งกันตูดแบ่นไปตามๆ กัน...!

ตอนเด็กๆ ละก้อชอบหนี ใครเล่าเรื่องผีเป็นหูผี นิ่งเบียดกันเป็นกระจุก กลัวก็ กลัว อยากฟังก็อยาก พอถึงตอนแม่มาพระโขนง เอ้อมมือยาวเหยียด หยิบไม้ทะเลาะ ครกที่ได้ดูน ต่างคนต่างขยับหนีร่องกระดาน กลัวผีมันจะล้วงตูด...!

ปวดฉี่ก็ทนเอา จะออกไปก็กลัวผี จดๆ จ้องๆ อยู่กันทั้งกลุ่มแค่หัวบันได ผู้ใหญ่ แกล้งร้อง “เอ๊ย...” ขึ้นทีเดียว ปล่อยซารตทางเกงกันตรงนั้นเอง กลางคืนนอนคลุมโปง เหงื่อท่วมตัว จะเปิดก็ไม่กล้าเตี้ยผีมันจะเห็น เวิร์กรรมแท้ๆ ...!

อาตมาชะตาต้องกับผี ถูกหลอกมาแต่เล็ก นอนกับน้องชาย (น้องแสงชัย) อยู่ สองคนแท้ๆ ตื่นขึ้นกลางดึกกลายเป็นห้าคน แต่ละคนพระหน่อหุ่นชวนสยองทั้งนั้น ทั้งๆ ที่รู้ว่าเราแล้ว มันก็เสือกมาชะทุกคืนไอ้ผีไม่มีมารยาท...!

ไปเก็บฝรังมากินกัน ก็มีนายบักหุ่นแรมโบ้ตัวดำเป็นเหยียง แต่ดินนุ่นแดงใสแดง แกรมผ้าโพกหัวสีแดง นั่งแกว่งเท้ายิ้มฟันขาวอยู่บนต้นฝรัง ผลคือวิ่งกันตื่นพลิก สาส่ง ฝรังต้นนั้นไปเลย...!

ไล่ทุบไอ้ผีหวัะโหลกที่ต้นมารู้จักเราตอนไหนก็ไม่รู้ เรียกชื่อถูกซะด้วย ทุบไปทุบ มา จะล่อกบาลพี่ชายเข้าให้ หรือโดนผีนางไม้ตามบิบบคอ แทบจะตกลงมาคอหักตายที่ ชายแดนตาพระยา แกรมเหยียบอยู่บนกบาลผีตั้งสามศพ โดยไม่รู้เรื่องซักนิดว่ายืนอยู่บน

หลุมของมัน ช่างชื่อบริสุทธิ์อะไรเช่นนั้น...!

โดนเจ้าของเสียงประหลาดไม่มีตัวตน ล้อมกรอบเอาที่หมู่บ้านทัพเซียม รอดมาได้เพราะจะขัดมันด้วยเอ็ม.๑๖ ฝีมั้้นก็กลัวคนบ้าเหมือนกันนี่หว่า...นั่นโดนสมัยฆราวาสพอวขมายิ่งเจอหนักเข้าไปอีก มันหลอกถนัดขึ้นว่านั่นเถอะ...

รายแรกคือแม่ของยายแจ้ว นิ่งผีซีโกงหลอกต้มก้นกลางงานศพตัวเอง ถัดมาก็ป่ากุหลาบ อุทิศส่วนกุศลให้แก่ตอนที่เผาแก่ กลางคืนแก่ตามไปชอบคุณชะแทบหัวโกร๋นไปสวดศพที่วัดแก่นเหล็ก อำเภอมโนรมย์ จังหวัดชัยนาท ญาติๆ เมากันและ...

หลวงพ่อพระครูวิชาญไชยคุณ วัดปากคลองมะขามเต่า ไม่รู้จะเทศน์ให้ใครฟัง มันเมากันทั้งศาลา เลยกุญกับผีหน้าตาเฉย ไอ้ผีก็ยืนตัวขาวโพลน พนมมือฟังเทศน์งานศพตัวเอง ต้องอย่างนี้ มันถึงจะแน่...!

ไปธุดงค์ บักกลดในป่าช้ากระเหียง ตกค้ำมันมาชะหกตัว ยังดวงตีมืดเทาช่วย ไม่ม้วยไปแล้ว แถมผีเด็กมากระโดดน้ำหลอกอีก ด้วยความโมโหที่ถูกหลอก เลยไม่อุทิศส่วนกุศลให้ ไอ้ผีแสดงฟรีไป ไม่ได้ค่าแสดงซักเก้...!

ออกไปทางด้านข้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ก็ถูกผีหลอก มันมาขย่มโครมๆ หลังคาแทบถล่มทลาย นอนดูมันขย่มไปเรื่อย เหนื่อยเข้ามันก็หยุดไปเอง ไม่แน่จริงนี่หว่า...ยลยพวกนี้เป็นผีนอกวัดถึงจะหลอกก็ไม่น่ากลัว ผีในวัดชิวบรรลัยเลย...!

พระในวัดโดนกันบ่อย พวกมาช่วยเข้าเวรด้วย มีรายหนึ่งไปทำพีแก็กเข้า แกมมาเขย่าป้อมยามไหว่ทั้งหลัง ต้องหนีไปนั่งที่โบสถ์จนสว่างคาตา อีกรายถูกถีบร่อนจากชั้นบน ออกหัวออกก้อยมาตามบันไดสบายไปซี...!

พระอาคันตุกะเป็นสังฆาธิการทั้งสิ้น มาดูงาน แล้วกลางคืนเขาเจริญกรรมฐาน พระคุณท่านก็คุยไม่เลิก โดนเคาะประตูเตือนก็ไม่รู้ตัว พี่ท่านเลยเขย่าตีกเล่นมันชะเลย รุ่งเช้ามีหน้ามาถามว่า “วัดนี้ผีตุเหรอ...?”

เอาตามอนภาวนากรรมฐานที่ป้อมตะวันออก พวกมากัน ๔ - ๕ ตัว หัวหัวคนท้ายคน จับเราเปลี่ยนท่านนอนใหม่ ยกเท้าขวาถีบมันจับเท้าขวาไว้ ถีบซ้ายมันจับซ้ายชกขวามันจับขวา ชกซ้ายมันจับซ้ายจะทำไม?...?

อธิษฐานเตโชธาตุเผามัน มันก็หลบได้ ว่าคาถาเป่ามันยังมองเห็น เบี่ยงตัวหลบนิดเดียว แถมเยาะเย้ยชะด้วยว่า “ไม่ถูก” แหม...เจ็บใจ จะขยับทำอะไรมันรู้ก่อนชะทั้งนั้น ทั้งผีผู้หญิงผีผู้ชาย ช่วยกันนั่งทับจากอกถึงเท้าเลย...

“บอกว่ากลัวซี แล้วจะปล่อย...” ไม่มีทาง เอ็งจะแน่ซักแค้ไหนวะ...? สะบัดหลุด โผนเข้าชกเจ้าตัวข้างหน้าสุดแรงเกิด... “โครม” ไม่ใช่เสียงหมัดกระทบผี หากแต่เป็นเสียงเอาตามาล้มตะครุบกับโครม สนั่นป้อมสะเทือนเลย...!

ไอ้ตัวข้างหลังนะซี มันตะตัดด้วยท่าเถรกวาดลาน ลูกขึ้นได้ก็ตามแก้คืน ทั้งชก

ทั้งเตะ ตีลปมวยไทย ที่เรียนมาจาก ครูเชตร์ ศรียาภัย จัดมันขึ้นมาใช้ แม่ไม่พินลา ที่ไม่ค่อยได้เห็นก็ได้เห็น...!

หมัด เท้า เข่า สอก ถองกันสุดสุด ใ้พวกนี้กรู มันสู้ไม่ไหวก็ถอยไปล้อมอยู่ห่างๆ คอยเราแผลง ถ้าแผลงมันอัดตันที แบบนี้ก็แย่ซิ...อาตมาเป็นคนนี่หว่า พอเหนื่อยก็เสริจมัน...! ถูกจับซึ่งพืดกตกับพื้น แล้วพวกมันยื่นหน้ามาหัวเราะเยาะ... เออ...ที่เอ็งเข้าใจว่าที่ ข้าเอ็งอย่าไว้อแล้วกัน วันพระมีเดือนหนึ่งตั้งสี่ครั้ง ต้องมีที่ข้าบ้างละวะ...! คิดอาฆาตเอา ไว้ในใจ ขณะถูกกตจนกระดิกกระเดี้ยไม่ไหว...

พอสงบสติอารมณ์ได้บ้างก็พิจารณาดู เจ้าพวกนี้ถ้าหลับตาหรือลืมตา แต่ทำไม่รู้ ไม่ชี้ จะเห็นเป็นเงาหนา ดูออกกว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย แต่ถ้าตั้งใจดูจะมองไม่เห็น เหมือนกับมองผ่านกระจกใสๆ อย่างนั้นแหละ...!

ดูมือที่มันกดเราไว้ ก็เป็นรูปมือนี่เอง แต่ถ้าเพ่งดูจะเห็นแต่ร่างกายเรา แต่ ความรู้สึกชัดเจนว่ามันกดเราซะแน่นบึ้งเลย ดูตัวของมันก็เหมือนกัน ถ้าไม่ตั้งใจก็ชัด ถ้าตั้งใจก็มองทะลุ เห็นข้างฝาเห็นโต๊ะ - เก้าอี้แทน...

ก็ตัวเป็นเงาๆ ทำไมมันชกเราก็จีบ เราเตะมันก็ถูก กระชากมือซ้ายหลุดออกมา ได้ ความไปถูกเอาผีผู้หญิง เลยกว่าชะเต็มมือ ยายนี่บ้าจี้ หัวเราะคิกๆ น้ำหูน้ำตาไหล เนื้อมันก็นุ่มๆ เหมือนคนทั่วไปไม่มีผิด...!

รวบรวมเรี่ยวแรงสับัดโครม หลุดออกมาได้ เจ้าพวกนั้นรีบแผ่นออกนอกรัศมีมือ เข้าทันที อาตมากำหนดสมาธิ ซิดเป็นแนวป้องกันตัว เป็นวงกลมรัศมีชั้วหาหนึ่ง กำหนด สติระมัดระวังตัวตลอดเวลา...

ใครว่าผีหลอกกลางคืนอย่าไปเชื่อเชียว นี่กลางวันเที่ยงๆ มันก็เอา...ตั้งแต่นั้นมาก็เลยมีคู่มือขันตี มาช่วยซ่อมมวยให้ ใครๆ เขาโดนแค่พักเดียว พอนึกถึงนิพพานได้เขาก็ เลิกซ่อม อาตมาโดนเป็นปีๆ นึกถึงนิพพานไม่ได้ซักที...!

ต่อมาน้องแสงชัยบวช ตอนแรกจะเอาตั้งเดือนหนึ่ง พอครบเจ็ดวันรีบขอสึกบอกว่า “ไม่ไหวครับ...มันเล่นไม่ให้หลับไม่ให้นอนเลย ขึ้นอยู่ต่อไปผมคงบ้าแน่ๆ...” นั่นไง...นี่กว่าเราจะโชคดีคนเดียว มีเพื่อนจนได้ซิหนา...!

“หลวงพ่อ” บอกว่า พวกผีที่มาหลอกนั้น ส่วนมากคือเพื่อนเก่าของเราทั้งสิ้น เขา มาทดสอบกำลังใจ ถ้าใครกลัวมากเขาก็จะไม่มาแกล้งอีก หรือกลัวแล้วใจเกาะความดี คือ นึกถึงพระหรือคำภาวนาได้เขาก็เลิกแกล้งเช่นกัน...

แต่ “เพื่อนเรา” ทำไมโหดร้ายนัก...? ทั้งกลางวันกลางคืนสองพรรษาหลอกไม่เลิก ถ้าไม่ย้ายหนีซะก่อน คงจับใช้หัวโกรัน ไม่ต้องโกนกันเลยละมัง...?

๑๓ เมษายน ๒๕๓๓
พระเล็ก สุทธิมปญญ์

๕๒. คาถาตาทิพย์

“...มาจะกล่าวบทไป ถึงท้าวสหสนัยน์ตรัยตริงศา ทิพยอาสน์เคยอ่อนแต่ก่อน มา กระด้างดั่งศิลาประหลาดใจ จะมีเหตุมันมั่นในแดนดิน อมรินทร์เร่งคิดสงสัย จึงสอดส่องทิพยเนตรดูเหตุภัย ก็แจ้งใจในนางรจนา... ฯลฯ”

บทกลอนที่ยกมานี้ มาจากวรรณคดีเรื่อง **สังข์ทอง** ตอน **ตีคลี** บัณฑิตกัมพลศิลาอาสน์ของพระอินทร์ เกิดแข็งกระด้างไม่สลายขึ้นมา เหตุเพราะคนตีกำลังเคียวดีรื้อนพระอินทร์ก็เลยควักกลองส่องทางไกล เอ๊ย...! ส่องทิพยเนตรดู ว่าใครเป็นสาเหตุกันแน่...?

เนื้อเรื่องต่อไปจะเป็นอย่างไรก็ช่างมันเถอะ ที่ติดใจคือคำว่า ทิพยเนตร นั้นแหละ ถ้าใครมีละคุณเอ๊ย...แหงไฮโลว์อย่างเดียวกันก็รวยอ้อแล้ว...! “**ไอ้โลกแบบนี้นันนำไปนรกนี้...!**” แอ่...คิดแค่นี้ ลุงจะลากไปปิ้งซะแล้วไหมล่ะ...!

“**หลวงพ่อ**” เคยใช้ **คาถา** ดูไป เหมือนกัน ใช้สีผึ้งปิดหน้าคนตายวันเสาร์ เมาวันอังคาร ใช้นิ้วตัวเองทำเป็นก้อนเส้า เสกคาถาหุงสีผึ้ง ตำราว่าทำสามเดือนจะได้ผล แต่ “**หลวงพ่อ**” ทำแค่วันเดียว แถมได้แบบสุดยอดซะด้วย...!

ที่นี้ก็มาลองกัน ปั่นเองแทงเอง มันออกมาตามที่เห็นจริงๆ กำลังรุมทดลองกันเพลินๆ หลวงปู่ปานมาจากเขาวงพระจันทร์ตอนไหนไม่รู้ เอาไม้เท้าล่อบาลเรียงตัวเลยบังคับให้เอาไปทิ้ง ไม้...น่าเสียดาย...!

พระองค์ที่เอาไปทิ้งเอาซ่อนไว้ในกระเป๋ายังสะ กลับมาบอกหลวงปู่ว่าทิ้งไปแล้วเลยโดนชะอึกไปก็เบ้อเร่อ “ชะ...ชะ...แล้วในกระเป๋ายังสะนั้นอะไร...คิดว่าพระแก่ตาไม่ตีเรอะ...?” จ้อยไปซิ...ต้องเอาไปทิ้งทิ้งที่สุดแสนเสียดาย...

แสดงว่าตาทิพย์แบบดูไป สู้ทิพยจักขุของหลวงปู่ไม่ได้ ซึ่ง “**ทิพยจักขุ**” แปลว่า “**ความรู้สึกลูกตาที่รู้ได้เหมือนมีตาทิพย์**” ไม่ใช่ทิพยเนตร เพราะ **ทิพยเนตร** คือ **ตาทิพย์** มีได้เฉพาะโอปปาติกะ ประเภทต่างๆ เช่น เทวดา พรหม พระบรมนิพพาน เป็นต้น

หลวงปู่มหาอำพัน แห่งวัดเทพศิรินทราวาส ติดคำว่า ทิพยเนตรอยู่นาน เพราะคิดว่าเป็นการใช้ตาเห็น ไม่ใช่ใช้ใจเห็น “**หลวงพ่อ**” เล่าว่า วันแรกที่หลวงปู่มหาอำพันมาหา **ท่านเจ้าคุณนรฯ** ลอยคุ่มหลังมาด้วย...

ท่านเจ้าคุณนรฯ บอก “**หลวงพ่อ**” ว่า “ท่านช่วยสงเคราะห์พี่น้องชายผมด้วยเถอะ เขาต้องการทิพยเนตรทำเดี่ยว ผมหมดปัญญาแล้ว...” ซึ่ง “**หลวงพ่อ**” แนะนำนิดเดียวเท่านั้น หลวงปู่ก็ทำได้ดี เพราะเข้าใจแล้วว่า ตาเห็นกับใจเห็นนั้น ต่างกันอย่างไร ภายหลังพอหลวงปู่เล่าเรื่องลูกศิษย์ถูกเชือดคอ เห็นท่านเจ้าคุณนรฯ มาช่วย ท่านย้ำเสียงใส่ว่า “ใจเห็นนะ ไม่ใช่ตาเห็น...”

สมัยหลวงพ่อสอบเปรียญ ๔ ตอนนั้นเป็นช่วงสงครามพอดี ครูบาอาจารย์อพยพหนีลูกระเบิดกันหมด เลยไม่ได้เรียน แต่ถึงเวลาจะไปสอบกับเขา แบบนี้ถ้าสอบได้ก็มีหัตถ์จรรยาละ แต่เหตุมีหัตถ์จรรยาก็เกิดขึ้นจนได้ซิหน่า...!

ท่านปู่พระอินทร์ มาบอกคาถาบทหนึ่ง ท่านว่าเป็น **คาถากันลี้ม** อ่านหนังสือแล้วจะจำได้ แต่ **“หลวงพ่อ”** ท่านเรียกว่า **“คาถารู้ก่อนเกิด”** เพราะบาลีนั้น ถ้าไม่มีครูสอนให้แปล อ่านไปจำได้แต่แปลไม่ได้จะมีประโยชน์อะไร...คาถาว่าดังนี้...

“สหัสเสนโต เทวินโท ทิวจักขุง วิโสธายี”

เวลารับกระดาษสอบมา อย่าเพิ่งอ่าน ให้คว่ำกระดาษลงก่อน ให้นึกขอขมาพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม และเทวดาทั้งหมด มีท่านปู่พระอินทร์เป็นที่สุด ขอให้ช่วยสงเคราะห์ทำข้อสอบนี้ได้ โดยถูกต้องและถูกใจผู้ตรวจด้วย จากนั้นว่าคาถา **๓ จบ** แล้วพลิกอ่านดู ถ้ายังไม่เข้าใจให้คว่ำกระดาษลงใหม่ ว่าคาถาอีก **๗ จบ** คราวนี้อยากทำอยากเขียนอะไรให้ลุยได้เลย...!

“หลวงพ่อ” บอกว่า พอว่าคาถา ๓ จบ แล้วดูข้อสอบ มันแปลได้เกือบครึ่ง ว่าอีก ๗ จบ คราวนี้ทำได้หมดเลย ท่านเขียนแค่ ๑๕ นาทีเสร็จ เอากระดาษคำตอบไปส่ง **ท่านเจ้าคุณธรรมปาหังสนาจารย์** ที่คุมห้องสอบถามว่า...

“จะไม่ทำซะหน่อยรี...?” **“หลวงพ่อ”** บอกว่า “เสร็จแล้วครับ” ท่านกึ่งถามว่า “ทวนแล้วยัง...?” **“หลวงพ่อ”** บอกว่า “ทวนหรือไม่ทวนก็เหมือนกันครับ...” ความหมายของ **“หลวงพ่อ”** คือ ตกแน่ๆ แล้วจะไปทวนทำไมให้เสียเวลา...!

กลับไปนอนตีฟูกที่ **วัดประยูรวงศาวาส** วันประกาศผลสอบ องค์กรหนึ่งนั่งล้อมวิฑูพิง ผลกัน **“หลวงพ่อ”** นอนขงลงอยู่คนเดียว หลังจากประกาศผลไม่นาน เสียงเจ้าคุณธรรมปาหังสนาจารย์ ตะโกนโหวกเหวกว่า...

“ไอ้มหาสิบห้าหาที่อยู่กุฎิไหนวะ...?” มีพระซู้กุฎิให้ที่แท้ท่านสงสัยว่า **“หลวงพ่อ”** ทำข้อสอบอย่างไรเร็วนัก เลยจดชื่อ - ฉายา และวัดเอาไว้ ถึงเวลา **“หลวงพ่อ”** สอบได้จริงๆ ท่านเลยรีบมา ช่วงสงครามข้าวของหายากยิ่งนัก ท่านอุตุส่าห์เอานมกับโอวัลตินมาถวาย **“หลวงพ่อ”** จนได้...

นั่น **“หลวงพ่อ”** ทำ ที่นี้มาถึงตัวอาตมาเองตอนเป็นนักเรียนทหารสอบอะไรๆ ก็ผลออกมายอดเยี่ยม เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ซะเรื่อยไป แม้แต่วิชาแผนที่ - เข็มทิศ ที่เป็นวิชาขมหม้อใหญ่ ก็ไม่เห็นยากสักนิด แต่บังเอิญตัวเองความจำดี เลยแยกไม่ถูกว่า เป็นอานาภาพของคาถา หรือตัวเองจำแม่นกันแน่...?

พอมาบวชเข้าคราวนี้ชัดเลย สอบนักธรรมไม่ว่าจะเป็น นวกะตรี โท เอก อ่านหนังสือเองแล้ว ไปอาศัยสนามสอบในเมือง วิธีอ่านหนังสือคือ เอาหนังสือวางบนอก แล้วกรนคร่อกๆ ตามสบาย...

เที่ยงจะไปสอบ เขายังนอนตีฟุงอยู่เลย พอรับข้อสอบมา คว่ากระดาษว่าคาถาชะ
รวดเดียว ๑๐ จบ แล้วทะลุขลุ่ย รู้สึกมีพลังลึกลับแทรกมาทางขม่อม มันให้รู้ไปหมด ว่า
ควรเขียนอย่างไร ควรตอบอย่างไร...!

๑๕ นาทีเสร็จเหมือนกัน ส่งกระดาษคำตอบ แล้วกลับมานอนต่อ ใช้วิธีแบบนี้มา
ตลอด สอบได้ทุกที่ ค่ะแนะนำอดเยี่ยมชชะด้วย จนพนักันกันว่า ถ้าอาตมาสอบตกจะต้อง
เลี้ยงโต๊ะจีนทั้งวัด จนป่านนี้ยังไม่มีใครได้ฉันซักองค์...!

ตอนสอบนักกรรมเอกอาตมาป่วยเป็นไวรัสลงตับ ชั่งกะตาย ไปสอบอย่างนั้นเอง
หนังสือตั้งเบ้อเร่อออกแค่ ๗ ข้อ น่าตกหยอก ใครล่ะ...แถมป่วยจนไม่ได้อ่านด้วย ก็ต้อง
เล่นคาถาตามเคยซี...!

พอว่าคาถาจบ มือมันเขียนเองจนบังคับแทบไม่ได้ ตอนไหนเสียกรูตีไปแก้ ความรู้
จะขาดวับไปเลย ทำต่อไม่ได้ จนยอมตอบตามความรู้สึคนั้นแหละ จึงต่อติดทำได้เหมือน
เดิม จะยากง่ายแค่ไหนก็ ๑๕ นาทีเสร็จ...

ถ้ากรรมการออกข้อสอบรู้ว่า ข้อสอบที่ท่านพยายามเค้นออกมาเล่มละ ๑ ข้อนั้น
คนไม่อ่านหนังสือก็ทำได้ คงแค้นจนแทบกระอักโลหิตตาย ก็ช่วยไม่ได้นี่ครับ “หลวงพ่อ”
ของผมเก่งนี่นา...!

๑๓ เมษายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมณเฑียร

หมายเหตุ : ตอนนั้นหมอวินิจฉัยว่าเป็นไวรัสลงตับ มาตอนนั้นทราบชัดว่าที่จริง
แล้วเป็นมาเลเรีย...!

๙ สิงหาคม ๒๕๔๔

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมณเฑียร

๕๓. หลวงปู่มหาอำพัน

จากห้าสิบกว่าเรื่องที่ผ่านมา ท่านผู้อ่านคงผ่านสายตามาหลายวาระด้วยกัน ที่
อาตมากล่าวถึงหลวงปู่มหาอำพัน บางท่านที่ไม่เคยสัมผัสกับหลวงปู่มาก่อน ก็คงจะ
สงสัยเป็นกำลัง ว่าอาตมากล่าวถึงผู้ใดกันแน่ ก็ขอเล่าแจ้งแถลงไขไว้ ณ. ที่นี้เลย

หลวงปู่มหาอำพัน มีสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญฝ่ายวิปัสสนาธุระ ที่
พระภาวนาบุญญาวิสุทธิ จำพรรษาอยู่ที่กุฎิ น.๓ คณะเหนือ วัดเทพศิรินทราวาส
กรุงเทพฯ ปัจจุบันไม่ต้องไปหาที่นี้ ท่านมรณภาพไปนานแล้ว...!

อาตมาพบหลวงปู่ครั้งแรก ที่บ้านท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์)

ซึ่งหลวงปู่ไปฟัง “หลวงพ่อ” สอนธรรมะทุกครั้ง ท่านเล่าให้ฟังภายหลังว่า คุณเกิดศรีศุขสวัสดิ์ ซึ่งเป็นภรรยาท่านเจ้ากรมเสริม ได้ถวายหนังสือประวัติหลวงปู่ปานแก่ท่าน...

พออ่านประวัติหลวงปู่ปานจบ ก็มีความเลื่อมใสต้องการกราบพบ “หลวงพ่อ” จึงสอบถามจากคุณเกิดศรีว่าจะไปวัดของ “หลวงพ่อ” ได้อย่างไร คุณเกิดศรีซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงปู่ด้วย จึงกราบเรียนว่า ได้นิมนต์ “หลวงพ่อ” มาที่บ้านเป็นประจำทุกเดือน...

หลวงปู่ดีใจมากที่ทราบว่า “หลวงพ่อ” มากกรุงเทพฯ ทุกเดือน ได้แจ้งความประสงค์ว่าจะไปกราบพบ “หลวงพ่อ” คุณเกิดศรีจึงส่งรถมารับหลวงปู่ทุกครั้ง “หลวงพ่อ” มาตั้งนั้น...ตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๖ หลวงปู่ก็ได้ไปหา “หลวงพ่อ” เป็นประจำ...

ความมานะ ถือตัวถือตน แม้แต่น้อยหนึ่งก็มีได้มีอยู่ในใจของหลวงปู่ ตั้งนั้น แม้ว่าท่านจะสูงวัยกว่า “หลวงพ่อ” ๑ รอบ พรรษาแก่กว่าถึง ๑๐ พรรษา ก็ตาม หลวงปู่ก็กราบเท้าของ “หลวงพ่อ” อย่างนอบน้อมสนิทใจ...

อาตมาเคยถามเรื่องนี้กับหลวงปู่ ท่านกล่าวว่า “พระมหากษัตริย์ยังต้องกราบคน จันฑาลเพื่อขอเรียนวิชา เราอยากได้ความรู้ ถ้าไปทำตัวใหญ่เบิ่ง แล้วใครเขาจะกล้าสอนล่ะ...? แล้วนี่ “หลวงพ่อ” เก่งออกปานนั้น กราบได้รีบกราบเถอะคุณเอ๊ย...”

หลวงปู่ไปถึงบ้านสายลมก็ดี ไปยังวัด “หลวงพ่อ” ก็ตาม พอกราบพระกราบ “หลวงพ่อ” แล้ว ท่านจะนั่งอย่างสงบเสงี่ยม พุทธน้อยแทบนับคำได้ ใครมากราบท่านก็ยิ้มอย่างเดียว อาตมาถามท่านที่กุฏิวัดเทพศิรินทร์ว่า ทำไมหลวงปู่ไม่คุยเหมือนกับอยู่กุฏิบ้าง หลวงปู่เมตตาตอบติดตลกว่า...

“อ้าว...ก็ที่นั่นถิ่นเราชะเมื่อไรละ คุยมาก ๆ คนเขาหมั่นไส้ จะได้ไล่ส่งอะไร...” แล้วท่านให้เหตุผลที่แท้จริงว่า “ที่นั่นมี “หลวงพ่อ” อยู่ทั้งองค์แล้ว ก็ฟัง “หลวงพ่อ” กันซิ จะมาฟังหลวงปู่ทำไมให้เสียเวลาให้ไปสอนแข่ง “หลวงพ่อ” จะได้รี...? อ้าวมายละ...!”

ที่น่าทึ่งอีกอย่างคือ หลวงปู่ป่วยเป็น โรคต่างขา ท่านเล่าว่าเริ่มเป็นมาตั้งแต่ก่อน บวช ท่านนำรูปสมัยหนุ่มๆ มาให้ดู ซึ่งดูแล้วน่ากลัวมาก เพราะหายไปหมดทั้งองค์ หมอหลายท่านพยายามช่วยรักษาจนอ่อนใจก็ไม่ได้ผล...

แม้ว่าหน้าตาจะดูน่าเกลียดน่ากลัว แต่หลวงปู่ก็ไม่ได้โอนาทรร้อนใจ “รูปธรรมนามธรรม” ท่านว่าอย่างนั้น แต่มาภายหลัง ท่านกลับ “ลอกคราบ” กลายเป็นผิวขาวอมชมพู ดูผุดผ่องไปทั้งองค์ “ผู้หญิงเขาอิจฉาเนอะ...เขาอยากผิวสวยแบบนี้ แหม..อดีตเป็น “หลวงตาต่าง” ไม่ยกมีใครอยากได้บ้าง...!”

อาตมามีวาสนาผูกพันกับหลวงปู่แต่ปางบรรพ์ ได้กราบพบท่านตั้งแต่วัยเป็น “หลวงตาต่าง” อยู่ นึกชอบใจว่าท่านยิ้มสวย อีกอย่างก็คือหลวงปู่เกิดปีเดียวกับพ่อ เลยยึดท่านเป็น “พ่อ” มาตั้งแต่บัดนั้น ที่สำคัญคือ ความสลับอวัยวะซึ่งกันและกัน ซึ่งหลวงปู่บอกภายหลังว่า “คนรู้ใจกันนี่ดีมาก ไม่ต้องพูดกันนาน...”

ครั้งแรกอาตมาขออนุญาตท่าน หลวงปู่บอกว่า “แล้วแต่คุณจะทำ...” อาตมาเลยกลายเป็นหมอนวดประจำองค์ท่านไปเลย ภายหลังอาตมาไปเป็นทหาร จึงห่างเหินหลวงปู่ไปพักหนึ่ง พอออกจากราชการอาตมาก็ไปกราบท่านถึงกุฏิเป็นครั้งแรก...

เดินสังเกตเข้ามาทางเมรุ กะว่าถ้าหาไม่เจอก็จะถามคนแถวนี้ดู เดินเรื่อยมาถึงหอเก็บอัฐิท่านเจ้าคุณนรฯ ถามคนทำความสะอาดว่า “หลวงปู่องค์ขาวๆ ท่านอยู่กุฏิไหนครับ...?” เขาชี้ข้ามไหล่อาตมา ตอบว่า “นั่งอยู่นั่นไง...!”

จุดใต้ตำภูเขaleyที่เดียว มาถามหาหลวงปู่ที่หน้ากุฏิของท่านเอง อาตมารับเข้าไปกราบเท้าท่านด้วยความดีใจ หลวงปู่บอกว่า “เอารูป - เทียนนี้ไปไหว้เจ้าคุณนรฯ ก่อน...” อาตมารับรูป - เทียนมา แล้วไปจุดบูชาที่หอเก็บอัฐิหน้ากุฏินั้นเอง...

ตั้งแต่นั้นมา อาตมาก็ไปหาหลวงปู่ที่กุฏิทุกอาทิตย์ โดยแบ่งเวลาวันอาทิตย์ไปหาหลวงปู่ครึ่งวัน ไปหาแม่ครึ่งวัน อาทิตย์ไหนตรงกับงานวัด หรือ “หลวงพ่อ” มาบ้านสายลม ก็ไปพบหลวงปู่ที่นั่นเลย ไม่ต้องแวะมาที่กุฏิ...

การไปกราบหลวงปู่บ่อยๆ เห็นปฏิปทาของท่านเข้า อาตมายิ่งเคารพรักสนิทใจ หลวงปู่ท่านช่างเมตตาคนทุกคนอย่างเหลือเกิน ไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชัง ที่อัศจรรย์คือความจำที่เป็นเลิศของท่าน...

เวลาลูกศิษย์มากราบ นอกจากท่านเรียกชื่อถูกทุกคนแล้ว ยังถามไปถึงคุณพ่อ - คุณแม่ ลูก - หลานอีกด้วย มีกี่คน ชื่ออะไรบ้าง หลวงปู่บอกถูกหมด สิ่งใครให้ทำอะไรบ้าง พบหน้าท่านถามเรื่องเก่าทันที ลูกศิษย์เป็นพันเป็นหมื่น ไม่รู้ว่าท่านจำได้หมดอย่างไร ช่างมีอัจฉริยภาพที่สูงล้ำจริงๆ ...

ความละเอียดรอบคอบของหลวงปู่ ยากจะหาใครมาเสมอเหมือน เรื่องอะไรที่ท่านไต่ตรองดีแล้ว และสั่งให้กระทำ อย่าไปหาข้อบกพร่องซะให้ยากเลย ขนาดทำความ

สะอาด หลวงปู่ยังตรวจแม้แต่หลังตู้ - ขอบโต๊ะ ใครอย่าคิดตักกินเป็นอันขาด...!

การใช้เครื่องปรุงอาหาร จำพวก ซอส น้ำปลา เกลือ พริกไทย ท่านจะปิดขวดเรียบร้อยทุกครั้ง พวกขวดซอส ขวดน้ำปลา ท่านจะใช้กระดาษเช็ดปากขวดก่อนทุกครั้ง จึงปิดฝา ท่านบอกว่าจะได้ไม่ไหลเลอะเทอะเปรอะเปื้อนทีหลัง...

ประตู - หน้าต่าง ต้องปิดมิดชิดทุกครั้งก่อนจะออกจากกุฏิไปไหน การไหว้พระนั้น จุดธูปแล้วเอามือป้องเป่าไฟให้ดับ ห้ามสะบัดเด็ดขาด เกรงว่าเศษไฟจะกระเด็นไปไหม้ข้าวของ การดับเทียนให้ใช้กรวยเหล็กที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ ครอบให้ดับ...

อาบัติเล็กน้อยต่างๆ ที่มาในอภิธมาจารย์สิกขา หลวงปู่ทรงไว้ได้อย่างไม่มีที่ติ ข้ายังช่วยอบรมสั่งสอน จำจ้จ้ไซ้ให้อาตมาทรงตามไปด้วย ท่านเกรงว่าอาตมาจะไปทำผิดพลาด เป็นการขายหน้าครูบาอาจารย์ที่อื่น ตัวอย่างคือ...

อาบัติเกี่ยวกับผู้หญิง หลังห้าโมงเย็นไปแล้ว ถ้าไม่ชวนถวายสังฆทาน ซึ่งมีคนอยู่จำนวนมาก หลวงปู่จะงดรับแขกผู้หญิงเลย ยกเว้น **คุณพรทิพย์** ที่มาช่วยทำความสะอาด ซึ่งต้องมี**คุณรุ่งเรือง** อยู่เป็นเพื่อนทุกครั้ง...

การรับแขกผู้หญิง แม้จะไม่อยู่ที่ลับหูลับตา หลวงปู่จะให้อาตมาหรือลูกศิษย์ผู้ชายอยู่เป็นเพื่อนทุกครั้ง มีหลายวาระที่อาตมาขยับจะไปทำธุระอย่างอื่น แต่ท่านเรียกไว้ทุกที “แหม...คุณก็...อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนซิ...”

เวลานั้นอาหาร ต้องใช้ช้อนกลางทุกครั้ง ป้องกันอาบัติฉันร่วมภาษณะ ผลไม้ทุกอย่าง โยมต้องปอกมาเรียบร้อย อาหารชิ้นใหญ่ ต้องแบ่งเป็นชิ้นเล็กพอคำ ของทุกอย่างต้องทำการประเคนให้เห็นกับตาท่านจึงยอมฉัน...

เรื่องประเคนอาหารนี้เอง วันหนึ่ง อาตมาไปถึงก็บ่ายสองโมงแล้ว พบหลวงปู่นั่งมองสารับอยู่องค์เดียว ที่แท้ลูกศิษย์ต่างคนต่างคิดว่า วันอาทิตย์คงมีคนมากแล้ว จึงไม่มีใครมา เมื่อหาคนประเคนอาหารไม่ได้ หลวงปู่ก็ได้แต่นั่งมอง...

อาตมารีบซบงอโก้งด้วยใหญ่ถวายหลวงปู่ทันที ท่านรับมาฉันแล้วค่อยยิ้มออก พูดแบบเปลี่ยๆ ว่า “ชาติก่อนคงไปแกล้งใครเขาเอาไว้ เลยต้องมานั่งมองสารับ เป็นหมาเห็นข้าวเปลือกแบบนี้...” อาตมาได้ยินเข้าแทบจะร้องไห้เลย...

มาถึงตอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลทหารเรือ หลังจากออกกรวดดินตอนเช้าแล้ว หมอผู้ชายทั้งหลายก็หายหมด เวรวันนั้นล้วนแต่เป็นพยาบาลหญิง หลวงปู่เลยไม่ได้ฉีดยา ๑ วัน ท่านว่า “ถ้าหาผู้ชายไม่ได้ ก็ปล่อยหลวงปู่ตายไปเถอะ...!”

หลังจากเจ้ากรมแพทย์ (**พล.ร.ท.พนิต ศรียาภัย**) ทราบเข้า จึงสั่งพยาบาลชายประจำตึกนี้ทุกวันนี้อย่างน้อยละครคน อาตมาเองให้หมอผู้หญิงรักษามานักต่อนัก จึงกราบเรียนถามหลวงปู่ว่า “ทำไมไม่ยอมให้พยาบาลหญิงฉีดยาละครับ...?”

หลวงปู่ตอบว่า “ไว้ใจได้หรือคุณ...เกิดตอนนั้น มีจิตกำหนดขึ้นมา แม้แต่แว็บเดียว

ก็สังขาทิเสสนะซี...!” โอ...! ท่านทรงความไม่ประมาทในทุกเวลาจริงๆ เล่นเอานักเล่นกับไฟอย่างอาดมา แทบมุดตึกหนีด้วยความละอาย...ท่านรักษาศีลด้วยชีวิต แต่อัดมามากจะถือคำว่า “ไม่เป็นไร” ซะเรื่อยเชียว...

ขนาดเจ้า “หมาเมี้ยว” แม่ของเจ้า “ใหญ่” และเจ้า “ลิลลี่” แม่ของเจ้า “ลูจี” เป็นแมวเป็นหมาตัวเมียแท้ๆ ถ้าหลวงปู่จะลงม้านข้างล่าง เป็นต้อง “เชิญ” เจ้าสองตัวออกไปให้พ้น และปิดประตูดีแล้วนั้นแหละ ท่านจึงจะลงม้าน...

ความเมตตาของหลวงปู่ หาทີเปรียบมิได้เลย กระจกที่แสนเปรี้ยว จะมาขอผลไม้จากหลวงปู่ทุกเช้า มากันทีละหลายๆ ตัว แต่ละตัวอ้วนป็นี่เชียว หลวงปู่ให้ทำตะกร้าเล็กๆ เอาไว้ สำหรับใส่ผลไม้แก่กระจกโดยเฉพาะ ผูกไว้บนต้นหวาสนาดันใหญ่ ถึงเวลาบรรดากระจกจะมาล้วงอาหารไปกินเอง...

อาหารดีๆ รสแปลกๆ มักจะเหลือถึงลูกศิษย์อยู่เสมอ เป็นความกรุณาของท่านที่เห็นว่า ยากนักที่ศิษย์บางคนจะมีกิน แต่ท่านก็พูดไปว่า “เขามารับใช้เรานี้หนา จะมีอะไรไปตอบแทนความดีเขาเล่า นอกจากอาหารอร่อยๆ บ้างเท่านั้น...”

พระ - เณรในวัด ที่มีมือติเรกลาน้อย จะได้รับความเมตตาจากหลวงปู่ ให้ลูกศิษย์นำอาหารไปถวายอยู่บ่อยๆ “กระเพาะเราแค่นี้ จะฉันอะไรได้นักหนาเล่าคุณ...ต้องแบ่งคนอื่นเขาบ้าง “เนกาสี ลภเต สุขัง” กินคนเดียวไม่มีความสุขหรอก”...

แม้แต่มะม่วงสุกที่ท่านชอบมาก ก็อดไม่ได้ที่จะเหลือถึงลูกศิษย์ทุกครั้ง “ข้าวเหนียวมี มะม่วงหมด ลูกศิษย์อด อาจารย์อ้อม ใช้ได้ทีไหน จะอดก็อดด้วยกัน ถ้าอ้อมก็ต้องอ้อมด้วยกันซีคุณ...” เล่นเอาลูกศิษย์กินไปสุดจมูกไป น้ำตาฉันจะไหลนะซี...!

คราวที่ท่านป่วยหนัก อาตมาสั่งแขวนป้ายห้ามเยี่ยม แต่ป้องกันไม่สำเร็จ เพราะทุกคนทราบดีว่า ถึงป่วยแค่ไหน ถ้าเข้าไปหา หลวงปู่ก็เมตตาถามทุกข์ด้วยทั้งนั้น ท่านรักษาน้ำใจเราขนาดนี้ แต่ลูกศิษย์นะซี บางรายก็ร้ายแสน...

พุ่มพายน้ำตาอย่างกับเฝ้าเต่า รำพันว่ารักหลวงปู่ ห่วงหลวงปู่ สงสารหลวงปู่ สารพัด แต่ส่งแผ่นทองปิกเบ้อเริ่มให้หลวงปู่จารอักขระให้ แม้อាកการสาหัสปานนั้น หลวงปู่ก็รับทำให้เขา ดูเอาเถอะ...ระหว่างใจเขากับใจหลวงปู่...

อีกชียเณคางมูกอยู่ก็ไม่วาย มาออดกันเต็มหน้าเตียง ไล่เท่าไรก็ไม่ไป “เดี๋ยวจี...หลวงปู่ยังไม่ยอมให้หนูเลย...” ...ถ้าไม่คิดว่าเป็นผู้หญิงละก็้อ อาตมาคงเตะให้ทั้งๆ ที่หมเหลืออยู่ที่นี่แหละ...! ท่านป่วยจนขยับไม่ไหว ยังเคียวเชิญเอาอ้อมจากหลวงปู่ไปจนได้ คนไหนคน...

ลูกศิษย์จะยากดีมีจนขนาดไหน หลวงปู่เมตตาเสมอเหมือนกันหมด ถ้ารับนิมนต์ไว้แล้ว แม้บ้านลูกศิษย์จะสุดโทรมเพียงไร หลวงปู่ก็ต้องไป ขนาดนั่งสวดมนต์บนฟุตบาทก็เอา จะเป็นนายพลเป็นคุณหญิง ยิ่งใหญ่มาจากไหนก็เปลี่ยนใจท่านไม่ได้ทั้งนั้น...

ความถ่อมตัวของหลวงปู่เกิดจากใจจริงๆ ไม่ใช่มารยาหลอกกัน ท่านพูดเสมอว่า

“แรกบวชใหม่ๆ ไม่ค่อยจะมีฉัน ตอนนี่ดูซิ...อาหารล้นโต๊ะเลย นี่แหละ...ความดีของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ความดีของท่านเจ้าคุณนรฯ ความดีของหลวงพ่อกัณฑ์ ทำให้เรามีวันนี้ได้...”

“สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านเฝ้าดูมาถึง ๒๑ ปี จึงบอกว่า “ต่อไปนี่ท่านเป็นคู่สวดนะ” ใครมาขอบวช ถ้าไม่รู้จักกับพระในวัดเลย ท่านก็แนะนำว่า “ไปหามหาอำพันเขมาธิ เขาอบรมดีนะ” คุณเอ๊ย...ครูบาอาจารย์อย่างนี้จะหาที่ไหน...”

“ท่านเจ้าคุณนรฯ ท่านบวชที่หลังหลวงปู่ แต่ท่านเก่งนี่...หลวงปู่เลยยกให้ท่านเป็นอาจารย์เลย องค์นี้สุดยอดเลยนะคุณ...พระในกรุงเทพฯ จะหาปฏิบัติอย่างท่านก็แสนยาก เอ๊ย...ปาฏิหาริย์ของท่านเล่าไม่รู้จบหรือ...”

“หลวงพ่อกัณฑ์ทำซุงนะหรือ...? จะมีใครเทียบท่านได้ล่ะ... พระก่อกังค์ เทวดาก่อกังค์ ผีอีกเท่าไรท่านบอกหมดเลย อยากได้ครูบาอาจารย์อย่างนี้มานานแล้ว พวกคุณโชคดีนะ... อยู่กับครูบาอาจารย์ที่เก่งอย่างนี้ ต้องเอาดีให้ไต่ชนะคุณ...”

อะไรๆ ก็เป็นความดีของเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ของท่านเจ้าคุณนรฯ ของหลวงพ่อกัณฑ์ หลวงปู่กล่าวถึงความดีความเก่งของครูบาอาจารย์อย่างชื่นอกชื่นใจ เกิดไว้เหนือเศียรเหนือเกล้าจริงๆ ความดีของท่านไม่เคยกล่าวเลย...

ใครมานิมนต์เอารถราคาแพงๆ คันโตๆ มารับ หลวงปู่แทบไม่อยากไป “เรามั่นพระกระจอก” ท่านว่าอย่างนั้น “ไปนั่งรถคันโตเขาจะว่าบ้าเห่อ” แต่พวกเราทราบดีว่าท่านทำแบบนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ลูกศิษย์จนๆ เอาแท็กซี่มารับได้...

“บวชมาก็ไม่นึกว่าจะเป็นได้ถึงเพียงนี้ ตอนนี้มีลูกศิษย์เป็นนายพลตั้งหลายคน แค่นี้ก็พอแล้วคุณเอ๊ย...ใครจะคิดว่าพระกระจอกอย่างเรา ก็มีนายพลมาไหว้เหมือนกัน...” หลวงปู่พูดยิ้มๆ พลางกล่าวต่อว่า...

“แรกๆ เรียนไม่สำเร็จกลับมาก็น้อยใจว่า พรรคพวกเขาเป็นคุณหลวงกันหมด เรา มัวติดอกติดอยู่คนเดียว แต่ตอนนี้เราเป็นคุณพระแล้ว จะเอาอะไรมากกว่านี้ล่ะ...” ท่านหมายถึงตำแหน่งที่พระภิกษุสามัญวิสุทธิตีของท่าน...

หลวงปู่กล่าวถึงศิษย์ร่วมอุปัชฌาย์เดียวกันว่า “ถ้าเป็นพระก็ต้องยกให้ ท่านเจ้าคุณนรฯ กับ ท่านเจ้าคุณสาสน์ฯ ถ้าเป็นฆราวาส ก็ต้องอาจารย์กำชัย (ศ.กำชัย ทองหล่อ) อาจารย์กำชัยเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยให้สมเด็จพระเทพฯ เชี่ยวนะ...”

ท่านพูดถึงแต่ความดีของผู้อื่นเสมอ ที่วัดเทพศิรินทราวาส มีธรรมเนียมปฏิบัติสืบๆ กันมาอย่างหนึ่งคือ มีการเทศน์ทุกวันอาทิตย์ โดยท่านเจ้าคุณพระสาสน์โสภณ (นิรันดร์) เป็นผู้เทศน์ หลวงปู่ไล่ให้อาตมาไปฟังเสมอ...

“ไปเถอะคุณ...ได้เวลาเทศน์แล้ว ท่านเจ้าคุณสาสน์ฯ เทศน์อย่างนี้เลย” ท่านยกหัวแม่มือชูร่อน อาตมาจึงไปพิสุจน์ และก็เจอดีแทบมุดดินหนี เพิ่งทราบว่าท่านเจ้าคุณสาสน์ท่านมีดีจริงๆ และหลวงปู่ต้องทราบจึงให้ไปฟัง...

วันนั้น...ท่านเจ้าคุณศาสน์เทศน์เรื่อง “ประตุแห่งความเจริญหกประการ” เทศน์เป็นชั่วโมงโดยไม่เลิกซักที อาตมาเป็นคนมีความอดทนน้อย จึงคิดว่า “ไม่เห็นเทศน์เรื่องนิพพานซักที อีแบบนี้ เราจะมาทนเมื่อยท่าไมวะ...?” เท่านั้นก็ได้เรื่อง...!

ท่านเจ้าคุณหันขวับมาชี้หน้าอาตมาเลยที่เดียว กล่าวว่า “อย่าเง่ซี...ทุกอย่างที่พูดมาถ้าคิดเป็น มันก็ลงอยู่ในไตรลักษณ์ทั้งนั้นแหละ...” แล้วท่านก็บรรยายเป็นนากๆ ไปเลย ว่า มันอนิจจัง ไม่เที่ยงแท้อย่างไร ทุกขัง เป็นทุกข์อย่างไร อนัตตา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรายังไง ตบท้ายด้วยกลอนว่า ...

สิ่งทุกอย่างเที่ยงแท้แน่นอนในโลก
แต่เป็นไอชขังรักกักสังขาร
ใครไม่หลงปลงเห็นเป็นสำคัญ
เปรียบยวดยานนาวาพาหะ

มีพาหะแล้วจะไปไหนก็ตามใจคุณ อยากไปนิพพานก็ไปซิ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้...” อาตมากราบลาเปิดแนบเลย...

หลวงปู่ท่านสอนลูกศิษย์ให้กราบเท้าคุณพ่อ - คุณแม่ก่อนนอนทุกคน ท่านเล่าว่า ตอนเด็กๆ คุณใช้ให้ไปกราบเท้าคุณพ่อก่อนนอน กราบพ่อแล้วจะไม่กราบแม่ก็กระไรอยู่เลยกราบทั้งพ่อทั้งแม่ตลอดมาตั้งแต่นั้น...

บางคนโตแล้วบอกว่าอายุ ไม่สามารถจะทำได้ เลยถูกดูว่า “ที่เข้าร้านเหล้าเห็นเป็นวีรกรรม ไม่เห็นอายุเลย แคกราบเท้าคุณพ่อคุณแม่กลับอายุ อย่างนี้จะใช้ได้ระอะ...?” บรรดาลูกศิษย์ที่บวชกับหลวงปู่ วันลาสิกขา ถ้าคุณพ่อคุณแม่มาด้วย ท่านจะบอกให้กราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ต่อหน้าท่านทันทีที่สึกเรียบร้อย...

“คุณพ่อคุณแม่ คือพระอรหันต์ของลูกๆ เราต้องเคารพเชื่อฟัง และกตัญญูต่อพ่อแม่ ไม่ว่าจะทำอะไรมีแต่ความเจริญ” หลวงปู่ท่านไม่ได้สอนอย่างเดียว ท่านเองทำให้คุณเป็นตัวอย่างด้วย...

ทุกปี ในวันครบรอบวันมรณะของเจ้าประคุณสมเด็จพระอุปัชฌาย์ของท่านก็ดี ของคุณพ่อ - คุณแม่ก็ดี หลวงปู่จะทำบุญเลี้ยงพระ ถวายสังฆทานอุทิศส่วนกุศลแก่ผู้ล่วงลับทุกครั้ง ของที่ทำบุญ ต้องเลือกแล้วว่ที่ดีที่สุดทั้งสิ้น...

ทุกวันศุกร์ อันเป็นวันมรณะของท่านเจ้าคุณนรฯ ผู้เป็นทั้งสหธรรมิกและครูบาอาจารย์ หลวงปู่จะจัดถวายสังฆทานมิได้ขาด ทำติดต่อกันมาทุกวันศุกร์ จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ รวมเป็นเวลาถึง ๑๘ ปี ติดต่อกัน...

ทุกคืนขณะสวดมนต์ ท่านจะท่องลำดับรายชื่อของบรรดาผู้มีพระคุณต่อท่าน ตั้งแต่ต้นมาถึงปัจจุบัน ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว ขอให้ผู้ยังมีชีวิตอยู่มีความสุขความเจริญ รายชื่อเป็นร้อยเป็นพันนั้น มีลำดับก่อนหลังแน่นอนตายตัว บางที่ท่องไป

ตั้งครึ่งดั่งก่อนแล้วลำดับผิด หลวงปู่จะเริ่มต้นใหม่ทันที...

กับหลวงพ่อดีทำซุง ซึ่งหลวงปู่ถือเป็นครูบาอาจารย์องค์หนึ่ง ทุกวันเกิดของท่าน หลวงปู่จะจัดของขวัญไปถวาย พร้อมกับกราบเท้า ล้างเท้า เช็ดเท้าให้ท่าน กิริยาอาการนั้นนอบน้อมนุ่มนวล ออกมาจากดวงใจที่บริสุทธิ์จริงๆ อาตมาเห็นที่ไร่น้ำตาซึมทุกที แค้นใจที่ตัวเองทำอะไรหลวงปู่ไม่ได้...

“เรื่องนี้บางทีลูกศิษย์เขาไม่ยอมเข้าใจหรอก ก็ช่างเขาเถอะ...เรากราบครูบาอาจารย์ของเราเนี่ย ถ้าเกรงว่าเขาจะว่าเราประจบหลวงพ่อ ก่อนกราบก็ว่า **สุปฏิปันโน ภควโต สวากสังโฆ สังฆังนมามิ** ก็หมดเรื่อง...”

เกี่ยวกับธรรมะต่างๆ หลวงปู่จะยอมสอนก็ต่อเมื่อหลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ เท่านั้น ท่านบอกว่า “ของจริงหนึ่งเป็นไม้ ของพูดได้ยังไม่จริง” คำสอนก็คือ “ให้รักษาศีลให้บริสุทธิ์ ทำความเคารพในพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้แน่นแฟ้นจริงจัง แล้วคิดว่าตายเมื่อไร เราจะไปนิพพาน...เท่านั้นก็พอแล้วคุณ”

เมื่ออาตมาเอาดอกไม้ - รูป - เทียนแพ ไปกราบลาหลวงปู่เพื่อจะไปบวช หลวงปู่ให้โอวาทว่า “ถ้าบวชน้อยอย่างต่ำต้องเป็นพระโสดาบันให้ได้ ถ้าบวชนานก็เอา นิพพานเลยนะ...” อาตมายังจำโอวาทนี้ได้ดีเสมอ นึกขึ้นมาที่ไรเห็นภาพตอนนั้นชัดเจนแจ่มใสทุกที...

หลวงปู่ท่านขยันทำบุญจริงๆ นอกจากจะถวายสังฆทานทุกวันศุกร์แล้ว ท่านยังใส่บาตรทุกเช้าด้วย อาตมาเคยถามว่า “หลวงปู่ครับ...ทุกวันนี้บุญของหลวงปู่ก็กินไม่ไหวใช้ไม่หมดอยู่แล้ว ทำไมหลวงปู่ยังต้องทำบุญอีกล่ะครับ...?”

“เฮ้...คุณนี่...คนเราถ้าขึ้นถึงขอบเหวแล้ว ก็มีแต่รีบๆ หนีไปให้ไกลจากมัน มัวแต่นั่งอยู่ตรงนั้น เตียวมันกลิ้งตุบลงไปอีกก็แย่ซี...” ท่านไม่ยอมประมาทจริงๆ ขนาดใกล้มรณภาพยังแอบถามอาตมาว่า... “อย่างผมนี่ไปนิพพานแน่นะ...!”

อาตมาต้องนั่งยันนอนยันว่า “แน่นอนครับ หลวงพ่อและหลวงปู่พูดตามออกมาเป็นสิบปีแล้ว...” ท่านทำท่าโล่งใจ พลางกล่าวว่า “ไม่มาเกิดเป็นดีที่ที่สุด ผมเมื่อร่างกายนี้เต็มทีแล้ว **ไม่รู้ว่ามีนจะทุกข์อีกนานเท่าไร...?**”

หลวงปู่เป็นของจริงที่หนึ่งเป็นไม้จริงๆ ท่านมีความสามารถพิเศษมากมาย แต่น้อยครั้งจะแสดงออก ครั้งหนึ่ง อาตมาสงสัยเรื่องการแสดงฤทธิ์ ว่าในขอบเขตของความเป็นพระ เราจะใช้ได้ใโอกาสใดบ้าง ประจวบกับหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ชาวตากำลังแย้ เพราะข้าวกำลังขาดฝน หลวงปู่ก็แสดงปาฏิหาริย์ ทำให้ฝนตกซึ้งๆ หน้า เป็นการบอกว่า ถ้าเพื่อช่วยเหลือคนหมู่มาก ไม่เกินกฎของกรรมก็ใช้ได้ พร้อมกับกำชับอาตมาไม่ให้บอกใคร...

นอกจากนั้นแล้ว หลวงปู่ยังมีหุทิพย์อีกด้วย...ถึงจะใส่เครื่องช่วยฟังถึงสองเครื่อง แลถมต้องตะโกนซ้ำถึงได้ยิน แต่ถ้าคุยธรรมะผิด แม้กระซิบห่างเป็นวา หลวงปู่ก็ช่วยแก้ไขให้

ถูกได้ เรื่องนี้ท่านบอกกับอาตมาว่า...

“จะให้ไฉนเรื่องไปก็ไม่ไหว บางคนพูดแต่เรื่องเพื่อเจ้า จะเอาแต่ประโยชน์ตนทั้งนั้น ถ้าไม่ได้ยินเขาก็ไม่รบกวน เอาแค่จำเป็นดีกว่า...” ขนาดอาตมาหัวเราะในใจ ท่านก็ได้ยิน เรื่องนี้คนไม่เชื่อก็ถามกับหลวงพี่มนตรีดูได้...

วันนั้น...หลวงพี่มนตรี (**พระมนตรี สุนนตี**) จะดูหนังสือสอบ หลวงปู่ท่านเลยรีบสวดมนต์ ชุ่มนุ่มนุ่เทวดาแบบเร็วปรือเลย เทวดาท่านก็มาพริตทันใจเหมือนกัน อาตมาเห็นดังนั้นอดขำไม่ได้ เลยหัวเราะหึ...หึ...อยู่ในใจคนเดียว...

หลวงปู่หยุดสวดมนต์ หันมาพูดกับอาตมาว่า “หัวเราะอะไรคุณ...? เตียวเล็กสวดมนต์เล่าให้ฟังบ้างนะ...” หลวงพี่มนตรีมองอาตมาแบบงงๆ เพราะไม่เห็นใครหัวเราะซักคน พอหลังสวดมนต์ อาตมากราบเรียนให้หลวงปู่ฟัง เลยหัวเราะกันครืนแครง ดูเหมือนหลวงพี่มนตรีจะแอบบันทึกเสียงเอาไว้ด้วย...

เรื่องของตาทิพย์นั้น ลูกศิษย์คนไหนทำอะไร ท่านจระไนให้อาตมาฟังเป็นฉากๆ และให้ไปสอบถามเอาว่าจริงไหม พี่มุกดาพี่สาวของอาตมา เอาตะกรุดมาถวาย ท่านแบมือทวงทันทีที่เห็นหน้าเลยเชียะ... ที่ท่านเล่าให้คนอื่นฟังสองเรื่องคือ ท่านเห็น**พระกาล**มาหา และเห็นพระบรมสารีริกธาตุแสดงปาฏิหาริย์ที่**พระธาตุจอมกิติ** “แต่คนอื่นเขาไม่เห็นหรอกนะ” ไ้...ก็เขาทำแบบหลวงปู่ได้ชะเมื่อไรละครับ...!

ทางด้านมโนมยิทธิ อันเป็นการถอดกายทิพย์ไปภพภูมิต่างๆ ซึ่งเป็นวิชาของหลวงพ่อวัดท่าซุงนั้น หลวงปู่ก็ทำได้ดี ตอนบวชใหม่ๆ อาตมาคิดถึงหลวงปู่มาก หลวงปู่ก็เมตตาไปหาด้วยกายทิพย์ถึงสองวาระด้วยกัน ทั้งกลางวันและกลางคืน...

ขณะที่ป่วยอยู่ที่ **ร.พ.ทหารเรือ** เมื่อทราบข่าว **พล.ร.ท.ประเสริฐ ทั่วมเรจรมย์** ลูกศิษย์เก่าแก่คนหนึ่งมาป่วยอยู่ใกล้ๆ หลวงปู่พอดีมีอาการปวดข้อด้วยโรคเก๊าท์เดินไม่ได้ ท่านเลยถอดกายทิพย์ไปเยี่ยม...

พอดีหมอมามาตรวจประจำวัน พอจับชีพจรเข้า หมอก็แทบช็อคตาย...เพราะถ้าทรงสมาธิสูงเท่าใด ชีพจรก็เต้นอ่อนลงเท่านั้น ยิ่งเป็นฉานสี่เต๋มก่าลังละก็ เหมือนคนตายจริงๆ นี่เอง จะเหลือเพียง **“ลมละเอียด”** นิดเดียวเท่านั้น...

อาตมาเห็นท่าไม่ดี จึงกระซิบบอกหลวงปู่ว่า หมอมามาตรวจ หลวงปู่ทราบดังนั้นก็ดึงกายทิพย์กลับ ลืมตายี่มหานกับหมอ พลาบกล่าวว่า **““ฝัน”** ว่าไปเยี่ยมลูกศิษย์มา” หมอองเป็นไก่ตาแตก เพราะตอนนี้ชีพจรปกติทุกอย่าง...

หลวงปู่ให้หวยแม่่นมากด้วยนะ ที่ทราบเพราะอาตมาอยู่ในเหตุการณ์ด้วย เนื่องจากอาการป่วยของท่านมีแต่ตรงกับทรุด ลูกศิษย์ทั้งหลายต่างก็พยายามช่วยกันทุกทาง พวกพี่มุกดา **คุณรุ่งเรือง คุณพรทิพย์** ฯลฯ ก็ปล่อยปลายเป็นการใหญ่...

พอไปบอกให้หลวงปู่โมทนากุศล ท่านมองหน้าแต่ละคนแล้วถอนใจเฮือก เพราะ

ทุกรายกระเป่ากลวงแทบทั้งสิ้น เมื่อเขามีมิตรจิต หลวงปู่ก็มีมิตรใจ หยิบรูปท่านเจ้าคุณนรฯ มาเขียนเลขไว้ข้างหลังรูป แล้วส่งให้...

“อย่าลืมนะ...” ท่านกำชับ ทุกคนไม่ลืมหรอก แต่ช่วงวอดเดี่ยวพอผิดก็เลิกตามงวดถัดมาออกแจ้งเบิ่งไปเลย...! เล่นเอาเดินผางไปตามๆ กัน นั่งบนเป็นหมิงกินฝิ่งเกี่ยวกับเรื่องบุญมีแต่กรรมบังอะไรทำนองนี้แหละ...

การรู้วาระจิตของบุคคลอื่น หลวงปู่ก็แสดงความมหัศจรรย์นับครั้งไม่ถ้วน ทุกคนต่างทึ่งกันโดยทั่วหน้า อาตมาขยายรูปหลวงปู่ไว้ ๑ รูป อยากรจะขอลายเซ็นเป็นที่ระลึก พอหลวงปู่ไปวัดทำซุง อาตมาก็ถือรูปย่องเข้าไปหา...

จะทำอย่างไรดีล่ะ...? การใช้พระนั้นโทษเบาที่สุดก็เป็นทาสเขา ๕๐๐ชาติเขียนนะ อาตมาลั้งเลอยู่ หลวงปู่ก็ถามว่า “คุณเอาอะไรมา...?” “รูปของหลวงปู่ครับ” “อืม...สวยดี แต่ถ้ามีลายเซ็นจะสวยกว่านี้มาก...”

ท่านว่าพลางคว้าปากกาเมจิกมาเซ็นชื่อให้ พอเรียบร้อยก็ส่งคืนอาตมา ยิ้มพลางพูดว่า “ใช้ได้แล้ว” อาตมากราบกันโด่งไปเลย ใครเจอเข้าแบบนี้คิดว่าคงเหมือนกับอาตมาทั้งนั้น คือซาบซึ่งจนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก...

หลวงปู่เป็นหนอนหนังสือขยันอดเลยทีเดียว ในกุฏิของท่านเนืองแน่นไปด้วยตำรับตำราทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ ใครซื้อหนังสือมาถวาย จะเป็นประเภทไหนก็ตาม หลวงปู่จะตั้งอกตั้งใจอ่าน จนกว่าจะจบจึงยอมเลิก บางทีถึงตีสองตีสามก็มีอยู่บ่อยๆ...

อาตมาขอบหนังสือประเภทลึกลับ หาซื้อพิสูจน์ได้ยาก พอเอามาอ่านที่ไร หลวงปู่ขออ่านด้วยทุกที หนังสือพิมพ์แต่ละฉบับท่านอ่านทุกคอลัมน์ คราวหนึ่งท่านชี้ให้อาตมาดูรูปสาวโฆษณาชุดชั้นใน พลางกล่าวว่า “ก็มีแต่แบบนี้ มันถึงมีชาวข่มขืนแล้วฆ่าได้ทุกวัน” อ่านไปอ่านมาท่านถอนใจเฮือก วางหนังสือพิมพ์ และพูดว่า “มันมีแต่ทุกข์นะคุณนะ...”

เมื่อ “หลวงพ่อ” มาบ้านชอยสายลม หลวงปู่จะฟังหลวงพ่อบรรยายธรรมะทุกวัน ยกเว้นมีเหตุสุดวิสัยจึงยอมขาด ประมาณ ๑๘.๔๕ น. หลวงปู่จะไปถึงพอดี พอนั่งพักสักครู “หลวงพ่อ” ก็ลงมากล่าวคำทักทาย - ตอบรับ มีประจำคือ “อ้อ...หลวงน้ามาแล้วหรือ...?” หลวงปู่ก็ตอบว่า “ขอรับกระผม” ทุกครั้งไป...

เมื่อ “หลวงพ่อ” บรรยายธรรม หลวงปู่จะตั้งสมาธิฟังแบบใจจดใจจ่อ อาตมาซึ่งนั่งนวดทำให้ท่านสังเกตเห็นว่า ใจของหลวงปู่รวมลงเป็นหนึ่งเดียว สนทนแบบแนบแน่นตลอดเวลาสามสิบนาที พอจบท่านจึงถอนสมาธิเพื่อสมาทานพระกรรมฐาน...

ปกติของพระทั่วไป เวลาตั้งนะโมให้สรณาคมน์ จะพนมมือ เมื่อถึงตอนให้ศีลจะเอามือลง แต่หลวงปู่ท่านเคารพในศีลถึงขนาดพนมมือรับศีล ๕ กับทุกคนด้วย แดงสมาทานศีลเสียงดังเป็นตัวอย่างแก่ศิษย์ “หลวงพ่อ” อย่างน่าชื่นชม...

เวลาที่มีผู้ถวายปัจจัยทำบุญ “หลวงพ่อ” จะอธิษฐานจิตให้ทุกครั้ง เพราะพวกเรา

มักถอด สร้อย แหวน ปากกา นาฬิกา ลงในภาดใส่ของเพื่อเป็นเครื่องหมาย “หลวงพ่อ” เลยเสกให้เรียบริ้อย พวกเราพนมมือรับพร หลวงปู่ก็พนมมือรับด้วย พอจบท่านก็ลูบศีรษะ พลังกระซิบกับอาดมาว่า “รับดีใส่เกล้า...”

“หลวงพ่อ” มอบหมายให้หลวงปู่ เป็นผู้รับสังฆทาน หลังกรรมฐานทุกครั้ง บัจฉัยที่รับมาหลวงปู่จะถวายให้ “หลวงพ่อ” แล้ว

“หลวงพ่อ” ก็กลับมอบถวายหลวงปู่อีกที หลวงปู่พูดแบบชื่นชมว่า “คงไม่มีครูบาอาจารย์องค์ไหนให้เงินลูกศิษย์เป็นล้านอย่าง “หลวงพ่อ” หรือคะ...”

ยามที่วัดท่าซุงมีงาน หลวงปู่จะไปร่วมงานทุกที เมื่อมีผู้ถวายบัจฉัย หลวงปู่ก็จะถวาย “หลวงพ่อ” หมดทุกครั้ง “หลวงพ่อ” จัดให้หลวงปู่คนเดียวของท่านเอง แต่หลวงปู่ให้เอาที่นอนลงมาปูบนพื้นแล้วนอน “อย่าตีเสมอครูบาอาจารย์ มันไม่ดี...”

วันเกิดของหลวงปู่ธรรมชัย ปี ๒๕๒๘ “หลวงพ่อ” มอบ “ไม้ถือ” แก่หลวงปู่ ให้หลวงปู่แตะศีรษะญาติโยมเพื่อให้พร หลวงปู่ท่านแตะไปพักเดียวก็วาง กล่าวว่า “มันจะเป็นการตีเสมอครูบาอาจารย์ ถ้า “หลวงพ่อ” หรือหลวงปู่ธรรมชัยจะทำไมไม่เป็นไร ท่านเก่งนี่...แล้วเราเป็นใครล่ะ...? จะให้ทำแบบท่านได้หรือ...?”

ความอ่อนน้อมต่อมตนของหลวงปู่ เล่นเอาพระวัดท่าซุงชื่อคมาหลายครั้ง เพราะยามพบหน้า หลวงปู่จะไหว้ก่อนทุกที แม้แต่อาดมาที่เพิ่งบวช หลวงปู่ก็ไหว้ เล่นเอาเหวี่ยงแตกพลั๊ก กัลวณกรจะกินกบบาล คราวหน้าต้องค่อยๆ ย่องหลบหลีกเข้าไป พอถึงก็พรวดเข้ากราบเท้าท่านก่อน...เฮ้อ...รอดตัวไปที...

หลวงปู่ท่านรักษาน้ำใจคนเป็นที่สุด แม้บางคนช่วยทำงานให้หลวงปู่แล้วไม่ได้เรื่อง ก็ไม่เห็นท่านว่าอะไร นอกจากให้พร ใครจะไปจะมา ถวายขอนิดของหน้อย ท่านเป็นให้พรทุกครั้ง คนแรกรับพรยังไม่ทันลุก คนที่สองเข้ามา ท่านก็ให้พรอีกรอบหนึ่ง...

คราวท่านป่วยหนัก เวลาให้พรท่านจะหอบ หายใจไม่ทัน พวกเราขอให้ท่านเปิดเทปให้พรแทน แต่ท่านไม่ยอม บอกว่า “โธ่เอ๊ย...เทปมันจะชื่นใจเหมือนเสียงจริงได้อย่างไร...?” พยาบาลเลยซักแถมมาราบขอพรท่านทุกวัน...

กับท่านเจ้าคุณนรฯ ที่หลวงปู่เคารพเป็นครูบาอาจารย์องค์หนึ่ง หลวงปู่ท่านมักจะเล่าประวัติ ตอนที่ประกอบด้วยปาฏิหาริย์ของท่านเจ้าคุณนรฯ ให้ฟังเสมอ เรื่องที่เล่าบ่อยคือ เรื่องลูกศิษย์ถูกเชือดคอที่ตรอกไข่ ยังเรียกสามล้อมาโรงพยาบาลกลางได้...

พอท่านไปเยี่ยมลูกศิษย์ เขาเล่าให้ฟังว่า เห็นท่านเจ้าคุณนรฯ อยู่ด้วยตลอดเวลา บอกให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ จนหมอเย็บแผลให้เรียบริ้อยและหายดีในเวลาไม่นาน อีกเรื่องคือ คุณประพันธ์ จารุมณี ไปรับเรือที่อเมริกา ผลิตคลื่นยักษ์แต่ฝ่าฟันมาอย่างปลอดภัย ด้วยบารมีท่านเจ้าคุณนรฯ...

เรื่องลูกศิษย์ถูกยิงเข้าหัวใจ ๕ นัด แต่กระสุนติดอยู่แค่ใต้ผิวหนัง เพราะเรียกนาม

ท่านเจ้าคุณนรฯ คือ “ธมฺมวฑฺฒโก” ให้ช่วย หลวงปู่ย่าว่า “เวลาเกิดอะไรขึ้น ทองคำว่า “ธมฺมวฑฺฒโก” ไฉน ใครมาขอเหรียญท่านเจ้าคุณนรฯ หลวงปู่จะย้ำคำว่า “ธมฺมวฑฺฒโก” ให้เขาเหล่านั้น นำไปท่องเสมอ...

พระแก้วมรกต เป็นมิ่งขวัญประจำชีวิตของหลวงปู่ ท่านมีรูปพระแก้วขนาดเล็กติด ย่ามไว้เสมอ เวลานั่งกรรมฐาน ก็จะนำรูปพระแก้วมาเป็นนิมิต ตอนป่วยอยู่โรงพยาบาล หลวงปู่นำรูปพระแก้วไปไว้ที่หัวเตียง กราบไหว้อยู่ทุกวัน...

ใครมีอะไรขัดข้องมา หลวงปู่จะแนะนำให้บนบานต่อพระแก้วมรกต ของแก้บน คือ **พริกกับเกลือ** และ **ไข่ต้มร้อยฟอง** ซึ่งมีผู้บนสำเร็จมามากต่อมากด้วยกัน ไข่ต้มถ้าไม่กินเอง ก็นำไปให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เป็นอาหารของเด็กๆ เหล่านั้นแทน...

“ตอนยังแข็งแรงอยู่ เวลาออกพรรษาแล้ว หลวงปู่จะไปไหว้**พระปฐมเจดีย์ พระพุทธชินราช พระพุทธชินสีห์** และ**พระแก้วมรกต**ทุกปี ถ้าคุณยังบวชอยู่ ควรไปให้ได้ทุกปีนะ...” อาตมารับคำใส่เกล้า และปฏิบัติตามคำสั่งหลวงปู่มาจนทุกวันนี้...

วัดสนามรัตนาวาส เป็นวัดที่ท่านเจ้าคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (เจริญ ญาณวรมหาเถระ) พระอุปัชฌาย์ของหลวงปู่สร้างไว้ หลวงปู่จึงบูรณะซ่อมแซมต่อมา จากวัดที่แทบไม่มีอะไรเลย กลายเป็นวัดใหญ่ที่สวยงามที่สุดของจังหวัดระยองไป หลวงปู่ท่านเล่าถึงการสร้างวัดนี้อย่างชื่นชมทุกครั้ง...

ท่านเล่าว่า เงินทุนก้อนแรกมาจากการจัดงานฉลองวันเกิดของท่าน และกลายเป็นงานของท่านที่จะซ่อมแซมสร้างไปโดยปริยาย ท่านกล่าวถึงโบสถ์ที่ปูหินอ่อนถึงเพดาน กุฏิ ศาลา ที่ทำด้วยปูนเป็นเปลือกไม้หลอกตาคนสนิทนี่กัน ดูไม่ต๊ะนี่ว่าเป็นท่อนซุงทุกที่...

ท่านว่าทำปูนเปลือกไม้ตึกเกาะไม่ได้ และคนมือบอนก็ไม่ว่าขีดเขียนด้วย กล่าวถึงบานประตู - หน้าต่างโบสถ์ที่เป็นทองเหลือง สลักลายไทยเป็น**ท้าวจตุโลกบาล** “คุณเอ๊ย...ถ้าได้ลงยาเคลือบเงาละก็...สวยอย่างงี้เลย...”

เศียรพญานาคที่แกะจากก้อนหินก้อนละ ๔ ดัน เป็นแบบนาคศิลปะขอมของ **ปราสาทหินพนมรุ้ง** หลวงปู่ลงทุนบุกไปถึงเขาพนมรุ้ง ถ่ายภาพมาละเอียดยิบ จ้างช่างแกะเป็นราวบันไดขึ้นโบสถ์ ใครมาหลวงปู่ก็อวดเขาอย่างชื่นชม...

โครงการของหลวงปู่มีอีกมากมาย เช่น ขุดสระน้ำ ปลุกต้นลำพูรอบสระ ทำสวน มะขามหวาน มะม่วงมัน ขนุนพันธุ์ดี เพื่อขายเป็นทุนบูรณะวัด นำเสียดยหลวงปู่มาดวน ลีนไปก่อน จึงไม่ให้เห็นความคิดความอ่านของหลวงปู่เป็นรูปธรรมขึ้นมา...

เพื่อนสหธรรมิกที่สนิทสนมกับหลวงปู่เป็นอย่างมาก คือ **หลวงปู่ครูบาธรรมชัย** แห่งวัดทุ่งหลวง จังหวัดเชียงใหม่ และ**หลวงปู่ครูบาไชยวงศ์** แห่งวัดพระพุทธบาทห้วยต้ม จังหวัดลำพูน ทั้งสามองค์รักใคร่ผูกพันกันเหมือนพี่น้องร่วมอุทรเลยทีเดียว...

งานทำบุญวันเกิดของหลวงปู่ทุกปี หลวงปู่ครูบาทั้งสองต้องมาทำพิธีสืบชะตาต่อ

อายุให้ พอวันเกิดหลวงปู่ทั้งสองบ้าง ก็ต้องพบหลวงปู่ในงานของท่านเช่นกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัย ไปเยี่ยมเยียนกราบกรานกันอยู่เสมอ...

บรรดาศิษย์ทั้งหลายของหลวงปู่ทั้งสามองค์ ชอบดูหลวงปู่ท่านกราบกรานซึ่งกันและกัน ดูเท่าไรก็ไม่รู้เมื่อ ท่านแสดงความนอบน้อมต่อมตน ช่างนุ่มนวลชวนมองอะไรปานนั้น กราบแล้วกราบอีก ต่างองค์ต่างยกย่องเคารพในธรรมซึ่งกันและกัน ต่างองค์ต่างลดตัวเป็นผู้น้อย เคารพนบไหว้อีกองค์อย่างนอบน้อมจริงใจ ช่างเป็นภาพประทับใจจริงๆ เห็นแล้วปลื้มใจเป็นอย่างยิ่ง...โอहनอ...ครูบาอาจารย์ของเรา...

ทุกวันวิสาขบูชา จะเป็นวันที่หลวงปู่แจกรางวัลให้นักเรียนที่เรียนดี ซึ่งท่านทำติดต่อกันมาเป็นสิบๆ ปี หลวงปู่บอกถึงจุดมุ่งหมายในการแจกรางวัลว่า “คุณค่าของรางวัลไม่ได้อยู่ที่ราคา แต่อยู่ที่ความภูมิใจของเด็กๆ เป็นการกระตุ้นให้เขาขยันหมั่นเพียร และเชื่อมั่นว่า คนทำดีย่อมได้รับผลดีตอบแทน...” สาธุ...

โรงพยาบาลสงฆ์ สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มูลนิธิที่เป็นสาธารณกุศล มักจะได้รับการสนับสนุนจากหลวงปู่เสมอ เป็นเงินบ้าง เป็นสิ่งของบ้าง ผู้ที่มักถูกหลวงปู่ใช้ให้นำของไปก็คือ **คุณอรสา ณ ระนอง** ศิษย์รักท่านหนึ่งของหลวงปู่...

เกี่ยวกับเงินทองนั้น แม้จะมีไวยาวัจกรจัดการแทน แต่ทุกบาททุกสตางค์ต้องลงบัญชีอย่างละเอียด และออกไปไหนมาบัตรให้ทุกครั้ง และถึงเวลาต้องส่งบัญชีให้หลวงปู่ตรวจสอบเป็นประจำ...

การนับเงินต้องปิดประตูมิดชิดทุกครั้ง พอทราบจำนวนเงินก็เป็นหน้าที่ของฝ่ายการเงิน ต้องนำไปฝากธนาคารทันที “เอาเงินไว้กับภูมิอันอันตราย เตียวขโมยเห็นแค่หลวงตาแก้อยู่คนเดียว ขึ้นมาบีบคอเราตายแหง เอาไปเกลี้ยงนะซี...”

หลวงปู่ท่านแทบจะอยู่องค์เดียวมาตลอด ลูกศิษย์ที่มาบวชอยู่กับท่าน แค่ ๑๐ วัน ๑๕ วัน หรือ ๓ เดือน ก็สึกกันหมด เห็นมีหลวงพี่มนตรีนี้อะหละ บวชอยู่กับท่านนานกว่าเพื่อน และดูแลหลวงปู่จนถึงวาระสุดท้าย...

ตลอดระยะเวลาหลายปี... อตมาเคยพบหลวงปู่รับอารมณ์กระทบเพียงครั้งเดียวครั้งนั้น...หลวงปู่มอบนาฬิกาข้อมือตั้งพื้น เรือนสูงประมาณ ๒ เมตร ไว้ประจำในอุโบสถของวัดสนามรัตนาวาส โดยกำหนดสถานที่ตั้งพร้อมเสร็จ ให้ลูกศิษย์นำนาฬิกาไปส่งแล้วกลับมารายงานผลปฏิบัติด้วย...

ปรากฏว่า เจ้าอาวาสวัดสนามรัตนาวาสย้ายที่ตั้งนาฬิกาโดยพลการ พอหลวงปู่ได้ยินถึงกับส่งเสียงดังว่า “อะไรนะ...? ทำแบบนี้จะใช้ได้ที่ไหนกัน...” ทันใดนั้น หลวงปู่ก็พนมมือไว้กลางอากาศ กล่าวว่า “แล้วแต่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ท่านเถอะ...” อารมณ์ท่านกลับผ่องใสในทันที...

อตมาได้พบสิ่งมหัศจรรย์ทางจิตนี้กับหูกับตาตนเอง อารมณ์กระทบของหลวงปู่

ท่าน พอเกิดปฐุบท่านรู้ตัวทันที และตัดมันลงอย่างฉับพลัน กลายเป็นกระทบบแล้วหล่นอยู่ตรงนั้นเอง ผู้ที่มีสติรู้เท่าทันกิเลส ขุดถอนมันจากใจโดยพลันแบบนี้ ต้องทรงสติ สมบูรณ์พร้อมขนาดไหน โปรดตรองดูเถิด...!

สิ่งของต่างๆ ที่หลวงปู่จะมอบแก่ผู้อื่น ล้วนแต่คัดเลือกเอาแต่ของที่ดีที่สุดเท่านั้น เป็นความปลื้มใจของผู้ให้และผู้รับ หลวงปู่กล่าวว่า “เราให้แต่ของที่ดีที่สุด เราก็จะได้รับแต่ของที่ดีที่สุด ทาสทาน กับสหายทานเราไม่เอา ทำทั้งที่มีนต้องสามีทาน คนให้ก็ชื่นใจ คนรับก็ชื่นใจ...”

หลวงปู่ก็มีสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ มอบให้เป็นสินน้ำใจ แก่บรรดาศิษย์ที่รับใช้ท่าน เสมอ อาตมาเองได้ภาพพุทธประวัติ พร้อมอัลบั้ม ๑ เล่ม และปากกาหมึกซึม ๑ ด้าม ท่านว่า “ปากกาของคุณสีมันจางมาก อ่านยาก เอาหมึกซึมนี้ไปใช้ ใช้กับหมึกดำนะ จะได้อ่านชัดตาหน่อย...”

คราวที่ป่วยเพราะประสาททรงตัวเสียศูนย์ ต้องใช้ไม้เท้าช่วยในการเดิน อาตมาทราบว่ถ้าไปหาหลวงปู่ท่านจะให้ไม้เท้า จึงตะกายจากบ้านแม่เบ็ญที่อยู่ทอง มาถึงกุฏิ หลวงปู่ท่านมอบไม้เท้าให้จริงๆ ท่านก็บอกว่า “ผมให้คุณเป็นที่ระลึก จะได้จำได้ว่าคุณเคยป่วยขนาดไหน เอาไปวัดด้วยนะ ไม่ต้องคืนผมหรอก...”

วิชาความรู้ต่างๆ ที่หลวงปู่เชี่ยวชาญ และทำแล้วเกิดผลเป็นที่เลื่องลือในหมู่มุชชีย์ มีการทำ ดอกบัวครรภรักษา ให้หญิงมีครรภ์ด้มรับประทาน เด็กจะคลอดง่าย เฉลียวฉลาด การสับไม้รักษาโรค การเสกไม้ปักบ้านกันขโมย และคาถาต่างๆ ...

หลวงปู่เมตตาถ่ายทอดแก่ศิษย์อย่างไม่ปิดบัง อาตมาทดลองนำไปใช้ได้ผลมาก ตัวอย่างเช่น ดอกบัวครรภรักษา หลานสาวของหมอมเพชร (ท.พ.เพชรไพฑูรย์ จันทรชูเชิด) น้ำหนักแปดปอนด์กว่าสามารถคลอดได้โดยปลอดภัย ทั้งที่หมอสตรีเตรียมผ่าตัด เพราะเห็นว่าไม่มีทางคลอดตามปกติได้...

คาถาสะเดาะก้างหรือกระดูกที่ติดคอ อาตมานำไปช่วยเพื่อนพระที่ถูกก้างปลาติดคอมาครั้งก่อนวัน ทำอย่างไรก็ไม่ออก พอเสกน้ำให้ดื่มแก้วเดียว ไม่ทราบว่ายหายไปทางไหน คาถาเรียกเงิน (ฮัตถิ) ก็มีผลนำอัครรรยมาก...

ปกติแล้ว หลวงปู่ท่านไม่ได้จ้ำจี้จ้ำไช สั่งสอนศิษย์แบบตรงๆ มากนัก ส่วนมากท่านจะปฏิบัติตนเป็นตัวอย่าง หากใครดูเป็นรับเป็นจะได้สิ่งต่างๆ จากหลวงปู่อย่างมหาศาล ผู้ที่เห็นแล้ว เขาเป็นแบบอย่างไม่ได้ ก็นับว่าน่าเสียดายมาก...

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงปู่ถูกยุ้งกัจจนวมไปทั้งองค์ ผิวขาวๆ ของท่านมีแต่จุดแดงๆ เต็มไปหมด อาตมาถามว่า ทำไปปล่อยให้ยุ้งกัจถึงขนาดนี้ ท่านตอบว่า “หน้มันเข้าไปในมุ้ง ลวดมานานแล้ว ปล่อยให้มันกินซะบ้าง...” ความจริงก็คือท่านลื้มบุญแจ กลับจากบ้านสายลมแล้ว เข้ากุฏิไม่ได้ เรียกเณรกุฎิใกล้เคียงที่ฝากบุญแจสำรองไว้ก็ไม่ตื่น ท่านต้องนั่ง

นอกกฎให้ยุ่งกินจนสว่าง...! “ไปแก๊งเขาไว้มาก ถึงเวลาเขาก็มาเอาคืน...” หลวงปู่ว่า...

ครั้งที่หลวงปู่สั่งให้**คุณพรทิพย์** คั้นหอยเต้าทำ**ท่านเจ้าคุณนรฯ** ที่ท่านมีอยู่จำนวนหนึ่ง อาตมาก็ช่วยหาด้วย คุณพรทิพย์พรอยเต้าหลวงปู่ท่านให้เป็นรางวัลคนละ ๑ ผืน ส่วนอาตมาพบ**แผ่นทองคำ** มีน้ำหนักถึง ๓ บาท ราคาที่เขียนติดของแผ่นทองคำ คือ บาทละ ๔๐๐ บาท...!

อาตมาทราบเรียนให้หลวงปู่ทราบว่าเป็น**แผ่นทองแบบนี้**และที่**“หลวงพ่อ”** ท่านใช้ทำ **ตะกรุดมหาสะท้อน** ตะกรุดนี้มีอำนาจ คือใครทำผิดคิดร้ายกับเจ้าของตะกรุด ผลนั้นจะย้อนกลับไปเป็นรอยเท้าพันทวี โดยที่เจ้าของไม่ต้องทำอะไรเลย...!

หลวงปู่ทราบดังนั้น จึงมอบหมายให้อาตมานำ**แผ่นทอง**ไปกราบ**เท้า**ขออนุญาต **“หลวงพ่อ”** ขอความกรุณาทำตะกรุดให้ด้วย **“หลวงพ่อ”** ซึ่งกำลังป่วยอยู่ พอทราบเจตนาของหลวงปู่ ท่านก็รับทำให้ด้วยความเต็มใจ...

จากการตรากตรำทำงานหนัก เป็นเหตุให้สภาพสังขารของหลวงปู่ทรุดโทรมลง พอไปกระทบอากาศร้อนจัดที่ระยอง จากการไปตรวจงานที่วัดสนามรัตนาวาส หลวงปู่ก็ป่วยหนัก จนต้องเข้าโรงพยาบาลซ่อมเครื่องกันใหม่...

พล.ร.ท.บรรมย์ **ถาวรารม** อดีตเจ้ากรมแพทย์ทหารเรือ ผู้เป็นหมอประจําองค์หลวงปู่ เป็นผู้ติดต่อวิ่งเต้นทุกอย่าง จนหลวงปู่ได้เข้าอยู่ใน**ตึกพิเศษ ๕** และ**ท่านเจ้ากรมแพทย์ทหารเรือ**ในขณะนั้น คือ **พล.ร.ท.พนิต ศรียาภย์** ได้อำนวยความสะดวกแก่หลวงปู่ทุกประการ...

อาตมาขอลา **“หลวงพ่อ”** มาเฝ้าใช้หลวงปู่ ดูเหมือนหลวงปู่จะทราบวาระของท่าน ทั้งที่นอนอยู่บนเตียง ก็ยังสอนให้อาตมาเขียนอักษรขอม และถ่ายทอดวิชาเสกดอกบัว และเสกไม้กันขโมยให้ นับเป็นการเรียนวิชาในสถานที่ที่คิดไม่ถึงมาก่อน...

ตอนที่**มีผู้สร้าง**เหรียญของหลวงปู่ อาตมาก็แน่ใจว่า หลวงปู่จะไปแล้ว เพราะเห็นมามากต่อมาก ที่พระดังๆ ท่าน พอมีรูปแทนองค์ก็ทิ้งขันธืไปตามๆ กัน พอหลวงปู่ถ่ายทอดวิชาให้อาตมาก็ยิ่งแน่ใจ เลยขยักวิชาลับไม้รักษาโรคเอาไว้ เพราะกลัวว่าถ้าเรียนหมด ท่านจะไปเลย ผลสุดท้ายท่านก็ไป ทั้งๆ ที่ยังไม่สอนให้นั่นแหละ...!

หลวงปู่ถึงป่วยก็ยังรวยอารมณ์ขัน เป็นที่ชื่นชอบของบรรดาพยาบาลเป็นอย่างดี ทุกเช้า **ร.อ.หญิงนัยนา ศิริรัตน์** จะพาน้องๆ พยาบาลชาย - หญิง มากกราบขอพรหลวงปู่ทุกวัน และนำอาหารมาเลี้ยงอยู่บ่อยๆ ...

คุณรุ่งเรือง **คุณอุกฤษฏ์** และ**หมอมเพชร** ผลัดกันมานอนเฝ้าหลวงปู่ เป็นการเบาแรงของอาตมาไปมาก หลวงปู่ท่านย้ำอยู่เสมอว่า **“การพยาบาลภิกษุใช้เหมือนอุปัฏฐากพระพุทเจ้า”** แต่อาตมาคิดว่า**ป่าดงตาด** พุดถูก ว่าพวกเขาชาติก่อนเป็นหนี้หลวงปู่ ชาตินี้เลยต้องตามมาใช้หนี้มากกว่า...!

หลวงปู่ให้โอวาทว่า ยามป่วยอย่าทำตัวเป็นคนไข้แบบแหย่ เอาแต่คร่ำครวญถึงอาการของตน ให้เชื่อหมอและให้ความร่วมมือกับหมอทุกวิถีทาง เพื่อเราเองจะได้หายป่วยโดยเร็ว ถ้ากำลังใจเข้มแข็งอาการของโรคก็น้อยลง...

อารมณืขันยามป่วยของหลวงปู่มีมากมาย เวลาอาตมาสงฆ์น้ำให้ท่าน พอรอดน้ำท่านก็ว่า “นะโมโตเร็วว่ นะโมโตเร็วว่ ...” เหมือนกับตอนอาบน้ำให้เด็ก หลวงปู่ท่านว่า “ก็คุณเล่นจับผมอาบเป็นไอ้หนูไปเลย มันก็ต้องว่าคาถาให้โตเร็วว่ บ้างซิ...”

พออุ้มท่านขึ้นเตียง ห่มผ้าให้ ท่านให้เอาผ้าขนหนูห่มอก ๑ ผืน ห่มเท้า ๑ ผืน หลวงปู่บอกว่า “ผืนบนกันปอด จะได้ไม่ไอ ส่วนผืนล่างกันปัสสาวะ” อาตมาถึงกับปล่อยหัวเราะพรีตออกมาชนิดเบรคไม่อยู่...

ถึงวันโกน อาตมาปลงผมให้หลวงปู่ โดยใช้ใบมีดโกนหวดแบบใบคู้ เป็นการแก้ขัดที่ไม่ได้ติดมีดโกนมา ทำให้ปลงผมได้ช้ามาก หลวงปู่ท่านก็ให้กำลังใจว่า “...เอ้า...เพียรเถอะนะพ่อเพียร...” แล้วเล่าให้ฟังว่า...

มีชายติดฝิ่นคนหนึ่ง ไปขโมยผลไม้แล้วถูกเจ้าของจับได้ พอทราบว่าจะขโมยไปขายเอาเงินซื้อฝิ่น เจ้าของสวนก็ยกต้นหมากให้ ๑ ต้น มีข้อแม้ว่าต้องเก็บเอง ชายขี้ยาแกอยากฝิ่นจนหมดเร็วว่หมดแรง ปีนขึ้นไปไม่ไหว...

แกเลยเอาเม็ดพื้เล็ก ที่ติดตัวมา ค่อยๆ ฟันต้นหมาก หวังจะให้ล้ม จะได้เก็บผลไปขาย ปากก็ร้องเพลงให้กำลังใจตัวเองว่า “เพียรเถอะนะพ่อเพียร ไม่งั้นเงี่ยนตาย...” การปลงผมคราวนั้นใช้เวลาเกือบชั่วโมง เพราะมีว่แต่หยุดหัวเราะกัน...

อาตมา คุณรุ่งเรือง คุณพรทิพย์ หมอเพชร พี่มุกดา มาลีณี และ สุมาลี จัดเป็นคนไข้โชคดีที่สุดในโลก เพราะหลวงปู่พิมพ์รอยเท้าท่านให้ไว้บูชาคนละ ๑ ผืน พร้อมกับกำชับว่า “อย่าบอกคนอื่นเชียวนะ เดี่ยวหลวงปู่เดือดร้อน...”

หลังจากมอบรอยเท้าให้ไว้บูชาไม่นาน หลวงปู่ท่านก็ทิ้งขันธไปเสวยอมตสุขบนแดนนิพพาน ผู้ใดที่ได้พบได้เห็นหลวงปู่ นับว่าโชคดีกว่าใคร เพราะนี่ก็ออกทันที่ว่ หลวงปู่เมตตาดอดนอย่างไรบ้าง...

“ขันธี่ห่าตาย หลวงปู่ไม่ตาย” นึกขันยามใดก็ปรากฏภาพหลวงปู่ขึ้นเด่นชัดเป็นการทรงสังฆานุสติเต็มระดับ โดยไม่ต้องเสียเวลาภาวนาใดๆ ทั้งสิ้น บารมีของหลวงปู่ยังคงตามปกเกศปกเกล้าเหล่าศิษย์อยู่เสมอ...

คุณความดีของหลวงปู่ บรรยายเท่าไรก็ไม่มีวันหมดสิ้น เป็น “สังโฆ อัมปมาโล” อย่างแท้จริง เป็นปูชนียบุคคลที่กราบไหว้ได้ทั้งกายทั้งใจ สาธุ... ธรรมใดที่หลวงปู่รู้แจ้งเห็นจริงแล้ว ขอลูกทั้งหลายรู้เห็นธรรมนั้นในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเถิด...

๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนมิถุนายน ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : (มีผู้ถวายตู้พร้อมยารักษาโรค)

ตอบ : อยากรู้ว่ามีอานิสงส์แบบพระพากุลละเถระไหม ? ท่านบอกว่าตลอดชีวิต แม้แต่สมอที่จะฉันเพื่อรักษาโรคสักชิ้นหนึ่งก็ไม่เคย ท่านเป็นผู้เอตทัคคะ คือเป็นผู้เลิศในทางไม่มีโรคเลยหรือมีโรคน้อย แต่นั่นท่านไม่ได้ถวายยานะ ถ้ายาน่าจะเจ๋งกว่านั้น ของท่านในอดีต ท่านเคยสร้างส้วมถวายพระ ไม่มีโรคเป็นลางอันประเสริฐจริงๆ ไซ้ใหม่ อะโรคยาประมา ลามา พระพากุลละเถระ ชื่อพากุลละ แปลว่าจากตระกูลสู่ตระกูล วันที่ท่านคลอด พี่เลี้ยงเอาไปล้างตัวที่แม่น้ำ ปลาใหญ่ชุปตุมเดียวไปเลย

ถาม : เอามาคืนไหมคะ ?

ตอบ : เสร็จแล้วกลายเป็นว่าปลาตัวนั้นไปโดนจับได้ที่เมืองหนึ่ง คนใช้เศรษฐีเห็นปลา มันตัวใหญ่ อ้วนน่ากินจังเลย ซื่อไปให้เจ้านายดีกว่า พอจะเอาปลามากิน ผ้าทองออกมา เด็กดีนกระแตงๆ อยู่ในท้อง ไม่น่าจะเป็นไปได้ ระยะเวลาจากเมืองหนึ่งถึงเมืองหนึ่ง กว่า จะขายนี้หลายวันนะ แต่ว่าเรื่องของบุญรักษาที่อยู่ได้ เศรษฐีเมืองนั้นก็บังเอิญไม่มีลูก โห...เห็นเข้า เทวดาประทานมา แก้มันกันยกใหญ่ พอข่าวรั่วกลับมาถึงเมืองเดิม ทางด้านนี้ยกพลพลโยธาไปเอาลูกคืน ก็อ้างเหตุอ้างผลว่า ปลาชนิดนั้นชุปลูกไป ทางนี้ก็ไม่เชื่อ ภูเขาทองปลามาได้ก็ต้องเป็นลูกภูเขา ก็ทะเลาะกัน พระราชาท่านก็เลยต้องตัดสิน ผลัดกันเลี้ยงคนละ ๓ เดือน ท่านก็เลยชื่อพากุลละ จากตระกูลสู่ตระกูล

ถาม : ขอความเมตตาหลวงที่ช่วยไขปัญหา ผมฟังเทพหลวงพ่อเอยะ ได้ยินว่า ท่านแม่ ท่านย่า ผมก็มีความเคารพในท่าน แต่ไม่รู้จักเลย ?

ตอบ : ที่ท่านเรียกท่านแม่ ท่านย่า จริงๆ ก็เคยเป็นแม่ เป็นย่ามาจริงๆ อย่างท่านปู่ ท่านย่า หมายถึง ท่านปู่พระอินทร์ ท่านย่าที่เป็นชายาของพระอินทร์ ท่านปู่ท่านย่าที่เป็นพระอินทร์นี้ ในอดีตสมัยเชียงแสน เคยเป็นพ่อเป็นแม่ของหลวงพ่อยู่ **ท่านปู่คือพระเจ้าพังคราช ท่านย่าก็คือพระนางพังคราณี** ส่วนท่านแม่เกิดเป็นคู่บารมีหลวงพ่อมานานเหลือเกิน ชื่อท่านก็คือน **พรรณวดีศรีโสภาค** แต่ว่าหลวงพ่อก็เรียกสั้นๆ ว่า **แม่ศรี** ส่วน **ท่านนมเหล็ก** ก็ที่ชายพวกเราเองปัจจุบัน ท่านรับตำแหน่งเป็น**พระนารายณ์** นอกจากมีอาชีพเป็นพระนารายณ์ให้พวกอินทศรราชให้บูชา ก็อำนวยความสะดวกให้เขาแล้ว ยังรับหน้าที่เฝ้าปากทางเข้า **จุฬามณี**ด้วย

ถาม : ผมเคยฟังข่าวที่เขาจับโต๊ะพนันบอลแล้วก็ถูกยิง เอาระเบิดมาขว้างที่บ้าน ลูก

เมื่อยเสียกำลังใจหมด ฟังแล้วสงสาร ?

ตอบ : ของอย่างนี้ถ้าไม่มีกำลังใจขนาดท่านฮิตเลอร์เอาไม่อยู่หรือก อาตมาเองบางที่ยังคิดบ้าง บอจ อยู่ในใจคนเดียวเลย ถ้าไม่ใช่พระคงสนุกน่าดู ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไรระบบมันไม่ดี เราจะทำให้คนรุ่นใหม่เป็นคนดีขึ้นมาก็ไม่อยากจะทำอีก นักเรียนนายร้อยมีเหมือนกัน มีตั้งแต่ขั้นตอนของการโกงข้อสอบ ประเภทซื้อข้อสอบให้คนสอบแทน แต่ว่าสำคัญตรงว่าคุณผ่านข้อเขียนได้หรือเปล่า ถ้าผ่านข้อเขียนได้ และถ้ากลัวว่าเทสต์ร่างกายไม่ผ่านตอนนี้แหละที่สารพัดจะโกงกันเลย สมัยที่อาตมาเป็นแค่ นักเรียนนายสิบแค่นี้ยังโกงนำหนักตัวกันเลย ซึ่งดูดีจ้ แล้ว ก็เป็นลูกนายทหารดีจ้ นี่เอง สูงประมาณ ๑๕๕ ซม. ถามว่าเอ็งผ่านมาได้ยังไง ? มันบอกว่าถึงเวลาก็เขย่งตัวขึ้นไปหน่อย เขาไม่ว่าหรือก แล้วน้ำหนักตัวละ ? มันบอกว่ากากลูกเหล็กไป ๒ ลูก มันเอาของมันจนได้ เสร็จแล้วก็สมน้ำหน้า เพราะว่าหัวแถวคุณติลปะชัย บำรุงกิจ เขาเรียกไอ้ยักษ์ สูงจนโหนบาร์ไม่ได้ นึกออกไหมบาร์มาตรฐาน ที่ทหารเขาโหนกัน จับเอาคางเกยแล้วนึกซิว่ามันสูงแค่ไหน สูงเกือบ ๒ เมตรเต็มจ้ ในขณะที่เดียวกันท้ายแถวที่สูงประมาณ ๑๕๐ ซม. พอถึงเวลาเขาเรียกหน้ากระดานแถวเดี่ยวเปิดกระยะ คือต้องเข้าแถวเดี่ยวยาวไปเลยแล้วเอามือยันบ่าอีกคนเอาไว้ คือเปิดระยะแล้วมันจะยาวแค่ไหน ไอ้ลูกทหารวิ่งแทบตายเพราะว่ามันอยู่ท้ายแถว ครูฝึกหันหน้าชี้มือไปด้านไหน มันก็ต้องเล็งไว้แล้วว่าท้ายแถวอยู่ไหน แล้วก็ควมพุ่งตกลงไปเลย เพราะว่าเขาจะนับเลยว่กัวินาที ถ้าตั้งแถวไม่เสร็จก็จะโดนลงโทษพร้อมกัน ส่วนไอ้ยักษ์หัวแถวแทนที่จะได้ออกกำลังบ้าง...เปล่าหรือก มีหน้าที่อย่างเดียวคือยืนห่างครูฝึกไม่เกิน ๖ ก้าว ตั้งหัวแถวไว้ มันก็สมควรอยู่หรือก ตอนนั้นนี่มี นฤทธิคงอยู่. บุญลือ พวงมาลัย. สรสิทธิ์ ตำนางภูมิ ๓-๔ คนนี้ ลูกทหารทั้งนั้น เฉพาะนฤทธิเขาเรียกว่าไอ้จิ้งหรีดคือทั้งเล็กทั้งผอม คิดดูมันกำลูกเหล็กเข้าไป ๒ ลูก น้ำหนักยังจะไม่พอเสียด้วยซ้ำไป

ถาม : แต่ก่อนผมก็เคยไปสอบ คือข้อเขียนก็ผ่าน เวลาวิ่งเขาได้ที่ ๓ เราได้ที่ ๒ แต่แล้วไปจ้ มาจ้ เรากก็ได้สำรอง ?

ตอบ : มันจะมีของมันอยู่ ถึงเวลาพวกเส้นพวกสายจะเสียบและเบียดเราร่วงไป

ถาม :

ตอบ : ก็มี บอจแล้วเมืองไทยมีทุกรูปแบบ มีเพื่อนร่วมรุ่นอยู่คนหนึ่งเรียนตั้งแต่ประถมมาด้วยกันชื่อสังวาลย์ แยมสำราญ แล้วเปลี่ยนชื่อเป็นแจษฎาภรณ์ ในช่วงโมงอาวรุศึกษา เขามีปิ่นประจำตัวของใครของมัน ปรับดีแล้วก็เข้าแนวยิง เจ้าสำราญตะบันไปเรียบร้อยแล้ว ประเภทว่า ๓ ชุด ๙ นัด เป้าว่างชนิดที่เขาเรียกว่าเป้าสะอาดไม่มีติดสักนัดเลย เขาเลยให้ลองยิงอีกก็ไม่มีสักกระนัดหนึ่ง เราดูปืนมันก็ดี ให้คนอื่นยิงมันก็ดี ปรากฏว่ามาสังเกตอีกที่ว่าตอเสาที่อยู่เยื้องๆ กับเป้าลงต่ำลงไปเยื้องซ้ายไปประมาณสัก ๕๐ ซม. แล้ว

ต่ำลงไปเกือบเมตรครึ่งเสานั้นพรุนทั้งเสาเลย แสดงว่ายิ่งแน่นมาก แต่ตาเอียงขนาดนั้น แล้วเข้าไปได้ยังไง ผ่านตรวจโรคไปได้อย่างไรถ้ามันไม่ยัดเงินนะ

ถาม : ผมสมัยเป็น ร.ต. ได้ที่ ๒ ?

ตอบ : อันนั้นไม่มีประโยชน์เพราะว่าถ้าหากของนักเรียนเขาจะตรวจรู้ รู้ที่กระสุนปืนมัน จะกลม คมมากเลยขอบมันนะ ดินสอขอบมันจะเย็น เห็นๆ อยู่ ยกเว้นว่าเขาแก๊งค์ทำเป็น ไม่รู้

ถาม :

ตอบ : คุณรู้นี้แล้วกลัวแทนเขา จะเรียกว่า**กฏตบฏฐานญาณ**ได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะว่าญาณตัวนี้จะพิจารณาว่าโลกนี้เป็นภัยอันน่ากลัวอย่างยิ่ง มันน่ากลัวตรงไหนรู้ไหม ? อันดับแรกอาศัยเครื่องมือเครื่องใช้อะไรต่างๆ มากจนเกินไป จนกระทั่งเสื่อมสมรรถภาพไปเลย โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์ สังเกตว่าเด็กสมัยนี้ลายมือห่วยแตกมาก มันพิมพ์แต่คอมพิวเตอร์มากไปจนกระทั่งลายมือตัวเองไม่ได้ใช้ อันดับที่ ๒ ก็คือข้อมูลต่างๆ เขาจะค้นหาจากคอมพิวเตอร์ โดยตัวเองไม่ได้จำ พอถึงเวลาถ้าคอมฯ เจ๊งก็จะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในหัวตัวเองเลย และอันดับต่อไปพวก**เครื่องอำนวยความสะดวกของเขา**ทุกอย่างก็ล้วนแล้วแต่พึ่งพาไฟฟ้า ถ้าไฟฟ้าดับเจ้าพวกนี้ตายก่อน แล้วระบบข่าวของ**ที่เงินผ่อนทุกประเภทมันเอาเงินในอนาคตมาใช้** หลอกล่อให้เราซื้อโดยยื่นเงื่อนไขที่ล่อใจมากๆ ถ้าหากว่าคนไม่มีสติสัมปชัญญะโดนแรงโฆษณาโดยการชวนเชื่อจนเกิดความ ต้องการปลอมขึ้นมา คือว่ารู้สึกว่ามันจำเป็นจริงๆ ที่จริงๆ แล้วไม่จำเป็น ก็จะต้องไปดาวน์โหลดไปผ่อนอะไรกัน มันเป็นการเอาเงินในอนาคตมาใช้ ทันทึที่ที่**ทำแปลว่าผูกขาเป็นทาสเขา** เป็นเวลา ๓ เดือน ๖ เดือน ๑ ปี ๓ ปี ๕ ปีข้างหน้า เงินที่หามาได้จะกลายเป็นของคนอื่นเขาไม่ใช่ของตัวเองแล้ว ยิ่งบัตรเครดิตยิ่งแย่ใหญ่เลย เพราะว่ามันใช้โดยไม่เห็นตัวเงินกว่าจะรู้ตัวก็เข้าเนื้อไปเท่าไรก็ไม่รู้ ยิ่งปัจจุบันเขายื่นเงื่อนไข ดอกเบี้ย 0% ใช่ไหม ? แต่ว่าบรรทัดสุดท้ายของสัญญา เขาจะมีว่าเขาจะเปลี่ยนแปลงดอกเบี้ยได้ตามใจของเขา ไม่ใช่ตามใจเรา เพราะฉะนั้นต่อไปมันขึ้นไปๆ ก็เสร็จจึก และ**ตัวบัตรเครดิตร้ายที่สุดคือมันเอาเงินของเราให้เรารู้** เราต้องมีเงินสำรองในธนาคารเพียงพอมันถึงออกบัตรเครดิตให้เรา แล้วในหนังสือสัญญาจะบอกเอาไว้เลยว่า**ทันทีที่ท่านเป็นสมาชิกของเรา จะสำรองไว้ให้ท่าน** อย่างสมัยก่อนบัตรทองอเมริกันกับเอ็กซ์เพรสมันคือเอา**มาให้เป็นสมาชิก** ทันทีที่ท่านเป็นสมาชิกของเรา จะสำรองเงินไว้ให้ท่าน ๒๐๐,๐๐๐ บาท จะไม่คิดดอกเบี้ยจนกว่าวันแรกที่ท่านใช้บัตร เรามาندوق อ้าว...แล้วเงินของเราก็มีทำไมไม่เอาเงินของเรามาให้เราใช้ละ เลยกกลายเป็นว่าเอาเงินของเรามาให้เรารู้ คือเราต้องมีเงินประกันอยู่ถึงจะยอมออกบัตรให้เรา เงินเราก็มีค้ำชวยอยู่แต่ไม่เอาเงินที่ค้ำชวยอยู่มาให้เราใช้ แล้วเก็บค่า**อำนวยความสะดวกไปเหมือนบัตรเครดิตที่เอ็ม** มันไม่ใช่ แต่ว่าเอาเงินตัวนี้มาให้เรารู้ ทันทีที่เราดู

บัตริย์ก็คิดดอกเบียเราเดี่ยวนั้นเลย เรามิแต่เสียกับเสีย ได้อย่างเดียวคือความสะดวก อันนี้ลองมาคิดถึงว่าโลกข้างหน้าที่จะพาให้คนมาเป็นหนี้ตั้งแต่ยังไม่ทันจะรู้เรื่องอะไร แล้วก็จะมีแต่การอาศัยเครื่องมือต่างๆ อำนวยความสะดวกให้ แล้วลองคิดว่าคนเรามันจะเหลืออะไร ? คงหาตัวตนของตัวเองไม่เจอแล้วก็รอนรนอยู่กับมัน ปัจจุบันนี้เด็กๆ สมာธิสันมากเลย เพราะติดโทรศัพท์กดปุ่มเปลี่ยนไปเรื่อย โดยใช้รีโมทคอนโทรล เพราะฉะนั้น ความทรงจำหรือสมาธิสของเขาจะเป็นชิ้นๆ เหมือนตัวต่อจิ๊กซอว์อะไรอย่างนั้น ไม่สามารถที่จะรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ความจำและสมาธิสของเขาไม่ได้ปักมั่นอยู่กับเรื่องเดียว เพราะฉะนั้น เด็กสมัยนี้สมาธิสันมาก คุยเรื่องหนึ่งยังไม่ทันได้ครึ่งมันก็เปลี่ยนไป ๓ เรื่องแล้ว เมื่อมองตรงจุดนี้แล้วเราเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่ากลัวมาก คนอื่นๆ กลัวหรือเปล่าก็ไม่รู้ แต่เอาตมาเห็นว่ามันน่ากลัวจริงๆ ก็เลยคิดว่า**ภยตูปัญฐานญาณ**นี้ เห็นเป็นโทษเป็นภัย เป็นสิ่งที่น่ากลัวน่าจะดูในลักษณะนี้ ลองดูบ้างแล้วอะไรจะเกิดขึ้นถ้าอยู่ๆ เกิดพายุสุริยะ ขึ้นมาเป็นประเภทพายุแม่เหล็ก ลบข้อมูลเกลี้ยงไปเลย คอมพิวเตอร์ทุกตัวเดี้ยงพร้อมกัน โลกทั้งโลกจะไปรอดไหม ? เอาตมาซื้อพิมพ์ดีดไปนั่งตีตีบอกแป๊กๆ แล้ว**ท่านกอล์ฟ** ก็ว่า อาจารย์จะซื้อคอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ขนาดไหนก็มีปัญญาซื้อ ทำไมเอาพิมพ์ดีดเก่าๆ มากเลย พิมพ์ดีดไฟฟ้าก็ไม่เอา เลยบอกว่าแล้วถ้าไฟดับละมีพิมพ์ดีดรีเปลา แต่กูพิมพ์ได้ แต่ทุกวันนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าเราวางโลกหรือเปล่า ? ไฟฟ้าดับคุณทำได้ไหมละ ? คุณมีคอมพิวเตอร์ แล้วพิมพ์ดีดเอาตมาพิมพ์ได้ ถึงไม่มีพิมพ์ดีดก็เขียนเอาได้

การถือมงคลตื่นข่าวเป็นวิสัยของปุถุชน อย่างที่โบราณบอกไว้ว่า **ตื่นข่าวตื่นควาย พอรังได้ ตื่นคนรังไม่ไหว** อันนี้พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้ว่า **บุคคลที่เริ่มเข้าใจความเป็นพระโสดาบันจะไม่ถือมงคลตื่นข่าว** คือกำลังใจเขายึดมั่นกับพระรัตนตรัยที่เป็นคุณ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จริงๆ **จะยึดในตัวธรรมะ ยึดในตัวคุณพระรัตนตรัยที่เป็น ส่วนของนามธรรม จะไม่ยึดตัวบุคคล** ตัวบุคคลท่านก็ให้ความเคารพบูชา กราบไหว้ บูชาตามปกติ แบบเดียวกับหลวงพ่อดีดทำซุงท่าน ถึงเวลาท่านบอกว่าพระองค์นั้นดี พระองค์นี้ดีให้ไปหา ไปกราบไปทำบุญไปขอขมากรรมของท่านมา แต่จริงๆ ยังยึดหลวงพ่ เป็นหลักแน่นแฟ้นอยู่ในใจของเรา ไม่ได้ไหลตามเขาไป การถือมงคลนั้นนี้ก็แยเหมือนกัน ไม่กี่วันก่อนแห่ไปขอหอยแม่พวงกันซะจนผืนนอนหลับหรือเปล่าก็ไม่รู้ นั่นแหละตื่นข่าวคน ตายไปตั้งนานแล้ว การตื่นข่าวมีทั้งดีและไม่ดีคือถ้าเข้าไปในสถานที่ดีที่ถูกต้องมันก็เป็น คุณแก่ตัวเขา ถ้าไปในสถานที่ที่เขาหลอกลวงหวังจะเอาประโยชน์จะเอาอะไรจะพลอยเสีย ไปเลย...ลำบาก

ถาม : เหมือนคนสมัยนี้คนเขากำลังมีคนรุ่นใหม่ไฟแรงเสาะแสวงหาสิ่งที่จะอยากยึดเหนี่ยวสะเปะสะปะ เขาไม่รู้อะไรจะไปทางไหนดี แต่เขาเห็นมีใครบอกอะไรเขาก็รีบไป อยากจะพบอยากเจออยากจะทำอะไรหรือเปล่า ?

ตอบ : บางที่เหมือนอย่างกับไปดูสมบัติมหาเศรษฐี คนนั้นรวยเท่านั้น คนนี้รวยเท่านั้น มีสมบัติอย่างนั้นก็มีสมบัติอย่างนี้ ไปชื่นชมกับเขา แต่ถ้าตัวเองไม่ตั้งหน้าตั้งตาทำเพื่อให้ตัวเองมีสมบัตินั้นขึ้นมา ประโยชน์นั้นก็น้อยเต็มที สำคัญอยู่ตรงที่ว่าตัวเองเมื่อไปดูไปรู้ไปเห็นแล้ว ยึดเอาปฏิบัติทานนั้นมาปฏิบัติเพื่อให้ตัวเองมีสมบัติเช่นนั้นบ้างหรือเปล่า ? ไปเฉยๆ ประโยชน์มันน้อย ไปแค่นี้เห็นได้ว่าเขารวยจังเลย

ถาม : ช่วงนี้เห็นว่าที่อินเดียเขาอพยพกัน ?

ตอบ : ปล่อยมันเหอะ

ถาม : อันนี้คือหนึ่งในสงครามใหญ่หรือเปล่านั้น ?

ตอบ : มันมีส่วนด้วยกันทั้งนั้น แรกๆ จะเป็นจุด แต่พอนานๆ ไป ต่างคนต่างมีพวกมัน ก็เริ่มขยายตัว

ถาม : ก็คือมองๆ แต่อิสราเอล ที่ไหนได้กลายเป็นอินเดีย ?

ตอบ : ไม่ต้องไปกังวลมากหรอกจะ ยังไงๆ เขาก็ย้อนกลับชีวิตอยู่แล้วแหละ เพราะว่า ถ้าพันเมษายนปีหน้าไปได้ ภาวะสงครามใหญ่จะไม่มี มันพันเกณฑ์ไปแล้ว ตอนแรกสงสัยว่าเกณฑ์จะเกิดสงครามใหญ่ตั้ง ๓ ปี ๔ ปีมาแล้ว ทำไมยังไม่เกิดสักที กว่าจะรู้ว่า กุศโลบายก็คือว่า ถ้าสามารถดึงถ่วงจนกระทั่งเลยเวลามันจะไม่เกิดอีก เพิ่งจะมาเข้าใจเอาตอนนี้เอง

ถาม : แล้วอย่างนี้พุทธทำนายจริงๆ แล้วเพื่อที่จะ...?

ตอบ : นี่ก็ฝีมือพระองค์อีกแหละ เพื่อที่จะช่วยกันยื้อให้มันผ่านไป

ถาม : ที่ผ่านมาก็คือขึ้นอยู่กับการยื้อ ?

ตอบ : พยายามดึงเกมสีให้พันเวลาไปเหมือนกับให้มันสิ้นอายุรัฐบาล ถึงเวลาสิ้นอายุรัฐบาลนี้ก็ไม่มีสิทธิ์จะนั่งเสวยสุขอยู่อีก ก็ไปให้พันหน้า เราก็กินใหม่ ลักษณะเรื่องของกฎของกรรมก็เหมือนกัน ถ้ามันพันวาระ พันเวลาก็รอรอบใหม่ เป็นอันว่าตอนนี้ช่วงนี้ก็พันไป

ถาม : มีเชื่อว่าต้องเกิดก็ต้องเกิด สามารถจะ...?

ตอบ : สิ่งที่มาแลกเปลี่ยนถ้ามีน้ำหนักเพียงพอก็ได้จะ

ถาม : อย่างนี้อาจต้องขึ้นอยู่กับใครอย่างนั้นหรือคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ซะ อยู่ที่เราเราต้องทำความดีให้มากๆ เอาความดีมาแลก ในเมื่อเอาความดีมาแลกกำลังบุญที่สูงถึงแม้จะทำน้อย แต่กำลังสูงมีค่าเหมือนกับเพชร เอาไปแลกสตาจค์ได้เป็นเซ่ง

ถาม : ต้องทำความดี ?

ตอบ : ปัจจุบันนี้มันไม่ค่อยได้ทำ ไหลตามกระแสบอลไปหมด

ถาม : มีคนนั่งสมาธิแล้วเห็นเป็นเงาดำๆ ?

ตอบ : พวกนั้นเป็นฝ่ายอุกุศล ฝ่ายไม่ดี คือพลังงานที่เราทำ ไม่ว่าจะเป็นที่หรือเป็นชั่ว ไม่ได้สูญหายไปไหน มันสะสมตัวของมันอยู่ ในเมื่อสะสมตัวพอมากเข้าๆ ถึงวาระถึงเวลา ก็จะแสดงผล ถ้าหากพวกอยู่ต่างจังหวัดเข้ากรุงเทพฯ มาหนึ่งถึงสองได้ชัดเลย ต่างจังหวัด เรืองรัก โลก โกรธ หลง ยิ่งเบาว่ายิ่งน้อยกว่า พอทรงอารมณ์ดีๆ มาอยู่กรุงเทพฯ พักเดียวโดนเบียดคั่งไม่เป็นท่าเลย คือลักษณะอย่างนี้กำลังงานส่วนนี้ก็จะคอยซ้ำเติมบุคคลที่รัก โลก โกรธ หลง อยู่แล้วให้เป็นยิ่งๆ ขึ้นไป ขณะเดียวกันก็จะคอยทำให้พวกที่เขาทรงอารมณ์เอาไว้แล้วดีๆ แต่ว่ายังไม่มั่นคงพั่งได้ คราวนี้คนทั่วไปถ้าอยู่ในศีลในธรรม รักชั่วกลัวบาป มีสิทธิอดตั้ปะะ ก็ไม่มีปัญหาเท่าไร แต่ถ้าไปเจอพวกระดับผู้นำประเทศให้ผลต่อคนทั้งประเทศหรือคนทั้งโลกได้ ขณะเดียวกันว่าบังเอิญพลังงานส่วนนี้ชักนำให้เขาขาดสติสัมปชัญญะ เกิดก่อสงครามขึ้นมามันจะเป็นเรื่องที่น่ากลัว

ถาม : ตอนที่เคยฟังตอนเกิดสงครามโลก แมซีจันทร์เพ็ญ นกยูง นั่งแล้วเป็นอานุกภาพ เป็นไปได้ไหมคะ ?

ตอบ : มีส่วนที่เป็นไปได้ เพราะอย่างที่ท่านบอกไว้ว่าถ้าวาระสงครามจริงๆ บรรดาผู้ที่มีฤทธิ์ มีอภิญญา ไม่ว่าจะเป็พระเจ้าหรือว่าขรรษาส ถึงเวลาต้องเป็นที่พึ่งของคนในส่วนที่ตนเองรับผิดชอบ คือในเขตที่ตัวเองอยู่ อย่างน้อยๆ ก็เป็นที่พึ่งเขาต้องให้ความปลอดภัย ถ้าอย่างพระถ้าโยมไม่ปลอดภัย ใครจะใส่บาตรให้กินล่ะ เลยกลายเป็นว่าถึงเวลาถึงวาระนี้ มันจะรู้เองแหละว่าใคร เตียวเขาก็โผล่มาเอง ได้แต่ภาวนาว่าภายใน ๒ เดือนนี้ให้มันพ้นๆ ไปเหอะ สายขนวนมันสั้นจ้งเลย จวนจะระเบิดเต็มที่แล้ว มิถุนายน กรกฎาคม คนมันเยอะงะ ก่อสงครามให้มันตายเหลือน้อยๆ หน่อย

ถาม : สงครามนี้เป็นกรรมของโลกหรือเป็นกรรมของคน ?

ตอบ : เป็นเฉพาะตนของใครของมัน แต่ว่าถ้าเป็นกรรมใหญ่ที่ร่วมกันทำมา อย่างเช่นว่า ในอดีตเคยไปตีบ้านตีเมืองใครเข้ามา ถึงเวลาต้องชดใช้ก็ต้องใช้พร้อมๆ กัน

ถาม : อย่างนี้ต้องจ่ายค่าชดเชยก็ปีในการตีบ้านตีเมืองใครมา ?

ตอบ : ของเราไม่ได้ไปตีเมืองเขาอย่างเดียวนะ ถึงเวลาก็เลี้ยงดูให้สุขให้สบาย ถึงเวลาเราก็ช่วยเขาบูรณะซ่อมแซมอะไรขึ้นมา ถ้าปากหน้อยแล้วก็สบาย

ถาม : กลัวจะเกิดสงคราม ?

ตอบ : ไม่ต้องกลัว คิดว่ามันเกิดแน่แต่ถ้าไม่เกิดก็กำไร

ถาม : คิดว่าประเทศไทยจะโดนเยอะไหมคะ ?

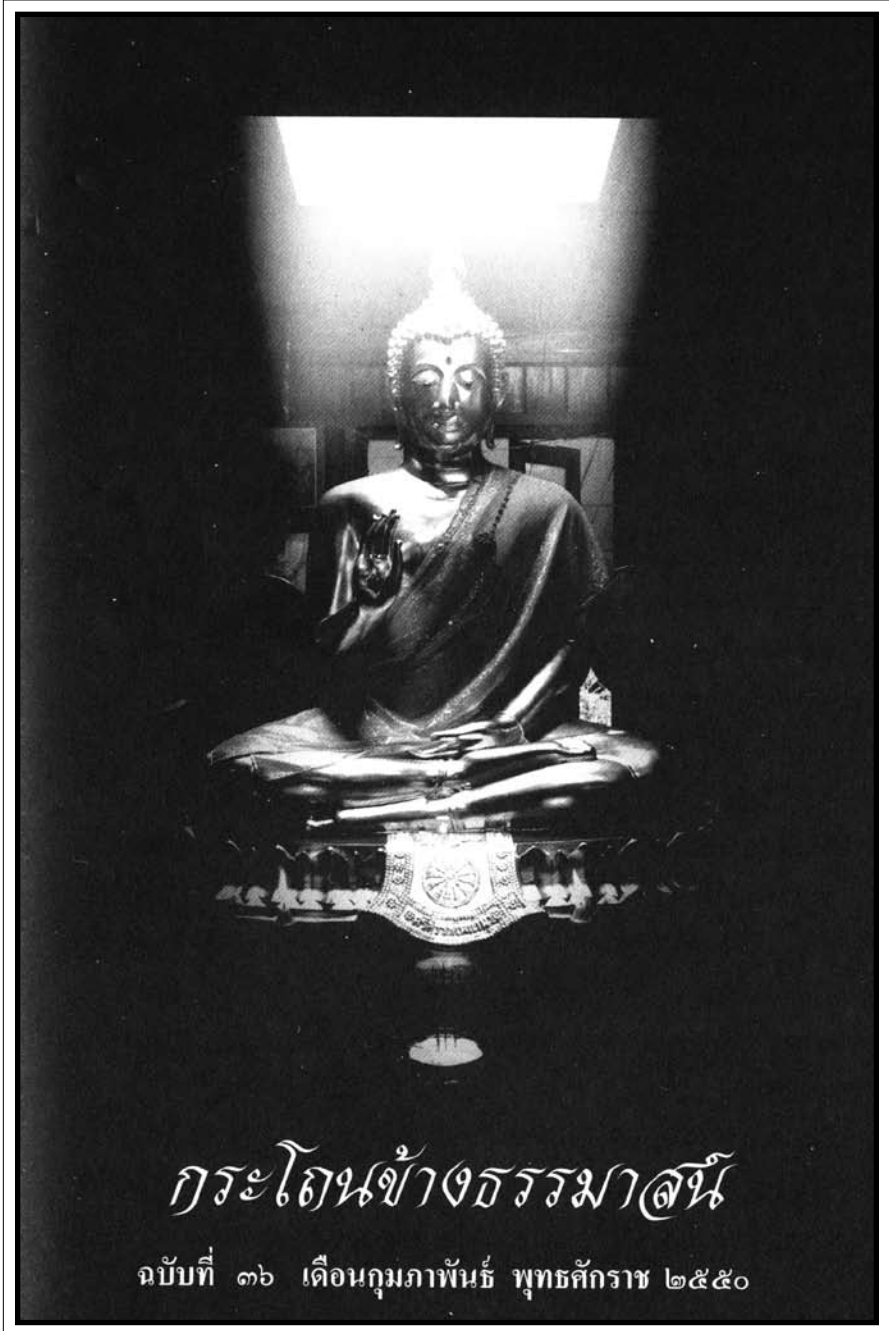
ตอบ : ไม่ถึงกับทั่วประเทศ (พูดเล่น) ของเรามันสำคัญแค่ภาคใต้ ถ้าคุมภาคใต้ได้จุดอื่นก็ไม่ค่อยมีอะไร

ถาม : ถ้าการที่เราพยายามที่จะละนิวรณ์ ละกิเลส บางทีมันก็ท้อถอยในเรื่องของแต่ละคนจุดของการที่จะจับกำลังใจไม่ให้ท้อถอยไม่เหมือนกัน ?

ตอบ : ไม่เหมือนกัน มันขึ้นอยู่กับกุศโลบายส่วนตัวของแต่ละคน เป็นอย่างไร ท้อได้ แต่ห้ามถอย ถ้าถอยเมื่อไหร่เราจะแพ้ยาวไปเลย เรื่องของกำลังในการต่อสู้กับกิเลสมัน เหมือนกับว่ายน้ำทวนน้ำ ถึงแม้จะไม่ได้ระยะทางเพิ่มขึ้นให้ว่ายอยู่กับที่ก็ยังมีดี ถ้าหมดกำลังใจ เมื่อไหร่มันไหลยว ตานี้เอาคืนได้ยากมาก เพราะกระแสโลกมันแรงกว่า ถึงเวลา ตะเกียกตะกายขึ้นมาอย่างดีก็แค่เดิม แล้วก็หมดแรงปล่อยลอยตามน้ำไปอีก สรุปแล้ว ขยันมากทำได้แต่งงาน แต่ไม่ได้ผลงานเพิ่มขึ้นเลย เพราะฉะนั้น มันสำคัญตรงจุดที่ว่าเรา ทำได้แล้วต้องรักษากำลังใจของเราให้ทรงตัวเอาไว้ พอกำลังใจมันทรงตัว เราทำต่อ มันเท่ากับเราก้าวขึ้นหน้าไป ปัจจุบันที่เจอร้อยละ ๙๙ ก็คือลูกจากการภาวนาแล้วก็เลิก เลย มันต้องรักษาอารมณ์ที่ได้ในตอนภาวนาให้อยู่กับเราให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพื่อความเคยชิน การที่จิตจะละ รัก โลก โกรธ หลง พอมันชินนานๆ เข้า รัก โลก โกรธ หลง มันหมดกำลังลงเราก็ชนะเหนือมันได้

พระพุทธไสยาสน์ วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๖ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

๕๔. แหวนจักรพรรดิ

ปลายปี ๒๕๒๙ มีผู้นำเพชรที่ขุดได้ที่ เขาพระงาม จ.ลพบุรี มาให้หลวงพ่อดู เป็นเพชรที่เปอร์เซ็นต์เนื้อสูงมาก เกือบจะเป็นเพชรแท้อยู่แล้ว อาตมาลองกรีดกระจกดู ผลคือ ตูกระຈกฟงไปเลย..!

หลวงพ่อกถามว่า ถ้าต้องการเป็นจำนวนมาก เพื่อจัดสร้างเป็นวัตถุมงคล จะหาให้ได้หรือไม่?...? เขาบอกว่าได้ พวกเราต้องการทราบว่าจะสร้างเป็นอะไร ในที่สุดก็ออกมาเป็นแหวน มีชื่อว่า “จักรพรรดิ”...

ในพิธีพุทธาภิเษก หลวงพ่อเล่าเหตุมหัศจรรย์ให้ฟังว่า การปลุกเสกทุกครั้ง อาณาภพที่คัลมลงบนวัตถุมงคล จะเป็นละอองแก้วบางๆ เท่านั้น แต่คราวนี้ประกายแก้วหนาที่บจนมองไม่เห็นโต๊ะหมู่บูชาเลย...

ยิ่งกว่านั้นคือ หลวงพ่อเริ่มพิธีหลังสามทุ่ม พอหลับตาลงจิตก็รวมดิ่งเป็นหนึ่งเดียว รู้สึกว่าเดี่ยวเดียว แต่พลีมีตาขึ้นมา ตีสี่พอดี...! คืบต่อมาเริ่มเหมือนเดิม ลีมีตามาตีสาม...! ท่านบอกว่าเหมือนนั่งครู่เดียวจริงๆ...

“ตั้งแต่ป่วยมาหลายปีแล้ว เพิ่งมีครั้งนี้แหละ ที่จิตรวมตัวได้เต็มอัตราขนาดนี้...” เรื่องอาณาภพไม่ต้องพูดถึง ปกติบ่อยครั้งที่หลวงพ่อกะกล่าวถึงสรรพคุณของวัตถุมงคล แต่คราวนี้ท่านบอกว่า “พระควรจะมีติดตัวไว้...”

พระเจ้าจักรพรรดิสามารถเลี้ยงคนทั้งโลกได้อย่างไร ต่อไปภายหน้า หากพระองค์ย้ายแยกกันไป เป็นผู้นำแก่หมู่ชนที่ใด จะได้เลี้ยงดูญาติโยมและศิษย์ทั้งหลายได้ ไม่มีการอดอยากขาดแคลน เหมือนพระเจ้าจักรพรรดินั้นนั่น อยากได้นะอยากรอยู่ แต่ราคามันแพงนะซี...

เรือนแหวนเป็นทอง ใต้ท้องแหวนสลักนามหลวงพ่อในขณะนั้น คือ “พระสุธรรมยานเถระ” หัวแหวนเป็นเพชรเรียงสามเม็ด เม็ดใหญ่อยู่กลาง เม็ดรองอยู่สองข้าง เพชร

นี่มีเทวตารักษาเม็ดละ ๑ องค์เลยเลยทีเดียว...

“พระ” ท่านให้กำหนดราคาสามเท่าของราคาทองคำ เพื่อนำเงินส่วนกำไรไปสร้างวิหารแก้วร้อยเมตร ราคาทองประมาณ ๒,๒๐๐ บาท สามเท่าก็ตก ๖,๖๐๐ บาท นับว่าแพงมาก จัดเป็นวัตถุมงคลราคาแพงที่สุดเท่าที่หลวงพ่อกเคยมีมา ตั้งแต่ต้นจนปัจจุบัน เพราะปกติราคายืนพื้นที่ ๑๐ บาท...!

แต่แปลก...ราคาแพงปานนั้น คนกลับแย่งกันจองเหมือนได้เปล่า จ่ายมัดจำก่อน ๒,๒๐๐ บาท ของจะได้เมื่อไรก็ไม่รู้? ขนาดนั้นบัญชีรายชื่อยาวเหยียด และมีไม่น้อยที่สั่งหลายวง จะเผื่อคนอื่นหรือของตนเองก็ไม่อาจจะทราบได้...

สำหรับพระนี้นับว่าน่าเห็นใจ จะหารายได้มากมายแบบนี้มาจากไหน หลวงพ่อกเลยอนุญาตพิเศษ คิดราคาทุนเฉพาะพระ คือ ๒,๒๐๐ บาท สั่งได้อีกแค่ ๑ วงเท่านั้น ใครสนใจสั่งให้รีบสั่งก่อนใช้สิทธิ์แทนเป็นอันขาด ผู้ใดสวมสิทธิ์เจออาบัติปาราชิก...!

อาตมาได้รับความเมตตาจากน้องสาวคนเล็กของ หลวงปู่มหาอำพัน คือ น้านิล (คุณนิลประไพ บุญ-หลง) น้านิลท่านสงสารพระจะพอมตายซะก่อน เลยช่วยจ่ายค่าแหวนให้ นับเป็นพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้...

ตั้งแต่ได้แหวนจักรพรรดิมา เรื่องลาภผลมีความคล่องตัวจริงๆ อาตมาสามารถถวายสังฆทานชุดละ ๑ พันบาท ได้ไม่ต่ำกว่าเดือนละชุดบางเดือนถึง ๔ - ๕ ชุด และยังการทำบุญอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วน เรียกว่าถ้าสะสมเงินเป็นซะหน่อยเดียว แค่นี้สองปีก็รวยอ้อแล้ว...!

อาตมาดีดวงสมพงษ์กับผีมาก ไม่ว่าจะไปไหนเป็นต้องถูกผีหลอกเสมอ กลางปี ๒๕๓๐ อาตมาย้ายมาเข้าเวรหน้าตึกของหลวงพ่อกจำต้องย้ายที่อยู่จากป้อมตะวันออกมาพักที่ตึกกองทุนผิงวัดเก่าแทน...

ตึกกองทุนนั้น เดิมเป็นที่ตั้งของกุฏิเจ้าอาวาสองค์ก่อน หลวงพ่อกทำตะกรุดแจกคนแย่งกันรับจนกุฏิพัง หลวงพ่อกเลยสร้างใหม่ กลายเป็นตึกกองทุนในปัจจุบัน เคยเป็นที่หลวงพ่อกรับแขกอยู่ระยะหนึ่ง มีชื่อเสียงทางผีดูเป็นพิเศษ...ฮ่า...!

มีใครงระดุกเก่าๆ อยู่ในตึกโรงหนึ่ง อาตมาเห็นไม่มีใครสนใจเลยเอาไปไว้ในห้องด้วย ผลคือคุณเธอมาหามาหะซี...! ยิงดีที่มาแบบสวยงาม รายต่อมาก็คือนาฬิกาปลุกประจำตัว ถ้าถึงเวลากรรมฐานแล้วยังนอนละก็ เคยหวดอาตมาด้วยกระบองจนดาวกระจายว่อนมาแล้ว โหดซะมัดเลย...!

อีกรายมาเป็นชุด เป็นพวกหมอลัลยกรรม หามศพเข้ามาวางข้างๆ อาตมาจัดการผ่าอูตลุด หั่นให้ดูทีละชิ้น ทีละชิ้น เลือดนองพื้นไปหมด กลิ่นคาวแทบอาเจียน พอทนไม่ไหว แยกย้ายวิ่งไปทั้งกลุ่ม...เฮ้อ...รอดตายไปที...!

โดนแบบนี้ไม่ว่ากันหรอก ถือว่ามาดี มาช่วยให้เข้าถึงธรรมเร็วขึ้น แต่ไอ้ประเภท

ที่มาร้ายนี่ซิ โดนเข้าที่เข็ดไปนานเลย ตอนนั้น อาตมาตื่นมาภาวนาตอนตีสาม พอถึงตีห้า ซักเมื่อ เลยคิดจะนอนภาวนาแทน...

พอเอนตัวลง ดึงผ้าห่มคลุมอก ผีผู้หญิงตัวเล็กๆ ขนาดเล็ก ๕ - ๖ ขวบ กระโดด ตีผ้าขึ้นมาเลย คว่ำคออาตมาได้ ก็ตั้งหน้าตั้งตาบีบ...บีบ...บีบ...ไม่รู้ว่าโกรธแค้นกันมา แต่ปางไหน เห็นตัวเล็กแค่นั้นมือหนักชะมัดญาติ อย่างกับถูกบีบด้วยคีมเหล็กก็ไม่ปาน...!

อาตมาตื่นเท่าไรก็ไม่หลุด ลมหายใจเหลือนิดเดียว จะขาดใจอยู่รอมร่อแล้ว นึกขึ้นมาได้ว่า เราพกแหวนจักรพรรดิอยู่ในกระเป๋ายังสะอោះ ยายผีนี่นั่งทับแหวนอยู่เลย ทำไมแหวนถึงไม่ช่วยเราละ...?

พอดคิดว่าทำไมแหวนไม่ช่วยเท่านั้นเอง ก็มีประกายสว่างวาบอย่างกับฟ้าแลบ สีขาวเจิดจ้าหมุนคว้างเต็มไปทั้งห้อง ยายผีเด็กและองค์รักษ์ที่ยืนประจำสี่มุมห้อง ปันเป็น ผุยผงแหลกราญไปในพริบตา...!

ไอ้โฮ...! อานุภาพแหวนจักรพรรดิ รัยกาลถึงปานนี้เขี้ยวหรือ...? ยายผีนั้นจะ แผลงหาซากไม่เจอขนาดไหนก็ช่างเออะ สมน้ำหน้ามันเลือกมาบีบคอเรา แต่องค์รักษ์ทั้ง สี่นั่นซิ...เทวดาทังนั้นนะ...!

อาตมากำหนดจิตเรียกสักเท่าไร สิ่งครักษ์ก็ไม่เห็นกลับมา แม้จะจตุรูปขอขมาก็ แล้ว สัญญาว่าจะไม่แผลงใช้แหวนจักรพรรดิอีกก็แล้ว หายเงียบเรียบร้อย คงหลบไปรักษา ตัวกระมัง...? ถ้าเป็นคนคงเจ็บปางตายทีเดียว...

จากวันนั้นมาจนถึงวันนี้ สามปีเข้าไปแล้ว จะหาผีสักตัวมาแค้นพานที่ตีกองทุหนัก แสนยาก ไธ...เขาผิดไปแล้วจริงๆ ...ขอร้องละ...กลับมาเออะนะ คราวนี้จะอัดหนักขนาด ไหนก็ยอมละ...ช่วยกลับมาหลอกที่เออะ...ผีจำ...!

๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

๕๕. ปลุกตัวเอง

ตอนเด็กอยู่นั้น ทางบ้านของอาตมา เขามีการปลุกตัวเองในหลายรูปแบบ ไม่ใช่ การปลุกให้ตื่นจากหลับนะจ๊ะ หากแต่เป็นการทดสอบเครื่องรางของขลังว่า มีอานุภาพ เป็นประการใด และการปลุกอีกแบบหนึ่ง เป็นการกระทำเพื่อคุณรอก - สวรรค์...

การทดสอบอานุภาพของขลังนั้น เขาจะให้คนที่ต้องการทดลองกำของขลังชิ้นนั้น ไว้ ภาวนาคาถาอะไรก็ไม่ทราบ เห็นหลับตาเคยไปครู่หนึ่ง แล้วร่างกายจะค่อยๆ สั่น แร้ง ขึ้น...แรงขึ้นเรื่อยๆ จนบางทีกระโดดโครมๆ เรือนแทบทรุด...!

บางรายไปสักมาจากอาจารย์ดังๆ มีการทดสอบด้วยการปลุกตัวบ่อยๆ นัยว่าเพื่อ

เพิ่มความขลัง ก็ปลุกขึ้นดี แต่เวลาผีเรื่องกัน เห็นถูกเหยียบหามาเหมือนกัน ได้ยินว่า ถ้าไม่ใช่ครูเพลอหลับ ก็คงเป็นว่าของมันขึ้นแต่เวลาปกติจนชิน ถึงเวลาถูกเจินเกิดถ่าน หมด เลยงอมพระรามกลับมา...!

ส่วนการปลุกตัวเพื่อคุณกร - สวรรค์นั้น เขามักจะทำกันเวลาผีคนตาย และทำกันในหมู่คนจีนเป็นส่วนใหญ่ ดูวิธีการคล้ายกับการเข้าทรง พอสิ้นได้ก็คราวนี้อยากรู้ว่านรก - สวรรค์ เป็นอย่างไร ญาติพี่น้องตายแล้วไปไหน เข็มยามได้เลย...

บางคนปลุกแรงไปหน่อย เขามือต็อกหรือหน้าขาตัวเองจนเข้าไปหมด มาภายหลัง อาตมาเห็นการฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลังของ “หลวงพ่อ” แล้ว เหมือนกับการปลุกตัวแบบนี้เปียบเลย ของจีนกับไทยทำไมเหมือนกันได้ก็ไม่รู้...?

วันหนึ่ง...หลวงพ่อรับแขกที่ศาลานวราชพิตร ท่านได้เล่าเรื่องที่ท่านทดลอง คาถาหัวใจปลาไหลเผือก โดยให้เด็กอายุ ๔ - ๕ ขวบภาวนาคาถา พอคาถาขึ้นก็ให้ผู้ใหญ่ช่วยกันจับ ปรากฏว่าผู้ใหญ่ ๕ - ๖ คน จับไม่ติด เด็กมันลื่นเป็นปลาไหลจริงๆ...

เอ๊ะ...น่าเล่นนี่ อาตมาจึงกราบขอคาถานี้กับหลวงพ่อ ท่านบอกว่า “ไม่ได้...ลูกข้าหนีเขากี่ชายหน้าหมด มันต้องสู้ถึงจะใช้ได้...! เอาคาถาหัวใจหนูมาน ดึกว่าลูก ถ้าทำขึ้นต่อให้มาเป็นร้อยก็สู้เขาได้สบาย...”

แล้วหลวงพ่อก็เล่าสรรพคุณคาถาหัวใจหนูมานว่า สมัยท่านอยู่ตลิ่งชัน ท่านกับเพื่อนเห็นกับตา หมอแผนโบราณท่านหนึ่ง รักษากำหนัทธิพลแล้ว คำรักษาไม่ได้ไม่ว่าแต่คำบูชาครูต้องมี เมื่อกำหนัไม่ให้ก็ใช้ลูกศิษย์มาทวง...

เงินบูชาครูไม่กี่สตางค์ แต่คนพาลซะอย่าง นอกจากจะไม่ให้แล้ว ยังสั่งลูกน้องรุมตีเขาอีก เบรียงเดียวจากคมแฝกไม้จริง ไอ้หนุ่มลูกศิษย์คุณหมอก็บลิวติดรั้ว พอไม้สองซ้าตุ้มเข้าให้ ก็ได้เรื่องทันที...!

ร่างที่ตามปกติต้องม่อยกระลอกแน่นอน กลับหมุนควับกลับมาพร้อมกับซอไม้ไผ่ที่ถอนจากรั้ว ตะลุมเข้ากลางหมู่ศัตรู ตีกระจุยเลย ผลัวะไหนผลัวะนั้นไม่มีพลาด ฝ่ายตรงข้ามตีมาเท่าไรหลบได้หมด ลิงที่ว่าไวยังอายุ...!

หลวงพ่อกับเพื่อนที่เตรียมช่วยก็เลยได้แต่ยืนดู พอนวดลูกน้องกำหนัหมอบกระแดตีแล้ว ไอ้หนุ่มก็ทวงคำบูชาครูซะใหม่ คราวนี้กำหนัรีบให้แะ ไม่งั้นร่างที่นอนหาระเบียบไม่ได้บนพื้น คงเพิ่มกำหนัผู้ยิ่งใหญ่อีกคนแน่ๆ ...!

พอตามไปถามดูก็ถึงบางอ้อ ไอ้หนุ่มบอกกับหลวงพ่อและเพื่อนว่า พ่อหมอทราบอยู่แล้ว ว่าถ้ามาต้องผีเรื่อง เลยให้เขาปลุกคาถาหัวใจหนูมานจนขึ้นดีแล้วค่อยมา พอลูกน้องกำหนัรุมตี ผลก็เป็นอย่างที่เห็นนั่นแหละ...

อีกครั้งหนึ่ง...หลวงพ่อกับเพื่อนได้รับคำสั่งให้ไปปราบโจรที่ไหน อาตมาจำไม่ได้แล้ว พอตีฝนตกก็เลยเข้าไปนั่งหลบฝนในร้านกาแฟ ในนั้นมีเจ้าถิ่น ๓ - ๔ คนเมาเหล้า

ตาขวางอยู่ก่อนแล้ว แต่หลวงพ่อก็ไปหลายคนเขาก็ไม่กล้าเสียง...

สักครู่ก็มีหนุ่มต่างถิ่นเดินตากฝนมา ขอซื้อเหล้าดื่มแก้หนาวถ้วยหนึ่ง แล้วออกเดินทางต่อ บรรดาเจ้าถิ่นเห็นเหยื่อมาเดี่ยว ได้โอกาสระบายความคลั่งของตน ก็ถือไม้คมแฝกบ้าง ตะพดบ้าง ไล่ตี...

หนุ่มต่างถิ่นวิ่งหนีแต่ไม่พ้น โดนพาดตุ้มเข้าท้ายทอยตะครุบกับแน่นิ่ง อีกรายหวดซ้ำที่กลางหลัง อย่างกับปาฏิหาริย์...ไอ้หนุ่มต่างถิ่นแดงติดไม้ขึ้นมา หันหน้าจุมุกชนกับคนตีแล้วหันหลังเดินไปหน้าตาเฉย...!

คนตีทรุดฮวบคว่ำกับพื้น เพื่อนๆ พลิกตัวหงายขึ้นมาแล้วครางชื่อ...! แก้วจากสะตือถึงคอหอย ไอ้หนุ่มต่างถิ่นชักมีตเห็บแทงเอาเมื่อไรดูไม่ทัน ตายขาดชนิดไม่ได้ร้องซักแอะ ถ้าตามไปอีกก็คงตายหมดแน่ๆ ...!

“ลักษณะโดนซ้ำแล้วสวนทันที คือลักษณะของคนเล่นคาถาหัวใจหนูมาน ถ้าซ้ำของจะขึ้น คราวนี้ทั้งไวทั้งเหนียวมาเท่าไรก็ไม่เหลือ...” “แล้วถ้าไม่ซ้ำล่ะครับ” “ก็น้ำค้างตกนั้นแหละถึงจะฟื้น” โอ้...แบบนี้ไม่เอาละครับ...

เกิดทำคาถาขึ้นตี ถูกเพื่อนแกล้งเตะเบาๆ ก็ไปพื้นเากกลางดึกแบบนี้ไม่ไหวครับ...เอาคาถาอื่นดีกว่า หลวงพ่อก็หัวเราะชอบใจ บอกวิธีเล่นสนุกวิธีใหม่ เป็นการปลุกตัวเองแบบทดสอบอานุกาฬวัตถุมงคล...

ให้เอาของกำไว้ในมือ ทำใจสบายๆ ว่าคาถา “**สุนัขขัดตั้ง สุ่มังคะลัง**” ไปเรื่อย ถ้ากำลังใจได้ที่ของจะขึ้น อาการที่แสดงออกจะทราบได้ทันทีว่าของขึ้นนั้นทำมาด้านไหน จะเป็นมหาอุตม์ คงกระพันชาตรี หรือ เมตตามหานิยมก็สังเกตเอา...

เอาตามได้คาถาและวิธีการมาแล้วก็ลองทันที เอาพระของหลวงพ่อก็ใส่มือ ทำใจสบายๆ ว่า **สุนัขขัดตั้ง สุ่มังคะลัง** ไปเรื่อยประมาณ ๓๐ นาที ก็ได้เรื่อง มือมันค่อยๆ สั่น จากเบาเป็นแรงขึ้นเรื่อย จนตอกตัวเองดังป๊าปๆ เลย...!

อยากจะหยุดก็หยุดไม่ได้ พอบังคับหยุดมันเหมือนมีแรงฝืน ดึงมือเราไปเขย่าจนได้ เหนื่อยแทบขาดใจ พอคืนหลุดเอาพระออกก็หยุดสั่น พอจับพระใหม่ก็สั่นทันที ต้องรีบวาง กลัวจะเหนื่อยตายซะก่อน...!

พอหายเหนื่อยก็ลองใหม่ คราวนี้ใช้**สมเด็จจวัดระฆัง** พอขึ้นปั๊บมือทั้งสองคล้ายมีคนดึง มันค่อยๆ พุงขึ้นฟ้า แทบจะหลุดเอาตัวลอยขึ้นไปทั้งตัว เอ๊ะ...? อานุกาฬไปคนละทางกันจริงๆ ลองกับพระของหลวงปู่บุดดา ปรากฏว่ามือทั้งสองค่อยๆ แกว่งไปทางซ้าย - ขวา อย่างช้าๆ ดูนี่มันวอลมาก ถ้าจับมือชะง่อนคงเป็นท่ารำไทยไปเลย แสดงออกถึงความเมตตาที่ชุ่มเย็นอย่างชัดเจน...

พอทำขึ้นคราวนี้จับองค์ไหนก็ขึ้นหมด ถึงขนาดนอนนั้นก็ตื่นโครมๆ ชะแล้ว ใจหนึ่งอยากลองภาวนาคาถาหัวใจหนูมาน อีกใจก็ค้านว่าอย่าดีกว่า ไปนอนให้เขาหาม มัน

ไม่เข้าทำเน และที่ไม่ลืมเด็ดขาดคือ จะไม่เปลวเอาธงมหาพิชัยสงครามมาปลุกเด็ดขาด
กลัวตายก่อนอายุขัย...!

นอนสั้นอยู่หลายวันจึงเข้าใจ ว่าอารมณ์ตอนนั้นเป็นแค่อุปจารณานเท่านั้น ถ้าเรา
กำหนดจิตให้สูงกว่านั้น อาการสั้นก็จะหายไปเอง แฮ่...กว่าจะเข้าใจก็นอนดินชะตึกแทบ
พัง เห็น้อยจะตายซัก...!

๗ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมมปญญ

๕๖. พระธาตุพระสีวลี

พระสีวลีเถระเจ้า เป็นพระอรหันต์เจ้าสมัยพุทธกาล ตามประวัติกล่าวว่า ท่านเป็น
โอรสของ **พระนางสพปวาสา** พระมารดาทรงครรภ์นานถึงเจ็ดปีก็บ่อีกเจ็ดวัน แม้จะทรง
ครรภ์นานเห็นปานนั้น แต่ความลำบากแม้แต่น้อยหนึ่งก็มิได้มีแก่พระมารดา มีหน้าซำ
พระมารดาจึงสมบุญบริบูรณ์ไปด้วยลาภสักการะเป็นอันมาก...

บุรพกรรมที่ทำให้ท่านต้องอยู่ในครรภ์นานถึงเพียงนั้น กล่าวไว้ว่าในชาติก่อนท่าน
เป็นพระมหากษัตริย์ ได้ยกทัพไปตีเมืองอื่น ทำการล้อมเขาไว้ตามคำแนะนำของ
พระมารดา เป็นเวลานานถึงเจ็ดปีก็บ่อีกเจ็ดวันเขาจึงยอมแพ้ มาในชาตินี้ท่านถึงต้องทน
อยู่ในครรภ์พระมารดาเป็นเวลาเท่ากันเพื่อใช้หนี้กรรม...!

ต่อมที่ท่านได้ฟังเทศน์จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีความเลื่อมใสจึงทูล
ขออุปสมบท เพียงมีตโกนจรตศีระะก็ได้โสดาปัตติผล ปลงผมเสร็จก็สำเร็จอรหัตผล เป็น
ผู้มีลาภสักการะยิ่งกว่าผู้ใด องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงตั้งไว้เป็นเอตทัคคะ
คือ เป็นผู้เลิศไปด้วยลาภ...

ความเป็นเลิศในด้านลาภผลของท่าน ปรากฏชัดครั้งองค์สมเด็จพระบรมศาสดา
พร้อมด้วยภิกษุ ๕๐๐ องค์ เสด็จไปเยี่ยม **พระเรวัตตะ ฌ ป่าไม้ตะเคียน องค์สมเด็จพระ**

สัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงถามทางจากพระอานนท์ พระอานนท์ทูลตอบว่า ทางตรงลำบาก ด้วยอาหารบิณฑบาต มีแต่คนมนุษย์เป็นจำนวนมาก มีระยะทาง ๖๐ โยชน์ ส่วนทางอ้อม สะดวกต่อการบิณฑบาต มีบ้านเรือนเป็นระยะไปแต่หนทางไกลถึง ๑๒๐ โยชน์...!

องค์สมเด็จพระบรมสัคตตรัสว่า “พระสิวลีมาด้วยหรือไม่...?” พระอานนท์ทูลว่า “มาด้วยพระเจ้าข้า” องค์สมเด็จพระบรมศาสดาจึงมีพระดำรัสว่า “อานันตะ ดูกรอานนท์ ถ้าสิวลีมาด้วยเราจะไปทางตรง...”

เมื่อองค์สมเด็จพระประทีปแก้วพร้อมด้วยภิกษุทั้ง ๕๐๐ เสด็จไปทางตรง บรรดา เทวดาทั้งหลายก็เฝ้าที่พักเป็นระยะๆ ไปตลอดทาง ๖๐ โยชน์ และนำอาหารมาถวาย เฉพาะพระสิวลี มีจำนวนมากพอที่จะถวายองค์สมเด็จพระบรมศาสดา และภิกษุทั้ง ๕๐๐ โดยทั่วถึงกัน...

บุรพกรรมที่ทำให้มีลาภมากนี้ กล่าวไว้ว่า ในชาติหนึ่งมหาชนทั้งหลายตั้งใจถวายทานต่อภิกษุสงฆ์เป็นอันมาก มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน ของทุกอย่างมีครบแล้ว ยกเว้นน้ำผึ้งสดเพียงอย่างเดียว ชนทั้งหลายจึงพากันออกหาน้ำผึ้งสด เป็นการใหญ่...

พระสิวลีในชาตินั้น เป็นชายตัดฟัน พอดีได้ผึ้งมาหนึ่งรัง ชนเป็นอันมากเหล่านั้น ขอซื้อ ให้ราคาถึงหนึ่งพันกหาปณะท่านก็ไม่ขาย แต่ขอร่วมทำบุญด้วย อานิสงส์การทำบุญปิดท้ายมหาลงฆทานด้วยน้ำผึ้งสดรวงเดียวในชาตินั้น บันดาลให้ท่านเกิดมาถึงพร้อมด้วยลาภสักการะทุกชาติ เทวดาที่นำอาหารมาถวาย คือชนทั้งหลายที่ได้ร่วมทำบุญในครั้งนั้นเอง...

“หลวงพ่” เล่าให้ฟังว่า คินหนึ่งท่านเจริญกรรมฐานอยู่ เห็นประกายสีเขียวทวนสว่างจ้าอยู่บนชื่อ มีเสียงบอกว่าขอมาอยู่ด้วย “หลวงพ่” ถามว่าเป็นใคร เสียงนั้นตอบว่า “ผม...สิวลี ครับ” รุ่งเช้าท่านขึ้นไปดูบนชื่อ พบพระธาตุพระสิวลีองค์หนึ่งจริง ๆ จึงเก็บเอามานูชาไว้...

เอาตามไต่ยินดังนั้นก็เกิดความ “อยาก” ได้ขึ้นมา อุตสาห์ไปค้นหาคาถาบูชาพระสิวลีมาท่อง คาถาก็นานจัง จึงตัดทอนเอาสั้นๆ แค่ว่า

“สิวลี จะ มหาเถโร เทเวตานุระกฤษิโต โสระโห ปัจจะยาทิมหิ อะหัง วันทามิ ดงสะทา มหาปุณฺญเ มหาลาโภ ภะวันตุ เม”

ท่องไปขอไป ขอให้ได้พระธาตุพระสิวลีมานูชา เวลาผ่านไปสามเดือน มีผู้นำพระธาตุพระสิวลีมาถวาย จากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม จากสามเป็นสี่ จนเอาตมาเห็นว่าได้มากแล้ว ขอแค่นี้ก็พอ...

เอาตามแบ่งปันพระธาตุพระสิวลีให้แก่นัน (นันทิญา) ๑ องค์ เกียง (มาลินี) ๑ องค์ พิวไล (วิไลวรรณ) ๑ องค์ เหลือไว้บูชาเอง ๑ องค์ แต่ไม่นานมานี้ได้มอบให้กับ

หัวหน้าสถานีวิจัยเพื่อรักษาต้นน้ำแม่กลองคือ คุณประเดิมชัย แสงคุ้มงษ์ ไปเสียแล้ว
เห็นที่ต้องท่องคาถาใหม่อีกตามเคย...

พระธาตุพระสีวลีเถระ มีลักษณะขรุขระ แบบที่ค่อนข้างเรียบมีลักษณะคล้ายเม็ด
มะละกอ แบบปานกลางคล้ายเม็ดพุทรา แบบขรุขระมากมีลักษณะคล้ายลูกยออ่อน มี
สองสีคือ เขียวแก่แบบใบผักตบ กับเหลืองเหมือนหวายตะค้า ที่เอามาได้มานั้น สีเหลือง
เหมือนหวายตะค้าทั้งสองสี...

หากท่านผู้อ่านท่านใด ต้องการพระธาตุพระสีวลีไว้บูชา ก็โปรดทดลองท่องคาถา
ของอย่างนี้ใครบอกก็อย่าเพิ่งเชื่อ จนกว่าเราจะทำเห็นผลเอง ถ้าท่านมีความอดทนพอ มี
สัจจะแน่วแน่มั่นคง คิดว่าในเวลาไม่นาน ท่านก็จะเห็นผลเช่นเดียวกัน...

“กับของจริง ต้องทำจริง จึงจะได้ผลจริง”

๑๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๕๗. หลวงปู่ธรรมชัย

หลวงปู่ครูบาธรรมชัย ธรรมชัย แห่งวัดทุ่งหลวง อำเภอแม่แตง จังหวัด
เชียงใหม่ เป็นพระสุปฏิปันโนที่ควรแก่การเคารพเป็นที่ยิ่ง จริยาวัตรของท่านงดงาม
เย็นตาเย็นใจ เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมเป็นอย่างสูง สงเคราะห์ต่อมหาชนโดยมิเห็นแก่
เหนื่อยยาก แคเห็นอิริยาบถอันนุ่มนวล และรอยยิ้มเปี่ยมปราณีของท่าน ก็ชื่นใจจนบอก
ไม่ถูกแล้ว...

“ท่านผู้รู้” เมตตาบอกว่า หลวงปู่ครูบาธรรมชัย ปรรณนาซึ่งพระโพธิญาณ จะเห็นได้ว่างานสงเคราะห์ญาติโยมพุทธบริษัท ด้วยการรักษาโรคภัยและแก้กรรมทุกชนิดนั้น เป็นงานของพุทธภูมิอย่างแท้จริง แม้ภายหลังหลวงปู่จะเปลี่ยนใจ ขอเป็นเพียงอัครสาวกของ สมเด็จพระศรีอริยเมตตรัยก็ตาม ท่านก็ยังคงทำงานของพระโพธิสัตว์อยู่เช่นเดิม...

บรรดาศิษย์ของหลวงปู่ครูบาศรีวิชัยอดนักบุญแห่งลานนาไทยนั้น หลวงปู่ครูบาธรรมชัยก็เป็นองค์หนึ่ง ที่เป็นที่พึ่งของชนทั้งหลาย วัตถุประสงค์ของท่านแม้จะอยู่บ้านป่าบ้านดง หลวงปู่ก็สามารถรวบรวมศรัทธาจากญาติโยม สร้างเป็นวัดใหญ่โตมโหฬารพร้อมด้วยเมืองพระนิพพาน สวยงามติดตาติดใจ...

ความสามารถของหลวงปู่ ไม่เป็นที่สงสัยเลย ใครเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคอะไร เป็นมากี่ปี ก็เดือน ไข้ยาอะไรรักษา ท่านบอกได้ละเอียดดิบ กรรมเก่าของใครเป็นอย่างไร จะแก้อย่างไร หลวงปู่บอกได้หมด “หลวงพ่อ” บอกว่า “ทิพจักขุญาณของหลวงปู่ธรรมชัยเยี่ยมที่สุดในยุคปัจจุบันนี้...!”

เพราะหลวงปู่ต้องมาช่วยรักษาคนโดยตรง ดังนั้น จำเป็นอยู่เองที่ทิพจักขุญาณของท่านต้องเลิศจริง ๆ ไม่อย่างนั้นจะทราบสมุฏฐานของโรคโดยละเอียดไม่ได้ “หลวงพ่อ” นั้น เคยรักษาคนในระยะแรกๆ “แต่มันไม่ใช่งานของฉัน พอเห็นหลวงปู่ธรรมชัยปิ๊บ ฉันก็รู้ว่าเจ้าของงานเขามาแล้ว” ตั้งแต่นั้นมา ใครมาให้ “หลวงพ่อ” รักษา ท่านบอกให้ไปหาหลวงปู่ธรรมชัยทั้งสิ้น...

หลวงปู่กล่อม (พระธรรมวรालังการ) วัดบุปผาราม ครั้งยังเป็นเจ้าคุณเทพฯ อยู่ พบหลวงปู่ครูบาธรรมชัย ซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้ตำแหน่งที่พระครูวรเวทย์วิสิฐ หลวงปู่กล่อม ซึ่งเป็นเจ้าคุณเทพฯ อายุมากกว่าหลวงปู่ครูบาสามสิบปีเห็นจะได้ กราบหลวงปู่ครูบาธรรมชัย พร้อมกับกล่าวว่า...

“พระเดชพระคุณขอรับ กระผมทราบว่าตนเองปรรณนาพระโพธิญาณ แต่กระผมโง่เขลาเบาปัญญา ไม่ทราบว่าตนเองบกพร่องในบารมีใดบ้าง ขอความกรุณาจากพระเดชพระคุณ ได้โปรดเมตตาชี้แนะแก่กระผมด้วยเถิดขอรับ...”

หลวงปู่ครูบาธรรมชัยเอง ท่านก็ไม่คิดว่าจะถูกจุใจเขาซึ่งหน้าอย่างนั้น ถึงกับพับเพียบแต่ พนมมือตอบอย่างหมดทางเลียงว่า “ปัญญาบารมีกับริยะบารมียังพร่องอยู่พยายามหน่อยนะครับ” เรื่องนี้หากจดจำผิดพลาดก็ต้องขอภัย เพราะเป็นเวลา ๑๕ - ๑๖ ปีมาแล้ว...!

ความเมตตาของหลวงปู่ ยากจะหาใดเปรียบได้ ท่านให้การสงเคราะห์แก่ผู้คน โดยไม่ได้นึกถึงองค์ท่านเองเลยแม้แต่น้อย บ่อยครั้งที่ท่านต้องอดเพล เพราะญาติโยมกลุ่มรุ่มกันอยู่โดยไม่ยอมถอย เมื่อโยมไม่ไปท่านก็ไม่ลุก ยิ่งคงช่วยเหลือรักษาพยาบาลด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม ผลคือเลยเวลาจนต้องอดเพล...!

คำว่าหวงของ รุ้สึกจะไม่มีในพจนานุกรมส่วนองค์ของท่านเลย ใครขออะไรท่านให้ เขาหมด แม้แต่ลูกประจำที่คล้องคออยู่ ท่านก็ถอดให้เขาหน้าตาเฉย อาตมาเองก็ยังได้มาเส้นหนึ่ง ปัจจุบันลูกประจำเส้นนี้อยู่กับน้องแสงชัยซึ่งเป็นน้องชายอาตมาเอง เขาไปทำงานต่างประเทศ จึงให้เขาไว้เป็นเครื่องค้อมตัว...

หลวงปู่เคยมอบธรรมะให้ ชนิดที่อาตมาคิดไม่ถึง เกือบหงายท้องเพราะรับไม่ทัน ตอนนั้น...อาตมากับสุภาพสตรีท่านหนึ่ง ซึ่งหลวงปู่รับเขาเป็นลูกสาวบุญธรรม ไปให้หลวงปู่ช่วยรักษาโรคด้วยกันเกิดรู้จักกันขึ้น และมีการติดต่อกันทางโทรศัพท์ เพราะเธอมีปัญหาสารพัดมาขอคำปรึกษาอยู่บ่อยๆ ...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ความเมตตาฉันท์เหมือนกับแม่เหล็กที่ดึงดูดเศษเหล็ก ยิ่งสงเคราะห์เขามากเท่าไร และเขาเป็นผู้หญิงด้วย เขากลับคิดไปว่า เราต้องรักใคร่ชอบพอเขาแน่แล้ว แม้อาตมาในตอนนั้น จะรู้ตัวดีว่ากำลังทำอะไร มีจุดมุ่งหมายอย่างไร แต่เธอไม่รับรู้ด้วย เมื่อคิดว่าเรารัก เขาก็ทุ่มเทใจตอบมาทั้งสิ้น...!

ผลคือ...เธอตกหลุมที่ตัวเองขุดเอง ถอนตัวไม่ขึ้น ไปกราบถามหลวงปู่ว่า ทำไมถึงเป็นถึงเพียงนี้ จะหลับจะตื่นเฝ้าคิดถึงแต่อาตมา เขาโดนไสยศาสตร์จากอาตมาหรือเปล่า...? หลวงปู่ตอบชนิดอาตมาหงายหลังทั้งยืนว่า “ใช่...!” คุณเอ๊ย...โลกทั้งโลกมันมืดไปหมด ทำไมครูบาอาจารย์ของเรากลายเป็นเช่นนี้...!

อาตมาหน้ามืดไปทั้งอาทิตย์ คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ในที่สุด มาสรุปกับตนเองว่า การรู้เห็นของหลวงปู่ไม่มีทางผิดพลาดอย่างเด็ดขาด เมื่อท่านจงใจผิดเช่นนี้ ท่านต้องกำลังทำอะไรเราอย่างแน่นอน ในที่สุดก็สรุปออกมาได้ว่า...

กำลังใจเรายังอ่อนมาก กระทบแค่นี้จะตายซะให้ได้ ยังต้องเร่งการปฏิบัติอีกมากนัก และการเมตตาต่อเพศตรงข้ามนั้น ต้องพึงระวังให้จงหนัก หากไม่จะกลายเป็นวัวพันหลัก ดิ้นไม่หลุดทีหลัง พอหาข้อสรุปได้ ก็ชักฟ้าแจ้งจางปาง ไปกราบหลวงปู่อีกครั้ง คราวนี้ท่านยิ้มหวานอย่าบอกใครเชียว...โฮ้...หลวงปู่นะ หลวงปู่...เล่นส่งข่าวสารมาทั้งกระสอบเกือบถูกทับตายคาที่ซะแล้วใหม่ละ...!

หลวงปู่ท่านเป็นผู้คล่องในพิธีการต่างๆ เป็นอย่างมาก อาตมาขอบدتท่านทำพิธีต่างๆ เวลาท่านสวดชุมนุมเทวดาแต่ละครั้ง “หลวงพ่อ” กลับจะถึงวัดอยู่แล้ว ทางนี้หลวงปู่ยังไม่ถึงครึ่งเลย ละเอียดละออเป็นที่สุดจริงๆ...

เพราะท่านทุ่มเทความรู้ความสามารถทั้งหมด ในการสงเคราะห์ต่อมหาชน จนสุดที่สังขารท่านจะทนไหว จึงต้องทิ้งร่างไปในที่สุด ท่ามกลางความสุดรักสุดอาลัยของหมู่ศิษย์ทั้งหลาย ร่มโพธิ์ร่มไทรได้ถึงกาลโค่นลงอีกต้นหนึ่งแล้ว...

อาตมาลงมาร่วมงานศพหลวงปู่ที่กรุงเทพฯ ได้พักอยู่กับ หลวงปู่มหาอำพัน ที่วัดเทพศิรินทราวาส ตอนเช้าขณะที่สวดมนต์ทำวัตรเช้าอยู่ สำเนียงสวดของอาตมากลายเป็น

เป็นเสียงสวดแบบเหนือไปหมด ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้...?!

ลืมตาขึ้นด้วยความสงสัย...เห็นหลวงปู่ธรรมชัย ยืนยิ้มเห็นฟันดำเป็นเงา อยู่ห่างจากอาตมาไม่ถึงเมตร...! อาตมารีบกราบแทบเท้าท่านด้วยความตื่นตันใจ หลวงปู่ละสังขารไปแล้ว ยังอุตสาห์มาให้เรากราบเท้าจนถึงที่นอนเลย...

ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ ค่อยๆ ร่วงโรยไปตามวาระของท่าน คำสั่งคำสอนและการปฏิบัติองค์เป็นตัวอย่างของท่าน เป็นสมบัติล้ำค่าที่ท่านทิ้งไว้เป็นมรดกแก่ศิษย์ทั้งหลาย จะติดองค์ท่านก็จงติดแบบเป็นอนุสติเถิด ระลึกถึงเมื่อใด ความเมตตาปรานีของท่านที่มีต่อเราก็เต็มอ้อมเต็มอารมณ์เมื่อนั้น หลวงปู่จากไปแล้วกาย ความดีของท่านยังคงอยู่ในดวงจิตดวงใจของเราทั้งหลายตราบสิ้นกาลนาน...

๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๕๘. เพราะแก้วแห่งธรรม

สิ่งที่นักปฏิบัติหน้าใหม่ (หรือเก่าด้วย) กลัวกันเป็นนักหนาคือ การ “จิตตก” มันเป็นเรื่องที่กำลั้งใจซึ่งทรงไว้ในด้านดี เกิดพลาดท่าพลาดทาง เลี้ยวกลับไปหาความเลวเก่าๆ เอาดื้อๆ บางคนตั้งหลักไม่ทัน ทำให้ห้อยอมรับไม่ได้ เกิดฟุ้งซ่านคิดมาก แสบจะฆ่าตัวตายประชดชีวิตไปเลยก็มี...!

ความจริงอาการ “จิตตก” หรือ “กำลั้งใจตก” หรือ “สมาธิตก” เป็นของธรรมดาที่ผู้ปฏิบัติทุกคนต้องเจออยู่แล้ว ไม่เห็นจะต้องเสียยกเสียใจอะไร ก่อนนี้เราทำความเลวอยู่ มาตอนนี้หันมาทำความเลวใหม่ เพราะหลงกลพญามารที่มัลลอลวง ก็ไม่ได้ขาดทุนอะไรเลย เพราะเรามาจากที่ต่ำ การย้อนกลับที่ต่ำคือเท่าทุน มิหนำซ้ำยังกำไรประสบการณ์อีกต่างหาก...!

เมื่อรู้ตัวก็ตั้งหน้าทำดีใหม่ ระวังไว้ว่าคราวก่อนเราพลาดตรงไหน ถึงเวลาอย่าให้พลาดอีก...แต่ก็นั่นแหละ เล่ห์เหลี่ยมของมารนั้น ยากที่เราจะระวังป้องกัน ปิดจุดนี้มันดีจุดนั้น ตั้งป้อมรับจุดนั้น มันเข้าดีจุดโน้น...วนเวียนไปไม่รู้จบ จนกว่าเราจะประกอบไปด้วยสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ พร้อมนั้นแหละ...มารจึงหลอกไม่ได้...

อาตมาเองนั้น หลกั้มหลกุกุมานับครั้งไม่ถ้วน บางปีก็หลายๆ พันครั้ง อาการจิตตกของอาตมาส่วนใหญ่ เกิดจากกำลั้งสมาธิขาดตอน ทำให้นิรวันน์เข้าแทรก ชักนำจิตเข้าสู่ความรัก โลก โกรธ หลง แรกๆ ก็แย่เหมือนกัน ยิ่งคิดฟุ้งซ่านนิรวันน์ยิ่งซ้า กว่าจะทำได้ ก็ชอกช้ำทั้งกายและใจ...

การ “จิตตก” บ่อยๆ เท่ากับได้ซ่อมความคล่องตัวของกำลั้งใจ แรกๆ ก็มีดีไปเป็น

เดือนๆ มาตอนหลังซักจะชำนาญกับการยกจิตขึ้นสู่จุดเดิม ระยะเวลาของการพลาดไป คิดเลว พุดเลว ทำเลว ก็สั้นเข้าทุกที จนถึงระดับหนึ่ง กำลังใจเห็นความธรรมดาของ อากาโร จิตตกคือ เริ่ม “ทำใจได้” คราวนี้ก็มีพื้นฐานรองรับ...!

เมื่อเป็นเช่นนี้กำลังใจก็จะแน่นเข้า ถึงพลาดตกลงมา ก็จะไม่ตกเกินกว่าจุดพื้นฐาน นี้ และจะ “ฟื้นตัว” เร็วมาก สามารถไปสู้กับกิเลสใหม่ ถึงโดนขอร่วงอีกก็ครั้ง ก็สามารถลุกขึ้นก่อนที่จะถูกนับสิบ คราวนี้แหละคุณเอ๋ย...การประลองยุทธ์ในสนามเพื่อเอาชนะ กิเลสก็เริ่มสนุกสนาน เพราะซักจะมีลื่นขึ้นมาบ้าง...!

อาตมานั้น ล้มลุกคลุกคลานมาตลอด มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ถูกโจมตีด้วยกระบวนท่า เดียวบ่อยๆ พลอยเกิดความชำนาญ สามารถทรงอารมณ์สมาธิ หนีนิวรณ์ได้ติดต่อกันโดยไม่ขาดตอนเป็นเวลาหลายเดือน แต่อารมณ์มันแน่นมาก ไม่อยากจะพลาดจากกับใครทั้งนั้น ซึ่ง “หลวงพ่อบอกว่า “ยังใช้ไม่ได้”

ในเมื่อครูบาอาจารย์ท่านว่าอย่างนั้น ก็จำเป็นต้องพยายามกันใหม่ แต่ แหม...อารมณ์ “ใช้ได้” ของ “หลวงพ่อบอกว่า “มันยากอย่าบอกใคร ไ้เรามันประเภทปรอท เทลงดินเป็นซีมหายวับ ถูกอารมณ์ทางโลกกลืนไปสนิท อารมณ์ที่ “หลวงพ่อบอกว่า “ต้องการ จะต้องเหมือนกับน้ำบนใบบอน หมุนไปกับโลกทุกอย่าง แต่ไม่ติดในโลก...!

งานเป่ายันต์เกราะเพชรของ “หลวงพ่อบอกว่า “มันจะมีควบกับการกวนข้าวทิพย์ อาตมาช่วยงานกวนข้าวทิพย์มาตั้งแต่ครั้งแรก หน้าที่ประจำคือขูดมะพร้าวด้วยกระต่าย ไฟฟ้า ไอ้กระต่ายหมาภยันนี้ใครๆ ก็กลัว เพราะพลาดนิดเดียวเป็นได้แผลหะหะ อาตมาเลยต้องเหมามาทำงาน และเจ็บตัวทำงานชินา...!

โรงเรียนวัดในขณะนั้นยังเป็นโรงเรียนรัฐบาล ไม่ได้เปลี่ยนเป็นโรงเรียนราษฎร์ อย่างทุกวันนี้ อาจารย์ที่คุมหอพักนำนักเรียนหญิงมาช่วยขูดมะพร้าวและคั้นกะทิ วงพินพาทยดีเพลงมันๆ ให้จิ้งหะอย่างตึกคัก เป็นการช่วยให้ทำงานอย่างมีชีวิตชีวา และไม่เหน็ดเหนื่อย

“อายุสิบห้าก็มาเป็นสาวร่าง มาใส่กระโปรงวับๆ แวมๆ...” พอเขาขึ้นเพลงนี้ เท่านั้นก็ได้เรื่อง...! บรรดานักเรียนทั้งหลาย ทั้งให้หึงเฮ ส่งเสียงกรีดกันเป็นที่สนใจ ที่ทนไม่ไหวก็ออกรำเลิบๆ ไปตามจังหวะเพลงด้วยความมันสุดขีด การงานถูกทิ้งชั่วคราว หันมารำวงกันเป็นที่สนุกสนาน กองเชียร์ก็ตะเบ็งเสียงเชียร์กันสุดหัวใจ...!

เด็กสาวอายุ ๑๕ - ๑๖ นักร้องๆ คน ตะเบ็งเสียงพร้อมๆ กันนั้น มันจะแสบแก้วหู สุดทนขนาดไหนก็สุดที่จะบรรยายถูก จิตของอาตมาที่ชำนาญต่อการ “หนีโลก” ก็วูบเข้าสู่อารมณ์เคยชิน ละวางสิ่งต่างๆ ภายนอกทั้งปวง จดจ่ออยู่กับอารมณ์เดียวภายใน สรรพลำเนียงต่างๆ ขาดจากใจโดยสิ้นเชิง...!

ประหลาดแท้...? ทุกครั้งพออารมณ์ถึงที่สุด จิตจะไม่รับรู้อารมณ์ภายนอกเลย แต่

คราวนี้มันรู้ทุกอย่าง และถ้าอะไรจำเป็น จิตจะคลายออกมาเพื่องานนั้นโดยเฉพาะ พอเสร็จก็ดึงกลับจุดเดิม บังคับมันขึ้นได้ลงได้ตั้งใจ เหมือนกับการเปิดปิดประตูอย่างไรก็อย่างนั้น นี่กระมัง... **น้ำกลิ้งบนใบบอน...?**

จับจิตตัวเองดู เห็นเป็นวงกลมใสสะอาดหมุนวนโดยรอบ เหมือนมีเกราะแก้วคุ้มจิตจากนิวรณ์ ถ้าจำเป็นก็เปิดเกราะออกมารับรู้โลกภายนอก ไม่จำเป็นก็ปิดเกราะกั้นนิวรณ์ไว้ ปล่อยกายวาจาทำหน้าที่ของโลกไปตามเรื่อง มีสติกำกับอยู่ตลอดเวลา อารมณ์หนักเบาจากภายนอกกระทบไม่ได้เลย...

หลังจากฝึกซ้อมจนชำนาญเอาตัวเข้าใจ มันเป็นสมาธิสำหรับใช้งานนั่นเอง สามารถทำอะไรได้ทุกอย่าง โดยไม่มีใครรู้ว่าเรากำลังทรงอารมณ์สมาธิอยู่... ถ้าเป็นเช่นนั้น มันก็ยังไม่ใช่ที่พึ่งของเรา เพราะอารมณ์โลกีย์ ประมาทเมื่อไรฟังเมื่อไหร่... จงระวัง... จงระวัง...!

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมบุญญา

๕๙. เทวานุภาพ

คำว่า “เทวดา” แปลว่า “ผู้ประเสริฐ” เทวดานั้นมีอยู่สามประเภทด้วยกัน คือ

๑. **สมมติเทพ** เป็นคล้ายเทวดา ซึ่งก็คือบุคคลที่มากไปด้วยวาสนาบารมี เป็นที่เคารพยกย่องจากหมู่ชน ให้เป็นผู้เยี่ยมไปด้วยยศและอำนาจ ได้แก่ พระมหากษัตริย์ พระเจ้าจักรพรรดิ เป็นต้น เรียกว่าเป็นเทวดาโดยสมมติแต่งตั้งขึ้นมา...

๒. **อุปัติเทพ** เป็นเทวดาโดยกำเนิด ได้แก่ ผู้ที่ทำความดีไว้ เมื่อละจากโลกนี้ไป ก็ไปเกิดเป็นเทวดาในฉกามาพร หรือ เกิดเป็นพรหม เป็นอรุปรหม ซึ่งเทวดา มาร พรหม นับเป็นอุปัติเทพทั้งสิ้น...

๓. **วิสุทธิเทพ** เทวดาผู้บริสุทธิ์สิ้นเชิง คือผู้ที่สามารถตัดกิเลสเป็นสมุณฑุพพาน เข้าสู่แดนพระนิพพานได้ ประกอบด้วย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้าทั้งหลายนั่นเอง...

เทวดานั้นมีจริง อานุภาพของเทวดาก็ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ถ้าไม่เกินความสามารถของท่าน และไม่เกินกฎของกรรมแล้วไซ้ ท่านสามารถบันดาลให้ทุกอย่างจริงๆ คนที่คิดอวดดีอยากลอง จงเลิกล้มความคิดเสียเถอะ ท่านยังมีความคิดเลวๆ แบบนี้ เทวดาเขาไม่คบหาสมาคมด้วยหรอก...

เทวดาประจำตัวนั้นมีจริง ส่วนใหญ่จะเป็นพ่อ - แม่ - ญาติ - พี่ - น้อง - สามีนภรรยา - ครูบาอาจารย์ ที่ท่านสิ้นชีวิตไปแล้ว และยังผูกพันจดจำเราได้ คอยให้ความ

อนุเคราะห์สังเคราะห์แก่เรา ถ้าเราจะทำความดี ท่านทั้งหลายเหล่านี้จะช่วยหนุนเสริมทุกอย่าง และถ้าเราจะทำชั่ว ท่านก็พยายามขัดขวาง ถ้าเกินกฎของกรรม ท่านจึงจะปล่อยให้เลวไปตามกิเลสที่มาชักจูง แต่มีโอกาสมือใด ท่านจะพยายามชักจูงเรากลับมาทางดีเมื่อนั้น...

ในพระไตรปิฎก กล่าวถึงเทวดานับร้อยนับพันหน แต่ก็ยังมีบุคคลที่ “แสนรู้” พยายามบิดเบือนพระพุทธวจนะ ตีความเอาเองด้วยปัญญาแค่หางอึ่ง แต่คิดว่าฉลาดปราดเปรื่องกว่าองค์สมเด็จพระบรมสัพพัญญู พยายามปฏิเสธนรก - สวรรค์ ว่าเทวดาไม่มีพรหมไม่มี นิพพานสูญ แบบนี้ละบวชให้เป็นเสนียดแก่พระศาสนาทำไมก็ไม่รู้...!?

อาตมาเองขอยืนยัน (นั่งยันและนอนยันด้วย) ว่าเทวดามีจริงแท้แน่นอน การที่ไปเที่ยวนรก - สวรรค์มาแล้วเอามาเล่าสู่กันฟังไม่ขอพูดถึง มันจะวิไลมหาราคเป็นทีขัดหูขัดตาของท่าน “ปาดใหญ่” (จะใช้คำว่า “ปราชัญ” แบบคนอื่นเรียกท่านก็ให้เสียตายคำ) จนเกินไป ขอกล่าวแค่ประสบการณ์ที่คนทั่วไปจะฟังเจอก็แล้วกัน เอาไปตัดหัวคิ้วแห้งที่ไหน อาตมาก็ขอยืนยันว่า “เทวดามีจริง” ใครจะว่าบ้าก็ยินดีบ้าไปคนเดียวนี้แหละ...!

คราวหนึ่ง...กึ่งโพธิ์กึ่งใหญ่ได้กดทับสายไฟจนมีที่ท่าว่าจะขาด อาตมาจะตัดทิ้ง “หลวงพ่อ” ท่านให้จูดรูปบอกเทวดาก่อนตัด อาตมาก็จัดการบอกกล่าวจนเรียบร้อยแถมท้ายด้วยคำขู่ว่า “ถ้าตกลงก็...จะฟ้องหลวงพ่อ” แล้วก็ขัดเขมรเห็บบิ๊ได้ ป็นขึ้นไปแสดงวีรกรรมของตนทันที...!

ตัดทางด้านปลายที่กดสายไฟจนหมด แล้วก็จัดการกับท่อนโคน เพื่อป้องกันมันแตกกิ่งออกไปถึงสายไฟอีก หวดฉับ...ฉับ...ไม่นานก็ขาด คมมีดจั่วลมชะวืดใหญ่ แต่...กึ่งโพธิ์ขนาดขาอ่อนยาวเมตรกว่านะซี...มันลอยอยู่กลางอากาศ...!

อาตมามองแล้วมองอีก มันก็เห็นๆ ว่าขาดแล้ว แต่ไม่ยอมตก จึงค่อยๆ ดันมันออกไป พอพ้นหลังคาหอฉันเก่าเท่านั้น ก็ร่วงกระทบพื้นตึ๊งใหญ่...สะ...สะ...อาตมาหมายถึงว่าถ้าตัวเองตกต้นไม้จะฟ้องหลวงพ่อ พ่อเทวดาช่วยสังเคราะห์ให้ให้หลังคาพังหรือกลัวหลวงพ่อก็ไม่รู้ กระทั่งกึ่งโพธิ์ก็ยังไม่ยอมให้ตกเลย...!

เจอกับตัวเองแบบนั้น อาตมาก็ขอท่านเป็นที่พึ่ง เวลาเข้าเวรก็ขอท่านช่วยดูแลความเรียบร้อย ส่วนตัวเองนอนภาวนาลูกเดียว จนใครๆ เขาแปลกใจว่า อาตมาเข้าเวรภาษาอะไร มาที่เห็นหลังทุกที ก็เขามีนาฬิกาปลุกนี่นา...

ขอท่านช่วยปลุกก่อนหลวงพ่อเรียก ๑๕ นาที และถ้าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในเขตรับผิดชอบ ขอให้ปลุกก่อนสามนาที ได้ผลทุกที ถึงเวลาท่านจะกระตุกเท้า เราก็ค่อยๆ ลุกขึ้นมาตรวจดูความเรียบร้อย บางทีนอนภาวนาลืมตั้งนาฬิกาปลุก ท่านก็ช่วยกระตุกขาให้หรือนอนหลับแล้วท่านนอนไม่เรียบร้อยท่านก็เตือน...

ปกติประมาณบ่ายโมงครึ่ง “หลวงพ่อ” จะลงรับแขก วันนั้นอาตมาเป็นไข้แทบลุก

ไม่ไหว บอกเทวดาแล้วก็นอนภาวนา ได้ยินคนขับรถที่นั่งคูทิวี.เป็ตรายการ “**ท้าพิสุจน์**” บอกว่ามีเรื่อง “**หัวชนะขวด**” คือ ตีหัวด้วยขวด หัวไม่แตกแต่ขวดแตก อาตมาอยากดูแต่ ไข่จับจนลูกไม้ขึ้นลื้มตากก็ไม่ได้...

เวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ไม่รู้ อยู่ๆ อาตมาก็ลุกขึ้นได้เฉยๆ อาการป่วยไม่มีแม้แต่นิดเดียว อาตมาบอกกับทุกคนว่า “อีก ๑๕ นาทีหลวงพ่อก็จะเรียก” และก็จริงๆ ตรงเวลา เป๊ะ “หลวงพ่อ” โทรศัพท์มาบอกว่าจะไปรับแขก พอส่ง “หลวงพ่อ” ขึ้นรถเรียบร้อย อาตมาก็ถูกไข่จับหงิกเหมือนเดิม...

ครั้งไปสถานีวิจัยเพื่อรักษาต้นน้ำแม่กลองที่ตำบลลิ้นถิ่น อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี พอไปถึงสรองน้ำเรียบร้อย อาตมาก็สวดมนต์ - ทำวัตรเย็น อยู่ ก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามาหา อาตมาถามว่า “อีหนู...มีธุระอะไร...?” พอถามเสร็จก็เฟิงนึกได้ อาตมาปิดประตูอยู่ แล้วเขาเข้ามาได้อย่างไร...? แม่เจ้าประคุณเดินทะเลประตูเข้ามานะซี...!

“เธอ” บอกว่าเป็นเจ้าของที่นี่ ทั้งเธอและบริวาร ขอโมนานในความดีที่อาตมาทำทั้งหมด และขอรับรองความปลอดภัยทุกอย่างตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้ มีอะไรขัดข้องเรียกเธอได้ตลอดเวลา คนที่นี้เรียกเธอว่า “**เจ้าแม่เบิกไพร**”

อาตมาออกมาสอบถามว่า เจ้าของที่นี้เป็นผู้หญิงหรือ...? ได้รับความตอบว่า “ใช่” และชี้ให้ดูว่ามีศาลอยู่ทางด้านโน้น...แม่จะมีตาค้ำแล้ว อาตมาก็เดินไปดูศาล วนเวียนจนอ่อนใจก็หาศาลไม่เจอ...พอรุ่งเข้าไปดูใหม่ เห็นศาลหลังเบ้อเรอ มีแต่รอยเท้าอาตมาอย่าเปรอะไปหมด แต่...เมื่อคืนทำไมเราไม่เห็นอะไรเลยวะ...?

แบบนี้ก็วิเศษ...จะคำมีตาค้ำต้นขนาดไหน อาตมาเดินท่อมๆ มันไปทั่ว ไม่ต้องกลัวเสือสาบข้างกระทิงใดๆ ทั้งสิ้น เวลาหลงทางก็มีเงาต่ำๆ มาโบกมือเรียก เดินไปเถอะ ไม่มีคำว่าหลงอีก เขามารับกันเป็นช่วงๆ ไปเลย แรกๆ ก็เย็นสันหลังเหมือนกัน พอบ่อยๆ เข้าก็ชิน ไปเอง...

พอไปทองผาภูมิครั้งที่สอง เลยทางแยกเข้าบ้านเก่าไปซีก ๕ - ๖ ก.ม. มีภูเขาลูกหนึ่ง ดูเผินๆ คล้ายคนนอนตะแคงอยู่ด้านขวามือของถนน พอนึกว่าคล้ายคนนอน เขาก็ลุกขึ้นยืนไหว ใส่ชุดเขียวลายทองพราวระยับ...!

“ท่าน” บอกว่า เป็น “**ตัวแทน**” ของ “**ขุนแผน**” อาตมาเลยขอความสงเคราะห์ให้ทุกคนในคณะปลอดภัยและขอให้ถึงสถานีก่อนห้าโมงเย็น “ท่าน” บอกว่า “**ได้**” อาตมาเองก็หนักใจ เพราะผู้ช่วยนายสถานีคือ **คุณสมชาย อ่อนอาษา** นั้น นอกจากจะมีนิสัยร่าเริงแล้ว ยังขับรถใจเย็นเป็นน้ำแข็งเลย...

อาตมาแก้งถามผู้ช่วยสมชายว่า “มีทางไปถึงสถานีก่อนห้าโมงเย็นไหม...?” “เป็นไปได้ครับ” แต่มันก็เป็นไปแล้ว รถไปถึงสถานีตามเวลาจริงๆ อาตมารู้แล้วว่าเทวดาเขาไม่โกหก แต่มันอด “**ท้าพิสุจน์**” ไม่ได้ พอ “ท่าน” ทำได้ เราก็จ้อขยับไปตามระเบียบ...!

ออกเดินชุดดึกไปยังเมืองลับแลแม่सान ตอนแรกจะไปกันหลายองค์อยู่หรอก แต่พอทราบถึงความลำบากของสถานที่ ก็พากันถอนตัวหมด เหลืออาตมาบินเดี่ยว ไม่ใช่เก่งกล้าอะไร หากแต่บอกเขาซะทั่วว่าจะไป ถึงเวลาไม่ไปก็อายเขานะซี...!

ไปกราบ หลวงพ่อพระพุทธรชินราช ที่พิษณุโลกก่อน แล้วจึงเข้าสู่ห้วย กราบขอพร แม่ย่าสุโขทัย ขอให้เข้าถึงแม่सानก่อนคำ ท่านบอกว่า “ได้” ออกจากสุโขทัย เข้าศรีสัชชนาลัย จากศรีสัชชนาลัย เป็นทางฝุ่นคดเคี้ยว ขึ้นเขาเข้าป่าเข้าดงไป ๔๙ ก.ม. มาถึงบ้านกะเหรี่ยงห้วยห้วยก...

นั่นเวลาที่ห้วยห้วยกก่อน ดูเวลาแล้วไปถึงก่อนค้ำแน่นอน เพราะหลวงลุงสุนทร (พระสุนทร สุทธิมสมเฐ) ท่านเคยเดิน บอกว่าระยะทางจากห้วยห้วยกไปถึงแม่सान ใช้เวลาเดิน ๖ ชม. อาตมาเริ่มออกเดิน ๑๑.๓๐ น...

ออกไปได้หน่อยเดียวก็หลงทาง ต้องย้อนกลับมาตั้งหลักใหม่ คราวนี้เข้าป่าดงดิบ ดึกดำบรรพ์ ต้นไม้แต่ละต้นสูงเยี่ยมเทียมเมฆ นึกบั่นขำเขาขำห้วยไปเรื่อยๆ หลงทางอีกตามเคย เลยอธิษฐานขอเทวดาชี้ทาง...

เอาตามกลดบักพื้น อธิษฐานแล้วปล่อย มันชี้ขำเขาที่ไม่มีทางไป คิดว่าเหลวแน่ๆ เดินหาทางจนพบรอยเท้าคน สวรรอยไปเรื่อยๆ ขำเขาไปสองลูก ทะลุออกทางเดินเล็กๆ อธิษฐานถามทางใหม่...

ตามกลดชี้ขำเขาไปทางที่เราเพิ่งลงมา ลองอีกทีก็ชี้ทางเดิม จึงเดินหาทางจนพบหนุ่มกะเหรี่ยง ถามทางไปแม่सान แกชี้ขำเขาที่เราเพิ่งลงมาจริงๆ ปรากฏว่า หลงเตลิดมาไกลลิบ ต้องเดินย้อนมาออกที่ห้วยห้วยกใหม่...

จะบ้ายสามอยู่แล้ว ขึ้นไปก็ค้ำกลางทาง แล้วไ้ดงดิบดึกดำบรรพ์แบบนี้ ถ้าคิดจะฆ่าตัวตายละก็ค่อยไปค้ำคั่นกลางป่าเถอะ แต่แม่ย่าสุโขทัยท่านบอกว่าถึงก่อนค้ำ เทวดาเขาไม่เคยโกหก เอว่ะ...ไปก็ไป...

หาจนได้คนนำทาง เป็นกะเหรี่ยงเผ่าที่เดินอย่างกับหะนะ พอขำห้วยครั้งที่สามลืบสาม แกเลี้ยวขวา อ้อ...เราหลงเพราะไปเลี้ยวซ้าย ตาเฒ่าขอตัวกลับ เขาพยายามตีไว้ว่า กลับเถอะตะวันจะตกดินแล้ว ค้างคั่นในป่านี้มีแต่ตายกับตาย...!

ขอบใจในความหวังดีของแก พอตาเฒ่ากลับไป อาตมาก็ซุ่มหนุ่มเทวดา ขอความสะดวกให้ไปถึงแม่सानก่อนคำ เจ้าที่ท่านชื่อ “ทรงเดช” รับรองแข็งขันว่าถึงก่อนค้ำแน่ แบบนี้ก็วิเศษ อาตมาลุยป่าไปเป็นพายุบูแคมเลย...!

ตลอดทางแทบจะต้องอาศัยลุยไปตามลำห้วยล้วนๆ จะมีขึ้นบกบ้างก็ไม่กี่ก้าว หกล้มหกลุกไปตลอดทาง เส้นขาพลิกปวดแทบขาดใจ แต่มาถึงจนขนาดนี้แล้ว ไ้เรื่อยๆ ถอยกลับนะเมินชะเถอะ ไม่มีทนายอมแพ้หรอก...!

หนทางดูยาวไกลไม่สิ้นสุด มีเงาดำๆ คอยกัว๊กมือเรียกเป็นระยะไป พอเข้าใกล้ก็

เห็นเป็นก้อนหินบ้าง ตอไม้บ้าง...ขอบใจทุกท่านที่เมตตาสงเคราะห์ อ้อมเขาไปก็ลูกจำไม่ได้ รู้เลยว่าถ้ามีดแปลว่ากำลังอ้อมเขา สว่างแปลว่าพ้นไปหนึ่งละนะ...

ทางช่วงสุดท้ายประมาณ ๒ ก.ม. เลียบไปกับขอบเหว เดินพลาดจะหล่นลงเหว เอามือค้ำถุยกยอดแถววัลย์ เชื้อหรือไม้...? ยอดแถววัลย์นั้นแน่นหนาอย่างกับแผ่นหิน ค้ำติดรับน้ำหนักทั้งตัวของเราได้อย่างไรไม่รู้...!?

รอดจากตกเหวตายลงสู่พื้นราบ ถึงแล้ว...แม่सान ดินแดนลี้ลับจัดการทางกลดสร้งน้ำ ชักผ้า แล้วดูนาฬิกา...ห้าโมงเย็น...! เป็นไปไม่ได้แต่เป็นไปแล้ว ถึงก่อนค้ำอย่างเหวตาทำหน้าจริงๆ ...

อยู่ดินแดนลับแลก็ต้องระวังตัวหน่อย สวดมนต์ - ไหว้พระ อุทิศส่วนกุศลแก่เจ้าที่เจ้าทาง เราไม่ได้มาเบียดเบียนใคร ขอความเมตตาจากท่านทั้งหลาย ช่วยคุ้มครองให้ความปลอดภัย ตลอดเวลาที่อยู่ที่นี้ด้วยเถิด

คืนที่สองไปปักกลดในป่าช้ากะเหรี่ยง ไม่ใช่เก่งแต่เพราะไม่รู้จริงๆ ...พวกมาชะหกตัว ทำทางบอกว่าเอาตายแน่... แต่...ยังก่อนสหาย ฝ่ายเรามาชะสิบสอง...ผีก็ผีเถอะ ขึ้นอยู่โดนเหวดอัดนมแน่ เปิดแนบไม่เหลียวหลังเลย...

วันที่สี่บุกขึ้นไปคันทารอยพระพุทธรบาท ตามคำเล่าลือของพวกกะเหรี่ยง ไปตั้งขาเจ็บบ้าง นั้นแหละ...ขอให้ท่านทรงเดชช่วย อยู่เขตศรีสัชชาลัย ต้องบุกป่าขึ้นเขาลงห้วยไปยังเขตลำปาง ผ่าดงทากมหาภัย โดนรุมชะเลือดนองไปเลย...

ปีนสวนน้ำตกเจ็ดชั้นขึ้นไป ผงะหงายหลังหลายหน มันเหมือนฟังติดผนังผากำหนดจิตดูเห็นท่านทรงเดชและบริวารตัวโตเท่าภูเขา ยืนคุมหลังให้ ไม่งั้นคงลงไปแหลกอยู่กับวังน้ำข้างล่างนั่นแหละ ขอบคุณมากครับ...

ด้วยการสงเคราะห์ของเหวตา คันทารอยพระพุทธรบาทจนเจอ อยู่กึ่งกลางลำห้วยเลย ประทับอยู่บนหินก้อนยาวกว่า เป็นรอยชัศเหมือนเราเหยียบดินเหนียว ความยาวสองศอกก้ำกับอีก ๑ ฝ่ามือ...!

กราบนมัสการด้วยความปลาบปลื้มใจ ขากลับหลงทางเหมือนกัน แถมหล่นน้ำตกลงมาหัวแม่เท้าเดาะ ช้อเท้าพลิก หัวเข้าพลิก แทบจะต้องคลานกลับ ระยะทางยาวไกลเท่าไรกำหนดไม่ได้ เค้าแตะพื้นแต่ละทีปวดแทบน้ำตาร่วง...!

แต่ด้วยความกรุณาของท่านทรงเดชและบริวาร ทำให้หอบสังขารกลับมาจนได้ห่างจากที่ปักกลดซัก ๒๐๐ เมตร ท่านก็ถอนกำลังกลับ เจ้าประคุณเอ๋ย...เพิ่งรู้ว่าตัวเองเจ็บบ้างเพียงนั้น ระยะทางสั้นๆ แทบต้องนอนมันกลางทาง เหน็ดเหนื่อยและเจ็บปวดเจียนจะขาดใจ...!

ห้าวันห้าคืนที่บุกกันอย่างสนุกสนานในบ้านลับแล ถึงเวลาจะต้องกลับ ขากลับค่อยมีแก๊จขมกขมไม่หน้อย ปาดงดิบรกที่บจจริง มีแสงแดดส่องลอดลงมาได้บ้าง

ลำแสงพันกับเกลียวหมอกเป็นภาพงดงามแสนประทับใจ...

“ดวงตะวันลับทิวแมกไม้ใจพี่ก็หาย...หายลับไปกับตะวัน...” น่าน...จิตหลุดจากคำภาวานา มานึกถึงเพลงแทน เข้ากับบรรยากาศดีแท้ๆ ... “เฮ้ย...ย..! ตูม - ม ... !”

ถูกใครไม่รู้ถีบส่ง หล่นไปแช่น้ำในลำธาร เปียกจากศีรษะจรดปลายเท้า หนาวสั่นงั๊กๆ ไปเลย ข้าวของทุกชิ้นชุ่มโชกไปหมด ดี...สมน้ำหน้า เขาให้ภวานาดันมานึกถึงเพลงโดนแค่นี้ยังน้อยไปนะเนี่ย สั่งสอนแบบกรุณาแล้วนะ...!

ขากลับใช้เวลาสองชั่วโมงยี่สิบห้า นาที ไม่รู้ว่าพ่อเทวดาจัดการอิท่าไหน มันถึงได้กำไรตั้งหลายชั่วโมงแบบนี้ เล่นเอาต้องนั่งรอที่ห้วยห้วยจนหลับไปหลายตื่น กว่าที่รถจะมารับตามนัด...ขอบคุณมากครับพ่อปู่ - แม่ย่า โอกาสหน้าจะมารบกวนใหม่...

ในอนุสติ ๑๐ ประการ มีเทวดานุสติ การระลึกถึงคุณงามความดีของเทวดาอยู่ด้วยใครจะรู้เกินพระพุทเจ้า ปฏิเสธว่าเทวดาไม่มี ก็ตามใจท่าน บุคคลเราฉลาดและโง่ต่างกัน อาตมาพิสูจน์แล้ว และขอยืนยันว่า “เทวดามีจริง” แน่นอน และขอยึดในความเชื่อนี้ตามประสาคนโง่แล้วกัน คนฉลาดที่ไม่เชื่อทั้งหลายอย่ามาค้านซะให้ยากเลย “ข้อยบ่ฟังเจ้าดอก...!”

๒๐ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๖๐. คาถาอภิญา

อภิญา แปลว่า รู้ยิ่งกว่า มาจากคำว่า “อภิ” แปลว่า ยิ่งกว่า กับ “ัญญา” แปลว่า รู้ คำว่าอภิญา เป็นสิ่งที่นักปฏิบัติทั้งหลายต้องการเป็นที่ยิ่ง อย่าไปดูคนอื่นเลย ตัวของอาตมานี้แหละ ปฏิบัติภาวนามาเพราะต้องการฤทธิ์อภิญา หาได้เริ่มเพราะต้องการรู้แจ้งเห็นธรรมไม่ (เปิดเผยความเลวตัวเองซะเลย)

ศึกษาประวัติหลวงปู่ - หลวงพ่อสมัยก่อน แต่ละองค์ล้วนแล้วแต่มากด้วยอิทธิฤทธิ์ ก็ยังคิดอยากมีฤทธิ์มากขึ้น ดังนั้น...กรรมฐานหมวดแรกที่ฝึกจึงเป็นกสิณ กสิณทุกอย่างหาอุปกรณ์ยาก สู้กสิณไฟไม่ได้ แค่ว่าเกียดดวงเดี๋ยวก็ทำได้แล้ว...

ปกติแล้วอาตมาเป็นคนที่เกียดอ่านหนังสือ อาศัยจำจากครูบาอาจารย์สอนในห้องเรียนก็เหลือจะพอแล้ว ผู้ที่สาวเขาไม่ได้ พี่มุกดา เขาขยันอ่านเป็นน้ำเป็นหลัง ก่อนหลับก็เห็นอ่านอยู่ ตื่นขึ้นเช้าก็เห็นเขาอ่านอยู่อย่างนั้น ยอมแพ้แล้วจ้า...!

ที่นี่จะฝึกกสิณต้องอาศัยตะเกียง ถ้าจุดโดยไม่ได้ทำอะไร นอกจากนั่งมองก็มีหวัง นอกจากถูกหว่าน้ำแล้ว ก็อาจถูกไม้เรียวจนหายบ้าแน่ๆ เพราะมันสิ้นเปลืองโดยใช้เหตุของพรรคนี้มันก็ต้องมีเทคนิคเฉพาะหน้ากันบ้าง...

ทำเป็นขยันอ่านหนังสือบ้างนะซิ...จุดตะเกียงระบองแล้วกางหนังสือตรงหน้า ตา ดูดวงไฟแล้วจำภาพไว้ หลังตาภาวนา “เตโชกลืนงูๆๆ” พอภาพเลื่อนจากใจก็ลืมนตา ดูใหม่ เล่นนั่งทำในมุ้งไม่มีใครรู้หรือกว่าหลับตาหรือลืมนตา เห็นกางหนังสือนั่งตัวตรง แหนวี ใครๆ ก็คิดว่าอ่านหนังสือกันทั้งนั้น...

เข้ามิดตื่นขึ้นมาติดไฟหูข้าว (สมัยนั้นยังไม่มีเตาแก๊ส ไม่มีหม้อไฟฟ้า ปวยการจะ ไปพุดถึงเตาไมโครเวฟ) เอาไฟทั้งเตานั้นแหละเป็นนิมิตกลืน ก็ไม่เห็นแปลกอะไร กองใหญ่ตีจำภาพง่าย ตกเย็นกลับจากโรงเรียน ยังจุดตะเกียงไม่ได้ก็ไม่เป็นไร พักกลืนไฟไว้ชั่วคราว ตักน้ำมา ๑ ชัน หลบเข้าดงมะม่วง แอบหลังต้นไม้ไม่มีใครเห็น ทีนี้ก็ “อาไปกลืนงูๆๆ” ฮ่า...ยังทำยิ่งสนุก...

แม้แต่สนุกอยู่นั้นแหละ และทำกลืนหลายกองในเวลาเดียวกัน ผลคือเจ็งไม่เป็นท่า พอเข้ามาทำงานกรุงเทพฯ ไปฝึกมโนเมธิที่ บ้านสายลม อาศัยพื้นฐาน คอนกรีตเสริมเหล็ก เพราะเล่นกลืนมาก่อน พอฝึกบิ๊ปก็ได้บิ๊ปเลย ไม่เสียแรงเปล่านี้...

หันไปสนุกกับมโนเมธิเกือบสามปี คืบหนึ่งที่บ้านสายลม “หลวงพ่อ” เทศน์ เหมือนฟ้าผ่าลงกลางใจว่า “วิชาสอง...อภิญญาห้า...สมาบัติแปด...กรรมฐาน ๕๐...ต่อให้คล่องแคล่วไหน ก็ยังแช่อยู่ในนรกทั้งตัว...!” ตายละวา...ที่ท่านเทศน์มาเรา ไม่มีซักอย่าง แบบนี้คงมิดหัว ไม่ต้องพูดต้องเกิดชะละมั่ง...!?

กำลังคิดว่าทำอย่างไรจึงจะพ้นนรกได้ “หลวงพ่อ” ท่านก็เทศน์ต่อว่า “...บุคคลที่จะพ้นอบายภูมิได้ อย่างน้อยต้องเป็นพระโสดาบัน การจะเป็นพระโสดาบันก็ไม่ยาก ให้ทรงอารมณ์ดังนี้...

๑. เคารพในพระพุทธเจ้า
๒. เคารพในพระธรรม
๓. เคารพในพระสงฆ์
๔. รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์
๕. คิดว่าตายเมื่อไรเราต้องการไปที่เดียวคือนิพพาน

ถ้าอารมณ์เหล่านี้ทรงใจได้แน่นอน ท่านก็เป็นพระโสดาบัน คนที่เป็นพระโสดาบัน อบายภูมิจะปิดสำหรับท่าน...”

อาดมาเหมือนคนร้าย เห็นประตูคุกเปิดรออยู่แน่ๆ แล้ว มีคนมาชี้ทางหนีให้ก็เผ่นสุดชีวิต ฤทธิ์เดชอะไรก็ไม่เอาแล้วทั้งนั้น ยิ่งคิดยิ่งสยองขวัญ อีต่อนกำลังสนุกเพลินๆ อยู่ นั้น เกิดบิ๊ปบิ๊ปตายขึ้นมาก็เรียบบร้อย ประดาความเลวทั้งหลายที่ทำมา คงเชิญเสด็จไปนรกแน่ๆ ใต้...มาหลงใญ่อยู่ซะเป็นนาน...! (ตอนนี้ก็ยังไม่นอนละขึ้นเลย...)

หันมารักษาศีลอย่างจริงจังบ้าง จากศีล ๕ ไม่เคยครบก็เริ่มครบค่อยๆ ก้าวไปเรื่อยถึงศีลแปด พอรักษาศีลแปดได้ไม่นานก็บวชพอดี เรื่องอภิญญาสมาบัติหายไปจาก

ความคิดชั่วครว จนกระทั่งพระราชที่สอง ขณะหลวงพ่อก็ให้อิวาทพระใหม่อยู่นั่นเอง...

“หลวงพ่อก” ขอให้พระทุกองค์ สละเวลา ๑ ชั่วโมง ภาวนา “คาถาอภิญา” ให้ทำติดต่อกันทุกวัน ท่านบอกว่าคาถานี้ “พระ” มาบอกให้ภาวนา ถ้าทำได้จะมีผลคล้ายอภิญา คือไม่ต้องเสียเวลาไปฝึกกสิณ ๑๐ ภาวนาคาถานี้แล้วจะใช้ผลของกสิณได้เลย...

“กาลต่อไปข้างหน้า บรรดานักบวชที่บิณฑบาตของพระพุทเจ้าจะคุกคามหนักขึ้น ถึงขนาดโจมตีเรื่องอภิญาสมาบัติ ว่าเป็นเรื่องเพ้อเจ้อเหลวไหล เมื่อถึงเวลานั้นพวกคุณจะต้องแสดงออกให้ชาวบ้านได้เห็น เขาจะรู้ว่าใครกันแน่ที่ปฏิบัติตรงตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า...”

ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ถึงขนาดเดิมพันกันด้วยอนาคตของพระศาสนาเขียวหรือ...? ในเมื่อเป็นคำสั่งของ “หลวงพ่อก” อาตมาก็ยอมรับใส่เกล้า นำไปยึดถือปฏิบัติทันที วิธีการมีดังนี้...

๑. นะโมฯ. ๓ จบ

๒. พุทัง สรณัง คัจฉามิ พุติยัมปิฯ. ตติยัมปิฯ.

๓. อิติปิโสฯ. สวากขาโตฯ. สุปฏิปันโนฯ.

๔. แล้วทำใจสบายๆ ภาวนาว่า “สัมปจิตนามิ” อ่านว่า ส้า - ปะ - จิต - ฉา - มิ ไปเรื่อยๆ

ถ้าเห็นประกายแสงสีทอง ให้ตั้งมารวมเป็นก้อนกลม เอาเข้าไว้ในอก ตัวจะลอยพ่นพ่น ถ้าทรงสติให้ดี จะบังคับให้เหาะไปไหนก็ได้ ถ้าคล่องตัวเมื่อไร อภิญาใหญ่จะเข้าจับ สามารถใช้ผลของกสิณ ๑๐ ได้ตั้งใจทุกอย่าง...

อาตมาทดลองทำดู พอเริ่มภาวนาก็เห็นประกายสีทองพร่างพราวไปหมด จิตตั้งลึกควบแน่นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน เหมือนมีพลังลึกลับบีบอัดเข้ามาทุกทิศทุกทาง แน่นเปรี้ยวไปหมด ภาวนาไปไม่นาน รู้สึกมีอะไรหมุนๆ อยู่ข้างเอว...

ลึมตาขึ้นดู... “เหวอ - ออ...!” “โครม - ม - ม...!” ตึกสะท้านไปทั้งหลัง ไร้ที่หมุนๆ นะพัตลมพาดานที่เปิดไว้ ตัวเราดันลอยขึ้นมาตอนไหนไม่รู้ ห่างพัตลมชนิดเดียวพอเห็นเข้าก็ตกใจ เลยหล่นจากท่าขัดสมาธิ ตะครุบกับดั่งสนั่นไปเลย...!

ปิดพัตลมภาวนาใหม่ เอ๊ะ...มันลอยจริงๆ แะะ จะเป็นอุเพ็งคาบิติ หรือเปล่าหนอ...? “ป้าบ - บ” อูย...ย แบนเป็นกล้วยบั้งเลย มันลอยวืดขึ้นไปอัดติดกับพาดานทั้งแรงทั้งเร็ว แล้วหมุนตัวไปรอบห้อง เร็วจีจันดูแทบไม่ทัน...

รู้สึกกลัวนิดๆ มันเลยค่อยๆ ลอยลงมาที่เดิมตรงจุดเดิมเป๊ะเลย พอภาวนาใหม่ก็ได้เรื่อง มันพุ่งตุมทะลุหลังคา พุ่งปร้าดไปในอากาศ เร็วยิ่งกว่าเอฟ. ๑๖ ผิวหนังเสียดสีกับอากาศจนแสบขาไปทั้งตัว แบบนี้ตายแน่ๆ...

“โครม-ม...!” หล่นลงที่เดิมเป๊ะ ไม่มีเคลื่อนแม่แต่ชนิดเดียว ฝ่าพาดานกับหลังคาก็

ปกติทุกอย่าง แล้วเราออกไปทางรูไหนกันแน่...? จะว่าฝันก็ไม่ใช่ เพราะตื่นอยู่สติสมบูรณ์ พร้อมทุกประการ หล่นก็เจ็บ สูงก็กลัว มันอะไรกันแน่...?

ออกไปรับเวรตามปกติ ผากเวรกับเทวดา แล้วเอาจีวรคลุมโปง ภาวนาไปเรื่อยๆ อากาศซาควบแน่นเข้า - แน่นเข้า พอดีหลวงพีโอ (พระครูสมุห์พิชิต ลีตวีโร) เดินเข้ามาในห้องยาม เสียงแว่วๆ พู่ว่า “ท่านนี่เอาแต่ภาวนาจังเลยนิ...”

รู้สึกว่าการหลวงพีท่านแกล้งเอานิ้วจิ้มที่ศีรษะ คุณพระช่วย...! ตัวมันลอยวีตขึ้นมาทันที “เดี๋ยวเขาก็รู้กันหมดทั้งวัดเท่านั้น...” พอคิดวิตกมันก็ค้างกลางอากาศ สูงจากเตียงแต่มีลอดได้ พอดีจีวรคลุมอยู่ หลวงพีท่านเลยไม่ทันสังเกต...!

แต่หัวเราะนะซี...มันเหมือนลูกโป่งถูกเจาะ มีอะไรจากข้างในไม่รู้พุ่งพุ่งออกมาเป็นสายเลย แรกๆ ก็ออกตรงถูกจิ้มแค่รูเดียว หนังกๆ เข้าตัวมันพรุนเป็นฝักบัว พุ่งออกทุกทิศทุกทาง เป็นอยู่นานหลายสิบนาทีทีเดียว...

เอาตมาทบทวนความรู้จาก “หลวงพ่อ” ที่สอนไว้ ใ้ออาการลอยกับเหาะ ต้องเป็นอุเพ็งคาปิติ แน่ๆ ส่วนไอตัววีรเป็นรู คงเป็น ผรณาปิติ เป็นอันว่านับเวลาปฏิบัติมาเข้าปีที่สิบสาม เพิ่งจะพบปิติครบทั้ง ๕ ตัวในวันนี่เอง...!

การภาวนาหลังจากนั้นซี...วิสัยเดิมที่เลวชักนำไป ภาวนาที่โรยยากเหาะทุกที มั่วแต่ตามจับอาการทางกายอยู่นั้นแหละ ว่าใกล้จะลอยหรือยัง ผลคือจิตไม่รวมตัว กรรมฐานเลยพังไปเป็นเดือน แต่อารมณ์สมาธิธรรมตายังทรงไม่ได้เลย...

ขึ้นปล่อยให้พญามารจุงจุมูกแบบนี้คงแยแน่ๆ เอาตมาเลยอธิษฐานตัดทิ้งไปเลย...” ลูกจะภาวนาทุกวัน แต่ผลใดๆ อย่างเพิ่งเกิดขึ้นเลย ไม้จันลูกหลงเดินผิดทางเป็นแน่ ขอแค่เวลาลูกจำเป็นต้องใช้ แล้วขอให้ผลเกิดกับลูกตอนนั้นเกิด”

คราวนี้สบาย...ภาวนาได้ใจสงบดี อาการประหลาดๆ ไม่เกิดขึ้นอีก เพียงแต่ไม่ทราบว่าจะผลที่ภาวนาทุกวันได้เท่าไรแล้ว และไม่คิดว่าจำเป็นต้องทราบด้วย จนกระทั่งไปเยี่ยม สถานีวิจัยเพื่อรักษาต้นน้ำแม่กลอง มันก็เกิดเหตุจำเป็นจนได้...

คุณประเดิมชัย แสงคู่งษ์ หัวหน้าสถานี นำคณะเดินขึ้นเขาไปเรื่อยๆ ชมงานของทางสถานี ไม่ว่าจะเป็นการ เก็บตะกอน วัดน้ำ วัดอากาศ การทดลองพืชคลุมดิน พืชยึดน้ำ ฯลฯ เพลินไปถึง สถานีย่อยนิคชู เป็นเวลา ๑๑.๑๐ น. แล้ว เราพร้อมที่จะรอดแต่ทางสถานีใหญ่ เตรียมอาหารไว้ถวายเพล...

ต้องฉลองศรัทธาเขาหน่อย แต่มันอยู่ห่างตั้งสี่กิโลเมตร และเป็นทางขึ้นเขาลงห้วยด้วย จำเป็นขึ้นมาแล้ว ขอให้ลูกใช้อำนาจคาถาอภิญญาด้วยเถิด...สำรวจจิตขอขามมีภาวนาคาถาลงเดินไปเรื่อยๆ ทันพลก็ฉัน ไม่ทันก็อดเอา...

ห่างจากสถานีครึ่งกิโลเมตร รถของสถานีวิ่งสวนออกมา เหลียวดูข้างหลังไม่เห็นคณะญาติโยมเลยซักคน เลยบอกรถเขาเลยไปรับโยม เราเองเข้าหน่วยไปฉันเพล เหลือบ

ดูนาฬิกาแล้วงง มันเสียละมั้ง...? ทำไมเวลาผ่านไปแค่ ๒๐ นาที...

พักใหญ่รถที่ไปรับโยมก็มาถึง แม่ถามปนหอบว่า “ท่าน...ทำไมเดินเร็วอย่างนี้...? ช่างหลังวิ่งไล่ยังไม่ทัน **จ๊ีบ (เบญจพร)** วิ่งซะเลือดดำเอาไหลเลย...” อันนี้อาตมาตอบไม่ได้ เพราะรู้สึกว่าการมันก็ไกลเท่าเดิม แต่ทำไมใช้เวลาน้อยจัง...!

อำนาจคาถาอภิญาแสดงผลอีกครั้ง ตอนที่บุกไปเมืองลับแลแม่सान ระยะทางนั้นหลวงลุงสุนทรเดินจนปรุ ยืนยันว่าใช้เวลาเดินหกชั่วโมง แต่อาตมาภาวนาคาถาอภิญา ใช้เวลาเดินแค่สองชั่วโมงครึ่ง มันเป็นไปได้เหมือนกัน...!

ตอนเดินอยู่รู้สึกว่าการมันช่างยาวไกลไม่สิ้นสุด มีหลายวาระที่ยอมรับว่าทำอะไร เพราะเดินเท่าไรไม่ถึงจุดหมายซักที พอไปถึงดูเวลาเข้าได้กำไรตั้งสามชั่วโมงครึ่ง ขากลับขนาดเดินชมนกชมไม้มาตลอดทาง ใช้เวลาแค่สองชั่วโมงยี่สิบห้า นาที...เอากับเขาซิ...

ท่านผู้อ่านท่านใดสนใจ ก็ขอเชิญภาวนาดูได้ ผลเป็นประการใด ขอให้เล่าสู่กันฟังบ้าง วงการศาสนาระยะนี้ มีแต่ชาวบ้านบวชเลวปรากฏอยู่เสมอ เมื่อชาวบ้านฟังเขาไม่ได้ ก็พยายามทำให้อภิญาเกิดแก่ตัวเอง เพื่อนักบวชเหล่านั้นหันมาเป็นศิษย์ของฆราวาสกันบ้าง คงสนุกดีพิลึก...!

๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

หมายเหตุ : เมื่อไปอยู่ที่เกาะพระฤๅษีใหม่ อาตมาต้องเดินขึ้นเขาไปบิณฑบาต เป็นระยะทาง ๕ ก.ม.เศษ รวมไปถึงสิบก.ม.ครึ่ง ที่แรกก็มีคนงานป่าไม้ เดินตามไปช่วยหิ้วปืนโตให้ พอผ่านไปไม่ถึงครึ่งเดือน คนงานหายหัวกันไปหมด...

อาตมาเลยต้องหิ้วปืนโตเอง วันหนึ่ง...**สมบัติ** ซึ่งเป็นหัวหน้าคนงานมาราบแล้ว กราบอีก บอกว่า “ผมเชื่อแล้วครับว่า พระอาจารย์เดินเร็วว่จจริง...ที่แรกผมสงสัยว่าทำไมคนงานมันไม่ไปช่วยหิ้วปืนโต ถ้ามันแล้วมันบอกว่า พระอาจารย์เดินเร็วจนมันตามไม่ทัน...”

คนงานพวกนี้เวลานั้นเดินผมต้องวิ่งตามนะครับ...! แต่มันบอกว่ามันต้องวิ่งตามพระอาจารย์ ผมเลยขี่มอเตอร์ไซด์ตามไป พระอาจารย์เดินเร็วจริงๆ ครับ...ขนาดมอเตอร์ไซด์ยังกวัดไม่ทันเลย...!”

เรื่องนี้ท่านผู้อ่านต้องไปถาม**คุณสมบัติ** **คุ้มท้วม** เขาเองว่ามีความจริงแค่ไหน เพราะอาตมาเองก็รู้สึกว่าการมันไปตามปกติ เพียงแต่ว่าหากคนถือปืนโตตามหลังไม่ได้เท่านั้นเอง

๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรรเล็ก สุทธิมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนมิถุนายน ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : นั่งแล้วบางทีจะมีทำสมาธิเหมือนวิญญานจะมาอยู่ แผลอุทิศส่วนกุศลให้การที่นั่งสมาธิครั้งนี้ให้เขาหมดเลย ?

ตอบ : ได้อยู่ แต่ว่ามีบางรายที่เขาไม่ได้ต้องการอย่างนั้น เขามาเพื่อดูแลเรา มาเพื่อช่วยรักษาความปลอดภัยของเรา แต่อย่างว่าเขามาในเมื่อเราทำความดี ขอให้เขายินดีโมทนาด้วยเขาก็เต็มใจรับอยู่แล้ว มาโดยไม่ได้คิดต้องการผลประโยชน์แต่ให้ก็เอา แต่มีพวกที่เข้ามาขอส่วนกุศล ขออะไรก็มี

ถาม : ของหลวงพี่มาบ่อยซีครับ แต่เปรตนะไม่เคยเห็น อยากเห็นเหมือนกันว่าตัวใหญ่ขนาดไหน ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะเดี่ยวนานๆ ไปเห็นเอง

ถาม : กำลังนั่งสมาธิอยู่มีวิญญานมารอยู่นอกหน้าต่าง แผลอุทิศส่วนกุศลให้แล้วก็ไปแล้วนั่งสักพักหนึ่งหลวงพ่อกับท่านมา ผมก็ไม่ได้คิดถึงหลวงพ่อนะครับ หลวงพ่อกับท่านมาเลยมานั่งอยู่ต้นห้อง ผมก็หันไปมองท่าน ที่แรกผมจำไม่ได้ท่านก็ขยับแว่น แล้วท่านก็บอกว่าจำฉันไม่ได้หรือ ผิกมากๆ นะแล้ว เดี่ยวเจอกัน โอกาสเป็นนิมิตหรือเปล่านั้นครับ

ตอบ : โอกาสอย่างนั้นหายาก ครูบาอาจารย์ที่ท่านจะมาสังเคราะห์เราจริงๆ งานของท่านเยอะ เวลาของเราเองถ้าหากไม่ตรงกัน ท่านก็สังเคราะห์ไม่ได้ มีอยู่เที่ยวหลังจากที่หลวงพ่อกับท่านมรณภาพไปแล้ว อาตมาเองก็ไปอยู่ทองภูมิโนน...ตอนเช้า ก็ว่าจะขึ้นไปกราบพระบนพระนิพพาน ปรากฏว่าไปเจอหลวงพ่อกับโล่เคาะประตูบ้านนั้นบ้านนี้ป๊อกๆ โล่เคาะไปเรื่อยเดินเหินหัวทวมเลย ก็เลยไปกราบท่าน ข้าก็ข้า ถามว่าหลวงพ่อกับท่านตายแล้วมันเห็น้อยขนาดนั้นเลยหรือครับ? ท่านบอกว่าตายนี้มันแยกกว่าเดิมหลายเท่าเลย เพราะว่าก่อนหน้านั้นมันเรียกทำเป็นไม่ได้ยินก็ได้ แต่ตายแล้วมันเรียกได้ยินทุกทีเลย คราวนี้จากลักษณะนั้น ก็แสดงว่าถ้าหากว่าใครที่มีกำลังใจส่งถึงท่าน คิดถึงท่าน นึกถึงท่าน ในช่วงนั้นจะสามารถพบท่านได้ไม่วิธีใดวิธีหนึ่ง อาจจะฝันเห็นหรือว่านิมิตเห็นในขณะที่ทำกรรมฐาน หรืออาจจะเห็นมาทั้งตัวเลย

ถาม : แต่ท่านมาคล้ายๆ ภายทิพย์ครับ ใช่ๆ ?

ตอบ : ท่านจะต้องมีวิธีให้รู้ว่าท่านมา แต่คราวนี้จะเป็นแบบไหนเท่านั้นเอง เล่นไปโล่เคาะทีละบ้านเลย เอาไม้เท้าเคาะป๊อกๆ เดี่ยวไปบ้านโนนก็ป๊อกๆ เหมือนว่ามาแล้วอะไร

อย่างนี้ คือว่าตัวคนที่อยู่นั้นเขารู้เองว่า มาอย่างไร เขาอาจจะฝันเห็นเก็บไว้เป็นกำลังใจตัวเอง หรือหนึ่งกรรมฐานนิมิตเห็น หรือว่าอาจจะมาด้วยกายเนื้อเป็นองค์มาเลย นั่นเป็นวิธีของท่านที่ท่านจะทำ แต่ข้าก็คือว่า แหม...ในนิมิตท่านเล่นเหนื่อยเหงื่อโทรมมาเลย มันไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ท่านทำให้ดูว่างานเยอะขึ้นขนาดไหน

ถาม : นี่ขนาดท่านไปจุดนั้นยังต้องมีหน้าที่ทำงานขนาดนี้ไม่ได้ อยู่สบายเลย ?

ตอบ : ท่านจึงบอกว่าตอนเป็นมันเรียกทำเป็นไม่ได้ยิน แต่ตอนตายใครเรียกก็ได้ยิน

ถาม : ไม่อยากให้ท่านทำกลัวท่านเหนื่อย ?

ถาม : เคยเห็นพระพิฆเนศ...?

ตอบ : อยู่ชั้นดาวดึงส์ เป็นเทวดาชื่อ.....ฮินดูเขาตั้งเทวดาได้ แล้วก็กำหนดคุณสมบัติขึ้นมาว่าเทวดาองค์นั้นชื่ออันนี้มีความสามารถอย่างนั้นๆ คราวนี้บังเอิญไปตรงกับเทวดานุสติที่พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ระลึกถึงความดีเทวดาไซ้ใหม่ แต่คราวนี้การระลึกถึงของเขา ไม่ได้มาก ว่า เออ! เทวดาต้องมีหิริ-ละอายแก่ใจ โอตปปะ-กลัวความชั่ว อย่างน้อย ต้องมีศีล ๕ ทรงตัวถึงจะใช้ได้ เขาไม่ดูในจุดนั้น และไม่ทำในจุดนั้นด้วย เขาเล่นมาอ่อนและร้องขอเอา แต่ก็ยังเป็นการยึดเทวดาเป็นอนุสติอยู่ เบื้องบนก็เลยต้องลำบากหาเทวดาที่มีความสามารถใกล้เคียงกับที่เขาว่าเอามารับหน้าที่นั้นแทน

ถาม : ที่บ้านมีรูปพระพิฆเนศอยู่ ในจิตตอนั้นนั้นบอกว่าเป็นพระพิฆเนศ ผมก็โอ๊ย...เห็นอีกที่ทำไมเศียรเป็นพระด้วย ผมก็เลยสงสัย ?

ตอบ : เหมือนเอาตมาไปเจอท่านปู่พระอินทร์ ขึ้นไปถึงไม่ได้เจอพระอินทร์ในความคิดของเราเลย เจอลุงแก่ๆ อ้วนพุงปลิ้นหนึ่งสูบบหรี่ เราก็นั่งดูอยู่หน้าแทนบัณฑิตก็มผลศลาอาสน์ นี่หรือพระอินทร์? ท่านก็ลุกขึ้นนั่งพริบเอ็งอยากดูแบบไหน ? และท่านก็เปลี่ยนให้ดูเป็นร้อยๆ แบบเลย และแบบสุดท้ายก็คือต้องตัวเขียวๆ เราถึงจะว่าใช่ บางที่ท่านทำตามตามสบายมา ลักษณะที่ท่านมาถ้าท่านมาตามปกติขอให้ใจของเราบอกว่าท่านเป็นใคร ตอนนั้นให้เชื่อตามนั้น เพราะว่าความเป็นทิพย์รายงานหมดว่าเป็นอะไร

ถาม : ตอนเด็กๆ สวดมนต์เสร็จแล้วมานั่งดู เรายากทำให้ถูกไม่รู้จะทางไหนดี ?

ตอบ : อันดับแรก ศีล ๕ ขอให้ครบถ้วนสมบูรณ์เลยจะ ถ้ารักษาด้วยตัวเองได้ก็อย่าให้คนอื่นทำ รักษาด้วยตัวเองได้ไม่ยุคคนอื่นทำได้ เห็นคนอื่นทำก็อย่าไปยินดีด้วย

ถาม : เห็นคนอื่นก็อย่าไปยินดีด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ประเภทที่เรียกว่าเราเองไม่คิดยาฆ่ามดแล้ว ไม่บอกให้คนอื่นคิดแล้ว พอเขาคว่ามาคิดมด แหม...มันน่าจะทำชะนานแล้ว มีส่วนด้วยจะ พยายามให้มันละเอียดขึ้นไป ศีลทรงตัวลักษณะเดียวกัน ถ้าหากศีลทรงตัวเราปฏิบัติภาวนาอยู่สมาธิตั้งมั่นได้ง่าย สมาธิตั้งมั่นได้ง่ายปัญญาจะเกิด ปัญญาเกิดจะมีสติ สมานธิที่จะไปควบคุมศีลให้ละเอียด ยิ่งๆ ขึ้นไป ศีลยิ่งละเอียดสมาธิยิ่งทรงตัว สมานธิยิ่งทรงตัวปัญญายิ่งเกิด

ถาม : ที่นี้ทำงานต้องติดต่อกับลูกค้าอย่างนี้เรียกว่าโกหกไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเรารับสินค้ามา สมมติว่าราคาหนึ่งแต่ว่าเราต้องการขายลักษณะนี้ เราก็บอกว่าเขาแล้วกันรับมาแพงต้องขายราคาแพง ต้องขายราคานี้ราคาอื่นไม่ได้ แต่อย่าไปบอกเขารับมาเท่านั้นบาทเท่านั้นบาท ถ้าประเภทนั้นโกหกตรงๆ แต่รับมาแพงนี้ไม่รู้มันแพงเท่าไร ๓ บาท ๕ บาทมันก็แพงของเรา

ถาม : ตัวเองเป็นคนตรงๆ แล้วสงสารลูกค้าด้วยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอันไหนหนักใจเราๆ คิดว่าเราไม่สามารถจะแก้ไขได้ มันจะต้องศีลขาดแน่ๆ เราโกหกเขาแน่ๆ ก็เอาเป็นว่าตั้งแต่ตื่นขึ้นมาจากกระทั่งไปถึงที่ทำงานเราต้องไม่โกหกเด็ดขาด รักษาเป็นเวลาแทน หลังจากนั้นก็ว่ามันไปเลิกงานเมื่อไหร่จนถึงกลับบ้านจะไม่โกหกเด็ดขาดอะไรอย่างนี้ ใช้วิธีรักษาเป็นเวลาแทน อย่างน้อยๆ ๒๔ ชม. เราก็ไม่ขาดทุนตลอด มันมีส่วนของความกำไรอยู่

ถาม : ตอนนอนก็ไม่ได้ทำคะ ?

ตอบ : ก่อนนอนก็ตั้งใจสมาทานศีล หลับยาว

ถาม : คือว่าแต่ก่อนสวดมนต์ แต่ตอนนี้ไม่ค่อยได้สวด เป็นอะไรหรือเปล่าคะ?

ตอบ : สวดมนต์นี่เหนื่อยๆ ก็ไม่ไหวเหมือนกัน ให้ใช้เป็นการภาวนาแทน นอนภาวนาตามแบบของหลวงพ่อกินทางนอนง่ายดี ถึงเวลาตั้งใจเรานอนลงไปแล้วร่างกายที่เหยียดยาวก็เหมือนศพตึง นี่เอง ถึงเวลามันจะตื่นขึ้นมาเห็นตะวันขึ้นหรือเปล่าก็ช่างมัน ถ้าตายตอนนี่เราจะไปพระนิพพาน เราก็จับตัวภาวนาหลับไปเลย

ถาม : มีปัญหาเรื่อง ๓ ฐานของลมหายใจ หลวงพ่อบอกว่าพอเข้าปั๊บ มาที่อกแล้วท้วงเวลาลมหายใจออกไม่เห็นรู้สึกเลยครบตรงหน้าอก ?

ตอบ : ถ้าใจยังไม่ละเอียดมันจะไม่รู้สึก มันต้องไปสักพักถึงจะรู้สึก

ถาม : ลมละเอียดขนาดไหนครบถึงจะรู้สึก ?

ตอบ : เราเอาความรู้สึกตาม ตอนนี่เราหายใจเข้าไป ตอนนี่เราหายใจออกมา หายใจเข้ามันผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอกลงไปสุดที่ท้อง ออกจากท้องผ่านกลางอกมาสุดที่จมูกตามความรู้สึกไปแค่นั้นเอง ว่าตอนนี่มันเข้า ตอนนี่มันออก

ถาม : รู้สึกภายในใจไหมครับ ผมนึกว่าให้ลมพัดผ่าน ?

ตอบ : ไม่ใช่ๆ มันอยู่ข้างในจะ ลมมันอยู่ข้างใน

ถาม : แล้วเอาแค่ปลายจมูกนี้ก็ได้ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ เอาที่เดียวก็ได้ ๓ ที่ก็ได้ ๗ ที่ก็ได้ ไม่เอาสักที่เลยก็ได้ ไม่เอาสักที่นั่นมันยากนะ เพราะมันรู้ตลอด หายใจเข้ามันรู้ยาวไปเลยเท่ากับสัมผัสตลอดเส้นทาง ออกก็รู้ยาวออกไปเลย ถ้าจิตไม่ละเอียดจริงๆ จะรู้ไม่ตลอด

ถาม : กำหนดลมหายใจแล้วมันคิดโน่นคิดนี่เยอะ ตานี้หลวงพ่อกี้ให้กำหนดภาพพระไป

ด้วย ไม่ดีกันใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะ ไปด้วยกันได้สิน

ถาม : นึกภาพพระหลายองค์ล่ะคะ ?

ตอบ : ก็ดีจะ เอาเรียงไว้ตลอดตั้งแต่หัวถึงท้องก็องค์ก็ได้ หายใจเข้าให้ผ่านทุกองค์เลย ลงมา สว่างตลอด ถึงเวลาก็ออก หรือไม่กี่พระท่านไหลเข้าไหลออกเป็นขบวนตามลมหายใจเลย สนุกดีอีกต่างหาก ขยายท่านให้ใหญ่ พอออกมาองค์ใหญ่เบ้อเร่ออยู่ข้างนอก ถึงเวลาจะเข้าก็หดข้างในเหลือนิดเดียวอยู่ข้างใน ให้มันใหญ่ให้มันเล็กอย่างนี้สนุกดีจะ

ถาม : เวลาทำงานเราทำอย่างนี้ได้ไหมคะ ?

ตอบ : ทำได้จะ จำเป็นต้องทำไปด้วย เพราะถ้าหากสติอยู่กับลมหายใจเข้าออกงานจะมีคุณภาพ เพราะว่ามีสมาธิมันจดจ่ออยู่ตรงหน้า

ถาม : อย่างนี้มนโหมยทิเห็นเขาทำได้ ทำไมเราไม่ได้ ?

ตอบ : ถ้าหากทำลักษณะที่วานี้ได้ นึกถึงภาพพระเข้าไปออกมาได้ ก็เป็นมนโหมยทิดีจึ นี่เอง ถึงเวลาเราก็แค่เปลี่ยนจากภาพพระ รู้เห็นสิ่งที่ต้องการแค่นั้นเอง ทำง่ายสบายๆ ไม่ใช่เรื่องยากเลย มโนมยทิคิดง่ายจึ สบายๆ ตอนนี้อยู่ตรงหน้าเรามีพระองค์หนึ่ง ขนาดที่เราารู้สึกกำลังสบายสำหรับเรา หายใจเข้าก็ไหลตามลมเข้าไปท่านก็เล็กลงมา จากใหญ่ก็เป็นเล็กจึ ลงมา เล็กสุดตรงสุดของลมประมาณบริเวณท้อง หายใจออกท่านก็ค่อยๆ โตจนขนาดเท่าเดิมจนมาอยู่ข้างหน้า จับภาพพระได้ชัดเท่าไร้การใช้มนโหมยทิเพื่อดูอย่างอื่น ก็จึจะรู้เห็นได้ชัดเท่านั้น

ถาม : ถ้าเรื่องกลิ่นควรจะมีกกองไหนก่อนครับ ?

ตอบ : ตามที่หลวงพ่อบอก ท่านบอกว่าเอาตำรามาอ่านดูก่อน ชอบกกองไหนมากที่สุดให้ทำกกองนั้น ถ้าหากว่าชอบหลายกกองให้ตั้งใจดูรูปกราบพระ อธิษฐานว่ากกองไหนที่ข้าพระพุทธเจ้าทำแล้วได้ผลเร็วที่สุดให้ชอบกกองนั้นมากที่สุด ส่วนใหญ่แล้วพวกเราจะมีพื้นฐานเดิมอยู่เยอะ เพราะฉะนั้นบางทีชอบหลายกกอง

ถาม : เคยไปถามพวกที่ฝึกมโน เขาบอกว่าชาติที่แล้วผมน่าจะได้อกกลิ่นไฟมาก่อนครับ เพราะตอนนั้นสมาธิถึงจุดหนึ่งมันเหมือนกับมันแตกเป๊ะๆ จากข้างล่างมาถึงข้างบน แล้วก็พอนั่งเป็นประจำจะได้ยินเหมือนอะไรดังบั้ง ?

ตอบ : นั่นไม่ต้องไปใส่ใจมัน คือถ้าหากว่าเป็นกรรมฐานในอดีตที่จะได้ ถึงเวลาตัวนิมิตจะปรากฏขึ้นเอง อย่างเช่นว่าเคยได้อกกลิ่นไฟมันจะปรากฏเป็นเปลวไฟขึ้นมาเอง ถึงเวลานั้นเราก็จับภาวนาต่อไปเลย แต่ถ้าหากว่ายังไม่ถึงตรงจุดนั้นกำลังยังไม่พอ อารมณ์ใจเรายังไม่เข้าถึงที่สุดของกรรมฐานกกองที่ทำอยู่ นิมิตใหม่มันก็ยังไม่มา พอมันเข้าถึงที่สุดกำลังมันเต็มแล้วได้กกองใหม่ก็จึจะมาเอง

ถาม : อย่างหนูไม่รู้ว่าจะชอบอะไร ไม่ต้องฝึกก็ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องฝึก...ได้จะได้ แต่คราวนี้ลุงพุด แกจะตกลงหรือเปล่านั้นเอง ถ้าไม่มีอะไรเป็นเครื่องยึดโอกาสที่เราจะพลาดลงบอบายภูมิมันเยอะ อย่างน้อยๆ จะต้องลมหายใจเข้าออกเป็นเครื่องยึด ลมหายใจเข้าออกป้องกันความฟุ้งซ่านได้ดีที่สุด ขณะที่จิตไปฟุ้งซ่านไปอารมณ์ที่อื่น ถ้าเราผูกอยู่กับลมหายใจเข้าออกมันก็ไม่ไปหาความลำบาก เตือตร้อนให้กับเรา ไม่อย่างนั้นมันก็ให้เราคิดโน่นคิดนี่พาให้เราทุกข์ ไปนั่งซ่อมเอาทุกวันๆ ตรวจสอบความก้าวหน้าตัวเอง

ถาม : เพื่อนโทรมาบอกว่ามีลูกสาวคนเดียวต้องไปใส่บาตรด้วยขนมเงินพระ ๙ องค์ ไม่อย่างนั้นลูกจะตาย ?

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก ปล่อยมันตายไปเหอะ เจอบ่อยจะ ใส่บาตรที่ไหนก็ได้

ถาม : เขาสร้างกระแสหรือคะ ?

ตอบ : มันเป็นกระแสที่ดีจะ คนกลัวก็วิ่งไปทำบุญ ตอนสมัยอยู่วัดท่าซุงมีอยู่ ๒ ครั้ง ช่วงที่บวชเป็นพระ ๗ ปี ที่บวชอยู่วัดท่าซุงมีอยู่ ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งเขาว่าคนที่เกิดมันก็มีปีมะ...ไปขอเงินขามาให้ได้ ๒๙ บาทแล้วเอาไปถวายสังฆทาน ขอต้องให้คนละไม่เกิน ๑ บาท อย่างน้อยๆ คุณต้องตากหน้าไปเจอคนอื่น ๒๙ คนแต่ไม่ได้เอาเงินมาใช้ซะนะ ต้องเอาไปถวายพระเป็นสังฆทานถึงจะพ้นเคราะห์ ไม่อย่างนั้นจะตาย โอโห...ตานี้เจอแต่ขอทานเต็มเมือง เจอหน้าเอ็งขอข้า ข้าขอเอ็ง ห้ามซ้ำเติมด้วยนะ ให้เกินบาทก็ไม่ได้ด้วย แล้วอีกทีก็ว่า หลวงพ่อธรรมจักร วัดธรรมมูล มาเข้าฝันว่าใครมีลูกคนหัวปี คือคนโตเป็นผู้ชายให้ถวายข้าวต้มมัด ๔๐ มัด ไม่อย่างนั้นลูกชายจะตาย ปรากฏว่าเอาตามาเจอบ้านแรก ๔๐ บ้านที่สองก็หิวมา เขาว่าเอาไว้ฟุ้งนี้ก็ได้ละ มันจะตายเอา ๔๐ มัด มันก็ตะกร้าเบ้อเร่อเลย เราก็หิวมาแล้วใช่ไหมละ ไ้บ้านที่สองอีก ๔๐ เขาก็บอกว่าเอาไว้ฟุ้งนี้ก็ได้ งวดนั้นฉันข้าวต้มมัดตาเหลือกตาปลิ้นกันทั้งวัดเลย แต่ว่าดีอยู่อย่างคือว่าฉันนี้เข้าใจเลยว่าอย่างหลวงพ่อดวงธรรมจักร ท่านเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ประจำชัยนาทอยู่ที่วัดธรรมมูล พระองค์นั้นลอยน้ำมาวันดีคืนดีก็จะลงไปเล่นน้ำก็ศักดิ์สิทธิ์มาก ทีนี้เทวดาที่ท่านรักของค์พระท่านคงเห็นว่ นานๆ กระตุ้นให้คนมันทำบุญซะทีหนึ่ง อย่างเห็นว่าไปขอเงินอย่างนี้ ก็จะได้จาคานุสติใช่ไหม ต้องสละออก แล้วก็ลดมานะ เพราะว่าต้องไปขอเขาและยังได้ถวายสังฆทานด้วย กุศลบายท่านดูแล้วยอดเยี่ยมมากเลย แต่ข้าวต้ม ๔๐ มัดนี้ไม่ไหว พระแทบตายเลยกว่าจะหิวถึงวัด โอโห...อย่างที่เป็นเหตุบาตเส้นทางบิณฑบาตกว่าจะเดินครบตั้งชั่วโมงกว่า

ถาม :

ตอบ : เขาเล่นมัดมาตราฐานเลย ชาวบ้านเขาเชื่อสตั้มมากเลย ไม่มีการย่อส่วนเลย

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่าพุดถึงชัยนาทที่โน่นนะจะ วัดธรรมมูล แล้วตรงนั้นมีเกจิอาจารย์อยู่องค์

หนึ่งก็คือหลวงพ่อดล วัดดักคะแนน วัดดักคะแนนกับวัดธรรมมูลที่ห่างกันอยู่นิดเดียว
ไปไหว้พระสงฆ์ก็ได้ ไหว้พระพุทธรูปด้วย ไปไหว้พระพุทธรูปก็ได้ไหว้พระสงฆ์ด้วย

ถาม :

ตอบ : ลองดูไหมถ้าเจอใครให้ถวายทุเรียน ๑๐๐ ลูก นี่เอาตมาวิ่งหนีแน่ เป็นคันธ โคร
จะไปชนมันไหว วันก่อนบิณฑบาตอยู่ในทองผาภูมิ ก็มีโยมคนหนึ่งถือทุเรียนมาจะถวาย
คราวนี้บังเอิญพระ ๒ สายมาชนกันพอดี สายของวัดทองผาภูมิกับสายของวัดท่าขนุนมา
จะเอ่อกัน เราก็เลยขึ้นไปทางด้านสายของวัดทองผาภูมิ โน่นแน่ะ...ถวายวัดโน่นก็
แล้วกันท่านไม่ค่อยได้อะไร คือวัดโน่นเขาไม่ค่อยปฏิบัติ คนไม่ค่อยศรัทธาจะไม่ใส่บาตร
เราก็กะงานนี้ถูรอดแน่ ที่ไหนได้...พอพ้นโค้งไปเจอกองเบ้อเร่อ อาจารย์สมพงษ์ก็บอกว่า
นี่อาณิสต์ตีกลับฉับพลันเลย ที่หลวงพ่อดลพูดก็บอกให้เขาไปลูก... ตัวเองได้มากอง
เบ้อเร่อเลย เขาเตรียมไว้ ๙ ลูกเขาใส่บาตร ๙ องค์ ตกลงหัวกันกระโดงกระเตง อาณิสต์
ตีกลับฉับพลัน บางที่ชาวบ้านเขาไม่ค่อยเข้าใจ คือเห็นวัดอื่นเขามาเราจะบอกให้ไปใส่
ของเขา เพราะของเราได้เกินแล้วเกินอีก บางที่ฉันเหลือเพื่อ เหลือจากเด็กวัดก็ยิ่งเหลือ
เหลือจากหมาก็กยิ่งเหลือ เลยเห็นวัดอื่นเขาไม่ค่อยได้ก็ให้เขาไป บางที่โยมเขาเตรียม
อาหารไว้ ๒ ชุด อย่างนี้ใส่บูบ ก็ว่าอีกชุดไปใส่วัดโน่นนะเขากำลังเดินมา บางที่เขาทำ
หน้างๆ ว่าเขาอยากใส่วัดเราทำไมไม่ให้เขาใส่ แบ่งให้เขากินบ้าง

ถาม : วัดที่ทางจะไปเขื่อนเขาแหลม อยู่ซ้ายมือที่นั่นวัดอะไรคะ ?

ตอบ : วัดเขื่อนเขาแหลมจะ วัดเขื่อนเขาแหลมไม่ได้ออกมาบิณฑบาต ที่บิณฑบาตนั้น
ก็จะมีวัดป่าผาดาดทางสวรรค์ วัดป่าผาดาดทางสวรรค์จะอยู่ทางด้านหินดาด เขาจะมีรถ
มาส่งให้บิณฑบาต มีวัดท่าขนุน วัดทองผาภูมิ แล้วก็วัดเขารวก และอีกหนึ่งวัดป่า
สุนันทาราราม เขตไทรโยค แต่ว่าแถวที่ท่านอยู่ก็คงบิณฑบาตไม่พอกินละมังก็เลยเอา
รถปิกอัพ มาส่งพระบิณฑบาตในตลาดเหมือนกัน เคยถามโยมที่ใส่บาตรทุกวัดช่วงเข้า
พรรษานี้พระเยอะไหม ? เขาบอกถ้ามาครบทุกวัดก็ร่วม ๒๐๐ องค์ โยมเขาต้องหุงข้าว
ต่างหากไว้เป็นหม้อๆ เลยแหละ เอาไว้ใส่บาตรอย่างเดียว กำลังใจเขาดีจัง แต่ว่าส่วน
ใหญ่ก็จะเลือกใส่เฉพาะวัดที่ตัวเองศรัทธา มันก็เลยจะเป็นวัดท่าขนุนกวาดมาเกลี้ยง

ถาม : หลวงพี่คะ ไม่ค่อยได้ตื่นใส่บาตรเลย ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะ เพราะว่าอย่างไรล่ะ ทานเกิดมารวย ศิลเกิดมาสวย ภาวนาเกิด
มาฉลาด เลือกอเอา เอามันทุกอย่าง

ถาม : แล้วทำทานอย่างอื่นได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จะ ทานเยอะแยะไป ทานเกิดมารวย รักษาศีลเกิดมาสวย ภาวนาเกิดมา
ฉลาดมีปัญญา ทำให้ครบไปเลย ไม่จำเป็นต้องไปทำทุกวันก็ได้ มีโอกาสช่วงวันสำคัญ
หรือวันหยุดก็ไปทำ แต่ถ้าหากได้ทำทุกวันได้ดี เพราะว่าโยมหลายคนอย่างหมอสวรรณ

ไอ้โห! แก่ก็แก่แล้ว เกษียณแล้วเกษียณอีก เกษียณมาซัก ๒๐ ปีได้แล้วมั้ง ใส่บาตรอยู่ทุก วัน ฝนตกแดดออกอย่างไรหมอมสุวรรณ์ก็ต้องเข็นรถเข็นมาใส่บาตร จนกระทั่งลูกชายต้อง ต่อคานและก็เสียบรมเอาไว้ให้ เพราะว่าเวลาฝนตกแกก็ใส่เสื้อกันฝนแล้วก็มุดอยู่ได้ร่ม แล้วก็เข็นออกมาใส่บาตร ลักษณะอย่างนั้นแหละทำให้เราซี้เกียจไม่ได้ วัตถุประสงค์เวลาฝนตก บางทีเขาไม่มีมินทบาตเลย แต่วัดทำขุณ ฝนตกแดดออกก็ต้องไปเพราะโยมมา โยมมารอยู่ ถ้าเราไม่ไปนี่เราเสียเลย สมัยอยู่ที่ซุง ๒ องค์กับท่านสมปองจะเป็นพระพี่พระน้องที่เขাবেื่อ ที่สุด ฝนตกแดดออกอย่างไรออกมินทบาตทำเดียว แล้วระเบียบของหลวงพ่อก็คือ ถ้ายัง กลับมาไม่ครบยังหันไม่ได้ เขาก็ต้องรอกจนกว่าเราจะกลับมา กลับมาถึงก็มาบิณฑูรระบัดๆ หน่อยแล้วก็ห่มฉันทันไป แต่เขาก็บ่นไม่ได้ เพราะว่าเขาไม่ออก แต่ขณะเดียวกันของเราพอ เดินไปถึงสุดทางแล้วนี่ คุณยายแก่ๆ หลังก็ค่อม ผมงก็ขาว ถือไบกลัยบังหัวออกมาใส่บาตร ถ้าเราไม่ไปเราจะทำอะไร เขาก็ยืนอยู่นั้นแหละ นั่นแหละตอนสมัยอยู่โนนมีอยู่ไม่กี่องค์ หรอกที่บ้าแบระเบียบ ตอนนี่ก็ออกกันเยอะเยอะ หลวงตาสมชายก็มรณภาพไปแล้ว หลวง ตาวชิระชัยก็ไปอยู่เขวง อาตมาก็มาอยู่ที่นี้ ท่านปอองก็ได้ยินว่าก็ออกไปแปะที่ข้างวัดทำซุง นั้นแหละ ตกลงพวกรักชิระเยียบไปกันหมดแล้ว เขาคงอยู่กันสบายขึ้น

ถาม : ยายแก่ๆ เขาอาจจะคิดว่าพระมาเดี่ยวมาแก้อ เขาก็เลยต้องออกมารอ ?

ตอบ : เขามารอจริงๆ ในเมื่อโยมยังมีกำลังใจมา แล้วเป็นพระอย่างนี้เขาให้เราแท้ๆ ยัง ไม่ไปรับมันก็น่าเกลียดเต็มที ก็ลองคิดดูแล้วไอ้สายที่ไม่เกรงใจ เขามาเปี้ยกฟรีแล้วเป็นยัง ไง ไม่แข่งซักหักกระดูกก็บุญโขแล้ว

ถาม : ที่ให้ไปซื้ออุปกรณ์ จะซื้อถุงใส่ด้วยหรือเปล่า เพราะกระเป่าเป้เขาจะดูแข็งแรง กว่าปกติและก็ใบยักษ์มาก ?

ตอบ : แล้วมันราคาเท่าไรล่ะจะ ถ้ามันไม่โหดร้ายมากนักก็เอา

ถาม : ไม่เคยดูเลย เพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่าอุปกรณ์เยอะปานนี้ ?

ตอบ : มันคงยึดไปไม่ได้หรอก คือเจตนาว่าจะทำรถคันหนึ่งเรียกว่ารถอุปกรณ์สำหรับ เก็บพวกเครื่องดับเพลิง คีมถ่าง หัวตัด ค้อนปอนด์ ชะแลง อะไรพวกนี้โดยเฉพาะเลย ถึง เวลาโคตขึ้นรถไปได้ถึงที่ไม่ว่ามันจะมารูปแบบไหนต้องรับมือได้ เตี่ยวรอให้งานก่อสร้าง ให้มันเบาๆ ก่อนเตี่ยวจะดาวน้อชีซุซุตีแมกซ์ (พูดเล่น) และอีกอย่างหนึ่งสำคัญก็คือรถตู้ พยาบาล รถตู้ก็ล้านกว่าเข้าไปแล้ว ถ้าไปต่อเตียงพยาบาล พวกเครื่องมือ เครื่องไม้ เสาแขวนน้ำเกลือ สายออกซิเจน ท่อออกซิเจน ก็คงหลายสตาจค์ แต่มันเป็นของที่ต้องมี

ถาม : ต้องให้น้องกามุจน์ไปประจำรถหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก

ถาม :

ตอบ : ทางเส้นเมืองกามุจน์ - ทองผาภูมิ, ทองผาภูมิ-สังขละ มันเป็นทางภูเขา และ

จากทองผาภูมิก็ยิ่งเขาหนักเข้าไปใหญ่ อุบัติเหตุมันบ่อย โดยเฉพาะช่วงเสาร์-อาทิตย์ รถ
ท้องที่เยอะอะมากเลย เพราะมันไปกลับวันเดียวได้ไง หรือไม่ประเภทไปวันเสาร์ค้างคืน
แล้ววันอาทิตย์กลับ ก็เลยมีอุบัติเหตุอยู่เรื่อย ถ้าหากว่าเรามีรถอุปกรณ์มันจะมีราวสำหรับ
แขวน ถึงเวลาก็เกี่ยววว ขึ้นไป ตีนกบก็เกี่ยวเอาไว้เตี้ยๆ หน่อย มูลนิธิพิทักษ์กาญจน์มัน
เป็นสาขาของร่วมกตัญญู และของเราที่เป็นศูนย์แหลมทองนี่มันเป็นสาขาของพิทักษ์
กาญจน์เขาอีกทีหนึ่ง ตอนนี่เขากลับมากเลยกลัวเราจะแยกตัวออกมา เพราะว่าพอเข้าไป
บริหารปั๊บปั๊ว ตอนนี่มันมีรถเป็นของตัวเอง มีอาคารที่ตั้งเป็นของตัวเองหมดแล้ว แล้ว
ยิ่งได้ข่าวที่เราจะซื้อกระทิงชุดมนุษย์กับนี่มันหนาวเลย วันก่อนพลเอกอะไรก็ไม่รู้ที่เป็นตัว
ประธานมูลนิธิ พยายามเกลี้ยกล่อมท่านพงษ์ว่ามีอะไรจะช่วยเหลือบ้าง เราก็รู้ทำอยู่
แล้วว่ามันต้องมาไม่นี่ ก็เลยบอกท่านพงษ์ไปตั้งแต่แรกที่ว่าไปร่วมประชุม บอกว่าถ้ามันพูด
ไม่ตีบอกไปเลยนะว่าอาจารย์เล็กเขาจะแยก ชูให้ชัด ปรากฏว่าได้โงงมา ๒๐ ใบ ตอนนี่
รู้จักชมชูผู้อื่นนะ ได้โงงฟรีๆ มา ๒๐ ใบ

ถาม : พวกมูลนิธินี้อยู่ได้ด้วยเงิน ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือเงินบริจาคและเกิดจากสมาชิก อยู่ด้วยใจ निकอกใหม่ต่างคนต่างเสีย
สละเพื่องาน ตอนนี่พวกนักการเมืองท้องถิ่นก็พยายามอิงๆ เข้ามา แต่มันอาศัยชื่อมัน
อย่างเดียวไม่ได้ดีอะไรขึ้นมา ก็เลยต้องบอกว่าอยากจะได้มันทั้งๆ ไปเลย แล้วเราก็
ดำเนินการกันเอง ศูนย์ใหญ่เรามีสมาชิก ๒๐๐ กว่า แต่ของเราที่เป็นหน่วยย่อยมีตั้ง ๗๐
กว่า ตัดของเราออกนี่เขาหายฮวบ ๑ ใน ๓ เลย

ถาม : หายรายจ่าย ?

ตอบ : ค่าสมาชิกเขาก็หดไปเลยแหละ คนละ ๑๕๐ บาท

ถาม : ... (ไม่ชัด)...ภารกิจของสงฆ์หรือว่าทำอะไรภายในวัด แล้วถ้าเกิดว่าถ้าพระออกไป
ไปข้างนอก แล้วทำอะไรแปลกๆ แล้วดิฉันคิดนี่ถือเป็นการปราชัยหรือเปล่า ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือควรจะศึกษาศีลของพระเอาไว้ละ ศีลของพระจะระบุชัดเลยว่าเป็น
พระต้องทำอะไรบ้าง สิ่งต่างๆ ที่พระทำนะ ถ้าหากว่ามันเป็นส่วนที่ผิดพระธรรมวินัย
จริงๆ ที่เราคิดอย่างนั้น ไม่เป็นการปราชัยพระรัตนตรัย แต่ว่ามีบางประเภท...ส่วน
ใหญ่แล้วจะเป็นพระอรหันต์ พระประเภทนี้จะปิดบังตัวเอง ไม่ต้องการให้คนอื่นรู้ก็จะ
ทำจริยาแปลกๆ บางทีเราก็เห็นในลักษณะเหมือนอย่างกับคนบ้าๆ บอๆ อย่างเช่น
หลวงพ่อดี๊ด หลวงพ่อดี๊ดนี่มันจ๊ว ไม่มีอะไรหรอก...โน่นนะ วิ่งกระเตงๆ เล่นอยู่กับเด็ก
เลี้ยงวัว บางคนเห็นว่าเป็นคนบ้าๆ บอๆ ก็ไม่ไปสนใจอยู่กับท่าน ท่านก็สบายไม่ต้องไปยุ่ง
เกี่ยวกับชาวบ้านเขามาก แต่ภายหลังหลวงพ่อดี๊ดจ๊ว...บอก อธิษฐานว่าถ้าหากว่าเป็น
พระดีจริงพ่อดี๊ดให้มา ปรากฏว่าฟ้ายังไม่ทันจะสว่างเลย มาโวยจ๊ว อยู่ตีนบันไดนะ บอกว่า
แน่จริงไปทำแล้วหลบทำโงะ โส่ลมาตีกันชี่ หลวงพ่อดี๊ดก็ออกมากราบ บอกว่าเลิกบ้า

ได้แล้วครับ บ้าลักษณะนี้ผมรู้ มันเป็นการบ้าดี ท่านก็เลย เออ...เลิกก็ได้วะ จีวรที่เอา
เคียนหัวอยู่ที่เปลี่ยนมาหม่มแล้วก็ขึ้นไปคุยกัน คือลีลาแบบนี้จะแปลกในสายตาของเรา
แต่ว่าจะไม่ผิดพระธรรมวินัย เพราะท่านต้องการปิดบังตัวเอง มีบางองค์คนไปกวนท่าน
มาก ท่านก็ใส่กระโถนแล้วก็ราดมันเต็มพื้นนั่นแหละ จนกระทั่งหมิ่นตลบยิ่งกับสวมแตก
พอหลวงพ่อก็ขึ้นไปถึงท่านก็รีบต้มน้ำร้อนมาราดพื้น บอกว่าเดี๋ยวๆ ขอให้กลิ่นมันน้อยลง
หน่อย ถ้ามว่าแล้วหลวงพ่อรอดเอาไว้แบบนี้ทำไม ? บอกว่าไม่ไหวหรอก ใ้พวกมาแล้ว
พูดไม่รู้เรื่อง มันจะเอาห่วยท่าเดียว ท่านก็ต้องแก่งทำไปอย่างนั้น ท่านทั้งหลายเหล่านี้มี
อยู่แต่มันน้อย **ปัจจุบันนะส่วนใหญ่ที่เป็นเพราะว่าอุปัชฌาย์อาจารย์สมัยนี้บวชให้แล้ว
บวชเลย ไม่มีการแนะนำสั่งสอนกันต่อเนื่องไป สมัยก่อนระเบียบพระพุทธรเจ้าบังคับไว้
ว่าต้องอยู่ในสำนักอุปัชฌาย์อาจารย์อย่างน้อย ๕ ปี คือ ๕ พรรษา เพื่อศึกษาความรู้
ต่างๆ ทั้งทางโลกทางธรรม เมื่อถึงเวลาแล้วจะได้ไม่ปฏิบัติผิดพลาด ท่านเรียกว่าอยู่นิสัย
คืออยู่อาศัยพระอุปัชฌาย์ ถ้าหากว่าพ้น ๕ ปีแล้วยังเอาดีไม่ได้ก็ให้อยู่ต่อ แต่ถ้าพ้น ๕
ปีแล้วมีความรู้พออาศัยได้เรียกว่าได้นิสัยมุตตะกะ คือพ้นจากการอาศัยอุปัชฌาย์แล้ว
สามารถจะออกไปยืนหยัดด้วยตัวของตัวเองได้ สมัยก่อนเขาเข้มงวดหน่อย สมัยนี้
ประเภทบวชเอาสตางค์ ถึงเวลาเขานิมนต์ไปเป็นอุปัชฌาย์นั่งบวชพระ บวชแล้วเขาก็
ถวายสตางค์มาก็ตั้งหน้าตั้งตาเมคมันนั่นกันไป แต่ลูกศิษย์ของตัวเองบวชมาเท่าไรๆ ไม่มี
การไปตามควบคุมตามดูแลตามสั่งสอน ก็เลยกลายเป็นฟิลิปปินส์อย่างที่เห็น ส่วนใหญ่
ปัจจุบันจะเป็นอย่างหลัง อย่างแบบหลวงพ่อดีวันนั่นมีน้อยเต็มที สมัยอาตมาเด็กๆ ก็มี
หลวงปู่เจ็ก อยู่นครปฐม แยกให้หน้าตาลเมากินเมาแอ่นอยู่ทั้งวัน เสร็จแล้วทางกรุงเทพฯ
พอได้ข่าวก็ส่งสังฆาธิการ ๒ องค์ไปเพื่อไปจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ไปถึงท่านก็เข้าไป
หาหลวงปู่เจ็ก กราบปฏิสันถารอะไรกันเสร็จเรียบร้อยก็... เทให้ที่แยกอยู่ให้กลายเป็นน้ำ
ชาคนละถ้วย พอฉันน้ำร้อนน้ำชากินเสร็จเรียบร้อย หลวงปู่เจ็กก็ถามว่า ๒ องค์ท่านมา
ทำไม ? สังฆาธิการนั้นก็บอกว่าท่านได้รับคำสั่งมาว่าหลวงปู่เจ็กกินเหล้าเมาอยู่ทุกวัน ถ้า
หากว่าพระกินเหล้าเมาให้อยู่ไม่ได้หรือต้องจับสึก หลวงปู่เจ็กก็บอกว่าถ้าหากผมต้องสึก
คุณ ๒ องค์ก็ต้องสึกด้วย ถ้ามว่าทำไม ? บอกว่าคุณก็เพิงกินเหล้าเข้าไป เสร็จแล้วพระ
๒ องค์นั้นดูแก้วที่เมื่อกัซตน้ำชาแท้ๆ ใ้ที่ติดกันแก้วมันเป็นเหล้าหมดเลย ท่านก็เลย
กราบๆ ลากลับไปเลย รู้แล้วว่าหลวงปู่เจ็กท่านทำเพื่อปิดบังจริยาตัวเอง พระระดับท่าน
คิดให้เป็นยังมันก็เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นที่คนเห็นท่านแยกให้หน้าตาลเมา จริงๆ แล้ว
ก็น้ำเปล่านั้นแหละ เพียงแต่ว่าถ้าคนมาท่านคิดให้เป็นน้ำตาลเมามันก็เมา แต่ท่านก็ไม่ได้
กินมันหรือคือ หลอกชาวบ้านเขา ไปเจอลูกศิษย์รู้ทันเข้ารายหนึ่ง มันก็ให้อาจารย์เจ็ก
สอนวิชาให้มัน หลวงปู่เจ็กกราณุกี่ปีหนี่ขึ้นไปบนพระปฐมเจดีย์ พระปฐมเจดีย์ด้านข้าง
จะเป็นบันไดเล็กๆ ขึ้นไปจนถึงคอรระฆังนั่นแหละ มันก็ปีนตามขึ้นไป เอากะมันชิมมันบ้ำพอ**

หลวงปู่เจ็กรำคาญก็ว่าคาญ ภูเขาไม่รู้จะสอนอะไรให้ฟัง อยากเป็นลูกศิษย์ภูมึงก็โดดลงไปซิ มันโดดลง ลงไปจริงๆ ความสูงขนาดนั้น ๕๐-๖๐ เมตรได้มั้ง มันน่าจะคอหักตาย...เปล่าหรือ ลูกศิษย์มันบ้าโหดจริงๆ ท่านก็ต้องช่วยมัน ลงไปไม่เป็นไรท่านก็เลยตกลง เลยไถ้นั้นได้เป็นลูกศิษย์หลวงปู่เจ็กรำคาญ คนอื่นไม่ได้เป็น พระที่ลักษณะอย่างนี้...แต่ไม่มาก ถ้าหากว่าเห็นผิดปกติ ให้ระแวงเอาไว้ก่อนว่าอาจจะไม่จริง มันมีหลักการที่จะทดสอบเหมือนกัน แต่ว่าต้องเป็นพระที่ทันกันถึงกันถึงจะสอบกันได้ ถ้าเราเป็นฆราวาสไปลองสอบท่านดีไม่ได้ท่านต้อนตายเลย เพราะฉะนั้น...ถ้าไม่มั่นใจก็อยู่ห่างๆ เอาที่เราไม่แน่ใจดีกว่า

นครปฐมมีพระแบบนี้เยอะ อีกองค์หนึ่งก็หลวงพ่อแช่ม วัดตาก้อง หลวงพ่อแช่ม วัดตาก้อง วันๆ ก็เอาแต่ทำไร่ไถนา พุดง่าย ๆ คือว่า เข้าขึ้นมาก็จูงวัวออกไปนาเลย ไปทำไร่ไถนาสนุกสนาน ชาวบ้านเขาก็หนีนาเอา แล้วสังฆาธิการพอมีเรื่องโง่ๆเข้าไปถึงแล้ว ก็เกิดอิทธิฤทธิ์ขึ้นมา ท่านก็ต้องส่งคนไปสอบ ไปถึงก็เห็นหลวงพ่อแช่มกำลังไถนาอยู่กลางนาเลย ละ หลักฐานคาตาเลย เข้าไปถึงถามว่าท่านทำอย่างนี้ได้อย่างไรเป็นพระเป็นเจ้า? หลวงพ่อแช่มบอกว่า พระพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งใดก็ตามที่ญาติโยมมีศรัทธาอยู่ถ้าหากว่า เราทำสิ่งนั้นให้เจริญงอกงามขึ้นมาก็รักษาศรัทธาไทยให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป ผู้ที่ไม่เลื่อมใสก็จะเลื่อมใส ผู้ที่เลื่อมใสแล้วก็ยิ่งเลื่อมใสขึ้นไป พระสังฆาธิการท่านก็ถามหลวงพ่อแช่ม แล้วท่านทำตรงไหน ? ท่านก็บอกว่าที่นี้โยมเขาถวายมาให้เป็นที่ปลูกนา คือเป็นที่ที่ให้วัดหาคอกผล จากพื้นที่ได้เพื่อเอาเงินไปบำรุงวัด เขาให้มาแล้วถ้าผมปล่อยมันกรบเป็นป่าไปเฉยๆ ก็ไม่มีประโยชน์ ผมทำนาถึงเวลามีข้าวมาผมก็เอามาเลี้ยงพระ ถ้าหากว่ามันเหลือเพื่อผมก็ขายเอาเงินมาช่วยสร้างวัดซ่อมแซมวัด ตกลงข้อนี้ตกไป ก็บอกว่าเขาว่าท่านนะไม่ยอมทำกิจของสงฆ์สุดมมन्द ทำวัตร อะไรไม่เอาเลย ท่านบอกว่าผมเอานะครับ แล้วบอกว่าก็ชาวบ้านเขาฟ้องมาอย่างนั้น หลวงพ่อแช่มก็เลยสวดปาฏิโมกข์ให้ฟังตรงนั้นเลย ปาฏิโมกข์ ๒๒๗ ข้อนี่คนสวดเก่งๆ มันตั้ง ๔๐-๕๐ นาทีนะ หลวงพ่อแช่มว่าเดินหน้าเสร็จจถอยหลังให้ฟังอีกต่างหาก เอาใหม่ละ ๒๒๗ ข้อ ว่าขึ้นหน้าแล้วจถอยหลังให้อีก ตกลง ๒ รูปนั้นต้องกราบแล้วกราบอีกเหมือนกัน รู้สึกว่าพระแถวนั้นจะมีจรียาคล้ายๆ กัน เชื้อสายคงจะสืบกันมา น่าเสียดาย พอมาถึงสมัยนี้ท่านก็ล่องลับดับขันธกันไปหมด สมัยก่อนนั้นเอาตมายุใกล้ๆ บ้านกับหลวงพ่ออินทร์ ไร่! หลวงพ่ออินทร์นี่ดูเด็ดขาดเลย สมัยก่อนมันจะมีวิฑู กระบะโตๆ ถ่าน ๑๒ ก้อน รุ่งโยมนี่ต้องทันแน่เลย ที่เขาเรียก ๘ หลอด ๑๒ หลอด พอถึงเวลาก็ไปหมუნหาเอาว่าจะฟังคลื่นอะไร และก็จะ มีแผ่นเสียงที่เขาใช้แผ่นครั้ง แล้วก็จะจะมีเข็มอันหนึ่งวางลงไป พระเขาแอบเอามาฟัง หลวงพ่ออินทร์ก็ฟังเหมือนกัน ฟังอยู่หน้าประตู ถือหางกระเบนด้วยซิ (หัวเราะ) ไปถึงก็ยื่นอุดประตูไว้แล้วก็ตีกระจายอยู่ตรงนั้น พระต้องโดดหน้าต่างหนี่ละ ใครๆ เป็นลูกวัดหลวงพ่ออินทร์นี้เตรียมตัวได้เลย ทำผิดที่ท่านดีเอาจริงๆ เขาเรียกว่าอาญาวัด เจ้าอาวาสเป็นเจ้าพนักงานตามกฎหมายมีสิทธิ์ลงโทษผู้กระทำความผิดภายในเขตวัดได้ แล้วสมัยก่อน ใครทำผิดก็ถ้า

หากว่าอยู่ในวัดนี้ก็บังงาทักโศนพระดีหัวร้างข้างแตกไปเลย

ถาม : แบบว่าที่บ้านใช้หางปลาประเบน ?

ตอบ : จะ อันนี้ก็เหมือนกันหลวงพ่อกษัตริย์ก็หางกระเบน โอ้โฮ! ฟาดกระจายเลย แล้วสมัยนั้นก็ยังมีเมียเมียแล้วก็มีมอเตอร์ไซด์เก่าๆ รุ่นฮอนด้าที่เขาเรียกไอ้มีมีเขา เก่าๆก็กักเลย ถ้าหากวันไหนมีกิจนิมนต์แล้วโยมเอาพวกรถ พวกเกวียน พวกม้ามารับ ถึงเวลาท่านไปกลับก็ก็โลท่านจะจำไว้ แล้วกลางคืนท่านจะมาเดินจงกรมใช้หนี้ (หัวเราะ) ใช้เครื่องทุ่นแรงไประยะเวลาเท่าไร ระยะทางเท่าไร ถึงเวลาท่านจะมาเดินใช้หนี้ใช้ครบแล้วถึงได้นอน ฮี...เอามีย ? ใครๆ ว่าหลวงพ่อกษัตริย์เป็นบ้าเป็นหลัง โดยเฉพาะพวกหนุ่มๆ ที่จะต้องบวช แต่พ่อแม่ชอบจริงๆ เลย ยัดให้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกษัตริย์กัน สมัยนี้ปัจจุบันที่วัดท่าขนุนนั้น เขาก็บอกกันว่าอาจารย์เล็กดุขงกะหมา บังเอิญมีเชื้อสายมาเหมือนกัน เป็นพระเป็นเจ้านะ มันจริงๆ ก็คือลูกชาวบ้านเพียงแต่ว่าเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเปลี่ยนกติกากฎการดำเนินชีวิตมา ทันทที่ที่บวชเข้ามาตัวเองเป็นลูกแท้ๆ พ่อแม่ปู่ย่าตายายต้องมาไหว้ละ ถ้าหากว่าศีลไม่ดีความดีไม่พอจะเอาอะไรไปให้เขาไหว้ละ ? ถึงเวลาญาติโยมใส่บาตรสาธุทูนหัวทูนเกล้าให้ กินของของ เขาเข้าไปโดยไม่ได้ทำความดีอะไรเลย มันหาเรื่องลงนรก เพราะฉะนั้นมันต้องพัดกันให้จมเขี้ยวหน่อย แรกๆ **อาจารย์สมพงษ์**เจ้าอาวาสท่านหนักใจ เขาบอกว่าอาจารย์ทำอย่างนี้เดียวพระก็ไม่เหลือ บอกให้มันไม่เหลือก็ข้างมันเหลืออยู่องค์เดียวก็พอวะ ไปอยู่ใหม่ๆ พระเขาเกือบ ๓๐ เราอาละวาดพักเดียวเหลือแค่ ๑๑ ตอนนี้ได้มาอีกเกือบ ๓๐ แล้ว คือพอโยมเขาเห็นวาระเขียบมันเข้มงวด เขาก็ยัดลูกมาให้บวช นี้อายุสิบกว่าคน ในพรรษานี้ก็คงบวชอีกประมาณเป็นสิบ ระยะหลังนี้ลำบากใจอยู่อย่างคือพวกติดยาบ้า พ่อแม่จับมาหักยาให้บวชอยู่ในวัด บางรูปสวดมนต์ไปก็ต้าไป มันกำลังอยากยาขึ้นมา เออ...เอ็งนั่งต้าไปตรงนั้นแหละคืออย่างน้อยๆ มือมันไหวพระอยู่ใช้มีย ปากมันอยากต้าต้าไป ใจมันอยากคิดคิดไป กายกรรม วชิกรรม มโนกรรม อย่างน้อยมันห้ามไปได้ ๑ ใน ๓ คือกายกรรมมันห้ามไม่ได้แล้ว และ เออ...ถ้ามันไม่ต้าด้วยจิตรกรรมมันห้ามไม่ได้แล้ว ใจอยากคิดให้มันคิดไป สวดมนต์ทำวัตรอย่างน้อยๆ ก็ห้ามความชั่วทางกาย ทางวาจาได้ ใจอยากคิดๆ ไปแค่ส่วนเดียวมันน้อย ถ้าหากว่าใครตั้งใจสวดจิตใจก็เป็นสมาธิ ถ้าหากว่าคนที่อารมณ์ใจรวมตัวได้เร็วก็เป็นฉานไปเลย ถ้าหากว่าใครตั้งใจทำพิชัญญาณนี่ถึงตัวหนังสือที่เราสวดขึ้นมาเป็นคำๆ ได้ยั้งดีถึงเวลาเห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นผี เห็นเทวดา ก็เห็นได้ชัดเหมือนกับเห็นตัวหนังสือนั่นแหละ หรือถ้าหากว่าใครยกจิตไปนิพพานได้ ไปสวดถวายพระพุทธเจ้าข้างบนนั่น เป็นการตัดกิเลสอัตโนมัติก็อย่าง บางคนถามบอกแค่สวดมนต์ได้อะไร? บอกอย่าคิดว่าแค่สวดมนต์ ทำเป็นไปนิพพานได้

ถาม :

ตอบ : จะ...ให้มันได้เถอะ หลวงพ่อกษัตริย์เล่าให้ฟังว่า มีเด็กคนหนึ่ง...เด็กชายหนู แกก็

ท้องคางคาถาอะไรไม่ได้หรอก ได้ยินพระสวดแกก็จำได้ นะโมตัสสะ นะโมตัสสะ แค่นั้นแหละ วันนั้นผีหลอกแกไม่รู้จะนึกยังไงขึ้นมาหาที่พึ่งไม่ได้ แกก็นะโมตัสสะ นะโมตัสสะ ผีมันก็เผ่นหนีซิ ถึงเวลาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา อื่นนะโมตัสสะอย่างเดียวนะ แกเชื่อแล้ว ผีหลอกยังหนี (หัวเราะ) คือกำลังใจมันยึดมั่นจริงๆ

ถาม : หลวงพ่อคะ เมื่อก่อนตอนเป็นเด็กเวลาทำสังฆทานนี้เขาก็จะมีพิธีครบหมดเลย แต่ว่าเดี๋ยวนี้ก็บางที่นะคะ แยกไปวาง เอาเงินใส่ถัง จะมีผลเหมือนกันไหมคะ ?

ตอบ : มันขึ้นอยู่กับกำลังใจของเราจะ คำถามนี้เคยมีญี่ปุ่นคนหนึ่ง เขาไปที่วัดท่าซุง แล้วเขาขี้ใจมากเลย เขาหาคนตอบเขาไม่ได้ บังเอิญปะปะไปเจอกัน เขาก็ถาม คราวนี้เจ้าประคุณเถระมันพูดไทยฟังยากเป็นบ้าเลย ต้องแปลเป็นไทยอีกทีหนึ่ง คือมันพูดไทยสำเนียงญี่ปุ่น เร็วปรือเลยนั่นนะ เขาถามว่าที่ประเทศญี่ปุ่นของเขานี้เวลาคนจะทำบุญ เขาจะมีกล่องบริจาคอยู่ เราก็ไปยื่นอธิษฐานเอาจนกว่าเราจะพอใจเสร็จแล้วก็โยนเงินใส่กล่อง แต่ที่วัดท่าซุงนี้คุณมีโอกาสน้อยอยู่หน้าหลวงพ่อกไม่ถึง ๓ วินาที มันเหมือนยังกับวิ่งทำบุญกันเลย ทำไม่มันต่างกันขนาดนี้ ? ก็บอกกับเขาบอกว่าคุณเคยเห็นเด็กเล็กๆ มั้ย ? เขาบอกว่าเคยครับเคยเลี้ยงน้องมา บอกนั่นแหละตอนที่เขาหัดเดินใหม่ๆ เราต้องจูงเขาใช่ไหม ? บอกใช่ ก็เลยบอกเขาบอกว่า ประเทศญี่ปุ่นของคุณนั่นนะทำบุญมาจูงเด็กเดิน แต่ที่นี้เขาผู้ใหญ่วิ่งกันแล้ว มันขึ้นอยู่กับกำลังใจ ถ้าหากว่ากำลังใจของเราดียิ่งเท่าไร ผลบุญจะมากเท่านั้น ถ้ากำลังใจของเราเศร้าหมองผลบุญจะลดลง ดังนั้นการที่ทำให้ง่ายที่สุด สะดวกที่สุด จะทำให้กำลังใจของเราดี อย่างเช่น มาถึงนี้ ก็คือผาติกรรมแลกเปลี่ยนกันไป เอาสรวงสว่างลงได้ก็ยกมาถวายเลย แต่ขณะเดียวกันลองนึกดูว่าอันดับแรกถ้าเราต้องไปซื้อเอง จำนวนเงินที่เราทำมันซื้อไม่ได้ อันดับที่สองถ้าหากว่าขายแพงไปต่อเองกันไม่ได้ เดี๋ยวจะไปตาคนขายเขาอีก กำลังใจมันแย่มั้ย ? ถ้าเกิดขึ้นรถเมล์รถแท็กซี่มาช้าของมันเป็นกะกะเขาบ่นเราหน่อย เราก็ไปยั๊วะเขาก็ก็ยั้งหนักเข้าไปใหญ่ตกลงว่าทำให้ง่าย ทำให้สะดวกเข้าไว้ ผลบุญก็ได้ง่ายได้สะดวก ขณะเดียวกันบางที่ถ้าหากกำลังใจของเขาไม่ดี ไม่ได้ทำเต็มพิธีเขาไม่ยอม แบบเดียวกับเมื่อตอนวิสาขที่ผ่านมามีโยมเขาเอาผ้าป่าไปถวายหลายๆ กอง คราวนี้มีที่ม้านลาวเขายกมาที่หลัง ขณะที่คนอื่นสมทานศีลกล่าวคำถวายอะไรไปเสร็จเรียบร้อยแล้ว บอกให้เขาถวายเลยเขาไม่ยอม ก็ต้องตั้งต้นมาให้ศีลกันใหม่ พอให้ศีลครบเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ต้องมาขึ้นนะโมแล้ว ว่าคำถวายอีกทีหนึ่ง คนอื่นก็รอกเงกไปกว่าจะจบอีกรอบหนึ่ง ถ้าหากว่ากำลังใจเขาน้อย ไม่มีพิธีกรรมเขารู้สึกว่าเขาไม่ได้บุญก็ทำให้เขา แต่ถ้าหากว่ากำลังใจของเขาดีแล้วประเภทวางแปะลงเป็นอันว่าฉันได้ถวายแล้วก็จบกันแค่นั้น การทำบุญสำคัญอยู่ตรงตัวปฏิบัติ เพราะว่าปิตินั้นมันจะทำให้ไม่อึด ไม่เบื่อ ไม่หน่ายในการทำบุญ แต่ขณะเดียวกันพวกเราจำนวนหนึ่งมาทำไปๆ ตัวปิตินั้นไม่มี มันเหมือนกับตายด้านไปเฉยๆ บาง

คนว่า เอ๊ะ...ผลบุญเราลดลงไปหรือเปล่า ? ทำไมระยะหลังๆ เราทำบุญแล้วมันไม่ชื่นใจ
อย่างตอนนั้น ? ความจริงมันไม่ใช่ การที่เราทำบ่อยๆ ทำจนชินมันเลยตัวบิติไปกลายเป็น
เป็นฉนวนแล้ว เป็นฉนวนในจาคานุสติที่ก้าวข้ามตัวบิติไป ก็เลยกลายเป็นว่ารู้ว่าดีเราก็
ทำ ตอนนั้นมันสักแต่ว่าทำ เห็นว่าดีก็ทำๆ กำลังใจมันสูงกว่าตอนบิติเยอะมาก ก็แปลก
ก็บอกว่เอ๊ะ...ทำไมมันไม่ชื่นใจเหมือนสมัยก่อนที่ทำ ก็มันอยู่เรื่อยไม่เลิกทำเสียที คือมัน
กลายเป็นฉนวน มันเคยชินไปเสียแล้ว สรุปได้ว่าขึ้นอยู่กับกำลังใจคน ถ้าหากว่ากำลัง
ใจดียังไงก็ได้ ถ้ากำลังใจไม่ดีก็ต้องมีพิธีกรรมให้เขาหน่อย

อานุภาพของพระขึ้นอยู่กับคนทำ สมัยก่อนครูบาอาจารย์ ที่สอนสืบๆ กันมาตาม
สายของบูรพาจารย์แต่ละสายจะมีความสามารถที่ต่างกันไป ยกตัวอย่างของเมืองกาญจน์
กาญจนบุรีช่วงที่ผ่านมาเขาบอกว่า อยากเจ้าชู้ให้ไปวัดเหนือ อยากเป็นเสื่อให้ไปวัดใต้ วัด
เหนือคือวัดเทวสังฆาราม วัดเทวสังฆารามนี้เขานัดทางเมตตามหานิยม ส่วนทางด้าน
วัดใต้คือวัดไชยชุมพลชนะสงคราม เขานัดในทางคงกระพันชาตรี คราวนี้ตามสาย
ครูบาอาจารย์ที่สืบๆ กันมาแล้วส่วนใหญ่ ก็เป็นเพราะว่าใช้กำลังใจกำลังสมาธิของตัวเอง
ทำ ในเมื่อคนที่นิยมเหมือนกันกำลังใจกำลังสมาธิไปแบบเดียวกัน ถึงเวลาทำมันก็จะออก
มาแบบเดียวกัน มันก็เลยมีผลต่างกันไป แต่ว่า จะมีบางประเภทที่ท่านรู้จริงแล้วจะไม่
ใช้กำลังของตัวเอง แต่ว่าถึงเวลาแล้วจะอาราธนาบารมีพระพุทเจ้าท่านสงเคราะห์ให้
ถ้าประเภทนี้ได้ทุกทาง ทำยังไงก็ได้ แต่ว่าถ้าหากเป็นไปตามสำนักตามรูปแบบที่
เขาสืบทอดกันมาแต่โบราณๆ ส่วนใหญ่เขาลุยเดียวกัน ที่เขาเรียกว่า นั่งปรกคนเดียว
ปลุกเสกเดี่ยวอะไรกันประเภทนั้นนะ คือว่ามันก็จะม้อานุภาพไปตามที่ตัวเองศึกษามา
คราวนี้แต่ละอย่างในเมื่อไม่เหมือนกัน แขนงหลายๆ องค์ มันก็เพื่อเหนียวไว้ได้ละนะ
ประกันความเสี่ยง วันนี้จะไปสืบสาวก็ขององค์ขุนแผนช่วยหน่อย วันนี้จะไปติดกับชาวบ้าน
เขาก็อาจจะเล่นโน่น... ยอดธงหรือ พระมเหศวรเตี้ยรกลับ อะไรทำนองนั้น คราวนี้พระ
หลายๆ องค์ บางคนบอกว่าบางที่ท่านทะเลาะกันก็เลยไม่ช่วยเรา ใ้มันมันเขาก็เลสขาว
บ้านไปปนกับพระไต้ยังงักก็ไมรู้ ตัวเองไม่ค่อยสามัคคีกับคนอื่นเขาก็เลยพลอยคิดว่าคนอื่น
ก็อาจมีนิสัยเหมือนกับตัว สรุปรวมกระทั่งพระเจ้าก็จะให้มีนิสัยเหมือนกับตัว ก็เลยแปลว่า
หลายๆ องค์อาจจะทะเลาะกัน นั่นเป็นความคิดของเขานะ ไม่ใช่เรื่องจริง แต่ด้วย
อานุภาพของพระที่ต่างๆ กันไป มันเนื่องจากว่าท่านที่ทำท่านถนัดแบบไหน หรือ
ต้องการให้เด่นไปทางไหนก็จะกำหนดใจให้เป็นไปตามด้านนั้น ถ้าอานุภาพของพระ
ด้วยกันทั้งหมดแล้ว ด้านเมตตามหานิยมทำยากที่สุด เพราะว่าตัวเมตตาต้องออกมา
จากใจของคนทำจริงๆ ถึงจะมีผล คราวนี้ว่าถ้าหากว่าใช้ในลักษณะแบบที่เรียกว่า
ไสยศาสตร์มันมีผล มันไม่นาน แต่ว่าถ้าหากว่าจะเอาในลักษณะได้ผลนานเลยจริงๆ
ต้องเป็นเมตตาที่เกิดจากกำลังใจของตัวเองเข้าถึง ในเมื่อกำลังใจของตัวเองเข้าถึงจุด

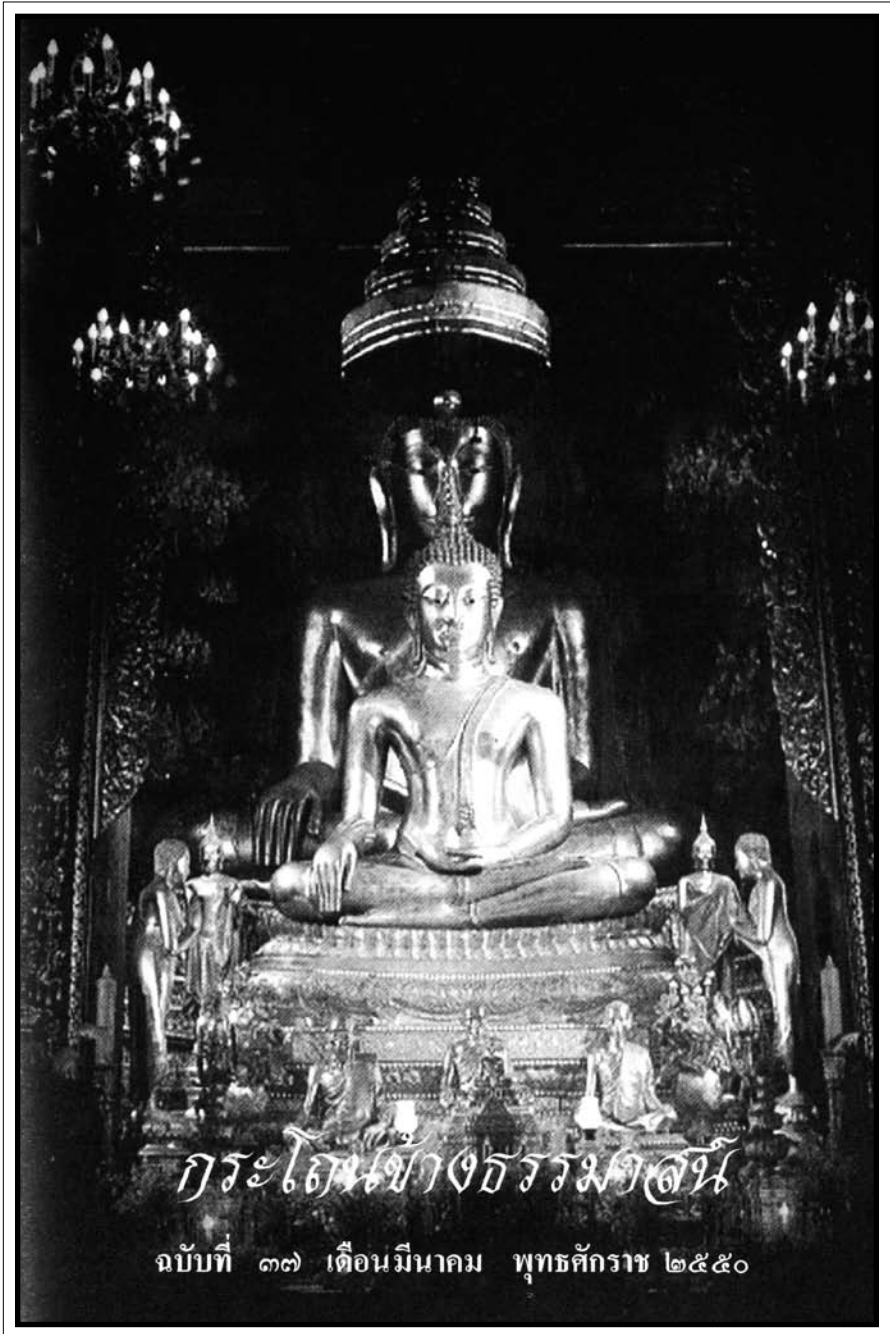
นั้น อธิษฐานให้เป็นอย่างนั้นมันก็เป็นไปได้ ถ้าถามว่าอันไหนทำยากที่สุด ขอยืนยันว่าตัวเมตตาทำยากที่สุด ต้องเป็นกำลังใจแท้ๆ ของเรา

ถาม : กำลังใจแท้ๆ ของเรานี้หมายถึงคนทำหรือคะ ?

ตอบ : คนทำ คนที่ปลุกเสก ถ้าหากว่ากำลังใจท่านประกอบไปด้วย เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา เต็มเปี่ยมจริงๆ ละก็ ต่อให้ไม่ตั้งใจให้เป็นเมตตาตามทานิยมมันก็เป็นบุคคลที่ละรัก โลภ โกรธ หลงได้ แล้วไปไหนมีเสน่ห์ทั้งนั้น ในเมื่อไปไหนมีเสน่ห์อยู่แล้ว อย่างพระพุทธเจ้าเสด็จไปไหนมีแต่คนรัก มีแต่คนกราบไหว้บูชาเป็นปกติ ก็ไม่เห็นจะต้องไปตั้งหน้าตั้งตาทำอะไร มันเป็นโดยอัตโนมัติอยู่แล้ว

ถาม : นั้นพระที่ไม่ได้รับการปลุกเสกล่ะคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นรูปพระพุทธเจ้าจะมีเทวดารักษาอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่จำเพาะเจาะจงเหมือนกับสาธาณณะสมบัติ ตูโศรศัพทหนึ่งตุสมบัติของคนทั้งประเทศพักเดียวพึ่งไข่ม้อยละ แต่พระที่ผ่านการปลุกเสกนั้นก็หากว่าตามแบบที่หลวงพ่อบานสอนมา ถึงเวลาจะอัญเชิญบารมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหมเทวดาช่วยสงเคราะห์ คราวนี้ถึงเวลาทำวสันตมหาสมุทรที่เป็นใหญ่เหนือพรหมทั้งหลายกับพระอินทร์ที่เป็นใหญ่เหนือเทวดาทั้งหลายก็จะมารับคำสั่งจากพระว่า วัตถุประสงค์แต่ละชั้นจะจัดสรรปันส่วนให้เทวดาองค์ไหนรับผิดชอบส่วนนั้นไป เทวดาแต่ละองค์อายุอย่างต่ำๆ ก็เป็นร้อยปีทิพย์ คราวนี้ร้อยปีทิพย์ของท่านนี่ต่ำสุดของท่านนี่วันหนึ่งเท่ากับ ๕๐ ปีมนุษย์ เอา ๕๐ ปีคูณ ๓๐ คูณ ๑๒ คูณ ๑๐๐ นับตัวเลขยากจัง อายุท่านยืนยาวขนาดนั้น เลยกลายเป็นว่าเมื่อดูแล้ววัตถุประสงค์ชั้นนั้น เลยมีอนุภาพที่ขลังและยาวนาน สามารถที่จะให้ผลในด้านต่างๆ ที่ผู้ติดตัวไว้ตั้งใจอธิษฐานหรืออาราธนาขอ เมื่อทำดังนั้นแล้ว สิ่งที่พระหรือพรหมหรือเทวดาท่านสงเคราะห์จำเป็นต้องอาศัยพื้นฐานทางจิตใจของเรามากที่สุด ถ้าหากว่ากำลังใจของเราดีเป็นผู้มีศีลมีธรรมเป็นปกติอยู่แล้ว ตั้งใจอาราธนาถึงด้วยความเคารพ ก็เหมือนกับที่เราเปิดเครื่องรับ พระเครื่องเป็นเครื่องส่ง เครื่องส่งๆ กำลังเต็มที่เป็นปกติอยู่แล้ว สำคัญตรงเครื่องรับว่ารับได้แค่ไหน ? ก็เลยกลายเป็นว่าพระรุ่นเดียวกัน บางคนเอาไปใช้ อื้อ อยู่ยงคงกระพัน ยิ่งไม่เข้า ฟันไม่เข้า แต่บางคนเอาไปใช้โดนเข่าจ้วงมาเลือดโชกไปเลย มันขึ้นกับกำลังใจของคนรับว่าเปิดรับได้แค่ไหน หลวงพ่อบาน วัดดอนยายหอม ท่านเคยเปรียบเทียบว่า ถ้ากำลังใจสูงสุดป็นยังไม่ออก ท่านเรียกว่า มหาอุตม์ ถ้าต่ำลงมาน้อยหนึ่งยังออกไม่ถูก เขาเรียกว่า แคลัวคลาด ต่ำลงมาอีกหน่อยหนึ่งยังถูกไม่เข้านี่คงกระพัน ยิ่งถูกไม่เข้านี่ห่วยแตกแล้วนะ ต่ำลงมาอีกยังไม่ตาย คือผ่อนจากหนักเป็นเบา เคาระห์หนักก็เป็นคาระห์เบาได้ ข้อสุดท้ายเซงช่วยหน่อยถึงตายก็ยังไปสวรรค์เพราะจิตเกาะพระอยู่ ก็เลยแบ่งออกเป็นระดับๆ อย่างนี้ ขึ้นกับเราเอง

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๗ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

๖๑. หลวงปู่ปุดดา

ในบรรดาพระสุปฏิปันโนเจ้ายุคปัจจุบันนี้ หลวงปู่ปุดดา ถาวโร แห่ง วัดกลางชูศรีเจริญสุข จังหวัดสิงห์บุรี นับเป็นพระเถระอีกองค์หนึ่ง ที่มีลูกศิษย์ลูกหาทั่วประเทศ ใครไปกราบท่านก็จะได้รับความชื่นอกชื่นใจโดยทั่วหน้ากัน สิ่งที่ไม่มีใครเหมือนและไม่เหมือนใครก็คือ ท่านจะแจกแบ่งให้เป็นสิริมงคลแก่ทุกคน บางคนเรียกว่า “น้ำมันดีแท้”

เรื่องที่ท่านแจกแบ่งมีที่มาคือ ครั้งหนึ่งหลวงปู่ป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลตำรวจ ในบรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่ไปเยี่ยมไข้ มีอยู่คนหนึ่ง ชื่อ “คุณสุทธิลักษณ์” คุณคนนี้มีสัญลักษณ์ประจำตัว คือ จะใส่แหวนเพชรที่ละสีนิ้ว เรียกว่าใส่จนของแท้กลายเป็นของปลอมไปเลย ค่าที่มันเยอะจนเกินมนุษย์มนาเขา...

คุณสุทธิลักษณ์เห็นหลวงปู่นอนป่วยอยู่ ก็เกิดเมตตาจิต ช่วยนวดให้หลวงปู่เป็นการใหญ่ นวดไม่นวดเปล่า เาน้ำมันนวดกล่อมทำให้หลวงปู่ด้วย...!

โดนน้ำมันนวดกล่อมเข้า หลวงปู่ก็บวมแดงไปทั้งเนื้อทั้งตัว พล.ต.ท.นพ. สมศักดิ์ สืบสงวน นายแพทย์ใหญ่โรงพยาบาลตำรวจมาเห็นเข้า แทบจะเป็นลมด้วยความตกใจ ทำไม่เขาทำกับหลวงปู่ขนาดนั้น...!?

คุณหมอสมศักดิ์ จึงเอาแบ่งทำให้หลวงปู่ เพื่อลดการอักเสบและระคายเคือง ลูกศิษย์ลูกหาที่มากราบเยี่ยม พอเห็นดังนั้น เลยช่วยกันซื้อแบ่งมาถวายเป็นการใหญ่...

คนไหนก็ซื้อ คนนี้ก็ซื้อ กลายเป็นว่าหลวงปู่ชอบแบ่ง ถวายจนแทบจะเปิดร่ายขายได้ หลวงปู่เห็นแบ่งมีมาก ท่านก็เลยแจกเขาบ้าง คนเลยเฮลละโลกันมารับ จนกลายเป็นว่าหลวงปู่ท่านต้องแจกแบ่งติดกันมาจนจะยี่สิบปีเข้าไปแล้ว...

ในการเตรียมงานฉลองครบ ๑๐๐ ปี หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค และฉลองโบสถ์วัดท่าซุง คณะลูกศิษย์ “หลวงพ่อ” มี ร.ต.ท.อรรถนพ กอวัฒนา (ยศขณะนั้น) เป็นหัวหน้า ออกกราบพระสุปฏิปันโนทั่วประเทศสิบกว่าองค์ (ส่วนใหญ่เป็นพระทางภาคเหนือ) ขอผ้าสังฆาฏิของท่านทั้งหลายมา เพื่อทำเป็นวัตถุมงคลแจกในงาน...

หลวงปู่ปุดดาท่านมอบผ้าสังฆาฏิให้ด้วยความเต็มอกเต็มใจ และปฏิสันถารกับญาติโยมอย่างรื่นเริง ท้องฟ้ามีดมิตเข้ามาทุกที มีที่ทว่าฝนจะตกหนักในไม่ช้า ผู้หมวดอรรถนพเริ่มคิดกังวลใจ เพราะต้องไปกราบ หลวงปู่สี ฉันทสิริ ที่ วัดถ้ำเขาขุนนาคนอำเภอดาคลี จังหวัดนครสวรรค์ อีก กว่าจะเจอฝนกลางทาง...

“ไปเถอะ...ไม่เจอฝนหรอก” หลวงปู่ปุดดากล่าวแทรกความคิดจนผู้หมวดอรรถนพสะดุ้ง จึงพากันกราบลาหลวงปู่ มุ่งตรงไปยังดาคลี ตลอดทางท้องฟ้าดูมืดดำมีดทึบ

หยาดฝนพร้อมจะย้อยลงมาได้ทุกเวลา แต่ก็ไม่ตกจนแล้วจนรอด พอถึงวัดถ้าเขาบุญนาคน แล้วนี่ซี...หลวงปู่สีท่านออกมารอรับอยู่แล้ว...

“เจอฝนใหม่เล่า...? หลวงปู่จุดดาท่านตามมาส่งถึงนี่ เจอฝนก็แยซี...” หลวงปู่สีซึ่งอายุกว่า ๑๒๐ ปีแล้วเอ่ยเป็นประโยคแรก พลังกุสุมอบสังฆาฏิให้ ซึ่งสังฆาฏิหลวงปู่สีนั้น ท่านครองมาตั้งแต่อายุ ๔๐ เทบจะติดเป็นเนื้อเดียวกันทั้งผืน และที่ทุกคนดีใจเป็นที่สุด คือท่านแจกขานหมากให้คนละคำ...!

หลวงปู่พระสุปฏิปันโนชุดนั้นทั้งสืบทว่าองค์ “หลวงพ่อ” บอกว่าเป็นผู้คล่องในปฏิสัมภิกาญาณทุกองค์ ดังนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่หลวงปู่จุดดาจะบอกว่าฝนไม่ตก และหลวงปู่สีมาคอยรับ พร้อมกับบอกว่าหลวงปู่จุดดาตามมาส่งถึงนี่ เพราะทุกองค์ท่าน “ถึง” กันหมด ปล่อยให้ลูกศิษย์วิ่งกันไปเอง โดยเฉพาะหลวงปู่จุดดา ท่านมีการแสดงออกที่ชัดเจนกว่าใครทั้งหมด...

ใครจะไปใครจะมา มีธุระอะไร ไม่ต้องเอ่ยปากให้เสียเวลา หลวงปู่สีซึ่งเข้าไปถึงในจิตในใจ ตามประวัติหลวงปู่ท่านไม่รู้หนังสือ แต่ท่านกลับแตกฉานพระไตรปิฎกอย่างน่ามหัศจรรย์ ยกธรรมมาประกอบแต่ละข้อ เล่นเอาคนแบกพระไตรปิฎกหงายท้องถึง เพราะคล่องแต่ตำรา หลวงปู่ท่านคล่องปฏิบัติ เหมือนเอามวยวัดไปปะทะแชมป์มวยโลก แบกตำราเข้าไปก็คน หลวงปู่ต้อนรับเจ๊เจ๋งไม่เป็นท่าทุกราย...!

หลังจากบวชได้ไม่นาน อาตมามีความคิดถึง อยากรจะไปกราบหลวงปู่ จุฑฐูปบอกท่านล่วงหน้า กะว่าไปถึงวัดหลวงปู่ชักเจ็ดโมงเช้า ปรากฏว่าเล่นเอาเพลพอดี หลงทางนะซี...ก่อนนี้หลวงปู่อยู่ สำนักสงฆ์สองพี่น้อง กับ อาศรมฤๅษีชาว จังหวัดชัยนาท พอย้ายไปสิงห์บุรี อาตมาไม่เคยไปเลยหลงชะยกใหญ่...

พอกราบเท้าท่าน โยมที่อยู่ปฏิบัติหลวงปู่ บอกว่า “หลวงปู่ฉันเข้าตั้งแต่หกโมงแล้วนั่งรอจนปานนี้...” คราวนี้สนุกกันใหญ่ ใครมีปัญหอะไรไม่ต้องถาม หลวงปู่ท่านควักเอากิเลสในใจของเราออกมาโชว์ให้ดู ใครบกพร่องอย่างไร ดิตขัดตรงไหน หลวงปู่ท่านชี้แจงเป็นฉากๆ สว่างโล่งไปตามๆ กัน...

“หลวงปู่ครับ...ถ้ากระผม...” “ดูที่ศีล” คำตอบมาขณะคำถามยังไม่หลุดจากปากเลย ตั้งใจถามว่าถ้าปฏิบัติตรงตามมรรค ๔ ผล ๔ แล้วเราจะเอาอะไรเป็นเครื่องวัด “พระโสธบับันศีล ๕ พระอนาคามีศีล ๘ พระอรหันต์ศีล ๑๐...” คำตอบตามมาเป็นชุด จนอาตมาคิดไม่ทันตามไม่ทัน...พระเราศีล ๒๒๗ นี้ครับ...?

แค่เถียงในใจก็ได้เรื่อง... “...นั่นมันศีลเพื่อโลก เพื่อเอาใจชาวบ้าน ศีลของพระอรหันต์จริง แค่สืบทก็พอแล้ว ดูเนรช...ศีล ๑๐ เท่านั้นทำไมเป็นพระอรหันต์ได้...?” เสรีจครับ...นับร้อยก็ไม่พ้อ แต่ละหมัดขจรตรงๆ ทั้งนั้น ใครมีคำถามผุดขึ้นในใจ เป็นโดนเปรี้ยงเข้าแสบหน้าทุกที หูตาสว่างทั้งๆ เห็นดาวนั่นแหละ...!

อิมอกอิมใจก็กลับวัดได้ อยากโดนถลกหนังเปิดกิเลสเมื่อไรก็ไปใหม่...มีโอกาเป็น
แวบไปกราบเท้าหลวงปู่ทันที ระยะเวลาหลังกายสังขารทำนทรุคโทรมลงมาก ครึ่งล่างสุดที่เพิ่ง
ไปมา ทำนนอนเงียบเฉยๆ ไม่พูดไม่คุยด้วยแล้ว...

“พระพุทธเจ้าไม่ตาย พระธรรมเจ้าไม่ตาย พระสังฆเจ้าไม่ตาย...แก่นของ
ศาสนาอยู่ตรงไม่ตายนี้แหละ...

ไม่ตายอย่างไร...? อย่างตอนนี้แหละ ถ้าตายแล้วจะพบกันอย่างไร...? ต้อง
ตรงนี้ เดียวนี้

อดีตไม่มี อนาคตไม่มี เอาแต่ปัจจุบันนี้ สังขารหยุดปรุงแต่งทุกอย่างก็หยุด
หมดดับหมด...

กายเดียว จิตเดียวก็นิโรธ หลากกายหลากจิตมันยุ่ง อะไรๆ มันก็อยู่ตรงนี้
หนึ่งแผ่นเดียวนี้...

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ต้องต่อเนื่องตามกันทุกกลมหายใจเข้าออก อย่าเกาะ
ตำราซี...

เอาแต่เกาะตำรา ก็เป็นมอด เป็นปลวกแทะคัมภีร์ แทะกระดาศไปลาน อยู่นั่น
แหละ...

สนามหลวงบอกว่า ...อวิชา ปจจยา สงขารา...อวิชาเป็นปัจจัยให้เกิด
สังขาร โห่เอ๊ย...!

อวิชา สังขารมาจากไหน มาจากใจนี้...มโน ปุพฺพกมา ธมฺมา...ธรรมทั้ง
หลายมีใจเป็นหัวหน้า...

สนามหลวงเคยพูดถึงใจมัยละ...? ในปัจจยาการณะ เกาะตำราจบประโยคแก้ก็
ไม่หายโง่หрок...!”

ยังเขียนยิ่งคิดถึง เดี่ยวต้องไปกราบเท้าหลวงปู่ชะเหนื่อย ธรรมแท้ๆ จากดวงจิต
ที่แท้ ไปหาพึ่งที่ไหนได้ง่ายๆ ละ...?

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญญ

๖๒. คาถาเงินล้าน

วัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานีนั้น เมื่อสองปีก่อนหนังสือพิมพ์บ้านเมืองประเมิน
ราคาสินค้าก่อสร้างว่า ต้องใช้เงินประมาณสี่พันล้านจึงจะสร้างได้ขนาดนี้ ถ้าถามว่าเอาเงิน
มาจากไหนมากมายขนาดนี้ ก็เห็นที่ต้องคุยกันยาวหน่อย...

ตามที่หนังสือพิมพ์ก็ตี วิทฺย โทรทศน์กิติ เรียกวัดนี้ว่าวัดพันล้านก็ได้เกินจริง

เลย หากแต่เขาคำนวนราคาตามที่สายตาเห็น แต่เวลาสร้างจริงๆ ราคาไม่ถึงนั้น ตัวอย่างเช่นศาลาสองไร่ สถาปนิกคำนวณ ๑๒๐ ล้านบาท หลวงพ่อเห็นว่าแพงไป ขอสร้างเองตามแบบฉบับของท่าน ปรากฏว่าใช้เงินแค่เจ็ดล้านกว่าก็สร้างสำเร็จ...

เหตุเพราะปูนกิติ เหล็กเส้นกิติ หลวงพ่อสั่งตรงจากโรงงานที่ละเป็นร้อยๆ ตัน จึงได้ราคาต่ำกว่าท้องตลาด วัสดุก่อสร้างอื่นก็เช่นกัน และหลวงพ่อควบคุมการก่อสร้างอย่างใกล้ชิด โอกาสจะทุจริตเลยไม่มี ประหยัดไปได้มหาศาล ดังนั้น เมื่อสองปีก่อนหลวงพ่อแจ้งยอดการก่อสร้างว่า ใช้เงินไปประมาณสามร้อยยี่สิบห้าล้านบาทเท่านั้น...

เงินสามร้อยกว่าล้าน ถ้าเป็นงบประมาณแผ่นดิน นับว่าเล็กน้อยเหลือเกิน แต่ถ้ามาคิดว่าเป็นเงินที่วัดต่างจังหวัดวัดหนึ่ง ใช้เป็นงบประมาณก่อสร้างเท่านั้น ก็ต้องคิดหนักเสียแล้ว ว่าเงินมหาศาลขนาดนั้น ต้องเกิดจากศรัทธาญาติโยมจำนวนมากที่มาขนาดไหน อะไรเป็นเหตุให้หลวงพ่อมั่นใจ จนถึงกับกล้าเป็นหนี้เขาที่ละห้า - หกล้าน ในการสั่งของล่วงหน้าแต่ละที่...

หลวงพ่อเมตตาเล่าให้ฟังว่า เมื่อมาอยู่วัดท่าซุงใหม่ๆ มีเงินติดย่ามมาร้อยเดียว “เงินร้อยสมัยปี ๒๕๑๑ มันทายากนะ...” ท่านใช้ **คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า** พร้อมกับทำงานก่อสร้างไปเรื่อย มี “พระ” ท่านมาบอก **คาถามหาลาภ** ซึ่งทางวัดพนัญเชิงเขาเคยใช้ เจ้าอาวาสวัดพนัญเชิงองค์แรกใช้ภาวนาอยู่สามปี วัดนั้นจึงมีลาภมากมาจนทุกวันนี้ หลวงพ่อก็อ้วของท่านเรื่อยไป...

มาปีหนึ่งกำลังบวงสรวงอยู่ “พระ” ท่านบอกคาถาอีกบทว่าเป็น**คาถาเงินแสน** พอหลวงพ่อใช้ดู ปีนั้นกฐินได้เงินแสนกว่า สมัยนั้นจะหาซั๊กหมื่นยังยากเลย ปีถัดมา “พระ” ก็บอกอีกบท ว่าเป็น **คาถาเงินล้าน** ให้อวดต่อเนืองกับบทก่อน แล้วลงท้ายด้วย **คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า** ปรากฏว่าได้เงินเป็นล้านจริงๆ และรายรับดีขึ้นทุกทาง จึงกล้าเป็นหนี้เขาที่ละมากๆ

ต่อมา หลวงพ่อรวบรวมคาถาต่างๆ เป็นบทเดียว พิมพ์แจกเป็นของขวัญปีใหม่ปี ๒๕๒๘ ท่านบอกว่า เป็นเพราะ “ท่านย่า” กับ “ท่านแม่” ไปช่วยขอความกรุณาจาก “พระ” ว่า ในปี ๒๕๒๘ นั้นสถานการณ์ด้านต่างๆ จะเครียดมาก ถ้าลูกหลานไม่มีความคล่องตัว ก็ช่วยเหลือหลวงพ่อได้ไม่เต็มที่ การก่อสร้างของวัดจะชะงักลง “พระ” ท่านจึงอนุญาตให้บอกคาถาเหล่านี้แก่ญาติโยมได้...

“พระ” ท่านว่า คาถานี้ทุกคนต้องทำด้วยความเคารพ ถ้าไม่เคารพจะไม่มีผลคาถาว่าดังนี้

นาสังสิโม

พรหมา จะ มหาเทวา สัพเพยักขา ปะลาอันติ

พรหมา จะ มหาเทวา อภิลภา ภาวันตุ เม

มหาบุญญู มหาลาโภ ภาวันตุ เม
มิเตพาหุหะติ
พุททะมะอะอุ นะโมพุททาเย
วิระทะโย วิระโคนายัง วิระหิงสา วิระทาสี
วิระทาสา วิระอิตถิโย พุทฺธัสสะ มานีมามะ
พุทฺธัสสะ สวาโหม
สัมปะฏิจฉามิ

พออาดมาได้คาถามา ก็ท่องวันละ ๙ จบทุกวัน รู้สึกตัวเลยว่า รายรับ - รายจ่าย คล่องตัวมาก การส่งเสียให้น้องสาวสองคน หลานอีก ๑ คนเรียนนั้น รู้สึกไม่หนักใจ ปีนั้น น้องเรียนจบ ปีถัดมาอาดมากับบวช คราวนี้เห็นผลของคาถาชัดมาก หลวงปู่มหาอำพัน กล่าวว่ “คุณเป็นเนื้อนาบุญแล้วนี้ บุญใหญ่มาหนุน ลากผลก็มากซี...”

หลวงพ่อสอนพระเวลาออกบิณฑบาตว่า ก่อนจะไปบิณฑบาตให้ทรงกำลังใจให้ สูงที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ เพื่อผลใหญ่จะได้เกิดแก่ญาติโยมที่ให้การสงเคราะห์เรา อาดมาเล่นด้วยคาถาเงินล้านนี้แหละ แต่เพิ่มเป็นสามสิบจบ ว่าให้ซ้ำบ่อดก่อน แล้วจึง ออกบิณฑบาต ระหว่างเดินก็ว่าไปเรื่อยจนกว่าจะครบสามสิบ...

อยู่มาวันหนึ่ง อาดมาตื่นตีสามตามปกติ ก็ว่าคาถาฯ ๑ จบก่อนจะไปสงฆ์น้ำ ทำกรรมฐาน พอว่าจบลืมตาขึ้นมา ฟ่ำสว่างไร้เลย...! คำว่าบาตรออกบิณฑบาตแทบไม่ทัน เดินงไปตลอดทาง เราไม่ได้หลับ สติไม่ขาดไม่เคลิ้ม อารมณ์ต่อเนื่องเป็นหนึ่งเดียว รู้ตัว ตลอดเวลา ทำไมคาถาสั้นๆ บทเดียวใช้เวลาเกือบสามชั่วโมง...!

รุ่งขึ้นลองดูอีกที คราวนี้ได้ตั้งสามจบแน่...! ตั้งแต่นั้นมา ทั้งๆ ที่บวชใหม่นั้นแหละ ลากผลเงินทองไม่รู้ว่ไหลมาเทมาจากไหน รับกันไม่หวาดไม่ไหว ใครจะทำบุญสุนทานอะไร ร่วมกับเขาทุกรายการ รายการละไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ บาท ช่วยเป็นเจ้าภาพบวชพระ - บวชเณร เป็นว่าเล่น ถวายสังฆทานแทบทุกเดือน ใครเดือดร้อนเรื่องเงินละมาได้เลย...

เงินมาเป็นเทออก ยิ่งเทก็ยิ่งมา อาดมาเพิ่มจากวันละสามสิบจบ เป็นวันละหนึ่ง ร้อยยี่สิบจบ เชื่อหรือไม่ว่า ให้ความคล่องตัวขนาดอาดมาขึ้นรถฟรีแทบทุกคัน คือ ถ้าเรา ไม่ยึดเยียดให้เขาจริงๆ เขาก็ไม่รับ ขนาดพระกับพระนั่งไปด้วยกัน เขาก็บ่ค่ารถองค์อื่น เว้นอาดมาไว้องค์เดียว ยัดให้เขาก็ไม่รับ จะไปไหนแทบจะไม่ต้องพกเงินเลย...

จากร้อยยี่สิบจบเพิ่มเป็นสามร้อยจบ คราวนี้อาหารการกินก็พลอยฟรีไปด้วย บางที ทนไม่ไหวบอกเขาว่า “อาดมามีเงินนะโยม” เขาก็บอกว่า “ผมถวายครับ” “หนูถวายเจ้าคะ” เคยทำสถิติจากอุทัยธานีมากรุงเทพฯ จากกรุงเทพฯ-กลับอุทัยธานี ระหว่างที่อยู่กรุงเทพฯ นั่งแท็กซี่อย่างเดียว ปรากฏว่าสิ้นค่าใช้จ่ายทั้งหมดสามบาท...! สามบาทจริงๆ...!

พยายามจะจ่ายเงินให้หมดก็ไม่มีวันหมด ลองถึงขนาดสามทุ่มซื้อน้ำหวานถวายพระจนหมดตัว สี่ทุ่มเขาเรียกไปสวดศพรับเงินมาจนได้ จะไปรูดบัตรเครดิตทำบุญเกลี้ยง ก็มีคนตามถวาย หมดเมื่อไรได้ทันที เขาถวายจนระอาใจ ต้องพกเงินไปรูดบัตรเครดิตด้วย ทุเรศตัวเองชะมัดเลย...

มาถึงตอนนี้ อาตมาหมดความสงสัยโดยสิ้นเชิง ของอะไรทำจริงย่อมได้ผลจริง หลวงปู่มหาอำพันท่านบอกว่า “เรื่องวัตถุทางโลก ผมไม่หนักใจเลย” ท่านพลางชี้ให้ดูอาหารที่มากมายจนล้นโต๊ะ กินไม่ไหวใช้ไม่หมด “ถ้าเรามีความเชื่อมั่นในอนุภาพพระรัตนตรัยจริงๆ ต้องการอะไรก็ได้เช่นนั้น...”

ครับ...หลวงปู่กล่าวชอบแล้วทุกประการ นอกจากจะได้แล้ว ยังได้มากเสียด้วย ใครจะคิดถึงว่าขนาดอยู่กลางป่ากลางดงยังกินไม่ไหว ใช้ไม่หมด สามารถเลี้ยงพระ-เถรจนอึกม่าน่า ซ้ำยังเหลือเฟือหมาอีกเยะเยะ คุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ นั่นเป็นอัปมาโน หาประมาณมิได้จริงๆ...!

๒๖ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๖๓. นอกข้อไม่เหนียว

ธรรมดาของคนเรา ย่อมหวั่นเกรงภัยอันตราย ดังนั้น การแสวงหาสิ่งคุ้มครองตนเอง จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดา ในบรรดาเครื่องป้องกันตัวชนิดต่างๆ เครื่องรางของขลังมาเป็นอันดับหนึ่ง อะไรที่พกแล้วแคล้วคลาด อยู่ยงคงกระพันเป็นหากันให้ควัก...

คนไทยเราผูกพันกับเครื่องรางของขลัง และไสยเวทอาคมมาแต่ดึกดำบรรพ์ จะเห็นได้จากประวัติการต่อสู้เพื่อผืนแผ่นดินไทย ของบรรพบุรุษของเรา เกี่ยวพันกับสิ่งเหล่านี้มาตลอด อาจจะมีพูดได้ว่าไทยเราเป็นไทยอยู่ทุกวันนี้ ก็ด้วยสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจเหล่านี้เอง...

จะไม่กล่าวถึงเกราะอ่อน หรือ กระงะกันกระสุนกันล่ะ ม่าวาเฉพาะของขลังดีกว่าของเหล่านี้แบ่งออกเป็นหลายประเภท คือ

๑. **พระเครื่อง** สร้างขึ้นโดยครูบาอาจารย์ต่างๆ ผ่านการอธิษฐานจิต เพื่อเป็นเครื่องคุ้มครองแก่ผู้ระลึกถึง ตัวอย่างเช่น พระรอด พระคง กริ่งคลองตะเคียน เป็นต้น

๒. **เครื่องราง** ประกอบขึ้นตามวิธีการที่โบราณจารย์ท่านถ่ายทอดสืบต่อกันมา และผ่านการพิสูจน์มาแล้วว่าได้ผลจริง เช่น ตะกรุด พิสมร ผ้ายันต์ เป็นต้น

๓. **คาถา** ถ้อยคำที่เชื่อว่าศักดิ์สิทธิ์ มีอิทธิฤทธิ์ปกป้องต่อผู้ท่องบ่นจริง ขอให้ม่กำลังใจมั่นคงเท่านั้น เช่น หัวใจหนูมาน คาถามหาชาติรี คาถามงกุฎพระพุทฺธเจ้า

เป็นต้น รอยสักก็จัดอยู่พวกนี้

๔. วานยา พืชจากธรรมชาติต่างๆ ที่เคี้ยวกินแล้ว ทำให้เนื้อหนังคงทนต่ออาวุธ แต่จะอยู่ชั่วเขาคือ ถ้าปัสสาวะก็หมดฤทธิ์ เช่น วานสปู่เลือด วานคางคก วานสามพันดิ่ง วานเด่าหนึ่งแแห่ง เป็นต้น

๕. ของวิเศษธรรมชาติ เป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่เกิดขึ้นเอง ใครมีบุญก็ได้ไป เช่น เหล็กไหล เพชรตาแมว คดไม้ เขี้ยวหมูตัน เขากวางคุด โป่งข่าม เม็ดขนุนทองแดง เป็นต้น

๖. ของที่เป็นไสยดำ เป็นพวกของสกปรกส่วนใหญ่ แต่คนถือมันก็คุ้มเขาได้ เช่น อีเป๋อ อิ้น จิ้ง เป็นต้น ปกติแล้วคนทั่วไปไม่นิยม แคยัดถือกันเป็นกลุ่มเล็กๆ ... ฯลฯ

จากตัวอย่างที่ยกมาทั้งหมด ของทุกอย่างล้วนมีจุดอ่อน มีวันดับ ของตนทั้งนั้น ถ้าหมดอายุขัยจริง ก็ช่วยไม่ได้ หรือ เขาหาของแก่ได้ ก็เสร็จเหมือนกัน ตัวอย่างคือ

หลาวไม้ไฟ กระสุนดิน เป็นของปราบเซียนขงจ้งนัก เหนียวเท่าเหนียวก็ไปไม่รอด แม้แต่เหล็กไหลที่ว่าแน่ๆ ถ้าโดนกดน้ำหรือรดคอกก็ไปไม่รอดเช่นกัน “หลวงพ่อ” เล่าว่า...

มีอ้ายเสือรายหนึ่ง แขนวพระที่เหนียวสะเด็ดนัก ถูกตำรวจยิงตาย พอลากศพพื้นที่ตรงนั้นมานิดเดียว ยิงเท่าไรก็ไม่ออก ท่านว่าตรงนั้นเป็น “ที่ตาย” ของมันพอดี ของอะไรก็คุ้มไม่ได้ (พระที่เขาแขวนคือพระมเหศวรเศียรกลับ)...

นำชายของหลวงพ่อบริการตรวจ ควางตาบพันกับโจร ตั้งแต่เข้ายันเพลลาไปทั้งตัว ไม่มีเข้า จังหวะหนึ่งผลอยกมือขึ้นรับ โดนตาบมือแบไปเลยท่านว่า “นอกข้อไม่เหนียว”

“นอกข้อ” คือ จากข้อมือข้อเท้าลงไป ไม่ทราบเพราะอะไร ของขลังทุกชนิด คุ้มไม่ได้ แรกๆ อาตมาไม่เชื่อ พอเจอกับตัวเองหลายวาระเลยยอมรับว่า “นอกข้อไม่เหนียว” จริงๆ โดนมือไรได้เรื่องเมื่อนั้น...!

อาตมาโดนหมาพัดจนมือแบไปเกือบสี่เดือน เข้าแต่บริเวณฝ่ามือสิบเอ็ดนิ้ว ถ้วนๆ จากข้อมือขึ้นมามีแต่รอยขีดข่วนๆ เท่านั้น ครึ่งอื่นๆ ก็เข้าตรงเอ็นร้อยหวายกับในฝ่ามือที่โดนกระชากปวดขัดไปเป็นสัปดาห์ แต่ไม่มีเข้า...

ของเหล่านี้ไม่ใช่ทางพันทุกซ์ แต่เล่าสู่กันฟังเท่านั้น ถ้าหากทางพันจากการเกิด แก่ เจ็บ ตายได้ ก็ไม่ต้องหาของขลังกันให้เสียเวลา หรือท่านผู้อ่านว่าไม่จริง...!

๒๗ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมณฑล

๖๔. มัจจุราชพยากรณ์

“พิภพมัจจุราช ใครถึงฆาตดับชีวิ สุวรรณสุวานก็ดูบุญชี ใครทำดีส่งไปสวรรค์ทั่ว...? นรกนะซี...ตกระทะทองแดงโดนหอกแหลมแทงทุกวัน...ทุกวัน” นี่เพลงเขา

ว่านะ อาตมาเปล่าว่า...

ความจริงแล้ว พระยายมราช ท่านไม่ได้เอาใครลงนรก ท่านเป็นพรหม มีแต่ความเมตตา คอยช่วยเหลือคนตายทุกคน พยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ให้คนลงนรก เวลาสอบสวน ท่านถามละเอียดดิบ ถึงความดีของเรา ถ้ามีแม้แต่นิดเดียว ท่านให้ไปสวดยบุญทันที...

ตำแหน่งพระยายม อยู่ในเขตสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกา บรรดาคนและสัตว์ที่ตายต่างพยายามมุ่งมาที่นี่ ถ้าบุญบาปไม่มากพอที่จะไปเกิดใหม่ทันที ส่วนใหญ่จะมาที่นี่ทั้งนั้น เพราะเป็นที่เดียวที่จะพยายามป้องกันไม่ให้เขาลงนรก...

ในตำแหน่งหรือที่ทำงาน ประกอบด้วยพระยายมราชเป็นประธานการสอบสวน มี **สิริคุตมหาอำมาตย์** (ท่านนายบัญชาใหญ่) เป็นผู้ยืนยันผลการสอบสวน (นายบัญชามีท่านเดียว สมุดบัญชีเล่มหนามหีมา เป็นทองคำทั้งเล่ม ไม่ใช่บัญชีหนังหมาอย่างเขาวัวกันต่อๆ มา...)

เวลาถาม - ตอบ ถ้าติดขัด ท่านนายบัญชาใหญ่จะเปิดสมุดบัญชีทันที เปิดที่ไรก็ตรงหน้าที่ต้องการทุกที ตัวหนังสือก็ไม่ต้องจดให้เสียเวลา มันขึ้นของมันเอง คอมพิวเตอร์ที่ว่าแน่ๆ ยังต้องเสียเวลาป้อนข้อมูล เรียกข้อมูล นี่ไม่ต้องเลยอัตโนมัติทั้งหมด...!

ถ้าผู้ตายยืนยันความดีแม้เพียงข้อเดียว เทวทูตจะนำไปสู่คติภูมิตามกำลังบุญทันที ถ้ากรรมหนักบันดาลให้คิดไม่ออก พูดไม่ได้ ถามเท่าไรก็ไม่ตอบ พระยายมท่านก็ต้องวางอุเบกขา ปลอ่ยให้นายนิรบาลนำไปนรกตามกำลังบาปของตน...

พระยายมราชท่านก็มี **วันหยุดงาน** เหมือนกัน แต่ไม่ใช่มีจตุรราชชอลิเดย์อย่างนิยายเขาเขียน ไอนั้นมันเพื่อเจ้า ท่านมีวันหยุด เช่น **มาฆบูชา วิสาขบูชา เข้าพรรษา ออกพรรษา** แต่งานท่านไม่ได้หยุด ท่านจะเนรมิตรูปไว้สอบสวนแทน ส่วนตัวเองหนีเที่ยว (แฮ...เขียนผิด แฮม...เออะอะจะจดทำเดี๋ยวก็อ...!)

ถ้าถามว่ารูปนิมิตทำงานอย่างไร...? ก็ทำเหมือนกับองค์ท่านอยู่ทุกประการ ไร้...คนตายท่วมหัวท่วมหู ขึ้นทั้งงานก็ทับตายไปด้วยเท่านั้น (ท่านไม่ตายหรอก เขียนเพลินไปนิด) ถ้าถามว่าทำได้อย่างไร...? แบบนี้ชกกันดีกว่าวะ...!

ความเป็นทิพย์จะ...ความเป็นทิพย์จะอย่างไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าคิดเถียงก็ทดลองตายซะเดี๋ยวนี้ แล้วไปนั่งดูพระยายมท่านทำงานเองแล้วกัน (จะยุให้ท่านจับโยน ลงกระทะทำบาปี่ควะให้เข็ด แก่ถามตินัก...!)

ตั้งแต่ **"หลวงพ่อ"** สอนมนิยมิทธิมา อาตมาเคยไปตุนรกแต่ไม่กี่ครั้งเอง เพราะชาติก่อนเคยตกนรกจนชำนาญเลยไม่กล้าไปบ่อย กลัวพระยายมท่านหมั่นไส้ ให้นายนิรบาลจับลงนรกก็เสร็จกันเท่านั้น เพราะหนี้เก่าในชาติหลังๆ ยังค้างอยู่บนตะเกียงเลย...!

มีนรกขุมเดียวที่อาตมาสนใจไปดูคือ **โลกันตนรก** เพราะตำราท่านว่าขุมนี้ลงโทษด้วยความเย็น ด้วยความสงสัยเลยลงไปดู เห็นสัตว์นรกพลัดตกลงในทะเลน้ำกรด ความเย็นจัด

ขอน้ำถึงกับทำให้ร่างสัตว์นรกกรอบเป็นผงทันทีที่สัมผัสน้ำ ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง...

การจะไปดูนรก ต้องลงไปขออนุญาตพระยายม ท่านจะมีโถ้นำทางให้ ถ้าเราไปเองสู่มสู่มห้าจะมีอันตรายน้องแสงชัยน้องชายของอาดมา ถอดจิตหล่นโครมไปกลางขุม ไฟนรกดับเกลี้ยง บรรดาสัตว์นรกนับแสนนับล้านลอมเข้ามาทุกทิศทุกทาง ถ้าสติไม่มั่นคงพอ มีหวังตกใจจนเป็นบ้าเอาง่ายๆ ให้ท่านส่งคนนำทางให้จะดีกว่า...

เดือนเมษายน ๒๕๓๓ อาตมาประสบอุบัติเหตุ ทำให้กระดูกคอเคลื่อนไปทับประสาท รู้สึกเหมือนกับขี้นอยุ่บนแผ่นดินที่กำลังไหวโคลงเคลงตลอดเวลา อาเจียนจนน้ำในร่างกายแทบไม่เหลือ เพื่อนพระช่วยกันหอบหิ้วไปโรงพยาบาล...

ทางโรงพยาบาลพยายามเต็มที่ ช่วยรักษาจนอาการโคลงเคลงหายไป แต่ประสาทควบคุมการเคลื่อนไหวเสียหมด ถ้าลุกขึ้นจะหมุนไปทางขวาตลอด จนกว่าจะชนข้างฝา หรือยึดจับอะไรได้จึงหยุด คิดจะพลิกตัวร่างกายจะพลิกวูบไปคว่ำหน้าเลย ควบคุมอะไรไม่ได้...!

อาหารฉันไม่ได้เลย แคได้กลืนก็อาเจียนแล้ว หกวันไม่มีข้าวตอกถึงท้องซັกเม็ด น้ำเกลือก็ให้ไม่เข้า แหวงเข็มไว้หกชั่วโมงเข้าไปแค่ห้าสิบกว่าซี.ซี. เส้นมันลึบหมดทั้งตัว จนหมอหมดปัญญา เลยหอบหิ้วกันกลับมา ตั้งใจมาตายที่วัด...!

คืนนั้นรู้สึกหิวจนไส้แทบขาด อยากรจะฉันอะไรก็ได้ที่เผ็ดมากๆ มันอยากแทบขาดใจ ยิ่งกว่าคนแพ้อะซออีก พอสว่างเลยหาไม้เท้าค้ำยันไปร้านค้าของวัด สั่งข้าวผัดกระเพราจานใหญ่ ไม่สนใจว่าต้องจะวางมานานแค่ไหน ตมกลืนดูเห็นไม่อาเจียนก็พาดโลด...!

ฉันเสร็จปุ๊บมัน่วงทันที เลยนอนที่บิโอมยามหน้าร้านค้า พอเอนตัวลงรู้สึกเตียงมันยุบฮวบ หล่นลงตรงหน้าพระยายมราชและท่านนายบัญชาใหญ่พอดี ความรู้สึกแรกที่บอกกับตัวเองคือ “นี่เราคงตายแล้วซินะ...และอาจจะตกนรกด้วย...”

ความกลัวตกนรกจับใจ เห็นท่านนายบัญชาเปิดสมุดดูบ๊อบบอกทันทีว่า “อีกหกวันหาย...” อาตมากราบลาเปิดแนบ ไร่...อยู่ๆ ไปนั่งเหมะยังกับรอคำตัดสิน ไม่ขวัญหนีดีฝอยก็เกินไปละ...อาตมาบอกตรงๆ ว่า กลัวนรก ขนาดให้ไปเที่ยวเฉยๆ ยังไม่อยากไปเลย...!

บรรดาญาติโยมทั้งหลาย พอทราบข่าวอาตมาป่วย ก็มาเยี่ยมกันใหญ่ แม่เบ็ญญ (อาจารย์เบ็ญญา วิบูลย์พันธุ์) เอารถมารีบไปบ้านที่อุทอง อาตมาทราบดีว่าเป็นโรคจากกรรมเก่า หมอปัจจุบันรักษาไม่หายหรอก แต่ก็ไม่อยากขัดใจแม่ ไปก็ไป...

ได้นำเล็ก (อาจารย์จารุวรรณ ศรีแสงจันทร์) จุ่ม (เบญจรัตน์) จ๊ับ (เบญจพร) ช่วยกันดูแล ไม่มีใครทราบข่าว อาตมาป่วยขนาดไหน เพราะหน้าทะเล้นเป็นปกติ จิตใจมันสบาย เพราะทราบว่าเป็นกฎของกรรม และอีกหกวันจะหาย...

อยู่บ้านแม่เบ็ญญห้าวัน ถูกจับเอ็กซ์เรย์ซะหัวแทบผุ হাসาเหตุไม่ได้ ได้แต่กินยาปรับความดันในช่องหู กินซะหัวอื้อตอลาย ระยะแค่เมตรสองเมตรเห็นคนเป็นเงาราง จำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร ต้องใช้จำเสียงเอา บอกว่าป่วยไม่มีใครเชื่อ เพราะหน้าเป็นตลอดกาล...

วันที่หกตอนเช้าแม่เบ็ญไปส่งที่กรุงเทพฯ ไปกราบหลวงปู่มหาอำพัน เพราะนิมิตเห็นท่านบอกว่าจะให้ไม้เท้า เลยรีบไปรับด้วยความมก ถือไม้เท้าเป็นหลวงตาแก่ไปเลย หลวงปู่หัวเราะชอบใจ บอกว่า “คราวก่อนคุณพยาบาลผม คราวนี้ผมขอดูแลคุณบ้างนะ...”

ตอนเพลญาติโยมทางกรุงเทพฯ แห่มาเยี่ยม พี่ปี (พิลลภา เอี่ยมเพชรพงศ์) มีพ่อบุญธรรมเป็นหมोजับเส้น ลากอาตมาไปให้พ่อเขาช่วย หมอเอามือแตะต้นคอปู่ก็บอกว่า “กระดูกเคลื่อนสองข้อนะะ ไม่เป็นไร จะจัดการให้ เดี่ยวก็หาย...”

แกจับบิดซ้ายขวาสองกรอบเข้าที่ หายทันที ขามาค้าไม้เท้ามา ขากลับเดินตัวปลิวเลย กลายเป็นปกติทุกอย่าง เหมือนไม่เคยป่วยมาก่อน คำพยากรณ์ว่า “อีกหกวันหาย” ดังก้องอยู่ในหู หกวันจริงๆ ด้วย ของท่านไม่เคยพลาดเลย...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ร่างกายนี้เป็นรังของโรค มีอาการเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นปกติ เอว์ ธมฺโม มีธรรมตาเป็นเช่นนี้ เอว์ ภาวี สภาพของมันต้องเป็นอย่างนี้ เอว์ อนติโต ไม่อาจจะล่องพ้นไปได้ สภาพร่างกายที่มีแต่ทุกข์โทษเวรภัยเช่นนี้ อย่างมีมันอีกเลย ขอให้ตั้งใจว่า ตายเมื่อไรเราจะไปพระนิพพาน จะได้ไม่ต้องอกสันขั้ววิหยาภัยกับนรกแบบเดียวกับอาตมาได้พบมาแล้ว...สวัสดิ์

๒๘ พฤษภาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมบุญญ

๖๕. ลูกสาวมาหา

“ราหูล์ ซาดี พนฺธน์ ซาดี” เจ้าชายสิทธัตถะบรมโพธิสัตว์ ทรงเปล่งอุทานออกมา เมื่อทราบว่าคุณชายพิมพาราชเทวี มีพระประสูติกาล เป็นพระโอรสหน่อเนื้อแห่งบรมกษัตริย์ศากยราช...

“บ่วงได้เกิดขึ้นแล้ว เครื่องผูกพันได้เกิดขึ้นแล้ว” เป็นนวางาที่แสดงถึงความตระหนกอย่างยิ่ง หนทางที่จะออกสู่มหาภิเนษกรมย์ คล้ายดังถูกปิดตันลงทันที...

โบราณกล่าวว่า “ลูกเปรียบประดุจโซ่ทองคล้องใจ” นับว่าเปรียบเทียบได้ลึกซึ้ง โดยแท้ มันคล้องใจรััดใจจริงใจ หากไม่มีปัญญาอุธอันคมกล้า ก็ยากจะตัดให้ขาดได้...

มีบาลีก้าวว่า “ปุตต์ คีเว ภริยั หตฺเถ ธนํ ปาเท” แปลเป็นใจความว่า “ห่วงลูกผูกคอ ห่วงภรรยา (สามี) ผูกมือ ห่วงทรัพย์สมบัติผูกเท้า”

จะกินอะไรแต่ละทีพอ - แม็กก็ต้องนึกก่อน เจ้าตัวน้อยจะมีกินหรือเปล่า...? ของที่กลืนได้ก็พาลฝืดคอ ต้องเก็บไว้ให้ลูก กลัวลูกจะอด เหมือนถูกรัดคอไว้พาให้กลืนไม่ลง...

อยู่คนเดียวสบายๆ ไปหาสามี - ภรรยาพาให้ทุกข์ แทนที่จะลำบากคนเดียว ก็ มีปากมีท้องมาเพิ่ม ต้องทำงานหนักขึ้นเป็นเท่าตัว เหมือนถูกล่ามมือติดอยู่กับงาน...

มีทองเท่าหนวดกุ้งนอนสะดุ้งจนเรื้อนไหว ถ้ามากกว่าหนวดกุ้งมีถึงกับเรื้อนทรุดเลยหรือ? จะไปไหนก็ไปได้ไม่ไกลต้องรีบกลับมาดูแลทรัพย์สิน อย่างกับถูกตีตรวนติดไว้ก็ไม่ปาน

แต่สมเด็จพระบรมพรหมพงศ์โพธิสัตว์ บำเพ็ญบารมีมาเพื่อตรัสรู้ จึงหักห่วงบ่วงมารทั้งหลาย ออกผนวชคั่นอาหารรรม จนบรรลุป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยพระปัญญาอันปราชายิ่งสุดที่สิ่งใดจะมาร้อยรัดได้...

สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) ทรงมีทุกอย่างสมบูรณ์บริบูรณ์ยิ่งกว่าผู้ใด แต่ก็หาได้ยึดติดไม่ ทรงสละวางทุกสิ่งเพื่อแสวงหาสัจธรรม ตรากตรำพระวรกายแทบจะสิ้นลมปราณ กว่าจะบรรลุปั้งแห่งวิมุกตสมุท...

ตัวเราเล่า...? ไม่มีทางเปรียบใดๆ เลยเป็นอันขาด อีกทั้งแสนชาติก็ผูกขาดจองขาดอยู่ใต้เบื้องพระยุคลบาทตลอดไป ไม่มีอะไรจะละกลับยึดถือไขว่คว้ามาตามแต่ตัณหาจะบัญญัติการ...

หาหาใส่หัวนะซี...รับเอาลูกเขามาเป็นภรรยา เจ้าประคุณเอ๋ย...ที่นี้ละซึ่งถึงความทุกข์ของพ่อ - แม่ อะไรๆ แทบจะต้องคิดแทนทำแทนไปซะทุกอย่าง...สมน้ำหน้าตัวเอง...

มันให้ห่วงใยให้กังวลไปสารพัด ถ้าลูกผู้ชายยังพอจะปล่อยได้วางได้ นี่ทั้งห้าคนเป็นผู้หญิงล้วนๆ ยิ่งกว่าเอาเนื้อวางไว้ที่จุ่มเกลือเสียอีก ดูแลรักษาสุดจะยากเย็นเข็ญใจ...

เผชิญกับปัญหาร้อยแปดพันเก้า หวานส้อมขมสูกลิ้น ผืนนาหน้าขึ้นไป ทำอย่างไรได้...รับเอากระดูกมาแขวนคอแล้ว ก็ต้องทนจนกว่ากระดูกจะผุพังหล่นหายไปเอง...

ใกล้รุ่งของคืนวันหนึ่ง... ลูกปุก (สุมาลี ตรีเลิศพานิช) ลูกสาวคนโตที่ทำงานอยู่กรุงเทพฯ ตรงเข้ามาหาด้วยใบหน้าหม่นหมองครองทุกข์ พอเห็นหน้าอาตมา ก็โผล่เข้ามาถอดในทันที...

อาตมาสะดุ้งใจ นี่เรานั่งอยู่ กำลังภาวนาด้วย ไม่มีทางที่จะเกิดอุปทานได้ หรือเป็นนิमितของมาร...? แต่น้ำหนักตัว ไอนุ่นจากร่างบอกชัดๆ ว่านี่ของจริง...!

ปล่อยให้ลูกเขากอดไป สัมผัสจากใจบอกว่าลูกกำลังทุกข์ใจสาหัส จนต้องบากหน้ามาหาพ่อ...เอาเถอะลูกเอ๋ย...พ่ออยู่นี่แล้ว อย่าได้ก่ลัดกลุ้มกังวลไปเลย...

สิบห้าวันที่เต็มๆ ที่นอนภาวนานิ่งเฉย แต่เหลือบตาตุนาฬิกาปลุกตลอดเวลา ฝ้าคอดยว่าเมื่อไรจะเกิดการเปลี่ยนแปลง ในใจมีแต่ความรักความสงสารสุดหัวใจ...

ในที่สุด...ร่างที่ชัดเจนว่าเป็นกายเนื้อของมนุษย์ ก็ค่อยๆ บางลงเรื่อยๆ จนจางหายไป อาตมาดึงตัวลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ ใจยังทรงคำภาวนาอยู่เป็นปกติ คิดหาสาเหตุว่ามาจากอะไร...

ตัดเรื่องธิดาพญามารไปได้เลย เพราะเชื่อมั่นว่าในอารมณช่วงนั้นมารแทรกไม่ได้เด็ดขาด แล้วที่ท่าของลูกที่มาก็เพื่อหาที่พึ่งจริงๆ เพียงพบหน้าพ่อก็พอใจแล้ว...

เป็นไปได้อย่างหนึ่งก็คือ ลูกเขาส่งกำลังใจทั้งหมดมาหา ภายในเลยหลุดมาแบบ
มนโหมยทิธิต์กำลังโดยที่ลูกเองก็คงไม่รู้ตัว แต่บังเอิญพอรับสัมผัสได้...

จะไปยากอะไร...พอพบหน้าก็ถามเอาตรงๆ ลูกเขาก็ยอมรับว่าช่วงนั้นกลุ่มใจมาก
คิดถึงหลวงพ่ोजจะขาด เลยไปหาจนถึงกุฏิ เก่งไม่เบาในลูกเรา...!

พอมีหนึ่งก็มีสอง ไปได้ซักครึ่ง ครั้งต่อไปก็ไม่มีปัญหา ยิ่งการเดินทางของกายใน
แต่คิดก็ถึงแล้ว ก็ยิ่งสะดวกใหญ่ พบลูกที่ไรแปลว่าตัวจริงกำลังร้องไห้ทุกที่...!

ประสบการณ์แบบนี้ อาตมาเคยพบมาก่อน ตอนนั้นน้องแสงชัย ป่วยเป็นเชื้อราที่
ฝ่าเท้าสองข้าง เน่าลามขึ้นมาข้างบน ต้องไปหาหมอจีน เอายามารักษา...

ยาจีนแสดงผลทางขับเชื้อรุนแรงมาก น้องแสงชัยเจ็บปวดจนร้องโอดโอย อาตมา
สงสารน้อง จึงนั่งภาวนาส่งกำลังใจจากวัด ไปช่วยเหลือน้องชายที่กรุงเทพฯ...

พอหายป่วย น้องแสงชัยก็ไปวัด กราบขอบคุณที่อาตมาช่วยรักษาให้ “เฮ้ย...ข้าไม่
เกี่ยว...” “หลวงพ่อย่ำบิดผมเลย ผมเห็นหลวงพ่ิ่งอยู่ทางปลายเท้าทั้งคืน...!”

แค่เราคิด เขาก็เห็นเป็นตัวเป็นตนแล้ว ดังนั้น...ที่ลูกปุ๊กใจจดใจจ่ออยากให้พ่อช่วย
ก็คงเป็นแบบเดียวกัน จิตคงออกไปในลักษณะการไข่มโนมยทิธิต์แบบเต็มกำลังนั่นเอง...

ก่อนรุดลงไปเมืองลับแลแม่सान อาตมาบอกกับลูกปลา (ปราณี ขวัญเพ็ญ)
ลูกสาวคนกลางว่า “ถ้าสิ้นเดือนไม่ได้ข่าว หนูก็หาพ่อใหม่เลยนะ” เห็นลูกหน้าเสียเลย คง
คิดไม่ถึงว่าจะหนักหนาปานนั้น...

เข้าถึงแม่सान ตกค่ำทางกลดอยู่เชิงเขาริมห้วย กลางคืนนอนภาวนาอยู่ พอห้าทุ่ม
กว่าซบตัวเปลี่ยนท่า รู้สึกว่ามีใครมาอยู่นอกกลดด้านปลายเท้า “ผี...?”

คว่าไฟฉายได้ก็ลุกนั่ง อุทิศส่วนกุศลให้แล้วยังมาหลอกกันแบบนี้ก็สวยชิ...! เจื่อ
ไฟฉายจะพาดให้จ้งหนับ แล้วกลับเปลี่ยนใจขอดูหน้าผีหน่อยนะ...

“อ้าว...ลูกปลา หนูมาได้ยังไง...?” อีหนูขยี้ตาเพราะโดนไฟส่องเข้าเต็มหน้า
ตอบเสียงง่วงนอนว่า “หนูเป็นห่วงหลวงพ่อดี...เลยตามมาดู” เกือบตีกลดลูกตัวเองแล้ว
มียล...!

รายนี้เรียนอยู่ ร.ร.พระสุธรรมยานเถรวิทยานักเรียนของที่นี่ต้องฝึกมนโหมยทิธิต์
จึงจะมีสิทธิ์เข้าเรียน ดังนั้น การที่เขาตามมาได้ ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย...

ปล่อยเขานอนนอกกลดอยู่อย่างนั้น ประมาณตีหนึ่งครึ่งก็ค่อยๆ เลื่อนหายไป
แสดงว่าตัวจริงคงหลับ กำลังใจขาดช่วงต่อไม่ติด กายทิพย์จึงกลับร่างเดิม...

จากที่เล่ามา เป็นที่ยืนยันได้ว่า การถอดจิตไปไหนๆ เป็นเรื่องกล้วยๆ ปัจจุบันนี้มี
คนทำได้นับแสนคนแล้ว ท่านละ...? พอจะเชื่อเรื่องแบบนี้หรือไม่...?

๒๙ มิถุนายน ๒๕๓๓

พระเล็ก สุธรรมปญโญ

๖๖. มีเงินใช้ไม่รู้จักหมด

ขึ้นหัวข้อมาท่านผู้อ่านก็คงหุดหาวว่าง อยากรู้ อยากเห็นขึ้นมาทันที ว่าทำอะไร ถึงจะมีเงินใช้ไม่รู้จักหมด ขอใช้แบบสบายๆ ด้วย ไม่ใช่อดจนไส้กั้วเพื่อจะเหลือเงินเก็บ...

ในพระไตรปิฎก กล่าวถึงตระกูลอภิมาเศรษฐีที่รวยจนไม่ทราบว่ามีเงินเท่าใด เพราะขนาดตวงใส่เกวียนยังนับไม่ไหว นั่นคือ ท่านเมณฑเศรษฐี ปู่ของ นางวิสาขามหาอุบาสิกา นั่นเอง...

กล่าวกันว่าผลบุญที่ทำให้รวยจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นของท่านเมณฑเศรษฐี คือ ในชาติก่อนโน้นได้ถวายทองเท่าปีกรัณชูชาพระรัตนตรัย...

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย พุทโธ รัมโม สังโฆ อัมปมาโล คุณของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นั้น มหาศาลสุดที่จะมีอะไรมาเปรียบปานได้...

ยิ่งท่านเมณฑเศรษฐีในชาตินั้น ทำงานเช้าจรดเย็น พอได้เงินค่าอาหารมา แทนที่จะบำรุงกระเพาะที่หิวโหยของตน กลับเอาไปซื้อทองมาบูชาพระรัตนตรัย...

แม้ว่าจะได้ทองคำเท่าปีกรัณชู น้อยนิดจนน่าเวทนา แต่กำลังใจที่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ของท่านนั้นยิ่งใหญ่มากที่สุดจะพรรณานี้ได้...

ตายจากชาตินั้นท่านไปเกิดเป็นเทวดาเสวยทิพย์สมบัติ อยู่เป็นสุขหลายพันปี จุตจากอติภาพของเทวดามาเกิดในชาตินี้ พอเข้าท้องแม่ปั๊บก็รวยปั๊บเลย...

เพราะกอไฟที่ขึ้นรอบบ้านทุกกอ พร้อมใจกันออกหน่อเป็นทองคำ คนอื่นเอาไม่ได้ด้วยนะ ต้องท่านแม่ไปหักถึงจะยอมหลุด ก็เลยเพลินกับการเก็บหน่อไม้ทองคำจนกองเป็นภูเขาเลากา เรียกว่าภูเขาทองในบ้านเลยเชียวละ...

ยัง...ยังไม่พอ แม้ว่าหน่อไม้จะงอกตลอดเวลา ก็ยังไม่สะใจ ยังมีแพะทองคำ ตัวเท่าช้างมาเป็นกองทัพลอย เข้ามาล้อมรอบบ้านไปหมด ให้รวยซะให้เซ็ด...

ไม่ใช่ทุบแพะทองคำไปขายนะ...หากแต่ในปากแพะมีสายกลไกพอนึกอยากได้อะไรจะเป็นเสื้อผ้า แก้วแหวนเงินทอง ไปซักรายกลไกของที่ต้องการจะไหลออกมาทันที...

คราวนี้มีปัญญาก็นั่งตั้งกลไกไปเถอะ อยากได้เท่าไรก็เท่ากันขึ้นมา แล้วจะไม่ให้รวยจนไม่รู้ว่ามีเงินเท่าไรได้รี...? แต่ซักรายกลไกใส่แล้ว ใครจะมีปัญญาไปนับ...!

“ซ้าก่อน...มันจะมีจริงหรือคนรวยขนาดนี้นะ...?” “บ๊ะ...แล้วกัน ถ้าไม่มีแล้วจะมานั่งเล่าหาสวรรค์วิมานอะไรละ...? อยู่เฉยๆ น้า ขึ้นขัดคอเดี่ยวเจตตะนะ จะบอกให้...!”

ถึงคราวของกบน้อยไม่เคยเจตทะเล มีเศรษฐีต่างเมืองชื่อ **ชฎิลเศรษฐี** มีทรัพย์ ๘๐ โกฏิ ก็ราวๆ แปดร้อยล้าน ไม่ใช่ก้อยนะเนี่ย เกิดอยากรู้ว่าใครรวยเท่าตัวเองบ้าง...

ก็ใช้บริวารทำทองแท่ง ไม้เท้าทอง รองเท้าทอง เอาไปถือเล่นใส่เล่น เป็นการอวดตัวกลายๆ ว่า จะมีใครรวยกว่านี้กว่ามา ข้าจะขอแสดงความนับถือ...

เจอบุขาทองของท่านเมณกเศรษฐีเข้าก็หงายหลังตั้ง आयจนแทบมุดดินไปอยู่กับ
ไต้เตียน ของตัวเองถ้าผลเอใช้ล้างผลาญอาจจะหมด ของท่านเมณกเศรษฐีใช้เท่าไรก็ไม่รู้
จักหมด ไปเก็บเอาซักเอาเมื่อไรก็ได้...

เมื่อนางวิสาขามหาอุบาสิกาแต่งงาน ท่านปู่ก็ให้ของขวัญให้เล็กน้อย น้อยๆ เป็นเงิน
ห้าร้อยเล่มเกวียน ทองห้าร้อยเล่มเกวียน เครื่องใช้ไม้สอยห้าร้อยเล่มเกวียน ข้าทาสหญิง
- ชายอีกอย่างละห้าร้อยคน ห้าร้อยซะให้พอ...

อ่านถึงตรงนี้ชักอยากจะยอมเป็น “ไอ้ห้าร้อย” บ้างมั๊ยล่ะ? อาตมาแม้ไม่มี
อาณิสงส์บูชาพระรัตนตรัยด้วยทองคำเท่าปึกกรีนแบบท่านเมณกเศรษฐีก็ตาม แต่อาตมาก็มี
อาณิสงส์อันมหาตแทน...

นั่นคือ...เกิดมาได้มีวาสนาเป็นศิษย์ของหลวงพ่อพระราชพรหมยาน (สมณศักดิ์
ในขณะนั้น) แห่งวัดท่าซุง จังหวัดอุทัยธานี อาณิสงส์นี้ก็เหลือเฟือเกินพอแล้ว...

“หลวงพ่อ” ท่านเมตตามอบคาถามหาลาภ คือ “คาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า” ให้
มาภายหลังท่านต่อเติมจนเป็น “คาถาเงินล้าน” ก็ยังมีผลเป็นร้อยเท่าพันทวี...

อาตมาเป็นคนซื่อยาก ลองแล้วลองอีกจนหมดความสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น ขนาดสอง
ทุ่มเทยามเลี้ยงพระจนเกลี้ยง กลับไปจำวัดยังถูกปลุกไปสวดศพ รับเงินมาจนได้...

รุ่นที่อาตมาบวชทั้ง ๓๕ องค์ ตั้งใจช่วยสร้างห้องกรรมฐาน และพระหน้าต่างสี่คอก
เพื่อชำระหนี้สงฆ์กับหลวงพ่อเป็นเงินสองแสนกว่าบาท ก็แบ่งเฉลี่ยกันจ่าย...

อาตมาเทยามถวายหลวงพ่อหมดเรียงตั้งแต่ออกจากโบสถ์ อยู่ๆ มาเจอหนี้สิน
บานตะเกียงแบบนี้ก็หน้ามืดไปเลย จะเอาที่ไหนมาให้ละหว่า...?

หลังจากบวชได้ ๗ วัน พอติลงศาลาสองไร่ในงานวันวิสาขบูชา พบกับพี่สาวที่
แสนดี คือ คุณนารถดี เจริญราตรี พี่เขาขอทำบุญด้วย ๒๐ บาท พออาตมาเปิดย่าม
รับ สิ่งมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น...!

ญาติโยมทั้งหลายพากันเข้าแถวยาวเหยียดตั้งแต่หัวศาลาถึงท้ายศาลา เธอบ้างฉัน
บ้าง ควักเงินใส่อดุลุด อาตมาเองรับเงินซะงะเป็นไก่ตาแตก กลับคุกเข่าก้มหน้าพะเนียง
นับรวบรวมเสร็จ เหลือจะพอรับนำไปถวาย “หลวงพ่อ” หมดหนี้หมดสินกัน โลงอก...!

นี่ขนาดเพิ่งบวชนะ...มาตอนออกธุดงค์ไปเมืองลับแล อาตมาก็ถูกลงเงินเกลี้ยงผาด
ตั้งใจไปตัวเปล่าจริงๆ แต่อาณิสงส์ที่ติดตัวไม่ยอมให้เป็นอย่างต้องการ...

พอเทกระเป่าเลี้ยงพระวันมาฆบูชากับแม่ครัวและครัววกกองทุนจนหมด กำล้าง
สบายใจ ก็พบกับ คุณวีไล จณวัตร กับ คุณอัญญา ลิขิตธนาวิรักษ์ เจ๊แก่ถวายแต่ะเอ๊ย
มาของเมื่อเริ่ม...!

ลงสวดมนต์ที่ศาลาสองไร่ พบอาจารย์ประเสริฐ เกษตรเยี่ยม บอกว่าจะบวช เลย
ร่วมเป็นเจ้าของภพยกของให้ไปเลย ออกจากศาลามานานอึ้ง (คุณอุไรวรรณ ปัจฉิมางกูร)

กลางทาง ถวายเงินมาอีกหนึ่งร้อย อาตมาละกั้ม...!

จ่ายเป็นค่าล๊อคเก็ทหลวงพ่อ ๕ อันหมุดพอดิ มาเข้าเวร พี่สาว (คุณมุกดา เพชร ชื่นสกุล) กับเกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) ตามมาถวายอีก ๔๙๐ บาท (อยากจะทำตายจริง ๆ) เอาไปจ่ายเป็นค่าเหรียญทำน้ามนต์และล๊อคเก็ทหลวงพ่อ หมุดตัวพระที่...

ลงปาฏิโมกข์แล้ว ออกจากโบสถ์มาพบแม่เบ็ญญ (อาจารย์เบ็ญญา วิบูลย์พันธุ์) ถวายเงินส่วนตัว ๕๐๐ บาท อาตมาอยากหัวเราะและร้องไห้พร้อมๆ กัน...!

แดง (มงคล จอมผา) เอรธไปส่ง เลยเติมน้ำมันที่พิษณุโลกชะ ๒๐๐ บาทเหลือ ๓๐๐ บาท ยกให้แดงไป อีที่นี้ตอนเข้าป่ามันต้องจ้างคนนำทางนะซี...!

นึกถึงเงินสามร้อยบาทชะมัด ล้วงย่ามค้นไปค้นมาได้สามร้อยบาท มาจากไหนวะ...? ฮ่า...เราทำได้ จ่ายค่านำทางค่ายาจิปาละ ขากลับออกมาห้วยหยวก เลี้ยงขนมเด็กกะเหรียงและหมุมหากาโก่ ช่วยกันกินครีกครื้นไปเลย รวมทั้งหมดจ่ายไป ๒๐๐ บาท...

กลับถึงวัดเกือบสี่ทุ่ม ทำความสะอาดบริวารแล้ว สงสัยว่าทำไมฝั่งโบสถ์เปิดไฟสว่างไร่ ถามได้ความว่าแม่ของโยมเอี่ยม (แม่คร้ววัด) ตาย กำลังฝังศพอยู่ จะไปร่วมงานก็เหนื่อยเต็มที่ นอนดีกว่า...แม่หราชลับเป็นตายเลย...

ตีสี่เจอแม่คร้ว ควักเงิน ๑๐๐ สุดท้ายช่วยงานศพเขา แล้วอาตมากับแดงก็ “เหาะ” ไปบ้านแม่เบ็ญญที่อุ้มทอง ฉันทเช้าแล้วนอนยาวยันบ่ายเลย ตกบ่ายแม่เบ็ญญาเพื่อนบ้านมาฟังประสบการณ์ในป่า คุยกันเพลินเกือบสี่ทุ่มจึงเลิก...

ญาติโยมพากันถวายเงินเจ็ดร้อยกว่าบาทเป็นค่าเล่าเรื่อง...เห็นมัยละ...? เข้ามีดหมุดตัว กลางคืนรับใหม่ ไม่เคยหมุดข้ามวันเลยซักครั้งเดียว จะมากจะน้อยก็ต่อต้องมีมาจนได้ ถ้าไม่ขยันทำบุญ คงเก็บเงินได้หลายตันแล้ว...!

หลายครั้งหลายหนที่เป็นแบบนี้ จนกระทั่งเชื่อยิ่งกว่าเชื่อย ว่าชาตินี้ อาตมามีเงินถูกลงเล่นไม่รู้จักหมดแน่ๆ แอ้...ลงพูดพลูเสียงเขี้ยวว่า “เขียวนิดๆ หน้อยคุณ เดี่ยวคนเขาเข้าใจผิดว่าเอาไปปล่อยกั้ เลี้ยงสาว ซื่อบ้าน ซื่อที่ดิน แบบพวกที่มาอยู่ข้างล่างนี้ บอกเขาไปตรงๆ ซิวว่า “หลวงพ่อ” สั่งให้ทำบุญให้หมด ห้ามมีเงินเก็บข้ามปี”

หวัดไปแล้วมัยละ...! คะนองมือไปหน้อยถูกเบรคหัวที่มเลย โอ.เค.ชาตินี้อาตมามีเงินทำบุญเพลินอรุชานิดไม่มีวันหมดแน่...อย่างนี้ใช้ได้นะลุงนะ...!

ท่านผู้อ่านจะทดลองดูบ้าง ก็โปรดย้อนไปดูตอนคาถาเงินล้าน แล้วปฏิบัติตามนั้นเถิด การภาวนาถ้าใจเกาะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ท่านก็ไม่มีความตกสู่ที่ชั่วอยู่แล้ว ยิ่งเอากำลั้งจากการภาวนา มาพิจารณาวิปัสสนาญาณ ยกจิตของตนขึ้นสู่ภูมิสูงยิ่งๆ ขึ้นไปได้ ก็ยอดเยี่ยมสุดหาใดปานเลยทีเดียว...

๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนกรกฎาคม-กันยายน ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :

ตอบ : คือเราตั้งใจจะให้เสื่อม แล้วก็ไปรอด ถ้าอย่างงั้นก็เสื่อม แล้วเรามีโทษปรามาส พระรัตนตรัยด้วย แต่ขณะเดียวกันถ้าหากว่าเป็นของสำนักที่ทำตามแบบของไสยศาสตร์ เขาจะมีข้อห้ามของเขายู่ อย่างเช่นว่า ห้ามลอดใต้ถุนร้าน ห้ามกินผัก แพง แดง น้ำเต้า ห้ามด่าแม่เขา ถ้าเราไปละเมิดข้อนี้ของเขาคงเสื่อมไปเลย เพราะฉะนั้น ไสยศาสตร์กับพุทธศาสตร์ต่างกัน พุทธศาสตร์นี้ส่วนใหญ่เป็นอานุภาพของพระ ของพรหม ของเทวดา มันจะยิ่งยืนกว่า หลวงพ่อเดิมวัดหนองโพธิ์ ท่านทำเครื่องรางของขลังเอามาลูกศิษย์เอาไปใช้ มีลูกศิษย์คนหนึ่งถามว่า หลวงพ่อครับ วัดถุมงคลของหลวงพ่อลอดราวผ้าได้มัย? ลอดใต้ถุนร้านได้มัย? หลวงพ่อเดิมบอกว่างูเห่ามันเลียลวดพระ ลอดราวผ้า แล้วลอดใต้ถุนร้านมากัดเอ็งๆ ตายมัย? คนถามบอกว่า ตายครับ หลวงพ่อเดิมบอกว่า ของๆ ข้าก็เหมือนกบุงเห่านั่นแหละ ลอดเท่าไรก็ไม่เสื่อม นั่นแสดงว่าเป็นพุทธานุภาพ

การฝึกปฏิบัติสำคัญที่สุดก็คือรักษากำลังใจของเราให้ตรงต่อเนื่องกันให้ได้ ถ้ากำลังใจมันตรงต่อเนื่อง รัก โกรธ โกรธ หลง มันจะทำอันตรายเราไม่ได้ ส่วนใหญ่ของเราทำพอเลิกล้มก็เอ้อระเหยลอยชายลี้มไปเลย กำลังใจไม่ได้ รักษาต่อแล้วก็นั่งกลุ่มว่าทำมัย ทำไม ทำไม ตอนนั้นมันวุ่น มันกลุ้ม มันทุกข์สารพัดสาระเพ ทำตัวเองทั้งนั้นเลย

ถาม :

ตอบ : หยอดตุ้ไปเลย สังฆทาน วิหารทาน ธรรมทานนะ รูปเทียน เอามานี้ รูปเทียนของจำเป็นใช้อยู่ทุกวัน มา...ไว้บนนี้ ถ้าหากว่าพระที่เป็นพระจริงๆ เครื่องบูชาเหล่านี้สำคัญ คราวนี้ลูกศิษย์สายหลวงพ่อก็จะเคยชินเหมือนกันตัวทานบารมี ไปไหนก็ควักกระเป๋ามา ถึงเวลาก็ควักสวดจี้ดวงลงไป ถ้าหากว่ามีดอกไม้รูปเทียนไป พระที่เป็นพระจริงๆ ท่านจะยินดีมากกว่าเงินทองเยอะ อันดับแรกคือท่านยินดีในความดีของเรา การที่ท่านดอกไม้รูปเทียนมาคือตั้งใจมาบูชาพระรัตนตรัย การบูชาพระรัตนตรัยคือเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นกฎกติกาข้อแรกของการเข้าถึงพระโสดาบัน ถ้าท่านเห็นท่านจะดีใจว่าคุณใกล้พระโสดาบันแล้ว แต่เห็นสวดจี้เป็นคนละเรื่องเลย ไส้สวดจี้ในความหมายของท่านบางทีมันก็คือเศษกระดาษหรือเศษโลหะเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นถ้า

ไปหาพระที่เรามั่นใจว่าท่านเป็นพระดีแน่ๆ ของเหล่านี้อย่าลืม ถึงมันจะเป็นอามิสบูชา บูชาด้วยสิ่งของก็ตาม แต่ว่าอามิสบูชาเนผลของมันจะเกิดในลักษณะว่าร้าย ปฏิบัติบูชา ผลมันจะเกิดในทางปัญญาดี ทำมันซะทั้งสองอย่างนั้นนะ จำไว้ให้แม่นๆ บางคน เอ๊ะ...ทำไมต้องตั้งขันครุ ต้องบูชาครุกันอยู่ตลอด จริงๆ ทั้งหมดทำก็เพื่อตัวเราเองทั้งนั้น นั่นละจำเอาไว้ให้แม่น เจตนาบริสุทธิ์ วัตถุประสงค์บริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ ท่าน นั้นมีผลเต็มร้อยส่วน คราวนี้ของเราเองเราเพิ่งทำกรรมฐานมากำลังใจมันต้องดีอยู่แล้ว

ถาม : ตอนนี้เริ่มอายุมากขึ้นคะ เริ่มไปวัดไปวานี้ก็จะมีเจตน์ถามแปลกๆ หรือไม่ บางอย่างที่ตอนเด็กๆ สงสัยนะคะ แล้วยังไม่ได้คำตอบที่ถูกต้อง ก็เลยอยากเรียนถาม หลวงพี่นะคะ ถามหลวงพี่เรื่องรูปเทียนดอกไม้ที่ถวายพระนี่หมายความว่าอย่างไร เทียน นี้จะจุดข้างไหนก่อนนะคะ ?

ตอบ : การถวายดอกไม้รูปเทียนเป็นเครื่องบูชา คือเป็นการถวายแสงสว่างและของหอมเป็นเครื่องบูชา จัดเป็นอามิสบูชาอย่างหนึ่ง อามิสบูชาส่วนใหญ่ผลตอบแทนหรือ อานิสงส์ของมันต่อไปในภายหน้ามันจะเกี่ยวกับเรื่องลาภผลเงินทอง แต่ถ้าเป็นปฏิบัติ บูชามันจะเป็นด้านของปัญญา คราวนี้การจุดธูปจุดเทียนนะ ตามความนิยมกัน เขาจะ จุดด้านซ้ายของเราคือขวามือของพระก่อน จุดเทียนทางด้านซ้ายมือก่อนแล้วมาจุดทางด้านขวา แล้วธูปก็รวบบีบมาก็จ่อไปทางด้านซ้ายอีกเหมือนเดิม

ถาม : มีความหมายอะไรมั๊ยคะ เป็นดอกไม้ที่ไม่ถึงนิยมถวายดอกไม้อะไรอย่างนี้คะ ?

ตอบ : ดอกบัวส่วนใหญ่แล้วเขาถือว่าเป็นของสูง จริงๆ แล้ว มันคล้ายๆ กับปริศนาธรรม อยู่อย่างหนึ่งที่โบราณเขาถือกันมา อย่าลืมนะว่าดอกบัวต้นกำเนิดมันจริงๆ คืออยู่ที่โคลน แต่ว่า สามารถที่จะชูตัวเองจนกระทั่งพ้นโคลนขึ้นมา พ้นน้ำจนกระทั่งบิกบานขึ้นมาได้ ท่าน เปรียบในปริศนาธรรมที่ว่าคนเราทุกคนนะ ต่อให้มีชาติกำเนิดที่ต่ำต้อยหรือว่ามี การกระทำที่ย่ำแย่ขนาดไหนก็ตาม แต่ถ้ามีความพยายามตั้งหน้าตั้งตาต่อสู้ฟันฝ่าทำความดี ไว้สม่ำเสมอ ก็ย่อมมีโอกาสที่จะหลุดพ้นได้เหมือนกับดอกบัวที่ชูพ้นน้ำขึ้นมาเหมือนกัน

ถาม : แล้วการจบของนะคะ อย่างถ้าสมมติว่าถวายพระพุทธรูปหรือว่าพระสงฆ์เป็นพวก อาหารหรือปัจจัยอย่างนี้นะคะ เวลาจบของควรจบแบบไหน จบอย่างไร ?

ตอบ : อธิษฐานเอานิพพานไว้ก่อน ถ้าขอนิพพานเป็นอย่างอื่นได้หมดเองแหละ จะขึ้น ยอดเขามันต้องลงไปตลอดทางอยู่แล้ว

ถาม : แล้วเวลาที่เวลาเวียนเทียนที่เขานั่งเป็นวงกลมๆ แล้วเวลาเวียนก็แบบอย่างนี้ ทำอย่างนี้ แล้วก็บ๊อดอย่างนี้ ?

ตอบ : นั่นถือตามแบบของพราหมณ์เขา คือมีการวนเข้าสามารถรอบ วนออกสามารถรอบ ตอนวนออกนั้นเขาเอาสิ่งไม่ต้อออก ตอนวนเข้านั้นเขาจับสิ่งดีเข้า เขาตั้งใจอย่างนั้น แต่ คราวนี้วนออกแล้วไม่ทันจะไป เราไปวนเข้านั้นก็กลับมาใหม่หรือเปล่านี้ไม่รู้ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วเวียนยังงี้ เขาทำกันยังงี้?

ตอบ : เขาเชื่อถืออย่างนั้นเขาทำกันอย่างนั้น มันเป็นรูปแบบของเขา ของเราเองเรา ตั้งใจจุดถวายพระไปก็หมดเรื่องหมดราวไป

ถาม : การกวตน้ำคะ อุทิศส่วนกุศลนะคะ สันๆ นะคะ แล้วก็ให้ถึงทุกท่านทั้งที่มีกายเนื้อและที่ไม่มีมีกายเนื้อนะคะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นเอาตามแบบของหลวงพ่อนะจะ อิทัง ปุญญะผะลัง นะเคยทังมัย? ผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ที่เคยล่วงเกินมาแล้วแต่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ดี ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายจงโมทนาส่วนกุศลนี้ ของจงอโหสิกรรมให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่บัดนี้ตราบทั่วเข้าสู่พระนิพพานด้วยเถิด และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่เทพเจ้าทั้งหลายที่ปกป้องรักษาข้าพเจ้า เทพเจ้าทั่วสากลพิภพและพระยายมราช ขอเทพเจ้าทั้งหลายและพระยายมราชจงโมทนาในส่วนกุศลนี้ ของจงเป็นสักขีพยานในการบำเพ็ญกุศลของข้าพเจ้าในครั้งนี้อย่างเถิด และขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่ท่านทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว ที่เสวยความทุกข์อยู่ก็ดี เสวยความสุขอยู่ก็ดี เป็นญาติก็ดี มิใช่ญาติก็ดี ขอเธอทั้งหลายจงโมทนาในส่วนกุศลนี้ พึงได้รับประโยชน์ ความสุข เช่นเดียวกับข้าพเจ้าจะพึงได้รับ ณ กาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด และก็อธิษฐานปิดท้ายว่าผลบุญใดที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญแล้ว ณ โอกาสนี้ ขอผลบุญนั้นจงเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าเข้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้เถิด

ถาม : แล้วการขอขมาพระรัตนตรัยละคะ ?

ตอบ : การขอขมาพระรัตนตรัยนี้ พอเราทำความดีไปถึงระดับหนึ่ง ไม่ต้องมากหรอก แต่อุปจารสมาธิเท่านั้นตั้งใจทำจริงๆ มารเรารู้ว่าเราจะพ้นมือเขาแล้ว เขาก็พยายามที่จะหลอกล่อเราทุกวิถีทาง ให้เราหลงผิดเป็นชอบ มีการปรามาสพระรัตนตรัยบ้างอะไรบ้าง คราวนี้ถ้าหากว่าใครเป็นดั่งนั้นเขาให้ตั้งใจขอขมาพระ เพราะว่า การปรามาสพระรัตนตรัยนี้ แปลว่าเราไม่เคารพจริง ถ้าเราไม่เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จริง เราจะเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันไม่ได้ ก็ให้ตั้งใจไว้ว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่เราล่วงเกินต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไปแล้ว ด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจก็ดี จะโดยต่อหน้าหรือลับหลัง เจตนาหรือไม่เจตนาก็ดี ข้าพเจ้าขอกว่าขอขมากรรมนั้นต่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าขอได้โปรดเมตตาอดโทษแก่ลูกตั้งแต่บัดนี้ ตราบทั่วเข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ ตั้งใจอย่างนี้แม้ว่าสิ่งนั้นเราไม่ได้เจตนาที่จะเป็นการดลอกดลใจของกิเลสมารหรือตัณหาอุปาทานอกุศลกรรมใดๆ ชักนำก็ตาม ถ้าเราเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เรื่องเหล่านี้ เราไม่ทำอยู่แล้ว แต่เนื่องจากว่าการชักนำจากกิเลสมารหรือว่าตัณหาอุปาทานอกุศลกรรมดลบันดาลให้เป็นไปก็ตาม ถึงไม่ใช่การกระทำของเรา เราก็เต็มใจขอขมา พยายามต้อไว้บ่อยๆ เจ้าพวกนี้มันกลัวคนหน้าด้าน ถ้าต้อบ่อยๆ สู้ไม่ได้

มันถอยไปเอง ให้ขอขมาทุกครั้งเวลาจะสวดมนต์ให้พระ หรือว่าจะทำกรรมฐานอะไร ให้ตั้งใจทำไว้ก่อน เพื่อกรรมส่วนนี้จะได้ขาดลง ไม่อย่างงั้นมันจะขวางอยู่เข้าไม่ถึง กระแสพระนิพพาน

ถาม : เวลาไปงานศพนะค่ะ แล้วเวลาขอขมาศพหรือเวลาที่ไปจุดธูปให้ศพให้พูดว่ายังไงคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องพูดนะ ให้ไหว้ไปหลายศพแล้วมันได้แต่ศพนะค่ะ ให้ไปตั้งใจกราบพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ โดยเฉพาะพระธรรมตั้งโตอยู่ตรงหน้าตายไปแล้ว ท่านบอกว่า ทุกอย่างไม่มีเที่ยง ทุกอย่างเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรตั้งอยู่ได้เป็นตัวเป็นตนเป็นเราเป็นเขา นั้นเขาก็ตายให้เราเห็นอยู่แล้ว อีกไม่นานเราก็ตายตามนั้น ตอนนั้นสังขารอันประเสริฐขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ตรงหน้าแล้ว น้อมกราบเคารพบูชาในความเป็นจริงที่พระองค์ท่านเห็น และลูกก็ทราบดีว่าอีกไม่นานลูกก็จะตายแหงแก่ตามนี้ ถ้าตายเมื่อไหร่ขอไปอยู่กับพระองค์ท่านก็แล้วกัน เรามันไปไหว้แต่ศพ

ถาม : แล้วเวลาไหว้เจ้าที่เจ้าทางอย่างนี้ค่ะ จุดธูปกี่ดอก ?

ตอบ : จุดธูปกี่ดอก...มัดใหญ่ๆ โรงงานผลิตธูปจะได้รวยมั่ง

ถาม : แสดงว่าเขาไม่มีกำหนดหรือคะ ?

ตอบ : ไม่มีหรอกจ๊ะ แล้วแต่เราชอบใจ จุดมัน ๕ ดอก ๗ ดอก ๙ ดอก ๑๖ ดอก แล้วแต่ที่เขาถือว่าเป็นตัวเลขที่ดี

ถาม : แล้วนั่งสมาธิกับเดินจงกรมนะค่ะ อย่างไหนดีกว่ากัน ?

ตอบ : ถ้าสามารถทำได้ก็เหมือนกัน เพราะว่าสิ่งที่เราทำสมาธิภาวนา จะเป็นอิริยาบถไหนก็ตามถ้าทำถึงมันมีผลเหมือนกันหมด แต่ว่าอันสังสของการเดินจงกรมมันมีต่างหากออกมา คืออันดับแรกท่านบอกว่าธรรมะที่ได้จะไม่เสื่อมง่าย เพราะว่าได้ขณะที่เราเคลื่อนไหวอยู่ เวลานั่งภาวนาถ้าเราขยับลุกไปนั่งกำลังใจมันอาจจะเคลื่อนไปได้ เพราะมันเปลี่ยนอิริยาบถ แต่ถ้าเราได้ในขณะที่อิริยาบถเคลื่อนไหวอยู่เป็นปกติอยู่แล้ว ถ้าเราไปนั่งก็กลายเป็นของง่ายไปเลย อันดับที่สองทำให้อาหารย่อยได้ดี เลือดลมก็ปลอดโปร่งได้เร็ว ภาวนาได้ดีขึ้น อันดับต่อไปทำให้เป็นผู้มีความอดทนเดินทางไกลโดยไม่เหนื่อย ก็ลองเดินมันเข้าขั้นเย็นดูซิ พอชินๆ เข้าบ่อยๆ ต่อไปพอไกลก็เป็นใกล้ไปเอง สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะเป็นอานิสงส์ต่างหากของเขา แต่ว่าจริงๆ แล้วอิริยาบถไหนก็ตามถ้าทำถึงจริงๆ มีผลเหมือนกัน แต่อานิสงส์จงกรมมันต่างหากออกมาหน่อยหนึ่ง

ถาม : ช่วงนี้ปฏิบัติพอสมควรค่ะ อย่างไม่ขาดทุกวัน ยังไงก็ทำ ?

ตอบ : จ๊ะ

ถาม : มันเกิดการสับสนคะ ?

ตอบ : สับสนตรงไหน ?

ถาม : บางทีนึกไม่ออกค่ะ ว่าที่เราทำไปมันถูกหรือมันผิด ?

ตอบ : ถ้าหากว่ายังอยู่ในกรอบของท่าน คีล ภาวนา ไม่ผิดค่ะ หลุดออกนอกกรอบของ คีล ๕ มัย ? หลุดออกจากการภวานามัย ? ก็ตรวจดูง่าย ๆ

ถาม : อย่างเวลาเราชี้แจงเหตุผลให้คนอื่นทราบนะค่ะ หรือว่าอะไรก็แล้วแต่ ถ้าเหตุผลของเรานั้นไม่ถูกจิตถูกใจเขานะค่ะ ถึงเป็นเหตุผลที่ถูก แต่บางครั้งคำพูดของเราอาจจะไป ก่อจนจริตของเขาได้ อย่างนั้นถือว่าเป็นการก่อกรรมเพิ่มมัยคะ ?

ตอบ : มันแล้วแต่ว่าเขาถือสามมัย ถ้าเขาถือสาภิเป็น แต่อย่าลืมว่า ถึงแม้ว่าเราไม่เจตนาก็ตาม แต่บางอย่างมันก็เป็นกรรมได้ และ กัตตดาการมม กรรมที่ทำโดยไม่เจตนา ถ้ากรรมมวลอื่นไม่ได้ผลกรรม มวลนั้นก็อาจจะให้ผลได้ กัตตดาการมมนี้อย่างพระพุทธเจ้าไ้ ระหว่างที่ปลงอายุสังขารแล้วเดินจากปาวาลเจดีย์ไป เมืองกุสินารา อยากจะดื่มน้ำขึ้นมา เพราะว่าการหยาบมาก ให้พระอานนท์ไปตักน้ำ ปรากฏว่า เกวียน ๕๐๐ เล่มเพิ่งลุยผ่านแม่น้ำไปขุนคู้กัเขียว พระอานนท์ก็กลับมาราบทูลว่าไม่มีน้ำ พระพุทธเจ้าตรัสว่าไปเถอะมีอยู่ พอกลับไปน้ำขุ่นๆ ไม่น่าเชื่อว่าเดินแค่นั้นมันใสแล้ว ท่านก็กรองน้ำถวายพระพุทธเจ้า พอฉันแล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่าเป็นบุญกรรมที่ท่านทำไว้ ชาตินี้หนึ่งท่านเป็นลูกชานา พ่อแม่เฒ่าอยู่ทั้งวัน พอตอนเย็นปลดควายออกจากไถได้ ก็บอกให้จูงไปกินน้ำที่มันหิวน้ำแล้ว ท่านก็จูงไป ไ้ควายหิวจนหน้ามีด เจอแอ่งน้ำมันก็พรวดเข้าไป ท่านเห็นว่าแอ่งน้ำนั้นมันขุ่นไปหน่อยหนึ่ง น่าจะให้มันกินน้ำใสๆ จะได้ชื่นใจมากกว่า ท่านก็ดึงให้มันย้ายมาหน่อยเดียวแค่นั้นเอง เจตนาดีแท้ๆ เขาเรียกว่ากรรมไม่ได้เจตนาทั้งๆ ที่เจตนาที่เจตนาดีแต่ว่ามันก็ยังอดสำห้ตามมาสของท่านขณะที่เป็นพระพุทธเจ้าแล้ว ตรงจุดนี้ก็ให้ระวังไว้ชนิดหนึ่ง บางอย่างเราหวังดี พราวณชาติ แต่ใช้คำพูดผิด หรือว่าพูดผิด จังหวะ ผิดกาลเทศะ ผิดเวลา คนหนึ่งรับได้แบบนี้ อีกคนรับไม่ได้ขึ้นมา ก็บรรลัยเหมือนกัน เอาเหอะ อยู่ในโลกลนี้มันต้องสร้างกรรมเป็นปกติอยู่แล้ว แต่ยังไง ก็ให้มันจบลงแค่ชาตินี้ก็แล้วกัน

ถาม : ช่วงหลังนี้ทำไม... เขาว่านั่งสมาธิแล้วความจำจะดีขึ้น แต่ทำไมลืมอะไรง่ายกว่าปกติล่ะคะ ?

ตอบ : อันนี้ย้อนไปถึงก่อนถามเลย เราชราแล้วจะ (หัวเราะ)

ถาม : คนอื่นเขายังไม่เป็นเลยคะ เรื่องขรಾಯอมรับอยู่แล้วแต่ว่ามัน...?

ตอบ : พอเริ่มชราความจำมันก็ไม่ดีเป็นปกติ แต่คราวนี้ถ้าหากว่าเราจะตั้งใจอะไรนะ ถ้าเราสมาธิทรงตัว โดยเฉพาะทรงเป็นฌานเลย แล้วกำลังใจเรามุ่งมั่นอยู่กับสิ่งนั้น เมื่อถึงวาระถึงเวลามันจะนึกได้ คราวนี้ก็สำคัญอยู่ตรงที่ว่าสติสมาธิของเราเต็มที่แค่ไหน ถ้ามันไม่ได ถึงขนาดของเขาเราเองจำไม่ได้มันก็ช่างเหอะ มันเริ่มชราแล้วจะ

ถาม : แล้วที่พูดบ่อยๆ นะ รู้ทั้งรู้ทำไม่ได้ ไม่เข้าใจคะ ?

ตอบ : พยายามบ่อยๆ คือเรื่องบางอย่างที่เราอยู่ว่าต้องทำอะไร แต่ว่ามันทำเท่าไร ก็ยังทำไม่ได้ เพราะอันดับแรกกำลังของเรายังไม่เพียงพอ อันดับที่สองวาระและเวลา มันยังไม่ถึง เหมือนเราปลูกต้นไม้ต้นหนึ่ง ดูแลรักษามาตั้งนานเนกาเลแต่มันยังไม่ ออกดอกออกผลซักที เพราะว่ายังไม่ถึงฤดูกาลของมัน คราวนี้เรารู้ทั้งรู้ มันจะ ออกดอกออกผลแต่มันไม่ออกซักที ทำยังไงล่ะ รอ...รอ ด้วยความอดทนและใจเย็น ขณะเดียวกันสิ่งใดที่เคยทำเป็นความดีก็อย่าแล้วอย่าอีก ทำแล้วทำอีกไปเรื่อย มัน เหมือนยังกับว่า เราทวนแล้วทวนอีกจนกระทั่งมันใจ เหมือนก้าวข้ามจุดนั้นไป ผลก็จะเกิดแก่เรา ห้ามชี้เกี้ยว ต่อให้อย่าทำอยู่กับที่ก็ดียังงั้นแล้วมันจะถอยหลัง

ถาม : แล้วระยะเวลาที่รอประมาณแค่ไหนคะ ?

ตอบ : ประมาณแค่ไหน ?

ถาม : หมายถึงว่าต่อวันอย่างนี้คะ ?

ตอบ : ๒๔ ชั่วโมงก็พอจะ

ถาม :

ตอบ : จริงๆ ถ้าสำหรับนักปฏิบัติจริงๆ ทั้งช่องว่างแม้แต่ชนิดเดียวให้กิเลสมันแทรกเข้ามาได้ คราวนี้มันตีเราตายเลย แต่ว่าของเราเองนี่ เอาเป็นอันว่าถ้าหนักได้เมื่อไหร่ก็รีบทำก็แล้วกัน

ถาม : อานาปานสติ?

ตอบ : จะ ๒๔ ชั่วโมง อย่านำมันขาดทนต์ตลอด ให้มันมีส่วนกำไรให้มากกว่าก็แล้วกัน

ถาม : ตอนนี้อยู่คนเดียวมานานไป คราวนี้พอเราจะต้องมาพูดกับคนเยอะๆ ...?

ตอบ : สมัยหลังการอยู่ปริวาสนะ ...ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาไปบั้นขาวเข้าจนกลายเป็นว่าถ้าได้ทำบุญกับพระออกปริวาสแล้วจะมีบุญมาก ตัวนี้นะมันพาบรล้วยเลย พระอยู่ปริวาสจริงๆ เป็นพระที่ต้องอาบัติหนัก คือศีลข้อสำคัญขาดไปแล้ว ตัวเองขาดความเป็นพระไปแล้ว ต้องอยู่ปริวาสคือโดนกักบริเวณเป็นการลงโทษ ถ้าหากว่าโดนจับสราภาพปั๊บเลยก็โดนอยู่ ๖ วัน ๖ คืน ถ้าหากว่าโดนแล้วไม่สามารถที่จะกำหนดได้ว่าระยะนานเท่าไร...ลืม เขาให้นับตั้งแต่วันบวชมาจนถึงวันมาฆสาภาพ (หัวเราะ) ถ้าบวชมาปีหนึ่งก็โดนปีหนึ่งกับ ๖ วัน เป็นการกักบริเวณเพื่อลงโทษ คราวนี้พอครบแล้ว เก็บมานัตร์ตติเนทอะไรเรียบร้อยแล้ว ก็ให้พระสงฆ์ ๒๐ รูป เป็นอย่างน้อย สวดอัชฌาณคินความเป็นพระให้ถึงจะกลับมาเป็นพระอีกครั้งหนึ่ง ไ้คนโดนหนักขนาดนั้นนะ มันสามารถสร้างข่าวจนกลายเป็นว่าทำบุญกับพระอยู่ปริวาสแล้วจะได้บุญมาก แล้วก็เลยมีการที่ว่าจัดเพื่อหาเงินกัน บางทีก็จัดหาคู่ ไอ้โอ...เป็นเรื่องที่มันมากเลย วัดคูหาสวรรค์ สุขุทัย เขาโดนปิดปริวาสไปเลย สั่งห้ามจัดตลอดชีวิตเลย เพราะว่าเขาจัดซุ้มปริวาสคือพระจะอยู่ในที่จำกัดปรากฏว่าจะมีโยมเข้าไปแต่งซุ้มให้ให้อยู่ ลักษณะแบบว่าอยู่กึ่งๆ ป่า แขนงกลดอยู่อะไร

อย่างนั้น คราวนี้จะมีคนไปจอง ส่วนใหญ่ก็พวกสาวแก่แม่ม่ายนั้นแหละ ไปถึงก็ไปจองเสร็จแล้วตกลงปลงใจกันได้ วันออกปริวาสก็สึกผูกข้อมือเพื่อพระชยันโตให้เลยเป็นไง...คุณฟังแล้วน่าหวาดเสียวมั๊ย ? นั้นแหละ พอมันละมาก ๆ เข้า ทางสุขโขทัยก็เลยโดนสั่งห้ามจัดปริวาสไปเลย เพราะว่าลักษณะนั้นนั้นจะต้องโดนอาบัติซ้อนอาบัติไปแล้วคือมีอยู่ข้อหนึ่งว่า ภิกษุเกี่ยวหมึงต้องอาบัติสังฆาทิเสส คราวนี้จะตกลงปลงใจกันได้มันต้องคุยกันแน่นะ ไม่คุยกันตีไปก็โดน เขียนจดหมายก็โดน แสดงว่าโดนซ้ำเข้าไปแล้ว แก่ตัวยังไงก็ไม่หลุด

ถาม :

ตอบ : คราวนี้เข้าไม่เอาอย่างนั้น มันก็เอาแต่กำหนด ๗ วันนั้นแหละ พอออกมาเสร็จเรียบร้อยเขาก็ไปเลย

ถาม : พอโดนซ้อนต้องอยู่แบบ...(ไม่ชัด)...

ตอบ : มันก็ซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่นั้นนะ เสร็จแล้วพอมันจัดแล้ว เนื่องจากว่าโยมเข้าใจเสียแล้วว่าทำบุญกับพระอยู่ปริวาสจะได้บุญมาก เขาก็พากันไปทำ เจ้าของวัดได้กำไรก็เลยจัดกันบ่อย แต่ถ้าหากว่าจะจัดเอาอย่างเป็นอันเป็นธรรมจริงๆ ต้องอย่างวัดซากสมอ วัดซากสมอนี้จัดเพื่อสงเคราะห์จริงๆ สิบห้าวันนะ พระไปอยู่ต้องช่วยตัวเองตลอด ถึงเวลาวันนั้นฉันไข่มั๊ย ? โตะนี่มีหน้าที่เก็บกวาดเช็ดถูล้างอะไรก็ล้างไป ถึงเวลาคุณฉันเสร็จ คุณต้องไปนั่งกรรมฐานหนึ่งชั่วโมง เดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง อะไรก็ทำไป จนถึงเวลาครบ ครบเวลาออกมาฉันน้ำปานะเสร็จแล้วต่างคนต่างเข้าที่ ภาวนาของตัวเองไป ถ้าอย่างนั้นก็จะจัดแล้วได้บุญแน่ แต่ที่ทำ กันอยู่นี้ ไม่ค่อยแน่ใจว่าจัดแล้วจะได้อะไรกัน

ถาม :

ตอบ : คืออย่างน้อยๆ ถ้าหากว่าคนที่ตั้งใจไปเพื่อแก้ตัวเองจริงๆ มันก็ได้อยู่ แต่คราวนี้เจตนามุ่งหมายมันผิดไปซะแล้ว...ลำบาก ระยะเวลาๆ นี้อย่างที่พระพุทธรเจ้าท่านตรัสเอาไว้ นะ นานไป*สังฆกรรมปฏิรูป* มันจะปรากฏมากขึ้นเรื่อยๆ *สังฆกรรมปฏิรูป* ก็คือสิ่งที่แฝงคำสอนของท่านเข้ามา ยุ่งมากเลย เฮ้อ...ลำบาก

ถาม : ไม่เคยไป เพิ่งไป ไปที่นั่นะครับ ?

ตอบ : ตีจั่ง ผมเองนะก่อนหน้านี้คิดจะไปปริวาสเหมือนกัน เห็นเขาไปแล้วมันน่าสนใจ แยกลดแยกบาดต่อกันไปมันก็รู้สึกดีจริงๆ ปรากฏว่าได้แต่คิด รุ่นที่เข้าไปกราบลาหลวงพ่อกว่าขออนุญาตไปอยู่ปริวาส หลวงพ่อถามว่าแกโดนอาบัติข้อไหน ? ก็อึ้ง...บอกไม่โดนครับ ไม่โดนแล้วไปทำไม ? แก่ไปแล้วถึงเวลาแกไปอยู่ปริวาสแกก็ต้องมาสารภาพว่าแกผิดยังไง ในเมื่อไม่โดนแล้วไปบอกให้ตัวเองผิดก็โกหกเขานะสิ ทางวัดท่าซุงก็เลยไม่มีการปริวาสกับใครมาตลอด

ถาม : ที่ไปเพราะอยากรู้ว่าเป็นยังไง ?

ตอบ : ครับ ผมว่าถ้าไปลักษณะนั้นจะได้ประโยชน์มากมาย จะได้ศึกษารูปแบบเขาเอาไว้ และอีกอย่างหนึ่งว่าถ้าหากว่านานๆ ไป เราต้องไปเป็นเจ้าของาวาสจะต้องไปเป็นครูบา อาจารย์เขา ถึงเวลาถ้าลูกศิษย์เกิดจำก...เข้าไปโดนเข้ามันต้องแก้ได้ นั่นแหละครับตัวนั้น นะสำคัญที่สุด

ถาม : ไปศึกษาเอ่อ...เป็นยังไงในอะไรนะ ?

ตอบ : แต่ว่าระยะหลังนี้มีรูปแบบอันหนึ่งที่ดี คือเขากันเขตต่างหากไปเลย ถ้าไม่กัน เขตต่างหากนี้ พวกคุณเข้าไปเขาต้องมากุณเขาสารภาพทีละองค์เลย (หัวเราะ) เหนื่อย ตายเลย

ถาม : ทำแค่ครั้งคืนเช้าก็... ?

ตอบ : ก็เก็บรัตติเหทเสร็จก็ออกมาทำโน่นทำนี่ไป ทำวัตรเย็นเสร็จกลับเข้าไปใหม่ แต่ถ้าหากว่าปรีวาสแท้ๆ ที่แบบอุกฤษฏ์นี้ประเภทแบบไม่ต้องเจอหน้าคนเลยจนกว่าจะพ้น

ถาม : ผมไปนี่แบบคืนก่อนๆ นี่แหลม...ก่อนที่ผมไป...(ไม่ชัด)... กลางคืนพระเข้ามาบอ่ย เหลือเกิน ผมไปนี่...(ไม่ชัด)... หลวงพ่ออย่าให้มีพระเข้ามานะหลวงพ่อนะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่งั้นไปสารภาพกับเขาแยเลย

ถาม : บางทีเที่ยงคืนตีหนึ่งตีสองจะตีระฆังแม้งๆๆ แล้ว เขาว่าที่เขาว่อกันนะครับ ... (ไม่ชัด)... หลวงพ่ออย่าให้พระเข้ามา เข้ามาก็ได้ แต่ให้มาตอนเช้า ?

ตอบ : คือพระใหม่ๆ นะ คุณฟังรูปแบบเอาไว้ให้ดี ถึงเวลามันจะได้ไม่ได้ไปทำผิด คือว่า พระที่โดนอาบัติสังฆาทิเสสนั้นมันเท่ากับขาดความเป็นพระชั่วคราว ในเมื่อขาดความเป็นพระชั่วคราวนี้ ต่อให้เขาวชก่อนก็พรรษาก็ตามเขากลายเป็นพระใหม่ไป กลายเป็นคนที่อาวุโสน้อยกว่าเรา ถ้าเราเข้าไปเราเป็นผู้มีศีลบริสุทธิ์เขาจะต้องมากกราบเพื่อ สารภาพว่าเขาทำผิดอะไร ตอนนี้ได้รับการลงโทษไปแล้วก็คืน ยังเหลืออีกเท่าไร ต่อไปนี่จะไม่คิดไม่พูดไม่ทำอย่างนี้อีก เหมือนถ้าคุณเข้าไปซ้กสิบคนมันก็ตายแล้ว ต้อง สารภาพเป็นสิบครั้ง เอ้อ...ลำบากครับ เพราะฉะนั้นระวังให้หนัก หลวงพ่อท่านสอนผมตั้งแต่วันแรกที่บวช พอออกจากโบสถ์บับก็เอาพานดอกไม้ธูปเทียนไปกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อ ท่านบอกว่าการบวชนั้นมันเป็นความเสี่ยงอย่างหนึ่ง คือมันเสี่ยงว่าเราเองจะเอาดีได้หรือ ว่าเราเองจะลงอเวจีไปเลย เพราะว่าพระโทษผิดทุกอย่างมันตั้งต้นที่อเวจีทั้งหมด อย่าง เช่นว่าชาวบ้านถ้าฆ่าปลาวัดวันละตัวๆ ตลอด ๑๐๐ ปี คือเอาตั้งแต่เกิดยันตายเลยฆ่าทุกวัน สมมติอย่างนั้นนะนะ ปรากฏว่าตายแล้วลงอเวจี เขาเรียกว่า **อาฉินกรรม** แต่พระ...คุณ ทุบปลาตัวเดียวเท่านั้นแหละครับ ไปเลยที่เดียวกัน โทษของพระเรานหนักกว่าชาวบ้านเป็น แสน เนื่องจากว่าเราเป็นปุชฌัญญุบุคคล คุณลองนึกดูว่าคุณเอง...เอ้า...ถ้าสมมติว่าอายุ ๒๐ ปี พอคุณบวชเข้าไปบับพ่อแม่ปู่ย่าตายายต้องมาให้เราหมด ไข่ของเราจะสูงกว่าท่านอยู่ อย่างเดียวก็คือศีลละครับ ถ้าเราไม่มีศีลมากกว่าเราจะเอาความดีอะไรไปให้ท่านไหว เลี้ยง

ดูท่านก็เลี้ยงดูเรามา อวสุโสท่านก็มากกว่า เรื่องทางโลกท่านก็รู้มากกว่า ในเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วยิ่งออกไปบิณฑบาตนี้ยิ่งสะดุ้ง อะไรวะ ก็ยกทูนขึ้นเหนือหัว เท่ากับว่าเราไปกินไปใช้อยู่บนหัวชาวบ้านเขา ท่านที่ที่คุ่มบวชเข้าไปเสียดเนื้อร่างกายไม่ใช่ของพ่อแม่แล้วครับ กลายเป็นของชาวบ้านที่เขาเลี้ยงคุณใส่บาตรให้คุณ ทุกส่วนมันเกิดจากอาหารที่เขาให้มาแล้วเรากินเข้าไป คุณเป็นหนี้เขาทันทีที่อ้าปาก กินข้าวคำแรกหลังจากที่บวชแล้วครับ คราวนี้แหละใช้หนี้กันหัวโตละชิครับถ้าหากความดีไม่พอ ท่านบอกว่าการบวชถึงจะระยะเวลาสั้นแต่ถ้าตั้งใจทำดีก็เหมือนกับเพชร ถึงเม็ดเล็กก็ราคาสูง ถ้าบวชนานแต่ว่าทำชั่ว มันก็เหมือนขี้ ยิ่งกองใหญ่ก็ยิ่งเหม็นมาก

ถาม :

ตอบ : บุญฤทธิ์ เป็นบุญที่เกิดจากกำลังบุญ ไม่ใช่ฤทธิ์ในลักษณะของอภิญา มีอยู่ครั้งหนึ่งพระยามารแกล้งพระพุทธเจ้า ราชินีมีโอกาสเมื่อไหร่ก็แกล้งๆ จนถึงวาระสุดท้าย ทูลพระพุทธเจ้าอาราธนาให้พ้นพยาน พระพุทธเจ้าแสดงนิมิตให้พระอานนท์ทราบถึง ๑๖ ครั้ง แต่ว่าด้วยกรรมบังและพระยามารตั้งใจแกล้งจริงๆ พระอานนท์ก็ไม่เข้าใจที่พระพุทธเจ้าท่านเปรียบเทียบว่า ถ้าหากว่ามีเกวียนอยู่เล่มหนึ่ง เก้าคร่ำคร่ำเต็มทีแล้ว ดุมก็หลวม กงก็คลอน พื้นก็ผุ ถ้าหากว่าเป็นพระอานนท์ที่มีเกวียนอย่างนั้นอยู่จะเปลี่ยนใหม่ดีหรือว่าจะซ่อมเกวียนเก่าไว้ใช้ต่อไป พระอานนท์บอกว่าเปลี่ยนใหม่ดีกว่าพระพุทธเจ้าข้า พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกครั้งเดียว ท่านแสดงนิมิตว่าท่านใกล้จะไปแล้วถึง ๑๖ ทีด้วยกัน ตั้งแต่ป่าวาลเจตีย์ ไปจนกระทั่งถึงเมืองกุสินารา ๑๖ ระยะเวลาด้วยกัน พระอานนท์ถูกมารดลใจด้วย ขณะเดียวกันเขาตั้งใจแกล้ง จากคนที่ฉลาดที่สุดก็เลยกลายเป็นว่านึกไม่ถึงขึ้นมา พระพุทธเจ้าท่านก็เลยตัดสินใจปลงอายุสังขาร พอพระพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร แผ่นดินก็ไหว พระอานนท์แปลกใจทูลถามว่า ทำไมแผ่นดินถึงไหว พระพุทธเจ้าตรัสว่าแผ่นดินไหวด้วยสาเหตุ ๘ ประการด้วยกัน

ประการที่ ๑ : เกิดจากลมกำเริบ คือได้โลกของเรานี้เป็นหินเตี๊อดๆ พอเตี๊อดมากๆ ไอร้อนมารวมตัวกันเกิดเป็นความดันสูง พอความดันได้ที่ก็ผลักพื้นโลกข้างบนให้โยกคลอนได้ เขาใช้คำว่า ลมกำเริบ

ประการที่ ๒ : เกิดจากผู้มีฤทธิ์บันดาล ผู้ได้ฤทธิ์ได้อภิญาบันดาลให้เกิดแผ่นดินไหวอย่างไรก็ได้

ประการที่ ๓ : พระโพธิสัตว์ในชาติที่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าจุติจากสวรรค์ชั้นดุสิต เข้าสู่ครุฑพุ่มมารดา

ประการที่ ๔ : พระโพธิสัตว์ประสูติ

ประการที่ ๕ : ตรัสรู้

ประการที่ ๖ : แสดงปฐมธรรมเทศนา

ประการที่ ๗ : ปลงอายุสังขาร

ประการที่ ๘ : ปรีณิพพาน

พระอานนท์ได้ยินใจหายแวบเลยรู้แล้ว แต่ตอนนี้ไม่ทันแล้ว เลยทูลพระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าเคยตรัสว่าบุคคลผู้ทรงอิทธิบาท ๔ สามารถอธิษฐานร่างกายให้อยู่ได้ถึง ๑ กัป ขอรารานาพระพุทธเจ้าอยู่ต่อในลักษณะนั้น พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าไม่ทันแล้ว ท่านรับคำอารานาของมารปลงอายุสังขารไปแล้วว่า แต่ขึ้นไปอีก ๓ เดือนเราจะนิพพานที่ระหว่างนางรังทั้งคู่ของเมืองกุสินารา แล้วท่านก็ตั้งหน้าตั้งตาเดินทางไปเมืองกุสินาราเลย เพราะฉะนั้นเรื่องมารแกล้งเป็นเรื่องปกติ ท่านแกล้งตั้งแต่วันแรกที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จ ออกบวช พระพุทธเจ้านั่งอยู่หลังม้ากัณฐกะพร้อมทั้งนายฉันทะมหาดเล็ก เรื่องนี้เป็น เรื่องอัศจรรย์ เป็นเรื่องของกำลังบุญ ที่บอกว่าพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า พระอานนท์ก็ดี นางวิสาขาหมาอุปาสิกาก็ดี นางบุญทาสีก็ดี มีกำลังได้ ๗ ข้างสารทน์ว่าเป็นกำลังบุญ มาเห็นได้ชัดตอนที่พระพุทธเจ้าท่านเสด็จออกบวช (ถ้าใครอ่านรายละเอียดตรงนั้น) พระพุทธเจ้าพอทราบว่าเป็นพระราหูประสูติ ถ้าขึ้นอยู่ต่อไปเห็นหน้าลูกแล้ว ตัดใจออกบวช ไม่ได้แน่ เลยตัดใจหนีคืนนั้นเลย เสด็จออกกลางดึกปลุกนายฉันทะมหาดเล็กขึ้นมาให้ไป ผูกม้า บอกว่าเราจะออกมหาภิเนษกรมณ์ นายฉันทะก็ดีใจรอเวลานี้มานานแล้วก็ไป เตรียมม้า ม้ากัณฐกะคอยม้า เขาบอกว่าเป็นพญาม้าอาชาไนยตัวประเสริฐ กายขาวปลอด เหมือนดั่งสีสังข์ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายหาง วัดได้ ๑๘ ศอก มีศีรษะอันดำประดุจขนนก กาน้ำ เขาเรียก กัณฐกะ (ตาแต่คอ) ม้ากัณฐกะเป็นหนึ่งในเจ็ดสหชาติที่เกิดพร้อม พระพุทธเจ้า และอยู่ๆ มาผูกม้ากลางดึก ด้วยสัญชาตญาณรู้ว่าพระพุทธเจ้าจะเสด็จ ออกบวชแน่แล้ว เลยร้องเสียงลั่นด้วยความดีใจ แต่รถรถบอกเหวตาดังใจปิดเสียง ไว้ เสียงเลยไม่ได้ยินไปถึงมนุษย์ทั้งหลาย ไม่เช่นนั้นไม่ได้บวชแน่ เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จ ขึ้นมาตรงไปถึงประตูเมือง ปรากฏว่าประตูเมืองปิดอยู่ (อย่าลืมนึกว่ากำแพงเมืองสมัยก่อน ทั้งสูงทั้งใหญ่ ถึงจะกันศึกเสียเหนือได้ได้) พระพุทธเจ้าคิดว่าถ้าประตูเมืองไม่เปิดเราจะใช้ เท้าหนีบม้ากัณฐกะ พร้อมกับจับมือนายฉันทะกระโดดข้ามกำแพงไป เป็นเรื่องหมูๆ ของ ท่าน ไปถึงพันธุเรสนาดอนที่แสดงศิลปศาสตร์ที่เรียนมาจากเมืองดักศิลา ฝนหนึ่งพันลำ วางต่อกันแล้วกระโดดพันทึเดียวขาดหมด กำลังขนาดไหน และไม่ใช้พันทึไม่ฝ่ธรรมดา เพราะคนจะแกล้งเอาเหล็กสอดไว้ในปล้องไม้ไผ่ด้วย พอท่านพ้นแล้วเสียงดังผิดปกติท่าน ก็ถามว่ามีอะไรอยู่ เขาก็บอกให้ว่ามีเหล็กสอดอยู่ข้างใน พันธุเรสนาบอกว่าถ้าบอกให้รู้ ก่อนว่ามีเหล็ก จะพันทึให้ขาดโดยไม่มีเสียงเลย พระพุทธเจ้าท่านคิดอย่างนั้น นายฉันทะ มหาดเล็กก็คิดว่าถ้าหากว่าประตูเมืองปิด เราจะให้พระลูกเจ้าขี่คอแล้ววิ่งม้ากัณฐกะ กระโดดข้ามไป ส่วนม้ากัณฐกะคิดว่าถ้าประตูเมืองปิดอยู่ เราที่มีพระลูกเจ้าอยู่ข้างหลัง และมีนายฉันทะเกาะหางอยู่เราจะกระโดดข้ามไป ทุกคนคิดเหมือนกันหมด ปรากฏว่า

เรื่องมันยุ่งมาก เทวดาก็เลยช่วยกันเปิดประตูให้ เราลองมาคิดดูว่าตัวคนๆ หนึ่งปกติจะกระโดดข้ามกำแพงก็แยแล้ว คราวนี้ยังหนีบม้าอีกตัวและก็จับบริวารอีกคน กำลังของท่านจะขนาดไหน ส่วนนายฉันนะท่านก็ตั้งใจให้พระพุทธเจ้าขี่คอและจูงม้ากระโดดข้ามไป ม้าท่านก็ว่าถ้าหากว่าประตูเมืองปิดอยู่ จะจัดการกระโดดข้ามไปเองพร้อมกับเจ้านายและคนรับใช้ เมื่อออกไปจากกำแพงเมืองแล้ว ก็ด้วยกรรมตาของคนที่เคยอยู่ เคยผูกพันกันมานาน ท่านต้องการดูเป็นครั้งสุดท้าย ในอรธกถากล่าวว่า แผ่นดินหมุนเหมือนกับกงล้อ พระพุทธเจ้าท่านก็เลยหันไปเพื่อจะดูบ้านเมือง พอหันไปก็เจอพระยามาราริธาชโพล้อออกมาและบอกว่า สิทธิธะราชกุมาร อีกเจ็ดวันจักรีรัตนะคือ จักรแก้ว อันเป็นเครื่องหมายของพระเจ้าจักรพรรดินี้ จะปรากฏแก่เธอแล้วอย่าออกบวชเลย ถ้าจักรแก้วปรากฏขึ้นเมื่อไหร่เธอจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลกทั้งโลก สิทธิธะราชกุมารหรือพระพุทธเจ้ากล่าวว่า ปาปิมะ ดูก่อนนารผู้มีบาป เราก็คงทราบอีก ๗ วันจักรีรัตนะจะปรากฏขึ้น แต่เราตั้งใจเสียแล้วจะออกบวช เธอจงหลีกไป พระยามารไม่อาจจะทานความดีของพระพุทธเจ้าได้ก็ต้องถอยไป ตั้งแต่นั้นที่นั่นพระยามารตามติดเลย มีโอกาสเมื่อไหร่ก็เอาเนครวนี่กล่าวถึงเรื่องของบุญคุณ พระเจ้าจักรพรรดิจะต้องปกครองโลกทั้งโลก ปรากฏได้ทวีปทั้ง ๔ คืออย่างน้อยๆ ดาวอีก ๓ ดวงที่มีคนอยู่ ท่านต้องปราบได้ ในจักกวัตตสูตร อังคุตตรนิกาย กล่าวถึงสัตตรัตนะ แก้วทั้ง ๗ ประการของพระเจ้าจักรพรรดิ มี...

ปริณายกรัตนะ (ขุนพลแก้ว) ทำหน้าที่แทนทุกอย่าง รบที่ไหน ไม่เคยแพ้ ถ้าพระเจ้าจักรพรรดิสละราชสมบัติออกบวช ขุนพลแก้วจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิแทน

คหปติรัตนะ (ขุนคลังแก้ว) มีทิพจักขุญาณที่แจ่มใส สามารถเห็นขุมทรัพย์ทุกแห่งที่อยู่ใต้พื้นดินได้ มีหน้าที่ขวนมาใส่ท้องพระคลัง เพื่อให้พระเจ้าจักรพรรดิเลี้ยงดูคนทั้งโลก

หัตถิรัตนะ (ช่างแก้ว) เป็นช่างเผือกตัวประเสริฐจากป่าหิมพานต์ แม้ช่างเมื่อตกลงแล้วจะพาลูกมาอยู่ในโรงช่างเอง รู้ว่าตัวเองเกิดมาเพื่อทำอะไร

อัสสระรัตนะ (ม้าแก้ว) เป็นม้าอาชาไนยตัวประเสริฐจากกลุ่มแม่น้ำสินธุ มีกำลังวิ่งได้ถึงวันละ ๑,๐๐๐ โยชน์ เป็นผู้ไม่มีความกลัวเกรงในสิ่งใดๆ ถึงแม้ศึกเสื่อเหนียวได้ เสียงมันจะดังขนาดไหนก็ตาม ม้าแคงกันขนาดไหนก็ตาม ม้าอาชาไนยจะไม่มีความหวั่นไหว พระพุทธเจ้าท่านเคยบอกเอาไว้ว่าบุคคลที่ไร้ความกลัว เช่น ๑)พระพุทธเจ้า ๒)พระอรหันต์ สองอย่างนี้เรารู้ว่าท่านไม่กลัวตายแน่นอน เพราะว่าท่านหลุดพ้นแล้ว ๓)พระเจ้าจักรพรรดิ ท่านไม่กลัวอะไรเพราะรู้ว่าท่านปกครองคนทั้งโลก ทั้งโลกนี้และโลกอื่นทั้ง ๔ ทวีป ไม่มีศัตรูก็เลยไม่ต้องกลัวใคร ๔)ม้าอาชาไนย ไม่กลัวอะไรเหมือนกัน

อิตถิรัตนะ (นางแก้ว) ส่วนใหญ่จะเป็นนางที่มาจากอุตตรกुरुทวีป ดาวพลูโตโน้นประกอบไปด้วยเบญจกัลยาณี อิตถิลักษณะครบถ้วนทุกประการ เนืออยู่ในหน้าหนาว เนือเย็นในหน้าร้อน

มณีรัตนะ (มณีแก้ว) เป็นดวงแก้วมณีโชติคู่บารมี จะผุดขึ้นกลางพระลานหลวง แล้วก็เลื่อนไปอยู่ในท้องพระคลังเอง มณีรัตนะอยู่ที่ใดก็ตาม ทรัพย์สมบัติจะปรากฏในทันทีทันใดเหมือนอย่างกับแม่เหล็ก แต่เป็นแม่เหล็กดูดศตางค์

จักรรัตนะ (จักรแก้ว) เป็นการประกาศความดีของพระเจ้าจักรพรรดิว่า สมควรที่จะปกครองในทวีปทั้ง ๔ ท่านบอกว่าปกติจะอยู่ที่สะดือทะเล เป็นจุดที่ต่ำที่สุดของแผ่นดิน อยู่ใต้น้ำ ถึงเวลาจะลอยขึ้นมา พร้อมกับตั้งจุดเอาสมบัติที่อยู่ในจุดนั้นมาทั้งหมด ท่านบอกว่าด้วยอำนาจของจักรแก้ว พระเจ้าจักรพรรดิต้องการบรทุกคนไปสักเท่าไรก็ได้ สามารถไปทวีปอื่นๆ ได้ในช่วงพริบตาเดียว ดีกว่างานบินสมัยนี้เยอะ ท่านบอกว่าถ้าพระเจ้าจักรพรรดิต้องการจะออกตรวจตราความสงบเรียบร้อย ความสุขความทุกข์ของประชาชนในทวีปทั้ง ๔ จักรแก้วอาจจะพาออกไปได้ ในขณะที่พ่อครัวเริ่มทำอาหารและกลับมาทันกิน เร็วไหม ดาว ๔ ดวงไปอิท่าไหนไม่รู้ไปทั่วเลย

คราวนี้บุคคลที่ปรากฏเห็นได้ชัดที่มีวาสนาบารมีมาก อย่างเช่น **พระยาขมภูบดี** ถ้าหากว่าการสร้างพระพุทธรูปเราจะเห็นว่าพระพุทธรูปปางหนึ่งที่เรียกว่า **ปางทรงเครื่องมหาจักรพรรดิ** หรือ**ปางปราบพระยาขมภูบดี** พระยาขมภูบดีเป็นผู้มีบุญมากมีของวิเศษอยู่ก็คือ **รองเท้าแก้ว พระขรรค์แก้ว อวิสคร** ธนูวิเศษยิงไปสั่งให้ไปฆ่าใครที่ไหนไกลแค่ไหนก็ไป วันหนึ่งแกล้งไปเที่ยวเล่นใส่รองเท้าแก้วหะไปหะมาเจอปราสาท **พระเจ้าพิมพิสาร** ก็ไม่ได้สวดยอะไรกว่าของแถหรงก แต่มันสวดยด้วยแรงบุญ พระเจ้าพิมพิสารเป็นพระโสดาบัน ในระหว่างคนมีบุญกับคนมีบุญด้วยกันจะดูกันออก ในเมื่อดูกันออกแกล้งเกิดอิจฉาขึ้นมา ปราสาทธรรมดาๆ มันไม่ได้สวดยอะไร แต่คนมีบุญอยู่มันก็สวดยเป็นพิเศษ แกล้งจัดแจงเอาพระขรรค์แก้วฟันฉับเข้าให้ ตัดยอดปราสาททิ้งให้กุดจะได้ไม่สวดย ปรากฏว่าท่านบอกว่าพระขรรค์แก้วอันคมกล้าซึ่งสามารถจะบันญูเขาทั้งลูกได้ วันนั้นเกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้ทำให้พระขรรค์บั่น แรงบุญจริงๆ แถยวะขึ้นมากี่เลยกะทีบ ด้วยกำลังของแถบวักกับอำนาจของเกือกแก้ว ยังไงๆ ภูเขาทั้งลูกก็ไม่พอให้กระทบหรงก ปรากฏว่ากระทีบโครมลงไปยอดปราสาทที่มรองเท้าทะเล (เจ็บเท้าอีก) ยวะใหญ่หะกลับบ้าน กลับเมืองของแถ กลับถึงบ้านเมืองให้เอาอวิสครแผลงมา สั่งว่า “ไปร้อยหุงพระเจ้าพิมพิสาร” อวิสครก็ไปๆ ถึงก็ประกาศล้นมาแต่ไกลเลยว่ เราจะร้อยหุงพระเจ้าพิมพิสาร ลูกศรประกาศอย่างนั้น พอพระเจ้าพิมพิสารได้ยินก็เกิดกลัวภัยขึ้นมา (อย่าลืมนว่พระโสดาบันยังหนีตายเป็นปกติอยู่) หลวงพ่อเคยทูลถามพระพุทเจ้าว่ พระอรหันต์ก็หนีภัยหรือพระพุทเจ้าท่านตรัสว่ ถ่าสมควรก็หลีกเลี่ยงเสีย ถ่าหากว่เป็นกรรมที่ไมสามารถหลีกเลี่ยงได้ก็ยอมรับ (ไม่ใช่ไม่หนี ไม่หนีก็โง่) พระเจ้าพิมพิสารรีบหนีไปที่ **เวพูนมหาวิหาร** (สมัยก่อนมีประเทศเล็กใหญ่เต็มไปหมด พระเจ้าพิมพิสารครองแคว้นมอญก็คือประเทศหนึ่ง พระเจ้าปเสนทิโกศลครองแคว้นโกศลอีกประเทศหนึ่ง สมัยก่อนกษัตริย์เยอะ)

พระพุทธเจ้าท่านอยู่ เห็นอันตรายจะเกิดขึ้นกับพระเจ้าพิมพิสารที่เป็นศิษย์คนสำคัญ ก็ใช้วาโยกลืนหอบลูกศรกลับไปคืนให้กับพระยาขมภูบดี พอเห็นลูกศรโฉบกลับมาปกติไม่เคยพลาด ก็รู้ว่าคนมีบุญมีอยู่ก็อดอันตันใจไม่รู้อะไรจะทำอย่างไร พระพุทธเจ้าก็ตั้งใจจะทรมานพระยาขมภูบดี เพราะเห็นว่ามิวี่จะเป็นพระโสดาบัน เลยเนรมิตเวฬุวันมหาวิหารกลายเป็นมหาปราสาทแก้วมณี ประเภทที่เรียกว่าพระเจ้าจักรพรรดิอยู่อย่างไรรู้ก็อยู่อย่างนั้นเลย และเสร็จแล้วพระสงฆ์ทั้งหมดก็กลายเป็นอำมาตย์ข้าราชการ พระโมคคัลลัน พระสารีบุตรกลายเป็นมหาเสนาบดีคู่พระทัย ส่วนเทวดาก็สนุกมากันครึกครื้นกลายเป็นพ่อค้าแม่ค้าเต็มตลาดไปหมด ทำวตุมาหาราษาเป็นยามเฝ้าประตูให้ แล้วส่งเนรอนาคามีแปลงตัวเป็นทหารถือสาสน์ไปส่งให้พระยาขมภูบดีบอกว่าพระเจ้าจักรพรรดิผู้เป็นเลิศแล้วในทวีปทั้ง ๔ ขอเชิญให้ท่านไปพบ พระยาขมภูบดีพอเห็นตอนแรกก็ตั้งใจจะไหว้ (อย่าลืมพระอนาคามีปฏิสัมพันธ์มาทูล ท่านเต็มกำลังบุญของท่าน ท่านสวยขนาดไหน มันข่มกันเห็นๆ อยู่แล้ว) แต่สามเณรก็ห้ามไว้ว่าไปไหว้เจ้านายเราเถอะ เราเป็นแค่คนถือสาสน์เท่านั้น พระยาขมภูบดีถึงกับโอโหขนาดคนถือสาสน์ยังขนาดนี้เชียวหรือ พอเสด็จไปถึงเห็นทำวตุมาหาราษาที่เฝ้าประตูอยู่ ก็คิดว่าเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็ตั้งใจจะไหว้อีก ทำวตุมาหาราษาทั้ง ๔ บอกว่าอย่าเพิ่งไหว้เราๆ เป็นแค่คนเฝ้ายามหน้าประตูเท่านั้น พอเข้าไปเห็นทางเป็นแก้วมณีที่ลาดยาวไปแกกัถลกล้าตั้งท่าจะลุยน้ำ เณรก็บอกว่าไม่ต้องหอรอกทางที่เห็นเป็นแก้วมณีเดินไปได้ไม่ใช้น้ำหอรอก (ใสเป็นน้ำเลย) แยกเข้าไปเห็นบรรดาพ่อค้าแม่ค้าเต็มตลาดไปหมด แต่ละคนราศีดีกว่าแกกัถนั้น ทั้งเทวดาทั้งนางฟ้ามากันเต็มไปหมด แกกัถตั้งท่าจะไหว้เขาอีก ไม่รู้คนไหนเป็นคนไหนเต็มไปหมด เณรก็ห้ามไว้ ให้เข้าไปข้างใน พอเข้าไปเจอพระอนานท์ก็ไหว้ เจอพระโมคคัลลัน พระสารีบุตรก็ไหว้ เจอใครก็ล้วนแต่ดีกว่าแกกัถนั้น (คนมีบุญเขาดูกันออก บุญพระอรหันต์จะไม่มากกว่าได้อย่างไรเล่า) พระพุทธเจ้าเนรมิตตนให้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิเต็มบุญเต็มบารมีของตน (สวยขนาดไหน) พอพระยาขมภูบดีเห็นก็ยอมกราบยอมไหว้ก่อน พระพุทธเจ้าถึงได้คลายฤทธิ์ให้เห็นว่าสภาพที่แท้จริงเป็นอย่างไร พระยาขมภูบดีจึงยอมศิโรราบเต็มหัวใจ (ก็ตั้งแต่ปากประตูเข้ามาก็เป็นเทวดาทั้งนั้น ยอดขุนพลอย่างทำวตุมาหาราษาทั้ง ๔ กลายเป็นแค่ยามเฝ้าประตู) ท่านก็เลยยอมละมานะทิฎฐิ พังธรรมกลายเป็นพระโสดาบัน เขาถึงมีพระพุทธเจ้าปางจักรพรรดิ หรือปางปราบพระยาขมภูบดีด้วย นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งว่าคนมีบุญขนาดนั้นยังไม่ใช่พระเจ้าจักรพรรดิเลย แค่มีรองท้าแก้ว มีพระขรรค์แก้ว และมีศรัทษขนาดนั้น

อีกรายหนึ่ง หลังพุทธกาลมาแล้ว **พระเจ้าอโศกมหาราษา** เรื่องอื่นไม่รู้ แต่ว่ามีนางแก้วแน่นอน เขาบอกว่านางแก้วคู่บารมีของท่าน ไม่รู้ว่ามาจากอูตรกฐทวีปหรือเปล่า มเหสีคู่พระทัยคนนี้ก็มมีบุญมาก เขาบอกว่าแกมีผอบติดตัวมาใบหนึ่ง ต้องการผา

มากเท่าไรก็ดึงออกมา ดึงเท่าไรก็ไม่หมด พระเจ้าอโศกมหาราชเลี้ยงพระเป็นหมื่น
ถวายเป็นวัตรได้ครบทุกองค์ บรรดาพวกสนมก้านอื่น ๆ ที่ไม่รู้บุญของนางก็อิจฉานางอยู่
ตลอด วันหนึ่งพระเจ้าอโศกมหาราชรำคาญเต็มที ที่แต่ละวันมีแต่นกกระจอกแต่ครั้ง นั้น
นิทานแต่พระมหาลี ก็ให้พ่อครัวปั้นขนมขึ้นมา ๑,๐๐๐ ชิ้น แล้วถอดพระธำมรงค์จากนิ้ว
ยึดใส่ไปในขนมลูกหนึ่ง แล้วก็ปั้นคืนไปดังเดิม บอกพ่อครัวเอาไปทิ้งจะสลบลูกอย่างไร
ก็ได้ แล้วประกาศบอกสนมก้านทั้งหลายทั้งหมดว่าจะแจกขนมให้คนละ ๑ ชิ้น ใครหยิบชิ้นที่มี
พระธำมรงค์อยู่ จะแต่งตั้งให้เป็นอัศวินมหาลี จะได้เลิกนินทา กันเสียที ปรากฏว่าต่างคนคิด
ว่าตัวเองน่าจะจะได้ จนกระทั่งหยิบไปแล้ว ๙๙๙ ลูก เหลือเพียง ๑ ลูก พระมหาลีไปหยิบขึ้น
มาก็คือเป็นขนมที่มีพระธำมรงค์อยู่ ขนาดคนอื่นเลือกไปก่อนแล้ว บุญคนยังโง่ ต้องมีบุญอยู่
ตอนที่มีการขุดพบห้องบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระเจ้าอโศกมหาราช ตอนที่
ขุดพบนั้นพระเจ้าอโศกมหาราชตั้งใจจะฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นอีกครั้ง
หนึ่ง ได้ข่าวมีที่ไหนก็ไปขุดอัญเชิญมาสร้างเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์ บรรจุพระบรมสารีริก
ธาตุถวายเป็นพุทธบูชา จัดฉลองพระเจดีย์ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ที่พระยามารจะมาชวาง
บุญท่าน พระทั้งหมดก็ให้ไปนิมนต์พระอุปคุตมา เรียก กิสะนาคะอุปคุต (นาคะ-นาค, กิสะ-
ผอม) ตามตำรายุทธจักรโก้วเลี้ยงเขาเรียก พระคุณท่านมังกรผอม พระอุปคุตท่านเอาแต่
เข้านิโรธสมาบัติอยู่สะดือทะเล ข้าวปลาอาหารไม่ค่อยได้กินเลยผอม พอขึ้นมาพระสงฆ์
ทั้งหมดก็ประชุมกัน ประกาศบอกว่า คนอื่นเขามาลงอุโบสถสังฆกรรม ทำงานทำการเพื่อ
พระศาสนา มีแต่ท่านไปนอนสบายอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นปรับโทษต้องคอยระวังพระยา
มารรักษาตลอด ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ที่พระเจ้าอโศกมหาราชจะฉลองพระเจดีย์ อย่ายให้
พระยามารทำลายได้ และท่านก็เป็นองค์เดียวที่ทราบพระยามารสำเร็จ ในเมื่อพระสงฆ์
ประชุมลงทัณฑ์ท่านก็ยอมรับ แต่อย่างไรก็ขอกินข้าวก่อนท่านก็ออกบิณฑบาต พระเจ้า
อโศกมหาราชอยากลองของว่าแน่แค่ไหนจะมารับหน้าที่นี่ (ผอมเขียวหลวงตา) ทรงปล่อย
ช้างตมมันออกมาให้ไปเหยียบเสียให้แบนถ้าไม่เก่งจริง ปรากฏว่า พระอุปคุตแค่หันมาใช้
นิ้วที่มีใส่หน้าข้างกันกระแทกไป แสดงว่ากำลังเหนือกว่ากันขนาดนั้น เขาเรียกว่ากำลัง
บุญจริงๆ พระอุปคุตเห็นพระเจ้าอโศกมหาราชไม่ยอมเชื่อความสามารถของท่าน ก็บอก
มหาบพิตรว่า อาตมาภาพจะบันดาลให้เกิดแผ่นดินไหว พระเจ้าอโศกมหาราชก็บอกว่า
เดี๋ยวก่อน หลวงตามผมจะไปรู้หรือว่าหลวงตาไปดูยามฤกษ์ล่างฤกษ์บนที่ไหนมา อาจรู้ว่าแผ่น
ดินจะไหวตอนนั้นก็ดี จะมั่นใจได้อย่างไรหลวงตาทำ ท่านบอกว่าไปตักน้ำมาขันหนึ่ง เดียว
จะให้แผ่นดินไหวแล้วน้ำกระเพื่อมแค่ครึ่งขัน พระเจ้าอโศกมหาราชก็ตักน้ำมา พระอุปคุต
ก็บันดาลให้แผ่นดินไหว ท่านบอกว่าสะเทือนถึงน้ำรองแผ่นดิน แสดงว่าไหวทั่วถึงจริงๆ
แต่ว่าขันน้ำที่พระเจ้าอโศกมหาราชตักมาไหวอยู่แค่ซีกเดียวอีกซีกหนึ่งนี่ ก็เลยยอมรับ
ยอมกราบยอมไหว มอบภารธุระให้และขอพระคุณท่านโปรดเอภารธุระในพระพุทธ

ศาสนาด้วย โยมตั้งใจจะชำระพระศาสนาให้บริสุทธิ์ ตั้งใจจะทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง ทำมาฆคณีนี้อย่างงานของโยมต้องเสีย พระอุปคุตก็รับปากเพราะว่าพระเจ้าอโศกมหาราชตอนนั้น ประกาศตนเป็นผู้อุปถัมภ์ศาสนาพุทธ เจอนักบวชที่ไหนก็ให้ทำนุบำรุงเต็มที่เลย พวกนักบวชนอกศาสนาเห็นกินสบายอยู่สบายก็บวชกันเข้ามาเต็มไปหมด มิ่งบวช กุบวช ไม่รู้ว่าบวชถูกหรือไม่ถูกไม่รู้ โคนหัวหม้อผ้าเหลืองเข้ามา พระเจ้าอโศกมหาราชเลี้ยงหมด บวชเข้ามาก็ไม่ปฏิบัติธรรมตามธรรมวินัย พระเจ้าอโศกมหาราชก็เลยปรึกษากับ**พระโมคคัลลิตฺต**ตรติสสะเถระ ขอให้ชำระพระพุทธศาสนา วิธีชำระท่านดูเดือดมาก เรียกพระมาทั้งหมด แล้วให้พระอรหันต์ถามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าทีละคน คนไหนตอบไม่ได้ถ้าไม่ยอมสีกัดหัว พระพุทธศาสนาสะอาดเอี่ยมเพราะฝีมือท่านในครั้งนั้น แต่ท่านก็เข้าไปบานเลย เพราะคนหน้าด้านไม่เชื่อว่าจะทำจริง มีคนตายเป็นตัวอย่างสัก ๑๐-๒๐ ก็เซ็ดไปตามๆ กัน ไม่ต้องมาตอบคำถามแล้ว ถอดผ้าเหลืองเผ่นหนีไปเยอะ ทำถึงขนาดนั้นแล้วท่านก็ยังสร้างเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ตัวท่านเองใช้สาลีอันสะอาดพันรอบตัวชุบน้ำมัน จุดไฟถวายเป็นพุทธบูชาขึ้นเพ่งเจดีย์ที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุอยู่ ตั้งใจจุดไฟเผาถวายพุทธบูชา บังเอิญกำลังบุญของท่านสูงก็เลยทำให้เทวดารักษาและอีกอย่างได้สมบัติด้วย ท่านบอกไฟไหม้อยู่ตลอด ๗ วันแต่ท่านไม่เป็นอันตรายอะไร เป็นเรากล้าทำไหมอย่างนั้น พระเจ้าอโศกมหาราชทำลักษณะนั้นได้เพราะกำลังบุญท่านสูงมากก็เลยไม่มีอันตราย คราวนี้พระยามารก็แก่งตามปกตินั่นแหละ

ถ้าหากเราไปประเทศพม่า จะเห็นรูปพระอุปคุตมือหนึ่งกำลังล้างบาตรจะฉัน ลูกตาก็แหงนมองฟ้าอย่างนี้ ระวังว่าเมื่อไหร่มารจะแก่ง ที่มีคนถามว่าทำไมพระท่านต้องแหงนมองฟ้า พวกที่รู้ดีบอกว่าท่านดูว่าตะวันถึงหัวหรือยังจะได้หยุดฉัน ก็ยังดีเป็นการคิดเข้าข้างพระอยู่ ถ้าไม่คิดเข้าข้างพระ เสียแน่ การแหงนมองฟ้าคือท่านระวังไม่ให้มารมาขวาง พอพระยามารมาถึงก็บันดาลฤทธิ์ให้เกิดขึ้นมีดีฟ้ามีฝน มีมณเฑียรการไปในทิศทั้ง ๑๐ พระอุปคุตรู้ว่ามาแล้วคู่ปรับ พระพุทธเจ้าไม่ยุ่งกับพระยามารเพราะรู้ว่าคู่ปรับของเขามีคุณี่เขาเคยพัดกันมาทุกชาติแล้ว พระอุปคุตก็ชนะมาทุกชาติ ถ้าหากว่าเจอรายนี่เข้าถึงจะเอาอยู่ เพราะยอมรบกันมาหลายชาติแล้ว ขนาดพระพุทธเจ้าเขาไม่ยอมรบ พระอุปคุตก็ออกไป พอพระยามารบันดาลความมืดมา ท่านก็เอาความสว่างเข้าไป บันดาลฝนมาท่านก็เอาภูเขากันไว้ พระยามารสู้อชนะทั้งหมดความสู้สู้ไม่ได้ พระอุปคุตจับได้ ตอนสุดท้ายท่านแปลงเป็นนกหนี พระอุปคุตกลายเป็นเหยี่ยวตามไปไล่จับ แกก็แปลงเป็นพญานาค หันมาจะกินเหยี่ยว ท่านก็กลายเป็นพญาครุฑไปจับนาค ไล่กันมันไปเลย พอจับได้พระยามารก็บอกว่ายอมแพ้พระคุณท่านแล้ว ยอมก็ยอมเถอะแต่ตอนนี้ไวใจไม่ได้ ลือมันท่ามาก นักเขาจะฉลองพระเจดีย์ตั้ง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ขึ้นปล่อยให้ลี้ภัยออกไปเดี๋ยวก็ยุ่ง

เกิดกลับใจจะมากวนเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ตอนแรกอธิษฐานหามาเนาผูกคอเอาไว้ (อย่าลืมนะว่า พระยามารอิทธิราชจริงๆ แกเป็นมาร มารตามพระไตรปิฎกจัดอยู่ชั้นสูงกว่าเทวดา ท่านจะใช้คำว่า เทเว นะวา มาเรนนะ วา พรหมุณา วา เทวดา มาร พรหม เรียงตามลำดับ อย่างนี้ตลอดเพราะว่าพวกมารเขามีพื้นที่อยู่ในสวรรค์ชั้นที่ ๖ ประณีตมิถุสวัตติ สวรรค์ชั้นสูงสุด แบ่งกับเทวดาคณะซีก) ในเมื่อท่านเองอยู่แบบเทวดาก็รักสะอาด อยู่ๆ เอาหามาเนาผูกคอ แกะเท่าไรก็ไม่ออก วิ่งไปหาพระอินทร์ก็ไม่ออก บอกข้าก็หมดปัญญา ไปหาท้าวสหสมมติพรหมๆ ก็ไม่ออก ให้กลับไปขอขมาพระคุณเจ้าท่านขอให้ท่านแกะให้ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงฤทธิ์ สิ่งที่ท่านอธิษฐานมา เทวดา พรหม ไม่มีปัญญาช่วยได้หรอก เพราะพรหมอยู่สูงสุดก็แค่อรหันต์มรรคเท่านั้น ก็เลยต้องกลับมาง้อพระอุปคุตๆ ก็เลยจับเอารัตประคตมัดติดกับภูเขาไว้ บอกว่าให้อยู่ที่นั่นแหละ หากพระเจ้าอโศกมหาราชฉลองพระเจดีย์เสร็จแล้วจะมาแกะให้ แกอยู่ที่นั่นโดนมัดไม่ได้ กระตึกกระเดี้ยอยู่ ๗ ปีกว่า นิ่งรำพึงรำพันเห็นพระพุทธรเจ้า พระสมณโคดมท่านทรงคุณอันประเสริฐ เราตามจงล้างจงผลาญท่านตลอด ตั้งแต่แรกจนถึงวาระสุดท้ายท่านไม่เคยถือโกรธ สมณะนี้เป็นลูกศิษย์สมณโคดมทำไมถึงได้ไร้เมตตาขนาดนี้ไม่รู้ จับเรามาติดกับภูเขา ๗ ปีกว่าแล้ว พระอุปคุตย่องมาแอบฟัง รำพึงรำพันไป พอเห็นความดีพระพุทธรเจ้า ท่านก็เลยแกะรัตประคตออกให้ แล้วก็ชี้แจงแสดงเหตุให้รู้ ทำภาพเบื้องหน้าเบื้องหลังให้รู้ว่าเคยเป็นคู่ปรับกันมากี่ภพกี่ชาติ พระพุทธรเจ้าอนุภาพเหนือกว่าท่านไม่รู้เท่าใด แต่ที่ท่านปล่อยเว้นไว้ก็เพราะจะรอให้เราจัดการเอง พระยามารพอทราบเข้าก็ยอมแพ้ยอมกราบ ถ้ามพระอุปคุตว่าพระคุณมีอะไรที่ต้องการให้ช่วยเหลือบ้าง ถ้าไม่เหลือปากว่าแรงก็จะทำให้ พระอุปคุตบอกว่าท่านเกิดไม่ทันพระพุทธรเจ้า ไม่เคยเห็นพระพุทธรเจ้าในลักษณะกายเนืองนอกจากธรรมกาย แสดงว่าเห็นเป็น**พระวิสุทธิเทพ** มาตลอดใช่ไหม ก็เลยไม่ทราบว่ามีพุทธรลักษณะแบบไหน อยากจะเห็นด้วยตาตัวเองสักทีหนึ่ง พระยามารที่เฝ้าพระพุทธรเจ้ามาตลอดช่วยให้เห็นบ้างได้ไหม พระยามารบอกว่าได้ โยมจะเนรมิตกายเป็นพระพุทธรเจ้าพร้อมอัครสาวกชายชวาและพระสงฆ์บริวารอย่างสมัยโน้นให้ดู ขออย่างเดียวอย่าไหว้โยม ตอนนี้รู้แล้วท่านเป็นพระอรหันต์ฤทธิ์มากกว่า ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร กลัวบาปเหมือนกัน ขออภัยว่าอย่าไหว้โยม พระอุปคุตก็ตกลงประกาศเรียกพระภิกษุสามเณรทั้งหมด ตลอดจนพระเจ้าอโศกมหาราชและบริวาร มาดูพระพุทธรเจ้ากันให้เต็มๆ ดาววันนี้ พระยามารก็เร็นกายหายไปหลังภูเขา โผล่มาอีกทีก็กลายเป็นพระพุทธรเจ้าพร้อมด้วยฉัพพรหมรังสี อัครสาวกชายชวาและพระสงฆ์อีก ๘๔,๐๐๐ องค์ เนรมิตได้ขนาดนั้น พระอุปคุตเห็นนั่งกราบ พระสงฆ์สามเณรเห็นกราบหมด พระยามารตกใจรีบคืนร่างกายเป็นมารตามเดิม มาถึงก็โวยวาย พระคุณเจ้าทำอย่างนี้เวรกรรมก็เกิดกับโยมนะสิ ท่านบอกว่าไม่ใช่หรอก ที่ไฉนนั้น ไม่ได้ไหว้มารแต่ว่าไหว้พระพุทธรเจ้า

กำลังใจของท่านจดจ่ออยู่กับพระพุทธเจ้าโดยตรง เพราะฉะนั้นพวกมารไม่มีโทษ เมื่อท่านรู้ว่าไม่มีโทษท่านก็เลยลากลัทธิวิมานของตัวเอง งานฉลองของพระเจ้าอโศกมหาราชจบ พระอุปคุตก็กลับสะตือทะเลเหมือนเดิม งานเดิมของตัวเองคือเข้านิโรธสมาบัติต่อ วันไหนอยากกินข้าวก็ออกบิณฑบาตสงเคราะห์โยม อย่างน้อยก็ ๗ วันโผล่ที่ (ทางภาคเหนือของเราจะมีธรรมเนียมใส่บาตรเที่ยงคืน วันไหนตรงกับวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่าตรงกับวันพุธ เขาจะปลุกพระแหกขี้ตาขึ้นมารับบาตร เกิดจากพระอุปคุตนี้แหละ คนที่ได้รับการสงเคราะห์จากท่าน บังเอิญตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่าและตรงกับวันพุธ ทางเหนือเขาเรียกว่าเบ็งพุด คือวันพุธที่ตรงกับวันเพ็ญ คนที่ใส่บาตรกับพระที่เข้านิโรธสมาบัติก็รวบวันนั้นเลย ต่างคนก็ต่างอยากรวย ถึงเวลาก็แหกขี้ตามารอ คนโน้นใส่บาตรตอน ๖ โมงเช้า อีกคนก็ใส่บาตรตอนตีห้าครึ่งเพื่อพริก ไล่กันไปไล่กันมา กูตัดหน้ามึงๆ ตัดหน้ากูก็ตีขึ้นเรื่อยๆ กลายเป็นเที่ยงคืน ธรรมเนียมการใส่บาตรเที่ยงคืนจึงมาด้วยประการฉะนี้)

คราวนี้พระเจ้าอโศกมหาราช หลังจากนั้นก็ถึงเวลาพระศาสนาที่กลับกลายเป็นหายจากชมพูทวีปเพราะศาสนาอื่นเบียดเบียน แต่ว่าจุดใหญ่ใจความก็คือว่า บริษัท ๔ ไม่ช่วยกันทำนุบำรุงศาสนา โดยเฉพาะภิกษุ ภิกษุณี บริษัทกลายเป็นว่าทำในสิ่งที่ไม่ดี กลายเป็นข้อโจมตีจากศาสนาอื่นเสียเอง ศาสนาพุทธก็เลยสลายจากชมพูทวีปออกมาทางด้านตะวันออกนี้แทน สิ่งต่างๆ ที่เป็นถาวรวัตถุทางพระพุทธศาสนาปรักหักพังไปตามกาลเวลา ต่อมาเกิดการขุดค้นกันทางประวัติศาสตร์ปรากฏว่าไปพบพระเจดีย์องค์หนึ่งที่พระเจ้าอโศกมหาราชท่านสร้างไว้ เป็นหนึ่งใน ๘๔,๐๐๐ องค์ สร้างเพื่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ พอไปถึงข้างล่างมีประตูเข้าไปในเจดีย์ที่เป็นห้องบรรจุพระธาตุ มีโคตรเพชรแท่งเบ้อเรอวางอยู่และมีจารึกติดไว้ด้วยว่า ท่านคือพระเจ้าอโศกมหาราช สร้างเจดีย์ขึ้นมาถวายพุทธบูชาทำการฉลอง ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ต่อไปพระมหากษัตริย์ใดก็ตามที่มาพบ ถ้าไม่มีสิ่งของควรค่าแก่การถวายเป็นพุทธบูชา ก็จงถือเอาแก้วมณีนี้เข้าไปบูชาพระ (หายสงสัยหรือยังว่าทำไมเพชรใหญ่ๆ มันอยู่แต่อินเดียทั้งนั้น แต่โดนพวกราชวงศ์อังกฤษยึดไปเอาไปทำคทาประจำพระองค์บ้าง เพชรยอดมงกุฎบ้าง ก็เล่นทิ้งไว้แท่งเบ้อเร่อ) บอกไว้ด้วยว่า พระมหากษัตริย์รุ่นหลังๆ ถ้าหากจนไม่มีอะไรที่จะถวายพุทธบูชาสมภารมีพระพุทธเจ้าก็จงถือแก้วมณีนี้เข้าไป นั่นแค่เศษเสี้ยวหนึ่ง และนี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่า บุคคลที่มีบุญมีบารมีขนาดนี้ยังไม่ใช่พระเจ้าจักรพรรดิเลย เพราะว่าท่านมีรัตนะไม่ครบ ๗ อย่าง อย่างเช่น สมัยรัชกาลที่ ๓ ของเราท่านก็บอกว่า ท่านมีขุนพลแก้ว คือเจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนีย์) มีขุนคลังแก้ว คือพระยาศรีสุนทรเทพ (ทองเพ็ญ) และมีนางแก้ว คือลูกสาวตัวเองรับงานรับการเป็นเลขาให้พ่อ ทำงานทำการทุกอย่างไม่ให้พ่อต้องเดือดร้อนมาก แต่ท่านบอกว่าท่านก็มีแค่ ๓ อย่าง เจ้าพระยาบดินทรเดชารบที่ไหนไม่เคยแพ้ เป็นขุนพลแก้วประจำรัชกาล รบเขมรชนะเขมร รบลาวชนะลาว ลาวเรียกพระยาเสื่อ ท่านทำ

ราชการไม่เห็นกับการเห็น้อยาก ออกไปรบทางด้านญวน ลาว เขมร ๑๖ ปีไม่เคยกลับบ้าน พระเจ้าแผ่นดินต้องมีพระราชหัตถเลขาไปว่า กลับมาให้ลูกเมียเห็นหน้าบ้างอย่าเอาแต่ราชการ ๑๖ ปี หรือ ๑๒ ปีไม่รู้ แต่ไม่เคยกลับบ้านเลยเพื่อความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง พวกญวนถ้ำอกพระยาเสือนี่ฉีราดเลย รบที่ไหนชนะที่นั่น ประวัติการรบของท่านสะใจมาก ไม่ว่าเขาจะมาด้วยกลยุทธ์กลศึกอันไหน เจ้าพระยาบดินทรเดชาแก้ตกและตอบคืนเจ็บๆ แสบๆ ทั้งนั้นเลย (ไปหาประวัติท่านอ่าน หาไม่ได้ก็ไปที่โรงเรียนบดินทรเดชาถามดูว่ามีประวัติของพระยาบดินทรเดชาใหม่)

ถาม : อย่างหลวงพี่บอกว่าเผาเพื่อเป็นพุทธบูชา สมมติในการเผาจิตใจ เขาคิดเป็นพุทธบูชาจริงๆ แต่เกิดตายอย่างนี้จะป็นบุญหรือบาป ?

ตอบ : อย่าลืมนึกก่อนตายเกาะอะไร ? ใจเขาเกาะบุญเต็มที่อยู่แล้ว เพราะว่าตั้งใจถวายเป็นพุทธบูชา อย่างไร ก็กำไร ถ้าว่าเขามีกำลังใจทำขนาดนั้นได้ ความเข้มแข็งของเขามั่นเหลือเพื่อกินพอ อย่างพระเยซูโดนทรมานขนาดตรึงกางเขนขนาดนั้น ท่านไปอยู่สวรรค์ชั้นดุสิต หลวงพ่อถามท่านว่าโดนขนาดนั้นจิตใจไม่เศร้าหมองหรือ ท่านบอกว่าอาศัยกำลังที่อยากจะสงเคราะห์คนอื่นเขา ในเมื่อเขาไม่เข้าใจ เขาจะจับมาทรมานทรมานอย่างไรก็เต็มใจอภัยให้เขา กำลังอย่างนั้นถ้าไม่ทรงมานทำไม่ได้หรอก โดนขนาดนั้น และยังให้อภัยอยู่ตลอด

ใครจะทำงานบุญก็รีบทำนะ อย่าถึงทุ่มหนึ่งๆ อาตมาจะไข้จับอีก มาลาเรียมันมาตรงเวลา ไม่ต้องห่วงหรอกพวกนี้บารมีดีมาก สัจจบารมีจริงๆ พวกตรงเวลานี้ถ้าใครผิดนัดแสดงว่าสัจจบารมีพร่อง แสดงว่าเชื้อมาลาเรียนี้สัจจบารมีเต็ม มาตรงเวลาเป๊ะทุกวันเลย สมัยก่อนหลวงพ่อบอกว่าท่านไม่สบายจนจะคลานไม่ขึ้น แต่พอถึงเวลางานของพระท่านจะมีกำลัง เพราะว่าท่านสงเคราะห์ ตอนนั้นอาตมาก็ไม่ทราบ รู้แต่ว่าจะโมงเช้าอยู่แล้ว อาตมายังโง่เงา อยู่เลยไม่มีเรี่ยวไม่มีแรงจะเดิน พอเจ็ดโมงเช้าตรงเป๊ะ ได้เวลารับสังฆทานไม่รู้มันก็มีแรงมานั่งมาจนบัดนี้

ถาม : มีคนเขาฝากถามเจ้าคะ คือเขาจะคลอดลูก เขาบอกว่าเขาอัลตราซาวด์แล้วได้ลูกสาว ที่นี้จะรบกวนว่าจะเอาลูกออกวันไหนถึงจะดีเจ้าคะ ?

ตอบ : พรุ่งนี้

ถาม : Tomorrow หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : พรุ่งนี้จะเป็นวันจันทร์ อมฤตโชค ...ผู้หญิงหรือผู้ชาย ?

ถาม : ได้ลูกสาวเจ้าคะ ?

ตอบ : โห้โฮ ถ้าหากได้ลูกสาว ดาวจันทร์เป็นศุก-ห้วงันโตไม่แห้ง ดาวจันทร์เป็นศุกคือเป็นมหาเสน่ห์ และอมฤตโชคชะด้วย ถ้าหากว่าระยะนี้ฟ้าได้ก็ลุยเลย

ถาม : สมมติว่าวันจันทร์ทั้งวัน และถ้าเกิดเตรียมตัวไม่ทันเพราะเร็วคะ ?

ตอบ : ให้ไปดูฤกษ์พรหมประสิทธิ์ มีตลอดยันสิ้นปีเลย ดาวเยอะๆ ยิ่งดี แต่จำไว้ว่าลูกกำลังบุญสูงเท่าไรพ่อแม่บารมีไม่เท่า เดียวลูกมันต้องฉิบหาย

ถาม : กรณีบารมีพ่อแม่มีน้อยกว่า ?

ตอบ : คนที่เกิดพร้อมกันนั้น บุญบารมีมันต้องใกล้เคียงกัน (ขู่เข้าหน่อยเดี๋ยวทำท่าจะถอยหลัง)

ถาม : ถ้าหากว่าได้พระมานำมาถวายที่วัดได้ไหมคะ ?

ตอบ : ก็ขึ้นหิ้งบูชาให้สมกับพระหน่อยสิ

ถาม : ไม่มีที่วางแล้วคะ ?

ตอบ : ไม่มีที่วาง ถ้าเอามาถวายที่นี้เดี๋ยวยึดทรัพย์

ถาม : หนูเอาไว้ในตู้ตอนนี้

ตอบ : จะ ขอให้มันสมควรหน่อย ไว้ที่ไหนก็ให้มันสมควร

ถาม : มาถวายได้ไหม ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่ามาถวายที่นี้จะยึด

ถาม : ถ้าเราวิเคราะห์พิจารณาอารมณ์ตัวเองไม่ได้ หนูไม่รู้ว่าจะทำไมหนูต้องร้องไห้ทุกทีเลย ?

ตอบ : เป็นธรรมดาของมัน ตัวนี้เป็นกำลังของปิติ กำลังของปิติเรียกขุททกาปิติ น้ำตานั้นจะร่วงเอง เป็นเรื่องปกติของมัน อย่าไปห้ามมันด้วย มันอยากร้องไห้ร้องเต็มที่ไปทีเดียวแล้วมันจะเลิก แต่ถ้าหากว่าเราจะอั้นมันไว้ เพราะวากลัวอายคน กำลังมันถึงเสียแล้วนี่ ถ้ามาในที่ของความดีเมื่อไหร่ ไม่ว่าคิดจะพูดจะทำมันก็จะไหลอยู่อย่างเดียว ฉะนั้นปล่อยให้มันร้องไห้ไปเลย

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๓๘ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

๖๗. ยันต์ทำน้ามนต์

การเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นธรรมดาของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม เพราะว่าร่างกายเป็นรังของโรค ถ้าป่วยไม่นับว่าแปลก ถ้าไม่ป่วยซีเป็นเรื่องน้ามหัศจรรย์...!

ความเจ็บป่วยส่วนใหญ่เกิดจากเศษกรรมปาดินบาต คือไปฆ่าคน-ฆ่าสัตว์ไว้มากในชาติก่อน เกิดมาชาตินี้เศษกรรมตามมาสนอง ก็ทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อยๆ...

อาตมาเขียนอย่างนี้ เป็นการยืนยันการเกิดการตายแล้วไม่สูญ และการระลึกชาติเป็นของทำได้จริง ใครจะว่าอาตมาสอนให้คนงมงายก็เชิญ...

น้าสมเพชบรรดานักบวชทรงสมณศักดิ์ใหญ่โตทั้งหลาย ที่ออกมาพูดปาวๆ ว่า การเที่ยวรก - สวรรค์ การระลึกชาติเป็นเรื่องโกหกหลอกลวงกัน...

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัดเจน ถ้าท่านทำทักขุญาณให้เกิดขึ้นได้ การระลึกชาติ เที่ยวรก - สวรรค์ ก็เป็นเรื่องกล้วยๆ กล้วยสูงอมชะด้วยซี...

แต่ท่านทำกันไม่ได้ จะด้วยความโง่ของท่านเอง หรือวาสนาบารมีไม่พอก็ไม่ทราบได้ ท่านก็ออกมาประกาศปาวๆ ว่า “ไม่มี - ไม่จริง - งมงาย - หลอกลวง ฯลฯ”

อาตมาก็ไม่ทราบที่ท่านห่มผ้าเหลืองมาได้อย่างไรกันคนละ ๕๐-๖๐ ปี มีตำแหน่งใหญ่โตจนปานนี้ แต่มากล่าวตู่พระพุทธวณะ ทำตนเป็นเดียรฉัตรไปได้...!

ในเมื่อไม่เชื่อพระพุทธเจ้า แล้วจะมาบวชอยู่ในพระพุทธศาสนาทำไม...? หรือว่าลาภสักการะและยศศักดิ์สรรเสริญทั้งหลายทำให้ท่านบวชอยู่ได้ อย่างนั้นท่านก็เป็นได้แค่เปรตหรือสัตว์นรก ที่อาศัยผ้าเหลืองปกปิดความชั่วของตน เพื่อบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาเท่านั้น...

อดนอกเรื่องไปไม่ได้ เพราะข่าวคราวในระยะนี้มีแต่ทางลบ อาตมาเป็นคนเลือดร้อน แม้จะบวชก็ติดนิสัยขมราวาส อดจะปาก(กา)เสียไม่ได้ สงสัยจะเป็นสันดานติดตัวมาจากชาติก่อน (นั่น...อาซะให้พอ) ใครทนอ่านไม่ได้ก็วางซีก็แล้วกัน...

เขียนนอกเรื่องมากไปจริงๆ วกกลับมาเรื่องเจ็บป่วยอีกที อาตมาเคยป่วยหนักแบบปางตายแค่ไม่กี่ครั้ง แต่โอกาสหน้าคงมีสถิติเพิ่มขึ้น ตอนนี้อาตมาแค่ที่เคยเป็นก่อน...

เริ่มจากหวัดเขมร (มัยโคพลาสมา นิวโมนี) ติดมาตอนอยู่ชายแดน สลบไป ๒ วัน ๒ คืน ความจริงก็ไปหาหมอเสนารักษ์ แต่เขามีแค่ยาแก้ปวดซีชมพู อนาคตแท้... ท.บ.ไทย...!

อาการเลยทรุดหนัก กว่าจะทุเลาก็เกือบครึ่งปี เป็นชะงักล้มเนื้อหัวใจอักเสบ เพิ่มมาอีก ๑ โรค คุณโชติกา บุญ - หลง หลานของหลวงปู่มหาอำพัน (คนนี้คู่กับเทวดา

ทุกวัน) จะเอาไปยกเครื่องให้ แต่อัดมาปล่อยมันเลยตามเลย จะได้ตายเร็วๆ นะ...!

ต่อมาก็กระตุกคอเคลื่อนทับเส้นประสาทเดินวนเป็นปูขาเกไปเลย เตือดร้อนญาติโยมทั้งหลายที่ให้การสงเคราะห์ กลัวหลวงตาแก่จะตายเร็ว พาไปหาหมอซะแทบทั่วเมืองไทย บทจะหายกลับหายด้วยมือหมอหมวดจับเส้นซะนี่...!

ล่าสุดเป็น**ไวรัสลงตับ** แรกๆ นึกว่าไข้หวัด กว่าจะรู้ตัวก็เป็นซะหนักแล้ว เจ้าประคุณเอ๊ย...แค่หายใจยังเหนื่อยเลย...มันให้เห็นทุกซ์ เห็นโทษของการแบกขันท์ห้าจริงๆ ฉันท้าหวานจนขวดทองเป็นภูเขาเลากา กว่าจะทุเลาเล่นเอาสองเดือนกว่า ตัวเหลืองเป็นมนุษย์ทองคำไปเลย...!

นั่นเป็นการป่วยที่นับว่าหนักจริงๆ ชนิดไปเดินวนที่ตำหนักพระยายมมาแล้ว แต่ท่านเห็นว่ายังไม่สมควรจะตาย เพราะตายตอนนี้จะลงขุมดินไป เลยปล่อยให้มาสะสมความเลวต่อ ถึงเวลาจะได้พุ่งหลาวไปตรงเลย ไม่ต้องตัดสินใจเสียเวลา...

ที่นี่มากล่าวถึงโรคประจำตัว อัดมาเป็น**โรคมุมแพ้** อากาศเปลี่ยนนิดเปลี่ยนหน่อยก็จับไข้ เป็นมันได้อาทิตย์ละสอง-สามหน จนเป็นเพื่อนกับอาการไข้ สามารถขอเวลานอก เพื่อทำงานก่อนได้ หลังงานค่อยว่ากันใหม่ สนุกดีเหมือนกัน...

การเจ็บไข้ได้ป่วยมีคุณมหาศาล เพราะทำให้**ทรงมรณานุสติกรรมฐาน**ได้ดี แต่ไอการที่จะตายก็ไม่ตายนี่ซี... มันทรมาณเหลือร้าย ฉะนั้น...ถ้าเลือกได้อัดมาก็ไม่ขอป่วยหรอก (กลัวตายละมัง...?) แล้วทำอย่างไรล่ะที่จะไม่ป่วย...?

ก็มีอยู่วันหนึ่ง **“หลวงพ่อ”** ท่านเล่าให้ฟังว่า **“พระ”** ท่านมาขอให้ เป็นหมอรักษาโรค หลวงพ่อบอกว่าตัวเองป่วยจะตายแหล่ไม่ตายแหล่ ให้เป็นหมอแล้วใครจะเชื่อ อีกอย่างคือไม่ชอบทำอะไรๆ จึงไม่ขอเป็นหมอจะดีกว่า...

ต่อรองกันไปต่อรองกันมา ในที่สุดหลวงพ่อก็กราบเรียนว่า **“ถ้ามีน้ำมนต์ที่รักษาโรคได้ทุกชนิดก็จะยอมเป็นหมอ”** คือทำที่เดียวไม่ยุ่งยาก ใครมาก็แจกน้ำมนต์ให้ หายไม่หายก็ช่าง **“พระ”** ท่านว่า **“ต้องการแบบนี้ก็เอา...ตามใจคุณ”**

“พระ” ท่านมอบหมายให้ **พระสารีบุตรมหาเถระ** เป็นองค์สอนวิธีทำน้ำมนต์ พระมหาเถระกล่าวว่า **“เคยบอกวิธีให้ไปนานแล้ว แต่เธอลืมไปเอง”** แล้วทบทวนความจำว่า เมื่อปีนั้น วันเวลานั้นๆ เคยสอนเอาไว้แล้ว...

หลวงพ่อบททวนคู่นี้ก็ออก ว่าเคยทำให้เขาไปจริงๆ แต่ทำให้เฉพาะตัว ไม่เป็นสาธารณะ และเขียนอักขระผิดไปหนึ่งตัวด้วย แต่ตอนนั้นพระมหาเถระบอกว่าไม่เป็นไร ถึงผิดก็มีอำนาจเช่นกัน แต่คราวนี้ต้องแก้ให้ถูก...

หลวงพ่อก็จดวิธีทำมา ต้องใช้แผ่นทองคำหกแผ่น แผ่นเงินหกแผ่น หนักอย่างน้อยแผ่นละ ๑ บาท เขียนยันต์ลงอักขระแล้วปลุกเสกตามวิธีการ จึงจะใช้ทำน้ำมนต์รักษาโรคได้...

เอาตมาพอทราบเรื่องก็อยากได้ตามประสาคนกิเลสมาก เงินที่มีอยู่ถึงจะพอซื้อแผ่นทอง - แผ่นเงิน แต่มันเป็นเงินที่ญาติโยม ทำบุญมาจะมาใช้ปะปะได้อย่างไร...?

ตัดใจว่าถ้าเราสมควรได้มันก็ได้เอง ถ้ามีคนถวายเงิน - ทองเพื่อการนี้โดยเฉพาะก็จะทำ ถ้าไม่มีก็สบายไม่ต้องเหนื่อย ถ้าจะให้เอาเงินสงฆ์ไปใช้สังเฆนเป็นไม่เอาด้วยแน่...

พอดีพบกับ**น้ำเล็ก (อาจารย์จากรุวรรณ ศรีแสงจันทร์)** น้ำเล็กถวายของขวัญปีใหม่ เป็นสร้อยคอทองคำ ๕๐ สตางค์ ก็เลยบอกกับน้ำเล็กว่า ขอเอามาใช้ในงานนี้ น้ำเล็กอนุญาตด้วยดี...

เมื่อญาติโยมทราบ ก็ถวายทั้งเงิน-ทองและเงินสด คิดแล้วเกินจำนวนที่ต้องการไปมาก เอาตมาจึงแจ้งให้ทราบว่ามีที่เหลือจะร่วมในงานหล่อพระต่อไป ทุกคนก็โหมหนาดด้วย...

ติดต่อกับร้านให้รีดแผ่นเงิน-แผ่นทองให้ ตอนนั้นทองแท่งราคาบาทละ ๔,๗๐๐ ร้านค้ามันโขกซะบาทละ ๖,๐๐๐...! เออ...ที่เอ็งเข้าใจว่า ถึงที่เข้าข้างอย่าไวก็แล้วกันนะ...อาฆาตซะด้วย...!

พอได้แบบยันต์มาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็เขียนเป็นการใหญ่ กะว่าเขียนเสร็จ จะขอความกรุณาหลวงพ่อกำหนดช่วยเสกให้ ปรากฏว่าต้องเสกเองครับ...!

อิตปิโสข. สวากขาโตข. สุปปฏิปันโนข. ๑๐๘ จบ นะมะพะทะ ๑๐๘ จบ เหนื่อยแทบขาดใจ เข็ดจริง ๆ คุณเอ๊ย... แถมนี่ไม่มั่นใจตัวเอง เอาไปเข้าพิธีใหญ่ที่หลวงพ่อกำหนดให้วิหารร้อยเมตรอีกครั้ง เอาให้ขวัญปีกไปเลย...!

ในพิธีมี**เหรียญยันต์ทำนํ้ามนต์ ๓๐,๐๐๐** เหรียญด้วย ครั้งแรก **“พระ”** ท่านให้ทำแค่ ๑,๐๐๐ เหรียญ ท่านบอกว่ากำลังใจคนไม่เท่ากัน เดี่ยวเอาไปใช้ปะปะจะไม่มีผล แต่หลวงพ่อดำรงตามเคย จนได้มา ๓๐,๐๐๐ เหรียญ คนศรัทธาจะได้เข้าซื้อตามอัยยาศัย...

๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ เวลา ๑๘.๐๐ น. เริ่มพิธี **“พระ”** ท่านเมตตาเป็นพิเศษ เป้ายันต์ติดกระหม่อมให้ทุกคนในพิธีด้วย เอาตมารู้สึกหนึ่งศีรษะถูกขึงส้อมตามรูปยันต์ตึงเปรี้ยะเลย จึงอธิษฐานจิตเพื่อญาติโยมและลูกสาวทั้ง ๕ คนด้วย...

นํ้ามนต์และเหรียญรุ่นนี้ มีผู้นำไปรักษาโรคได้ผลมากต่อมาก แม้แต่เป็นมะเร็งก็หาย แต่ว่าขึ้นอยู่กับกำลังใจคนใช้จริง ๆ บางคนเช่น **จ๊อบ (เบญจพร วิบูลย์พันธุ์)** เป็นหวัดนิดหน่อย กินนํ้ามนต์เป็นไฉนยังไม่หายเลย...!

เอาตมาเองหลังเข้าพิธีแล้ว ก็ปลุกยันต์อยู่ทุกวัน อาการโรคมุมิแพ้รู้สึกดีขึ้นมาก หลังพิธีตั้งแปดเดือนจึงเป็นหวัดหนึ่ง แบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย...

นํ้าฝน (มณีรุ่ง) ลูกสาวคนเล็ก ไปเที่ยวป่าทองผาภูมิ ถูกผึ้งป่าต่อยมือบวมเป็นกะโล่ เอาเหรียญรุ่นนี้แปะไว้หน้าทีกว่าๆ ก็หายเป็นปกติ นับว่าอัศจรรย์มาก...!

คนนำเหรียญไปใช้ต้องสวดมนต์ทุกวัน ซึ่งเท่ากับบังคับให้ภาวนานั่นเอง เวลา

ภาวนา จิตจับภาพยนต์ก็เป็นกลืน นึกถึงบารมีพระเป็นพุทธานุสติ ธัมมานุสติ สังฆานุสติ ก็เท่ากับเจริญกรรมฐานทุกวัน เป็นความดีที่สูงยิ่ง แบบนี้ใครว่างมกาย ไม่มีในพุทธศาสนา ก็ปล่อยเขาฉลาดไปคนเดียวเถอะ อาตมาขอทำแบบโง่ๆ อย่างนี้แหละ สบายใจดี...

๑๖ กรกฎาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

หมายเหตุ : เมื่อ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๔๙ อาตมาถูกบีบคอให้ทำเหรียญทำ น้ามนต์ จำนวน ๓,๐๐๐ เหรียญ เพื่อให้ญาติโยมไว้ใช้รักษาโรคที่หมอแผนปัจจุบัน รักษาได้ยาก กลายเป็นว่าต้องมาทำทั้งที่ตนเองก็ป่วยอยู่ทุกบ่อยเช่นกัน...!

๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญโญ

๖๘. พระพุทธบาทขุนห้วยแห้ง

รอยพระพุทธบาทนั้น ตามตำราบันทึกไว้ว่า มีอยู่ ๕ แห่ง คือ ๑. ภูเขาสุวรรณมาลิก ๒. ภูเขาสุวรรณบรรพต ๓. ภูเขาสมนภูฏ ๔. โยนกมหานคร ๕. แม่น้ำนันทานที ท่านผู้อ่านต้องทำใจก่อนว่า นั่นเป็นชื่อสถานที่ ซึ่งเรียกกันในสมัยโบราณ มาถึงสมัยนี้ ไม่ทราบว่าเป็นอะไรไปบ้าง อาจจะเป็นนามสกุลดั่งๆ ของผู้มีอำนาจในแผ่นดินบางคนไปแล้วก็เป็นได้...

ที่ขึ้นชื่อลือชาที่สุดก็คือ รอยพระพุทธบาทที่จังหวัดสระบุรี มีประวัติว่าค้นพบในสมัยอยุธยา เนื่องจากพระสงฆ์ไทยเดินทางไปนมัสการรอยพระพุทธบาท ณ ลังกาทวีป...

พระเจ้าเทวานัมปิยติสสะ เจ้าผู้ครองลังกาทวีป ทรงกราบเรียนคณะสงฆ์ไทยว่า "ทำไมพระคุณเจ้าต้องลำบากตรากตรำมาถึงเมืองลังกา ในเมื่ออยุธยามหานครก็มีรอยพระพุทธบาทอยู่แล้ว...?"

คณะสงฆ์ไทยได้สอบถามจนทราบชัดว่า รอยพระพุทธบาทนั้นองค์สมเด็จพระกวันทรงประดิษฐานไว้ เหนือสุวรรณบรรพต ทางทิศอุดรของกรุงศรีอยุธยา...

พอข่าวแพร่กระจายไปทั่วกรุงศรีอยุธยา ก็มีการค้นหาเป็นการใหญ่ ในที่สุดก็พบโดยพรานบุญที่ขึ้นไปล่าสัตว์บนเขาขุนโกลน เมืองปากเพรียว ซึ่งก็คือสระบุรีในปัจจุบันนี้...

พรานบุญยิงเนื้อด้วยหน้าไม้ ถูกเข้าที่สำคัญ จึงไล่ตามไปเอาตัว เห็นเนื้อนั้นตีมน้ำในแอ่งเล็กๆ ลูกศรก็หลุดออกมา บาดแผลหายเป็นปกติ...

เห็นเข้าดังนั้น พรานบุญซึ่งเป็นกลากเกลื่อนไปทั้งตัว (คงเกามันตีพิลึก) จึงลองใช้

น้ำนั้นชำระกายดู ปรากฏว่า กลากเคลื่อนทั้งหลายหายไปอย่างน่าอัศจรรย์ เมื่อพิจารณา
แอ่งน้ำนั้นแล้ว พรานบุญก็แทบช็อค...!

ขุนสัตตภณท์ครินทคูหาพนมโฆลอน (ยศภายหลัง) หรือพรานบุญนั้น ตัวแก่เกือบ
เท่าตึก ถ้าเอาหัวกะโหลกเกมมาได้ คงใช้ทำบาตรพระได้สบายๆ หัวทำบาตรจริงๆ ...!

แต่ตัวขนาดนั้นของพรานบุญ พอพบเห็นว่าแอ่งน้ำนั้น เป็นรอยเท้าขนาดมหึมา
ยาวเป็นวา พี่แกก็ขนหัวตั้งเตเหมือนกัน เพียงแต่ไม่ถึงกับวิ่งป่าราบไปเท่านั้นเอง...!

พอทราบข่าวว่ามีกระค้นหารอยพระพุทธรบาท พรานบุญก็เลยฉุกใจคิด ว่าแอ่งน้ำ
ศักดิ์รูปรอยเท้า นั้น น่าจะเป็นรอยพระพุทธรบาทแน่นอน จึงแจ้งให้ทางการทราบ...

สอบสวนทวนความจนแน่ใจแล้ว ก็มีการสร้างมณฑปครอบเอาไว้ ให้ชาวบ้านได้
สักการบูชา กล่าวกันว่าใครได้ไปไหว้รอยพระพุทธรบาทครบเจ็ดครั้ง จะไม่มีวันตกนรก
แน่นอน...เราต้องนึกถึงว่าหนทางสมัยก่อนนั้นยากลำบากขนาดไหน การบุกป่าฝ่าดงที่
เปี่ยมด้วยอันตรายร้อยแปดนั้น ถ้าปราศจากศรัทธาที่มั่นคงจริงๆ แล้ว ครั้งเดียวยังยากที่
จะไปเลย...

การบุกป่าไปตั้งเจ็ดครั้ง ศรัทธาที่มั่นคงกำลังใจที่เข้มแข็ง ยึดมั่นในพุทธานุสติ
ขนาดนั้น นรกเขารังเกียจมากจึงไม่ยอมให้ลงอย่างเด็ดขาด ขึ้นลงก็นรกพังกันท่านนั้น...!

ถ้าเป็นสมัยนี้ก็หวานเลย อาตมาไปกลับได้ไม่ต่ำกว่าวันละสองเที่ยว และไป
อธิษฐานยกช้างเป็นที่สนุกสนาน กราบไหว้ทำบุญให้ชื่นใจและไปได้ทุกปีขึ้นมา...

“หลวงพ่อ” เล่าให้ฟังว่า สมัยนั้นใครออกธุดงค์ก็ตาม มักจะมุ่งไปนมัสการรอย
พระพุทธรบาท และพระพุทธรบาทที่สระบุรีกันทั้งนั้น...

หลวงปู่ปาน นำคณะที่ประกอบด้วย **“หลวงพ่อ”** และเพื่อนพระผู้ **“เอาจริง”** ใน
การปฏิบัติธรรม ไปนมัสการรอยพระพุทธรบาท พบพระบรมสารีริกธาตุเสด็จ เป็นที่ปีติชื่น
ใจโดยทั่วกัน...

อาตมาเองถ้าผ่านไปทางนั้น หรือไปธูระที่ใกล้ๆ นั้น ก็จะแวะไปนมัสการทุกครั้ง
สมัยก่อนบุกป่าฝ่าดงแทบตายกว่าจะไปถึง สมัยเราไปได้ง่าย ๆ ถ้ายังไม่แวะก็ไม่ทราบว่าจะ
พูดอย่างไรแล้ว...

ดังที่กล่าวแล้วว่า ตามตำราบันทึกไว้ว่ารอยพระพุทธรบาท มีถึง ๕ รอยด้วยกัน จน
ปานนี้ก็ยังไม่บอกไม่ได้ว่า อยู่ที่ใดกันบ้าง แต่อาตมาไปพบเข้ารอยหนึ่ง ในป่าดงดิบรอยต่อ
ระหว่างสุโขทัยกับลำปาง เรื่องมันเป็นอย่างนี้ขอรับท่านสารวัตร...

อาตมาบุกไปเมืองลับแลแม่सान ด้วยปรารถนาที่จะพิสูจน์เรื่องลึกลับหลาย
ประการ เช่น **แร่ธาตุที่ผสมกันเป็นทอง ช้างน้ำที่เป็นจ้าวแห่งสัตว์ป่าทั้งมวล ถ้าลับ
ที่สมัยเชียงแสนใช้ส่องสุ่มผู้คน เพื่อกู้ชาติจากขอมดำ เหล่านี้เป็นต้น**

ความเชื่อมั่นในคุณพระรัตนตรัย บวกกับบารมีของครูบาอาจารย์คุ่มเศียรคุ่มเกล้า

อยู่ ทำให้เอาตมมากล้าทำโนสิ่งทีชาวกะเหรียงทั้งหลายไม่กล้า คือบุกเข้าไปพิสูจนมันซะทุกเรื่อง จนเป็นที่ยอมรับของพวกเขาวว่า เอาตมา “บ้า” เข้าชั้นจริง ๆ...!

พวกเขาจึงเล่านิทานปรัมปราของเขาวว่า บนเทือกเขาที่สลบซับซ้อนในดงดิบข้างหน้า บนภูเขาที่มีนามว่า ชุนห้วยแห้ง มีคนเฒ่าคนแก่ไปล่าสัตว์ พบรอยพระพุทธรบาทอยู่บนนั้น แน่ละ...ไม่ต้องรอเขาแนะนำซ้ำ เอาตมาก็พร้อมจะไปเองทันทีอยู่แล้ว...

ทั้งทีได้รับบาดเจ็บจากการเดินทาง เดินขาลากไปข้างหนึ่ง ตะพั้งแต่ละทีปวดแทบน้ำตาเล็ด แต่ก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนความตั้งใจของเอาตมาได้ บุกบั้นไปทั้งเจ็บๆ นั้นแหละ ให้มันรู้ไปว่าจะตายก่อนพบรอยพระพุทธรบาท...!

หนทางที่ดูเหมือนยาวไกลไม่สิ้นสุด ฝ่าดงทากที่รุมตูดเลือดจนแดงไปทั้งสองเท้า ในที่สุด...เอาตมาก็ได้พบได้สัมผัสการสมดังใจ รอยพระพุทธรบาทนั้นอยู่บนหินใหญ่กลางห้วยเป็นรอยพระบาทขवालักษณะมุ่งไปทางทิศเหนือ...

พบครั้งแรกเอาตมาคิดว่าไม่ใช่ เพราะแม้ว่าจะปรากฏชัดบนหินอัคนี เหมือนเราเหยียบบนดินเหนียวก็ตาม แต่ดูด้วยตาแล้ว ใหญ่กว่ารอยเท้าคนทั่วไปนิดเดียว พอเอาตมาทดลองวัดด้วยด้ามกลด ก็เกิดความพิศวงยิ่งขึ้น...?

ดูเท่าไรก็เล็กนิดเดียว แต่พรวดเข้าจริงๆ ยาวถึงสองศอกกับ ๑ คืบ...! อัจฉริยะไหมเล่า...? น่าเสียดายทีไปอยู่กลางลำห้วยช่วงน้ำตกแก่งพอดี้ แรงน้ำที่ไหลลงในหน้าฝน จึงลบทำลายจนรายละเอียดต่างๆ จางหายไปเกือบหมด...

นิ้วพระบาทปรากฏพระอังคุลและพระดัชนีเพียงรางๆ อีกสามนิ้วเลือนหายหมดแล้ว พอเอาตมาจุตรูปเทียนบูชา น้ำตาเทียนทั้ง ๑๑ เล่ม ไหลรวมกันเป็นรูปเท้าเล็กๆ เหมือนเท้าเด็กอ่อน ชัดเจนและสวยงามเป็นที่สุด...!

จากการคาดเดาของเอาตมา รอยพระพุทธรบาทนี้ หากเป็น ๑ ใน ๕ จริง สมควรเป็นรอยที่ตำราบ่งบอกว่า ประดิษฐานอยู่ ณ เมืองโยนนคร เพราะถ้าที่พระเจ้าฟังคราชใช้สั่งสมกำลังพลกู้ชาติ อยู่ห่างจากรอยพระพุทธรบาทชั่วระยะเดินไม่นาน...!

หากผู้ใดปรารถนาไปนมัสการ จะต้องเป็นผู้ที่ยอมไปตายจริงๆ เอาตมาก็จะรับนำทางให้ เพราะหนทางहुโหดสุดจะเปรียบได้ ร่างกายไม่ตี ใจไม่ถึง แค่เลียบเหว ทางกว้างแค่ฝ่ามือ หรือปีนสวนน้ำตกรมหีมา ท่านก็อาจจะแหลกลเหลวได้ทุกเวลา...!

“หนทางแม้สุดไกล ขอมุ่งไปกว่าจะถึง ยากเข็ญมิกานิ่ง ถึงทุกซทหนสักเพียงใด” ถ้าแบบนี้ละก้อ...ถึงไหนถึงกัน...

๑๗ กรกฎาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุภมมปญญ

๖๙. พระคำข้าวมหาลาก

“ข้าว” มีคุณอนันต์กับคนเรามาตั้งแต่ยุคพระเจ้าสร้างโลก ความจริงโลกเราก็คงอยู่ของมันอย่างนี้แหละ แต่หลังจากไปปล้นลักปล้นล้างโลกแล้ว “อาภิสราพรหม” ที่ต้องเที่ยวผ่านมา ได้กลิ่นหอมของดินเผาไฟ อุดใจไว้ไม่ได้ก็แะมาชิมดู...

ท่านผู้อ่านคงจะพอจำกันได้ เมื่อหลายปีก่อนมีโฆษณาชิ้นหนึ่ง ขึ้นต้นด้วย “มีทุกข์ในเรื่องกาย มีความตายในดวงตา น้ำนมแห่งมารดา ในสายเลือดยังเหือดหาย...” ลงท้ายด้วย “ดินเอ๋ยไอ้ดินนี้ ยังพอมีให้แบ่งปัน...” แล้วมีภาพเด็กกินดินกันอยู่...

โฆษณาชุดนี้ชื่อฮามาก ถึงขนาดผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองยุคนั้น ออกมาปฏิเสธเป็นพัลวัน ว่าประชาชนได้การปกครองของท่าน อยู่ดีกินดีกันทั่วหน้า ไม่มีทางอดอยากขนาดกินดินกันหรอก โอ...ท่านไม่รู้อะไรนะ...!

เด็ก ๆ เหล่านี้รักษาสายเลือดบรรพบุรุษกันต่างหาก พออาภิสราพรหมกินดินเข้าไป ของหยาบก็ทำให้กายทิพย์หยาบ เหาะกลับพรหมโลกไม่ได้ พอنانไปก็ปรากฏเพศชัด ว่า ใครเป็นหญิงใครเป็นชาย เลยช่วยกันผลิตบรรพบุรุษให้เราไปแล้ว...!

พอจำนวนมากเข้าดินไม่พอกิน อาศัยบุญเก่าก็เกิดมีต้นข้าวเกิดขึ้น ข้าวสมัยนั้นเป็นข้าวสารเลย ไม่มีเปลือก ใครหิวก็ไปเก็บมาหุงกินกัน นานไปมีคนโลกกักตุนข้าวกันขึ้น ข้าวคงหม่นไส้ เลยเกิดเปลือกหุ้มเมล็ดอย่างทุกวันนี้...

เห็นมัยล่ะ...ว่าคนเรากินดินมาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ และข้าวก็มีมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว ดังนั้น...การที่เด็กกินดินก็ไม่ใช่ของแปลก ทุกวันนี้เขายังกินดินกันทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ และบรรดาคุณแม่ทั้งหลาย ใครแพ้ท้องอยากกินดินขึ้นมา คนแก่คนเฒ่าเขาว่าเด็กเป็นพรหมมาเกิดเชียวนะจะบอกให้...

ข้าวเป็นสัญลักษณ์แทนความมั่งคั่งบริบูรณ์ สมัยพุทธกาลเขานับข้าวเป็นทรัพย์ประเภทเดียวกับเงินทองเลยเชียว มาสมัยนี้ ข้าวยังคงใช้เป็นเคล็ดของความสมบูรณ์พูนสุข เช่นเดิม พิธีกรรมต่างๆ มักมีข้าวเปลือก ข้าวสาร ข้าวสุก เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเสมอ...

ในเมื่อถือกันว่าข้าวเป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่งคั่งบริบูรณ์ โบราณท่านจึงมีการนำข้าวมาใช้ในพิธีต่างๆ เสมอ ทางพระก็มีการสร้างรูปแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยการใช้ข้าวมาเป็นส่วนผสมเช่นกัน...

รูปแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เกิดจากข้าวเป็นส่วนผสม ที่โด่งดังที่สุดคือ “สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช” นั่นเอง ซึ่ง สมเด็จพระพุทธเจ้า (โต) ท่านใช้ข้าวคำที่รู้สึกว่ารวย คายออกมาตากแห้งบดเป็นผงผสมทำพระ จนเกิดสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชออกมา...

ในสมัยต่อมา มีหลายท่านที่เจริญรอยตาม ด้วยการทำพระจากส่วนผสมของข้าวบ้าง แต่จะหาใครที่โด่งดังเทียมเท่าต้นตำราไม่ได้เลย ของต้นฉบับกลายเป็นที่ต้องการมาก จนเกิดการทำเลียนแบบขึ้น ของปลอมเลยเต็มตลาด...

“หลวงปู่” เล่าให้ฟังว่า หลวงปู่ปานก็สร้างพระจากข้าวเช่นกัน แต่หลวงปู่ทำแต่องค์เดียวเท่านั้น เวลาหลวงปู่ฉันข้าว ถ้ารู้สึกคำไหนอร่อย ก็จะคายเก็บไว้ ตากจนแห้ง ทำอย่างนี้ตลอดสามเดือน แล้วเอาข้าวตากมาตำเป็นผง...

จำข่างมาปั้นผงเป็นพระพุทธรูป ได้อंकเล็กหน้าตักประมาณ ๕ นิ้ว จากนั้นหลวงปู่ก็ทำพิธีบวงสรวง ขอบารมีพระและเทวดาช่วยรักษา แล้วสั่งว่า เวลาท่านไม่อยู่ ถ้าอาหารในโรงครัวไม่พอฉัน ให้จุดธูปขอกับหลวงปู่คำข้าวนี้ จะได้อย่างใจทุกอย่าง...

สมัยนั้นหลวงปู่ไปช่วยสร้างวัดสร้างโบสถ์ต่างจังหวัดไกลๆ ไปที่หลายเดือนกว่าจะกลับ พอหลวงปู่ไม่อยู่ก็เกิดลามกผลน้อย ไม่พอจะเลี้ยงพระในวัด ท่านจึงเมตตาทำหลวงปู่คำข้าวขึ้นมา หวังจะให้สงเคราะห์เวลาท่านไม่อยู่...

“หลวงปู่” ท่านชอบพิสูจน์ ดังนั้น อาหารยังไม่ทันจะขาด ท่านก็จุดธูปขอชะแล้ว จะเอากับข้าวชนิดไหน จากบ้านเหนือบ้านใต้ ได้อย่างใจทุกครั้ง ขอเพลินจนถูกหลวงปู่ชดด้วยไม้เท้า ใหนว่าไปนานทำไมแค่สี่วันมาชะแล้ว...!

หลวงปู่บอกว่าเทวดาไปฟ้อง ว่าทำตัวไม่สมกับเป็นพระ ตัดในรสอาหารจนกินพอดี แล้วเทศน์กัณฑ์มหาชาชะหื้อออกไปตามๆ กัน ขามาจากเขาวงพระจันทร์มาอย่างไร ก็ไม่รู้เร็วจัง พอเทศน์เสร็จก็ต้องประคองไปส่งกุฏิ หลวงปู่ข้าไม่คอยดีเดินไม่ค่อยไหว...!

พอฟังประวัติอาตมาก็อยากได้หลวงปู่คำข้าวขึ้นมาทันที ถ้าได้มาจะขออย่าหวับลีกับผักบั้งต้มจิ้มพริกน้ำปลามะนาว อยากฉันมานานแล้ว แต่หลวงปู่คำข้าวอยู่วัดบางนมโค อาตมาเลยฝันค้างไปคนเดียว...อิ...อิ...

ปลายปี ๒๕๓๒ อยู่ๆ “พระ” ท่านก็มาบอกให้หลวงปู่ทำพระคำข้าวขึ้นมาบ้าง เวลาฉันท่านจะมาชี้เอาข้าวคำนี้กับข้าวอย่างนี้ เสกด้วยคาถาบทนี้ แล้วเก็บตากแห้งไว้ให้ช่างออกแบบพระมาให้เลือก ดูว่าจะเอาแบบไหนดี...

ในที่สุดก็ได้แบบพระสี่เหลี่ยมองค์ขนาดหัวแม่มือ ด้านหน้าเป็นพระพุทธรูปชินราช ด้านหลังเป็นภาพหลวงปู่หนึ่งอยู่ในกระจิงรูปคล้ายพิศยศ จำนวนพระ ๑๐๐,๐๐๐ องค์

กะว่าจะแฉกกันให้หมวดหงอกไปเลย ดูซิว่าเมื่อไรจะหมด...!

พิธีพุทธาภิเษกทำที่วิหารร้อยเมตรในวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๓๓ เวลา ๑๘.๐๐ น. มีพระครูองค์หนึ่งจากจังหวัดนนทบุรี ขออนุญาตนำวัตถุมงคลของวัดท่าน จำนวน ๑ คันรถ มาเข้าพิธีด้วย ซึ่งหลวงพ่อก็นุญาตด้วยดี...

เช่นเดียวกับทุกครั้ง อาตมาจะนำวัตถุมงคลส่วนตัวไปร่วมเข้าพิธีด้วย ในวิหารร้อยเมตรแบ่งวัตถุมงคลเป็นสองที่ คือ ของท่านพระครูและบุคคลภายนอก ๑ ที่ ของวัดอีก ๑ ที่ แต่ก็อยู่ชดติดกันนั่นเอง...

อาตมาแบกลังวัตถุมงคลส่วนตัว เข้าทางด้านหลังพระประธาน มองไปเห็นพระพุทธรูปปางต่างๆ เหลืองอร่ามไปหมด ก็ตั้งใจว่า จะวางลังไว้ใกล้ๆ พระพุทธรูป พอเดินไปถึงอาตมาก็วางลังลง แล้วก็ยืนช่ออยู่ตรงนั้นเอง...?!

จะไม่ไหว่งเป็นไก่อตาแตกได้อย่างไร...? ในเมื่อวางลังวัตถุมงคลลงในกองแล้ว อาตมาไม่เห็นมีพระพุทธรูปแม้แต่องค์เดียว...! เหลียวไปดู...อ้าว...มายู่ข้างหลังนี่เอง แล้วอาตมาเดินผ่านไปตั้งแต่เมื่อไร...ของตั้ง ๑ คันรถเขียนนะ...!

ประหลาดดีแท้...ของก็วางเต็มลีด ไม่มีทางหลบหลีกไปทางไหน อาตมาเดินมาตรงๆ กลับฝ่าของกองมี้มาไปโดยไม่รู้สีกว่ามีอะไรเลย ดังนั้น...แทนที่จะวางรวมกับของท่านพระครู ก็กลายเป็นวางกับกองของวัดจนได้ ถูกบังคับนั้น...!

พอพุทธาภิเษกเสร็จ คราวนี้เกิดสงครามย่อยๆ ขึ้นทันที ต่างคนต่างต้องการพระเธอถุกันถุกัน ถุกันยังไม่ได้นะ ขอฉันสองถุซิ...แบงค์ห้าร้อยปลิวให้ว่อน อย่างกับเกิดการบรรเทหว่างอิรักกับคูเวตขึ้นกลางวิหาร ๑๐๐ เมตรก็ไม่ปาน...!

พระเดชพระคุณหลวงพ่อ เมตตาศิษย์อย่างหาที่เปรียบมิได้ ของดีของขลังของท่าน จึงมักตั้งราคาต่ำสุดไว้ก่อน เพื่อจะได้มีกันโดยทั่วถึง คราวนี้ก็เช่นกัน พระคำข้าวชุดนี้ตั้งราคาไว้ถุละ ๑๐ บาทเหมือนเดิม (มาตรฐานวัดท่าซุง)

พระหนึ่งแสนองค์หมดเกลี้ยงภายในเวลาไม่ถึงสองเดือน...! คิดว่าจะได้แจกจ่ายซักหลายปี กลับหมดลงแทบจะทันทีที่ปลุกเสกเสร็จ ราคาแพงขึ้นทันทีอย่างน่ากลัว ทันทีที่หมดก็มีคนให้ถุละ ๑,๐๐๐ บาท เข้าไปแล้ว...!

“หลวงพ่อ” ทราบดังนั้น จึงมีเมตตาเตือนว่า “อย่าไปซื้อเขาแพงๆ เลยลูก มันหมดเปลืองโดยใช่เหตุ เอาไว้ในพรรษาหลวงพ่อก็จะทำให้ใหม่ อดใจรอหน่อยนะลูกนะ...” สาธุ...พระเดชพระคุณท่าน ช่างเมตตาเหลือประมาณ...

อาตมาพอได้พระคำข้าวมา ก็ฝากแม่เบ็ญ (คุณเบ็ญจา วิบูลย์พันธ์) ให้ไปทำกรอบทองให้ ผลออกมาคือช่างฝีมือห่วยชะมัดเลย อาตมาแค่บ่นว่า “ไม่สวยเลยแม่...” เท่านั้นเอง พระที่พกไม่ถึงครึ่งวันภาฎิหาริย์อันตรธานไปเมื่อไรก็ไม่รู้...เขาทำอะไรก็ไม่เจอ...!

ตั้งใจกราบขอขมา บนหลวงพ่อสี่พระองค์ขอให้พระคืน ก็ได้ตั้งใจไม่ทันข้ามวัน

เพราะหน้าเล็กเห็นอาดมานั่งหน้าเหี่ยวแล้วสงสาร เอาของตัวเองถวายอาดมาซะเลย อดคิดนี้ไม่หายแน่ๆ เพราะสวยถูกใจ...แฮะ...แฮะ...

พระคำข่าวรุ่นนี้ มีอานุกาพคือ “ให้ลาม ปลอดภัย ศัตรูพินาศ” คือถ้าเราเชื่อถือนั่นคงจริง ๆ หมั่นบูชาด้วยความเคารพ ลามผลเงินทองจะไหลมาเทมา โดยเฉพาะขอจากงานที่ทำ มีหลายรายต้องขอให้เบาลง เพราะทำไม่ไหว...!

ส่วนด้านโรคภัยไข้เจ็บ อารานบารมีท่านคุ้มครองป้องกันได้ หรือถ้าป่วย อธิษฐานทำน้มนวดก็หาย ศัตรูคิดร้ายจะแพภัยไปเอง ของแบบนี้พิสูจน์ซะก่อนแหละ เป็นดี จะได้ไม่ว่าอาดมาโฆษณาชวนเชื่อสิ่งเหลวไหล...

ด้านลามผลเงินทอง อาดมาเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะตั้งแต่ได้พระมา รับเงินกินหมื่นหลายวาระด้วยกัน รายที่หนักที่สุด ช่วยใช้หนี้แทนที่หนึ่งห้าหมื่นบาท ที่ถวายเป็นทองรูปพรรณก็มี รายไม่รู้เรื่องละคุณเอ๋ย...!

ยังดีที่อาดมาใช้เงินเป็น พอรับมาก็หายวับไปกับตา ไม่ชอบให้คั่งค้าง ตอนนั้นก็กำลังมองงานใหญ่เอาไว้ ปลายปีนี้ได้ลุยแน่ และหลวงพ่อกำลังทำผงพระรุ่นใหม่ออยู่ ได้ยินว่าปลายปีคงได้เช่นกัน เอาเถอะ...ญาติโยมรวย พระก็สบายไปด้วย...

“หลวงพ่อ” บอกว่า “พวกคุณถ้าจะขอเรียนวิชานี้ ผมก็ไม่รู้ว่าจะถ่ายทอดอย่างไร เพราะตอนเสกคำข้าว “พระ” ท่านจะมาชี้เองว่าเอาข้าวตรงนี้ กับอย่างนี้ เสกด้วยคาถาบทนี้ รุ่งขึ้นเปลี่ยนอีกแล้ว บางทีเหมือนกันสิบกว่าวัน อ้าว...เปลี่ยนบทใหม่อีกแล้ว...”

“ไม่เป็นไรครับหลวงพ่อ...หลวงพ่อกำพระไว้เยอะๆ แล้วกัน ญาติโยมเขาคงกักตุนไว้เผื่อลูกเผื่อหลานของเขาเอง ในเมื่อต่างคนต่างมี ถึงสิ้นหลวงพ่อกแล้ว ก็คงไม่เดือดร้อนถึงพวกผมที่จะต้องมาสร้างเองหรอกครับ...”

“หลวงพ่อ” หัวเราะชอบใจบอกกับพระปลัดวิรัชว่างวดนี้ให้ทยอยทำไปเรื่อยๆ “เอาชักห้าล้านองค์ดีไหมหว่า...?” หลวงพ่อกถามแบบนี้ พระปลัดท่านถือว่าอนุญาตเลย มีหวังร้านรับพิมพ์พระหากินกับวัดท่าซุงวัดเดียวก็พอแล้ว...!

ความปรารถนาของหลวงพ่อก คือ ต้องการให้ญาติโยมมีความเป็นอยู่คล่องตัว คนเราพอไม่หนักใจในการดำรงชีวิต เขาก็มีแก่ใจให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาเอง เจื่อนไขการใช้พระก็ต้องหมั่นสวดมนต์ - ไหว้พระ เท่ากับบังคับกันอยู่แล้ว...

ใครจะโจมตีว่าเครื่องรางของขลัง การเสกน้มนวด ฟันน้ำหมากเป็นเดรัจฉานวิชา ก็โปรดดูอุบายแฝงที่ทำให้คนปฏิบัติความดีด้วย ถ้าท่านยังไม่ยอมเข้าใจ ก็เชิญท่านตามสบาย เพราะการหลับหูหลับตาก็เขาทำเดี๋ยวก็นี่ไม่ต่างกับสัตว์เดรัจฉานเท่าไรนัก...! หรือท่านผู้อ่านมีความเห็นอย่างไร...?

๑๔ สิงหาคม ๒๕๓๓

พระเล็ก สุรมมปญโญ

๗๐. ลายมือพิฆาต

“ระวังให้ตีเนวี่ว้ย...ในเส้นทางพวกมันจะชู่มคอยเด็ดหัวเอ็ง นอกเส้นทางก็มีแต่กับระเบิด ถ้าพลาดก็ถูกจำหน่ายละนะ...” สิบเอกหัตถชัย เสือคะนอง ครูฝึกเจ้าของฉายา “จอมโหด” เตือนอย่างเป็นทางการ...

จรวดไฟเท้าลัดเลาะไปตามภูมิประเทศ สายตากราดไปรอบข้างอย่างระมัดระวัง เอ็ม.๑๖ คู่มือกระซิบมัน ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม แม้เป็นเพียงการฝึกก็จริงอยู่ แต่มีการฝึกพลาดถึงตายอยู่ทุกปี จะทำเป็นเล่นไม่ได้...

“พรีบ...!” “บั้ง...บั้ง - บั้ง...บั้ง - บั้ง...บั้ง...!” เพื่อนคู่ชีพคำรามลั่น สงหัวตะกั่ว เคลือบทองแดงออกไปเป็นชุดๆ ตามวิธีการยิงที่ฝึกแล้วฝึกอีก จนแทบจะเป็นสัญชาติญาณ เป้าทั้งสามพลิกคว่ำไปในความรกทึบ...!

“ตีมาก...เฮ้ย...! ช้างบน...” ครูฝึกที่คุมหลังมาชมไม่ทันขาดคำ ร่างดำทะมึนพร้อมหลาวไม้ไผ่แหลมเบียด พุ่งจากคาคบไม้เข้ามาอย่างกับสายฟ้าแลบ อาตมาวัด เอ็ม.๑๖ ขึ้น นิ้วกระดิกระรัวชนิดสมองไม่ทันสั่งงาน...!

“บั้ง...บั้ง...บั้ง...” นัดแรกพุ่งกระที นัดที่สองยอดดอก นัดที่สามเด็ดเอายอดไม้ขาดกระเด็น แต่มันก็เพียงพอแล้วที่จะลากชีวิตของตน กลับคืนมาจากขอบนรก เฮ้อ...เกือบไปแล้วชิเรา...!

ภาพในห้วงนึกพลิกผันไป...ที่อย่างสามชมเข้ามานั้น ทั้งสามคนอยู่ในชุดพรางลายพร้อย ไม่มีเครื่องหมายยศหรือสังกัดใดๆ ทั้งสิ้น ตามแบบฉบับของผู้ที่ออกปฏิบัติหน้าที่ในพื้นที่ประกาศกฏอัยการศึก อาตมาเองก็เช่นเดียวกัน...

“ลงมือก่อนยอมได้เปรียบ...” คำสอนของครูฝึกแว่วมาในห้วงนึก เล่นสามรุ่มหนึ่ง แบบนี้ ปล่อยเขาก่อนเราละนะ “เฮ้ย...!” แผดเสียงข่มขวัญ พร้อมกับพุ่งเข้าหาคนทางขวามือ เจ้านั้นผงะ เพราะคิดไม่ถึงว่าจะเป็นเป้าแรก...

“ผลัวะ...!” ที่ม้อยกระรอกเพราะรับกำปั้นเข้าไปเติมกรรม กลายเป็นคนทางซ้ายสุดที่ถือไม้หน้าสาม เพราะอาตมาแว้งตัวกลับ ด้วยหมายเอาเป็นเป้าตั้งแต่แรกแล้ว กับคนถืออาวุธ ครูฝึกสอนนักสอนหนา “เก็บได้เก็บไว้ก่อน...”

“โพละ...” เท้าขวาเป็นแกนบิดตัวด้วยแรงส่งของหัวไหล่และสะโพก เท้าซ้ายหุ้มไอ้โอบก็พาดเข้าก้านคอเจ้าคนกลางเสียงดังแปลกๆ ร่างนั้นร่วงเป็นนกปีกหัก...! เท้าซ้ายแตะพื้น เท้าขวาตูดขึ้นตรงๆ แบบผ่าหามาก...!

“กรือบ...” ทั้งเลือดทั้งฟันกระจายว่อน ไม่ต้องกินน้ำพริกไปเป็นเดือนละเอ็งเฮ้ย...อาตมาคิดขณะกระโจนเกาะมอเตอร์ไซค์ ที่พรรคพวกโฉบเข้ามาจับ บิดคั้นแรงเสียงแสบแก้วหู พาสองเสือเดนตายแผ่นฝุ่นตกลงจากที่เกิดเหตุ...!

ภาพถัดไป...กำลังสอนลูกสาวคนโตให้หัดยิงปืน ลูกเสือลูกจะเข็ดต้องเอาตัวรอดได้
ทุกสถานการณ์ สมิธแอนด์เวสต์สัน เอ็ม. ๔๕๐๖ ระเบิดขึ้นเป็นจังหวะจะโคน เป้าหมาย
คือ เป้าหุ่นคนแบบแมนไฮสท์ทาร์เกิดทั้งสองตัว...

“นี่มือขวานะลูก...” “บั้ง...” หัวเป้าเป็นรูกลวงไป... “มือซ้ายนะลูก...” “บั้ง...” ที่
เดียวกันแต่คนละเป้า “คราวนี้สองมือจะ...” มือซ้ายตะปบซ้อนทับมือขวาด้วยท่าถนัดที่
ครูอืด (ครูฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ) จำจ้ำจำไชมาหลายปี...

“บั้ง...บั้ง-บั้ง...บั้ง...” กลุ่มกระสุนจับเข้ากลางลำตัวเป็นกระจุก ถ้าเป็นคนก็ตาย
ขาดตั้งแต่न्द्रแรกแล้ว แรกฝึกก็ให้สงสัยอยู่ครามครัน ว่าทำไมเพิ่งจับอาวุธแท้ๆ แต่มัน
กลับคืนเคยคล่องตัว เหมือนเคยใช้อยู่ประจำ...

“ของเก่าตามมา...” หลวงพ่อพระราชพรหมยาน เมตตาเฉลยให้ทราบ “อย่าง
หลวงพ่อก็เหมือนกัน ท่านแม่ให้ไปสอยหัวปลี ไม่เคยใช้มีดขอแบบคนอื่นเขาเลย
พกมีดไปหลายๆ เล่ม ใช้วิธีขว้างตัดหัวเอา...”

“ความเคยชินที่เป็นทหารมาทุกชาติ จับอาวุธขึ้นมาก็ใช้ได้คล่องตัวเลย อย่างมีดนี้
จะขว้างให้ปลายแทง สันฟาด ต่ามตี ได้ทั้งนั้น สำหรับปืนคู่มือแล้ว ระยะ ๒๐๐ เมตร
รับรองว่าแสบหน้าทุกนัด...”

ภาพเหตุการณ์เปลี่ยนไปทิตต (อุตร โดกระโทก) ส่งตะกรุดโทนของหลวงปู่สี
(หลวงปู่สี ฌนทสิริ) มาให้ อาตมาผูกติดกับขวดน้ำพลาสติก แขนวนไว้กับรั้วเหล็กโปร่ง
“ถ้าพังห้ามโทษกันนะเว้ย...” อาตมาบอกไว้ก่อน...

“เออน่า...ของดียอดดีทุกที่ทุกเวลา...” เขาตอบอย่างมั่นใจเต็มที่ มันก็น่ามั่นใจอยู่
หรอก เพราะของทุกชิ้นของหลวงปู่สีนั้นเยี่ยมจริงๆ ขนาดขานหมากเพิ่งคายออกจากปาก
ท่าน คิวก็ป็นจ่อได้เลย แซะเปล่า...แซะเปล่า ไปซะทั้งนั้น...

อาตมาประทับเอร์ม่า คาร์ไบน์ ขนาด .๒๒ อย่างมั่นใจเช่นกัน ระยะแค่สิบกว่า
เมตร อาตมายิงดับเทียนให้พรรคพวกดูมาแล้ว หลับตาซ้ายเล็งด้วยสายตาขวา ผ่อนลม
หายใจออกครึ่งปอด แล้วกลับใจลากไกอย่างนุ่มนวล...

“เปรี๊ยะ...!” ในความรู้สึกของอาตมา มันดังกว่าฟ้าผ่าซะอีกทิดตรเย็นตัวแข็ง หน้า
ซีดเป็นกระดาดขำระ ตะกรุดโทนดอกเบ้อเริ่ม หักพับเป็นรูปตัววี ผู้สูญเสียของดีแทบ
ปล่อยโฮด้วยความเสียใจ...!

“ไม่มีอะไรที่หลวงพ่อยิงไม่ออก...” หลวงพ่เมตตาเล่าในงานแจกพัดยศแก่
พระครูปลัดนิกัทร อคฺคธมฺโม และอาตมาเป็นผู้กั้่นร่วมถวายหลวงพ่ “หลวงพ่ใช้คาถา
หรือเปล่าครับ...?” อาตมากราบเรียนถาม...

“คาถาก็ใช้ ถ้าจะคัดของเขาเพื่อเรายิงออก ให้ว่า “**ัจฉะ อะมุหมิ**” แต่มีคน
ประเภทหนึ่ง ของเหนียวแคไหนก็ยิงออก คนพวกนี้จะมีลายมือเส้นหนึ่ง ขึ้นจากโคน

เส้นสมอง ตัดผ่านเส้นใจ อ้อมเนินอังคารเหมือนรูปเดือนเสี้ยว...”

หลวงพ่อบแม่มือลากนิ้วประกอบให้ดู “แล้วเส้นของหลวงพ่อละครับ...? “บวชมา ๕๐ - ๖๐ ปี มันหายไปหมดแล้ว...” หลวงพ่อตอบแกมหัวเราะ อาตมาแบมือตัวเองดู บ้าง...เดือนเสี้ยวขึ้นหราชอาณาจักรเลย...!

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕

พระเล็ก สุรมมปญโญ

๗๑. พระธาตุชานหมาก

ความอัศจรรย์ต่างๆ ในพระพุทธศาสนานั้น มักปรากฏให้เห็นอยู่เนืองๆ เช่น การเหาะเหินเดินอากาศ การย่นระยะทาง การแยกร่างบิณฑบาต เป็นต้น แต่นั้นเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล คือผู้ที่ทำบุญมาร่วมกัน ก็ได้เห็นเป็นการเฉพาะตน...

แต่ของที่สามารพบเห็นและสัมผัสได้ด้วยคนหมู่มากก็มีอยู่ และยืนยงคงทนให้คนซึ่งสงสัยไปรู้เห็นด้วยตนเอง จะได้ไม่เป็นเรื่องคาใจที่พึ่งแต่เขาเล่าว่า แต่อาตมาก็ให้สงสัยว่า มันจะคาใจหนักขึ้น เพราะหากคำตอบไม่ได้มากกว่า...

โบราณท่านว่า คนเลวมั่นเลวจนเข้ากระดูกดำ อาตมารับฟังมาแต่เด็ก แต่ก็เฉยๆ มาภายหลังได้พบทั้งพระบรมสารีริกธาตุ และ พระอรหันตธาตุ จำนวนมาก จึงได้คิดว่า ไม่ใช่คนเลวที่เลวจนกระดูกดำเท่านั้น คนดีก็ตีจนกระดูกเป็นแก้วเช่นกัน...

การที่ผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ เมื่อมรณะแล้วกระดูกจะกลายเป็นพระธาตุหรือไม่ ขึ้นกับปัจจัย ๒ ประการ คือ

๑. **อธิษฐานไว้ให้เป็น** ท่านต้องการจะทิ้งสัญลักษณ์เอาไว้ ให้คนรุ่นหลังได้กราบไหว้บูชา ก็อธิษฐานให้กระดูกเป็นพระธาตุ

๒. **พระท่านช่วยสงเคราะห์** เพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกำลังใจของคนหมู่มาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จะบันดาลให้กระดูกของท่านนั้นๆ เป็นพระธาตุ

บางท่านอาจจะคิดว่า พระท่านต้องมรณภาพและเผาแล้ว กระดูกถึงจะเป็นพระธาตุ ถ้าท่านคิดเช่นนั้นอาตมาขอบอกว่าคิดผิด เพราะอาตมาเคยพบเห็นมาด้วยตนเองว่า พระธาตุนั้นปรากฏขึ้นได้ แม้ว่าท่านผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบยังมีชีวิตอยู่ ตัวอย่าง คือ

หลวงปู่มหาอำพัน (พระภิกษุญาณวิสุทธิ) วัดเทพศิรินทราวาส เกศาทของท่านกลายเป็นไข่มุกเล็กๆ สีขาวนวล นับร้อยนับพันองค์ หลวงปู่อนุญาติให้อาตมานำไปเท่าใดก็ได้ แต่อาตมาสำนึกตัวว่าเก็บของดีขนาดนี้ไม่อยู่แน่ จึงไม่ได้นำมาเลย...!

หลวงพ่อกฤษี (พระราชนครนายก) วัดท่าซุง เกศาทของท่านที่ผู้อื่นเก็บไว้บูชา กลายเป็นพระธาตุ อาตมาไปดูของตัวเองบ้าง เห็นรวมตัวกันเป็นก้อน ที่ยอดบนสุดขมวด

ปลายแหลมไวนิดหนึ่ง ตรงยอดแหลมนั่นเองปรากฏพระธาตุอยู่ ๑ องค์...

พระธาตุเกศาลหวงพ่อนี้ อาตมามอบให้มัน (นันทินญา เหลืองถาวรกุล) ไปบูชา พอไปถึงบ้านของมัน ท่านก็แสดงปาฏิหาริย์ให้ดู เป็นแสงระยิบระยับเหมือนกับหิ่งห้อย บินวนเวียนเต็มไปหมดทั้งห้อง...!

ส่วนพระธาตุของหลวงปู่-หลวงพ่อด่างๆ ที่ปรากฏขึ้นหลังจากเผาแล้ว มีมากมาย หลายองค์ ส่วนใหญ่เป็น **อัฐิธาตุ** (กระดูก) น้อยรายที่เป็น **ทันตธาตุ** (ฟัน) หรือเป็น **เกศารธาตุ** (ผม) นอกเหนือยังไปกว่านี้ ยังไม่เคยปรากฏมีมาก่อนในประวัติศาสตร์...

แต่กฎทุกกฎย่อมมีข้อยกเว้น บัดนี้ปรากฏว่ามีสิ่งนอกเหนือกว่านั้นกลายเป็นพระธาตุแล้ว เนื่องจากหลวงพ่อพระราชพรหมยานท่านไม่เคยไว้วางใจตนเองเลย แม้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทรงพยากรณ์ที่สุดของความดีแล้วก็ตาม...

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงมีรับสั่งว่า เพื่อความมั่นใจในมรรคผลของหลวงพ่อ พระองค์จะบันดาลให้สิ่งของ ๓ สิ่ง ที่เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อเป็นพระธาตุ เพื่อยืนยันในความดี อย่างแรก ที่เป็นพระธาตุ คือ เกศาชของหลวงพ่อ ดังกล่าวแล้ว...

ต่อมาไม่นาน ทางศูนย์พุทธศรัทธาทาลาน ซึ่งมี คุณชนะ สิริไพโรจน์ เป็นหัวหน้าคณะ ก็แจ้งข่าวมาว่า ชานหมากของหลวงพ่อกลายเป็นพระธาตุแล้ว พวกเราที่พบเห็นต่างอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว...

เพราะตั้งแต่โบราณจวบจนปัจจุบัน กล่าวได้ว่าไม่เคยมีมาก่อนเลย ที่สิ่งของซึ่งห่างไกลจากชั้นห้ำจวนปานนี้จะกลายเป็นพระธาตุ พวกเรากราบไหว้บูชาด้วยปิติเหลือขนาด พลังขมความงามอันมหัศจรรย์และจดจำบันทึกไว้ในดวงจิต...

ส่วนที่เป็นพระธาตุแล้วเป็นแก้วสีแดงสดใสเหมือนทับทิม ส่วนที่ยังไม่เป็นก็เป็นสีเขียวของหมากพลูอยู่ บางชิ้นก็เป็นแก้วครึ่งหนึ่งเป็นพลูครึ่งหนึ่ง ดูครึ่งเขียวครึ่งแดงตามพิสดารบอกไม่ถูก เห็นปุ๊บก็เชื่อได้เลยว่าของแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์...!

ปกติแล้วหลวงพ่อท่านไม่เคยคายชานหมากเลย พอเคี้ยวแหลกท่านจะกลืนลงไปหมด เพื่อรักษาโรคทางท้อง มีคราวเดียวที่คายออกมาและกลายเป็นพระธาตุ ซึ่งท่านบอกว่า “ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมถึงต้องคายเอาไว้...”

ต่อมาชานหมากที่ท่านดำแจ็กก็ตี หางพลูที่ท่านโยนให้ยามฉันหมากก็ตี ต่างกลายเป็นแก้วด้วยกันทั้งนั้น ของที่ห่างไกลหลวงพ่อจนปานนี้ยังกลายเป็นแก้วได้ แล้วดวงจิตที่อยู่ภายในของหลวงพ่อนั้นจะเป็นดวงแก้วที่สว่างไสวถึงปานใดหนอ...?

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕

พระเล็ก สุทธิมมปัญญา

๗๒. พระสมเด็จหางหมา

“จะไหวหรือหลวงพี่...?” หัวหน้าชาติชายป่าไม้จอมเขี้ยบ (ปัจจุบันคือพระชาติชาย สุธรรมรณปาโล) ถามขึ้นทั้งที่อ้าปากพะงาบๆ อย่างกับปลาติดแหง์ อดมาเองก็มีสภาพไม่ต่างกันเท่าใดนัก...

“สิบเอ็ดลูกเขาของบึงลั๊ปลั๊ยงไม่เหน้อยแทบขาดใจเหมือน ๓๐๐ เมตรของที่นี่...” แดง (มงคล จอมผา) ที่นอนแผ่หราทับเบ้าหลัง พูดพลางตอบพลาง อากาศแทบทุกอณูของที่นี่ แฝงไว้ด้วยแรงกดดันมหาศาล...

พระและฆราวาสเดินตายทั้งสาม เดินทางมาเพื่อจะพิสูจน์ว่า แร่ยูเรเนียมที่ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน เมตตามอกไว้นั้น มันจะมีมากมายขนาดไหน แล้วก็สนใจนึกบางลำภู แคปากประตูก็แทบเอาชีวิตไม่รอดซะแล้ว...!

ดูจากสภาพทั่วไปก็เป็นป่าธรรมดานี่เอง จะผิดจากที่อื่นก็ตรงที่แห้งแล้งกรอบเกรียมไปหมดเท่านั้น เนินเขาที่ต้องปีนก็เตี้ยนิดเดียว คะเนด้วยสายตาแล้วสูงไม่เกิน ๔๐๐ เมตร แบบนี้ก็ห่มตายซัก...

ใช่...เกือบจะตายซักจริงๆ อากาศมันทั้งแน่นทั้งหนัก เดินเข้าไปคล้ายกับเดินสวนน้ำตกก็ไม่ปาน แต่ละคืบแต่ละคอกเหมือนทวนกระแสดลื่น ต้องทุ้มเทก่าลั้งทั้งหมดถึงตะเกียกตะกายเข้าไปได้ที่ละนิด...

ที่ร้ายกาจที่สุดคือ เหมือนกับว่าออกซิเจนในอากาศไม่มีเหลืออยู่เลย หายใจแทบสุดชีวิตได้อากาศไม่ถึงครึ่งปอด หน้ามืดวูบวาบ ไม่ทราบว่าจะหมดสติลงไปวินาทีไหน จะหวังพึ่งใครก็ไม่ได้ ปางตายด้วยกันทั้งนั้น...!

หลังพิธีพุทธาภิเษกที่วิหารแก้ว ๑๐๐ เมตร “หลวงพ่อ” เมตตามอกให้ฟังว่า “สมเด็จองค์ปัจจุบัน เสด็จมาเป็นประธานเอง ระหว่างปลุกเสกมองไปเห็นสมเด็จหางหมาแต่ละองค์ เปล่งแสงสว่างจ้า ยิ่งกว่าดวงไฟ ๑๐๐ แรงเทียนชะอีก...”

“สมเด็จท่านตรัสว่า อานุภาพของสมเด็จหางหมานั้น ครอบรัศมี ๔ เมตร

กัมมัตภาพรังสีจะเข้าไม่ได้เลย ถ้าใช้ในการรบเพื่อประเทศชาติ คำว่าตายรับรองว่าไม่มี แต่ถ้าใครนำไปใช้ในทางที่ผิด จะถูกปืนที่แสกหน้าตาย...!”

นี่ขนาดกัมมันตภาพรังสีเข้าไม่ได้แล้วนะ ไม่ถึงครึ่งทางยังแทบตายเลย ถ้ามันเข้าได้ จะมีสภาพอย่างไรหนอ...? กัดฟันโซซัดโซเซต่อไป ตายก็ตายชิวะ...มาถึงขนาดนี้แล้ว ถ้าถอยหลังก็เสียชื่อลูกหลวงพ่อหมด...!

“หลวงปู่...มีพระสมเด็จหางหมากเหลือบ้างมั๊ยครับ...?” ผู้กองพงษ์เทพ (พ.ต.พงษ์เทพ พุ่มนิคม) ถามเอาตามาทีเพิ่งกลับจากทำวัตรเย็น “โดนปล้นหมดตัวไปตั้งนานแล้ว ใจคอเอ็งจะปล้นซ้ำอีกเระ...?”

“ผมเพิ่งกลับจากฝึกภาคสนาม เลยเอาพระของหลวงพ่อไปลองด้วย...” น่าน...เจริญ ละเอ็ง... “แล้วผลเป็นอย่างไร...?” “ผมเอาพระผูกปากกระบอกเครื่องยิงลูกระเบิด ทั้ง ค.๖๐ ทั้ง ค.๘๑ ยังไม่ออกทั้งนั้น...!” “ฮือ...ป็น ค.มันดันออกจะบ่ยไป...”

“มันคงไม่ดันทุกนัดหรอกครับ พอปืนค.ยังไม่ออก เพื่อนผมใช้ปืนพกยิงเสียงดัง เขียะ...ลูกปืนหล่นอยู่แค่ปากกระบอกนั่นแหละ...!” ผลก็คือพระสมเด็จรุ่นนี้ที่มีแค่หนึ่งแสนองค์ หมดเกลี้ยงในพริบตา และขึ้นราคาहुดับไปเลย...!

“ไอ้ก้องไปลองมาแล้วหลวงพี่...” แดงมารายงานให้ทราบ “ก้องมันยิงออกครับ แต่ยิงเท่าไรไม่ถูก หางองค์พระเป็นศอกทุกที...” อือม...แบบนี้ค่อนข้างเชื่อถือหน่อย ไอ้เสื่อ ก้อง (ศุภฤกษ์ รัชฎาวงศ์) เชื่อมือได้ มันยิงตอกหัวตะปูได้เลย...!

ในงานเป่ายันต์เกราะเพชร ครั้งที่ ๑๖ คุณธนาวุธ เลิศศิริจินดา เอาภาพ พระสมเด็จหางหมาก และ สมเด็จคำข้าว ที่ขึ้นพระธาตุทั้งองค์มาโชว์ให้ดู เป็นที่ฮือฮากันมากเพราะไม่ใช่ของที่่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ...

เป็นอันว่า สิ่งที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงให้เป็นพระธาตุ เพื่อรับรองมรรคผลของหลวงพ่อ ปรากฏครบ ๓ สิ่งแล้ว คือ

๑. ขานหมากของหลวงพ่อ
๒. เกศของหลวงพ่อ
๓. วัตถุมงคลของหลวงพ่อ

“สุปฏิปันโน ภควโต สาวกสังโฆ สังฆัง นามิ”

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕

พระเล็ก สุทธิมมงคล

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนกันยายน ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : บางทีหนูรู้สึกว่าคุณไม่สามารถพิจารณาตัวเองได้ค่ะ หนูอยากรู้ขั้นตอนว่าหนูจะพิจารณาตัวเองอย่างไร ?

ตอบ : พยายามดูให้ตลอดว่า ตั้งแต่ลืมตาตื่นจนหลับตานอนมีอะไร ที่เราไม่ต้องทนบ้าง ทุกอย่างที่เราต้องทนเป็นทุกข์ทั้งนั้น ไม่ล้างหน้าได้ไหม ไม่แปรงฟันไหวไหม ไม่อาบน้ำได้ไหม ไม่กินข้าวได้ไหม ไม่อ้อไม่ฉี่ได้ไหม ทุกอย่างมันล้วนแต่เป็นสิ่งที่เราต้องทน และต้องทำอยู่ตลอดเวลา แม้กระทั่งทำงานทำการก็เพื่อเลี้ยงร่างกาย มันเหนื่อยไหม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นทุกข์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ตื่นและหลับมีความทุกข์อย่างไรดูให้มันเห็นให้หมด แม้กระทั่งกินข้าวทุกข์ไหม ลองเอามือยื่นเข้ายื่นออกสักหนึ่งครั้งดูสิเมื่อยขนาดไหน แล้วกินมา ๑๐ กว่าปีนี่มันกี่ครั้ง สมเด็จพระเทพฯ ท่านยื่นปริญาบัตรไซ้ใหม่ ลองไปยื่นขนาดนั้นบ้างยกแขนไม่ขึ้นหรืออก ทุกข์ขนาดไหน เราดักข้าวเข้าปากก็เหมือนกันมันก็ต้ออีกทำนี่ มีอะไรที่มันไม่ทุกข์บ้างไม่มีหรือ ดูให้เห็นมันให้ตลอด พอเห็นเสร็จถามตัวเองว่าในเมื่อร่างกายที่มีความทุกข์ขนาดนี้ โลกที่มีความทุกข์ขนาดนี้เรายังอยากเกิดอีกไหม ถ้าอยากเกิดก็เกิดให้พอ ถ้าไม่อยากเกิด พอแล้วขีดแล้วถามมันดูสิว่าคนที่เรารักมีไหม โอเค “มี” แต่มาถึงเวลาแล้ว ต่างคนต่างเกิด ต่างคนต่างตาย ต่างคนต่างทุกข์ไซ้ใหม่ “ไซ้” ของที่เรารักมีไหม “มี” ถึงเวลามันต้องพลัดพรากจากกันไป มันไม่พังก่อนเราก็ตายก่อน ทรัพย์สินสมบัติต่างๆ มีไหม “มี” แต่ว่ามันอาศัยในโลกหน้าไหม มันก็ใช้ได้เฉพาะตอนเรามีชีวิตอยู่เท่านั้น ในเมื่อทุกอย่างล้วนแล้วแต่ไม่มีแก่นสาร เกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง ตายไปในที่สุด แม้กระทั่งร่างกายก็เป็นดังนี้ เอาเถอะในเมื่อเราต้องทุกข์กับมันก็ชาตินี้ชาติเดียว เราอยากโง่เกิดมาแล้ว ชื่นชอบว่าการเกิดจะไม่มีสำหรับเราอีกต่อไป ตายเมื่อไหร่เราขอไปนิพพานทีเดียว พอพิจารณาอย่างนี้เสร็จ เอากำลังการพิจารณาเกาะพระนิพพาน ตั้งใจว่าเราจะอยู่หน้าพระนี้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ ถ้ามันถึงเวลาที่จะทำงานทำการลุกไปทำงานทำการได้ ไม่ว่าจะกินข้าว จะอาบน้ำ จะไปทำงานทำไหนดก็ตาม ให้แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งเกาะพระนิพพานไว้อย่างนี้เสมอๆ ทุกวัน กำลังใจที่เราเห็นทุกข์เห็นโทษในร่างกาย เห็นทุกข์เห็นโทษในโลกนี้แล้ว ไปเกาะพระนิพพานมันจะมั่นคง ยิ่งทำไปจะยิ่งอยู่นาน ยิ่งมั่นคงไปเรื่อยๆ เตี่ยวนิพพานก็เป็นของเราเองโดยอัตโนมัติ

ถาม : ทำไมอารมณ์ของคนเรามันหวั่นไหวเยอะคะ ?

ตอบ : ก็ธรรมดา เพราะว่าขาดการฝึกฝนมา ต้องอาศัยการฝึกฝน ยิ่งทำบ่อยเรียนมากเท่าไรก็ยิ่งมีความคล่องในการเรียนมากเท่านั้น สภาพของเราก็เหมือนกันถ้าหากว่ามีการฝึกฝน พยายามตั้งมั่นในลักษณะที่เรียกว่า ฝืนๆ ในสิ่งที่ป็นกระแสโลก พุด่างๆ ก็คือ ฝืนในเรื่องของกิเลส มันจะรักเราก็อย่ารักมัน มันจะโลกเราก็อย่าโลกกับมัน มันจะโกรธเราก็อย่าโกรธกับมัน มันจะหลงเราก็อย่าหลงกับมัน พอเราฝืนไปนานๆ จะกลายเป็นความเคยชิน กำลังมันเพียงพอ เรื่องที่เคยหนักก็เบา แล้วหลังจากนั้นเราก็ไม่ต้องฝืน เพราะเห็นแล้วทุกอย่างทุกอย่าง สภาพแท้จริงเป็นอย่างไร จากที่แบกก็เริ่มปล่อย ปล่อยเมื่อไหร่มันก็หนักน้อยลง

ถาม : เริ่มจากอาการเมื่อไหร่ใหม่คะ ?

ตอบ : ตัวเมื่อไหร่ตัวเริ่ม ตัวเมื่อเป็นปลาย ถ้าถึงตรงเมื่อไหร่ใหม่ แสดงว่าเข้าถึงความดีแล้ว พยายามรักษาความดีนั้นเอาไว้ เมื่อสุดๆ ก็ให้มันเมื่อไป พิจารณาให้เห็นว่าแม้แต่ตัวเราที่ตั้งใจปฏิบัติที่จะไปนิพพานยังต้องการทุกข์ทนขนาดนั้น เพราะว่าเกิดเป็นทุกข์ แก่เป็นทุกข์ เจ็บเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ เศร้าเป็นทุกข์ เสียใจเป็นทุกข์ รำไห้คร่ำครวญเป็นทุกข์ ปรารถนาไม่สมหวังเป็นทุกข์ กระทั่งกระทั่งอารมณ์ที่ไม่ชอบใจเป็นทุกข์ ได้ของที่ไม่รักเป็นทุกข์ จากของที่รักเป็นทุกข์ ทุกอย่างมีแต่ทุกข์ทั้งหมด กระทั่งอารมณ์ใจที่เมื่อโลกอยู่ตอนนั้นมันก็ทุกข์ ขึ้นชื่อว่าเกิดมามีทุกข์ อย่างนี้ต้องการอีกใหม่ รวบท้ายเข้ามา ในเมื่อเราไม่ต้องการ ไปนิพพานดีกว่า ทนอยู่กับมันชาตินี้ชาติเดียว การที่เราอยู่กับมันชาตินี้ชาติเดียว เปรียบกับการเวียนตายเวียนเกิดนับกับไม่ถ้วน มันเบียดเบียดตัวเอง ในเมื่อมันเบียดเบียดตัวเองจะอยู่กับมันอย่างมีความสุขไม่ได้ ให้เห็นว่าธรรมดาของการเกิดเป็นอย่างนี้เอง จะเป็นอย่างไรก็เรื่องของเอ็ง ข้าจะไปนิพพานก็แล้วกัน

วันก่อนสอนพระ ตอนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ยามต้น-ท่านได้ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ (ระลึกชาติได้) พยายามสอง-ท่านก็ได้จุตูปปาตญาณ (รู้ว่าคนและสัตว์มาจากไหน ตายแล้วไปไหน) ยามสุดท้าย-ท่านได้อาสิวกขณญาณ (ทำกิเลสให้สิ้นไป) ตกลงพระพุทเจ้าบรรลุด้วยวิชาสามแต่กำลังของท่านคลุมทั้งอภิญาญา ๖ และปฏิสัมภิทาญาณหมด

เคยมีคำถามหลวงพ่อกว่า ทำไมเป็นอย่างนั้น หลวงพ่อบอก วิชา ๓ ของข้างต้องต่างกับอภิญาญาของมด กำลังห่างกันขนาดนั้น คราวนี้โบราณเขาแบ่งคืนหนึ่งมี ๔ ยาม ได้แก่ ยามต้น-ปฐมยาม(หกโมงเย็นถึงสามทุ่ม) ยามสอง (สามทุ่มถึงเที่ยงคืน) ยามสาม (เที่ยงคืนถึงตีสาม) ยามสุดท้าย (ตีสามถึงหกโมงเช้า) ๔ ชั่วโมง

ยามต้น (หกโมงถึงสามทุ่ม) บรรลุปุพเพนิวาสานุสสติญาณ (ระลึกชาติไปเป็นแสนกัลป์) ยามสอง (สามทุ่มถึงเที่ยงคืน) บรรลุจุตูปปาตญาณ (สามชั่วโมง) ยามสุดท้าย (หกชั่วโมงเต็มๆ) บรรลูลาสิวกขณญาณ

ถาม :

ตอบ : เรื่องสุข เรื่องทุกข์ เราสัมผัสได้อยู่แล้ว เพราะความรู้สึกรู้สึกของเรา มี แต่ว่ารับรู้ไว้เฉยๆ อย่าไปยึดมั่นถือมั่นกับมัน หลวงพ่อท่านสรุปสั้นๆ ว่า อย่าติดในสุขและอย่ากังวลในทุกข์ วางเฉยในร่างกายนี้นี้ให้ได้ ถ้าวางเฉยในร่างกายนี้ยังไม่ได้ ก็ให้เบื่อร่างกายนี้ให้ได้ ปล่อยาวงภาระทั้งปวง เรื่องอะไรที่จะชวนชวายเป็นแบกเพิ่มไม่ต้องหาแล้ว ทำเฉพาะหน้าที่ดีที่สุด แล้วก็ยอมรับกฎของกรรม ถ้าบอกว่าเป็นพระอรหันต์ก็เอากันแค่นั้นแหละ ไม่เอาเยอะหรือ การยอมรับกฎของกรรมทำยากที่สุด ถ้าคนปัญญาไม่ถึงจะยอมรับแบบโง่ๆ ลูกศิษย์หลวงพ่อกุศล ซึ่งเป็นพระด้วย พายุฝนมันตีหลังคาถูกฉีกเปิงไป ท่านก็ปล่อยให้ฝนมันรั่ว ให้แดดมันเผาอยู่อย่างนั้นแหละ จนหลวงพ่อกุศลท่านไม่ได้ ไปถึงบอกว่าคุณซ่อมหลังคาหน่อย พระท่านบอกว่าผมปล่อยาวงแล้วครับหลวงพ่อกุศล หลวงพ่อกุศลท่านบอกว่าปล่อยาวงแบบควายนะสิ ควายมันทนแดดทนฝนกว่าคุณอีก อะไรก็ตามถ้ายังสามารถแก้ไขด้วยกำลังกาย กำลังสติปัญญา กำลังคน กำลังทรัพย์ แม้มีช่องทางเพียงหนึ่งเปอร์เซ็นต์ก็ต้องแก้ไขก่อน ถ้าตีรันจนครบทุกวิถีทางและไม่สามารถแก้ไขได้แล้วค่อยยอมรับว่าสิ่งนั้นมันเป็นกฎของกรรม เกินกำลังที่เราจะแก้ไข ฟังง่ายไม่ยากเกินความสามารถ ถ้าหากว่ายากท่านไม่ไปนิพพานกันเยอะเยอะ ต้องทบทวนตัวเองอยู่เสมอๆ

วันก่อนดำหลวงตากอล์ฟไป บอกว่าขึ้นอยู่ที่สูงต้องหมั่นเหลียวมองหลังไว้เสมอ การจะไปนิพพานคือเราค่อยๆ ไต่สูงขึ้นไปเรื่อยๆ ไข่มุขใหม่ ต้องเหลียวมองหลังไว้เสมอ เพราะจะได้ทบทวนตัวเอง สิ่งที่ผ่านมามันผิดถูกอย่างไร เอามาเป็นบทเรียนเพื่อแก้ไข ปัจจุบันให้ดี แล้วในปัจจุบันนี้เรายืนอยู่จุดไหน ห่างไกลจากเป้าหมายเท่าไร เราต้องรีบเร่งชวนชวายอีกเท่าไร หรือสบายใจนอนทอดหุ่ยได้แล้ว หลวงพ่อกุศลท่านบอกว่า ขนาดพระอรหันต์ท่านยังไม่คิดเลยว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านตั้งหน้าตั้งตาทำไปเรื่อยด้วยความไม่ประมาท เพราะฉะนั้นที่คิดจะนอนทอดหุ่ยจริงๆ ส่วนใหญ่ไม่ใช่พระอรหันต์หรอก ยิ่งเป็นพระอริยเจ้าแล้วยิ่งขยันเพราะท่านไม่ประมาท เช่น หลวงปู่มหาอำพันโสภารัตถกุนั้น เวลาช่วยท่านเตรียมของมันก็เหนื่อย ถามว่าหลวงปู่ครับจะทำไปอะไรหนักหนา บุญของหลวงปู่ก็กินไม่ไหวใช้ไม่หมดอยู่แล้ว ท่านบอกว่ามันจะไปประมาทได้อย่างไรละ คนเราเมื่อไต่ถึงปากเหวแล้วมีแต่ตะกายให้มันพ้นๆ ขึ้นเอ้อระเหยมันกลิ้งตุบลงไปใหม่แล้วจะทำอย่างไร ท่านเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาเลย เพราะว่าอายุมาก พรรษามาก ตำแหน่งสูง อยู่วัดใหญ่ แต่ท่านไม่เคยเอาอะไรทั้งหลายเหล่านี้มาอยู่ในจิตใจในใจของท่านเลย ยศข้างขุนนางพระอย่างไรก็อย่างนั้น คำว่า ยศข้างขุนนางพระเป็นการสรรเสริญความดี ยศข้าง ข้างศึกเมื่อพระเจ้าแผ่นดินออกทำศึกทำสงคราม ขณะขึ้นมาก็ป้อนบำเหน็จ แม้กระทั่งข้าง ข้างเป็นเจ้าพระยา เจ้าพระยาไชยานุภาพ เจ้าพระยาปราบไตรจักร ตำแหน่งเจ้าพระยานี้เจ้าคุณใหญ่บ่อเริ่มเต็มเลย แต่พระยากี้เจ้าคุณแล้ว เจ้าพระยาสูงกว่านั้น มีอีกชั้นเดียวสมเด็จพระเจ้าพระยา นอกนั้นก็จะเป็นวังหลัง วังหน้า พระมหากษัตริย์

เพราะฉะนั้นตำแหน่งผู้ที่ไม่ใช่ราชวงศ์สูงสุดก็คือ สมเด็จพระเจ้าพระยา นี้แค่ข้างเป็น เจ้าพระยาแล้ว เขาเรียกเจ้าคุณใหญ่ พระยาก็เรียกเจ้าคุณเล็ก พระยาก็เป็นเจ้าคุณ ลำดับแรก ถ้าเป็นพระเฉยๆ เขายังไม่เรียกเจ้าคุณ เขาเรียกคุณพระ คุณหลวง ท่านขุน ปราบกฏ้วยศข้างขุนนางพระก็คือเขาตั้งยศให้ข้าง ข้างมันเคยยินดียินร้ายไหมล่ะ ตุ๊กกิน หมู้ากินกล้วยของตูไปเรื่อยอยากตั้งก็ตั้งไป ขุนนางพระก็เหมือนกัน ท่านทำความดี สงเคราะห์คนหมู่่มาก เท่ากับเป็นการแบ่งเบาภาระพระเจ้าแผ่นดิน พระเจ้าแผ่นดินเห็น ความดี ก็แต่งตั้งยศให้เป็นพระครู เป็นเจ้าคุณ เป็นสมเด็จพระ สมัยก่อนพระเจ้าแผ่นดินท่าน ตั้งให้เองจริงๆ จะเห็นว่าในสมัยหลวงปู่ปานเป็นพระครู ใหญ่เบ้อเรอียึดได้ทั่วประเทศ มาสมัยนี้ขนาดเป็นเจ้าคุณราช เจ้าคุณเทพ คนยังไม่ค่อยเห็นหัวเท่าไร เพราะระยะหลัง นี้มันเป็นการเสนอจากหน่วยงานขึ้นไป คนเส้นตีกี้ได้ คนเงินตีกี้ได้ ไม่ต้องมีความดีอะไร มากมายหรอก แล้วมาตอนหลังยิ่งละหนักเข้าไปใหญ่ ทำความดีคิดเป็นจำนวนเท่าไร ขอข้านยศไหนได้ อาตมาถ้าจะเอาเป็นเจ้าคุณไปนานแล้ว ก่อสร้างไม่รู้หมดไปก็สิบล้าน แต่ว่าพระที่รับข้านยศท่านก็ได้ติดติดในยศนั้น เพราะท่านเป็นผู้เสียสละอย่างไรก็เสียสละ อย่างนั้น ลาก ยศ สรรเสริญ สุข เป็นเรื่องของโลก พระเจ้าแผ่นดินถวายมาก็รับไว้ด้วยความเคารพในฐานะไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินผู้หนึ่ง รับมาเสร็จก็เก็บไว้ในตู้ ไปหาหลวงพ่อ สมเด็จจวดอนงค์สมัยก่อนดูลี ไปถึงถามหลวงพ่อสมเด็จพระอยู่ไหมครบหลวงตา หลวงตาบอก อยู่ตรงบันไดโนนนั้นนะ อยู่ข้างในห้องนั้นแหละ เข้าไปในห้องไม่เจอใครเลย ออกมาต่อว่า หลวงตาไหนว่าหลวงพ่อสมเด็จพระอยู่ในห้อง เป็นพระโกหกได้อย่างไร ท่านบอกอยู่ในนั้นจริงๆ ไปดูลีเก็บใส่ตู้ไว้ติดติดเลยตั้งตรงตั้ง ตั้งพัตยศ มันมาหาหลวงพ่อสมเด็จพระ แต่ถ้ามาหา หลวงตามันเจอตั้งแต่ต้นบันไดแล้ว นั้นแหละยศข้างขุนนางพระ คือสักแต่ว่ารับเอาไว้และ ก็ไม่ได้ไปยึดไปติดอะไร แต่สมัยนี้แหม มันแข่งกันเป็น แข่งกันเป็นไม่พอ ใครจะอยู่กุฎี หลังใหญ่กว่ากัน ใครจะขี้เถี่ยวอแพงกว่ากัน ไปกันเตลิดเปิดเปิงเลย อันนี้เป็นตัวอย่าง ของโลกธรรม ญาติโยมจำนวนมากโชคดีปฏิบัติไปถึงระดับพยายามลด ละ เลิก ในสิ่ง ต่างๆ ที่จะผูกพันทำให้เรายึดติดอยู่กับโลก แต่ว่าบรรดานักบวชที่ควรจะลด ละ เลิก กลับ พยายามจะสะสมให้มันมากขึ้นๆ

ถาม : ตามที่เล่ามานี้มีเงินหรือสิ่งตอบแทนมาเกี่ยวข้อง พิจารณากำหนดด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ยังมีเยอะเท่าไรได้เร็วเท่านั้น

ถาม : ไม่ใช่ความดีความชอบหรือคะ ?

ตอบ : ความดีเก็บไว้ทีหลัง กินไม่ได้

ถาม : เห็นชัดเจนในพระพุทธศาสนา ?

ตอบ : เป็นอย่างนี้ไปเกิน ๘๐% แล้ว เหลือเชื่อใหม่ ฟังแล้วห่อเหี่ยวใจใหม่ ช่วยกัน แก่ไขหน้อย เห็นอะไรไม่ชอบมาพากลก็อย่าไปสนับสนุน ต่อปึกต่อหางกลายเป็นเหยียด

ปีก มันก็จะยิ่งสร้างความเสียหายใหญ่โตเข้าไปอีก จะทำอะไรต้องพิจารณาให้ดี บางทีไปเติมขนปีกให้เหย้มันเรื่อย เดี๋ยวปีกมันใหญ่มันก็บินได้เอง

ถาม : ผลตอบแทนจะตกอยู่กับใครหรือคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็ตัวท่าน ญาติพี่น้องของท่าน บริวารที่ประจำรับใช้ท่านแค่นั้นแหละ ไม่ใช่ตกอยู่กับสงฆ์ คนอื่นเขาต้องการยศต้องการตำแหน่งเจ้าคณะตำบล เจ้าคณะอำเภอ เจ้าคณะจังหวัด เพราะว่าปัจจุบันมีรายได้ที่พึงมีพึงได้ตามระดับชั้น สมมติว่าคุณจะเอาผ้าป่า ญาติโยมมาจะถวายผ้าป่าในตำบลนั้นคุณก็ต้องรายงานเจ้าคณะตำบลฯ จะอนุญาตไหม ถ้าคุณจะเรียไรในอำเภอคุณต้องรายงานเจ้าคณะอำเภอฯ จะอนุญาตไหม ถ้าคุณเรียไรในจังหวัดต้องรายงานเจ้าคณะจังหวัดฯ จะอนุญาตไหม ทั้งนี้การอนุญาตจะให้ง่ายก็บอกไปเลยว่าก็เปอร์เซ็นต์เขาทำกันอย่างไร

ถาม : เพิ่งทราบ คิดว่าต้องทำความดี ความชอบ ช่วยงานสังคม งานศาสนา แล้วจึงได้ ?

ตอบ : แบบนี้มีน้อยราย ประเภทท่านตีจนเขากันไม่อยู่นั่นแหละถึงจะได้ ไม่อย่างนั้นท่านจะกันให้พวกของท่านก่อน คือจริงๆ แล้วพอเข้าไปสัมผัสในจุดนี้แล้วรู้สึกสลดใจ ในวงสังคมของผู้ที่ได้ชื่อว่าละแล้วซึ่งกิเลส แล้วกิเลสมันท่วมหัว ยิ่งระเบียบการหลังๆ ที่ออกมามันเห็นชัดเลยว่าออกมาเพื่อสนองตัณหาตัวเองและพรรคพวกอย่างเช่น กำหนดว่าทำความดีเป็นจำนวนเท่าไรจะขอขึ้นยศไหนได้

ถาม : ความดีเป็นจำนวนเงินนี้หมายถึง... ?

ตอบ : คือในลักษณะที่ว่าสร้างถาวรวัตถุในพระศาสนา อาจจะบริจาคเงินช่วยกิจการของสงฆ์ ให้ทุนการศึกษา สนับสนุนในสิ่งที่เป็นการสาธารณประโยชน์ เสร็จแล้วก็ไปตาอาจารย์จันทร์ วัดป่าชัยรังษี อาจารย์จันทร์ ๓ ปี ๔ ปี ขึ้นยศจากหลวงตาแก่ๆ โดดพรวดเดียวเป็นพระเทพสิทธิญาณรังษีว่าท่านไม่ได้ ก็คุณกำหนดมาเองว่า ทำความดีเป็นจำนวนเท่าไรขอขึ้นยศไหนก็ได้ ลูกศิษย์ท่านบริจาคให้ท่านทีละ ๖๐ ล้านบาท ท่านก็เอาไปทุ่มสาธารณประโยชน์หมด ทำให้เห็นๆ ตัวเงินมีแน่ๆ บัญชีรับ-จ่ายมีพร้อมมาเถียงท่านไม่ได้ พอท่านขอยศตำแหน่งขึ้นมา ก็ไปโวยวายท่านว่าโตเร็วเกินไป โทษท่านได้ยังไง คนอย่างหลวงตาจันทร์จริงๆ นำสรรเสริญมากท่านไม่ติดยศจริงๆ เป็นคนอื่นมีหรือเป็นเจ้าของเทพแล้วจะประเภทลาออก อันนั้นท่านรู้ว่าถ้าท่านอยู่จะทำให้เสียหาย เพราะว่ากิเลสมีอำนาจสูงกว่า ท่านไม่สามารถรักษาความดีในผ้าเหลืองได้ ท่านก็สละออกไปเลย ยิ่งงาย ก็ไม่ยอมเลิกในผ้าเหลือง เพราะโทษมันหนัก คนอื่นมีหรือ ไม่มีหรือ ยังไม่เห็นตัวอย่างเลย เขาถึงได้โวยวายกัน นี่เป็นครั้งแรกในพระศาสนาที่พระผู้ใหญ่ระดับนั้นแล้วลาออก ลาออกไม่ลาเปล่าสักด้วย อีกคนหนึ่งที่ยื่นชมเขาแต่คนอื่นจะตาเราหรือเปล่าไม่รู้ คือเณรแฉ่ เณรแฉ่จะบวมๆ เล่นไสยศาสตร์เป็นพอมดมหมอผีก็จริง แต่เขารู้ว่าถ้าเป็นพระก็ถือศีลพระไม่ได้ก็เลยยอมเป็นแค่เณร บวชเณรเพราะหวังกุศล กุศลของการบวชเณรดูถูกไม่ได้

ตัวคนบวชเองถ้าเป็นเทวดาอยู่ได้ ๓๐ กัป เขาหวังตรงจุดนั้นมาเสริมบารมีตัวเอง เมื่ออยู่ในผ้าเหลืองใช้ใหม่ อันดับแรกก็คือธงชัย อันดับสองก็คือมีศีลคุ้ม กำลังของศีลจะส่งผลให้สิ่งที่เขาทำมีอานุภาพมากขึ้น ลงทุนบวชแต่ไม่บวชพระ ระดับเขาจะบวชพระเมื่อไหร่ก็บวชได้ แต่ไม่บวช อายุก็เกินแล้วเกินอีก เขาบวชแค่เณร คนที่เขาฝึกกำลังใจมาขนาดนี้จริงๆ ไม่น่าตำหนิตที่เขาไปบึงเด็ก่างเด็ก เขาก็ชอบกับพ่อแม่เด็กแล้ว รายนั้นถ้าไปบึงเสร็จเรียบร้อยโดยที่ใครไม่รู้ไม่เห็นก็เงียบไป บังเอิญหนังสือพิมพ์ไปถ่ายรูปมาเท่านั้นเอง พวกบรรดาศีลธรรมจัดก็เลยโวยวายซะ

ถาม : ถ้าสมมติว่าบวชแล้ว จิตใจมุ่งไปอยู่กับเรื่องแบบนั้นจะขัดกันกับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไหม ?

ตอบ : มันขัดตั้งแต่แรกแล้ว แต่ที่พูดนี้พูดตรงจุดที่ว่าเขารู้คิด ในเมื่อเขารู้คิดเขารู้ว่าถ้าเป็นพระเขาจะสร้างความเสียหายกับพระพุทธศาสนา ตัวเองไม่สามารถรักษาศีลได้ เพราะอยากทำในสิ่งนี้ก็ยอมลดลงเป็นแค่เณร แต่ถ้าเป็นคนอื่นมีโอกาสที่จะยึดขึ้นไปได้ไม่สนใจว่าจะเหลือหรือไม่เหลือ มันก็ไปของมันเต็มทีแหละ เคยมองหลวงตาจันทร์ในแง่นี้บ้างไหมล่ะ

ถาม : ผมเอาซองไปแล้ว ผมไปบอกเด็กกรรมฯ กันมาได้ ๔,๐๐๐ บาท ?

ตอบ : อันนี้ของเขาเอามาฝากไว้โยม อาตมาไม่แจกซอง วัดอื่นๆ ส่วนใหญ่วัดที่วัดน้องเขาก็จะฝากกัน เพราะเอามาฝากตรงนี้ยังงี้ก็หมดแน่ โยมทำในลักษณะนี้นอกจากกุศลจะเป็นของเราแล้วเป็นของเด็กด้วย คือว่า เรื่องของท่าน ศีล ภาวนา ขอให้คนได้เริ่มทำเถอะ มันจะเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เขาได้สร้างความดีจริงๆ ขึ้นไปในภายหน้า กุศลของท่าน ถ้าหากยังเกิดอยู่อีกเมื่อไหร่ คำว่าอดอยากเดือดร้อนมันไม่มี เพราะตัวเองให้เขาไว้แล้ว เรื่องของศีลถ้ารักษามั่นคงจริงๆ เกิดใหม่เมื่อไหร่ก็รูปสวย จิตใจดีงาม ส่วนเรื่องของสมาธินี้จะเกี่ยวกับปัญญา สติปัญญา ความจำ แล้วทำกรรมทานซ้ำเข้าไปด้วย คราวนี้สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันจะเป็นเหตุเป็นปัจจัยสืบเนื่องไปในภายหน้า ได้ไปกราบ หลวงพ่อสมเด็จพระสังฆราช วัดที่ท่านบึงอยู่ ท่านได้เขียนนคิธรรมของเจ้าพระคุณสมเด็จพระสังฆราช วัดสระเกศ ในสมัยนั้นคือ สมเด็จพระสังฆราช (อยู่ ญาณทัมมาเถระ) ดิตเอาไว้ที่ประตูวัด ใครออกจะต้องเห็น ท่านเขียนไว้ว่า “ถ้าหากยังเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ให้เร่งชวนชวายุในบุญให้มาก เพราะวาบุญย่อมส่งผลดีต่อไปในภายภาคหน้า” ถ้ายังเกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่ยังงี้ ผลดีนี้ก็ส่งผลให้ตลอดอยู่แล้ว เพียงแต่ท่านไม่ได้อธิบายมากมายอะไร บางคนก็ประเภทที่ว่าทำบุญแล้วดีดี ตำหนิคนอื่น จำไว้เลยนะว่าติดในสิ่งที่เป็นมงคลมันดีกว่าติดในสิ่งที่เป็นอัปมงคลเยอะเลย อะไรๆ ก็จะละ จะลด จะเลิก ขอถามว่าถ้าไม่มีอะไรเลยแล้วจะเอาอะไรมาสละ เคยคิดถึงจุดนี้บ้างไหม คนที่ไม่มีสมบัติบอกว่าเอาสมบัติมาสละ เป็นไปได้ไหม เพราะฉะนั้นอันดับแรกต้องเกาะความดีไว้ก่อน

ขึ้นบันไดเกาะรวาบันไดเพื่อความมั่นคง วาระสุดท้ายเดินมาจะเข้าประตูห้องมีใครแบก
บันไดเข้าห้องบ้าง ปล่อยตั้งแต่ตรงโน้นแล้วไซ้ใหม่ ถึงวาระถึงเวลากำลังพอ สติปัญญา
สมาธิพอ พิจารณาเห็นแจ้งทุกอย่างก็ปล่อย เขาปล่อยตอนท้ายกันทั้งนั้นแหละ ปีนภูเขา
อยู่บนอ่าวดิดเกาะได้ยังไง ปล่อยลิตกตายพอดี ถึงยอดภูเขาก่อนถึงจะปล่อย เพราะฉะนั้น
บางคนเห็นแล้วนำเบือหน้าย ฉลาดเกินไป คนประเภทนี้พระพุทธเจ้าไม่สอน เรียกว่า
ปทปรมะ คนประเภทนี้ไม่ไ้ เป็นคนฉลาดเกินไป ไม่ยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น เห็น
ว่าความคิดของตนเองถูกต้อง ปทปรมะ แปลว่า มากด้วยบทบาท พวกเขาทำมาก เรื่อง
มาก รู้มาก เกือบทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าก็สรรเสริญในบุญ พระอริยเจ้าทุกท่านก็สรรเสริญในบุญ ถ้าบุญ
ไม่ดีจริง เขาจะสรรเสริญไปทำไม เราอาศัยกำลังบุญก้าวไปสู่ทางหลุดพ้นข้างหน้า
ไม่ใช่อะไรๆ ก็ละ อะไรๆ ก็วาง แบบเดียวกับคนที่เพิ่งคุยผ่านไปเมื่ออีก อะไรๆ ก็สูญญตา
อะไรๆ ก็อนัตตา ขนาดอยู่วัดไม่ไหวเจ้าอาวาส อาตมาก็เลยให้ไปสูญญตาที่อื่นซะ นั่นก็
สูญจากความดีไปแล้ว ถ้ามหาจารย์สมพงษ์ว่าตาคนนี่ชื่ออะไร อาจารย์สมพงษ์บอกไม่รู้
เขามาถึงก็บอกขออนุญาตอาศัยกุฏิหลังนั้นอยู่ เพื่อปฏิบัติหน้อยครับ เสร็จแล้วอยู่เป็นปีๆ
กินอยู่กับวัด อาศัยวัดมาตลอด เจ้าอาวาสไม่ไหวไม่พอ พอให้ออกจากวัดมีเืองน้ำอยู่ ๒
ใบก็เอาไปให้ร้านขายวัสดุก่อสร้าง วัดยังไม่ให้เลย สูญญตาได้จริงๆ ไม่ใช่อยากได้อะไร
บอกให้รู้ว่าหลักการปฏิบัติลักษณะนี้ไม่ถูกต้อง คนเราถ้าหากรู้จักความดี ไม่รู้จักบุญคุณ
ไม่รู้จักกตัญญูกตเวทีมันก็คงดีได้ยาก

ถาม : ความเยอหยิ่งกับการอ่อนน้อมถ่อมตน ?

ตอบ : ความอ่อนน้อมถ่อมตน มันเกิดจากจิตใจของตนที่เห็นความดีของคนอื่น
จิตใจที่จะเห็นความดีของคนอื่นจะต้องเป็นมุทิตาจิต การเห็นความดีของคนอื่นก็ต้อง
มีมุทิตาจิตยินดีในความดีนั้น ไม่ใช่เป็นคนจ้องจับผิดคิดร้ายต่อผู้อื่น ในเมื่อเห็นความ
ดีของเขา ก็เคารพในความดีของเขาอย่างเช่น ผู้อายุมากกว่าก็เคารพในวัยวุฒิของเขา ผู้มี
ความรู้สูงกว่าก็เคารพในคุณวุฒิของเขา ก็จะกลายเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน แต่จริงๆ
แล้วคนทั้งหลายเหล่านี้ ตัวมานะสังโยชน์ของเขาน้อย เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เข้าถึง
ธรรมได้เร็ว คนไม่มีมานะมันใกล้เต็มทีแล้ว

ถาม : การเห็นความดีคนอื่นนี้เข้าใจ แต่แล้วเรามีเหตุผลอะไรที่จะต้องเคารพในอายุ
ของคนนี้คะ ?

ตอบ : คนเราไม่ได้เกิดเพราะกินข้าว เต็มเพราะอยู่นาน อย่างน้อยๆ ประสพการณ์ของ
เขาที่ผ่านมาก็มี ถ้าหากว่าความดีของเขาไม่มีเลย เขาก็มีความแก่ อย่างน้อยๆ เกิดก่อน
เรา คนเกิดก่อนเขาก็มีมากกว่าเราหน้อยก็คือความแก่ ยกให้เขาหน้อยก็ยังมี

ถาม : ทำไมต้องลำบากทำมาหากินอะไรหนักหนา ?

ตอบ : คนอย่างพวกเราสร้างบารมีมาเยอะ ถ้าปล่อยให้สบายจะเติบโตไม่เห็นทุกข์ก็เลยต้องใช้วิธีนี้ ถ้าสังเกตดูจริงๆ จะเห็นได้ว่าถ้าเป็นสิ่งที่สมควรจะได้เราได้ แสดงว่าบุญมาเหลือเฟือแล้ว แต่บังเอิญกำลังใจของคนประเภทนี้เข้มแข็งเกินไป ไม่มีสายกลาง คือซ้ายสุดกับขวยสุดอย่างเดียว ถ้าปล่อยให้สบายเมื่อไหร่มันเติบโตเบียดเบียน เพราะฉะนั้นต้องบีบให้ตาย

ถาม : ให้เห็นทุกข์ตลอด ?

ตอบ : ถ้าเห็นทุกข์เมื่อไหร่ก็จะรู้จักเข้าถึงธรรมเอง

ถาม : มาสังเกตตัวเองช่วงแรกทุกข์เพราะตัวเราเอง ความรักหรืออะไรก็ตาม ความรักตัวเราเอง รักลูกรักหลาน มันทำให้เกิดทุกข์ทั้งนั้น ทำไมถึงทำได้ลำบากคะ ทั้งๆ ที่รู้นะคะ ?

ตอบ : ก็เพราะสิ่งเหล่านี้ต้องใช้คำว่า **สังโยชน์** หมายถึงเครื่องร้อยรัดสัตว์ให้จมอยู่กับวิญญูสงสาร มันถ่วงอยู่เสมอ ต้องดูกำลังใจ **ยายหนูอ้วน เจ้ากิงกาญจน** อายุถ้านับก็ยังมีน้อยอยู่ เพิ่งจะ ๒๐ ต้นๆ เขาบอกว่าหลงพ่อเจ้าขา ทำไมเวลาหนูเห็นคนบางคนที่เขาทำความดีแล้ว ก็เกิดความชื่นชมความยินดีในความดีของคนอื่นเขา แต่มาจับความรู้สึกของตัวเองจริงๆ แล้วมันร้อนๆ คือเห็นก็เกิดความรัก ความเคารพ พลอยยินดีที่เขาทำอยากเลียนแบบในสิ่งนั้นบ้าง ก็บอกว่าคำว่า **“รัก”** กับคำว่า **“โลก”** มันรวมกันแล้ว พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า **“ราคะ”** คือความยินดี อยากมี อยากได้ ถึงเราจะยินดีในความดีเขาก็จริง แต่ว่าตัวราคะนี้ท่านเรียกว่า **“ราตคคิ”** ไฟคือราคะ **“โทสคคิ”** ไฟคือโทสะ **“โมหคคิ”** ไฟคือโมหะ ในเมื่อมันเป็นไฟ มันย่อมเผาเราให้ร้อนได้ ไม่น่าเชื่อว่าเด็กขนาดนั้นสามารถลบล้างจุดนี้เจอได้

ถาม :

ตอบ : ...สว่างอยู่ในอดีต คือพุ่งชานกับเรื่องที่ผ่านมา ก็จะไปอนาคต พุ่งชานกับเรื่องที่ยังมาไม่ถึง ถ้าเราหยุดอยู่กับปัจจุบันได้ ความทุกข์ก็จะเหลือน้อย อยู่กับสภาพความเป็นจริง วิธีที่อยู่ได้ง่ายที่สุดคืออยู่กับลมหายใจเข้า-ออก ถ้าจิตหยุดอยู่ตรงนั้น รักโลก โกรธ หลง จะเข้ามากินใจไม่ได้เลย ที่มันเป็นทุกข์เพราะว่ามันหลุดจากจุดนั้นไป หลุดไปอยู่กับอดีตคือเรื่องที่ผ่านมาแล้ว ไปคร่ำครวญทวนให้อยู่กับมัน หรือไม่ก็หลุดไปอยู่กับอนาคตในเรื่องที่ยังมาไม่ถึง ใฝ่ฝันอยากได้ อยากมี อยากเป็นอยู่กับปัจจุบันนั้นละ ปลดปล่อยทุกข์น้อยลงเหลือแต่निพัตทุกข์ คือทุกข์เนื่องนิത്യที่เกิดกับร่างกาย ปวดอูจจะระ ปวดบัสสวะะ หิว กระหาย ร้อนหนาว แค้นตัวเองไม่ต้องไปเข้าใจตัวเองให้ทุกข์หนักขึ้น

ถาม : แล้วจะยึดธรรมะอะไรคะ ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือควรพิจารณาให้เห็นว่าทุกอย่างมันมีปฏิตธรรมตาอย่างนี้ เราเกิดมาเช่นนี้เมื่อไหร่มันก็จะทุกข์อย่างนี้อีก แล้วขึ้นชื่อว่าเกิดแบบนี้ต้องการใหม่ละ ? ถ้าไม่ต้องการก็ไปนิพพานดีกว่า เกาะนิพพานยาวไปเลย

ถาม : อยากจะมีหลักปฏิบัติเพื่อเป็นการได้ฝึก ?

ตอบ : เริ่มฝึกเลยอันดับแรกคือ ๕ ข้อ คือ ๕ ข้อต้องรักษาให้ได้ เมื่อศีลทรงตัวแล้วก็อย่าให้ผู้อื่นเขาล่วงศีลขาด เมื่อศีลของเราทรงตัว ไม่ยุให้ทำคนอื่นทำก็ไม่ยินดีด้วย หลังจากนั้นเริ่มหัดภาวนาจับลมหายใจเข้าออก ถ้าหากว่าศีลทรงตัวการจับลมหายใจภาวนามันจะง่าย ถ้าจับลมหายใจภาวนาได้ อันดับแรกก็จะเกิดอาการต่างๆ ขึ้นกับร่างกายเขาเรียกว่า “ปิติ” มีอยู่ ๕ อย่าง บางทีก็ขนลุกเป็นพักๆ บางทีก็น้ำตาไหล บางทีก็ตัวโยกไปโยกมา บางทีลอยขึ้นทั้งตัวเลย บางทีรู้สึกตัวพองตัวใหญ่ บางทีรู้สึกว่าแตกระเบิดกลายเป็นชิ้นๆ หายยับไปเลยก็มี อันนั้นมันเป็นแค่อาการทางร่างกายกับจิตประสาทซึ่งมันกำลังปรับสภาพของมันใหม่ๆ เขาเรียกว่าเป็นอาการของปิติ คือการเข้าถึงองค์ฌานระดับหนึ่ง อย่าไปใส่ใจกับมันและอย่าไปกลัวมัน ให้ตั้งใจจดจ่ออยู่กับลมหายใจเข้า-ออกเท่านั้น ลมหายใจเข้า-ออกถ้ามันแรงให้รู้ว่าแรง ถ้ามันเบาให้รู้ว่าเบา ถ้ายาวให้รู้ว่ายาว ถ้าสั้นให้รู้ว่าสั้น ขณะเดียวกันถ้ามันไม่มีเลยก็ให้รู้ว่าไม่มี ไม่ต้องไปดิ้นรนชวนชวายุหายใจมัน เพราะตอนที่เรามีไม่มี เราอยู่ได้สบายอยู่แล้ว ถ้าหากว่าทำอย่างนั้นได้ก็จะทรงเป็นฌานได้อย่างรวดเร็ว เมื่ออารมณ์ใจทรงฌานได้ ต่อไปการที่เราตั้งใจที่จะละกิเลส รัก โลภ โกรธ หลง ตัวไหน ถ้าเราไม่คลายอารมณ์ฌานออกมากกิเลสตัวนั้นก็จะได้ถอนกตัญญูไป ถ้าสามารถถนอมอยู่ระยะยาวนานเพียงพอมันก็จะขาดระดับของมันไปเอง เพราะฉะนั้นก็เริ่มต้นเลย นึกถึงลมหายใจเข้า-ออกได้ พร้อมๆ กันในระหว่างนั้นก็รักษาศีลทรงตัวไปด้วย กำลังใจถ้าทรงตัว สติสมาธิอยู่เฉพาะหน้า ความทุกข์ก็น้อย การงานอะไรทุกอย่างไม่ใช่เรื่องยาก เพราะว่าเมื่อสติ สมาธิอยู่เฉพาะหน้า การแก้ไขปัญหและการทำงานทุกอย่างมันจะมีคุณภาพ ปัญญามันจะมีเห็นทะลุตลอดสายงานไปเลย

ถาม : “ปัญญา” เป็นตัวสุดท้ายผมเพิ่งมาเข้าใจ ซึ่งพอเข้าใจแล้วก็ไปลองเพียรทำดู พอเพียรก็มีอาการอย่างที่กล่าว แต่อาการประเภทนี้พอแต่จะไปในิดเดียวแต่ก็มีอาการข่มขื่นแต่พอออกมาแล้วไม่มีทั้งตัวปิติ ไม่มีทั้งตัวยินดีบังเกิดเลย ทั้งการวางอารมณ์ผมก็มองการพิจารณาอารมณ์แบบหยาบ ไม่เห็นจะมีอะไร แต่ไปสอบถามกับครูบาอาจารย์ท่านก็บอกอย่าคิดอารมณ์ที่ไม่ปิติไม่มียินดีมันวางไปทั้งหมด มันเป็นของเราละ มันเป็นอารมณ์ที่ทำได้ยาก จริงๆ แล้วผมก็คิดว่าเราคงได้อานิสงส์ธรรมทานแล้ว ก็คิดเป็นลำดับ เริ่มจากอะไร ? เริ่มจากอานาปานุสติจับภาพนิมิตแล้วก็เพิกสภาพของความว่าง สภาพของความรู้จักความว่างไปหมด ความเพิกไปหมด มีเหมือนไม่มี แล้วก็ถอยอารมณ์ไปถอยอารมณ์มาจนมันเกิดความเข้าอารมณ์ มองว่าอารมณ์นั้นมันทำได้ยาก ท่านบอกตัวนี้คนถามตั้งเยอะไปหน่อย หงายท้องไปเลย คนที่เขาทำได้เขาทำเพียงแต่อารมณ์คิด ผมก็เลยมีความน้อยใจไม่น่าหาเรื่องเลย ผมเลยโทรศัพท์ไปหาครูบาอาจารย์ที่สอนอรุณนิมาน นี่แหละครับ

ท่านบอกว่าเขาไม่ทำตรงนี้ ถ้าเราทำตรงนี้ เขาก็จะเห็นภาพตัวนี้ ก็ยังเป็นความหยาบของผมน้อยใช่ไหมครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วตอนปลายมันไม่ใช่อารมณ์ของอรูปฌาน แต่มันเป็นอารมณ์ของวิปัสสนาญาณแทน เราไปพิจารณาวิปัสสนาญาณเสียจนชิน พอถึงเวลากำลังใจถึงมันก็จะตัดเข้าหาจุดนี้ของมันเอง มันเป็นโดยอัตโนมัติของมัน บางทีเราเองเราก็ไม่รู้ตัวแต่ว่าจิตเคยมุ่งในลักษณะนั้น พอถึงเวลากำลังมันก็จะตรงไปทางด้านนี้ของมันเอง ถ้าลักษณะอย่างนั้นพอถึงเวลาเราวิ่งไปจับอารมณ์นั้นเลยก็ได้ เสร็จแล้วพยายามรักษาให้ทรงตัวอยู่ตลอด ถ้าทรงตัวได้ นึกถึงเมื่อไหร่ก็รักษาไว้ได้ ประคับประคองอยู่กับเรายาวนานเท่าไรก็สบายเท่านั้น มันเป็นสิ่งขรุขระปกขาญาณแล้ว

ถาม : เห็นจริงว่าแต่ละตัวผมว่าแค่อรูปฌานก็เห็นสภาพความว่าง อากาศไม่มีที่สิ้นสุด ตรงนี้ถ้าเอาปัญญาเข้าไปน้อมจิตก็หาที่สุดไม่ได้เหมือนกัน ยังไม่ต้องไปกล่าวถึงตัวรู้ในจิตที่เรียกว่าวิญญาน คำที่ว่าไม่มีอะไรเหลือแต่ละข้อ มองว่าหาที่สุดไม่ได้เลยเห็นว่ามันมีค่า ?

ตอบ : อย่าลืมนะ อรูปฌาน พระพุทธเจ้าท่านแยกออกเป็น ๔ พรหมวิหาร ท่านแยกเป็น ๔ จตุภาคกลับเป็น ๑ อาหารเรปฏิกูลสัญญา กลับเป็น ๑ และเราต้องนึกถึงตอนที่หลวงพ่อบอกว่า หมวดใดหมวดหนึ่งก็ตามถ้าหากทำถึงที่สุดเป็นพระอรหันต์ได้ เพราะฉะนั้นอรูปฌานทั้ง ๔ คุณจะจับตัวไหนขึ้นมาถ้าตั้งใจทำจริงๆ มันก็เป็นได้ เพราะกำลังของมันเท่ากับกำลังฌาน ๔ การตัดกิเลสเพียงพอแล้ว แต่อรูปฌานเพิ่มรายละเอียดเข้าไปในลักษณะใช้ปัญญาเสียด้วยเข้าไป

ถาม : อย่างนี้ผมเห็นว่ามีค่ามาก ?

ตอบ : ตรงจุดนี้ถ้าหากว่าคนทำไม่ถึงจริงๆ บางทีที่ว่าต้องครบ ๘ ก่อน จริงๆ มันแค่ ๔ ก็พอ ๕ ก็พอ ๖ ก็พอ ๗ ก็พอ ๘ ก็พอ อันไหนก็ได้ใส่ไปซะอันเดียวมันก็ถึงแล้ว

ถาม : เคยพิจารณาอยู่ทุกๆ วัน มีอาการมีความรู้สึกที่ว่าตัวอากาศกับวิญญานมันใกล้กันเหลือเกิน ?

ตอบ : ใกล้กัน ใกล้มาก

ถาม : บางครั้งเราพิจารณา เราไม่รู้หรือว่า มันอยู่อากาศหรือวิญญาน แต่พอทำว่าไม่มีมันก็จะน้อม มันจะถูกหรือผิด ?

ตอบ : ระหว่างอากาศกับวิญญานมันต่างกันอยู่อย่างเดียว อากาศเราใช้ความรู้สึกคลุมมันอยู่ แต่วิญญาน เราจับความไม่มีขอบเขตของความรู้สึกเท่านั้นเอง มันต่างกันนิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : ตอนหลังผมกลุ่มใจ หากคนคุยเรื่องอรูปฌานด้วยไม่ได้ ?

ตอบ : สมัยนี้คนเล่นของยากมันไม่มี เพราะอย่างที่ทำก็ยอมรับเลย พรหมวิหาร ๔ กับอรูปฌาน ๔ มันหินชัดๆ ประเภททะแหไม่เข้า ฟันบิ่นเลย

ถาม : วันนั้นถามพระพุทธเจ้าเพราะว่าผมฟังไปก็สงสัย เหมือนพระพุทธเจ้าตรัสว่า “เรารักราหุลลูกชายเราเท่าไร เรารักพระเทวทัตเท่ากับราหุล” เข้าใจอยู่แล้วแต่ต้องให้หายสงสัย ขอถามเพราะอะไร ? ท่านบอกว่าเป็นพุทธวิสัย ถ้ารักอยากจะปฏิบัติต้องมาจากพุทธวิสัยข้างในท่านก็ทำได้ ?

ตอบ : เราก็มองไม่เห็นว่ามันยากแต่มันยังทำไม่ถึง มันจะคล้ำให้เจอ เห็นศัตรูที่ร้ายที่สุดเท่ากับลูกรักที่สุด แหม...มันอัศจรรย์นะ

ถาม : ผมเหลือเรื่องอุปมา ค่อยกับท่านผู้ปฏิบัติต้องเอาตำรามากางไม่เอา มองไปแล้วเอาตำรามากางมันจับได้ พอคุยไปบ่นมันไม่ใช่เห็นว่า เอาตำรามาเปิดไม่ซึ้ง ไม่ใช่ไม่ตีแต่ไม่ซึ้ง ?

ตอบ : คนที่ไม่ได้ทำมาจริงๆ พอพูดไปถึงจะได้แค่เปลือก ได้แค่ผิว เพราะวาระละเอียดจริงๆ ของอารมณ์ใจที่เข้าถึงพูดเป็นภาษามนุษย์แทบไม่ได้เลย ภาษาคนมันหยาบเกินไป ต้องเป็นภาษาใจเท่านั้น

ถาม : ที่กราบเรียนว่าวันหนึ่งนั่งสมาธิมีกระท่อมในสวนนะครับ ตัวสุดท้ายผมก็คลำเองได้ ที่อธิบายไปแล้วก็ทำเองบ้าง เมื่อเรามองเองทั้งหมดแล้วโลกนี้ไม่มีอะไรเหลือ อารมณ์อะไรที่รู้ไปกว่านี้พอพิจารณาไป ตัวเหลือจริงๆ ก็คือจิตของเราที่ว่ายยังเหลืออยู่ เพราะฉะนั้นของความจริง มันยังเป็นตัวโยโยอยู่นิดเดียว สภาพของมันมีเหมือนไม้มี สภาพมันความจำมันก็เหมือนไม้จำ ตัวนี้ทำอย่างไรไม่เข้าถึงใจ ?

ตอบ : เมื่อเข้ามีโยมคนหนึ่งเขามาคุยเรื่องนี้ว่า คนนั้นเขากำลังปฏิบัติอยู่โดยการดับสัญญา เราบอกว่าถ้าอย่างนั้นไปไกลแล้ว ถ้าเขาบอกอย่างเช่นว่ามองก็พยายามคิดว่าจะไม่เฝ้าถึงว่ามันคืออะไร ถ้าอย่างนั้นคิดแล้วก็ไปไกลแล้วด้วย เรามองและรับรู้ไว้เฉยๆ แต่ให้มันอยู่ของมันตรงนั้น เราไม่ต้องเอามาติดต่อ ไม่ปรุงแต่งต่อ ปากกาตามหนึ่งถ้ามองเห็นเป็นปากกามันก็อยู่ของมันอย่างนั้น ถ้าเป็นปากกาเขาเอาไว้เขียนหนังสืออ้าว...เขียนหนังสือเริ่มฟุ้งซ่านไปหน่อยหนึ่งแล้ว วันนั้นคนนั้นดำเรากูจะเขียนไปแต่ออกไปทางโทสะแล้ว สาวคนนั้นสวยจะเขียนไปจิบออกไปทางราคะแล้ว มันไปของมันเรื่อยๆ ก็เลยบอกเขาไปว่าตัวลักษณะที่เจาะจะทำจริงๆ นั้น เขาเข้าใจผิดไปไกลแล้ว จริงๆ มันลึกแต่ไม่เห็น นั่นเป็นประเภทไม่รับรู้มันเลย จะกลายเป็นอุปมาขณะด้วยซ้ำไป

ถาม : จริงๆ แล้วมันเป็นตัวกรองดวงจิตใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ใช่ คือระมัดระวังไว้อย่าให้สิ่งที่ไม่ดีเข้ามาอยู่ในใจ ก็ลักษณะเดียวกัน เช่นกับที่อันพุตมานั้นแหละ คือว่าถ้าหากว่าเราพอทำไปถึงจุดนั้นแล้ว พอเข้าถึงอารมณ์นั้นแล้ว เราจับตัวสุดท้ายมันเลยก็ได้

ถาม : แล้วก็คือ “อานาปานสติ” มันยากสำหรับผมมากอาจจะเคยทำกรรมมา มันยากจริงๆ ทำไม่ยากสาหัสสาครรจ์ไม่ทราบ ก็เลยทำคำภาวนาตามลมหายใจ พอคำภาวนาตาม

ไป นะมะพะระ ตามลมหายใจเข้าไปในกาย พอภาวนาด้วยกำลังใจมันก็เพิ่มขึ้นมา พอเต็มก็เพิก ใจตัวเต็มจิตมันมีกำลังขึ้นมาก็เลยน้อมแล้วก็เพิก สังเกตของใจ มันหนักในการภาวนา ถ้าเพิกจิตแล้วมาจับรูปมานเรื่อยๆ ตามลำดับเท่าที่ปัญญาจะมีอยู่ พอทำไปๆ มันถอยออกมาอารมณ์ปกติที่ไม่มัวตัวปิด ไม่มีตัวยินดีนะครับ ก็มีเทวดามาร้องหนึ่งขึ้นมา ผมถามว่าพระคุณเจ้าท่านผู้เจริญ ท่านทำบุญอะไรไว้ถึงมีกายทิพย์ครับ ภูภวานหะนะมะพะระ ?

ตอบ : แสดงให้เห็นอนานิสงส์ชัดเลย

ถาม : แต่ว่า นะมะพะระ คงทำในเรื่องของท่านมาและภาวนา ไปๆ มาทีว่าไม่หลงมันก็หลงได้ เพราะว่าอารมณ์มันแจ่มใสมากกว่าที่เราจะใช้อารมณ์เกาะอุปทาน ?

ตอบ : มันเบากว่า กำลังมันสูงกว่า แต่ว่าทั้งรูปธรรมและอุปทานที่เป็นปลายสุดของสังโยชน์นั้น เขากลัวว่าเราจะไปติดอยู่กับมัน เราก็แค่เปลี่ยนกำลังของตัวเองนั้นไปเกาะนิพพานนิดเดียวก็เป็นอันว่าจบเลย ถ้าเราใช้กำลังอันนี้เกาะพระนิพพานแทนก็ไม่ต้องกังวลว่าในตัวสังโยชน์ของรูปราคะ อรูปราคะ มันจะเกาะใจเราได้เพราะว่ามันเกาะถูกที่ชะแล้ว

ถาม : ผมมีความรู้สึกที่ว่าถ้าทำถ้าเราใช้ปัญญาศึกษาไปแล้วสามารถเข้าถึงแม้จะเป็นผู้ทรงฌานอย่างน้อยเกิดมาไม่เสียดชาติเกิด ?

ตอบ : เพราะกำลังใจที่เราเข้าถึง จะทำให้เรามั่นใจในคุณพระรัตนตรัยมากยิ่งขึ้น ตัวเราประเภทปลาย้อปลายแหลมยังขนาดนี้ พระอรียเจ้าท่านจะขนาดไหน ? พระอรหันต์ขนาดไหน ? พระพุทธเจ้าขนาดไหน ? ยิ่งเปรียบไปยิ่งรู้สึกยิ่งเห็นคุณค่าความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะยังยืนคงอยู่ในใจของเรา มันคงเท่าไร? ความมั่นคงในพระรัตนตรัยของเราเป็นอันว่าก็ทรงตัว ก้าวแรกของพระโสดาบันอยู่ในมือแน่แล้ว ก็เหลือไปไล่ศีลให้บริสุทธิ์ เกาะนิพพานให้มันคง

ถาม : มีงานหนึ่งที่ญาติโยมไปนิมนต์พระมา เขาบอกว่าเป็นพระสุปฏิปันโน ผมจำชื่อไม่ได้ เป็นพระหลวงปู่ พระหนุ่มพระแก่เดินมามีท่านที่เป็นอาจารย์หม่วมอยุ่ด้วย มีพระอยู่องค์หนึ่งท่านสอนเรื่องอุปทานอยู่ พระทุกองค์จะพูดตรงกันเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา แต่มีอยู่องค์หนึ่งกำหนดจิตเข้าไปพิจารณาองค์ท่านมองหาท่านไม่เจอแล้ว ผมบอกว่ามันหมายความว่าอย่างไร หมายความว่าหาที่สุดไม่ได้ เห็นด้วยไหมครับ ?

ตอบ : จริงๆ คือว่าของท่านมันไม่มีอะไรเหลือแล้ว ในเมื่อมันไม่มีอะไรเหลือเราจะไปจับอะไรท่านได้ พระอย่างนั้นหายากที่สุด

ถาม : รวมความว่าเรื่องอุปทานผมไม่คุยอะไรแล้วครับ ?

ตอบ : ตั้งหน้าตั้งตาลุยไปได้เลย เพราะว่ามาถึงจุดนี้ไม่มีอะไรน่ากังวล ต่อไปนั่นมันเป็นประเภทเราเริ่มต้นหรือกระโดดข้ามขั้น หกคะเมนตีลังกา สลับผานอย่างไรก็ได้แล้ว

ถาม : มีเรื่องหนึ่งคือลักษณะในการคุมศีล ศีลต้องคุมด้วยมาน มานจะเกิดขึ้นต้องมีศีลเป็นพื้นใช่ไหมครับ มีไหมครับที่เขาทำมานให้เกิดแล้วเอาผานมาคุมศีล ?

ตอบ : ทั้ง ๓ ตัวมันเหมือนอย่างกับเชือกที่เกิดจากการพันเชือก ๓ เส้นให้เป็นเชือกเส้นเดียว ถ้าศีลทรงตัวสมาธิตั้งมั่นได้ง่าย สมาธิตั้งมั่นได้ง่ายสติปัญญามันเกิดสติปัญญามันเกิดมันจะไปคุมศีล ศีลยังทรงตัวสมาธิก็ยิ่งตั้งมั่น สมาธิยังตั้งมั่นปัญญาจึงเกิด ปัญญาจึงเกิดก็ยิ่งไปคุมรายละเอียดของศีลมากขึ้น มันพึ่งพาอาศัยกันทั้งหมดมันอยู่ตัวเดียวไม่ได้ เพราะอย่าลืมว่าการที่เราเพ่งพิศพิจารณาในศีล ตั้งใจระวังรักษาไม่ลွ่งด้วยตัวเอง ไม่ยินดีเมื่อคนอื่นลวง ไม่ยุยงให้คนอื่นเขาลวง กำลังสมาธิมันจะค่อยๆ เกิดขึ้น เพียงแต่ว่าคนไม่สังเกตจะไม่รู้ตัว ในเมื่อกำลังสมาธิมันทรงตัว กลับมารักษาศีลอีกทีหนึ่ง

ถาม : มีอยู่ท่านผู้หนึ่งเขาก็เหมือนเป็นครูผมเหมือนกัน บอกว่าคุณเองก็ศีลดีเป็นบางเวลา บางเวลาก็บกพร่องทั้งเจตนาและไม่เจตนา แต่มีอยู่ท่านหนึ่งศีลบริสุทธิ์คือระวังคุมศีลเสมอ ในเรื่องของศีลไม่ยอมพลาด ท่านก็บอกว่าคุณดูสิ คนนั้นเขาเป็นผ้าขาวทั้งผืน แต่ผ้าของคุณมันมีรอยแต่ใจของคุณไม่มีความกังวล เพราะมีความรู้สึกว่าเมื่อผิดแล้วก็ เป็นครู แต่ท่านผู้นั้นผิดไม่ได้ ตัวนี้ที่ถูกที่ควรจะเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือทุกคนมีโอกาสที่จะพลาดได้ พอดพลาดแล้วอย่าไปคร่ำครวญอยู่กับมัน เหมือนนักบินคนเดินทางมาพร้อมๆ กัน ๒ คนหกล้มพร้อมกัน คนหนึ่งก็นั่งกุมอยู่นั่นแหละ โอ๊ย...เจ็บเหลือเกิน ปวดเหลือเกิน เดินมาได้ขนาดนี้แล้วไม่น่าพลาดล้มเลย ขณะที่อีกคนหนึ่งล้มแล้วลุกเดินต่อไปเลย ใครจะได้ระยะทางที่ไกลกว่ากัน ? นี่คือในลักษณะที่ว่าถึงเวลาเราไม่ต้องไปกังวลกับมัน เพราะมันคืออดีตไปแล้ว ในเมื่อเป็นอดีตไปแล้วของเราก็คือทำปัจจุบันตรงนี้ให้ดี ถ้าเราทำปัจจุบันให้ดี อนาคตก็จะดีเอง เสียเวลานั่งนั่งคล้ำ ประเภทที่ผิดไม่ได้ถ้าโดนทีหนึ่งหมองนาน น่ากลัว

ถาม : เมื่อกี้จะมาหา อยู่ไกลฝนตก ตายแล้วฝนตก เดินมาก็นึกในใจว่ากูจะไปดีหรือเปล่าหว่า เสร็จแล้วมีเสียงที่ท่านก็มาบอกว่าชีวิตคุณจะไปถึงเดือนหน้าจนกว่าพระคุณเจ้าท่านจะมาหรือเปล่า ผมก็บอกว่าผมไปครับ ?

ตอบ : นี่แหละที่หลวงพ่อบอกไว้ว่าเราต้องมีครูบาอาจารย์ที่ไม่เห็นตัวถึงจะใช้ได้ เพราะว่าสิ่งที่ท่านให้ข้อคิด ให้อะไรแต่ละอย่างประเภทสับมาตรงหน้าแง่พอดีๆ เลยประเภทหูตาสว่างเดี๋ยวนี้เลย

ถาม : ผมกราบลาเลยนะครับ

ตอบ : โชคดีมีชัยเลยจะ ขอให้ก้าวหน้าในการปฏิบัติยิ่งๆ ขึ้นไป

ถาม : เดือนหน้าจะมีชีวิตมาถึงหรือเปล่า ?

ตอบ : เอาเลยถ้าไม่มีก็ไปรอข้างบน (คุยกับญาติโยมที่ยังอยู่ต่อ)...หลังจากอีต่าพลฤทธิ์แล้วก็มีรายนี้แหละที่เล่นอรุปรมาณ คนอื่นเขาไม่เอามันยาก คนประเภทนี้แหละที่บอกว่าถ้าเวลาเขาใส่บาตรถ้าเรากำลังใจไม่ดีแทบจะกินของเขาไม่ลง น่ากลัวมากเพราะว่ากำลัง

ใจเขาสูง กำลังใจเขาสูงถ้าหากว่าเราทำไม่ได้ อย่างนั้นมันรู้สึกว่าคุณค่าของเราไม่พอที่จะรองรับกำลังใจของญาติโยม สังเกตคำถามของเขาไหม เขาจะเจาะตรงปัญหาของตัวเอง ในเมื่อเจาะจงปัญหาของตัวเองประเภทนี้เขาจะได้รับความรู้เฉพาะเพื่อไปปรับปรุงให้ตัวเองก้าวหน้าขึ้นไปเรื่อยๆ แต่ว่าประเภทที่ถามปัญหาทั่วๆ ไปในลักษณะอยากรู้ อยากเห็น ค่อนข้างไปในทางฟุ้งซ่านพวกนั้นจะไม่ค่อยได้อะไร แล้วก็ถามปัญหาเกินจากจุดปฏิบัติอาจจะพาเสียได้ เพราะหลักการปฏิบัติถึงแนวทางมันเหมือนกันก็จริง แต่ว่าคนที่เขาจะไปปฏิบัติจริตนิสัยที่ทำมา มันไม่เหมือนกัน กำลังที่ทำมา มันไม่เท่ากัน ถึงเวลาจะมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันไปตามแต่จริตของแต่ละคน ถ้าหากว่ามาถามเสียก่อน แล้วรับรู้ไปในลักษณะหนึ่ง พอไปเจอ มันไม่เหมือนที่ตัวเองทำ คราวนี้แหละจะไปนั่งค้นตัวเองทำให้เสียผลเสียด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นให้ทำเสียก่อน พอมันมีปัญหาที่เกิดขึ้นมาในระหว่างที่ทำแล้วเราค่อยถาม ไม่จำเป็นจริงๆ อย่าถามแล้วค่อยไปทำ ถ้าถามแล้วค่อยไปทำจะเสียผลได้ง่าย กำลังใจพวกนี้เขาสูงมาก เพราะฉะนั้นถ้าหากเขาไปถามแล้ว คนที่ขาดความคล่องตัวในกรณีฐานกองนั้นๆ ตอบไป เขาจะรู้เลยว่าไม่ใช่ของจริง ในเมื่อไม่ใช่ของจริงเขาไม่ยอมรับหรอก ที่เขาใช้คำว่าอะไรตอบแล้วมันไม่ใช่ มันอธิบายเป็นภาษาคนมันก็ยากอยู่แล้ว แล้วยิ่งอธิบายจากความเข้าใจจากตำรา มันยิ่งไม่ใช่ของจริง มันมันแยเลย โอกาสจะถูกน้อยเต็มที

ตกลงเดือนนั้นนอกจากบอลโลกพาไปก็มีรายนี้แหละ เป็นน้ำเป็นเนื้อที่สูด มันนั่งตรงนี้ บางทีเหมือนมันถอดความรู้ คือว่าสิ่งที่เขาถามบางอย่างกระทั่งพระพุทธรูปเจ้าท่านก็บอกว่า เป็น "อจินไตย" ไม่ใช่เรื่องที่ควรตอบ แต่ว่าสำหรับคนบางคนก็ตอบให้เขาไป ไม่ใช่ขอตัวเราเก่งกว่าพระพุทธรูปเจ้าเรารู้จริงกว่า ไม่ใช่ แต่ว่าคนประเภทนั้นถ้าหากไม่มีใครคลายข้อข้องใจของเขาเองได้ เขาก็อาจหลงผิดเตลิดเปิดเปิงไปอีกนาน เลยกลายเป็นว่าสิ่งที่ทำก็คือการหว่านเชื้อของความดีไว้ในใจของเขาไว้สักชนิดหนึ่ง ให้รู้ว่าเป็นจริง แล้วเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ผู้ที่ปฏิบัติตามพระพุทธรูปเจ้าแล้ว เขารู้ไม่ใช่ไม่รู้ เพียงแต่ว่ามันไม่ใช่เรื่องที่น่าเข้าไปเกี่ยวข้อง พระพุทธรูปเจ้าท่านถึงห้ามเอาไว้ เพราะว่าถ้าเกี่ยวข้อง ท่านบอกว่าเป็นธรรมอันเนิ่นช้าทำให้การปฏิบัติเสียเวลาไปเสียเปล่า ในเมื่อเป็นลักษณะอย่างนั้นพอเราทำให้เขารู้ว่าผู้ที่ปฏิบัติธรรมพระพุทธรูปเจ้าสอนจริงแล้วรู้ เขาก็จะเกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น ต่อไปถ้ามันประเภทหาทางไปไม่เจอ มันก็จะเลี้ยวมาเอง เท่ากับว่าเราปลูกฝังความดีบางอย่างลงในจิตใจของเขา เมื่อถึงวาระถึงเวลา มันก็จะงอกงามเป็นดอกเป็นผลขึ้นมา งานนี้มันเหนื่อย คงไม่มีใครเขามานั่งทำหรอก คือมันสงสัยจริงๆ พอไปถามเจตนาที่อารมณัตตตรงเสีย แล้วก็กลายเป็นเรื่องรุงรังรอบตัวที่ไล่ตะเพิดออกมา เลยกลายเป็นว่าพอถึงวาระ ถึงเวลาเราต้องมารับหน้าที่นี้ไปหะเออ เหนื่อยแทบตายซัก แบบเดียวกับวันวิสาขบูชาที่ผ่านมา มันพอสองโมงครึ่งท่านเอ ก็เปิดเทศน์วิสาขะของหลวงพ่อกเลย เราก็นั่งกุมกะบอล เออเอ!

แล้วจะเหลืออะไรให้เทศน์วะเนี่ย ? พอว่าไปแล้ว อีกสักพักหนึ่ง เทศน์หลวงพ่อบจบ โยมบัว
ท่ายกอยู่วัดนานรู้มากกว่าไม่คิดมาบรรยายเรื่องวันวิสาขะเข้าอีกคาบหนึ่ง ตานี้ภูตตายทำ
พอดี เป็นเราเจอเข้าไปยกเดียวก็เดี้ยง นี่เจอสองนัดแล้ว ก็เลยบอกกับท่านเอ จริงๆ ไม่น่า
เปิด ครับ...ผมก็คิดอย่างนั้น แต่ว่ามันเปิดอยู่ผมก็เลยตัดสินใจไม่ได้ว่ามันจะเปิดดีหรือไม่
เปิดดี ตกลงรักษาเวลาด้วยการเปิดดีกว่า ผมเชื่ออยู่อย่างว่าหลวงพี่ไปได้ โชคดีครับ ผมเอง
ผมก็จะดูว่าท่านจะไปทางไหนเหมือนกัน เพราะว่าเทศน์ของเรามันไม่ได้ใช้ตำรา เล่นถือ
คัมภีร์ขึ้นไปเป็นเพื่อนเท่านั้นเอง ลักษณะนี้มันไม่ใช่ວວວ แต่ว่าหลวงพ่อก่อนเคยสอน
เอาไว้ว่าถึงวาระถึงเวลาให้จับภาพพระตั้งใจว่าสิ่งใดที่ท่านต้องการสงเคราะห์คนก็ขอให้ผ่าน
ลงมา เราเองก็เข้าไปตามรู้สึกหรือว่าสิ่งที่ท่านว่ามาปรากฏท่านก็ไปของท่านลื่นๆ เลย ไป
ชนิดที่เรียกว่าเราคาดไม่ถึง กราบเรียนท่านว่าไม่กล้าครับหลวงพ่อบ ผมกลัวตกรรมาสน์ ดู
ตัวอย่างหลวงตาโชติเจอมมาแล้วใช้ใหม่ หลวงตาโชติก็เห็นว่าหลวงพ่อบป่วยบ่อยๆ พอ
วันพระญาติโยมมาถึงก็ได้แต่ทำบุญ ใส่บาตร ฟังพระสวดแล้วก็กลับไม่ได้ฟังเทศน์
ประโยชน์มันน้อย หลวงตาโชติเป็นนายพลมาอยู่แล้วกำลังใจแข็งก็ขออนุญาตหลวงพ่อบ
เทศน์ ถึงเวลาหลวงพ่อบก็ถาม มันใจจะว่าทำได้ ? มันใจครับ อย่างนั้นอนุญาต ท่านก็
เตรียมหัวข้อเทศน์ไว้ ถึงเวลาก็ย่อความแล้วขยายหัวข้อจนคล่องตัว กะครึ่งชั่วโมงได้เต็มๆ
แน่เลย ยังไม่รู้ว่าจะอาถรรพณ์รมาสน์ว่าเป็นอย่างไร พอขึ้นไปมันมืดไปหมด ที่เคยซ้อมจน
คล่องนึกก็ไม่ออกเลย ก็เปิดไฟก็มีแต่อยู่ๆ เอาไว้ แก้กัเลยเอาหัวข้อพ่อบอ่านหัวข้อจบภายใน
๒-๓ นาทีเท่านั้นเอง แล้วจะทำอย่างไร ? ก็นั่งอึ้งนั่งเงิบ โยมสง่า สาโรจน์ ทายกดาบอด
แถบวชพระมา ๒๐-๓๐ พรรษา พอตาลีเสียจึงได้สึกออกมาอยู่กับบ้านให้ลูกหลานดูแล คนที่
รู้มากขนาดนั้นนะ ไม่เกรงใจอยู่แล้ว เห็นไปไม่รอดสารถุสงเลย หันทะ มะยัง สาธุการัง สัทธา
มะเสข สาธุ มันไล่ส่งเลย หลวงตาโชติแกเสียใจมาก คิดมากประสาทกินไปเลย คราวนี้ก็
เลยกลัวว่าจะเป็นอย่างหลวงตาโชติ แต่ของเราที่มีนุญเงินมาตลอดตั้งแต่เทศน์กัณฑ์แรกแล้ว
ตอนนั้นก็อยู่วัดเทพศิรินทร์ กับหลวงปู่มหาอำพัน วัดเทพศิรินทร์เขามิระเบียบอย่างหนึ่งว่า
พระจะบวชก็วันก็ตามก่อนสักอย่างน้อยต้องไปเทศน์โปรดโยม ๑ กัณฑ์ เพราะฉะนั้นถ้าคุณ
คิดจะสึกก็ข้อมเทศน์ได้เลย พอวันนั้นไปคุณอุกฤษ เขาจะสึกเขาจะต้องไปเทศน์โปรดโยมที่
บ้าน เห็นเขาข้อมอ่านใบลานของเขาอยู่ ข้อมไปข้อมมาพอดถึงวันจริง หลวงปู่บอกว่าคุณ
ไปเป็นที่เลี้ยงเขาหน่อยซิ ครูบาอาจารย์สั่งก็ต้องไปๆ ถึงคุณอุกฤษขึ้นธรรมาสน์ไปนั่งสั้น
พับๆ อยู่ข้างบนให้ศีลยังไม่ได้เลย มันไซ้ตขนาดหนัก โยมเขาทนราคาญไม่ไหว บอกอย่าง
นั้นนิมนต์พระพี่เลี้ยงแทนก็แล้วกัน จากเราที่ไม่เคยเทศน์เลยและก็ได้เตรียมตัวมาเลย
เราก็กัแน่สิ จะใช้วิธีไหน ? ก็ต้องใช้วิธีตามแบบหลวงพ่อบ ตกลงก็ขึ้นไปเทศน์แทน ก็ว่าตั้งแต่
ต้นยันปลาย ได้กัณฑ์เทศน์มา ๗๐๐ บาท จำได้แม่นย้า เทศน์กัณฑ์แรกได้มา ๗๐๐ บาท
และหลังจากนั้นก็เจอที่เทศน์นุญเงินลักษณะอย่างนี้ ประเภทไปงานเขาแท้ๆ แล้วอยู่ๆ

เขาก็มีมนต์เทศน์ หรือไม่กี่ประเภทเกิดถูกเหินกะทันหันขึ้นมา คนเทศน์ไม่ขึ้นธรรมาสน์เราก็ต้องไปปรับหน้าที่แทน ก็เลยต้องใช้วิธีนี้มาตลอด จนกระทั่งท่าน**สมพงษ์**มาบอกอาจารย์จะเอาคัมภีร์เทศน์ใหม่ ? วันนี้นั้นต้องใช้คัมภีร์อย่างนี้ วันนี้เทศน์เรื่องนี้ต้องใช้คัมภีร์นี้ บอกไม่ต้องหรรอกผมเอาของผมขึ้นเดียวที่แหละ ถึงเวลาที่ถือขึ้นไม่มีอันเดียวจริงๆ อาณิสงส์การถวายพระไตรปิฎก เขาให้มาตอนที่ชื่อพระไตรปิฎกพร้อมตัว ก็ถือขึ้นไปมาอยู่ตลอด ถือซะจนเปื่อยหมดแล้วเพราะเขาใช้โบราณจริงๆ เป็นแผ่นๆ แล้วก็ผูกเชือก อาศัยมาตลอดเวลา อาจารย์สมพงษ์เขาออกปาก ผมทำอย่างอาจารย์ไม่ได้หรรอกครับ ขนาดอ่านยังไม่ไรรอดเลย ก็เลยบอกว่าเอาอย่างนี้แล้วกัน ถ้ายังงั้นจะได้ซ้อมๆ พระเอาไว้สักชุดหนึ่ง แล้วช่วงในพรรษาจะเป็นเวลาซ่อมพระพรรษาหนึ่ง จะมีวันพระประมาณ ๑๒ วัน พระเดือนละ ๔ ไร่ไหม จะเป็น ๘ คำ ๒ แล้วก็ ๑๔ คำกับ ๑๕ คำ ก็เลยว่าอย่างน้อยๆ จะมีพระขึ้นเทศน์ ๑๒ องค์สลบกันไป ใครมีแววกก็จะถ่ายทอดเคล็ดลับให้ แต่ถ้าเคล็ดลับขนาดต้องไปเทศน์ ๒ ธรรมาสน์ ๓ ธรรมาสน์อะไรนั้นคงจะต้องมีอีกเรื่องหนึ่งเอาไว้ พวกนั้นมันถึงต้องมีการหักกันอะไรกันมันมากเลย

ถาม : เมื่อวานนี้เจอคุณหมอยุ่ บอกว่าจะถามที่โรงพยาบาลให้ เซลล์ขยายโดยตรง ?

ตอบ : ลดราคาให้ใหม่ ไม่เต็มลมให้ก็ต้องไปจ้างเขาอัดถังหนึ่งละตั้ง ๘๐ บาท ให้มันลดให้สัก ๑๐๐ ก็ยังได้ สงสัย ๕๐,๐๐๐ จะไม่พอ ชุดประดาน้ำเต็มชุดประมาณ ๗๐,๐๐๐ อันนั้นมันพวกลงทะเลลึกเลย ของเราดัดพวกเครื่องวัดอากาศ พวกคอมพิวเตอร์วัดแรงดัน วัดระดับความลึกอะไรออกไป มันก็ลดได้หลายตั้งค์

ถาม : แล้วต้องไปเรียนประดาน้ำหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เป็นอยู่แล้ว ก็บอกพวกนั้นแล้วว่า ถ้าไม่เป็นจะต้องสอน คราวนี้พวกเจ้าหน้าที่ในเขื่อนที่คอยดำตรวจสภาพฐานเขื่อนมันมีอยู่ ซึ่งถ้าจะเป็นสมาชิกของ**มูลนิธิพิทักษ์กาญจน์** หน่วยเดียวกันนี้เท่ากับว่าเขาเป็นลูกน้อง พวกนั้นก็มารับหน้าที่สอนให้ ถ้าหากพวกนั้นไม่ว่างเอาตามาคงต้องสอนเอง คงสนุกน่าดู เพราะว่ามันดับแรกแค่การปรับความดันของหูที่เขาเรียกว่าบ๊อบหู นั่นก็มีปัญหาแหละ ของเราทำได้ไหมละ ส่วนใหญ่มันต้องบีบจมูก ของเรามันชินโดยไม่ต้องบีบจมูกแล้วละ แค่อัดลมหายใจดันปึกไป หูมันก็จะโล่งแล้ว ลักษณะหูเราบางที่เราสั่งน้ำมูกแรงๆ แล้วหูดับอย่างนั้นแหละ จริงๆ ก็คือว่าอากาศมันเข้าไปเราทำเพื่อจะไล่ดันมันออกมา ถ้าเราทำอย่างนั้นได้น้ำมันจะไม่เข้าหู ถึงเวลาที่เรทำอย่างนี้อัดลมออกหูส่วนใหญ่ต้องบีบจมูก ของเรามันเคยชินซะแล้ว ชัยบگرامหน่วยเดียวกันไปแล้ว ถ้ามีอากาศอยู่หน้าก็ยังไม่เข้า แบบเดียวกันกับว่าถึงเวลาเราใส่หน้ากากเข้าไป ถ้าหากว่าเราเป่าลมหายใจออกมาชนิดหนึ่งมันจะไล่น้ำออกหมด เคล็ดลับของการทำให้หน้ากากไม่เป็นไอน้ำก็คือ เอาน้ำลายทาเสียก่อนกลืนหมิ้นเป็นน้ำ ถึงเวลาเอาน้ำลายถูๆ ให้แห้งไว้ก่อนเสร็จแล้วลงไป ไอน้ำจากลมหายใจเราจะไม่เกาะหน้ากาก มันจะ

ใส่อยู่นานพอแล้ว ถ้าไม่อย่างนั้นให้น้ำจากลมหายใจเราเกาะป็น ก็จะมีลมหายใจไม่คอยเห็น บอกแล้วจะเรียนรู้อะไรไม่ลำบาก พอมาถึงจุดนี้แล้วยังไม่เห็นว่าจะอะไรมันยาก ก็บอกแล้วจนท่านกอล์ฟเขาสงสัยว่าพอเขาทำอะไรไม่ได้ เราก็อำนาจเขาทุกที่ เขาบอกว่าตอนแรกเห็นสิ่งคนโน้นสิ่งคนนี่ นี่ก็ว่าทำอะไรไม่เป็น จนพระท่านอื่นเขาบอกไม่รู้จักสังเกตหรือไง ถ้าคนทำไม่เป็นแล้วจะสั่งคนอื่นให้ทำได้หรือ ถ้าคนทำไม่เป็นมันจะอธิบายงานไม่ได้ ก็ได้แต่บอกว่าจะเอา แบบนี้ๆ พอเขาซักรายละเอียดก็เคียงแล้ว หลวงพ่อท่านบอกเอาไว้ ท่านบอกว่าใครที่อยู่กับท่านคำว่า “ไม่สามารถ” อย่าพูดให้ท่านได้ยิน ถ้าพูดให้ท่านได้ยินท่านไล่ออกจากวัดเลย ไม่ว่าจะยังไงก็รีบไว้ก่อนแล้วก็ไปแก้ปัญหาเอาเอง

ถาม : ท้อใจ...?

ตอบ : ท้อได้แต่ห้ามถอย คนอื่นมันท้อถอยใจ ของเรามีมันท้อได้แต่ห้ามถอย ลุยต่อไปข้างหน้า ขณะที่เราแย่ที่สุดก็เลสมันก็แย่ด้วย ถ้าเราถือต่อได้อีกนิดเดียวมันอาจจะแย่ไปเลย เพราะพวกกิเลสต่างๆ โดยเฉพาะกิเลสสขายมันก็อาศัยความประมาทที่เรียกว่า คล้ายๆ กับความแข็งแรงของร่างกายอะไรอย่างนี้ ในเมื่อมันอาศัยร่างกายอยู่ถ้าร่างกายแข็งแรง มันก็พลอยแข็งแรงไปด้วย เพราะฉะนั้นตอนที่มันแย่ที่สุดก็คือกิเลสมันก็แย่ด้วย มันก็ตามตีมันเข้าไปเลยไม่ต้องไปเกรงใจมัน

ถาม : อังกฤษจะเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ถ้าอังกฤษไม่ไปแห่เสื้อช่วยถล่มอัฟกานิสถานมันก็คงไม่เป็นอะไรหรอก มันดันไปแห่เสื้อด้วย คือคราวนี้ก็มีส่วนแจ็กพอดด้วย คนกำลังเชียร์บอลสนุกๆ แล้วตุ้มขึ้นมา มันส์นะอะ แหม...คิดว่ายิ่งประตูที่สะท้อนที่ไหนได้ระเบิด

ถาม :

ตอบ : คือปกติแล้วทางพวกฟิสิกส์หรือวิทยาศาสตร์เขาก็รู้ยู่่ว่าโลกของเรามีสนามพลังแม่เหล็กอยู่ คราวนี้พวกกระแสพลังงานนี้มันจะเคลื่อนไปในทิศไหน แนวไหน อะไรอย่างไร จะมีผลอะไรอย่างไร คนจีนเขาศึกษาลึกลงซึ่งมากและก็ออกมาเป็นวิชาพวกฮวงจุ้ยนี้แหละ คราวนี้สิ่งที่จะมีผลกับเราจริงๆ แล้วก็ขึ้นอยู่กับบุญบาปที่เราทำมาเหมือนกัน บุคคลที่สร้างกรรมดีเอาไว้มากก็ย่อมไปเกิดในจุดที่พอเหมาะพอสมเป็นสถานที่ที่ดีใครได้สร้างกรรมไม่ดีเอาไว้ ประเภทบุญมีแต่กรรมบังอาจจะไปเกิดในจุดที่ไม่ดี แต่ว่าเขาก็มีวิธีแก้ไขถ้าคนไหนที่ยังรู้วิธีแล้วแก้ไขได้ก็แสดงว่าบุญเก่าเติมเขายังส่งผลอยู่ไม่อย่างนั้นบางคนก็แย่ไปเลยก็มี มันให้ผล แต่ถ้ากำลังใจของเราเข้มแข็งมันก็ไม่มีผลเท่าไร ของพวกนี้มันจะส่งผลให้ไม่เกิน ๒๕% แต่ถ้ากำลังใจของเราอ่อนแอถ้ามีโอกาสแก้ไขให้มันถูกต้องได้มันก็ดี แต่ถ้าแถวช่องกง ได้หัววัน ปัจจุบันนี้ ถึงเวลาสอบข้อเขียนไม่มีปัญหา ถึงเวลาสอบสัมภาษณ์ถ้าชินสบบอกว่าไม่ผ่านก็แปลว่าไม่ต้องมาอีกเลย เขาจะเอาคนดูโหวงแข็งมานั่งรอเลย ถ้าคนนั้นพยักหน้าแปลว่าผ่าน

ถาม :

ตอบ : ไม่มีทาง เขาจะต้องมีความซื่อสัตย์ต่ออาชีพของเขา ถ้าไม่ซื่อสัตย์ต่ออาชีพต่อไปหากินไม่ได้ ถ้าเกิดคนที่เขาบอกว่าดีแล้วเข้าไปเล่นเอาบริษัทเจ๊งเลยละ ต่อไปซินแสคนนั้นก็ไม่ต้องไปหากินแล้ว

ถาม : อย่างที่บริษัทเขาก็มาดู แล้วเขาก็เชื่อ เขาบอกว่าหน้าบ้านแตกพื้นลานซีเมนต์แตกแล้วให้ไปไวไปก่อน เจ้าหน้าที่จะนำไปไวไปปูนไม่ได้ ต้องทำใหม่หมดเลย เพราะการไปไวมันไม่ดี ก็เชื่อนะ เขาเชื่อซินแส เขาก็ซื้อใหม่ทำใหม่หมดเลย ?

ตอบ : ของอะไรถ้าหากว่ามันไม่เหนียวบ้างว่าแรงไม่สิ้นเปลืองมากก็แก้ไขตามเขาไป แต่ถ้าอันไหนที่แย่มากๆ เราก็มั่นใจว่าเขาก็ทำดีมาพอสมควรแล้วล้นกับมันดูหน่อย

ถาม : ซินแสคนนี้แปลกนะคะ...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : เขากลับกระแสนี้มันจะขึ้นไปเขาจะเอาพระไปยัน เดี่ยวจะกลายเป็นประเภทโทษปราคาสมพระรัตนตรัยไม่รู้ตัวอีก แต่ว่าเรื่องนี้มันก็อัศจรรย์ คือว่าทางด้านเส้นทางทองผาภูมิ-สังขละมันจะมีเนินยาวอยู่นั้นหนึ่ง มันจะลงเนินยาวมา ๓,๐๐๐ กว่าเมตร ๓ กิโลเมตร เขาเรียกว่าเนินตะลุเก้ เป็นภาษามอญ เนินตะลุเก้ก่อนหน้านั้นถมมันลงแล้วลงอีก มีเที่ยวหนึ่งขึ้นไปบรรยายทางด้านหน่วยต้นน้ำของโกเลียที่สังขละบุรี ขาขึ้นตอนเข้ามันกำลังสร้างศาลอยู่ พอขาลงตอนบ่ายศาลราบไปแล้ว มันจะแหกโค้งตรงนั้นประจำ ขนาดหลวงพ่อดูตมะ กิ่งตรงนั้นชี้โครงหักไป ๒ ชี้ ลูกศิษย์เอาท่านไปหาที่แท้ๆ เลย เพราะท่านบอกว่าท่านไม่ไปๆ ไปไม่ได้ช่วงนี้มีเคราะห์อยู่ ลูกศิษย์ก็ต่อให้ท่านไปจนได้ แล้วก็ไปแหกโค้งที่ตะลุเก้ นี้ปรากฏว่าในที่สุดก็มีคนตีเข้ามา เขาจัดแจงทำแท่นขึ้นมาแล้ว เอาพระพุทธรูปตั้งหันเข้าหาทางวังลงเลย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมายังไม่มีใครตายที่โค้งนั้นอีก ตั้งแต่สร้างมามีบางที่ที่รถถล่มขึ้นไม่ไหว มันไหลลงมากก็แค่वारรถเสียหายนิดหน่อย คนก็ไม่เป็นไร แสดงว่าเขาแก้ได้ผล เพราะฉะนั้นเขาเองก็คงคิดว่าอย่างอื่นมันแก้ยากอาศัยบารมีพระดีกว่า แต่มันกินไป มันเล่นหาบันไดทุกชั้นเลย บันไดชั้นหนึ่งตั้งพระองค์หนึ่งมันกินไป

ถาม : คิดว่ามีห้องพระอยู่ข้างบน มีทุกชั้นเลย แล้วก็ขึ้นน้ำพุด้วย ?

ตอบ : เรื่องของน้ำพุนี้เป็นอาการกระจายพลัง และรับสิ่งที่ไม่มี คือมันจะกระจายพลังที่ดีให้วนเวียนอยู่ และในขณะที่เดียวกัน สิ่งที่ไม่ดีมามันก็ตกน้ำไป ก็คือความเจริญรุ่งเรือง แล้วสมัยนี้ไปดูวงจู้ยี่บางที่เห็นมันตีกันด้วยขวงจู้ยี่แล้วก็ขำนะ คือตึกนี้เห็นว่ามันนี่มันไม่ตีก็ตั้งกระจับ ถ้าอันโน้นเห็นแฉิ่งตั้งกระจับมันก็ทำเหล็กแทงตรงไป ไอ้โห...สนุกกันเป็นบ้าเลย ถ้าหากว่าอยากจะดูไปดูตรงนี้ ตรงใกล้ๆ อาคารชินวัตร สำนักงานของธนาคารกสิกรไทย ทำกระจักเป็นยันต์ สนุกมากเลยไปดูสิ บางที่มันทำลักษณะเหมือนรั้วแต่ไม่ใช่รั้ว มันประเภทหันปลายรั้วที่เป็นเหล็กตีมาเข้าใส่อีกตึกหนึ่ง เราก็เคยมีความรู้ทางด้านนี้บ้าง พอผ่านไปเห็นมันตีกันแปลกเลย

ถาม : เจ้าของไม่ถูกกันหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอก เขากลับสิ่งไม่ดีจะไปหาเขา เขาก็ต้องหาวิธีแก้ของเขาไง เชื้อมากเกินไปถึงมลาย เอาแล้วถ้ามันไม่ลำบากมากนักก็ทำไป ถ้าลำบากมากก็ไม่ต้อง

ถาม : มีอยู่บ้านหนึ่งนะคะ กว่าจะเข้าไปอยู่ได้ ให้ชินแสมตาทุบแล้วทุบอีก เสียเงินบานเลย ?

ตอบ :

ถาม : หว่านทราย หว่านหิน หว่านข้าวสาร...?

ตอบ : อันนั้นมันแก้อาถรรพ์ มันคนละเรื่องกัน อาถรรพ์มันเกิดจากคนทำชวงจู้ยั้นมันธรรมชาติ

ถาม : ใช้นะอะไรครับ ?

ตอบ : กันอะไรก็ทำไปเถอะ ไม่มีใครเชื่อว่าหรอกจะ เพียงแต่อย่าเที่ยวไปหว่านใส่บ้านอื่นก็แล้วกัน เดี่ยวได้ตีกัน หว่านก็หว่านแค่เขตบ้านเรา

ถาม : การใช้ญาณเพื่อเรียกคน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าใช้แบบถูกต้องตามศีลธรรมมันก็ไม่มีปัญหาอะไร เพื่อเป็นการสงเคราะห์เขา แต่ถ้าหากว่าใช้ในลักษณะที่หาผลประโยชน์ใส่ตัวเองก็ระวังไว้ ตอนดวงยังเฮงอยู่ไม่เป็นไร ถ้ากุศลกรรมขาดช่วงเมื่อไหร่ เดี่ยวได้รางวัลหนักๆ

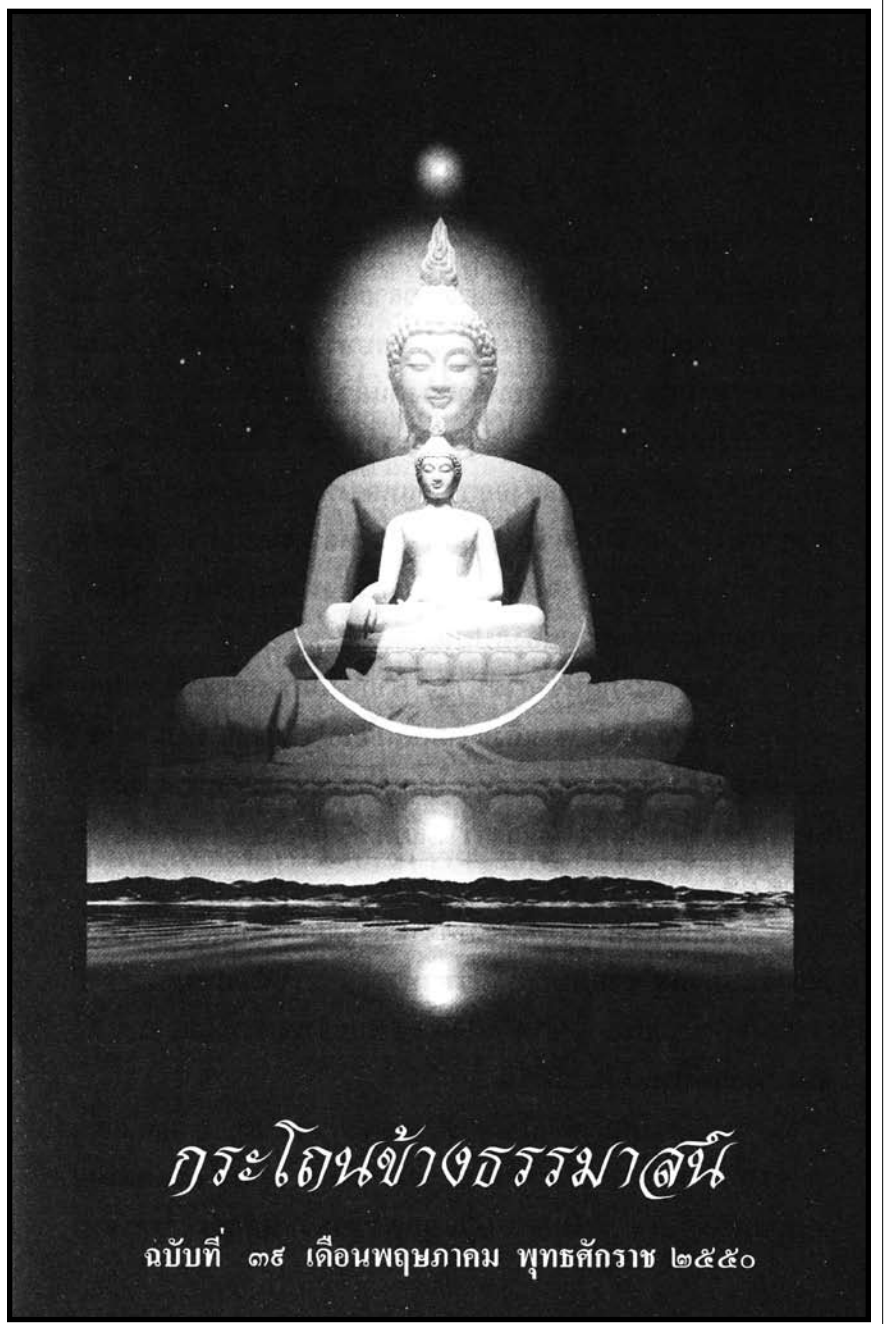
ถาม : แบบเรียกมายืมของ

ตอบ : อ้อ...ไม่ได้ทำอะไรมาก ไม่เป็นไร ก็โดนไม่มาก

ถาม : ขอลากลับ ?

ตอบ : เข็มจะเข็ม รักษากำลังใจให้ดีนะ จำไว้ว่าที่บางอย่างที่มันหายไป เพราะเราประมาท เผลอปล่อยนิดเดียวก็ไม่ได้ ปล่อยนิดเดียวค้ำไม่เจอเลย ของตีมีน้อย กว่าจะได้ต้องรอครบรอบอีกทีหนึ่ง แหม...เราก็คิดว่าไม่เจอ ตายไปแล้ว ที่ไหนได้ค้ำไม่ติดเอง

เฮ้อ... ไม่ต้องเสียตายเป็นที่เคยกทำไว้ ถึงเวลามันก็ได้อีก คือถ้ารักษาอารมณ์ปฏิบัติช่วงนั้นได้นี่ ตายจริงๆ นะ บังเอิญว่าเขาเกาะไม่ติดหลุดไปซะได้

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๓๘ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

๗๓. หลวงปู่อ๋า วัดโสมนัส

“หลวงพ่อ” เคยกล่าวว่า คนเรามักคาดไปต่างๆ นาๆ ว่าพระดีควรจะเป็นอย่างนั้น ควรจะเป็นอย่างนี้ กลายเป็นคนกิเลสท่วมหัว แต่ไปกำหนดคุณสมบัติพระอริยเจ้า เลยไม่ต้องพบพระดีกันทั้งชาติ “มันเดินชนพระอรหันต์ตายไปหลายหลายองค์แล้ว...” “หลวงพ่อ” ประารภ...

เช่นเดียวกับ หลวงปู่อ๋า (พระราชกวี) วัดโสมนัสวรวิหาร ท่านเป็นพระดีที่ไม่ยอมแสดงออก จนหลวงพ่อดึงเปิดเผยให้ทราบ พวกเราจึงได้ไปกราบไว้ทำบุญกับท่าน หลวงพ่อบอกว่า “องค์นี้ คือข้างपालิไลยกะ จะมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์สุดท้ายของกัปนี้...”

บรรดาพระภิกษุจากวัดท่าซุง พวกกันไปกราบสนทนารธรรมกับหลวงปู่ แล้วพากันกล่าวขานถึงความเป็นยอดปราชญ์ของท่าน อาตมาก็เพียงรับฟังไว้ เนื่องจากโอกาสที่จะไปกราบขอความรู้จากท่านยังมาไม่ถึง เพราะทำตัวเป็นคนไม่มีเวลาว่างเสียที ทั้งที่จะไปจริงๆ ก็สามารถปลีกตัวได้...

วันหนึ่งอาตมามาลงมากรุงเทพฯ เพื่อสวดมนต์-ฉันเพล ที่บ้านของโส่ย (จันทกานต์ ตรีอุดมสิน) ในวาระทำบุญเปิดร้านใหม่ รับข้าวของที่เขากวายนามากมาย ซึ่งอาตมายึดตามแบบของหลวงพ่อเสมอมา คือ ของเกิดขึ้นที่ไหนก็ทิ้งไว้ที่นั่น...

แต่นี้มันเป็นบ้าน ไม่ใช่วัด แล้วจะทำอย่างไรดีล่ะ...? พอดีนึกขึ้นมาได้ว่าที่นี้ห่างจากวัดโสมนัสไม่ไกล เลยให้เสี่ยล้ง (สุเมธ ตรีอุดมสิน) ขับรถขนของไปส่ง มีพี่มุ๊กดา (คุณมุ๊กดา เพชรชินสกุล) กับหัวหน้าชาติชาย (ปัจจุบันคือพระชาติชาย สุธมมรณปาโล) ขอดำเนินไปกราบหลวงปู่ด้วย จะได้ช่วยกันแบกของไปถวายท่าน...

ทันทีที่เปิดกุฏิออกมา รับ ประโยคแรกที่หลวงปู่ทักอาตมา ทำเอาพี่มุ๊กดากับหัวหน้าชาติชายงงเป็นไก่อตาแตก คือ “เป็นอย่างไรบ้างเพื่อน...ไปถึงไหนแล้ว...?” แต่อาตมาเข้าใจดี กราบเรียนท่านว่า “ไม่ไหวครับหลวงปู่ กระผมเลิกแล้วครับ...” หลวงปู่ยิ้มแบบให้กำลังใจ หลวงปู่กล่าวว่า “น่าเสียดายนะ...”

ทำไมถึงกล่าวเช่นนั้น...? ก็หลวงปู่เป็นพระโพธิสัตว์ จะตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท้ายกัปนี้ อาตมาเองก็เคยปรารถนาเช่นนั้นมาก่อน แต่ว่าหมัดกำลังใจที่จะทำต่อ ขอลาจากความปรารถนานั้นแล้ว บรรดาพระโพธิสัตว์ทั้งหมด ถือว่าเป็นเพื่อนร่วมสร้างบารมีมาด้วยกันทั้งสิ้น หลวงปู่เห็นหน้าจึงทักเช่นนั้น...

หลังจากถวายสิ่งของกับหลวงปู่แล้ว อาตมาขอให้หลวงปู่เทศน์เรื่องสังโยชน์ ๑๐

เรียกว่าลองของกันซึ่งๆ หน้าเลย...! หลวงปู่บอกว่า “นั่นเป็นเรื่องที่พระอริยเจ้าท่านพูดกัน ฉานโลกก็อย่างคุณ อย่างผมพูดไปก็ผิด...”

ในที่สุดเมื่อเสียไม่ได้ หลวงปู่ก็เทศน์วันอยู่แค่สังโยชน์ ๕ เป็นการเปิดให้ดูกันหีบว่า มีอยู่แค่นี้เอง พออาตมาถามถึงเรื่องนรก - สวรรค์ - พรหม - นิพพาน หลวงปู่จึงไปชั่วจิตใจ ก่อนจะกล่าวว่า “ผมเกรงว่าจะอวดอุตริมนุสสรธรรม...”

“ไม่ใช่การปรารถนาเพื่อลาภผลนี้ครับหลวงปู่...” เท่านั้นเอง เรื่องราวก็ฟังงูออกจากปากหลวงปู่ ตั้งแต่ครั้งเรียนบาลีอยู่ อ่านเรื่องข้างปาลีไลยกะอุปฎฐาก พระพุทธเจ้า พอพระพุทธเจ้าจากไป ก็อาลัยรักจนอกแตกตาย...

“อ่านถึงตรงนี้ที่โรมันจับอกจับใจ ถึงแกร้องไห้ทุกที...” แต่ตอนนั้น หลวงปู่ยังไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะนั่งดูตะวันตกดินอยู่ สภาพจิตตรงฉานอัตโนมัติ ภายทิพย์หลุดจากร่าง ตรงไปเฝ้าสมเด็จพระศรีอาริยเมตไตร...

สมเด็จพระศรีอาริยเมตไตรตรัสเล่าให้ทราบ ว่าหลวงปู่คือข้างปาลีไลยกะ เคยปรารถนาพุทธภูมิพร้อมกัน สมัยองค์สมเด็จพระสิริมิตรสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่หลวงปู่ประเดิมความเป็นพระโพธิสัตว์ชาติแรกเยี่ยมมาก คือ ตกนรก...!

เวียนตายเวียนเกิดมานับชาติไม่ถ้วน ชาติที่สำคัญคือ เกิดมาเป็นผู้ประดิษฐ์อักษรไทย ซึ่งหลวงปู่ยืนยันหนักแน่นว่า อักษรไทยมีมาก่อนสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช และคนไทยอยู่ในสุวรรณภูมินี้มาแต่ดั้งเดิม ไม่ใช่อพยพมาจากภูเขาอัลไต...

ชาตินี้ความจริงไม่ใช่วาระที่หลวงปู่จะมาเกิด เป็นคิวของพระศรีอาริย์ แต่งานสำคัญคือ ต้องมารวบรวมประวัติการเกิดอักษรไทย พระศรีอาริย์ท่านเห็นว่า หลวงปู่เป็นคนต้นคิดเอง ก็สมควรจะมาเกิดเพื่อทำงานนี้ซะเอง...

หลวงปู่จึงต้องลัดคิวลงมาทำหน้าที่นี้ และบัดนี้ได้รวบรวมประวัติหนังสือไทยและพระพุทธศาสนาในสุวรรณภูมิไว้เรียบร้อยแล้ว “ตอนนี้ยังหาคนยอมรับได้ยาก ต้องให้ผมตายไปแล้วนั่นแหละ ไม่อย่างนั้นเขาเชื่อแต่ จอร์จ เซเดย์...”

ท่านชนเอาตำรับตำราอักษรโบราณต่างๆ ตลอดจนกระเบื้องดินเผาจารอักษร ที่ขุดได้จากเมืองเก่าราชบุรี (เมืองโบราณคูบัว) มาให้ดู เป็นที่น่าอัศจรรย์มากที่สุดที่ตัวอักษรไม่ว่าชาติใดภาษาใด ตลอดถึงอักษรในกระเบื้องจาร...

พอหลวงปู่ชี้เท่านั้น ทั้งอาตมา พี่มุกดา และหัวหน้าชาติชาย ต่างก็เห็นว่ามันคืออักษรไทยปัจจุบันนี้เอง สามารถอ่านได้ทุกคำ แต่เมื่อหลวงปู่ยกนิ้วชี้ขึ้น ทุกคนก็เห็นเป็นตัวยึกยืออะไรก็ไม่รู้ อ่านไม่ออกซักคำ...!

“ผู้คิดดัดแปลงอักษรให้แก่ชนชาติอื่นๆ นั้นเก่งมาก ทั้งที่มีรากฐานไปจากอักษรไทยแท้ๆ แต่ดูจากสายตาทั่วไปแล้วจะไม่เห็นเค้าเลย...” ฮันแน่...ผมตัวเองก็เป็นเหมือนกันนะครับหลวงปู่...ฮิ...ฮิ...

กว่าสามชั่วโมงที่หลวงปู่เมตตาเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้ฟัง จนกระทั่งขอตัวกราบลา และกราบขอขมาที่ล่วงเกินหลวงปู่ ท่านเมตตาบอกว่า “คุณถามเพราะไม่รู้ไม่ถ้อยว่าเป็นการล่วงเกินอะไรหรือ...”

หลังจากกราบลาแล้ว ทั้งที่หลวงปู่กำชับว่า ให้ไปหาอีกทันทีที่มีโอกาส แต่อาตมาก็ทำตัวเป็นคนไม่มีเวลา จนกระทั่งหลวงปู่มรณภาพ แต่ผลงานของหลวงปู่ก็ยังอยู่ณะครับ หัวหน้าชาติชายตัวซี้สงสัย โคนหลวงปู่ต้อนรับเข้าวัดไปเลย บวชซะแล้วครับ...!

๓๐ กันยายน ๒๕๓๕

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๗๔. ลาพุทธภูมิ

“ห้าพรรษาเท่านั้นแหละ ท่านต้องใช้ธสลิปล้อมาชน...” หลวงพี่วัชรชัย (พระครูสังฆรักษ์วัชรชัย อินทวงโส) เอ่ย เมื่อเห็นของกินของใช้กองเต็มโต๊ะทำงานของอาตมา บนศาลานาวราชบพิตร เนื่องจากญาติโยมเอามาถวายคนละเล็กคนละน้อย...

อาตมาเองก็งงเหมือนกัน นี่มันอะไรกันนักหนา...? บวชมายังไม่ทันครบพรรษาเลย ทำไมผู้คนเมตตาสงเคราะห์ขนาดนี้...? คิดไปคิดมาสรุปได้ว่า เกิดจากการที่อาตมาปรารถนาพุทธภูมิมาก่อนนั่นเอง บริวารถึงได้มากนัก...

ไม่ว่ามาจากอีสาน กลาง เหนือ ใต้ ความตั้งใจของท่านทั้งหลายเหล่านั้น คือมากกราบ “หลวงพ่อ” แต่มันให้มีเหตุที่เขาต้องมาพบกับอาตมา แล้วก็ชอบบอกชอบใจ เกาะหนับเป็นตุ๊กแกเลย...

ขึ้นเป็นแบบนี้ ไม่ทันครบพรรษาคงถูกไล่ออกจากวัดแน่ๆ เพราะคณะสงฆ์ท่านจะตั้งข้อหา ว่าแข่งบารมีกับ “หลวงพ่อ” นะซี...ไอ้เรารักก็ไล่แล้วไล่อีก ให้เขาไปกราบ “หลวงพ่อ” สมกับที่ตั้งใจมา แต่เขาก็อึดเอื้อนโยกโย้ จนบางทีอยากชดชั๊กผาด...!

เคยกราบเรียนถาม “หลวงพ่อ” ว่า ทำไมศิษย์สายครูบาอาจารย์อื่นๆ เขาไม่ค่อยมีพระโพธิสัตว์เอาซะเลย แต่ของวัดท่าซุงพระโพธิสัตว์แทบจะเดินชนกันตาย...? “หลวงพ่อ” เมตตาตอบว่า ท่านเองก็เคยกราบเรียนถาม “พระ” ท่านเช่นกัน...

“พระท่านบอกว่า งานของเธอเป็นงานใหญ่ ต้องสั่งสอนคนหมู่มากเพื่อมรรคผลอย่างแท้จริง แทบจะเป็นการประกาศศาสนาใหม่เลย ถ้าไม่ได้กำลังของพระโพธิสัตว์มาช่วย ลำพังกำลังของเธอเองจะรับมือไม่ไหว...”

ที่สำคัญคือ หลวงพ่อท่านปรารถนาพุทธภูมิมาก่อน ถ้ายังไม่ละความปรารถนานั้นเสียก่อน เมื่ออายุครบ ๖๐ ปีในชาตินี้ จะบำเพ็ญบารมีของวิริยาคะโพธิสัตว์เต็ม ครบ ๑๖ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปป์พอดี...

หลวงพ่อบอกว่า “คนของฉันที่อธิษฐานตามกันมา เลยกงานพุทธภูมิไปโดยปริยาย ยิ่งพวกที่ตามกันมาแต่ต้นๆ บำเพ็ญบารมีมาเกิน ๑๐ อสงไขยกัปทั้งนั้น ถ้าเป็นสาวกภูมิก็บรรลุไปนานแล้ว...”

การบำเพ็ญบารมี เพื่อความเป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น แบ่งออกเป็น ๓ ประเภทด้วยกัน คือ

๑. ปัญญาธิกะ บำเพ็ญบารมี ๔ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปป์
๒. ศรัทธาธิกะ บำเพ็ญบารมี ๘ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปป์
๓. วิริยาธิกะ บำเพ็ญบารมี ๑๖ อสงไขย กับ ๑ แสนมหากัปป์

การจะเป็นพระพุทธรเจ้าแบบใด ก็ขึ้นอยู่กับว่า พระโพธิสัตว์ท่านนั้นจะตั้งความปรารถนาว่า ต้องการบวชแบบใด แบบปัญญาธิกะนั้น บวชของท่านจะละละเล้ากันไปทั้งยากดีมีเงิน ชีเห่สวยงาม แบบยาใหญ่ใส่สารพัดเลยละ...

แบบศรัทธาธิกะ บวชของท่านจะสวยรวยดี ตั้งอยู่ในศีลธรรมเสมอกัน คนชั่วจะเข้ามาในเขตประกาศศาสนาของท่านไม่ได้ แบบวิริยาธิกะ นอกจากสวยรวยดีเสมอกันหมดแล้ว ช่วงนั้นคนชั่วไม่มีโอกาสมาเกิดในโลกได้เลย...!

ถ้าหลวงพ่อบໍ่เลาพุทธภูมิเสียก่อน ท่านจะเกิดเป็นพระพุทธรเจ้าองค์ที่ ๒๒ ถัดจากพระศรีอารียเมตไตร “...ซึ่งเกียจนั่งแกร่วรอคิวอีกไม่รู้กี่กัปป์ ฉันเลยเลิกเป็นพระงั้นแหละ...” หลวงพ่อบໍ่เล่า นั้นไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริง ความจริงคือหลวงพ่อบໍ่ท่านเกรงว่าจะต้องฆ่าคนด้วยวาฬีสัยของพุทธภูมินั้น หากการกระทำของตบเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของคนหมู่มากแล้ว ท่านยอมแม้จะต้องตกนรกหมกไหม้ขนาดไหนก็ตาม...!

ยุคนั้นนักบวชเลวที่เป็นใหญ่เป็นโต ช่มเหงรังแกพระดีๆ ทั่วไป จับสึกชะบั้ง ถอดออกจากตำแหน่งบ้าง ช่มชู้เรียกร้องลากผลจากท่านบ้าง เรียกว่าชู้กันอย่างบริสุทธิ์หาความดีไม่เจอเลยทีเดียวก็น้อยู่อีกกันแน่ หลวงพ่อบໍ่จึงลาพุทธภูมิ...!

กำลังใจของผู้ปรารถนาพุทธภูมินั้น เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวกว่าคนทั่วไปมากนัก ทำอะไรเด็ดขาดจริงจัง เสียสละความสุขของตนเพื่อผู้อื่นเสมอ แม้ตัวเองต้องอด ก็ขอให้คนอื่นอ้อมก็แล้วกัน ที่สังเกตอีกประการคือ บวชจะมากเป็นพิเศษ...

แต่ที่เสียอยู่อย่างหนึ่งก็คือ ไม่ว่าจะฝึกหัดอะไร จะได้ช้ากว่าเขามากนัก ต้องทวนแล้วทวนอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่ซ้ำของชำนาญทุกจุดจริงๆ จะไม่ยอมปล่อยให้ผ่านอย่างเด็ดขาด ถ้ารู้ไม่ครบถ้วนเจเนจบ จะไปเป็นครูสอนคนอื่นเขาอย่างไร...?

เอาตบเองก็เช่นกัน กว่าจะผ่านได้แต่ละจุดแทบรากเลือด อย่างที่เคยเล่าไว้แต่ต้นว่า เพียงปฐมฌานอย่างเดียว ก็ยวชะสามปี...! จนเหตุจูงใจสำคัญมาถึง คือ หลวงพ่อบໍ่ก็ลาพุทธภูมิแล้ว เอาตบมาจะอยู่ไปทำเกลื่ออะไรละ...?

กราบทูลลาต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึง ๓ วาระ พระองค์จึงประทาน

อนุญาต แต่ก็มีข้อแม้ว่า “จะลาก็ได้ แต่งานเก่าต้องทำต่อไป...” เอ้อ...ตกลงว่าถ้าดีก็ไปนิพพานได้ ถ้าเลวก็ลงเวจ์ต่อไป งานเก่าก็ไม่ยกเลิก...เก็ทซิม..!

ขนาดลาแล้วนะเนี่ย บริวารยังไหลมาเทมา แล้วข้อยสิเฮ็ดหยังหว่า...? ซ่าก็ไม่ตาย ขายก็ไม่ออก หนักอกหนักใจเรื่องบริวารอยู่นาน จนเกือบจะโดนไล่ออกจากวัดหลายวาระ ก็พอดีคนดีศรีอยุธยาขี่ม้าขาวโผล่มาช่วยไว้ทัน...

ท่านนันทชัย (พระนันทชัย สุธมฺมเทวธมฺโม) บวชเข้ามาพอดี อาตมาเห็นบิ๊บกี้ทราบเลยว่พระโพธิสัตว์แหงชะ... วันหนึ่งมีโอกาสนั่งผลิตุลูกประจำอยู่ด้วย อาตมาจึงถามท่านว่า “คุณคิดจะลาพุทธภูมิบ้างมัย...?”

ท่านตอบว่า “มันเหมือนกับผมทำงานชิ้นหนึ่ง เห็นอยู่ว่าผลงานนั้นจนจะเสร็จอยู่แล้ว จะให้ผมทิ้งไปกลางคัน ผมทำไม่ได้ครับ...” เห็นความเข้มแข็งของกำลังใจของท่านหรือยัง...? ใจไม่ถึงอย่างเราดันไปชักใบให้เรือเสียชะเนี้...!

“ผมเองนะลาแล้ว แต่บริวารของผมมากเหลือเกิน คุณจะรังเกียจมัย...? ถ้าผมจะฝากให้คุณช่วยรับภาระแทนด้วย...” อาตมายืนัญเขาพระสุเมรุให้หน้าตาเฉย ท่านก้มหน้าคิดไม่ถึงสามวินาที ก็ตอบว่า...

“ได้ครับ...แต่เมื่อหลวงพี่ไปสบายแล้ว ขอให้กลับมาช่วยผมบ้าง...” ไชโย...! ทันทีเลยน้องเอ๊ย...ขอให้หมดภาระเฉพาะหน้าเท่านั้นแหละ เรื่องย้อนกลับมาช่วยภายหลังนั้นเรื่องเล็ก ถึงตอนนั้นทำอะไรก็ได้อยู่แล้ว...

น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา กระแสนคนมันขาดลงไปเฉยๆ คล้ายกับน้ำที่ถูกปิดเขื่อนอย่างนั้นแหละ แต่ก็นั้นแหละ... ให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว อยากฝากเขาดีนัก ตอนนี้อยู่ถูกบ้าง แต่ละท่านนี้เราไม่มีโอกาสปฏิเสธเลย...โอ้ๆๆ ...!

๑ ตุลาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุธมฺมปญโญ

หมายเหตุ : “หลวงพ่อ” บอกกับอาตมาว่า “ระวังนะคุณ...ลาพุทธภูมิแล้วกำลังมันจะตก..” ที่แรกอาตมาเองยังนึกค้านท่านในใจว่า ไม่เห็นมันจะตกตรงไหนเลย ความบ้าก็ยังเท่าเดิม สมานิสมาบัติก็ยังเหมือนเดิม...

มาตอนนี่ต้องเชื่อหลวงพ่อโดยไม่มีข้อแม้ เพราะเพิ่งสังเกตว่าก่อนหน้านี้อาเห็นใครล่ำปากอยู่ ถึงเขาไม่ออกปากก็รีบแฉเข้าไปช่วย มาตอนนี่ถ้ามันไม่ล้มทับตีนอยู่ตรงหน้าอย่าหวังเลยว่าจะยื่นมือไปช่วย...! ที่แท้กำลังใจมันลดลง เอาแต่เรื่องเฉพาะหน้าจริงๆ เท่านั้น...

๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๙

พระครูธรรมธรเล็ก สุธมฺมปญโญ

๗๕. พร ๓๐ ประการ

ฟังนิทานสมัยเด็กๆ ขอบใจที่เทวดามักจะให้พร ให้ขออะไรก็ได้ ๓ อย่าง นั่งคิดนอนคิดเป็นวันเป็นคืน ว่าถ้าเราได้พรอย่างนั้นบ้าง จะขออะไรดี...?

สิ่งที่อยากได้มันเกินพรไปซะทุกที นึกต่อว่าเทวดา ให้พรทั้งทีจะให้มากกว่านี้ซักหน่อยก็ไม่ได้ (ไม่ค่อยจะโลภเลยนี่...)

มาไม่นานนี้เอง พระท่านให้พรที่เดียว ๓๐ อย่าง ต้องการอะไร คราวนี้ขอซะให้เข็ด จะได้ไม่มาบ่นให้หนวกหูอีก...

๒๑ กันยายน ๒๕๓๒ “หลวงพ่อ” ทำพิธีพุทธาภิเษกวัตถุมงคลที่มหาวิหาร ๑๐๐ เมตร...

พออาตมาหาลับตาลงก็ตกใจ กระแสพลังที่ปรกติกลัยละอองแก้วคลุมลงมา คราวนี้มาอย่างกับกระแสน้ำ ยังคิดว่านี่เราจิตเพ้อไปหรือเปล่า...?

หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่า “พอเริ่มบวงสรวง “พระ” ท่านก็เสด็จมาเป็นประธาน พรหมเทวดา มากันแน่นขนัด ฉันกำลังกราบขอพรให้ลูกหลาน เพิ่งนึกได้แค่ ๓ ข้อ...”

“ท้าวเวสสุวรรณท่านทางกระดาศแผ่นเบ้อเริ่ม ขนาดหนังสือพิมพ์ซึกคูหนึ่งเห็นจะได้ บอกว่า ไม่ต้องขอหรอกครับ พระท่านให้พรคราวนี้ ๓๐ ประการเลย...”

“ฉันดูในกระดาศเห็นตัวหนังสือถึยิบ เป็นพรที่ท่านเคยให้มาแล้วในครั้งก่อนๆ รวมกันทั้งหมด และพรที่เพิ่งให้เพิ่มในครั้งนี่ ซ้อใหญ่ใจความ คือ...”

“๑. ด้านโชคลาภ ต้องดูตัวอย่างพระพุทธเจ้าท่าน ไม่ว่าจะเสด็จไปที่ไหน ก็มีแต่โชคลาภเนืองนอง พระพุทธเจ้ามีโชคลาภอย่างไร ญาติโยมก็จะมีโชคลาภอย่างเดียวกัน...”

“๒. ด้านความปลอดภัย ข้อนี้คลุมทั้งชีวิตและทรัพย์สินเลยนะ ท่านบอกว่าถ้าไม่ใช่กฎของกรรมที่รุนแรงจริงๆ รับรองว่าปลอดภัยทุกอย่าง...”

“๓. ด้านเมตตาตามหานิยม ไม่ว่าจะไปที่ไหน ก็มีแต่คนรักใคร่เมตตา คนที่ไม่เคยรักก็จะรัก คนที่รักอยู่แล้ว จะรักมากยิ่งขึ้น...”

“วัตถุมงคลรุ่นนี้บังเอิญทำมาน้อย ไม่นึกว่าพระท่านจะสงเคราะห์ขนาดนี้ แต่ท่านบอกว่า ถึงของจะน้อย แต่เสกให้ทั้งหมด ทั้งวัตถุมงคลในพิธี ทั้งวัตถุมงคลที่ติดตัวของโยมอยู่ ตลอดถึงตัวคนในพิธีท่านก็เสกให้ด้วย...”

หลวงพ่อเล่าไม่ทันจบ วัตถุมงคลรุ่นนี้ก็หมดไปแล้วตั้งครึ่งตั้งค่อน อาตมาเองโชคดีตามเคย เพราะทำตะกรุดเงินมาเข้าพิธีตั้ง ๖๐ ดอกเนาะ...!

ระยะนั้น อาตมากำลังเฮี้ยน (อาการแบบนี้มีเป็นพักๆ ตามความร้อนหนาวของอากาศ...!) เพราะขโมยตำราหลวงพ่อมาได้ เลยลองทำโน่นทำนี่สารพัด...

ของอะไรในตำราว่าดีก็ทำดู ปรากฏว่าดีจริงๆ ซะด้วย (แฮ...ไม่มีก็เป็น) นั่นแค่เอา

ทองเหลืองทองแดงทำเท่านั้น ตำราว่าถ้าเอาดีจริงๆ ต้องทองคำ...!

เอาตนเองก็อยากได้เหมือนกันที่ดีจริงๆ นะ แต่มันติดขัดที่บริวารมากนะซี เขาบังคับว่าตะกรุดต้องหนักดอกละ ๑ บาท ขึ้นใช้ทองคำอาจมาเป็นหนี้บ้านตะไท...!

คนรับเขาไม่รับรู้ออก ว่าคนทำต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าไร รู้แต่ว่าถ้าทำมาเขาต้องได้ คนรับไปก่อนก็หน้าบานเป็นจางแข็ง คนไม่ได้หน้าจึงหงิกเป็นจวกเขียว...!

แค่ตะกรุดเงิน ดอกละ ๒๕๐ บาท ๖๐ ดอก เอามาก็แทบหมดเนื้อหมดตัวแล้วละ เวลาแจกต้องแอบแจก บอกคนรับว่าอย่าบอกใครต่อ แหม...มันปิดกันแน่ชัดเลย...!

หลังจากนั้นไม่นาน ชาวคราวของวัดอุ้มงคลขุดนี้ ก็เข้ามาเป็นระยะๆ ขอยกตัวอย่างให้ฟังเล็กๆ น้อยๆ ก็แล้วกัน...

หลวงพี่สมคิด (พระอธิการสมคิด อคฺควโร) เจ้าสำนักสงฆ์ตะเคียนงาม มาเล่าให้ฟังตอนงานกฐินวัดท่าซุงว่า...

“โยมลูกศิษย์วัดของผมนึกผูกมัด ผมใช้มันไปถางป่าหลังวัด โดนงูเห่าตัวเบ้อเร่กัดปวดจนนอนดินโอยๆ ผมเองก็ทำอะไรไม่ถูก นึกถึงตะกรุดของหลวงพี่ขึ้นมาได้...

“ผมบอกมันว่า...เฮ้ย...มึงไม่ต้องกลัว งูกัดแค่นี้จับจ้อยวะ กูมีของดีของครูบาอาจารย์ ไ้งูเฮงช่วยแค่นี้กัดมึงไม่ตายหรอก...!”

“ผมเอาตะกรุดวางตรงปากแผล ขอบารมีพระรัตนตรัย หลวงปู่ หลวงพ่อ ให้ช่วยทำลายพิษให้ด้วย ไม่ถึง ๒ นาที หายเป็นปลิดทิ้งเลยครับ...”

“อีตอนหายแล้วนี่สิ ผมอยากถีบมันซักพลั๊ก...มันบอกว่าไม่ค่อยแน่ใจ อาจจะไม่คุ้มเท่าไรก็ได้ มันนำให้ที่มอีกซีกที่สองที่ จะปล่อยให้ดินชะให้เซ็ด...!”

“อีกรายถูกผีเข้าครับ ใครไล่มันไม่ออกทั้งนั้น ผมไปถึงก็เอาตะกรุดแช่น้ำอาราธนาพระ สาตโครมเข้าให้ มันร้องกรี๊ดหายผล็องเงียบไปเลย...!”

“ที่นี้มั่วเลยครับ มึงมั่งกูมั่ง แย่งน้ำมนต์กันขึ้นหกกว่าจะเมนตะกรุดมันก็ฉกเอาไปซึ้งๆ หน้า ว่าแต่ว่า ตอนนี้หลวงพี่พอมีให้ผมอีกซีกดอกไหมครับ...!?”

“น่าน...เลี้ยวมาลงจนได้ นี่เป็นตัวอย่างเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น อีกสารพัดของอำนาจพร ๓๐ ประการ จะไม่ขอล่าวถึง ถ้ามีโอกาสจะเล่าให้ฟังเอง...!

๒ ตุลาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุทธิมปญญ

๗๖. มีดหมอชาตรี

คำว่า “ชาตรี” ในภาษาโบราณนั้น ครอบคลุมความหมายกว้างไกลมาก อาตมาขอแปลง่าย ๆ ว่า “เหนือกว่าทุกสรรพสิ่ง” ซึ่งก็ได้แค่ความหมายใกล้เคียงเท่านั้น...

ชายชาตรีในยุคก่อน ต้องศึกษาสารพัดตำรับตำรา ตลอดถึงฉานสมบัติและไสยเวทย์อาคม ให้เจนจบทั้งผูกทั้งแก้ รวมถึงเพลงอาวุธ และตำราพิชัยสงครามด้วย...

ที่ขาดไม่ได้คืออาวุธคู่มือ ที่ต้องลุยได้ร้อยเอ็ดเจ็ดยาน้ำ จะได้รับจากครูบาอาจารย์ หรือจะสร้างขึ้นด้วยมือตนเองตามตำรามหาศาสตราคมก็ย่อมได้...

ตัวอย่างชายชาตรีที่ขึ้นชื่อลือชา คือ ท่านพ่อขุนแผนแสนสะท้าน แม่ทัพรูปหล่อเจ้าพ่อกาญจนบุรีนั้นแหละ มาดูท่านสร้างอาวุธคู่มือกันดีกว่า...

“จะจัดแจงติดตามไว้ปราบศึก ตรองตรึกหาเหล็กไว้หนักหนา สำเร็จสมอารมณ์ตามตำรา ที่ว่าไว้ในมหาศาสตราคม...” ดูซิว่าท่านพ่อของเราหาเหล็กอะไรมาได้บ้าง...

๑. เหล็กยอดเจดีย์มหาธาตุ (เป็นหนี้สังข์แห่งเลขพ่อ...ข้าไม่โจอย่างเอ็งนี่หว่า ข้าตั้งพานชำระหนี้สังข์ไว้ก่อนแล้ววะ...)

๒. เหล็กยอดปราสาท (ทหารเขาจับได้ก็คุชชีพ่อ...วิชาล่องหนหายตัวเอ็งเรียนไว้ทำไมวะ...?)

๓. เหล็กขันทันผีพรายตายทั้งกลม (ปรี๊ด...! หิวหรือพ่อ...? ถ้าสะกดมันไม่อยู่ เอ็งก็ตายตามมันไปเถอะ...!)

๔. เหล็กตรึงโลง (แฮ...พอกันเลยนะพ่อนะ)

๕. เหล็กตรึงบันลม

๖. เหล็กสลักเพชร (สองอย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย...)

๗. หอกสัมฤทธิ์

๘. กริชทองแดง

๙. พระแสงหัก (ขององค์เหนือหัวไม่หักง่าย ๆ นะพ่อ...)

๑๐. เหล็กปฏัก (โค่นันทิวศาลหรือเปลา่พ่อ...?)

๑๑. สลักประตู่ (แม่ค้อนตาเขียวแน่ ถ้าพ่อถอดประตู่...!)

๑๒. ตะปูเห็ด (สมัยนี้ซื้อยกกล่องได้เลยพ่อ...ไอ้เวร...เขาใช้ตะปูหล่อที่เรียกว่า ตะปูสังฆานรไว้อ...!)

๑๓. เหล็กเบญจพรรณ (เห็นมีแต่ไม้เบญจพรรณนะพ่อ...)

๑๔. เหล็กไหล (หัวลำโพงเยาะแยะเลยพ่อ...พลัก..! อูย...ถูกถีบจนได้...!)

๑๕. เหล็กหล่อ (เหล็กพระเอกลิเกมั่ง...?)

๑๖. เหล็กบ่อพระแสง

๑๗. เหล็กกำแพง (มีหรือพ่อ...? เหล็กจากเมืองกำแพงเพชรไว้อ..ช่วย...!)

๑๘. เหล็กน้ำพี้ (ไม่ใช่อย่างเดียวกับเหล็กบ่อพระแสงหรือครับ...?)

๑๙. เหล็กแร่ (แหม...กำปั้นทุบดินดั่งปึกเลยพ่อ เหล็กมันก็ต้องเป็นแร่...!) ขึ้น กวนต่อไม่แคล้วท่านพ่อประธานแข่งให้อีกแน่ๆ มาดูตอนตีบาตีกา เอ๊ย...กว่า...!

“ขุนแผนสูบเหล็กให้แดงดี นายช่างตรีครูบิให้เรียวยปลาย ที่ตรงกลางกว้างงาม สามนิ้วกึ่ง ยาวหนึ่งศอกกำมาหน้าลูกไก่...” (ทำไม่สิ้นเป็นไอ้ได้เลยล่ะพ่อ...?)

อาวุธสมัยนั้นต้องทั้งหนาทั้งหนัก เอาไว้เก็บไอ้พวกหนังเหนียว โดยเฉพาะแรงไม่ตีจริงคอนดาบยังไม่ขึ้นเลย...!

จะทำด้ามทำฝักด้วยไม้ราชพฤกษ์ ไม้คุณตายพรายอะไรก็ช่างเถอะ พอจับดาบ กวัดแกว่งลงน้ำหนักหน้อยเดียว ฟาลันครืนพอดิ เลยชื่อว่า “ดาบฟ้าฟัน” แต่นั้นมา...

แบบอย่างการสร้างอาวุธตามตำรามหาสาตราคมนี้แหละ ที่ครูบาอาจารย์สมัย หลังๆ นำมาเป็นแบบในการสร้างมีดหมอสืบๆ กันมา...

ชื่อก็บอกแล้วว่ามิดหมอ ส่วนมากเลยใช้ในการรักษาโรคเท่านั้น ที่ทำเป็นอาวุธ คู่มือ ส่วนมากก็ทำไว้แค่เล่มเดียว...

มาถึงยุค หลวงพ่อเดิม วัดหนองโพธิ์ จังหวัดนครสวรรค์นี่เอง ที่ท่านทำมิดหมอ เป็นมิดสารพัดประโยชน์ ไม่ว่าจะติดตัวเป็นมหาอำนาจ รักษาโรค ถอนคุณไสย ทำลาย วัตถุอาถรรพ์ บรรลุไอ้เสือหนังเหนียวลัวกัณนัถ โคนเข้าเป็นยุ่ยทุกราช...!

ครูบาอาจารย์ที่สืบทอดวิชามิดหมอมืออยู่มาก แต่จะทำได้เท่าหลวงพ่อเดิมนั้น หาไม่ได้เอาเลย จนกระทั่งมาถึงสมัย “หลวงพ่อดีท่าซุง”

หลวงพ่อดีท่านทำมิดหมอขึ้นมาครั้งแรก สมัยผูกพัทธสีมาวัดท่าซุง อาณาภาพเป็นที่ ประจักษ์ตา แต่คนทั่วไปเชื่อว่าเขาได้ง่ายๆ เพราะมีเพียงไม่กี่เล่มเท่านั้น...

เอาตามาเองรอแล้วรออีก ว่าเมื่อไรหลวงพ่อดีจะเมตตาทำมิดหมออีกครั้ง รอจนลืมนี่ ไปแล้ว อยู่ๆ หลวงพ่อดีก็บอกว่าจะทำมิดหมอ ใครอยากได้ไปหามิดมา...!

เอาตามาดีใจเป็นที่สุด รีบมิ่งไปพยุหะคีรี ที่นั่นเป็นแหล่งมิดหมอที่ใหญ่ที่สุดใน ประเทศก็ว่าได้ กวาดมาซะ ๔๒ เล่ม ถูกฟันเลือดโกรกไปเหมือนกัน...!

คนที่ไปที่หลังโดนหนักกว่านั้นอีก เพราะใครๆ ก็ไปสั่งที่พยุหะคีรีกันทั้งนั้น จนถึงวัน

สำคัญ จะทำพิธีในตอนเย็น เข้าถึงเที่ยงราคามีตมอขึ้นยิ่งกว่าบันหันชะอีก...!

วันอาสาฬหบูชา ๒๕๓๕ พิธีพุทธาภิเษกที่ศาลา ๒ ไร่ ญาติโยมแออัดยัดเยียดจนแทบไม่มีที่นั่ง หลังพิธีหลวงพ่อเมตตาแล้วว่า...

“สมเด็จพระคัมภีร์สมเด็จพระเจ้า พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ มากันแน่นขันธ์ กระทั่งสมเด็จพระคัมภีร์ตรัสเรียกท้าวสหัมบดีพรหมเข้ามาเพื่อสั่งการ ขนาดท้าวสหัมบดีพรหมยังต้องกราบขอทางแหบแยะ กว่าะจะหลีกเข้าไปได้...”

“ของทุกอย่างในพิธี ไม่ว่าจะเป็นมืดหมอ น้ำมัน ชานหมาก สมเด็จพระคัมภีร์ตรัสว่า เสกคราวนี้เอาชาตรีนำหน้าทั้งนั้น ทุกครั้งท่านซุกไว้ คราวนี้นำหน้าเลยนะ”

มืดหมอนั้นห้ามซุกเล่นอย่างเด็ดขาด เพราะหลวงพ่อดกลงกับท้าวมหาราชทั้งสี่ว่า ถ้าลูกหลานหลวงพ่อกซุกมืดให้เตรียมพร้อมที่จะช่วยเหลือด้วย...

รุ่งขึ้นหลวงพ่อบอกว่า เมื่อคืนท้าวมหาราชทั้งสี่มาฟ้อง ว่าลูกหลานหลวงพ่อกซุกมืดเล่นเป็นของสนุก ท่านต้องเตรียมพร้อมเก้อ ขอให้ดักเตือนให้ด้วย...

อาตมาขอบทสอรับมืดหมอมาใหม่ รุ่งเช้าก่อนออกบิณฑบาตอธิษฐานว่า “ขอให้รวยๆ” แหม...กับข้าวถูกล่อชะ ๔ ช่ง...!

พี่สาวของท่านชาติชาย (พระชาติชาย สุธรรมธนาปาล) ซ้อบ้านที่ออสเตรเลียเงินไม่พอ เลยซอกับมืดหมอ ฝรั่งมันลดราคาให้ทีเดียวสองพันกว่าเหรียญ...!

นี่ขนาดเรื่องลามกผลที่ไม่ใช่อาณาภาพโดยตรง ยังเป็นได้ขนาดนี้ เรื่องอื่นไม่ต้องพูดถึง เกินร้อยเปอร์เซ็นต์แน่ๆ...!

อาตมาขณะนั้นกำลังประกาศสงครามกับพวกเรือหาปลา เพราะขอร้องกันตึง ให้งดจับปลาหน้าวัด มันไม่ยอมฟังแถมด่าให้ด้วย พอออกไปมันยิงเอาเลย...!

เลือดขึ้นหน้าขึ้นมา อาตมาเลยอาละวาดแหลก นุกยัดเครื่องมือมันบ้าง จมเรือมันบ้าง เล่นเอาตั้งระเบิดไปทั่วคั้งน้ำสะแกกรัง...!

เล่นงานจนมันขีดเขี้ยวไปตลอดคั้งน้ำ ก็เหลือแต่ราย “เจ้าพ่อ” เท่านั้นที่ยังไม่เข็ด ผลอเมื่อไหร่เป็นแอบลงข่ายทุกที...แบบนี้ก็สวยชิ...!

คืนหนึ่ง มันตะโกนให้ “กล้วย” มาเป็นล่าเรือได้มั้ง...? ซ้ำยังกั๊กมือร้องด่าทำทนาย “แน่จริงข้ามมาซิโว้ย...กูจะยิงให้กลิ้งเหมือนหมาเลย...ให้มันรู้ว่าพระมิ่งจะตายท่าไม่เป็น...!” เออ...กูรอมีงนิมนต์อยู่นี้แหละ...!

อาตมาบุกข้ามน้ำไปหามันถึงที่ตามคำท้า เจ้าพ่อตัวแสบคว่าป็นลูกของยาวมาขึ้นลำดังสนั่น “เข้ามาซิโว้ย...กูจะยิงให้ดู...!”

อาตมาสำรวจจิตมัน ก้าวเข้าหาแบบเอ็งอยู่ซ้าก็ตาย... มันกลับวิ่งเตลิดเปิดเปิงร้องลั่นเกาะ ทั้งที่ปืนอยู่ในมือ “เฮ้ย...โว้ย...! ช่วยกูด้วย มันจะฆ่ากูแล้ว...!”

นี่มันเห็นอาตมาเป็นยักษ์เป็นมารไปแล้วหรือไร...? นึกถึงทุกครั้งที่ออกยึดเครื่อง

มือหาลาของพวกมัน จมูกชนกันอยู่แต่ๆ มันเห็นอาดมาเป็นคนอื่นไปทุกที จนหลวงพี่หลายองค์ในวัดโดนขึ้นบัญชีดำแทน นี่ก็เป็นอีกเหตุการณ์ระงม...?

รุ่งขึ้นหลวงพ่อกำลัง พ้ออาดมารายงานให้ทราบ ว่ามันวิ่งหนีทั้งที่ถือปืนอยู่ในมือ หลวงพ่อบ้างระ “มันเจอบอกกว่าเข้านะซี...” โธ่...เสียหายไม้ดเลย...!

ระยะนี้สัตว์ตมุงคลที่อาดมาพกดิตตัวอยู่ก็คือมีดหมอชาติตรี เวลาปลดปลากออกจากซ้าย ถ้ามันช้านักไม่ทันใจ อาดมาก็ตัดด้วยมีดหมอนี้แหละ...! ใช้งานผิดประเภทหรือเปล่าก็ไม่รู้...? แต่เท่ากัพบว่าต้องอารธนาติดตัวอยู่ทุกวัน...

๒ ตุลาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุธรรมบุญ

๗๗. น้ำมันชาติตรี

สำรวจจิตใจลงเป็นหนึ่ง ระลึกถึงพ่อแม่ ครูอาจารย์ องค์บูรพมหากษัตริย์ ตลอดถึงผู้มีพระคุณทั้งหมด ขยับเปลี่ยนจากท่าเทพพนม เป็นท่าถวายบังคม ต่อด้วยพรหมสี่หน้าอย่างสามชুম คุมเชิงครู ตูตัสกร ฟ้อนลองเชิง ฯลฯ...

“ดีมาก...” คำชมสั้นๆ จากครู (ครูเขตร์ ศรียาภัย) ทำเอาศิษย์หน้าใหม่ปลาบปล้มเป็นที่ยิ่ง “อุตส์่าห์ฝึกหัดเอาไว้เถอะ ต่อไปจะได้ถ่ายทอดแก่ลูกหลานไว้ไม่ให้สูญหาย สมัยนี้ท่ามวยอย่าง ทุ่มทับ จับหัก เหนิเตะ ไม่มีใครเขารู้จักกันแล้ว...”

“ครูเองก็เสียดาวิชา “ปลุกน้ำมันชาติตรี” ทำเท่าไรก็ไม่ขึ้น ถ้าทำขึ้นละคุณเอ๊ย...เก่งเท่าเก่ง ใหญ่เท่าใหญ่ เรียงหน้าเข้ามาเถอะ...” นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ได้ยินคำว่า “น้ำมันชาติตรี” ตามวิชาตั้งธาตุ ปลุกธาตุของพาหุยุทธ์ (มวยไทย)

“หลวงพ่อบ” วัดท่าซุง เล่าว่า “ในชีวิตฉันเห็นคนปลุกน้ำมันชาติตรีขึ้นเพียง ๒ รายเท่านั้น หนึ่งคือ หลวงพ่อบาน สองคือ อาจารย์โภาค ต้องปลุกขึ้นถึง ๗ วาระ จึงนับว่าใช้ได้ ฉันเองก็ทำไม่ได้ พระท่านว่ายังไม่ถึงเวลา”

“ชาติตรีนี้เหนือกว่าวงกระพัน ดงกระพันถูกตีถูกฟันหนักๆ ถึงไม่เข้าก็เจ็บ แต่ชาติตรีนี้โดนเท่าไรมันไม่รู้สึกเจ็บ โบราณเรียกว่า “ลูกเบา” คือ ถูกอะไรรู้สึกเบาไปหมด ฉันเห็นกับตาครั้งหนึ่ง ตอนนั้นกำลังเดินตัดทุ่งจะไปเทศน์...”

“มันเกิดลมหมุนขึ้นมา เห็นคนตกจากยอดตาลลงมาปลักใหญ่ ไอ้เราคิดว่าถึงไม่ตายก็คางเหลืออง วิ่งเข้าไปหมายจะช่วย มันลุกขึ้นปัดตูดหน้าตาเฉย มื่อยังถือกระบองหน้าตาลอยู่เลย บัดไปบ่นไป “ไอ้ห...หกไปชะหน่อยได้...”

“ถามมันดูว่ามีอะไรดี มันบอกว่ามี “ลูกเบา” อีกรายคือเจ้าอัน มันจะขึ้นชกมวยเจ้านี้เวลาชกมวยใช้ชื่อว่า “นิตย์” คู่ชกมันเก่งมาก กลัวสู้ไม่ได้เลยมาหาฉัน ฉันขโมย

น้ำมันชาติรีหลวงพ่อบานมาหน่อยหนึ่ง ก็ไม่หนอยละ เกือบครึ่งขวดยานัตถ์...”

“ความจริงไม่ได้ใช้โมยหรอกนะ ท่านใช้ฉันเผ้ากุฎี ฉันเลยคิดค่าเผ้าชะ เอาตะหวัด เจิมให้เจ้าอั้นมันนิตหนึ่ง มันก็ขึ้นไปชก ชะนือคเขาลงมา ถ้ามันว่าตอนที่เขาชกมัน รู้สึกอย่างไร มันบอกว่า เหมือนเขาชกเบาๆ โดนเท่าไรก็ไม่รู้สึกเจ็บ...”

อานุกาฬีก้อย่างของน้ำมันชาติรี คือ อธิษฐานกินเพื่อรักษาโรคได้ทุกชนิด น้ำมัน หลวงปู่ปานที่ทุกคนเรียกว่า “น้ำมันสังฆโรค” ก็คือน้ำมันชาติรีนั่นเอง หลวงพ่อไปพบ เหลือก้นขวดอยู่ที่กุฎีหลวงปู่ปาน ไม่มีใครเขารู้จัก เลยเอามาเติมแบ่งให้ใช้รักษาโรคกัน โดยไม่ได้บอกว่าเป็นน้ำมันชาติรี เล่นเอาเอาตมากอดขวดไปอยู่ตั้งนาน...!

ก่อนเข้าพรรษา ปี ๒๕๓๔ “หลวงพ่อ” บอกว่า “พระท่านอนุญาตให้ทำน้ำมัน ชาติรีได้แล้ว ท่านจะช่วยให้ปลุกครั้งเดียวใช้ได้เลย ไม่ต้องทำถึง ๗ วาระ...” ว่าแล้ว หลวงพ่อก็สั่งน้ำมันจากโรงงาน รวดเดียว ๓๐๐ ปีบ...!

๒๖ กรกฎาคม ๒๕๓๔ วันอาสาฬหบูชา หลวงพ่อทำพิธีพุทธาภิเษกที่ศาลา ๒ ไร่ โดยมีเม็ดหม้อและขานหมากมาเข้าปลุกเสกด้วย หลังพิธีหลวงพ่อก็ให้ฟังว่า...

“สมเด็จพระสังฆราช เสด็จมาเป็นประธานเอง พระพุทธเจ้า พระอรหันต์มาทัน แน่นชนิด กระทั่งสมเด็จพระสังฆราชเรียกท้าวสัทธัมมปิณฑรหมเข้ามาสั่งการ ขนาดท้าว สัทธัมมปิณฑรหมยังต้องกราบขอทางแทบแย้ กว่าจะหลีกเข้าได้...”

“ในชีวิตหลวงพ่อบาน ท่านทำน้ำมันชาติรีแค่ ๒ วาระ ส่วนฉันเองก็คงได้ทำครั้งนี้ ครั้งเดียว แต่ไม่เป็นไรนะ... น้ำมันชาติรีนี้เอาไปเติมเท่าไร อานุกาฬีกิ่งเหมือนเดิม ถ้าเราเติมไว้เรื่อย มันก็ไม่หมดใช่ไหม?... เวลาเติมให้น้ำมันชาติรีเททับน้ำมันงาจะ อย่ายาน้ำมันงาเททับน้ำมันชาติรี ถ้าทำแบบนี้ไม่มีผล...”

ญาติโยมที่ได้น้ำมันชาติรีไป ต่างก็ปลาบปล้มใจเป็นที่ยิ่ง นำไปใช้ได้ผลเป็นที่ อัศจรรย์ บางคนรถชนกันยับเยินไปทั้งคัน ตำรวจถามว่าศพอยู่ที่ไหน...? เขาตอบว่า “ศพอยู่ที่ไหน ผมก็ไม่รู้...? แต่รถคันนี้ผมขับมาเองครับ...!”

เอาตมาเห็นอานุกาฬน้ำมันชาติรีกันดี ตอนไปดูดวงแข (ดวงแข คชภูมิ) หัดยิงปืน พ่อของดวงแขเพิ่งตาย ในครอบครัวก็เป็นผู้หญิงเกือบหมด คนเขาเลยไม่ให้ความเกรงใจ จ้องจะรังแกกันเท่าเดียว ล่าสุดเพิ่งจ้ไอรถเครื่องใหม่เอี่ยมไป ๑ คัน...!

ด้วยความเจ็บใจที่ถูกจู่ใจไป ดวงแขเลยหัดเล่นของหนัก เอาปืนมาหัดซ้อมยิงกัน บังเอิญปืนก็มาก คนก็มาก เลยเกิดเหตุสยองขวัญขึ้น ขณะที่ดวงแขกำลังฝึกบรรจุกระสุน ของ ซีแฮต ขนาด ๙ มม. อยู่ จีบ (เบญจพร วิบูลย์พันธ์ุ) ก็หยิบเอา สมิธ ขนาด ๑๑ มม. ไปลูบๆ คลำๆ...

เสียงเกียง (มาลินี ตีรเลิศพานิช) บอกว่า “เซฟไว้แล้ว ลองเหนียวไกดูซิ...” จีบ ซึ่งไม่ประสีประสากับปืนก็เหนียวไก “เปรี้ยว...!” เสียงดังสนั่นปานฟ้าผ่า จีบตกใจซ็อก

ตาค้าง...! มียังกำปิ่นที่งานรำน่าหวาดเสียว เพื่อนต้องแย่งมาลดนกก่อน

“กระสุนไปทางไหน...?” อาตมาถามหาวิถีกระสุน ถ้าไปโดนบ้านใกล้เรือนเคียงบาดเจ็บล้มตาย มีหวังคุกแน่ๆ “อยู่นี่...” แม่ของดวงแขหยิบหัวกระสุนที่แตกเปลือกแบน แตกแต่มาซู่ให้ดู “มาถูกฉันที่ชายโครงนี่...!”

ทุกคนพรวดเข้าไปดูด้วยความตกใจ แม่ของดวงแขเปิดเสื้อให้ดู เห็นมีรอยผื่นแดงๆ นิดเดียว “รู้สึกเหมือนตัวแมงมันบินมาชนอย่างนั้นแหละ...” กระสุนฟูลเมทัลแจ็คเก็ตแรงปะทะ ๔๕๐ ฟุตปอนด์ นักมวยเฮฟวีเวทยังตีลังกาสามทอด กลายเป็นตัวแมงมันบินมาชน...! อะไรมันจะ “ลูกเบา” ได้ขนาดนั้น...?

ถ้าใครไม่รู้อำนาจของกระสุนบวกีขนาด ๑๑ ม.ม. คงจะไม่กระไรนัก แต่อาตมาซาบซึ้งเป็นที่สุด ใครโดนเข้าเต็มภิกขาขนาดนั้น ต่อโลงได้เลยทุกราย ความเร็วต้น ๑,๐๕๐ ฟุต/วินาที จากลำกล้อง ๕ นิ้ว ไม้กระดานขนาดนิ้วครึ่งยังทะลุกลมดิกเป็นส่วว่นไซเลย อยู่ว่าแต่เนื้อคน...!

“ก็ไม่เห็นมีอะไร นอกจากกินน้ำมันชาติวันละช้อนทุกวัน...” แม่ของดวงแขเฉลยให้ทราบ เท่านั้นเองข่าวคราวของน้ำมันชาติ ที่เหนือกว่ามหาอุตุม์และคงกระพัน ก็ระเบิดลือลั่น จนกลบอานุภาพทางรักษาโรคชะสนิทเลย...!

๓ ตุลาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุภมมปณฺเฑ

๗๘. หลวงพ่อสาย วัดท่าขนุน

หลวงพ่อสาย อุดคองโส (พระครูสุวรรณเสลาภรณ์) แห่งวัดท่าขนุน อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี มีอะไรดีหรือ...? หลวงพ่ออุตตมะ (พระราชอุดมมงคล) ผู้เปรียบเสมือนเทพเจ้าของชาวมอญทั้งหลาย จึงต้องแวะกราบทุกครั้งที่ผ่านมา...

ในสายตาชาวบ้านทั่วไป หลวงพ่อสายคือพระแก่ขี้โมโห ผิดทำผิดทางขึ้นมาเป็นด่าแหลก แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่า ท่านด่าก็เพราะเราผิดจริงๆ ถ้าเราแก้ไขตามที่ท่านด่าแล้ว เราก็จะไม่ผิดอีก ส่วนมากที่ผิดก็เป็นความผิดชวนลงนรกเสียด้วย...!

คนเราถึงจะโกรธง่ายหายเร็วขนาดไหน ก็คงไม่โกรธปู้ปายบ๊อบอย่างท่านหรอก พวกเราดูแต่เปลือกเท่านั้น ลองดูลึกเข้าไปในใจของท่านด้วยซิ แล้วท่านจะทราบว่ หลวงพ่อโกรธแต่เปลือกเท่านั้น และเป็นการแกล้งโกรธ เพื่อช่วยกันนรกให้กับพวกเราแท้ๆ ...!

ในสายของพระเณรแล้ว หลวงพ่อสายคือเจ้าอาวาสผู้เฉียบขาด ผิดขึ้นมาท่านจับสึกลูกเดียว แคเณรขาดทำวัตร ครั้งแรก ครั้งที่สองไม่เป็นไร ครั้งที่สามหลวงพ่อก็เรียกตัวเข้ามา สั่งสั้นๆ ว่า “เณร...พรุ่งนี้สึกนะ...ไปหาเสื้อผ้ามา...”

เราอาจจะเห็นว่าท่านโหดเกินไป แต่เราเคยคิดบ้างหรือไม่...? ว่าพระเณรนั้นทำตัวสมควรแล้วหรือ...? เป็นบุรุษนี้บุคคล ชาวบ้านเขาเคารพบูชา ไม่รักษาสรูป ไม่สวดมนต์ ทำวัตร ไม่บิณฑบาต ไม่ทำกรรมฐาน ศีลขาดศีลแหง แล้วเอาอะไรไปให้ชาวบ้านเคารพ...?

สะสมแต่ความเลวเต็มตัว แต่อยู่ในคราบพระคราบเณรที่ใครๆ คิดว่าดี ชาวบ้านเขาเคารพบไหว้ ยกบิัจฉัยไทยทานทูนหัวถวาย ไปกินไปใช้อยุ่นหัวชาวบ้าน ก็มีแต่ลงนรกลึกไปทุกที หลวงพ่อท่านตัดกรรมอันหนักให้ ยังคิดว่าท่านโหดร้ายอีกหรือ...?

บรรดาท่านผู้มีอิทธิพล เอาลูกมาวชกับหลวงพ่อ ไ้ลูกก็คิดว่าพ่อกูใหญ่ คิดจะทำอะไรก็ทำตามใจ ไม่คิดว่าตอนนี้โกนหัวหมดเหลืองแล้ว ให้ใหญ่เท่าใหญ่ เป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่สถิตย์ศาลไหนก็มาเออะ หลวงพ่อจับสี่กกลางพรรษามานักต่อนักแล้ว...!

อย่าโกรธหลวงพ่อเลยคุณเอ๊ย... ลูกเราเลวก็ต้องยอมรับว่ามันเลว นักเลงมันต้องกล้าสู้ความจริง อย่าให้ความอคติมาปิดตาบังใจ ไปโกรธพระผู้บริสุทธิ์อย่างหลวงพ่อ จะพาให้ตัวเองพลอยลงนรกไปด้วย...

หลวงพ่อบอกท่านไม่มาจ้ำจี้จ้ำไช สอนซ้ำสอนชากอยู่หรือก คนดีรับคำสอนไปครั้งเดียวก็ต้องถือปฏิบัติตลอดชีวิต บางอย่างท่านก็ไม่สั่งไม่สอน เพียงแต่ทำตัวเป็นตัวอย่างให้ดูเท่านั้น ใครจดจำนำไปปฏิบัติก็จะเป็นคุณอันใหญ่แก่ตนอย่างหาที่เปรียบไม่ได้...

นักบวชสมัยนี้ ส่วนมากบวชเข้ามาแสวงหาลาภยศชื่อเสียง อยากเด่นอยากดัง อยากมีคนกราบไหว้มากๆ ทั้งที่ไม่ได้ทำความดีอะไรที่พอจะให้ชาวบ้านเขาไหว้สักนิด เรื่องแบบนี้จะไม่มีในองค์หลวงพ่อเป็นอันขาด ท่านทิ้งหนีเข้าป่ามานานแล้ว...

ยังจำวันที่ต้องยกขบวนไปตามหลวงพ่อกลับมาได้ไหม...? แล้วท่านตรองว่า ต้องไม่ให้ท่านรับตำแหน่งใดๆ เป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นท่านจะไม่กลับ พวกเราต้องยอมทุกอย่าง กว่าจะน้อมเชิญท่านกลับมาเป็นมิ่งขวัญอย่างเดิมได้...

แล้วนี่หลวงพ่อเพิ่งหมดลมหายใจ สังขารยังไม่ทันเย็นชะด้วยซ้ำ พวกท่านก็แย่งชิงตำแหน่ง ประจบประแจงวิ่งเต้นเป็นการใหญ่ จะทำอะไรอย่าให้มันแสดงกิเลสในใจออกมานอกหน้ามากนักซิครับ... มันน่าทุเรศแก่ผู้พบเห็นยิ่งนัก...

อาตมาก็ศิษย์มีครู ขอบอกกับท่านทั้งหลาย โดยไม่เกรงว่าจะเสียถึงครูบาอาจารย์ หลวงพ่อสายนั้นท่านเป็นพระทองคำทั้งองค์ ซึ่งจะคงความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปตราบชั่วฟ้าดินสลาย ใครมาอยู่วัดทำขุมน จะยิ่งใหญ่มาจากไหน ถ้าไม่เอาแบบอย่างของหลวงพ่อ ก็พังแน่ๆ

หลวงพ่อบอกท่านเป็นศิษย์ หลวงพ่อเดิม วัดหนองโพธิ์ ครูบาอาจารย์ที่ยอดยิ่งปานนั้น หลวงพ่อจะไม่ได้อะไรดีมาบ้างเชียวหรือ...?

คุณเอ๊ย...สังวรณั้กันไว้สักนิด เราเป็นนักบวช เป็นผู้สละแล้วซึ่งทุกสิ่ง เพื่อดับสิ้นโดยไม่มีเชื้อ หากคุณหาพินหาไฟสุ่มตัวเองไว้ตลอดเวลา ก็เท่ากับว่าคุณเผาตัวเองแท้ๆ

ถึงเวลาหมดลมหายใจขึ้นมา คุณจะกลับตัวกลับใจก็ไม่ทันเสียแล้ว...

เราไม่กลัวความผิด

เพราะเรามีหิริโอตตปยะ

เราไม่กลัววราคะ

เพราะเราไม่ด่าริ

เราไม่กลัวมิฉฉาภิภูฏฐิ

เพราะเราสู้แจ้ง

เราไม่กลัวความแห้งแล้ง

เพราะเราอยู่กับนิพพาน

คำสอนของหลวงพ่ที่พระครูวินัยธร วัดคู่สอง บันทึกรไว้ แสดงถึงภูมิธรรมอันบริสุทธิ์ยิ่งของหลวงพ่ อาตมาขอเทิดไว้เหนือเกล้าและยึดมั่นเป็นแบบอย่างชั่วกาลนาน...

๔ ตุลาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุธรรมมปญโญ

บันทึกเพิ่มเติมเรื่องหลวงพ่สาย วัดท่าขนุน

เดินทางกลับจากการไหว้รอยพระพุทธรบาท ที่ลีนถิ่น ตั้งใจไปกราบหลวงพ่สาย ระวังมาได้หน่อยหนึ่ง รู้สึกพิกล เห็นหลัก ก.ม. “อีก ๒๐ ก.ม. ถึงทองผาภูมิ” อาตมาบอกทุกคนสังเกตหลักต่อไปให้ดี “หลวงพ่สายท่านเล่นตลกกับพวกเราแล้ว...”

หลักต่อมาที่เห็นคาคาทุกคนคือ “อีก ๘ ก.ม. ถึงทองผาภูมิ” หายไปไม่มากหรอก แค่ ๑๒ ก.ม. เท่านั้นเอง...! พอถึงวัดหลวงพ่อนอนหลับไม่รู้ไม่ชี้ อาตมาเลยนั่งหลับดูบ้าง ใครจะนั่งทนกว่ากัน...

ทันใดนั้นเอง...อีกขระขอมตัวเบ้อเริ่ม สว่างจ้าขึ้นที่กลางอกของหลวงพ่ อ่านว่า “ณะ” ซึ่งย่อมาจาก “จระณะ” ที่แปลว่า “แบบอย่าง” ท่านบอกตรงๆ ว่า อย่าดูกันแค่เปลือก แบบอย่างใดดีก็เลือกนำไปประพฤติปฏิบัติ สาธุ...

๒๕ มีนาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุธรรมมปญโญ วัดท่าซุง

ตอนเช้า สวดมนต์ - ไหว้พระ กราบอธิษฐานเรื่องจะไปดูภูเขาทองที่บ้านอีต้อง แล้วเดินทางไปกราบหลวงพ่สาย ไปถึงยังไม่ทันโมงเช้าเลย หลวงพ่สายท่านห่มต้อง พาดสังฆาฏิเรียบร้อย นั่งรอรับอยู่แล้ว...

“ไปเถอะ...ไปดู ไปรู้ ไปเห็น ชะด้วยตัวเอง คนอื่นบอกมันไม่เหมือนกับเราเห็น ด้วยตาตัวเองหรอก...” หลวงพ่ท่านพูดออกมาแทบจะเลียนประโยคชนิดคำต่อคำ จากคำอธิษฐานเมื่อเช้านี้เลย...!

๙ ธันวาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุธรรมมปญโญ วัดท่าซุง

หญิงแก้ว (คุณอุไร สุวรรณธรรมา) พาอาดมากับท่านชาติชาย มากราบสังฆาร หลวงพ่อสายที่มรณภาพครบ ๑๐๐ วัน ทันทีที่กราบลง “เห็น” หลวงพ่อสายท่านแสดง การละสังฆารสู่ความเป็นพระแท้ต่อหน้าต่อตา...

กราบเรียนท่านว่า “แบบนี้ผมรู้เพียงคนเดียว เอาแบบที่คนอื่นเขาไม่รู้ด้วยซิคะครับ...” ท่านบอกว่า “เดินหาดูเอาเอง อยู่แถวนั้นแหละ...” อาตมาเดินไปถึงตราตั้งของหลวงพ่อกี้ ตกตะลึง...พระธาตุขึ้นเต็มกระจกรอบตราตั้งเลย...!

๒๒ ธันวาคม ๒๕๓๕
พระเล็ก สุทธิมปญญ วัดท่าซุง

๗๙. หมาเกิดเป็นเทวดา

“มีตัวยหรือหมาเกิดเป็นเทวดา...?” มีซิอะ...บรรดาสัตว์ต่างๆ ก็สร้างบุญทำบาปได้ เหมือนคนเรานี่แหละ มีทั้งไปสุคติและตกอบายภูมิอย่าง เอรಾವินเทพบุตร ก็ข้างไปเกิด เป็นเทวดา กากะเปรต ก็กาไปเกิดเป็นเปรตโงะละ...

หมาเกิดเป็นเทวดา ต้องดูตัวอย่างนายโกตุหลิเก นายี่ประสพทูปภิกภัย พาเมีย อพยพไปหาที่อุดมสมบูรณ์ใหม่ อดแทบตายกลางป่า ขนาดลูกยังต้องทิ้งให้ตาย ข้ามป่า ข้ามเขาไปเจอบ้านของเศรษฐีต่างเมืองก็เข้าไปของานทำ...

เศรษฐีกำลังกินข้าวอยู่พอดี เห็นสองผัวเมียหิวซังกมากก็สงสาร ให้คนใช้จัดอาหาร มาให้ ส่วนท่านเศรษฐีเองกินข้าวมรุษายาส มีหมาตัวหนึ่งที่ท่านรักมากอยู่ใกล้ๆ กินไปก็ ป้อนหมาไปด้วย น่ารักอวยนิ...

นายโกตุหลิเกหิวตาลายมาหลายวัน ได้อาหารมาก็ฟาดเรียบในพริบตา ฝ่าย ภรรยาที่แสนดี เห็นสามีหิวจัด ตัวเองก็สูยยอมอด ยกอาหารส่วนของตนให้สามีกินต่อไป นายโกตุหลิเกก็ยอดสุขภาพบุรุษ เห็นผู้หญิงยอมอดก็รับฉลองศรัทธา (ให้ตายเถอะโรบั้น...) กินไปมองหมาไป “หมาตัวเมียชะด้วย นังนี้วาสนาดีกว่าดูเป็นร้อยเท่า ดูอดแทบ ตายห...มันมีข้าวมรุษายาสกินทุกวัน อ้วนท้วนขนเป็นมันเขียว อีจฉเวีย ดูไม่ไปเกิดเป็น หมาท่านเศรษฐีบ้างก็แล้วไป...”

แตก...ขอภัย...กินแบบไม่ยอมมหายใจ แทนที่จะดีกลับกลายเป็นโทษ อดกระเพาะ กลวงมาหลายวัน ยัดทะนานลงไปแบบนี้ ลมเลยตีขึ้นจุกซังกตาตั้ง ยังไม่ทันจะช่วยปฐม พยายาม จิตวิมูญณก็ปัวออกจากร่าง เเท่งทิ้งไปทันที (ตายจริงๆ ะโรบั้น...)

ก่อนตายจิตจับอยู่กับหมา เลยวิ่งจูดเข้าท้องหมาไปเลย (ซึ่งหมาเกิด) สามเดือน ต่อมาก็โผล่หน้ามาเป็นหมาท่านเศรษฐีสมใจนึก พอเติบโตเจริญวัย ก็ติดตามท่านเศรษฐี ไปไหนมาไหนตลอด อาศัยตายจากคนไปเป็นหมา เลยมีความฉลาดมาก...

ท่านเศรษฐีมีกิจวัตรที่นำโมทนาอย่างยิ่งประการหนึ่ง คือทุกวันต้องไปนิมนต์พระ บัณฑิตเจ้ามาธิปไตยที่บ้าน เจ้าหมาน้อยก็ตามไปทุกวัน มาภายหลังอาศัยความ ฉลาดของมัน งานประจำของท่านเศรษฐีได้ เลยไปนิมนต์ซะเอง...

ไปถึงก็เข้านิมนต์ พระบัณฑิตเจ้ามาธิปไตยก็มารับมาธิปไตย โดยมีเจ้าหมาน้อยนำทาง ให้ เป็นแบบที่ทุกวัน จนเจ้าหมาน้อยผูกพันรักใคร่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นหนักหนา จน กระทั่งวันหนึ่ง พระบัณฑิตเจ้ามาธิปไตยจะเสด็จกลับภูเขาคันธมาศ ก็บอกลาท่านเศรษฐี...

เจ้าหมาน้อยทราบเข้าก็สุดแสนจะเสียใจ ทั้งเห่าทั้งหอนอย่างไรพระผู้เป็นเจ้าของท่าน ก็ไม่กลับมา เลยเกิดอาการหัวใจสลาย (สมัยหนุ่มๆ เคยเป็น แอ้...) ตายไปอีกที คราวนี้ อาศัยจิตผูกพันกับพระบัณฑิตเจ้ามาธิปไตย เลยไปเกิดเป็นเทวดา...

อาศัยทำบุญมาด้วยเสียง แต่เจ้าพระคุณกระซิบก็ดังไปเป็นโยชน์ ถ้าพูดเต็มเสียง จะได้ยินไปทั่วดาวดึงส์ (หนวกหูตายที่...) เลยได้นามใหม่ว่า “โฆษกเทพบุตร” คอยทำ หน้าที่เป็นโทรโข่ง มีเรื่องต้องการประชุมเทวดา พ่อเรียกที่เดียวได้ยินกันทั่วเลย...

นั่นเป็นหมาในธรรมบท ที่นี้มาดูหมาที่เอาตมาพบเองบ้าง หลวงพ่อเล่าว่า เมื่อมา อยู่วัดท่าซุงใหม่ๆ ไม่มีหมาชกตัว พักเดียวเท่านั้น มาชะ ๒๐ กว่าตัว ท่านบอกว่า “ดู ลักษณะแล้วเป็นหมาดีทั้งนั้น...” วิธีดูลักษณะหมาดูอย่างนี้...

“ให้ดูตรงตุ่มได้คาง จะมีขนแข็งๆ ขึ้นอยู่ที่ตุ่มนั้น ถ้าขน ๒ - ๓ เส้น ส่วนใหญ่ เป็นหมาที่เกิดจากเทวดาหรือพรหม ถ้าขนเส้นเดียวเป็นราชาหมา ไปไหนหมาอื่นจะ กลัวเกรง ส่วนใหญ่มาสูง ถ้าเจ้าของมาต่ำกว่าเขาจะไม่อยู่ด้วย จะหนีไปหาผู้ที่มาเสมอ กัน หรือผู้ที่มาสูงกว่า ถ้าขน ๔ เส้นขึ้นไปจะเป็นหมาดีอ้อ เลี้ยงยาก พุดกันไม่รู้เรื่อง...”

เอาตมาเองเข้ากรุงเทพฯใหม่ๆ ไม่มีหมาชกตัว อยู่ไปจนก่อนบวชมีชะ ๑๑ ตัว หมาคนอื่นหนีมาอยู่ด้วยทั้งนั้น เจ้าของมาลากตัวกลับไปพักเดียว เดี่ยวหนีมาอีกแล้ว มาบวชอยู่วัดท่าซุงก็เหมือนกัน หมาคนอื่นเขาเลี้ยงแท้ๆ เอาตมาไม่ได้เลี้ยงมันชกนิด มา อยู่ด้วยชะ ๘ ตัว ถึงเวลากลับไปกินที่เจ้าของเดิม อิ่มแล้วมาออกันเต็มหน้ากุฏิเลย...

หมาของวัดท่าซุงส่วนใหญ่ประเภทขน ๒ - ๓ เส้นทั้งนั้น เคยเจอขนเส้นเดียวแค่ ๒ ตัว คือ “เจ้ามะดัน” เจ้านี้อายุไม่เต็มสองเดือนก็ป่วยตาย มันแน่นขนาดกัดตัวโตกว่า เพื่อแย่งอาหาร...อีกรายก็ “เจ้าตื้น้อย” รายนี้ตามออกบิณฑบาตที่ไร ทำเอาหมาเจ้าถิ่น เสียฟอร์มทุกที วิ่งมาจะรุมกัด กลายเป็นโดนเจ้าตื้น้อยไล่กระเจิงทุกทีไป...

หมาที่วัดท่าซุงมีอยู่มาก แต่ประเภทเด่นๆ ควรแก่การจดจำมีไม่กี่ราย รายแรกก็ “เจ้าใหม่” เจ้านี้แสบมาก ทำสถิติกัดคนมานับไม่ถ้วน กระทั่งพระก็ไม่ละเว้น กัดจนหลวง ที่วิรัช (พระครูปลัดวิรัช โสภาโส) กลัวมันยิ่งกว่าเสือ ขนาดถือไม้มาเตรียมบ้องกันตัว เต็มที่ เจ้าใหม่คำรามแหย่เดียว มืออ่อนตีนอ่อนร่วงไปให้มันกัดแต่โดยดี!...

เอาตมาเองเป็นคนเดียวที่กล้าจับมันทายาแก้ขี้เรื้อน ขนาดนั้นก็ตาม พอมันไม่

พอใจขึ้นมา มันพัดจนอาตมามีอแปไปเกือบสี่เดือน ซึ่งก็พอกันกับเวลามันไล่กัดคนอื่น ก็จะถูกอาตมายิงกบาลด้วยหนังสือเป็นประจำ กลายเป็นคู่กัดไปโดยปริยาย

วันหนึ่ง...เจ้าตัวแสบหายสาบสูญไป ปกติมันต้องวิ่งนำหน้ารถหลวงพ่อทุกวัน ถ้าใครขวางหรือเข้าใกล้หลวงพ่อตอนนั้นกระจุยแน่ มันหายไปสองวัน พวกเราตามหากันให้ควัก หาเท่าไรก็ไม่เจอ คินนั่นเอง...มันก็ไปหาอาตมาถึงบนภูฏี...

มันตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดา ก้าวอาตมาจะจำมันไม่ได้ มาหาทั้งที่แบกเอาหน้าหมามาอย่างเต็ม บอกว่า “ผมตายแล้วครับ...” พลังทำภาพให้ดู เสือกทะเล้งไปดึงผักตบชวาเล่น พลัดตกน้ำจมนตายขึ้นอืด กลิ่นเหม็นหึ่งไปทั่วห้องเลย...

เล่นสีกลิ่นรสพร้อมแบบนี้ไม่ค่อยโสภಾವะ มีอะไรก็ว่ามา...ไอ้ท่านใหม่ขอส่วนกุศลนะซี...เจริญนะเอ็งนะ...ขอใครไม่ขอ มาขอคู่กัดเลย อุทิศให้ไปแล้วพร้อมสัญญาว่า จะถวายสังฆทานให้ด้วย รุ่งขึ้นก็แจ้งเรื่องกับเพื่อนพระและตำรวจ...

ตำรวจวัดไม่มีปัญหา เขาเชื่อว่า... แต่พระซี้จ้องจับผิดกันจัง ไปรายงานหลวงพ่อเพื่อขอคำยืนยัน หลวงพ่อบอกว่า “ท่านใหม่เขาไปเป็นเทวดาจริงๆ ตอนนี้อยู่ชั้นดาวดึงส์ ปกติเขาต้องอยู่ดุสิต เพราะเป็นพระโพธิสัตว์ ถ้าเขาดูแล้วว่าทำไม่ไปอยู่ดุสิต เขาตอบว่า ไม่อยากถูกนิมนต์มาเทศน์ที่เวทสภาตอนวันพระ เลยหลบมาแค่ดาวดึงส์...”

อีกรายก็ “เจ้าทหาร” รายนี้ตามไปทำวัตร นั่งกรรมฐานทุกวัน พอรถออกจากหน้าโบสถ์ไปวิหาร ๑๐๐ เมตร เจ้าทหารต้องปรืออยู่บนรถก่อนแล้ว เวลาพระนั่งลงตามลำดับเพื่อทำวัตร ตรงไหนว่าเจ้าทหารจะไปเกาะขี่เรือนประจานพระองค์นั้น ว่าเอาเข้าจริงแล้ว ขี้เกียจกว่าหมาอย่างมันซะอีก...!

พระขึ้นโยโส ภควา...เจ้าทหารหมอบลงบิ๊ป จิตทรงผานหนึ่งเลยนะ...พอจบทำวัตรกราบพระ เจ้าทหารจะคลายจิตออกมา สะบัดเนื้อสะบัดตัว วิ่งไปหาที่เตรียมทำกรรมฐานต่อ พอเริ่มสมาทานมันก็เข้าผานบิ๊ปเลย อุทิศส่วนกุศลเสร็จก็สะบัดตัวพริต วิ่งไปขึ้นรถเตรียมกลับ มันแน่ขนาดทรงผานตั้งเวลาได้เป๊ะเชียวะละ...!

พอเจ้าทหารตาย หลวงพ่อบอกว่า “ไปเป็นพรหม เนื่องจากอาณิสสังส์ทรงผาน...! เป็นอย่างไร...? อาตมาจึงอวยหมาแทบแย...!

๕ ตุลาคม ๒๕๓๕

พระเล็ก สุทธิมมปญโญ

๘๐. อาถรรพ์ป่า

หมวดจรรย์นพ (ร.ท.จรรย์นพ กำแพงทอง) เกิดอาการเชื่อเก่ากำเร็บ นึกอยากจะเล่นแร่แปรธาตุขึ้นมา ขวนอาตมาไปชุดแร่เพรียงไฟ ที่เมืองลับแล...

เรื่องเข้าป่าอาตมาไม่เคยปฏิบัติอยู่แล้ว แต่ขอยกความเป็นหัวหน้าคณะให้ไอ้หมวดตัวแสบ เพราะเรื่องชุดทรัพย์แผ่นดินนี้ พระมิ่งควรยุ่งด้วยเด็ดขาด...

อาการประหลาดพิลึกพิลั่นเริ่มขึ้นทันทีที่จะออกเดินทาง เริ่มด้วยไอ้หมวดของเรา เข้มทึบไม่ได้ มันเหลือเชื่อมัยล่ะ...?

“ทุกกองพันให้มิเหตุดึงออกฝึกภาคสนามกันหมด ไม่มีเข้มทึบเหลือให้เข้มซึกอัน...” ช่างมันเถอะ เราหาซื้อกันเองก็ได้เนี่ยหว่า...

หลังจากมิเหตุดีพลาตในการนัดหมาย จนอาตมาต้องรองงไปแล้ว พอจะออกเดินทาง แดง (มงคล จอมผา) เข้าเกียร์แล้วรถมันไม่ยอมวิ่ง...!

หาสาเหตุกันครู่ใหญ่ เสียแสง (แสงชัย เพชรขึ้นสกุล) ก็ร้องบอกออกมาจากใต้ท้องรถว่า “เกียร์หลุด... หมุดล้อคัมขชาติ ผมเอาลวดผูกไว้แทนไปก่อน...”

บริรักษ์ (บริรักษ์ ศรีพราว) เจ้าพ่อ เอ๊ย...ผู้จัดการไฟลท์ของการบินไทย ขนเครื่องบวงสรวงมาเต็มคันรถ ขนาดตั้งใจไปเช่นเจ้าที่เต็มที่ยังเป็นถึงเพียงนี้...

ผ่านสระบุรี พลับ...อาตมาก็เห็น มหาวตะหมุ่นวนเป็นเกลียว นำสะพริงกล้วย หมูเมฆก่อกตัวเป็นรูปคนหัวขาดลอยตามรถมาทางด้านหลัง...!

ถ้าเป็นการตั้ง “เมฆนาย” ตามตำราฤกษ์บนของการเดินทัพแต่โบราณ การศึกครั้งนี้ พวกเราแพ้ตั้งแต่ในมุ้ง แต่มันก็คืบไปทั้งที่รู้ว่าจะต้องแพ้...!

ผ่านวิเชียรบุรีไปหน่อยเดียว กระจกบังลมหน้าทั้งแผ่นก็แตกเปรี๊ยะ...! ราวเป็นไยแมงมุม ผีนขับต่ออีกหน่อย คราวนี้ถล่มพรุลงทั้งกระบี่...!

คลานไปถึงวังชมพู แวะพักบ้านผู้ใหญ่เหลือง (ชัยอนุชิต ม่วงน้อยเจริญ) อาตมาควักยามให้แดงไปเปลี่ยนกระจกรถ หมดไปสองพันกว่าบาท...

รุ่งเช้าออกเดินทางต่อ แวะกราบ หลวงพ่อพระพุทธรชินราช และ แม่ย่าสุโขทัยแล้ว ตรงไปทางสวรรคโลก - ศรีสัชนาลัย...

หลงทาง...เลยปากทางเข้าบ้านแก่งไปตั้งไกล ต้องย้อนกลับมาใหม่ ทางฝุ่นคดเคี้ยว ผ่านป่าเขาสลับซับซ้อน เชื่อมัยว่าหลงอีก...!

ทางเคยผ่านมาแล้วอาตมาหลงยาก แต่คราวนี้มันอาการอะไรก็หา หลงได้หลงดี กว่าที่จะเข้าถึงห้วยห้วยก็หลงซะเกือบหมดอารมณ์...

คราวนี้นอกจากข้อต่อเกียร์จะหลุดอีกครั้ง ยางก็พลอยแบนไปด้วย บริรักษ์ตั้งเครื่องบวงสรวง ขณะที่เหลือง แดง จ้อน (ปริวัฒน์ วัฒนโชติ) ช่วยกันปะยาง...

อาตมา จรรย์นพ แสงชัย บริรักษ์ ขนของใช้ส่วนตัวขึ้นหลัง แหม...มันเล่นชนกันมาชนิดแทบทับตัวเองตาย อาตมาต้องสั่งลดโหดเต็มที่ เอาไปแค่จำเป็น...

รถตู้เลี้ยวกลับ อีกสามวันให้หลังจะมารับ เหลือสี่เสือเดนตายลุยป่าต่อ แคเห็นรอยเท้าสัตว์เป็นเทือก สามพระหน่อก็แทบถอดใจถอยหลังซะแล้ว...

อาศัยทางด้านสัตว์ที่เดินคนเดียวเป็นซูเปอร์ไฮเวย์ มีทางแบบนี้ไปจนบ้านแม่सान แต่คราวนี้มันไม่เป็นเช่นนั้นนะซี...

ตามไปเรื่อยๆ จนถึงยอดเขา รอยเท้าเหล่านั้นมันหายวับไปต่อๆ ยังกับพวกมันทั้งฝูงบินได้อย่างนั้นแหละ เล่นตีกันกลางป่าดงดิบนี่เลยนะ...

เลาะลงไปในลำห้วย เดินหารอยจนพบ พอเกาะรอยไปจนถึงยอดเขา รอยเท้าเหล่านั้นก็หายวับไปกับตา แบบนี้มันแกลังกันชัดๆ นี่หว่า...!

ฟ้ามีตลงทุกขณะ หลงตามไ้อ์รอยบ้าง จนแทบหมดวัน นาน...อยากบ่นดีนัก อาตมาถูกเศษไม้แทงลึกเข้าที่ซอกนิ้ว ลึกเข้าไปจนจนกระดูกฝ่าเท้าเลย...!

ไปทิ้งเจ็บแทบตื่นนั่นแหละ มะงม่งงาหრაไปในความมืด ขึ้นงมต่อไปมีหวังถูกเสืองาบแน่ๆ อาตมาพาตะกายฟ้าขึ้นไปค้างคืนบนยอดเขา...

จรรยัณพ เสียแสง บริรักษ์ แทบหมดสภาพไปตมๆ กัน เกิดมาไม่เคยเจอบทโหดขนาดนี้ โดยเฉพาะไ้อ์หมวด ปีนยังไม่ถึงยอดเขา มันหลับกลางอากาศได้...!

มีแต่อาหาร น้ำหมดไปนานแล้ว นอนคั่นคะเยอเพราะขุ่นเป็นฝูงๆ แห่มารุมดูดเลือดอย่างครั้นแครง แกรมฝนตกลงมาตอนใกล้สว่างอีก เปียกเป็นลูกหมาตกรน้ำเลย...

ตื่นขึ้นมาปึงเสื่อผ้ากันตั้งแต่ตีสาม ขึ้นนอนต่อมีหวังปอดบวมตาย พอสว่างก็กัดเอาอาหารเย็นๆ ขึ้นมากินกันตาย ไม้มีน้ำนี้มันฝืดคอบเป็นบ้าเลยว่ะ...

แล้วช่วยกันขุดตรงที่นอนนั่นแหละ เพื่อหลงไปจนถึงที่หมายโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่มีอะไรที่พอจะเห็นเป็นแร่เพรียงไฟซึกนิตเดียว...

เหนื่อยเปล่าแถมหิวน้ำหนักขึ้นไปอีก ค่อยไต่ลงจากยอดเขามาข้างล่าง ตอนขึ้นมันมืดตีตื้อ ขาลงสว่างจึงเห็นชัด ว่ามันชันเกือบเก้าสิบองศา...!

กว่าจะถึงข้างล่างเล่นเอามืออ่อนตีนอ่อน เกือบตกลงไปตายซะหลายหน คราวนี้งมโข่งไปเถอะ หลงซะไม่มีละ...เกิดจากท้องพ่อท้องแม่ ไม่เคยเจอะเคยเจอ...

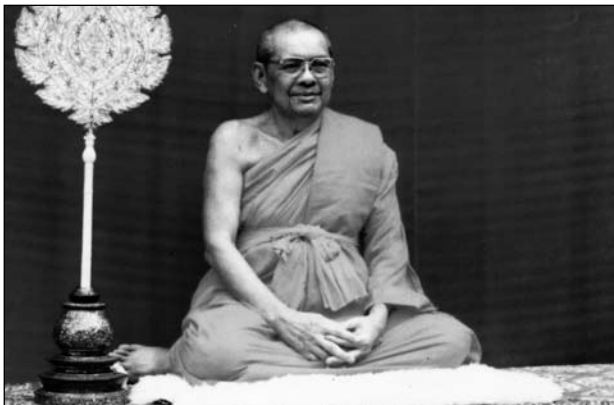
ทางที่เดินไปตึ๋ง พอพอไม่ให้ไปขึ้นมา ก็มีต้นไผ่ล้มมาสอดประสานกันอย่างแน่นหนา เหลียวหลังจะกลับทางเดิม ไ้อ์ที่เฟิงผ่านมาก็พลอยหายไปด้วย...!

หนทางที่จำได้ถนัดว่าเคยเดินผ่านเมื่อครั้งก่อน พอเดินไปๆ ไม่ไปสุดที่ขอบเหวก็กลายเป็นทางตัน ถ้าไม่พบแอ่งน้ำเล็กๆ มีหวังอดน้ำตายไปแล้ว...

อาหารทุกอย่างเรียบบวช ต้องกินหน่อไม้บ้าง หยวกกล้วยบ้าง หลงทางเดินวนเป็นไ้อ์บ้า แกรมบริรักษ์เห็นสาวมากวักมือเรียก ก็ตะกายตามไม่ฟังเสียง...

ดีที่อาตมาสังเกตเห็น ทางที่บริรักษ์ตามสาวมา มีรอยเท้าเสื่อย่ำไว้อย่างสดๆ ร้อนๆ ต้องชี้ให้ดูค่อยหยุดสว่าง...บริวั...!

เผ่นกันแทบไม่ทัน คราวนี้เลยหลงหนัก ต้องถางทางกันเอาเอง เชื่อหรือไม่?...? ไม่ว่า จะถางไปทางไหน มันลงมาที่เดียวกันหมด...!

เหนือ...ลงที่เดิม ใต้...ลงที่เดิม ตะวันออก...ลงที่เดิม ตะวันตก...ลงที่เดิม ให้อายุ
เถอะ ใครนะมันแก่งกันซะจริง...

สามสหายหมดเรียวยหมดแรง อาตมาต้องยอมอาบัติ ลงมือกลางป่าซะเอง พอเง้อ
มิดพันฉับ...ลมฝนมาอ้ออึ้งไปทั้งป่า มันตกยังกับฟ้าถล่มดินทลาย...!

อาตมาไม่ฟังเสียงชะแล้ว อาศัยความรู้สึกกลางทางตะลุยกออกไปเลย ให้มันรู้ไปว่า
จะออกไม่ได้ จากป่าสองโมงตากฝนกลางป่าจนสี่ทุ่มครึ่ง...!

สามทหารเสือหมดแรงป้อแป้ บริรักษ์ตะคริวกิน จนต้องยกขาตัวเองก้าวไปที่ละก้าว
ทุกคนถอดใจขอพักกันกลางป่ากลางฝนนั่นแหละ...

แต่อาตมาไม่ยอมให้พัก ขึ้นพักไม่พอตบวมตายก็จมน้ำตาย น้ำในห้วยเพิ่งก้าว
เข้ามาท่วมแค่หลังเท้า ก้าวลงไปอีกที่ขึ้นมาถึงเขาแล้ว...!

จรรยาณพ เสียแสง ช่วยกันเข้าป่าทิวบริรักษ์ไป เบ้าหลังอาตมาช่วยแบกให้เอง
ในที่สุด ความบ้าก็ชนะอาการพป่า หลุดออกมาถึงห้วยห้วยกจนได้...

เข็ดไปจนตายไอ้เรื่องสมบัติป่า แค่นี้จะไปเอายังโดนลงโทษขนาดนี้ ถ้าเอาออก
มา มันจะตายซ้ำตายซ้อนกันขนาดไหนก็ไม่รู้...

ยังหอรอก...ขนาดกิ่งสลบไสล ยังต้องเดินทางออกมาที่ปากทางบ้านแก่ง เพราะ
ถนนและจนรถของแดงเข้าไม่ได้ อย่าคิดว่าจะหมดอายุ...

รถไปหมุนตัวเป็นลูกช่างบนเขาคือ เกือบจะได้นอนกันแหวกกันโดยทั่วหน้า ขนาด
มาถึงอุทัยธานีถิ่นของอาตมาแท้ๆ ยังหลงทางจนฉิว เออ..ที่เอ็งเข้าใจว่า...

ลำบากลำบากนั้นก็เพราะความโลภตัวเดียวแท้ๆ ความทุกข์ ความยากของการเกิด
ไม่ต้องมาจำจ้จ้ไขกันแล้ว เห็นไหมะเยย...อิ...อิ...

๖ ตุลาคม ๒๕๓๕
พระเล็ก สุธรรมบุญ

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุญญ เดือนกันยายน ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ของเดือนก่อน...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : บุคคลผู้มีสติตั้งมั่น ย่อมระลึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วนาน ทำแล้วนานไม่พลาดหรือ
ไม่จั่นเสียทำสอนลูกศิษย์ไม่ได้ เป็นมหาปริสวิตก ๘ ประการ พระอนุรุทธ เพื่อนร่วมรุ่น
มีอยู่ ๗ คนด้วยกัน เป็นตระกูลของศากยวงศ์ โกลิยวงศ์เชาบวชกัน ตอนนั้นบรรดา
พวกเชื้อพระวงศ์บวชกันเยอะ ตามพระพุทธเจ้าท่าน ทางด้านสายของพระเจ้าอาคือ
พระเจ้าอมิตทนะ น้องของพระเจ้าสุทโธทนะ ท่านยังไม่มีใครบวช ในเมื่อยังไม่มีใคร
บวช พระเจ้ามหานามะที่รับราชสมบัติต่อจากพระเจ้าอมิตทนะ ก็บอกว่าให้พระอนุรุทธ
น้องชาย (เจ้าชายอนุรุทธ) ให้เป็นพระมหากษัตริย์ ท่านจะไปบวช พระอนุรุทธถามว่าเป็น
กษัตริย์ต้องทำอะไรบ้าง ? บอกว่าต้องรบเพื่อขยายพระราชอำนาจ ต้องปราบปรามโจร
ผู้ร้าย เพื่อให้ชาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข ต้องตัดสินลงโทษคน ประหารชีวิตคน ต้องทำอะไรทำนา
เหมือนกับชาวบ้านทั่วไป ถ้าไม่มีนาก็ต้องไปห้กร้างถางพงก่อน สร้างนาขึ้นมา พอมีนา
แล้วก็ต้องไถต้องหว่าน ต้องดูแล ต้องเก็บเกี่ยว ต้องขนข้าวขึ้นยุ้ง เจ้าชายอนุรุทธได้ยิน
บอก ฟังอยู่เหอะ ผมบวชเองดีกว่า งานที่ไม่รู้จักจบนี้ไม่เอาหรอก ไปขอแม่ ขอบวช แม่
ไม่ยอมให้บวช ก็ต่อแล้วตั้งอีกจนแม่ใจอ่อน บอกว่าถ้าหากว่าพระเจ้าภัททิยะ ศักยราชา
อีกองค์หนึ่ง คือศากยวงศ์นี้เขาเป็นอยู่ ๖ ตระกูลด้วยกัน ทั้งตระกูลข้างพ่อข้างแม่รวม
แล้ว ๖ ตระกูล แต่ละตระกูลครองแผ่นดินเป็นพระมหากษัตริย์อยู่ ก็บอกว่า ถ้าหากว่า
พระเจ้าภัททิยะพี่ชายของเธอยอมบวช เธอก็บวชได้ รายนี้ก็เป็นไปดี ไปดีพระมหากษัตริย์
ให้สละราชสมบัติ แต่ปรากฏว่าเจ้าชายอนุรุทธประเภทใจมาตั้งแต่เด็ก เพราะว่าทำบุญ
มาดีในอดีต ขนาดเล่นตีกลีกับพวกลูกพระเจ้าแผ่นดิน คือเจ้าชายด้วยกัน แพ้เขาต้องเสีย
ขนม ก็ให้คนไปขอแม่มาเรื่อย จนกระทั่งแล้วลูกไม่รู้จักเสียชกที่หนึ่ง เพราะฉะนั้นต้องให้รู้
ชะม้งเรื่องของความผิดหวังเป็นอย่างไ ก็เอาถาดเปล่าครอบกันไว้แล้วให้แบกไปให้ ถ้าลูก
ถามให้บอกว่าเป็นไม่มี พ่อคนใช้ไปถึง เธอถามว่าตอนนี้ได้ขนมอะไรมา ? ก็ลว่าถ้าไม่
ถูกปากเดียวเพื่อนไม่เอา คนใช้บอกขนมไม่มี เอ๊ะ ขนมชื่อนี้แปลก ไหนดูซิ เปิดมา
ปรากฏว่าขนมเต็มถาดเลย ทั้งกลิ่นทั้งรสนี้วิเศษอย่างไม่เคยกินมาก่อน คือในอดีตชาติ
ของเจ้าชายอนุรุทธ ท่านเคยทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วท่านอธิษฐานว่า ขอว่าคำ
ว่าไม่มีจงอย่าได้มีในชีวิตตั้งแต่บัดนี้เลย จึงเกิดทุกชาติต้องมี อยากได้อะไรต้องได้ แม่
ไม่ทำขนมให้ เตือดร้อนทวดตาต้องมาแหมมิตขนมให้ ก็ไปต่อว่าแม่ บอกว่าก่อนหน้านี้แม่

ไม่รักแล้วหรือ ท่านถามว่ามันเรื่องอะไรล่ะลูก บอกว่าก่อนหน้าแม่ทำขมนให้กิน ไม่เห็น
อร่อยอย่างนี้เลย ตอนนั้นลูกเกิดน่ารักขึ้นมาหรือใจแม่ถึงทำขมนไม่มีให้ อร่อยอย่าบอกใคร
เชียว นะะอย่าลืมนะว่าแม่เป็นราชินีนะ ในเมื่อแม่เป็นราชินี ท่านต้องมีความฉลาดเป็นปกติ
อยู่แล้ว ก็ เอ้อ...สงสัยบุญลูกเรามาจะดี ขนาดส่งถาดเปล่าไปให้ยังมีกิน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
แม่เจ้าประคุณส่งถาดเปล่าตลอด เตือดร้อนเทวดาต้องคอยเฝ้าขมนให้ เจ้าชายภัททियะ
ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน ไปครองเมืองอีกเมืองหนึ่งอยู่ เห็นความดีของน้องมาตั้งแต่เล็ก
ถ้าหากว่าน้องดีจะบวช ต้องมีเรื่องดีแน่ๆ เลย น้องดีอยู่ ๓ วันใจอ่อนก็เลยบวช ตอน
นั้นมีเจ้าชายภัททियะ เจ้าชายกิมพิละ เจ้าชายภักคฺ เจ้าชายอานนท์ เจ้าชายเทวทัต
เจ้าชายอนุรุทธ ออกบวชพร้อมๆ กัน ๖ องค์ แล้วก็มียาญญามาลา เป็นช่างตัดผมชื่อ
อุบาสีไปบวชอีกองค์หนึ่ง ปรากฏว่าทั้งหมดเป็นกษัตริย์บ้าง เป็นเจ้าชายบ้างย่อมมีมานะ
เป็นปกติ เลยคิดว่า เออ...เราเมื่อตั้งใจจะปฏิบัติปฏิบัติชอบแล้วไม่ควรที่จะมีมานะ ก็เลย
ให้นายอุบาสีที่เป็นยาญญามาลาเป็นพนักงานตัดผมบวชก่อน เพราะว่าพระบวชก่อนจะ
เป็นพี คนที่บวชทีหลังเป็นน้อง ต้องไหวพินะ ตัวเองบวชทีหลังจะได้ไหว้นายอุบาสีได้
พระอุบาสีท่านก็บวช พอบวชเสร็จ บรรลุอรหัตตกันเป็นแถว พระอุบาสีเป็นพระอรหัตต
เป็นผู้เลิศในทางวินัย พระวินัยจะแตกกิ่งก้านสาขาขนาดไหนท่านจำได้ละเอียดดิบ ตัดสิน
ความไม่เคยพลาด เจ้าชายภักคฺ เจ้าชายกิมพิละ บรรลุมรรคผลไปตามๆ กัน เจ้าชาย
อานนท์ได้พระโสดาบัน กลายเป็นพระอานนท์โสดาบันไป จนกระทั่งพระพุทธเจ้า
ปรินิพพานแล้ว ๓ เดือน ถึงเป็นพระอรหัตต เจ้าชายเทวทัตกลายเป็นพระเทวทัตได้
อภิญญาห้า ตอนหลังคอยจ้องล้างจอบผลาญพระพุทธเจ้าอยู่ อภิญญาเสื่อมโดนธรณีสูบ
ไป เหลือเจ้าชายอนุรุทธปล้ำอยู่ ๗ ปี ตัวชวนเขาบวชไปชาติที่สุดเลย ถ้าไม่นับพระอานนท์
ปล้ำอยู่ ๗ ปี ปีที่ ๗ นะท่านไปนั่งระลึกถึงมหาปุริสวิตก ๘ ประการ ว่าพระธรรมวินัยนี้
เป็นของผู้สันโดษ คือยินดีด้วยปัจจัยสี่ตามมีตามได้ พระธรรมวินัยนี้เป็นของผู้มักน้อย
คืออย่าให้คนอื่นรู้ว่าเราเป็นอย่างนี้เลย คือถ้าเขารู้ว่าเรามีความดีแล้ว เดียวเขาจะมากวน
เยอะ พระธรรมวินัยนี้เป็นของผู้ยินดีในที่สงัด ไม่ชอบประคนด้วยหมู่ประกอบด้วยการ
หลีกออกกล่าววาจาส่งเขากลับ ไฉนแก่ให้เป็น ไฉนไม่เป็น นั่งกันอยู่ก็ไม่ต้องทำมากินอะไร
หอรอก ต้องคอยนั่งรับแขกไป พระธรรมวินัยนี้เป็นของผู้มีสติตั้งมั่น ที่เมื่อก้าวไป ผู้มีสติ
ตั้งมั่นคือระลึกถึงเรื่องที่พูดมานานๆ ได้ ระลึกถึงเรื่องที่ทำมานานๆ ได้ พระธรรมวินัยนี้
เป็นของผู้มีใจตั้งมั่น คือกำลังใจทรงผานหนึ่ง ผานสอง ผานสาม ผานสี่ ห้า หก เจ็ด
แปด ได้พระธรรมวินัยนี้เป็นของผู้ยินดีในธรรมอันไม่เนิ่นช้า คือเป็นผู้ที่ตั้งใจละตัณหา
มานะ ทิฏฐิ (ตัณหา มานะ ทิฏฐิมันเป็นตัวถ่วงให้ช้า) พอท่านพิจารณาอย่างนี้กลายเป็น
พระอรหัตตและเป็นผู้เลิศด้วยทิพจักขุญาณ ท่านเป็นแค่พระวิชชาสามนะ วิชชาสามนี้
ยังมีอภิญญาหกเหนือกว่าปฏิสัมภิทาญาณเหนือกว่าแต่พระอนุรุทธนี่ทิพจักขุญาณของ

ท่านเลิศกว่าพระวิชาสาม และอภิญญาหกทั้งหมด ยกเว้นจากพระพุทธเจ้าแล้วท่าน
เจ๋งที่สุด ไม่น่าเชื่อกลายเป็นผู้ชำนาญการพิเศษ ก่อนพระพุทธเจ้าปรินิพพานนี้ อยู่ใน
ระหว่างฉานโหม มีพระอรุณธาตุตามได้อยู่คนเดียว คนอื่นตามไม่ทัน ในอดีตชาติท่านเคย
ถวายประทีปโคมไฟในพระพุทธศาสนา ตั้งใจถวายเป็นพุทธบูชาด้วยไฟด้วยแสงสว่าง
เกิดมาก็เลยกลายเป็นผู้เลิศทางทิพจักขุญาณ มหาบุริสวิตก ๘ ประการ วิตก แปลว่า
คิดถึง คำนึงถึง มหาบุริสวิตกคนคิดจะเป็นมหา ไม่ใช่ซะ มหาบุริสวิตกไม่ใช่คนคิดจะ
เป็นมหา มหาบุริสวิตกคือผู้ที่ตั้งใจลด ละ เลิกในตัณหา เพื่อแสวงหาทางออกจากกิเลส
เขาเรียกมหาบุริสวิตก ผู้ที่มีความตั้งใจอันใหญ่ยิ่งจะเป็นผู้หญิงผู้ชายเรียกมหาบุริสวิตกเหมือนกัน
ถาม : ท่องคาถาเงินล้านเป็นฉานจะมีอะไรเกิดขึ้น ?

ตอบ : จะมีอะไรเกิดขึ้น...อาจจะมีเซฟหล่นมาทับตาย คาถาเงินล้านมันคาถารวย แต่
ต้องวางกำลังใจให้เป็น อย่าท่องด้วยความอยาก ให้วางกำลังในลักษณะที่ว่าสิ่งนี้เป็น
สิ่งที่ดีที่สุดที่พ่อให้มา เราเป็นลูกก็มีหน้าที่รักษาสสมบัติของพ่อไว้ การรักษาที่ดีที่สุดก็
คือหมั่นท่องบ่นภาวนาให้เป็นปกติให้ตั้งใจทำถวายเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา
ไปเลย อย่าไปอยากได้ ถ้าหากว่ามันอยากได้ ตอนแรกเกิดความอยากปล่อยมันอยากไป
แต่ระหว่างที่ท่องต้องลืมความอยากให้ได้ ถ้าความอยากยังอยู่ข้างหน้ามันบังไว้ ลากผล
จะเข้ามาไม่ถึง หมดยอยากเมื่อไหร่มันไหลมาเทมา

ประวัติหลวงปู่มั่น ๕๐๐ บาทนี้ไม่แพงนะ เล่มหนาขนาดนี้ ปฏิบัติ ผลงาน และ
พระธรรมเทศนาของพระอาจารย์มั่นภูริทัตตะเถระ คุณเชื่อมั๊ยว่า หลวงปู่สายอาจารย์มั่น
เนี่ย รู้จักท่านเกือบทุกองค์เลย สมัยตัวเล็กๆ เคยวิ่งรับใช้ท่านอยู่เยอะ คนอื่นไปทำบุญ
ไอ้เรานี้ไปและข่าวจากบาตรพระมาเกิน ที่วัดธรรมมงคล ซอยสุขุมวิท ๑๐๑ ตอนช่วงนั้น
หลวงพ่อวิริยงค์ ท่านยังเป็นแค่หลวงพ่อวิริยงค์ ยังไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรหรอก ท่านจะ
สร้างวัดธรรมมงคล ปรากฏว่าทางโยมแม่ก็ไปช่วยเป็นกรรมกรวัดให้ เราก็คง...หลวงพ่อครับ
ขอมัน หลวงปู่ครับขอมัน แทนที่จะใส่บาตรพระ ไปและข่าวจากบาตรพระมาเกิน ท่านเอง
ท่านก็ไม่ว่าอะไร องค์กรนี้ตักช้อน องค์กรนี้ตักช้อน มันก็ล้านงานอยู่แล้วนี่ กินไปเรื่อย ถึง
เวลาท่านจะใช้อะไร เรามั่นวิ่งเร็ว แล้วขณะเดียวกันก็สนใจการปฏิบัติด้วย ท่านก็เลยชอบ
กัน ก็มีใครเชื่อบ้างว่าหลวงตาบัวให้ห่วย ? อาตมาขอมาแล้ว ได้ด้วยออกอีกต่างหาก
ลองไปขอคูสิหัวแตกแน่ คือตอนนั้นอยากจะทำพระที่ปฏิบัติในสายวิสุทธิมรรคจริงๆ โดย
เฉพาะปฏิบัติในมหาสติปัฏฐานสูตร นิमितทุกอย่างต้องละหมด ท่านไม่ให้เกาะเลย นิमित
ทุกอย่างเกิดขึ้นละหมด ตามรู้ๆ อยู่อย่างเดียว ถึงเวลาแล้วจะมีฤทธิ์มีอภิญญา มั่งรีเปล่า
วิธีพิสูจน์ที่ง่ายที่สุดก็คือขอห่วย ท่านก็รู้ที่อยู่ว่าเราขอเพื่อพิสูจน์ ไม่ได้ขอเพื่อเล่น ท่านก็ให้
จริงๆ แล้วมันก็ออกจริงๆ สะดวัก แต่ตอนนี้พวกเราไปขอ ถ้าวางกำลังใจไม่เป็น นอกจาก
ไม่ได้แล้วอาจจะโดนไม้เท้า ดังนั้นเปิดมานี้จะคั่นหน้าแทบทุกองค์ พูดย่างๆ ว่าต่อให้ปิด

ชื่อไว้ก็บอกถูกว่าใครเป็นใคร ไปนึกถึงสมัยนั้นแล้วมันสบายใจตรงที่ว่า พระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบเป็นร้อยละ องศ์มาประชุมรวมกันอยู่ โอ้โฮ...ทำบุญนิดเดียวก็ไม่ต้องทำไหวแล้วใช่ไหม ? แล้วท่านมาแต่ละครั้งนี่ ไม่ใช่มาเฉยๆ นอกจากจะเป็นเพื่อนบุญแล้วยังมี พิธีพุทธาภิเษกอีก แล้วลองคิดดูว่าพระระดับนั้น ถ้าออกจากสมบัติมาพร้อมๆ กัน คนทำบุญมันจะสบายขนาดไหน ? ตอนสมัยนั้น หลวงปู่ หลวงพ่อ ท่านก็ยังคงอยู่กันครบๆ หลวงปู่ชอบ หลวงปู่หลุย หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว หลวงปู่เทศก์ หลวงตามหาบัว กลายเป็นพระทำๆ แถวเลย นึกเอาก็แล้วกัน ตอนนี่ของท่านกลายเป็นหัวแถวไปแล้ว สมัยนั้นก็ตั้งใจว่าถ้าบวชก็จะบวชกับพระสายหลวงปู่ฝั้นนี่แหละ แต่คราวนี้มันไปเกิดจุด ผกผันอยู่คือ หลวงปู่ฝั้นซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ที่เคารพท่านมากที่สุด เพราะว่าท่านเป็นผู้ที่ ให้สติ แล้วได้สติก่อนเพื่อน คือตอนช่วงวัยรุ่นๆ นั้นจะชอบมากเลย ครูบาอาจารย์ที่ไหนมี กี่วังไปหา ไปถึงก็แบมือขอพระขอเหรียญ หลวงปู่ครับขอของดีบ้างครับ หลวงพ่อครับขอ ของดีบ้างครับ ไปขอหลวงปู่ฝั้นซ้ำ ครั้งแรกเลยท่านบอกว่าตีนอกเอาไปเดี๋ยวมันหล่นหาย ทำไม่ไม่เอาตีนละ นาคิดมัย ? ได้ยีนก็แปลก ไม่เคยได้ยินอย่างนี้มาก่อน ตีนอกเอาไป **ทำไมเดี๋ยวก็หล่นหาย ทำไมไม่เอาตีน** ก็ถามว่าตีนเป็นยังไงครับ ? ท่านบอกพุทโธไป พุทโธคำเดียวคุ้มได้ ๓ โลกเลย ไม่ต้องพกไว้หรอก ภาวนาให้มันชินไว้ ไปทำเอาไปปฏิบัติ เอา ถ้าใจดี อะไรๆ ก็ดีหมด ก็เลยถือท่านเป็นบูรพาจารย์องค์แรก คราวนี้มาช่วงปี ๒๕๑๘ นะ โยมพ่อเสียชีวิตลง พี่ชายเขาเอาคู่มือปฏิบัติกรรมฐานของหลวงพ่อดำทำขง ไปให้ บอกเฮ้ย...อ่านซะจะได้ไม่ต้องเสียใจมาก ถ้าทำได้ก็ทำไปนะ คือเขาเห็นว่าเราดูแล พ่ออยู่ ๖ ปีเต็มๆ ทั้งกลางวันกลางคืน พ่อตายอาจจะเสียใจ ความจริงดีใจจะแย่ โอ้โฮ...ไ้ คนกำลังกินกำลังนอน แล้วต้องมาอดตาหลับขับตานอนทั้งวันทั้งคืน รสชาติเป็นยังไง ? พอเสร็จแล้วเปิดอ่าน...ทิ้งมาก หลวงพ่อองค์นี้เก่งแะะ เขียนอะไรง่ายไปหมด ก็เลยทำตามดู ทำไปทำมามันกลายเป็นติดไปเลย ก็เลยเปลี่ยนมาหาหลวงพ่อดำแทน แล้วมันก็ ลักษณะเหมือนยังกับท่านส่งต่อ เพราะว่าเริ่มได้ตำราหลวงพ่อดำปี ๒๕๑๘ เดือนสิงหาคะ เท่ากับว่าเราเริ่มต้นการเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดำปี ๒๕๒๐ วันที่ ๔ มกราคม หลวงปู่ฝั้นมรณ ภาพ ท่านเปิดโอกาสต่อให้นิดเดียว ถ้าท่านไปก่อน เราก็ไม่เจอหลวงพ่อดำแน่นอนเลย ตอนแรกก็ตั้งใจอย่างนั้น พอทำไปทำมา อือ...หลวงพ่อดำท่านสารพัดจะหลอก สุดท้ายจะเขียนเลย เราชอบทางด้านไหนท่านหลอกให้ทีละนิดทีละหน่อยไปเรื่อย พอทำได้วังไรหน้าบาน ไปรายงาน เสร็จแล้วก็เอาয়ั้งไปทำอีกลูก ยังงั้นไปทำอีกลูก สนุกของท่านนะ แต่ว่าจุดที่เราได้ คือท่านบอกว่า**ต้องรักษาศีลนะ** ถ้าไม่รักษาศีลแล้วพวกอภิญาสมาบัติจะไม่เกิดผล แล้วขณะเดียวกัน อีกอย่างก็คือว่า **อย่างน้อยต้องภาวนาให้ได้วันละครึ่งชั่วโมง** ทำไปทำมามันติดไม่รู้ตัว กว่าจะรู้สึกจะไม่ออกแล้ว ไม่อย่างนั้นนี่เป็นพระธรรมยุติไปแล้ว ตอนนี่ดีใจที่เป็นพระมหานิกาย เพราะเราชอบจับดั่งค์ พระธรรมยุติจับดั่งค์ไม่ได้

หลวงปู่หลวงพ่อแต่ละองค์ กว่าท่านจะไปเป็นครูบาอาจารย์ให้เราได้ ท่านผ่านร้อน ผ่านหนาวมาอย่างชนิดที่เรียกว่าถ้าเป็นนักเรียนก็แพ้ทั้งตัว รมบักก็เลส แล้วเสร็จแล้วท่าน ก็มากลายเป็นหลักชัยอันมั่นคงได้ หลวงปู่มั่นท่านสอนพระให้เป็นพระ สร้างพระเป็น พระจริงๆ แต่ละองค์ประเภทที่เรียกว่าขอให้ได้พบท่าน ให้ได้ฟังธรรมจากท่าน ให้ได้หลัก การปฏิบัติจากท่าน มาสมัยหลังๆ กลายเป็นครูบาอาจารย์ เป็นหลักชัยให้เขาได้ทุกคน ขนาดหลายต่อหลายองค์ในชีวิตได้เห็นหลวงปู่ท่านแค่แวบเดียวจากหน้าต่างรถไฟเท่านั้น หลวงปู่มั่นท่านนั่งรถไฟไปเพื่อรักษาตัว พระเถรได้ข่าวว่าท่านจะผ่านไปทางนั้น ไปตัดรอก แวดลสถานี่ ท่านก็ไล่ล่นำมาโบกมือให้ เอ้อ...ขอบใจทุกคนนะ ตั้งใจปฏิบัติภาวนาเอาแต่ อย่างที่พุทโธนะ ได้ฟังแค่นั้นแหละตลอดชีวิต แล้วท่านได้ดีกันหมด ของเรานี่ฟังกันได้ ทุกเดือน เดือนหนึ่ง ๓ วัน ๔ วัน มันนำทูปซ้่านัก อันนั้นว่าหลวงปู่ท่านสร้างพระเป็นพระ หลวงพ่อเรางานหนักกว่า สร้างคนเป็นพระ จะเรียกว่าคนก็ไม่ได้อันนั้นต้องบอกสร้างลิง เป็นพระ โอ...สาหัสจริงๆ เลย ไม่ได้เจอด้วยตัวเองนี่ไม่ซาบซึ้งหรือก ตอนนี้อยู่ของ หลวงปู่ท่านที่เนื้อแท้ๆ ที่อยู่ที่นั่นสมัยเป็นพระ จะเหลือแต่หลวงตาบัวองค์เดียวละมัง เพราะว่าหลวงตาบัวตอนนั้นท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นได้ ๘ พรรษา หลวงปู่มั่นก็มีมรณภาพ อาตมาอยู่กับหลวงพ่อแค่ ๗ พรรษาเอง น้อยกว่าหลวงตาเยอะเลย อย่างหลวงพ่อวิริยงค์ อย่างหลวงพ่อสมชาย ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นตอนเป็นเถร เถรเล็กๆ เลย แหม...อยากฟัง ธรรมมาก เอาหม้อดินไปต้มน้ำ ต้มน้ำถวายพระผู้ใหญ่ ก่อเสร็จก็ย่องไปข้างกุฏิ เจี่ยหูฟัง อยากฟังธรรมมากเลย หลวงปู่สอนใคร อย่าลืมนะว่าพระปฏิบัติท่านพูดเบาๆ ท่านพูดเบา ถ้าไม่ตั้งใจฟังบ้างที่ไมได้ยิน ในเมื่อท่านพูดเบา ท่านตั้งใจปฏิบัติอย่างนั้น มันต้องเจี่ยหูฟัง เพลินสมานิตี ลืม น้ำเตีอดชะแห้งเลย หม้อทะเล ลุ คราวนี้เตีอดรอนละสิ ใครจะเจ็บตัวหว่า ฮี ก็ต้องวิ่งหาหม้อมาคิน ถ้าหามาคินไม่ได้โดนแน่ๆ เลย เรามีฉันทะขนาดนั้นมัยละ ? ทำงานไปต้องแอบฟังไป เอาช้คักคำครึ่งคำก็ยังดี ของเรานี่มีเป็นเล่มๆ มันยังไม่เปิดอ่านเลย

ถาม : เราทำความดี แต่คนข้างหลังกลับชมเรา เราจะแผ่เมตตาให้เขายังไงดี ?

ตอบ : อันดับแรกจริงๆ อย่าลืมนะว่าเขาเองจะอยู่ในลักษณะที่ว่าตั้งตนเป็นศัตรู มันจะมีการกระทบกระทั่งกับเรามาก่อน ในเมื่อมีการกระทบกระทั่งกับเรามาก่อน เราไม่พอใจ เขาอยู่แล้ว ในเมื่อไม่พอใจเขาอยู่แล้ว จะแผ่เมตตาให้เขาจริงๆ นี่ไม่ไหวหรือก ใจของ เรามันจะเข็นไม่ไป มันเห็นเขาเป็นศัตรู เพราะฉะนั้นอันดับแรกของเมตตา ถึงได้บอกว่า ให้ตัวเองก่อน ที่รักที่สุดก็คือตัวเอง ให้ตัวเองก่อน ให้คนที่เรารัก ให้คนที่เรารักมาก ให้คนที่เรารักน้อย ให้คนที่เราไม่รักไม่เกลียด แล้วให้คนที่เราเกลียดน้อย จนกระทั่ง ให้คนที่เราเกลียดมากที่สุดได้ ไปที่ไล่จะขึ้น ขึ้นถ้าไปให้เขาอย่างนั้นทีเดียวตีกลับเสีย ของเปล่า ไปที่ไล่จะขึ้น ที่ไล่จะขึ้น ให้เยอะทีเดียวตีกลับอารมณ์ใจมันไม่รับด้วยมันตีกลับ

ถาม : ก็นี่ทำให้คนแทงมาข้างหลัง เขาเกาะเขายึดอยู่ ?

ตอบ : ไม่มีทาง เดี่ยวลองดูก็ได้ ให้ไปให้มาแทนที่จะแผ่เมตตา กลายเป็นด่ามันเข้า ให้คนที่เรารักก่อน โดยเฉพาะรักมากๆ ให้ตัวเอง ให้คนที่เรารักมากกว่าก่อน แล้วหลังจากนั้นก็ให้คนที่เรารักน้อยหน่อย ให้คนที่เราเฉยๆ ไม่รักไม่เกลียด ให้คนที่เราเกลียดน้อย ให้คนที่เราเกลียดมาก ให้ไปที่ระดับ ไม่ยังงั้นให้ไปไม่ตลอดหรอก เจ็บชะงกลางทาง

ถาม : ต้องเริ่มที่ตัวเองก่อน ?

ตอบ : ถ้ารักตัวเองอย่าทำชั่ว ชัดมัย นั่นแหละ รักก็คือเมตตา ถ้าสงสารตัวเองก็อย่าทำชั่ว นั่นแหละกรุณา ตัวเองทำดีก็รู้จักดีใจกับตัวเองบ้าง มุทิตาใช่มี ? ทำเท่าไรของมันไม่ก้าวหน้าซักที ก็รู้จักอุเบกขา เฉยๆ ว่างๆ ไม่ใช่ไว้วางใจอยู่เรื่อย

ถาม : เมตตากับกรุณา ต่างกันยังไง ?

ตอบ : หือ...ต่างกันยังไง ? เมตตารักเขาเหมือนตัวเอง กรุณาสงสารอยากให้เขาพ้นทุกข์ ต่างกันมากมายละ ? ตัวเมตตา มันประกอบไปด้วยความหวังดี เราดีอย่างไรอยากให้เขาดีอย่างไร คือรักเขาเหมือนตัวเราเอง มันเป็นความรักแท้เลย ประเภทไม่ใช่รักเพราะอำนาจของราคะจริต ด้วยความรักและหวังดีจริงๆ ถ้ากรุณามันเป็นความสงสาร เห็นเขามีทุกข์อยู่ก็อยากให้พ้นทุกข์ ถ้ามุทิตานี่ยินดี เมื่อเขาอยู่ดีมีสุข เห็นเขาก็เป็นขี้นมา เออหนอเขาทำบุญมาดีเนอะ มีเบนซ์ขี่ มันแทนที่จะไป แหม...เมื่อไหร่กูจะมีอย่างนั้นมันจะไม่ใช่ มุทิตานี่ไปดีใจ เออ..เขามีเบนซ์ขี่ เขาทำบุญมาดี น่าปลื้มใจจังเลย เสริจแล้วเราจะต้องทำบุญให้ดีกว่า เพื่อจะได้มีอย่างเขา ไม่ใช่เมื่อไหร่กูจะมีอย่างมันนะ ไม่มีมันก็แล้วไป

ถาม : เรื่องบางเรื่องเนี่ย พี่น้องกันจะเล่าให้ฟัง...?

ตอบ : ก็ดูว่ามันเหมาะสมแค่ไหน ถ้าเกิดว่าคนอื่นเขาหนีหนาทพี่น้องเรา มา ไปเล่าให้เขาฟังก็ตรือนหรือสนใจขึ้นมา เห็นว่ามันไม่มีประโยชน์ก็เงียบซะ รู้เองดีกว่า จำไว้ ถ้าใจดีอะไรๆ ก็ดีหมด ถึงได้บอกว่ามีที่หนึ่ง ก็กลับไปดีหน่อยหนึ่ง อย่าผลอลี ผลอเมื่อไหร่มันก็ดีเอา ไม่รู้จักเข็ดก็เจ็บตัวต่อไปเรื่อยๆ

ถาม : ก็โดนทำร้าย ?

ตอบ : โดนบ่อย แต่อดมาเฉยๆ ถือว่าเราโง่เอง เมื่อเราโง่เอง โดนเขาเล่นงานมา ก็เรื่องของเขา ถ้าคิดจะตอบได้ก็คิดไป ถ้าไม่คิดจะตอบได้ก็ปล่อยวางไปเลย มีอยู่เที่ยวหนึ่ง ตอนเช้ามีดีทำกรรมฐานพระท่านตรัสว่า บุคคลที่จิตประกอบไปด้วยกุศลกรรม เมื่อปฏิบัติแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาทำแต่สิ่งที่เป็นกุศลเพื่อยังจิตของตนให้สุภาพภูมิที่สูงยิ่งๆ ขึ้นไป บุคคลที่จิตประกอบไปด้วยอกุศลกรรม เมื่อปฏิบัติแล้ว ก็กระทำแต่สิ่งที่ไม่ดีไม่งาม ถ่วงตนให้ตกต่ำจมลงไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด แล้วท่านก็ถามว่า มาจนถึงขนาดนี้แล้ว ยังจะถอยหลังกลับไปอีกหรือ ? ตอนนั้นจะไปตีบข้างมัน มันรับสตาบไป แล้วมันไม่ทำให้ มันทิ้งงานไป แหม...โดนด่าอย่างเพราะมาเลย ก็โอ...มันทิ้งงานเราไม่พอ มันเอาดั่งไปใช้แล้วด้วย ...กะว่าจะไปตีบให้มันรู้ฤทธิ์ชะงบ้างว่าก่อนบวชเอาตมาเป็นยังไง

เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้วตอนไปสร้างที่เกาะใหม่ ๆ นั้นแหละ นั้นยังคิดจะตีบคนอยู่เลย พวกที่รู้จัก
เข้ามา ๑๐ ปีนี้พบว่าปลอดภัยขึ้นเยอะแล้ว จิตที่ประกอบด้วยกุศล จิตที่ประกอบด้วย
อกุศล กุศลคือความดีความงาม อกุศลก็คือความชั่วความเลว

ถาม : ตอนช่วงอยู่มหาวิทยาลัยจะร้อนอึดอัดไข่มโนมยิทธิไม่ได้เลย อีกซักพักหนึ่ง วันพุธ
นอนไม่หลับ ได้ยินเสียงบอกว่าจะฆ่า ไม่น่าใจว่า...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : อ้อ ไม่เป็นไร คราวหน้าถ้าได้ยินเสียงบอกริบฆ่าหน่อย หนูเบื่อชีวิตเต็มที ต้องดู
ว่าตอนนั้นเราคิดถึงอะไร ของบางอย่างมันเป็นการลองกำลังใจ ครูบาอาจารย์ก็ดี พรหมก็ดี
เทวดาก็ดี ออกากเห็นเรามีความก้าวหน้าในการปฏิบัติ ก็จะมาทดสอบ ถ้าหากว่าเรากลัว
มากเขาก็เลิก ถ้าหากว่าเราบ้าจนกระทั่งประเภทที่เรียกว่าไม่กลัวใคร เขาก็ไม่ยุ่งด้วย
เหมือนกัน พวกครึ่งกัลดครึ่งกล้านี้แหละ ชอบนักแกล จะเป็นลักษณะนั้น เขาจะชอบลอง
คราวนี้ให้เราดูกำลังใจของเราตอนนั้นว่าพอเรารู้สึกว่ามีเหตุการณ์อย่างนั้นเกิดขึ้นเราเกาะ
อะไรเป็นหลัก ? ถ้าคิดถึงความดีได้เกาะพระได้ เกาะนิพพานได้ สบายมาก ไม่ต้องไปกลัว
อะไรแล้ว กำลังใจของเราแสดงว่าเวลาถูกเงินเรายังเกาะความดีอยู่ อย่างพระวัดท่าซุงนะ
ที่วัดท่าซุงนี้ เขาต้องเรียกว่าตอกเตอร์ผี เพราะไม่เคยเจอผีที่ไหนดูเท่าผีที่วัดท่าซุง
ไอ้โห...สารพัดมันจะเล่นพระเลย พระองค์ไหนถ้านึกถึงนิพพานได้ นึกถึงพระได้ เขาก็ไม่
ยุ่งด้วย แต่ถ้าองค์ไหนนึกไม่ได้ก็แกล้งไปเรื่อย ถ้าองค์ไหนกลัวมากๆ กลัวอย่างชนิดจะ
เสียดสีจะอะไรเขาก็เลิก เพราะว่าเขาเองเขาทำให้เราเป็นอันตรายอะไรไม่ได้ มีโทษกับเขา
เหมือนกัน ของอาตมาที่มันไม่กลัว ไม่กลัวเปล่าผู้ด้วย เขาก็เลยมันมาก ตามพ่ออยู่ ๓ ปี
เต็มๆ ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน เที่ยงๆ ก็เอา บ่ายๆ ก็เอา เย็นๆ ก็เอา ใครบอกว่าผีหลอก
กลางคืนอย่าไปเชื่อมันนะ ไอ้ผีหลอกกลางคืนนะไม่เก่ง พวกเก่งๆ นึกกลางวันมันก็เอา
ก็อยู่ในลักษณะนั้น แต่ปรากฏว่าของเรามันแข็งเกินไป มันแข็งอยู่ตรงจุดที่ว่าพอเขามา
แล้วสู้เขา แทนที่นึกถึงความดีได้ ก็ไม่เกาะอะไรเลย รู้้อย่างเดียวเอ็งแกล้งข้าก็สู้
เขาแกล้งอยู่ ๓ ปี เบื่อเต็มที มันไม่นึกถึงความดีซักที เขาก็เลยเลิก แต่ว่าเวลาเขาไป
แกล้งองค์อื่นนี่ แป็บๆ เดียวเขาก็ไม่นึกถึงความดีได้ บางองค์นี่เขาบีบคอซะหน่อยหนึ่ง
หายใจจะไม่ออก เอ้อ...ตายตอนนี้ก็ไปนิพพาน เขาบอกหน้ายั้งนี้เหวอะจะไปนิพพาน
แล้วมันถึงจะปล่อย แหม...ตูดก้นจ้ง

ถาม : ถ้าความจำน่าจะ จำไม่ได้ ?

ตอบ : จำไม่ได้ เอาคาถาท่านปู่พระอินทร์ไปลี เคยได้มัย ? เคยจดไปมั่งรีเปล่า ?
คาถาสหัสเสนต์โต ใช้ได้ประโยชน์มหาศาลเลยนั่นนะ

ถาม : สถิติ ?

ตอบ : ไอ้โห...ง่ายเป็นบ้า วิชาก็ดีไม่ได้เอาตมามากินดิบหมด ถึงได้บอกเสียฟอร์มมากเลย
๒๐ กว่าปีมาแล้วนะ ไม่เคยโดนใครหักคะแนนได้ พอสอบบาลีโดนหักไป ๒ คะแนน

ถาม : ทองมีนมากกว่าจะสอบได้ ?

ตอบ : อ่านครั้งแรกไม่เข้าใจ อ่านครั้งที่สอง ครั้งที่สองไม่เข้าใจ อ่านครั้งที่สาม สามไม่เข้าใจ อ่านครั้งที่สี่ ว่าไปเหอะ ร้อยสองร้อยครั้งมันก็จำได้ไปเอง เพราะมันเหนื่อย ไม่จำเหรอ...อ่านต่อ **ฉัน**ทีคือ ความพอใจที่จะทำ มันจะต้องมีให้ครบนะ ถ้ามีไม่ครบ มีไม่พอก็เสร็จเขาแหละ

...ไม่ต้องคะไม่ต้อง อุดหูไว้ลูก อุดหูไว้ ถ้าหนูมาฟังเดี่ยวเสียคนหมด เพราะสมัยหลวงพ่อเรียนอยู่ หลวงพ่อสุครุ เล่าให้เขาฟังว่าถามถึงครูร้องให้นี่เขาไม่ค่อยเชื่อหรอก แต่ที่เรียนด้วยกันผ่านมานี้ชักเชื่อ ครูสั่งการบ้าน ๑๐ ข้อ อาตมาทำไป ๓๘ ข้อ ไอ้ที่ ๓๘ ข้อเพราะเวลามันหมดพอดี ไม่งั้นจะทำให้เยอะกว่านั้นอีก นึกออกมั๊ย ? ยิ่งทำมันยิ่งเกิดความชำนาญ แล้วเราจะมั่นใจ ถ้าหากว่ามันผิด ผิดตรงไหนครูเขาจะบอก ถ้ามันถูกเราจะทำได้ จำได้ ไม่ยากหรอก เพียงแต่ว่าเราต้องสนใจมันต่อเนื่อง คณิตศาสตร์ขาดไม่ได้ ขาดซัก ๑๐ นาทีหรือครึ่งชั่วโมงต่อไม่ติดแล้ว แล้วพอต่อไม่ติดปั๊บ พอครูเขาสอนตอนต่อไปเราไม่เข้าใจ ของเก่าก็ไม่เข้าใจ มันจะเป็นดินพอกเป็นหางหมูไปเรื่อย

ถาม : มันไม่มีคณาเรียกฝนด้วย ?

ตอบ : มี แต่ขณะเดียวกันคนที่ห้ามกำลังใจมันขนาดนั้น แล้วเราจะไปนั่งแก้คินมัน ๒ ชั่วโมงมั๊ยละ ? ปัจจุบันนี้ก็อยู่ในลักษณะที่ว่า กำลังใจแต่ละคนไม่เท่ากัน ปีนี้เขาเข้าสักยันต์กัน เดี่ยวๆ ก็ดอกไม้รูปเทียนมาแล้ว อาจารย์เขียนให้หน่อย ก็เขียนให้มันไป เดี่ยว ไอ้โน่นก็จะเอายังงั้น ไอ้นี้ก็เอายังงี้ คนแรกที่มาให้เขียนก็คือท่านเอกพงษ์ พอเขียนเสร็จ พวกนี้กำลังใจมันน้อย เราก็คิดว่าเออ...ทำอะไรหนังกๆ ให้มันหน่อย จะได้มั่นใจถึงเวลาก็แก้งทูปหลังมันบักเบ้อเรอ ทำเป็นว่ากูอัดให้แล้ว ปรากฏว่าทูปมันพลัดเดียวเท่านั้นเอง เส้นไหล่ขม ๒ เส้นเลย เตี้ยอยู่ ๓ วัน บอกให้ตายเถอะวะ เขียนมันตันมายันเราเองไม่ไปยันคนอื่น มันยันคนเขียนชะก่อน ไม่ไหว ก็ยังดีอยู่ว่า พวกยันต์มันจะมีคณากำกับ หลอกให้เขาภาวนาได้อย่างๆ เขามีคันทะ ...อยากได้ของขลังก็ต้องขยันหน่อย ลักษณะเหมือนสมัยก่อนหลวงพ่อหลอกอาตมา จริงๆ ท่านไม่ได้หลอกหรอก ท่านบอกของดีๆ ให้เพียงแต่ว่าถ้าบอกตรงๆ มันไม่ทำ

ถาม : โดนเจ้าเหลี่ยมกัด ก็ตบหัวไปแล้ว เขี้ยวมันหักฟันมันหัก ทำยังไง ?

ตอบ : แก้มได้ ไม่รู้จะแก้งัง เมื่อตอนที่เสือน้อยมันกัด เราก็ไม่ได้เจตนาหรอก มันกัดเสร็จก็เลือดท่วมเขี้ยว เราก็คิดว่าเลือดเรา ที่ไหนได้ฟันมันหัก หมามันเป็นซี่เรื้อนคราวนี้ไม่คุ่นกับมันนะ ไปถึงวัดท่าขนุนใหม่ๆ มีแต่พันธุ์หนึ่งกลับก็ไปรักษาให้มัน จำไว้เลยว่ารักษาหมาซี่เรื้อนง่ายที่สุดเลย นำมันพีช ๑ ขวด ยิ่งเยอะยิ่งดี แล้วก็กำมะถันผงมาปนกัน คลุกกันให้เป็นโคลนไปเลย แล้วก็จับมันทาทั้งตัวทีเดียวหาย กำมะถันถ้าเป็นอย่างแห้งๆ ก็มาตำหน่อย ทำให้ละเอียดเป็นผงไปเลย ก็ผสมกันคลุกกันให้เหลวเป็น

โจ๊ก แล้วก็ทำให้มันครึ่งเดียวหาย คราวนี้เราไปอยู่วัดใหม่ๆ หมามันไม่คุ้นด้วย พอไปลือคคอกทานมันก็กัดเอา พอมันกัดปุ๊บ เจ้าอาวาสเอยลูกศิษย์เอยกระเจิดกระเจิงไปหมด เหลือเราจับมันอยู่คนเดียว อยากกัด กัดไป ทาเสร็จแล้วค่อยปล่อย พอมันกัดเห็นเลือดเต็มปาก ก็คิดว่าเออ...มันกัดเราแล้วเลือดออก ที่ไหนได้ ไปดูอีกที่เขี้ยวมันหัก

ถาม : มันกัดเข้า ?

ตอบ : มันกัดตรงข้อพอดี ปวดอยู่หลายวัน อาจจะโดนกระตุกมั้ง ? เขี้ยวหักไปเลย

ถาม : เจ้าเหมียวมันกัด ๓ เขี้ยว ?

ตอบ : กลายเป็นแมวเขี้ยวหายไปแล้ว ไม่มีจริงๆ มันถึงได้คาบลูกแบบพิสดาร จนกระทั่งลูกมันประเภทกระโดดไปชนหน้าต่าง คอหักตาย เพราะปกติเขาคาบต้นคอ นี่ต้องจับทั้งตัวเลย เพราะเขี้ยวมันไม่มี

ถาม : สัตว์ที่ต่ำกว่าหมา มีชีวิตจิตใจแต่ว่าปัญญาอ่อน ?

ตอบ : ไม่ใช่ สัตว์ก็คือคน เขามีความรู้สึกความต้องการเหมือนคนทุกอย่าง เพียงแต่ว่าสภาพร่างกายของเขาบังคับ เลยทำให้เขากินไม่ได้อย่างใจ นอนไม่ได้อย่างใจ ต้องการอะไรคนก็ไม่สามารถจะสนองตอบให้ ต้องทนทุกข์ทรมานมากกว่าหน่อย จำไว้ว่าสัตว์ที่อยู่ใกล้คน ที่คนเลี้ยงเขา กรรมของการเป็นสัตว์เดรัจฉานของเขาจะหมดแล้ว ถ้าใจเกาะคน จะเกิดเป็นคน ถ้าใจเกาะพระเกิดเป็นเทวดา จำนั่งสลับได้มียะ ? เทวดาหน้าอ้อเห็นนะ ?

ถาม : เขาเหมือนคน ?

ตอบ : ไม่ใช่เหมือน มันใช่เลย เพียงแต่ว่ากรรมที่เขาทำ ทำให้เขาต้องลำบากอยู่ในภูมิของเดรัจฉาน ก็เลยไม่สามารถที่จะสื่อสารกับคนที่ไม่ได้ทิพจักขุญาณได้มากนัก

ถาม : แต่เขาฟังเราเรื่องตลอด ?

ตอบ : เขารู้ แต่เวลาเขาสื่อสารมันก็เป็นภาษาของเขา เป็นภาษากายมั่ง เป็นภาษาตามั่ง ประเภทยิ้มด้วยหู กระตักหาง

ถาม : เหมือนเขาฟังคำพูดเราออก แต่ทำไมคนฟังคำพูดเขาไม่ออก ?

ตอบ : ก็ส่วนใหญ่แล้วคนมันห่วยแตกสู้หมาไม่ได้ เคยเห็นหมาตัวไหน หัดพูดภาษาต่างประเทศบ้างมัย ? ไม่มี แต่เอาหมาไทยกับหมาต่างประเทศมาสิ มันคุยกันได้ทุกตัวแหละ เขาเรียกว่า **กรรมวิปากชาฤทธิ์** ฤทธิ์ที่เกิดโดยวิปากกรรม เขาสื่อสารกันได้ หมาไม่ต้องฝึกทิพจักขุญาณ ไม่ต้องฝึกกสิณหรือก มันเห็นฝึกทุกตัวแหละ ฤทธิ์โดยวิปากกรรม พระพุทธเจ้าบอกไว้ชัดเลยฤทธิ์มี ๑๐ อย่าง เพราะฉะนั้นเราจริงๆ สู้หมาไม่ได้นะ หมามันเจ๋งกว่าเยอะ ที่วัดถึงเวลาหมาไม่ยอมกินข้าว หลวงพ่อก็สงสัย ท่านแม่บอกว่าก็เขาไปคุมนันต้องพูดกับมันเพราะๆ มันถึงจะกิน มาอีกทีหนึ่ง ประเภทว่าแมวไม่ยอมกินอาหาร ท่านก็บอกว่าให้เรียกชื่อเก๋มันสิ บอกว่าชื่อเก๋ชื่ออะไร ? ชื่อชูศรี พอเรียกชูศรีเอ๊ยมากินข้าววิ่งอ้วมาเลย

มันเป็นขี้เรื้อนเหมือนกัน ก็ไปทายาให้ มันลักษณะเดียวกัน คราวนี้พอทาย กว่าที่จะทั่วตัว ก็นานหน่อย มันเริ่มร้อนมันก็สับตะจะออก เราก็ลืลอคไว้ พอลืลอคปุ๊บมันกัดเดเลย กระทั่ง หลวงพ่อไปตีมัน มันก็ขี้มใส่ ถามหลวงพ่อบอกทำไมมันเป็นยังนี้ครับ ? ท่านบอกว่า ใ้เจ้าเนี้ยชาติก่อนมันตายขณะกำลังตะลุมบอนอยู่ มันก็เลยไม่แยกมิตรไม่แยกศัตรูหรือใครที่คิดว่าอันตรายมันกัดไว้ก่อน ท่านใหม่เขาจะมีอาชีพหลักก็คือวิ่งนำหน้ารถหลวงพ่อดอนเช้าๆ บ่ายๆ ตอนเช้าหลวงพ่อก็จะมาทางด้านตึกกลางน้ำหรือวิหารร้อยเมตรมาหน้าตึกที่ริมน้ำ หรือออกจากหน้าตึกริมน้ำนี้จะไปรับแขกที่ตีกรับแขก และท่านใหม่จะมีหน้าที่วิ่งนำหน้ารถ ตอนนั้นใครอย่าขวางนะ ขวางมันกัดแหลกจริงๆ เป็นหน้าที่ของมันนะ

มีอยู่ ๒ คนที่มันไม่กัดคืออาตมากับท่านน้อย ท่านน้อยถ้าเห็นท่านใหม่ควมเข้ามาอย่างกับสิงโตละก็จะตะโกนลั่นเลย ใ้ใหม่ กูเองโวย ก็เออ...จะได้สติ ส่วนของเรานี้ไม่หนีมัน คนอื่นหนีมัน มันไล่กัดเอา ของเราไม่หนีอยู่ได้ คราวนี้จะมีหลวงพี่วิรัชกับหลวงพี่ชลอนี่คู่ปรับของใหม่มันเลย หลวงพี่ชลอนี่ท่านใหม่มันแค้นมากเลยละ จะย่องตามอยู่ตลอด เผลอเมื่อไหร่กัดทันที เพราะว่าหลวงพี่ชลอนี่แกล้งหมาไว้ ๔ ตัว พวกใ้แฟนต้า สไปร์ท หลวงพ่อก็โศลา หลวงพี่ชลอนี่เขามีน้ำอัดลมยี่ห้ออื่น นั่นแหละ วันนั้น ท่านใหม่มันออกไปทางด้านหลังหอฉันใหม่ เป็นถิ่นของใ้ ๔-๕ ตัว มันก็รุมกัด พอรุมกัด ท่านใหม่มันก็สู้ ก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก มีปัญหาตรงที่ชลอนี่เข้าข้างหมาตัวเอง แทนที่จะห้ามหมาตัวเอง ไม่ห้าม ดันไปช่วยตีใ้ท่านใหม่ ใ้โห...มันจำจนวันตายเลย นั่นแหละหลวงพี่ชลอนี่ไปไหนต้องถือไม้ตีตีมือไว้ อย่าเผลอนะ เผลอเมื่อไหร่มันถึงตัวมันไม่บอกด้วย ส่วนอีกคนหนึ่งหลวงพี่วิรัช หลวงพี่วิรัชกลัวมัน มันข่มเลยกลายเป็นลูกใ้มันเลย หลวงพี่วิรัชโดนมันกัดตรึกษาตัวอยู่ครึ่งค่อนเดือนกว่าจะหาย ไปให้เขาเหลาใ้มา ใ้รูดอันแต่ใ้ยาวเป็นวาเลย กะจะตีกับท่านใหม่ พอถึงเวลาจะจะหน้ากัน ท่านใหม่โสกใ้ วิรัชมืออ่อนตืนอ่อน กองใ้มันกัดแต่โดยตี มันดูอย่างกับเสือจริงๆ หมาตัวนี้ นั่นแหละ หลวงพี่ชลอนี่มันสังเกตเห็นชัดเลย มันไม่หลบไกล มันแค่ตั้งตัวพันปลายใ้ แล้วโดดสวนเลย ใ้โห...หมาหยิ่งนี่น่ากลัว เสร็จแล้วกรรมการสงฆ์ปรึกษากันจะจับมันมาปล่อยกรุงเทพฯ จุดมุ่งหมายก็คือให้เทศบาลเก็บแทน เป็นพระฆ่าหมาไม่ได้ หลวงพ่อบอกว่ามีของดีอยู่แล้วไม่รู้จักใช้ ท่านบอกว่าหมาคุณะมันดี คนมันจะได้เกรง เราสู้อยู่ว่าตอนไหนมันทำหน้าที่อะไร ตอนเช้ากับบ้ายที่มันจะต้องวิ่งนำหน้ารถก็อย่าไปขวางทางมันสิ มันก็หมดเรื่องไปแล้ว ถ้ากลางคืนท่านใหม่มันส่ายอาดๆ อยู่ในวัด ใครมันจะกล้าเข้าวัดละ ขนาดพระด้วยกัน ยังเตรียมแผ่นอยู่แล้ว คราวนี้มันหายไป ๒ วัน ไม่มาวิ่งนำหน้ารถ หลวงพ่อก็ให้ทหารตำรวจไปเดินหาซิว่าอยู่ที่ไหน พอเช้าวันที่ ๓ เช้ามืดกำลังทำกรรมฐานอยู่ มีเทวดายู่งองค์หนึ่งเดินขึ้นมาหน้าเป็นท่านใหม่เป๊ะเลย เทวดาหน้าหมา ถามว่า เฮ้ย...เทวดามีหน้าอย่างนี้ด้วยหรือ ? บอกว่ากลัวท่านจะจำผมไม่ได้ครับ ถามว่าแล้วตอนนี้หายหัวไปไหนมา ? บอกผมตายแล้ว

ครีบตกน้ำตาย ทำภาพให้ดู แก่แล้วทะเลิ่งเล่นชนเป็นหมาเด็กลง ไปยื้อพวกผักตบชวาเล่น ดึงไปดึงมา เย่อไปเย่อมา ลื่นพริตตกลงไป คราวนี้ตัวเองแก่แล้ว ตะเกียกตะกายเกาะแพ อยู่ไม่กี่ที่หมดแรงก็จมบ่อง ตอนทำภาพให้ดูนี้มันลอยอืดแล้วปลาตอดตบตับๆ อยู่ กลืนมา พร่อมเลย บอกไอ้ฉิบหาย รีบเอาไปไกลๆ เลยมึง ปกติแล้วท่านใหม่มันไม่ได้กลัวเราหรอก แต่ว่ามันเกรงเพราะว่าบอกกับมันไว้ บอกว่าถ้าหากว่าเอ็งกัดข้านะ ข้าจะเอาหนังสติ๊กยิง กบาลเอ็ง หมามันจะกลัวหนังสติ๊ก เพราะว่ายิงมันได้ไกลๆ มันก็เลยเกรงใจ ปรากฏว่าพอ ถึงเวลาตาย แทนที่ไปหาคนอื่น มาหาคู้กัก่อน มาบอกให้ฟังบอกว่าเขาตายแล้ว ไม่ต้อง ไปหาเขา มันลอยน้ำไปแล้ว พอตอนเช้าก็บอกพวกทหารตำรวจเขา บอกไม่ต้องไปหาท่าน ใหม่หรือคนะมันตายแล้ว เมื่อเช้ามันแวะมาหา บอกให้ช่วยถวายเป็นสังฆทานให้มันด้วย พวกแกถวายเป็นสังฆทานให้มันด้วยก็แล้วกัน ทหารตำรวจเขาเชื่อ แต่พระไม่เชื่อไปแอบถาม หลวงพ่อตอนออกรับแขก หลวงพ่อเลยยืนยันให้ เขาไปถามในลักษณะว่าอาตมาบอกว่าไอ้ ใหม่ตายแล้วเป็นเทวดาด้วย จริงรึเปล่าครับหลวงพ่อ ? หลวงพ่อบอก เออจริง มันเป็น เทวดา ปกติแล้วต้องอยู่ชั้นดุสิต เพราะเป็นพระโพธิสัตว์ โอ้โฮ...สุดยอดนะ แต่ว่าท่านใหม่ ไม่ไปดุสิต หลบอยู่แค่ดาวดึงส์ ถามแล้วว่าทำไมถึงหลบมาอยู่ดาวดึงส์ ? บอกถ้าอยู่ดุสิต ต้องมีหน้าที่เทศน์สอนเทวดา มันขี้เกียจเทศน์ พระโพธิสัตว์จะรู้กรรมมาก ถึงเวลาต้อง เทศน์สอนเขา มันขี้เกียจเทศน์ แล้วบอกว่าต่อไปจะเป็นยังไง อีกไม่นานจะลงมาเกิดใหม่ อีกที ใครเป็นคู้ปรับมัน...เจออีก ตกลงว่าหมาที่เขาไปเป็นเทวดาเป็นพรหมกันเป็นแถว

ถาม : ก่อนตายนี้สำคัญมาก ?

ตอบ : สำคัญ แล้วอีกอย่างหนึ่งพวกพระโพธิสัตว์นี่กำลังใจเขาเข้มแข็งอยู่แล้ว แล้วเขาเองเท่ากับว่าเขาทำงานให้สงฆ์อยู่ทุกวัน ดูแลของสงฆ์รักษาความปลอดภัยให้หลวงพ่อด้วย

ถาม : การสะกดจิตรักษาโรค บางคนที่มีนิสัยประหลาดพอสะกดจิตย้อนหลังพบว่าก่อนตายจะเจอออะไรที่... กลายเป็นนิสัย ?

ตอบ : มันก็เจอลักษณะนั้น มีอยู่คนหนึ่งเขากลืนยาไม่ได้ กลืนอะไรใหญ่หน่อยมันจะติดคอ ไปสะกดจิตรักษาโรค ปรากฏว่าชาติก่อนเขาโดนเชือดคอตาย มันระแวงอยู่เสมอ ตัวเองมีแผลอยู่ไง กลืนอะไรไปก็เต็งตั้งขึ้นมา

ถาม : จะไปเรียนต่อที่ออสเตรเลีย ?

ตอบ : ออสเตรเลีย อุปสรรคทุกอย่างมันเกิดขึ้นที่ใจเรา อันดับแรก ไปไกลแล้วเหงา อันดับที่สองทนความเขี้ยววันไม่ได้ ไหลตามเพื่อนไป ทำไมไปออสเตรเลีย เงินมันมากกว่าเราเยอะ ไปไ้ที่เงินเล็กๆ กว่าไม่ได้เรอะ ?

ถาม : ที่ไหนที่เงินเล็กกว่า ?

ตอบ : ลาวยังงี้ เขมรยังงี้ พม่ายังงี้ ตอนนี้ลาวแย่น้อยเพราะว่าบาทหนึ่งนี่สองร้อย กว่าของเขา เขมรนี่ก็ระดับเดียวกัน มีญวนนะสิ ญวนนี่บาทหนึ่งได้ประมาณพันหก

ของพมานี้บาทหนึ่งยี่สิบกว่า อินเดียวบาทต่อบาท บาทต่อบาทแต่ถ้าแลก ๓ บาทมันให้เรา สิบสลึง แสดงว่าของเราเล็กกว่าเขาหน่อยหนึ่ง เงินไทยกับอินเดียนี้สู้กันนะ บาทต่อบาท แต่ถ้าแลก ๓ บาทเขาให้เราสิบสลึง เพราะฉะนั้นแลกมันทีละบาท

ถาม :

ตอบ : ไปหางานทำด้วย ร้านอาหารไทยเป็นหลัก จำไว้ว่าจะไรก็ตามถ้ายังไม่ได้ทำ อย่าเพิ่งกลัว เขาบอกว่าทำไม่ได้ ต้องทำมันให้ได้ แล้วจะประสบความสำเร็จในชีวิต อาตมาคนหนึ่ง ใครว่าอะไรที่ไม่ได้นี้ ไม่เคยเชื่อเลย หลวงพิริขเป็นหมอดูชั้นยอดของวัดท่าซุงเลยนะ ตำราของท่านเนี่ยบมากเลย เขายืนยันท่านเล็กพรรษาที่สามคุณสึกแน่ ผมดูมาเป็นสิบละ คนที่ดวงตกลักษณะอย่างนี้สึกหมด ก็บอกแล้วถ้าผมไม่สึกละ ? ท่านบอก ถ้าไม่สึกผมยอมเผาตำราทิ้ง ตกลงหลวงพิริขต้องเผาทั้งทั้งเซ็ดเลย เสียตายเหมือนกัน เพราะว่าเก็บลายมือของคนเอาไว้เป็นปีๆ เลย ใครไปดูหมอดูจะบึ้งลายมือเก็บไว้หมด เอาไว้เป็นตัวอย่างศึกษา เสียตายเหมือนกันคือคนบ้าๆ อย่างเราเนี่ยมันนอกเหตุเหนือผลอยู่ แล้ว คือถ้าท่านทำที่เราสู้ แต่ว่าตอนนั้นรู้สึกเหมือนกันว่ามันแน่ จะไปแหล่ไม่ไปแหล่ เหมือนกัน ที่ดีอยู่ได้เพราะอยากเอาชนะเท่านั้น เพราะฉะนั้นอะไรที่เขาบอกว่าเราทำไม่ได้พยายามทำอะไร อะไรที่ทำไปแล้วไม่ต้องเสียใจ แต่จะเสียตายถ้าไม่ได้ทำ

ถาม : อิทธิพลดวงดาว ชะตาชีวิต ?

ตอบ : มันมีผลอยู่ อย่างลิ้มว่าแต่ดวงจันทร์แค่นี้ ยังทำให้น้ำขึ้นน้ำลง แล้วโดยเฉพาะผู้หญิงกับดวงจันทร์นี้ไปด้วยกันอยู่แล้ว ๒๘ วันเจอกันทีหนึ่ง ดาวอื่นๆ ก็เหมือนกัน แต่ว่า ขณะเดียวกันว่า เราก็อบายปล่อยให้เขามีอิทธิพลต่อเราฝ่ายเดียว ถ้าหากว่าความดีของเราสูง ความเข้มแข็งของใจของเราสูง เขาก็มีอิทธิพลน้อย ในเรื่องของดวงเรื่องของโหราศาสตร์ที่แม่นยำที่สุด ถ้าหากว่าเรามั่นคงในเรื่องของท่าน ศิล ภาวนา เรื่องไม่ดีที่จะเกิดขึ้นมีไม่เกิน ๒๕% ที่เหลือมันสู้ความดีไม่ได้

ถาม : มีผลต่อการปฏิบัติใช่ไหมคะ ?

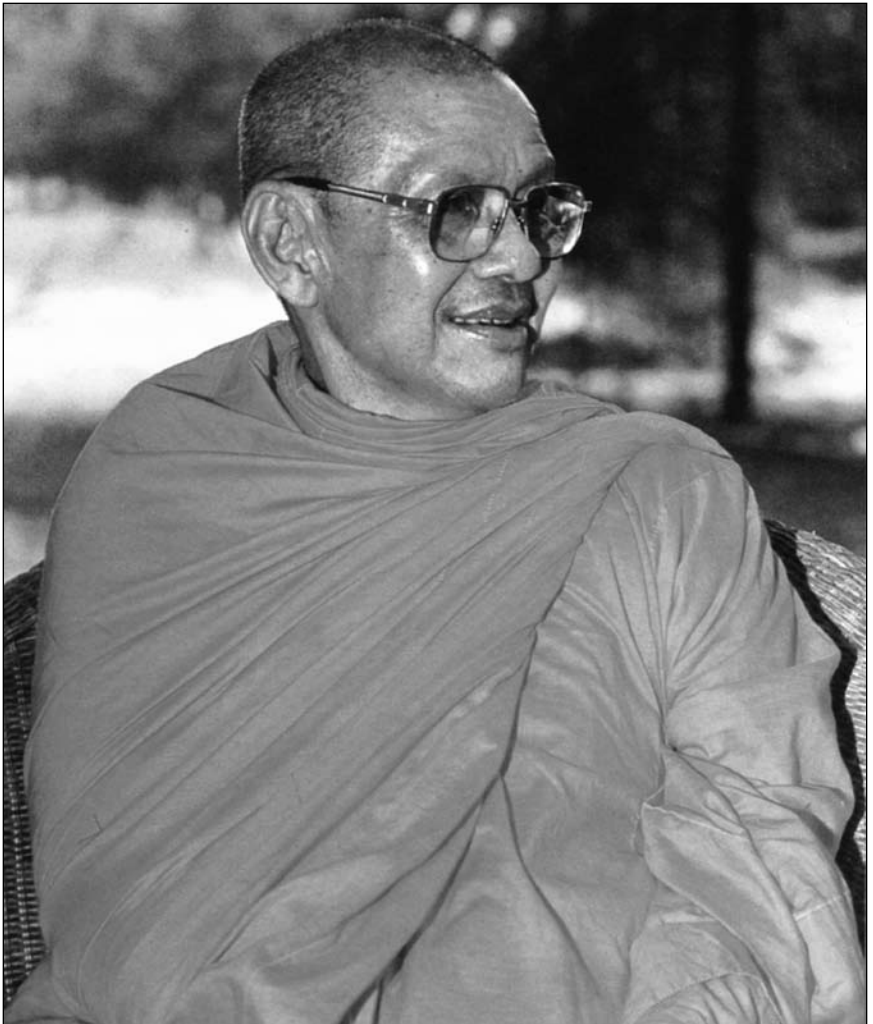
ตอบ : มี ถ้าเราสามารถดึงเอากลับเข้ามาใช้ได้ก็สนุก แต่อย่าเล่นแบบอาตมานะ เกือบตาย มีอยู่วันหนึ่งนอนภาวนา ตอนนั้น...ฝึกกรรมฐานไม่นาน เห็นประจุไฟฟ้าในบรรยากาศ เห็นอันนี้บวก อันนี้ลบ เต็มไปหมดเลย แล้วมานึกๆ นี้แหละ ถ้าดึงเข้ามาในตัวได้ก็เหมือนอย่างกับกำลังภายใน ใช้งานได้ด้วย เราก็ลองเอากำลังใจรวบรวมมันเป็นจุดเดียว แล้วดึงมันลงมาใส่ตัว เจ้าประคุณเถอะ เกือบพิพากษาประหารชีวิตตัวเอง รู้สึกเหมือนตัวมันพอง วูบออก เส้นเลือดมันจะระเบิด สมองมันจะกระเด็นออกทางกระหม่อม ตรงลูกกะตาคจะหลุดออกไปเลยยังงั้น ชั่วโมงที่ ๒ วินาทีแค่นั้นเอง ต้องรีบตัดกำลังใจ คลายมันออก ผลปรากฏว่านอนแผ่หรา เยียวยาตัวเองอยู่ ๒ ชั่วโมงกว่าจะกระดิกได้ ตั้งแต่นั้นมาเซ็ด ง่ายแคไหนก็ไม่เอาแล้ว วิธีนี้ง่าย มันจะพาเราตายเร็ว ตอนนั้นลืมนึกไป

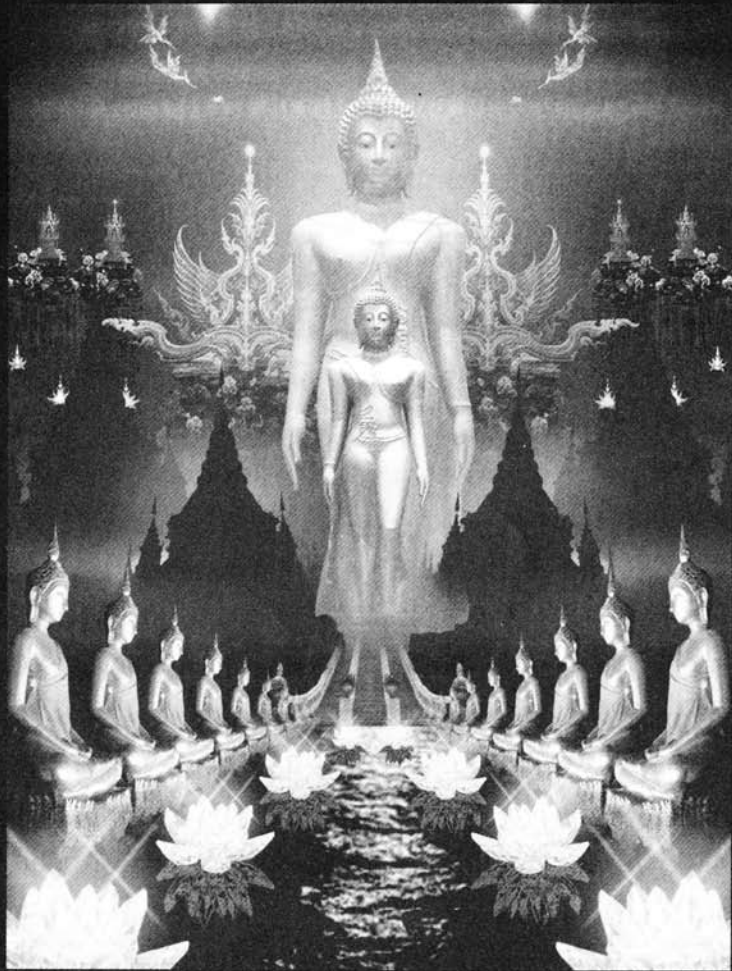
ว่ามันเยอะเกินไป โลกมากเอาเยอะๆ ยิ่งดี เกือบจะโดนไฟช็อตตายโดยไม่มีสาเหตุ

ถาม : ฝึกกำลังภายใน ฝึกไป...?

ตอบ : ท้ายๆ มันก็เป็นเรื่องของจิตหมด ดูอย่างในมังกรคู่สู้สิบทิศ ตอนนั้นมันสัมพันธ์กับฟ้าดินแล้ว แต่ว่ายยังมีอีกชั้นหนึ่ง เขาบอกสู่อุณาภพ ตอนนั้นมันเหลือแต่จิตล้วนๆ สมัยก่อนคนไทยของเรา เวลาฝึกมวยฝึกอาวุธ มันจะต้องหัดสมาธิภาวนาไปด้วย ระเบียบๆ การใช้อาวุธ ทำท่า การเคลื่อนไหวของร่างกายต้องสัมพันธ์กันหมด ในเมื่อสัมพันธ์กันหมด พอมันเริ่มกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็อยู่ในระดับที่เรียกว่าม้าย่อง พอต่อไปกำลังจิตเริ่มส่งออกมาหนักตันทันคู่ต่อสู้ได้ จะอยู่ในจุดที่เรียกว่าเสื่ออย่าง คือเดินแบบเสื่อ แต่เดินคู่ต่อสู้ก็รู้แล้วละว่าไอ้มันเอาจเราตายแน่ บางคนแพ้ตั้งแต่ไม่ทันจะลงมือ เพราะระดับมันห่างกันมาก พอสุดท้ายเขาเรียกสืหายาตรเดินแบบพญาราชสีห์ นี่พลังจิตออกกตัญญูต่อสู้ส่วนใหญ่ยอมแพ้ตั้งแต่ก่อนจะลงมือ ที่อ่านๆ ไปนั่นแหละ สังเกตมัยว่าพอถึงระดับสุดท้ายแล้ว ของเขาสามารถที่จะใช้กำลังใจของเขาควบคุมคนอื่นได้ เห็นตะ ทำน้ำเขาเรียกหุนุมานเหินหาว จะเป็นการใช้กำลังใจคุมร่างกายตัวเองให้ลอยขึ้นตามตะคู่ต่อสู้ ถ้ามันไม่หมอบคาคัตินก็ไม่เลิก ปัจจุบันเท่าที่รู้มีทำได้อยู่คนเดียว ก็คือคุณสเกน แก้วผดุงตอนนี้เปิดค่ายมวยอยู่อังกฤษ ต้องอัดกับพวกไอ้มีดไอ้หรั่งตัวยักษ์ ประจำ สเกนเขาให้ฝรั่งๆ ๒ คนชกต่อกัน แล้วเอาตาบเสียบลูกแอปเปิ้ลชูขึ้นไปสุดแขน สูงประมาณเท่าไหล่ น่าจะเกิน ๓ เมตร คุณสเกนเตะถึงลักษณะเหมือนกระโดดในสายตาคคนอื่นเขา แต่ถ้าหากว่าในสายตาของพวกเราก็คือมันลอยขึ้นไปเฉยๆ หลวงพ่อบอกว่าใช้กำลังใจไม่มาก แค่คุมอยู่เพ็งคาบิตีให้อยู่ในระดับนั้นก็พอ กำหนดใจเมื่อไรให้ได้ตรงจุดนั้นก็ใช้ได้แค่นั้นเอง ไม่ได้ใช้กำลังใจเยอะเลย แต่อย่าลืมนว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของสมาธิ เพราะฉะนั้นปัจจุบันของเราอย่างที่ดีๆ กันอยู่ในเรื่องของอาวุธ อย่างพวกสำนักพุทธโรสุวรรณีย์ ตามปัจจุบันมันห่วยแตกแล้ว ถ้าสามารถใช้ได้แค่นั้นเมืองไทยเราไม่รอดจากข้าศึกมาจนทุกวันนี้หรอก เคยอ่านประวัติพระยาสิทธิราชเดชโหดตายตัวได้อึดใจหนึ่ง ก็ลักษณะนั้นแหละ พอถึงเวลากลับใจว่าคาถา เขาเรียกคาถาวิรุฬหำบัง ข้าศึกจะมองไม่เห็นทั้งตัวทั้งเงา ไปได้ชั่วอึดใจหนึ่ง ชั่วอึดใจหนึ่งนี่ ประเภทมันเหลือเพื่อที่จะพันหัวฝ่ายตรงข้าม มันจะเหลืออะไรก็อาวุธยังเหมือนเดิมทุกอย่าง เพียงแต่เขามองไม่เห็น นั่นคือการใช้พลังจิตอย่างหนึ่ง มารุ่นหลังๆ นี่หลวงพ่อกัลั่น วัดพระญาติ อยุธยา เจ้าของหนึ่งในเหรียญเบญจภาคีแพ่งที่สุดในประเทศไทย หลวงพ่อกัลั่น วัดพระญาติ ท่านเปิดสำนักสอนกระบี่กระบองในวัด สมัยนั้นมันยังมีการค้าขายอยู่ ค้าขายสำเภากับจีนอยู่ มีมือกระบี่จากเมืองจีนมาอยากทดสอบวิชาตัวเองว่าอยู่ระดับไหนแล้ว ก็ตามลุ่มไปที่ละสำนัก เขาชนะมาตลอด พอไปถึงวัดพระญาติก็ขอลองด้วย หลวงพ่อกัลั่นบอกว่าท่านเป็นพระ ท่านสอนแต่ลูกศิษย์ ถ้าคุณอยากลองยอมให้ลอง แต่ว่ามีข้อแม้ หลวงพ่อกัลั่นท่านบอกว่าจะปิดให้ตีเพลงหนึ่ง

เพลงหนึ่งที่เขาตีกลองกันลั่นห้อยเหมือนกัน มันไม่ใช่แป็บเดียว อย่าลืมนะว่าเพลงหนึ่งอาจจะมีซักร้อยแปดกระบวน จะปิดให้ตีเพลงหนึ่ง ถ้าคุณไม่สามารถทำอันตรายได้คุณต้องกลับเมืองจีนแล้วอย่ามารังควานคนไทยอีก เขาก็ตกลง หลวงพ่อกลั่นถือพลองสั้น ๒ อัน ฝ่ายตรงข้ามใช้อาวุธได้ตามถนัด ลูกศิษย์บอกว่าพอหลวงพ่อกลั่นควงพลองมองไม่เห็นตัว เห็นแต่เงาพลองล้อมอยู่ เจ้านั้นตีจนลั่นห้อย ตีไม่ถูกซึกที เข้าไปเท่าไรระดอนกลับหมด ก็เลยยอม วางกระบี่กราบหลวงพ่อกลั่นแล้วก็กลับ ไม่รู้จะสู้ไปทำไม เขายังไม่ทันจะตีคืนเลย คือลักษณะอย่างนั้น

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๔๐ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

๑. อาณาปानสติ อสุภกรรมฐาน พรหมวิหาร ๔

ขอให้ทุกคนนั่งตัวตรงสบายๆ ไม่ต้องเกร็งตัว ผ่อนคลายกล้ามเนื้อทั้งหมด หุบปากสนิท ลิ้นแตะเพดานไว้นิดหนึ่ง หลับตาเบาๆ เหมือนกับเรามองย้อนเข้าไปในตัวเอง คือมองขึ้นไปบนศีรษะจนกระทั่งมันโค้งลงไปนอก ลงไปอยู่ในท้อง

หายใจเข้าลึกๆ พุท หายใจออกลึกกว่า โธ หายใจเข้าผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอก ลงไปสุดที่ท้อง หายใจออกจากท้อง ผ่านกึ่งกลางอก มาสุดที่ปลายจมูก กำหนดความรู้สึกทั้งหมดของเรา ตามไปกับลมหายใจเข้าออก

หายใจเข้า รู้ว่าหายใจเข้า พร้อมกับคำภาวนา หายใจออก รู้ว่าหายใจออก พร้อมกับคำภาวนา จะใช้คำภาวนาว่าอะไรก็ได้ แล้วแต่เราชอบ ให้ความรู้สึกทั้งหมดคือจิตของเรา อยู่กับลมหายใจเข้าออกเท่านั้น

ถ้ามันคิดถึงเรื่องอื่น นอกเหนือจากลมหายใจเข้าออก นอกเหนือจากคำภาวนา เมื่อไร ดิ่งมันกลับเข้ามาอยู่กับลมหายใจเข้าออก อยู่กับคำภาวนาเมื่อนั้น รู้ตัวเมื่อไรดิ่งมันกลับมา ทำให้เคยชินไว้ นานไปมันก็จะทรงตัวได้เอง

คราวนี้กำหนดนึกถึง ภาพพระพุทธรูปที่เรารักเราชอบ จะเป็นแบบพระสงฆ์ แบบพระพุทธรูป แบบพระวิสุทธิเทพ อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ อยู่ตรงที่สุดของลมหายใจ คือแถวๆ สะดือ หายใจลงไปสุดตรงไหนก็ตรงนั้นแหละ เป็นพระพุทธรูปองค์เล็กๆ ใสสว่างอยู่ในนั้น

หายใจเข้า พระพุทธรูปก็สว่างขึ้น หายใจออกพระพุทธรูปก็สว่างขึ้น หายใจเข้า ภาพพระก็สว่างขึ้น หายใจออก ภาพพระก็สว่างขึ้น จนกระทั่งความสว่างของพระนั้นกลบกลืนเราไปด้วย ตัวเราสว่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระ

หายใจเข้า พระสว่างขึ้น ตัวเราสว่างขึ้น หายใจออก พระสว่างขึ้น ตัวเราสว่างขึ้น กำหนดใจให้หนึ่งอยู่ตรงนี้ครู่หนึ่ง คราวนี้เมื่อหายใจเข้าพระสว่างขึ้น หายใจออกให้พระไหลตามลมหายใจของเราออกมา แต่ไม่ได้มาที่ปลายจมูก ให้ท่านขึ้นไปอยู่บนศีรษะของเราเลย

ภาพพระจะขยายใหญ่ขึ้น อยู่บนศีรษะของเรา หายใจเข้าภาพพระเล็กลง ลงไปอยู่ที่ท้อง หายใจออกภาพพระใหญ่ขึ้น ขึ้นไปอยู่บนศีรษะ หายใจเข้าภาพพระเล็กลง แต่ยังคงสว่างใสเป็นปกติ ลงไปอยู่ในท้อง หายใจออกภาพพระขยายใหญ่ขึ้น ไปสว่างสดใสอยู่บนศีรษะของเรา

กำหนดความรู้สึกเท่านั้น เป็นความรู้สึกไม่ใช่ตาเห็น ขอให้เรามั่นใจว่ามีพระอยู่กับเรา จะเห็นชัดเจนหรือไม่ชัดเจนก็ตาม เอาแค่ความมั่นใจที่สัมผัสได้เท่านั้น หายใจเข้า

ภาพพระไหลลงไปอยู่ที่ท้อง หายใจออก ภาพพระลอยขึ้นไปอยู่บนศีรษะ หายใจเข้าภาพพระเล็กลง หายใจออกภาพพระใหญ่ขึ้น

คราวนี้ให้ทุกคนกำหนดภาพพระให้หนึ่งอยู่บนเหนือศีรษะ น้อมจิตน้อมใจกราบลงตรงนั้น ตั้งใจว่านั่นคือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่กำลังมาโปรดเราอยู่ เราต้องมีความดีพอเพียง พระองค์ท่านถึงเสด็จมาโปรดเรา มาสงเคราะห์เรา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นั่น พระองค์ท่านไม่อยู่ที่ไหนนอกจากอยู่บนพระนิพพาน เราเห็นท่านคือเราอยู่กับท่าน เราอยู่กับท่านคือเราอยู่บนพระนิพพาน

จากนั้นกำหนดใจติดต่อกันที่เคยสอนวันก่อน วันก่อนนั้น เราดูว่าร่างกายนั้นมันไม่เที่ยงอย่างไร มีความเกิดขึ้นในเมืองต้น เปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปในท่ามกลาง และสลายตัวไปในที่สุด

ร่างกายนี้มีแต่ความทุกข์ เกิดเป็นทุกข์ แก่เป็นทุกข์ เจ็บเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์ พลัดพรากจากของรักของชอบใจเป็นทุกข์ เศร้าโศกเสียใจเป็นทุกข์ ปรารถนาไม่สมหวังเป็นทุกข์ กระทบกระถังอารมณ์ที่ไม่ชอบใจเป็นทุกข์

วันก่อนเราพิจารณาแล้วว่ามันไม่เที่ยงจริงๆ เป็นเด็กเล็ก เป็นเด็กโต เป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นวัยกลางคน เป็นคนชรา ในที่สุดก็ตายไป อาจจะตายตั้งแต่ตอนเด็กก็ได้ ตอนหนุ่มตอนสาวก็ได้ ตอนชราก็ได้

แล้วมันยังมีแต่ความทุกข์ยากอยู่ตลอดเวลา อย่างน้อยๆ ก็ต้องเจ็บป่วย หนาวร้อน หิวกระหาย ร่างกายสกปรก ต้องคอยดูแลมันอยู่ต้องทำหน้าที่การงาน บริหารตัวเอง บริหารหมู่คณะ ต้องกระทบกระถังกับผู้ร่วมงาน ทั้งหมดนี้มีแต่ความทุกข์

คราวนี้เรามาดูจุดสุดท้าย ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ร่างกายนี้ ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา” ต้องพยายามทบทวนจุดนี้บ่อยๆ ให้มากไว้ เพื่อสภาพจิตจะได้ยอมรับว่า มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราจริงๆ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ร่างกายเรานี้ประกอบขึ้นจากธาตุ ๔ คือ มหาภูตรูป ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ

ส่วนที่แข็ง เป็นแท่งเป็นก้อน เป็นชิ้นเป็นอัน จับได้ตองได้ เรียกว่า ธาตุดิน นี้ก็ตามไป ได้แก่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เส้นเอ็น กระดูก อวัยวะภายในทั้งหลายอย่างปอด ตับ ม้าม หัวใจ กระเพาะอาหาร กระเพาะปัสสาวะ ลำไส้ใหญ่ ลำไส้เล็ก เหล่านี้เป็นต้น พวกนี้เป็นธาตุดินแยกมันไว้ส่วนหนึ่ง

ส่วนที่ไหลไปมาในร่างกายของเรา เรียกว่า ธาตุน้ำ มี เลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี ปัสสาวะ เหงื่อ ไขมันเหลว แยกมันไว้อีกส่วนหนึ่ง

ส่วนที่พัดไปมาในร่างกายของเรา เรียกว่า ธาตุลม คือ ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมที่ค้างในท้อง ไนไส้ ในกระเพาะ เรียกว่า แก๊ส ลมที่พัดขึ้นเบื้องสูง พัดลงเบื้องต่ำ

พัดไปทั่วร่างกาย เรียกว่าความดันโลหิต เหล่านี้แยกไว้อีกส่วนหนึ่ง

ความอบอุ่นที่มีอยู่ในร่างกาย เรียกว่า **ธาตุไฟ** ได้แก่ ไฟธาตุ ที่กระตุ้นร่างกายให้เจริญเติบโต ที่เผาผลาญร่างกายให้ทรุดโทรมลง ที่สันดาปช่วยย่อยอาหาร ที่ให้ความอบอุ่นไปทั่วร่างกายของเราแยกไว้อีกส่วนหนึ่ง

ส่วนแรกเป็น**ธาตุดิน** กองมันไว้ คือ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก เส้นเอ็น ตับ ไต ไข ปอด อวัยวะภายในภายนอกทั้งหลายทั้งปวง

ส่วนที่สองคือ**ธาตุน้ำ** ได้แก่ เลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ปัสสาวะ ไขมันเหลว แยกไว้อีกกองหนึ่ง

ส่วนที่เป็น**ธาตุลม** คือ ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมในท้อง ไนไส้ ลมที่พัดไปเบื้องสูง พัดลงเบื้องต่ำ พัดไปทั่วร่างกาย แยกไว้อีกส่วนหนึ่ง

ส่วนที่ให้ความอบอุ่นในร่างกาย เป็น**ธาตุไฟ** คือ ไฟธาตุที่กระตุ้นร่างกายให้เจริญเติบโต ไฟธาตุที่เผาผลาญร่างกายให้ทรุดโทรมลง ไฟธาตุที่ช่วยสันดาปย่อยอาหาร แยกไว้อีกส่วนหนึ่ง

นี่คือดิน นี่คือน้ำ นี่คือลม นี่คือไฟ แล้วตัวเราของเราอยู่ที่ไหน เมื่อเอาดิน น้ำ ไฟ ลม เหล่านี้มาประกอบกันเข้า มีปัญญาสาขา คือหนึ่งสี่ระะ สองแขน สองขา **จิตคือตัวเรา** มาอาศัยอยู่ชั่วคราวครั้งชั่วคราว ตามบุญตามกรรมที่เราสร้างมา เราภิไยดีไว้ นี่ตัวกู นี่ของกู

แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ มันเป็นแค่เปลือก เหมือนกับเปลือกหอย เหมือนกับกระดองเต่า เหมือนกับรถยนต์ เปลือกหอยกับกระดองเต่านั้น เป็นคนละเรื่องกับตัวหอย หรือตัวเต่า รถยนต์นั้นเป็นคนละเรื่องกับคนขับรถ

ตอนนี้เราเห็นแล้วว่ามันเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ เท่านั้น ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเราเลย **จะเป็นหญิงเป็นชาย เป็นคนเป็นสัตว์ ล้วนแล้วแต่เกิดจากธาตุ ๔ นี้ทั้งสิ้น** ประกอบไปด้วย ปัญญาสาขา หนึ่งสี่ระะ สองแขน สองขา ประกอบไปด้วยทวารทั้ง ๘ ที่มีแต่ความสกปรกหลังไหลออกมาเป็นปรกติ

ถ้าธาตุใดธาตุหนึ่งบกพร่อง มันก็เจ็บ มันก็ป่วย ถ้าหากว่าขาดธาตุใดธาตุหนึ่งไปเลย มันก็ตาย ถ้าธาตุลมขาดไป ธาตุไฟก็ดับ เมื่อไม่มีธาตุไฟคอยควบคุม คอยเผาผลาญไว้ ธาตุน้ำก็ล้นเกิน ดินธาตุดินที่เป็นส่วนใหญ่ของร่างกายอืดพองขึ้นมา

ผ่านกาลเวลานานเข้า ธาตุน้ำยิ่งล้นเกินมากเข้า ร่างกายก็ปริก็แตก มีแต่น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง ไหลไหลไปทั่วกาย สัตว์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็คนนกแร้ง นกตะกรุม สุนัข เหี้ย ตะกวดทั้งหลาย ก็มาฉีกมาทิ้ง มาตึง มาลาก เอาไปกินเป็นอาหาร

ตับ ไต ไข ปอด เนื้อหนังมังสา โคนทั้งกระจัดกระจาย ส่งกลิ่นเหม็นตลบไปไกลหลายๆ ร้อยเมตร **นี่คือสภาพร่างกายที่แท้จริงของเรา นี่คือนสภาพร่างกายที่แท้จริงของคนที่เรารัก นี่คือนสภาพร่างกายที่แท้จริงของสรรพสัตว์ทั้งหลาย** ดูมันไว้ให้ชัดเจน

พอถูกฝึกถูกทิ้ง ถูกดิง ถูกลาก เนื้อหนังมังสาหมดไปแล้ว โครงกระดูกอาจจะยังคงกันอยู่เพราะเส้นเอ็นยังมี เมื่อผ่านการชะของฝน ผ่านการเผาของแดด ผ่านการพัดโกรกของลม เส้นเอ็นก็ค่อยๆ เปื่อยสลายไป

โครงกระดูกก็หลุดลุ่ยกระจัดกระจาย กะโหลกศีรษะกระเด็นไปทางหนึ่ง กระดูกพันไปทางหนึ่ง กระดูกกรามล่างไปทางหนึ่ง กระดูกคอที่เป็นข้อๆ ไปทางหนึ่ง กระดูกไหปลาร้าที่เหมือนกับสามเหลี่ยมสองอันมาชนกันไปทางหนึ่ง

กระดูกหัวไหล่ กระดูกต้นแขน กระดูกข้อศอก กระดูกปลายแขน กระดูกข้อมือ กระดูกฝ่ามือ ตลอดจนเล็บมือ กระจัดกระจายไปทางหนึ่ง กระดูกสันหลังที่เป็นข้อๆ มีกระดูกซี่โครงยึดโยงอยู่กับกระดูกหน้าอก ก็หลุดเป็นข้อๆ หลุดเป็นวงๆ กลิ้งเกลื่อนไป

กระดูกสันเอวที่เป็นข้อๆ สำหรับก้มได้เงยได้ มีทั้งข้อต่อกระดูกและหมอนรองกระดูก ก็หลุดลุ่ยเป็นชิ้นๆ กระดูกเชิงกราน หรือส่วนที่เราใช้นั่ง โคงๆ เว้าๆ มีช่องว่างอยู่ตรงกลาง กระเด็นทางหนึ่ง กระดูกก้นกบที่เป็นปลายแหลมๆ เป็นชิ้นๆ กระเด็นไปทางหนึ่ง

กระดูกต้นขา กระดูกท่อนขา กระดูกหัวเข่า กระดูกหน้าแข้ง กระดูกข้อเท้า กระดูกฝ่าเท้า กระดูกสันเท้า กระดูกนิ้วเท้า ตลอดจนเล็บเท้าทั้งปวง หลุดลุ่ยกระจัดกระจาย ไม่มีอะไรเหลืออยู่เป็นรูปร่างอีกเลย

ลองดูย้อนกลับมาอีกทีหนึ่ง จากเล็บเท้า นิ้วเท้า ฝ่าเท้า ข้อเท้า สันเท้า หน้าแข้ง หัวเข่า ต้นขา โคนขา เชิงกราน ก้นกบ สันเอว สันหลัง หน้าอก ซี่โครง ไหล่ไหปลาร้า หัวไหล่ ต้นแขน ข้อศอก ปลายแขน ข้อมือ ฝ่ามือ นิ้วมือ เล็บมือ ต้นคอ กรามล่าง ฟัน กะโหลกศีรษะ

ประกอบขึ้นมาเป็นตัวใหม่ แล้วปล่อยให้มันสลายลงไป สลายลงไปแล้วประกอบขึ้นมาเป็นตัวใหม่ จากนั้นปล่อยให้มันสลายลงไปอีก ตูมันอยู่อย่างนี้ให้เห็นจริงๆ นี่คือสภาพที่แท้จริงของร่างกายของเรา

สภาพที่แท้จริงของความเป็นหญิง ความเป็นชาย ความเป็นคน ความเป็นสัตว์ มันเหมือนกันทั้งสิ้น คือเป็นเพียงธาตุ ดิน น้ำ ไฟ ลม ที่เรายืมโลกมาใช้ชั่วคราว ถึงเวลาก็เสื่อมสลายตายพัง คืนให้แก่โลกไปตามเดิม

ระหว่างที่อาศัยมันอยู่ก็มีแต่ความไม่เที่ยง มีแต่ความทุกข์ ในที่สุดมันก็เสื่อมสลายตายพังไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย จากกระดูกใหม่ๆ สีขาว ผ่านการเผาของแดด ผ่านการพัดโกรกของลม ผ่านการชะของฝน ก็ค่อยๆ เก่าลงๆ

ในที่สุดก็เปื่อยสลาย กลายเป็นฝุ่น จมลงดินไป ไม่มีอะไรเหลืออยู่อีก แม้แต่น้อยหนึ่งก็ไม่มี ตัวเรา ตัวเขา คน สัตว์ วัตถุธาตุๆ สิ่งของ บ้าน เรือนโรง ภูเขา ป่าไม้ อะไรก็ตาม ไม่มีเหลืออยู่เลย แม้แต่ดินเดี๋ยวก็ไม่มี สลายทั้งหมด ตายทั้งหมด พังทั้งหมด คงอยู่ไม่ได้ เกิดขึ้นมาเมื่อไรก็เป็นอย่างนี้ ไม่เที่ยงอย่างนี้ เป็นทุกข์อย่างนี้ ไม่มีตัวตน ให้ยึดมั่นอย่างนี้

ดังนั้น เราควรจะไปอยู่ที่ไหน ถึงจะพ้นจากความทุกข์นี้ องค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านค้นพบว่า มีสถานที่ที่เป็นเอกกันตบธรรมสุข เป็นสถานที่ที่หลุดพ้นไม่ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ต้องทุกข์อีก นั่นคือ พระนิพพาน

ให้ทุกคนเอากำลังใจ เกาะภาพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครยกจิตขึ้นพระนิพพานได้ ขึ้นไปกราบพระพุทธเจ้าบนนั้น ตั้งใจเอาไว้ว่า ถ้าหากว่าเราตาย เราขอมาอยู่ที่นั่นแห่งเดียว เอาใจจดจ่ออยู่เบื้องพระพักตร์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้ามันยังหายใจ กำหนดรู้ว่ามันหายใจอยู่ ถ้ามันไม่หายใจ กำหนดรู้ว่ามันไม่หายใจ ถ้ามันภาวนาอยู่ กำหนดรู้ว่ามันภาวนาอยู่ ถ้ามันไม่ภาวนา กำหนดรู้ว่ามันไม่ภาวนา เอาจิตจดจ่อมันคงอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบนพระนิพพานนั้น

ตั้งใจแผ่เมตตาไปสู่สรรพสัตว์ทั้งหลาย ทุกท่านล้วนแล้วแต่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งสิ้น เราปรารถนาความสุขอย่างไร เขาก็ปรารถนาความสุขอย่างนั้น เราปรารถนาที่จะพ้นทุกข์อย่างไร เขาก็ปรารถนาที่จะพ้นทุกข์อย่างนั้น

กำหนดภาพพระพุทธเจ้าให้สว่างไสว แผ่กว้างออกไปเรื่อยๆ คิดว่านั่นคือความเมตตาจากเรา ที่ส่งไปสู่สรรพสัตว์โดยทั่วหน้า กำหนดใจสบายๆ คิดง่าย ๆ ว่า

“...มนุษย์ทั้งหลายสัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้นได้ตกลงไปแล้ว ขอให้ทั้งหลายเหล่านั้น จงไปเสวยสุขในสุคติภพโดยทั่วหน้ากันเกิด...”

กำหนดความสว่างแผ่กว้างออกไปเรื่อยๆ เต็มทั้งสถานที่นี้ วัดนี้ บ้านนี้ ตำบลนี้ อำเภอนี้ จังหวัดนี้ กว้างออกไปทุกที่ๆ กำหนดใจคิดว่า

“...มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้นตกอยู่ในความทุกข์ยาก เศร้าหมอง เตือนร้อน ลำเค็ญ ทุกข์กาย ทุกข์ใจ เจ็บไข้ได้ป่วย พิกลพิการใดๆ กิติ ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงล่วงพ้นจากความทุกข์ทั้งหลายนั้นเกิด...”

กำหนดใจแผ่กว้างออกไปเรื่อยๆ ครอบคลุมไปทั้งประเทศครอบคลุมทั้งโลก ครอบคลุมไปทั้งจักรวาล โลกเราเหมือนกับอะไรเล็กๆ นิดเดียวอยู่ใต้ร่างกายของเรา ตัวเราที่เป็นเครื่องส่งผ่านของพระมหากรุณาธิคุณ แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บัดนี้ตัวเราใหญ่โตเต็มไปทั้งแผ่นดินแผ่นฟ้า มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเรา ตั้งใจว่า

“...มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ผู้ที่ชีวิตของท่านทั้งหลายเหล่านั้น มีความสุขความเจริญดีอยู่แล้ว ขอให้ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จงมีความสุขความเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปเกิด...”

กำหนดใจกว้างออกไป กว้างออกไป ไปจนถึงทุกจักรวาล ไปทุกดวงดาว ไปทุกภพ
ทุกภูมิ ตั้งแต่สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ เทวดา มาร พรหม จน
กระทั่งพระทั้งหมดบนพระนิพพาน พระเมตตาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรง
แผ่ไปถึงท่านทั้งหลายเหล่านั้น ทุกภพทุกภูมิ ทุกหมู่เหล่า ตั้งใจว่า

“...มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน
ทั้งหมดทั้งสิ้น จงอย่าได้มีเวรมีกรรมและเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ขอท่านทั้ง
หลายเหล่านั้นพึงเสียสละให้ปัน ช่วยเหลือเกื้อกูลแก่ผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากยิ่งกว่า
ตนให้พ้นทุกข์ เพื่อยังโลกทั้งหลายไปสู่สันติสุขอันสมบูรณ์ด้วยเถิด...”

ตอนนี้ตัวเรากลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระนิพพาน ตั้งใจว่า วันนี้ถ้าถึงอายุขัยตายไป เราก็คงอยู่ ณ
สถานที่นี้ อยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่นี้ คือ พระนิพพาน

ตั้งใจว่า ในวันนี้ เราจะประกอบกิจการงานอะไรก็ตาม ถ้าเกิดอุบัติเหตุอันตราย
ถึงแก่ชีวิตลง เรขอมายู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่นี้ คือ พระนิพพาน
กำหนดใจสบายๆ เอาไว้ตรงจุดนี้

แล้วค่อยๆ คลายสมาธิออกมา โดยกำหนดสติรู้อยู่ตลอดเวลา แบ่งความรู้สึกส่วน
หนึ่งสัก ๒๐ - ๓๐ เปอร์เซ็นต์ นึกถึงภาพพระ นึกถึงพระนิพพานไว้ดังนี้ อีก ๗๐ - ๘๐
เปอร์เซ็นต์ เราจะทำหน้าที่ของเราคือ สวดมนต์ - ทำวัตร ต่อไป

ตั้งใจว่า ผลานิสงส์ที่ได้จากการเจริญกรรมฐานกิติ จากการสวดมนต์ถวายเป็นพุทธ
บูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา กิติ ลูกตั้งความปรารถนาไว้หนึ่งเดียวคือ พระนิพพานนี้ อยา
ลืมนแบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งเกาะไว้ตลอดเวลา แม้จะทำอะไรก็ตาม อยาทิ้งความรู้สึกจาก
พระ อยาทิ้งความรู้สึกจากพระนิพพาน

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมณเฑียร
วันเสาร์ที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๖

งานทำบุญถวายหลวงปู่สาย วัดท่าขนุน มีทุกวันที่ ๑๔ ของเดือน
แต่งงานใหญ่จริงๆ ต้อง ๑๔ กันยายน ของทุกปี

๒. อานาปานสติ พุทธานุสติ

ทุกคนนั่งในท่าสบายของตัว นั่งตัวตรงๆ บาลีบอกว่า “อุชฺช กาย” ตั้งกายให้ตรง แต่ไม่ใช่เกร็งร่างกาย เป็นการนั่งตัวตรงตามสบายๆ อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง กล้ามเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่ง อย่าไปเกร็ง อย่าไปฝืนมัน ปิดปากลงเบาๆ ปลายลิ้นแตะเพดานไว้ แต่ไม่ใช่กด

หลับตาลง เหมือนกับเรานึกย้อนเข้าไปในกะโหลกศีรษะของเรา จนกระทั่งมันค่อยๆ ไหลลงไปนอก ลงไปสุดที่ท้อง กำหนดความรู้สึกทั้งหมด อยู่ที่ศูนย์กลางหัวใจที่ท้อง หายใจเข้านึกว่า พุท หายใจออกนึกว่า โธ หรือใช้คำภาวนาใดก็ได้ที่เราถนัด ที่แนะนำให้ใช้พุทโธ เพราะว่าสั้นดี สามารถจับคำภาวนาได้ง่าย

กำหนดลมหายใจเข้าออก หายใจเข้าผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอก ลงไปสุดที่ท้อง หายใจออก ออกจากท้อง ผ่านกึ่งกลางอก มาสุดที่ปลายจมูก การกำหนดลมหายใจนั้น ไม่ใช่การบังคับลมหายใจ เป็นการกำหนดความรู้สึกตามลมหายใจเข้าไป

ร่างกายมันต้องการลมหายใจแรงก็ดี ต้องการเบาก็ดี ต้องการยาวก็ดี ต้องการสั้นก็ดี เราแค่กำหนดรู้เท่านั้น เอาความรู้สึกทั้งหมดของเรา อยู่กับลมหายใจเข้าออกเฉพาะหน้า ถ้ามันส่งไปที่อื่น ไปนึกถึงเรื่องอื่น ให้ดึงมันกลับมาอยู่กับลมหายใจเข้าออกใหม่

พอมันเคลื่อนไปเราก็ตึงมันกลับมา พอมันเคลื่อนไปเราก็ตึงมันกลับมา เมื่อทำไปนานๆ ความคล่องตัวมีมากขึ้น อารมณ์ใจเริ่มทรงตัว แค่นึกเท่านั้น ความรู้สึกทั้งหมดก็จะอยู่กับลมหายใจเข้าออกทันที

ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก เป็นพื้นฐานใหญ่ของกรรมฐานทั้งปวง ถ้าไม่มีลมหายใจเข้าออก สติจะไม่ตั้งมั่นทรงตัว สมาธิจะเกิดได้ยาก ดังนั้น การปฏิบัติในทุกวันนี้เราทิ้งลมหายใจเข้าออกไม่ได้ หายใจเข้ารู้อยู่ หายใจออกรู้อยู่

คราวนี้กำหนดความรู้สึกทั้งหมดของเรา ไว้ที่จุดสุดของลมหายใจ คือไว้ที่ท้อง มันจะเป็นฐานที่ ๓ ฐานที่ ๗ อย่างไรแล้วแต่เราถนัด ให้รู้ว่าลมหายใจมันลงไปสุดตรงนั้น

จากนั้น นึกถึงภาพพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่ง ที่เรารักเราชอบมากที่สุด จะเป็นพระปางอะไรก็ได้ ยืน เดิน นั่ง นอน อย่างไรก็ได้ เป็นภาพพระพุทธรูปเจ้าในลักษณะพระสงฆ์ก็ได้ ในลักษณะพระวิสุทธิเทพก็ได้ เอาภาพพระนั้นไว้ตรงที่สุดของลมหายใจ

เมื่อหายใจเข้า ให้ไปสุดที่พระพุทธรูป เมื่อหายใจออกพระพุทธรูปไหลตามลมหายใจออกมา หายใจเข้าพระพุทธรูปองค์เล็กๆ ใสสว่าง ไหลตามลมเข้าไป ผ่านกึ่งกลางอก ลงไปสุดที่ท้อง หายใจออกภาพพระพุทธรูป ไหลออกจากท้องผ่านกึ่งกลางอก มาสุดที่ปลายจมูก หายใจเข้าภาพพระไหลเข้า สว่างใสอยู่ในท้อง หายใจออกภาพพระไหลออก สว่างใสอยู่ที่ปลายจมูก ทำอย่างนี้ให้ได้ระยะหนึ่ง

แล้วกำหนดใจให้หนึ่งอยู่ที่ภาพพระซึ่งอยู่ในห้อง หายใจเข้าพระก็สว่างขึ้น หายใจออกพระก็สว่างขึ้น หายใจเข้าพระก็สว่างขึ้น หายใจออกพระก็สว่างขึ้น ให้อยู่หนึ่งอยู่ที่ห้อง กำหนดความรู้สึกหยุดอยู่ที่ห้องแห่งเดียว

คราวนี้กำหนดความรู้สึก เลื่อนภาพพระขึ้นมาตรงจุดกลางอก ตรงที่เรารู้สึกว่ามีลมหายใจผ่านแรงที่สุด หายใจเข้าลมหายใจเข้าที่จมูกลง ผ่านองค์พระที่ใสสว่างอยู่กลางอก ลงไปสู่ที่ห้อง

ความรู้สึกส่วนใหญ่ อยู่ที่องค์พระที่อยู่กลางอก หายใจออกจากห้อง ผ่านภาพพระที่สว่างไสวอยู่กลางอก มาสุดที่ปลายจมูก หายใจเข้า ภาพพระอยู่กลางอกสว่างไสว หายใจออกภาพพระที่อยู่กลางอกสว่างไสว

แล้วกำหนดความรู้สึก เลื่อนภาพพระขึ้นมาอยู่ในศีรษะของเรา จะชัดหรือไม่ชัดไม่เป็นไร ให้เรามั่นใจว่ามีภาพพระอยู่ก็ใช้ได้ อย่าไปใช้สายตาดึงคับเห็น เอาความรู้สึกเท่านั้น ว่านั่นเป็นองค์พระ ภาพพระอยู่ในศีรษะของเรา

หายใจเข้าลมหายใจเข้าที่จมูกลง ภาพพระสว่างไสวอยู่ในศีรษะของเรา ลมหายใจผ่านอกลงไปสุดที่ห้อง หายใจออกลมหายใจออกจากห้อง ผ่านกึ่งกลางอกลงมาสุดที่ปลายจมูก แต่ภาพพระนั้นสว่างไสวอยู่ในศีรษะของเรา หายใจเข้าภาพพระในกะโหลกศีรษะของเราสว่างไสวไปทั่ว หายใจออกภาพพระในกะโหลกศีรษะของเราสว่างไสวไปทั่ว

คราวนี้กำหนดความรู้สึกทั้งหมด เลื่อนภาพพระไปตรงหน้าของเรา กะว่าอยู่ห่างสักประมาณช่วงแขนเอื้อมถึง ไปสว่างไสวลอยอยู่ข้างนอกตรงหน้า หายใจเข้าภาพพระก็สว่าง หายใจออกภาพพระก็สว่าง เอาใจจดจ่ออยู่กับภาพพระตรงหน้าของเรา อย่าใช้สายตา ให้กำหนดความรู้สึกสบายๆ

ขออย่าอีกที่อย่าใช้สายตา จะเห็นชัดหรือไม่ชัดก็ตาม ให้เรารู้สึกว่ามีภาพพระอยู่ตรงหน้าก็ใช้ได้แล้ว หายใจเข้าภาพพระตรงหน้าเราสว่างไสว หายใจออกภาพพระตรงหน้าเราสว่างไสว

จากนั้นกำหนดความรู้สึกทั้งหมด เลื่อนภาพพระไปอยู่ด้านหลังของเรา ในระดับเดียวกับศีรษะของเรา หันหน้ามาด้านเดียวกับเรา หายใจเข้านี่ถึงภาพพระข้างหลังสว่างไสวอยู่ หายใจออกนี่ถึงภาพพระข้างหลังที่สว่างไสวอยู่

พุท...โธ ภาพพระข้างหลังสว่างไสว พุท...โธ ภาพพระข้างหลังสว่างไสว นี่ก็อยู่อย่างนั้น ความรู้สึกอย่าให้เลื่อนไปที่อื่น ถ้าจะรู้ลมหายใจเข้าออกพร้อมคำภาวนา ให้เป็นความรู้สึกส่วนน้อย สัก ๒ ส่วน ๓ ส่วน เท่านั้น อีก ๗ ส่วน ๘ ส่วนของเรา ให้กำหนดหนึ่งอยู่ที่ภาพพระเท่านั้น

แล้วกำหนดความรู้สึกทั้งหมด เลื่อนภาพพระขึ้นไปอยู่บนศีรษะ ภาพพระลอยอยู่เหนือศีรษะของเรา สว่างไสวอยู่ตรงนั้น ตอนนี้เราไม่ต้องไปสนใจเรื่องปลายจมูก หายใจ

เข้าคิดว่า ลมหายใจชาวสะอาดไหลจากพระ ผ่านกระหม่อมของเรา ลงไปที่ห้อง ลงไปที่ห้อง หายใจออก ลมหายใจไหลออกจากห้อง ผ่านกึ่งกลางอก ออกไปทางกระหม่อม สูดที่ภาพพระนั้น หายใจเข้า เหมือนเราหายใจจากเหนือศีรษะลงไป หายใจออก เหมือนกับออกไปที่เหนือศีรษะ ที่ตรงภาพพระนั้น ให้กำหนดความรู้สึกส่วนใหญ่อยูที่ภาพพระ

ภาพพระสว่างไสวอยู่เหนือศีรษะของเรา หายใจเข้า ลมหายใจที่ชาวใสสะอาดไหลตามลงไปสูดที่ห้อง หายใจออก ลมหายใจที่ชาวใสสะอาด ไหลออกไปสูดที่องค์พระ กำหนดความสว่างไสวของพระลงมาให้คลุมกายเราทีละน้อยๆ

อย่างกำหนดพรวดพราดทีเดียว ค่อยๆ สว่างลงมาที่ศีรษะ สว่างลงมาถึงลูกตา ถึงระดับดวงตา ถึงระดับใบหู ถึงระดับคาง สว่างลงไปถึงหัวไหล่ ถึงต้นแขน ถึงกลางอก ถึงห้อง ถึงเชิงกราน ถึงตลอดทั้งร่างกาย

หายใจเข้า ภาพพระสว่างขึ้น ตัวเราก้สว่างขึ้น หายใจออกภาพพระสว่างขึ้น ตัวเราก้สว่างขึ้น หายใจเข้าภาพพระสว่าง ตัวเราสว่าง หายใจออกภาพพระสว่าง ตัวเราสว่าง แล้วกำหนดความรู้สึกใหม่

หายใจเข้า ภาพพระไหลจากศีรษะลงไปอยู่ที่ห้อง จากองค์ใหญ่เป็นเล็ก ลงไปสูดอยู่ที่ห้อง หายใจออก ภาพพระไหลออกจากห้อง ขึ้นไปอยู่บนศีรษะ กลายเป็นองค์ใหญ่ หายใจเข้าองค์เล็กลงไปสูดที่ห้อง หายใจออกองค์ใหญ่ไปอยู่ที่ศีรษะ พุท...โธ ภาพพระใสๆ ไปอยู่ที่ห้องเป็นองค์เล็ก พุท...โธ ภาพพระใสๆ ขึ้นไปอยู่ที่ศีรษะเป็นองค์ใหญ่

คราวนี้ให้กำหนดใจนิ่งอยู่ที่ภาพพระบนศีรษะ น้อมจิตน้อมใจ กราบลงตรงจุดนั้น ให้ตั้งใจว่านั่นคือ “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ขณะนี้พระองค์ท่านเสด็จมาโปรดเราแล้ว

การที่จะเกิดมาเป็นคนสักชาติหนึ่งก็แสนยาก เกิดมาแล้วจะได้พบพระพุทธเจ้าก็แสนยาก พบพระพุทธเจ้าแล้วจะได้ฟังธรรมก็แสนยาก ได้ฟังธรรมแล้วจะเกิดความเลื่อมใสก็แสนยาก เลื่อมใสแล้วจะปฏิบัติตามให้ได้ผลก็แสนยาก

ตอนนี้ เตียนนี้ บัจจุบันนี้ องค์สมเด็จพระชินสีห์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่เหนือเศียรเหนือเกล้าของเรา พระรัศมีที่ใสสว่างครอบคลุมลงมา ทำให้ทั้งร่างกายและจิตใจของเราสว่างไสวไปหมด

พระพุทธเจ้าทรงเป็นอัจฉริยะมนุษย์สุดประเสริฐ มีพระปัญญาคุณอันล้ำเลิศ สามารถตรัสรู้พบเห็นอริยสัจที่ไม่มีใครพบเห็นได้ พระองค์มีพระกรุณาคุณอันยิ่งใหญ่ ทรงตรากตรำพระวรกายสั่งสอนสัตว์โลกอยู่ ๔๕ ปีเต็มๆ

๔๕ ปีที่พระองค์ท่าน อดตาหลับขับตานอนสอนพวกเรา เนื่องจากเพราะเห็นว่าพวกเราโปรดได้สงเคราะห์ได้ ในแต่ละคืนพระองค์ท่านจะได้บรรทมสักชั่วโมง สองชั่วโมงก็แสนยาก ในบาลีกล่าวถึง พุทธกิจ ๕ ประการ ไว้ว่า

“**ปุพฺพัตถเห ปิณฑปาตัญฺจ จะ**” เข้าขึ้นมาเสด็จออกบิณฑบาต พระองค์ท่านเสด็จ
บิณฑบาตตลอดพระชนม์ชีพ

“**สายัณฺเห ธัมมเทสนัง**” ตอนบ้ายทรงเทศน์โปรดสั่งสอนประชาชน

“**บโทเส ภิกขุโสภาทัง**” คำลงมาให้โอวาทสั่งสอนพระภิกษุ ภิกษุณี สามเณร
สามเณรี และสิกขมานาทั้งหลาย

“**อัมมชรัตเต เทวปัญฺเณนัง**” เที่ยงคืนไปแล้วแก้ปัญหาให้กับเทวดา พรหม ที่เขา
สงสัย หรือเทศน์โปรด เทวดา พรหม ที่มาขอฟังธรรม

“**ปัจจุสเว คเตกาเล ภัพพาภัพเพ วิโลกะนัง**” พอใกล้รุ่ง อย่างเช่นตอนนี้ เวลา
พระองค์ท่านก็จะสอดส่อง ตรวจสอบอุปนิสัยสัตว์โลก ว่าสมควรจะเสด็จไปโปรดผู้ใด สรุป
แล้วลองคิดง่ายๆ ดูว่า พระองค์ท่านมีเวลาบรรทม คือนอนอย่างพวกเราคืนหนึ่งกี่ชั่วโมง

พระองค์ทรงตรากตรำพระวรกายลักษณะนี้ ๔๕ ปีเต็มๆ ด้วยพระกรุณาคุณอันยิ่ง
ใหญ่ เพื่อสงเคราะห์พวกเรา เห็นว่าพวกเราสอนได้ มีโอกาสที่จะทำเพื่อความหลุดพ้นได้
พระองค์ท่านทุ่มเทชีวิต จนกระทั่งวาระสุดท้ายก็เพื่อพวกเรา และขณะนี้พระองค์ท่าน
เสด็จอยู่นือเศียรเหนือเกล้าของเรา พร้อมที่จะสนับสนุนความดีในทุกๆ ด้านของเรา
พร้อมที่จะรับเราไปสู่พระนิพพาน

พระองค์ท่านประทับอยู่อย่างนั้น ทุกวันทุกเวลา ไม่ได้ไปไหน แต่เราเคยเอาจิตใจ
จดจ่อกับพระองค์ท่านสักวันละเท่าไร? กี่นาที กี่ชั่วโมง หรือว่าลืมโดยสิ้นเชิง พระองค์
ท่านประกอบไปด้วย **พระบริสุทธิคุณ** คือชำระจิตใจของพระองค์ท่านให้ผ่องใสจากกิเลส
ได้อย่างวิเศษยิ่ง ไม่มีใครทำได้ดีกว่าพระองค์ท่านอีกแล้ว

เมื่อประกอบไปด้วยพระปัญญาคุณอันล้ำเลิศ พระกรุณาคุณอันยิ่งใหญ่มาก พระ
บริสุทธิคุณอย่างสิ้นเชิง นี้แหละ..พระองค์ท่านถึงเป็นพระพุทธเจ้า คำประพันธ์สรรเสริญ
คุณพระพุทธเจ้าเราสวดอยู่ทุกวันว่า

อิตปิโส ภควา แม้เพราะเหตุนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น

อรหัง เป็นพระผู้ไกลจากกิเลส

สัมมาสัมพุทธโร ตรัสรู้เองโดยชอบ

วิชชาจรณสัมปັນโน ถึงพร้อมไปด้วยความรู้และความประพฤติที่ดีทั้งปวง

สุคโต พระองค์ท่านไปดีแล้ว ในทางโลกนั้นจะไปที่ไหนก็ตาม พระองค์ก็สร้าง
บุญกุศลอันยิ่งใหญ่ให้เกิด ปลุกฝังธรรมะในจิตใจของคน ในทางธรรมนั้น พระองค์ท่าน
ไปสู่พระนิพพานแน่นอนแล้ว

โลกะวิทู เป็นผู้รู้แจ้งในโลก โลกคือหมู่มสัตว์ ก็พาก็ภูมิ ก็หมู่ก็เหล่า พระองค์ท่านรู้
แจ้งเห็นจริงหมด ใครสร้างกรรมอย่างไร ถึงได้รับผลของความทุกข์ พระองค์ท่านรู้หมด
ใครสร้างบุญอย่างไร ถึงได้รับผลของความสุข พระองค์ท่านรู้หมด

จะทำอย่างไร ถึงจะหลุดพ้นจากความทุกข์โดยสิ้นเชิง พระองค์ท่านรู้ทั้งหมด รู้โลกภายในคือภายในนี้ รู้โลกภายนอก คือภายในคนอื่น รู้โอกาสโลก คือโลกนี่ที่เป็นอยู่ทั้งหมดนี้ ตลอดถึงดวงดาวในทุกจักรวาล พระองค์ท่านรู้หมด รู้ครบถ้วน จึงชื่อว่าโลกะวิทู

อนุตตโร ปริสัทัมมะสารถิ ทรงเป็นสารถิคือผู้ควบคุม ผู้ฝึกสอนที่ยอดเยี่ยม ไม่มีใครเหนือไปกว่านี้อีกแล้ว

สัตถา เทวมนุสสานัง พระองค์ท่านเป็นศาสดา คือ เป็นครูของทั้งมนุษย์และเทวดา สอนทั้งคน ทั้งเทวดา นางฟ้า พรหม ไปด้วย

พุทโธ ทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มีสติมั่นคงอยู่ตลอดเวลา จะหลับจะตื่น จะยืนจะนั่ง พระองค์ท่านรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา รู้ว่าร่างกายนี้มันทุกข์ รู้ว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายจมอยู่ในกองทุกข์ รู้ว่าร่างกายนี้มันต้องตาย หายใจเข้าไม่หายใจออก มันก็ตาย หายใจออกไม่หายใจเข้า มันก็ตาย รู้ว่าตายแล้ว พระองค์ท่านไปพระนิพพาน

ภควา ถือเอา ๒ ศัพท์ว่าเป็นผู้มีโชค เสด็จไปที่ใดก็ตาม สร้างความสมบรูณ์พูนสุข ทั้งร่างกายและจิตใจ ทั้งอริยทรัพย์และโลกียทรัพย์ แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย อีกศัพท์หนึ่งกล่าวว่า เป็นผู้จำแนกแจกธรรม คือนำธรรมะไปสั่งสอนคนอื่นเขา พระองค์ท่านตรัสรู้ได้ด้วยพระองค์เอง แล้วสอนธรรมะนั้นแก่ผู้อื่น ให้ตรัสรู้ตาม

บัดนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เป็นอัจฉริยะมนุษย์สุดประเสริฐ ล้ำเลิศกว่าผู้ใด ประทับอยู่เหนือเศียรเหนือเกล้าของเราแล้ว ทุกวันทุกเวลาในแต่ละวัน ให้เอาจิตใจจดจ่ออยู่กับพระองค์ท่านให้มากที่สุด

ตั้งใจว่า นี่คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของพวกเรา พระพุทธเจ้าไม่อยู่ที่ไหนเลย นอกจากพระนิพพาน เราเห็นท่านคือ เราอยู่กับท่าน เราอยู่กับท่านคือ เราอยู่บนพระนิพพาน

เอาใจเกาะภาพนี้ไว้ คือเอาใจเกาะพระนิพพาน หายใจเข้าพระรัศมีที่สว่างไสวกี่ครอบคลุมกายของเรามา หายใจออก พระรัศมีที่สว่างไสว ก็ครอบคลุมกายของเรามา

หายใจเข้าครั้งหนึ่ง หายใจออกครั้งหนึ่ง นึกถึงภาพพระองค์ท่าน นึกถึงคำภาวนาก็คือเราใกล้พระนิพพานไปก้าวหนึ่ง หายใจเข้าใกล้พระนิพพานไปก้าวหนึ่ง หายใจออกใกล้พระนิพพานไปก้าวหนึ่ง

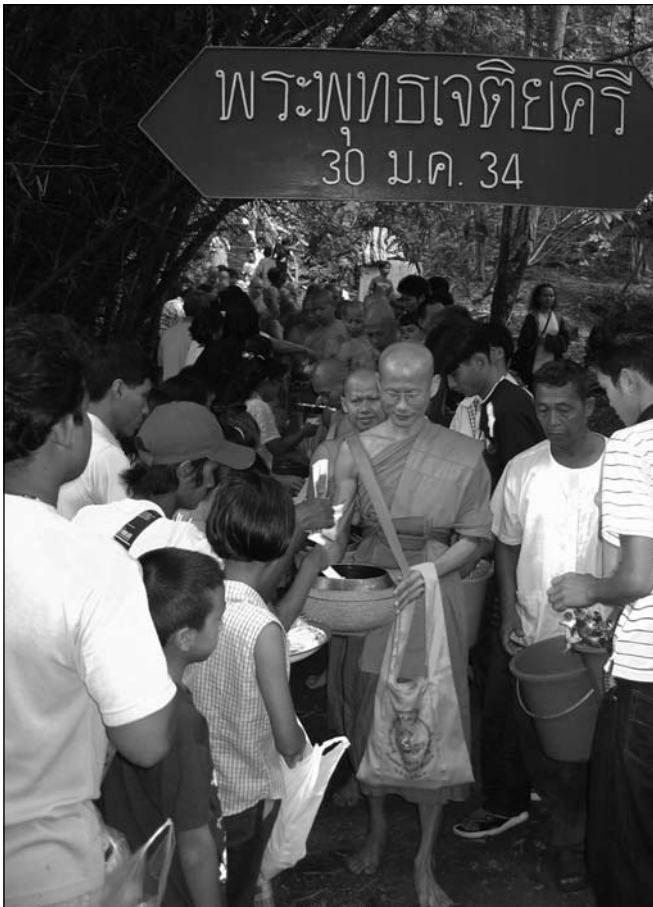
ให้ตั้งใจว่า...ขึ้นชื่อว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยความทุกข์นี้ เราไม่ขอเกิดมามีมันอีก ขึ้นชื่อว่าโลกที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากเร่าร้อนนี้ เราไม่ขอมาเกิดอีก การเป็นเทวดาเป็นพรหม ที่มีสุขชั่วคราว เราก็ไม่ปรารถนา ตายเมื่อไร เราขอไปอยู่พระนิพพาน กับพระองค์ท่านเท่านั้น

หายใจเข้า ภาพพระไหลตามลมหายใจเข้า ไปสุดที่ท้อง หายใจออก ภาพพระไหลตามลมหายใจออก มาอยู่ที่เหนือศีรษะ ทุกวัน ทุกเวลา เอาใจเกาะไว้ดังนี้ให้ได้

ตอนนี้ให้แบ่งความรู้สึกออกเป็นสองส่วน ความรู้สึกสัก ๒๐ - ๓๐ เปอร์เซ็นต์ ให้จับภาพพระไว้อย่างนั้น จดจ่อกับภาพพระอย่างนั้น ความรู้สึกที่เหลือทั้งหมดกำหนดให้ ภายนอกเคลื่อนไหว เพื่อทำหน้าที่ของเรา

ตั้งใจว่าเราจะทำงานทุกอย่างเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ถ้ามันตายวันนี้ เราขอไปพระนิพพาน กำหนดใจให้มั่นคงตั้งนี้ แล้วเตรียมตัวทำวัตรต่อได้

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมปญโญ
วันอาทิตย์ที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๖

งานตักบาตรวันเทโวที่วัดท่าขนุน

๓. “มาร”

ขอให้ทุกคนขยับตัว นั่งในท่าที่สบาย จะนั่งขัดสมาธิก็ได้ นั่งพับเพียบก็ได้ ขยับเปลี่ยนอิริยาบถเสียก่อน ถึงเวลาจะได้ไม่เมื่อยมาก เพราะว่าตราบใดที่กำลังใจของเรา ยังข้องเกี่ยวอยู่กับร่างกาย ยังนึกถึงร่างกาย ยึดติดกับร่างกาย ความรู้สึกต่างๆ มันก็จะครบถ้วนสมบูรณ์ ทำให้เรานั่งได้ไม่นาน เพราะว่ามันจะเมื่อย จะชา จะปวด

ยกเว้นว่าเราต้องการดูตัวเวทนา ถ้าอย่างนั้นจะมีการทนนิ่งกัน นั่งมันนานๆ เพื่อให้อาการเวทนา และความทุกข์ทั้งหลาย มันเกิดขึ้นแล้วจะได้แยกแยะว่า ความทุกข์ที่มันเกิดขึ้นนั้น มันเกิดขึ้นกับตัวเรา หรือว่าเกิดขึ้นกับใจของเรา ซึ่งลักษณะแบบนั้น พวกเราไม่ค่อยถนัดกัน

ดังนั้น พวกเรานั่งท่าที่สบาย หายใจเข้า หายใจออกยาวๆ ทั้ง ๒ - ๓ ครั้ง เพื่อเป็นการระบายลมหายใจให้หมด ไม่อย่างนั้น บางคนพอเริ่มภาวนา จะรู้สึกอึดอัด รู้สึกแน่น ทำให้ตกใจ บางทีคนไม่กล้าทำต่อไปเลยก็มี นั่นเป็นอาการที่ลมหายใจเข้า ลมหายใจออกมันหยาบไปนิดหนึ่ง

หายใจเข้า หายใจออกยาวๆ ลัก ๒ - ๓ ครั้ง ระบายลมหายใจให้หมด แล้วค่อยปล่อยลมหายใจให้เป็นไปตามปกติ หายใจเข้านี้เรียกว่า พุท หายใจออกนี้เรียกว่า ไร กำหนดความรู้สึกไปตัวว่ามันผ่านจมูก ผ่านกึ่งกลางอก ลงไปสุดที่ท้อง ออกจากท้อง ผ่านกึ่งกลางอก มาสุดที่ปลายจมูก

ความรู้สึกทั้งหมดของเราต้องอยู่ตรงนี้ อยู่ตรงลมหายใจเข้าออกนี้อย่าให้มันเคลื่อนไปไหน นึกถึงเรื่องอื่นเมื่อไร ให้ดึงกลับมาตรงนี้ทันที หากว่าเราจะดูกำลังใจของเราตอนนี้เราก็จะเห็นว่า จริงๆ แล้วมันมีการส่งออกอยู่ตลอดเวลา ส่งออกไปยังเรื่องอื่นไม่ได้อยู่กับลมหายใจเข้าออก ไม่ได้อยู่กับสติสมาธิเฉพาะข้างหน้า

แม้กระทั่งการปฏิบัติโมกขนิมิตินิยมของเรา คณาจารย์สายอื่น ท่านก็กล่าวว่าไม่ถูกต้อง เพราะเป็นการส่งจิตออกนอก แต่อาตมาขอยืนยันว่า การส่งจิตออกนอกในลักษณะ ฟุ้งซ่าน ขาดสมาธิ เป็นคนละเรื่องกับมโนเมยิทธิ

มโนเมยิทธิเป็นการส่งจิตออกนอก ด้วยกำลังของฌานสมาบัติ จะมีการควบคุม มีการป้องกัน ควบคุมไม่ให้นิวรณ์กั้นใจเราได้ ควบคุมไม่ให้ความฟุ้งซ่านเกิดขึ้นกับใจได้ ต้องการจะโปรจงจุดไหนไปได้ นี่คือการใช้ผลของฌานสมาบัติ ไม่ใช่ว่าสร้างผลเกิดแล้วไม่สามารถที่จะนำผลนั้นไปใช้ได้

ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ลมหายใจเข้าออกเมื่อไร คือ ลมหายใจเมื่อนั้น ดังนั้น ทุกวันๆ เราต้องทบทวนตัวเอง ต้องอยู่กับลมหายใจเข้าออกของเรา ทุกเวลาต้องกำหนดรู้อยู่เสมอ

ถ้าไม่รู้ลมหายใจเข้าออก ก็ต้องรู้อิริยาบถ คือการเคลื่อนไหวของร่างกายแทน เราเดินให้รู้ว่าเดินอยู่ ก้าวเท้าซ้ายรู้เลยว่าก้าวเท้าซ้าย ก้าวเท้าขวารู้เลยว่าก้าวเท้าขวา แกว่งแขนซ้ายรู้เลยว่าแกว่งแขนซ้าย แกว่งแขนขวารู้เลยว่าแกว่งแขนขวา อย่างน้อยๆ ต้องรู้อิริยาบถเหล่านี้อยู่

จะทำการทำงานใดๆ ก็ตาม สติสัมปชัญญะให้อยู่เฉพาะหน้า กวาดไปไม่ ทำความสะอาด ไม่กวาดเราจะไปทางซ้าย ไปทางขวา ไปแรง ไปเบา ต้องรู้อยู่ จะดูพื้น ไม่ดูเคลื่อนไปข้างหน้า กลับมาข้างหลัง เราต้องรู้อยู่

ไม่ว่าทำกิจการใดๆ ก็ตาม ถ้าสติสมาธิไม่ได้อยู่กับลมหายใจเข้าออก ก็ต้องอยู่กับอิริยาบถเฉพาะหน้า ต้องกำหนดรู้มันไว้ ถ้าสติสมาธิทรงตัวอยู่ตรงหน้า นิเวศน์ก็ทำอันตรายเราไม่ได้ มารทั้ง ๕ ก็ทำอันตรายเราไม่ได้

การที่เราปฏิบัติความดี จะมีสิ่งทีคอยมาขัดขวางอยู่ เรียกว่า “มาร” รากศัพท์ของมารเป็นบาลี คือคำว่า “มาระ” แปลว่า “ผู้ฆ่า” คือฆ่าเราเสียจากความดีที่บังพวน

ทันทีที่เราเริ่มต้นปฏิบัติภาวนา กำลังใจเริ่มเข้าสู่ตัวปิติ มารจะขัดขวางทันที เพราะบุคคลที่เริ่มเข้าถึงปิติ จะเกิดความยินดี อิมเอิบ ไม่เบื่อไม่หน่ายในการปฏิบัติ จะทุ่มเทความพากเพียรกับการปฏิบัติ ดังนั้นจะหลุดพ้นจากอำนาจของเขาได้ มารจึงพยายามขัดขวาง

มารมี ๕ อย่าง คือ

ขันธ์มาร ร่างกายนี้แหละที่เป็นมาร เตียวเจ็บเตียวป่วย ทำให้เราทำความดีไม่ถนัด สมัยฆราวาส อาจจะกินเหล้าเมายาหัวทิ่มพื้น นอนตากน้ำค้างอยู่ก็ไม่เป็นไร แต่พอมาปฏิบัติภาวนา มันเจ็บโน่น ป่วยนี่อยู่เรื่อยไป

บางคนกลายเป็นมิจฉาภิภูฏฐิไปเลย คือ คิดว่าเพราะมาทำความดีถึงเป็นอย่างนี้ ดังนั้นอย่าทำเลยดีกว่า อันนี้คือ ขันธ์มาร นิ่งๆ อยู่ก็คันตรงโน้น เจ็บตรงนั้น ปวดตรงนั้น อยู่ๆ ก็เกิดแปลบปลาบขึ้นมาในร่างกาย ทำให้สมาธิของเราเคลื่อนไป ให้รู้จักหน้าตาของมันไว้ว่านั่นคือ มาร

กิเลสมาร คือความชั่วที่ฝังอยู่ในจิตใจของเรามาเป็นแสนๆ ชาติมาแล้ว พยายามจะกระตุ่นเราให้ฟุ้งซ่าน ให้ไหลไปกับรัก โลภ โกรธ หลง อยู่ตลอดเวลา ลีลาของมารก็คือ ยั่วให้กำหนด ล่อให้หงุดหงิด ลวงให้หลงผิด

ความกำหนดยินดี ออยากมีอยากได้ ทำให้เกิดความระาคะกับโลภะ เพราะโลภจึงออยากได้ เพราะยินดีจึงออยากมีอยากเป็น ยั่วให้หงุดหงิดคือกระตุ่นโทสะให้เกิด ตาเห็น หูได้ยิน จมูกได้กลิ่น ลิ้นได้รส ภายสัมผัส มันพยายามสอดแทรกเข้ามาในใจของเราอยู่เสมอ จะทำลายเกราะป้องกันจิตใจของเรา เพื่อยึดเราให้เป็นทาสของมันให้ได้ รู้จักหน้าตาของมันเอาไว้

เทพปุตตมาร ก็คือ การทดสอบของเทวดาก็ดี ครูบาอาจารย์ก็ดี แต่ถ้าเกิดเราสอบตก อย่างเช่นว่าท่านมาทำร้ายเรา อาจจะทำร้ายในนิมิตก็ดี ทำร้ายตัวตนของเราจริงๆ ก็ดี จนใกล้จะถึงแก่ความตาย แทนที่เราจะรำลึกถึงความตายได้ นึกถึงพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ได้ คิดว่าถ้าตายเราไปนิพพานได้

กลายเป็นว่า เรากลับตาย เราไปดีนรณ ไปต่อสู้อีก ถ้าหากว่าเราปล่อยวางร่างกายไม่ได้ เขาก็คือมาร เพราะว่าขวางเรา ทำให้เราก้าวไม่ผ่านจากจุดนั้น แต่ถ้าปัญญาของเราดี ก้าวผ่านไปได้ เขาก็กลายเป็นผู้หนุนเสริมของเรา

อภิสังขารมาร คือ บุญบาป บาปนั้นขวางเราอย่างไร เราอยู่ ตกนรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน โอกาสจะประกอบกรรมทำความดีนั้น สัตว์นรก เปรต อสุรกายไม่มีโอกาสเลย สัตว์เดรัจฉานมีน้อยเหลือเกินที่จะได้ทำความดี ดังนั้นมันขวางเรา ให้เข้าถึงความดีได้ยากแบบนี้

ส่วนบุญที่ขวางเราไม่ให้เข้าถึงความดีนั้น มีกำลังของฉานสมาบัติ เป็นต้น โดยเฉพาะอรุณมาน ถ้าได้อรุณมาน ต้องไปเกิดเป็นอรุณพรหม หนึ่งในหมีนมหากัลป์ สองหมีนมหากัลป์ สี่หมีนมหากัลป์ แปดหมีนมหากัลป์ อยู่กันเนิ่นนานเหลือเกิน นานจนกำหนดเป็นตัวเลขแล้ว เราไม่สามารถจะอ่านมันออกมาได้

ดังนั้นโอกาสที่จะทำความดีต่อของเราไม่มี ถ้าเศษบุญเก่าไม่เหลืออยู่ หลุดจากจุดของอรุณพรหม อาจะลงบายภูมิไปเลย แต่ถึงเศษบุญเก่ามีเหลืออยู่ ได้ลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ต้องมาลำบากยากเข็ญกันต่อไป ดังนั้นเขาจึงขวางเราด้วยวิธีนี้

ตัวสุดท้ายคือ **มัจจุมาร** คือ ความตายที่คอยขวาง หลายคนกำลังใจแรงกล้า มอบกายถวายชีวิตต่อพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เขารู้ว่าขวางไม่ได้ด้วยวิธีอีก ๔ อย่างที่ผ่านมาก็ทำให้ตายไปเลย

แต่นั้นหมายความว่า ช่วงนั้นเราต้องมีอุปฆาตกรรมเข้ามาถึงด้วย กรรมใหญ่ที่เราเคยฆ่าคน ฆ่าสัตว์ เศษกรรมนั้นจะมาส่องช่วงนั้นพอดี เป็นวาระ เป็นเวลาที่เปิดให้เขา

ดังนั้น เขาจึงสามารถทำอันตรายเราได้ เพราะเขารู้จังหวะรู้เวลานั้นๆ ถ้าไม่ใช่จังหวะอย่างนั้น ไม่ใช่เวลาอย่างนั้น เขาทำอะไรเราไม่ได้

มารมีตัวมีตนจริงๆ เป็นตัวเป็นตน จับได้ต้องได้ แต่ว่าเรากว่าจะรู้ กว่าจะเห็นเขา บางทีกลายเป็นสนับสนุนเขา มารมีความสามารถมาก เวลาเราต่อสู้กับเขา ถ้าหากว่าเราโกรธ มีโทสะ เราก็กแพะเขา เพราะว่าการล่อให้หงุดหงิด เขาสามารถทำได้สำเร็จแล้ว

ถ้าเราไปยึดกับสิ่งที่เขามาล่อลวง โลภะกับราคะก็เกิด การยั่วให้กำหนดของเขาก็สำเร็จอีกแล้ว ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของเราทั้งหมด มารจะส่งข้อสอบมาทุกเวลา ทุกนาที ทุกวินาที หัวข้อข้อสอบก็คือ รัก โลภ โกรธ หลง แต่ ๔ ข้อนี้แหละ เขาออกข้อสอบได้เป็นล้านๆ ทดสอบเราอยู่ตลอดเวลา

คนรอบข้างของเรา วัตถุประสงค์ขึ้น ชาวของทุกอย่าง เขาสามารถใช้เป็นเครื่องมือได้ อยู่ คนข้างตัวของเราที่เรารัก เราไว้นือเชื่อใจ อาจจะมีอะไรบางอย่าง ที่กระทบใจเรา อย่างรุนแรงได้ นั่นเป็นการตลใจของมารให้ทำดังนั้น

เห็นข่าวของวางอยู่ เดินผ่านมามารมณเสียอย่างกะทันหัน "...ใครกันวะ ? มันวาง ชาวของเกาะกะขนาดนี้ ไม่รู้จักเก็บไม่รู้จักทำ..." กลายเป็นว่าของขึ้นหนึ่ง คนคนหนึ่ง คำพูดคำหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม รอบข้างของเรา เขาสามารถใช้เป็นเครื่องมือจัดการกับเราได้ทั้งหมด

เราแผ่เมตตาให้เขาได้อย่างเดียว แต่การที่เราแผ่เมตตาให้เขาอย่างเดียวย บางทีกำลังเราไม่พอ เนื่องจากว่าเมตตาขนาดพระพุทธรเจ้าแผ่ให้เขา เขายังไม่ยินดีที่จะรับ แล้วกำลังเราเท่าพระพุทธรเจ้าหรือไม่? แต่ขณะเดียวกันถ้าเราใช้โทษะ เราก็แพ้เขาอีก

ดังนั้นว่าเมตตาที่ไม่ไหว โทษะก็ไม่ได้ แล้วเราจะทำอย่างไร ? ก็ต้องพิจารณาให้เห็นจริงว่า **มารนั้นไม่ใช่ศัตรู แต่เป็นครูที่ดีที่สุดของเรา** สิ่งที่เขาเอามาทดสอบ ถ้าเราสามารถก้าวผ่านไปได้ เราจะไม่ตกต่ำจากจุดนั้นอีก

ข้อสอบชนิดนี้จะไม่สามารถทำอันตรายนเราได้อีก ถ้าเราสอบตกต่างหาก เขาจึงจะเป็นผู้ขวาง เป็นผู้ฆ่าเรา ดังนั้นว่าจริงๆ แล้ว**มารก็คือครูบาอาจารย์ประเภทหนึ่ง** เป็นครูบาอาจารย์ที่ขยันเหลือเกิน

ออกข้อสอบทดสอบเราอยู่ตลอดเวลา ทุกนาที ทุกวินาที เผลอเมื่อไหร่ รัก โลภ โกรธ หลงกินใจเราเมื่อนั้น เผลอเมื่อไหร่ก็รับเข้าทางตา รับเข้าทางหู รับเข้าทางจมูก รับเข้าทางลิ้น รับเข้ากาย แล้วก็เข้าไปสู่ใจเมื่อนั้น

พระพุทธรเจ้าท่านถึงได้สอนให้เรารู้จักสำรวจมอินทรีย์ คือ รู้จักระมัดระวังตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของเราเอาไว้ ไม่ให้ยินดียินร้ายกับสิ่งที่มากระทบ ตาเห็นรูปหยุดอยู่แค่นั้น รูปทำอันตรายนเราไม่ได้ อย่าไปปรุงแต่งว่านั่นเป็นหญิง นั่นเป็นชาย นั่นสวย นั่นไม่สวย ถ้าหากว่าเริ่มปรุงแต่งเมื่อไหร่ ก็เสร็จเขาเมื่อนั้น

ขอให้ทุกคนตั้งใจว่า เราทำหน้าที่ของเรา คือพยายามที่จะไปนิพพานให้ได้ เขาทำหน้าที่ของเขา คือเขามีหน้าที่ขวางกั้นขวางไป ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง ไม่มีใครทำอะไรขัดกัน ไม่มีใครเป็นศัตรูกัน

มารไม่ใช่ศัตรู แต่เป็นครูที่ดีที่สุด เป็นครูที่ขยันออกข้อสอบมากที่สุด จึงเป็นหน้าที่ของเรา ที่ต้องสร้าง สติ สมานธิ ปัญญา ให้มันคง เพื่อจะได้รับการมือกับเขาได้

บริวารของเขาทั้งหลายที่ส่งออกมา อยู่ในลักษณะของ**กามฉันทะ** พอใจในรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ

พยาบาท ความผูกโกรธ อาฆาตแค้นผู้อื่นเขา **ถีนมิททะ** ความมั่งงั่งเหงาหวาดนอน ความขี้เกียจปฏิบัติ จะได้อยู่กับเขาต่อไป

อุทัจจะ ความฟุ้งซ่านอารมณ์ใจไม่ตั้งมั่น **วิจิกิจฉา** ความลังเลสงสัยในผลของการปฏิบัติ ลังเลสงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ลังเลสงสัยในครูบาอาจารย์ ว่าจะมี ความสามารถจริงหรือไม่ ? นั่นเป็นการตลใจของมาร เป็นบริวารของมาร

เราสามารถสลักฟันได้ง่ายที่สุด คืออยู่กับลมหายใจเข้า ลมหายใจออกเท่านั้น หายใจเข้าก็นึกว่า พุท หายใจออกก็นึกว่า โธ กำหนดภาพพระให้แนบแน่นอยู่ในใจ

ภาพพระไหลตามลมหายใจเข้า ไหลตามลมหายใจออก เข้าไปเส็กกลง ออกมาใหญ่ ขึ้น เข้าไปเส็กกลง เล็กกลง ออกมาใหญ่ขึ้น ใหญ่ขึ้น กำหนดใจให้หนึ่งอยู่อย่างนี้

มารจะทำอันตรายเราไม่ได้ เนื่องจากว่าจิตของเราอยู่เฉพาะหน้า ไม่ได้ส่งออกไป ไม่ได้ปรุงแต่งไปในอารมณ์อื่นๆ มารทั้งหลายที่เขาขัดขวางเรา เพราะไม่ต้องการให้เรา หลุดพ้น

หน้าที่ของเขาก็คือ สร้างความลำบากนานัปการให้แก่เรา ให้เราต่อสู้ ให้เราฟันฝ่า เพื่อบารมีของเราได้เข้มแข็งขึ้น ได้มั่นคงขึ้น กำลังจะได้สูงขึ้น เพื่อที่จะหลุดพ้นจากกิเลสได้

ดังนั้น มารไม่ใช่ศัตรู เราไม่ใช่คนมีศัตรู เราอย่าไปคิดเป็นศัตรูกับใคร เพราะนั่น เป็นกำลังใจของ **วิหิงสาวิตก** คือการตริกในการจะเบียดเบียนคนอื่น

เป็นกำลังใจของ **พยาปาทวิตก** คือการตริกที่จะอาฆาตเคັนโกรธเคืองคนอื่น ให้วาง กำลังใจลงเสีย คิดว่าเราเป็นผู้ไม่เป็นศัตรูกับใคร เรายินดีเป็นมิตรกับคน และสัตว์ทั่วโลก

ขอให้มนุษย์ทั้งหลาย สัตว์ทั้งหลาย ทุกภพ ทุกภูมิ ทุกหมู่ ทุกเหล่า ที่เป็นเพื่อน ทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น จงอย่าได้มีเวรมีกรรม และเบียดเบียนซึ่งกัน และกันเลย ขอให้เขาทั้งหลายเหล่านั้น ได้ล่วงพ้นจากความทุกข์ ได้ประสบแต่ความสุข โดย ถ้วนหน้ากัน ทุกๆ ท่านเกิด

จับภาพพระของเราให้สว่างไสวเอาไว้ กำหนดใจแผ่เมตตาให้เป็นปกติ เมตตาต่อคน เมตตาต่อสัตว์ อย่าให้มีประมาณ อย่าเลือกที่รักมักที่ชัง อย่าไปดูว่า คนนี้สวยเราเมตตา คนนี้หล่อเราเมตตา สัตว์ตัวนี้สวยเราเมตตา สัตว์ตัวนี้ไม่สวยเราไม่เมตตา อย่างนั้นใช้ไม่ได้

กำลังใจของเราต้องเป็น **อัปปมัญญา** คือ **หาประมาณไม่ได้** ตั้งเจตนาไว้ว่าเราจะ สงเคราะห์คนและสัตว์ทั้งหมดให้มีความสุขเสมอหน้ากัน เวลาออกทำการทำงาน ทำ หน้าที่ของเรา ฆราวาสทำการงานก็ดี กำหนดใจให้สบาย ให้สดชื่น ให้แจ่มใส ให้เห็น ว่าคนรอบข้างของเรา คือ เพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งนั้น

ถ้าเขามีสุข เรายินดีในความสุขของเขา เขาประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ในชีวิต เรายินดีกับเขา ถ้าเขาอยู่ในความทุกข์ เราพร้อมจะช่วยเหลือเขา ถ้าหากว่าความทุกข์นั้น เกินจากความสามารถของเรา เราก็ยังพร้อมที่จะช่วยเหลือ ถ้าหากว่ามันมีความ สามารถถึงเมื่อไหร่ เราช่วยเมื่อนั้น

เป็นพระเป็นเณร ถึงเวลาออกบิณฑบาต กำหนดใจให้ญาติโยมทั้งหลาย ไม่ว่าจะ

ใส่บาตรก็ดี ไม่ใส่บาตรก็ดี ขอให้เขาเหล่านั้น มีแต่ความสุข ล่วงพ้นจากความทุกข์โดยทั่วหน้ากัน ให้เมตตาเป็นปกติ กรุณาเป็นปกติ มุทิตาเป็นปกติ และวางกำลังใจให้เป็นอุเบกขาเป็นปกติ

ไม่ยินดี ไม่ยินร้ายต่อสิ่งทั้งปวงที่มากระทบ ตาเห็นรูป สักแต่ว่าเห็น หูได้ยินเสียง สักแต่ว่าได้ยิน จมูกได้กลิ่น สักแต่ว่าได้กลิ่น ลิ้นได้รส สักแต่ว่าได้รส กายสัมผัส สักแต่ว่าสัมผัส ให้สติรู้เท่าทัน หยุดมันเอาไว้แค่นั้น อย่าให้เข้ามาทำอันตรายจิตใจของเราได้

ถ้าใจของเราอยู่กับพระ ใจของเราอยู่กับการภาวนา สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ จะทำอันตรายเราไม่ได้ ดังนั้นทุกเวลาที่สติ สมาธิ ทรงตัว พยายามเกาะภาพพระให้เป็นปกติ เกาะลมหายใจเข้าออกให้เป็นปกติ

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ หน้าที่การงานทุกอย่างของเรา ให้คิดว่า วันนี้เป็นวันสุดท้าย เรามีแค่วันนี้วันเดียว หรือว่าเรามีแค่ลมหายใจเข้าออกเดียวเท่านั้น หายใจเข้า ถ้าไม่หายใจออก อาจจะตายไปเลย หายใจออก ไม่หายใจเข้าก็อาจจะตายไปเลย

ดังนั้น ถ้าเวลาเราเหนื่อยจนขนาดนี้ เราก็ต้องทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด หน้าที่การงานอะไรที่เรารับผิดชอบ ทำเหมือนกับว่ามันเป็นวันสุดท้ายของชีวิต ทำแบบทุ่มเท ทำให้ดีที่สุด เพื่อถึงเวลาแล้วเราจะได้จากไปอย่างสง่างามที่สุด

ดังนั้น ในเมื่อเรามีแค่วันนี้ มีแค่เดี๋ยวนี้เท่านั้น ถ้าหากว่าดูเวรกรรมเก่าๆ ที่เราทำไว้ มันมากเกินไป เวลาที่เหลืออยู่แค่วันนี้ เดี่ยวนี้ ชั่วโมงข้างหน้าไม่มี นาทีข้างหน้าไม่มี เราจะรีบตะเกียกตะกายสร้างความดี เพื่อให้หนีความชั่ว ให้ได้มากที่สุด สมควรที่จะทำดังนี้แล้วหรือไม่ ?

ในเมื่อความชั่วในอดีตที่ทำไว้ มีมากเกินไป มันเกาะติดหลังมาแล้ว เราต้องรีบยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ยึดลมหายใจเข้าออก ยึดพระนิพพานให้แน่นหนาเข้าไป ไม่อย่างนั้นกรรมเก่าที่เกาะติดมาอยู่ ก็จะลากเราลงสู่อบายภูมิ ทำให้เราต้องทุกข์ยากลำบาก หาที่สิ้นสุดไม่ได้

น้อมจิตน้อมใจเกาะภาพพระให้เป็นปกติ ตั้งใจว่า นั่นคือพระพุทธเจ้าของเรา ท่านไม่อยู่ที่ไหนนอกจากพระนิพพาน เห็นท่านเมื่อไหร่คือเราอยู่กับท่าน อยู่กับท่านเมื่อไหร่คือเราอยู่บนพระนิพพานด้วย ให้จิตจดจ่ออยู่กับเฉพาะหน้า อย่าส่งอารมณ์อื่น การรับรู้อารมณ์อื่น ถ้าขาดสติ กันมันไม่ทัน มันจะทำอันตรายให้กับเราได้ทันที

ค่อยๆ คลายสมาธิ ออกมาสู่อารมณ์ปกติอย่างระมัดระวัง แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่ง เกาะภาพพระ เกาะการภาวนาไว้ให้เป็นปกติ เราจะได้ทำหน้าที่การงานของเราต่อไป

พระครูธรรมธรเล็ก สุทธิมณเฑียร

วันจันทร์ที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๖

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนสิงหาคม ๒๕๔๕ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ตอบ : สมัยก่อนให้สังเกตว่าบรรดาพวกขุนศึก แม่ทัพ นายกองต่างๆ วาระสุดท้ายจะเข้าวัดบวชกันหมด อยู่ในลักษณะบวชล้างบาป ถวายตาเป็นราวเทียนพุทธบูชา เลิกกันทีเดียวแต่วิชาความรู้ยังอยู่ในเมื่อวิชาความรู้ยังอยู่พวกลูกหลานชาวบ้านถึงเวลาเข้าวัดบวชบ้างหรือไปฝากตัวเป็นศิษย์วัดบ้างก็ศึกษาวิชาการทางในวัด มาระยะหลังๆ นี้เขารังเกียจวัด โรงเรียนต่างๆ ที่ชื่อวัด ตอนนั้นมันถอดคำว่า “วัด” ออกจากโรงเรียนหมด คุณธรรมและจริยธรรมมันเริ่มตกต่ำตั้งแต่เขาแยกโรงเรียนออกจากวัด อาตมาเองอายุไม่มากนัก แค่ ๔๐ กว่าๆ ยังไม่ ๕๐ ยังเรียนทันอยู่ตอนช่วงที่เขาปิดวันโกนวันพระ พอขึ้น ป.๓ เขาเปลี่ยนมาปิดเสาร์อาทิตย์ ไม่รู้หรือกว่าเสาร์อาทิตย์หน้าตาเป็นยังไง เพราะรู้แต่ว่าวันโกนวันพระมันขึ้นที่ค่าแรกก็ค่า พอถึงเวลาวันโกนครั้งวันเข้าครูจะพาไปวัด จากโรงเรียนไปวัด ถ้าโรงเรียนไม่ได้อยู่ในวัด ก็อยู่ห่างวัดไม่ไกล พาไปวัดไปทำความสะอาดสะอาดวัด ดายหญ้า ขัดส้วม ถูศาลา ประเคนอาหารพระ พระฉันเสร็จก็พาดกันฟุงปลิ้นอยู่นั้น ล้างถ้วยล้างชาม ครอบเสร็จกลับบ้านได้ ส่วนวันพระหยุดให้เต็มวัน ใหม่ๆ เปลี่ยนเป็นเสาร์อาทิตย์ ไม่รู้เสาร์อาทิตย์หรือ กามที่มุกดาจนแก่ราคาญ ไม่รู้จักดูเองมั่งรีใจ ก็มันดูไม่รู้เรื่อง แล้วพี่เขาก็สอนให้ บอกไอ้กระตาดแดงๆ นี้วันอาทิตย์ เราต้องคอยไปเปิดดูเมื่อไหร่มันจะถึงแผ่นแดงๆ สมัยก่อนปฏิบัติมันจะเป็นปึกเล็กๆ เปิดไปเรื่อยๆ พอวันอาทิตย์มันจะเป็นแผ่นสีแดงนั่นแหละ กว่าจะรู้ว่าวันอาทิตย์หน้าตาเป็นยังไงก็เกือบตาย ก็ยังมานึกอยู่ว่ามันไม่น่าเล็ก อย่างพวกที่ทองผาภูมิ พวกมอญ พม่า กระเหรี่ยง เขาจะหยุดงานวันโกนวันพระ วันโกนเขาจะหยุดงานไปเตรียมข้าวเตรียมขนม บ้านไหนมีทุนเยอะหน่อยทำขนมจิ้นเพื่อนฝูงก็แก้กันมาช่วยกันตำแป้งขนมจิ้น เดี่ยวฟรุ้งนี้ได้กิน ถวายพระเสร็จได้กินแน่ เตรียมขนมเตรียมข้าว พอวันพระจะได้ไปวัด ยังหยุดอย่างนั้นเป็นปกติอยู่ บ้านเรานี่เล่นตามฝรั่งหยุดเสาร์อาทิตย์ ไปอ่านเขาเขียนเกี่ยวกับเรื่องโบราณนี่แหละ เสร็จแล้วเขานัดหมายกันว่าวันอาทิตย์อย่างนี้ วันพฤหัสบดีอย่างนี้ บอกนี่มันไม่รู้จริง สมัยก่อนเขานัดกันเป็นขึ้นเป็นแรม ไอนี่ดินมานัดวันอาทิตย์ วันพฤหัสบดี วันสมัยกันไป ไม่ต้องมากหรือกตันรัชกาลที่ ๙ นี่ก็สุดโบราณแล้ว

ถาม : แล้วสำนักเส้าหลินในปัจจุบันนี้ ?

ตอบ : มันก็ได้ไม่ถึง ๑ ใน ๑๐๐ ของสมัยก่อนแล้ว มีอยู่รายหนึ่งเป็นคนญี่ปุ่นพระด้วย พระญี่ปุ่นนั้นโคตรอัจฉริยะเลย คงจะประเภทอดีตชาติเคยทำมา เขาไปที่เยวเมืองจิ้นไป

วัดเส้าหลิน ไปเห็นภาพวาดการต่อสู้ที่ติดผนังอยู่เขาทำได้ทุกท่าเลย แต่เห็นนะเลียนแบบได้หมด ให้คนอื่นลองลงไม้ลงมือกับเขา แล้วเขาก็ใช้กระบวนท่าที่ผนังอยู่นั้นนะ เขาใช้ได้หมด แต่เห็น เล่นเอารัฐบาลจีนกลุ้มใจเป็นอันมาก น่าจะเป็นคนจีนศึกษาได้ กลายเป็นญี่ปุ่นศึกษาได้ก่อน ก่อนหน้าเขาคิดว่า เป็นภาพที่วาดติดผนังไว้สวยๆ ไม่นึกว่ามันจะเป็นวิชาการต่อสู้ที่ใช้ได้ผลจริงๆ ต้องรอพวกประเภทนี้เกิดใหม่ แล้วพวกนี้เกิดใหม่เมื่อไหร่ก็เป็นอันว่าเขาจะสามารถศึกษาวิชาเดิมของเขาได้

ถาม : คนรุ่นใหม่จะมีสิทธิ์...?

ตอบ : จริงๆ แล้วรุ่นนี้ รุ่นปัจจุบันนี้น่าจะได้เพราะว่าเป็นรุ่นของอภิญญาโดยเฉพาะ พวกอภิญญาเนี่ย โหน่มั่นขึ้นต้นๆ เท่านั้นเอง ที่เขาว่าอะไรละ “ตักม้อใจ้วซือ” หันหน้าเขาหาหมิงถ้า นั่งสมาธิอยู่ ๙ ปี คนจีนเขาใช้คำว่าลมปราณที่แผ่ออกจากร่างกายมาทำให้ผนังศิลากลายเป็นรูปของท่าน ถ้าเป็นอย่างเราเขาเรียกว่า “พระฉาย” ที่สระบุรี ที่เงาพระพุทธเจ้าทาบติดผนังหิน ลักษณะนั้น

ถาม : ไม่ลู่ไปกินข้าว ?

ตอบ : ไม่ไปไหนเลย ๙ ปีเต็มๆ เรื่องเล็ก จะอยู่ระดับนั้นจะอยู่ที่ร้อยปีก็อยู่ได้ เพราะว่าอยู่ด้วยธรรมปีติอยู่แล้ว แบบเดียวกับหลวงพ่อดีดค้างคาว ที่หลวงพ่อก่อนเคยเล่าให้ฟัง อยู่ในถ้ำจันชี่ค้างคาวสูงถึงเอว อยู่มาไม่กี่ ค้างคาวมันขี้ไปเรื่อย ขี้ค้างคาวท่วมเอวแล้ว หลวงพ่อบอกไม่เห็นท่านจะหอมเลยเหลืออ้วนสวยเขียว ท่านคลานเข้าไปถึง หลวงพ่อก...หลวงพ่อก ก็เออๆ ก็หลับของท่านอยู่อย่างนั้น นั่งหลับ จริงๆ ก็คือเข้าสมาธิอยู่ ท่านทั้งหลายเหล่านั้นส่วนใหญ่แล้วคือไม่มีงาน รอวันตายอย่างเดียวก็หนึ่งของท่านอย่างนั้น

ถาม : ท่านถึงที่สุดหรือยัง ?

ตอบ : ถึงที่สุดหรือยัง ? อันนี้ต้องถามท่าน อาตมาไม่มีสิทธิ์พยากรณ์เรื่องนี้จะไม่ผลอเด็ดขาด หลวงพ่อสั่งไว้กลัวโดนเหยียบ ท่านบอกว่าการพยากรณ์มรรคผลเป็นหน้าที่ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น

ถาม : คนเขียนเรื่องกำลังภายในพวกนี้...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มันต้องรู้ ถ้าไม่รู้มันเขียนไม่ได้ เพราะวาระยะหลังๆ นี้ใช้กำลังใจมากกว่ากำลังกายอยู่แล้ว ถึงได้บอก “ดาบสวรรค์ดวลกับผู้วิเศษกำจาย” นี้ แหม...มันสุดยอดอลังการเลย สมာธิซดๆ เลย วัดมันใหญ่โตมโหฬารขนาดไหน เดินไม่ถึงประตูวัด ข้างในยินดีต้อนรับแล้ว รู้ขนาดนั้นนะ มันรู้ด้วยอะไร..ถึงเวลากำลังฉานมันคุ้มได้ ถ้าเป็นกำลังภายในก็อยู่ระดับ “เทวราชคงกะพัน” ความจริงไอนั้นห่วยแตกนะ เทวราชคงกะพันนะ เพราะว่าถ้าหากว่านับอย่างในเรื่องอาวุธอย่างปืน ถ้ายิงไม่ออกถึงจะถือว่าสุดยอด รองลงมาที่ยิงออกไม่ถูก ถ้ายิงถูกไม่เข้านี่มันประเภทอยู่ระดับสาม เพราะถ้านับจริงๆ พวกหนึ่งเหยียนนี่ห่วย

ถาม : พวกคัมภีร์ พิมพ์เอง...?

ตอบ : เคยอ่านมังกรหกขมัยล่ ? เตียบอกก็ฝึกจากคัมภีร์อะไรละ ? ก็คัมภีร์วิสุทธิมรรคนั่นแหละ เขาเรียกอะไรละ “คัมภีร์จากลังกา” มันก็ตำราวิสุทธิมรรคของพุทธโฆษาจารย์ทั้งนั้น

ถาม : แล้วทำไมกลายเป็นการโคจรพลัง ลมปราณอยู่ไหน ?

ตอบ : เราจับติดขมัยล่ ? ถ้าหากว่าเราทำงานกระทั่งคล่องตัวจริงๆ มันทำได้ ก็ลักษณะใช้มนโหมยิทธินั่นแหละ เป็นการบังคับกำลังข้างในให้เคลื่อนไหวไปตามจุดใดจุดหนึ่งของร่างกาย กำลังข้างในของเรา มันต้องเรียกว่าเป็นกำลังจากอวัยวะ ถ้าหากว่าธรรมดาเรายึดตัวจริงๆ แล้วหายใจเข้า มันจะมีกำลังส่วนหนึ่งวิ่งสวนขึ้นมาอยู่ตรงคอ จะรู้ตัวทันทีเลย เพียงแต่เราไม่เคยจับสังเกตเท่านั้น เขาจะบังคับกำลังส่วนนี้ให้มันไปสู่ร่างกายในจุดต่างๆ ได้ สมัยก่อนเคยหัดอยู่ เสร็จแล้วมาฝึกกรรมฐานใหม่ๆ นี้ ประสาทจะกิน เราเคยชินในการที่ไล่ให้มันวิ่งทั้งตัวแล้วนี้ มันต้องหยุดแค่จุดศูนย์กลางอย่างนี้ ไปต่อไม่ได้ ก็ต้องประเภทหนึ่ง สอง สาม สาม สอง หนึ่ง จมูก ออก ท้อง ท้อง ออก จมูก จะมีปัญหา มีปัญหาตรงจุดที่ว่า เราได้บังคับกำลังให้มันวิ่งไปทั่วตัวแล้ว แล้วต้องมาหยุดมัน ปล่อยให้มันเป็นปีกว่ามันจะยอมหยุด ถ้าไม่เตือนขนาดนั้นก็คงทำไม่ได้ เพราะจะไปชินกับวิถีเดิมของตัวเอง แล้วพอมาฝึกมนโหมยิทธิก็เข้าใจเลยว่าคือมันนั่นเอง เพียงแต่ว่าแทนที่จะออกไปเที่ยวข้างนอก มันไปเที่ยวอยู่ข้างใน

ถาม : กำลังภายในที่เขาว่าคือ กำลังในอวัยวะ ?

ตอบ : มันกำลังในอวัยวะ นั่นแหละพวกอะเตรนาสิน ลักษณะนั้นแหละ พวกกำลังภายในนี้เขาสามารถควบคุมให้มันออกมาเมื่อไรก็ได้ แต่ว่าของคนทั่วๆ ไป มันต้องตกใจ ก็แค่นั้นเอง

ถาม : พวกรัสเซียเขามีพลังจิต สะกดจิต ?

ตอบ : นั่นมันแค่ขั้นต้นๆ แค่นั้นเอง พวกนี้ถ้าไม่มีพื้นฐานสมาธิของเดิมๆ มา เขาก็ทำไม่ได้อยู่แล้ว ในเมื่อพื้นฐานเดิมเขาอยู่เยอะ เมื่อมาฝึกทางด้านนี้มันจะได้ง่ายกว่าเขา

ถาม :

ตอบ : แต่อย่าลืมนะคนที่มันมีจะทำไมในปัจจุบัน อดีตต้องเคยทำมาแล้ว ถึงจะเป็นปัจจัยส่งผลให้ในปัจจุบันนี้สืบเนื่องต่อไปข้างหน้า

ถาม : เขาไม่ได้เข้าวัดฝึกสมาธิ... ?

ตอบ : ก็ใครว่าเขาไม่ได้ฝึก เพียงแต่เขาฝึกมาก่อน ไม่ได้ฝึกแบบเรามันสารพัดวิธี แบบหลวงพ่อสมชาย วัดเขาสุกิม ยังอยู่ริเปล่าไม่รู้ ? ยังอยู่ขมัยล่ ? หลวงพ่อสมชาย วัดเขาสุกิมท่านใช้คำภาวนาที่แปลกมากเลย พ่อพาไปวัดแล้วพ่อไปคุยกับหลวงพ่อเจ้าอาวาสที่นั่งทำงานอยู่ที่ศาลาเด็กเล็กๆ นี้อยู่ที่ศาลามีตุง คนเดียวก็กลัว หลับหูหลับตานั่งกอดเข้ากลัวแล้วไม่เอาอีกแล้ว คือยังไงๆ เจอก็ไม่เอาแล้ว ปรากฏว่าคำว่า “กลัวแล้วไม่เอาอีก

แล้ว” ของท่านนั้นแหละ กลายเป็นสมาธิหลุดออกจากตัวไป กลายเป็นออกด้วยมนโษ
เต็มกำลังเลย คำภาวนาอย่างนี้มีใครใช้บ้าง กลัวแล้วไม่เอาอีกแล้ว ท่านบอกว่ามันเห็นว่า
วัดมันสว่าง มันไม่มีมืดเลย ความกลัวก็เลยลดลง พอจิตหลุดออกจากร่างกายเห็นอะไรจะ
สว่างเหมือนกับกลางวัน

ถาม : พวกกรรมฐานเขาทำถึงระดับไหน ?

ตอบ : ระดับไหน ? มันน่าจะอยู่ระดับฌาน ๔ นะ

ถาม : แค่ฌาน ๔ แค่นั้นเอง ?

ตอบ : ก็คุณจะทำอะไรมากกว่านั้นเล่า สมาบัติ ๘ มันก็กำลังของฌาน ๔ เพียงแต่มัน
เปลี่ยนวิธีการใช้แค่นั้นเอง

ถาม :

ตอบ : ต้องตาบสวรรค์ นอกจากตาบแล้วไม่มีอย่างอื่น แสดงว่ากำลังใจของเขามุ่งอยู่
จุดเดียว คนที่สามารถตัดความรู้สึกรอบข้างออกหมด มุ่งจดจ่ออยู่จุดใดจุดหนึ่งนี่ถ้า
ไม่ได้ฌานทำไม่ได้ อันนั้นก็เหมือนกัน อันนี้รู้สึกว่ามันเป็นเนื้อเป็นหนังมากกว่า คือยัง
อยู่ในระดับที่เราจับได้ต้องได้ ถ้าอย่างพวกวาระเมฆานี่มันเวอร์เกินไป จินตนาการมันดี
จริง แต่มันเวอร์อยู่ในลักษณะที่เรารู้ว่าทำไม่ได้ ประเภทยิงธนูไปถล่มเขาจนราบอย่างกับ
ระเบิดนิวเคลียร์ทำได้มีเยอะ ? ทำไม่ได้อยู่แล้ว แต่ว่าอย่างมังกรคู่สู้สิบทิศนี่ มันทำได้
แล้วค่อยๆ พัฒนาการทีละระดับทีละระดับ เพราะจุดที่สำคัญที่สุดที่ควรจะศึกษาก็คือว่า
เขาใช้คำว่า “ต่อสู้เพื่อหลอเลี้ยงการต่อสู้” คือจะกระตุ้นตัวเองให้เข้าไปอยู่ในจุดอับ ใน
ลักษณะที่ว่ามิตัวอยู่ตลอดเวลา ทำให้ตัวเองต้องพัฒนาการเพื่อให้ก้าวหน้า ไม่งั้นสู้เขา
ไม่ได้ แพ้เขาหรือตายลักษณะของการปฏิบัติก็เหมือนกัน ของเรากูวันนี้นั้นมันอยู่ในจุดอับ
คือจะตายเมื่อไรก็ไม่รู้ ชีวิตมีอยู่แค่ลมหายใจเข้าออก ถ้าเราไม่ดิ้นรนให้ปัจจุบันให้ดีที่สุด
อาจจะไม่มีโอกาสทำอีกแล้ว ถ้าเราสามารถยึดตัวเองเข้าไปตรงจุดนั้นได้เราก็ก้าวหน้า
แบบเขา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า เราเหมือนกับอยู่บนเรือที่ไหม้ไฟ ไฟกำลังไหม้บ้าน
อยู่ แล้วเราอยู่ข้างบนนั้นมีแต่จะรีบหนีมันไปเสียให้พ้น แต่ปรากฏว่าคนส่วนใหญ่อยู่สุขอยู่
สบายกับมันดีจังเลย

ถาม : มันนี่กียาก นอนสบาย... ?

ตอบ : นี่กียากใช่ ลองจุดไฟเผาบ้านแล้วก็นอนรอ เดียวก็รู้ว่าต้องหนีแบบไหน

ถาม : พอมีเรื่องทุกข์ร้อนก็จะนี่ก้อออก ?

ตอบ : ถึงได้บอกว่าฉันทะมันมีไม่พอ ฉันทะมันไม่พอ วิริยะก็เลยไม่พยายาม

ถาม :

ตอบ : อ้อ อันนี้ของอาจารย์สุระปะเนี้ย นาคทรพรพ เคยได้ยินชื่อท่านมั๊ย ? ท่านบอกว่า
เรียนเก่งเรียนอย่างไร จดลึ ไม่จดก็เรื่องของเขาเนอะ บอกทีเดียวอยู่แล้ว เรียนด้วยใจ

หิววิชา เมื่อวานคนเขาสงสัยว่าอาตมาทำอะไรคะแน่นแต่มีรอยไต้ยั้งใจ ก็เลยบอกเขา อยากรู้ดูตำรา มันไม่อ่านหรือคครู สอนเสร็จโยนกองแล้วไปเที่ยว ยิ่งค้นคว้ายิ่งพาเพลิน ยิ่งเรียนยิ่งสนุก ส่วนใหญ่ไม่อยากจะเรียนกันนี่ ฉันทะไม่พอหมดความสนุก ผลักความทุกข์พ้นทางเดิน ถ้ามันสนุกอยู่กับการเรียนก็ลืมเรื่องอื่นหมด **ไม่หิวไม่อิมเกิน** จำไว้หิวไปก็ฟุ้งซ่านไม่มีสมาธิ อิมเกินไปก็หลับ **ไม่ห่างเหินไม่โหมมเอย** ไปเรื่อยๆ สม่่าเสมอ ไม่ใช้ไปโหมเอก่อนสอบไม่กี่วัน เดียวก็เครื่องพัง เจ้าพวกนี้อ่านอะไรแล้วไม่ค่อยจำ ของเราก็ไม่ได้ตั้งใจจำ บังเอิญอ่านแล้วมันอยู่ในหัวมันไม่ไปไหน ความตั้งใจมันไม่พอ เด็กรุ่นใหม่หาสงสารมากเพราะสมาธิมันไม่ทรงตัว เขาใช้คำว่า สมาธิสั้น เมื่อสมาธิสั้นอย่าไปหวังเลยว่าความจำมันจะดี

ถาม : บนไว้แต่มีความจำเป็นไปไม่ได้ ขอผ่อนผันได้ไหม ?

ตอบ : เรื่องของการบนพระบนเทวดา ต้องตรงไปตรงมา ถึงเวลานี้จะมีความจำเป็นยิ่งงก็อย่าไปทิ้งมันนาน

ถาม : คืออยากจะถาม เห็นท่าเดินแล้ว... ?

ตอบ : เห็นท่าเดินแล้วไปไม่รอดแน่ พอมาเลเรียนมันขึ้นสมองแล้วมันจะเบลอ ถ้าเราไม่ตั้งสติดีๆ นี่เดียวร่วง ก็เลยต้องเดินท่าที่เห็นนั้น เป็นอะไรที่สนุกมากเลย คือเราเห็นชัดๆ เลยว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา ในเมื่อมันไม่ใช่ของเรา ก็คือเราต้องบังคับมัน ไม่ใช่มันบังคับเรา จำเอาไว้เลยนะ สร้างกำลังใจตัวนี้ให้ได้ ในเมื่อมันไม่ใช่ของเรา ก็ต้องเราบังคับมัน อย่าให้มันบังคับเรา อยากเป็นอะไรก็เป็น พอถึงเวลาทำงานทำไปก่อน ตายเมื่อไหร่ก็เลิก

ถาม : จะตั้งอารมณ์ต่อสู้กับความเจ็บปวด ?

ตอบ : ตัวนั้นใช้อานาปานสติอย่างเดียว ถ้ากำลังใจทรงตัวปุ๊บ จิตกับประสาทมันเริ่มแยกจากกัน มันไม่ค่อยรู้สึก ไม่ใช่ไม่เจ็บไม่ปวด เจ็บปวดตามปกติ แต่เราไม่ได้ไปสนใจมัน ก็เลยไม่ได้นึกถึง มีบางคนถามตอนนี้เป็นอย่างนี้ ? บอกมึงอย่าถามได้มัย ? ถามที่ไรกูต้องนึกทุกที นึกถึงมันเมื่อไหร่ก็..โอ๊ยแยะแล้ว...!

ถาม :

ตอบ : พยายามแล้วได้แค่นี้ วิธีการรักษาที่ดีที่สุดคืออย่ามาที่นี้ มันก็จะได้พัก ตั้งแต่ศึกษาวิชาการตามสายหลวงพ่อกมา ถ้าคนอื่นเขาจะว่าเราปลุกเสกของ แต่ความจริงไม่ใช่ เพราะว่ามันเป็นการขออาราธิ์พระท่าน เราเองมีหน้าที่ทำอย่างที่ท่านสั่ง ท่านจะสั่งว่าตั้งกำลังใจแบบไหน ขนาดไหน ใช้คาถาบทไหน หรือภาวนาอย่างไรเราก็ทำตามไป ที่เหลือท่านจะส่งเคราะห์ให้เอง มีอยู่วุดหนึ่ง ตอนนั้นหลวงพ่อกท่านได้รับคำสั่งจากพระ ให้ทำยันต์ ทำน้ำมันตรีษารโรคได้ทุกโรค หลวงพ่อกท่านก็บอกว่าคนเขาจะเชื่อหรืออรับ ผมเองก็ป่วยจะตายแหล่ไม่ตายแหล่อยู่ พระท่านบอกว่า ถ้าหากว่าคนที่กรรมเบาเขาจะเชื่อ เขา

เชื่อก็จะเกิดประโยชน์กับเขาเอง หลวงพ่อท่านก็ให้แบบยันต์มา เรายังมานั่งเขียน เขียนเสร็จก็รีบร้อยก็บอกหลวงพ่อกว่าเสร็จแล้วครับ หลวงพ่อจะเสกให้เมื่อไหร่ หลวงพ่อบอกวิธีก็รู้อยู่แล้วไปเสกเอง โห...เจ้าพระคุณเอ๋ย อิติปิโสฯ สวากขาโตฯ สุปฏิปันโนฯ ๑๐๘ จบ นะมะพะทะฯ อีก ๑๐๘ สองชั่วโมงครึ่ง ถอนกำลังใจไปนี้หมดแรงเลย หลวงพ่อท่านบอกว่าตำราฉบับนี้บังคับ บังคับว่าคนทำต้องเสกเอง ของเราไม่มั่นใจ พอหลวงพ่อก่อนหน้าทำพิธี พุทธภาภิเษาก็แอบเอาไปซุก ท่านเห็นเข้าท่านก็หัวเราะ ท่านบอกว่า ก่อนหน้านี้สมัยหลวงปู่ปานอยู่ ข้าก็ไม่เคยมั่นใจเหมือนกัน แต่พอสิ้นครูบาอาจารย์แล้ว คนเขาเห็นว่าแกลเป็นลูกศิษย์ไม่มั่นใจก็ไม่ได้แล้ว เท่ากับว่าถึงเวลาโดนมัดมือชก ยิ่งไงก็ต้องทำไป เคยกราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า ระหว่างหลวงพ่อกับหลวงปู่ใครดั่งกว่ากัน นี่พูดถึงว่าการที่มีคนเคารพนับถือ ชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือ หลวงพ่อบอกว่าหลวงปู่ดั่งกว่าเยอะ สมัยหลวงปู่คนมาประมาณเท่าไร หลวงพ่อบอกไม่หนี ๗-๘ หมื่น สมัยหลวงพ่อกันมันมาต้อง ๒-๓ แสนนะ ก็บอกไม่หนี ๗-๘ หมื่น เพราะว่าเรือมันจอดเต็มหน้าวัดชนิดที่คนเดินข้ามฝั่งได้เลย ไม่ต้องลงน้ำ หุงข้าว ๘ กะทะต่อเนื่องเลี้ยงเขาทั้งวันไม่พอ หุงตลอดไม่มีการหยุด หลวงพ่อก่อนบอก แกคิดดูซิสมัยนี้วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ มาทำให้เรากล่องตัวเท่าไร แล้วสมัยนั้นนี่หรือ เขาบอกกันปากต่อปากแค่นั้น แล้วเขามันกันขนาดนั้น ก็ลองให้หลวงปู่มาอยู่สมัยข้าตูลิ คนไม่มาเป็นล้านรี มานี้ก็จริงอย่างท่านว่า ถึงได้ยอมรับ อ้อ...หลวงปู่ท่านดั่งกว่าจริง แล้วจนทุกวันนี้พระที่หลวงปู่ท่านทำก็ยังเป็นอมตะอยู่ เป็นที่แสงสว่างกันใวองการอย่างยิ่งเลย

ครูบาอาจารย์แต่ละองค์ กว่าจะมานั่งให้เขาไหวได้ทำบุญได้ ผ่านร้อนผ่านหนาวมาเยอะเหลือเกิน สมัยที่บวชใหม่ๆ พอถึงพรรษาที่ ๓ เกิดความรู้สึกขึ้นมาว่านักบวชที่เขาบวชกันอยู่ทุกวันนี้ ใครก็ตามที่อยู่นานๆ จะดีจะชั่วยังไม่ใช่เรากราบดินได้ทุกองค์เลย ทำไมเขาทนได้ขนาดนั้น นี่ความรู้สึกเฉพาะตัวเลยนะ ของเรานี้ทำกรรมฐานพื้นฐานมันแน่น บั๊กมาตั้งแต่ฆราวาส มันจะไปแหล่ไม่ไปแหล่ แล้วพวกเฮงชวยห่วยแตกไม่เอาอะไรเลยทนอยู่ได้ยังไงก็ไม่รู้ ถึงได้บอก แหม..นับถือความอดทนของเขาเลย ในเมื่อนับถือความอดทนของเขา ก็เลยอยู่ในลักษณะที่ว่านั้นแหละ ถ้าหากว่าอยู่นานๆ นี่จะดีจะช่วยอภกราบหมด โห...เขาเอ็ดจริงๆ อยู่มาได้ยังไง แต่ว่าพอมาศึกษาวิชาการตามแบบหลวงพ่อมันดีอยู่อย่างหนึ่ง ดิตรงจุดที่ว่า เราพอจะรู้บ้างว่าพระองค์ไหนท่านดียังไง บางองค์นี่คนอื่นไม่รู้เรื่องเลย ไม่รู้เลยว่าท่านเป็นพระดี อย่างของหลวงพ่อก่อน ท่านบอกว่าสมัยอยู่วัดบางนมโค วันหนึ่งตั้งใจจะไปกราบพระที่จุฬามณี พอพุ่งจิตออกไป มันไม่ไปจุฬามณี มันไปลวงบั๊กอยู่ที่วัดสระเกศโน่น ออกรยาไปลวงวัดสระเกศไปหล่นหน้ากุฎิใครก็ไม่รู้ มีแต่หมาขี้เรื้อนเต็มไปหมดเลย ประเภทนั่งเกาซึกลากประทับใจมากเลย แล้วพระท่านก็บอกว่าเจ้าของกุฎิเป็นพระที่หมดโกรธแล้ว ทรงความดีได้ขนาดนั้นแล้ว หลวงพ่อก่อนก็แปลกใจ

กลับ ท่านบอกว่าสมัยนั้นข้าจะมีเงินติดกระเป่า ๒๐๐ ประจำ เพื่อไว้ใช้ฉุกเฉิน โดยเฉพาะรักษาตัวเอง คว่ายามได้ก็โดดลงเรือเลย ตอนนั้นเรือเขียวเรือแดงมันวิ่งอยู่ระหว่างท่าเตียน อยุธยา บ้านแพน ข้าโดดลงเรือเลย ไปวัดสระเกศ คือข้องใจมากกว่าท่านเป็นใครขอไปดูด้วยตาจริงๆ ซะที พอไปถึงก็อย่างที่เห็นนั่นแหละ คือมีแต่หมาขี้เรื้อนเต็มกุฏิ แล้วเจ้าของกุฏิก็ตะโกนบอกว่า มาสิ ตั้งแต่เมื่อคืนก็มาแล้ว ทำไมไม่เข้ามาเล่า เอาะท่านสิ !

ถาม :

ตอบ : นั่นละ ท่านพระครูพิทักษ์สุวรรณบรรพต คณะ ๑๑ วัดสระเกศ มาตอนหลังรู้สึกท่านขึ้นเป็นได้ถึงเจ้าคุณธรรม สูดยอดเลย วัดสระเกศวัดหนึ่ง วัดเทพศิรินทร์วัดหนึ่ง ต้องบอกว่าช้อนเสื่อช้อนมุ้งกร คนติดอยู่มาก จนเรานึกไม่ถึง อย่างของวัดเทพศิรินทร์นี่ตั้งแต่ตั้งวัดมาสมัยรัชกาลที่ ๕ ถึงปัจจุบัน มีพระอริยเจ้าต่อเนื่องกันมาไม่ขาดสายเลย แต่ต้องงมให้เจอว่าองค์ไหน ที่ดีก็แสนดี ที่ละไม่เอาไหนเลยก็เยอะ เพราะฉะนั้นต้องคลำให้เจออย่างของวัดสระเกศปัจจุบันนี้ก็รู้ๆ อยู่สุดยอดเลย คนไม่รู้ก็พยายามดิศเคร็ดิตท่าน อยู่ในลักษณะกล่าวโงมตีบ้างอะไรบ้าง แต่ถ้าเราดูวัตรปฏิบัติของหลวงพ่อดมเด็จพระสังฆราชแล้วจะรู้ เหน็ดเหน้อยจากข้างนอกมาขนาดไหนก็ตาม คนอายุ ๗๐ กว่าแล้วนะท่านไม่เคยหิงพุด่าง่ายๆ ก็คือว่า สิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนเรื่องการสวดมนต์ ทำวัตร บิณฑบาตกรรมฐาน ท่านไม่ทิ้ง กลับมา ๓ มุมทุกคืน จะต้องลงมาสวดมนต์ทำวัตรร่วมกับพระพระลูกวัดก่อน แล้วเสร็จแล้วก็รับสังฆทานที่โยมรอกันเป็นแถวยาวเหยียดเลย เมื่อจบจากตรงนั้นเสร็จยังต้องเดินไปเยี่ยมลูกวัดทีละคณะ ทีละคณะ ไปดูเสร็จ ไอ้เราแค่ ๔๐ กว่ายังไม่ทันจะ ๕๐ เลย เราก็หมดเรี่ยวหมดแรงแล้ว ของท่าน ๗๐ กว่าแล้วยังทำได้ขนาดนี้ ลองดู ตายให้มันตายไป สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันไม่ใช่มายา เป็นสิ่งที่ท่านทำออกมาจากใจจริงๆ ถ้าหากว่าเป็นมายา ไม่ได้ทำออกมาด้วยความตั้งใจจริง ไม่ได้ทำออกมาหน้าใสใจจริงนี้จะทำไมทนทำไมนาน แต่ของท่านปีแล้วปีเล่าก็อยู่อย่างนั้น สมัยก่อนท่านยังไม่เป็นสมเด็จพระสังฆราช เป็นเจ้าคุณพรหมคุณภรณ์ ไปวัดทำซุงประจำ หลวงพ่อจะนิมนต์ทุกงานเสร็จแล้วของพวกเราถ้าพระผู้ใหญ่ไป ก็จัดพวกซุดจะเป็นพวกขามฝา ฝาปิด ซุดแก้วๆ อย่างนั้น มันดูดีแล้วก็สวย จัดอาหารเพื่อไปถวายท่านจนถึงที่พัก ปรากฏว่าขึ้นไปถึงห้ายจ้อยไปแล้วไม่รู้อยู่ที่ไหน ไปตามเจออีกที โหน...นั่งฉันท้วยเดี่ยวในสวนไม้กับพวกเรานั้นแหละ ไปปนอยู่กลางกลุ่มนั่นแหละ คือพระท่านท่านดีจริงท่านจะไม่ถือตัว ดูตรงนี้ น่ากลัวมาก ปัจจุบันนี้อาตมาเจออยู่ ๒-๓ องค์ อยู่ในลักษณะนี้ โห่แค่ไหนก็ตามไม่เคยถือเนื้อถือตัวอะไรเลย สมัยก่อนจะบวชก็หลวงพ่อดมเด็จพระมหาวิรวงศ์ วัดราชผาติการาม หลวงพ่อดมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ วัดสามพระยา แต่ละองค์ก็ใหญ่เบ้งคับบ้าน คับเมืองเลยเข้าไปเอะ เมื่อไหร่ก็ได้ เข้าไปท่านก็คือหลวงปู่ หลวงตาของเรา ไม่เคยประเภทที่เรียกว่าจะออกปากขับไล่หรือว่าอะไร มีการสงเคราะห์เสมอหน้ากันหมด เราทำบุญ ๒๐ บาท

ถาม : แล้วทำวมหาราช กับพระสยามฯ ละครับ ?

ตอบ : อันนั้นไม่มีปัญหาอยู่แล้ว ก็บอกแล้วว่าท่านสงเคราะห์ให้เป็นส่วนรวม ท่านบอกว่าจะหนักไปทางป้องกัน เรื่องของ**พระสยามเทวาริราช** ท่านต้องดูแลทั่วประเทศจริงๆ พระสยามเทวาริราชขอให้ทุกคนรู้ไว้ ไม่ได้มีองค์เดียว มีเป็นพันเลย ทุกคนทำหน้าที่อย่างเดียวกันก็คือดูแลความสงบเรียบร้อยภายในประเทศนี้ ส่วนใหญ่ท่านก็คือบูรพมหากษัตริย์แล้วก็เชื่อพระวงศ์ที่สร้างคุณความดีให้กับประเทศชาติเอาไว้ เมื่อถึงเวลาตายแล้วก็ยังต้องไปทำหน้าที่นี้ต่อ เป็นพรหมบ้างเป็นเทวดาบ้าง เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าบอกว่าพระสยามเทวาริราชของค์ไหน อาตมาชี้ไม่ถูกเหมือนกัน...เยอะ กระทั่งอย่าง**เสด็จในกรมหลวงชุมพรช** ก็รับทำหน้าที่นี้ด้วย ทั้งๆ ที่จริงๆ ท่านเป็นทำวมหาราชด้วย

ถาม :

ตอบ : ถ้าหากว่ามันไปถึงระดับนั้นแล้วจะเป็น**จิตคฤมกาย** ไม่ใช่**กายคฤมจิต** ถือว่าเขาจะสามารถควบคุมร่างกายได้ อย่างเช่นเจ็บไข้ได้ป่วยไปไม่ไหว ก็บอกมัน ตอนนั้นเลิกมารยาชั่วครวแล้วไปทำงานก่อน พอทำงานเสร็จแล้วค่อยนอนแผ่หราใหม่ ถ้าหากว่าถึงระดับนั้นแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม ความรับรู้ของจิตที่ชัดเจน ก็จะกลายเป็นว่าร่างกายก็พลอยรับรู้ไปด้วย แต่ขณะเดียวกันถ้าหากว่าอยู่ในลักษณะที่ว่า **จิตกับกายแยกออกไปคนละส่วนกัน** จิตจะดำเนินหน้าที่ไปตามวิถีของมัน กายก็เป็นเรื่องของกายไป ถ้าอย่างนั้นกายจะไม่รับรู้ อย่างเช่นว่า ถ้าหากว่ากำลังจิตเข้าถึงฌาน ๔ เต็มระดับ จิตกับกายแยกออกเป็นคนละส่วนกัน ฟ้าผ่าข้างหูไม่ได้ยิน เพราะว่ามันไม่เนื่องกับประสาทร่างกาย

ถาม : ตัวฌานสมณะใช้ไหม ?

ตอบ : การพิจารณา**รู้แจ้งเห็นจริงตามปัญญา**และสามารถตัดได้เป็นกำลังของฌานอยู่แล้ว การพิจารณาวิปัสณาญาณ พิจารณาไปเรื่อยๆ มันจะดิ่งลึกไปเรื่อย จะเป็นฌานโดยอัตโนมัติ แต่ว่า **ตัวสมณะคือการทำให้สงบ** จะเป็นกำลังของฌานล้วนๆ ถ้าเราไม่ถยจิตออกมา เพื่อคิดพิจารณา ถึงเวลามันไปตันของมันเสร็จ มันถอยออกมาเอง จะพาพุ่งเข้าไปเรื่องรัก โลภ โกรธ หลง เพราะฉะนั้นถามว่าเป็นเรื่องของฌานใช้ไหม ? **ไม่ว่าจะวิปัสณาหรือว่าสมณะก็ตามมันเป็นเรื่องของฌานด้วยกัน** แต่วิปัสณาเป็นฌานที่แฝงอยู่ ถ้าหากว่าไม่ใช่คนที่ตั้งใจไปไล่จับจริงๆ บางทีจับอาการของมันไม่ออก แต่ว่ากำลังของปัญญาทุกระดับ ต้องมีกำลังของฌานช่วยเหลืออยู่ อย่างปัญญาของพระโสดาบันก็ต้องมีปฐมฌานเป็นอย่างน้อย ถ้ากำลังของพระอนาคามีก็ต้องฌาน ๔ ขึ้นไป ไม่งั้นเอาไม่อยู่ เพราะว่ารากะ โทสะ เป็นเรื่องละเอียดและก็ลึกซึ้ง ถ้าไม่ได้กำลังของฌาน ๔ ที่เข้มแข็งและก็ลึกซึ้งในระดับเดียวกันมา ก็กดมันไม่อยู่เอามันไม่อยู่

ถาม :

ตอบ : เป็นกำลังของปฐมฌาน อย่างน้อยต้องเป็นปฐมฌาน **นิวรรณ์ ๕** ถึงไม่มีนิวรรณ์

กิเลสหายที่กั้นใจของเราไม่ให้เข้าถึงความดี จะมีกามฉันทะ ความพอใจในรูปสวย เสียง เพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ มีพยาบาท ความโกรธเกลียด อาฆาตแค้น คนอื่นเขา มีถีนะमितะ ความมั่งงั่งเหงาหาวนอน ขวนขวี้เกียจ มีอุทธัจจะ อารมณ์ฟุ้งซ่าน ไม่ตั้งมั่น มีวิจิกิจฉา ลังเลสงสัยในผลการปฏิบัติ หรือลังเลสงสัยในครูบาอาจารย์ ถ้า ๕ ตัวนี้มีอยู่ใจเข้าไม่ถึงความดี ถ้าหากว่าเริ่มทรงปฐมฌานขึ้นไป ๕ ตัวนี้จะโดนไล่หายไป ชั่วคราว จิตจะสงบและมีความสุข

ถาม : แล้วเราจะรู้ได้ยังไงคะว่า เราเหมาะกับกรรมฐานกองไหน ?

ตอบ : คือถ้าหากว่าในปัจจุบันนี้เรามีความถนัดและชำนาญกองไหน ให้ทำกองนั้น ต่อย้ำมันบ่อยๆ ยิ่งย้ำบ่อยๆ ความชำนาญยิ่งเกิด จนกระทั่งมันกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเราไป ถ้ายังไม่ได้ถึงระดับนั้นก็ข้ามไปเรื่อย

ถาม : ดูได้จากอุปายหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : อุปายวิธีที่เราจะเอาขึ้นมาสู้กับพวกรัก โลภ โกรธ หลง ให้มันเข้ามา มีความคล่องตัวมัย ? มีความทันเหตุการณ์มัย ? ไม่ใช่ปล่อยให้กิเลสดึงเราไปหลายกิเลสแล้วกว่าจะรู้ตัว

ถาม : ถ้ารู้ทีหลังแล้วแก้คืนได้ไหมคะ ?

ตอบ : อันนั้นก็ขาดทุนไปเยอะแล้ว ก็ยังดี ดีกว่าไม่รู้เลย

อ้อ...เป็นไงจะท่องมัย ? นามศัพท์มัยอยู่ ๓ คือนามนาม ๑ คุณนาม ๑ สรรพนาม ๑ (หัวเราะ) เขาต้องท่องทุกตัวอักษรจริงๆ นามที่เป็นชื่อทั่วไปได้แก่คน สัตว์ สิ่งของ เรียกว่า นามนาม แบ่งออกเป็น ๒ คือ สาธารณะนาม ๑ อสาธารณะนาม ๑

ถาม : ต้องท่องจำด้วยหรือ ?

ตอบ : ต้องท่องจำอย่างนี้ ทุกตัวอักษรเลยละ

ถาม : เวลาสอบ... ?

ตอบ : ถึงเวลาเขียนตอบ ถ้าหากว่าขาดขาด เกินขาดต เรื่องของบาลี คุณไม่ต้องเอาความเข้าใจหรือก “ทาระ” แปลว่าภรรยา เขากำหนดเป็นเพศชาย เป็นไง ถ้าคุณเอาความเข้าใจปกติของคุณก็เขียน บ้าอีกต่างหาก เพราะว่าเขากำหนดแยกเพศ เขาเรียกว่า “ลิงค์” คือเป็นโดยกำเนิด เป็นโดยสมมติ ฉะนั้นถ้าหากว่าโดยสมมติของ “ทาระ” ก็คือว่าเป็นภรรยา แต่ว่าพอเข้าปฐมฌานัตติเป็น “ทาโร” กลายเป็นเพศชายไป ก็เลยต้องกลายเป็นเพศโดยสมมติขึ้นมา บ้ามัยละ ? เพราะฉะนั้นคุณจะไปเอาความเข้าใจไม่ได้หรือ จำอย่างเดียว จำล้วนๆ เหมือนอย่างกับท่องสูตรเลยละ

ถาม : ประโยคที่พูดมาเมื่อตะกี้สามารถมาเรียบเรียงใหม่ ให้เป็นคำเท่าเดิม ไม่ขาดไม่เกินไม่ได้หรือ ?

ตอบ : ไม่ เขาไม่เอา ของบาลี ของนักธรรม ของพระ มี ๒ อย่าง อย่างหนึ่งก็คือว่าตามความเข้าใจ อีอย่างหนึ่งคือตามแบบ ถ้าหากว่าเป็นบาลี ไวยากรณ์เขาบังคับให้ตอบตามแบบ

ถาม : เข้าใจไม่เข้าใจ ก็ไม่สนใจ ?

ตอบ : ไม่สนใจ เขียนขาดตัด เขียนเกินตัด เขียนผิดตัด ลักษณะสอบกฏหมายนั้นแหละ คือต้องว่ากันตามทุกตัวอักษร

ถาม : การสอบที่ให้มาเป็นประโยคอย่างนี้ ผิดข้อหนึ่งก็ผิดหมดทั้งข้อเลยหรือ ?

ตอบ : ไม่ถึงกับผิดหมดทั้งข้อ แต่ก็หักไปเรื่อย ถ้าสมมติว่าเขากำหนดไว้ที่ ๑๐ ที่อย่างนี้ ถ้าผิด ๑๐ ที่ก็เจ๊งแล้ว

ถาม : ข้อหนึ่งใช้ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ข้อหนึ่ง

ถาม : ทั้งหมด ?

ตอบ : วิชาหนึ่ง ถ้าเขาตัดแค่ ๑๐ เราไป ๑๐ ก็เรียบร้อยแล้วจะ ปีนหน้าต้องไปนั่งหน้าแป้นใหม่อีกรอบ

ถาม : รู้สึกว่าเรียนเปรียญ เอ..ก็แย่เนอะ ?

ตอบ : มีจำนวนมากที่เราจะไม่เข้าใจ เพราะว่าจะจะเป็นภาษาเฉพาะของมัน ก็ขนาดมหาปริชาเขาสอน สอนไปสอนมา อาตมาเป็นลูกศิษย์แท้ๆ ต้องไปอธิบายแทน

ถาม : มีพรสวรรค์ในเรื่องการทำเรื่องอะไรให้มันเป็นเรื่องง่ายไปหมด ?

ตอบ : ไปถึงเราก็ลักภาพรวมมาให้เขา เขียนเป็นแผนผังโยงไปโยงมาให้ ให้เขาเสร็จ แล้วถามพระว่าที่นี้ง่ายขึ้นไหม ทุกคนก็บอกว่าง่ายขึ้น แต่ถ้าอ่านร้ายไปตามนั้นนี่ตายเลย มันจะนึกภาพรวมมันไม่ออก

ถาม : แล้วที่เขียนกระดานนี้ ลบทิ้งแล้วใช้ไหม ?

ตอบ : เขียนใหม่เมื่อไหร่ก็ได้จะ เพราะว่ามันนี่เป็นความเข้าใจ

ถาม : สนใจว่าอยากเข้าใจ

ตอบ : ถ้าหากว่าเอาแค่เข้าใจนะได้ แต่ถ้าจะเอาให้แม่นยำชนิดแปลได้นี้ไม่ได้ จะต้องท่อง

ถาม : แสดงว่าที่เขาแปลบาลีกันเขาต้องท่องกันมา ?

ตอบ : ก็นั่นแหละ ยิงดินะ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ไม่ต้องท่องทั้งหมด

ถาม : ต้องแม่นยำด้วย ?

ตอบ : คือมันจะมีอะไรละ คล้ายๆ กับว่าแต่ละลำดับ แต่ละชั้นตอนของมันแต่ละเสียงสระของมันอย่างนี้ อย่างเช่น อุดู เป็น “นปุงสกลิงค์” คือไม่ใช่เพศชายไม่ใช่เพศหญิง เพราะ อุดู แปลว่าอากาศ แล้วเขาก็กำหนดว่า “นปุงสกลิงค์” คือไม่ใช่เพศชายไม่ใช่เพศหญิง จะลงด้วยเสียง อะ อิ อุ แต่พอ ยาคู แปลว่าข้าว ดันเป็น “อิตถิลิงค์” เพศหญิง เราก็เลยโอเค เออ... อย่างน้อยพระแม่โพสพก็เป็นเพศหญิงลงวะ บ้าก็บ้าวะ คือคุณจะไม่เอาความรู้ตามตำรามันไม่ได้ เพราะว่าของ “อิตถิลิงค์” คือเพศหญิง ก็จะมี อา อิ อี อุ อู อย่างนี้ พอลง ยาคู เสร็จมันแทนที่มันจะกลายเป็นไม่ใช่เพศชายไม่ใช่เพศหญิง มันก็

กลายเป็นเพศหญิงไป เพราะว่ามีตัวสระอุ้กั๊ง ไบ่ดีมี๊ ?

ลักษณะเดียวกับภาษาไวยากรณ์เหมือนกันนะ แบบเดียวกับจะพูดภาษาอังกฤษไป พูดตามไวยากรณ์ก็เพี้ยน แต่พูดโดยธรรมชาติมันไป ของมันลื่นๆ เลย เมื่อคีนัง ? เมื่อ คีน อาจารย์สมพงษ์ เขาดาม อาจารย์เตชะ โทรศัพท์รุ่นไหน ? เขาก็บอกว่า เอจ ดี วัน ซีโร แล้วพวกนั้นก็นั่งเซ่อไป บอกว่า เฮ้ย ๘๓๑๐ โนเกียด้วย คือเขาไม่เคยชินกับสำเนียง พม่า พอเขาไม่เคยชินกับสำเนียงพม่าก็เดียงไปเลย ของเรามันไปลุยกันมาหลายปีก็พอที่ จะแยกออก คือพม่าออกเสียง T เป็น ต หมดทุกสถานการณ์ ไม่มี ท ไม่มี ธ ไม่มี ด อย่างของเรา ตัว C มันเป็น ก อย่างเดียว ไม่มีเสียง ค ไม่มีเสียง ซ ไม่มีเสียง ก อย่าง ของเรา P ก็คือ ป ล้วนๆ ตัว R เป็นเสียง ย RAW มันอ่าน ยอ KY ออกเสียง จอ ก็เรา ไปใหม่ๆ นี้ เราอ่านแล้วครบถ้วนเขาหัวเราะ จนในที่สุดก็เลยบอกเอาอย่างนี้ คุณอ่าน ออกเสียงมาผมจะได้จำ นั่นแหละบ้ามี๊ละ ? ตัว T พม่า ถ้าหากว่าตัว T พม่านี้มันใช้ แทนเสียง ส อย่างมันเขียนว่า TIRI อ่าน สิรี

ถาม : แล้วทำไมมันไม่ใช่ตัว S ละ ?

ตอบ : ก็มันไม่ใช่ เพราะว่าเสียง จ ออกเป็นเสียง ซ เออ... บ้ากันไปข้าง อย่าพยายาม ไปเอาอะไรกับมันเลยบอกแล้ว เรียนบาลีนี้ก็พอๆ กันนั่นแหละอย่าไปเอาความเคยชินของ เรา ต้องประเภทโละของเก่าทิ้งให้หมด ทำตัวเป็นถ้วยเปล่าๆ แล้วก็ให้ครูเขาเติมน้ำลงไป ถ้าทำเป็นประเภทน้ำเต็มถ้วยใส่ไปเมื่อไหร่มันก็เจ๊ง อาจารย์ใหญ่ยานิกะ เดียวนี้แกพูด ประเภทคล่องปรือเลย

ถาม : โครณะคะ ?

ตอบ : อาจารย์ใหญ่ยานิกะ วัดสะกายที่เมืองมุดัง เจอกันนี่แกพยายามตีสนิทกับเรา คือจะชวนให้เราไปสร้างวัดให้แกบ้าง ภาษาพม่าเราก็ไม่เก่งมอญเราก็ไม่เก่ง อังกฤษเราก็ ไล่ทำนไม่ทัน เพราะอังกฤษสำเนียงพม่านี้ทำนพูดอย่างชนิดน้ำไหลไฟดับ เราเองแปลไป ได้ประโยคหนึ่ง แยกไปสามประโยค เราจะไล่ไม่ทัน ไปๆ มาๆ ประเภทตกลงกันได้ตรง ภาษาบาลี คนพูดบาลีเป็นธรรมชาตินี้หายากจริงๆ คือของเขาประเภทผูกประโยคเป็น ภาษาปัจจุบันของเราได้นั่นแหละ ของเราเองมันก็แปลก เติลิดข้ามขั้นนี่ทำไหนไม่รู้มัน แปลได้ แต่หลักไวยากรณ์ไม่ได้ แกก็เลยว่กั๊งน้ำไหลไฟดับไปเรื่อย รู้สึกว่าบาลีจะง่าย สำหรับเรา เขาก็เลยเล่นบาลีมาตลอด

ถาม : สุดท้ายไปสร้างวัดให้ไหมคะ ?

ตอบ : เปล่า เขาขอห้าสิบแสน บอกยังไม่ให้

เรื่องหนังสือพระจะต้องแปลไทยเป็นไทยอีกทีหนึ่ง ก็ลองดูที่เขาเขียนหน้าแรกๆ ที่ ว่านามที่เป็นชื่อของ สัตว์ที่อื่นได้ ก็ต้องฟังแล้วบ้ามี๊ละ ? คือมันต้องนามที่เป็นชื่อของ คนอื่น สัตว์อื่น ที่อื่นได้ อย่างนี้ แล้วเขาเขียนเอาไว้แค่นั้นเองแล้วเราไปอ่านตามเขาก็

เพี้ยนไปเลย เช่น มนุสโส (มนุษย์) ตีรจฉานโน (สัตว์เดรัจฉาน) นครัง (เมือง) ชื่อสาธารณชน
นาม คือเป็นชื่อที่เรียกว่า สาธารณนาม แต่มันจะแค่นั้น นามไม่เป็นที่ทั่วไป เช่น ทีฆาธุ
(กุมารชื่อทีฆาธุ) เอราวโณ (ช้างชื่อเอราวัณ) สาวตถิ (เมืองชื่อสาวตถิ) เป็นต้น ชื่อ
สาธารณนาม ไม่ต้องอ่านหรือท่งได้ทุกคำจริงๆ บอกให้ตายดินเถอะ มันเอาท่งทุก
คำจริงๆ นะ ท่งกันหัวจะระเบิดอยู่เนี่ย คือมันจะไป sense ที่หลังไป เพราะมันมีแปลโดย
พยัญชนะ แปลโดยพยัญชนะนี้ว่าตามตัวอักษร พยัคโฆ อันว่าเสือ โภขนัง อาหารคือข้าว
ภุชชติ กินแล้วก็เสือกินข้าว นี่แปลตามพยัญชนะ บ้ามัยละ ? เสือบ้านเอ็งจะกินข้าว ก็
ต้องมาแปลโดยอรรถโดยสำนวน แล้วยังแยกศัพท์ พยัคโฆอันว่าเสือ โภคคือผู้เจริญ ชนัง
คือคน ภุชชติคือกิน เสือกินคน ถ้าหากว่าดูตามศัพท์ก็บ้ากับมันไปเลย แต่คราวนี้พอมมา
แยกศัพท์ก็ได้ใจความ พยัคโฆ โภขนังภุชชติ

ถาม : ถ้าเรียนภาษานี้ มันก็ใช้อย่างเช่นมีนิทานบาลี ?

ตอบ : นิทานบาลีนี้แหละเพี้ยนเลย เพราะว่าของเขาจะเป็นคำสั้นๆ แต่ใจความแฝงมัน
เยอะ อย่างในปัญญาวาปุริโสขมัย ? ปัญญาวา มีปัญญา ปุริโส คือบุรุษ ว่าตามภาษาของ
เราว่าบุรุษมีปัญญา ปุริโสเป็น นามนาม ปัญญาวา เป็น คุณนาม คุณนามคืออาการแสดง
ซึ่งลักษณะของนามนามว่าเป็นอย่างไร ดี ชั่ว สูง ต่ำ ดำ ขาว อ้วน ผอม อะไรอย่างนั้น
ก็จะแยกออกมาของเราเองไม่นึกว่าจะไปไกล พอไม่นึกว่าจะไปไกลก็เลยพาดไปคำหนึ่ง
เพราะว่าคำฉันท์จริงๆ มันเป็นสรรพนาม แต่ของเราเอาเป็นสาธารณนาม สาธารณนาม
คือฉันท์ ฉันคนไหนละ ? มันต้องเป็นสรรพนามใช้แทนนาม เอาไว้เดี๋ยวมันจะมีกองทัพวัด
ทำขุ่น พอถึงเวลาแล้วจะมีคล้ายๆ กับว่าหนังสือยืนยันว่าคุณมีความรู้ แล้วคราวนี้
ตำแหน่งจะไหลมาเทมา มันไม่เชื่อความสามารถ เชื่อหนังสือฉบับเดียว เขาจะเอา
กระดาษแผ่นเดียว ที่ วิทยากร เชียงกูร เขาเขียนกลอนของเขา “ฉันเยาว์ ฉันเขลา ฉัน
ทั้ง ฉันจึงมาหาความหมาย หวังจักเก็บได้อะไรมากมาย สุดท้ายให้กระดาษฉันแผ่นเดียว”
นี่ตัวปฏิบัติเลยนะ ต่ำการศึกษาตั้งแต่สมัยโน้น สมัย ๖ ตุลา ๑๔ ตุลา อะไรพวกนั้น

ถาม :

ตอบ : บางทีครูบาอาจารย์ไม่สามารถที่จะย่อยสลายความรู้ของตัวเองเพื่อป้อนให้กับ
ศิษย์ได้ ครูเก่ง แต่เก่งแบบที่ต้องระดับครูถึงจะรู้ พุดแบบที่ต้องอยู่ระดับเดียวกันถึงรู้ เด็ก
ก็เดี้ยงหมด

ถาม :

ตอบ : ด็อกเตอร์โกมล เวลาไปบรรยายด้วยกัน ด็อกเตอร์โกมล แพรกทอง ก็บรรยาย
ไปเรื่อยๆ แต่บรรยายแบบด็อกเตอร์รู้ อยู่กลางดงกระเหรี่ยงไปอุปโภคบริโภคอะไรอย่างนี้
พวกนี้รู้แต่อหัมม์ ออที ต้องไปแปลของยากให้เป็นง่ายทุกทีแหละ ประสาทจะกิน

ถาม :

ตอบ : จริงๆ ต้องวัดจากคุณภาพของนักศึกษามากกว่า แต่ว่าขณะเดียวกันเขาต้องใช้คำว่าอะไรล่ะ ? ไอคิวของคนที่เขาว่าแบ่งออกเป็น ๗ ประเภทด้วยกัน จะมีไอคิวด้านการศึกษา ไอคิวด้านคำนวณ ไอคิวด้านดนตรี ด้านศิลปะ ด้านการทำความเข้าใจตนเอง การทำความเข้าใจคนอื่น เสร็จแล้วพอถึงเวลาคนมันเก่งอย่างเดียวกัน เก่งอย่างเดียวกันคำนวณได้เต็มแต่ระดับไอคิวเท่าคนปัญญาอ่อน คำนวณเร็วกว่าเครื่องคิดเลขอีก ถ้าหากว่าไปเจออย่างนั้นเข้าแล้วเราก็ไปวัดคุณภาพนักเรียนก็แยเหมือนกันอย่างพวกเด็กๆ ที่เพิ่งได้เหรียญทองเคมี เหรียญทองคณิตศาสตร์โอลิมปิกอะไรมา เขาบอกเขาเรียนอ่อนจะตายไปคนเก่งเคมีบอกชิวะเกือบตก เขาชอบของเขาอย่างนั้นเขาก็ทำได้ดี

ถาม : ถ้าไม่จบปริญญาเอก เขาก็จะไม่สอนในคอร์สปกติ ?

ตอบ : เอาเหอะ มันสำคัญตรงถ่ายถอดได้ ก็แบบเดียวกับ **คุณเสกสรรค์ ประเสริฐกุล** ตอนที่ไปเรียนที่ **คอร์แนล** ใน ประเภทโดนโปรเฟสเซอร์กระแทกแล้วกระทุ้งอีก นวดซะจนนิ้วมือนั่นนะ พอจบการศึกษาเสร็จเขาบอกว่าตอนนี้คุณไม่ต้องเรียกผมว่าโปรเฟสเซอร์ แต่คุณเรียกผมว่าจอห์น เราเป็นเพื่อนกัน ตอนนั้นหน้าที่ผม มีหน้าที่อัดคุณจนกว่าคุณจะมีความรู้จริงๆ แต่ตอนนี้คุณมีความรู้จริงแล้ว เราเป็นเพื่อนกัน

มันก็ลำบาก ตอนที่สอนเขาอยู่ก็บอกพวกนี้ นักศึกษาบาลีนักธรรมบอกว่าอันดับแรกต้องจับให้ได้ก่อนว่าข้อใหญ่ใจความคืออะไร ? แล้วหัวข้อหลักคืออะไร ? หัวข้อย่อยคืออะไร ? แล้วทีนี้ก็ฟังคำอธิบายอย่างเดียวกันคุณมั่นใจว่าคุณอธิบายได้ก็แปลว่าคุณเข้าใจแน่นอน เสร็จแล้วก็เขียนภาพรวมให้เขาดู พอเขาเห็นภาพรวมปั๊บเขาจะเข้าใจเลยว่าข้อที่แท้หลักมันมีแค่หนึ่งข้อ พอมาถึงประเภทที่วิวัตติแยกแยะ ก็ไล่ตั้งแต่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ยังมี อาลปนะ ที่ยังไม่เหมือนเขาอีกอะไรอย่างนี้ ตายชกกันพอดี แต่ว่าของบาลีมันแยตรงที่ต้องอาศัยความจำซะเกือบ ๑๐๐% แต่รับรองได้ว่าถ้าผ่านไปถึงเปรียญ ๙ ด้วยฝีมือจริงๆ เรียนอะไรไม่มียากเพราะที่โหดที่สุดก็คือนี้แหละ

ถาม : ท่องจำนะ ?

ตอบ : โดยเฉพาะจำสิ่งที่เราไม่คุ้นเคยเลย บางอย่างมันค่านะนั่น ในนั้นเขาเรียกว่า **การันต์** พออ่านแล้วเข้าใจไอ้คำว่า **การันต์** มันคืออะไรล่ะ ?

ถาม : ตัวการันต์ ?

ตอบ : ใช่ ถ้าคุณใช้ความรู้สึกอันนี้ก็เดียงไปเลย การันต์ของเขาแปลว่าสระที่อยู่ที่สุดของคำ อย่างเช่น อุดู สระที่อยู่ที่สุดของคำก็คือเสียงสระอุ พอเรากำหนดสระที่อยู่ที่สุดของคำได้เราก็จะเริ่มว่ามันอยู่ในเพศไหนหรือไม่มีมันอยู่ในระดับของการแยกวิวัตติไหนจะเป็นปฐมมา ทูตยา ตุตยา จตุตถิ บัญจมิ ฉัญฐิ สัตตมิ อย่างนี้ นั่นแหละ แล้วมันถึงจะค่อยๆ แยกอีกทีหนึ่ง พอแยกออกแล้วเราก็จะได้แปลอีกทีหนึ่งว่ามันเป็นยังไง อย่างเช่นประเภทว่า บุริสะ คนง เดียวอย่างนี้ พอไปเป็นปริโสเป็นคนหลายคนเราจะแปลว่ายังไง

ไหวมียล่ะ ? มันเท่ากับทองภาษาไทยทั้งหมดในโลกนี้ที่มีอยู่

ถาม : สรุปรว่ามันต้องทองไม่ใช่หรือคะ ?

ตอบ : ทอง ทองให้ได้ก็แล้วกัน ยืนยัน ไวยากรณ์ของประโยค ๑ ๒ มี ๔ เล่ม เพียง ๔ เล่มเท่านั้น ต้องทองให้ได้ทุกเล่ม หน้าแรกถึงหน้าสุดท้ายมีก็ตัวอักษร แล้วตอนนั้นหาปริษาเขาบอก "อาจารย์ครับ ขอทุนหน่อยครับ" ถามว่าทำไม ใครทองได้เล่มหนึ่ง ถวายพันหนึ่ง บอกโอเค ตกลง แต่ถ้าผมทองได้ก่อน มันทั้งหมดต้องให้ผมคนละพันนะ ใครมันจะเอา...ก็ตกลงเราจ่ายฝ่ายเดียว

สำหรับเยาวชนรุ่นเยาว์ ต้องบอกให้เขาเป็นผู้มีสติ อย่าหลงไปตามแรงโฆษณาที่ทำให้เราเกิดความต้องการเทียมขึ้น ความต้องการที่แท้จริงของมนุษย์มีแค่ ๔ อย่าง คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรคเท่านั้น บัจฉยอื่น ๆ ล้วนแล้วแต่กินความจำเป็น เป็นการโฆษณาเพื่อการค้าโดยใช้การกระตุ้นบ่อยๆ ด้วย สินค้าที่สี่สันตไสบ้าง ฟรีเซนด์เตอร์ที่หล่อๆ สวยๆ บ้าง ทำให้เขาทั้งหลายเหล่านั้นหลงผิดแล้วก็ไปใช้ตาม โดยที่ไม่ได้นึกดูกันว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นจำเป็นสำหรับตนหรือไม่ อย่างเช่นว่า วิทยุรุ่นสมัยนี้ก็ใช้พวกเครื่องประทีนผิว บำรุงผิว เครื่องสำอางอะไรต่างๆ ทั้งๆ ที่ไม่มีความจำเป็น เด็กวัยรุ่นสภาพร่างกายกำลังเจริญเติบโต มันจะสวยงามเป็นปกติตามธรรมชาติอยู่แล้ว ใช้ไปก็เท่ากับสูญเปล่าเพราะร่างกายเขาสามารถที่จะสร้างสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นได้เป็นปกติอยู่แล้ว ไม่ใช่คนอายุมากขึ้น คนอายุมากขึ้นน้ำเลี้ยงร่างกายบกพร่องบ้างอะไรบ้างจำเป็นที่จะต้องอาศัยสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เสริมเข้าไป แล้วอีกอย่างหนึ่งการโฆษณาที่ปราศจากจรรยาบรรณมักจะบอกแต่เฉพาะด้านที่ดีๆ แต่ว่าไม่ได้บอกด้านที่เสีย โดยมุ่งเน้นการค้าเป็นหลัก ทำให้คนขาดสติไหลตามกระแสไป ในเมื่อเป็นอย่างนั้นก็ทำให้เกิดรายจ่ายอย่างมหาศาล โดยที่ตนเองยังไม่สามารถที่จะหารายได้มาได้ด้วยตัวเอง ก็เดือดร้อนถึงพ่อแม่ เมื่อพ่อแม่ไม่สามารถสนองความต้องการได้ ก็อาจจะมีการ...ประเภทที่เรียกว่าไปหาเงินในทางที่ผิดๆ ดังที่รู้ๆ กันอยู่ ขณะเดียวกันกระแสโลกที่มาแรงทำให้ไม่รู้จกยังคิด ขนเอาเครื่องอุปโภคบริโภคต่างๆ ที่ไม่จำเป็นแก่ตัวเองเลยเข้ามาไว้เต็มบ้านเต็มช่อง โดยเฉพาะระบบเงินผ่อน ระบบเงินผ่อนจูงใจให้คนต้องการของสิ่งใดก็สามารถหามาได้ โดยใช้เงินดาวน์เพียงเล็กน้อยแต่ขณะเดียวกันต้องกลายเป็นหนี้ระยะยาว ถ้าไม่มีปัญญาส่งต้นส่งดอกก็โดนขายยึดข้าวของไป เมื่อขาดสติยังคิดคล้ายตามกระแสโลกไป เหมือนกับคนที่ตกลงไปในกระแสน้ำที่ไหลพัดอย่างรุนแรง ช่วยตัวเองให้หลุดพ้นจากกระแสได้ยาก รังแต่จะจ่อมจม แล้วก็พาให้ตัวเองตายไป ระบบเงินผ่อนอย่างหนึ่ง ระบบบัตรเครดิตอย่างหนึ่ง เป็นการเอาเงินในอนาคตของเรามาใช้ ทำให้เราต้องมีพันธผูกพันกลายเป็นทาสเขาตลอดไป จนกว่าจะหลุดพ้นไปได้ จนกว่าที่จะเลิกนิสัยอันนั้นได้ แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วเลิกไม่ได้ อีกประการหนึ่งการดำเนินชีวิตเมื่อมันเร่งรัดขึ้นมาถึงระดับนี้ ถึงเวลาก็กลายเป็นคน

ใจร้อนใจเร็วไม่มีความอดทน ลงทุนแต่ละทีก็หวังที่จะว่ารวยในที่เดียวก็ต้องลงทุนสูง เมื่อต้องลงทุนสูง บั๊จจัยไม่เพียงพอก็มีการกู้ยืมมา เริ่มแรกก็เป็นหนี้แล้ว ถ้าหากว่าการดำเนินการผิดพลาดก็รังแต่ผูกมัดตัวเองให้จมอยู่กับหนี้ที่มากขึ้นไปทุกที ไม่สามารถที่จะแก้ตัวหรือว่าหลุดพ้นเป็นไทแก่ตัวเองได้ ระบบบัตรเครดิตนำเงินของเราเองมาให้เรากู้โดยใช้เพียงความสะดวกที่เราจะพึงรับเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเป็นเครื่องแลกเปลี่ยน แม้ว่าปัจจุบันนี้จะอ้างว่าบัตรเครดิตดอกเบี้ย 0% แต่ในสัญญาที่เราเซ็นต์เอาไว้มักจะมีข้อความว่าสงวนสิทธิในการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ย โดยที่ให้เป็นสิทธิเฉพาะของทางธนาคารเท่านั้น ถ้าหากว่าเราเพเล็ดเพลินไปชำระระยะหนึ่ง เขามีการคิดดอกเบี้ยขึ้นมาเราก็ต้องลำบากเดือดร้อนอีก สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ล้วนแต่อยู่รอบตัวของเรา สิ่งยั่วยุต่างๆ ที่มาทางตา หู จมูก ลิ้น ใจ ใจรักก็ตาม มีแต่จะดึงเราให้จมไปกับมันทุกทีทุกทีถ้าหากว่าไม่มีสติ จึงอยากจะทำให้เยาวชนของเรา รู้จักคิด รู้จักตรอง เห็นว่าอะไรสมควรไม่สมควร โดยควรจะมีดีพระราชา ดำรัสของในหลวงเป็นหลักว่า เราจะซื้อก็ต่อเมื่อจำเป็นเท่านั้น การอยู่ให้อยู่ระดับ เศรษฐกิจพอเพียง สิ่งใดก็ตามที่ตอนนี้อยู่ไม่จำเป็นก็ไม่ต้องการ สิ่งใดก็ตามที่สามารถทดแทนได้ด้วยสิ่งต่างๆ ที่หาได้โดยไม่ต้องสิ้นเปลืองมากนักก็ใช้สิ่งๆ ที่เรียกว่าง่าย ๆ ว่าถูก ลงให้เป็นบ้าง เพื่อที่จะได้มีบั๊จจัยเหลืออยู่ไปทำสิ่งอื่นที่ดีกว่านี้ได้ เพราะฉะนั้นการอยู่ในโลกยุคปัจจุบันของวัยรุ่นจำเป็นที่สุดก็คือการอยู่กับมันอย่างมีสติ รู้ยัง รู้คิด มองให้เห็นความเป็นจริงว่า ขณะนี้ทุกอย่าง คนกำลังตกเป็นเหยื่อของบุคคลที่มีอำนาจ ไม่ว่าจะในการผลิตเครื่องอุปโภคบริโภคที่ดี จะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่ายึดกุมสภาพของเศรษฐกิจที่ดี การเงินที่ดี ถ้าเรายังหลงอยู่ในวังวนแห่งนี้ก็ไม่สามารถถอนตัวออกมาได้ มีแต่จะจมลงไปทุกวันๆ ดังนั้นการมีสติ มีปัญญาให้สมกับเป็นวัยรุ่นสมัยใหม่ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่สุดที่สมควรที่วัยรุ่นทั้งหมดควรที่จะคิดให้เป็น ทำให้เป็น พูดให้เป็น คิดให้ดี ทำให้ดี พูดให้ดี อยู่อย่างคนมีสติ อยู่อย่างคนมีปัญญา จึงจะสมควรกับที่จะเป็นเด็กยุค อินเทอร์เน็ตดอทคอม

ถาม : ทนายจำเป็นต้องว่าความให้กับคนผิด ?

ตอบ : ยังไง ถ้าว่าตรงไปตรงมาตามวิชาชีพทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาผิด มันก็เท่ากับเราเข้าข้างคนผิดด้วยใช่ไหม ?

ถาม : แต่ถ้าเกิดเราไม่รู้ล่ะครับ แต่ว่าสมมติจำเลย...?

ตอบ : คุณอย่าไปสนใจตรงจุดนั้นสิ ถ้าหากว่าต้องการจะตัดปัญหาไปจริงๆ ให้นำไปตามหลักฐานที่มีอยู่ ถ้าหากว่าเราว่าไปตามหลักฐานที่มีอยู่ที่เราไม่ต้องไปรับรู้ รู้้อย่างเดียวว่าถ้าเขาเป็นลูกความของเรา เราก็อำนาจหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด อันนี้ก็จบ แฮ่ ! แต่หนักใจ

ถาม : แล้วศาลล่ะครับ เรื่องการตัดสินประหารชีวิตบาปใหม่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าทำหน้าที่โดยการโกรธแค้นกันเป็นส่วนตัว กลั่นแกล้งเขา นั้น ๑๐๐%

เต็ม แต่ถ้าหากว่าทำตามหน้าที่เพื่อความสงบความเรียบร้อยของส่วนรวม ถือว่าทำเพื่อส่วนรวม เจตนาที่จะฆ่าเขาโดยตรงมันไม่มี โทษมันก็น้อยลงไปแต่ไม่มีโทษเลยนั้นเป็นไปได้

ถาม : แต่คือมันมีบ้าง ?

ตอบ : มีอยู่แต่มันน้อยลง ก็ถึงได้บอกว่าหนักใจใจ มีนิทานเรื่องหนึ่งเขาบอกว่านรกมันขยายกิจการจนไปรุกพื้นที่ของสวรรค์ จอมเทพก็เลยลงไปต่อว่าซาตานว่าทำอย่างนี้ได้ยังไง ถ้าหากว่ายังไม่หยุดการขยายขอบเขตขึ้นมาจนลุกไล่เขตสวรรค์อีกละก็จะฟ้องร้องละนะ ซาตานก็บอกว่าคุณแน่ใจแล้วหรือ ทนายฝีมือดีอยู่กับผมหมดเลยนะ ตกลงว่าทนายไม่ได้ขึ้นข้างบนซักคนหนึ่งอยู่กับซาตานหมด ทนายฝีมือดี อยู่กับเขาหมด อันนี้เป็นนิทาน

ถาม : อย่างนี้ก็คิดยาก ?

ตอบ : ถึงได้บอกว่าเอาไปตามหลักฐานสิ อย่าไปสร้างหลักฐานเท็จแล้วกัน ตรงไปตรงมาตามวิชาชีพของเรา ถ้าหากว่าเป็นอัยการเป็นศาล มีหน้าที่ส่งฟ้อง มีหน้าที่ตัดสินอะไรก็ตามก็ทำให้ตรงไปตรงมา ตงฉินให้มันเลื่องลือซะที

ถาม : ก็ถือว่าศีลไม่บริสุทธิ์

ตอบ : เราไม่ได้ทำตลอด ๒๔ ชั่วโมง เวลาของการทรงความดีของเราก็มีอยู่ ก็ดีซะว่า ตั้งแต่ตื่นขึ้นมาจนไปถึงที่ทำงานเรารักษาศีลของเราทุกข้อ กลับจากที่ทำงานมาถึงบ้านเรารักษาศีลของเราทุกข้อ ในระหว่างที่ทำงานก็ว่ามันไปตามนั้น อย่าให้มันขาดทุนตลอด ๒๔ ชั่วโมงก็แล้วกัน ให้มีส่วนของความดีเอาไว้ ถ้ารักษาตามเวลาไม่ได้ก็เอาเป็นวาระตามเวลาที่เรากำหนดเอาไว้

ถาม : ต้องสอบ ๒ วิชา บริหาร เศรษฐศาสตร์ อะไรก็ไม่รู้เรื่อง ?

ตอบ : มองภาพรวมไม่ออก จับใจความหลักไม่ได้ ยากที่จะเรียนรู้ ต้องมองภาพรวมให้ออก การเรียนเรื่องอะไร เรื่องนั้นแบ่งออกเป็นหัวข้อหลักอย่างไรบ้าง หัวข้อย่อยยังไงบ้าง ถ้าจับตรงจุดนี้ได้เสร็จแล้วก็พยายามฟังเนื้อหาให้เข้าใจ จนกระทั่งคิดว่าเราดูแค่หัวข้อย่อยเราก็สามารถอธิบายเนื้อหาได้แค่นั้นแหละจบ ส่วนใหญ่จับจุดกันไม่ค่อยถูก ไปควานหาอะไรก็ไม่รู้ อันไหนก็สำคัญ อันนี้ก็สำคัญ

ถาม :

ตอบ : นั่นยิ่งเหลือไหลใหญ่เลย ถ้าหากว่าอ่านทำความเข้าใจทั้งหมดก็ไม่ต้องไปเสียเวลาไปเดา แต่อย่างว่านั่นแหละ พวกเราพอมายู่ช่วงอายุอย่างนี้ สิ่งที่น่าสนใจมากกว่าการเรียนมันมีเยอะโดยเฉพาะกิจกรรม บางทีก็ทำกันซะจนเหมือนตาชาติชาย อาจารย์เขาออกข้อสอบประชิดว่าอาจารย์ผู้สอนวิชานี้ชื่ออะไร มันยังตอบไม่ได้เลย ถึงขนาดนั้นจริงๆ แต่ว่าครั้งสุดท้ายเขาสอบได้ที่ ๑ ของคณะ มีเวลา ๒๕ วันก่อนสอบ มันอ่านหนังสือจนหัวแทบระเบิด หนังสือกองเรียงเป็นตั้งเลย ตั้งหน้าตั้งตาอ่าน อ่านๆ มีเวลากินข้าวแค่ ๑๐ กว่านาที แล้วก็อ่านต่อ รอบแรกไม่รู้เรื่องอ่านรอบที่ ๒ รอบ ๒ อ่านไม่รู้

เรื่องอ่านรอบที่ ๓ รอบ ๓ อ่านรู้เรื่อง อ่านรอบที่ ๔ อ่านของมันไปเรื่อย เขาทำได้จริงๆ ๒๕ วัน สอบได้ที่ ๑ ของคณะ คนเรียนมาทั้งปีสู้คนเรียน ๒๕ วันไม่ได้ ก็มันเหลืออยู่แค่นั้นนะ มันไม่ยากก็ไม่ได้แล้ว ก็ตั้งหน้าตั้งตาอ่านอย่างเดียว

เมื่อวานเรียนกันสนุกมาก คือพวกเราหลายคนพอปฏิบัติไปถึงระดับหนึ่งแล้วลืมนพื้นฐาน พื้นฐานลืมนไม่ได้ พื้นฐานมันต้องแน่น เมื่อวานก็เลยมีการย้อนทวนกันเพราะว่า สงสารเด็ก เหมือนกัน เขาเรียนปริญญาโทเพิ่งจะจบมาใหม่ๆ ช่วงที่ทำปริญญาโททำวิทยานิพนธ์จะประสาทกินกันไปตามๆ กัน ทุ่มเทก่าลั้งใจไปทางด้านนั้นมาก เรื่องของการปฏิบัติก็เลยทยอยหายไป แต่จริงๆ แล้วถ้าหากว่ารักษารมณปฏิบัติเป็น ขณะที่เราทุ่มเทอยู่กับการสภาพจิตจะเป็นสมาธิอยู่แล้ว ได้เปรียบเขาอยู่แล้ว แต่คราวนี้เนื่องจากว่ารักษารมณยังไม่เป็น ถึงเวลาก่าลั้งมันก็ค่อยๆ คลายตัวลง รัก โลก โกรธ หลง ก็เข้ามาแทน เมื่อวานก็ได้โอกาส เขาจบกันแล้ว ในเมื่อจบปริญญาโทกันแล้ว ก็ถือว่าว่างจากภาระ ว่างจากภาระก็เลยมารื้อฟื้นเริ่มนับหนึ่งกันใหม่ ก็ยอมรับกันนะเออ ทั้งมานานจริงๆ พวกภาระต่างๆ ลักษณะนี้แหละว่าเราพยายามให้มันชินกับคำว่าจบ สังเกตมัยทำงานขึ้นหนึ่งเสริจู้สึกโล่งใจจังเลย สบายไปอีกต่างหาก ทำใจของเราให้ได้ลักษณะนั้นคือให้มันโล่ง เบา สบาย ปล่อยวางได้ในลักษณะนั้น พยายามดึงเอาความคุ้นชินตรงจุดนั้นมาใช้ในชีวิตประจำวัน ทำสักแต่ว่าทำ ทำทีละอย่าง ทำทีละชั้น ทำทีละขั้นตอน พอเสริจแล้วก็ถือว่าจบภารกิจไป อันนี้คือเป็นภารกิจ แต่ถ้าหากว่าเป็นกิจทางพุทธศาสนา คุณจะทำกิจต่อเมื่อเป็นพระอรหันต์ ฉะนั้นพวกเราทำตัวให้คุ้นชิน โดยการจบภารกิจบ่อยๆ เตียวภาระทางใจก็จะพลอยจบไปด้วย เพราะว่ามันเริ่มตัดอารมณ์เป็น พอตัดอารมณ์เป็น ปล่อยวางเป็น งานก็ทำแต่เฉพาะหน้าที่เมื่อทำเฉพาะหน้า จบแล้วแล้วกัน นี่คือการมีตัวอุเบกขาในการปฏิบัติ ตัวอุเบกขาจะแทรกอยู่ในการปฏิบัติทุกขั้นตอน ถ้าหากไม่มีเอกัคตาและอุเบกขา การปฏิบัติในทาน ศีล ภาวนาของเราจะไม่ก้าวหน้า ให้ทานก็ให้ลักษณะนี้ ให้แล้วก็ยังมาก่าซบอีกว่าต้องใช้ระห้ามให้คนอื่นนะ ไซ่มัย ? นี่ทานที่ปราศจากอุเบกขา อุเบกขาคือให้แล้วให้เลย เราได้ให้แล้วคือว่าจบสิ้นเรื่องของเราลงแล้ว ส่วนเขาจะเอาไปทำอะไรก็เรื่องหนึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องกันนี่คืออุเบกขา

เล่ม ๒๑

เล่ม ๒๒

เล่ม ๒๓

เล่ม ๒๔

เล่ม ๒๕

เล่ม ๒๖

เล่ม ๒๗

เล่ม ๒๘

เล่ม ๒๙

เล่ม ๓๐

เล่ม ๓๑

เล่ม ๓๒

เล่ม ๓๓

เล่ม ๓๔

เล่ม ๓๕

เล่ม ๓๖

เล่ม ๓๗

เล่ม ๓๘

เล่ม ๓๙

เล่ม ๔๐

พระพุทธรชินราช (ปกหน้า)

พระพุทธรชินราช เป็นพระพุทธรูปหล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ปางมารวิชัย หน้าตักกว้าง ๕ ศอก ๑ คืบ ๕ นิ้ว สูง ๗ ศอก ประดิษฐานบนฐานชุกชีที่มีบัวคว่ำบัวหงายมีพุทธลักษณะงดงามมาก พระพักตร์ค่อนข้างกลมมีพระอุณาโลมฝังแก้มผลิก อยู่ระหว่างพระขนง พระเกตุมาลาเป็นเปลวเพลิง ปลายนิ้วพระหัตถ์ทั้งสี่เสมอกัน ปลายสังฆาฏีเป็นเขี้ยวตะขามมีขุมเรือนแก้ว ทำด้วยไม้แกะสลักเป็นรูปมกรอยู่ตรงปลายขุม ตรงช่วงกลางขุมแกะสลักเป็นรูปหระ ขุมเรือนแก้วลงรักปิดทองงดงามประณีต ประดับที่พระปฤษฎางค์ ทำให้องค์พระพุทธรชินราชงามสง่าโดดเด่นยิ่งนัก เอกลักษณะของพระพุทธรชินราชอีกประการหนึ่งคือมี รูปอาวภอักษัยและท้าวเวสสุวรรณ หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์เฝ้าพิทักษ์อยู่ที่พระเพลาเบื้องขวาและซ้ายของพระองค์ บริเวณด้านหน้าของพระพุทธรชินราช มีรูปอัครสาวกยืนประณมมือทั้ง ๒ ด้าน ด้านขวาคือพระสารีบุตรสลักด้วยไม้ ด้านซ้ายคือพระโมคคัลลานะ ทำด้วยปูนปั้นพระพุทธรชินราชประดิษฐานอยู่ในวิหารวัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร หันพระพักตร์ไปทางแม่น้ำน่านหรือทางทิศตะวันตก เป็นพระคู่บ้านคู่เมืองเป็นศูนย์รวมจิตใจที่เคารพสักการะของชาวพิษณุโลกและพุทธศาสนิกชนทั่วไป